

ORIENTIS GRAECI
INSCRIPTIONES SELECTAE.

SUPPLEMENTUM SYLLOGES INSCRIPTIONUM GRAECARUM

EDIDIT

WILHELMUS DITTENBERGER.

VOLUMEN ALTERUM.

LIPSIAE
APUD S. HIRZEL
MDCCCXCV.

PRAEFATIO.

Quae priori volumini praemisi de huius collectionis consilio atque ordine, eis non esset cur hic quicquam adderem, nisi ingratis animi esse existimarem hominum doctissimorum, a quibus in hac altera parte adornanda egregie adiutus sum, nomina et beneficia silentio premere. Ac primum quidem quod tria monumenta inedita maximi momenti huic libro meo decori atque ornamento sunt, foedus Romanorum et Cibratarum n. 762, epistula Eumenis regis ad commune Ionum n. 763, populiscitum Prienensium de Sotae honoribus n. 765, id eorum qui Museo Regio Berolinensi et Instituto archaeologico Vindobonensi praesunt Ricardi Schoene et Ottonis Benndorf virorum clarissimorum itemque eorum qui titulos a se erutos mihi edendos concesserunt et apographa atque ectypa a se confecta liberalissime mihi transmiserunt, Theodori Wiegandii et Rudolfi Heberdeyi, eximiae benignitati debetur. Item Mauricius Helleaux, qui iam antea studia mea epigraphica multifariam adiuverat, magnam gratiam a me iniit cum F. Dürrbachii commentationem, qua ille gravissimum de Pharnacis I Ponti regis et Nysae uxoris eius honoribus titulum (n. 771) edidit et insigni doctrina illustravit, recentem a prelo mihi transmisit; quod nisi factum esset, pretiosissimo monumento careret haec collectio. Deinde vero magnae utilitati mihi fuerunt censurae prioris voluminis, ex quibus multa eademque gravissima me didicisse ingenue profiteor. Quo nomine inter exterarum nationes primum in gratiarum actione locum sibi vindicat Paulus Perdrizet Francogallus (*Revue des études anciennes* VI 1904 p. 156 sqq.), inter populares vero Udalricus Wilcken collega carissimus, qui in

ephemeride sua Archiv für Papyrusforschung III p. 316 sqq. commentationem doctrinae et acuminis plenissimam proposuit, in qua per titulorum Aegyptiorum seriem sic editionem meam prosequitur, ut vix ullus ex eorum numero sit, cui non ex admirabili omnium rerum Aegyptiacarum cognitione qua inter homines huius aetatis eminet aliquid lucis affundat. Quare in Addendis huius voluminis (p. 539 sqq.) fere omnia quae ei accepta fero repetenda curavi. Neque vero his terminis continentur bona quae ex illius doctrina et sagacitate in hunc librum redundaverunt. Immo etiam privatim vir amicissimus mihi utilissimam praestitit operam, cuius rei exempla hic commemorare satis sit subtilem et probabilem de titulo n. 5 observationem, de qua rettuli in Addendis p. 538, et edictum illud nobilissimum Ti. Iulii Alexandri praefecti n. 669, cuius editio quaecumque habere videbitur bona si eam cum antiquioribus contuleris, ex eis pleraque ad illum hominem doctum redire neminem fugiet. Neque vero silentio transmittendum mihi videtur hominis item historiae antiquae perquam periti F. C. Lehmanni Berolinensis beneficium ultro mihi oblatum, qui titulum perquam memorabilem a se inventum, cuius mentionem fecit Verhandlungen der 46. Versammlung deutscher Philologen und Schulmänner zu Straßburg i. E. p. 33, priusquam ipse imaginem accurate delineatam publici iuris faceret, ut in hanc syllogen reciperem mihi permissurus erat. Cum et ipse Lehmannus et Th. Nöldeke iure meritoque monumentum gravissimum iudicarent, gratissimo animo donum pretiosissimum accepi. Sed cum inscriptionem accuratius inspicerem, de ea in integrum restituenda desperare coepi, quia fragmentorum in diversis lapidibus scriptorum ne ordinem quidem ac posituram ut certa ratione definirem mihi continebat, nedum integra enuntiata supplere liceret. Quare invitus tandem ab hoc monumento recipiendo abstinere decrevi, quia id editione quae minusculis modo litteris uteretur satis accurate repraesentari non posse persuasum habebam. Quod consilium sive probatur sive reprehenditur, utique nulla ex parte eo imminuitur insignis gratia quam homini doctissimo habeo.

Quod Iulius Beloch, cuius iudicium propter doctrinae copiam et ingenii acumen maximi facio, de priore volumine, quod aliis nominibus ei non displicuisse videtur, questus est quod selectas modo orientis Graeci inscriptiones edidissem cum tam facile fuisset totum ponere (Griech. Geschichte III p. VI), id sane miror. Nam apparet si huic desiderio morem gerere voluissem, futurum fuisse ut haec collectio in triplicem aut adeo quadruplicem ambitum accresceret. Namque, ut hoc potissimum utar, Pergamenos titulos regni aetate exaratos Fränkelii collectio habet ducentos quinquaginta, ex quibus non recepi nisi quintam partem. Sane non ubique eadem obtinet numerorum ratio; sed etiam in aliarum regionum, praecipue Aegypti, monumentis sedulo cavendum erat ne nimia titulorum fere inutilium mole liber oneraretur.

Scribebam Halis Saxonum
mense Maio anni MDCCCXCV.

W. DITTENBERGER.

Conspectus eorum quae hoc volumine continentur.

VIII. Imperii Romani provinciae orientales.

1. Asia (n. 435—527)	p. 4
2. Bithynia et Pontus, Cappadocia (n. 528—534)	p. 186
3. Galatia (n. 532—550)	p. 197
4. Lycia et Pamphylia (n. 554—572)	p. 228
5. Cilicia (n. 573—580)	p. 262
6. Cyprus (n. 584—585)	p. 274
7. Syria.	
a) Syria Phoenice et Palaestina (n. 586—602)	p. 277
b) Regiones Syriae septentrionales et orientales (n. 603—628)	p. 299
c) Palmyrene (n. 629—651)	p. 323
8. Armenia (n. 652. 653)	p. 359
9. Aegyptus (n. 654—723)	p. 360
IX. Appendix (n. 724—773)	p. 466
Addenda et Corrigenda ad v. I	p. 538
Addenda et Corrigenda ad v. II	p. 554

Indices.

I. Nomina virorum et mulierum praeter reges et imperatores eorumque familias	p. 557
II. Nomina civitatum regionum gentium tribuum pagorum cum ethnics et demoticis	p. 586
III. Nomina deorum et heroum cum templis delubris sacerdotiis	p. 598
IV. Nomina feriarum et ludorum	p. 603
V. Nomina mensium.	p. 604
VI. Nomina regum et reginarum aliorumque regiae stirpis hominum	p. 605
VII. Nomina imperatorum Romanorum cum familiis	p. 648
VIII. Res et verba notabiliora.	p. 623
IX. Grammatica et orthographica	p. 723
X. Index locorum ubi monumenta inventa sunt	p. 734
XI. Numerorum comparatio.	p. 739

VIII.

Imperii Romani provinciae orientales.

1. Asia.

435 Fragmentum marmoris albi, Pergami ex domo privata Turcica in museum illatum, asservatum ibidem apud Demetrium Tscholakidem. Th. Mommseno et U. de Wilamowitz-Möllendorff adiuvantibus ediderunt A. Conze et C. Schuchhardt Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 190 n. 64 (Revue archéol. Troisième ser. XXXV 1899 p. 509 n. 200).

σ-----¹ |
 I Συγκλ[ήτου δόγμα] |.
 [Γ]άιος Ποπίλλιος Γάϊου υἱὸς σ[τρατηγός]² τῇ συγκλήτ[ω]ι συνε-
 5 βουλεύσατο πρὸ ἡμερῶν ----- || ...]εμβρίων· περὶ ὧν λό-
 γους ἐπ[οίησαντο] περὶ τῶν ἐν Περγὰ[μ]ωι³ πραγμάτων, τίνες
 ἐντολ[αί] ἔσσονται τοῖς εἰς | Ἀσίαν⁴ πορευομένοις στρατηγοῖς,

Litterae ΙΘΘΠΠΣ. Extremae hastae plerumque lineolis transversis ornatae. O modo eiusdem atque aliae litterae magnitudinis, modo paullo minoris. ¹ Σ. 1. / lapis. Ceterum supplementa fere omnino Wilamowitzii sunt. ² Non licere σ[τρατηγός] ὑπατος] suppleri, quia nemo cui hoc nomen esset consulatum Romae gessisset, observavit Mommsen. Consuli anni 432 a. Chr. n. enim *Publius* praenomen fuisse constat. Cf. Cic. in Verr. IV, 50, 112. pro Cluentio 35, 95. de domo sua 31, 82. 32, 87. Brutus 25, 95. 34, 128. Praetorem igitur fuisse huius tituli C. Popillium C. f. apparet, sed nusquam alibi idem homo commemorari videtur. Nam eum C. Popillium, qui anno 107 a. Chr. n. legatus L. Cassii consulis a Tigurinis victus esset, iam viginti quinque annis ante praetura functum nequaquam veri simile est. ³ Supplevit A. Wilhelm apud C. et Sch. ⁴ Post Ti. Gracchi necem P. Scipionem Nasicam cum quattuor aliis legatum in Asiam missum esse, ne Romae acerrimo partium popularium odio periclitaretur, Plutarchus refert Tib. Gracchus 24, qua in legatione Pergami decessisse fertur (Cicero pro Flacco 34, 75). Sed de hac legatione hic cogitari nequit cum quia omnino non legati, sed praetores, qui ad provinciam administrandam illuc mittantur, hic

8[σα ἐν Ἀσίαις ἔ]ω[ς]⁵ τῆς Ἀττάλου τελευτῆς⁶ ὑπὸ τῶν [βασιλέων |
 10 δι]ωρθώθη ἐδωρήθη ἀφ' ἑθ' ἑξημιώ[θη πότερον ἤι || κύ]ρια,
 ὑπὲρ τοῦτου τῇ συνκλήτῳ οὕτως ἔδοξε· περὶ | ὧν Γ[ά]ιος Πο-
 πίλλιος Γάϊου υἱὸς στρατη[γὸς λόγους ἐ]ποιή[σατο, περὶ τοῦτου
 τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξε· | ὅπως ὅσα βασιλεὺς Ἀτταλος οἷ
 τε λο[ιποὶ βασι]λεῖς διώρθωσαν ἐξημίωσαν ἤ⁸ [ἀφ' ἧκαν ἐδωρή-
 15 σαν]το, ὅσα⁹ τούτων ἐγένετο πρὸ μιᾶς [ἡμέρας ἤ | Ἀττ]αλον τε-
 λευτῆσαι¹⁰, ὅπως ταῦτα κύρια ἤι στρατη[γο]ί τε οἱ εἰς Ἀσίαν
 πορευόμενοι μηδὲν κινῶσι | μάτ]ην¹¹, ἀλλὰ ἔῳσι κύρια μένειν
 II 20 [καθ' ὧς¹² ἢ σύνκλ]η[τος ἐπέκριν]εν¹³. || [Γραμ]μάτων¹⁴ [Ποτ]λίου
 Σεροῦ[λί]ου¹⁵ -----|---]υ¹⁶ τε¹⁶ -----

designatur, tum quia hoc senatus consultum proximo post Attali III mortem tempore factum est, ante Aristonici bellum et provinciam a M'. Aquillio cos. 129 a. Chr. constitutam; illa vero legatio tum demum missa videtur, cum iam incolae regni quod Attalorum fuerat rebellionem contra Romanos fecissent. 5 Lapis — ΤΗΣ. μέ[χρ]ις C. et Sch. 6 Attalus III Philometor (138—133 a. Chr. n.). 7 Augmentum temporale neglectum non tam ad memoriam antiqui usus epici et Ionici (Batrachom. 87) quam ad eandem recentioris aetatis negligentiam referendum videtur, qua etiam augmentum syllabicum haud raro omittitur. Cf. n. 90¹⁰¹. 8 Particulam disiunctivam hic minime aptam esse non fugit editores. Mihi in mentem venit ἡ[φ]ίεσαν, sed imperfectum inter tot aoristos vix tolerabile existimaverim. 9 Ἀ. 10 Ioseph. Ant. XIV, 347: πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἡ Γάϊον Κάσιον πόλεμον οὐ συγκεχωρημένον ἐπάγοντα ἐπιβῆναι τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν conferunt editores. Simillimus, nisi quod genetivus nominis pro illo ἤ cum infinitivo ponitur, est mos sollemnis dies ex fastis Romanorum Graeco sermone significandi, quem habes v. 4. 5 et alibi innumeris locis. 11 Supplevi. 12 Supplevi. πλὴν ὅσα editores. Sed hoc ni fallor pugnat cum usitata verbi ἐπικρίνειν notione, sic enim enuntiaretur, non conservanda esse ea regum decreta, quae supremo senatus Romani iudicio comprobata essent et confirmata, quod sensu casum esse non est quod demonstretur. καθ' ὧς — ἐπέκρινεν ad hoc ipsum senatus consultum pertinere existimo. 13 Versus undevigesimi prior pars scriptura vacat, ut appareat haec ΤΟΣΕΠΕΚΡΙΝ[ΕΝ] medio versui priori subscripta esse et his finiri senatus consultum, a versu 20 incipere aliud instrumentum ad eandem causam spectans. 14 Genetivus pendere videtur a nomine ἀντίγραφον vel alio similis notionis, quod infra intercidit, ita ut hic indicem argumenti superscriptum teneamus. Nam praepositioni quae hunc genetivum regat supplendae spatium non sufficit, quia ab huius demum versus initio illud alterum instrumentum incipere ex litterarum dispositione quae in proxime superiore versu obtinet (not. 13) apparet. 15 Homo quod sciam ceteroqui ignotus. Ex praenomine et temporum ratione colligas, eum P. Servilii Vatie Isaurici cos. 79 a. Chr. patrum fuisse; nam patri quidem Gaius nomen fuit. At cum etiam aliae Serviliae gentis stirpes nobiles

praenomine quod est *Publius* usae sint (P. Servilius Rullus tribunus plebis a. 63, P. Servilius Casca 44 a. Chr. n.), res incerta est. 46 'TE\.

436 In Phrygiae maioris vico hodierno, qui appellatur *Aresli*, repperit W. M. Ramsay et edidit Journal of Hell. stud. VIII 1887 p. 496 (P. Viereck Sermo Graecus p. 51 n. XXIX. Th. Reinach Mithradates Eupator p. 457 n. 4). Cf. quae adnotaverunt Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV 1899 p. 495 cum not. 3 et in litteris ad Ramsayum Classical review II 1888 p. 326. Th. Reinach Mithradates Eupator p. 37 vers. Germ. B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten III p. 373 not. 4.

[----- ο]ὔτως | -----ν διωρθώ[θη¹,
-----] ἐγένετο πρό[τερον -----]ος,
5 ταῦτα κύρια μέ[[νειν ----- δόγ]μα συνκλήτου.
[Περὶ ὧν Κόνιντος Φάβιος ----- υἱὸς Μάξιμος, Γ]άιος
Λιχίνιος Ποπλίου | [υἱὸς Γέτας ὑπατοί² λόγους ἐποιήσαν]το,

Litterae ΑΑΕΘΜΗΠCΩ. 4 Cf. n. 435, 9. Passivum, quod illic est, hic quoque reponere malui, cum Ramsay, Viereck, Reinach διωρθώ[σατο] supplevisent. Nam manifesto hic ut in illo titulo complura verba similis notionis se excipiebant, ex quibus postremum fuit ἐγένετο (praemisso adiectivo praedicativo quod intercidit); at huic διωρθώσατο, quod activae significationis est, respondere non poterat. 2 Consulum anni 116 a. Chr. n. nomina reposuit Mommsen, neque ad ullos alios referri licet reliquias quae in lapide exstant. Post Aristonici bellum a. 129 a. Chr. n. M' Aquillius consul Phrygiam maiorem Mithridati regi Ponti concesserat praemium auxilii quod Romanis per illud bellum tulerat. Sed eo rege defuncto senatus heredibus impuberibus Phrygiam rursus ademerat, quia Aquillius pecunia corruptus eam illi dedisset. Hoc in litteris superstitionibus nusquam quidem accurate narratur, sed tamen haud ambigue tangitur in oratione Mithridatis Eupatoris apud Iustinum XXXVIII, 5, 3: *nam bellum quidem iam tunc secum ab illis geri coeptum, cum sibi pupillo maiorem Phrygiam ademerint, quam patri suo praemium lati adversus Aristonicum auxilii concesserant, gentem quam et proavo suo Mithridati Seleucus Callinicus in dotem dedisset.* Cf. Appian. Mithr. 11: Φρυγίαν ἑναγχος ὑπ' αὐτῶν (sc. Ῥωμαίων) ἀφηρεμένης (Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ). 12: ἀνθ' ὧν αὐτὸν ὁ Πελοπίδας (Mithridatis Eupatoris legatus) ἔφη Φρυγίαν ἀφηρεῖσθαι καὶ Καππαδοκίαν, τὴν μὲν ἀεὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ γενομένην καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀναληφθεῖσαν, Φρυγίαν δὲ ἐπινίκιον ἐπὶ Ἀριστονίκῃ παρὰ τοῦ ὑμετέρου στρατηγοῦ δοθεῖσαν τε καὶ οὐχ ἥσσον παρὰ τοῦ αὐτοῦ στρατηγοῦ πολλῶν χρημάτων ἐωνημένην. 56: ἦσαν δ' οἱ λόγοι Μιθριδάτου μὲν — ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίων πρέσβεσι καὶ προβούλοις καὶ στρατηγοῖς κατηγορία ὧν ἐς αὐτὸν ἐπεπράχσαν ἀδίκως, Ἀριοβαρζάνην τε κατὰγοντες ἐς Καππαδοκίαν καὶ

περὶ τούτου πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ὅσα βασιλεὺς Μιθραδά-
της³ ἔγραψεν ἢ ἔδωκέν τισιν ἢ ἀφεῖ[κεν]⁴, ἵνα ταῦτα κύρια
10 μείνῃ οὕτω καθώς] ἐδωρήσατο εἰς ἐσχάτην ἡμέραν, || [περὶ δὲ
τῶν λοιπῶν ἵνα κρίνωσιν οἱ δέκα] πρεσβευταὶ εἰς Ἀσίαν δια-
βάντες.

Φρυγίας αὐτὸν ἀφαιρούμενοι. 57: ὁ δὲ Σύλλας ὑπολαβὼν ἀπεκρίνατο· — Φρυ-
γίαν δὲ σοι Μάνιος ἔδωκεν ἐπὶ δωροδοκίᾳ, ὃ κοινόν ἐστιν ἀμφοῖν ἀδίκημα. καὶ
τῷδε μάλιστα αὐτὴν ὁμολογεῖς οὐ δικαίως λαβεῖν, ἐκ δωροδοκίας. ὁ τε Μάνιος
καὶ τὰ ἄλλα ἠλέγχθη παρ' ἡμῖν ἐπὶ χρήμασι πράξας, καὶ πάντα ἀνέλυσε ἢ
βουλῇ. ὃ λόγῳ καὶ Φρυγίαν ἀδίκως σοι δοθεῖσαν οὐχ ἑαυτῇ συντελεῖν ἐπέταξεν
ἐς τοὺς φόρους, ἀλλ' αὐτόνομον μεθῆκεν. Mommsen. Mithridates Euergetes
decessit anno 120 a. Chr. n. (Th. Reinach Mithradates Eupator p. 39 vers.
Germ.), sed priusquam senatus res Phrygiae ab illius regno avolsae ordi-
naret quadriennium etiam transiisse hic titulus docet. 3 Supplevit Mom-
sen. Cf. not. 2. 4 ἀφεῖ[κεν] Ramsay Viereck Reinach. Sed cum horum
verborum, quae in protasi sunt, notiones in apodosi voce ἐδωρήσατο (v. 9)
comprehendantur, verbo adimendi hic locum non esse patet. Quare ex
n. 435, 9 ἀφέθη reposui ἀφεῖ[κεν]. Inconcinnitas perfecti mediis aoristis inter-
positi non intolerabilis videtur, praesertim cum ἀφῆκε et ἀφεῖκε facile inter
se confundi potuerint cum propter illius aetatis pronuntiationem tum prop-
ter pluralem aoristi ἀφεῖσαν qui ipse quoque diphthongum habet.

437 Fragmenta quinque tabulae marmoris albi subcaerulei, ex
quibus duo summam partem lapidis (a) cum indice argumenti (v. 4)
efficiunt, tertium (b) ad mediam lapidis partem pertinet. Atque in
his quidem omnia praeter illum primum versum per duas columnas
paris latitudinis (A B) disposita sunt. Denique duo reliqua frag-
menta, non contingentia quidem inter se, sed exiguo modo lacunae
intervallo discreta, inferioris partis (c) sunt; quae pars, undique nisi
supra integra, versus continuos per totam lapidis latitudinem per-
currentes habet. Pergami. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Per-
gamon VIII, 2 p. 196 n. 268. Cf. quae de titulo disputaverunt
E. Sonne de arbitris externis p. 26 n. XLVII. P. Foucart Revue
de philologie XXV 1901 p. 87.

α [Συνθηκαι Σαρδια]νῶν καὶ Ἐφεσίων¹.

Litterarum formae volgares (etiam ΙΞ) praeter ΘΠΠΣ. 4 In supe-
riore parte sunt duae epistolae Q. Mucii Scaevolae ad verbum inter se con-
sentientes, in sinistra quidem columna (I v. 2—25) ad Sardianos, in dextra
vero (II v. 26—55) ad Ephesios. Neque enim recte superiora modo fragmenta

I A [Κόϊντος Μούκιος Ποπλίου υἱὸς Σκαιόλας², | ἀνθύπατος Ῥωμαίων³,
Σαρδιανῶν τῇ βουλῇ κ]αὶ | [τῶι δῆμῳ χαίρειν· τῶν ἐν τῇ φιλίας⁴

(a v. 2—9. 26—32) ad Scaevolae litteras rettulit Fränkel, cum in media lapidis parte (b v. 10—25. 33—55) epistulas populi Pergamenorum ad easdem duas civitates datas agnoscere sibi videretur. Quae opinio refellitur primum ea re, quod quem hominem hic v. 44. 45. 38 ad illos se misisse scribit auctor epistulae, ----σος Φυλοτίμου Ἀθηναῖος appellatur; nam magistratum Romanum cuiuslibet originis hominem, dummodo ei egregiam fidem haberet, mittere potuisse apparet, civitatem vero Graecam non cive, sed peregrino legato usuram fuisse omnium maxime improbabile est. Tum vero quod de eo scribitur v. 15. 16 et 39. 40 ἄνδρα καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τῇ μεγίστῃ πίστει ἀξιούμενον παρ' ἡμῖν, id item a populorum Graecorum usu alienissimum est, cum reges et magistratus Romani talia de legatis suis praedicare soleant, cf. Syll.² 263, 2 sqq. Neque quicquam in his versibus legitur, quod impediat quominus haec omnia ad easdem ac prima epistulas proconsulis referamus. Non quinque igitur, ut Fränkelius sibi persuasit, sed tria modo instrumenta (I v. 2—25. II v. 26—55. III v. 56—96) huic lapidi incisa erant. Tertium est pactum quo Smyrnaei et Ephesii dissensionibus suis finem imponere conati sunt. De argumento epistularum et de ratione quae eis cum pacto (III) intercedit, cf. not. 8, de tempore tituli not. 3. 2 Cognomen hic quidem totum intercedit, v. 25 vero mutilum est. Tamen de scriptura, in qua consona *v* inter vocales omittitur, non est dubitandum. Eandem habes n. 439, 5, Ὀκταῖα n. 456, 57. Alia (Ὀκτάιος, Νοέμβριος, Βόλλαι, Βοϊανόν, Φαώνιος) congressi Hermae VI p. 305. 3 Duos Q. Mucios Scaevolas Asiam provinciam rexisse, et utrumque quidem ante consulatum, constat. Ex quibus natu maiorem (cos. 117 a. Chr. n.) circiter a. 120 a. Chr. n., minorem (cos. 95 a. Chr.) fere 98 a. Chr. n. praetorem in Asia fuisse demonstravit W. H. Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Rom. n. 4. 7. Uter hic designaretur, ea quidem re definiri negavit Th. Mommsen apud Fränkelium, quod ἀνθύπατος audiret hic, cum alibi hoc honoris vocabulum non legeretur nisi de minore natu ex illis duobus (Liv. Periocha LXX: *P. Rutilius — legatus Q. Muci proconsulis*. Infra n. 439, 6. 7 [στρατη]γὸν ἀνθύπατον Ῥωμαίων). Nam hoc ad merum casum redire, quandoquidem in Asiae provinciae praeside tum temporis appellatio proconsulis non minus usitata et legitima fuisset quam praetoris. Cf. Röm. Staatsrecht II³ p. 648 not. 1. 2. At Muciorum feriae (not. 8), quas ad Scaevolae natu minoris proconsulatum spectasse Pseudoasconii testimonio constat, dubitari non sinunt quin huius sint epistulae quas hic habemus. 4 Acute supplevit Foucart ex n. 438, 2. 3 et titulo Pergameno quem illic attuli. Id unum displicet in eius invento, quod ante ἐν τῇ φιλίᾳ addidit κατ' ἄνδρα. Id sane in illis quos modo commemoravi titulis legitur, neque vero illic ad populos et gentes refertur, sed his adiunguntur ei qui praeterea *virum* in amicitiam Romanorum recepti sunt. Quare apparet ei additamento hic locum non esse, praesertim cum neque hic neque v. 27 spatium ei supplendo sufficiat.

5 $\chi\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\upsilon\langle\iota\rangle$ ⁵ || $[\delta\acute{\eta}\mu\omega\nu\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\theta\nu\tilde{\omega}\nu$ ⁶ $\psi\eta\varphi\iota\sigma\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$ ⁷ $\tau\iota\theta\acute{\epsilon}]$ $\nu\alpha\iota$ |
 $[\theta\upsilon\mu\epsilon\lambda\iota\kappa\omicron\delta\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \gamma\upsilon\mu\nu\iota\kappa\omicron\delta\varsigma\ \acute{\alpha}\gamma\tilde{\omega}\nu\alpha\varsigma\ \pi\epsilon]\nu\tau\alpha$ | $[\epsilon\tau\eta\rho\iota\kappa\omicron\delta\varsigma$ ⁸ -----
 --|-----]

5 NI in lapide esse testatur Fränkel, sed eius supplementum $[\nu\iota]$ cohaeret cum ratione qua $\chi\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\omega\nu$ ad arbitrium inter Sardonios et Ephesios retulit, quae post egregiam Foucarti observationem (not. 4) teneri iam non potest. Quare fieri non potest quin postremam hastam lapicidae errore additam iudicemus. 6 Supplevit Foucart. Cf. not. 4. 7 Supplevit Foucart. Cf. not. 4. 8 Non aliae hic indicari videntur feriae atque eae quas Asianae civitates condiderant ut Q. Mucio proconsuli propter egregiam provinciae administrationem gratiam referrent. Hae in titulis quidem (n. 438, 5. 439, 4) Μουσία , apud scriptores vero Latinos brevius *Mucia* appellantur. Cf. Cic. in Verr. II, 21, 54: *Mithridates in Asia, cum eam provinciam totam occupasset, Mucia non sustulit*. Pseudoasconius ad Cic. div. in Caecilium 47, 57 (p. 122, 16 Or.) *hic est Mucius, in honorem cuius Asiani diem festum Mucia nominabant*. ad or. in Verr. II, 40, 27 (p. 240, 16 Or.) *Q. Mucius Asiam singulariter rexit, adeo ut dies festus a Graecis in honorem eius constitueretur, qui diceretur Mucia*. Tituli legitimam formam tenent, scriptores pronuntiationem volgarem, qua $\iota\epsilon\iota$, i. e. $\tilde{\iota}\tilde{\iota}$ in unam productam vocalem coaluerant, sequuntur. Cf. $\epsilon\tilde{\upsilon}\delta\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$, $\tau\alpha\mu\epsilon\tilde{\iota}\omicron\nu$, $\delta\gamma\epsilon\tilde{\iota}\alpha$, $\kappa\upsilon\rho\epsilon\tilde{\iota}\alpha$ n. 194³². Sed quatenus necessitudo his ludis cum Sardoniorum et Ephesiorum contentionibus intercedat, non facile est diiudicatu. Horum duorum populorum pactum primum tituli argumentum esse praescripta v. 4 luculenter demonstrant. Quare epistulae proconsulis profecto huic tabulae non incisae essent, nisi ipsae eodem spectassent, neque id ulla ex parte dubium est, cum demonstraverim mediam tituli partem (b v. 40—25. 33—53) item ad has epistulas pertinere. At cur in huius argumenti litteris ludorum mentio fit? Fränkelius quidem eos propter concordiam illarum civitatum proconsulis cura restitutam conditos existimat. At is minus recto versum 3. 4 et 27. 28 supplemento deceptus ab his potissimum duabus civitatibus ferias institutas sibi persuasit. Quod quoniam Foucartus demonstravit, longe aliter rem se habuisse (not. 4), nemo facile amplius tenebit sacra quae ab universae provinciae populis instituta et proconsulis nomine appellata essent, ad horum duorum populorum res potius quam ad totius provinciae regimen summa cum laude gestum spectare. Quare mihi quidem ordo rerum et temporum contrarius esse videtur: Primum civitates Graecae provinciae Asiae consilium ludorum instituendorum ceperant deque ea re proconsulem certiores fecerant; deinde vero cum Ephesiorum et Sardoniorum simultatem huic negotio magnopere obesse appareret, proconsul auctoritatem suam interposuit ut illos in gratiam reduceret. Sic res ad arbitros pervenit, quorum ex sententia non modo pax et concordia restituta est, sed etiam in reliquum tempus accuratissimis pactionibus provisum, quomodo dissensiones quae inter Sardonios et Ephesios oriri possent diiudicarentur. Non recte igitur, si quid video, Fränkelius epistulas I. II pacto III recentiores existimavit.

b 10 [----- || ----- | -----
 ----- | ----- | ----- εἰς τὸ
 15 αὐτὸ σ]υμ[πορεύονται, ἐπέμψαμεν σον] Φυλο[τίμου Ἀθη-
 ναῖον τῶν εὐδοκίμων⁹, ἄν]δρα κα[λὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τῆς με-
 γίστης ἀξί]οῦμε[νον πίστεως παρ' ἡμῖν, πρὸς τε τὸν ὅ]μέτε[τρον
 δῆμον καὶ τὸν Ἐφεσίων, τὸν παρ]α[κάλ]ε[σοντα δοῦναι τὰς χεῖ-
 20 ρας ἡμῖν εἰς] σύλλυ[σιν. συγκαταθεμένων δὲ τῶν δῆμων] ἐκα-
 [τέρων τοῖς παρακαλουμένοις καὶ πεμψά]ν[των πρεσβευτὰς ὑμῶν
 μὲν τοὺς στρατ]η[γοὺς Μενεχράτην Διοδώρου¹⁰, Φοίνικα Φοί]-
 25 νικος, Ἀρχέλαον Θεοφίλου, Ἐφεσίων δὲ || Ἰκέσιον Ἀρτεμιδώρου,
 -----]

II B a Κρίντος Μού[χιος Ποπλίου υ]ἱὸς Σκαιό[λας,] | ἀνθύπατος
 Ῥω[μαίων¹¹, Ἐφεσίων τῇ βουλ[ῇ καὶ] | τῷ δῆμῳ χαί[ρειν·
 τῶν ἐν τῇ]ι φιλαί[α κριθέ]ντων | δῆμων τε καὶ ἐ[θνῶν¹² ψηφι-
 σάμε]νων τιθέναι θυμ[ε]λικοὺς κ[α]ὶ [γυμνικοὺς ἀγῶ]να(ς)¹³ πεν-
 30 ταετηρ[ι]χ[οὺς -----α]ι περὶ τοῦ | [-----
 ----- πρ]οτρεψο|-----

b [-----μ]ενος [-----|----- Σαρδια]νῶν τι
 παρα[σσ----- | ----- ἔχ]θραν καὶ δια-
 35 φοράν κα----- || ἐπιφανεστέρως καὶ ἐνδοξ[ο]τ[έρας¹⁴, ἵνα οἱ
 ἀφ]εστηκότες¹⁵ αὐτῶν δῆμοι μετ[ὰ πάσης εὐνοί]ας εἰς το αὐτὸ(ν)
 συμπορεύονται, ἐπέμψαμεν]σον Φυλοτίμου Ἀθηναῖο[ν τ]ῶν
 ε[ὐδοκίμων,] | ἄνδρα κ[αλ]ὸν καὶ ἀγαθ[ὸν] καὶ τῆς [μεγίστης
 40 ἀξί]οῦμενον πίστεως παρ' [ἡμ]ῖν, πρὸς [τε τὸν ὅμ]ε[τερον δῆμον
 καὶ τὸν Σαρδιανῶν, τὸν παρακα]λέσοντα δοῦναι τ[ὰς] χεῖρας

9 Cf. v. 38, ubi post ethnicum exstat ΤΩΝΕ. Quod Fränkelius repo-
 suit τῶν ἐ[μ. Περγάμωι], id pendet ab errore quo hanc lapidis partem non ad
 Scaevolae epistulas pertinere, sed Pergamenorum esse sibi persuasit (not. 1).
 Athenienses, qui Pergami inquilini consedisent, corpus quoddam effecisse
 certe non traditum est, neque ulla est causa cur aut Pergami aut alius
 cuiuslibet loci nomen hic intercidisse sumamus. Quod contra inter nobi-
 lissimos Atheniensium fuisse legatum suum quod praedicat proconsul, id
 manifesto Ephesiorum et Sardianorum honoris causa facit. Quare supplevi
 ε[ὐδοκίμων]. Verbum sane praestare nolo, cogitaveris etiam de εὐδοκίμων-
 των, εὐγενῶν, εὐγενεστάτων, εὐπατριδῶν, ἐπιφανῶν. 10 Nomina et hic et
 v. 45 sqq. reposuit Fränkel ex v. 93—96, ubi integra exstant. 11 Cf. not. 2.
 12 Cf. not. 4. 13 NA. 14 ΕΝΔΟΞΟΤΛ. 15 Ni plane fallor, αὐτῶν
 ad commune Graecarum civitatum Asiae spectat, a quo Ephesiorum et Sar-
 dianorum populi (δῆμοι) propter similitudines, quas inter se exercebant, descii-
 verant.

ἡμῖν εἰ[ς σύλλυσιν.] | συνκαταθεμένων δὲ τῶν δήμων [ἐκατέ-
 45 ρων] | τοῖς παρακαλουμένοις¹⁶ καὶ πεμφάντω[ν πρεσ]||βευτὰς
 ὕμῶν μὲν Ἰκέσιον Ἀρτεμιδώρο[υ, Ποσει]||δώνιον Ποσειδωνίου τοῦ
 Διονυσίου, Ἀ[ριστο]||γείτονα Πάτρωνος, Ἀρτεμίδωρον Ἀρ[εμιδώ]-
 50 ρου, Μενεκράτην Μενε[κρά]τ[ου] τοῦ Ἀρ[τεμι]δ[ώ]ρου, Ἀπολλόδ[ω]-
 ρον Ἑρμ[ο]κρ[ά]του, Ἑρμιπ[ο]ν Μενόιτου, Σαρδιανῶν δὲ τοὺς
 στρατη[γ]οὺς Μενεκράτ[η]ν Διοδώρου, Φοίνικα Φοίνικος, | Ἀρ-
 χέλαον Θεο[φί]λου, ----- | κῆσαι τὰ πρ-----
 ----- | τε μεσιτε[υ]-----
 55 -----] || συμφερε -----
 III c -----οντας τα[ρ]----- τὰς ἐκκλητίους
 δ[ι]κ[ας] ----- παρα[γ]έντηται, δι[κ]άζε-
 σθαι τὸν ἀδι[κ]οῦμενον[ν] κατὰ τὰ προγεγραμμέ[ν]α ἐν [τ]ῇ [τ]οῦ
 60 ἀδικοῦντος πόλει¹⁷. ἐὰν δὲ τις συλη[θ]ῇ ἢ ἀδικη[θ]ῇ Σαρδια-
 νῶν ἢ Ἐφεσίων ὑπὸ τοῦ μὴ ὄντος μήτε Σαρδιανοῦ μήτε Ἐφε-
 σίου, | ἐξέστω(ι) τῷ Ἐφεσίῳ ἐν Σάρδεσι καὶ τῷ Σαρδιανῶι
 ἐν Ἐφέσῳ τὸ δίκαιον λαμβάνειν κατὰ | τοὺς τῆς πόλ[ε]ως νό-
 μους ἐν ἡ[τ]ῇ ληφθῇ ὁ ἀδικήσας· πλὴν εἴ τινες εἰσιν ἐκ τῶν
 πόλεων πρὸς | αἷς εἰσιν συνθῆ[κ]αι ἴδιαι, ταῦτα διεξάγεσθαι κατὰ
 τὰς ἰδίας συνθήκας. ὅσα δ' ἂν κατὰ πόλ[ε]μον μεθιστῇ τις ἢ
 καὶ κατ' ἄλλο τι ὑπεκτιθῇ εἰς τὴν πόλιν ἢ τὴν χώραν ἢ
 65 Ἐφεσίων εἰς || Σάρδεις ἢ Σαρδ[ι]ανῶν εἰς Ἐφεσον, ἐπιδέχεσθαι
 τε καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμέλεσθαι καὶ | [συνδια]σώ[ζ]ειν¹⁸. [Ἐφε-
 σίῳ]ν δὲ καὶ τῶν κατοικούντων ἐν Ἐφέσῳ καὶ τῇ χώρῃ μηθεῖς

16 Hanc formulam tum temporis sollemnem fuisse evicit Fränkel allatis locis Polybii XV, 5, 10: ὁ δὲ Πόπλιος ἀκούσας ταῦτα τοῦ κήρυκος συγκατετίθετο τοῖς παρακαλουμένοις. XXXI, 18, 6: ἡ σύγκλητος — συγκατέθετο τοῖς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου (Πτολεμαίου) παρακαλουμένοις et decreto ficticio ap. Demosth. XVIII, 166: ἐγὼ μέντοι ἀκούσας τῶν πρεσβευτῶν συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις. 17 Enuntiatum mutilum, a quo pars pacti (III) servata incipit, manifesto ad Sardianum, qui ab Ephesio, et Ephesium, qui a Sardiano iniuria affectus esset, spectabat. Fr. 18 Supplevi. [διανα]σώ[ζ]ειν restituit Fränkel. Sed primum concessit, aliud quidem huius verbi compositi exemplum non exstare. Deinde vero ἀνασώζειν non de conservandis quae habemus, sed de recuperandis quae amisimus usurpatur. Cf. Syll.² 237, 9: τὰ τε ἀπολωλότα ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἀνέσωσαν. Vestigia scripturae tenuissima ¹¹ quae ante ΣΩΤΕΙΝ exstant, vix minore iure ad ΔΙΑ quam ad ΝΑ referuntur. Verbum συνδιασώζειν vero ut similia συνδιατηρεῖν et συνδιαφυλάττειν frequen-
 tissimum est in eiusmodi sententia.

στρα[τευέσθω κατὰ Σαρδ]ιανῶν¹⁹ μηδὲ δίοδον διδότην μηδὲ
 ξενολόγιον²⁰ παρεχέτω μηδὲ ὅπ(λ)α²¹ | [διδότω μηδὲ χορηγ]είτω
 τοῖς Σαρδιανῶν πολεμίοις μήτε χρήματα μήτε ἀγοράν, μηδ[ὲ |
 λάφυρον ἐπιδεχέσθω μηδὲ ἄλλο μηθὲν ἐπὶ βλάβῃ πρασσέτω.
 70 ὁμοίως δὲ μηδὲ Σαρδ[ιανῶν μηθεὶς μ]ηδὲ τῶ[ν] κατοικούντων
 ἐν Σάρδεσιν ἢ τῇ χώρῃ στρατευέσθω κατὰ Ἐφ[εσίων μηδὲ
 δίοδον διδότην μηδὲ ξενολόγιον παρεχέτω μηδὲ ὅπλα διδότην
 μηδὲ χορ[η]γείτω τοῖς Ἐφεσ[ίων πολεμίοις μήτε χρήματα μήτε
 ἀγοράν, μηδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω μη[δὲ ἄλλο μη]θὲν ἐπὶ βλάβῃ
 πρασσέτω. ὁπότερος δ' ἂν τῶν δῆμων ὑπεναντίον | [πράσσει τ]ινὶ
 τῶν ἐν τῇδε τῇ συνθήκῃ κατακεχωρισμένων, εἶναι τὸ δίκαιον
 75 λαβεῖν τῷ ἀδι[κουμένῳ] ἐπὶ τῇ λαχούσης πόλεως ἐξ ὧν ἂν κατὰ
 κοινὸν ἔλυνται πόλεως, γενομένου κλήρου ἀπὸ | [τῇς μεσ]ιτε-
 ούσης τὰς συνθήκας²² πόλεως. ὁ δὲ φάμενος ἀδικεῖσθαι δῆμος
 προλεγέτω δι[ὰ | πρεσ]βείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ ἔγ-

49 Mirum esse, quod definite vetarentur civitates in provincia Romana sitae inter se bellum gerere aut hostes in bello adiuvere haud inepte observavit Fränkel. Sed tenendum est, non modo bella in censum venire quae sua sponte hi ipsi populi inter se gererent, id quod tum temporis sane vix usu venire poterat, sed item ad bella inter Romanos illorum socios et externum aliquem hostem in Asia gerenda has condiciones spectare, quale certamen acerrimum paucis post hoc pactum annis re vera exarsisse nemo ignorat. Quare id unum ex his litteris colligi licet, Ephesum et Sardes ius belli gerendi illa aetate etiamtum habuisse, quod nulla ex parte mirum videri debet.

20 Non facultatem milites pretio conducendi, sed ipsum exercitum mercennariorum significari observat Fr. provocans ad usum sermonis Polybianum. Cf. Pol. XXIX, 23, 6: παρακαλοῦντες αὐτὸν συστήσασθαι ξενολόγιον χιλίων ἀνδρῶν. XXXI, 26, 4: συνήθροίζε ξενολόγιον ἐμβριθέες. § 5 τὸ ξενολόγιον διαλύσασθαι. § 7 τὸ μὲν ξενολόγιον διέλυσεν.
 21 ΟἴῦΑΑ. 22 Nomen non potest non ad id pactum spectare, quod hic tenemus. Id igitur, etsi primam ansam dederat in gratiam redeundi Scaevola proconsul misso ad utrosque legato Atheniensi (not. 9), tamen non convenerat nisi tertia quadam civitate Graeca, cui utrique fidem habebant, intercedente et conciliante. Quam Pergamenorum fuisse sine dubio recte ex v. 88 collegit Fränkel. Iam in posterum convenit, ut quicquid dissensionis orietur inter Sardianos et Ephesios, utrique primum illam civitatem adeant, quae sane non ipsa arbitrio suo componat litem, sed sorte ducta aliam constituat civitatem, quae sententiam ferat. De verbi μεσιτεύειν structura Fr. provocat ad Diodor. XIX, 74, 6 μεσιτεύσαντος τὰς συνθήκας Ἀμιλκου τοῦ Καρχηδονίου. Dionys. Hal. Ant. IX, 59, 5 μετὰ τοῦτο συνθήκαι γίνονται ταῖς πόλεσι μεσιτεύσαντος αὐτὰς τοῦ ὑπάτου τοιαῖδε. Polyb. XI, 34, 3 ἡξίου τὸν Τηλέαν μεσιτεῦσαι τὴν διάλυσιν εὐνοϊκῶς.

κλημα, καὶ παραγινέσθωσαν οἱ παρ' ἐκατέρων | [τ]ῶν πό[λε]ων
εἰς τὴν διαδικασίαν, ἀφ' ἧς ἂν τὸ ψήφισμα οἱ ἐγκαλοῦντες
ἀναδῶσιν²³ ἐν ἄλ[λ]αις²⁴ ἡμέραι[ς] τριάκοντα, πρὸς τὸν μεσι-
80 τεύοντα δῆμον· καὶ ἐν ἄλλαις ἡμέραις πέντε κληρωσά[ν]τ[ε]ωσαν
τὸν κρινοῦντα δῆμον· μετὰ δὲ τὸν κληρὸν ἐν ἄλλαις ἡμέραις
ἐξήκοντα παραγενόμε[ν]οι πρὸς τὸν εἰληχότα δῆμον διαδικαζέ-
σθωσαν, φέροντες παρὰ τῶν ιδίων πατρίδων | γράμματα πρὸς
τὴν εἰληχεῖαν²⁵ πόλιν ὑπὲρ τῆς δόσ[ε]ως τοῦ δικαστηρίου, καὶ
τὸ κατακριθὲν | πρὸς τὴν παραχρῆμα. ἐὰν δέ τις μὴ παρα-
[γέ]νηται ἢ ἐπὶ τὸν μεσιτεύοντα δῆμον | ἢ ἐπὶ τὴν λαχοῦσαν
πόλιν, ἔστω κατὰ τὸν [π]αρόντα²⁶. ταῦτα δὲ ὑπάρχειν Σαρδια-
85 νοῖς κα[ὶ] || Ἐφεσίοις εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, καὶ ἐὰν τι αἱ πό-
λεις οἰκειότερον βουλεύσωνται²⁷. ἀναγράψαι δὲ καὶ εἰς στήλας

23 Cf. Polyb. XXIX, 25, 7 οἱ δὲ παρὰ τοῦ Πτολεμαίου πρεσβευταί, διαψευ-
σθέντες τῆς συμμαχίας, ἀνέδωκαν τοῖς ἄρχουσιν ἐτοίμας ἔχοντες ἐπιστολάς παρὰ
τῶν βασιλέων. Diodor. XI, 45, 2, 3: ἀνέδωκε τοῖς ἐφόροις τὰς ἐπιστολάς. τοῦ-
των δὲ ἀπιστούντων διὰ τὸ ἀνεπηγμένως αὐτοῖς τὰς ἐπιστολάς ἀναδεδοῦσθαι, καὶ
πίστιν ἐτέραν βεβαιότεραν ἐπιζητούντων κτλ. Fränkel. 24 Hoc addito indi-
catur, ipsum diem quo plebiscitum redditum sit numero triginta dierum non
contineri. Fr. 25 Forma feminini participii perfecti activi tribus postre-
mis a. Chr. n. saeculis adeo frequens, ut Athenis quidem alteram in -υῖα
cadentem plane expulerit (Meisterhans-Schwyzzer Grammatik der att. Inschr.³
p. 169 not. 1410). Etiam alibi inferiore aetate haud infrequens est. Cf.
E. Schweizer Grammatik der pergamen. Inschriften p. 192. De origine Do-
rica convenit inter omnes homines doctos, sed dubito num iure. Certe
exempla quae tabulae Heracleenses et testamentum Epictetae praebent (cf.
Ahrens de dialectis II p. 334) vix sufficiunt ad id probandum, quandoquidem
vix multo antiquiora sunt quam vetustissima aliarum regionum testimonia
epigraphica. 26 Si alteruter non adfuerit, iudicabitur secundum prae-
sentem. Cf. Cic. in Verr. II, 17, 41: *ubi comperit* (Verres) *Heracium non*
adesse, cogere incipit eos (iudices), *ut absentem Heracium condemnent. illi*
eum commonefaciunt, ut, si ei videatur, utatur instituto suo nec cogat ante
horam decimam de absente secundum praesentem iudicare. Th. Mom-
msen apud Fränkelium. 27 Ni fallor οἰκειότερον nihil est nisi 'aptius',
'accommodatius' ad concordiam civitatum confirmandam. Aliter Fränkel
'welche Massnahmen eine jede der beiden Städte innerhalb ihres eigenen
Interessenkreises künftig auch belieben möge'. Sed primum quidem hoc non
esset ἐὰν τι, sed ὅτι ἂν; deinde ea, quae utraque civitas pro se de suis rebus
decernit, profecto non simplici plurali αἱ πόλεις indicarentur; immo hoc ne-
cessario de eis intellegendum, de quibus inter ambos populos in posterum con-
venerit. Manere igitur in omne tempus pronuntiatur et hoc pactum et quod-
cumque ei in reliquum tempus addere civitates consentientes decreverint. Talia
usitatissima esse in foederum formulis non est quod exemplis comprobetur.

λιθίνας τήνδε τήν συνθήκην καὶ στήσαι ἐν μὲν Ἐφέσῳ ἐν |
 τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τόπῳ, ἐν δὲ
 Σάρδεσιν ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ²⁸ | ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τό-
 πῳ, ἐν δὲ Περγάμῳ²⁹ ὃν ἂν αἰτήσωνται κατὰ κοινὸν αἱ πόλεις
 ἐπιση[μ]ο[σ]τατον τόπον³⁰. εἶναι δὲ τήν συνθήκην κυρίαν ὥς μὲν
 90 Ἐφέσιοι ἄγουσιν ἀπὸ πρυτάνεως³¹ Σελεύκου, ἱερέ[ω]ς || δὲ τῆς
 Ῥώμης³² Ἀρτεμιδώρου, μηνὸς Ταυρεῶνος³³ τετράδος ἀπιόντος,
 ὥς δὲ Σαρδιανοὶ ἐπὶ ἱερέω[ς] | τῆς μὲν Ῥώμης Σωκράτου, τοῦ
 δὲ Διὸς τοῦ Πολιέως³⁴ Ἀλκαίου, μηνὸς Δαισίου³⁵ τετράδος
 ἀπιόντος. | εἰσὶν δὲ οἱ ὑφ' ἐκατέρων τῶν δῆμων ἀποδειχθέντες
 ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων Σαρδιανῶν | μὲν Μενεκράτης Διοδώρου,
 Φοῖνιξ Φοίνικος, Ἀρχέλαος Θεοφίλου, Ἐφεσίων δὲ Ἰκέσιος Ἀρτε-
 μιδώρου, Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου τοῦ Διονυσίου, Ἀριστογείτων
 95 Πάτρωνος, Ἀρτεμίδωρος || Ἀ(ρ)τεμ(ι)δώρου³⁶, Μενεκράτης Μενε-
 κράτου τοῦ Ἀρτεμιδώρου, Ἀπολλόδωρος Ἐρμοκράτου, | [Ὶ]ρ-
 μίππος Μενοίτου.

28 Sc. τοῦ Πολιέως. Cf. not. 34. Seleucidarum aetate sane talia monu-
 menta in Dianae potius delubro Sardibus collocari solebant. Cf. n. 225, 29.

29 Cf. not. 22. 30 Cum fragmenta lapidis partim in delubro Minervae,
 partim infra illud in theatro inventa sint, non dubium est, quin locus tabulae
 erigendae in illius deae fano ab Ephesiis Sardianisque petitus et a Pergamenis
 concessus sit. Fr. 34 Magistratus eponymus Ephesiorum; cf. Hicks, Gr.

Inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 82, ad quem provocat Fränkel. 32 Deae
 Romae sacra iam inde ab initio alterius a. Chr. n. saeculi in Asia minore
 occurrunt, 495 a. Chr. n. Smyrnae (Tac. Ann. IV, 56), 470 a. Chr. n. Alabandis
 (Liv. XLIII, 6, 5). Fr. 33 Mensis etiam in aliis urbibus Ionicis usitatus,
 Cyzici, Sami, Sinopae, cum Daesio fastorum Macedonicorum respondeat (v. 94),
 sine dubio recte a Lollingio (Mitth. des arch. Inst. in Athen XIII p. 307)
 octavus ab aequinoctio autumnali, quod est apud Cyzicenos anni civilis
 initium, habetur, ut Atheniensium Thargelioni, Romanorum fere Maio respon-
 deat. Fränkel. 34 Cf. C. I. G. 3464, 3. 4 ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν

Λυδία Σαρδιανῶν καὶ ἱερέα μεγίστου Πολιέος Διός. Fr. 35 Octavus anni
 Macedonici ab aequinoctio autumnali incipientis mensis. Cf. not. 33 et Pauly-
 Wissowa Realencyklopädie IV 2 p. 2044. 36 ΑΤΕΜΔΩΡCΥ.

438 In loco *Eski Manias* (Poemaneni) marmor inaedicatum
 in muro meridionali castelli. Edd. A. S. Dorigny Revue arch. N. S.
 XXXIV (1877) p. 106 n. 3. J. H. Mordtmann Mitth. des arch. Inst. in
 Athen XV (1890) p. 157 n. 4. Omnium plenissime et accuratissime
 J. A. R. Munro Journal of Hell. stud. XVII (1897) p. 276 n. 27 (Revue

arch. Troisième Sér. XXXIII 1898 p. 445 n. 125. P. Foucart Revue de philologie XXV 1901 p. 86). Cf. quae adnotavit Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 194.

Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι¹ καὶ τὰ ἔθνη² | καὶ οἱ κατ' ἄνδρα
κεκριμένοι³ ἐν τῇ πρὸς | Ῥωμαίους φίλοι καὶ τῶν ἄλλων οἱ
5 εἰρημένοι⁴ μετέχειν τῶν Σωτηρίων⁵ καὶ || Μουσιείων⁶ ἐτίμη-
σαν | Ἡρόστρατον Δορκαλίωνος⁷, ἄνδρα ἀγαθὸν γε|νόμενον καὶ

Litterae ΑΞΠΣ. 1 Persimilis titulus Pergami repertus est (Lebas-Waddington Inscr. III 1721^b. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς 1876 p. 9 n. 56), quem P. Foucart sic restituit: Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι καὶ τὰ ἔθνη | καὶ οἱ κατ' ἄνδρα κεκριμένοι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους φίλοι | ἐτίμησαν Ἀθήνορα, τὸν Δημητρίου τοῦ Δ[ημητρί]ου | Περγαμηνοῦ υἱόν, τοῦ ἀγωνοθετήσαντος | τὰ πέμπτα Εὐεργέσια τὰ ἀγθέντα δημο[σ]ῆς ἐν [Περγ]άμῳ. De utriusque inscriptionis aetate cf. not. 7. Ubi hic lapis inventus sit, antiquitus Poemanenum oppidum fuisse anno 1836 pronuntiavit Hamilton, qui illas parietinas primus adiit. Sunt sane quae dubitationem moveant (Mitth. des ath. Inst. IX 1884 p. 35. H. Kiepert Formae orbis antiquae tab. IX comm. p. 2). 2 Hic Mordtmannus addidit καὶ αἱ πόλεις, sed eis supplendis spatium non sufficere definite testatur Munro. Ne n. 437, 5. 28. 439, 1 quidem hoc additur, neque magis in monumento Pergameno quod attuli not. 4. 3 Qui *in amicorum formulam relati sunt*, ut est in senatusconsulto de Asclepiade C. I. L. I, 203, 7. De Graeca huius locutionis versione Mommsenus provocavit ad Iosephum Ant. XIV, 194 εἶναί τε αὐτὸν (Ἰρχανὸν τὸν Ἀλεξάνδρου) καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ συμμάχους ἡμῖν εἶτε καὶ ἐν τοῖς κατ' ἄνδρα φίλοις ἀριθμεῖσθαι. Praeterea cf. n. 437⁴. 4 Cum Munro εἰρημένοι scripsisset, Foucart perspexit, dicendi verbum a conexione sententiarum alienum esse, et perfectum verbi αἰρεῖσθαι agnovit. Medium, non passivum esse demonstravit idem collato n. 439, 3 ἐλόμενοι. Praeter eos igitur qui in Asia incolebant nonnullos alios Graecos sive populos sive singulos homines sua sponte Mucieorum ferias una cum illis habebant. 5 Easdem ferias propter salutem, quam Mucio acceptam ferebant Asiani, et Soteriorum et Mucieorum nomine significatas esse, etsi hic quidem titulus de ea re dubitari sinit, tamen luculentissime demonstrat n. 439, 3. 4 τῆς [ἀγ]ομένης πεντητηρίδος τῶν Σωτηρίων καὶ Μουσιείων. Ceterum post Σωτηρίων trium quatuorve litterarum spatium vacuum relictum est, item post Μουσιείων sex litterarum et reliqua pars versus post ἐτίμησαν, sine dubio ut haec vocabula quam maxime efferrentur. 6 Cf. n. 437⁸. 7 ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΝ Munro, qui tamen ipse Dorignyum et Mordtmannum, qui initio HP exhiberent, rectius legisse persuasum habet. Ceterum huius hominis nomine Munro usus est in tituli aetate definienda, cum provocaret ad Plutarchi Brut. 24: καὶ γὰρ εἰς Μακεδονίαν ἐπεμψεν Ἡρόστρατον (M. Brutus) οἰκιστὸν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκεί στρατοπέδων. Eundem hominem hic haberi ratus titulum ad ver anni 42 a. Chr. n. rettulit. Etenim tum Brutum in Asia versatum esse ut provinciam

διενένκαντα πίστει καὶ ἀρετῇ | καὶ δ[ικ]αιοσύνη καὶ εὐσεβείαι
καὶ περὶ το(ῦ κ)ο(ι)ν[οῦ]⁸ | συμφέροντος τὴν πλείστ[η]ν εἰσενη-
10 νεγμέ[λ]λον σπουδὴν καὶ πολλὰ καὶ μεγάλα περιπο[ι]ήσαντα τοῖς
κοινοῖς τοῦ συνεδρίου πράγμα[σιν] τῶν πρὸς δόξαν καὶ μνήμην
αἰώνιο[ν] | ἀνηκόντων, ἀρετῇ[ς] ἔνεκεν καὶ εὐνοίας | τῆς ε(ἰς)⁹
ἐαυτοῦ[ς].

pro suis commodis et rationibus ordinaret et classem Cyzici pararet. Cf. Plut. Brut. 28: περαιώσας δὲ τὸν στρατὸν εἰς Ἀσίαν ἤδη λαμπρὸν ὄντα ναυτικὸν μὲν ἐξηρτύετο στόλον ἐν Βιθυνίᾳ καὶ περὶ Κύζικον, πεζῇ δ' αὐτὸς ἐπιὼν καθίστατο τὰς πόλεις καὶ τοῖς δυνάσταις ἐχρημάτιζε. At tum temporis etiam Mucia ab Asiae civitatibus et gentibus atque adeo ab aliis Graecis qui sua sponte se illis adiungerent acta esse neutiquam credibile mihi videtur. Ex altera parte quod Mommsenus et hunc titulum Poemanenum et geminum eius Pergamenum (not. 1) ad ipsa initia provinciae Asiae rettulit, id eadem feriarum mentione redargui mihi videtur, quippe quae Asia provincia instituta plus quam triginta annis recentiores fuerint. Quare hunc titulum ut n. 437. 439 eo tempore incisum existimaverim, quod medium fuit inter Mucii proconsulatum et Mithridatis bellum (98—88 a. Chr. n. Cf. n. 437²). 8 ΤΟΧΟΝ Munro, qui ligatura propter spatii angustias usum conicit lapicidam. 9 ΕΞ lapis. Emendavit Munro.

439 Fragmenta quattuor magnae basis lapidis calcarii flavi, inventa Olympiae. Cum unum ex eis iam Arch. Zeitung XXXVIII 1880 p. 164 n. 368 editum esset, accurata omnium delineatio a Purgoldo confecta proposita est Olympia V p. 449 n. 327. Initium sagaciter supplevit P. Foucart Revue de philologie XXV 1904 p. 86.

[Οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ δῆμοι καὶ τὰ ἔθνη καὶ οἱ κατ' | ἄνδρα κεκρι-
μένοι ἐν τῇ πρὸς Ἑ[ρ]ωμαίο[υς]¹ φιλῖαι καὶ | [τῶν ἄλλων Ἑλλή-
νων οἱ μετέχει]ν² ἐλόμενοι³ τῆς | [ἀγ]ομέν[ης] πεντετηρίδος τῶν
Σω[τη]ρίων⁴ καὶ Μουσιείων⁵ | [Κό]ιντον [Μούκιον Ποπλίου υἱόν]
Σκαιόλαν⁶ | δια[φανέστατον] ἄνδρα, στρατη[γόν] ἀνθύπατον | Ἑ-
ρωμαίων, σωτῆρα καὶ [εὐεργέτην] γε[γ]νόμενον ἑαυτῶν | [κ]αὶ διενέ-
γκαντα ἀρε[τῇ] καὶ δικαιοσύν[ῃ] καὶ καθαρείοττη.

Litterae ΑΘΠΣ; Ω reliquis minores. 1 Hucusque omnia supplevit Foucart. 2 Supplevit Foucart. 3 Cf. n. 438⁴. 4 Cf. n. 438⁵. 5 Cf. n. 437⁸, 438⁶. 6 Cf. n. 437².

440 Basis rotunda supra et infra marginibus prominentibus ornata. In superficie complura foramina. Effossus lapis Ilii. Ed. A. Brückner Troia und Ilion p. 453 n. XIV.

Ὁ δῆμος | Λεύκιον Ἰούλιον | Λευκίου υἱὸν Καίσαρα¹, | τιμη-
5 τὴν γενόμενον² || καὶ ἀποκαταστήσαντα τὴν ἱερὰν | χώραν τῇ
Ἀθηνᾶι | τῇ Ἰλιάδι³ καὶ ἐξελόμενον | αὐτὴν ἐκ τῆς δημο-
σιωνίας⁴.

¹ L. Iulius L. f. Sex. n. Caesar cos. 90 a. Chr. n., occisus anno 87 a. Chr. n. cum Marius Roma potitus esset. Cf. W. Drumann Gesch. Roms III p. 449 n. 20. ² Censura L. Caesar functus est anno post consulatum, 89 a. Chr. n.

Cf. Plinius N. hist. XIV, 95: *P. Licinius Crassus L. Iulius Caesar censores anno urbis conditae DCLXV edixerunt ne quis vinum Graecum Amineum-que octonis aeris singula quadrantalia venderet.* Quae in censura beneficia contulit in delubrum Minervae Iliadis (not. 3), ea Ilienses praeter hoc ipsius monumentum etiam filiae statua dedicata remuneratos esse testatur titulus C. I. G. 3608 b: [ἡ] βολή καὶ ὁ δῆμος [Ἰου]λίαν, θυγατέρα [Λε]υκίου Ἰουλίου Καίσαρος, [διὰ] τὰς εὐεργεσίας τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῆς εἰς τὸν [δῆ]μον γενομένας. De filio cf. n. 444, 3. 4 cum nota. ³ Terra sacra aliquando erepta erat Minervae Iliadi; quam Caesar memor antiquae connexionis quae Romanis cum Ilio intercedebat restituit. Alia eiusdem generis exempla attulit A. Wilhelm apud Brücknerum, velut Mitth. des ath. Inst. XXIV 1899 p. 177 n. 27, 2 sqq.:

[τὸν] διὰ γένους ἱερέα τοῦ Καθηγεμόνος Διογύσου, ἀποκατήσαντα τὰς τε προσόδους καὶ τὴν χώραν τῷ θεῷ]. Michel Rec. p. 344 n. 459, 45 (ex emendatione Wilhelmi Gött. gel. Anz. 1898 p. 235) ἀποκατέστησε τῷ θεῷ τὴν χώραν, ἐξ ἧς (τάς) τε [θ]υσίας καὶ τιμὰς τῷ Ἀπόλλωνι συμβέβηκεν ἐπιτελεῖσθαι. Similima est causa Artemisii Ephesiorum, de quo Strabo XIV, 4, 26 p. 642 Cas. haec narrat: μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Καῦστρου λίμνη ἐστὶν ἐκ τοῦ πελάγους ἀναγεομένη, καλεῖται δὲ Σελινουσία, καὶ ἐφεξῆς ἄλλη σύρρους αὐτῇ, μεγάλας ἔχουσαι προσόδους· ἃς οἱ βασιλεῖς μὲν, ἱεράς οὖσας, ἀφείλοντο τὴν θεόν, Ῥωμαῖοι δ' ἀπέδωσαν. ⁴ Non ita hoc videtur intellegendum, ut duo diversa beneficia, dominium agrorum deae restitutum et immunitas eis concessa, distinguantur, sed potius cum fundi ad deam redirent ipso iure immunes facti videbantur. Certe hanc interpretationem commendat narratio Strabonis qui post ea quae not. 3 exscripsi sic pergit: πάλιν δ' οἱ δημοσιῶναι βιασάμενοι περιέστησαν εἰς ἑαυτοὺς τὰ τέλη, πρεσβεύσας δὲ ὁ Ἀρτεμίδωρος, ὥς φησι, τὰς τε λίμνας ἀπέλαβε τῷ θεῷ κτλ. Neque dissimilis est causa Amphiarai Oropiorum; nam hic deus esset necne ambigebatur, sed si deus esset fundum immunem esse debere inter omnes constabat. Cf. Syll.² 334.

441 Laginis (*Léina*) inter rudera templi Hecates repertae sunt reliquiae monumenti ex quattuor lapidum oblongorum ordinibus compositi, ex quibus aetatem tulerunt summi ordinis quinque integri

(*B C F L M*) et unius fragmentum (*A*), alterius ordinis tres lapides (*D G N*), tertii unus integer (*H*) et unius pars (*O*), quarti duo lapides (*E F*). Titulus per quinque columnas (*a b c d e*) scriptus, quae nullam rationem habent commissurarum lapidum, ut saepe in eodem lapide prioris columnae versuum fines et posterioris versuum initia contineantur, quae Viereckium secutus siglis *B*¹ *B*² sim. distinxi. Fragmenta nonnulla edd. C. T. Newton *Discoveries at Halicarnassus, Cnidus and Branchidae* II p. 75. Benndorf et Niemann *Reisen in Lykien und Karien* p. 455. Lebas-Waddington *Inscr.* III, 543. Omnia exscripserunt et coniuncta ediderunt Ch. Diehl et G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* IX (1885) p. 437 sqq. praeter fragmentum postremum *P* (v. 207—249), quod postea inventum adiecit P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* XIII 1889 p. 363 n. 4 (P. Viereck *Sermo Graecus* p. 24 n. XVI). Cf. quae exposuerunt S. Basis *Ἐφ. ἀρχ.* 1886 p. 42 sqq. B. Haussoullier *Revue de philologie* XXIII (1899) p. 152 not. 5.

I *AB*¹ (*a*) [Λεύκιος Κορνήλιος Λ]ευκίου [υἱός] Σύλλας Ἐπαφρόδι-
τος¹ | [δικτάτωρ Στρατονι]κέων ἄρ[χο]υσι βουλῇ δῆμῳ χαίρειν· |
[οὐκ ἀγοοῶμεν ὑμᾶς] διὰ προ[γ]όνων πάντα τὰ δίκαια | [πρὸς
5 τὴν ἡμετέραν] ἡγεμ[ον]ίαν πεποιηκότας καὶ ἐν || [παντὶ καιρῷ
τὴν πρὸς ἡ]μᾶς π[ι]σ[τι]ν εἰλικρινῶς τετηρηκότας | [ἐν τε τῷ
πρὸς Μιθραδά]την π[ο]λέμῳ² πρώτους τῶν ἐν τῇ | [Ἀσίαι

Litterae ΑΞΠΣ; memorabiles formae antiquiores ΙΘ conservatae. 1 Apparet hoc monumentum continere quinque documenta, quae tamen omnia ad unam eandemque rem, ad honores et iura Stratonicensibus et delubro Hecates a Romanis concessa spectant. I. Epistula L. Sullae dictatoris ad Stratonicensis, qua illi propter egregiam fidem, quam populo Romano praecipue per belli Mithridatici tempora praestiterant, collaudantur (v. 4—13). II. Epistula eiusdem ad eosdem, qua se senatusconsultum de eorum rebus factum legatis ipsorum tradidisse ut ad illos deferretur significat (v. 14—17). III. Senatus consultum de rebus Stratonicensium (v. 18—429). IV. Populiscitum Stratonicensium de incidendo lapidibus cum illo senatusconsulto (quae pars decreti non exstat), tum laterculo omnium populorum, regum, dynastarum, nationum, quae Stratonicensibus significaverant se ius asyli Hecates fano concessum agnoscere et ratum habere (v. 130—142). V. Laterculus civitatum regum dynastarum nationum (v. 143—249). De harum litterarum aetate nihil dubii relinquit dictaturae mentio, quam Sulla iniiit sub ipsum finem anni 82 a. Chr. n. (Drumann *Gesch. Roms* II² p. 404), deposuit initio anni 79 (Drumann II² p. 424). Maxime probabile vero est, senatusconsultum et reliqua quae his lapidibus incisa sint anni 84 a. Chr. n. esse. Cf. not. 68. 2 Bellum Mithridaticum primum (88—84 a. Chr. n.) intellegi manifestum est.

ἀντιτεταγμένους³ καὶ διὰ ταῦτα κινδύνους πολλούς | [τε καὶ
παντοδαπὸς⁴] ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων δημοσίων | [πραγμάτων προ-
10 θυμὸ]τατα⁵ ἀ[ν]αδεδεγμένους⁶ || -----⁷ καὶ τ[οὺς
κοινοὺς]⁸ καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς | [φιλίας ἔ]νε[κεν π]ρὸς ἡμᾶς εὐ-
νοίας τε | [καὶ χάριτος, καὶ ἐν τῷ τοῦ⁹ πολέ]μου καιρῷ πρὸς
τε | [τὰς ἄλλας τῆς Ἀσίας πόλεις¹⁰ πεπρ]εσβευκότας καὶ πρ[ὸς] |
[τὰς τῆς Ἑλλάδος¹¹ -----]

II B² C¹ (b) Λεύκιος Κορ[νήλιος]¹² Σύλλας Ἐπαφρόδιτος δικτ[άτωρ] ||
15 Στρατο[νικέων ἄρχουσι]¹³ βουλῇ δῆμωι χαίρειν | πρεσβευταῖς
ὕμ[ετέροις] τὸ γενόμενον ὑπὸ¹⁴ συγκλήτου δόγμα | τοῦτο [πα-
ρέδωκα¹⁵].

3 Sic supplevit Basis, quia v. 43. 84 ἀντιτετάχθαι legitur. ἀνθεσταμένους D. et C., quod V. retinet propter spatii rationes. Sed cum discrimen non plus quam duarum litterarum sit, non nimium huic argumento tribuendum videtur. 4 Supplevi non sine haesitatione. Nam πολὺς καὶ παντοδαπός quidem perfrequenter inter se coniunguntur, sed hic magnitudinis potius quam varietatis notionem desideres. μεγάλους usitatissimum quidem est, sed iusto brevius. In Wilamowitzii supplemento καὶ δεινότητος displicet positivi et superlativi coniunctio. Sed aliquod ex his adiectivis hic fuisse utique apparet, quia editorum primorum supplementum [καὶ μεγάλους ὑπεσθηκότας] opinione improbabili de totius enuntiati argumento et structura nititur. 5 Supplevit Basis, [καὶ δεινὸς]τατα D. et C. 6 Supplevit Basis, ἀ[ν]α δεδεγμένους D. et C. 7 Quid hic fuerit, obscurum. Nam utique proxima τ[οὺς κοινοὺς] καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς non licet ad κινδύνους v. 7 referri propter articulum additum. Suspiceris igitur initio versus decimi aliud nomen substantivum fuisse quo illa spectarent, sed quale id fuerit non assequor. 8 Supplevit Wilamowitz apud V. 9 D. et C. [ἐν πολέ]μου καιρῷ legunt, a priore versus parte restituenda abstinere. [καὶ χάριτος ἐν τούτου τοῦ πολέ]μου καιρῷ V. Sed aut utrique nomini addendus fuit articulus ut v. 36 aut in utroque omittendus ut v. 77. Particulam καὶ vero ante ἐν inserendam putavi, quia hic ni fallor ad aliam rem, ad legationes per belli tempora missas transitur, cum proxime superiora etiamtum ad fortitudinem et constantiam, qua belli mala subierint Stratonicensēs, spectent. 10 Supplevit Viereck. 11 Supplevit Viereck. 12 Hic Λευκίου υἱός addiderant editores primi, sed ex spatii rationibus apparet, paternae originis significationem hoc quidem loco additam non fuisse. V. 13 Nihil nisi βουλῇ δῆμωι supplēt D. et C., sed magistratuum mentionem et versu 2 flagitari neque spatium ei reponendae deesse monet V. 14 Suppleverunt D. et C., in universum sine dubio recte, sed pro ὑπὸ, etsi σύγκλητος etiam aliis huius tituli locis articulo caret, fortasse τῆς legendum est. 15 Supplevi. συνεχώρησα D. et C., quod probavit V. Sed cum appareat de exemplo senatus-consulti a Sulla legatis tradito ut domum referrent dici, dubito num concedendi verbum huic sententiae accommodatum sit.

III Λεύκιος Κορνήλι[ος Λευκίου υἱός¹⁶ Σύλλας Ἐπαφρόδιτος
 δικτ]άτωρ | συγκλήτῳ συ[νεβουλεύσατο πρὸ ἡμερῶν ξξ¹⁷ κα]λαν-
 20 δῶν || Ἀπριλίῳ ἐν τῷ[ι κομετίῳ· γραφομένῳ παρῆσαν Γ]άιος |
 Φάννιος Γαίου [υἱός¹⁸ -----, Γ]άιος | Φονδάνιος
 Γαί[ου υἱός¹⁹ -----· περὶ ὧν Στρατονικε]ῖς ἐκ Χρυ[σα-
 [ρέων²⁰] | Παιώνιος Ἱερ[οκλέους, -----, -----
 25 -----,] || Ἐκαταῖος Πα[-----²¹, -----
 -----,] | Διονύσιος Ε[-----²² πρεσβευταὶ λόγους
 ἐποιή]σαντο | συμ[φώνως καὶ ἀκολούθως²³ τῷ Στρατονικέῳ
 ψηφίσματι | ἀξιοῦντες συνήδυσθαι ἐπὶ τῷ²⁴ τ]ὰ δημόσια πρά-
 γ[ματα τ]οῦ δήμου | [τοῦ Ῥωμαίων ἐν βελτίονι κα]ταστάσει
 30 εἶναι· || [ὅπως χρυσοῦν στέφανον παρὰ τῆς ἰδίας πόλεως τῇ
 συγκλήτῳ | ἀναθεῖναι ἐξῆ²⁵ ἀπὸ ταλάντων δ]ιακοσίων²⁶, |

16 Hic Viereck addidit patris nomen a D. et C. omissum, quia id ad-
 iungi eius qui senatum consulit nomini solenne est, neque spatium non suf-
 ficat. 17 Accuratissima computatione de numero litterarum quae inter-

ciderunt instituta numerum senarium reposuit Viereck. 18 Eiusdem
 quidem hominis nulla videtur exstare alia memoria. At filium huius Gai
 haud improbabili coniectura fuisse statuunt D. et C. illum C. Fannium C. f.
 qui anno fere 49 a. Chr. provinciam Asiam praetor administraverit (W. H.
 Waddington *Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom.* n. 34). Patrem vero
 eius quem hic teneamus suspicor aut C. Fannium C. F. Strabonem cos. 122
 a. Chr. aut C. Fannium M. F. Strabonem C. Laelii generum (Cic. Brut. 26, 104)
 fuisse. Quodsi recte D. et C. ex lacunae ambitu colligunt, praeter tribum,
 quae in Fundanio quidem sola commemorata sit, Fannio etiam cognomen
 additum fuisse, nescio an id Στράβων potissimum fuerit. 19 C. Funda-
 nium C. F. tribunum plebis esse in lege de Thermessibus (C. I. L. I, 204, 3),
 amicum Ciceronis (Ep. ad Q. fratrem I, 2, 3, 10), propinquum Varronis (de re
 rustica I, 2, 1) observant D. et C. Sed eidem monent, si eum qui anno 74
 a. Chr. tribunatu functus esset iam anno 84 a. Chr. senatorem fuisse statue-
 remus, intervallum inter quaesturam et tribunatum interiectum nimium
 videri. Quare eum potius C. Fundanium qui fere 104 a. Chr. quaestor fuis-
 set (C. I. L. I, 386. Borghesi, *Oeuvres* II p. 307) hic designari videri. 20 Cf.

n. 1114. 234¹¹. 21 Πα[τωνίου] ex v. 24 D. et C. Sed id merito incertis-
 simum iudicavit Viereck. 22 Ε[καταίου] D. et C.; cf. not. 21. 23 Sim-
 plex praetulit Viereck, cum D. et C., quorum reliqua huius loci supplementa
 sunt, ἐπακολούθως scripsissent. 24 Supplevit Viereck. διὰ τὸ D. et C.,
 quorum reliqua huius versus supplementa sunt. 25 Cf. Syll.² 300, 31:
 ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ (Thisbenses factionis Romanae) λόγους ἐποιήσαντο,
 χρυσίον, δὲ συνήνεγκαν εἰς στέφανον, ὅπως εἰς τὸ Καπετώλιον στέφανον κατα-
 σκευάσωσιν, τοῦτοις καθ[ότι] ἐνεφάνισαν, ὅπως αὐτοῖς ἀποδοθῇ, ὅ[πως] τοῦτον τὸν
 στέφανον εἰς [τὸ] Καπετώλιον κατασκευάσωσιν, οὕτως ἀποδοῦναι ἔδοξεν. 26 De

talento, quod hic innuitur, Viereck provocat ad F. Hultschii *Metrologiam*

[θυσίαν τε ἐν τῷ Καπετωλίῳ θπως] ποιῆσαι ἐξῆι.²⁷ ὅπερ τῆς
 ν[ι]κῆς | [καὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ δήμου τοῦ] Ῥωμαίων, | [θπως
 τε τὸ λοιπὸν²⁸ Λευκίῳ Κορνηλίῳ Λ]ευκίου υἱῷ Σύλλαι Ἐπα-
 35 φροδίτῳ || [δικτάτορι φαίνεται Στρατονικέων] δήμῳ φιλανθρω-
 πως κεχρῆσ[θ]αι· | [ἐπεὶ τε ὁ δῆμος ἐν τῷ καιρῷ τῆς εἰρήν]ης²⁹
 συνετήρησεν τὴν ἰδίαν | [εὐνοίαν τε καὶ πίστιν καὶ φιλίαν³⁰]
 πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων | [καὶ πρῶτος³¹ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ,
 ὅτε Μιθρ]αδάτης ἐν αὐτ[ῇ]³² | δεινότατα³³ ἐτυράννευεν, προσεί-
 40 λετο ἀν]τιτετάχθαι· || [ἐπεὶ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ³⁴ τὴν πόλιν ἐπῆλ-
 θεν³⁵,] | ἐλὼν δ' ἐκράτησ[ε]ν | -----

ed. 2 p. 129 sqq., qui coronarum aurearum pondera talentis indicari obser-
 vat apud Polybium XXI, 34, 4: καὶ ταῦτα λέγων ἅμα προὔτεινε στέφανον ἀπὸ
 πεντεκαίδεκα τάλαντων. XXVIII, 22, 4—3: ὅτι Ἀντίοχος — πρεσβευτὰς εἰς τὴν
 Ῥώμην ἐξέπεμπεν — συνθεῖς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα τάλαντα, πεντήκοντα μὲν
 στέφανον Ῥωμαίοις, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν χρημάτων εἰς δωρεάν τισι τῶν κατὰ τὴν
 Ἑλλάδα πόλεων. Ubique tres stateras aureos vel sex drachmas Atticas auri
 intellegendas esse, ut demonstrent Pollux Onom. IV, 173: ὁ δὲ χρυσοῦς στα-
 τήρ δύο ἦγε δραχμὰς Ἀττικὰς, τὸ δὲ τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς. IX, 53: ἡδύνατο
 δὲ τὸ τοῦ χρυσοῦ τάλαντον τρεῖς χρυσοῦς Ἀττικούς. Etym. M. 744, 38 sqq.: τὸ
 τάλαντον κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρυσοῦς εἶχε τρεῖς· διὸ καὶ Φιλήμων ὁ κωμικός
 φησι· δύο εἰ λάβοι τάλαντα, χρυσοῦς ἕξ ἔχων ἀποιέσται. Lex. Seguerian. ap.
 Bekker Anecd. I p. 306, 4 emend. a Boeckhio Staatshaush. I² p. 40 a: δύνανται
 δὲ τρεῖς χρυσοῦς, [ὥς] ὁ Θυατειρηγός (i. e. Nicander). 27 Cf. Syll.² 349, 3 sq.
 λόγους ἐποιήσαντο (legati Mytilenaeorum) — ἵνα τε ἐν Καπετωλίῳ θυσ[ί]αν
 ποιῆσαι ἐξῆι. v. 8: ἐν Καπετωλίῳ θυσίαν ποιῆσαι ἐξεῖναι. 28 Haec duo
 verba addidit Viereck propter spatium, reliqua supplementa primorum edi-
 torum sunt. 29 Suppleverunt D. et C., nisi quod articulos τῷ et τῆς
 adiecit Viereck, ne versus iusto brevior fieret. 30 [εὐνοίαν πίστιν τε καὶ
 φιλίαν] D. et C.; commodiorem verborum ordinem restituit V. 31 Sic V.;
 πρῶτος τε D. et C. 32 ΑΥΤΑΙΣ in lapide dispicere sibi videbantur edi-
 tores primi, sed dubitantes. Certe plurali nullum hic esse locum perspexe-
 runt ideoque αὐτ[ῇ] emendaverunt. 33 Sic V., ὁμότατα D. et C. 34 πρὸς
 Viereck (cf. not. 35), a cuius supplemento hoc uno nomine discedendum
 existimaui. Utraque quidem praepositio recte se habet; etenim etsi πρὸς non
 ut ἐπὶ hostiliter invadendi, sed appropinquandi modo notionem habet, tamen
 hoc quoque quominus de hoste dicatur nihil impedit. Cf. Syll.² 300, 22:
 πρὸ τοῦ ἡ Γάιος Λοκρέτιος τὸ στρατόπεδον πρὸς τὴν πόλιν Θίσβας προσήγαγεν.
 At certe utrobique eadem propositione opus est; ἐπελθεῖν πρὸς τινα non
 minus inusitate dicitur quam προσελθεῖν ἐπὶ τινα. 35 Supplevit Viereck,
 cum primi editores [ἐπεὶ τε ὁ βασιλεὺς τὴν πόλιν πολιορκήσας] scripsissent, id
 quod particula δὲ post ἐλὼν addita redargui recte monet V. Idem de re
 gesta quae hic tangatur provocat ad Appianum Mithr. 21: ἐπανιὼν δὲ (Mithri-
 dates) ἐκ τῆς Ἰωνίας Στρατονίκειαν εἴλε καὶ ἐζημίωσε χρήμασι, καὶ φρουρὰν ἐς
 τὴν πόλιν ἐσήγαγεν.

O [------ Λευκίῳ Κορνηλίῳ Λευκίου υἱῷ Σύλλαι³⁶] | δι-
 τάτορι ἐπι[τάξαντι³⁷ -----] | καὶ ἐπεὶ ὁ
 δῆμος [συνετήρησεν ἀεὶ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ³⁸] | εὖνοιαν καὶ
 πί[στιν] καὶ συμμαχί[αν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων, τὰ ἔ]δια³⁹
 πράγματα κατὰ τ[ὴν] προαίρεσιν [τὴν ἐκείνων διοικήσας, καὶ
 45 Μιθριδάτῃ⁴⁰] || πόλεμον ἐπο[ίησε, κα]ί⁴¹ τὸν ἴδιον δη[λώσας
 θυμὸν προθυμότητα ἀντετάχθη⁴²] | τῇ βασιλικῇ β[ουλῇ] καὶ
 δυνάμει -----
E [------] | δικαίοις⁴³ τε καὶ νόμοις καὶ ἐθισμοῖς τοῖς
 ἰδίοις, οἷς ἐχρῶντο ἐπάνω⁴⁴, ὥπως χρῶνται, ὅσα τε [ψηφίσματα
 ἐποίησαν τοῦ]του τοῦ πο[λέμου] ἐνεκεν⁴⁵, ὃν πρὸς βασιλέα Μιθρα-
 50 δάτῃν ἀνέδειξαν, || ὥπως τ[αῦτα] πάντα κύρια ᾤσιν· | [Πήδασον⁴⁶

36 Supplevi. 37 Supplevi. Videtur hic de nescio quibus rebus ad bellum necessariis dictum fuisse, quas Sulla Stratonicensibus imperasset, illi vero haud gravati praebuissent. Cf. Syll.² 330, 25: ἐπιτάξαντός τε ταῖς πόλει Γαίου Γαλλίου σῆτον καὶ Κοῖντου Ἀγχαρίου ἱμάτια. Sane cum hoc fieret Sulla nondum dictator erat, sed ne alius quidem quisquam, ut utique minus accurate hic dictatoris mentionem fieri appareat. 38 Supplevi. [ἐν πολέμου καιρῷ συνετήρησεν διὰ τέλους] Viereck. D. et C. a conatu versus 41—46 restituendi omnino abstinerunt. 39 Supplevi. καὶ συμμαχί[αν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων,] | διὰ πράγματα Viereck. Praepositionem διὰ iam D. et C. agnoscere sibi visi erant, sed quid hic significare possit διὰ πράγματα, frustra quaesiveris. Adiectivum ἴδιος sane antiqua vi, qua privatum significat, in populum non quadrat. Sed huius tituli aetate id iam in pronomini possessivi vel adiectivi οἰκεῖος notionem abiisse constat, et in hoc ipso titulo bis (v. 43. 89) de civitate usurpatur. Cf. etiam 510, 1. 10: ἡ πρώτη καὶ μεγίστη μητρόπολις τῆς Ἀσίας — ἐκ τῶν ἰδίων. 40 Supplevi. Verbum διοικήσας sane non ab omni parte placet, sed aliud aptius non succurrit. 41 Supplevit Viereck, cum D. et V. πόλεμον ἐπο[λέμε]ι legissent. 42 Supplevi. Neque D. et C. neque V. haec attigit, nisi quod omnes τὸν ἴδιον δῆ[μον] legunt. Sed cum populus Stratonicensium (ὁ δῆμος v. 42) subiecti vicibus fungatur, is vix de suo populo dicere potest. Neque intellego, quo iure verba καὶ τὸν ἴδιον δῆμόν eis respondere dicat V., quae supra in Sulla epistula vs. 44 sqq. sint. Nam illic nihil simile legitur. 43 Quae proxime sequuntur, apparet ea esse, quae Stratonicensium legati a senatu petiverint; a v. 63 περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξε incipiunt quae senatus ad haec postulata decrevit. 44 Supplevit Viereck; [οἷς πρότερον ἐχρῶντο] D. et C. Sed cum versus 48 initio ΙΩ in lapide sit, hoc supplementum recte se habere nequit. 45 Similia decreta intellegi videntur atque Ephesii huius eiusdem belli causa fecerunt (Syll.² 329) et iam antea per occasionem belli Aristonici fecerant (Syll.² 510). 46 Suppleverunt D. et C. secuti Strabonem XIII, 1, 59 p. 614 Cas.: Πήδασον δὲ καὶ ἐν τῇ νῦν Στρατονικέων πολί-χινίον ἐστὶ.

τε,] Θεμησσόν⁴⁷, Κέραμον⁴⁸, χωρία [χώμας λιμένας προσό|δους
 τε τῶν] πόλεων, ὧν Λεύκιος Κορν[ήλιος Σύλλας αὐτοκράτωρ |
 τῆς τούτων] ἀρετῆς καταλογῆς⁴⁹ τε ἔ[νεκεν προσώρισεν συνεχώ-
 55 ρη|σεν, ὅπως τ]αῦτα αὐτοῖς ἔχειν ἐξ[ῆι· || τὸ⁵⁰ ἱερὸν τῆς] Ἑκά-
 της, ἐπιφανεστά[της καὶ μεγίστης θεᾶς, ἐκ πολ|λοῦ τε τιμώμε-
 νον καὶ πολλα[----- | τό τε τέμεν]ος,
 ὅπως τοῦτο ἄσ[υλον ὑπάρχει· | περὶ τε τῶν ἀ]π[ολωλ]ότ[ων
 C²F² αὐτοῖς ἐν τῷ πολέμῳ, ὅπως] | ἡ σ[ύγ]κλ[ητος τῷ ἄρ]χοντ[ι]⁵¹
 (c) τ]ῷ εἰς Ἀσίαν πορευομένῳ ἐντολὰς || δῶι, ἵνα φρο[ντίσ]ῃ καὶ
 60 ἐπιστροφῇ⁵² ποιήσῃται, ὅπως τὰ ἐμφανῆ⁵³ | αὐτοῖς ἀποδοθῆναι
 φροντίσῃ, τοὺς τε αἰχμαλώτους | κομίσωνται περὶ τε τῶν [λ]οι-
 πῶν ἵνα τύχωσι τῶν δικαίων·⁵⁴ | ὅπως τε πρεσβευταῖς τοῖς
 παρὰ Στρατονικέων εἰς Ῥώμην | παρεσομένοις ἐκτός τοῦ στίχου
 65 οἱ ἄρχοντες σύγκλητον διδῶσ[ιν·] || περὶ τούτου τοῦ πράγματος
 οὕτως ἔδοξεν· πρεσβευταῖς | Στρατονικέων⁵⁵ κατὰ πρόσωπον ἐν
 τῇ συγκλήτῳ φιλανθρώπ[ως ἀποκριθῆναι, χάριτα φιλίαν συμ-
 μαχίαν ἀνανεώσασθαι, | τοὺς πρεσβευτὰς ἄν[δρα]ς καλοὺς καὶ
 ἀγαθοὺς καὶ φίλους | συμμάχους τε ἡμε[τέρο]υς παρὰ δῆμου

47 Situs huius oppidi ignoratur. 48 Oppidum Cariae ad sinum maris Aegaei qui inde ὁ Κεραμικός κόλπος appellatur. Cf. Strabo XIV, 2, 15 p. 656: εἴτα μετὰ Κνίδον Κέραμος καὶ Βάργασα πολίχνια ὑπὲρ θαλάττης. § 25 p. 660: οἱ δὲ πλείστας παρεχόμενοι χώμας προέχουσι τῇ ψήφῳ (in Chrysaorensium concilio, cf. n. 234¹¹), καθάπερ Κεραμιῆται. Plinius N. hist. V, 107 *habitat* (Halicarnassus) *inter duos sinus, Ceramicum et Iasium*. V, 134: *in Ceramico autem sinu Priaponesus* etc. V, 109: *Stratonicea libera, Hynidos, Ceramus, Troezenae, Phorontis*. Mela I, 16, 84: *tum Onidus in cornu paeneinsulae, interque eam et Ceramicum sinum in recessu posita Euthana*. Hierocles Synecd. 687, 12—688, 1: Κνίδος, | Κέραμος, | Μύλασσα, | Στρατονικία. 49 Cf. Syll.² 328¹⁰. 334³⁸. 50 [τό τε ἱερὸν τῆς] D. et C. Sed ei supplemento cum spatium non sufficere videret V., particulam omisit; asyndeton ubi ad aliud caput transitur in eiusmodi litteris, veluti in senatusconsulto de Thisbensibus Syll.² 300, perfrequens est. 51 Praeses (ἡγεμών) provinciae hic ἄρχων appellatur, id quod minus frequens quidem est, sed facilem explicationem habet, quandoquidem de praefectis quos Athenienses olim miserant in oppida regionesque sibi subditas, hoc nomen solenne erat. Cf. Syll.² 54⁵. 52 Cf. n. 319¹⁶. 53 Quae tam manifesta erant, ut lite iudicioque non opus esset, sed statim reddi possent domino legitimo. 54 Hic de eis causis dici apparet, quae non sine iudicum sententia dirimi possint. 55 Formulam similem eius, quae hic v. 65—70 legitur, habes in senatusconsulto de Narthaciensibus Syll.² 307, 64: *χάριτα, φιλίαν, συμμαχίαν [ἀ]νανεώσασθαι τούτοις τε φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι, ἄνδρας καλοὺς ἀγαθοὺς προσαγορεῦσαι* et alibi.

70 καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ || καὶ φίλου συμμάχου [τε ἡμ]ετέρου προσα-
γορευῶσαι ἔδοξεν. | περὶ τε ὧν οὗτοι οἱ [πρεσβευ]ται λόγους
ἐποιήσαντο καὶ περ[ὶ ὧν] | Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπα-
75 φρόδιτος δικτάτωρ λόγους | ἐποίησατο, γνωστὸν εἶναι Ῥωμα-
ίοις⁵⁶ [κατὰ τὰς ἀποσταλείσας⁵⁷ | παρ]ᾶ⁵⁸ τῶν Ἀσίων τήν τε
75 Ἑλλάδα [διακατασχόντων τῶν τε ἐν || ταύτα]ις ταῖς ἐπαρχείαις
πρεσβευ[τῶν γεγενημένων ἐπιστολὰς⁵⁹ | τοὺς] Στρατονικεῖς τήν τε
φιλίαν κ[αὶ πίστιν καὶ εὖνοιαν πρὸς τὸν | δῆ]μον τὸν Ῥωμαίων
διὰ τέλους [ἐν καιρῷ εἰρήνης πολέμου⁶⁰ | τε] (ἀ)εἰ⁶¹ συντετη-
ρηκέναι στρατιώ[ταις τε καὶ σίτῳ⁶² καὶ μεγάλαις | δαπάν]αις
80 τὰ δημόσια πράγματα [τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων || προ]θυμό-
τατα ὑπερησπικέναι π----- | .. υς ὑπὲρ τῆς
μεγαλοφροσύνης⁶³ τῆς ἑαυτῶν αὐτοῖς συμπε[πολ]εμηκέναι⁶⁴ τοῖς
τε βασιλέω[ς Μιθραδάτου ἡγεμόσιν⁶⁵ | δυν]άμεσιν τε ἐπανδρό-
τατα περὶ τῶν πολέων τῆς Ἀσίας καὶ | τῆς⁶⁶ Ἑλλάδος ἀ[ν]τι-
85 τετάχθαι. || [περὶ τούτων τῶν πραγμάτων οὕτως ἔδοξεν· ἀρέσκειν
H τῇ συγ[κλήτῳ ἀνδρῶν ἀγαθῶν⁶⁷] δικαίων [τε ἀπο]μνημ[ονεύειν
καὶ προ]νοεῖν ὅπως Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδιτος |
δικτάτωρ τὸν ἀν[τι]ταμίαν⁶⁸ ξένια αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα
δοῦναι κελεύση, οἷς] τε νόμοις ἐθισμοῖς τε ἰδίοις πρότερον ||

56 Supplevit Viereck. 57 Supplevi. 58 Supplevit Viereck.

59 Hoc nomen addidi, cf. not. 57. Reliqua supplementa et huius et pro-
xime superioris versus Viereckii sunt. 60 Supplevit Viereck. 61 ΤΕ¹
in lapide agnoverunt primi editores. Emendavit Viereck. 62 Hoc nomen
supplementis primorum editorum adiecit Viereck. 63 Perquam proba-
biliter D. et C. statuunt, hic ut infra (cf. not. 84) Latini sermonis ignorantia
peccatum esse. Nempe praepositionem ὑπὲρ Latinae *pro* loco usurpatam,
cui sane plerumque satis accurate respondet. Sed hic '*pro animi magni-
tudine sua*' idem esse ac '*qua erant animi magnitudine*', qua vi sane Graece
particula ὑπὲρ uti non licuit. 64 Supplevi, nisi quod simplex πεπολ[εμη]-
κέναι iam primi editores reposuerunt. 65 Manifesto idem hic fuit atque
n. 442, 1, ubi a Viereckio enuntiatum perbene restitutum est. Post βασιλέων
in hoc certe titulo nomen proprium fuisse spatii rationes indicant. 66 Haec
quoque concinunt cum n. 442, 2, nisi quod praepositiones ὑπὲρ et περὶ alter-
nant, id quod recentiore aetate omnium frequentissimum est. 67 Supplevi.
καλῶν D. et C., ἐσθλῶν V. Utrumque sermoni actorum publicorum parum
accommodatum mihi videtur. 68 Proquaestorem, qui magistratus mili-
taris esset et extraordinarius, vix per duos deinceps annos in officio mansisse
ideoque hoc decretum anno 84 a. Chr. n., proximo illo quidem post bellum
civile finitum, vindicandum esse observat Viereck.

90 [ἐχρῶντο, τούτοις] χράσθωσαν⁶⁹. | [ἄλλους τε νόμους αὐτοῖς] φη-
 φίσματά τε ἐποίησαν τούτου τοῦ [πολέμου] ἕνεκεν τοῦ [πρὸς
 Μιθραδάτην γενομένου]⁷⁰, ἵνα τούτοις ταῦτα | πάντα κύρια
 ὑπάρ]χωσιν· ἃς τέ τινες τῆς τούτων ἀρετῆς καταλογί]σῃς⁷¹ τε
 95 ἕνεκεν μετ]ὰ συμβουλίου γνώμης Λεύκιος Σύλλ[ας αὐτοκράτωρ
 τοῖς αὐ]τοῖς προσώρισεν συνεχώρησεν [πολιτείας προσόδους] χω]-
 ρία κώμας λιμένας τε τούτοις⁷², ἵνα ταῦτα | αὐτοῖς ἔχειν ἔξῃ·
 τῶν τε δῆμον τὸν Ῥωμαίων⁷³ [-----] | -----
 K ----- προση]κόντως ἀξίως τε αὐτοῖς⁷⁴ -----
 ----- | -----] τά τε Στρατονικεῦσιν [ἐψηφισμένα⁷⁵ -----
 100 ----- || -----] ἀποδεχ[τὰ ὑπάρχει]ν⁷⁶ δεῖν· | [ὅπως]
 τε Λεύκιος Κορνῆλι[ος Σύλλ]ας Ἐπαφρόδιτος δικτάτωρ, ἐάν
 αὐτῶν | φα]ίνηται, ἃς αὐτὸς αὐτοκράτωρ Στρατονικεῦσιν πολι-
 [τείας | κ]ώμας χώρας λιμένας τε προσώρισεν, ἐπιγνῶν διατάξῃ[ι
 105 ὅσας ἐκάστη⁷⁷] | προσόδους Στρατονικεῦσιν τελῇ· || [ἐὰν]⁷⁸ τε
 διατάξῃ, πρὸς ταύτας τὰς πολιτείας, ἃς Στ[ρατονικεῦσιν] |

69 [ἐχρῶντο, τούτοις τὸ λοιπὸν] χράσθωσαν D. et C. Sed additamento τὸ λοιπὸν spatium non sufficere vidit Viereck. 70 Cf. not. 45. 71 Cf. not. 49. 72 Suppleverunt D. et C., neque dubitari licet de hoc dativo, sed significatio paullo obscurior est. Primi editores cum ante τούτοις commate distinguerent, apodosin sic conformaverunt: τούτοις ἵνα ταῦτα αὐτοῖς ἔχειν ἔξῃ. Sed si τούτοις de Stratonicensibus intellegitur, quid sibi volt αὐτοῖς? 'ipsis', de qua notione in hac enuntiati structura una cogitari licet, sensu cassum est. Quare praestat cum Viereckio apodosin ab ἵνα demum incipere. At ne sic quidem de civibus τούτοις interpretari licebit, quippe qui iam antea definite pronomine [τοῖς αὐ]τοῖς indicati sint. Quare nullam video rationem nisi ut intellegamus 'et portus, qui ad haec (πολιτείας, χώρας, κώμας) pertinent', ut dativus haud raro usurpatur. Cf. n. 104, 5. 6: τήνδε ἐξέδραν τῇ προσευχῇ et quae illic attuli not. 4. Quia nomina non idem genus habent, ex more pronomen ad omnia relatum neutro genere enuntiatur. 73 Proximi enuntiati ut tenorem restituerem aut certe sententiam indicarem mihi non magis contigit quam prioribus editoribus. Ne id quidem diiudicare audeo, utrum τὸν δῆμον τὸν Ῥωμαίων subiecti an obiecti accusativus sit. 74 Aut αὐτοῖς. Cf. not. 73. 75 Supplevi non sine haesitatione. 76 Supplevit Viereck. 77 Suppleverunt D. et C., retinuit V., neque dubitandum videtur, praecipue propter singularem τελῇ, qui necessario indicat, antea ἐκάστη fuisse. Cum hoc vero pronomine non conveniret ἵνα, de quo fuit cum cogitarem propter coniunctivum. Nam sic ἵνα — τελῶσιν potius expectes. Coniunctivus vero in ea quam recepi lectione sane legibus syntaxeos Graecae vix accommodatus est; sed eum revocare licet ad incautiorem exempli Latini imitationem (cf. not. 63. 84). 78 Supplevit Wilamowitz apud Viereckium. [ὅσοι]ν D. et C.

προσώρισεν, γράμματα ἀποστείλῃ, ἵνα τοσοῦτον τ[έλος] | Στρα-
 τονικεῦσιν τελῶσιν· | [τ]οῦτό τε, οἷτινες ἂν ποτε ἀεὶ Ἀσίαν τήν
 τε Ἑλλάδα⁷⁹ ἐ[παρχείας]⁸⁰ | δια]κατέχουσιν, φροντίζουσιν διδῶσιν
 110 τε ἐργασίαν⁸¹, ἵνα ταῦτα || οὕτως γίν[ω]νται. | τὸ [ἱερ]ὸν τῆς
 LM¹ [Ε[κότης] θπως ἦ[ι] ἄσυλον·] | ἀνθύπατος ὅστις ἂν ἀεὶ Ἀσίαν
 (d) ἐπ[αρχείαν]⁸² | διακατέχῃ, ἐπιγνώτω ἅτινα αὐτοῖς ἄ[πε]στιν |
 115 οἱ τέ τινες ταῦτα διήρπασαν οἱ τέ τινες δ[ι]ακατέ[χου]σιν αὐτά,
 ἵνα παρ' αὐτῶν ἀποδοθῇ ἀποκατα[σταθῇ] φροντίσει· ἵνα τε
 τοὺς αἰχμαλώτους | ἀνακομίσασθαι δύνωνται ὑπὲρ τε τῶν λ[ο]ι-
 πῶν | πραγμάτων τῶν δικαίων τύχουσιν ο[ὕ]τ[ω] κα[θ]ώς ἂν |
 120 αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πίσ]τεως || τε τῆς ἰδίας
 φαίνεται· ἔδοξεν. | στέφανόν τε τὸν παρὰ τοῦ δήμου | [τῇ
 συγκλήτῃ]⁸³ ἀπεσταλμένον, οὗ ἂν Λεύκιος [Κορνήλ]ιος | Σύλλας
 Ἐπαφρόδιτος δικτάτωρ | ἡγ]ῆται [ἀγαθόν]⁸⁴ θπως ἀναθεῖναι
 125 αὐτοῖς || ἐξῆι, θυσίαν τε ἐν τῷ Καπετωλίῳ ἂν θέ[λω]σιν θπως
 αὐτοῖς ποιῆσαι ἐξῆι. | τοῖς τε πρεσβευταῖς παρὰ Στρατονικέων
 εἰς | Ῥώμην παρесоμένοις ἔδοξε σ]ύγκλητον | [ὑπὸ τῶν ἀρχόν-
 των ἐκτὸς τοῦ στίχου διδ]οσθαι·⁸⁵ [ἔδοξεν].
 130 [-----δυνασ]||τῶν⁸⁶ καὶ ἐθνῶν προγράψας προγραμμαδὸν τόν-
 IV J [θε]⁸⁷· | αἶδε ἀπεδέξαντο τῶν πόλεων καὶ βασιλέ[ων] | καὶ δυ-
 (d) ναστῶν τήν τε ἀσυλίαν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ[ν] | ἀγῶνα τὸν τιθέ-
 μενον κατὰ πενταετηρίδα⁸⁸ | Ἐκάτῃ Σωτεῖραι Ἐπιφανεῖ⁸⁹ καὶ

79 Hinc apparet, quae Stratonicensibus concessa essent oppida aliaque loca partim in Asia, partim in Graecia sita fuisse. Basis. Viereck. Quod vero Graeciae provinciae hic mentio fiat, ea re redargui opinionem hodie paene ab omnibus probatam, nullam fuisse ad id tempus provinciam Achaïam, sed totam Graeciam Macedoniae proconsulatu subiectam fuisse, haud inepte disputat Basis. Sed fieri potuit, ut tamen uni eidemque proconsuli Macedoniae et Achaïae administratio mandaretur. 80 Supplevit Basis. ἐ[πέ]λ-θωσι δι[ι]ακατέχωσι D. et C. 84 I. e. 'dent operam'. Imperitissime et inconsideratissime locutionem Latini sermonis propriam hic ad verbum Graece expressam esse primus observavit Basis. 82 Supplevit Basis. ἐπ[έ]λ-θῃ | διακατέχῃ D. et C. 83 Supplevit Viereck ex v. 30. Cf. not. 25. 84 Vs. 124—127 supplevit Viereck. 85 Cf. v. 64. 86 Supplevi ex v. 132. 87 ΤΟΝ lapis. Suppleverunt D. et C. Cum Ν et Λ (i. e. Δ) facillime inter se confundantur, fuit cum τόδε supplere mallet. Ac certe si recte editores πρόγραμμα scripsissent, hoc non posset nisi alia nominis neutrius quod est πρόγραμμα forma esse. Sed haec si quid video cum sermonis legibus pugnat, cum masculinum ὁ προγραμμός multorum similium comparisonem defendatur. 88 Cf. n. 305, s. 10. 89 Cogitaveris de dea quae subito hominibus apparuerit, quales ἐπιφανείας etiam recentioris aetatis

135 Ῥώμη θεᾶι εὐερ[γέτιδι· ὁμοίως δὲ ἀναγραφάτω τὰ ὀνόμα[α] |
καὶ τῶν ἀποδεδεγμένων ἐθνῶν. τὸ δὲ γεν[ο]μενον εἰς τὴν ἀνα-
γραφὴν τέλοςμα διδ[ο]σαν οἱ ταμίαι ἀπὸ τῶν τῆς Ἑκάτης
140 χρημ[ά]των.] | ὁμοίως δὲ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀποδεδεγμ[ε]νων
προνοεῖτωσαν οἱ ἐν ἀρχῇ ὄντες [πρυτά]νεις, ὅπως προσαναγρά-
φῃται τὰ ὀνόματα.] | ἡρέθη Ἡρώδης Ἰππίου Κωραιεύς.

V M² (e)

.....ς	KΩς ⁹¹
[Μύ]λασα	Στρατονίκεα
145 [Κ]αῦνος	155 ἡ ἐν Μακεδονίαι ⁹²
[Β]αργυλία	-----
Ἡράκλεια ἡ ἐπὶ	-----
τῷ Λάτμωι	-----τος
Ἄλινδα	Ἰασός
150 Ἀμυζών	160 Ἐφεσος
Εὔρωμος	Μαγνησία
Ἰδισός ⁹⁰	Τράλλεις

homines nonnunquam accidere credebant (cf. Syll.² 256, 5). Sed fieri etiam potest ut simpliciter illustrem significet adiectivum, praesertim cum v. 55 [τὸ ἱερὸν τῆς] Ἑκάτης, ἐπιφανεστάτης καὶ μεγίστης θεοῦ superlativus legatur, qui aliter intellegi omnino nequit. 90 Cum oppida Cariae v. 144—154 enumerata notissima sint neque de eorum situ fere dubitetur, huius oppiduli tenuissima est memoria. Cf. Steph. Byz. Ἰδισός· πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἰδισσοῦ παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας θυγατρὸς Ὑδέου, ὡς Ἀπολλώνιος Καρυκῶν τετάρτη. ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὑδης, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ἰδισός, ὁ πολίτης Ἰδισσεύς, ὡς αὐτὸς Ἀπολλωνιὸς φησιν. Incolae *Hydissenses* appellantur apud Plinium N. hist. V, 109, ipsum oppidum Ὑδισσα apud Ptolemaeum Geogr. V, 2, 15 p. 825, 4. Inter socios Atheniensium stipendiarios Ὑδισσῆς recensentur C. I. Att. I, 233 II, 4 b. 91 Lectionem certam esse testantur editores primi, qui tamen lapicidae negligentia hoc pro KΩς incisum coniciunt. Sed non multo post hunc titulum editum G. Cousin et G. Deschamps in loco *Béli-Pouli* sito in regione montuosa inter fluvios Marsyam et Harpasum parietinas oppidi antiqui invenerunt quarum ex inscriptionibus appareret, illic Cyitarum oppidum antiquitus situm fuisse. Cf. Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 306 n. 1, 18 τειμηθεῖς ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Κυειτῶν ταῖς μεγίσταις ἐκ τῶν νόμων τειμαῖς. v. 26 θεοῖς καὶ τῷ Κυειτῶν δήμῳ. 92 Cf. Ptolemaeus Geogr. III, 12, 9 p. 497, 8, ubi inter Chalcidices oppida recensetur καὶ ἐν τῷ Συγγετικῷ κόλπῳ Στρατονίκη. D. et C. Nomen accepisse videtur a Stratonice Demetrii Poliorcetae filia, quae postea nupsit primum Seleuco I Nicatori, deinde Antiocho I Soteri (n. 14³). Conditum oppidum aut ab eius patre Demetrio aut a fratre Antigono Gonata.

	Ἀβυδος	Ἀντιγόνεια ἡ ἐν
	Δάρδανον	Μακεδονίαι ⁹³
165	Ἀλεξάνδρεια	Ἀνθηδών
	Τρωιάς	185 τῆς Βοιωτίας
	Δελφοί	Θῆβαι
	Ναύπακτος	Κορώνεια
	³ Ἡλīs	-----
170	Ἡραία	Λά[ρισα]
	Μεγάλη πόλις	190 Ὠρω[πός]
	Λακεδαιμόνων	Νῦσα
	Ἄργος	Ἀφροδεῖ[ται] ⁹⁴
	Ἀθῆναι	Τεγέαι ⁹⁵
175	Μέγαρα	Πάτραι
	Σῦρος	195 Φλεοῦς ⁹⁶
	Ἀἴγινα	Δύμη
	Ἀβδηρα	Σικυών
	Τένεδος	Ἀντιγονίη ⁹⁷
180	-----εἰα	Ἀἴγιον
	ἡ ἐν Μακεδονίαι	200 Αἴγιρα

93 Cf. Ptolemaeus Geogr. III, 42, 33 p. 514, 3. 4: Μυγδονίας· | Ἀντιγόνεια. Plin. Nat. hist. IV, 34: *oppidum Stobi civium Romanorum. mox Antigonea, Europus ad Axium amnem.* Steph. Byz. Ἀντιγόνεια· — τρίτη Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα τοῦ Γονατᾶ. D. et C. 94 Cum v. 205 idem nomen integrum exstet, de supplemento non est quod dubitetur. Sed nomen idem, quod miram habet similitudinem cum notissimo quod est Ἀθῆναι, non videtur alibi recurrere. 95 Pluralis in hoc quidem nomine inusitatus, sed multa esse in quibus inter hos numeros fluctuetur notissimum est. Cf. Θήβη, Θῆβαι, Θίσβη, Θίσβαι, Πλάταια, Πλαταιαί, Θεσπία, Θεσπιαί, et in hoc ipso titulo Νῦσα et Νῦσαι (not. 99). 96 Cf. I. Gr. Sept. I, 414, 24. 22: Εὐτελίων Φλεδ-σισος. Veram nominis scripturam per diphthongum εἰ esse inter omnes constat, quae diphthongus ante vocalem haud raro alteram vocalem amittit (cf. Syll.² III p. 225). 97 Nomen, quod medium interponitur civitatibus Peloponnesiacis, quin de Mantinea Arcadiae intelligendum esset iure meritoque non dubitarunt editores. Cf. Steph. Byz. Ἀντιγόνεια — ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. Ptolemaeus III, 44, 40 p. 557, 7 Ἀντιγόνεια ἡ καὶ Μαντίνεια. Nomen novum accepit anno 222 a. Chr. ab Antigono Macedonum rege, antiquum ei redditum est ab Hadriano imperatore, ut narrant Plutarchus Arat. 45 et Pausanias VIII, 8, 14. Etiam tituli et nummi cum hoc nomine aetatem tulerunt. Cf. K. Bursian Geogr. v. Griechenland II p. 212 not. 2. G. Hirschfeld apud Pauly-Wissowa Realencyklopädie I 2 p. 2405 n. 5. Ceterum cur hic Ionica forma Ἀντιγονίη usurpetur, latet.

<i>Fragmentum incertum.</i>	Ὠρωπός
-----αι ⁹⁸	Νῦσαι ⁹⁹
Λάρισα	205 Ἀφροδεῖται ¹⁰⁰
	Τεγέαι ¹⁰¹
<i>P</i> 207 Ἀπάμεια ἡ πρ[ὸς] Μαιάν- [Μ]ύρα	
δρῳι ¹⁰²	215 Ἀλάβανδα
Πάταρα	Δημητριάς
210 Ξάνθος	Σελεύχεια [ἡ] πρὸς
Πίναρα	τῷ Ἰσσιχῶ[ι] κ[ό]λπωι ¹⁰³
Τλώς	Κελένδερι[ς]
Λίμυρα	

98 In hoc frustulo omnia nomina quae v. 489—493 perscripta sunt, eodem ordine redeunt. Cuius rei ratio obscura est. 99 Supra v. 494 singularem habes. Cf. not. 93. 100 Cf. not. 94. 101 Cf. not. 95. 102 Quae volgo Ἀπάμεια ἡ Κιβωτός appellatur (cf. Strabo XII, 6, 4 p. 569. 8, 13 p. 576), antiquitus Celaenae. Cf. Xenoph. Anab. I, 2, 7 ἐνταῦθα (Celaenis) Κύρῳ βασιλεία ἦν καὶ παραδείσος· — διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείσου ῥεῖ ὁ Μαίανδρος ποταμός· — ῥεῖ δὲ καὶ διὰ τῆς Κελαινῶν πόλεως. 103 Seleucia Pieriae. Cf. Strabo XVI, 2, 7 p. 750. 754, ubi bis commemoratur ἡ θάλαττα ἡ κατὰ Σελεύκειαν, quem sinum Issicum esse constat.

442 Marmor immissum parieti domus privatae Tabis (*Davas*). Ed. G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 503. De supplendo et interpretando titulo perbene meruit P. Viereck Hermae XXV p. 624 sqq.

[----- τοῖς τε βασιλέως ἡγεμόσιν | δυνάμεσιν] τε ἐπανδρότα[τα]¹
ὕπερ τῶν πόλεων τῆς Ἀσίας | καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀντιτετάχ[θαι].

Litterae ΑΘΞΠΣ. 1 Partem tituli simillimi eius quem edidimus n. 441 hanc esse manifestum est. Populi de cuius rebus hoc senatusconsultum factum est nomen nusquam exstat, sed ipse locus quo lapis inventus est Tabas indicat, de quo oppido editores haec afferunt testimonia: Strabo XII, 7, 2 p. 570 Cas. εἰσι δὲ τοῖς Φρυγῖν ὄμοροι καὶ τῇ Καρία Τάβαι καὶ Σίνδα καὶ Ἀμβλαδα. 8, 13 p. 576 ἔτι δὲ ἀπωτέρω τούτων Πέλται, Τάβαι, Εὐκαρπία, Λυσιάζ. XIII, 4, 13 p. 629 εἶτα τὸ Πελτινὸν πεδῖον, ἥδη Φρύγιον, καὶ τὸ Κιλλάνιον καὶ τὸ Ταβηγόν, ἔχον τὰς πολίχνας μισοφρυγίους, ἐχούσας τι καὶ Πισιδιόν, ἀφ' ὧν αὐτὰ κατωνομάσθη. Steph. Byz. Τάβαι· πόλις Λυδίας. — ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Τάβαι. καὶ τρίτη τῆς Περσίας, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Συρίας ἐρμηνεύει ἀγαθὴν. Ex Strabone videmus oppidum in Phrygia vel Pisidia non procul a finibus Cariae situm fuisse, Stephanus ipsi Cariae attribuit; qui

ἀρέσκειν ὁμοίως τῇ | συν]κλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ [τῶν Ῥωμαίων
ταῦτα πάντα κατὰ² τὰ] | ἄριστα εἶναι ἔσσεσθαι τε, [τὴν τε πίστιν
5 πρὸς³ τὴν σύν]κλη]τον καὶ τὸν δῆμον τῶν Ῥωμα[ίων τετηρημέ-
νην ἀεὶ⁴ | διὰ μ]νήμης ἔχειν ἔξειν τε· ὅσ[ας⁵ τέ τινας⁶ τῆς |
τού]των ἀρετῆς καὶ καταλογῆς⁷ ἔ[νεκεν αὐτοῖς⁸ | ἀπὸ] συνβου-
λίου γνώμης Λεύκιος [Κορνήλιος | Σύλλ]ας αὐτοκράτωρ⁹ συν-

quo iure duas alias urbes cognomines ab hac distinguat dubites. Commemoratur oppidum in titulis Aphrodisiensi C. I. G. 2765: ὁ δῆμος τῆς λαμ-
προτάτης Ἀφρο]δισιέων πόλε]ως τὸν λαμπρό]τατον δῆμον | Ταβηνῶν συν[θύσαντα
ἐπὶ τῇ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος δωρεᾷ κτλ.] et Mylasensi Bull. de corr. Hell. V p. 96.
Nummos Tabenorum saeculis altero et primo a. Chr. n. cusos recenset B. V.
Head Historia nummorum p. 534. De oppidi rebus scriptores nihil fere me-
moriae produnt, nisi anno 489 a. Chr. n. Tabenos Cn. Manlii Volsonis in ex-
peditione contra Gallos per Cariam iter facientis exercitui primo fortiter
restitisse, ita ut equites primo impetu haud mediocriter turbarent Romanos,
sed brevi cum illos et numero et virtute superiores intellexissent, oppidum
deditisse (Liv. XXXVIII, 43, 44—45). Tum in magnifico monumento, quod
civitates Asiae Romae dedicabant, etiam ὁ δῆμος ὁ Ταβηνῶν, φίλος καὶ σύμ-
μαχος Ῥωμαίων inscriptus est, ut monuit Kaibel apud Viereckium p. 626
not. 3. Ex titulo quem hic edimus demum cognitum est, eos in bello
Mithridatico fortiter et fideliter a partibus Romanorum stetisse. Quam ob
fidem Sulla cum anno 82 a. Chr. n. (cf. not. 9) res Asiae ordinaret eis prae-
mia dedit, ac potissimum quidem aliquot oppida vicina (v. 9) eorum im-
perio subiecit. Quae privilegia senatus consulto confirmata sunt, cuius
fragmenta hic tenemus. Atque primi editores quidem eam lapidis partem
superesse sumpserunt, quae postulata Tabensium aut verba magistratus de eis
ad senatum referentis continerent. Quod contra V. ipsum senatus decretum
hic agnovit; in quo cum fere ad verbum repeti consueverint illa postulata,
satis difficilis est quaestio, quam tamen Viereckius certis argumentis dire-
misse mihi videtur (cf. not. 43). In summa omnium rerum similitudine quae
huic senatus consulto cum illo quod de vicinorum Stratonicensium rebus fac-
tum est (n. 444) intercedit, haec uno tempore (vere anni 84 a. Chr. n.)
et ab eodem homine conscripta perquam probabiliter coniecit Viereck.
2 Sic Viereck, cum Doublet [τῷ Ῥωμαίων πράττειν τὰ] | ἄριστα supplevisset.
3 Supplevit Viereck. [τὴν οὖν σύν]κλη]τον Doublet. 4 Supplevit Viereck.
τῶν Ῥωμα[ίων αὐτοῖς διὰ μ]νήμης ἔχειν Doublet. 5 Ante hoc vocabulum,
ut novum caput incipere indicaretur, duarum litterarum spatium vacuum
relictum est. 6 Pronomen addidit Viereck, quia supplementum, quod
ceteroqui Doubleto debetur, lacunae ambitui non accommodatum erat.
7 Cf. n. 444⁴⁹. Syll.² 328¹⁰. 334³⁸. 8 Pronomen addidit et initio proximi
versus pro μετὰ, quod Doubletus suppleverat, ex usu solenni ἀπὸ scripsit
Viereck. 9 Quod imperator, non dictator appellatur Sulla, itemque quod
etiamtum cognomine Ἐπαφρόδιτος caret, inde rectissime Viereck collegit, cum
Sulla etiamtum in Asia versaretur, ab eo haec oppida Tabenis attributa esse,

10 ἐχώρησεν [π]όλ[εις]¹⁰ ὅπως || ἰδ[ί]οις¹¹ τοῖς νόμοις αἰρέσεσιν τε
 ὦσιν· | [ὅ]πως τε χωρίον Θυησσόν¹², ὃ ἔστιν ἐντὸς τῶν [ὀ]ρίων
 αὐτῶν, ἐὰν βούλωνται¹³, ὀχυρώσωσιν¹⁴. [τ]ήν | τε¹⁵ σύ[ν]κλητον
 τὸν τε δῆμον τὸν Ῥωμαίων [δι]αλα[ν]βάνειν ταῦτα αὐτοῖς καλῶς
 15 καὶ [προση]χόν[τ]ως καὶ ἀξίως αὐτῶν δεδόσθαι τε -----

i. e. ante mensem Novembrem anni 82 a. Chr. n. Verum nihil inde colligi
 licere de tempore senatusconsulti (not. 1). 40 Cf. n. 444, 54 sqq. 95 sqq.
 44 Supplevit Doublet, quem sequitur Viereck. Merus dativus, pugnans ille
 quidem cum Graeci sermonis legibus, expressus ex ablativo Latino. Cf.
 n. 455¹⁶. 42 Cf. Steph. Byz. Θυησσός· πόλις Λυδίας, ὀχυρόνως, ἀπὸ Θυεσσού
 καπήλου. ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Θυησσεύς. Quem locum affert V.
 monens illic nequitiam ex hoc titulo Θυησσός reponendum esse, quia num-
 mus exstaret cum inscriptione ΘΥΕΣΣΕΩΝ (B. V. Head Hist. numm. p. 554).
 Quod ut manifesto recte se habet, ita iniuria etiam de genere inter Stepha-
 num et hunc lapidem dissensionem esse statuit V., cum hic quidem neu-
 trum Θυησσόν deprehendere sibi videatur. At apparet ex appellativo χωρίον
 nihil de genere nominis proprii colligendum esse ideoque accusativum
 Θυησσόν ad nominativum Θυησσός revocandum. 43 Hic V. certissimum
 vestigium deprehendit, quod doceret, ipsius decreti, non petitionis Tabeno-
 rum has esse reliquias. Nam illos cum ὅπως ὀχυρώσαι ἐξῆι potius quam
 ὅπως — ὀχυρώσωσιν dicturos fuisse probabile sit, tum vero plane incredibile
 esse eos condicionem ἐὰν βούλωνται addituros fuisse. Quod contra senatum
 haud raro in eis, quae non imperet sed permittat, hac formula uti. Cf.
 Syll.² 300, 55 sqq. Viereck Serm. Graecus p. 34 n. XVII, 48. 49. 44 Cf.
 Syll.² 300, 27: ὡσαύτως περὶ ὧν οἱ αὐτοὶ λόγους ἐποιήσαντο, ὅπως οἱ αὐτόματοι
 οἱ Ἰδιοὶ ἐκεῖ φυγάδες ὄντες, τὴν ἀκραν αὐτοῖς ὅπως τειχίσαι ἐξῆι καὶ ἐκεῖ κατοι-
 κῶσιν οὗτοι, καθότι ἐνεφάνισαν, οὕτως ἔδοξεν, ὅπως ἐκεῖ κατοικῶσιν καὶ τοῦτο
 τειχίσωσιν· ἔδοξεν. τὴν πόλιν τειχίσαι οὐκ ἔδοξεν. 45 τε addidit Viereck
 propter spatii rationes.

443 Fragmentum tabulae marmoreae erutum Ilii in arce. Ed.
 H. Schliemann Ilios p. 709. Lapide qui Berolinum translatus est
 (coll. Schliemann Catal. n. 9659) iterum collato de nonnullorum
 locorum lectione accuratiora docuit A. Brückner Troia und Ilion
 p. 466. Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus
 Oesterreich XV p. 8.

Ἐπεὶ τοῦ ἀνθυπάτου Γαΐου Κλαυδίου Ποπλίου υἱοῦ Νέρωνος¹

Litterae ΘΞΠΣ. 4 Huius proconsulatus Asiaticus commemoratur a
 Cicerone in Verr. I, 49, 50 *de qua expugnatione* (fani Iunonis Samiae) *cum*
legati ad C. Neronem in Asiam Samo venissent. 29, 72 *pertinuit* (Verres) *ne*

ἐπιτάξαντος | τοῖς Ποιμανηνῶν² ἄρχουσιν ἐξαποστεῖλαι πρὸς
 ἡμᾶς εἰς παραφυλακὴν | τῆς πόλεως στρατιώτας καὶ ἐπ' αὐτῶν
 ἡγεμόνα³, Ποιμανηνοὶ⁴ | ὄντες ἡμῶν φίλοι καὶ εὐνόως διαχει-
 5 μνοι πρὸς τὸν δῆμον ἡμῶν || ἐξαπέστειλαν τοὺς τε στρατιώτας
 καὶ ἐπ' αὐτῶν ἡγεμόνα Νίχ[αν]δρον Μηνοφίλου, δς⁵ παραγενό-
 μενος εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν [τὴν] | τε ἐνδημίαν ποιεῖται καλὴν
 καὶ εὐσχήμονα καὶ ἀξία⁶ τοῦ τε ἡμετέ[ρου] δήμου καὶ τῆς
 ἑαυτοῦ πατρίδος, τὴν τε τῶν [ὑποτεταγμένων⁷] | ἑαυτῶν νεα-
 10 νίσκων ἐνδημίαν εὖτ[ακτ]ον π[αρέχεται]⁸ καὶ ἄμεμπ[τον]⁹, καθά-

Philodamus Neronis iudicio liberaretur; rogat et orat Dolabellam, ut de sua provincia decedat, ad Neronem proficiscatur. Iam cum Dollabella anno 84 a. Chr. n. praetor fuisset et proximo anno in provinciam Ciliciam iisset, Neronis proconsulatum necessario ad annum 80/79 a. Chr. n. referendum, ut successorem fuisse appareret M. Minucii Thermi, docuit W. H. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom.* n. 15. 2 *Poemaneni* Mysiae populus commemoratur a Plinio Nat. hist. V, 123. Oppidum eorum neutro genere Ποιμανηνόν appellatur apud Stephanum Byz. s. v., cum Ποιμανηνός habeant Aristides I p. 502 (Dindorf II p. 426, 48 Keil) et Hierocles Synecd. 662, 12, ubi nomen sane in Ποιμάνεντος corruptum est. Quod apud Stephanum legitur πόλις ἥτοι φρούριον· ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου, id recte si quid video Meinekius ita interpretatus est, ut unum idemque oppidum ab alio scriptore πόλιν, ab alio φρούριον, ab alio χωρίον Κυζίκου appellatum esse sumeret, quae testimonia cum ipse Stephanus verbotenus ascripsisset, epitomatores contrahendo obscurasse sententiam. Ceterum cum ipsa appellationum vicissitudo condicionem civilem oppidi mutatam esse indicet, ex titulo apparet anno 80 a. Chr. n. non agri Cyziceni pagum, sed civitatem sui iuris fuisse. 3 ΗΓΕΜΟΝΑΣ Schliemann; sed Br. testatur nullam post A litteram esse aut fuisse, sed unum locum vacuum a lapicida relictum. 4 ΩΝ Schl., sed potius ΟΙ, in quod ille iam coniectura inciderat, in lapide esse asseverat Brückner. 5 Inter ΦΙΛΟΥ et ΟΣ vacuum spatium esse testatur Brückner; errore igitur ΦΙΛΟΥΥΙΟΣ, quod in sententiae et orationis tenorem nullo modo quadrat, legere sibi visus est Schliemann. 6 Supplevit Brückner, qui ΑΞΙΑ in lapide dispexit. Schliemannii exemplum nihil nisi ΑΞΙ habet, quamobrem ille quidem ἀξί[ως] supplevit. 7 Supplevi. τῶν [ὑφ'] ἑαυτῶν Schliemannus dubitanter. At etsi satis inaequalis est litterarum numerus, tamen in eis versibus qui aut toti aut maxima ex parte servati sunt non fluctuat nisi inter 46 et 58 litteras, cum hic ex Schliemanni supplemento non plus quam 38 habiturus fuerit; in meo 49 sunt. 8 Supplevit Schliemann, qui ΕΥ... ΟΝΠ in lapide agnovit. Brücknerus reliquiis litterarum superstitibus Schliemanni supplementa confirmari dicit, sed quid potissimum praeter illa in lapide dispiciatur non indicat. 9 Supplevi. [καὶ ἑαυ]τὸν Schliemann. Sed ipsius Nicandri commorationem honestam et gratam fuisse iam v. 6—8 dictum est, et perquam incommode haec τὴν τε τῶν νεανίσκων ἐπιδημίαν — καὶ ἑαυτὸν inter se coniungerentur.

περ ἐπιβάλλει ἀνδρ[ι καλῶι καὶ ἀγαθῶι¹⁰, καὶ τὴν ἐγχε]χει-
ρισμένην ἑαυτῶι π[ιστιν¹¹ κάλλιστα καὶ ὁσιώτατα διατηρεῖ¹²] |
τὴν ὑπὲρ τῆς φυλακ[ῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς χώρας¹³, καὶ
πλείστην¹⁴] | εἰσφέρειται σπουδ[ῆν καὶ προθυμίαν¹⁵ ὑπὲρ αὐτῆς¹⁶,
οὐδένα κίνδυνον] | ἐκκλίνων¹⁷ οὐδὲ [-----
15 τὸν δῆ]μον¹⁸ κατὰ¹⁹ -----

40 Supplevi. 44 Supplevi coll. Syll.² 521, 72 παραλαβὼν τὴν ἐ[γ]χει-
ρισθεῖσαν ἑαυτῶι π[ιστιν] ὑπὸ τοῦ δήμου. Cf. etiam Syll.² 348, 35. 451, 6.
π[ιστῶς καὶ ----] Schliemann. 42 Supplevi. 43 Supplevi. 44 Sup-
plevi. 45 Supplevi. 46 Supplevi. 47 EKKAINΩN Schliemann.
Veram lectionem cum Wilhelmus coniectura assecutus esset, Brücknerus in
lapide agnovit. 48 Supplevi. 49 KATA Brückner. KAI Schliemann.

444 Stela cum aëtomate, intra quod clypeus rotundus. Lapis
ab inferiore parte fractus, a reliquis integer. Ilii. Ed. A. Brückner
Troia und Ilion p. 453 n. XIV.

Σύμφωνον καὶ ὁμόλογον ταῖς πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανηγ-
γύρεως¹.

Ἐπὶ ἀγωνοθετῶν τῶν περὶ Δημήτριον Ἱπποδάμαντος Ἰλιέα, ἔτους
ἐνάτου², μηνὸς Σελευκείου³ ὥς Ἰλιεῖς ἄγουσιν, ἐνδημήσαντος
τοῦ ταμίου Λευκίου | [Ἰ]ουλίου Λευκίου υἱοῦ Καίσαρος⁴, τάδε

Litterae AAAΘΞΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. Primus versus
multo maioribus quam reliqui litteris exaratus. Vacua spatia singularum
binarumve litterarum relicta sunt v. 2 ante ἔτους, v. 4 ante τάδε, v. 6 ante
ἐξ Ἰλίου, v. 13 ante τῶν χρημάτων, v. 15 ante τῶν δέ, v. 18 ante ἐὰν δέ τις, v.
quibus locis omnibus novi enuntiatum initium notatur, et praeterea v. 7. 8.
40. 41. 42 ante oppidorum nomina. 4 Panegyris est Panathenaeorum,
quorum satis frequens est in titulis Iliacis mentio. Cf. Syll.² 479, 18. 503, 2. 8
cum not. 6. C. I. G. 3598, 8. 3604, 11. 3620, 2. 3. Agebantur illa quidem Ilii
in celeberrimo Minervae Iliadis delubro (v. 5), neque vero ab ipsa Iliensium
civitate sed a concilio populorum vicinorum, cuius sane etiam alibi mentio
fit (cf. Syll.² 503²), sed nusquam tam plene et accurate quam hic. 2 Aut
annum provinciae Asiae 133 a. Chr. n. institutae aut aerae Sullanae ab 85
a. Chr. n. incipientis nonum, i. e. aut 125 aut 77 a. Chr. intellegi posse mo-
net Brückner, sed idem propter L. Caesaris quaesturam (not. 4) hoc praefert,
sine dubio recte. 3 Hunc Iliensium mensem Seleuci I Nicatoris honoris
causa institutum habes etiam n. 242, 11. 4 Si eundem intellegas L. Cae-
sarem L. f., qui supra est n. 440, 2, annus nonus necessario de aera provin-
ciali Asiana interpretandus est. Atqui sic nimius oritur temporis hiatus
inter quaesturam anni 125 et consulatum anni 90 a. Chr. n. Quodsi illius

5 ἐποιήσαντο ἐν ἑαυτοῖς ὁμόλογα καὶ σύμ[[φ]ωνα παραγενόμενοι
 εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς⁵ καὶ ἐπὶ τὸν ταμίαν Λεύκιον Ἰούλιον |
 Λευκίου υἱὸν Καίσαρα ἐξ Ἰλίου μὲν⁶ Δημήτριος Ἴπποδάμαντος,
 Θεοκύδης Ἑρμίου, | Ποσειδώνιος Ἀπελλεῖους· ἐγ Δαρδάνου⁷ δὲ
 Δίφιλος Ἀριζήλου, Ἀπολλοφάνης Διφίλου, | Ἡρακλείδης Ἡρώ-
 δου· ἐξ⁸ Σκήψεως δὲ Κλέανδρος Πυδοδώρου, Κόνων Βάχχου· |
 ἐξ Ἀσσου⁹ δὲ Ἀνόδικος Ἀριστολόχου νεώτερος, Λάδικος Ἀνοδί-
 10 κου, Βόμβος Λυσιθέμιδος· ἐξ Ἀλεξανδρείας¹⁰ δὲ Φιλίτας Σίμων-
 νος, Ζωῖλος Λεοντίσκου, Καλλισθέ[ν]ης Κλεόμυδος¹¹· ἐξ Ἀβύ-
 δου¹² δὲ Ἀπολλωνικέτης Ἀναξαγόγου, Θέσπις Λαερτ[ι]άδου,
 Ἐκαταῖος Καλλιπίδου· ἐκγ¹³ Λαμφάκου¹⁴ δὲ Πυθογένης Φιλί-

filium Cos. 64 a. Chr. agnoscas, eum a. 77 a. Chr. n. quaestorem fuisse nulla ex parte improbabile videbitur. Br. 5 Cf. not. 4. 6 Quorum nomina hic recensentur, singulorum oppidorum σύνεδροι (Syll.² 503²) sunt. Agono-thetae (v. 2) utrum eidem sint an alii, vix pro certo diiudicari poterit. Nam quod Demetrius Hippodamantis f. Iliensis utroque munere fungitur, non sufficit si quid video ad illud probandum. Ilienses inter populos illos foederatos fuisse et ex situ delubri necessario colligebatur et aliunde (Syll.² 479, 48) notum erat. Omnino hic septem recensentur civitates, ex quibus quinque ex hoc demum titulo concilio interfuisse discimus; desiderantur vero duae, de quibus aliunde notitiam habeamus, Gargarenses (Syll.² 469, 4 sqq.) et Pariani (Syll.² 503, 24). Brückner aut anno 77 a. Chr. has a foedere Iliensium afixisse, aut forte fortuna per hunc extraordinarium conventum cui quaestoris Romani adventus ansam dederit non omnium synedros Ilium venisse statuit. Ipse hoc probabilius existimat, mihi illa altera sententia longe praeferenda videtur. Ceterum principatus temporibus novem fuisse in illa societate populos docet titulus apud Brücknerum p. 472 n. 77: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμηνσαν | Λιχίνιον Πρόκλ[ον] | Θ[ε]μισῶνα φιλό[πατ]ριν καὶ | κ[α]λίσμον τοῦ συνεδρ[ι]ου | τῶν ἐννέα δήμων | [καὶ] εὐεργέτην τοῦ δήμου κτλ. Memorabile est nullam in illa societate constituenda habitam esse gentis et originis rationem, sed Abydenos Lampsacenos Parianos Ionas una cum Assiis Dardaniis Gargarensibus Iliensibus Scepsiiis, qui Aeolicae gentis erant, ei interfuisse. 7 Hunc populum in foedere Iliensium fuisse ex hoc demum titulo didicimus. 8 Cf. Syll.² 454, 23 ἐξστῶσιν. 476, 4 ἐξ Σχοτούσσης. 739, 65 ἐξ Στειριέων. Ne Scepsii quidem alibi in foederatarum civitatum numero comparent; neque aliter res se habet de Abydo, Asso, Alexandria Troade. 9 Cf. not. 8. 10 Cf. not. 8. 11 Nomen rarum et ut quidem videtur Aeolensium proprium. Cf. Syll.² 435, 9 ἐπ[αινε]σαι μὲν Κλέομιν [Ἀπολ]λοδώρου [Μηθύ]μνατον. Isocr. epist. VII, 8 ἀκούω δὲ Κλέομιν τὸν ἐν Μηθύμνῃ ταύτην ἔχοντα τὴν δυναστείαν — καλὸν καγαθὸν εἶναι. 12 Cf. not. 8. 13 Cf. Syll.² 77, 47 ἐκγ Μακεδονίης. 276, 43 ἐκγδημίαν. 540, 74 ἐκγδίδομεν. 14 Hanc civitatem foederi illi interfuisse iam innotuit ex titulo Syll.² 469, 59, ubi Simalus Lampsacenus rogationem fert in concilio.

σκου, Κλεότ[ι]μος Ἀρχεδήμου· τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν αἱ πόλεις τῇ θεῷ¹⁵ φέρειν | τόκους ἐξηκοστούς ἐφ' ἔτη¹⁶ δέκα, 15 ἐπεὶ πάντες εὐδόκησαν διὰ τὰς τῶν πόλεων || θλίψεις, τῶν δὲ προγεγενημένων ἐτῶν παρῆσθαι τὰς πόλεις πάσας τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτάς κατὰ μηδὲνα τρόπον, διελθόντος δὲ τοῦ προγε[γρ]αμμένου χρόνου εἶναι τοὺς πεντεκαίδεκάτους τόκους καθὼς ὁ νόμος | περ[ιέ]χει¹⁷. ἐὰν δὲ τινες τῶν πόλεων ἀθε[τῶσι] τὸ σύμφωνον τόδε ἢ μὴ | ἀποπέμ[π]ωσιν τοὺς ἄρχοντας ἢ τὰς θυ[σίας] εἰς τὴν πανήγυριν, -----]

45 Civitates pecunias ex aerario Minervae Iliadis mutuas sumpsisse cum belli Mithridatici tempore ac magis etiam ingentibus pensionibus quas Sulla post pacem ab Asianis exigebat in summam pecuniae inopiam redactae essent, certe per se non est improbabile; neque mihi persuasit Brücknerus argumentis, quibus demonstrare conatur, non de hoc genere aeris alieni hic dici. Nam quod ex verbis τῶν χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν αἱ πόλεις τῇ θεῷ (non ὅσων ἂν ὀφείλωσιν) colligit pares summas ab omnibus civitatibus debitas esse, id omnino non intellego. Quis enim cum simpliciter de pluribus hominibus dicitur 'quae debent', his verbis indicari iudicabit, omnes tantundem debere? Neque quod de ipso capite reddendo nihil praecipitur, illi interpretationi obstat; nam manifesto condicio civitatum talis fuit, ut etiam in longum temporis spatium de hac quidem re nullo modo cogitari posset. Quare Mommseni sententia, fingi modo summam pecuniae a singulis civitatibus Minervae Iliensi deberi, ut ex pecuniis, quas illae usurarum nomine penderent, feriarum sumptus fieret, ut est ingeniosissima, ita ea opus non est, quia simplicissima verborum interpretatio nihil habet offensionis. Et quod in titulo alio Iliensi, quem Mommsenianae interpretationis fulciendae causa attulit Brückner (Troia 1890 p. 436, 45), τὰ εἰθισμένα διαφορά ἐνὸς ἐνιαυτοῦ dicitur de illis pecuniis, ex quibus impensae feriarum fiant, neque vero τοὺς τόκους, id ipsum vel maxime probare iudicaverim non eandem utrobique rem tangi. 46 Cf. ἐφ' ἔτος Syll.² 329, 56 cum Addendis II p. 847. ἀφ' ἐτῶν Syll.² 342, 14. καθ' ἔτος ibid. 439, 24. 423, 4. et huius collectionis n. 458, 64. πένθ' ἔτη Syll.² 802, 3. 8. 47 Supplevit Wilhelm ap. Brücknerum.

445 Columna marmorea inventa in area templi Dianae Nemo-
rensis prope oppidum hodiernum *Nemi*. Edd. W. Henzen *Hermæ*
VI p. 6 n. 1 (cf. quae adnotavit Th. Mommsen ibid. p. 43). H. Dessau
C. I. L. XIV, 2248. Garrucci Syll. 994. G. Kaibel I. Gr. Sic. et
It. 1424 (Th. Reinach *Mithradates* p. 468 n. 47 ed. Germ. R. Cagnat
Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 434 n. 404). Cf. quae disputavit
Th. Reinach *Revue de philol.* XIV (1890) p. 446 sqq.

Γ[αί]ωι Σαλλουῖωι Γαῖου υἱῶι Νάσωνι¹, | πρεσβευτῇ καὶ ἀν-
τιστρατήγῳ², Μυσοὶ | Ἀββαῖται³ καὶ Ἐπικτητεῖς⁴, ὅτι αὐ-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. ¹ Supra Graeca eadem Latine incisa sunt hunc in modum: *C. Salluvio . C. f. Nasoni . leg. pr. pr. | Mysei Abbaïtae et Epic[ete]s, | quod eos bello Mithrida[t]is | conservavit, virtutis ergo.* Homo ceteroqui ignotus est, quem minus recte Reinachius ad gentem *Salviam* refert; nam consentiens titulorum Graeci et Latini scriptura nomen *Salluvius* potius esse docet, quod Mommsenus rarum quidem esse sed tamen aliquoties in titulis repperiri adnotat. Quod hoc nomen in illa ipsa Asiae minoris regione inferiore aetate occurrit (Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 544 n. 30, 1. 2 Σαλλουβία Σατουρνείνα) vix ad merum casum referendum est; nam frequentissime peregrinos cum civitate Romana eius potissimum magistratus provincialis, cuius beneficio eam nacti sint, nomen gentile assumere notum est. (Cf. n. 560²). Salluviorum gentis Gallicae nomen (Liv. V, 35, 2. Periocha 61. Plinius N. hist. III, 36. 47. 124) utrum origine an fortuita modo soni similitudine illud attingat vix discernas. ² Mommsenus ex antiquiore sermonis usu *legati pro praetore* appellatione eum designari statuit legatum, quem proconsul decedens in provincia reliquerit ut ipsius vicibus fungeretur, et Salluvium quidem a Sulla post primum bellum Mithridaticum in Asia relictum esse. At Reinach monuit, tum constare L. Licinium Murenam potius in provincia remansisse, neque ulla ex parte probabile esse plus quam uni tum administrationem Asianam esse commissam. Deinde vero aliis de causis (not. 5) omnino impediri, quominus de Sullae bello Mithridatico cogitemus. Immo manifesto quae hic tangerentur res, eas tertio bello Mithridatico Luculli auspiciis gestas esse. Tum vero iam mutari coepisse illius appellationis vim. Etenim Lucullum cum in Asiam venisset, animis hominum perturbatis et rebus omnibus gravissime afflictis M. Iunci, qui praetor eam provinciam obtinuisset, culpa, facere non potuisse quin ipse totius provinciae administratione statim potiretur; Ciliciae proconsulatum iam antea Lucullum tenuisse. Quod duarum provinciarum onus una cum gravissimo bello cum sustinere solus non posset, unum ex legatis suis propraetoria potestate Asiae praefecisse. Quod exemplum postea ansam dedisse omnibus Pompei legatis idem ius tribuendi (Appian. Mithr. 94. Cassius Dio XXXVI, 36, 1. 2. Syll.² 343). ³ Cf. Strabo XII, 8, 14 p. 576 Cas. προσλαβὼν δὲ (ὁ Πύνδακος ποταμὸς) καὶ ἐκ τῆς Ἀβρεττηνῆς Μυσίας ἄλλους τε καὶ Μέχεστον ἀπ' Ἀγκύρας τῆς Ἀβασείτιδος ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Προποντίδα κατὰ Βέσβικον νῆσον. XIII, 4, 4 p. 625 τὰ δὲ προσάρακτα τῷ Περγάμῳ τὰ πλεῖστα ὑπὸ Μυσῶν ἔγεται τὰ ἐν δεξιᾷ τῶν Ἀβασειτῶν λεγομένων, οἷς συνάπτει ἡ Ἐπικτητος μέχρι Βιθυνίας. Praeterea nomen occurrit in titulo n. 446 et in nummis inscriptis ΜΥΣΩΝ ΑΒΒΑΙΤΩΝ. Henzen. Reinach. Accuratiore de Abbaïtide eiusque oppidis v. apud Buresch, Aus Lydien p. 142 sqq. ⁴ Phrygiam, quae ἡ ἐπικτητος vocabatur, finitimam fuisse Mysiae Abbaïtidi definite testatur Strabo (v. not. 3). Eam superiorem partem vallium Rhyndaci, Sangarii, Thymbridis fluviorum continuisse et oppida habuisse Aezanos, Nacoleam, Cotyaium, Midaium, Dorylaium, Cados ex Dittenberger, Orientis gr. inser. II.

5 τοὺς | ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Μιθριδάτους⁵ || διετήρησεν, ἀνδρῆας
 ἔνεκεν.

Strabonis geographicis scimus. Cf. XII, 4, 4 p. 563: πρὸς νότον δὲ (τὴν Βιθυνίαν ὀρίζουσι) ἢ τε Μυσία καὶ ἡ Ἐπίκτητος καλουμένη Φρυγία, ἢ δ' αὐτὴ καὶ Ἑλλησποντιακὴ Φρυγία καλουμένη. XII, 8, 12 p. 576: τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοὶ τέ εἰσι καὶ Νακολία καὶ Κοτιάειον καὶ Μιδάειον καὶ Δορυλᾶϊον πόλεις καὶ Κάδοι· τοὺς δὲ Κάδους ἐνιοὶ τῆς Μυσίας φασίν. Ceterum hic quoque ut in Mysia Abbaitis (n. 446¹) usu venisse ut antiquiore quidem aetate omnes Phrygiae Epicteti incolae unum corpus iuris publici efficerent, postea demum singulae civitates sui iuris esse inciperent, ex nummis ΕΠΙΚΤΗΤΕΩΝ inscriptis collegit Waddington ad Lebas Inscr. III, 1004. Ab adiectivo verbali ἐπίκτητος nominis proprii instar habito derivari ethnicum Ἐπικτητεύς paullo insolentius est. Sed similiter a participiis formantur Κατακεκαυμένιτης (Strabo XIII, 4, 11 p. 628. Plin. H. n. XIV, 75) et Προσειλημμένιτης (n. 539, 4). Haec regio cum a Bithyniae regibus occupata esset, anno 190 a. Chr. ab eis regno Pergameno restituta est, deinde Attalo III defuncto (133 a. Chr. n.) utraque terra populo Romano relictā. Cf. H. Kiepert Formae orbis Rom. tab. IX Asia provincia comm. p. 7. Neque enim recte hac in causa Reinachius Phrygiae a Romanis Mithridati ereptae (146 a. Chr. n.) mentionem inicit; nam hoc de maiore modo Phrygia, non de Epicteto sive Hellespontica usu venit (cf. n. 436²). 5 Primum bellum Mithridaticum interpretatur Mommsen, tertium Reinach. Qui demonstrat, cum primo bello illae regiones totae statim a Mithridate occupatae et anno 85 a. Chr. a Fimbria sine ulla pugna recuperatae, eo vero occiso a Sulla occupatae sint, nullum inveniri posse tempus in quod Salluvii Nasonis merita qualia hic praedicentur cadant. De tertio vero bello id quidem inter Mommsenum et Reinachium convenit, Pompei, cuius auspiciis in illis regionibus omnino nihil rei bellicae gestum sit, legatum non fuisse Salluvium. At Luculli ductu per ipsa belli initia (a. 73 et 72 a. Chr. n.) Asiam minorem pedetentim Mithridati ab exercitibus Romanis extortam esse. Sane de his rebus gestis, ac potissimum quidem de opera quam legati tum praestiterint fere nihil traditum esse; constare tamen, tum etiam in Mysia bellum gestum esse, ex Orosio VI, 2, 16: *tunc etiam Fannius, qui se Mithridati iunxerat, et Metrophanes regius praetor a Mamerco victi, cum duobus milibus equitum in Moesiam profugerunt atque inde in Maeniam digressi in colles camposque Inarimos inciderunt*. Quare in illud tempus melius quam in ullum aliud quadrare huius tituli argumentum.

446 Lapis insertus ponti ad vicum *Ghédís* Phrygiae. Edd. Keppel Itin. II p. 244 (inde J. Franz in lemmate tituli C. I. G. 3849). Hamilton Researches II n. 21. Lebas Inscr. III 1004 (Franz Add. C. I. G. III p. 1085).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὁ δῆμος¹ ὁ Μουσῶν Ἀββασιτῶν² | ἐ[τίμησ]εν
τὸν προπάτορα³ | Χρόμιον⁴.

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 3 litteras N et T ligatas exhibet Lebas. ¹ Totam regionem unius civitatis instar fuisse cum inde colligitur, quod hic Mysorum Abbaitarum populus (δῆμος) commemoratur, tum inde quod suos nummos cudebant (cf. n. 445³). Oppidorum Ancyrae, Synai, Cadurum nummi non antiquiores sunt quam Claudii principatus, ut appareat tum demum illa pristina omnium Mysorum Abbaitarum republica dissoluta singulas civitates sui iuris factas esse, cum antea pagi magis vel castella quam urbes fuissent. Waddington ad Lebas. ² Cf. n. 445³. ³ Heroa a quo gentis originem repetebant, προπάτορα appellabant Mysi Abbaitae, ut Plato Legg. V, 726 hoc nomine heroas stirpis auctores deis adiungit: ἀκούοι δὲ πᾶς ὅσπερ νῦν δὴ τὰ περὶ θεῶν τε ἤκουε καὶ τῶν φίλων προπατόρων. Etiam deos, a quibus homines suum genus descendere opinarentur, sic appellari potuisse apparet; exemplo est Διόνυσος προπάτωρ Erythris (Bull. de corr. Hell. IV 1880 p. 157 n. 4, 1) et Nicaeae Bithyniae (Dio Chrysost. XXXIX, 8, Vol. II p. 46, 2 v. Arnim.: τῷ τε Διονύσῳ τῷ προπατόρι τῇδε τῆς πόλεως) cultus; ἱερωσύνην τοῦ προπάτορος Διὸς Χρυσαιορείου Stratoniceae Cariae Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 31 n. 45, 9 sqq. τῆς — τοῦ προπάτορος θεοῦ Ἡλίου Πυθίου Τυριμναίου Ἀπόλλωνος Θυατειρηνῶν πόλεως ibid. p. 101 n. 24, 4 sqq. ἱερὸς κατὰ πενταε[τηρίδα] ἐπανγελ[άμενος τοῦ Διὸς τοῦ] προπάτορος ibid. p. 154 n. 60, 4 sq. De homine vox legitur Mitth. des arch. Inst. XXII 1897 p. 46 n. 26, 2. ⁴ Quem hic populus Mysorum Abbaitarum suae stirpis auctorem praedicat Chromius manifesto idem est qui apud Homerum P, 248. 494. 534 plane eadem, in catalogo B, 858 Μουσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής leviter immutata nominis forma commemoratur Mysorum dux. Cf. Waddington ad hunc titulum.

447 Basis quadrangula marmoris albi eruta Deli. Ed. G. Fou-
gères Bull. de corr. Hell. XI (1887) p. 265 n. 27. (B. Haussoullier
Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 249).

Γάτῳ Οὐαλερίῳ, Γάτῳ | υἱῷ, Τριαρίῳ, πρεσβευ[τῇ] ¹, οἱ συ-

Litterae volgares praeter ΑΣ. ¹ C. Valerius Triarius L. Luculli lega-
tus anno 73 a. Chr. n. navibus civitatum maritimarum Asiae praefuit in
bello contra Mithridatem. Cf. Liv. Periocha 98: *C. Triarius legatus Luculli
adversus Mithridaten parum prospere pugnavit*. Anno 69 a. Chr. Deliis
contra Athenodorum piratam, qui cives captivos abduxerat, deorum simu-
lacrata violaverat, auxilio venit, urbem restituit et moenibus cinxit. Cf. Phlegon
Fr. hist. Gr. III p. 606 fr. 12 (ap. Photium bibl. cod. 97) καὶ Ἀθηνόδωρος πει-
ρατῆς ἐξανδραποδισάμενος Δηλίου τὰ τῶν λεγομένων θεῶν ξόανα διελυμήνατο.
Γάτος δὲ Τριαρίος τὰ λελωβημένα τῆς πόλεως ἐπισκευάσας ἐτείχισε τὴν Δηλον.

5 στρατευσάμενοι Μιλησίων ἐν νηϊ || δεικρότωι², ἧι ἐπιγραφὴ<ι> | Παρθένος, ἐποίησαν.

Locus monumenti, imperium classis, vocabulum legati demonstrant hunc ipsum esse cuius statuæ subscriptionem teneamus, etsi notus est alius quoque C. Valerius Triarius, huius ut quidem videtur filius, cuius haud exiguae fuerunt partes in bello civili (Caesar B. C. III, 5, 3. 92, 2. Cicero de fin. I, 5, 13. 14. Brutus 76, 265. 266. ad Att. XII, 28, 3. Caelius ap. Cic. ad fam. VIII, 7, 2). Fougères. 2 Navis longa quae duos remigum ordines habebat (δμήρης). Antiquitus inter πεντηκόντερον et τριήρη nullum eiusmodi navium genus intercedebat; nam vox quidem δίκροτος apud Xenophontem legitur Hell. II, 1, 28: διεσκεδασμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων αἱ μὲν τῶν νεῶν δίκροτοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκροτοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. At hic non de variis generibus navium dici, sed de triremibus, quae aut parte remigum aut adeo omnibus carerent, sponte patet. Quod contra tertio alteroque a. Chr. saeculis νῆες δίκροτοι usitatae erant. Cf. Polyb. V, 62, 3: πλοῖα τετραράκοντα· τούτων κατάφρακτα μὲν εἴκοσι διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ἐν οἷς οὐδὲν ἔλαττον ἦν τετρήρους, τὰ δὲ λοιπὰ τριήρεις καὶ δίκροτα καὶ κέλητες.

448 Basis lapidis caerulei inventa Pergami in gymnasio. Edd. H. G. Lolling Ergebnisse d. Ausgr. in Pergamon p. 409 n. 9 (Syll.¹ 263). M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 286 n. 440.

Ὁ δῆμος [ἐτίμησεν] | Λεύκιον Ἀντώ[ν]ιον Μ[αάρχου υἱόν, ἀντι]-
ταμίαν καὶ ἀντιστράτη[γον]¹, τὸν πάτρω[ν]α καὶ σωτῆρα, δικαιο-
5 δοτ[οῦντα κατὰ]² τήν] || ἐπαρχείαν καθαρῶς καὶ δ[ημοτικῶς]³
καί] | ὁσίως.

Μηνόφιλος Μηνογένου ἐπόει.

Litterae volgares praeter ΘΠΞ. 4 L. Antonius M. f. (cos. 44 a. Chr.), frater M. Antonii triumviri, quaestor fuit a. 50 a. Chr. Anno proximo eum in provincia remansisse eamque pro praetore administravisse iam notum erat ex epistula eius ad Sardanios data apud Iosephum Ant. Iud. XIV, 235: Λούκιος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός, ἀντιταμίας καὶ ἀντιστράτηγος, Σαρδιανῶν ἀρχουσι, βουλῇ, δῆμον χεῖρειν. Tum igitur (a. 48 a. Chr.) hic quoque titulus incisus est. 2 Sic Fränkel, qui in Lollingii supplemento quod in Sylloge receperam, δικαιοδοτ[ήσαντα τήν] | ἐπαρχείαν, reprehendit transitivum verbi usum non iniuria. Nam etsi in similibus verbis nonnunquam is, cui quid datur, accusativo casu indicari solet (cf. Polyb. V, 2, 11 σιτομετρήσας καὶ μισθοδοτήσας ὁ βασιλεὺς τήν δύναμιν ἀνήχθη. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 185 n. 493, 10. 11 σιτομετρήσαντα πάλιν τοὺς πολεῖτας), tamen in hoc ipso quod est δικαιοδοτεῖν nullum eius usus exemplum novi. 3 Sic Fränkel propter spatii rationes pro δ[ικαίως], quod Lolling scripserat.

449 Pars summa basis marmoris leucophaei subcaerulei, inventa Pergami in septentrionali fori parte. Edd. A. Conze Ergebnisse d. Ausgr. in Pergamon p. 76 (Syll.¹ 266). M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 288 n. 443. (B. Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 256).

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Πόπλιον Σερούλιον Ποπλίου υἱὸν Ἰσαυ-
κόν¹, τὸν ἀνθύπατον², γεγονότα σωτήρα καὶ | εὐεργέτην τῆς
5 πόλεως καὶ ἀποδεδωκότα τῇ || πόλει τοὺς πατέρας νόμους καὶ
τὴν δημοκρατίαν ἀδούλων³.

Litterae ΘΠΣ. Fines hastarum hic illic lineolis transversis ornati.

¹ Cos. 48 a. Chr. ² Servilii proconsulatus Asiaticus cum in duobus titulis commemoratur, Graeco in insula Calymna invento et Latino Smyrna, ut quidem videtur, Londinium translato (C. I. Lat. I, 622), tum a Cicerone complures epistulae (Ad Fam. XIII, 66—72) ad eum per huius magistratus tempus datae sunt, atque hae quidem omnes anno 46 a. Chr. n. Rediit certe ante mensem Septembrem 44 a. Chr., quo tempore in senatu contra M. Antonium verba fecit (Cic. ad fam. XII, 2, 4). Waddington Fastes des provinces Asiatiques n. 37. ³ Non solum de Pergamo libera civitate, sed etiam de aliis provinciae Asiae urbibus optime meruisse ex titulo n. 450, 4. 2 collegit Fränkel. Nunc aliud accedit exemplum Magnetum ad Maeandrum. Cf. Inschriften von Magnesia p. 448 n. 142: Πόπλιον Σερούλιον Ποπλίου υἱὸν Ἰσαυρικὸν διὰ τῇν | ἰδίαν ἀρετὴν καὶ διὰ τὰς ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ποπλίου | γεγεννημένους εἰς τὸ ἱερὸν | τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοῖ φρυγῆς καὶ τὴν πόλιν | εὐεργεσίας. Nam manifesto hic P. Servilius Isauricus natu maior (cos. 79 a. Chr.) statuæ honore afficitur propter filii proconsulatum, ut n. 564 Mettius Rufus a Lyciis. Ceterum filiae proconsulis eundem honorem habuerunt Pergameni. Cf. Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 288 n. 444: [Ὁ] δ[ῆ]μος [---] τῇν Ποπλίου Σερούλιου Ἰσαυρικοῦ θυγατέρα κτλ.

450 Partes duae epistylī templi Apollinis Chresterii, quod fuit Aegis (*Nimrud-Kalessi*). Edd. E. Fabricius Mitth. des arch. Inst. in Athen X (1885) p. 272. M. Clerc Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 292. (B. Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 257).

Ὁ δᾱμος Ἀπ[ό]λλωνι Χρ[η]στηρίω¹ χαριστήριον, σωθ[εῖς²] | ὑπὸ
Ποπλίω Σε[ρού]λιω Ποπλίω υἱῷ Ἰσαυρικῷ³ τῷ ἀνθυπάτῳ⁴.

Litterae ΑΘΠΣ. ¹ Sacra Apollinis Chresterii ipsa multo antiquiora fuisse illa aetate, qua templum novum exstructum esse ex hac inscriptione discimus, dedicatio Philetaeri Attali f. n. 342 prodit. ² Sic recte Clerc;

σωθ[είσης τῆς πατρίδος] Fabricius, quod et per se minus aptum est et ver-
suum collocatione redarguitur. 3 Cf. n. 449¹. 4 Cf. n. 449².

451 Marmor album, quod summam partem basis statuae effi-
ciebat, inventum Pergami ad radices meridionales et occidentales
arcis. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 284
n. 405.

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Πόπλιον Κορνήλιον Δολαβέλλαν, | τὸν ἀν-
θύπατον¹, | γενόμενον εὐεργέτην τῆς πόλεως.

Litterae volgares praeter ΠΣ. 4 Hunc proconsulem a Valerio Maximo
VIII, 4 Amb. § 2 (p. 374, 18 Kempf) recte Publium, ab A. Gellio XII, 7, 1
perperam Gnaeum appellari titulus docet. Cf. Waddington *Fastes des prov.*
Asiatiques n. 23, qui eundem fuisse probabiliter statuit, qui fere anno 69
a. Chr. n. praetor fuisset (cf. Cicero pro Caecina 8, 23).

452 Marmor album, cui statua imposita fuit, fractum in duas
partes, inventum Pergami in parte occidentali arcis. Ed. M. Fränkel
Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 285 n. 406.

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Λεύκιον Σήστ[ι]ον, τὸν ταμίαν¹, τὸν ἑαυ-
τ[οῦ] πάτρωνα | καὶ εὐεργέτην.

Litterae ΑΠΣ. 4 Cf. Cicero ad Q. fr. II, 11, 2: *de te a Magnetibus
ab Sipylo mentio est honorifica facta, cum te unum dicerent postulationi
L. Sestii Pansae restitisse*. Tum igitur (54 a. Chr.) hic quaestor provinciae
Asiae fuit. Alterum eiusdem monumentum honorarium est Alterth. von
Perg. VIII, 2 p. 285 n. 407 --- ἐτίμησε[ν] | Λεύκιον Σή[σ]τιον. Fränkel.

453—455 Titulos duorum marmorum (in altero angustiore
n. 453. 454, in altero latiore n. 455) Aphrodisiade Cariae exscrip-
sit Sherardus, cuius exemplum post alios expressit Boeckh C. I. G.
2737 (P. Viereck *Sermo Graecus* p. 5 n. V. Th. Mommsen apud
G. Bruns *Fontes iuris Rom. ant.* ed. 6 p. 177 n. 41). Cf. quae
adnotaverunt K. Buresch aus Lydien p. 185 not. B. Haussoullier
Revue de philologie XXIII 1899 p. 152 not. 3. 5.

(n. 453)

[Μάρκος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός¹ αὐτοκράτωρ ὑπατος ἀποδε-
 δει]γμένος τὸ β' καὶ [τὸ γ' ² | τῶν] τριῶν ἀνδρῶν τῇ[ς] | τῶν
 5 δημοσίων πραγμάτων διατάξεως³ || Πλαρασέων⁴ καὶ Ἀφροδε-
 σιέων⁵ ἄρχουσιν | βουλῇ δῆμῳ χαίρειν· | εἰ ἔρρωσθε, εἰ ἂν
 10 ἔ[χοι]· ὑγιαίνω δὲ καὶ || αὐτὸς μετὰ τοῦ στρατεύματος. Σόλων |

Litterae volgares praeter ΖΘΠΞΣ, si modo apographo fides habenda est.
 4 Continetur hoc lapide epistula M. Antonii ad Plarasenses et Aphrodisienses
 data (n. 453) integra, et ex eis instrumentis, quae se ad illos mittere dicit
 v. 23—26, alterius nudus titulus argumenti index (n. 454), alterius (n. 455)
 pars inferior. Reliqua in partibus lapidis angustioris inferiore et lapidis
 latioris superiore interciderunt. M. Antonii triumviri nomen consulto dele-
 tum est. 2 Hinc apparet, intra annorum 39—35 a. Chr. n. spatium hanc
 epistulam scriptam esse, quae ut solet loco, quem in lapide tenet, prima,
 tempore originis postrema est inter omnia quae hic et sunt et fuerunt. B.
 Quo pacto Antonius eodem tempore cos. designatus et iterum et tertium
 appellari potuerit apparet ex locis allatis a Th. Mommseno R. Staatsrecht 13
 p. 586 not. 4, Appiani Civ. V, 73: ἀπέφηναν δὲ (a. 39 a. Chr.) τῆς ἐπιούσης
 ὑπάτους ἐς τετραετὲς Ἀντωνιον μὲν καὶ Λίβωνα πρώτους (in annum 35 a. Chr.),
 ἀντικαθιστάτους ὁμοίως Ἀντωνίου ὃν ἂν βούλοιτο, ἐπὶ δ' ἐκείνοις Καίσαρά τε καὶ
 Πομπήιον, εἴτα Ἀγνόβαρβον καὶ Σόσιον, εἴτ' αὖθις (in annum 32 a. Chr.) Ἀν-
 τώνιον τε καὶ Καίσαρα, τρίτον δὲ τὸτε μέλλοντας ὑπατεύσειν et Cassii
 Dionis XLVIII, 35, 1, qui tamen errore de octo annorum consulatibus dicit.
 3 Graecam *triumvirorum reipublicae constituendae* appellationem huius non
 absimilem Boeckhius adnotat haberi apud Iosephum Ant. XIV, 320: Μάρκος
 Ἀντώνιος αὐτοκράτωρ τριῶν ἀνδρῶν καταστάτων περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων.
 Sed illa multo minus accurate Latinae respondet quam haec, siquidem
 illic *constituendi* verbum passive ad triumviros, non ut hic et in formula
 Latina ad rempublicam refertur. 4 Oppidum Cariae, cuius mentio non
 fit nisi rarissime. Praeter nummos (not. 5) cf. Steph. Byz. Πάρασα· πόλις
 Καρίας· τὸ ἐθνικὸν Πλαρασεύς. Idem s. v. Χρυσασορίς· Ἀπολλώνιος ἐν ἐβδόμῳ
 Καρικῶν· — τὸ ἐθνικὸν Χρυσασορεύς, ὡς [δ'] αὐτὸς ἐν [τοῖς] αὐτοῖς Ὑδροπολίται
 μὲν συνεμάχουν [καὶ Χρυσασορεῖς] καὶ Πλαρασεῖς. 5 Civitas Cariae nobilis;
 Plarasenses cum Aphrodisiensibus in unam rempublicam coniunctos prae-
 ter hunc titulum testantur nummi cum inscriptionibus ΠΛΑΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ
 ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΩΝ vel ΠΛΑΡΑ ΑΦΡΟΔΙ (B. Head Historia nummorum p. 530),
 recentiore aetate [ΑΦΡ]ΟΔΙΣΙΕΩΝ ΠΛΑΡΑΚΕΙΩΝ (Eckhel D. N. II p. 575).
 Ex ordine nominum Bureschius colligit, initio ex duobus oppidis quae con-
 iuncta unam civitatem efficerent maioris momenti fuisse Plarasa, deinde id
 non modo mutatum esse, sed sui iuris esse desiisse Plarasensium populum
 et pagum (δῆμον) Aphrodisiadis factum esse. Ceterum Tauropolitas, quos
 Stephanus (cf. not. 4) una cum Chrysaorensibus et Plarasensibus commemo-
 raret, non alios esse atque Aphrodisienses probavit Boeckh ex titulo C. I. G.
 2746 et Constantino Porphyrogenneto de them. I, 44.

15 Δημητρίου ὑμέτερος | πρεσβευτής, ἐπιμελέστατα πεφρον||τικῶς
 τῶν τῆς πό|λεως ὑμῶν πραγ|μάτων, οὐ μόνον⁶ | ἡρκέσθη ἐπὶ
 20 τοῖς |γεγονόσιν οἰκονο|[μή]μασιν, ἀλλὰ καὶ | ἡμᾶς παρεκάλεσ|εν
 25 εἰς τὸ τοῦ γεγο|νότος ὑμεῖν ἐπι|κρίματος⁷ καὶ δόγμα||τος⁸ καὶ
 ὀρκίου καὶ νό|μου⁹ ἀντιπεφωνημέ|να¹⁰ ἐκ τῶν δημοσίων | δέλ-
 30 των ἐξαποστεῖ|λαι ὑμεῖν τὰ ἀντίγρα||φα. ἐφ' οἷς ἐπαινέ|σας τὸν
 Σόλωνα μᾶλ|λον ἀπεδεξάμην ἔσ|χον τε ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ | γει-
 35 νωσκομένοις, || ᾧ καὶ τὰ καθήκοντα | ἀπεμέρισα φιλάν|θρωπα,
 40 ἄξιον ἡγη|σάμενος τὸν ἄνδρα τῆς ἐξ ἡμῶν τε||μῆς, ὑμεῖν τε
 συ|νήδομαι ἐπὶ τῇ ἔ|χειν | τοιοῦτον πολεῖτην. | ἔστιν δὲ ἀντί-
 45 γραφα | τῶν γεγονότων ὑ||μεῖν φιλανθρώπων | τὰ ὑπογεγραμ-
 μένα· | ἃ ὑμᾶς βούλομαι | ἐν τοῖς δημοσίοις | τοῖς παρ' ὑμεῖν ||
 50 γράμμασιν ἐντάξει¹¹.

(n. 454)

Γράμματα Καίσαρος¹²

6 Pleonasmus a Graecorum usu neutiquam alienus. 7 Quae Caesar dictator decreverat vel potius decrevisse fingebatur a triumviris (n. 454), ea illi sua auctoritate confirmaverunt. Cuius decreti (ἐπικρίματος) argumentum sane in senatusconsulto n. 455, 3—6 repetitur, sed non videtur dubium quin illud quoque ipsum in alterutro ex his lapidibus fuerit et una cum iureiurando, lege, priore senatusconsulti parte interciderit. 8 Senatusconsultum n. 455. 9 Haec duo perierunt. 40 Verbum ἀντιφωνεῖν inde a Polybii aetate haud raro de responsis, quae non viva voce, sed per litteras ad aliquem dentur usurpari constat. Cf. Polyb. VIII, 18, 11: ἐὰν δὲ προσδεξάμενος τὴν ἐπιβολὴν Ἀχαιῶς ἀντιφωνήσῃ τοῖς περὶ τὸν Νικόμαχον καὶ Μελαγκόμαν. 49, 8 Ἀχαιῶς δὲ — πιστεύσας ἀντεφώνησε. Chishullus et Boeckhius provocant ad Iosephum Ant. XIV, 265: ψηφίσματα καὶ γράμματα πρὸς τὰς περὶ τῶν ἡμετέρων δικαίων ἐπιστολὰς ἀντιπεφωνημένα. At quam et hic et apud Polybium manifesto habet verbum vim rescribendi, i. e. scripto respondendi, ea ab epistula Antonii aliena est, ubi necessario exscribendi potius notione intellegendum est, cuius sane aliud exemplum novi nullum. 44 Cf. Ioseph. Ant. XIV, 349: διάταγμα ἐμὸν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, περὶ οὗ βούλομαι ὑμᾶς φροντίσαι, ἵνα αὐτὸ εἰς τὰς δημοσίας ἐντάξῃτε δέλτους. 42 Constat M. Antonium post Caesaris necem multa decreta aliasque litteras emississe, quas ab illo relictas diceret. Cf. Cicero Philipp. I, 7, 16: *an in commentariolis et chirographis et libellis se* (i. e. M. Antonio) *uno auctore prolatis, ne prolatis quidem, sed tantummodo dictis, acta Caesaris firma erunt?* Inter haec haud pauca ab ipso Antonio conficta esse constat, id quod fortasse etiam in hanc epistulam cadit. Eius argumentum cum ex senatusconsulto cognoscitur, tum ex Taciti narratione Annal. III, 62: *Aphrodisienses posthac et Stratonicensēs dictatoris Caesaris ob vetusta in partis merita et recens*

(n. 455)

[---- --- | δι]καια ἐσθλά τε [πολλ]ὰ ἐλευθέρους εἶναι¹³, τῷ
[τε] δικαίῳ καὶ ταῖς [χρίσσειν ταῖς ἰδίαις τὴν πόλιν] τὴν Πλα-
ρασέων καὶ Ἀφροδισιέων χρῆσθαι μῆτε ἐγγύην εἰς Ῥώμην
αὐτοὺς κατὰ δόγμα τι¹⁴ | καὶ κέλευσιν ὁμολογεῖν· ἃ τέ τινα

Divi Augusti decretum adtulere — sed Aphrodisiensium civitas Veneris, Stratonicensium Iovis et Triviae religionem tuebantur. Quo ex loco Chishullus cum colligeret, etiam Augusti decretum de Aphrodisiis fuisse neque vero id hic exscribi vel commemorari videret, infelicissime sibi persuasit Augusti decretum idem esse ac senatusconsultum n. 455. Quid rei esset, perspexit Boeckhius; nempe in Taciti narratione Caesaris dictatoris nomen ad Aphrodisienses, Augusti ad Stratonicensis modo spectare. 13 Cum Caesaris litterae ab Antonio prolatae triumvirorum (non Antonii unius, ut Boeckhius opinatur) decreto confirmatae essent, horum rursus acta senatus consultis rata haberi oportebat. Id factum esse anno 39 a. Chr. n. testatur Cassius Dio XLVIII, 34, 4 τῷ δ' ἐπιγιγνομένῳ (ἔτει), ἐν ᾧ Λούκιος τε Μάρκιος καὶ Γάιος Σαβίνος ὑπάτευσαν, τὰ τε ὑπὸ τῶν τριῶν ἀνδρῶν πραχθέντα ἀφ' οὗ ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν ἐσθλὸν κῦρος παρὰ τῆς βουλῆς ἔλαβε. Tum etiam hoc senatusconsultum factum esse probabiliter statuit Boeckhius. Quo magis miror eundem de senatusconsultis quoque ab Antonio fictis provocare ad Ciceronis testimonium (Philipp. V, 4, 12: *neque solum commentariis commenticiis chirographisque venalibus innumerabilis pecunia congesta in illam domum est, — sed senatus etiam consulta pecunia accepta falsa referebat*) eoque fretum incertum esse dicere, utrum id quod hic teneamus verum an falsum sit. Nam quomodo tandem proximo post Caesaris necem tempore senatusconsultum fingere poterat Antonius, in quo (v. 3) triumvirorum reipublicae constituendae mentio fieret? Initium senatusconsulti sic fere refinxerunt Chishullus et Boeckhius: [ὑπατοὶ λόγους ἐποιήσαντο, ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ, περὶ ᾧν Γάιος Καῖσαρ ὑπὲρ Πλαρασέων καὶ Ἀφροδισιέων ἔκρινε, αὐτοὺς κατὰ τὰ δι]καια ἐσθλά τε [πάντ]α ἐλευθέρους εἶναι. Mommsenus etiam commodius περὶ τούτου τοῦ πράγματος οὕτως ἔδοξεν· ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ Πλαρασεῖς καὶ Ἀφροδισιεῖς, ὡς ἔκρινε Γάιος Καῖσαρ αὐτοκράτωρ κτλ. Atque illa Γάιος Καῖσαρ — ἔκρινε decreto apud Iosephum Ant. XIV, 224, quod iam Chish. attulit, confirmantur, sed proxima minus placent, siquidem κατὰ τὰ δίκαια quidem reprehensione caret, sed κατὰ τὰ ἐσθλά permire dictum est. Mihi potius de rebus iustitiae et honestatis plenae quas Aphrodisienses gessissent quibusque libertatem meruissent dictum fuisse videtur, veluti [ἐργασαμένους | δι]καια ἐσθλά τε [πολλ]ὰ. De libertate Aphrodisiensibus concessa cf. Plinius N. h. V, 109: *Aphrodisienses liberi*. C. I. G. 2845, 5: Κλαύδιος Αὐρήλιος Ζήλος — τῶν συνατίων τῇ πόλει τῆς αὐτονομίας ἀπόγονος. 14 Supplevit Mommsen (ap. Bruns) collato loco a G. Kaibelio sibi indicato Dionysii Ant. XI, 32: τὴν ἐγγύην ὁμολογεῖτε — εἰς τὴν αὐρίον ἡμέραν, unde apparet Latinorum *vadimonium facere* Graecis ἐγγύην ὁμολογεῖν exprimi consuevisse. Commode Viereck praeterea affert Ioseph. Ant. XVI, 463: ἐγγύας τε μὴ ὁμολογεῖν αὐτοὺς ἐν σάββασιν.

ἔπαθλα τειμὰς φιλόανθρω[πα ----- τρεῖς ἄνδρες |
 ο]ῖ τῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων διατάξεως τῷ ἰδίῳ ἐπικρίματι
 5 Πλ[αρασεῦσι καὶ Ἀφροδισιεύ|σι] προσεμέρισαν προσμεριοῦσιν,
 συνεχώρησαν συνχωρήσουσιν, τα[ῦτα πάντα κύρια εἶναι | γ]ενέ-
 σθαι. ὁμοίως τε ἀρέσκειν τῇ συγκλήτῳ, τὸν δῆμον τὸν Πλα[-
 ρασέων καὶ Ἀφροδισιεύ|ων τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀτέλειαν
 αὐτοὺς πάντων τῶν πραγ[μάτων ἔχειν καρπίζεσθαι, | καθ]άπερ
 καὶ τίς¹⁵ πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ
 ἐστίν¹⁶, [ἦτις παρὰ τοῦ | δῆμο]υ τοῦ Ῥωμαίων τὴν ἐλευθερίαν
 10 καὶ τὴν ἀτέλειαν ἔχει φίλῃ τε καὶ σύμ[μαχος γεγέ]νηται. ὃ τε]
 τέμενος θεᾶς Ἀφροδίτης ἐν πόλει Πλαρασέων καὶ Ἀφροδισιεύ[ιν
 καθιέρωται, τοῦτο | ἄσυλον ἔ]στω¹⁷ ταύτῳ <τῷ> δικαίῳ ταύτῃ
 τε δεισιδαιμονίᾳ¹⁸, ᾧ δικαίῳ καὶ ἡ δεισιδαιμονία Ἀρτέμιδος
 Ἐφε]σίας ἐστίν ἐν Ἐφέσῳ¹⁹. κύκλῳ τε ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ εἴτε
 τέμενος εἴτ[ε ἄλλος ἐστίν, οὗ]τος δ] τόπος ἄσυλος ἔστω. ὅπως
 τε ἡ πόλις καὶ οἱ πολεῖται οἱ Πλαρασέων [καὶ Ἀφροδισιεύων |

168: ἔγραψα δὲ καὶ Σιλανῶ τῷ στρατηγῷ, ἵνα σάββασιν μηδεὶς ἀναγκάζῃ Ἰου-
 δαῖον ἐγγύας ὁμολογεῖν. Caveri igitur, ne civis Aphrodisiensis a magistratu
 Romano Romam evocetur et propterea vadimonium facere cogatur. 45 ἦτις
 emendavit Boeckh, καὶ τις indefinite Viereck et Mommsen. Sed illud qui-
 dem frustra ad ligaturam litterarum H et T non observatam in transcribendo
 revocare conatur B., siquidem in huius aetatis titulo eam fuisse incredibile
 est, hoc vero propterea minus placet, quia manifestum est ex Latino *ut*
quae hoc καθάπερ καὶ τίς expressum esse. Hic cum interrogativo potius
 quam cum indefinito confudisse mihi videtur interpres relativum (*ea*) *quae*,
 praesertim cum in ipso Graeco sermone hoc vitium inferiore aetate neuti-
 quam infrequens fuerit. Cf. O. Immisch, Leipziger Studien X 1887 p. 309 sqq.
 16 Merus ablativus Latinus dativo item sine praepositione Graece redditus
 contra sermonis leges. Cf. n. 442¹¹. 17 Cf. Tacitus Ann. III, 62.
 18 *eodem iure eademque religione*. V. M. 19 Cf. Strabo XIV, 1, 23
 p. 641 Cas.: ἄσυλον δὲ μένει τὸ ἱερὸν (Artemisium Ephesiorum) καὶ νῦν καὶ
 πρότερον· τῆς δ' ἀσουλίας τοὺς ὄρους ἀλλαγῆναι συνέβη πολλάκις, Ἀλεξάνδρου μὲν
 ἐπὶ στάδιον ἐκτείναντος, Μιθριδάτου δὲ τόξευμα ἀφέντος ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ κε-
 ράμου καὶ δόξαντος ὑπερβαλέσθαι μικρὰ τὸ στάδιον, Ἀντωνίου δὲ διπλασιάσαντος
 τοῦτο καὶ συμπεριλαβόντος τῇ ἀσουλίᾳ μέρος τι τῆς πόλεως· ἐφάνη δὲ τοῦτο βλα-
 βερὸν καὶ ἐπὶ τοῖς κακούργοις ποιοῦν τὴν πόλιν, ὥστ' ἠκύρωσεν ὁ Σεβαστὸς
 Καῖσαρ. Similiter etiam alibi mensura asyli definita est; cf. Tac. Ann. III, 62:
qui (imperatores) *non modo templo* (Dianae Persicae apud Hierocaesarienses,
 cf. n. 333¹), *sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant*.
 Hic id opus non fuisse, quia non de loco consecrando, sed de loci sacrati
 iure asyli confirmando ageretur, adnotat Mommsen.

μεθ' ὧν κωμῶν χωρίων δχυρωμάτων ὁρῶν²⁰ προσόδων πρὸς
 15 τὴν φιλίαν τοῦ δήμου προσῆλθον²¹, ταῦτα || ἔχουσιν κρατῶσιν
 χρῶνται καρπίζωνται τε πάντων πραγμάτων ἀτε[λεῖς ὄντες.
 μηδὲ τινα | φόρον δ]ιὰ τινα αἰτίαν²² ἐκείνων διδόναι μηδὲ [σ]υν-
 εισφέρειν²³ ὀφείλωσιν, [ἀλλ' αὐτοὶ πᾶσι τούτοις κατ' οὐσαν
 μετὰ ταῦτα ἐν ἑαυτοῖς κύρωσιν²⁴ χρῶν[ται καρπίζωνται κρατῶ-
 σιν· ἔδοξε].

²⁰ Sic scribendum esse vidit Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III p. 687
 not. 4, quia in simili senatusconsulto de Thisbensibus Syll.² 300, 48 forma
 non ambigua ὁρέων est. ὄρων legerant Chishull et Boeckh. ²¹ Supplevit
 Pickius (ap. Br.) ex Syll.² 307, 24 μεθ' ἧς χάρας εἰς τὴν φιλίαν τοῦ [δήμου
 τοῦ] Πρωμαίων παρεγένοντο, ad quem locum attuli similis formulae exempla
 Syll.² 355, 46. Caes. B. G. I, 43, 8. Sed τοῦ Πρωμαίων, quod Pick etiam hic
 addi voluerat, propter spatii angustias omisit Viereck. ²² Rectius δι'
 ἡγνιναοῦν αἰτίαν. ²³ ΖΥΝΕΙΣΦΕΡΕΙΝ. Boeckh et Mommsen [ἐ]ν εισφέ-
 ρειν, sed hoc illa aetate et in illa regione incredibile est et Z vix minus prope
 a Σ quam a Ζ vel Ξ abesse vidit Viereck. ²⁴ I. e. ita ut ipsis sine
 cuiusquam alius approbatione de eis omnibus statuere (κυρῶν) liceat quod
 velint.

456 Stela marmoris fuscii ab inferiore parte integra, inscripta
 in duobus lateribus contiguis, ex quibus latius (a) undique fractum
 est praeter marginem dextrum, angustius (b) integrum praeter par-
 tem superiorem. Mytilenis in museo gymnasii. b ex H. Kiepert
 apographo ed. Boeckh C. I. G. II add. p. 4025 n. 2467 d, totum
 titulum A. Conze Reise auf der Insel Lesbos p. 43 tab. VII. Ex
 ectypo ab E. Fabricio confecto C. Cichorius Rom und Mytilene
 p. 34 sqq. W. R. Paton Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. II p. 24 n. 58.

a

-----ν δὲ¹ κα|-----

Litterae ΑΖΘΞΠΣ. 4 Reliquias hic tenemus populisciti Mytilenaeorum
 de Caesaris Augusti honoribus. Nam hunc potissimum principem monstrant
 cum Octaviae sororis nomen (v. 58) tum templi quod tum ipsum Pergami
 exstruebatur mentio (cf. not. 5). Anno 27 a. Chr. n. monumentum non anti-
 quius esse nomen Σεβαστός (v. 45, 46) docet, sed aut eo ipso aut certe uno
 ex proximis annis incisum colligitur inde quod templum Pergamenum etiam-
 tum imperfectum indicatur (not. 5). Utique ante Octaviae decessum (not. 47)
 i. e. ante annum 44 a. Chr. n. haec decreta sunt. Cichorius. In latiore
 latere mutilo praeter alios honores praecipue de certaminibus (v. 6—44)
 honoris Augusti causa instituendis et de sacrificiis ei offerendis (v. 44—45).

-----ιάδας ἱερά | -----
 5 εσθαι ἐν τε|----- γραφόντων εἰς α||-----
 -----ηθέντα ὕμνου ὑπὸ | [-----
 -----ἐ]ν ταῖς γινομέναις θέαις | [-----
 -----τιθέναι δὲ κατὰ πενταετηρ]ίδα ἀγῶνας θυμελι-
 κοὺς | [----- τοῖς νικῆσ]ασιν
 ἄθλα ὅσα ὁ Διαχὸς² νόμος πε|[ριέχει-----
 -----]ανων καὶ τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ στεφανη|
 10 [φόρου³ -----]
 καταγγελεῖς τῶν πρώτων ἀ(χ)θησο|[μένων⁴ ἀγώνων -----
 -----ταῖς ἐπισ]ημοτάταις πόλεσιν, ἀναθεῖναι
 δὲ δέλτου|[ς ἧ στήλας τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἐχούσας τὸ ἀντί-
 γραφον ἐν τῷ ναῷ τῷ κατασ]κευαζομένῳ α[ὕ]τῳ ὑπὸ τῆς Ἀσίας
 ἐν Περγάμῳ⁵ κα|[ι -----

49—33) praecipitur. Quae his interponuntur ad aliud argumentum spectantia, ex eis illa quidem, quibus hoc decretum variis imperii Romani locis lapidi incisum publice proponi iubetur (v. 44—44) ex more in fine totius instrumenti collocari exspectaveris. At id, quia coniunctissimum est cum negotio ludos recens institutos usquequaque indicendi et ad eos invitandi (cf. v. 40 καταγγελεῖς τῶν πρώτων ἀ(χ)θησο[μένων ἀγώνων]), hic potius insertum videtur. Quod contra quo pacto praeceptum de iureiurando iudicium (v. 45. 46) medio intericiatur sacrificiorum ordini non perspicio. 2 Vocabulum integrum in lapide exstare apparet ex Patonis exemplo, cum Cichorius ΔΙΙΙΙΙΚΟΣ exhibeat. Ludos recens institutos, quibus reges et imperatores honorabantur, ad exemplum eorum qui pridem deis habebantur ordinari consuesse notum est. Sic Mytilenis certaminum sacrorum Augusti ordinem ex Iovis ludis repetitum esse, ut de sacrificiis ex v. 24 apparet, hinc discimus. Nam τὸν Διαχὸν νόμον legem fuisse de feriis Iovis sponte patet. 3 Cf. n. 332¹¹. 4 ΑΚΟΗΣΟ lapis. 5 Cichorius provocat ad Tac. Ann. IV, 37: cum Divus Augustus sibi atque urbi Romae templum apud Pergamum sisti non prohibuisset et Cass. Dion. LI, 20, 6. 7: Καῖσαρ δὲ ἐν τούτῳ τὰ τε ἄλλα ἐχρημάτιζε καὶ τεμένη τῇ τε Πώμῃ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Καίσαρι, ἥρωα αὐτὸν Ἰούλιον ὀνομάσας, ἐν τε Ἐφέσῳ καὶ ἐν Νικαίᾳ γενέσθαι ἐφῆκεν. — καὶ τούτους μὲν τοῖς Ρωμαίοις τοῖς παρ' αὐτοῖς ἐποικοῦσι τιμᾶν προσέταξε· τοῖς δὲ δὴ ξένοις, Ἑλληνᾶς σφας ἐπικαλέσας, ἑαυτῷ τινα, τοῖς μὲν Ἀσιανοῖς ἐν Περγάμῳ, τοῖς δὲ Βιθυνοῖς ἐν Νικομηδείᾳ, τεμενίσαι ἐπέτρεψε. Ex participio praesentis C. colligit, aedem tum nondum perfectam fuisse; atqui ut reliqua aedificia magnifica principatus Augusti, Pantheon, templum Apollinis Palatini, alia, sic hoc quoque exiguo biennii aut triennii spatio absolutum videri, qua ex re satis certam de decreti tempore coniecturam fieri. Reliqua praeter Pergamum oppidorum nomina quae aetatem tulerunt, in diversissimis imperii regionibus decretum collocatum esse ostendunt, et multa nomina intercidisse latitudo pristina lapidis (v. 42 litteras duodenonaginta habuisse videtur) arguit.

-----]φ και Ἀκτίφ και Βρεντεσίφ και Ταρραχῶνι και Μα[σ]-
σαλία και ----- και Ἀν[τιοχία
15 τῇ πρὸς τῇ Δάφνῃ. τὰς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν || [θυσίας -----
----- ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς και ἐν
τῷ τοῦ Σεβαστοῦ. ὅρκον δὲ εἶναι τῶν δι[καστῶν -----
-----]ομένων σὺν
τοῖς πατρίοις θεοῖς και τὸν Σεβασ[τὸν -----
----- ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης⁶ τὴν εἰκόνα τοῦ θεοῦ. τὰς
δὲ τῶν γανων⁷ |----- τεμέ-
νους εἶναι και τᾶλλα δίκαια και τίμι[α | -----
----- κατὰ δύνανμιν τὴν ἑαυτοῦ· ἱερῶν δ' ἐπὶ
20 [τ]ράπε[ζαν⁸ -----
κατ' ἀ μῆνα ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ ἡμέρῃ⁹ και π[α]ριστάναι¹⁰
----- τῶν] αὐτῶν θυσιῶν ὡς
και τῷ Διὶ παρίσταται. τρέ[φεσθαι δὲ¹¹ -----
----- βοῦς λευκοῦ]ς ἐφελιωμένους¹² ὡς καλλίστους και

Quare nescio an Cichorius cum certam causam, cur Tarracone potissimum (v. 13) tabula erecta esset, enucleare posse sibi videretur, nempe quod Augustus tum ipsum illic commoratus esset, nimis argutus fuerit. 6 Supplevit Cichorius admonens eximiae pietatis qua gens Iulia ac potissimum quidem Augustus Venerem a qua originem gentis repetebant prosecuti essent. Deam ut in aliis insulae Lesbi oppidis, sic Mytilenis quoque studiose cultam esse probant et fabulae et dedicationum tituli, quorum testimonia attulit Tümpel ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2748. 7 Vocabulum obscurissimum. 8 Iuxta simulacrum dei in templo fuisse mensam sacram permultis testimoniis constat. Cf. Dinarch. III, 2 ἐπιωρχηχῶς δὲ ὅμοιον ὅρκον μεταξὺ τοῦ ἔδους και τῆς τραπέζης. Polyb. IV, 35, 4: περὶ τὸν βωμὸν και τὴν τράπεζαν τῆς θεοῦ. Dionys. Hal. Ant. II, 50, 3. Syll.² 229, 18. 583, 9. 16. 588, 89. 157. 734, 122. Ea cum aliis rebus imponendis inserviebat tum vero praecipue dapibus sacris quae deo offerebantur. Cf. Chionides apud Athenaeum IV p. 137 e ὅταν τοῖς Διοσκούροις ἐν πρυτανείῳ ἄριστον προτιθῶνται, ἐπὶ τῶν τραπέζων τιθέναι 'τυρὸν και φυστὴν δρυπεπεῖς τ' ἐλάας και πράσα'. Syll.² 633, 20 ἐὰν δὲ τις τράπεζαν πληρῶι τῷ θεῷ, λαμβανέτω τὸ ἥμισυ. 645, 5 [παρατιθέτω]σαν δὲ και [ἐπὶ] τὴν τράπεζαν τῇ θεῷ ----- και] γλώσσαν και σάρκα τρε[ῖς]. v. 8. 9 [παρατιθέτωσαν -----] τῇ θεῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 9 Diem natalem non modo quotannis, sed etiam unoquoque mense redeuntem sacris obire moris fuisse certe in regibus aliisque similis dignitatis hominibus apparet etiam ex n. 56, 33. 339, 35. 36. 383, 132. 133. 10 Cf. n. 332¹⁵. 11 Supplevit Cichorius. Quod addidit Paton τὰ ἱερεῖα, perquam dubium est; neque enim est cur alias ac boves victimas hic commemoratas esse statuamus. 12 Editoribus haec vox omnino obscura visa est. Sed si levem modo errorem lapicidae aut leve pronuntiationis tum volgatae vitium statuamus, licebit ad

με[γ]ίστους ----- μὲν ὑπὸ τῶν
κατ' ἐνιαυτὸν στρατηγ(ῶ)ν¹³, δύο δὲ ὑπὸ τῶν ἐπι[σ]τατῶν, ---
-----, ----- δὲ ὑπὸ τῶν ἀγ]ορανόμων,
25 τρία δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως || [-----
----- δίδοσθαι δὲ ἐκ τοῦ] δημοσίου δραχμὰς ἐκάστω
τετρα[χ]οσίας¹⁴ -----
----- δ[ε]ίνυσθαι δὲ τοὺς τραφέντας | [-----
----- ἐν τοῖς ἀγῶσιν τρέφεσθαι
τὸν ἴσον | χρόνον -----]
τὴν γενέθλιον ἡμέραν αὐτοῦ | -----
30 -----] μηδενὶ διδομένου || [-----
----- τῷ σ]τεφανηφόρῳ καὶ τ[ῷ] |
----- καὶ] ἕκαστον
ἔτος ἐν | -----αι
τίθεσθαι ἐπ[ὶ] | -----]ενα----

b

35 ----- | εὐεργεσιῶν νομισ[-----] εὐχα||ριστίαν. ἐπιλογί-
σασθαι δὲ τῇ[ς] | οἰκείας μεγαλοφροσύνης δ[ε]τ[ι] | τοῖς οὐρανίου
τετε[υ]χόσι δόξης καὶ θεῶν ὑπεροχῇ καὶ | κράτος ἔχουσιν
40 οὐδέποτε δύν[α]ται συνεξισωθῆναι τὰ καὶ | τῇ τύχῃ ταπ(ε)ινότερα
καὶ τῇ φύσει. εἰ δέ τι τούτων ἐπικυδέσ[τε]ρον τοῖς μετέπειτα
45 χρό[ν]οις εὐρεθήσεται, πρὸς μη[δὲ]ν] τῶν θεοποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ
[πλέ]ον δυνήσομένων ἐλλείψει[ν] | τὴν τῆς πόλεως προθυμίαν |
50 καὶ εὐσέβειαν. παρακαλεῖν | δὲ αὐτὸν συγχωρῆσαι ἐν τῇ [οἰ]κίᾳ
αὐτοῦ δέλτον ἀναθεῖνα[ι] | καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δέ[λ]τον | ἢ
στήλῃν τοῦδε τοῦ ψη[φίσμα]τος ἔχουσιν τὸ ἀντίγραφ[ον]. | εὐ-
55 χαριστῆσαι δὲ περὶ αὐτοῦ || τοὺς πρόσβεις τῇ τε συγ[κλή]τι τῷ

ἔφηλις nomen referri, cuius de fluctuante accentu et flexione exposuit Lobeck Pathologiae s. Gr. proleg. p. 458. Quae vox indicat maculas obscuras quibus cutis distinguitur. Atqui et colorem in universum et figuras quasdam quibus quasi signatae essent victimae maximi momenti habita esse et illa notissima quae spectant ad Apidem (cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2807 n. 5) et multa alia testimonia docent. Quare albos boves maculis fuscis nigrisque quasi conspersos intellego ideoque βοὺς λευκοῦς supplevi. βόας reposuisse satis habuit Paton, cum Cich. adeo nihil nisi τοῖς suppleret, qui articulus utique a loci tenore alienus est. 13 ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ lapis. 14 Hic adiectum fuisse videtur ἐκάστου τοῦ βοός (ἱερείου, θύματος). Nam cum numerus victimarum quae singulis magistratibus nutriendae trahebantur impar esset, non poterat par esse summa pecuniae.

καὶ ταῖς ἱερῇαις τῆς Ἑσ[τι]ας¹⁵ καὶ Ἰουλίᾳ¹⁶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ |
καὶ Ὀκταίᾳ¹⁷ τῇ ἀδελφῇ καὶ τοῖς τέκνοις¹⁸ καὶ συγγενέσι καὶ
60 φιλοῖς. πεμφθῆναι δὲ καὶ στέφανον ἀπὸ χρυσῶν δισχιλίων, ὃν |
καὶ ἀναδοθῆναι ὑπὸ τῶν πρέσβειων. εὐχαριστῆσαι δὲ ἐπ' αὐτοῦ
65 καὶ τῇ συγκλήτῃ τοὺς πρέσβεις προσενηνεγμένης αὐτῆς | τῇ
πόλει συμπαθέστατα καὶ | τῆς πατρίου χρηστότητος¹⁹ | οἰκείως.

45 Cur gratiae agantur etiam virginibus Vestalibus, sagaciter expedi-
vit Cichorius. Apud Romanos, ac potissimum quidem postremis liberae
reipublicae temporibus et principatu Augusti, morem fuisse apud illas de-
poni testamenta, foedera aliasque maximi momenti litteras publicas pri-
vatasque (Appian. Civ. V, 73. Cassius Dio XLVIII, 37, 4. Plutarch. Anton. 58.
Sueton. Caes. 83. Tac. Ann. I, 8). Iam proximo ante hoc decretum tempore
senatus consultum factum videri, quo antiquum foedus inter Romanos et
Mytilenaeos instauraretur. Illud senatus consultum Augustus communicavit
cum civitate additis litteris gratiae benignitatisque plenis, ad quas hoc de-
creto respondetur. Consentaneum igitur est et Caesari, cuius nutu omnia
acta sint, et senatui, qui de renovando foedere decreverit, et Vestalibus,
quae hoc senatus consultum conservandum acceperint, gratias agi. 46 Post
Augusti obitum demum eius uxorem adoptione in gentem Iuliam transiisse
in vulgus notum est. Quare aut cum Mommseno (apud Cichorium) sumen-
dum est, hanc tabulam superstitem aliquanto post quam ipsum decretum
factum esset confectam, aut, quod mihi multo magis placet, cum ipso
Cichorio error satis levis quadratarii (ΙΟΥΛΙΑ pro ΛΙΟΥΛΙΑ) subesse existi-
mandus est. 47 De scriptura nominis cf. n. 437². Octavia minor,
C. Octavii et Atiae filia, Augusti soror uterina, quae C. Marcelli et M. Antonii
uxor fuerat, decessit anno 44 a. Chr. n. Cf. Prosopographia imp. Rom. II
p. 430 n. 45. 48 Praeter Iuliam filiam tum temporis nullos fuisse Augusto
neque natura neque adoptione liberos omnium certissimum est. Quare ve-
rissime plurali τέκνοις generum M. Marcellum contineri existimat Cichorius;
testimonium sane huius consuetudinis quod afferre posse sibi visus est ex
alio titulo Mytilenaeo nullum est, quia illic (Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. II p. 59
n. 243, 2) non πα[τέρα] sed πα[τῆρα] supplendum est, ut monumentum non
Drusi maioris sit, sed filii secundi Caesaris Germanici et Agrippinae natu
maioris. At quin per sermonis leges liceat filiam et generum uno nomine
τέκνα appellari nihilo magis dubitandum est. Quod cum ita sit, non video
quo iure praeterea etiam privignos Tiberium Drusumque hac appellatione
contineri opinetur Cichorius. Nam quod id verisimile dicit praesertim cum
etiam eorum mater Livia nominatim appelletur, falli mihi videtur. Etenim
permagnum hoc nomine discrimen intercedere inter uxorem principis et
privignos sponte patet. 49 Hinc Cichorius colligit, iam ante foedus pro-
ximo tempore instauratum Mytilenaeos illam virtutem senatus expertos esse.
Rem sic se habuisse sane ne mihi quidem improbabile videtur, sed verba
tituli id neutiquam probant. Quidni enim ad famam honestatis et clemen-
tiae senatus Romani per omnes gentes propagatam quam ad ea quae ipsi

experti sint eos provocare existimemus? Cf. Caesar B. G. II, 34, 4: *si forte pro sua clementia ac mansuetudine, quam ipsi ab aliis audirent, statuisset Aduaticos esse conservandos.*

457 In vico *Zumarli-Köi* septentrionem versus ab Alabandensium oppido. Edd. Boeckh C. I. G. II Add. p. 1122 n. 2903 f. Lebas-Waddington Inscr. III, 549.

Ἀπόλλωνος | Ἐλευθερίου¹ Σεβαστοῦ².

Litterae ΑΘΠΞΥ. 1 Cave hinc colligas, in Graecorum sacris usquam Ἐλευθέριος usitatum Apollinis ἐπιχλῆσιν fuisse. Immo cum in universum Apollinis nomen Augusti ingenio et personae accommodatissimum esset, propter libertatem recuperatam vero hoc monumentum erigeretur ab Alabandensibus, haec quae proprie inter se aliena sunt coniungebantur. De more latissime patente imperatoribus Romanis eorumque familiis deorum Graecorum nomina tribuendi Waddington praeter alia provocavit ad numeros Magnetum Sipylensium (Mionnet Suppl. Lydie n. 278), in quibus Nero Ζεὺς Ἐλευθέριος appellaretur. Idem habes in decreto Acraephiensium Syll.² 376, 44. 49. 52. Ipse Augustus vero Iovis Liberatoris nomen gerit in titulis Aegyptiis n. 659, 4 et Archiv f. Papyrusforschung II p. 434 n. 8: Καίσαρα Αὐτοκράτορα θεοῦ υἱὸν Δία Ἐ[λε]υθέριον Σεβαστόν. Neque aliter accipiendum existimaverim titulum Cyitarum Cariae Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 306 n. 4, 6: ἱερεὺς τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς πόλεως Διὸς Ἐλευθερίου. Nam si duorum deorum, Augusti et Iovis, sacerdotia significarentur, certe ante ἀρχηγέτου articulus repetendus fuit. 2 Hoc nomen sic nude positum non potest alium significare atque eum qui primus omnium eo ornatus est anno 27 a. Chr., quo anno hic titulus nec antiquior esse potest nec multo recentior esse videtur. Waddington monuit, Alabandenses magnopere vexatos esse per Labieni incursionem; cf. Cassius Dio XLVIII, 26, 3. 4: ὁ δὲ δὴ Λαβιῆνος ἐν τούτῳ τὴν τε Κιλικίαν κατέσχε καὶ τῆς Ἀσίας τὰς ἡπειρώτιδας πόλεις — παρεστῆσατο πλὴν Στρατονικείας, τὰ μὲν πλεῖστα ἄνευ πολέμου, Μύλασα δὲ καὶ Ἀλάβανδα διὰ κινδύνων ἐλὼν· οὗτοι γὰρ ἐδέξαντο μὲν παρ' αὐτοῦ φρουρούς, φονεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἐν ἑορτῇ τινὶ ἀπέστησαν· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς μὲν Ἀλαβανδέας αὐτὸς λαβὼν ἐκόλασε, τὰ δὲ δὴ Μύλασα ἐκλειφθέντα κατέσκαψε. Eo minus mirum est Augustum eos beneficiis consolatum esse, praecipue libertate concessa, quam praeter hunc titulum testatur Plinius N. hist. V, 109 *Alabanda libera quae conventum eum cognominavit.*

458 Exemplarium quae lapidibus incidi iubentur v. 64 sqq. quattuor aetatem tulerunt, Prienense (P), Apamense (A), Eumeniense (E), Dorylaiense (D). Integri lapides omnes superiore loco Latinum titulum habebant, cuius pars servata est in tabula Apamensi,

pars in Dorylaiensi, quae nihil ex Graecis habet. Deinde sequebantur Graeca, quae in *P* praeter initium paene integra, in *A* magna certe ex parte exstant, cum in *E* nihil nisi v. 55 Ὀκτωβρίων — v. 67 Καισαρήσις aetatem tulerit. — *A* Graeca per quatuor columnas disposita exhibet; partem huius exempli post Arundellium et Hamiltonum ed. J. Franz C. I. G. 3957, reliqua addiderunt V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 345 n. 9 et Th. Mommsen Mitth. des arch. Inst. in Athen XVI (1894) p. 282. Novissime J. G. C. Anderson lapidem denuo accuratissime examinavit et exemplum emendatius proposuit Mitth. des arch. Inst. XXV (1900) p. 444. *E* ed. Hamilton Researches in Asia minor n. 367 (J. Franz C. I. G. 3902 b). *P* effossum Prienae in foro, ubi appositum erat pilae porticus septentrionalis. Exscripserunt Schrader et von Prott. Omnia coniuncta ediderunt et enarraverunt Th. Mommsen et U. von Wilamowitz-Möllendorff Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 275 sqq. (inde repetuntur Revue archéologique Troisième sér. XXXVII 1900 p. 357 n. 76). Editores in versuum dispositione exemplum Prienense omnium integerrimum secuti ea modo quae in nullo ex lapidibus exstant uncis incluserunt, quod institutum ipse quoque tenui.

I [----- | παρ]ἀ¹ τῶν πρότ[ερ]ον παρειλ[ή]φμεν -----

Formas litterarum non omnes easdem exhibent editores. Cum $\Xi\Pi\Sigma$ ubique recurrant, fluctuatur inter $\Theta\Theta\Theta$ itemque inter Λ et Λ . Ex parte haec discrimina lapidum, quippe qui quattuor diversis locis alii ab aliis lapicidis elaborati sint, esse non improbabile est, sed alia editorum, antiquiorum maxime, incuriae accepta ferri videntur. 4 Tria unusquisque lapis instrumenta Graeca continebat: I. Paulli Fabii Maximi proconsulis Asiae epistulam ad commune civitatum Graecarum, qua suadet ut Augusti Caesaris diem natalem initium anni civilis habeant fastosque suos ad exemplum anni Iuliani Romanorum commutent. V. 4—30. II. Decretum civitatum Graecarum Asiae, qua huic Paulli Fabii consilio obsequuntur. V. 30—77. III. Alterum earundem decretum de comitiis magistratuum in singulis civitatibus tam mature habendis, ut illi die natali Augusti inire possint, v. 78—84. Praeter haec epistulam Fabii etiam Latine scriptam in eisdem lapidibus incisam fuisse, ut v. 30 praecipitur, documento sunt fragmenta exemplorum Dorylaiensis et Apamensis, quae suis locis singillatim afferam. Cf. not. 9. 40. 46. 23. In exemplo Apamensi Graecis, quae per septem columnas quas dicunt disposita sunt, uno versu per totam lapidis latitudinem transcurrente argumenti index praemittitur, ex quo nunc nihil exstat nisi -----νες καθιερωθείσας εἴτε διὰ θρησκευ[τικῶν]. De tempore quo haec omnia acta sint (fere a. 9 a. Chr. n.) cf. quae exposui not. 34. 50.

Dittenberger, Orientis gr. inscr. II.

-----|--] τῶν θεῶν [ε]ῶμενές κα[ι] -----
 ----- | πότ[ε]ρον²
 ἡδείων ἢ ὥφελ[ι]μωτέρα ἐ[σ]τίν ἢ τοῦ θειοτάτου Καίσαρος γε-
 5 νέ[θ]λιος ἡμέρα, ἣν τῇ τῶν πάντων ἀρχῇ ἴσην³ δικαίως ἂν
 εἶναι ὁπ[ολά]βοιμεν, | καὶ εἰ μὴ τῇ φύσει⁴, τῷ γε χρησίμῳ,
 εἴ γε οὐδὲ[ν] ο]ῦχί διαπεῖπτον⁵ καὶ εἰς αὐτο[χ]ές μεταβεβηκός
 σχῆμα ἀνώρθωσεν, ἐτέραν τε ἔδωκεν παντὶ τῷ | κόσμῳ ὄψιν,
 ἡδιστα ἂν δεξαμένῳ⁶ φθοράν, εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐτύ-
 χημα ἐπεγεννήθη⁷ Καῖσαρ. διὸ ἂν τις δικαίως ὁπολάβοι τοῦτο
 10 αὐτῷ⁸ || ἀρχὴν τοῦ βίου καὶ τῆς ζωῆς γεγονέναι, ὅ ἐστιν⁹ πέ-
 ρας καὶ ὅρος τοῦ με[τα]μέλεισθαι, ὅτι γεγέννηται. καὶ ἐπεὶ¹⁰
 οὐδεμιᾶς ἂν ἀπὸ ἡμέρας εἷς | τε τὸ κοινὸν καὶ εἰς τὸ ἴδιον
 ἕκαστος ὄφελος εὐτυχεστέρας λάβοι | ἀφορμὰς ἢ τῆς πᾶσιν γε-
 νομένης εὐτυχοῦς, σχεδὸν τε συμβαίνει | τὸν αὐτὸν ταῖς¹¹ ἐν

² In fragmentis Apameae repertis hoc enuntiatum Latino sermone est: *iucundior an salubrior natalis principis nost[ri]*. M. ³ THl non modo in P, sed etiam in A (non THN) esse nunc Andersoni testimonio constat. Deinde vero ἴσην A, ἴσηι P. ⁴ Sic A, φύσι P. ⁵ Hoc totidem litteris in lapide A esse testatur Anderson, cum in P litterae quarta et sexta inter-
 ciderint. ⁶ μενω A μενωι P. ⁷ νηθη A νηθηι P. ⁸ αὐτῷ Momm-
 sen-Wilamowitz ex Schraderi Prottique apographo; neque est cur dubitetur,
 quin diphthongus AY in lapide P sit. Neque vero personale αὐτῷ, sed re-
 flexivum αὐτῷ hoc esse voluisse scriptorem tituli ex A apparet, ubi ΑΤΩΙ
 esse Andersoni testimonio constat. Nam hanc diphthongi mutationem, fre-
 quentissimam illam quidem Augusti aetate, in reflexivum modo pronomen
 cadere constat. Cf. J. Wackernagel, Ztschr. f. vergl. Sprachw. XXXIII p. 4 sqq.
 E. Schweizer Gramm. der pergam. Inschriften p. 94 sq. Meisterhans-Schwyzler
 Gramm. der att. Inschr. ed. 3 p. 64 not. 516. p. 154 not. 1318. ⁹ In lapide
 Dorylaiensi exstat pars haud exigua litterarum Latinarum huic Graeci ex-
 empli loco respondens, quam mutilatam neque accurate exscriptam Momm-
 senus sic restituit: [propterea recte homines existimant hoc sibi principium |
 vitae,] quod paenitendi fuerit natos se esse [fi]nis. | cumque non ullo ex die
 feliciora et privatim singulis et uni[versis] publice trahi possint aus[pici]a
 quam ex eo, quem felicissim[um] communiter [credunt,] fere autem omnium
 in Asia civitatum idem | tempus anni novi initiumque magistratum sit,
 in quod [fort]uito, videlicet ut honoraretur, principis nostri natalis incidit,
 vel | quia tot erga divina merita gratum esse difficile est nisi omnis | pie-
 tatis temptetur materia, vel quia [dies est] pro[p]ria [cui]que | laetitia in-
 gressui honoris [st]atu[t]us, publicum videtur m[ihi] ----]. ¹⁰ Verba
 cumque non ulla ex die feliciora et privatim singulis et universis publice
 etiam in Apamensibus epistulae Latinae reliquiis exstant. Cf. not. 9. ¹¹ Ar-
 ticulum omisit A, habet P.

- 15 Ἀσίαι πόλειςιν καιρὸν εἶναι τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσόδου, || δηλονότι κατὰ τινα θείαν¹² βούλησιν οὕτως τῆς τάξεως προτετυπωμένης¹³, ἵνα ἀφορμὴ γένοιτο τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν τιμῆς, καὶ ἐπειδὴ δύσκολον μὲν ἐστὶν τοῖς τοσούτοις αὐτοῦ εὐεργετήμασιν κατ' ἴσον εὐχαρισ|τεῖν, εἰ μὴ παρ' ἑκαστα ἐπινοήσαιμεν τρόπον τινὰ τῆς ἀμείψε[ως καινόν,] | ἥδειον δ' ἂν ἄνθρωποι¹⁴ τὴν
20 κοινὴν πᾶσιν ἡμέραν γενέθλιον ἀγά[γοιεν¹⁵ || ἐ]ὰν προσγένηται αὐτοῖς καὶ ἰδίᾳ τις διὰ τὴν ἀρχὴν ἡδονή, δοκεῖ μοι | πασῶν τῶν πολειτηῶν εἶναι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν νέαν¹⁶ νομηνίαν | τὴν τοῦ θηοτάτου¹⁷ Καίσαρος γενέθλιον, ἐκείνη¹⁸ τε πάντας

12 Sic integra haec esse in *A* testatur Anderson. κα[τὰ τιν]α θήαν *P*. De η pro ei cf. not. 17. 13 Quod anni civilis initium, quale iam tum observabatur in Asia, fere in ipsum diem natalem Caesaris Augusti incidebat, id ad divinae providentiae consilium, quo ipse quem Paullus proposuit novus fastorum ordo praemonstratus sit, refertur. Utebantur autem tum Asiae civitates anni ordine a Macedonibus per omnem fere orientem propagato, qui annus lunisolaris initium capiebat ab aequinoctio auctumnali paucis modo diebus ab Augusti die natali distante. Memorabile vero est, divinae voluntatis mentionem (κατὰ τινα θείαν βούλησιν) ab interprete Graeco demum in haec verba illatam esse, cum Latinae epistolae tenor (not. 9) adverbium *fortuito* habeat. 14 ἀνθρώποις ἦν Mommsen Wilamowitz ex *P*. Sed cum Andersonus testetur in *A* potius ΝΘΡΩΠΟΙΤ esse, apparet ἄνθρωποι τὴν scribendum esse. Nam etsi per se Apamensis exemplaris non maior auctoritas est quam Prienensis, tamen neque articulo careri potest neque ἥδιον ἂν ἦν ἀνθρώποις aptum est sententiae, quia haec enuntiati conditionalis forma sumptionem rei fictae significat; quod contra optativus potentialis ἥδιον ἂν — ἀγάγοιεν optime hic se habet. 15 Sic supplementum fuit propter ea quae exposui not. 14. ἀγαγ[εῖν] Mommsen Wilamowitz. 16 In exemplaris Apamensis parte Latina haec agnoscuntur: *quem Graeci suo nomine diem nean numenian appellant eum clarissimi viri Caesaris*. Mommsenus monuit, neque de reliquo praeter ipsum anni initium ordine fastorum mutando neque de omnium mensium initiis in ante diem nonum calendas constituendis in epistula quicquam legi, quas res tamen decreto provinciae contineri. Sed illa in litteris epistolae proconsulis annexis fuisse, quarum frustulum exstaret in lapide Apamensi (not. 23), cum in Prienensi omissae essent quia earum argumentum in concilii provincialis decreto rediret. 17 Perfrequens, ut omnino illa aetate, etiam in hoc titulo est η pro ei ante vocales in substantivis feminini generis ut θρησκία, πολειτήα, ἐπαρχία (v. 21. 24. 26. 44. 46), in adiectivis eorumque neutris substantive usurpatis (τελητάτον 33. Καίσαρῶν 61. Καίσαρῶις 67). Sed in θεῖος hoc rarius esse quam alibi consentaneum est, quia ipsa origo ad nomen θεός rediens ea orthographia aliquatenus obscuratur. Vs. 4 θειοτάτου est, v. 15 discrepant apographa. 18 ΕΚΕΙΝΗ *A* ἐκείνην *P*.

εἰς τὴν | ἀρχὴν ἐνβαίνειν, ἥτις ἐστὶν πρὸ ἐννέα καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ὅπως | καὶ περισσότερον τιμηθῇ¹⁹ προσλαβομένη ἔξω-
 25 θέν τινα θρησκίαν καὶ || μᾶλλον πᾶσιν γείνηται γνώριμος, ἦν οἶμαι καὶ πλείστην εὐχρηστίαν | τῇ ἐπαρχίᾳ παρέξομαι. ψήφισμα δὲ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας δεή|σει γραφῆναι πάσας ἐνπεριεληφὸς τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἵνα τὸ ἐπινοη|θὲν ὑφ' ἡμῶν εἰς τὴν τειμὴν τοῦ Σεβαστοῦ μείνῃ αἰώνιον. προστάξω | δὲ χαραχθὲν (ἐν²⁰) τῇ²¹ στήλῃ τὸ ψήφισμα ἐν τῷ ναῷ ἀνατε-
 30 θῆναι, προτά|ξας τὸ διάταγμα ἐκατέρως²² γραφέν²³.

¹⁹ τιμηθῇ *A*, τειμηθῇ *P*. Item proximo versu γείνηται *A*, γέννηται *P*.
²⁰ Praepositionem in lapide propter terminationem vocabuli proximi errore omissam reposuerunt *M.* et *W.* ²¹ Si articulus hic genuinus esset, statuendum esse in Augusteo Pergamenorum certam quandam pilam eius modi decretis honorificis insculpendis destinatam fuisse observat Wilamowitz; ac sane articulum aliter defendi non licere verum est. Sed illa χαραχθὲν — ἀνατεθῆναι non possunt non de stela intellegi quae tum demum cum inscripta sit in templo collocetur. Quare articulus perperam, fortasse pro praepositione EN (not. 20), incisus videtur. ²² I. e. et Graece et Latine; cf. not. 4. Mommsenus cum hoc ἐκατέρως perbene confert locutionem *grammatici eruditionis* (vel *institutionis*) *utriusque* Cod. Theod. XI, 16, 15. 18. Sed iam huius tituli aetate id dicendi genus usitatum fuisse probat illud Horatii Carm. III, 8, 5 *docte sermones utriusque linguae*. ²³ In lapide Priensi hunc epistulae finem ipsum excipit initium decreti Asianorum (II). Sed Apameae his interiectum est aliud documentum item utraque lingua compositum. Ex Latinis nihil exstat nisi haec: ----- | *nonus XXX, decumus | XXXI, undecumus XXX, | duodecumus XXXI.* | *interkalaris interpo|netur*. Graecae interpretationis aetatem tulerunt reliquiae decem versuum, sed octo priorum tam exiguae et obscurae, ut nihil certi dispiciatur; duo postremi sic se habent μηδὲ ἔσται μία ἡμέρα δύο μέσων γενομένων [ἐτῶν -----] | κατὰ τὴν Πρωμαί[α]ν συνήθησαν. Quae frustula argumento quidem respondere illis quae in decreto concilii provincialis legantur v. 70. 74. 77 apparet, neque alia videtur causa, cur in lapide Priensi omnino hoc totum documentum omitteretur; fuit sine dubio epistulae Paulli proconsulis appendix quae accuratiorem novorum fastorum descriptionem, quam in ipsa epistula desideramus (not. 16), contineret. De numero dierum errorem commissum, cum undecimo Gorpiaeo triginta, duodecimo Hyperberetaeo triginta unus tribuerentur, Mommsenus fragmento *A* eruto iam perspexerat, id quod comprobatur lapide *P* invento (v. 70. 74 Γορπιαῖος λα', Ὑπερβερεταῖος λ'). Unum quod in illo frustulo Graeco Apamensi sit, neque vero in decreto Asianorum redeat, enuntiatum μηδὲ ἔσται μία ἡμέρα est, quo Mommsenus conicit eorum computationem, qui diem intercalarium cum proximo unum duodequadraginta horarum diem efficere statuerint, reici.

II Ἐδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν²⁴, γνώμη τοῦ ἀρχιερέως Ἀπολλωνίου τοῦ Μηνοφίλου Ἀζανίτου²⁵· | ἐπε[ιδὴ ἡ

24 Concilium provinciale, quod plerumque breviter τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας dicitur, tamen proprie et accurate Graecorum qui in illa provincia habitarent appellatum esse huius tituli sermo luculentissime demonstrat. Etenim in ipsorum decretorum formulis constanter additur nationis Graecae nomen (ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 30. 34. 78. δεδόχθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 49. 50), cum in qualibet alia eius mentione una provinciae appellatio ponatur (τὸ ψήφισμα τῆς Ἀσίας v. 62. 63. 66. 67. 81. ψήφισμα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας δεήσει γραφῆναι v. 26. 27. τῆς δὲ Ἀσίας ἐψηφισμένης ἐν Ζμύρνῃ v. 44. στεφανοῖ [ἡ Ἀσ]ία Παῦλλον Φάβιον Μάξιμον v. 59). Quae observatio luculentissime confirmatur aliis saeculorum primi et secundi p. Chr. n. titulorum testimoniis. Formulam ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν habes n. 470, 9, itemque epistolae ad concilium provinciae Asiae missae praescribitur n. 507, 3 τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησι χαίρειν. Quod contra τειμηθέντα ὑπὸ τῆς Ἀσίας est 472, 13. 14, ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῷ τῆς Ἀσίας 490, 12. In decreto concilii provincialis C. I. G. 3487, 10 sqq. legitur ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν, v. 28. 29 δεδόχθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν, sed v. 25—27 ἵνα γειν[ώ]σ[κη] ἡ πόλις ὅτι κατὰ κοινὸν οἶδεν ἡ Ἀσία τοὺς εὐ ποιοῦντας αὐτὴν ἀμειβεσθαι. Cf. etiam Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 224 n. 603, 15 τετειμημένον — καὶ ὑπὸ τοῦ κο[ιν]οῦ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. Eadem ibid. p. 242 n. 674, 12. Etiam quod in epistula Panhellenum est n. 504, 15. 16 ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος, ad illam sollennem appellationem referendum videtur, nam Graeci qui in Asia incolunt natio (ἔθνος) sunt, omnes Asiani non item. 25 Αἰζεανίτου A, cum P hic Ἀζα[νί]του, v. Ἀζεανίτου exhibent. Ac de vocali ε ante α inserta res obscurissima est, siquidem haec scripturae proprietas nusquam alibi reddit. De primae syllabae vocali certius est iudicium; nomen barbarum diphthongum αι habuisse consensu nummorum (Eckhel D. N. III p. 128. 142), et titulorum (n. 502, 1. 504, 3. 505, 3. 507, 4) probatur, quibuscum inter scriptores faciunt Ptolemaeus Geogr. IV, 2, 17 p. 828, 3 Αἰζανοί et Herodianus apud Steph. Byz. s. Ἀζανοί· Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι ἐν πρώτῃ τῶν καθόλου λέγων Αἰζήν Ταντάλου παῖς, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί. Neque vero forma Ἀζανοί, quae praeterea in litteris (Strabo XII, 8, 12 p. 576 Cas. Steph. Byz. Ἀζανοί. Hierocles Synecd. 668, 8) ac perraro etiam in inscriptionibus (Ἀσκληπιιάδης Μηνοφίλου Νεικομηδεὺς ὁ καὶ Ἀζανείτης Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII 1884 p. 24 n. 62) invenitur, ad fortuitum errorem referenda est, sed eam cohaerere cum affectatione originis Graecae apparet ex Pausan. X, 32, 3: Φρύγες οἱ ἐπὶ ποταμῷ Πεγκάλῃ, τὰ δὲ ἄνωθεν ἐξ Ἀρκαδίας καὶ Ἀζάνων ἐς ταύτην ἀφικόμενοι τὴν χώραν δεικνύουσιν ἄντρον κτλ. Similiter Cibyratas videmus sibi originem Laconicam affinxisse (n. 497, 2). Cui rei multum tributum esse, quia concilium provinciale Graecae nationis esse existimabatur (not. 24), sponte patet. Quare hominem qui hoc decretum rogaret consulto ethnici forma Graecae originis admonente usum esse, quam lapicida Priensis religiose conservaret, Apamensis vero cum ea quae ipsi familiaris esset commutaret, veri simillimum existimo. Ceterum Aezani oppidum

πάντα²⁶] διατάξασα τοῦ βίου ἡμῶν πρόνοια σπουδῇν εἰσεν[ενκα-
 μ]ένῃ καὶ φιλοτιμίᾳ τὸ τεληότατον τῷ βίῳ διεκόσμη[σεν] | ἐνεν-
 35 καμένη τὸν Σεβαστόν, ὃν εἰς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων] ἐπλή[ρωσεν ἀρε-
 τῆς, [ὥ]σπερ ἡμεῖν καὶ τοῖς μεθ' ἡ[μᾶς σωτῆρα πέμψασα] | τὸν παύ-
 σοντα μὲν πόλεμον, κοσμήσοντα [δὲ πάντα, φανείς δὲ] | ὁ Καῖσαρ
 τάς ἐλπίδας τῶν προλαβόντων [-----] ἔθηκεν²⁷,
 οὐ μόνον τοὺς πρὸ αὐτοῦ γεγονότας εὐεργέτας ὑπερβαλλόμενος,

fuerunt Phrygiae quae Epictetos appellabatur (cf. n. 445⁴). Huius Apollonii sacerdotis filius videtur Menophilus n. 475, 2. Cf. ibi not. 3. 26 In restituendis versibus mutilis 32—34 Wilamowitzium secutus sum praeter paucos locos, quos singillatim indicabo. 27 Cum προλαβόντων de eis qui laetitiam futuram spe et cogitatione praecepissent dici rectissime iudicaret Wilamowitzius, supplementum sermonis usui accommodatum se nullum videre professus est; ne ipse quidem video, nam verbi ὑπερτιθέναι, quod sane inferiore aetate in superandi notionem abiit (cf. n. 339²⁹), utique medium, non activum scribi debuerat. 28 Summa cum veri similitudine hic Mommsenus deprehendere sibi visus est eum Tullum, cui Propertius et universum librum primum sacrum esse voluit et ad quem praeterea singillatim elegias eius libri sextam et quartamdecimam scripsit. Etenim eum ex poëtae carminibus sub idem fere tempus cum hoc decreto compositis apparere in Asiam abiisse comitem, ut quidem videretur, praesidis provinciae (I, 6, 14); ipsum administrationi provinciae interfuisse (I, 6, 20 et *vetera oblitis iura refer sociis*) et plures annos in Asia remansisse (IV, 22, 1 *frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos*). Etsi Propertius ubique nudo cognomine Tullus utitur, tamen quia amicum suum patrum habuisse consulem indicat I, 6, 19, pridem perspectum est hunc L. Volcacium Tullum consulem ordinarium anni 32 a. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. III p. 474 n. 625) esse. Iam omnia tam accurate congruunt, ut vix quisquam post Mommseni disputationem L. Volcacium Tullum tituli ab illo Propertiano distinguere audeat. Sed quid ante nomen scriptum fuerit, admodum difficile est diiudicatu. Wil. fere [πέρυσιν ἐπὶ] aut aliam similem temporis definitionem fuisse conicit. At is cum Mommseno γραμματεύοντος ad ipsum Tullum refert, quod certis de causis (not. 29) mihi non probatur. Immo tempus decreti definiri existimo primum magistratus Romani nomine, deinde scribae concilii Graecorum Asianorum. At quale magistratus vocabulum fuerit plane ambiguus haereo. Utique ἀνθυπάτου non fuit. Nam si quis non Propertii Tullum sed eius patrum intellegat, ut hic ipse fuerit magistratus quocum ille comes et adiutor in provinciam iret, obstat intervallum plus quam viginti annorum inter consulatum et administrationem Asiae ingens et Augusti principatu prorsus incredibile. Natu minorem vero Tullum tum non proconsulem in illam provinciam iisse apparet ex Propertii carminibus. Sed id nescio an fieri potuerit ut per aliquantum temporis ante Paulli Fabii adventum ille legatus proconsulis vice fungeretur. Quae res tamen quonam vocabulo Graeco enuntiata fuerit latet.

40 ἀλλ' οὐδ' ἐν τοῖς ἐσομένοις ἐλπιδ[α ὑπολιπὼν ὑπερβολῆς,] || ἤρξεν
 δὲ τῷ κόσμῳ τῶν δὲ αὐτὸν εὐαγγελι[ῶν ἢ γενέθλιος] | τοῦ
 θεοῦ, τῆς δὲ Ἀσίας ἐψηφισμένης ἐν Ζυόρνῃ [ἐπὶ -----] |
 Λευκίου Οὐολκακίου [Τ]όλλου²⁸, γραμματεύοντος Παπ[ίου²⁹ ---
 -----], | τῷ μεγίστῳ γ' εἰς τὸν θεὸν παρε[υρ](ό)ντι³⁰ τειμὰς
 εἶναι [στέφανον εὐρεῖν,] | Παῦλλος Φάβιος Μάξιμος³¹ ὁ ἀνθύ-
 45 πατος τῆς ἐπαρχίας ἐπὶ σωτηρίᾳ || ἀπὸ τῆς ἐκείνου δεξιᾶς
 καὶ γνώμης ἀπεσταλμένος εὐε[ργετήμασι]³² μυρί[οις] εὐεργέτησεν
 τὴν ἐπαρχίαν, ὧν εὐεργεσιῶν τὰ μὲν πολλὰ ἱκανῶς³³ | εἰπεῖν
 οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο, καὶ τὸ μέχρι νῦν ἀγνοηθὲν ὑπὸ τῶν [Ἑλλή]-
 νων εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ τειμὴν εὔρετο, τὸ ἀπὸ τῆς ἐκείνου
 γ[ενέ]σεως ἄρχειν τῷ βίῳ τὸν χρόνον· διὸ τύχη ἀγαθὴ καὶ

29 Cur ante γραμματεύοντος distinguere mallet, quam cum Mommseno et Wilamowitzio post hoc participium, duae fuerunt causae. Primum enim legatum vel adiutorem proconsulis scribae concilii Graecorum Asianorum officio fungi permirum ipsi Mommseno visum est, neque eis quae ad eam rem explicandam attulit argumentis ipse magnopere confusus esse videtur. Deinde vero cum hoc officio Graecum hominem functum esse omnium maxime probabile sit, ipsum vero participium in lapide excipiat initio nominis inter Graecos inferioris aetatis haud infrequentis, cur haec divellamus? Post nomen Παπ[ίου] ethnicum intercidisse videtur. 30 ΠΑΡΕ...ΕΝΤΙ. Supplevit et emendavit Wilamowitz ex v. 60. 31 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 48 n. 38. Consul ordinarius fuit cum Q. Aelio Tuberone a. 44 a. Chr. Proconsulatum Asiae praeter hanc tabulam testantur nummi Hierapolis Phrygiae (Waddington Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain n. 59) et titulus Pergamenus n. 465. De eius tempore Wadd. sic ratiocinatur: Pro eius aetatis consuetudine quinquennio post consulatum, i. e. 6 a. Chr. n. Fabium ad Asiae proconsulatum pervenire debuisset. Sed familiaribus principis, inter quos eum fuisse constat, haud raro id datum esse, ut aliquot annis ante ad hoc summum honorum senatoriorum fastigium pervenirent. Neque certe Iulli Antonii, qui proximo post illum anno 40 a. Chr. consul et a. 4 a. Chr., ut quidem videretur, proconsul Asiae fuisset (Ioseph. Ant. XVI, 172) a. 2 a. Chr. vero periisset, administrationem Asianam illa Fabii priorem, sed posteriorem fuisse. Accuratiore docent quae infra de fastorum ordine dicuntur, quibus probabile ac paene certum fit, Fabium biennio post consulatum, a. 9 a. Chr., Asiam proconsulari imperio tenuisse. 32 Ambigi potest utrum EYE an EYH an EYK in lapide sit. Aut hoc nomen aut proximum εὐεργεσιῶν melius abesse observat Wilamowitz. 33 Supplevit Wilamowitz, qui tamen ΜΕΝΠΟ male exscriptum et μεγέθη potius in lapide esse suspicatur. Utique si μὲν verum est, is qui decretum conscripsit pergere in animo habebat τὸ δὲ μέχρι νῦν ἀγνοηθὲν, sed deinde ab instituto orationis cursu paullulum deflexit.

50 ἐπὶ σωτηρίᾳ δ[εδό]χθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησι³⁴, ἄρχειν
τὴν νέαν νομηνίαν πάσα[ις] | ταῖς πόλεσιν τῇ πρὸ ἐννέα κα-
λανδῶν Ὀκτωβρίων, ἥτις ἐστὶν γενέθλιος ἡμέρα τοῦ Σεβαστοῦ.
ὅπως δὲ αἰεὶ ἡ <τε> ἡμέρα στοιχῇ καθ' ἐκάστην πόλιν, συν-
χρηματίζειν³⁵ τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἡμέραν. | ἄγεσθαι
δὲ τὸν πρῶτον μῆνα Καίσαρα³⁶, καθά καὶ προεψήφισται, ἀρ-
55 χόμενον ἀπὸ πρὸ ἐννέα μὲν καλανδῶν Ὀκτωβρίων, γενεθλίου
δὲ ἡμέρας | Καίσαρος, τὸν δὲ ἐψηφισμένον στέφανον τῷ τὰς
μεγίστας εὐρόντι | τειμὰς ὑπὲρ Καίσαρος δεδόσθαι Μαξίμῳ τῷ
ἀνθυπάτῳ, ὃν καὶ αἰεὶ | ἀναγορεύεσθαι ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι
τῷ ἐν Περγάμῳ τῶν Ῥωμαίων | Σεβαστῶν³⁷, ὅτι στεφανοῖ
60 | ἡ Ἀσία Παῦλον Φάβιον Μάξιμον ἐδ[σαβ]έ[σ]τατα παρευρόντα
τὰς εἰς Καίσαρα τειμὰς. ὡσαύτως δὲ ἀνα[γορεύ]εσθαι καὶ ἐν
τοῖς ἀγομένοις κατὰ πόλιν ἀγῶσιν τῶν Καισαρῶν. | ἀναγρα-
φῆναι δὲ τὸ δελτογράφημα τοῦ ἀνθυπάτου καὶ τὸ ψήφισμα τῆς |
Ἀσίας ἐν στήλῃ λευκολίθῳ, ἥν καὶ τεθῆναι ἐν τῷ τῆς Ρώμης
καὶ τοῦ | Σεβαστοῦ τεμένει³⁸. προνοῆσαι δὲ καὶ τοὺς καθ'
65 ἔτος³⁹ ἐκδίκους⁴⁰ ὅπως || ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικη-

34 Cf. not. 24. 35 I. e. in litteris negotiorum publicorum et privatorum (χρηματισμοῖς, cf. n. 56⁴¹) una ascribere. 36 Nominis novi eandem formam habent tituli haud pauci. Bull. corr. Hell. XI (1887) p. 29 n. 42, 5 (Laginis Cariae) τοῦ Καίσαρος μηνὸς τῇ πρώτῃ Σεβαστ[ῇ]. Inscr. in the British Museum II p. 93 n. CCCVI f, 4 (Calymnae) μηνὸς Καίσαρος Σεβ[αστῇ]. C. I. G. 2842, 14 (Aphrodisiade Cariae) μηνὸς Καίσαρος. Lebas-Waddington Inscr. III, 1535, 1 (ex Lydia Smyrnam delatus lapis) μ(ηνὸς) Καίσαρος ζ'. Quod in hemerologio Florentino primus 'Asianorum' mensis Καίσαριος appellatur, ea re nihil probatur, quandoquidem illi fasti Asiani in reliquis mensium nominibus plane discrepant ab ordine anni provinciali, quem hic habemus. Re vera derivatio illa in -ιος et -ειος in aliis quidem fastis usitata fuit, veluti Cypriorum (Ideler Chron. I p. 427), et maxime Aegyptiorum, ubi postremi mensis Mesore vel Hyperberetaei locum Καίσαριος tenet, sed nusquam in provincia Asia. De antiquo nomine Δῖος etiam post Augusti tempora conservato v. not. 43. Illam vero nominis mutationem iam ante hoc de totorum fastorum ordine novo instituendo decretum factam esse ipsa tituli verba docent. 37 Una cum aede Augusti dedicata (cf. not. 38) etiam hi ludi haberi coepti sunt. 38 Pergami. Cf. quae adnotata sunt n. 456⁵. 39 Cf. n. 444¹⁶. 40 Vocabulum ἐκδίκος inde a Ciceronis aetate aliquotiens (Cic. ad. Fam. XIII, 56, 1: Μυλασεῖς et Ἀλαβανδεῖς pecuniam Cluvio debent: dixerat mihi Euthydemus, cum Ephesi essem, se curaturum, ut ecidici Mylasii Romam mitterentur; id factum non est: legatos audio missos esse, sed malo ecidicos, ut aliquid confici possit; quare peto a te, ut et eos et Ἀλαβανδεῖς iubeas ecidicos Romam mittere. Plin. epist. X, 414, 4:

σεων⁴¹ πόλεσιν ἐν στήλαις λευ|κολίδοις ἐνχαραχθῇ τό τε δελτογρά-
φημα τοῦ Μαξίμου καὶ τὸ τῆς Ἀσίας | ψήφισμα, αὐταὶ τε αἱ στήλαι
τεθῶσιν ἐν τοῖς Καισαρήοις⁴². ἀχθήσονται | οἱ μῆνες κατὰ τάδε⁴³.
Καῖσαρ ἡμερῶν λ̄α· Ἀπελλαῖος ἡμερῶν λ̄· Ἀῶδναῖος ἡμερῶν λ̄α·
70 Περίτιος ἡμερῶν λ̄α· Δύστρος κ̄η· Ξανδικός λ̄α· || Ἀρτεμισίων⁴⁴

ecdicus, domine, Amisenorum civitatis petebat apud me a Iulio Pisone denariorum circiter quadraginta milia) usurpatur de hominibus qui civitatis cuiuspiam causas defendunt. Qui frequentius quidem σύνδικοι appellari solent (O. Seeck ap. Pauly-Wissowa IV, 2 p. 2365), neque vero ante quartum p. Chr. n. saeculum hic ordinarius magistratus factus est, sed singillatim cuiusque litis causa eiusmodi defensor vel actor vel advocatus constitui solebat. At aliter in communibus provinciarum conciliis rem se habuisse hic titulus prodit, ex quo discimus iam Augusti aetate quotannis a communi Asiae eclicos creari consuevisse. 41 Quod hic in principalibus conventuum urbibus erigi iuberetur tabula cum epistula proconsulis et decreto Asianorum, inde Mommsenus magna certe cum probabilitate collegit, oppida ubi hae reliquiae inventae essent, Apameam, Dorylaeum, Eumeniam, Prienen, conventus habuisse, etsi sane non praefracte negare liceret, etiam aliis locis exempla tituli proposita fuisse. Testimonium de conventibus illic habitis sane nullum exstare nisi de Apamea, de qua cf. Cic. ad fam. XV, 4, 2. Plin. Nat. hist. V, 106: *tertius (conventus) Apameam vadit ante appellatam Celaenas, dein Ciboton*. 42 Hic adiunguntur accuratiora praecepta de anni ordine, quae in Priensi exemplari ex litteris supra (not. 16) omissis proconsulis, quae appendicis loco eius epistulae annexae erant, repetebantur. Vice versa Eumeniense exemplum hic finiebatur, quia illa ut Apamense superiore loco inseruerat. Wil. 43 Conservantur ordo et nomina mensium ex fastis lunisolaribus Macedonum, sed numerus dierum ita constituitur ut unusquisque mensis ab eo die qui est a. d. VIII mensis Iuliani incipiat. Memorabile est, hos fastos etiam in Hemerologio Florentino haberi, sed illic non Asiae provinciae, sed Ephesiis tribui. Cf. Ideler Chronol. I p. 419. Pauca in singulorum mensium numeris dierum discrepant, nomina vero illic omnia Macedonica sunt, ita ut primus non Καῖσαρ, sed Δῖος appelletur. Quae res tamen neutiquam impedit, quominus illic fastos provinciales Asiae agnoscamus, nam etiam titulorum testimoniis constat, nequaquam plane expulsum esse antiquum nomen nova appellatione. At quos hemerologium ipsum Asianorum menses recenset (Ideler I p. 414) ex eis ne unus quidem plane idem, duo modo similes (Καῖσαρ pro Καίσαριος et Ἀρτεμισίων pro Ἀρτεμίσιος) recurrunt in veris fastis provinciae Asiae, reliqui (Τιβέριος, Ἀπατούριος, Ποσειδάων, Λήναιος, Ἱεροσέβαστος, Εὐαγγέλιος, Στρατόνικος, Ἐκατόμβαιος, Ἄντεος, Λαοδίσιος) ab illis alienissimi sunt; quorum de fide et origine quid statuendum sit non video. 44 Hemerologium hic Ἀρτεμίσιος habet, quae est constans ceteroqui in fastis Macedonicis nominis forma. At cum decreto mirum in modum convenit titulo Ephesio Syll.² 656, 38 μῆνα καλούμενον παρ' ἡμῶν μὲν Ἀρτεμισίων, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς

ἡμερῶν λ̄· Δαίσιος λ̄α· Πάνημος λ̄· Λῶος λ̄α· Γορπιαῖος λ̄α· |
 Ὑπερβερεταῖος λ̄· ὁμοῦ ἡμέραι τξε. ἐφ' ἔτος⁴⁵ δὲ διὰ τὴν ἰν-
 τερχαλάριον⁴⁶ | ὁ Ξανδικὸς ἀχθῆσεται ἡμερῶν λβ'. ἔνα δὲ ἀπὸ
 τοῦ νῦν στοιχήσωσιν οἱ | μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι, ὁ μὲν νῦν ἐν-
 εστὼς Περίτιος⁴⁷ μὴν ἀχθῆσεται μέχρι τῆς | ἰδ̄, τῇ δὲ πρὸ ἐν-
 75 νέα καλανδῶν Φεβρουαρίων ἄξιμεν νοιμηνίαν μηνὸς || Δύστρου,
 καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἀρχή(ι) ἔσται τῆς νοιμηνίας⁴⁸ ἡ πρὸ
 ἐννέα | καλανδῶν· ἡ δὲ ἐνβόλιμος ἡμέρα ἔσται πάντοτε τῶν
 ἰντερχαλάρων κα|λανδῶν⁴⁹ τοῦ Ξανδικοῦ μηνός, δύο ἐτῶν μέσων
 γεινομένων⁵⁰. |

ἐ[θνεσιν] τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσι[ν] Ἀρτεμίσιον. v. 48 sqq.
 διὸ [δεδογῆθαι ἐερ]ὸν τὸν μῆνα τὸν Ἀρτεμισιώνα εἶ[ναι πάσας τ]ὰς ἡμέρας. Sane
 παρ' ἡμῖν ad Ephesios refertur, quem populum Ionicum antiquitus nominis
 forma in -ιών cadente usum esse sponte patet. At titulus cum fere sesqui-
 saeculo post Fabii proconsulatum scriptus sit, apparet non illum antiquum
 anni ordinem respici, sed fastos provinciae Romanae. Sed in his ipsis quod
 paullulum inflexa est Macedonica nominis terminatio ad morem sermonis
 Ionici, id honori civitatis Ephesiorum et reverentiae Dianae Ephesiae, a qua
 mensis nomen habebat, tributum existimo. 45 De aspiratione cf. not. 39.
 Ab anno intercalario novum fastorum ordinem incipere hinc collegit Wila-
 mowitzius, quia nihil aliud nisi 'hoc anno' significare possent verba. Quin
 eisdem annis intercalatum sit atque in fastis Romanorum, tota ratio huius
 instituti dubitari non sinit. Iam propter errorem, de quo dicitur not. 50,
 hic non potest esse posterior quam 9 a. Chr. n. Sed ne prior quidem esse
 potest, quia 11 a. Chr. n. annus consulatus Paulli Fabii Maximi est, post
 quem demum proconsulatum Asiae nactus est. 46 Subaudiendum vide-
 tur ἡμέραν. Nam intercalationis ipsius notionem nomine substantivo ἡ
 ἰντερχαλάριος exprimi credibile non est, et recte dies qui intercalatur in
 causa esse dicitur, cur totus mensis triginta duorum dierum numerum col-
 ligat. 47 Peritius quartus est mensis anni lunisolaris Macedonici ab aequi-
 noctio autumnali incipientis, respondens Atheniensium Gamelioni, fastorum
 Iulianorum fere Ianuario. Cum hic videamus quintum decimum eius diem illo
 anno in a. d. VIII kalendas Februarias incidere, sequitur ut mensis initium
 ceperit a decimo die mensis Ianuarii fastorum Iulianorum. 48 Paulo
 minus accurate pro ἡ νοιμηνία aut ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός dicitur ἡ ἀρχὴ τῆς
 νοιμηνίας. Quod v. 50 scriptum est ἀρχεῖν τὴν νέαν νοιμηνίαν, id omnino
 recte se habet; nam cum ἀρχεῖν sit 'primum esse', non minus accurate
 dicitur ἀρχεῖ ἡ νοιμηνία, quam ἀρχεῖται ὁ μῆν. Manifesto vero hinc ille no-
 minis ἀρχή usus ortus est. 49 Diem qui intercalaretur reliquis omnibus
 eius mensis praemisum esse, ideoque Latino calendarum intercalariarum
 nomine significatum observat Mommsen. 50 Hoc redit in Paulli Fabii
 proconsulis litteris epistulae annexis de anni ordine (v. not. 23), ubi sic se
 habet: δύο μέσων γενομένων [ἐτῶν -----] | κατὰ τὴν Ῥωμαϊ[κ]ὴν συνήθησαν.

III Εδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν⁵¹, γνώμη τοῦ ἀρχιε-
 ρέως Ἀπολλωνίου τοῦ | Μηνοφίλου Ἀζεανείτου⁵²· ἐπεὶ τὴν νέαν
 80 νουμηνίαν ἀεὶ δεῖ ἐστάναι τὴν αὐτῇ[ν] || ἄσασιν τῆς εἰς τὰς
 ἀρχὰς εἰσόδου κατὰ τε τὸ Παύλου Φαβίου Μαξίμου τοῦ ἀνθυπά-
 του διάταγμα καὶ τὸ τῆς Ἀσία(ς)⁵³ ψήφισμα, ἐνποδίζεται δὲ ἡ
 τοῦ χρόνου | τάξις παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαιρεσίοις ἐπικλήσεις⁵⁴,
 γίνεσθαι τὰ κατὰ τὰ | ἀρχαιρέσια μηνὶ δεκάτῳ, ὥς καὶ ἐν τῷ
 Κορνηλίῳ νόμῳ⁵⁵ γέγραπται, ἐντὸς | δεκάτης ἱσταμένου.

Non fugit Mommsenum, hic eam intercalandi rationem indicari, quae foeda pontificum inscitia per aliquot decennia obtinuisset. Nempe cum Caesar iussisset *quarto quoque anno* intercalari, ambiguitas huius dicendi generis homines fefellit, ut non post peractum quartum annum, sed ipso incipiente, i. e. post triennium intercalarent. Quem errorem per sex et triginta annos permansisse, quibus annis intercalati sint dies duodecim cum intercalari debuerint novem, deinde vero Augustum errorem sero deprehensum correxisse refert Macrobius Sat. I, 14. Cf. etiam Plin. N. h. XVIII, 241. Sueton. Aug. 34. Solin. 4, 46. 47. Ideler Chronologie II p. 134 sqq. Mommsen Röm. Chronologie p. 288 sqq. Cum igitur primus annus Iulianus 45 a. Chr. n. intercalaris fuisset, deinde perperam annis 42, 39, 36, 33, 30, 27, 24, 21, 18, 15, 12, 9 a. Chr. intercalatum esse ex numeris qui apud Solinum et Macrobius sunt apparet. Tum vero Augustus, qui anno 43 a. Chr. n. in locum M. Aemilii Lepidi defuncti pontifex maximus factus erat, errore deprehenso annis 5 a. Chr., 4 a. Chr., 4 p. Chr. intercalari vetuit, ut tandem ab anno 8 p. Chr. legitimus intercalationum ordo, qualem Caesar voluerat, per omnia deinceps saecula decurreret. Sed errorem ab Augusto anno 8 a. Chr. n. patefactum brevi ab illius familiari Paulo Fabio in ordinandis fastis Asianis iterum commissum esse perquam improbabile est. Quare anno 9 a. Chr. recentius decretum non esse patet; cur ne antiquius quidem esse possit, exposui not. 34. 51 Cf. not. 24. 52 Cf. not. 25. 53 ΑΣΙΑ. 54 Nomen hac vel simili vi in Graecis litteris quod sciam sine exemplo est. Nempe quin recte Mommsenus idem fere ac Latinum *renuntiatio* significare statuerit, conexus sententiae dubitari non patitur. Etenim in legibus civitatum quarundam cautum erat, ut certus dierum numerus inter renuntiationem magistratus creati et initium officii intercederet. Quae res impedimento esse poterat quominus magistratus ex superiore concilii provincialis decreto primo anni civilis die inirent, si quando comitia magistratuum (ἀρχαιρέσια) sero habita erant. Quare hic interdicitur ne illa minus quam quinquaginta diebus ante finem anni civilis fiant. 55 Legem Corneliam vix aliam esse posse atque illam Sullae, cuius Cicero in epistulis aliquotiens mentionem faceret, observavit Mommsen. Nam eam non modo de praesidium provinciarum rebus praecepisse (ad Fam. I, 9, 25: *se, quoniam ex senatus consulto provinciam haberet, lege Cornelia imperium habiturum, quoad in urbem introisset*. III, 6, 3 *triginta diebus, qui tibi ad decedendum lege, ut opinor, Cornelia constituti essent*. ibid. § 6 *et, ut habere rationem possis,*

quo loco me salva lege Cornelia convenias, ego in provinciam veni pridie Kalendas Sextiles), sed etiam ad civitates provinciales earumque administrationem spectasse apparere ex ep. ad Fam. III, 10, 6: *ad me adire quosdam meminī — qui dicerent nimis magnos sumptus legatis* (sc. a civitatibus provinciae) *decerni . quibus ego non tam imperavi quam censui sumptus legatis quam maxime ad legem Corneliam decernendos*. Ad eandem legem sine dubio spectare fragmentum decreti Thyatireni Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV 1899 p. 234 n. 74, 5: ----ωι γράψασα κατὰ τὸν Κορνῆλιον νόμον διατάξιν, ubi si subiectum participii ἡ βουλὴ esset, ut quidem videretur, inde colligi in illa lege generatim definitum fuisse quae iura autonomia civitatum continerentur quibusque terminis ea circumscriberetur. Quo minus mirandum esse, quod etiam de magistratuum creatione, renuntiatione, introitu certa praecepta illic fuissent. Quae hic neutiquam abrogari, ac tamen in universum intervallum quinquaginta dierum in posterum sanciri, sane magnam difficultatem habet, quam expedire non possumus, quia quid de hoc argumento in lege scriptum fuerit omnino ignoramus.

459 Lapis mutilus undique praeter latus sinistrum, inventus in insula *Menent* lacus Latmii. Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. XXII (1898) p. 368 n. 6. Cf. quae adnotavit B. Haussoullier Revue de philol. XXIII (1899) p. 162 not. 1. p. 288 n. 11.

	annus
Μενέδημος Ἀπο ¹ -----	1
Ἀθήναιος Ἀθηναίου	2
Ἀριστέας Ματρᾶ[δου]	3
Φίλιππος Διονυσίου	4
5 Ἐρμαῖσχος Εἰρηναίου	5
Ἰατροκλῆς Ἀπολλωνίου Κ..	
κίθας	6

Litterae volgares praeter ΖΘΠΣ. 1 De natura huius tituli, cum primus editor eum sine ulla interpretatione expressisse satis habuisset, Haussoullierus solito acumine verum vidit. Nam ex v. 9. 12. 20. 21 collegit, indicem magistratuum annuorum hic haberi, neque eum fugit necessario stephanephoros, eponymum Heracleotarum ad Latmum magistratum, agnoscendos esse; nam quem nisi summum honorem civitas audere poterat imperatori (not. 3) et eius filio (not. 4) mandare? Ut in aliis vicinis urbibus, sic Heracleae quoque summum magistratum στεφανηφόρον vocatum esse docent tituli Bull. de corr. Hell. XXII 1898 p. 365 n. 1, 3 στεφανηφορήσαν[τα]. p. 373 n. 12, 1 ἐπὶ στεφανηφόρου. Similem laterculum Halicarnassi inventum edidit G. Cousin Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 99 n. 5 et acute perspexit, ibi quoque stephanephoros Halicarnassiorum recenseri. De aetate cf. not. 4.

	Κόιντος Πομπήϊος Κοΐντου υἱό[ς] ²	7
	Ἀρτεμίδωρος τὸ δεύτερον	8
10	Διονύσιος Ἀρ[τεμι]σίου	9
	Ἀπολλώνιος Ἀνδρονείχο[υ]	10
	Καῖσαρ ³ τὸ τρίτον	11
	Ἰεροκλῆς Ἰεροκλείους	12
	Δημήτριος Ἰασονίδο[υ]	13
15	Φανίας Φανίου τοῦ Φαν[ίου]	14
	Ἀντίοχος Ἀντιόχου τοῦ Δι-	
	ονου[ίου]	15
	Μηνόδοτος Ἀπολλωνίου Κιγ..	16
	Γάϊος Καῖσαρ ⁴	17

2 Si hic homo omnino inter nobiles illius aetatis Romanos quaerendus est, id quod nec prae fracte negari licet nec confidenter affirmari, Q. Pompei Rufi tribuni plebei a. 52 a. Chr. filius, Cn. Pompei Q. f. consulis suffecti a. 34 a. Chr. frater fuisse videtur. Nam quae de hoc Gnaeo in actis fratrum arvalium memoriae produntur (cf. P. de Rohden Prosopographia imp. Rom. III p. 64 n. 444—447) probabile reddunt, eum et natalium et mortis tempore non multum afuisse ab ipso Augusto. Quod in fratrem eius, qui uno ex annis 10—8 a. Chr. (not. 4) ab Heracleotis magistratu civitatis summo ornatus sit, perbene ni fallor quadrat. 3 Quin hic Caesar Augustus designetur, nullo modo dubium est. Nam duos homines eiusdem domus et aetatis, ex quibus natu maior simpliciter Καῖσαρ (v. 12, 21), natu minor Γάϊος Καῖσαρ (v. 19, 20) appellari potuerit, nego unquam fuisse praeter Augustum eiusque nepotem eundemque filium adoptivum. Mireris non Σεβαστόν appellari principem; sed id fortasse cum iterationis notatione cohaeret. Videmus iam his ante initium eius quae exstet laterculi partis (quae ab uno ex annis 16—14 a. Chr. incipit, cf. not. 4) Caesarem illo honore a civitate affectum esse. Ac primum quidem id usu venisse cum M. Antonio devicto orientis imperio potiretur, anno 30 aut 29 a. Chr. n., perquam probabile est; atqui tum nondum Augustus vocabatur. Iam in iterati magistratus memoria idem ubique nomen recurrere commodissimum erat; adde quod etiam alibi haud raro Augustus post annum 27 a. Chr. simpliciter Caesar appellatur. 4 Natu maximus ex tribus filiis, quos Iulia unica Augusti filia ex M. Agrippa pepererat, natus a. 20 a. Chr., una cum fratre minore Lucio ab avo materno adoptatus a. 17 a. Chr. n. (Cassius Dio LIV, 18, 1), ut iam Gaius Caesar appellaretur, anno 5 a. Chr. consul designatus ut post quinquennium hunc magistratum iniret (Mon. Ancy. II, 46), anno 1 p. Chr. n. consul ordinarius cum L. Aemilio L. f. Paullo, quem consulatum in Syria inisse videtur, cum iam paullo ante cum imperio proconsulari missus esset ad res orientis componendas; cf. Tac. An. II, 42. Suet. Aug. 64. Cassius Dio LV, 10 a, 4, quos locos citat H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 174 n. 441. Ex vulnere in Armenia accepto aeger cum in Italiam redire vellet, in itinere decessit

20 Γάιος Καῖσαρ τὸ δεύ[τερον]	48
Καῖσαρ τὸ τέταρτον	49
Ζήνων Μωονίδου ⁵	20
Εἰρηνίας ⁶ Ἐπικράτ[ου]	24
<i>vac.</i>	

Limyris Lyciae a. 4 p. Chr. Velleius II, 402. Cassius Dio LV, 40 a, 9. C. I. L. XI, 1424. XIV, 2804, quae testimonia affert Dessau l. l. Iam annum huius laterculi duodevigesimum, quo iterum ab Heracleotis Gaius Caesar stephanephorus creatus sit, non posteriorem esse quam 4 p. Chr. n. sponte patet. Ex altera parte vix credibile est, Gaium antequam cum imperio in Asiam veniret, primum eo honore a civitate Asiana ornatum esse. Quare quin annus septimus decimus aut 1 aut 2 aut 3, duodevigesimus aut 2 aut 3 aut 4 p. Chr. n. sit non videtur dubium. Non serio principem negotia magistratus municipalis in se suscepisse, ut nequiquam obstarent occupationes Syriae Armeniaeque quominus per illa tempore Gaius stephanephorum Heracleotarum se appellari pateretur, vix est quod moneam. 5 Nomen Μύων, unde hoc descendit, cum alibi fere inauditum sit, haud infrequenter occurrit in Caria. Cf. C. I. G. 2754, 2. 2774 I, 1. 2. II, 2. 2772, 3. 2845, 4. 2826, 2. Paton et Hicks Inscr. of Cos p. 105 n. 47, 4. Item ipsum Μωονίδης in titulis illarum regionum habes C. I. G. 2859, 5. Inscr. Gr. mar. Aeg. I n. 46, 372. 72 b, 11. 13. 884, 2. Lebas-Waddington Inscr. III, 330, 13. Alia exempla affert Haussoullier p. 294. 6 Cum Εἰρηναῖος inter frequentissima nomina sit, Εἰρηνίας perraro, sed apud proximos Heracleotarum vicinos Milesios occurrit. Cf. Syll.² 344, 44 cum not. 3.

460 Lapis inaedificatus ad fontem, Magnesia ad Sipylum in introitu urbis prope coemeterium. Ex Dugitii apographo ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III 4660 a.

Ὁ δῆμος | Μεσσάλαν Ποτίτον¹, ἀνθύπα|τον², πάτρ(ω)να³ καὶ
εὐεργέτην | διὰ προγόνων τῆς πόλεως.

Litterae ΘΠΣ. 4 Cassium Dionem de anno 29 a. Chr. n. haec narrare LI, 24, 1: τοῦ δὲ δὴ θέρους ἔς τε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔς τὴν Ἰταλίαν ὁ Καῖσαρ ἐπεραιώθη, καὶ αὐτοῦ ἔς τὴν πόλιν ἐσελθόντος οἱ τε ἄλλοι ἔθυσαν, ὥσπερ εἴρηται, καὶ ὁ ὕπατος Οὐαλέριος Ποτίτος· ἐκεῖνος (Augustus) μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πᾶν τὸ ἔτος, ὥσπερ καὶ τὰ δύο τὰ πρότερα, ὑπάτευσε, τὸν δὲ δὴ Σέξτον (Sex. Appuleius consul ordinarius illius anni, cf. n. 464) ὁ Ποτίτος διεδέξατο observant Borghesi Opp. I p. 442 et Waddington Fastes des prov. Asiatiques de l'emp. Rom. n. 52. At fastos Venusinos aliosque nonnullos (cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 370 n. 94) M. Valerium cos. suffectum anno 32 a. Chr. recensere. Quo in dissensu quid verum sit perdifficile est definire. Borghe-sius quidem errasse statuit Dionem, etsi permirum eiusmodi errorem esse

eum non fugit. Waddington magis eo inclinatur, ut illum fastorum Venusinorum M. Valerium alium hominem fuisse opinetur, praesertim quod cognomen quod est *Potitus* ei in fastis non tribuatur, et Dioni fidem habeat. 2 Proconsulatu Asiae fere a. 24 a. Chr. n. aut paullo post functus esse videtur Valerius Messalla Potitus. Nam quinquennii intervallum inter consulatum et illum summum honorem provincialem, quod inde ab anno 27 a. Chr. n. legitimum fuit, non neglectum est nisi rarissime. Cf. Waddington, *Fastes des prov. As. n.* 58. 3 ΠΑΤΡΟΝΑ.

461 Tabula marmoris albi, quae summam partem basis efficiebat, Pergami inserta scalis domus Thomae Ututzis sitae ad occidentalem montis qui arcem sustinet clivum in sinistra Selinuntis fluvii ripa. Edd. C. Curtius *Hermae* VII p. 37 n. 40. Μουσείον καὶ βιβλιοθήκη τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς II. 4 p. 7 (Th. Homolle *Bull. de corr. Hell.* I 4877 p. 106). M. Fränkel *Altertümer von Pergamon* VIII, 2 p. 290 n. 448.

Ὁ δῆμος ὁ Κοτιαέων¹ | Σέξτον Ἀπολ[η]ῖον², τὸν | ἀνθύπατον
καὶ ἐαυτῶν | ἐπεργέτην.

Litterae ΘΞΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. 4 Cotiaeum Phrygiae quae Ἐπίκτητος appellabatur oppidum commemorant Strabo XII, 8, 12 p. 576 Cas. Ptolemaeus V, 2, 17 p. 828, 2 Müller. Stephanus Byz. s. v. Ethnicum Κοτιαεύς praeter Stephanum etiam titulus Lebas Inscr. III, 798, 5. 6 praebet. Fränkel. Etiam nunc antiquo nomine *Kutahija* appellatur. 2 Sex. Appuleius consul ordinarius a. 29 a. Chr. (cf. n. 460¹). Eius proconsulatus Asiaticus notus quidem iam erat ex titulo Assio Lebas Inscr. III, 1034, 1—5: ἐπὶ Σέξτου Ἀπολ[η]ῖου ἀνθυπ[άτου] καὶ πάτρωνος τῆς πόλεως, sed homines docti ambigui haerebant inter consulem anni 29 a. Chr. n. et eius filium cognominem, qui a. 44 a. Chr. n. consulatu functus est. Nunc propter ea, quae titulus 462 docuit de necessitudine proconsulis cum Augusto, non amplius dubium est, quin pater, non filius intellegatur. Cuius administratio provinciae Asiae non multo post a. 24 a. Chr. n. collocanda videtur (cf. n. 460²). Ceterum edicti huius Appulei fragmentum tenue erutum est Pergami; cf. Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII 1902 p. 46 n. 69: [Σέξτος Ἀπ]ολ[η]ῖος ἀνθύπα[τος] [λέ]γει· -----ου Περγαμηνὸν | -----ομένους ἀνενε | -----μην ἐπυ|----- . Quod contra fragmentum apud Fränkelium VIII, 2 p. 291 n. 420 utrum ad hunc hominem spectet necne, incertum est, siquidem ipsum editorem non fugit non minus probabiliter [Σέξτον Πομπ]ήιον Σ[έξτου υἱόν] suppleri posse.

462 Tabula marmoris albi, quae quondam summam partem basis statuae efficiebat, inventa Pergami in turri Turcica ad angulum

meridionalem et occidentalem fani Minervae. Ed. M. Fränkel *Altenthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 290 n. 419.

Ὁ δῆμος ἐτείμησεν | Ὀκταουίαν¹, τὴν Κα[σαρος μὲν ἀδελφὴν, |
5 [μ]ητέρα δὲ Σέξτου || Ἀπολλογήτου², τοῦ | σωτηρὸς τε καὶ εὐερ-
γέτου³.

Litterae ΔΞΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Octavia maior, C. Octavii et Anchariae filia, Augusti soror eodem patre neque vero eadem matre nata. Quam quod Plutarchus Anton. 34 primum C. Marcello, deinde M. Antonio triumviro nupsisse refert, pridem intellectum est eum hanc confudisse cum Octavia natu minore, uterina Augusti sorore, cuius nusquam mentionem facit, tanquam si Augustus omnino unam modo habuisset sororem, cum tamen Suetonius, scriptor diligentissimus, Caes. 27 illam Marcelli uxorem filiam Atiae, neptem Iuliae Caesaris dictatoris filiae fuisse testetur. In quam cum manifesto non cadat Sex. Appulei matrimonium, nihil restat nisi ut hoc ad maiorem Octaviam referatur. Cf. Drumann *Gesch. Roms* IV p. 233 n. 48 not. 83. H. Dessau *Prosopographia imp. Rom.* II p. 429 n. 44. 2 Necessitudinem, quae domui Augusti cum gente Appuleia intercedebat, iam ex aliquot scriptorum locis notam fuisse adnotat Fränkel: Consules annorum 29 a. Chr. et 44 p. Chr. n. a Cassio Dione LIV, 30, 4. LVI, 29, 3 necessarii (συγγενεῖς) Caesaris appellantur, quorum illum sororis filium, hunc nepotem fuisse nunc discimus. Huius soror igitur fuit Appuleia Varilla, de qua Tacitus in anni 17 p. Chr. n. rebus narrandis haec habet Ann. II, 50: *et Appuleiam Varillam, sororis Augusti neptem, quia probrosis sermonibus divum Augustum ac Tiberium et matrem eius inlusisset Caesari-que conexa adulterio teneretur, maiestatis delator arcessebat.* 3 Etsi ἀνθυπάτου non additur, tamen quin hic idem ac n. 464, 2 Sex. Appuleius intellegatur eo minus dubium est, quia provincialium morem parentes quoque praesidum statuarum honore afficiendi etiam aliis exemplis testatum habemus; cf. n. 468. 564 et titulum Magnetum quem attuli n. 449³.

463 Tabula marmoris albi, ad radices meridionales montis praerupti qui parietinas castelli *Exoburgo* habet, in insula Teno. Ed. F. Hiller von Gaertringen *Jahreshefte des österr. arch. Inst.* IV 4904 p. 467.

Ὁ δῆμος | Πόπ(λ)ιον¹ Κοῦνκτίλιον | Οὐᾶρον², τὸν ταμίαν³ τοῦ |

Litterae ΔΗΠΣ. Extremae hastae apicibus ornatae. 4 ΠΟΠΑΙΟΝ. 2 Cf. *Prosopographia imp. Rom.* III p. 448 n. 27. Nam hunc eundem esse, qui a. 43 a. Chr. cum Tiberio consul ordinarius fuerit, a. 9 p. Chr. n. in saltu Teutoburgiensi a Germanis oppressus et caesus sit, constat. Eum aliquando administrationi provinciae Asiae interfuisse iam ex titulo n. 464 collegerant

5 Αὐτοκράτορος Καίσαρος || [θεοῦ Σεβα]στοῦ⁴, τὸν πάτ[[ρωνα καὶ
εὐεργέτην, θεοῖς].

homines docti; sed cum illi eum praetorium circiter a. 45 a. Chr. n. legatum proconsulis in illam provinciam iisse coniecissent, hic titulus docuit, eum quaestorem potius fuisse, qui magistratus propter notum consulatus tempus ad annum fere 22 a. Chr. n. referendus esset. 3 De quaestura Asiae, non Achaiae hoc intellegendum esse perspexit Hiller, quia tum temporis Cyclades ad Asiam provinciam pertinuisent, id quod cum de aliis ex harum insularum numero definite testatum haberemus tum vero de Andro vicina; quae quo tempore provinciae Asiae erat, certe Tenus orientem versus ab illa sita non poterat Achaiae esse. Neque illum omnino administrationi Achaiae interfuisse certum est; nam titulus C. I. Att. III p. 498 n. 584 a: Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου Πόπλιον Κοϊντίλιον Οὐ[ᾶρον ἀρετῆς] | ἔνεκα καὶ εὐεργε[σίας] id probare nequit, cum quia libera civitas magistratuum provincialium imperio non subiecta est, tum quia Athenarum condicio propter antiquam gloriam et studiorum laudem plane singularis erat, ita ut ibi etiam multos homines Romanos, quorum nullum officium esset in Achaiae provinciae rebus, commoratos et propter beneficia quibus populum affecissent status monumentisque ornatos esse credibile sit. 4 Hic a sollemni usu paullulum deflectitur. Nam *quaestor Augusti* proprie quidem dici nequit quaestor qui proconsuli provinciae senatoriae additus est; immo haec appellatio eis modo quaestoribus, quorum opera ipse princeps utitur, legitime tribuitur. Sed videtur hic indicari quaestor qui ex principis commendatione creatus est, qui Latine *quaestor candidatus Augusti* dicitur. Sane plerumque quidem haec commendatio non spectabat nisi ad ipsos illos quaestores Augusti. Sed tamen unum certe exemplum quaestoris provincialis hoc modo creati attulit Th. Mommsen Staatsrecht II, 4 p. 530 not. 2, titulum ap. Orelli-Henzen 6452: *q(uaestor) provinc(iae) Siciliae candidato imp. Antonini et Veri*. Cui nescio an hoc accedat alterum, etsi mero genitivo ταμίαν τοῦ αὐτοκράτορος candidatum principis indicari singulare est.

464 Basis marmoris leucophaei subcaerulei, fracta in duas partes, inventa Pergami in delubro Minervae. Edd. A. Conze Ergebnisse der Ausgrabungen in Pergamon II p. 50 (Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 40 not. 4. Oertlichkeit der Varusschlacht p. 4). M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 293 n. 424.

Ὁ δῆμος | Πόπλιον Κοϊντίλιον Σέ[ξ]του υἱὸν Οὐᾶρον¹ | πάσης
ἀρετῆ[ς] ἔνεκα.

Litterae ΑΠΣ. 1 Sine dubio per quaesturae provincialis Asianae occasionem hoc monumentum a Pergamenis dedicatum est. Cf. n. 463 2. 3.

465 Media pars basis marmoris albi subcaerulei, inventa Pergami in gymnasio. Edd. H. G. Lolling *Ergebnisse der Ausgr. in Pergamon* I p. 110. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 294 n. 421.

Ὁ δῆμος ἐτίμησεν | Παῦλλον Φάβιον Κοῖντου | υἱὸν Μάξιμον¹
πάσης | ἀρετῆς ἔνεκα.

Litterae ΑΕΞΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 48 n. 38. Consul ordinarius fuit anno 44 a. Chr. n. De proconsulatus Asiae tempore (anno 9 a. Chr. n.), qui magistratus etsi in hoc titulo non definite commemoratur, tamen procul dubio statuae erigendae ansam dedit, cf. n. 458³¹.

466 Fragmenta duo basis marmoris albi eruta Pergami prope templum Minervae. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 292 n. 422. Cf. quae disputavit W. H. Waddington *Fastes des provinces Asiatiques de l'empire Romain* n. 62.

Ὁ δῆ[μος ἐτίμησεν] | Γάιο[ν Μάρκιο]ν | Κη[σ]ωρίων¹.

Litterarum formae nihil memorabile habent. Extremae hastae lineolis transversis ornatae sunt. 4 C. Marcius Censorinus cos. 8 a. Chr. n. Ad proconsulatum Asiae, qui hic non magis nominatim commemoratur quam in Paulli Fabii Maximi monumento n. 465, spectat titulus Mylasensis C. I. G. 2698 b: Γάϊω Μαρκίω Κηνσ(ω)ρ(ι)νωι, | σωτηρι καὶ εὐεργέτη, | καθιέρωσαν οἱ γεγονότες | ἀγ(ω)νοθέται τ(ῶ)ν Κηνσ(ω)ρ(ι)νή(ω)ν | Μελάντας Λέοντος καὶ | Θεόμνηστος Ἰάσονος, τῶι θεῶι. Hunc Waddington vidit defuncto Censorino positum esse, quem in ipsa Asia provincia anno 2 aut 3 p. Chr. n. mortuum apparet ex Velleio II, 402, 4: *sed quam hunc (M. Lollium) decessisse laetati homines, tam paulo post obiisse Censorinum in iisdem provinciis graviter tulit civitas, virum demerendis hominibus genitum*. Etenim cum Lollium anno 2 p. Chr. n. obiisse constet, Censorinum aut eodem aut proximo anno decessisse probabile est. Ceterum utrum per annum 2/3 p. Chr. modo, an iam ante aliquamdiu proconsul fuerit, in medio relinquit Waddington. Praeterea eius mentio fit in edicto Caesaris Augusti quod servavit Iosephus Ant. XVI, 165: τό τε ψήφισμα τὸ δοθέν μοι ὑπ' αὐτῶν (sc. τῶν Ἰουδαίων) ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας ἧς ἔχω πρὸς πάντας ἀνθρώπους καὶ ὑπὲρ Γαίου Μαρκίου Κηνσωρίνου καὶ τοῦτο τὸ διάταγμα κελεύω ἀναθεῖναι ἐν ἐπισημοτάτῳ τόπῳ τῷ γενηθέντι μοι ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν ἀργυρῇ. Postremum vocabulum manifesto corruptum; Ἀγκύρη emendavit Scaliger, quem sequitur Niese, Περγάμῃ Petitius, cuius rationes probant Th. Mommsen *Res gestae divi Aug.* p. X not. 4 et Fränkel, qui iure monent nullum locum sacrum maiore iure ἐπισημοτάτον vocari potuisse in provincia Asia, quam Augusteum quod erat Pergami.

Cf. n. 456, 12 ubi inter permulta exempla decreti de honoribus Augusti, quae usquequaque per orbem terrarum collocari iubentur, primo loco commemoratur illud quod statui debet [ἐν τῷ ναυ τῷ κατασ]κευαζομένῳ αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἀσίας ἐν Περγᾶμῳ.

467 Basis marmoris caerulei, Mytilenis extra novam Turcarum scholam. Ed. W. R. Paton Inscr. gr. mar. Aeg. II p. 60 n. 249.

Ὁ δᾷμος | Λεύκιον Καλπούρνιον | Πείσωνα¹ αὔγουρα, | τὸν
5 ἀνθύπατον καὶ || διὰ προγόνων εὐεργέταν τᾶς πόλιος.

Litterae ΑΘΠΡΣ, ornatae apicibus. 1 L. Calpurnii Pisonis cuiuspiam duo exstant praeter hoc monumenta honoraria intra provinciae Asiae terminos reperta, alterum Pergami Alterth. v. Pergamon VIII, 2 p. 293 n. 425: ὁ δᾷμος [Λε]ύκιον Καλπούρνιον Πίσωνα, [τ]ὸν διὰ προγόνων εὐεργέτην τῆς πόλεως, alterum Stratoniceae Bull. de corr. Hell. V 1884 p. 483: Λεύκιον Καλπούρνιον Πίσωνα, τὸν πάτρωνα καὶ εὐεργέτην διὰ προγόνων τῆς πόλεως ἡμῶν. Quos titulos summa cum probabilitate ad proconsulem Asiae rettulerunt editores eosque secutus E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 283 n. 234, sed quis potissimum hic Piso esset latebat. Iam titulus Mytilenaeus non modo illud quod est de proconsulatu confirmat, sed etiam adiuncto αὔγουρα demonstrat, consulem anni 4 a. Chr. n. intellegendum esse. Quem pro more illius aetatis fere anno 40 p. Chr. n. ad proconsulatum Asiae pervenisse probabile est. Postea Romam redux commemoratur in rebus annorum 16. 20. 22 apud Tacitum Ann. II, 32. 34. III, 44. 68. Obiit 24 p. Chr. n. (Tac. Ann. IV, 24). Cf. E. Klebs Prosopographia imperii Romani I p. 282 n. 233.

468 Basis marmoris leucophaei subcaerulei inaedificata Pergami in domo privata Turcica. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 294 n. 427.

Ὁ δᾷμος ἐτε[μ]ησεν | Νωνίαν Πόλλ[αν] τῆς τε | ἄλλης ἀρε[τ]ῆς
5 καὶ τῆς | διὰ τὸν ὄν Λεύκιον [Οὐολούσ]σιον Σατορνί[ον]¹,
τὸν ἀνθύ[πα]τον², εὐτεχνί[ας] ἔνεχα³.

Litterae ΗΠΡΣ. ἄλφα plerumque volgarem formam habet, sed v. 2 Α est. Infra postremum versum paullulum ad dextram a media lapidis parte litterae ΡΘ, quas non ad hunc titulum spectare, ut centesimum nonum nescio cuius aerae annum indicent, sed lapide in alium usum verso a lapicidis ad posituram lapidum indicandam incisae esse probabile est. 1 L. Volusium Saturninum cos 3 p. Chr. n. hic innui maxime probabile iudicat Fränkel, eique assentitur H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 483 n. 664. Namque consulem ordinarium anni 87 p. Chr. hic in censum

non venire propter matris Noniae Pollae nomen; illius enim matrem Corneliam ex Scipionum familia fuisse (Plinius Nat. hist. VII, 62). Consulem anni 42 a. Chr. n. vero Africae, non Asiae proconsulatum gessisse (cf. Borghesi Opp. III p. 343. Prosopogr. imp. Rom. III p. 482 n. 660). Quare si modo inter homines aliunde notos hic quaerendus esset, unum restare consulem anni 3 p. Chr., qui nonaginta tres annos natus anno 56 p. Chr. decessisset (Tac. Ann. XIII, 30). Nam qui scrupulum movet Fränkelio numerus subscriptus, eum neque annum aerae cuiuspiam indicare neque omnino ad hunc titulum pertinere persuasum habeo (v. supra). 2 Non ante annum 9 p. Chr., sed ne multis quidem annis post. Certe L. Valerius Potiti f. Volesus, quem Augusto etiamtum superstite (ante a. 14 p. Chr.) proconsulem Asiae fuisse Seneca de ira II, 5 (*Volesus nuper sub divo Augusto proconsul Asiae*) definite testatur, biennio post L. Volusium Saturninum consulatu functus erat. Cf. W. H. Waddington Fastes des prov. As. de l'empire Romain n. 67. 3 Cf. n. 462³.

469 Magna basis marmoris albi, in oppido *Vathy* insulae Sami, in museo. Edd. Ch. Diehl et M. Holleaux Bull. de corr. Hell. VIII (1884) p. 467 n. 2. Th. Wiegand Mitth. des arch. Inst. in Athen XXV (1900) p. 206 n. 424.

Ὁ δῆμος Γαίῳ Οὐίβιῳ Ποστόμῳ¹ | τὸ τρις ἀνθυπάτῳ²,
ἡρώϊ | εὐεργέτῃ.

Litterae ΑΘΠΣ. 4 Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 423 n. 392. Consul suffectus fuit anno 5 p. Chr. n., Dalmatiae praepositus bellum Dalmaticum finivit (Velleius II, 44, 2. Florus II, 25. Cassius Dio LVI, 45, 3) anno 9 p. Chr., quam ob causam ornamenta triumphalia ei tributa sunt. Eundem hominem proconsulem Asiae fuisse editores huius tituli statuunt, praesertim quia hic unus homo nobilis est cui C. Vibius Postumus nomen fuerit. Aliter sane quondam iudicabat Waddington ad Lebas Inscr. III, 403, quia nummi Laodiceorum Phrygiae exstant cum inscriptione Γαίῳ Ποστόμου Λαοδικέων et imaginibus Neronis et Agrippinae (Mionnet VI p. 349 n. 749. 720). Quorum aetate sane non poterat proconsul esse qui semisaeculo ante consul fuerat. At recte H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 424 n. 392 observat, quia ἀνθυπάτου non addatur, neutiquam certo illos nummos ad proconsulem referri. Quod contra sine dubio ad ipsum Vibii proconsulatum referendi sunt duo tituli Asiani, alter Tei erutus Lebas Inscr. III, 403: ὁ δῆμος | ἐτείμησεν Αὔλον Βίβιον | Ἀβίτον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ τῆς | πόλεως εὐεργέτου Γαίῳ Οὐίβιῳ | Ποστόμου, alter Magnesiae ad Maeandrum effossus Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX 1894 p. 25 n. 17 (Inscriptionen von Magnesia p. 120 n. 452): Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ[μος] | Κόϊντον Μόδιο[ν Κοῖν]του υἱόν, διὰ τὰς [τοῦ] | ἀδελφοῦ αὐτοῦ Γ[αίῳ Οὐίβιῳ] Ποστόμου τοῦ ἀνθυπάτου εὐεργεσίας. Sane in titulo Magnetico proconsulatus mea demum coniectura suppletus est, in Teio omnino nunquam fuit. Sed ratio, qua utrobique fratri non propter sua ipsius, sed

propter fratris merita honores decernuntur, egregie convenit cum condicione praesidum provinciae (cf. n. 462³). Q. Modium cum C. Vibio Postumo eadem matre neque vero eodem patre usum esse in propatulo est. 2 Proconsulatum Vibii bello Dalmatico recentiore esse inde apparet, quod tum paene constanter quinque aut adeo plures anni inter consulatum et proconsulatum Asiae intercedebant. Neque vero inter illud bellum et proconsulatum L. Valerii Messallae Volesi Vibium Asiam administrasse probabile est. Nam ut mittam, eodem anno Volesum ordinarium a mense Ianuario, Vibium suffectum a mense Iulio demum fasces tenuisse, cuius rei num in ordine temporum proconsulatus ratio habita sit dubitaveris, vix triennii integri spatium inter illud bellum et Volesi proconsulatum vacat. Quare recte Diehl et Holleaux statuere videntur, in medium inter Volesum (44 aut 42 p. Chr. n., Waddington Fastes n. 67) et Poppaeum Sabinum (fere 49 p. Chr. n., Waddington n. 68) tempus Vibii Postumii magistratum incidere. Ceterum eidem observant, non frustra in titulo honorario τὸ τρίς addi, quandoquidem hoc sit antiquissimum omnium Asiae proconsulatus ultra annum spatium prolati exemplum. Quo confirmari Dionis testimonium de Augusti per postremos principatus annos ratione et consuetudine. Cf. Cass. Dio LV, 28, 2: καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγαι ἐνεωτέριζον, ὥστε καὶ ἐπὶ δύο ἔτη τοὺς αὐτοὺς ἐν τοῖς τοῦ δήμου ἔθνεσι (i. e. in provinciis senatoriis), καὶ αἰρετούς γε ἀντὶ τῶν κληρωτῶν, ἄρξαι. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 544 not. 6. D. et H.

470 Lapis fractus supra et in angulo sinistro inferiore, in vico *Odemisch*. Ex ectypo, quod miserat Demosthenes Baltazzi, ed. S. Reinach *Revue archéol.* Troisième sér. VI (1885) p. 404 n. 4.

I ----- | ἰδίαν αὐτοῦ ἀρετὴν ἐν πᾶσιν | καὶ διὰ τὴν τοῦ γένους καὶ
5 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Θεόφρονος τοῦ Θεόφρονος Ἑρμολάου Θεόφρο||νος¹,

De scriptura tituli editor nihil dicit, nisi v. 3 extr. Y intra orbem litterae O incisum esse. 4 Editor unum titulum esse sibi persuasit, ita ut v. 4—8 rationes quibus permoti Graeci Asiani de honoribus Theophronis decrevisent indicarentur, a versu nono vero apodosis ipsum decretum continens inciperet. Qua in re neglexit, infra v. 15—22 demum protasin solito more a particula ἐπεὶ incipientem legi, qua Theophronis merita enuntiarentur, et ei inde a verbis καθήκει οὖν subici apodosin. Etiam illa γνώμη Γαίω[υ] | Ἰουλίω, Παρδαλᾶ — υἱοῦ, Παρδαλᾶ indicio sunt, non apodosin, sed totum instrumentum (II) a versu nono incipere. Illa priora (I v. 4—8) igitur manifesto ad alium titulum pertinent, nempe ad statuæ subscriptionem, ita ut fere supplendum sit [Τὸ κοινὸν τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων Θεόφρονα Θεόφρονος νεώτερον Ὑπαιπηνὸν διὰ τε τὴν] | ἰδίαν αὐτοῦ ἀρετὴν κτλ. Basibus monumentorum honorariorum infra ipsum titulum dedicatorium decreta honorifica incidi usitatissimum est. Theophronis patriam (τὴν πατρίδα v. 7. ἐν τῇ πατρίδι v. 16. τὴν πόλιν v. 18) Hypaepa esse apparet ex v. 29, avo item Theophron, proavo Hermolaus, abavo rursus Theophron nomen fuisse ex v. 3—6.

ἱερέως διὰ γένου² τῆς Ἀναΐτιδος Ἀρτέμιδος³, ἐν τῇ | [Ἀ]σία⁴
καὶ πρὸς τὴν πατρίδα | [λ]αμπρότητα. |

Π [Ε]δοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήσιν⁵, γνώμη Γαῖο[υ] ||
10 Ἰουλίου, Παρδαλᾶ καὶ τοῦ δήμου τοῦ Σαρδι[α]νῶν υἱοῦ⁶, Παρ-

2 Cum eadem scriptura v. 16 redeat, non dubitandum est de metaplasmo, qui sane multo insolentior est quam ille similis in nominibus propriis tertiae declinationis in -ης cadentibus. 3 De Anaitide dea cf. F. Cumont apud Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2030 et E. Meyer ap. Roscher Lexikon der griech. u. röm. Mythologie I, 4 p. 330. Certum est eam a Persis cultam esse, quorum ex sermone nomen (*Anāhītā*) in linguam Graecam transiit. Plerumque Graeci eam eandem existimant cum ipsorum Diana; Ἀρτεμις Ἀναΐτις praeter hunc titulum etiam Syll.² 775, 4 et Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐδαγγ. σχολῆς 1880 p. 127 appellatur; neque vero aliam esse Ἀρτεμιν Περσικήν vel Περσίαν in nummis titulisque et apud scriptores haud raro commemoratam iure statuit Cumont; cf. n. 333, 4: ἀσυλίαν τῆς παρ' ὁμῶν Περσικῆς θεᾶς. Multo minus frequenter Magna Mater aut Venus appellatur. Omnino eius mentionem in titulis satis raram esse observat Reinach, eique ad unum omnes in Lydia eruti sunt. Sed quod idem hic accedere dicit testimonium de Sardianis deae sacris, assensum quidem tulit O. Hoferi in Roscheri Lex. d. gr. u. röm. Myth. III p. 2064 n. 10, sed tamen eum falli manifestum est. Neque enim hic quicquam de Sardibus legitur nisi Pardalam populi Sardianorum filium fuisse (v. 10. 11). Inde ne illud quidem iure colligitur, decretum concilii provinciae Asiae Sardibus factum esse, nam in eo concilio omnium civitatum quae eius participes essent civibus rogationes ferre licuisse sponte patet; multo minus de loco, ubi Theophron sacerdotio Anaïtidis functus sit, quicquam inde sequitur. Immo cum nihil aliud addatur, eum in patria sua Hypaepis sacerdotium gessisse manifestum est, praesertim cum de Hypaepenis Anaïtidis sacris etiam aliunde constet; Pausan. V, 27, 5: ἔστι γὰρ Λυδοῖς ἐπικλησιν Περσικῆς ἱερὰ ἐν τῇ Ἱεροκαίσαρῳ καλουμένη πόλει καὶ ἐν Ὑπαίποις. Ad eandem sine dubio spectant Ἀρτεμίσια quae Hypaepis agebantur. Cf. Revue arch. Troisième sér. VI 1885 p. 114 n. 14, 8. 9. Mitth. des arch. Inst. XIV 1889 p. 99 n. 35, 2. 10. 4 Cave hoc cum ἱερέως διὰ γένου coniungas. Immo sine dubio διὰ τὴν — τοῦ πατρὸς — ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα λαμπρότητα intellegendum collatis v. 19. 20. 5 I. e. concilio provinciali Asiae. Cf. n. 458²⁴. 6 De eiusmodi adoptionibus, per Asiam minorem satis frequentibus (υἱὸς πόλεως, δήμου, γερουσίας), Reinach provocat ad ea quae disputaverunt W. H. Waddington ad Lebasii inscr. III, 53. 525. 1592. 1602. G. Perrot Mémoires d'archéologie p. 175. G. Hirschfeld, Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien XXXIII (1882) p. 164. W. R. Ramsay Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 263 n. 5, 4. 5. Cf. etiam W. Liebenam Städteverwaltung im röm. Kaiserreiche p. 134 sqq. Cum Waddington homines pauperes a civitate corporibusque civilibus adoptari consuesse statuisset, Hirschfeld id ea re refutari monuit, quod haud raro homines et nobiles et locupletes illis appellationibus uterentur. Itaque hoc mere honorarium esse; quia munificentia sua

δαλᾶ, ἀρχιερέως καὶ διὰ βίου ἀγω[ν]οθέτου θεᾶς Ῥώμης καὶ
 Αὐτοκράτορος θεοῦ | [ὕ]οῦ⁷ Σεβαστοῦ, ἀρχιερέως μεγίστου καὶ
 15 πατρὸς | τῆς πατρίδος⁸ καὶ τοῦ σύμπαντος τῶν ἀνθ[ρώ]π[ω]ν γέ-
 νους· ἐπ(ε)ῖ⁹ Θεόφρων Θεόφρωνος νεώτερος, ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ
 πατρίδι γένου¹⁰ πρώτου καὶ φιλοδοξοτάτου καὶ πατρὸς ἐντιμο-
 20 φανεστάτης Ἀναΐτιδος Ἀρτέμιδος¹¹ καὶ ἐν τῇ Ἀ[σ]ίᾳ λαμπροτάτου
 ἀξιόματος ὥς καὶ συνγε[νι]χοῖς ἀρχιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσ-
 μῆσθαι, | νῦν τὸν βίον μετέλλαχεν· καθήκει οὖν διὰ τε α[ὐ]τὸν
 καὶ διὰ τὸ τοῦ γένους πρόσχημα συνεπικε[κοσμηθῆναι]¹² μὲν
 25 αὐτὸν τῇ τῶν Ἑλλήνων συνπα[[θείᾳ καὶ ἐστ]εφανῶσθαι¹³ χρυσῶ
 στεφάνῳ καὶ τε[[μᾶσθαι εἰκόνη γραπτῇ] ἐν ὅπλῳ ἐπιχρύσῳ καὶ |

eundem animum sibi erga patriam esse probassent, qui filiis erga parentes esse deberet, illos filios reipublicae appellari. Cf. Apuleius Metam. IV, 26: *speciosus adulescens inter suos principalis, quem filium publicum omnis sibi civitas cooptavit*. Ut hic, sic etiam in nonnullis aliis titulis eius mentionem cum naturalis originis indicatione coniungi monet idem allatis Lebas Inscr. III, 108, 2 [Τι]β[έ]ριον Κλαύδιον Μ[ε]ν[ε]μάχου καὶ τοῦ δήμου [υἱό]ν, φύσει δὲ Ἑρμοθέστου. 1083 a, 2 Κλεόστρατος υἱὸς [π]όλεως, φύσει δὲ [Ἀ]πειλλικῶντος. 7 Supplevi. [τ]οῦ Reinach, contra morem. Nomina Imperator Caesar Divi filius Augustus titulum intra annorum 27 a. Chr.—14 p. Chr. spatium incisum arguunt. Sed patris patriae nomen (not. 8) arctioribus finibus eius originem circumscribere videtur. 8 Senatus populique decreto appellationem patris patriae Augusto anno 2 a. Chr. n. tributam esse ipse refert in monumento Ancyrano p. LXXXXVI Mommsen cap. 35. Lat. 6, 24 sqq.: *tertium dec[im]um consulat[um] cum gerebam, senatus et equ[est]er ordo populusq[ue] Romānus universus [appellavit me patrem p]atriae*. Graece 48, 9 sqq. τρισκαίδεκάτην ὑπατείαν ἄγοντός μου ἥ τε σύνκλητος καὶ τὸ ἱππικὸν τάγμα ὃ τε σύνπας δῆμος τῶν Ῥωμαίων προσηγόρευσέ με πατέρα πατρίδος. Consentit Cassius Dio LV, 40, 40, cum reliqui qui eius rei mentionem faciunt de tempore taceant. Quare post illum annum haec decreta perquam probabile est, etsi et Dio dicit iam ante illud decretum homines nonnunquam illo nomine usos esse et tituli a Mommseno Röm. Staatsrecht II, 2³ p. 779 not. 2 allati id confirment. Augusti principatu plerumque illud reliquis omnibus titulis aut praemitti aut ut hic subiungi observat Mommsen p. 785. 9 ἐπὶ lapis. 10 Cf. not. 2. 11 Cf. not. 3. 12 Supplevi. συνεπικε[[λέεσθαι] Reinach, dubitans sane. Huic verbo, quod alibi non legitur, fere eandem ac παραμυθεῖσθαι notionem tribuere videtur, sive medium genus esse et accusativum obiecti αὐτόν regere opinatur, sive pro passivo habet ut αὐτόν subiectum infinitivi sit. At utut de structura statues, ipsa notio quomodo in hoc quidem verbo inesse possit non assequor. Quod contra συνεπικοσμεῖν cum verbum notum est neque admodum rarum, tum vim habet perbene huc quadrantem. 13 Supplevi. [στ]εφανῶσθαι Reinach.

----- ἐπὶ τῇ πατρίδι¹⁴ τῆς θε¹⁵-----
 -----ης διαπεμφθῆναι τε | [τοῦ δόγματος¹⁶ τὸ ἀντί-
 γραφον] πρὸς Ὑπαιπηνούς.

14 Versuum 27. 28 reliquiae obscurissimae sunt. καὶ | [τὴν μὲν εἰκόνα
 τεθῆναι] ἐπὶ τῇ πατρίδι Reinach, fortasse recte, etsi ἐπὶ cum dativo in eius-
 modi enuntiato usurpatum non caret reprehensione soloecismi satis gravis.
 15 τῆς θε[όφρονος] Reinach. At si de Theophronis quidem patria hic verba
 fierent, quid quaeso sibi vellet articulus feminini generis τῆς? Quare mihi
 in mentem venit τῆς θε[οῦ τῆς Περσικῆς] (cf. n. 333, 1). Quin urbs aut terra
 unde sacra numinis alicuius alio translata sunt, patria eius appellari possit
 non dubium est. Sed scrupulum movet cum ipsa sententia, tum quod pa-
 rum verisimile est, eandem quae supra bis Ἀρτεμις Ἀναΐτις audiat alio
 eiusdem tituli loco deam Persicam appellari. 16 Supplevi. τῆς ἐπιγρα-
 φῆς Reinach. At decretum lapidi incisum nos quidem inscriptionem vocare
 solemus, veteres vero sic nomine quod est ἐπιγραφὴ non utuntur; vice
 versa titulus dedicatorius imaginis est sane ἐπιγραφὴ, sed huius dedicationis,
 non decreti honorifici, exemplum ad cives Theophronis transmitti omnino
 incredibile est.

471 In vico *Hadjileri*, viginti minutarum intervallo septen-
 trionem versus a *Tschobanissa* inter Magnesiam Sipyli et Sardes,
 ubi fuisse videtur Mostenorum oppidum. Ed. P. Foucart Bull. de
 corr. Hell. XI (1887) p. 89 n. 9.

[Τιβέριος Καῖσαρ,] | θεο[ῦ Σεβασ]το[ῦ υἱός, θεοῦ] | Ἰουλί[ου
 5 υἱώνος,] || Σεβ[αστός, ἀρχιερ]ε[ῖς] μέγιστος, δημαρχι|κῇ[ς] ἐξου-
 10 σίας] | λγ', αὐτοκράτωρ | η', ὕπατος [ε' 1,] || κτίστης ἐνὶ καίρῳ
 δώδεκα πό[λεων]², τὴν πόλιν³ | ἔκτισεν.

Litterae ΑΘΠΣ; notae numerales linea horizontali a superiore parte
 traducta indicantur. 1 Trigesimam tertiam Tiberii potestatem tribuniciam
 octavamque eiusdem salutationem imperatoriam in annum 34 p. Chr. inci-
 dere adnotat Foucart. 2 Duodecim oppida motu terrae, qui a. 47 a. Chr.
 accidit, eversa Tiberium restituisse Tacitus II, 47 consentiens cum titulo
 refert eaque nominatim enumerat. Quod numerum duodenarium excedit
 index nominum in monumento Puteolano (C. I. Lat. X, 4624. Dessau Inscr.
 Lat. sel. 156), id eo redit quod is non illius anni et occasionis modo rationem
 habet, sed etiam oppida postea demum (*Cibyra* 23 p. Chr., cf. Tac. IV, 43,
Ephesos 29 p. Chr.) motu terrae deleta et a Tiberio restituta comprehendit.
 C. I. G. 3450 finis decreti gratiarum actionis ab illarum civitatum concilio
 compositi exstat, ubi singularum legati cum suffragiorum indicio (ἐδοξεν)
 enumerantur. Hic exstant ethnica Μοσ[τ]ηνός, Κιβυράτης, Μάγνης, Ἱεροκαιοσαρεύς,

Ἀπολλωνιδεύς, Ἰρχάνιος, Μυρειναῖος, Τημνε[ί]της. 3 Oppidum est Mostenorum, quod in omnibus nominum recensibus (not. 2) invenitur. Quod vero Tacitus dicit *quique Mosteni aut Macedones Hyrcani vocantur*, id vix aliter accipi potest atque ut illum eiusdem civitatis haec nomina opinatum esse statuamus. Qua in re erravit, nam in titulo Latino Puteolano et in Graeco Sardonio (n. 2) utrumque oppidum separatim commemoratur. Quod vero Μοσσηνοὺς eosdem esse ac Μασσηνοὺς (n. 338, 16) coniecerunt H. von Prott et W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII 1902 p. 440, id mihi dubium videtur.

472 Magna basis marmoris candidi, supra et infra ornata marginibus prominentibus, eruta ante templum Apollinis Didymei. Ex ectypo et apographo suo ed. B. Haussoullier Revue de philologie XXIII (1899) p. 148 n. 29 (Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 264).

[Οἱ] ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται | οἱ ἐργαζόμενοι τὸν ἐν Διδύμοις
5 ναὸν¹ Μενίσκον Μέλαγρος, φύσει δὲ Ζωπύρου, ἱερο|νίκην, νική-

4 Templum Apollinis Didymei cum initio quinti a. Chr. n. saeculi a Dareo Hystaspis f. Persarum rege combustum esset (Herodot. VI, 19), usque ad Alexandri Magni aetatem desertum iacuerat, oraculum obmutuerat. Tum vero rursus vaticinia edi coepisse refert Callisthenes apud Strabonem XVII, 1, 43 p. 844 Cas. προστραγηθεῖ δὲ τοῦτοις ὁ Καλλισθένης, ὅτι τοῦ Ἀπολλωνος τὸ ἐν Βραγχίδαῖς μαντεῖον ἐκλελοιπός, ἐξ οὗ τοῦ ἱερὸν ὑπὸ τῶν Βραγχιδῶν σεσύλητο ἐπὶ Ξέρξου περσισάντων, ἐκλελοιπυίας δὲ καὶ τῆς κρήνης, τότε (332 a. Chr. n.) ἥ τε κρήνη ἀνάσχοι καὶ μαντεῖα πολλὰ οἱ Μιλησίων πρέσβεις κομίσαιεν εἰς Μέμφιν περὶ τῆς ἐκ Διὸς γενέσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς ἐσομένης περὶ Ἀρβήλα νίκης καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου καὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι νεωτερισμῶν. Fontem parietinis templi antiqui obrutum non forte fortuna tum ipsum rursus comparuisse, sed Milesios cum eversa Persarum dominatione libertatem recuperassent delubrum restituere constituisse, qua in re primum necessario rudera quibus locus sacer obrutus iaceret removenda fuisse, tam sagaciter quam probabiliter coniecit Haussoullier Études p. 4. Similiter tunc Ephesii Artemisium restituerunt, adeo eiusdem artificis opera usi; cf. Vitruv. VII, 1, 16 p. 159, 19 Rose²: *primumque aedis Ephesi Dianae Ionico genere ab Chersiphronē Gnosio et filio eius Metagene est instituta, quam postea Demetrius ipsius Dianae servus et Paeonius Ephesius dicuntur perfecisse. Mileti Apollini item Ionicis symmetriis idem Paeonius Daphnisque Milesius instituerunt.* Sed feliciter Ephesiis quam Milesiis cessit, qui opus inchoatum nunquam perfecerunt. Intra annorum 306—293 a. Chr. n. spatium eos etiam in aedificando occupatos fuisse Hauss. collegit ex n. 213, 11: εἰς τὰ κατασκευαζόμενα ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Διδύμοις. Per reliquam saeculi a. Chr. tertii partem utrum continuatum sit opus an propter bella turbasque quibus

σαντα τὰ Διδύμῃα | τρίς, γυμνασιάρχῃσαντα [πάν]των πρῶτον²
καὶ τὰς λοιπ[άς] | ἐπιτελέσαντα αὐτοῖ[ς κα]θ' ὑπερβολὴν φιλο-
10 δοξίας, [πρεσβ]εύσαντα πρὸς τὸν Σεβασ[τὸν]³ | ὑπὲρ τῆς ἀσυλίας
τοῦ Διδυ[μέως] Ἀπόλλωνος⁴ καὶ τῶν τῆς | πόλεως δικαίων, τει-

tum Asia vexabatur intermissum, propter testimoniorum defectum definiri nequit. At cum Romanorum victoria illis regionibus pax et otium redditum esset, aedificationem non cessasse indicant rationum tabulae annorum 180—149 a. Chr. spatio (Hauss. Études p. 171) conscriptae (ἀπολογισμὸς τῶν ἔργων τῶν συντελεσθέντων ὑπὸ τῶν τοῦ θεοῦ παίδων), quas edidit et commentario doctrinae et acuminis pleno illustravit Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 158 n. 1. p. 162 n. 2. p. 166 n. 1 b. p. 167 n. 2 b. p. 171 n. 3 a b. Primo a. Chr. n. saeculo (fere a. 48 a. Chr.) certe de porta principali templi valvis eburneis ornata testatur titulus n. 193, 10. Tum vero intermissum est opus, dum C. Caesar Germanici f. (37—41 p. Chr.) id resumeret. Cf. Sueton. Gaius 21 *destinaverat et Sami Polyeratis regiam restituere, Miletī Didymeum peragere*. Cassius Dio LIX, 28, 4 Γάιος δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῷ ἔθνει τέμενός τι ἑαυτῷ ἐν Μιλήτῳ τεμενίσαι ἐκέλευσε· ταύτην γὰρ τὴν πόλιν ἐπελέξατο, λόγῳ μὲν εἰπὼν ὅτι τὴν μὲν Ἐφεσον ἢ Ἀρτεμῖς, τὴν δὲ Πέργαμον ὁ Αὐγουστός, τὴν δὲ Σμύρναν ὁ Τιβέριος προκατελήψασιν, τὸ δὲ ἀληθὲς ὅτι τὸν νεῶν, ὃν οἱ Μιλήσιοι τῷ Ἀπόλλωνι καὶ μέγαν καὶ ὑπερκαλλῇ ἐποίουν (imperfecto tempore opus nondum absolutum indicari acute observat Hauss.), ἰδιώσασθαι ἐπεθύμησε. Non suis impensis restituisset, sed Asiae provinciae ut reficeret imperasse Caesarem narrat Dio, qua cum re egregie conveniunt illa οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται. Ceterum vides inter scriptores convenire de Didymeī perficiendi conatu; cui rei quod adiungit Dio, aedem si perfecta esset ab Apolline Didymeō ad se ipsum translaturum fuisse principem, id quam fidem habeat in medio relinquendum est, quandoquidem intra brevem Gaii principatum non contigit ut opus absolveretur. Neque post illum quisquam id denuo suscepisse videtur; certe altero p. Chr. saeculo nondum perfectum erat. Cf. Pausan. VII, 5, 4: Ἰῶσι δὲ ἔχει μὲν ἐπιτηδείατα φρῶν κράσεως ἡ χώρα, ἔχει δὲ καὶ ἱερὰ οἷα οὐχ ἐτέρωθι, πρῶτον μὲν τῆς Ἐφεσίας μεγέθους τε εἵνεκα καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ πλούτῳ, δύο δὲ οὐκ ἐξεργασμένα Ἀπόλλωνος, τό τε ἐν Βραγχίαις τῆς Μιλησίας καὶ ἐν Κλάρῳ τῇ Κολοφωνίων. Nihil igitur relinquitur dubii, quin recte Gaii Caesaris principatui et hunc titulum et n. 473 vindicaverit Haussoullier. 2 Cave πάντων genetivum partitivum intellexeris et ad πρῶτον rettuleris. Immo recte Hauss. eum indicari statuit, qui primus gymnasiarchus omnium fuerit, cum antea παῖδες, πατέρες, πολῖται suos separatim magistratus habuissent; C. I. G. 2883, 13 γυμνασιάρχου πάντων τῶν γυμνασίων affert idem. 3 Proclive est, hanc simplicissimam principis appellationem referri ad eum qui tum ipsum imperaverit, cum haec exararentur. Sic de Gaio (cf. not. 1) intellegenda erit. Haussoullierus (cf. not. 4) maluit ad Tiberium referre, et sunt sane quae eius sententiam commendent. 4 Haec ad illam de iure asyli contentionem rettulit Haussoullier, de qua accurate refert Tacitus Ann. III, 60 sqq. Tum inter alias nobilissimas civitates, ex quibus suo quaeque delubro ius asyli impetrare

15 μηθέντα | ὑπό τε τῆς Ἀσίας⁵ καὶ τοῦ δήμου || τοῦ Μειλησίων
καὶ τῆς γερουσίας⁶ χρυσαῖς εἰκόσι καὶ ἀνδριᾶσιν⁷ καὶ ταῖς
ἄλλαις μεγίσταις τειμαῖς, ἀπόγονον | ὄντα Λυκομήδους βασι-
20 λείας⁸, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας | τῆς εἰς αὐτοὺς Ἀπόλλωνι |
Διδυμ(ε)ῖ καὶ Ἀρτέμιδι Πυθείῃ⁹.

conaretur, etiam Milesios fuisse scriptor definite indicat III, 63: *neque minus Milesios Dareo rege niti*. Illo igitur tempore (a. 22 p. Chr.) Meniscum, fortasse cum aliis, legatum Romam iisse. Neque improbabile esse eundem quadriennio post (26 p. Chr., cf. Tac. Ann. IV, 53) iterum eodem missum. Atque hanc quidem rem, quia nec probari potest nec redargui, in medio relinquamus. Illa vero prior Menisci legatio non caret probabilitate. Nam certe quod ad Augustum missus dicitur, cum de illa iuris asyli causa non Tiberium, sed senatum constituisse ex Taciti narratione appareat, non nimis premendum est. At simplici ὁ Σεβαστός (not. 3) Gaium indicari quam Tiberium probabilius est. Quare nescio an Meniscus per annorum 37—41 p. Chr. spatium potius de amplificando iure asyli (n. 473, 7—10) ad Gaium, quam anno 22 p. Chr. de eo constituendo ad Tiberium legatus ierit. Neque enim est cur illud beneficium a Gaio Caesare ultro potius oblatum existimemus, quam a Milesiis, simulac de principis consilio Didymei restituendi certiores facti essent, per legationem expetitur. 5 Cf. n. 458²⁴. 6 Cf. n. 488³. 7 Cf. n. 352²⁸. 8 Cf. n. 346⁴. 9 Cf. n. 35³.

473 Stela lapidis conchylatae, extracta ex muro Byzantino ante templum Apollinis Didymei. Et frontem et latus dextrum tenet laterculus quaestorum Apollinis, ex quibus mediam planiciei anticae partem, quam hic repetimus, ed. B. Haussoullier *Revue de philologie* XXIII (1899) p. 149 n. 30. XXVI (1902) p. 133 (*Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion* p. 274).

Ἐπὶ στεφανηφόρων¹ Θεμί|σωνος καὶ Ἀπολλωνίου, | προφητεύοντος
5 δέ Φανί|ου τοῦ Μέλανος², ταμί|ας || ὁ παρεδρεύσας³ τὴν πρῶ-
τὴν ἐξάμηνον Φιλύδην⁴ | Εστιαί|ου⁴, ἐ|φ' οὗ καὶ προσ|εδόθη

¹ Eponymus Milesiorum magistratus. Cur hic duo recenseantur, cum alibi singulis annis singuli sint, latet. ² Cf. Greek Inscr. in the British Museum IV, 4 p. 93 n. DCCCCXXIII b, 6. 7: προφήτη[ς] | Φανία[ς]. Hauss. De prophetis Apollinis Didymei cf. n. 493². ³ Eum ex quaestorum numero indicari, qui per prius anni semestre collegio praefuerit, apparet, etsi hac vi pro παρεδρεύσας potius προεδρεύσας exspectaveris. ⁴ Cum Hauss. primo ἐστὶ ἀν[ήρ], ἐ|φ' οὗ legisset, A. Wilhelm *Jahreshefte des österr. arch. Inst.* III 1904 p. 57 nomen quod est Ἑστιαίου agnovit, quam lectionem recte se habere deinde Haussoullier e typis demo examinatis testatus est.

10 ὁπὸ Καίσαρος⁵ πρὸς | τῇ προὑπαρχούσῃ ἀσυλίᾳ⁶ || τοῦ ἱεροῦ
 μίλια δύο⁷, ὅποτα|μειύοντος Δώρου τοῦ Δώ|ρου· ἤρξεν τε ἕως
 καὶ δι|καίως [κ]αὶ εὐσεβῶς.

5 C. Caesar (37—44 p. Chr.). Cf. not. 6 et n. 472¹. 6 Ius asyli, quod antiquitus habuerat delubrum Apollinis Didymei, anno 22 p. Chr. senatus decreto confirmatum erat (n. 472¹). Sed cave tum id amplificatum esse existimaveris, ut Καῖσαρ v. 8 Tiberius intellegatur. Primo enim tum omnino non ab imperatore res transacta est, sed ad senatum reiecta (Tac. Ann. III, 60: *sed Tiberius vim principatus sibi firmans, imaginem antiquitatis senatui praebebat, postulata provinciarum* (sc. de iure asyli) *ad disquisitionem patrum mittendo*). Deinde vero alienissimum a Tiberii mente erat tale privilegium, quod haud pauca publice incommoda habebat, ultro augere. Quare rectissime Haussoullier sumpsit Gaium, cum templum perficere meditaretur, Milesios hoc dono exornasse. 7 Cf. Tac. Ann. III, 62: *et memorabantur* (ab Hierocaesariensibus) *Perpennae, Isaurici* (n. 449. 450) *multaque alia imperatorum nomina, qui non modo templo* (Dianae Persicae, cf. n. 333¹), *sed duobus milibus passuum eandem sanctitatem tribuerant*. Hoc exemplum videtur C. Caesar imitatus esse, ne ullum intra Asiam provinciam fanum hoc quidem nomine meliore condicione quam Didymeum ab ipso perfectum uteretur. Ceterum etiam alibi asyliae fines labente tempore modo amplificatos modo contractos esse luculentissime demonstrat Strabonis de Artemisio Ephesiorum narratio XIV, 1, 23 p. 644 Cas.: ἀσυλον δὲ μένει τὸ ἱερὸν καὶ νῦν καὶ πρότερον· τῆς δ' ἀσυλίας τοὺς ὅρους ἀλλαγῆναι συνέβη πολλάκις, Ἀλεξάνδρου μὲν ἐπὶ στάδιον ἐκτείναντος, Μιθριδάτου δὲ τόξευμα ἀφέντος ἀπὸ τῆς γωνίας τοῦ κεράμου καὶ δόξαντος ὑπερβαλέσθαι μικρὰ τὸ στάδιον, Ἀντωνίου δὲ διπλασιάσαντος τοῦτο καὶ συμπεριλαβόντος τῇ ἀσυλίᾳ μέρος τι τῆς πόλεως· ἐφάνη δὲ τοῦτο βλαβερὸν καὶ ἐπὶ τοῖς κακούργοις ποιοῦν τὴν πόλιν, ὥστ' ἠκρόωσεν ὁ Σεβαστὸς Καῖσαρ.

474 Basis marmoris albi inventa in turri Turcica quae est Pergami ad angulum meridionalem et occidentalem templi Minervae. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 330 n. 497.

Ἡ βουλῇ(ι) καὶ ὁ δῆμος ἐτίμ[ησαν] | Ὅτακιλίαν Φαυστίαν,
 Γναίου Ὅ[τακιλίου] | Φαύστου θυγατέρα, ἱέρειαν γ[ενομένην] |
 5 τῆς Νικηφόρου καὶ Πολιάδος [Ἀθηνᾶς¹ καὶ] || Ἰουλίας συνθρό-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Memorabilis antiqua litterae ξι forma Ξ.
 1 Cf. n. 324¹.

νου², νέας Νικη[φόρου, Γερμα]νικοῦ Καίσαρος³ θυγατρὸς, δ[ιὰ
 τε τὴν τῶν] | γονέων αὐτῆς εἰς τὴν [πατρίδα ἐν παντὶ τῶι] |
 βίῳ φιλοδοξία(ν)⁴ καὶ διὰ [τὴν κοσμιωτάτην αὐτῆς]⁵ | ἀγωγὴν
 10 καὶ πρὸς τὰς [θεᾶς⁶ εὐσεβείας ὅ]||περβολήν.

2 Ex Germanici Caesaris filiabus hic unam agnosci licere natu minimam perspexit Fränkel. Nam hanc, pleno nomine Iuliam Livillam, haud raro mero nomine gentili Iuliam appellari, id quod in sororibus maioribus Agrippina et Drusilla nunquam fieret; cf. Th. Mommsen *Hermae* XIII p. 265 not. 2, qui provocat ad titulos C. I. Lat. VI 3998 *Hymnus paedagogus* [*Iuliae Germanici filiae*. VI 4352 *Prima Augusti et Augustae liberta*], *nutrix Iuliae Germanici filiae*. Divinis honoribus eam a Pergamenis affectam esse postquam frater C. Caesar rerum potitus sit (die 16 m. Martii 37 p. Chr.) consentaneum est, quo tempore ipsa undeviginti annos nata erat (Tac. II, 54). Sed cum initio fratri in deliciis fuisset, biennio post in exilium acta est (Cassius Dio LIX, 22, 8. Sueton. Gaius 24) et omnino interdictum ne quis cuiquam ex principis necessariis quicquam honoris haberet (Dio § 9: ἀπηγόρευσε μηδενὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ μηδεμίαν τιμὴν δίδοσθαι). Hoc igitur temporis intervallo (37—39 p. Chr. n.) monumentum Pergamenum dedicatum constat. Etenim revocata quidem est Iulia a Claudio patruo anno 41 p. Chr. (Cassius Dio LX, 4, 1), sed neque tum eam ut deam cultam esse credibile est, et brevi post reditum Messalina eam interemit (Dio LX, 8, 4). Fränkel.

3 Natura Drusi, adoptione Tiberii filius, qui anno 19 p. Chr. n. fato functus est. Cf. not. 2.

4 ΔΟΞΙΑΣ lapis. Propter praepositionem ἔνεκα quae eius menti obversabatur lapicidam peccasse non improbabilius statuit Fr.

5 Supplevi. [τὴν τῆς ἱερωσύνης] | ἀγωγὴν Fränkel, qui provocat ad Polyb. III, 86, 7 παρέντες τὴν κατ' ἐνιαυτὸν ἀγωγὴν τῶν πραγμάτων. XXIV, 43, 4 ὁ μὲν Ἀρίσταινος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως. Sed neutro tamen loco ἀγωγὴ ad muneris vel officii notionem, qualis est ἱερωσύνη, refertur. Quod contra victus morumque genus, laudabile potissimum, vocabulo ἀγωγὴ significari notum est. V. n. 223, 15 φαίνεσθε γὰρ καθόλου ἀγωγῇ ταύτῃ χρῆσθαι. n. 485, 2 sqq. ἄνδρα φιλότιμον καὶ ἐνάρετον καὶ ἡθελὶ καὶ ἀγωγῇ κόσμιον καὶ ἀρχιερατεύσαντα κτλ. Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 494 n. DXLVI, 2 sqq. διὰ τ[ε] τὴν αὐτοῦ κόσμιον ἀγωγὴν κ[αὶ] τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ἐα[ρ]ν εὐνοίαν. Praecipue in mulieribus κοσμιότης praedicari notum est. Cf. C. I. G. 3445, 6. 7 ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ τῆς περὶ τὸν βίον κοσμ[ι]ότητος τε καὶ ἀγνείας. 6 Minervam Victricem et Iuliam. Cf. not. 2.

475 Tabula marmorea inserta muro, Aezanis. Scriptura per duas columnas disposita, ex quibus sinistra continet v. 1—15, dextra, cuius initia modo versuum exstant, v. 16—30. Edd. Hamilton *Researches* II n. 46. Ex ectypo et apographo suo Lebas *Inscr.* III, 855 (J. Franz C. I. G. III add. p. 4063 n. 3834 a¹⁸).

L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 5 n. 9).

Ἀπὸ Ῥώμ[ης¹.] | Νέρων² Μηνοφίλῳ³ χαίρειν· | Μενεκλῆς καὶ
Μητροδόωρος οἱ υἱοὶ σου ἐλθόν|τες πρὸς με ἅπαντα ἐδήλωσαν ὅσα
5 τε αὐτὸς || ἐφιλοτιμήθης πρὸς ἡμᾶς καὶ ὅσα εἰσηγήσω τῇ |
πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας τιμὰς· ἐφ' οἷς οὐ | μετρίως
ἀπεδεξάμην σοῦ τὸ βέβαιον τῆς εἰς με | εὐνοίας καὶ τὸ ἀεὶ
μέλειν σοι προσεπινεῖν τι τῇ | -----
10 -----αι||-----
-----ω γε|-----ην εἰ | [παν]τὸς ἀναλώματος εἴη σοι ἡ
περὶ ἡμᾶς φιλοτιμία | [τα]ῦτα ἤδη δεδηλωκότι, ὅτι οὐδὲ τῶν
ιδίῳν ξνε|[κά γε] αὐτῆς φεῖδεσθαι προαιρῇ. Μενεκλῆς δὲ ὁ ||
15 [ὅς ἐτ]οίμως εἶχεν καὶ προσμένειν μοι χρόνον | ὅσον ἂν βο[υ-
λωμαι-----], | ὃν ἐγὼ δίκ[αιον⁴
ἡγούμενος ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σοῦ] | γήρως ἀπέ[λυσ]α τῆς παρ'
ἐμοὶ ἐν Ῥώμῃ καταμονῆς | καὶ πρὸς σὲ [ἀπελθεῖν ἐκέλευσα
20 γηροτροφήσον]||τα, ἔγραψα δ[ὲ -----
-----] | ἐπιμελέσ[τα]τα -----
----- πρὸς τήν | πόλιν ὑμῶν [-----
ἔγραψα] | δὲ καὶ πρὸς Α----- |
25 δηλώσας ὡς ----- || γὰρ εὖνους

Litterae ΑΑΘΞΠΣ. 1 De loci unde data est epistula significatione cf. n. 331²¹. Partem praescriptorum deesse, quae et diei, mensis, anni significationem et titulos Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ continuerit observat Waddington, monens in ectypo v. 1 plane desiderari, v. 2 admodum mutilum esse. Sed utrum haec omnino in dextra versus primi parte interciderint, an Menophilus ipse cum litteras lapidi incidendas curaret praescripta in brevius contraxerit vix discernas. 2 Imperator 54—68 p. Chr. n. Accuratius epistulae tempus definiri nequit. 3 In inscriptionibus Aezanitarum satis frequens esse hoc nomen docet Waddington allatis exemplis C. I. G. 3957a II, 5. Lebas Inscr. III, 857, 2. 882, 2. 3. 984, 3. Ex quibus titulis quem primo loco recensui, pars est decreti n. 458, in quo summus sacerdos Asiae provinciae recensetur Ἀπολλώνιος Μηνοφίλου Ἀζανίτης v. 34. 78. Iam cum et illum et hunc Menophilum inter nobilissimos patriae cives fuisse manifestum sit, neque nimium videri potest sexaginta fere annorum intervallum, quandoquidem Menophilum Neronis principatu iam ad extremam senectutem pervenisse videmus (v. 17—20). 4 Versus 17—20 supplere conatus sum ita ut certe summa sententia et structura restitueretur, etsi singula verba incertissima esse me non fugit.

μο[ι----- γρά]]φειν ἐὰν τοῦ δ[έγι--
 -----] | παρέχ[εσθαί σο[ι-----
 -----] | δέχομαι τὴν ἀ-----
 ----- | δέ μοι μένει[ν-----
 30 -----]||τεν ἧ Μην[οφιλ-----]

476 Lapis ex Doryladi parietinis delatus in oppidum *Eski-Schehir* in aedificium viae ferreae. Ed. Th. Preger Mitth. des arch. Inst. in Athen XIX (1894) p. 305 n. 4.

[Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Δορυλαέων ἐκ τῶν [τῆς] πολει-
 τε[ῖ]ας¹ ἀ[π]οτειμῆσεων² Τίτω Κλωδί[ω] Ἐπρίω Μαρκέλλω³, ἀνθ-
 5 υπάτω τὸ β⁴, | ἐπιμεληθέντος τῆς ἀναστάσε[ω]ς τοῦ ἀνδριάντος

Litterae volgares praeter ΠΣ. 1 ΣΤΝ Ι ΙΙ ΣΙΙΟΛΕΙΤΕΙ|Λ. 2 ΑΙΙΟ
 ΙΕΙΜΙΣΕΩΝ. De vocabuli significatione Pregerus haud inepte provocat ad
 Bekkeri Anecd. I p. 437, 30 ἀποτίμησιν· τέλος ἢ φόρον. 3 Cf. E. Klebs
 Prosopographia imp. Rom. I p. 445 n. 945. Integra nomina ut hic in titulo
 Cyprio C. I. Lat. X, 3853 et diplomate militari III, 9. In reliquis titulis item-
 que ubique in nummis et apud scriptores aut Eprius Marcellus appellatur
 aut adeo alterutro modo ex his nominibus indicatur. Praetor fuit a. 48
 p. Chr., deinde legatus Lyciae (Tac. ann. XIII, 33; titulus Tloënsis Inscr. Gr.
 ad res Rom. pert. III p. 206 n. 553 Τλωέων ὁ δῆμος Ἐπριον Μάρκελλον) tum
 consul I suffectus fere anno 60 p. Chr. Per proximorum annorum res satis
 frequens sed nequitiam honorifica eius memoria apud Tacitum (Ann. XVI,
 22, 26, 28, 29 anno 66. Hist. IV, 6—8 a. 69. IV, 43 a. 70 p. Chr. n.). Post
 proconsulatum Asianum (not. 4) iterum consul suffectus fuit anno 74 p. Chr.
 Denique coniuratione in Vespasianum patefacta capitis damnatus ipse sibi
 mortem conscivit a. 79 p. Chr. (Cassius Dio LXVI, 46, 3, 4). 4 Per tres an-
 nos proconsulem provinciam Asiam rexisset Eprium Marcellum nummi testan-
 tur ex quibus Sardiani inscriptionem Ἐπὶ Μαρκέλλου τὸ β' Σαρδιαίων habent,
 cum in Cymaeis Αὐτοκράτορα Καίσαρα Οὐεσπασιανόν | ἀνθυπ(ά)τω Ἐπρίω Μαρ-
 κέλλω τ(ὸ) γ' Κυ(μ)αίων sit itemque Synaitarum moneta titulum Θεᾶν [Ρώμην]
 ἐπὶ Μαρκέλλου τὸ γ' habeat. Cf. Waddington Fastes des provinces Asiatiques
 de l'empire Romain n. 96 et Klebs Prosopogr. imp. R. I. I. Etiam titulus
 Tusculanus C. I. Lat. XIV, 2642, in quo nomen quidem non exstat, sed verba
pro cos. Asiae per triennium aetatem tulerunt, satis certa ratione ad hunc
 refertur. Quinam fuerint illi tres anni, post Waddingtoni disputationem non
 amplius dubitari licet. Nam cum Marcellus Romae versatus sit et mense
 Ianuario 70 p. Chr. et calendis Maiis 74 p. Chr., quo tempore altero consu-
 latu functus est, administrationis Asianae triennium aut inter haec duo tem-
 pora locum habet, aut inter alterum consulatum et mortem (79 p. Chr.).
 Sed huius quidem posterioris temporis pars aliis proconsulatibus (Vettius

καὶ τὴν βά|σιν ἐκ τοῦ ἰδίου⁵ κατασκευά|σαντος Θεογένους Με-
νά|ν]δρου τοῦ Μενεμάχου ἀρχι|παραφύλακος⁶.

Bolanus Waddington n. 97. Silius Italicus Waddington n. 98. M. Plancius Varus Waddington n. 99) occupata est, ut certe integrum triennium Marcelli magistratui non relinquatur. Quod contra si eum cum Waddingtono ab aestate 70 p. Chr. ad idem anni 73 p. Chr. tempus provinciam rexisset statuimus, nulla difficultas relinquatur. 5 Plerumque quidem ἐκ τῶν ἰδίων dicitur, sed ne singularis quidem numeri usus plane inauditus est. Cf. n. 583, 6. 704, 5. 740, 4. Revue arch. Troisième sér. XXXVIII 1904 p. 307 n. 26 a, 4. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 617 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 469), 4. Inscr. Gr. Sic. et It. 1664 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 247), 13. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 230 n. 634, 8. Lebas-Waddington Inscr. III, 2824, 5 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 975). Journal of Hell. stud. X 1889 p. 55 n. 6, 7. XII 1894 p. 178 n. 8, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 992). p. 184 n. 22, 3. p. 191 n. 44, 4. Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 265 n. 6, 1. 2. XVII 1893 p. 3 n. 6, 4. Archiv f. Papyrusforschung II p. 436 n. 32, 4. Tebtunis papyri I p. 455 n. 405, 3. 49. 6 Cf. n. 4859.

477 Titulus Smyrnaeus. Ed. ex Cossoni schedis sine loci notitia Jac. Gronov Mem. Cosson. p. 144, 14. Smyrna ad se missum apographum expressit Cuperus ad Lactantium de mortibus persecutorum p. 163 ed. Bauldri (Boeckh C. I. G. 3146).

Ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος | ὕδατος¹ ἐπὶ τὸν Δία τὸν | Ἀκραῖον², ἐπὶ
5 Οὐλπίου | Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου³, || ἐν ταῖς στρατηγίαις⁴ |
ταῖς Μάρκων Ἰουνίων | υἱοῦ καὶ πατρὸς | -----

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 1 Aquaeductum innui, qui Traiani proconsulatu effectus eiusque honoris causa *aquae Traianae* (n. 478, 1. 2) nomine exornatus sit, apparet. Quantum momenti habuerit in templis et delubris aquae limpidae usus notum est (cf. Syll.² 579¹⁰), quare non mirum in dei potissimum fanum aquam deductam esse, sed sine dubio ita institutum erat, ut etiam cives ea uti commode possent. Praepositionem ἐκ Boeckhius sic interpretatur, ut haec verba fistulae inscripta fuisse sumat, quae cum partem totius aquaeductus efficiat, recte ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος ὕδατος esse dicatur. Inusitatum sane dicendi genus, sed meliorem interpretationem non video; nam qui latissime patet usus, ut illa praepositione indicetur ex quibus redditibus impensae in opus aliquod factae sint, is huc non quadrat. 2 De huius dei apud Smyrnaeos sacris Boeckhius provocat ad Eckhelii Doctrinam nummorum II p. 543. 557. 564. 3 Traiani imperatoris pater. Proconsul Asiae fuit anno 79/80 p. Chr., ut apparet ex titulo Laodicensi C. I. G. 3935, 4 καθιερώσαντος Μάρκου Οὐλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπάτου. Nam annus definitur versu 4 ubi legitur [Αὐτοκράτορι] Τίτῳ Καίσαρι Σεβαστῷ

Οὐδεσπασιανῶ, ὑπάρτω τὸ ζ'. De reliquis huius Traiani rebus cf. Prosopogr. imperii Rom. III p. 463 n. 574. 4 Praetura civitatis Smyrnaeorum recte interpretatur Boeckh.

478 Lapis cum incisione in inferiore parte, quae recipiebat fistulam aquaeductus. Est in schedis Sherardianis p. 74 (cod. Ask. IV, 95), ubi definite Smyrnae vindicatur. Ex museo Domini Oxford (in loco *Wimple*) ed. Maffei Mus. Ver. p. CCCCXLIII, 4. Postea translatus Cantabrigiam in collegium Trinitatis ed. Dobraeus Diar. class. XXX p. 434, cf. p. 445 (Rose Inscr. p. 400. 444. Boeckh C. I. G. 3447).

5 Τραϊανοῦ | ὁδοῦ¹ ἀποκατασταθέντος | ὑπὸ Βαιβίου || Τούλλου | ἀνθυπάτου².

Litterae ΘΠΣ. 1 Aquaeductus quondam a M. Ulpio Traiano proconsule a. 79/80 institutus. Cf. n. 477, 4—5. 2 Traiani principatu hunc fuisse Asiae proconsulem nummi Sardianorum produnt, quibus inscriptum est ἐπὶ Λου(κίου) Βαιβίου Τούλλου ἀνθυπάτου. Cf. Head, Greek coins in the Brit. mus. Lydia p. CIII. Imhoof-Blumer Kleinasiatische Münzen I p. 184 n. 4, quos affert Groag ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie Suppl. I p. 236 n. 47. Quondam consulem ordinarium anni 109 p. Chr., cuius nudum cognomen *Tullus* notum est, ipsum illum Asiae proconsulem esse opinatus erat Borghesius Opp. I p. 457 sqq. At recte Waddington Fastes n. 434 eum qui a. 109 p. Chr. consulatu functus esset, Hadriano demum imperatore ad proconsulatum pervenire potuisse monet. Quare ipse quidem, qui prava eorum quae in nummis Sardianis sunt lectione deceptus eos alicui Publicio aut Publilio Tullo tribueret (Fastes n. 446), Baebium Tullum proconsulem Hadriani demum aut Antonini Pii aetate fuisse sibi persuasit; nunc vero, cum de eius tempore plane constet, manifestum est Baebium proconsulem et a Tullo consule ordinario anni 109 p. Chr. n. et a C. Calvisio Tullo, qui eodem anno consul suffectus fuisse videtur, distinguendum esse. Groag.

479 Lapis inventus Dorylaili (*Eski-Schehir*). Ex apographo J. Meliopuli ed. P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 480.

-----βου¹ υἱὸι Διὶ Πατρὶ² ----- | σωτῆρι παν]-

Litterae ΔΘΠΣ. 1 Vix recte exscripta est haec syllaba. Nam etsi ordo verborum a solito abhorret, tamen imperatorem Romanum hic commemoratum fuisse certum est; atqui nemo est cuius patris nomen in -βο^ς cadat. Si [Νέρ]βου suppleas, a sollenni more hoc et similia nomina declinandi

τὸς ἀνθρώπων γένους ----- | ... καὶ θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ
θεαῖς Σεβασταῖς³ [καὶ Ὀμονοίαι⁴ Σ]εβαστῇ καὶ θεᾷ Ῥώμῃ
5 καὶ θεᾷ Συναλήτῳ⁵ || [καὶ τῷ] δῆμῳ Ῥωμαίων Ἀσκληπιάδης

(Νέρουα, Νέρβα) recedas. Probabilis est emendatio, de qua Wolters cogitavit [Τραϊανοῦ Παρθι](κ)οῦ, at ne haec quidem certa est. Cf. not. 2. Utique titulus initio alterius p. Chr. n. saeculi vix antiquior (not. 3). 2 Hadrianum hic agnoscere sibi visus est Wolters collatis titulis C. I. G. 3187, 4 et C. I. Att. III, 456, 3. Sed hic quidem erravit, nam Atticus titulus Claudii est, Smyrnaeum vero Hadriano vindicavit Boeckhiius, quia v. 3 Τιβερίου Κλαυδίου Ἡρώδου] oratoris nobilissimi nomen deprehendere sibi videbatur. At cum iam sciamus etiam illius patri Τιβέριος Κλαύδιος Ἡρώδης Ἀττικός nomina fuisse (cf. C. I. Att. III p. 483 n. 69 a, 3. Hermae XIII p. 68), id nequaquam certum est; immo quod v. 40 legitur Νέρωνος Καίσαρος πρὸς τὴν ----- | ἐπαρχείαν κηδεμονίας multo antiquiora tempora monstrat. Nam quod Boeckhiius sumpsit, Hadriani demum principatu decretum esse de hominis qui Nerone imperante provinciae Asiae praefuisset honoribus, id vereor ut cuiquam probetur. 3 Divos divasque hic una cum eo qui tum ipsum imperaret appellatione Σεβαστοὶ et Σεβασταί comprehendi apparet; similia apud Athenienses sacra nota sunt ex titulis C. I. Att. III, 57, 2. 389. 665, 2. 668, 3. 669, 4. 670, 4. 671, 4. 672, 4. 673, 4. Add. p. 499 n. 675 a, 3. 4. Ex quibus sunt quorum aetas definiri nequeat; sed inter reliquos nullus initio alterius p. Chr. n. saeculi prior est. Ac ne hunc quidem antiquiorem esse conicias ex addito Σεβασταῖς. Nam post Liviam prima Poppaea Sabina, cuius sacra mansisse vix credideris, deinde Plotina Traiani uxor consecrata est. Cf. Th. Mommsen Staatsrecht II, 2³ p. 833 not. 3. 4 Supplevit Wolters ex C. I. G. 4342, 3 sqq. (Addenda p. 4160) τὸν καὶ ἀρχι[ερέ]α τῶν Σ[ε]βασ[τῶν] καὶ [τῆς] Σεβασ[τῆς] Ὀμονοίας [γενόμε]ν[ο]ν[υ]. Sane illic Cavedonius de concordia Augustorum M. Aurelii et L. Veri cogitat perquam probabiliter, quibus hoc monumentum sine dubio antiquius est. Quare coniciat quispiam [καὶ οἰκίαι Σε]βαστῇ coll. C. I. Att. III, 4085, 5 καὶ ἀρχι[ερέ]ως τοῦ οἴκου τῶν Σεβαστῶν. Sed etsi οἰκία non minus quam οἶκος antiquitus familiam vel stirpem significare notum est, tamen num in *domus divinae* (Mommsen Staatsrecht II, 2³ p. 848 not. 2) Graeca appellatione utroque nomine aequae sint dubito. 5 Senatus sacra in Asia provincia latissime patuisse apparet ex nummis permultarum civitatum, qui imaginem cum titulo σύγκλητος aut ἱερὰ σύγκλητος exhibent, qua de re L. Deubner apud Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie III p. 2444 provocat ad B. Head Hist. numm. ind. p. 768. 772. F. Imhoof-Blumer Lydische Stadtmünzen p. 203. Ut hic, θεὸς Σύνκλητος legitur in nummis Daldianorum (Imhoof-Blumer p. 62 n. 5), Magnetum Sipylonorum (ibid. p. 88 n. 3), Silandensium (ibid. p. 143 n. 4), Thyatirenorum (ibid. p. 152 n. 15). Sacerdos huius dei erat in laterculo Ephesio Greek inscr. in the British Museum III 2 p. 224 n. DC, 24 [Σ]υνκλη(ήτου). Cf. Tacitus Ann. IV, 15: *ob quam ultionem* (i. e. quia Lucilius Capito procurator damnatus erat) *et quia priore anno in C. Silanum vindicatum erat, decrevere Asiae urbes templum Tiberio matrique eius ac senatui.*

Στρατονί[κου ..]ένης σεβαστοφάντης⁶ διὰ βίου καὶ ἱερεὺς | [τῶν
 προγεγραμμένων θεῶν καὶ ἐπιστάτης⁷ τοῦ | δήμου καὶ τῆς πόλεως
 πρῶτος καὶ⁸ διὰ βίου καὶ γυμνασίου ἀρχὸς ἐκ τῶν ἰδίων⁹ ἐλευθέρων
 10 καὶ δούλων ἀπὸ || ἀρχομένης ἡμέρας ἕως νυκτὸς δρακτοῖς¹⁰ ἐκ

6 De flaminibus Augustorum provincialibus cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 174. 259. 7 Quae de huius nominis vi adnotavi n. 44³, ea sane non spectant nisi ad tempora Romanorum dominatione antiquiora. Sed si simile quid etiamtum hic valere sumeremus, de curatore rei publicae vox interpretanda esset. At hic plerumque λογιστής, nonnunquam ἐπιμελητής (n. 492, 3) appellatur neque ex civium ipsorum numero eligi solet ante Septimii Severi aetatem (J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 164), qua hic titulus antiquior est. Quare quid haec magistratus appellatio sibi velit in medio relinquendum videtur. 8 Particula additur, ut non modo eorum, qui ad vitae tempus creati essent, sed omnium omnino epistatarum tempore primum fuisse appareat. 9 Perfrequenter in titulis honorariis praedicatur munificentia eorum qui gymnasiarchiae sumptus suis impensis toleraverint. Sed hic ut alibi apparet, inter hos sumptus longe primum fuisse olei praebendi, ita ut paene in notionem verbi ἐλαιοθετεῖν abierit verbum γυμνασιαρχεῖν. Cf. Bull. de corr. Hell. XIII 1889 p. 486 n. 4, 4 sqq. [δημ]ουργὸν καὶ γυμνασίου ἀρχὸν [ἐλαί]ου θέσει, θυγατέρα δημιουργ[οῦ καὶ] δεκαπρώτου καὶ γυμνασίου ἀρχ[οῦ] ἐλαίου θέσει. Eadem fere redeunt ibid. p. 487 n. 2, 8. 12. 10 Cf. Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 379 n. 2, 13 sqq. [ἡμέρ]ας δέκα πάση ἡλικίᾳ ἀδιαλείπτως καὶ [νυ]κτὸς καὶ ἡμέρας θεῖς δρακτῶ τὸ ἐλαιον. p. 384 n. 3, 13 sqq. ἔθεσαν ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐλαιον δρακτῶ κτλ. Lebas-Waddington Inscr. III, 730, 6 ἀλείψασαν δις δρακτοῖς καὶ ἐπιρῦτοις ἀπαρτηρήτως καὶ πολυτελῶς. 1602, 9 ἀλείψασαν δις δρακτοῖς ἐκ λουτήρων ἐπιρῦτοις. 1602 a, 5 γυμνασιαρχήσαντα δις δρακτοῖς ἐλαίοις ἐπιρῦτοις ἀνελλιπῶς. C. I. G. 2782, 40 καὶ ἐλ(α)ια δρακτοῖς πολλάκις τεθεικότα. In his septem titulis cum de lectione ΔΡΑΚΤΟΙΣ plane constet, apparet recte Waddingtonum Boeckhio oblocutum esse qui coniecturis expellere conatus erat vocem sane ceteroqui inauditam. Quam a verbo δράττεσθαι descendere apparet, de significatione dissentitur. Waddington, dubitanter sane, de oleo cuius in palaestra usus esset, quod luctatores in manus sumerent ad corpus unguendum, intellexit. At sic ἐλαιον δρακτόν potius exspectaverim (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 520 n. 19, 3 sane legitur τιθεῖς αἰ τὸ ἀλειμμα δρακτόν παρ' ἑαυτοῦ), dativus pluralis, qui sine dubio instrumentalis est, cum hac explicatione pugnare mihi videtur. Quare vas sive mensuram hic indicari certum existimo. Quod perspexit O. Liermann Dissert. phil. Hal. X p. 81, qui sane miratur manipuli, i. e. eius quod una manu comprehendi possit, notionem ad oleum translatam. Sed si sumamus, mensuram cavam, qua liquidas res non minus commode quam solidas metiamur, ita appellatam esse, id non modo probabile est, sed adeo testatum habemus non de hac quidem voce, sed de alia eiusdem stirpis. Cf. Hesych. δράξ· δράκα· καὶ ξέστου τὸ τέταρτον. Sunt igitur δρακτοί (vel δρακτά) minora vasa, quibus luctatores utuntur ad oleum ex maioribus illis (not. 11), quae in gymnasio statuenda curavit gymnasiarchus, hauriendum.

λου[τήρ]ων¹¹ καὶ ἱερεὺς τῆς τῶν γερόντων Ὀμονοίας καὶ |
[γρ]αμματεὺς αὐτῶν διὰ βίου, καὶ Ἀντιοχίς Τεύθραν[τ]ος σε-
βαστοφάντις¹² διὰ βίου καὶ ἱέρηα τῶν προγε[γρ]αμμένων θεῶν
15 καὶ γυμνασίαρχος τῶν γυναι[κ]ῶν¹³ ἐκ τῶν ἰδίων, ἡ γυνὴ αὐτοῦ,
καθιέρωσαν | ἐκ τῶν ἰδίων.

11 Praeter titulum quem attuli not. 10 cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 517, 4 sqq. [ἐν γυμνασίῳ] ἔλ[αιον] ἐλκυστὸν ἐ[κ] λουτήρων | ἔδωκαν | ἐδωκαν | δι' ὅλης ἡμέρας καὶ τὸ | πλεῖστον μέρος τῆς [νυκτός]. v. 12 sqq. ἔθηκαν (non ἀνέθη-
καν, ut W. habet, nam αν sine dubio prioris enuntiatii finis est) δὲ ἔλ[αιον] | ἐλκυστὸν ἐκ λουτήρων | καὶ ἐν ταῖς πατρίοις [ἐορταῖς] | καὶ ἐλ[ε]υθερίοις πᾶσι
[διένειμαν] | ἔλ[αιον] ὁμοίως ἐλ[κυστὸν] | ἔδωκαν | ἐκ λουτήρων κτλ. Brevius
Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 160 n. 8, 2 sqq. γυμνασ[τ]αρχήσαντα ἀλείμματα[ν]
ἐλκυστοῖς. Idem sibi volunt verba titulorum Olympia V p. 537 n. 468, 3. 6
γυμνασιαρχή[σαν]τα ὀλκείοις καὶ κυάθῳ βασιλικ[ῳ], ubi nescio an κύαθος vices
gesserit δρακτῶν (not. 10), et Syll.² 409, 16 γυμνασιαρχήσαντα οἴκοθεν (i. e.
ἐκ τῶν ἰδίων) [ὀλ]κείοις. Nam ὀλκεῖον (formae ὀλκαῖον et ὀλκίον dubito num
recte se habeant) idem esse ac λουτήρ apparet ex Pollucis Onom. VI, 100
ἔστι δὲ ὀλκαῖον ὃ τὰ ἐκπώματα ἐναποτίπτουσιν. X, 78 ἵνα δὲ ἐναποπλύνεται τὰ
ἐκπώματα, ὀλκαῖον, τάχα δὲ καὶ λουτήριον. X, 173 ὀλκεῖον ἀγγεῖον ξηρῶν τε
καὶ ὑγρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν. Hesych. ὀλκαῖον· λεκάνη, νιπτήρ, κρατήρ.
ὀλκιον· μέγας κρατήρ, λουτήρ. Photius ὀλκεῖον· χαλκοῦς λέβης τρεῖς πόδας ἔχων.
Epigenes ap. Athenaeum XI, 480 a: κρατήρες, κάδοι, ὀλκεῖα, κρουεῖ(α). Plutarch.
Alex. 20 ὡς δὲ εἶδε (Alexander in balneo Darei) μὲν ὀλκεῖα (libri ὀλκια) καὶ
κρῶσσους καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους, πάντα χρυσοῦ ἡσκημένα περιττώς. Eun-
dem vero atque in hoc titulo talium vasorum usum habes apud Athenaeum
V, 195 c: πέντε μὲν τὰς πρώτας (ἡμέρας) ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσοῦν
ὀλκείων ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρω. 12 Romae quidem flaminicam semper
flaminis uxorem fuisse constat. Sed in flamonis Divorum Augustorum pro-
vincialibus non idem ubique institutum fuisse discimus ex titulis. Ut hic,
in tribus Hispaniae provinciis coniunx flaminis illo sacerdotio fungebatur
(J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 259 not. 10), in Africa non item
(Marquardt ibidem p. 174 not. 5). 13 Feminam quidem gymnasiarchi
officio fungi etiam alibi collatis titulis C. I. G. 2384, 4. 2714, 10. 3953 c, 6.
5132, 4 observavit Wolters, sed illud γυμνασίαρχος τῶν γυναι[κ]ῶν inaudi-
tum esse.

480 Bases complures, quae in fronte omnes hunc eundem
titulum, in tergo nomen tribus cuius quaeque est gerunt, Ephesi
in theatro. Ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Inst.
II (1899) p. 43 (Revue archéologique Troisième sér. XXXV 1899
p. 181 n. 64).

[Ἀρ]έμιδι Ἐφεσία [κα]ὶ φυλῇ Τηίων¹ Γ(άιος) Οὔειβιος Γ(άιος) υἱὸς
Οὐωφεντίνα² [Σ]αλουτάριος³, ἀρχώνης λιμένων ἐπαρχίας Σικελίας⁴

¹ Supra hunc titulum eadem Latino sermone inscripta: *Dianae Ephesiae* | *et phyle Teion* | *C. Vibius C. f. Vof. Salutaris promag.* | *portuum provinc. Siciliae, item promag. frumenti mancipalis, praef. cohort. Asturum et Callaecorum, trib. mil. leg. XXII primigeniae p. f., subprocurator provinc. Mauretaniae Tingitanae, item provinc. Belgicae, Dianam argenteam, item imagines argenteas duas, | unam Lysimachi et aliam phyles, sua pecunia fecit, ita ut | omnino ecclesia supra bases ponerentur. ob quam dedicatio nem in sortitionem sex phylae consecravit* | *HS XXXIII CCCX[XX]III[S]*. Praeterea duorum aliorum huiusmodi monumentorum reliquiae aetatem tulerunt, atque alterius quidem (C. I. Lat. III, 6065. Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 247 n. DXCIV) titulus Latinus paene integer exstat, ex Graeco nihil nisi trium primorum versuum reliquiae exiguae, ille vero ad verbum cum hoc consentit, nisi quod initio [*D*]ianae Ephesiae et | phyle Carenaeon legitur. Tertiū monumenti frustulum exiguum est C. I. Lat. III Suppl. 7449: [*Dianae Ephesiae et* | phyle Sebaste | *C. Vibius C. f. Vof(entina)*] [*Salutaris*]. Fuisse quondam sex bases ex v. 40 colligitur. In tergo cuiusque basis nomen tribus inscriptum erat, sed infra Σεβαστής nomen etiam haec exarata: καὶ συνέδριον νεωποιδῶν | καὶ συνέδριον χρυσοφόρων | καὶ συνέδριον κουρήτων. Quae manifesto recte interpretatus est Heberdey collatis Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 422 n. CCCCLXXXI, 307 sqq.: ἐπεὶ οἱ χρυσοφοροῦντες τῇ θεῷ ἱερεῖς καὶ ἱερoneῖται ὑπέ[σ]χ(ο)ντο φέρειν καὶ αὐτὸ φέρειν τὰ ἀπεικονίσματα τὰ καθιερωθέντα ὑπὸ Οὔειβίου Σαλουταρίου, ἡτήσαντό τε | τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ τὴν πρώτην σελίδα ὅπου ἡ εἰκὼν τῆς Ὁμοιοίας | δεδύχθαι ἔχειν ἑαυτοὺς (cf. n. 90³⁶) τὸν [τ]όπον, καθίξειν δὲ πρὸς τὴν Εὐ[σ]έβειαν λ[ε]υγεμονοῦντας. Nempe his titulis significari cuneos caveae, ubi cuique tribui locus sedendi assignatus sit, non modo per ludos scaenicos, sed etiam in comitiis populi. De hac vocis σελίς significatione provocat ad B. Keilii observationem Mitth. des arch. Inst. in Athen XX 1895 p. 406 not. 4. ² Antiqua et legitima huius nominis scriptura *Oufentina* est, pro qua haud raro *Offentina* occurrere monuit Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III, 43 p. 472 not. 4. Sed in his Vibii Salutaris titulis mira constantia ter Latine VOF scribitur, itemque Graece Οὐωφεντίνα et hic et Greek Inscr. in the British Museum III, 2 p. 433 n. CCCCLXXXI, 322; uno loco, Gr. inscr. III, 2 p. 434 n. CCCCLXXXI, 227 Ὀφεντίνα occurrit. Illa vero scriptura ni plane fallor a male intellecta litterarum coniunctione OV, quae praeter hoc nomen tunc temporis ante consonam in nulla iam voce Latina locum habebat, repetenda est. ³ De nominibus, quae Latine in -is cadunt, Graece in -ιος exeuntibus cf. Hermae VI p. 448, de Vibio Salutare eiusque erga patriam munificentia infra not. 42. ⁴ Societates publicanorum suum quamque magistrum habuisse constat, cui adiunctus erat promagister. Cf. Cicero in Verr. II, 70, 469: *in scriptura Siciliensi pro magistro est quidam L. Carpinatius*. Hoc officio functum Vibium Salutare produnt tituli Latini, cum Graecum ἀρχώνης magistrum potius significare videatur. Promagistrum portuum dici, non portorii, quod tamen

καὶ | [ἀρ]χώνης σείτου δήμου Ῥωμαίων⁵, ἑπαρχος σπείρης
 Ἀστούρων | [κ]αὶ Καλλαικῶν⁶, χειλίαρχος λεγιῶνος κβ' Πρεμι-
 5 γενίας Πίας || Φιδήλεως⁷, ἀντεπίτροπος⁸ ἑπαρχείας Μαυρετα-
 νίας Τινγιτανῆς καὶ ἑπαρχείας Βελγικῆς, Ἄρτεμιν ἀργυρέαν
 καὶ | εἰκόνας ἀργυρέας δύο, μίαν Λυσιμάχου⁹ καὶ ἄλλην τῆς

manifesto intellegendum sit, Hicksius monet eodem modo atque apud Ciceronem ad Att. V, 15, 3: *tu autem saepe dare tabellariis publicanorum poteris per magistros scripturae et portus nostrarum dioecesium*. Portorium Siciliae commemorari a Cicerone monuit idem. Cf. in Verrem II, 70, 174: *Camuleius vero, qui in porto Syracusis operas dabat, furta quoque istius permulta nominatim ad socios perscripserat, ea quae sine portorio Syracusis erant exportata: portum autem et scripturam eadem societas habebat*. 5 Hoc

item de una provincia Sicilia intellegendum esse probabiliter coniecit Hicks. In titulo Latino frumentum, quod societas praebendum conduxit, *municipale* dicitur; nam manceps idem est atque conductor. 6 De cohortibus Asturum et Callaecorum cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 247 sq., qui demonstravit cohortes Asturum et Callaecorum I et II posteriore saeculi p. Chr. primi parte in Pannonia tetendisse; quod vero certa testimonia inde a Traiani aetate de cognomini cohorte, cuius numerus non servatus esset, in Mauretania stationem habente exstarent, videri primam sub finem saeculi primi ex Pannonia illuc traductam esse. Denique quae prope Rhenum tetenderit utrum alterutra ex his an tertia ceteroqui ignota esset, non magis constare, quam ad quamnam potissimum Vibii Salutaris praefectura spectaret. 7 Legio XXII Primigenia in bellis

anni 69 p. Chr. commemoratur a Tacito hist. I, 55 sqq. II, 100. III, 22. IV, 24. V, 1. Cognomina *pia fidelis* perfrequenter ei tribuuntur in titulis Latinis. Hicks. 8 Latine *subprocurator* (v. not. 4), cuius officii aliud testimonium exstat nullum. Cf. J. Marquardt Römische Staatsverwaltung I² p. 483 not. 7. Graecum ἀντεπίτροπος etiam in titulo bilingui Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 243 n. 676, 10 est, sed ibi exempli Latini pars prior periit, ut dubites, utrum recte ibi *vice procuratoris* suppletum sit an *subprocurator* fuerit, ut hic. Cf. etiam n. 586, 5. 9 Regis, qui cum Ephe-

sum cepisset anno 294 (aut 287 cf. Droysen Gesch. des Hellenismus II, 2 p. 258 n. 1) urbem inundationibus aliisque malis misere vexatam alio loco de integro aedificavit et uxoris nomine Arsinoën appellavit. Cf. Strabo XIV, 4, 21 p. 640: Λυσιμάχος δὲ τὴν νῦν πόλιν τειχίσας, ἀηδῶς τῶν ἀνθρώπων μεθισταμένων, τηρήσας καταρράδα τὴν ἑμβρον συνήργησε καὶ αὐτὸς καὶ τοὺς ῥινοῦ-
 χους ἐνέφραξεν, ὥστε κατακλύσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ μετέστησαν ἄσμενοι. ἐκάλεσε δ' Ἀρσινόην ἀπὸ τῆς γυναικὸς τὴν πόλιν, ἐπεκράτησε μέντοι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Steph. Byz. Ἐφεσος· ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα χειμῶνος κατε-
 κλύσθη καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσιμάχος τὴν πόλιν μετέθηκεν ἐνθα νῦν καὶ Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης ὠνόμασεν, οὗ τελευτήσαντος ἡ προ-
 τέρα κλησίς ἀνελήφθη. Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 828 (p. 363, 16 Müller)
 φασὶ δὲ τὴν τῆς Ἐφέσου πόλιν ἐν κοίλῳ τόπῳ οἰκισθεῖσαν τὴν ἀρχὴν καὶ χειμῶνι

φυλῆς, | ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησεν, ἅτινα καθιέρωσεν ἵνα τιθῇν-
ται¹⁰ | κατ' ἐκκλησίαν¹¹ ἐν τῷ θεάτρῳ ἐπὶ τῶν βάσεων ὡς ἡ
20 διατάξεις¹² || αὐτοῦ περιέχει, καθιέρωσεν δὲ εἰς κληῖρον ταῖς ἐξ
φυλαῖς¹³ δηνάρια ἡτλγ', ἀσ(σάρια) ς'¹⁴. |

κατακλησθεῖσαν ὑπὸ Λυσιμάχου μετατεθῆναι ἔνθα νῦν ἐστὶν καὶ Ἀρσινόην κλη-
θῆναι ἀπὸ Ἀρσινόης τῆς ἐκείνου γυναικός (Sic ex codicibus C c y Bernhardy
et Müller pro θυγατρὸς). Etsi nominis mutatio non diuturna fuit, Ephesios
tamen etiam aliquot saeculis post Lysimachum suae urbis alterum condi-
torem coluisse hic videmus, neque id immerito. 10 Cf. coniunctivos
προτιθῇντι Syll.² 653, 87. κατασκευασθῇντι ibid. v. 90. προγραφῇντι v. 160.
ῇντι v. 83. Sane tantum intercedit inter hos titulos et regionis et temporis
intervallum, ut dubitem an quae illic manifesto dialecti proprietas est hic
ad meram lapicidae socordiam redeat. 11 Latine *omni ecclesia*. Ad-
iectivum in hoc quidem lapide praeter unam litteram N evanuit, sed integrum
exstat in phyles Carenaeorum dedicatione (not. 4), ubi vice versa substan-
tivum *ecclesia* intercidit. Apparet igitur κατ' ἐκκλησίαν eadem ratione dici
atque illa frequentissima καθ' ἡμέραν (*quotidie*), κατ' ἐνιαυτόν (*quotannis*), κατὰ
μῆνα. Distinctius et usitatius de eadem re dicitur Gr. inscr. in the Br. mus.
III, 2 p. 433 n. CCCCLXXXI, 339. 340 κατὰ πᾶσαν νόμιμον ἐκκλησίαν. v. 395.
396 κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν. 12 Lapis alius Ephesius (Greek inscriptions
in the Brit. mus. III, 2 p. 417 n. CCCCLXXXI) duas habet Vibii Salutaris δια-
τάξεις (idem vocabulum etiam illic usurpatur v. 27. 32. 61. 62. 183. 217. 219.
225. 226. 228. 266. 267. 323. 331. ἐν τῇ πρὸ ταύτης διατάξει v. 393. 394), alte-
ram principalem (v. 61—228), alteram suppletoriam (v. 318—406), qua et
accuratius de quibusdam rebus statuitur et illa priora beneficia iterata
munificentia augentur. Praeterea et proconsulis edictum, quo Vibii beneficia
confirmantur (v. 243—284), et Ephesiorum de eius laudibus populiscitum
(v. 1—60) et aliae nonnullae litterae ad eandem causam spectantes (v. 229—242.
285—317) eidem monumento incisae sunt. Atque ex illis litteris perspicimus,
cum permultas imagines aureas argenteasque tum permagnas summas
pecuniae a Vibio Salutare cum Dianae Ephesiae tum senatui, populo, geru-
siae, chrysophoris, sacerdotibus, ludorum sacrorum victoribus donata esse,
ita ut beneficia in sex tribus Ephesiorum collata, ad quae hic titulus spectat,
exiguam modo partem munificentiae eius efficiant. At infortunate accidit,
ut ea pars prioris διατάξεως, quae ad hanc potissimum rem spectat (v. 99—108),
omnium maxime mutilata sit, ut paucissima modo verba restitui possint;
v. 104. 105 [εἰκῶν ἀργυρ]έα φυλῆς Εὐ[ωνυμέων]. v. 106. 107 [ὁμοίως καὶ εἰκῶν]
φυλῆς | [Βεμβινέων(?)]. De ipsius Vibii Salutaris rebus ex illo titulo non
multa discimus. Nam de officiis eius in republica Romana, quae hic sin-
gillatim enumerata eum equestri ordinis fuisse probant, illic in universum
modo dicitur v. 14 sqq. ἀνὴρ ἱππικῆς τάξε[ος] γένει καὶ ἀ(ξ)ία (sic enim mani-
festo emendandum pro Ἀσία) διάσημος στρατείαις τε καὶ ἐπιτροπαῖς ἀ[πὸ] τοῦ
κυρίου αὐτοκράτορος κεκοσμημένος. Sed quod ex magnificis beneficiis in Ephe-
sios collatis sane colligere licebat etiamsi traditum non esset, illic distincte
legitur v. 17 πολεῖτης ἡ[μέτε]ρος καὶ τοῦ βουλευτικοῦ συνεδρίου. 13 Sex

[ἐ]πὶ ἀνθυπάτου Τ(ίτου) Ἀκυλλίου Πρόκλου¹⁵, γραμματεύοντος
Τιβ(ερίου) Κλαυδίου Ἰουλιανοῦ φιλοσεβάστου καὶ φιλοπάτριδος
τὸ β'¹⁶.

tribuum quae tum Ephesi fuerunt nomina omnia leguntur in laterculo neopoeorum Gr. inscr. in the British Museum III, 2 p. 207 n. DLXXVIII, 5 Ἐφεσέων. v. 9 [Σ]εβαστῆς. v. 13 Τήϊο[ι]. v. 17 Καρηναῖοι. v. 20 Εὐδώνυμοι. v. 24 Βεμβειναῖοι, singillatim haud raro comparent in titulis, quorum testimonia collegit Hicks ibid. p. 68. Cf. n. 10, 20. Syll.² 186, 10. 470, 5. 548, 11. 14 Hic denarii 833²/₃, in titulo latino (not. 4) sestertii 3333¹/₃ sunt, qui numeri accurate concinunt. Mommsenus ad C. I. Lat. III, 6065 comparavit locum Livii XXII, 10, 7: *eiusdem rei causa ludī magni voti aeris trecentis triginta tribus milibus trecentis triginta tribus triente*. Hicks addidit testimonium tituli Tralliani Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1883 p. 324 n. 5, 7 sqq. ἀναθέντα τῇ κρατ(ίστη) Κλ(αυδία) βουλῇ | εἰς νομὴν ἐπὶ τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ ἥτις ἐστὶν μην(ὸς) Περειτίου θ', δηνάρια γτλ[γ'] (3333). Voce *άσσάριον* hic manifesto sexta decima denarii pars significatur. Cf. Plinius Nat. hist. XXXIII, 45: *postea Hannibale urgente Q. Fabio Maximo dictatore asses unciales facti, placuitque denarium sedecim assibus permutari, quinarium octonīs, sestertium quaternīs*. Cum hic manifesto tertia pars denarii indicanda fuerit, accurate 5¹/₃ asses computandi erant, sed neque divisionem assis omitti neque proxime maiorem, non minorem numerum poni mirum est. 15 Tempus proconsulatus definitur titulo Gr. inscr. in the British museum III, 2 p. 133 n. CCCCLXXXI, 138 sqq. Σέξτω Ἀτίῳ Σουβουρανῶ τὸ β', Μάρκῳ Ἀσινίῳ Μαρκέλλῳ ὑπάτοις, πρὸς ἡ' καλανδῶν Μαρτίων, i. e. die 23. mensis Februarii 104 p. Chr. n. (cf. Th. Mommsen *Hermae* III p. 132). Aquillius proconsul vero in eodem monumento v. 35. 36. 223. 245 est. Hunc igitur anno 103/4 p. Chr. Asiam administrasse constat, ut Albio Pullaieno Pollioni (n. 481¹) et Valerio Asiatico (n. 481⁵) tempore supparem fuisse intellegatur. Praeterea hunc honorem testantur nummus Nacoleae cum inscriptione ΑΥ · ΝΕΡ · ΤΡΑΙΑΝΟΣ · ΚΑΙΣΑΡ · ΣΕ · ΓΕΡ · ΔΑΚΙ et in aversa parte ΝΑΚΟ ΛΕΩΝ · ΕΠΙ · ΑΚΥΛΛΙΟΥ · ΠΡΟΚΛΟΥ (Mionnet Suppl. VII p. 603 n. 526. Leake *Numismata Hellenica* p. 86) et titulus Puteolanus C. I. Lat. X, 1699: *D(is) M(anibus) | Iuliae Procu- nae | uxori pudici[ss]im(a)e | et opsequen- t[is]sim(a)e | T. Aquillius Proculus | consul procon[sul] XV v[ir]i | et s[ci]bi*. Cf. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques*, ap. Lebas *Inscr. III Expl.* p. 713 n. 113. Prosopographia imp. Rom. I p. 123 n. 812. Praenomen, quod nummus et alter titulus Ephesius omittunt, in inscriptione Puteolana *T(itus)* est, hic ex Heberdeyi apographo Γ(άιος). Sed quin illud recte se habeat, non dubitabis si reputaveris litteras Latinas T et C vix confundi potuisse in incidendo vel in exscribendo, Graecas T et Γ vero omnium facillime. 16 Cf. Gr. inscr. in the British Museum III, 2 p. 117 n. CCCCLXXXI, 5 sqq. Τιβ(ερίος) Κλ(αυδίου), Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Ἀλεξάνδρου υἱός, [Κυρίνα Ἰουλιανὸς] φιλόπατρις καὶ φιλοσεβάστο[ς] ἀγν[ός] εὐσεβής [γραμματεὺς] τοῦ δήμου τὸ β'. Eadem fuerunt ibidem v. 287. 300. 304.

481 Ephesi ad forum, in meridionali ex duobus aedificiis quae forum ab occidente attingunt, complures bases inventae sunt collocatae ante pilas quae quondam tectum sustinebant. Ex quibus una hunc titulum habet, quem ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Inst. II 1899 Beiblatt p. 49 (Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 182 n. 66).

Ἀρτέμιδι Ἐφεσίᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῶι Καίσαρι Σεβαστῶι Γερμανικῶι Δακικῶι¹ καὶ τῶι νεωκόρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ²

¹ Supra hunc titulum eadem Latino sermone sic exarata: [*Dianae Ep[hes]iae et Imp. Nervae Trai[an]o Aug. Germanico Dacico et civita[ti] Ephesiorum Tib. Claudius Secundi lib. Hermes cum*] | *Hermia f. symplegma Athamanta cum basi d.* Alia basis eodem loco reperta haec habet inscripta: *Dianae Ephesiae et Imp. Nervae Traiano Caesaris Aug.* | *Germanico Dacico et civitati Ephesiorum T. Flavius* | *Aug. lib. Epagathus cum Manlia L. f. Procula symplegma* | *cum omni ornatu sua pecunia fecit proconsulatu* | *Albi Pullaieni Pollionis.* | — Ἀρτέμιδι Ἐφεσίᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῶι Καίσαρι Σεβαστῶι | Γερμανικῶι Δακικῶι καὶ τῶι νεωκόρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ Τ(ίτος) Φλ(άουιος) Σεβαστοῦ ἀπ[ε]λευθέρως [Ἐ]πάγαθος σὺν Μαλίᾳ Λουκίου θυγατρὶ Πρόκλῃ τὸ σύνπλ[ε]γμα σὺν τῷ παντὶ κόσμῳ ἀνέθηκεν ἐπὶ ἀνθυπάτου Ἀλβίου Πωλλωνίου Πωλλίωνος, γραμματεύοντος Τ[ίτου] Φλ(άουίου) Πυθίωνος Ἀσια[τικοῦ]. Non eiusdem anni utramque dedicationem esse proconsulum nomina indicant, sed ex iisdem apparet non magnum temporis intervallum intercedere. Nam eius quem in titulo T. Flavii Epagathi habemus consulatum in postremos anni 90 p. Chr. menses incidere arguit diploma militare Ephem. Epigr. V p. 652, ubi v. 22. 23 legitur *Albio Pullaieno Pollione Cn. Pompeio Longino eos*. Iam intervallum inter consulatum et proconsulatum Asiae Africaeque inde a Tiberio Caesare plerumque duodecim aut tredecim annorum esse, sed Traiani principatu duo seniorum denorum annorum exempla inveniri observavit Waddington in introductione fastorum Asianorum (Lebas Inscr. III Expl. p. 659), ita ut intra annorum 102—106 spatium Pullaienum Pollionem Asiae praefuisse appareat. Illo anno neque Pollionis neque Asiatici (not. 5) proconsulatum priorem esse etiam cognomen *Dacicus* in utroque titulo Traiano tributum arguit, quod sub finem anni 102 p. Chr. ab eo assumptum constat (cf. Th. Mommsen *Hermae* III p. 127. Waddington ap. Lebas Inscr. III Expl. p. 713). Ex altera parte quod *optimus* (ἄριστος) hic nondum legitur, nihil miri habet, quoniam id inde ab anno 114 p. Chr. demum usurpari coeptum est, quo hos titulos antiquiores esse etiam aliis de causis plane constat. ² Traiano principe etiamtum in omnibus titulis simpliciter νεωκόρος appellatur Ephesiorum civitas (Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 127 n. CCCCLXXXI, 4. p. 163 n. CCCXCIX, 2. p. 164 n. D, 6), sed inde ab Hadriani aetate δις νεωκόρως, quod epitheton perfrequens est in titulorum memoria (cf. n. 493, 2. 496, 7. Syll.² 656, 23), a Septimii Severi principatu τρις νεωκόρος audit. Cf. quae adnotavit E. L. Hicks Gr. inscr. in the Br. mus. III, 2 p. 169 ad n. DIII.

5 Τιβ(έριος) Κλαύδιος Σεκούνδου³ ἀπελευθερος Ἑρμῆς || σὺν Ἑρμῆα
 υἱῶ τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθάμαντος⁴ | σὺν τῇ βᾶσει ἀνέθηκεν
 ἐπὶ ἀνθυπάτου | Οὐαλερίου Ἀσιατικοῦ⁵, γραμματεύοντος Τιβ(ερίου)
 Κλ(αυδίου) Καπίτωνος Ἀντιπάτρου.

³ Libertum patroni cognomine, non praenomine indicari insolitum est, et ex duobus hominibus, qui duo plane gemina opera dedicaverint, alterum Epagathum (not. 4) Augusti, alterum Hermem privati hominis esse mireris, quia haud exiguum dignitatis discrimen inter haec duo libertinorum genera intercedebat. Tamen Σεκούνδου errore pro Σεβαστοῦ exaratum esse propter concentum titulorum Graeci et Latini omnino incredibile est. ⁴ Athamantis statuem aeneam ab Aristonida confectam commemorat Plinius N. hist. XXXIV, 140: *Aristonidas artifex cum exprimere vellet Athamantis furorē Learcho filio praecipitato residentem paenitentia, aes ferrumque miscuit ut robigine eius per nitorem aeris relucēte exprimeretur verecundiae rubor. hoc signum exstat hodie Rhodi.* Cf. H. Brunn *Gesch. der gr. Künstler* I p. 465. Quod quoniam nullum usquam aliud opus statuariae artis quod illum repraesentaverit commemorari videtur, conicias signum ab Herma libertino Ephesi consecratum ad illius nobilissimi operis similitudinem expressum fuisse; at huic opinioni obstat nomen σύνπλεγμα, quod proprie quidem par luctatorum a sculptore effectum significat. Cf. Plinius Nat. hist. XXXVI, 24: *Praxitelis filius Cephisodotus et artis heres fuit. cuius laudatum est Pergami symplegma nobile digitis corpori verius quam marmori impressis.* § 35: *Pana et Olympum luctantes eodem loco (fecit) Heliodorus, quod est alterum in terris symplegma nobile.* Hic utique paullo latiore vi accipendum est, quoniam de luctatione quidem nihil est in Athamantis fabula, sed utique de gravissima contentione inter duos homines cogitandum est. Quare non maerens mortem Learchi, sed dum furore acerrimo correptus in filium irruit repraesentatus fuisse videtur. ⁵ Diploma militare datum d. 13. m. Iul. a. 93 p. Chr. n. C. I. Lat. III p. 859 n. XVI hanc anni significationem habet: *M. Lollio Paullino Valerio Asiatico Saturnino C. Antio Iulio Quadrato* (n. 486, 1) *cos.* De reliquis Valerii Asiatici honoribus cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 296 n. 233. Proconsulatum Asiae anno 102 p. Chr. posteriorem esse demonstrant ea quae not. 4 et de intervallo temporis solenni et de Traiani imperatoris nominibus exposita sunt. Cum C. Antius Iulius Quadratus, qui eius in priore consulatu collega fuerat, Asiam provinciam sortitus esse videatur post ipsum secundum consulatum anno 106 p. Chr. n. (Waddington *Fastes* ap. Lebas *Inscr.* III Expl. p. 744), Valerii Asiatici administrationem eiusdem provinciae uni ex proxime superioribus aut proxime insequentibus annis tribuendam esse apparet. Utique quod H. Dessau Prosopographiae l. I. negavit eius magistratum usque ad annum 121 aut 122 detrudi licere, sed in Traiani principatum incidere, id hoc titulo luculentissime confirmatur. Iterum consul fuit anno 125 p. Chr. ordinarius cum L. Epidio Titio Aquilino.

482 Lapis infra integer, a reliquis partibus fractus, in vico *Shabban*, fere horae intervallo orientem et septentrionem versus ab Acmonia. Ed. W. M. Ramsay *Journal of Hell. stud.* IV (1883) p. 445 n. 30. Plenius et accuratius idem *American journal of archaeology* I (1885) p. 446 n. V.

Ἡ πόλις [ἐ]τείμνησεν | [Λούκι]ον Σερουήνιον Λο[υκίου υἱὸν | Αἰμ[ι]λία Κορνοῦτον¹, δέ[ξ]κανδρον | ἐπ[ὶ] τῶν κληρονομικῶν δι-
5 κα[σ]τηρίων,² || ταμίαν δῆμου Ῥωμαίων ἐπα[ρχείας] | Κύπρου,
ἀγορανόμον, στρατηγ[όν], | πρεσβευτὴν καὶ ἀντιστράτηγον |
Μάρκῳ Ἀπώνῳ Σατουρνείῳ³ Ἀσί[ας] | ἐπαρχείας, τὸν ἑαυτῆς
εὐεργέτην.

Litterae ΑΔΠΣ. 1 Eiusdem hominis aliorum monumentorum frustula agnovit Ramsay apud Lebas-Waddington III, 730, ubi v. 4 [Αἰ]μλία Κορνοῦτον, et III, 731, ubi [ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν δικαστηρίων, ταμία]ν δῆμο[υ] Ῥωμαίων restituendum esse nunc quidem ex hoc titulo appareret. Ad eiusdem sororem aut filiam spectare titulum item Acmoniensem Lebas-Waddington Inscr. III, 732, 2 [Σε]ρουηνία Κορνούτῃ perquam probabile est. Multo certius etiam idem pronuntiare licet de monumento Ancyrano ap. Mordtmannum *Marm. Anc.* p. 48 n. 5: Ἀγαθῇ πόλῃ. [Τὰς] ἐκ βασιλέων [Σε]ρουηνίαν Κορνοῦτῃαν Κορ[ρ]νη[λ]ίαν Καλ[π]ορ[ν]ίαν Οὐαλε[ρ]ίαν [Σ]ε[ρ]οῦ[ν]δαν, ----- Σερου[η]νί[ου] Κορ[ρ]νοῦ[του] θυγατέρα κτλ. 2 Vocabulum integrum exstat in fragmento de quo dixi not. 1. De *decemviro stitibus indicandis* accipiendum esse sponte patet. Cuius magistratus appellatio Graece et varie et haud raro prave exprimitur (Mommsen *Röm. Staatsrecht* II, 43 p. 603 not. 4). Sed hic distincte et accurate id eorum officium definitur, quod Augustus eis mandaverat, nempe ut praesiderent iudiciis centumvirorum de hereditatibus. Cf. locos a Mommseno II, 43 p. 608 not. 2 allatos Suetonii Aug. 36: *auctor et aliarum rerum fuit, in quis — ut centumviralem hastam, quam quaesturam functi consueverant cogere, decemviri cogere*; Cassii Dionis LIV, 26, 6 οἱ δέκα οἱ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τῶν ἐς τοὺς ἑκατὸν ἄνδρας κληρουμένων ἀποδεικνύμενοι; Pomponii in Iustiniani Digestis I, 2, 2, 29: *deinde cum esset necessarius magistratus qui hastae praeesset, decemviri in litibus iudicandis sunt constituti*. 3 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 445 n. 755. Proconsulatus Asianus ex hoc uno titulo innotuit, eius tempus ignoratur, item annus consulatus, quem suffectus gessit. Anno 69 p. Chr. Moesiam legatus Augusti administravit (Tac. hist. I, 79). Haud infrequens eius memoria in Taciti historiis et in actis fratrum arvalium.

483 Tabula lapidis calcarii leucophaei subcaerulei, ex tredecim frustis inter se accurate contingentibus composita a Thierschio, Pergami in parte orientali et meridionali fori inferioris. Ex apographo

Thierschii suoque ed. W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII (1902) p. 47 n. 74.

α -----ς ἀστυνομῶν¹ τὸν βασιλικὸν νόμον² ἐκ τῶν ἰδίων
ἀνέθηκεν.

[----- ἐπισκοπεῖτωσαν καὶ ἐπικρινέτω]σαν³, καθ' ἃ ἂν
αὐτοῖς φαίνεται δίκαιον | [εἶναι. καὶ ἐάν] μηδ' οὕτως πείθων-

Litterae ΙΘΠΣ. Ab eodem quadratario incisus videtur titulus n. 484.
1 Qui hanc legem lapidi incidendam curavit astynomus Pergamenorum, eum Traiani aut Hadriani aetate in magistratu fuisse editor collegit ex litteratura, simillima illa quidem tituli honorarii C. Antii A. Iulii Quadrati n. 486. Lex ipsa aliquot saeculis antiquior est. 2 Etsi hic lapis (not. 1) principatus tempore inscriptus est, tamen legem, quae regia appellaretur, non ad aliquem ex imperatoribus Romanis redire certissimum iudicavit Kolbe. Etenim in constitutione imperatoria post annum 9 a. Chr. n. (cf. n. 458³¹) sine dubio futurum fuisse ut aut ipsi fasti Iuliani aut certe calendarium provinciale illo anno a Romanis in Asia institutum respiceretur. Hic vero v. 492 comparere Pantheum mensem fastorum antiquorum Pergamenorum. Prioribus vero Augusti annis (30—9 a. Chr.) quominus haec constituta existimemus, ipsa appellatio βασιλικὸς νόμος obstat. Etenim βασιλεύς et quaecumque inde descendunt multo recentiore demum aetate a Graecis usurpari coepta sunt de imperatoribus Romanorum. Quod quoniam ab aliquo ex antiquis regibus haec de astynomorum officiis lex utique data sit, sermonem quidem et orthographiam, nisi quod haec subinde a quadratario paullulum corrupta esset, perbene in saeculum a. Chr. alterum quadrare, sed utrum Eumeni I (197—159 a. Chr. n.) an Attalo II (159—138 a. Chr.) an Attalo III (138—133) lex accepta ferretur in medio relinquendum esse. 3 Singula capita legis a brevi argumenti indice genetivo casu enuntiatio incipiunt (v. 60 χόος. 76 πράξεως. 159 κρηνῶν. 190 φρεάτων. 220 ἀφεδρώνων), ut alibi in longioribus legibus usitatum est; cf. Syll.¹ 653, 11 παραδόσιος. 13 στεφάνων. 15 εἰματισμοῦ sim. In medio eiusmodi capite superstes legis pars initium capit, cui ὁδῶν praescriptum fuisse argumentum eorum quae aetatem tulerunt probat. Ac cum v. 23 sqq. de viis quae ruri sint praecipienda initium fiat, priora ad eas quae intra urbem habeantur referri probabiliter iudicat Kolbe. Quae vero poenae hic proponantur, commodissime de eis intellegi, qui partem viae publicae aedificio privatim exstructo occupent aut alia qualibet ratione in suum usum vertant, siquidem v. 8 de loco in pristinum statum restituendo dicatur. Similes leges aliunde etiam notas esse. Aristot. Ἀθ. πολ. 50, 2 καὶ τὰς ὁδοὺς κωλύουσι κατοικοδομεῖν (οἱ ἀστυνόμοι) καὶ δρυφάκτους ὑπὲρ τῶν ὁδῶν ὑπερτείνειν. Plato Legg. VI, 763 C., ubi inter negotia astynomorum recensetur ἐπιμέλεια τῶν οἰκοδομιῶν, ἵνα κατὰ νόμους γίγνωνται πᾶσα. [Xen.] Ath. Pol. 3, 4: δεῖ δὲ καὶ τὰς διαδικάζειν, εἴ τις τὴν ναῦν μὴ ἐπισκευάζει ἢ κατοικοδομεῖ τι δημόσιον. Quae verba v. 2. 3 ab editoribus reposita sunt, ea manifesto de astynomis enuntiantur.

5 ται⁴, || [οἱ μὲν] στρατηγοὶ ζημιώσαντες αὐτοὺς | [τῇ] ἐκ τοῦ νόμου ζημίαι παραδότησαν | τῷ πράκτορι πράσσειν⁵. οἱ δὲ ἀστυνόμοι | ἔκδοσιν ποιησάμενοι τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ τό-
 10 που⁶ εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐ||ν ἡμέραις δέκα, τὸ διάφορον πρᾶξαν|τες ἡμιόλιον παρὰ τῶν ἀπειθούντων | ἀποκαταστησάτωσαν τοῖς μὲν ἡργο|λαβηκόσιν τὸ ἐπιβάλλον, τὸ δὲ λοιπὸν | τοῖς ταμίαις. ἐὰν
 15 δὲ μὴ ποιήσωσιν οἱ || ἀστυνόμοι καθάπερ ὁ νόμος προστάσει⁷, τὴν μὲν ἔκδοσιν ποιείσθωσαν οἱ | στρατηγοί, τὸ δὲ λοιπὸν διάφορον τῆς | ἐκδόσεως⁸ παραχθήτωσαν οἱ ἀστυνόμοι καὶ ἐκτὸς
 20 ἀποτεινέτωσαν ζημί||α(ν)⁹ δραχμὰς ἑκατόν. παραξάτωσαν δὲ | αὐτοὺς οἱ νομοφύλακες¹⁰ παραχρῆμα. | κατὰ ταῦτά δὲ γεινέσθωσαν καὶ ἐπὶ τῶν | ἄλλων τῶν ἀπειθούντων. ἔστωσαν | δὲ τῶν κατὰ

4 Haec omnia editor supplevit ex eis quae infra leguntur v. 64 sqq. 70 sqq. 152 sq. 5 Athenis quoque magistratus, quo praesidente cuipiam multa ab iudicibus irrogata erat, non ipse exigere solebat, sed scriptam tradere alii magistratui (πράκτορι) cuius id proprium negotium erat. Cf. Dem. LVIII, 20 μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορι τὸν προσοφλόντα κατὰ τὸν νόμον. 48 οὐδ' ἐστὶ δίκαιον τοῦτους ὑπολαμβάνειν ὀφείλειν, ὧν οὐδεὶς παρέδωκε τοῖς πράκτορι τὰ ὀνόματα. Lex ap. Demosth. XLIII, 74 ὅτου δ' ἂν καταγνώσθῃ, ἐγγραφόντων οἱ ἄρχοντες, πρὸς οὓς ἂν ᾗ ἡ δίκη, τοῖς πράκτορσιν δ' τῷ δημοσίῳ γίγνεται. Lex ap. Aeschinem I, 35 καὶ ἐὰν καταγνώσθῃ αὐτοῦ κρύβεσθαι ψήφισμένων, ἐγγραφάτωσαν οἱ πρόεδροι τοῖς πράκτορσιν. 6 Cf. not. 3. 7 Quod editor ad hunc locum adnotat, coniunctivi terminationem nunquam -ει scribi per totum titulum nisi in formula καθ' ἃ ἂν ὁ νόμος προστάσσει, alibi semper H aut HI esse, id non intellego. Nam hic quidem in ipsius exemplo καθ' ἃπερ ὁ νόμος προστάσσει expressum est, quem apparet indicativum esse. 8 Quia sic quoque ea pecuniae summa, qua via in antiquum statum restituenda locatur, ab ipsis pendenda sit, qui eam aedificationibus suis obstruxerunt aut coartaverunt, non licet dubitari. Nam quo pacto lex illos propter astynomorum negligentiam debito exsolvere poterat? Adde quod definite id quod a magistratibus exigitur τὸ λοιπὸν διάφορον dicitur. Sed quid illud est? Editores sumptus in ipsum locandi negotium faciendos (*die Kosten der Verdingung*) interpretantur, sed ii neque magni fuisse possunt neque credibile est eis liberatos esse homines quorum culpa factum esset ut eiusmodi locatione opus esset. Quare nescio an hic quoque sesquialterum exactum sit, ea lege, ut simplicem summam privati qui in culpa essent, dimidium additiciam astynomi penderent. Sane parum apte et distincte hoc vocabulis τὸ λοιπὸν διάφορον τῆς ἐκδόσεως enuntiari fatendum est; sed similiter τὸ ἐπιβάλλον et τὸ λοιπὸν distinguuntur v. 13. 14. 9 ΑΣ lapis, emendaverunt editoris. 10 Cum huius magistratus esset reliquos observare, et cavere ne quid contra leges facerent, multae magistratuum, qui officium suum neglexerunt, ab ipsis coguntur.

25 τὴν χώραν ὁδῶν αἱ μὲν || λεωφόροι¹¹ μὴ ἐλάσσους τὸ πλάτος
 πη|χῶν¹² εἵκοσι, αἱ δὲ ἄλλαι μὴ ἐλάσσους | πηχῶν ὀκτώ, ἐὰν
 μή τινες κατὰ τὰς | γειτνιάσεις ἔνεκεν τῆς πρὸς ἀλλήλους |
 30 διόδου ἀτραποῖς χρώνται¹³. παρεχέτωσαν || δὲ καθαροὺς καὶ
 πορευσίμους τὰς ὁδοὺς | [οἱ τ]ὰ κτήματα κεκτημένοι¹⁴ παρὰ τὰς
 ο[ἰκίας καὶ] τὴν γειτνίασιν ἕως σταδίων | [δέκα¹⁵ συνει]σφέρον-

41 Ad Platonis Legg. VI, 763 C: ἔποιντο δ' ἂν ἀγρονόμοις ἀστυνόμοι τρεῖς — τῶν τε ὁδῶν ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τὸ ἄστυ καὶ τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν δεῖ τεταμένων. Polluc. IX, 37 τὰς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς λεωφόρους ἂν καὶ ἀμαξιτοὺς καλοῖης provocant editores. Praeter latitudinem igitur id potissimum discriminis inter has et reliquas extra urbem vias intercedebat, quod λεωφόροι oppidum cum rure coniungebant. 42 Atticum hunc contractum genetivum esse recte negat Phrynichus p. 245 ed. Lobeck, sed apud Polybium aliosque scriptores aequales et etiam recentiores frequentem esse adnotat editor, ut ne in titulo quidem tempore suppari offensionem habeat. Ante hoc monumentum repertum sane neque antiquior neque recentior forma ex inscriptionibus Pergamenis nota erat. Cf. E. Schweizer Gramm. der perg. Inschriften p. 447. 43 In universum quidem ruri octonorum pedum latitudo postulatur, sed permittitur etiam aliquando ut viae angustiores fiant. Nempe illae sunt, quae publico usui patent, hae quibus soli vicini inter se commeant. Eadem genera editores observant distingui ab Ulpiano Digest. XLIII, 8, 2, 23: *privatae viae dupliciter accipi possunt, vel hae, quae sunt in agris, quibus imposita est servitus, ut ad agrum alterius ducant, vel hae, quae ad agros ducunt, per quas omnibus commeare liceat.* 44 Onus vias purgandi et reficiendi Pergami vicinis quorum domus et fundi eas attingerent iniunctum fuisse, hic videmus; quam legem mirum in modum convenire cum Romanorum instituto, cum Athenis reipublicae impensis viae publicae purgarentur et reficerentur (Arist. Ἀθ. πόλ. 54, 4. Schol. Aeschin. III, 24) observavit K. 45 Aut hoc aut ἐπτά aut ὀκτώ fuisse spatii rationes docent, sed denarium numerum per se plurimum probabilitatis habere adnotat K. Sed unde illa decem stadia computanda sint, non liquet. Editor quidem unicuique civi non modo ante ipsius domum, sed etiam decem stadiorum spatio ab illa viam purgandam fuisse interpretatur, unde recte colligit, non singillatim unumquemque, sed plures coniunctos hoc negotium exercuisse. At incommodissime hoc institutum esset, si separatim ab unaquaque domo Pergameni illud intervallum dimensi essent, nam sic paene in singulos vias passus ex aliis hominibus compositum esset illud corpus, cui hoc onus iniungeretur, ita ut magistratus vix ac ne vix quidem pro certo scire possent, quinam fundorum domini potissimum unoquaque loco eius officii participes essent. Quare sic potius statuo, omnes vias publicas in certas denorum stadiorum partes distributas fuisse, quarum unaquaque ab omnibus civibus, quorum domus fundique eam attingerent, coniuncta opera restitueretur.

τες¹⁶ καὶ συνεπισκευ[άζοντες¹⁷. καὶ ἐ]ὰν ἀπ[ειθῶσιν, ἐν]εχυρα-
 35 ζέ[τω]σαν αὐτοὺς οἱ ἀστυνόμοι -----]
 β [----- τοὺς δ' ἐ]κβεβλη[κότας¹⁸ τὸν χοῦν οἱ ἀμφοδάρχαι]
 ἀναγκα[ζέτωσαν ἀνακαθαίρειν τὸν τ]όπον¹⁹, καθ' ἃ | [ὁ νόμος
 40 προστάσσει· εἰ δὲ μ]ή, προσαγγελ[λέτωσαν²⁰ τοῖς ἀστυνόμοις.]
 οἱ δὲ ἀστυνό[μοι ἐκδότησαν μετὰ τοῦ ἀ]μφοδάρχου²¹ καὶ | [τὸ
 διάφορον ἡμιόλιον] πραξάτωσαν | [τοὺς ἀπειθοῦντας παραχρ]ῆμα

16 Locabatur igitur pars quaedam negotii ea condicione, ut communi eorum quibus via purganda et restituenda esset impensa conductori merces numeraretur. Hoc praecipue ad purgandam viam spectasse K. demonstravit ex v. 79—84, sed etiam in reficiendis viis similem usum obtinuisse non improbabile est. 17 Cave hinc pro certo colligas, praeter pecuniarum pensiones (not. 16) etiam operam nescio quam ipsos dominos fundorum in instaurandis viis praestitisse. Nam συνεισφέροντες καὶ συνεπισκευάζοντες etiam ita intellegi potest ut sit 'pecuniam conferentes eaque re vias restituentes', id quod fere ad idem redit ac συνεισφέροντες εἰς ἐπισκευήν. 18 Ante haec quattuordecim versuum dextrae partes paucas modo litteras continentes exstant, quae nullo modo restitui possunt ideoque hic omittuntur. In hoc vero enuntiato supplendo K. profectus est a titulo Syll.² 500, 26 ἐπαναγκαζόντων δὲ (astynomi) καὶ τοὺς τὸν χοῦν καταβεβληκότας εἰς τὰς ὁδοὺς ταύ[τας] ἀνα[ρ]εῖν τρώπῳ ὕπῳ ἂν ἐπίστωνται. Versamur igitur hic etiam in eodem capite legis, cuius est primae columnae finis. 19 Primo ΣΠΟΣ incisum erat, deinde Σ erasum et N, quod sane difficulter legitur, in eius locum substitutum est. 20 Cf. n. 515, 20. Syll.² 790, 87 [ποιήσασθ]αι δὲ τὰς προσαγγελίας τούτων (sc. τῶν ἀδικημάτων) πρὸς τοῦ[ς] διασαφουμένου[ς] ἀρχοντας]. Idem verbi προσαγγέλλειν, προσαγγελία usus etiam apud scriptores aetatis Romanae non infrequens, cum in antiquiore sermone hac vi plerumque καταγορεύειν (κατεπειν) dicatur. Cf. etiam not. 30. 21 Amphodarchos subiunctos fuisse astynomorum potestati inde perspicitur, quod illi nunquam multam irrogant, sed quaecumque peccata esse observaverunt ad astynomos deferunt. Primum omnium ex hoc titulo magistratum ἀμφοδάρχων civitatis Graecae innotuisse observat K. Nam qui in Aegyptiis saeculi p. Chr. n. alterius papyris compareant, eos nihil nisi nomen cum his Pergamenis commune habuisse. Etenim cum ἀμφοδον (Schol. Arist. Lys. 5. Pollux Onom. IX, 36. Syll.² 528, 4) partem oppidi domibus inter se contingentibus exaedicatam, quae undique viis circumdatur, significet proprie, eiusmodi partium urbis praefectos, quorum negotia praecipue ad vectigalia incolarum exigenda spectarent, ab Hartelio et Wilckeno recte haberi illos Aegypti amphodarchos. Quod contra Pergami ipsam viam ἀμφοδον appellatam esse (v. 80) usu etiam grammaticis antiquis probe noto (Hesych. ἀμφοδα· αἱ ῥύμαι. ἀγυαί. δίοδοι. Suidas ἀμφοδον· δίοδον, ῥύμην. Etym. Magn. 557, 46: λαύρας· τὰς ὁδοὺς ἢ τὰ ἀμφοδα ἢ τὰς πλατείας ῥύμας), ideoque amphodarchos vocatos qui vias publicas curarent. Similis igitur condicio atque potestas fuit eius magistratus qui Athenis ὁδοποιῶν nomen gerebat (Arist. Ἀθ. πόλ. 54, 4).

45 καὶ ζημι[ούτωσαν δραγμαῖς δέκα. ἐὰ]ν δέ τις τῶν ἀμ[φοδαρ-
 χῶν μὴ ποιήσῃ τι τ]ῶν προγεγραμμέ[νων, ζημιούσθωσαν ὑπὸ
 τ]ῶν ἀστυνόμων κα[ὶ θ' ἕκαστον²² ἀτάκτημα δ]ραγμαῖς εἴκοσιν.
 τὰ | [δὲ γινόμενα δι]άφορα ἐκ τῶν ἐπιτ[ί]μων²³ ἀποδιδόσθω]σαν
 50 ἐκ μηνὸς εἰς μῆ[να τοῖς ταμίαις· κ]αὶ ὑπαρχέτ[ωσαν], ἐάν | [τι
 προσδέηται,] εἰς τὴν ἀνακάθαρσιν | τῶν ὀδῶν· εἰς δὲ ἄλλο
 μνηθὲν μεταναφε[ρέσθωσαν²⁴. τῇ]ς δὲ [π]ράξεως καὶ τῶν ἄλλων |
 55 [πάντ]ων ἐπιμ[ελ]εῖσθωσαν οἱ ἀστυνόμοι. || [ἐὰ]ν δέ τι μὴ ποιή-
 σ[ω]σιν οὗτοι²⁵ τῶν γεγραμ[μένων, ζημιούσθωσαν ὑπὸ τῶν στρα-
 τηγῶν²⁶ καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς πόλεως²⁷ καθ' ἕκαστον | ἀτάκτημα

²² Kolbius in universum quidem versus integris syllabis finire per totum titulum observat, sed aliquando eam regulam neglegi, ut hic κα[ὶ θ'] ἕκαστον, v. 9. 10 ἐ[ν] ἡμέραις, v. 162. 163 ἐ[ξ]άγοντες, 185. 186 ἀ[ν]ενέγκας legatur. At fugit eum, nullam hic esse neglegentiam, nam praepositionem cum nomine pro una voce haberi, composita vero vocabula legitime secundum easdem ac simplicia regulas in syllabas dividi nulla compositionis ratione habita, etsi passim etiam contrarii moris exempla inveniuntur. Cf. E. Schweizer Grammatik der pergamenischen Inschr. p. 132, qui affert προ[σ]τάγματα supra n. 334, 44. 42 κα[ὶ θ]ηγεμόνι Alterth. von Perg. VIII, 2 p. 235 n. 348, 2. 3. πα[ν]ηγυρικῶ ibid. p. 315 n. 463 A, 3. 4. κα[ὶ θ'] ἦν Syll.² 566, 8. 9. De doctrina grammaticorum, ex qua κα[ὶ τ'] ἐμοῦ, ἀ[π'] ἐκείνου, ἐ[ξ]ιέναι, δ[ύ]σελπις scribendum sit, cf. F. Blass Ausspr. des Griechischen p. 127. ²³ Supplevi. ἐπιτ[ί]μων Kolbe. At num ἐπιτιμή omnino Graecum sit dubito; utique quod hic indicandum erat, ἐπίτιμον vel ἐπιτίμιον appellatur. ²⁴ Cf. n. 332, 19 ὑπὸ τοῦ ταμίου τῶν ἀμετοίστων προσόδων, unde collegeris idem quod hic caveatur Pergami etiam de multis aliis reddituum generibus cautum fuisse, ne in ullum alium usum vocarentur. ²⁵ Astynomi. ²⁶ Quinque praetores (στρατηγοί) iam Eumenis I aetate (263—244 a. Chr. n.) Pergami fuerunt (n. 267, 22), ac tum quidem manifesto hic summus erat civitatis magistratus; neque aliter res se habuisse videtur imperatorum Romanorum temporibus, ubi eodem numero in pluribus titulis redeunt (cf. n. 267¹³). Etiam altero a. Chr. n. saeculo magnam fuisse auctoritatem ex ratione quae hic eis cum astynomis intercedit apparet; sed tamen alius supremus magistratus (not. 27) tum eis a regibus praefectus videtur. ²⁷ Quod Kolbe hunc maiore etiam quam praetores auctoritate fuisse ideoque summum omnium civitatis rerum regimen habuisse statuit, id probabilitate non caret cum quia hic unus est, illi quinque, tum quia superiores magistratus regiones eodem appellationis genere usos demonstravit Fränkel Alterth. von Perg. VIII, 4 p. 140 ad n. 176 collatis titulis quos supra habes n. 292, 3. 294, 3. 295, 2. 296, 3 ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων et Syll.² 846, 3. Haud improbabile mihi videtur, cum Eumenes I etiam ipse praetores nominasset, posteriores reges huius quidem magistratus creandi ius populo reddidisse, sed eis praefectum regium imposuisse, cui cum civitatis magistratibus similis ratio intercederet ac postea curatoribus et correctoribus ab imperatoribus Romanorum datis.

δραχμαῖς πεντήκοντα. καὶ κα|τατασέσθω καὶ αὕτη ἡ ζημία εἰς
 60 [τὰ] προγε||γραμμένα. Χοός²⁸. ἐάν τινες ἐν ταῖς | ὁδοῖς
 χοῦν ὀρύσσωσιν ἢ λίθους ἢ πηλὸν ποιῶσιν ἢ πλίνθους ἔλκωσιν
 ἢ μετεώρους²⁹ | ὀχετοὺς ποιῶσιν, κωλυέτωσαν αὐτοὺς | οἱ ἀμ-
 65 φοδάρχαι. ἐάν δὲ μὴ πείθωνται, ἐ||παν[γ]ελλέτωσαν³⁰ τοῖς ἀστυ-
 νόμοις. οὗτοι | δὲ ζημιούτωσαν τὸν ἀπειθοῦντα καθ' ἐ|καστον
 ἀτάκτημα δραχμαῖς πέντε καὶ | ἀναγκαζέτωσαν τὰ τε ἄλλα
 70 ἀποκαθιστά|ναι εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς καὶ τοὺς ὀχετοὺς κρυπτοὺς³¹
 ποιεῖν. ἐάν δὲ μηδ' οὕτω πειθαρχῶ|σιν οἱ ἰδιῶται, ἔκδοσιν ποιεί-
 σθωσαν ἐν ἡ|μέραις δέκα καὶ τὸ γενόμενον ἀνάλωμα | πραξά-
 τωσαν παρὰ τῶν ἀπειθούντων ἡμισίλιον. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς
 75 προϋπάρχοντας ὀχε|τοὺς ἐπαναγκαζέτωσαν κρυπτοὺς ποιεῖν. ἐάν
 δέ τι τούτων μὴ ποιήσωσιν οἱ ἀ|στυνόμοι, αὐτοὶ ἔνοχοι ἔστωσαν
 ταῖς αὐταῖς | ζημίαις. Πράξεως. ἐάν τινες | μὴ ἀπο-
 80 διδῶσιν τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθ(ἐ)ν|των³² ἀμφοδῶν τὸ γενόμενον

28 Vocabulum χοῦς, quod terram effossam et rudera significat, secundam quam dicimus declinationem sequi debebat, et re vera accusativum χοῦν hic legimus v. 64, itemque Syll.² 500, 26. 37. 587, 45. 75. At genetivi, qui Syll.² 725, 14 sane recte χοῦ sonat, et dativi metaplasmus neque ipse inauditus est (Syll.² 555, 10 οἰκοδομησαι ὕλα καὶ λίθοις καὶ [χ]οῖ), et simillimorum vocabulorum νοῦς, πλοῦς, ῥοῦς exemplis defenditur. Cf. n. 572, 19 ὀφείλησει τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἐκάστου πλοός. Syll.² 872, 3 πλεύσας — πλόας ἐβδόμηκοντα δύο, genitivum ῥοός ex Dioscoride I, 148 afferunt lexicographi, νοός, νοῖ per frequentiam sunt in libris philosophis secundi p. Chr. n. saeculi et eorum quae proxime insecuta sunt. Alterius vocis χοῦς, quae congruum significet, longe aliam rationem esse vix est quod moneam. Quod cives terram in via publica fodere vetantur, id simillimum esse observat K. illius praecepti, quod ex Papiniani ἀστυνομικῶ μονοβίβλῳ habeant Digesta XLIII, 40, 2: ἐπιμελεῖσθωσαν δὲ ὅπως μηδεὶς ὀρύσσει τὰς ὁδοὺς μηδὲ χωννύη μηδὲ κτίσει εἰς τὰς ὁδοὺς μηδέν. 29 Eadem lex Athenis fuit; cf. Aristot. Ἀθ. πόλ. 50, 2 καὶ (κωλύουσιν οἱ ἀστυνόμοι) ὀχετοὺς μετεώρους εἰς τὴν ὁδὸν ἔχουν ἔχον[τας] ποιεῖν. K. In voce μετεώρους non putaverim editoris loci vim inesse, sed omne genus canalium a superiore parte apertorum intellegi, ut recte eis opponantur tecti (κρυπτοί). 30 Cum ΕΣ|ΠΑΝΤΕΛΛΕΤΩΣΑΝ exarasset quadratarius, Σ finale v. 42 quidem erasit, Τ v. 43 vero intactum reliquit, sed colore rubro lineae Γ modo tinctae esse videntur. K. Ceterum ἐπαγγέλλειν hic idem esse ac supra προσαγγέλλειν (not. 20) sponte patet. 31 Vox sollennis de canalibus tectis qui sub terra latent. Cf. Syll.² 542, 5. 6 ὀχετὸν ποῆσαι λίθινον κρυπτόν. Lex Carthaeensium ap. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 405, 3 [ὁ ὀχ]ετὸς ὁ κρυπτός. 32 ΑΝΑΚΑΘΑΡΘ(Ε)Ν|ΤΩΝ.

μέρος τῆς | ἐκδόσεως τῶν κοπρίων³³ ἢ τῶν ἐπιτίμων³⁴, | λαμ-
 βανέτωσαν αὐτῶν οἱ ἀμφοδάρχαι | ἐνέχυρα καὶ τιθέσθωσαν ἐν-
 85 ἐχυρασίαν | πρὸς τοὺς ἀστυνόμους αὐθημερὸν ἢ τῇ ὥστ' ἐρείαι³⁵.
 καὶ ἐὰν μηθεὶς ἐξομώσῃται³⁶ τὰ ἐνεχυρασθέντα ἐν ἡμέραις πέντε,
 πωλείτωσαν αὐτὰ ἢ ἐν φράτρει³⁷ ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθυσίᾳ
 συναρρόντων τῶν ἀστυνόμων· | καὶ τὸ μὲν γεινόμενον κομι(ς)έ-
 90 σθώσιν³⁸ || ----- ἀπο---οσμ-----
 c ----- | ἐπισκοπεῖτωσαν³⁹ [ν³⁹, κ] καὶ ἐὰν φαίνωνται[ι] | αὐτοῖς ἐπι-
 σκευά[σι]μοι⁴⁰ εἶναι, ἐπισκευ[α]ζέτωσαν οἱ κεκτημένοι. ἐὰν δέ
 95 τινες αὐτῶν μὴ βούλωνται, ἐκδότωσαν || οἱ ἀστυνόμοι μετὰ τοῦ
 προαιρουμένου⁴¹ τῶν | βλαπτομένων. τοῦ δὲ γεινομένου[υ ἀ]ναλώ-

33 Sic scribendum duxi, cum κοπρίων habeat K. Namque ἡ κοπρία idem significat quod ὁ κοπρίων, τὰ κόπρια vero idem quod ἡ κόπρος (cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2739, 6 sqq. ἄν τι[ς] βάλῃ κόπρια, κεχολωμένης τύχοι τῆς Κεραινίας), ut luculentissime apparet ex Pollucis loco Onom. VII, 134, hic vero non stercus in acervum congestum, sed passim per vias iacens innui in propatulo est. Negotium stercoris tollendi a dominis fundorum (not. 16) locatum erat hominibus quos κοπρολόγους appellatos probabile est ut Athenis. Cf. Aristoteles Ἀθ. πόλ. 50, 2 καὶ ὅπως τῶν κοπρολόγων μηδεὶς ἐντὸς δέκα σταδίων τοῦ τείχους καταβαλεῖ κόπρον ἐπιμελοῦνται (οἱ ἀστυνόμοι). Pollux VII, 134 τάχα δ' ἂν καὶ κοπροφόροι εἶεν ἐκ τούτων, καὶ κοπραγωγοί. Ἀριστοφάνης μὲν γὰρ εἴρηκε κόπρου ἀγωγὰς, καὶ ἀλλαχοῦ 'κοπρολογεῖ κόφρινον λαβόν' Πλάτων δὲ ὁ κωμικός 'κοπραγωγὸς γαστέρας'. — καὶ κοπρολόγοι δ' ἂν οὗτοι λέγοντο. 34 Cf. not. 23. 35 Pro ὥστ' ἐρείαι, scriptura quod sciam ceteroqui inaudita. 36 K. intellegit 'nisi debita pecunia data pignus exsolverit', sed formulam τὰ ἐνεχυρασθέντα ἐξόμνυσθαι ignotam caerimoniam cum eo negotio coniunctam indicare opinatur. At data summa debita et recepto pignore quid amplius aut asseverare aut promittere opus erat, quod iurisiurandi sanctitate confirmaretur, cum iam omnis res transacta esset? Quare mihi quidem de iure iurando haec dici videntur, quo quis se debitam pecuniam intra certum tempus persoliturum promittat. Quod si facere non vult, statim venundatur pignus; si iurat, usque ad illud tempus asseveratur, quo se soluturum esse pollicitus est. 37 Phratias Pergamenorum ex hoc demum titulo innotuisse observat K. 38 ΚΟΜΙΣΕΣΘΩΣΑΝ. 39 Subiectum esse οἱ ἀστυνόμοι perspexit K. 40 Sc. οἱ κοίνοι τοῖχοι. Recte K. ignotam ceteroqui, sed recte et legitime formatam vocem ἐπισκευάσιμος hic non quod refici possit, sed quod refici opus esset significare iudicavit, ut similes voces quas attulisset Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 23 p. 288 n. 5. 41 'Die Bestimmung, dass ein "Vertreter der Geschädigten" (προαιρούμενος τῶν βλαπτομένων) bei der Submission beteiligt werden soll' Kolbe. Hic igitur manifesto προαιρουμένου passive intellexit. At sic non praesens, sed aoristus locum habebat, neque προαιρουμαί τινας 'eligor ut aliquis partes sustineam' Graecum mihi videtur. Immo ὁ προαιρούμενος idem

ματος πραξάτωσαν παραχρῆ[μ]α παρὰ | μὲν τοῦ ἀπειθοῦντος τὰ
 τρία μέρη, παρὰ | δὲ τοῦ ἄλλου⁴² τὰ δύο, καὶ ἀποκα[τ]αστησά[μ]
 100 τωσαν τοῖς ἡργολαβηκόσιν. τῶν δὲ δε|ομένων ἐπισκευῆς κοινῶ[ν]
 τ[οί]χων | ἢ καταπεσόντων, ἐὰν μὲν ὅλοις τοῖς τοίχοις ὁμοίως
 οἱ γείτονες χρῶνται, τὸ ἴσον | εἰσφ[ερ]έτωσαν εἰς τὴν οἰκοδομίαν.
 105 ἐ|ὰν δὲ ὁ [μὲ]ν προσοικῇ πρὸς τῷ τοίχῳ, ὁ | δὲ ὑπα[ίθ]ρωι
 χρῆται⁴³, εἰσφερέτωσαν | εἰς τὴ[ν] οἰκοδομίαν ὁ μὲν προσοικῶν |
 τὰ δύο μέρη, ὁ δὲ ὑπαίθρῳ χρώμενος τὸ | τρίτον. ὁμοίως δὲ
 110 ἀποτινέτωσαν καὶ || ἐὰν ὁ μὲν ὑπερῶιον οἶκῳ πρὸς αὐτῷ |
 ἔχῃ, ὁ [δ]ὲ ἀπλο[ῦ]ν. ἔστω δὲ περὶ μὲν τ(ᾶ)ν⁴⁴ | κοινῶν τοίχων
 ὑπὲρ τοῦ καταφθείροντος⁴⁵ πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀστυνόμους.
 115 καὶ ἐὰν φαίν(ω)νται⁴⁴ ἔνοχοι ὄντες, || κρίσει νικηθέντες, [ἀ]πο-
 τινέτωσαν | τὴν βλάβην αὐτῶν. μὴ ἐξουσία δὲ ἔστω | ἐπὶ τοὺς
 κοινούς τοίχους μήτε ἐποικοδομεῖν μήτε διορύσσειν μήτε ἄλλο
 120 κα[τα]βλάπτειν μηθέν, ἐὰν μὴ πείσωσιν || το[ὺς] κ[υ]ρίους⁴⁶. ὅσοι
 δὲ τοῖχοι πρόσχωροι ὄν[τε]ς [βλ]άπτουσιν τοὺς ἐνοικοῦντ[α]ς, ἐὰν
 βοῦ[λ]ω[ν]ται αὐτοῖς οἱ κύριοι ὑπαίθροις ο[ὗ]σιν τὰ | πρὸς τοὺς

est atque ὁ βουλόμενος, et genetivus τῶν βλαπτομένων partitive accipiendus.
 Ex eis igitur, quibus damnum datum est, quicumque volet, una cum
 astynomis locationi intererit. 42 Ei ex duobus communis parietis do-

minis, qui paratus fuerit eum reficere, duae quintae partes impensarum ab
 astynomis iniungentur, ei qui noluerit tres, ita ut hic quoque poena sescupli
 afficiatur is cuius culpa impeditum est quominus damnum datum statim
 sarciretur. 43 Si paries communis distineat domum alterius ex vicinis

ab horto vel area sub divo sita alterius. 44 TON, itemque v. 114
 ΦΑΙΝONTAI, lapis. 45 Exspectaveris κατὰ τοῦ καταφθείροντος. Nam

πρόσκλησις actionem significat; fortasse hic ὑπὲρ recentiore usu pro περί
 dictum est, et quoniam in quaestionem venit, uter potissimum ex dominis
 communis parietis in culpa sit, de eo potius quam adversus eum, qui
 murum corruperit, agi dicitur; sane sic recte non πρόσκλησις, sed δίκη vel
 διαδικασία nomine utendum fuit. 46 Accuratius ἐὰν μὴ πείσῃ τὸν κύριον

fuisse recte observat Kolbe, nam in singulis causis utrimque singulos
 modo homines in censum venire; sed etiam alibi singularem et pluralem
 hic non accurate distineri. Ac nescio an hic ut in similibus (οἱ ἄρχοντες,
 οἱ ἐν τέλει), ubi in universum genus aliquod significatur, pluralis usitatus
 fuerit etiam si in hac certa causa de uno modo homine verba fiebant.
 Cf. Soph. Aiac. 734 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Isocr. X, 19
 ἐπειδὴ παρὰ τῶν κυρίων (unus erat Tyndareos pater) οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῇν
 (Helenam) λαβεῖν. Aristoph. Ran. 1167 οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους, qui locus
 proxime ad eam quam hic habemus formulam accedit, sane de multitu-
 dine dicitur.

γείτονας περιστάσεις⁴⁷ ποιεῖν, | μηθὲν βλάπτοντες τοὺς γείτονας,
 125 μὴ καὶ λυέ[σθωσα]ν πο[ιέ]ιν τὸ πλάτος μὴ πλεῖον | πῆχ[ε]ως καὶ
 στεγάζοντες αὐτάς παραχρῆ[μα] γείσεσιν⁴⁸ λιθίνοις, τοῦ ἐκτὸς
 τοίχου τῆς | περιστάσεως⁴⁹ οἰκοδομηθέντος ἀσφαλῶς, ἐὰν μὴ
 130 πέτρα<ι> ἤ⁵⁰, οὗ τὰ γείση ἐπιτεθῆσεται. μὴ ποιεῖτωσαν δὲ στε-
 γά[ζον]τες⁵¹ ὑψηλότερον τὸ ἔδαφος τοῦ λοιποῦ ὑπαίθρου | πλὴν
 ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν⁵². κύριοι δὲ ἔστωσαν τῶν μὲν περιστάσεων
 135 οἱ ποιήσαντες, | τῶν δὲ ἐπ' αὐτῶν τόπων, ὅταν στεγασθῶ[σιν], οἱ
 γείτονες εἰς μηθὲν χρώμενοι ἐξ οὗ | καταβλάψουσιν τοὺς ἄλλο-

47 Si quis murum domus ita situm habeat, ut vicini fundum non domo aliove aedificio occupatum, sed sub divo quidem situm, sed paullo altiore loco, attingat, facile fieri potest, ut umore et pondere terrae ab altera parte incumbentis paries corrumpatur. Quod ne fiat, cavere licet domino ita, ut iuxta murum in fundo vicini terram usque ad altitudinem soli domus suae effodiat et hoc vacuum spatium nisi solidum saxum sit altero muro parallelo ab reliquo vicini fundo separet. Deinde superior pars huius cavernae lapidibus (γείση v. 127. 129) integitur. Hanc structuram hic significari περιστάσεως nomine, quod sane nusquam alibi eadem vi usurpatum reperiretur, acutissime perspexit Kolbe. Perbene idem rem illustravit Vitruvii testimonio VII, 4, 1: *sin autem aliqui paries perpetuos habuerit umores, paululum ab eo recedatur et struatur alter tenuis distans ab eo quantum res patietur, et inter duos parietes canalus ducatur inferior quam libramentum conclavis fuerit, habens nares ad locum patentem*. Sed quod *ambitum* apud Vitruvium I, 4, 10 et Varronem de lingua Latina V, 22 hanc ipsam Graecorum περίστασις esse opinatur, id perquam dubium existimo cum quia in illo artificio describendo Vitruvius ea appellatione non utitur, tum quia hoc non spectat nisi ad domos quarum parietem attingat ab exteriori parte fundus editiore loco situs, ut terra umore suo eum corrumpat, cum ambitus institutum multo latius pateat. Nam quod Vitruvius *ambitum stillicidiorum* commemorat, id ad aquam pluviam, non ad subterraneam fundi finitimi referri manifestum est. 48 De vi nominis v. notam proxime superiorem. Memorabilis flexio ab usitata (γείσον, γείσου) discrepans, sed plane geminis exemplis (δένδρεα, δένδρεσιν) satis defensa. 49 Nomen περίστασις hinc apparet non ipsum murum parallelum parieti domus, sed vacuum spatium inter utrumque relictum indicare. 50 ΠΕ ΤΡΑΙΗ lapis. K. dubius haeret inter emendationes πέτρα<ι> ἤ et πετραί(α) ἤ (p. 69 not. 1), sed iniuria. Nam iota mutum etiam alibi in hoc titulo perperam additur (v. 149 ἰσάτωι — φυτευέτωι. 150 ποιεῖτωι. 202 ὀκτώι), et substantivum in hoc litterarum genere usitatum est (Syll.² 538, 8 προσεπιτέμνοντα οὗ ἂν ἦι πέτρα), adiectivum magis poëtis familiare. 51 Supplevit Thiersch apud K. στεγάζοντες hic idem esse ac τὰ γείση ἐπιτιθέντες apparet. 52 Adiectivum, non substantivum esse videtur. τὸ ἔδαφος ὕδατι ἀπόρρουν ἐστὶ fere idem est ac τὸ ἔδαφος τοιοῦτόν ἐστι ὥστε τὸ ὕδωρ ἀπορρεῖν. Si substantivum agnosceremus, nescio an infinitivo διδόναι careri non posset.

τριους τοίχους. | ποιεῖτῳσαν δὲ τὰς εἰσόδους τῶν περιστά|σεων
 ἐκ τῶν ἰδίων οἰκιῶν. ἐὰν δὲ ἀδύνα|τον ᾖ, κρεῖνοντος τοῦ ἀρχι-
 140 τέκτονος⁵³ μετὰ || τῶν ἀστυνόμων, διδόντων οἱ γείτονες | τὴν
 εἴσοδον τοῖς εἰσπορευομένοις ἔνεχεν | ἀνακαθάρσεως, ὁμοίως δὲ
 καὶ ἐὰν πτώμα|τος γενομένου ἐπισκευῆς προσδέωνται. | ὑπὲρ δὲ
 145 τῶν κατ' ἐπηρεασμὸν εἰσπορευ|ομένων ἐπικρεῖνοντες οἱ ἀστυνόμοι,
 ἐὰν | καταλαμβάνωσιν⁵⁴, ζημιούτωσαν αὐτὸν | δραχμαῖς πέντε.
 μηθεὶς δὲ πρὸς ἀλλοτρί|ῳ ἢ κοινῷ τοίχῳ μήτε ὄρυγμα ποιεῖτω |
 150 μήτε πιθάκνας ἰσάτῳ μήτε φυτεύῳ || μήτε ἄλλο ποιεῖτω
 μηθέν, ἐξ οὗ καταβλά|ψει τ(ὸ)ν⁵⁵ τοῖχον. εἰ δὲ μή, ἐὰν ἐγκαλῇ
 ὁ κύριος, | οἱ ἀστυνόμοι ἐπισκοπεῖτωσαν καὶ ἐπικρεῖ|νέτωσαν,
 καθ' ὃ ἂν αὐτοῖς φαίνεται δίκαιον | εἶναι. καὶ ὅσοι δ' ἂν τοῖχοι
 155 τῶν ἀλλοτρίων οἰκ|ῶν μέλλοντες καταπέπτειν, προφ[ηγάντων⁵⁶] |
 τῶν γειτόνων τὴν βλάβη[ν, καὶ ὅσα ἔτε]ρα⁵⁷ γεινόμε[να] ἐπυ----
 d [----- ἀναγ|καζέτωσαν ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπονόμους⁵⁸. |
 160 Κρηγῶν⁵⁹. περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει || καὶ τοῖς προαστίοις⁶⁰

53 Magistratus publicus populi Pergamenorum, quales multi in multis civitatibus Graecis commemorantur. Cf. Syll.² III p. 154. 54 Ex Aeolica Pergamenorum dialecto hunc verbi καταλαμβάνειν pro καταδικάζειν usum resedisse putaverim; nam eum ut ab Attico sermone alienissimus sit, sic non Ionibus modo Asianis (Syll.² 523, 58 cum not. 21. 546, 22) sed etiam Aeolensibus finitimis familiarem fuisse docet titulus Eresius n. 8, 20 καλλά-φθε[ν]τος Ἀγωνίπῳ. 55 ΤΩΝ. 56 Supplevi. προφ[ερόντων] Kolbe. Sed προφέρειν τινί τι 'vitio dare alicui aliquid', ut est apud Aeschinem III, 66 ὁ τὴν ξενίαν ἐμοὶ προσέφων τὴν Ἀλεξάνδρου, propterea huc non quadrat quia nemo hic aut appellatur aut cogitatur, cui quid exprobetur, 'in medium proferre', 'publici iuris facere' vero verbum sic nude positum ni fallor nusquam significat. Contra προφαίνειν est 'antea indicare', i. e. 'priusquam paries re vera collapsus sit'. 57 Supplevi. βλάβη[ν, τὰ μὲν διάφο]ρα Kolbe. At hinc incipere apodosin propterea nego, quia sic enuntiatum relativum a pronomine ὅσοι pendens verbo finito caret; nam neque εἰς hic mente suppleri neque μέλλοντες pro μέλλουσι dici licuit. Quare mihi versus 157 etiamtum protaseos esse videtur, quae subiecta habeat ὅσοι τοῖχοι — καὶ ὅσα ἔτερα, praedicatum vero, quod in infimo lapide perierit, fere μὴ ἐπισκευασθῇ ὑπὸ τῶν κερτημένων. Condicio προφ[ηγάντων] τῶν γειτόνων τὴν βλάβη[ν] hic mediae protasi interponitur, quia ad prius modo ex illis duobus subiectis spectat. Dominus a vicino de imminente ruina monitus sine dubio graves socordiae poenas dare debebat, cum de improvise collapsio muro nihil nisi ipsum damnum sarcire cogeretur. 58 Hic finiebatur caput de canalibus subterraneis. Cf. Syll.² 536, 44. 15. 580, 17. 59 Fontium publicorum cura Pergami penes astynomos fuit. Eam legem in plerisque Graecis civitatibus fuisse K. collegit ex Platonis praecepto Legg. VI, 763 C sqq. ἀστυνόμοι —

κρηνῶν ἐπιμελὲς γεινέσθω τοῖς ἀστυνόμοις ὅπως καθαραί τε
 ὦσιν | καὶ οἱ εἰς αὐτάς ὑπόνομοι εἰσάγοντες καὶ ἐξάγοντες τὸ
 [ὑδ]ωρ εὖρους⁶¹ ὑπάρχωσιν. ἐὰν | δέ τινες ἐπισκ[ευ]ῆς προσ-
 165 δέωνται, προσαγγ[ε]λλέτωσαν⁶² τοῖς στρατηγοῖς καὶ τῷ ἐπὶ | τῶν
 ἱερῶν προσόδων⁶³, ὅπως διὰ τούτων γει[ν]ωνται αἱ ἐκδόσεις. μη-
 θενὶ δὲ ἐξουσία ἔ[σ]τω ἐπὶ τῶν δημοσίων κρηνῶν μήτε | κτῆνος
 170 ποτίζειν μήτε ἱμάτια πλύνειν || μήτε σκευὸς μήτε ἄλλο ἀπλῶς
 μὴθέν⁶⁴. | ὁ δὲ τούτων τι ποιήσας, ἐὰν μὲν ἐλεύθε[ρ]ος ᾖ⁶⁵, τῶν
 τε κτηνῶν καὶ ἱματίων καὶ | τῶν σκευῶν στερείσθω καὶ αὐτὸς
 175 ζῆ[μ]ιούσθω δραχμαῖς πεντήκοντα· ἐὰν δὲ || οἰκέτης, ἐὰν μὲν

τῶν τε ὁδῶν ἐπιμελούμενοι τῶν κατὰ τὸ ἄστυ καὶ τῶν — λεωφόρων — καὶ τῶν οἰκοδομῶν —, καὶ δὴ καὶ τῶν ὑδάτων, ὅπως ἂν αὐτοῖς πέμπωσι καὶ παραδιδῶσιν οἱ φρουροῦντες θεραπευμένα, ὅπως εἰς τὰς κρήνας ἱκανὰ καὶ καθαρὰ πορευόμενα κοσμή τε ἔμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. Neque aliud monstrare Aristotelem Pol. VI, 8 p. 1324 b, 23 καλοῦσι δ' ἀστυνομίαν οἱ πλεῖστοι τὴν τοιαύτην ἀρχήν, ἔχει δὲ μόρια πλείω τὸν ἀριθμόν, ὧν ἑτέρους ἐφ' ἕτερα καθιστάσιν ἐν ταῖς πολυανθρωποτέραις πόλεσιν, οἷον τειχοποιοὺς καὶ κρηνῶν ἐπιμελητάς καὶ λιμένων φύλακας. Quod institutum Aristoteles urbibus civium multitudine insignibus tribuit, id Athenis fuisse discimus ex Aθ. πόλ. 43, 1 κρηνῶν ἐπιμελητοῦ et plebiscito anni 333/2 a. Chr. Syll.² 580, 12 Πυθέας αἰρεθεὶς ἐπὶ τὰς κρήνας. 21. 22 δικαιοσύνης τῆς περὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κρηνῶν. 60 Hanc unam scripturam, non προαστεῖον, recte se habere probant et versus poëtarum (Soph. El. 1431 οὗτος ἐκ προαστίου χωρεῖ γεγηθώς. Eurip. Alcest. 848 τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου. Anthol. Pal. XI, 38, 3 καὶ τοῦτο φθιμένοιο προάστιον ἱερὸν ὅστεῦν ἐγκεφάλου) et titulus Atticus eius aetatis, quae ei et ἔ nunquam confundit, Syll.² 647, 19. 20 (cf. Meisterhans-Schwyzer Grammatik der att. Inschr.³ p. 54 not. 455). Etiam in aliis Graeciae partibus eandem habes (Syll.² 847, 27), cum scriptura per diphthongum non nitatur nisi librorum manuscriptorum medii aevi fide, quae hac in re profecto nulla est. 61 Metaplasmus geminus pluralis εὔρους pro εὔνοι inferiori aetate haud rarus est (Syll.² 187, 11. 547, 3. 649, 19). 62 Cf. not. 20. 63 Hic quoque (cf. not. 27) appellatione per praepositionem ἐπὶ c. gen. formata magistratum superiorem a rege administrationi pecuniariae civitatis praefectum indicari haud improbabiliiter coniecit Kolbe. 64 Cf. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 308 n. 403, 8 sqq. ἐπιμελεῖ[σθαι] τῶ[ν] κρην[ῶν], ὡς ἂν μήτε [λό]ωνται μήτε πλύνωσιν ἐν [ταῖς κρήναις] ὧν τὸ ὑδω[ρ] εἴ[ς]ιν ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος. 65 Hoc discrimen inter poenas liberorum, quos verberari non licet, et servorum frequentissimum est: Kolbe provocat ad Plat. Legg. VI, 764 B. C. I. Att. IV, 2 n. 192 c. Michel Rec. p. 308 n. 403, 8 sqq. Cf. etiam Papi- niani Digest. XLIII, 10, 2: εἰ δὲ μή, ὁ μὲν δοῦλος ὑπὸ τοῦ ἐντυχόντος μαστιγούσθω, ὁ δὲ ἐλεύθερος ἐνδείκνύσθω τοῖς ἀστυνόμοις, οἱ δὲ ἀστυνόμοι ζῆμιούτωσαν κατὰ τὸν νόμον. Sed memorabile est, hic distingui servos qui iussu domi- norum et qui sua sponte tale quid committant. K.

μετὰ τῆς τοῦ κυρίου γνώμης ποιήσῃ τι τούτων, ὁμοίως στερέσθω
καὶ | αὐτὸς μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφῳ⁶⁶ πληγαῖς | πεντηκόντα,
ἐὰν δὲ ἄνευ τῆς τοῦ κυρίου γνώμης, ὧν μὲν ἂν ἔχῃ, στερέσθω,
180 μαστειγῶ⁶⁷ θείς δὲ ἐν τῷ κύφῳ πληγαῖς ἑκατὸν δεδέσθω ἐν
τῷ ξύλῳ⁶⁷ ἡμέρας δέκα, καὶ ὅταν | ἀφείηται, ἀφείσθω μα-
στειγῶθεις μὴ ἐλα(σ)|σοσιν⁶⁸ πληγαῖς πεντήκοντα. ἔστω δὲ τῶν
185 ἄλ(ι)|λων⁶⁹ τῷ βουλομένῳ ἐπίληψις τῶν κακουρ|γούντων περὶ
τὰς κρήνας, καὶ ὁ ἀναγαγὼν ἢ ἀ|νελέγκας⁷⁰ ἐπὶ τοὺς ἀστυνό-
μους τὸν ληφθέντα | μεριζέσθω τοῦ γεινομένου ἐξ αὐτῶν διαφύ|ρου
τ(ὸ)⁷¹ ἥμισυ, τὰ δὲ λοιπὰ κατατασέσθω εἰς τὴν | ἐπισκευὴν τοῦ
190 τῶν Νυμφῶν ἱεροῦ. || Φρεάτ(ρ)ων⁷². οἱ καθεστταμένοι

66 Cf. Pollux Onom. X, 177: Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Νεμέσει (II p. 84 fr. VIII Mein. I p. 50 fr. 145 Kock) 'ἐν τῷ κύφῳ τὸν αὐχέν' ἔχων' ἢ που νοητέον ὡς σχεῦος ἦν τι ἀγορανομικόν, ᾧ τὸν αὐχένα ἐνθέντα ἔδει μαστιγοῦσθαι τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κακουργούντα. Videtur apud Cratinum de nescio quo delicto in foro commissio sermo fuisse ideoque scholiastes perperam totum institutum ad una agoranomorum officia et fori negotia rettulisse. K. Ar. Plut. 476 ὁ τύμπανα καὶ κύφῳνες, οὐκ ἀρήξετε; cum schol. ξύλα εἰσὶν ἐπιτιθέμενα ἐπὶ τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ ἔχῳσιν ἀνακῦψαι (inde Suidas s. κύφῳνες). Hesych. κύφῳν· ὅπερ ἐνιοὶ συνάγγχην καλοῦσι· δηλοῖ δὲ καὶ δεσμὸν ξύλινον.
67 Cf. Aristoph. Eg. 367 οἶόν σε δῆσ' ἢ τῷ ξύλῳ. 394 ἐν ξύλῳ δῆσας. 705 ἐν τῷ ξύλῳ δῆσ' σε νῆ τὸν οὐρανόν. Herodot. IX, 37 ὡς γὰρ δὴ ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῃ. Lysias X, 16: ἡ ποδοκάκκη αὕτη ἐστίν, ὃ θεόμνηστε, δ' νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Lex ap. Dem. XXIV, 146 τὸν δ' ἐνδειχθέντα ἢ ἀπαχθέντα δησάντων οἱ ἑνδεκα ἐν τῷ ξύλῳ. Hic titulus docet, κύφῳνα et ξύλον, quae fuerunt qui confunderent, res diversas fuisse, nempe illum quidem collo cervicibusque imponi solitum, hoc vero pedes contineri ac comprimi, ut indicant et eiusdem instrumenti nomen antiquum ποδοκάκκη et Herodoti narratio de pede libertatis recuperandae causa absciso. Neque est cur usquam de alia re formulam solennem ἐν τῷ ξύλῳ δῆσαι, δεδέσθαι accipiamus; sane etiam in cyphone, qui item ligneus erat, describendo aliquando lignum commemorari non est quod miremur. Cf. Aristoph. Nubb. 592 εἴτα φριμώσῃς τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Lysistr. 680 ἀλλὰ τούτων χρῆν' ἀπασῶν εἰς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα. 68 ΕΛΑ|ΣΟ ΣΙΝ. 69 ΑΛΙ|ΛΩΝ. 70 'Qui aut ipsum hominem comprehensum ad astynomos deduxerit aut eius nomen ad eos detulerit'. Certe non video quid aliud discriminis inter participiorum ἀναγαγὼν et ἀνελέγκας notiones hic intercedere possit. 71 ΤΩ. 72 Plerumque quidem φρέαρ et δεξαμενή, quo utroque nomine loci ubi aqua hauritur arte comparati a fontibus aquae iugis (χρῆναι) distinguuntur, inter se ita differunt, ut φρέαρ (puteus) sit unde aqua subterranea hauritur, δεξαμενή (cisterna) ubi aqua pluvia colligitur. At hic videmus utramque vocem apud Pergamēnos eandem, ac manifesto quidem cisternae, notionem habuisse. Quod nescio an eo referendum

ἀστυνόμοι⁷³ | τὰς ὑπαρχούσας ἐν ταῖς οἰκίαις δεξαμεν[άς] | ἀν-
 γραφόμενοι ἐν τῷ Πανθείῳ⁷⁴ μηνὶ τιθέσθωσαν τὴν γραφὴν
 πρὸς τοὺς στρατηγούς | καὶ ἐπιμελείσθωσαν ἵνα οἱ κύριοι στεγνὰς ||
 195 παρέχωνται καὶ μηδεμία τῶν προὑπαρχουσῶν ἐνχωννύηται. εἰ
 δὲ μή, τοὺς τούτων τι | ποιοῦντας ζημιώσαντες καθ' ἐκάστην
 δεξαμενὴν δραχμαῖς ἑκατὸν πραξάτωσαν | καὶ ἀναγκαζέτωσαν
 200 ἐκκαθάραι. καὶ εἴ τινες || δὲ πρότερον κεχωσμένοι εἰσὶν, παραγ[-

sit quod putei ex quibus aqua subterranea hauriretur nulli omnino fuerunt in illo oppido sito in monte saxoso, sed partim ex antiquis aquae pluviae receptaculis, partim ex fontibus recentiore aetate per canales subterraneos in urbem deductis aquabantur. 73 Cum inutile futurum fuerit quotannis ab astynomis indicem cisternarum confici, Kolbius hoc totum praeceptum ad unum illius anni, quo lex data esset, collegium spectare sibi persuasit. Quod negat praesens τιθέσθωσαν necessario de ea re accipi debere, quae identidem repetatur, sed alibi quoque in hac lege imperativos praesentis et aoristi confundi observat, ei non obloquor. At mireris eum non sensisse, alterum enuntiatum καὶ ἐπιμελείσθωσαν ἵνα — παρέχωνται καὶ μηδεμία — ἐνχωννύηται nullo modo de uno huius anni magistratu intellegi posse. At cum utrique commune sit subiectum οἱ καθεσταμένοι ἀστυνόμοι, ne prius quidem aliter ac de uniuscuiusque anni collegio accipi licet. Eodem spectant quae v. 244 sqq. leguntur ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀστυνόμων μὴ θῶνται τὴν ἐφ' αὐτῶν γραφὴν τῶν φρεάτων εἰς τὸ ἀρχεῖον. Quae Kolbius sane cum sua sententia ita conciliare studet, ut ὅσοι de parte modo illius collegii, ad quod unum haec praecepta refert, interpretetur. At cum ἐφ' αὐτῶν ad ὅσοι spectet neque in hac praepositione alia ac temporis notio inesse possit, apparet ὅσοι τῶν ἀστυνόμων non esse 'quicumque ex huius anni astynomis' sed 'quodcumque ex collegiis astynomorum annuis quae deinceps futura sunt'. Non necessario sumendum est, indicem qui ab astynomis ad praetores deferretur, quotannis de integro compositum esse; sufficebat ni fallor eum cum cisternis quas visitabant collatum emendasse et supplevisse. 74 Fastorum Pergamenorum mensis, qui commemoratur etiam Syll.² 592, 4. Simile nomen Πανθεῶν Neapoli Campaniae usitatum habes Inscr. Gr. Sic. et It. 759, 16. De tempore anni non certa quidem, sed probabilis est Kolbii coniectura, qui monet cisternas sine dubio eodem tempore, quo index conficeretur et praetoribus traderetur, etiam visitatas et examinatas esse ab astynomis. Atqui id commodissime factum esse quo tempore maxime vacuae essent, id est ante initium imbrium hibernorum, fere Novembre mense. Quod quoniam non improbable esset annum civilem Pergamenorum ab aequinoctio auctumnali initium cepisse, tempus octo mensium quod dominis ad purgandas et reparandas cisternas daretur (v. 201. 202), a Novembre ad Iunium vel Iulium pertinere, ita ut etiam tum duorum triumve mensium spatium eidem astynomorum collegio, quod laterculum confecisset, relinqueretur ad examinandum, num omnia rite effecta essent, castigandosque eos qui neglexissent imperata facere.

γελλέτωσαν τοῖς κυρίοις, ὅπως ἐκκαθαίρω|σιν ἐν μηνσὶν ὀκτώι⁷⁵.
 ἐάν δὲ μὴ ποιήσωσι, πρᾶ|ξαντες καὶ τούτους τὴν αὐτὴν ζημίαν
 205 ἐπαναγ|καζέτωσαν ἐκκαθαίρειν. τὰ δὲ γεινόμενα δι|άφορα τῶν
 ζημιῶν ἀποδιδόσθωσαν ἐκ μηνός | εἰς μῆνα τοῖς ταμίαις καὶ
 ὑπαρχέτωσαν εἰς τὴν | ἀνακάθαρσιν καὶ κατασκευὴν τῶν δεξα-
 με|νῶν, εἰς δὲ ἄλλο μῆθ' ἐν μεταφερέσθω⁷⁶. ὅσοι | δ' ἂν φρέατα
 210 κεκτημένοι μὴ π[οιοῦ]ντες στε|γνὰ βλάπτωσιν τοὺς γείτονας, ἐ[π-
 αναγ|καζέ]τωσαν αὐτοὺς οἱ ἀστυνόμοι ζημ[ίαις]. καὶ ἐ|άν τινες
 διὰ ταῦτα γείνωνται καταδίκ[αι, πρᾶ|]ξαντες οἱ ἀστυνόμοι ἀ-
 οδότωσαν τοῖς β[λα]πτομένοις. ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀστυνόμων⁷⁷ μὴ ||
 215 θῶνται τὴν ἐφ' ἑαυτῶν γραφὴν τῶν φρε|άτων εἰς τὸ ἀρχεῖον,
 ἢ μὴ ποιήσωσιν καθ' ἂν ἂν | ὁ νόμος προστάσσει, πραξάτωσαν
 αὐτοὺς οἱ | νομοφύλακες⁷⁸ δραχμὰς ἑκατὸν καὶ κατα|ταξάτωσαν
 220 εἰς τὰς αὐτὰς προσόδους. || Ἀφεδρώνων⁷⁹. οἱ ἀστυνόμοι
 ἐπιμέ|λειαν ποιείσθωσαν τῶν τε δημοσίων ἀφε|[δρών]ων καὶ τῶν
 ἐξ αὐτῶν ὑπονόμων, καὶ | [ἐάν τινες μὴ⁸⁰ σ]τεγνοὶ ὑπάρχωσιν,
 καὶ τῶν | ----- αὐτοῖς -----ς -----ηρ | -----

75 De orthographia v. not. 50, de re not. 74. 76 Cf. not. 24. 77 Cf.
 not. 73. 78 Cf. not. 40. 79 Vox rara, quae in litteris Graecis vix
 alibi reperitur atque in Novo Testamento. Cf. Ev. Matth. 15, 17: πᾶν τὸ
 εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται.
 Marc. 7, 19 ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ
 εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται. K. 80 Supplemento Kolbii [ἐάν τινες σ]τεγνοὶ
 ὑπάρχωσιν addidi negationem, qua non video quomodo careri possit, nisi
 pro enuntiato condicionali restituas finale [ὅπως ἂν σ]τεγνοὶ ὑπάρχωσιν. Sed
 hoc propter καὶ particulam non videtur probabile quia genetivos τῶν ἀφε-
 δρώνων καὶ τῶν ὑπονόμων et enuntiatum ὅπως ἂν στεγνοὶ ὑπάρχωσι ab eodem
 verbo ἐπιμέλειαν ποιείσθωσαν pendentia particula copulativa inter se conecti
 sententiae neutiquam accommodatum est.

484 Fragmenta duo tabulae marmoris albi margine prominente
 ornatae. A (v. 4—46 et versuum 47—59 sinistrae partes) inven-
 tum Pergami ad terminum orientalem porticus septentrionalis fori
 inferioris. Exscripsit Conze una cum Premero, Krügero, Thierschio;
 cum ectypo chartaceo contulit et hic illic emendavit von Prott. —
 B (versuum 47—62 dextrae partes) undique praeter dextrum mar-
 ginem fractum, inventum Pergami inter rudera ecclesiae Byzantinae
 in substructione occidentali, translatum Berolinum. Ex Fabricii apo-
 grapho ed. M. Fränkel Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 216 n. 279.

Cum compluribus ectypis contulit v. Prott, cuius lectiones deinde ad ipsum lapidem examinaverunt Zahn et Brückner. — Ambo coniuncta ed. H. v. Prott Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII 1902 p. 78 n. 72. (Revue archéologique Quatrième série I 1903 p. 156 n. 148).

----- λοῦμεν¹ τω[-----]----- μετεπερ]-

Litterae ΙΘΠΣ. Scripturae tanta similitudo intercedit inter hunc titulum et n. 483, ut vix dubium sit, quin non modo eodem tempore, sed etiam ab eodem lapicida exarati sint. Enuntiata plerumque spatiis vacuis exiguis distinctentur, semel (v. 54) etiam in medio enuntiato eiusmodi intervallum relictum est. 1 Rescriptum magistratus aut imperatoris Romani ad Pergamenorum civitatem datum hic haberi manifestum est. Qui id composuit, modo singulari numero de se utitur (v. 2 [μετεπερ]ψάμην, βουλευθεῖς. 34 ἐπίστευον. 32 λαμβάνων. 41 δίκαιον ἡγησάμην. 54 εὐλογον εἶναι νομίζω), modo plurali (v. 1 ---- λοῦμεν. 13. 48 ἔδοξεν ἡμεῖν. 17. 18 ἤρεσεν ἡμεῖν. 5 ἐδίδαξεν ἡμᾶς. 27 ἐδοκιμάσαμεν). Iam cum proconsules alique magistratus semper singularem ponant, in litteris imperatorum Romanorum etsi idem numerus sollemnis est, tamen passim pluralis exempla inveniuntur ubi neque plures Augusti qui una imperaverint intellegi possunt neque princeps praeter se ipsum etiam alios homines hoc numero comprehendit. Cf. Syll.² 373, 22 sqq. διὰ τ[ῆ]ν ἀνανέωσιν τῶν πρὸς ἡμᾶς (imperatorem Neronem) αὐτῶν δικαίων ὑπαρχόντων. Supra n. 473, 4. 5 sqq. ὅσα τε αὐτὸς ἐφιλοτιμήθης πρὸς ἡμᾶς (Neronem) καὶ ὅσα εἰσηγήσω τῇ πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας τιμὰς. Syll.² 384, 11 τὴν χαράν, ὅσης ἐφ' ἡμεῖν (Antoninus Pius) ὁμολογεῖτε μετεληφέναι. Quare hanc quoque ipsius principis epistulam esse apparet, neque dissimilis veri est editoris coniectura, Hadriani potissimum esse; cuius principatui et litteraturam convenire et argumentum, quandoquidem eum singillatim de Graecarum civitatum institutis et administratione consultare et summa cum cura de eiusmodi rebus decernere consuevisse etiam aliae litterae superstites, veluti C. I. Att. III, 38, testentur. Videmus Pergami fuisse mensam argentariam publicam (δημοσίαν τράπεζαν), sed eam hominibus privatis qui in hoc quaeustus genere versarentur (τραπεζίταις) locatam fuisse (not. 12) ea condicione, ut non certam quotannis summam mercedis loco aerario civitatis numerarent, sed lucri sui partem aliquotam. Videmus enim non modo ipsorum argentariorum interfuisse augeri pecuniam ex illo negotio redeuntem, sed etiam ad ipsam civitatem inde aliquid emolumenti rediisse (cf. v. 18. 19). Illis igitur mensae publicae conductoribus id privilegii lege civitatis concessum erat, ut nulla nisi per eos pecuniae commutatio fieret. Quo iure cum illi impudenter abusi essent et exactiones novas nequiquam legitimas ad quaeustum quem ex commutandi negotio faciebant adiunxissent, magistratus Pergamenorum quidem, quia etiam aerarium publicum inde aliquid lucrabatur, illorum avaritiae obviam ire neglexerunt, quare mercatores alique homines privati illorum fraude vexati imperatorem adierunt, qui causa cognita hoc rescripto toti controversiae finem imposuit. De locatione conductione mensae argentariae publicae cf. quae adnotavi n. 545⁶.

ψάμην², βουλευθεις με[ν] φαί[νεσθαι] δίκαιος κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ
 συν]ήθειαν³, μόνον δὲ ταῦτα ἐξετάσαι | [τὰ ἐγκλήματα⁴ τῶν ἐργα-
 5 ζομένων⁵ ἐπὶ] τῆς πόλεως (ὁ)μῶν⁶ ἀνδρῶν, περὶ ὧν || [ὁ ἀποστα-
 λεις ὅφ' ὁμῶν πρεσβευτῆς⁷ K]αλουίσιος Γλύκων ἐδίδαξεν ἡμᾶς. πα-
 [ρεῖναι δ' ἐκέλευσα αὐτούς⁸, ἵνα δῆλ]ον ᾖ⁹ εἴ τι λέγειν ἐβούλοντο.
 ὁ οὖν τῆς ἀ[μείψεως] τρόπος οὗ νόμιμος ᾖ¹⁰, ἀ]λ(λ)ᾶ¹¹ παρὰ τὸ
 δίκαιον καὶ παρὰ τὴν συναλλαγὴν¹² | [πράττειν αὐτοῖς ἐ]πέτρεπον.
 παρὰ γὰρ τῶν ἐργαστῶν καὶ καπήλων καὶ τῶν ὀ[ψαριοπωλῶν]¹³

2 Supplevi. De eis inter quos lis esset Romam evocatis hic dictum fuisse videtur. 3 Supplevit von Prott. Cf. Syll.² 355, 9 καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν συνήθειαν παρ' ἐκατέρου μέρους ἐπιμε[λέσ]τερα γεγραμμένα ἤτησα ὑπομνήματα. 4 Supplevi. 5 Supplevi non sine haesitatione. Per se probabilius mihi videbatur propter ea quae infra leguntur (not. 8) hic non privatorum, qui accusaverunt, sed trapezitarum, qui accusati sunt, mentionem factam esse. Sed cum genetivus ab ἐγκλήματα pendens eam vim habere vix possit, τὰ κατὰ τῶν τραπεζιτεούντων vero propter spatii rationes restitui nequeat, quomodo illa sententia recuperari possit nescio. Nam si τὰ ἀδικήματα τῶν τραπεζιτεούντων scribas, illa quidem difficultas tollatur, sed vix apte iam hic, ubi de cognoscenda causa verba fiunt, iniuriae trapezitarum commemorantur. 6 HMΩN. Emendavi, nam cum pronomen necessario ad τῆς πόλεως referendum sit, epistula vero ab imperatore scripta, quo pacto hic de 'sua civitate' loqui possit, non assequor. 7 Supplevi. 8 Supplevi. Cum iam v. 2 [μετεπεμ]ψάμην de eis qui quererentur evocatis, ut imperatorem de suis iniuriis docerent, dictum fuisse videatur, huius loci vim eam esse opinor, etiam trapezitas, ne indicta causa damnarentur, Romam accitos esse. 9 Supplevi. 'ut si quid (vel quidquid) dicere vellent, ad notitiam meam perveniret'. Indicativi imperfecti in enuntiato finali usus indicio esse videtur, trapezitas facultate defensionis a principe data usos non esse. 10 Supplevi. Inde ab hoc enuntiato quid illa quaestione, de qua instituta huc usque verba facta erant, repperitum sit exponitur. 11 AA. 12 Pactum inter civitatem et trapezitas de locatione conductione mensae publicae. v. P. Cf. not. 4. 13 Qui κάπηλοι et ὀψαριοπωλῆαι sint, apparet, sed ἐργαστῶν notio paullo minus definita est. Quos Prottius quidem negotiatores interpretatur, id est et eos qui mercaturam facerent peregre et maxime quidem trans mare, et eos qui certa mercium genera fabricarentur et eis venundarent, a quibus rursus privati singillatim emerent. Et hoc quidem loco sane sic ἐργαστάς (*Fabrikanten und Grosshändler*) et καπήλους (*Kleinhändler*) distinguere haud improbabile est. At tenendum est, ipsorum vocabulorum ἐργάζεσθαι et ἐργαστής originem et vim multo latius patere, ideoque recte et legitime infra idem verbum ita usurpari, ut καπήλων et ὀψαριοπωλῶν genera ei neutiquam opponantur, sed ipsa eo contineantur (not. 26). Ceterum voces ὀψάριον, ὀψαριωπώλης hic secundum recentiorem sermonis usum non intellegendas esse nisi de piscibus eisque qui eos vendant vix est quod definite moneatur.

ε]ίς τὸν λεπτόν¹⁴ ἐμπολᾶν εἰωθότων χαλκὸν δεκαοκτὼ ἀσσά-
 10 ρια || [τὸ δη]νάρ[ιον] λαμβάνειν ὀφείλοντες καὶ τοῖς τὸ δηνά-
 ριον διαλλάσσειν βου[λ]ομένοι[ς] πρὸς [δ]ε[κα]επτά διδόναι¹⁵
 οὐκ ἤρχοῦντο τὴν τῶν ἀσσαρίων ἄμειψιν, ἀλλ[ὰ] καὶ ἐὰν δηνα-
 ρίων ἀργυρῶν τις ἀγοράσῃ τὸ ὀψάριον, καθ' ἑκα[στον] δηνάριον
 εἰσέπρασσον ἀσσάριον ἓν. ἔδοξεν οὖν ἡμεῖν καλῶς ἔχειν | εἰς
 [τ]ὸ λοιπὸν τοῦτο διορθῶσθαι, ἵνα μὴ συμβαίῃ τοῖς ὠνηταῖς
 15 ὅπ' αὐτῶν || τελωνεῖσθαι, καθ' ὧν οὐδεμίαν αὐτοῖς ἐξουσίαν δε-
 δόσθαι συμβέβηκεν¹⁶. | ὅσα¹⁷ μέντοι τῶν λεπτῶν ὀψαρίων σταθ-
 μῶι πιπρασκόμενα τιμᾶται¹⁸ ὑπὸ | τῶν ἀγορανόμων, τούτων,
 καὶ πλείονας μνᾶς ὠνήσονται τινες, ἥρρε[σεν]¹⁹ ἡμεῖν τὴν τιμὴν
 αὐτοῦς διδόναι πρὸς κέρμα²⁰, ὥστε ἀπ' αὐτῶν σώσ[ε]σθαι²¹ τῇ

14 Distinguitur denarius argenteus, quae est moneta imperialis, ab asse ahenico, i. e. moneta provinciali. Haec adiectivo λεπτός significatur, ut n. 483, 42. 13 κατασταθεῖς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαράξεως τοῦ λεπτοῦ χαλκοῦ et Alterth. von Pergamon VIII 2 p. 264 n. 374 D, 7 ἀσσάρια θ' τοῦ λεπτοῦ. v. 24 τοῦ λεπτοῦ παντὸς τὰ ἡμίση. In titulo Lycio Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 169 n. 3, 9 ἀριθμ[ήσαν]τα λε[πτοῦ] | ἀργυ]ρίου μυριάδ[ας] πέντε κτλ. vocabulum paullo alia vi usurpari apparet. Cum as proprie sextadecima denarii pars esset, tamen tunc temporis tantum intercessit inter utrumque genus discrimen, ut septendecim aut duodeviginti assibus provincialibus denarius Romanus permutaretur. Qua de re iam ante hunc titulum inventum ex Vibii Salutaris (n. 480¹²) monumentis Ephesiis coniecturam fecerunt E. L. Hicks Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 439 sqq. et Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 1742 sq. v. P. 15 Singulorum igitur in singulos denarios assium est collybus, quem trapezitae percipiunt ea conditione ut certam partem aerario publico pendant (not. 4). 16 Qui in suum usum pisces aut aliud quid mercantur, ad eos potestas (ἐξουσία) argentariorum non spectat, quia sive denariis argenteis sive assibus ahenis pretium pendunt, permutatione non opus habent; uni venditores (ἐργασταί, κάπηλοι, ὀψαριοπῶλαι) ad mensam accedere debent, ut quae singillatim ahenis nummis ab emptoribus acceperunt, argento commutent. Quod lucrum ne minueretur, contra ius et pactum eos emtores, qui argentum solverunt, ipsos adierunt trapezitae, ut sibi pro collybo assem penderent. Quod quoniam id non minus lucri reipublicae quam argentariis afferebat, magistratus (ἀγορανόμοι) hanc iniuriam non modo non prohibuisse, sed adeo sua auctoritate adiuvisse videntur. v. P. 17 O in margine prominente, ut littera primo errore omisa, deinde suppleta videatur. 18 Quibus certum pretium ab agoranomis constituitur. 19 Versus 17 postrema littera E postea in margine adiecta. 20 Supra v. 44 τὸ δηνάριον πρὸς δεκαεπτά διδόναι est 'denarium septendecim assibus permutare', quam notionem praepositionis ab hoc quidem loco alienam esse apparet, ubi simpliciter quonam monetae genere pensio aliqua facienda sit enuntiatur; κέρμα idem esse quod λεπτόν χαλκόν apparet. Similem praepositionis usum habes Syll.²

20 πόλει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσδοτον²². ὁμοίως καὶ ἐὰν πλείονες συνθέμενοι ἀργυρῶν δηναρίων δόξωσιν ἡγορακέναι εἴτα διαιρῶνται, καὶ τούτους λεπτόν διδόναι χαλκὸν τῷ ὄψαριοπώλῃ²³, ἵνα ἀναφέρηται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· διδόναι δὲ πρὸς δεκαεπτὰ ἀσσάρια²⁴, ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία²⁵ δοκεῖ μόνοις τοῖς ἐργασταῖς²⁶ διαλέγεσθαι. ἡ(λ)έ(γ)χθησαν²⁷ μετὰ τοῦτο καὶ 25 ἕτερά τινα συνεχωρηχότες ἐαυτοῖς κερδῶν ὀνόματα ἀσπρατοῦραν²⁸ τε καὶ τὸ καλούμενων παρ' αὐτοῖς | προσφάγιον²⁹, δι' ὧν

540, 6 ἐγδίδομεν δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν i. e. ea condicione ut pretium aere persolvatur. 21 Cf. Syll.² 463, 5. 689, 8 ἐπεψήφισζε. 334, 28 καρπίσσεσθαι. 686, 37 ἀγωνίσσεσθαι. 930, 20 ἐξιδιάσ[ζοντ]αι. Cf. Meisterhans et Schwyzler Grammatik der att. Inschr.³ p. 88 not. 766. p. 92 not. 829, ubi tamen exempla quae pro ζ et quae pro σ scripturam σζ exhibent, non recte distinguuntur. E. Schweizer Gramm. der perg. Inschr. p. 129. F. Blass Ausspr. des Gr.³ p. 115 not. 432. 22 Cf. not. 1. 23 Qui unus in suum usum tantum emit, ut denariis argenteis pretium persolvere possit, ab eo non, ut adhuc factum est, collybum exigere licebit trapezitis; sed si qui plures coniunctum emerint et inter se diviserint, id fecisse existimabuntur ut legi fraudem facerent et reipublicae reditum subtraherent; ideo cogentur argentum suum recipere et pro eo aes dare, quod deinde venditor permutare debebit. 24 Ita pendent emtores, ut pro singulis denariis septeni deni asses computentur, cum venditor in mensa publica argentaria duodevicenos dare debeat. Ita efficitur, ut collybus unius assis non ab emtore sed a venditore detur. 25 ΕΡΓΑΣΙΑΣ lapis. Emendavit v. Prott. 26 Hic quoque ἐργαστάς maiores mercatores vel negotiatores interpretatur von Prott, ut opponantur salsamentariis et cauponibus aliisque id genus hominibus. Sed mihi longe aliud monstrare videtur sententiarum conexus. Etenim una ἐργαστῶν appellatione hic omnes continentur, qui hoc victus quaestusque genus profitentur, ut merces quaslibet emant ac vendant; itaque etiam κάπηλοι et ὄψαριοπῶλαι in eo numero sunt. His omnibus lex collybi onus imponere vult, neque vero eis qui in suum usum aliquid ab illis emunt, a quibus contra ius et pactum trapezitae collybum exigere conati sunt. Cf. not. 15. 24. 27 ΗΔΕΕΧΘΗΣΑΝ lapis. Emendavit von Prott. 28 Nummum asperum eum dici, qui nondum usu detritus ac laevigatus esset, von Prott probavit testimoniis Suetonii Neron. 44: *exegitque ingenti fastidio et acerbitate nummum asperum, argentum pustulatum, aurum ad obrussam*. Persii Sat. III, 69 *quid asper utile nummus habet*. Eiusmodi nummos cum exigent trapezitae, detritos non accipiebant nisi addita pensione qua hoc vitium quodammodo sarciretur. Haec erat aspratura. v. P. 29 Non προσφάγιον, sed προσ-φάγιον intellegendum esse observat v. P., cum admoneat loci Evang. Ioann. 24, 5 λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· *παιδία, μὴ τι προσφάγιον ἔχετε*; Quo pacto tamen pecuniam qua obsonium emerent a negotiatoribus exigere potuerint trapezitae, ignorare se fatetur v. P. Utique hac quoque in re impudens et insatiabilis eorum avaritia cernitur.

ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας. | καὶ ταῦτα
οὖν ἐδοκιμάσαμεν διορθῶσθαι· πλεονεκτεῖσθαι γὰρ καὶ τοὺς |
ὀλίγους³⁰ ὑπ' αὐτῶν ἀνθρώπους δ(ήλ)ον³¹ ἦν, συνέβαινε δὲ πᾶσιν
αἰσθη|τὴν γείνεσθαι τοῖς ὄνουμένοις τὴν ἄδικον τῶν πιπρασκόν-
30 των ζῆ|μῖαν. ἡτιθέθησαν καὶ ὥς ἐνεορτάδια³² παρὰ τῶν ἐργα-
στῶν³³ εἰσπράσσον|τες, ἅπερ ἀρνούμενων αὐτῶν ἡδέως ἐπίστευον,
τοῦ μὴ ὀφείλειν | γείνεσθαι τὸ τοιοῦτο λαμβάνων καὶ τὴν παρ'
αὐτῶν συνκατάθεσιν. | μόνον μέντοι ὠμολόγουν τῷ Ὑπερβερε-
ταίῳ³⁴ μηνὶ δίδοσθαι ἑαυ|τοῖς τὸ εἰς τὸν Ἑρμῇ λεγόμενον ἐκ
35 τοιαύτης ἀφορμῆς· ὅρκον ἑαυτοῖς || ἀπαιτεῖν συνεχωρῆσθαι παρὰ
τῶν ἐνπολόντων³⁵ τὸ λεπτόν καὶ | πρὸς αὐτοὺς ἀναφερόντων περὶ
τοῦ μηδὲν αὐτοὺς παρὰ τὴν διά|ταξιν³⁶ πεποιχέναι. τοὺς οὖν
διὰ τὸ συνειδὸς ὁμνύναι μὴ δυναμέ|νους διδόναι τι αὐτοῖς, ὥστε
μὴ τὴν τοῦ ὁμνύναι ἀνάγκην ὑπομέ|νειν· ὁ οὐκ ἔδοξεν ἄλογον.
40 ἀντομνύναι μέντοι καὶ αὐτοὺς τοῖς ἐργ[ασ]|ταῖς³⁷ περὶ τοῦ μη-
δὲν αὐτοὺς ἡδικηέναι ἐν τῇ τοῦ ἀργυροῦ νομίσ[μα]|τος δόσει
καὶ αὐτὸ δίκαιον ἡγησάμην. ἐλέγοντο καὶ ἐνεχυρα[σί]|ας ἑαυτοῖς
ποιεῖσθαι<ν> ἐπιτρέπειν δλας τε τῶν ἐργαστῶν ἔσ[θ]' ὅτε³⁸ |
κρατεῖν τὰς ἐμπολάς, τῆς συναλλαγ[ῆς]³⁹ οὐ τοῦτο συνχωροῦ-
[σης,] | ἀλλὰ ἐπὶ τοὺς ταμίας αὐτοὺς παραγείνεσθαι κελευούση[ς,
45 ἐάν] || αἰτιάσωνται τινα, καὶ παρ' ἐκεῖνων δημόσιον λαμβάν[ειν
δοῶ]|λον, ἵνα νομίμως ποιῶνται τὴν ἐνεχυρασίαν, ὥστε [τὸ πρὸ

30 Non paucos, sed qui humili condicione essent.

34 AION.

32 Pensiones vel dona quae per feriarum dies eis offerrentur. 33 Hic quoque de omni mercatorum genere intellegendum vocabulum. Cf. not. 26. 34 Postremus anni provincialis Asiani mensis, qui pertinebat a die 24. m. Augusti ad diem 22 m. Septembris. Cf. n. 458, 74.

35 Sic scribendum est, non cum Prottio ἐμπόλων τῶν. Nam Graecum nomen est ἐμπολή, quod hic habes v. 43, unde legitima ratione descendit verbum usitatissimum ἐμπολῶν. Quod contra ἔμπολος pro ἔμπορος vereor ne nemo unquam Graecus dixerit. Adde quod proximum καὶ rectissime se habet in participiorum ἐνπολόντων et ἀναφερόντων coniunctione, in Prottii vero lectione nullam habet probabilem explicationem. Nam quod ipse dicit, eos indicari qui aes provinciale etiam ad illos publicos trapezitas, i. e. non modo ad alios qui clam eiusmodi negotia transigerent, afferrent, nullo modo ferri potest. Etenim cum verissima sit Prottii sententia de privilegio mensae publicae Pergamenae (not. 4), quis non videat, cum hac illud 'etiam' adversa fronte pugnare?

36 Constitutio nescio quae magistratuum Pergamenorum de permutatione nummorum indicari videtur. 37 Etiam hic latiore vi de omni mercatorum genere dicitur. Cf. not. 26. 33.

38 Supplevi. v. P. non attigit. 39 Cf. not. 4. 42.

τῆς]⁴⁰ | κρίσεως τούτῳ τῷ τρόπῳ ληφθὲν μένειν τοῖς⁴¹ ὀφεί-
 λουσιν. | καὶ τοῦτο οὖν ἔδοξεν ἡμεῖν οὕτως ὀφείλειν γεῖν[εσθαι,
 ὅπως⁴² περιεῖχεν ἡ ἔκδοσις⁴³, καὶ διὰ τοῦ δημοσίου μέντοι
 50 [δούλου μὴ σύμμετρον εἶναι τὴν ἐνεχυρασίαν, ἀλλὰ ἡ τὸ ἱκα-
 νόν⁴⁴ πρὸ κρίσεως⁴⁵ λ[α]μβάνεσθαι⁴⁶, ἡ ἐὰν δοῦναί τις μὴ
 δύνηται τὸ σ[υμβόλαιον], εἶνα[ι⁴⁷ τ]ὸ ἐνέχυρον ὅσου ἂν τὸ
 πρᾶγμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ [πρόσ]τιμον ᾗ⁴⁸. [τάς μέντοι κρί]σεις⁴⁹
 γεῖνεσθαι μὴ ἐπὶ τῶν ταμιῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐστρατη[γῆκ]ε-
 των⁵⁰ | ἀνδρῶν ἐξ ἀπολογῆς⁵¹ εὖλο[γον] εἶναι νομίζω, ἔτι δὲ
 55 το[ύ]ς μὲν⁵² τα[μί]ας⁵³ μετέχειν τῆς χρ[ε]ίας κ[αθ]ήκον⁵⁴, το[ύ]ς

40 Supplevit v. P. coll. C. I. Att. II, 600, 36. 37: ἐξεῖναι τοῖς φρατῖάρχοις καὶ Δυσ[κ]εῖσιν ἐνεχυράζειν πρὸ δίκης. 41 Post μένειν Conze habet ΤΟ. Sed Prottius fieri certe posse, ut reliquiae post O conspicuae litterae I essent, ectypo examinato pronuntiavit. 42 ΛΣ Fränkel, 2Σ in ectypo agnovit v. P., idque lapide collato confirmaverunt Brückner et Zahn. Utrum ὅπως an καθὼς fuerit sane ambigas. 43 Putaverim hic locationem mensae publicae, quae v. 7. 43 συναλλαγὴ appellatur, indicari; non ἐκδιδόναι aliquando idem esse ac μισθοῦν constat. 44 Latinum *satis accipere*, de eo usurpatum cui praedibus cavetur, ut *satis dare* de eo qui praedibus cavet, hic ad verbum Graece reddi ut Act. Apostol. 17, 9 καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν ἀπέλυσαν αὐτούς monet v. Prott. 45 Ε. & Fränkel, ΛΣ Brückner et Zahn. 46 ΛΜΒΑ Fränkel, ΛΜΡΑ Brückner et Zahn. 47 ΕΙΝΑ. Fränkel, ΕΙΝΑ. Brückner et Zahn. 48 Vetantur hic plus quam quanti debita summa pecuniae addita multa sit pignoris loco auferre trapezitae, id quod eos per nefas haud raro fecisse supra v. 41—43 indicatum est. Ceterum hic ΜΟΝΗ legit Fränkel, ΜΟΝΗ Brückner et Zahn. 49 Versus quinquagesimi alterius finis apud Fränkelium itemque apud Brücknerum et Zahnium ΟΙΚΠ est. 50 ΑΛΙ...ΟΝ.....ΛΟΤΩΝ Fränkel, ΑΛΠΙΓΩΝΕ...ΠΑΙ...ΟΤΩΝ Brückner et Zahn. 51 'Qui praetura functi rationem reddiderint' interpretatur von Prott, ἀπολογίην hic eadem vi dici statuens quam alibi, ut Syll.² 521, 90, habeat ἀπολογισμός. At hoc cum linguae legibus pugnat; nam ut ἀπολογισμός ab ἀπολογίζεσθαι, ἀπολογία ab ἀπολογεῖσθαι descendit, sic ἀπολογὴ necessario referendum est ad ἀπολέγειν; cf. ἐκλογὴ, συλλογὴ. Hoc vero verbum delectus notionem habet, veluti Herodot. III, 14 συνέπεμπε δὲ καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας ἀνδρῶν τῶν πρώτων. Non igitur omnes praetorii una iudicant, sed in unamquamque litem aliquot ex eis iudices deliguntur. Sane in re iudiciaria etiam contrariam vim habuisse verbum discimus ex Plutarcho Cat. min. 48: ὁ δὲ Πλάγκος ἀπέλεξεν αὐτὸν (Catonem) ἐκ τῶν δικαστῶν μετὰ τοὺς λόγους, καὶ οὐδὲν ἤττον ᾗλω. Cogitaverit igitur quispiam de hac interpretatione 'ea condicione ut utrique ex litigantibus iudices reicere liceat'. Sed id cum praepositionis ἐξ vi minus bene convenire mihi videtur. 52 ΑΙΝΟΜΙΩΝ...ΝΤΟ. ΞΙΕΝ//// Fränkel, ΑΙΝΟΜΙΩΕ...ΙΔΕΤΟ. ΞΙΕΝ Brückner, Zahn. 53 ΓΛ 54 ΗΚΤ...Ν Fränkel, ΑΗΚΑΝ//// Brückner, Zahn.

δὲ ἐσ[τρα]τη[γη]τάς⁵⁵ | καὶ ἐμπεύρους εἶνα[ι καὶ -----ο]ύς⁵⁶
 τῶν πραγμάτ[ω]ν [κα]ὶ με----μον[τας]⁵⁷ τὸ τῆς περιγιγνομέ-
 νης οὐσίας⁵⁸ αὐτοὺς ἀπο[στ]ε[ρε]ῖν δυνάμε[νον]⁵⁹, τὸν δὲ -----
 -----ε . κεν⁶⁰ καὶ οἷς ἂν ἄλλ[οις] τελώναις | ἐφε[δρεύον]-
 60 τας ἔγνωμεν⁶¹ ποιεῖσθαι αὐτοὺς τὴν εὐεχουρασίαν κα[ὶ]⁶² || ---
 -----] ταῖς ἀγοραίοις πιπρασκομένων ι . . | -----
 -----ως δίδοσθαι τέλος, ἀλλ' ἐὰν λ . . . | -----
 να . ερρνε . . ιτη -----

55 ΤΟ ΤΗ . . . ΤΑΣ Brückner, Zahn. ΤΟ . . ΔΕΤΣ . . Ν . . .
 ΤΑΣ Fränkel. 56 ΟΣ Fränkel, /Σ ectypum, cuius lectionem lapide exa-
 minato confirmaverunt Brückner et Zahn. 57 In fine versus ΟΝ Fränkel,
 ΜΟΝ Brückner et Zahn. 58 ΨΣΙΑΣ Fränkel, ΨΥΣΙΑΣ Zahn. Partici-
 pium περιγιγνομένης supplevi, cum sumerem de artificio quodam fraudu-
 lento trapezitarum hic dici, quo etiam eam partem rei familiaris pignori
 oppositae, quae reliqua esset deducta pecunia debita, eripere conentur de-
 bitoribus. Nam id eis vitio datum esse ab accusatoribus supra enuntiatur.
 Cf. not. 48. 59 ΑΠΟ ΙΝΑΥ Fränkel, ΑΠ ΙΝΔΥ Brückner et
 Zahn. 60 ΚΕ, Fränkel, ΚΕΝ Brückner et Zahn. 61 Supplevi. ἐφε-
 δρεύειν frequenter insidiandi vi usurpari notum est. 62 Ν^α Fränkel,
 Υ' Zahn.

485 Lapis inventus inter rudera Magnesia ad Maeandrum.
 Edd. G. Cousin et G. Deschamps Bull. de corr. Hell. XVIII (1894)
 p. 12 n. 12. Plenius, sed minus accurate, minusculis exscripserat
 K. Batusis, cuius exemplum edidit Kondoleon Ἀνέκδοτοι Μικρασια-
 ναὶ ἐπιγραφαί p. 46 n. 90. (Ex utroque exemplo O. Kern Inschriften
 von Magnesia p. 124 n. 164.)

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος¹ καὶ ἡ γερουσία² ἐτείμησαν | Μοσχίωνα
 Μοσχίωνος, ἀνδρα φιλότιμον καὶ ἐνάρετον καὶ ἀπὸ προγόνων

Litterae ΑΖΘΞΠΣ. Vs. 9 in voce σειτώνην litteras Ν et Η ligatas ex-
 hibent Cousin et Deschamps. 1 Magnetum ad Maeandrum. 2 Corpus
 civium aetate provectiorum. In alio titulo eiusdem civitatis apud Kernium
 Inschr. von Magnesia p. 104 n. 116, 3. 4 legitur ἐδοξεν τῷ συστήματι τῶν πρεσ-
 βυτέρων, sed plerumque, ut hic, breviter γερουσία appellatur (Inschr. von
 Magnesia p. 83 n. 98, 36. p. 128 n. 179, 18), γέροντες sunt p. 90 n. 102, 6. 11.
 Ut hic una cum senatu populoque quempiam honoribus afficit gerusia, sic
 idem fit Inschr. von Magnesia p. 124 n. 162, 1 sqq. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος καὶ
 ἡ γερουσία ἐτείμησεν Τιβέριον Κλαύδιον — Ἡρκουλάνον.

εὐσχήμονα καὶ ἤθει καὶ ἀγωγῇ κόσμιον³ καὶ ἀρχιερατεύ-
 5 σαντα⁴ καὶ γραμματεύσαντα τῆς || πόλεως⁵ καὶ γυμνασιαρχή-
 σαντα τετράμηνον τῆς | πόλεως ἐκ τῶν ιδίων⁶, ὁμοίως
 δὲ καὶ δέμηνον γερουσίας⁷ | γυμνασιαρχήσαντα, ἔτι δὲ καὶ
 στρατηγήσαντα⁸ καὶ παραφυλάξαντα⁹ καὶ ἀγορανομήσαντα τε-

3 Cf. n. 474⁵. 4 Plinius de eodem civitatis Magnetum sacerdotio legitur Inschr. von Magnesia p. 404 n. 143 (Syll.² 374), 3—6 γνώμη στρατηγῶν καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ δήμου κα[ὶ] ἀρχιερέως τῶν πατρίων θεῶν καὶ τῶν Σεβαστῶν Παμμένους τοῦ Διοκλέους. Alia de eo sacerdotio v. ap. Kernium Ind. p. 240. 5 Cf. Inschr. von Magnesia p. 427 n. 174, 13: τοῦ γραμματέως τῆς πόλεως. p. 166 n. 364: τ(οῦ) [τ]ῆς πόλεως (γρ)αφέως. Multo frequentior est appellatio ὁ γραμματεὺς τοῦ δήμου, quae eundem videtur magistratum significare, praesertim quia ipsa quoque cumulari solet cum honoribus sacerdotis; cf. Inschr. v. Magn. p. 126 n. 169, 13. 170, 15. 174, 14. p. 127 n. 173, 14. p. 130 n. 184, 13. 185, 15. p. 131 n. 186, 13. 187, 9. p. 134 n. 198, 7. p. 146 n. 239, 4. At alius sine dubio est γραμματεὺς τῆς βουλῆς (Kern Ind. p. 240). 6 Cf. n. 479⁹. 7 Cf. Inschr. von Magnesia p. 428 n. 179, 17: ὑπὲρ ὧν ἡμερῶν δόντα καὶ τῇ φιλοσεβάσῃ γερουσίᾳ τὸ ἐξ ἔθους ἐπὶ ἡμέρᾳ διδόμενον ἔλαιον. p. 104 n. 116, 24 ἐπονομάζον[τ]α τὴν διανομήν (quae gerusiae datur) γυμνασιαρχικήν. 8 In titulis Magnetum p. 83 n. 98, 26 et p. 86 p. 100 a, 40 (τοῦ) στρατηγοῦ ita dicitur, ut quin unus modo illo quidem tempore praetor fuerit nulla ex parte dubium sit. P. 404 n. 143, 3. 4 γνώμη στρατηγῶν legitur, Claudii aut Neronis aetate; itaque hic quoque Moschio unus e collegio intellegendus est. 9 Inter summos civitatum honores παραφύλακος officium enumeratur cum hic tum Jahreshefte des österr. arch. Inst. V 1902 p. 499, 23 sqq. γυμνασιαρχήσ[α]ντα καὶ παραφύλαξ[α]ντα καὶ δεκαπρωτεύσαντα καὶ πάσα[ς] τὰς ἀρχὰς καὶ λ[ε]ιτου[ρ]γίας τετελεκότα. Lebas-Waddington Inscr. III, 4693 b στρατηγήσας, ἀγορανομήσας, | [---]ήσας, βουλευρχήσας, γραμματεύ[σας], -----, τ[α]μιεύσας, ἐφηβαρχήσας, ε[ι]ρηναρχήσας, νομοφυλάκ[η]σας, παραφυλάξας. Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1883 p. 328 n. 40: στεφανηφόρον καὶ γραμματέα τοῦ δήμου, βουλευρχήσαντα, εἰρηναρχήσαντα, ἀγορανομήσαντα, σιτωνήσαντα ἀπὸ [Ἀλεξ]ανδρείας δις, χρυσοφορήσαντα, [πα]ραφυλάξαντα, παν[ηγ]υριαρχήσαντα, ἀργυροταμιεύσαντα, δεκαπρωτεύσαντα, γραμματεύσαντα. Gr. inscr. in the Br. mus. III, 2 p. 209 n. DLXXIX a, 7. 8 [βου]λευτοῦ καὶ ἐφηβάρ[χου καὶ] παραφύλακος. Alia vide Mitth. des ath. Inst. XIX 1894 p. 307 not. 1. Infra n. 527, 9. 10. 11 de eiusmodi magistratibus coronae honore afficiendis nonnulla praecipiuntur. Apparet igitur hos nobilissimos homines fuisse, non confundendos illos quidem cum eis publicae securitatis custodibus, qui appellabantur παραφυλακῖται. De ipso eorum officio ambigitur. O. Hirschfeld παραφύλακα praefectum παραφυλακῖτων interpretatur (Sitzungsberichte der Kgl. Akademie zu Berlin 1891 II p. 868 not. 116), E. L. Hicks Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 87 eum intellegit, cuius officium fuerit militibus municipalibus (διωγμίταις, cf. n. 544, 10) stipendium praebere, Waddington similem eius magistratum fuisse atque in Lycia ἀρχιφύλακος et ὑποφύλακος

τράμηνον¹⁰ καὶ νεοποιήσαντα¹¹ καὶ σειτώνην γενόμενον¹² καὶ
 10 ζῆμι(ω)θέντα¹³ δηνάρια || πεντακισχίλια, οὐδὲν δὲ ἔλασ[σ]ον
 καὶ πανηγυριαρχήσαντα¹⁴ | καὶ ἀργυροταμίαν¹⁵ γενόμενον, γε-
 νόμενον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπι---|πηγῶν¹⁶ διετίαν, κατασταθεὶς¹⁷
 δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαράξεως τοῦ λεπτοῦ | χαλκοῦ¹⁸, καὶ τὰς λοι-
 πὰς δὲ φιλοτειμίας τελιάσαντα¹⁹ ἀγνῶς καὶ | ἀμέμπτως.

(n. 566, 46. 47), quorum negotia ad vectigalia exigenda spectassent, quam sententiam probavit Th. Preger Ath. Mitth. XIX p. 307. Ut in re obscurissima mihi maxime probabilis videtur Hirschfeldii sententia, quam etiam W. Liebenam Städteverwaltung im römischen Kaiserreich p. 357 not. 6 probat. Nam ipsum nomen hoc monstrare videtur collatis vocabulis παραφυλακὴ τῆς πόλεως, παραφυλακεῖον, παραφυλακῖται, quorum testimonia praebet Liebenam l. l. Utique non unum praefectum vigilum, sed collegium fuisse inde apparet, quod eius praeses (ἀρχιπαραφύλαξ) est n. 476, 8. 9. De ratione, obscurissima sane, quae inter paraphylacas et irenarcham intercedere videtur, cf. n. 550². 40 Gymnasiarchorum et agoranomorum collegia ter per singulos annos mutata videntur Magnesia, ut Erythris praetores (στρατηγοί). Cf. Syll.² 240, 3. 4. 24. 25. 225, 3. 4. 17. 44 Cf. Inschr. von Magnesia p. 84 n. 98, 58, ubi inter alios Magnetum magistratus recensentur νεωποῖται. p. 466 n. 362, 4 sqq. γραμμα[τεὺς τοῦ] συνεδρ[ίου τῶν] νεοποιῶν est, eadem atque hic scriptura. 42 Non annuus magistratus est, sed unum certum mandatum peregre proficiscendi ibique frumentum reipublicae impensis coëmendi. Cf. titulum Trallianum Mitth. des ath. Inst. VIII p. 328 n. 40, 5. 6 σιτωνήσαντα ἀπὸ [Ἀλεξ]ανδρείας. 43 ΖΗΜΙΘΕΝΤΑ. Iacturam, non poenam significari apparet. 44 Manifesto ad panegyryn Dianae Leucophryenes (Syll.² 256 sqq.) spectat hoc munus. 45 De hoc magistratu, cuius Magnesia quidem in hoc uno titulo mentio fit, cum alibi inferiore aetate satis frequens sit eius memoria, cf. Oehler ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 4 p. 802. W. Liebenam Städteverwaltung im röm. Kaiserreich p. 294 not. 4. 2. 565. Certum est discrepare hoc officium ab eo quod simplici nomine ταμίας appelletur, et cum inde a Traiani aetate inveniatur, proclive est conicere id a Romanis demum institutum esse. P. Paris Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 373 eundem magistratum in provinciis orientalibus hoc nomine appellatum coniecit, cui in occidente *curator calendarii* nomen esset. Is pecunias publicas mutuas dabat privatis qui fundos suos reipublicae pignori opponebant. Cf. Cod. Theodos. XII, 44, 4. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 1805. Coniectura Parisii non certa quidem est, sed probabilis. 46 Non nominis πηγῆ genetivus hic agnoscendus est, quoniam qui fontes a magistratibus civitatis curantur, non πηγαί, sed κρήναι audiunt (n. 483, 459 sqq.), sed finis verbi compositi, cuius altera pars est radix verbi πήγνυμι, qualia sunt ἀμαξοπηγός, ναυπηγός, σοροπηγός. Si de altero ἐπι, quod unius Kondoleontis fide nititur, res certa est, prior compositi pars ipsa rursus ex praepositione ἐπὶ et nomine nescio quo conflata videtur; at eiusmodi vocabulum quod hic quadret me nullum novisse ingenue profiteor. 47 Anacoluthia satis frequens pro κατασταθέντα. 48 Cf. n. 484¹⁴. 49 Aut errore hoc pro

τελέσαντα incisum aut a verbo ceteroqui ignoto τελεάζω formatum iudicat Kern. At ille error quomodo oriri potuerit vix dixeris, cum hoc verbum non quidem pro τελέω, sed tamen pro τελειόω usurpatum sui similia habeat. Nempe pro -εύω et -όω in compluribus dialectis derivationem -ίζω obtinuisse constat (γραμματίζω, ἀπελευθερίζω); quod si a τέλειος tale verbum denominativum formandum erat, propter ι proxime antecedens in -άζω cadere debebat ex notissima Graeci sermonis lege.

486 Basis marmoris albi, Pergami in domo privata, meridiem et orientem versus a theatro Romano. Ed. M. Fränkel *Alterthümer von Pergamon* VIII, 2 p. 303 n. 440.

Γάϊον Ἀντίον Ἀῶλον Ἰούλιον | Ἀῶλου υἱὸν Κουαδράτων¹, δις | ὕπατον²,

Litterae ΗΗΘΘΠΣ. Fines hastarum apicibus ornati, ΓITYΦ nonnullis locis reliquis litteris altiores. Vs. 5 Η et Ν ligatae. 4 Huius hominis nobilissimi cum alibi inventi sunt tituli honorarii, Elaeae Aeolidis (C. I. G. 3532), Ephesi (Greek inscr. in the British Museum III, 2 p. 187 n. DXXXVIII), in oppidis Lyciae Lydis (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 197 n. 520) et Tlo (ibid. p. 205 n. 550), tum Pergami ingens numerus monumentorum dedicatus est, quorum bases partim integrae partim truncatae aetatem tulerunt. Titulos composuit et commentario bonae frugis pleno illustravit Fränkel *Alterth. v. Perg.* VIII, 2 p. 298 sqq. n. 436—451. Nuper accesserunt aliorum duorum titulorum reliquiae, *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXIV (1899) p. 179 n. 31. XXVII (1902) p. 100 n. 101. Inter haec monumenta Pergami eruta duo certe, n. 437 et 451, non a Pergamenis sed ab aliis civitatibus profecta sunt. Quod sane etiam alias usu venit, ut populus quispiam non domi, sed in illa urbe, quae provinciae caput erat, proconsulis statuam poneret (cf. n. 461, 4), sed multitudo imaginum Quadrati, quae Pergami potissimum collocatae erant, sine dubio inde repetenda, quod illum Pergamenum origine fuisse discimus ex Aristide, qui de eius pronepote Apella haec praedicat I p. 116, 4 sqq. Dindf. ἀπὸ γὰρ τοῦ Κοδράτου, ὁ ἄλλος δ' ἔστιν, οἶμαι, καὶ φθεγγόμενος πᾶσιν ὁμοίως τοῦνομα, ἔξεστιν ἀριθμῶ κατιόντι τὸ γένος εἰς τοῦτον ὁρᾶν ἅπαν καθαρόν τε καὶ γνήσιον τῇ σδὲ τῆς γῆς βλάστημα. De insignibus eius in patriam urbem beneficiis cf. ibid. v. 24 sqq. ὁ δ' ὑπὸ τοῦ θεοῦ κληθεὶς ὡς ἀνακληφόμενος τὴν πόλιν ὑπὸ χρόνου κεκμηκυῖαν αὐτὸ τοῦτο ὕπερ ἔστιν ἐποίησεν. Singillatim praeter eum quem edimus titulum (v. 18. 19) eius de patria merita cognoscimus ex inscriptionibus *Alterth. von Pergamon* VIII, 2 p. 204 n. 269, 14. 18, ubi pecunias donasse dicitur ex quarum redditibus in omne tempus impensae in Traianeorum ludos fierent, et p. 352 n. 554, 7, ubi item de nescio qua eius munificentia ad res sacras spectante verba fiunt. Fränkel. 2 Primum suffectus fuit a calendis Iuliis a. 93 p. Chr., iterum ordinarius a calendis Ianuariis a. 105 p. Chr. Cuius anni tertio die Acta fratrum arvorum p. CXLV, 9 Henzen eum in collegio affuisse testantur.

5 ἀνθύπατον Ἀσίας³, | σεπτέμουιρουμ ἐπουλώνουμ, || φρᾶτρεμ ἀρ-
 ουᾶλεμ⁴, πρεσβευτήν | καὶ ἀντιστράτηγον Πόντου | καὶ Βειθυνίας⁵,
 πρεσβευτήν δις | Ἀσίας⁶, πρεσβευτήν Σεβαστοῦ | ἐπαρχείας
 10 Καππαδοκίης⁷, || ἀνθύπατον Κρήτης, Κυρήνης⁸, | πρεσβευτήν

3 Proconsulatus Asiani tempus primum definitum est nummo Pergamenorum (cf. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques* n. 114) cum titulo ΑΥ(τοκράτωρ) ΚΑ(ῖσαρ) ΝΕΡ(ουας) [ΤΡΑΙ]ΑΝΟC ΓΕΡ(μηνικός) Δ(ακικός). Nam *Dacici* nomen Traianus non gessit ante annum 103 p. Chr. Sed cum legatio Syriaca (not. 10) item anno 103 non antiquior sit, sed utique proconsulatu Asiae prior, non satis spatii inter hanc et consulatum ordinarium (105 p. Chr.) relinquitur, praesertim cum annus 103/4 p. Chr. occupatus sit T. Aquillii Proculi proconsulatu (Waddington *Fastes* n. 113); unde certissima ratione Waddington collegit, Asiam non ante annum 106/7 p. Chr. a Quadrato administratam esse; sed aut in hunc aut in aliquem ex proximis annis incidit magistratus Quadrati. Nempe 106 p. Chr. tredecim annorum spatio distat a primo eius consulatu. Atqui nullum exemplum maioris quam sedecim annorum intervalli Traiani aetate sibi notum esse fatetur Waddington. Ultra annum 109/10 p. Chr. igitur utique non licebit descendere. 4 Haec duo sacerdotia cum in plerisque Pergamenis Quadrati titulis item Latinis nominibus appellata redeunt, tum in Elaeensi (not. 1). In actis fratrum arvalium A. Iulius Quadratus annis 72 (p. XCVIII, 10. 11 Henzen), 78 (p. CII, 34), 86 (p. CXV, 54), 87 (p. CXVII, 48. CXVIII, 62. CXIX, 22. 44. CXX, 60), 89 p. Chr. n. (CXXI, 2. 5. 11. 24. CXXII, 28. 33. 38. 44. p. CXXIII, 57. 58) recensetur. Qui utrum hic ipse esset an eius pater, pridem dubitatum est, sed nunc quidem omnes consentiunt, non esse cur eum ab illo qui postea anno consulatus ordinarii (105 p. Chr., v. Acta fr. arv. p. CXLV, 2. 9. CXLVI, 25. II, 4. CXLVII, 24. 32) rursus in collegio compareat distinguamus. Cf. Fränkel p. 299. H. Dessau *Prosopographia imp. Rom.* II p. 209 n. 338. 5 Cum ex more consulatus et proconsulatus Asiae extra ordinem praemissi sint, quos excipiunt sacerdotia, iam ab hac legatione incipit cursus honorum a minoribus ad maiores ascendens. Quod nulla quaesturae, aedilitatis (vel tribunatus), praeturae mentio fit, inde colligit Wadd. Quadratum non origine senatorii ordinis fuisse, sed ab imperatore inter praetorios allectum esse. Legatum proconsulis intellegi non est quod dicam. Bithynia et Pontus inter provincias senatorias erant usque ad Hadriani aetatem, etsi iam a Traiano Plinius minor et C. Iulius Cornutus Tertullus legati pro praetore extra ordinem in eam provinciam missi erant. Sed illorum tempore (inde ab a. 111 p. Chr. n., cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 352) Quadrati legatio multo prior est. 6 Duorum deinceps proconsulum Asiae legatus fuit. W. 7 Legationem Cappadociae ante consulatum priorem (93 p. Chr.) a Quadrato susceptam esse Wadd. collegit ex titulo Tloensi Lyciae. Qui cum non, ut hic et plerique alii, consulatus mentionem reliquis honoribus extra ordinem praemittat, necessario sumendum est aut eum tum, cum monumentum erigeretur, nondum consulem fuisse, aut consulatum in inferiore lapidis parte qui periit recensitum fuisse. Iam cum finem superstitis partis faciat legatio

Σεβαστοῦ ἀντιστ[ρά]τηγον Λυκίας καὶ Παμφυλίας⁹, | πρεσβευτὴν
 15 καὶ ἀντιστράτηγον | Αὐτοκράτορος Νέρουα Καίσαρος || Τραϊανοῦ
 Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | ἐπαρχείας Συρίας¹⁰, | ἡ σεβαστὴ σύνο-

Cappadociae, manifestum est sive hoc sive illud statuas eam consulatu priorem habendam esse. Constat sane Cappadociae, cum antea a procuratoribus recta esset, a Vespasiano legatum consulare praefectum esse (cf. Sueton. Vespas. 8 *Cappadociae propter adsiduos barbarorum incursus legiones addidit, consularemque rectorem imposuit*. Tac. hist. II, 84 *sed inermes legati regebant* (69 a. Chr.), *nondum additis Cappadociae legionibus*, quos locos affert J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 367 not. 6. Item inde a Traiani temporibus sat multos novimus Cappadociae legatos eosque omnes consulares (Marquardt p. 370 sqq.). At eo quod interiectum erat tempore Domitianum aliquid novasse in administratione huius provinciae eique propterea praetorium legatum pro consulari dedisse, quae mutatio brevi rursus abolita esset, ex Quadrati titulis collegit Waddington et eodem retulit, quod ille in titulis constanter non, ut priores et posteriores omnes, legatus Καππαδοκίας, sed ἐπαρχείας Καππαδοκικῆς diceretur (praeter hunc titulum etiam Alterth. v. Pergamon VIII, 2 n. 436, 8. 9. 438, 4. 5. 439, 6. C. I. G. 3548, 7. 8. Inscr. Tloensis ap. Wadd. Fastes n. 444). De natura huius mutationis nihil dicit Waddington. Proclive est suspicari, ambitum eius contractum esse, ut non iam legati consularis dignitati accommodatus videretur, fortasse Galatia ab eo separata. Sed hoc refellitur titulo Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 308 n. 454, 7 sqq. [πρεσβευτὴν] | Σεβαστοῦ ἐπ[αρχ]ε[ίας Καππαδοκικῆς] | Γαλατίας, Φρυγίας, | [Πισιδίας, Ἀντι[οχ]ίας, Ἀρμενίας μ[ικρ]ᾶς]. Quae adeo indicare videntur, provinciam simul amplificatam et a consulari legato in praetorium translatam esse, rem sane permiram. 8 Etiam hunc et proximum honorem ante consulatum gessit. Insulam Cretam cum Cyrenaica ab Augusto ad Diocletianum unam provinciam senatoriam effecisse eamque a proconsulibus praetoriis administratam esse constat. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 464 sqq. 9 Lycia et Pamphylia, cum antea modo coniunctae modo separatae fuissent, inde ab anno 74 p. Chr. in unius provinciae corpus confusae primo imperatoris, deinde ab anno 135 p. Chr. reipublicae erant. Illo tempore legatos pro praetore habebant praetorios; hoc officium postremum est quod Quadratus ante priorem consulatum (93 p. Chr.) suscepit; non recte igitur Marquardt p. 376 not. 3 in laterculo legatorum Lyciae et Pamphylicae illum ad Traiani principatum refert. 10 Nobilissima haec fuit inter provincias imperatorias, ut Asia et Africa inter senatorias. Quare semper a consularibus administrata est. In titulo honorario Antiochensium ad Chrysorrhoeam (cf. n. 624²) Alterth. v. Perg. VIII, 2 p. 304 n. 437, 2 accuratius dicitur πρ[εσβευ]τ[ή]ν | καὶ ἀντιστράτηγον | αὐτοκράτορος Νέρουα | Τραϊανοῦ Καίσαρος Σεβαστο[ῦ] | Γερμανικοῦ Δακικοῦ Συρία[ς] | Φοινικῆς, Κομμαγενῆς. Commagenen cum imperio Romano adiungeretur auctumno anni 71 p. Chr. non separatam provinciam fuisse ex hoc ipso titulo collegerunt homines docti. Cf. Marquardt p. 399 et quos ille affert in nota 42. Ceterum tempus legationis Lyciacae eiusdem Antiochensium inscriptionis

δος τῶν νέων | τὸν εὐεργέτην καὶ (δι') αἰῶνος¹¹ | γυμνασίαρ-
 20 χον, || ἐπιμεληθέντων | Ἀσκληπιάδου Γλύκωνος Μυρικοῦ | καὶ
 Ζωίλου Διομήδους καὶ Θεώνος | Τ[ελέσ]ωνος τῶν γραμματέων.

ope definitur. Quae cum ὑπατον, non ut haec quam edimus δις ὑπατον habeat, utique non post 104 p. Chr. Quadratum ex provincia Lycia decessisse arguit; neque vero idem ante annum 103 factum esse ex cognomine *Dacicus* quod Traiano tribuitur (not. 3) apparet. 44 Supplevi. Fr. in titulo ceteroqui accurate scripto peccatum esse non credit. Sed merus genetivus quomodo defendatur non video.

487 Tabula marmoris albi, Mylasis (*Melasso*) apud Kailakchi-Mustapha. In eodem lapide alius titulus eiusdem generis, a sinistra, linea verticali ab hoc separatus. Edd. G. Doublet et G. Deschamps Bull. de corr. Hell. XIV (1890) p. 624 n. 21. Lapide denuo collato et ectypis confectis imaginem tituli accuratissime delineatam proposuerunt E. Hula et E. Szanto Sitzungsberichte der A. d. W. zu Wien CXXXII (1895) II p. 48 n. 43.

[Ἀ]σιανοὶ Ἰῶνες¹

Litterae ΑΘΗΟΠΣ. Paucis locis litterae ligatae. Vs. 4 maiore modulo quam reliqui exaratus. 4 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 349—358 et Doublet et Deschamps Bull. de corr. Hell. XIV p. 620 n. 49. 20, ubi habes eiusdem generis titulos, in quibus recensentur iudices, quos peregre acciverant Mylasenses ad ipsorum controversias dirimendas. Ipsius iudicibus (δικασταί) plerumque adiunguntur γραμματεῖς et ἀκόλουθοι, nonnunquam etiam alii officiales (not. 5). Hic primum iudicem (v. 4), deinde scribam (v. 5) recenseri probabile est. Cf. not. 3. Ac Waddington quidem haec omnia προσκυνήματα esse sibi persuasit, quibus ipsi iudices, priusquam domum redirent, se delubrum Iovis Osogois adiisse eumque veneratos esse testati essent. Ac sane in illo fano haec omnia inscripta esse constat. Neque vero ab ipsis arbitris titulos scriptos, sed potius honoris causa eorum nomina in loco sanctissimo a Mylasensium populo incisa esse apparet ex v. 3 (cf. not. 3). Origo iudicum etiam in reliquis titulis plerumque supra ipsa nomina, multo rarius infra ea indicatur. Cf. Λύκιοι Ξάνθιοι μητροπολεῖται Lebas III, 350. 352. 354. 355. Λύκιοι Τλωεῖς ibid. 357. Bull. XIV n. 49, 4. 2. Ἀτταλεῖς ibid. n. 20, 4. Παταρεῖς ibid. n. 20, 9. Ἀφροδεισιεῖς Lebas III, 354, 4. Ερωθραῖοι ibid. n. 353, 4. Asianos ad unum omnes esse vides. Quod origo hic multo minus accurate indicatur quam usquam alibi, eo referendum videtur, quod non ab una civitate, sed a communi Ionum arbitros petiverant Mylasenses. Quod commune intra illud amplissimum omnium per Asiam provinciam Graecorum concilium (n. 458²⁴) etiam principatus tempore mansit. Cf. n. 489, 45. 46 βασιλέα Ἰώνων.

[ἀνθυπά]τῳ Κορνηλίῳ Τακίτῳ²
 [φί]λοι εὐγενεῖς δίκαιοι³
 [Λ]ούκιος Γάουιος Λαβέων
 5 [Λ]ούκιος Γάουιος Λαβέων νέος⁴
 [δικα]σταγωγός·⁵ Χρύσιππος
 -----ος. Ἀγαθος [δη]μόσιος⁶
 σεμνο-----

2 Cum hinc didicissemus, Cornelium Tacitum rerum scriptorem ad proconsulatum Asiae pervenisse, simul etiam illam antiquam de eius praenomine quaestionem lapide Mylasensi dirimi persuasum habebant primi editores, quia v. 2 init. ΠΟ(πλίου) legere sibi videbatur. At accuratissime retractato lapide H. et Sz. has appellationis officii potius reliquias esse perspexerunt. Ceterum cum Tacitum anno 98 p. Chr. consulem suffectum fuisse constet, pro eo quod tum usitatum erat temporis intervallo (cf. n. 481¹) intra annum 110—114 p. Chr. spatium provinciam administravisse videtur. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 467 n. 4200. L. Schwabe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 4566 n. 395. 3 Appellationes honorificae, quae in nullo ex titulis similibus redeunt, magni momenti sunt ad vim inscriptionis recte intellegendam. Eis enim iudices ipsos de se usos esse a probabilitate plane abhorret, immo laudes sunt, quas civitas eis tribuit. Similia de legatis haud raro leguntur. Cf. Syll.² 307, 46 [πρεσβευ]ταὶ — ἄνδρες καὶ [λοὶ καὶ γα]θοὶ καὶ φίλοι. Hic vero ad illa latius patentia φίλοι et εὐγενεῖς accedit iustitiae laus propter officium, quod alibi plerumque vocabulo δικ(αστ)αί indicatur. Ceterum probabile est ex his duumviris priorem modo iudicem, alterum (cf. not. 4) scribam esse. 4 ΛΑΒΕΩΝΕΟΣ Hula et Szanto. ΛΑΒΕΩΝΝΕΟΣ Doublet et Deschamps. Ac sic certe exarare debuisse lapicidam in propatulo est. Ceterum iidem duumviri redeunt apud Lebas III, 353 Ἐρυθραῖοι | δικ(αστ)ῆς Λ. Γάουιος Λαβέων, | γ(ραμ)ματεὺς Λ. Γάουιος Λαβέων νέος. Nam quod praenominis nota illic utrobique A est, id hoc titulo emendatur, qui praenomen [Λ]ούκιος plene scriptum habet; quo scripturae genere simul probatur, apud Lebasium non mancum et corruptum huius ipsius tituli exemplum, sed re vera aliud monumentum haberi. Cur hic Ἀσιανοὶ Ἰωνες appellentur, qui illic Ἐρυθραῖοι sunt, exposui not. 4. 5 Integra haec vox exstat Lebas III, 358 a, 6 δικασταγωγός Εἰρηναῖος. Wadd. recte hominem intellexisse videtur, qui illos comitaretur et operas ad iter commodum faciendum necessarias eis praestaret. 6 Plerumque ἀκόλουθοι iudicum in hoc titulum genere recensentur (Lebas III, 350, 4. 351, 7. 40. 357, 5. Bull. de corr. Hell. XIV p. 624 n. 20, 7). Quos servos fuisse cum usitata nominis significatio prodit, tum Lebas III, 349, 5 definite ἀκόλουθοι δοῦλοι legitur. At cum illi publice mitterentur, etiam publicos servos pedissequos eis datos esse probabile est, quare et hic et Lebas III, 349, 6. 356, 3 vocabuli ἀκόλουθος loco scribitur δημόσιος.

488 Fragmentum marmoris albi inaedificatum in pariete delubri Islamici in vico *Bebeklii* Lydiae. Edd. minusculis Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς 1885 p. 53 n. 432. Maiusculis K. Buresch Aus Lydien p. 409 n. 50.

Ἐν Καστωλλῷ¹ κώμῃ² Φιλαδελφέων, γενομένης ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς γερουσίας³ | καὶ τῶν λοιπῶν κωμητῶν πάντων, καὶ βου-

Litterae ΘΧΜΠΣ. Litteraturam in universum quidem primo p. Chr. n. saeculo convenire, sed propter nonnullarum litterarum formas tamen probabilius titulum alteri vindicari, quo utique non esset recentior, pronuntiavit Buresch. Plane certa aetatis indicia sane hic nulla sunt. 1 Cf. Xen. Anab. I, 4, 2 Κύρον δὲ μεταπέμπεται (Darius II rex) ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων, ὅσοι εἰς Καστωλοῦ πεδῖον ἀθροίζονται. 9, 7 ἐπεὶ δὲ κατεπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς σατράπης Λυδίας τε καὶ Φρυγίας τῆς μεγάλης καὶ Καππαδοκίας, στρατηγὸς δὲ καὶ πάντων ἀπεδείχθη, οἷς καθήκει εἰς Καστωλοῦ πεδῖον ἀθροίζεσθαι. Hellen. I, 4, 3: Κύρος — ἐπιστολὴν τε ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν, ἐν ᾗ ἐνῆν καὶ τάδε· καταπέμπω Κύρον κάρανον τῶν εἰς Καστωλὸν ἀθροιζομένων. Stephanus Byz. Καστωλοῦ πεδῖον, Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν· ἐκλήθη δὲ ὅτι Καστωλοῦς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοὶ φασιν. ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ Καστωλός· τὸ ἐθνικὸν Καστώλιος ὡς Σπαρτώλιος, καὶ τὸ κτητικὸν Καστωλικός. Huius loci antiquitas nobilissimum situm ut definiret hoc titulo indagato contigit Bureschio. Qui quod dicit qui postea pagus civitatis Philadelphensis fuisset, Persarum imperio urbem Lydiae tum egregie florentem fuisse videri, id mea quidem sententia perquam dubium est. Nam Stephani Byzantii quidem πόλις nullius momenti est; quam vero in re militari dignitatem sane permagnam habebat ille locus, ea non oppidi pagive est, sed campi adjacentis quem perfluit fluvius *Sxögüid-Tschai*; qui campus etiam a mediocri aut adeo tenui oppidulo nomen accipere poterat, si modo tum maior aut opulentior urbs ibi non sita erat. Ac si verum est, quod ipse Buresch haud inepte coniecit, proprium fluminis nomen fuisse Καστωλ(λ)ός (cf. Πακτωλός), nihil omnino ex appellatione Καστωλοῦ πεδῖον (cf. Καῦστρου πεδῖον) de oppidi flore aut magnitudine colligi licet. Eundem campum H. Kiepert Formae orbis antiqui tab. IX Asia provincia Comm. p. 4 significari existimat a Strabone XIII, 4, 5 p. 626 nomine τὸ Κύρου πεδῖον desumpto ab illo ipso Cyri minoris imperio. 2 Pagos (κώμας, κατοικίας) in agro civitatis sitos eandem rei publicae formam habuisse atque ipsas civitates, ea tamen condicione ut non nisi de ipsorum paganorum rebus decernere iis liceret, et hic et alibi videmus. Ut hic comitia (ἐκκλησίαν) pagi habemus, sic ex aliis Lydiae titulis Buresch p. 2 congegit exempla magistratuum, qui aut κωμάρχαι appellantur, aut adeo eisdem atque in civitatibus nominibus utuntur, qualia sunt ἄρχων, πρύτανις, στεφανηφόρος, ἀγορανόμος, λογιστής. 3 Hoc unum est exemplum γερουσίας pagi, sed collatis eis quae not. 2 exposita sunt hoc nihil miri habet. Non est cur dubitemus, quin etiam in pago, ut in civitatibus Asianis, gerusia collegium hominum

5 λευσαμένων αὐτῶν διελέσθαι τὸν ὑπ[άρ]χ[οντα] αὐτοῖς ἀγρὸν ἐν
τοῖς ἰδίοις ὄροις⁴ | [τό]πῳ⁵ τῷ λεγομένῳ Ἀγάθωνος μ[ά]νδ[ρ]αις⁶, |
[δ]ῶντα ὀρ(ε)ινόν, ἐφ' ᾧ πάντ[ες] οἱ χωμ[ῆ]ται -----].

aetate provectionum fuerit. Sed alia tamen huius collegii condicio fuisse videtur atque illic. Nam quod enuntiatur in ecclesia et gerusiam et reliquos paganos affuisse, vix aliam habet explicationem, nisi ut principales partes in ecclesiae deliberatione gerusiae fuisse indicetur. Eam igitur et convocasse comitia et decrevisse quae deinde reliquorum suffragiis confirmarentur probabile est, ut senatui (βουλῇ) civitatis responderet. Quod eo minus quicquam miri habet, quod in alio Lydiae pago Tiris vel ipsum ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος invenitur. Cf. Buresch p. 2. 3. 4 Ager paganorum communis, situs intra territorium pagi. Apparet ἔδος hic non antiquiore vi opponi communi vel publico (κοινός, δημόσιος), sed ad idem redire ac si diceretur ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὄροις, qui usus inde ab Alexandri M. aetate frequentissimus est. 5 Praepositionem ante hoc nomen non repetitam fuisse certum est propter spatii rationes. Buresch. Neque vero hic quicquam est neglegentiae aut erroris, sed legitimum esse et usitatum merum dativum huius ipsius vocis in fundorum situ describendo docet Syll.² 740, 8 χωρεῖδιον στου-φλ[ά]ριον πλ(έθρων) ὀκτώ, τόπῳ Συτ. v. 20 sqq. ἕτερον χωρίον — ἀμπελικόν, τόπῳ Ἰπποβότῳ, πλ(έθρων) [Ξ]. 6 ΜΑΨΡΑΙΣ. Supplevit et emendavit Buresch.

489 Basis marmorea, in vinea Papalae cuiusdam in vico *Panagia-Vurnu* ad os Hermi recentius, trium milium metrorum Gallicorum intervallo a parietinis Phocaeae veteris. Edd. A. Fontrier Ἀρμονία 24. Φεβρουαρ. 1892. Ex Couvii et Ardaillonii ectypo et apographo Th. Reinach Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 34.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | Τίτον Φλάουιον Οὐᾶρον¹ | Καλου-
5 σιανόν Στρατο|γείκου ὕδν Κυρεῖνα Ἐρ||μοκράτη², ἔπαρχον τε|χνει-

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 9 fin. Α et Υ ligatae, v. 19 Ν intra orbem litterae Ω.
1 Rectius Οὐᾶρον scribendum fuisse coniecit Reinach allatis titulis ap. Wil-
manns Exempla 293, 1 *T. Flavio T. f. Pal. Vero equiti Romano*. 1374, 2
T. Fl. Vero Aug. lib. 1408, 4 *Fl. Verus Metrobalanus*. Sed nomina nullam
inducunt cuiusquam ex his necessitudinem cum eo homine, cuius hic est
titulus. 2 Simpliciter Flavius Hermocrates appellatur in titulo uxoris
item Phocaeae reperto C. I. G. 3445: Ἡ Τευθαδέων φυλὴ | Φλαουίαν Μόσχο(υ)
θυγατέρα Ἀμμιον, τὴν καλουμένην Ἀρίστιον, ἀρχιέρειαν | Ἀσίας ναοῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ,
πρύτανιν, στεφανηφόρον | δις καὶ ἰέρειαν τῆς Μασσαλίας, ἀγωνοθέτιν, τὴν | Φλαουίου
Ἐρμοκράτου γυναῖκα, ἀρετῆς ἕνεκεν | καὶ τῆς περὶ τὸν βίον κοσμη[ι]στῆ-
τός τε καὶ ἀγγείας. Vides sacerdotiis ambo coniuges eisdem functos esse. R.

τῶν ἐν Ῥώμῃ δις³, ἑ|παρχον σπείρης Βοσπο|ριανῆς πρώτης⁴, χει-
 10 λ|ταρχον λεγιῶνος [ι]β'⁵ κεραυ|νοφόρου⁶, ἀρχιερέα Ἀσί|ας ναοῦ τοῦ
 ἐν Ἐφέ|σῃ⁷, πρύταν[ιν], στεφαν|νηφόρον καὶ ἱερέα τῆς | Μασσαλίας⁸

3 Cf. n. 4945. 4 Cohortem I Bosporianam ex diplomate militari anni 116 p. Chr. (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX p. 157) innotuisse observat C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 1 p. 255, ad eamque referenda esse et huius tituli testimonium et Olympia V p. 538 n. 447, 6. 7 ἑπαρχον σπείρης πρώτης Βωσποριανῆς. Nam de cohorte miliaria Bosporiana (Not. dign. Or. XXXVIII, 29) quae in Armenia tendebat, hos titulos Graecos intellegi non posse, quia utrobique a cohortis praefectura demum ad legionis tribunatum ascenderetur, id quod caderet in cohortem quingenariam, non in miliariam. Illa vero cohors I Bosporiana in Pannonia superiore stationem habebat. Cichorius. 5 Supplevit R., cum in ectypo nihil nisi B conspiceretur, in apographo vero uterque numerus desideraretur. De legione XII Fulminata cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 447 not. 10. Augusti tempore in Syria tendebat, medio saeculo p. Chr. n. altero et tertio in Cappadocia (C. I. Lat. VI, 3492 a b. Marquardt p. 451 not. 2). 6 Sic Graece exprimitur cognomen quod est *Fulminata* cum apud Cassium Dionem LV, 23, 5 καὶ τὸ δωδέκατον (sc. στρατόπεδον) τὸ ἐν Καππαδοκίᾳ τὸ κεραυνοφόρον, tum in titulis constanter; praeter hunc cf. n. 540, 46. 17. Olympia V p. 538 n. 447, 7. 8 χειλ|ταρχον λεγιῶνος δωδεκάτης κεραυνοφόρου. C. I. Att. III, 626, 6 sqq. γ[ε]λ|ταρχον [λεγ. δωδεκάτης] κερ[α]υν[ο]φόρου. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 46 n. 120, 4. 5 ἐκατόνταρχος λεγιῶνος δωδεκάτης κεραυνοφόρου. Qua interpretatione sine dubio confirmatur sententia, ab insigni quodam quod legio gereret eam appellationem repetitam esse. 7 Unum igitur tunc temporis erat Ephesi fanum Augusti, i. e. nondum δις νεωκόρος facta erat civitas. Postea pluralis usurpatur ut Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III p. 123 n. 525, 8 ἀσιάρχην ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῃ. Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 232 n. DCIV, 11 ἀσιάρχου β' ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῃ. p. 197 n. DLIII ἀρχιέρειαν Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῃ. Ex singulari numero recte R. collegit titulum Hadriani principatu non recentiore esse, coll. C. I. G. 3448, 33 sqq. καὶ ὅσα ἐπετύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ διὰ Ἀντωνίου Πολέμωνος· δεύτερον δόγμα συγκλήτου, καθ' ὃ δις νεωκόροι γεγόναμεν. 8 Hoc sacerdotium praeter hunc Hermocratis titulum et illum uxoris quem ascripsi not. 2 etiam in inscriptione Phocaeensi C. I. G. 3413 est: Ὁ δ[ι]ήμο[ς] Δημήτριον Δημητρίου Γάλλον, τὸν πρύταν[ιν] καὶ στεφανηφόρον καὶ ἱερέα τῆς Μασσαλίας τὸ γ'. Iure meritoque R. negat hic antistitem sacrorum, quem Massilienses secundum antiquum morem (Schol. Thucyd. I, 25, 4: ἔθος γὰρ ἦν ἀρχιερέας ἐκ τῆς μητροπόλεως λαμβάνειν) ex metropoli Phocaea repetiverint dici. Nam ad rationem verissimam, qua ipse utitur, quod verba titularum talem interpretationem non admittant, longe gravior accedit, quod omnino illa scholiastae adnotatio tota ficticia est; nam et gravi errore de mente eorum quae Thucydides scripsit nititur neque omnino illa antiqua aetate, qua coloniae transmarinae conditae sunt, ulla Graecorum civitas noverat tales summos omnium sacrorum praefectos (ἀρχιερέας). Cf. Ind. Schol. Hal. sem.

15 δῖς, ἀγῶνοθέτην, βασιλέα Ἰώνων⁹, ἀναθέντων | τὰς τιμὰς τῶν
τε | οἰκείων καὶ τῶν ἀπελευθέρων.

hib. 1889/90 p. IV. Neque omnino dubitari licet quin hi tituli municipales honores civium Phocaeensium, non Massiliensium enumerent. Deae Massiliae igitur sacerdotes agnoscemus cum W. Froehnero Revue arch. Troisième série XVIII 1894 p. 332 et Reinachio, qui verissime monuit, in universum quidem eiusmodi pietatem magis coloniae erga metropolin fuisse quam vice versa, sed hic propter eximium florem reipublicae Massiliensium tenuem illa aetate Phocaeensium populum coloniam eiusmodi sacris prosequi non mirum esse.

9 In Ionum civitatibus passim etiam post regium imperium sublatum appellationem βασιλεύς conservatam esse, maxime, ut etiam Athenis factum est, in eo magistratu qui sacra publica curaret, constat, ut Chii (Syll.² 570, 8), Mileti (Syll.² 627, 5), Ephesi (Diog. Laert. IX, 6). Idem Phocaeae usu venisse, et Hermocratem ab antiqua Codridarum stirpe (Paus. VII, 3, 10) descendente in patria sua tali magistratu functum, in mentem venit Reinachio, sed ipse tamen intellexit, additamentum Ἰώνων cum hac interpretatione adversa fronte pugnare. Immo totius Ionicarum civitatum societatis communem magistratum sacrorum causa institutum hic habemus. Regium nomen sane praeterea nusquam is gerit, sed vide ne id affectatione quadam antiquitatis, ut multa alia illa aetate, institutum sit.

490 Apameae (*Dinair*) in muro domus privatae. Ed. V. Bérard Bull. de corr. Hell. XVII (1893) p. 306 n. 5 (inde Rev. archéol. Troisième Série XXIV 1894 p. 284 n. 13).

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀπαμέων Σοσσίαν Πῶλλαν¹ | θυγα-
5 τέρα Σοσσίου Σενεκίῳ|νος β' ὑπάτου², ἐκγόνην³ Ἰουλιῶ|ου Φρον-

Litterae ΘΠΓ. 4 Ipsa mulier nusquam commemoratur nisi in hoc titulo et alio item Apamensi, qui fere ad verbum cum hoc consentit, Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 305 n. 4, sed neptis eius est in titulo Cirtensi, quem affert Bérard, C. I. L. VIII, 7066: *Sosiae Falconillae, Q. Pompei Sosi Prisci cos. filiae, Q. Pompei Falconis cos. nepti, Q. Sosi Senecionis cos II pro(nepti), Sext. Iuli Frontini cos III abn(epti)*. Scriptura nominis gentililis inter *Sosius* et *Sossius* fluctuat, sed ita ut simplex sibila Romanis, geminata Graecis magis placeat. Cf. Boissevaini notam ad Cassii Dionis XLIX, 22, 3. 2 Consul ordinarius 99 p. Chr. n. cum A. Cornelio Palma, iterum 107 p. Chr. cum L. Licinio Sura, amicus Plinii minoris, fautor Plutarchi, qui ei libros complures dedicavit. Cf. Prosopographia imperii Romani III p. 255 n. 560. 3 Hoc femininum in titulis Asianis aetatis Romanae haud infrequenter recurrit. Cf. ἐκγόνην C. I. G. 3002 (Lebas III, 466), 4. Lebas Inscr. III, 4629, 2. Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 507 n. 43, 4. 5. XIII (1889) p. 487 n. 2, 10 sqq. XIX (1895) p. 558, 6. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 618, 3. p. 317

τίνου ὑπάτου γ'⁴, γυ|ναῖκα δὲ Πομπηίου Φάλκω|νος ἀνθυπάτου
τῆς Ἀσίας⁵, ἡρωῖδα, | ἀναστήσαντος τὸν ἀνδρι|άντα ἐκ τῶν
10 ἰδίων Κλαυ|δίου Μιθριδάτου ἀρχι|ερέως τῆς Ἀσίας, καθὼς ἐν |
τῷ κοιν(ο)βουλίῳ⁶ τῷ τῆς | Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ ὑπέρ τῆς |
πατρίδος ὑπέσχετο.⁷

n. 802, 44. p. 349 n. 840, 7. Journal of Hellenic studies XXII 1902 p. 344
n. 74, 7. Denkschr. der Ak. d. W. zu Wien 1897 p. 4 n. 9, 3. Mitth. des arch.
Inst. in Athen XXI (1896) p. 117, 6. 7. ὑπατικ(ῶ)ν ἐγγόνην καὶ προεγγόνην Bull.
de corr. Hell. XVIII (1894) p. 7 n. 3, 4 (Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV
1899 p. 92 n. 4). καὶ τῆς ἐκγόνης Inscr. Gr. ins. mar. Aeg. III, 325, 42. Voca-
bulum per se ambiguum (Syll.² 373⁶) hic neptem significare apparet. 4 De
Sex. Iulio Frontino cf. Prosopographia imperii Romani II p. 192 n. 246. Prae-
tor urbanus fuit a. 70 p. Chr., consul primo suffectus anno incerto, iterum
item suffectus mense Februario 98 p. Chr. cum Traiano II, tertium ordina-
rius a. 100 cum Traiano III. Curator aquarum ab anno 97 p. Chr., legatus
Aug. provinciae Britanniae, proconsul Asiae. Ex libris quos satis multos
scripsit aetatem tulerunt Strategemata et liber de aquis nonnullaque excerpta
gromatica in collectione agrimensorum. Eius filiam Q. Socio Senecioni nup-
sisse hic titulus docet. 5 Integro nomine Q. Roscius Coelius Murena
Silius Decianus Vibullius Pius Iulius Eurycles Herculanus Pompeius Falco,
consul suffectus fere 109 p. Chr., proconsul Asiae circa 128 p. Chr. ex sen-
tentia Waddingtoni Fastes des prov. Asiatiques n. 133. De reliquis eius
rebus et honoribus cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 134 n. 68. 6 ΚΟΙ
ΝΩΙΒΟΥΛΙΩΙ, quod Bérardus non attigit, emendavi. Nam βούλιον profecto
Graecum vocabulum non est, sed quadratarius cum vocem κοινοβούλιον
noviciam a Romanis confictam ignoraret, facile labi poterat. 7 Idem legi-
mus de pollicitatione in communi Lyciorum concilio facta n. 568, 9 sqq.
M(ἄρκος) Αὐρ(ήλιος) Διονύσιος ὁ λυκιάρχης, καθὰ ἐν τῷ κο[ι]νοβουλίῳ ὑπέσχ[ε]το.

491 Basis quadrangula marmoris albi, quam quondam postica
parte parieti alicui appositam fuisse apparet. A reliquis partibus
summa basis margine prominente ornata. In antica planicie loco
quadrato paullulum excavato et margine circumdato titulus incisus
est. Pergami in orientali parte fori inferioris. Edd. H. von Prott
et W. Kolbe Mitth. des arch. Inst. in Athen XXVII (1902) p. 104
n. 102 (Revue archéol. Quatrième série I 1903 p. 159 n. 153).

Λ(ούκιον) Κούσπιον Πα|χτουμήϊον 'Ρου|φείνον¹ ὕπατον², | τὸν

Litterae volgares praeter ΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis or-
natae. Vocabula plerumque Romanorum more singulis punctis distinctur.

1 Perquam simile eiusdem hominis monumentum, effossum Pergami meridiem

5 εὐεργέτην || καὶ κτίστην τῆς | πατρίδος, | οἱ κατοικοῦντες | τὴν
 10 Πασπαρειτῶν³ | πλατεῖαν, || ἐπιμεληθέντων | Μενάνδρου β' βα-
 φέος | καὶ Γ(αίου) Ἰουλίου Εὐτάκτου, | δόντων ἐκ τῶν ιδίων |
 ✕ ἑκατὸν καὶ τὴν βάσιν⁴.

versus a theatro, ed. M. Fränkel *Alterth. v. Pergamon* VIII, 2 p. 297 n. 434: Λ(ούκιον) Κούσπιον Πακτουμήιο[ν] | Ρουφῖνον, ὄπατον, ἱερέα Διὸς | Ὀλυμπίου καὶ κτίστην τῆς πατρίδος, | οἱ τὴν ἀκρόπολιν κατοικοῦντες. Homo origine Pergamenus (cf. τὴν πατρίδα in utroque titulo) quanam necessitudine attingat L. Cuspius Rufinus duos, quorum alter 142 p. Chr. cum L. Statio Quadrato, alter 197 p. Chr. cum T. Sextio Laterano consul fuit (cf. *Prosopographia imperii Rom.* I p. 488 n. 1338. 1339), latet. 2 Suffectus anno incerto. 3 Ericus Preuner ap. Prottium et Kolbium hoc plateae nomen acutissime rettulit ad Apollinem Pasparium coll. Hesych. Πασπάριος ὁ Ἀπόλλων παρὰ Παρίοις καὶ Περγαμηνοῖς, de nomine provocans ad H. Useneri *commentationem Mus. Rhen.* XLIX p. 464 sqq. Non improbabilius Usenerus etiam *Alterth. v. Perg.* VIII, 2 p. 359 n. 569, 4 Παπαρίων pro Πασπαρίων errore incisum coniecit. Partem igitur civitatis, quae circa delubrum Apollinis Pasparii habitaret, Πασπαρειτῶν nomine indicari solitam esse. 4 Basin igitur et centum denarios e sua re familiari dabant hi duo curatores, reliquus sumptus statuae ab omnibus qui in platea Pasparithum habitabant coniunctim tolerabatur.

492 Basis magna quadrata inventa Trapezopoli Phrygiae. Ed. J. G. C. Anderson *Journal of Hell. stud.* XVII (1897) p. 402 n. 8 (*Revue arch. Troisième sér.* XXXIII 1898 p. 446 n. 127).

[Ἡ βουλὴ κα]ὶ ὁ δῆμος¹ ἐ[τ]εῖμ[η]σαν τὸν δεδομένον τῇ [πό-
 λει] ἐπιμελητὴν² ὑπὸ τοῦ μεγίσ[του] | Αὐ]τοκράτορος Καίσαρος
 5 Π(οπλίου) Αἰ[λ]ίου Ἀδριανοῦ Σε[βα]στοῦ³ Μᾶρχο[ν] | Ο]ὔλπιον
 Δαμαῦν Κατολλεῖνον, | [τ]ὸν ἀσιάρχην⁴, κτίστην⁵ καὶ ε[ὐ]εργέτην

Litterae ΑΗΞΠΥΣΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. Haud raro litterae binae (M et E, H et T) vel ternae (THN) ligatae. 1 Trapezopolitarum. Cf. not. 7. 2 *Curator rei publicae* ab imperatore datus plerumque a Graecis λογιστής appellatur (Cod. Iust. I, 54, 3: *curator rei publicae, qui Graeco vocabulo logista nuncupatur*). Quod hic habes nomen ἐπιμελητῆς, id tam accurate respondet Latino, ut mireris, in universum Graecos eo abstinuisse. Quod factum esse, ne cum curatore operis (cf. v. 10) confunderetur, haud inepte coniecit Anderson. 3 A. 117—138 p. Chr. n. 4 Cf. n. 498³. 5 Hoc consuetae illo tempore adulationis esse, ut voce κτίστης utantur etiam ubi nihil aliud indicandum sit, quæm hominem ali-quid ad commodum civitatis contulisse, adnotat A.

10 τῆς πόλεως, | τὴν ἀνάστασιν ποιησαμένης || δημοσίᾳ τῆς πό-
λεως δι' ἐπιμελητοῦ⁶ | Τίτου Φλαουίου Μαξίμου Λυσίου⁷, |
πρωτάρχοντος⁸ τῆς πόλεως τὸ δεύτερον.

6 Cf. n. 420⁴.

7 Cf. nummum ap. B. Head Catalogue of Gr. coins in the British Museum. Caria p. 177 n. 2, tab. XXVII, 4 cum inscriptione ΒΟΥΛΗ ΤΡΑΠΕΖΟΠΟΛΙΤΩΝ ΔΙΑΤΦΛ ΜΑΛΥΣΙΟΥ, qui collatus cum titulo probat, ubi hic inventus esset antiquitus Trapezopolin sitam fuisse. A. 8 Princeps collegii archontum, qui frequentius πρῶτος ἄρχων appellatur. Cf. n. 546, 14. 604, 9. 10. Alibi legitur ἄρχωντος πρῶτον τόπον (Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 173 n. 6, 9. 10). στρατηγῆσας πρῶτον τόπον (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 446 n. 25, 5. 6) et similia. W. Liebenam, Städteverwaltung im römischen Kaiserreiche p. 286.

493 Titulus incisus duobus marmoribus quadratis in anta meridionali portae, qua per murum septentrionalem theatri Ephesii ascenditur ad primum diazoma. Ex apographo et ectypo R. Heberdey, cui etiam supplementa debentur, ed. Th. Mommsen Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900) p. 1 sqq. (R. Cagnat Revue arch. Troisième sér. XXXVII 1900 p. 354 n. 55; epistulam v. 42—56 repetivit L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 42 n. 94).

I [Ἐδ]οξεν τῶν πρώτων | τῆς Ἀσίας καὶ δ[ις] | νεωκόρων¹ καὶ
5 φιλοσεβ[ά]στων Ἐφεσίων τῆ[ι] || βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ[ι] | περὶ
ὧν ἐνεφάνισεν | Λούκιος Κερρείνιος² [Λου]κίου υἱὸς Οὐλτινία
10 Π[αῖ]τος | φιλοσεβαστός, ἀποδε[δει]γμένος γραμματεὺς τοῦ |
δήμου, παρόντων τ[οῦ] | γραμματέως τοῦ δήμου | Ποπλίου
Καρσιδίου³ Ἐπίφ[ρο]νος | φιλοσεβάστου καὶ τῶν στρατηγῶν ||
15 τῆς πόλεως φιλοσεβάστων | ἐπειδὴ κατὰ τὰς κοινὰς τῆς οἰ-
κουμένης | εὐχὰς ὁ θειότατος καὶ εὖσε[βέ]στατος | Αὐτοκρά-
τωρ Τίτος Αἰλῖος Ἀντωνεῖνος⁴ | τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ πατρὸς

Litterae ΠΝΠΣΥΩ. Extremae hastae apicibus ornatae. Supplementa praeter pauca (not. 5. 8. 9. 13) Heberdeyi sunt. In interpretando titulo gravissima quaeque Mommseno debentur. 1 Cf. n. 481². 2 Nomen gentile rarissimum. Cf. Prosopogr. imp. Rom. I p. 338 n. 564. 562. 3 Huius quoque nominis unus homo nobilis Carsidius Sacerdos recensetur Prosopogr. I, 307 n. 380. 4 Cum et hic et v. 45 Pius nondum cognomen quod est *Hadrianus* gerat, neque magis in nummis Venuleio Aproniano proconsule cuspis (not. 11), ipsi primo Pii anno (138 p. Chr.) hunc magistratum vindicaverunt Waddington et Mommsen.

20 πα[ραδοθεῖσαν⁵] || αὐτῷ βασιλείαν παραλαβὼν π[ᾶν μὲν τὸ
 τῶν] | ἀνθρώπων ἀνασώζει γένος, ἐξ[αιρέτως δὲ τήν] | ἡμετέραν
 πόλιν εἰς ἐπίδοσι[ν τοῦ ἀξιώματος] | ἀγείωχεν⁶, γενόμενος ἡμεῖ[ν
 καθ' ὃν τῆς Ἀσίας] | ἡγεμόνευσεν⁷ χρόνον πολλῶ[ν καὶ μεγάλων⁸] ||
 25 ἀγαθῶν αἰτίος, δεδόχθαι κ[αθ' ἑκαστον ἐνιαυτὸν] | ἐορτάζειν
 τὴν γενέθλιον αὐ[τοῦ καὶ πᾶσιν] | ἀνθρώποις αἰτίαν ἀγαθῶν
 ἡμέ[ραν, τὸν δὲ ἐκάσ]τοτε ἀποδεδειγμένον γρα[μματέα τοῦ δῆ-
 30 μου] | διανέμειν τοῖς πολεῖταις [πᾶσιν εἰς πέντε⁹] || ἡμέρας ἐκ
 τῶν δημοσίων τ[ῶν εἰς θυσίας καθ'] | ἐκάστην ἐκάστῃ δηνά-
 ρι[ον ἐν καὶ θέας ἐπὶ] | πέντε ἄγειν ἡμέρας. καὶ [ταῦτα μὲν
 εἰσαεῖ] | πάντα γείνεσθαι κατ[ὰ τὰ] νῦ[ν εἰσηγηθέντα] | ὑπὸ
 35 Κερρεινίου Παίτου τοῦ γ[ραμματέως, [τ]ὸ [δὲ] || ψήφισμα ἐν
 στήλλα[ις] [--¹⁰ ἀν]αγεγράφθαι καὶ | εἰς ἅπαντα εἶναι τ[ὸν
 χρόνον κύριον, | ὅπως ἂν ὁ τῆς πό[λεως] τρόπος δῆλος ᾗ | καὶ

5 Supplevi. Nam ut non dicam de adoptione, qua Hadrianus Pium ad principatus successionem destinaverat, omnino talia qualia sunt παραδιδόναί τὴν βασιλείαν τινί, παραλαμβάνειν τὴν βασιλείαν παρὰ τινος etiam tum usurpantur, cum quis moriens hereditatem regni alii relinquit. Cf. n. 56, 6 cum not. 47. 90, 4. Quod contra Heberdey πα[ραγενομένην] insolentius dictum est. 6 De ἀγέωχα, ἀγάωχα cf. n. 249¹². Inde natum ἀγήωχα, quod passim apud scriptores inferioris aetatis occurrit (Kühner-Blass, Gramm. I, 2 p. 347). Id mutatione non modo apud Atticos, sed etiam apud Ionas frequenti (νέως, λεώς) in ἀγέωχα abiit. Cf. παραγεωχότας Tebtunis papyri I p. 28 n. 3, 498. Deinde vero hic ut alibi inter ε et proximam vocalem ι irrepsit, ut oreretur ἀγέωχα quod et hic habes et Bull. de corr. Hell. XII 1888 p. 84 n. 9, 9. p. 86 n. 40, 25. p. 87 n. 44, 40. 44 εἰσαγειωχότα. Alteram vocalem corripi vides Papers of the American school at Athens III p. 403 n. 474, 3 ἀπηγειωχότα. Tebtunis papyri I p. 89 n. 49, 6 προσαγειωχότος, utramque ibid. p. 514 n. 424, 6 ἀγεωχοτ.... 7 T. Aurelius Fulvus Antoninus, qui postea imperavit, proconsulatum Asiae gessit circiter 135 p. Chr., nam 120 p. Chr. consul fuerat. De consulatu cf. Acta fratrum arvalium p. CLVIII, 7 Henzen, de provincia Capitolin. Anton. 3. Digesta XLVIII, 3, 6. Philostratus Vit. soph. I, 25, 3. II, 4, 8. C. I. G. 2963, 9. 40. Waddington Fastes des provinces Asiatiques apud Lebas Inscr. expl. III p. 724 n. 435. Quod proconsulatus sui mentionem faceret imperator, id item temporis definitioni (not. 4) favere observavit Mommsen. 8 Supplevi. μεγίστων Heberdey. Sed positivi et superlativi coniunctio minus bene se habet. 9 Supplevi. [ἐπὶ ταύτης τῆς] | ἡμέρας Heberdey. At non de uno die natali dici apparet ex versu proximo, ubi ad [καθ'] ἐκάστην nihil cogitatione suppleri potest nisi ἡμέραν. Etiam v. 50. 34, ubi inverso ordine distributio pecuniae post ludos commemoratur neque tamen alia temporis nota additur, ἡ[μερῶν] πέντε necessario ad utramque rem refertur, 40 Numerus stellarum.

τοῖς νῦν καὶ τοῖς ὅστε[ρον] ἐσομένοις καὶ ὅτι | καθ' ὅσον ἀν-
 40 θρώποις δυ[να]τόν ἐστιν τὰς || παρὰ τῶν θεῶν εὐεργε[σί]ας
 ἀμείβεσθαι, διατελοῦμεν προθύμ[ως] ἀ]μειβόμενοι.

II Οὐδενουλήϊος Ἀπρωνιανὸς ἀνθύπατο[ς]¹¹ | Ἐφεσίων ἄρχουσι,
 βουλῇ, δῆμῳ χαίρει[ν·] | ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐπιδείκνυσθε τὴν πρ[ὸς]
 45 τὸν || μέγιστον αὐτοκρ[ά]τορα ἡμῶν [Α]ἰ[ὶ]ον | Ἀντωνεῖνον Σ[ε-]
 β]αστὸν¹² εὐ[σέ]βειαν | τῇ πάσῃ¹³ γ[νώ]μῃ τῆς λαμπροτάτης |
 πόλεως ὑμ[ῶν] καὶ νῦν ψηφισά[μενοι] ἐν | ταῖς ἐπιφανε[σ]τάταις
 50 ἡμεῖν καὶ αἰω[νίοις] || αὐτοῦ γενε[θ]λίας ἡμέραις καὶ θέας
 ἡ[μερῶν] | πέντε ἐπιτελεῖν καὶ διανομῇν τοῖς | πολεῖταις ἐκ τῶν
 καλουμένων εἰς τὰς | θυσίας ἐκάστῳ δηνάριον διδόναι¹⁴. καὶ |
 55 ταῦτα μὲν ὑμεῖν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ὥσπερ || εἰ¹⁵ αὐτὸς εἰση-
 γησάμενος ἔτυχ[ον], | νενομοθετήσθω.¹⁶ ἐρρῶσθαι ὑμᾶς εὖχομαι.

11 L. Venuleius Apronianus consul ordinarius cum Q. Articuleio Paetino a. 123 p. Chr. (Prosopographia imp. Rom. III p. 396 n. 252). Proconsulatum Asiae in annum 138 p. Chr. incidere Waddington Fastes des prov. Asiatiques ap. Lebas Inscr. III Expl. p. 725 n. 136 cum ex solito tum temporis intervallo, tum inde collegit quod nummus Smyrnaeus per huius magistratus tempora cusus Αὐ(τοκράτωρ) Καῖ(σαρ) Τί(τος) Αἰ(λιος) Ἀντωνεῖνος habet omisso cognomine Ἀδριανός, id quod ipsa initia principatus Pii monstrat. 12 Cf. not. 4. 13 πάσῃ τε Heberdey dubitanter; particulae copulativae si quid video nullus est locus. 14 Cf. not. 9. 15 Sic Heberdey; ἰῶτα quadratarii negligentia omissum videtur. 16 Proconsul populiscitum Ephesiorum suo decreto confirmat. Quod institutum nuper accuratius cognitum esse ex titulis honorariis Opramoae Lycii editis ab E. Loewygo Reisen im südwestlichen Kleinasien II p. 121 et R. Heberdeyio, Opramoas, Inschriften vom Heroon zu Rhodiapolis, Vindobonae 1897 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 265 n. 739), observavit Mommsen. Iam quos honores homini nobilissimo decrevisset commune Lyciorum, ad unum omnes praesidis provinciae auctoritate confirmatos esse; quod contra singularum urbium decreta omnia ea carere praeter unum Myrensiū; qui cum appellationes quasdam honorificentissimas Opramoae tribuissent, proconsul hoc ratum habuit, dummodo nihil contra morem et leges civitatis decrevisset (tab. X, 32 sqq.: [ο]ἱς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ὀνόμασιν ἐτείμησεν Ὀπραμόαν — τοῦτοις καὶ γὰρ τοῦτον προσαγορεύεσθαι συνχωρῶ, εἰ μὴ τοῦτ' ἔ[σ]τιν ὑπερναντίον ἢ τοῖς νόμοις ἢ τοῖς ἔθεσ[ιν] [τοῖς πα]ρ' ὑμε[ῖν]). Cum igitur in universum singulorum populorum iussa sine praesidis auctoritate rata essent, tamen ex hoc monumento Ephesio iure meritoque collegit Mommsen, statas expensas quae in posterum quotannis redirent non licuisse decernere sine magistratus provincialis consensu, ne posteri nimia onerum et sumptuum multitudine opprimerentur.

494 Marmor candidum effossum prope Miletum ab O. Rayeto et translatum Parisios, ubi exstat in museo publico (*Louvre*). Ed. J. Delamarre *Revue de philologie* XIX 1895 p. 134 (*Revue archéol.* Troisième sér. XXVII 1895 p. 143 n. 97).

[K]λαύδι[ος] Χίονις¹, Κλαυδίου | Φιλοστράτου υἱός, τῷ αὐτῷ |
ἔτει προφήτης² ὁμοῦ καὶ ἀ[ρ]χιπρύτανις³, προφητῶν καὶ ||
5 ἀρχιπρυτανίδων ἔχγονο[ς,] | ὑποστάς, ἡνίκα μήτε τ[ήν] | ἀρχὴν
ἀναλαβεῖν ὑπέμε[ι]νέν τις μήτε τὴν προφ[η]τεῖαν⁴, ἀμφοτέρως
10 μόνος || [ἔ]παρχος ἐν Ῥώμῃ⁵, χιλία[ρ]χος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ⁶,

Litterae volgares praeter A. 4 Homo nobilissimus Milesius. Idem nomen illic iam aliquanto ante usitatum fuisse docet titulus ap. Kaibel *Epigr. Gr. ex lap. coll.* p. X n. 222 b, 3: Χίονις Χιόνιδος. D. 2 De annuo prophetarum Apollinis Didymei officio, quod homines ex nobilissimis populi Milesiorum familiis sorte ducti gerere solebant, cf. n. 193, 3. 12. 15. 3 Collegio quinque prytanum, qui summus erat Milesiorum magistratus (*Syll.*² 314, 29 sqq.) imperatorum tempore praefectus est unus, qui et hic et alibi ἀρχιπρύτανις appellatur. Lebas-Waddington *Inscr.* III, 242, 24 sqq. ἐπιμεληθέν-
τος τοῦ ἀρχιπρυτανίδος Κτησίου τοῦ Κτησίου καὶ τῶν συναρχόντων αὐτοῦ Ἑστιαίου
τοῦ Ἐπιγόνου τὸ β', Βυβλιανοῦ τοῦ Νικάνορος, Ἀγαθόποδος τοῦ Στρατονεῖκου,
Ἀφροδείσιου τοῦ Ποσιδωνίου, Ἑρμοῦ τοῦ Διονυσίου. Cf. etiam C. I. G. 2876, 6. 7.
2884, 10. 2882, 7. H. Swoboda *Die gr. Volksbeschlüsse* p. 84. 4 Sumptum
haud exiguum cum hoc honore coniunctum fuisse apparet; C. I. G. 2884, 4. 5
legitur ὑπὲρ τῶν τῆς προφητείας ἀναλωμάτων. Quare aliquando accidisse ut
nemo eum suscipere vellet et hic videmus et Greek *inscr. in the Br. mus.*
IV 4 p. 92 n. DCCCXXII, 24. 25 ἐνιαυτοῦ ἀπροφητεύτου γενομένου. Item non-
nunquam usu venit, ut sorte opus non esset, quia unus modo candidatus
prodierat. Cf. C. I. G. 2880, 4—6 λαβὼν παρὰ τῆς πατρίδος τὴν προφητείαν
ἀκληρωτέι. Greek *inscr. in the Brit. Mus.* IV, 1 p. 93 n. DCCCXXIII b, 8 sqq.
πρ(ο)φήτης) Τ(ίτος) Φλάουτος Φωντίδου υἱὸς Ἀνδρέας δήμου Λερίων αὐτοέτης ἀκλή-
ρωτος. D. 5 Praefecti cohortium Romae nulli erant, nam milites prae-
toriani et urbani, qui ibi tendebant, tribunos (χιλίαρχους) potius habebant.
Sed praefecti fabrum appellationi nonnunquam in titulis Graecis et Latinis
additur urbis nomen: *praef. fabr. Romae* C. I. Lat. IX, 1649, 4. ἔπαρχον τεχ-
νιτῶν ἐν Ῥώμῃ supra n. 489, 5. ἔπαρχον γενόμενον ἐν Ῥώμῃ τε[χν]ε[ιτῶ]ν *Inscr.*
Gr. ad res Rom. pert. III p. 344 n. 796, 10. 11. Ne id quidem quicquam offen-
sionis habet, quod nudo nomine ἔπαρχος praefectus fabrum appellatur.
Nam idem habes *Ephem. epigr.* V p. 40 n. 86, 8. 9 in titulo Graeco, cum
v. 3. 4 in Latino plene [*pr*]aef[ectus] *fabr(um)* sit. D. 6 Tribunus aut
legionis aut cohortis auxiliariae. Praefectura cohortis, qua medio inter prae-
fecturam fabrum et tribunatum tempore fungi solebant, Chionis non gessit,
cuius rei etiam alia exempla permulta inveniri monuit D.

πρ[ό]ξενος⁷ τῶν ἀπὸ τῆς οἰκο[υ]μένης ἱερωνειῶν⁸, συν[έ]γδημος⁹
 15 ἀναγραφείς ἐν [αἰ]||ραρίῳ¹⁰ [Μ]εσσάλλα¹¹ τοῦ γε[νο]μένου τῆς

7 Proxenia non civitates modo, sed etiam collegia artificum Dionysiacorum aliaque eius generis corpora homines de se bene meritos ornare consuevisse constat. Cf. supra n. 54, 67. I. Gr. Sept. I, 2486, 4 sqq. [τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν εἰς Ἴσθ[μὸν καὶ εἰς] Πιερίαν συντελούντων -----] Ζευ[ξ]ίππου τὸμ πρόξενον τὸν] ἑαυτῶν Διονύσῳ. D. 8 Omnes quicumque per totum orbem terrarum in certaminibus sacris vicissent una coisse et de Chionidis proxenia decrevisse merito omnium maxime improbabile iudicavit D. Immo manifesto collegium aliquod sub hac magnifica appellatione latere, ut in titulo Tralliano C. I. G. 2934, 3 sqq. ἡ Ὀλυμπικὴ σύνοδος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἱερωνειῶν καὶ στεφανειτῶν. Neque vero perpetuum quoddam corpus, simile technitarum synodi, ut volt D., interpretor, sed eos, qui per aliquas ferias coronam reportassent, priusquam domum discederent coisse et homines de se meritos honoribus affecisse. Quod ut in titulo Tralliano ad Olympia Trallianorum spectare ipso nomine Ὀλυμπικὴ σύνοδος indicatur, ita in Milesio de Didymeis intellegendum esse sponte patet. Ceterum etsi vox ἱερωνίχης per se quemlibet victorem ludorum sacrorum significaret, eam tamen nusquam in technitarum Dionysiacorum litteris reperiri, sed semper de collegiis athletarum usurpari monuit D. allato titulo Inscr. Gr. Sic. et It. 4054, 5 συνόδῳ ξυστικῇ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερωνειῶν στεφανειτῶν. 9 Latinum *comes*, quod alibi etiam in titulis Graecis retinetur (κόμης), hic accurate redditum est vocabulo Graeco. D. 40 Editor confert titulum bilinguem C. Iulii Aquilae (principatu Claudii), quem ed. Th. Mommsen Ephem. epigr. V p. 40 n. 86, 3 sqq. [pr]aef. fabr. bis . in . aerar . delatus a . eos . A . Gabini[us] Secundo, Tauro . Statilio Corvino. v. 8 sqq. ἔπαρχος δις εἰς τὸ αἰρ[άριον ἐνηνεγμένος] (φερόμενος editor, quod non existimo ferri posse) ὑπὸ ὑπάρχων Ὡλου Γαβινίου Σεκο[ύ]νδου Ταύρου Στα[τι]λίου Κορουίνου. Id propterea factum esse, quod salarium comitibus ex aeraario daretur (Dig. I, 22, 4: *diem functo legato Caesaris salarium comitibus residui temporis, quod a legatis praestitutum est, debetur*. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 300). 44 M. Valerium Messallam qui per postremum principatus Augusti tempus proconsul Asiae fuerit (Waddington Fastes des prov. Asiatiques ap. Lebas III Expl. p. 694 n. 67) hic in censum venire recte negavit Delamarre, quia multa titulus haberet vestigia recentioris aetatis, ex quibus nomen gentile Κλαύδιος in hominibus Graecis (v. 4) et plurales [Σε-β]ία[σ]των (v. 23) et αὐτοκράτορας (v. 24) commemoravisse sufficit. Cum uno cognomine *Messalla* neutiquam raro illo quidem in compluribus gentibus (v. Prosopogr. imp. Rom. II p. 366 sq.) homo significetur, quisnam potissimum intellegendus sit pro certo definiri non posse concedit editor, sed tamen, quia pauci Messallae in fastis consularibus repperiantur et tamen proconsul Asiae utique consularis fuerit, eo inclinatur, ut ad consulem anni 496 L. Valerium Messallam Thraseam Priscum (Prosopographia imp. Rom. III p. 374 n. 93) hunc titulum referat. At si reliqua de hoc homine testimonia contuleris, eum nudo nomine *Messalla* appellatum esse (plerumque aut

Ἀσίας ἀνθυπ[ά]του κ[αί] λαβὼν [μ]όνος ὁμοῦ π[ρὸς] τιν ἐπιστο-
 20 [λῶ]ν, ἀποκρι[μ]άτω[ν,] | διαταγμάτ[ων,] κλήρου¹², [τε] [τε] || λεκῶς
 δὲ κα[ὶ] χο[ρηγίας] καὶ γυμν[α]σιαρχίας πά[σ]τας, ἀρχιερεὺς τῶ[ν] |
 Σεβ[α]σ[τ]ῶν¹³, πεπρεσβευκῶς ὁ[ὗ] π[ρὸς] τῆς π[α]τριδος πολλά[κις] |
 25 πρὸς] τοὺς αὐτοκράτορας ταμι|[ε]υόντων¹⁴ Ἱε[ροκλέους]¹⁵ κ[αί] ---
 ---|---- καὶ Καλλ[ικράτους]¹⁶ -----].

Thræsea Priscus. aut simpliciter *Priscus* audit) credibile non videbitur, neque illud de fastis consularibus argumentum quicquam momenti habet, quoniam ingentem consulum suffectorum numerum ignoramus. Titulum ut Augusti aetate multo recentiore, ita Septimio Severo aliquanto certe antiquiorem esse probabile est. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 372 ad n. 96. ¹² De proconsulis, non imperatoris, ministerio hic dici recte statuit D. ἐπιστολαὶ et ἀποκρίματα ita distinguuntur, ut haec sint quae legationibus, per quas provinciales proconsulem adeunt, respondentur, illae litterae quas ipse ad imperatorem, senatum, civitates procuratosque dat; a quibus rursus distinguuntur διατάγματα, quae non nominatim ad certos homines scribuntur, sed publice proponuntur, quae Latine edicta appellari solent. Una κλήρου vox obscurissima est; neque enim veri similis mihi videtur Delamarrii hoc ad rem familiarem proconsulis administrandam referentis coniectura. ¹³ Hoc Milesiorum sacerdotium est etiam C. I. G. 2880, 40. 44. 2884, 22. Del. ¹⁴ Supplevi, non sine haesitatione. ταμι|[ε]ύσας μετὰ Ἱε[ροκλέους] Delamarre. Sed neque quo pacto in hoc magistratu collegae nomen adiciatur liquet, neque hic quaestoris civitatis Milesiorum magistratui locus esse videtur, quia titulus sic dispositus est, ut priore loco enumerentur magistratus et officia reipublicae Milesiae (v. 2—9) et Romanae (v. 10—19), deinde (v. 19—24) liturgiae, sacerdotia, legationes. Quare non ipsius Chionidis quaesturae hic mentionem fieri, sed quaestores publicos Milesiorum alia de causa commemorari probabile existimo. Sane satis gravis difficultas me non fugit. Nam si hoc participium a πεπρεσβευκῶς (v. 22) pendere statuas, mirum videbitur quaestores, non magistratum eponymum, in tempore legationum definiendo nominari; quod vix ita expedire licebit, ut dicas legationes in tabulis quaestorum perscriptas fuisse, quia sumptus in eas ex aerario civitatis fierent; nam has legationes sine dubio suis impensis suscepit Chionis. Si vero non ad legationem, sed ad huius monumenti dedicati tempus rettuleris, haec toti titulo dedicatorio subscribenda fuerunt. At is vix potest verbis v. 24 [πρὸς] τοὺς αὐτοκράτορας finiri, quandoquidem usque ad hunc locum nihil nisi nomen cum magistratuum et honorum vocabulis nominativo casu scriptum est. ¹⁵ Supplevit Delamarre. ¹⁶ Supplevi.

495 Cippus quadrangulus inscriptus a duobus lateribus, inter rudera veteris Cibyratarum oppidi. In fronte hic titulus, in latere dextro fragmenta carminis. Ed. M. Collignon Bull. de corr. Hell. II (1878) p. 593 n. 4.

[Ἀγαθῇ] τύχῃ. | Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ βουλῇ | καὶ τῷ δήμῳ
5 τῆς λαμπροτάτης Καισαρέων Κιβυραίων¹ πόλεως ἡ σεμνο-
τάτῃ | συνεργασία² τῶν σκυτοβυρσέων³ Τιβέριον Κλαύδιον |

Litterae ΑΘΠΣΥΩ. Vs. 5 fin. T et H inter se ligatae. ¹ Cibyra oppidum Phrygiae (Plin. N. h. V, 105 *ipsum oppidum Phrygiae est*. Ptolem. Geogr. V, 2, 17 p. 832, 5 inter Φρυγίας μεγάλης πόλεις), cognomine ἡ μεγάλη apud Strabonem XIII, 4, 15 p. 630 distinctum ab alio Ciliciae asperae oppidulo (Plin. Nat. hist. V, 92. ἡ Κιβυρατῶν παραλία τῶν μικρῶν Strabo XIV, 4, 2 p. 667). Romanorum aetate conventum Cibyriticum viginti quinque civitatum fuisse, ex quibus celeberrima fuisset Laodicea, testatur Plinius N. h. V, 105. *forum institueram agere Laodiceae Cibyriticum et Apamense* Cic. ad Att. V, 21, 9. Quae oppida cum inde ab anno 82 a. Chr. n. provinciae Asiae fuissent (Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 335), paullo ante 54 a. Chr. cum finitimis dioecesibus Apamensi et Synnadensi adiuncta sunt Ciliciae. Cf. Cic. ad fam. XIII, 67, 1 *ex provincia mea Ciliciensi, cui scis τρεῖς διοικήσεις Asiaticas attributas fuisse*. ad Att. V, 21, 5. VI, 1, 24, ubi nominatim Cibyratae inter eos, qui Ciceronis imperio proconsulari subditi sint, recensentur. Sed eadem illa Ciceronis ad P. Servilium propraetorem epistula probatur, a. 46 a. Chr. urbem rursus provinciae Asiae fuisse, in qua per proxima tria saecula permansit. Cf. Tac. Ann. IV, 13 *civitati Cibyriticae apud Asiam*. n. 566, 26 καὶ τὴν Καισαρέων Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν. Cum provinciae multo plures et minores instituerentur a Diocletiano eiusque successoribus, Asia in septem provincias divisa (Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 347 not. 18), Cibyram Cariae attributam esse indicat Hierocles Synecd. p. 690, 1. Cognomen Καισαρέων etiam n. 566, 26 gerunt Cibyratae, itemque in nummo apud Mionnetum IV p. 259 n. 379 legitur ΚΑΙC·ΚΙΒΥΡΑΤΩΝ. Cognomen *Caesarea* multis Asiae vicinarumque provinciarum urbibus quae ab imperatoribus insigni beneficio affectae essent impositum constat. Cf. Brückner ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 1288. De reliquis oppidi rebus et de fabulosa eius origine cf. n. 497 cum notis. ² Cf. Wood Ephesus. Append. Inscr. from the city and suburbs p. 24 n. 4, 6. 7 ἡ συνεργασία τῶν λαναρίων. Syll.² 873, 1 sqq. ἡ συνεργασία τῶν ἀργυροκόπων καὶ χρυσοκόων cum exemplis et huius vocis et simplicis ἐργασία de collegiis opificum usurpatae, quae illic attuli not. 1. συντεχνία βαφέων est ap. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 150 n. 360, 12. συντεχνία λινουργῶν Journal of Hell. stud. XI 1890 p. 240 n. 8, 11 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 896). Neutrum συνέργιον Journ. of Hell. st. XI 1890 p. 236 n. 1, 2 ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ εὐτελοῦς συνεργίου τῶν γναφέων. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 349 n. 810, 8. 9 ἡ γερούσια τοῦ μεγάλου συνεργίου. ³ Qui corium tractant opifices volgo nominibus et a βύρσα et a synonymo vocabulo σκύτος derivatis appellantur (βυρσεύς, βυρσοδέψης, βυρσοτόμος, σκυτεύς, σκυτοδέψης, σκυτορράφος, σκυτοτόμος), sed quam hic habes utriusque stirpis compositio tautologica, ea quod sciam sine exemplo est. Aliam collegii sutorum dedicationem habes Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 168 n. 442, 7 (Termessi) οἱ κατὰ πόλιν τεχνεῖται σκυτεῖς.

10 Πολέμωνα⁴, ἀσιάρχην⁵, ἱπ|πικόν⁶, Τιβερίου Κλαυδίου || Ἰέρωνος, ἀσιάρχου δις καὶ ἀρχιερέως⁷ δις, ὕόν, Τιβερίου | Κλαυδίου Δηϊοτηριανοῦ | ἀσιάρχου ἀδελφόν, Μαρξίου Δηϊοτηριανοῦ⁸

4 Eiusdem titulus honorarius est Bull. de corr. Hell. XXIV 1900 p. 53: [Τι]β[έριον] Κλ[αύδιον] Πολ[έμων]α, ἀσιάρχην, ἱππικόν, ἐν πᾶσιν εὐεργέτην τῆς [π]όλεως, Μ[άρκος] Ἐπ[ιδιο]ς (nomen gentile supplevi) Ὀρθαγόρας [τὸν] γλυκύτατον [ἀ]δελφεύον. 5 Cf. n. 4983. 6 Collignon cum ἀσιάρχην ἱππικόν arcissime inter se coniungeret, ludorum curam et impensas ita divisas fuisse statuit, ut ex asiarchis alii gladiatores, alii certamina equestria ederent. At fugit eum permulta exstare monumenta epigraphica, in quibus adiectivum ἱππικός per se positum hominem equestris ordinis significet, ut συγκλητικός senatorii. Cf. n. 644, 2. Mitth. u. Nachr. des Palästinavereins VII 1901 p. 70 n. 57, 3. 58, 3. Lebas Inscr. III, 595, 3, ubi Waddington recte interpretatur. 1617, 1. 2. 2610, 6. 7. C. I. G. 3494, 2. Inscr. Gr. Sic. et It. 1474, 3. Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 265 n. 49, 3. Mitth. des arch. Instituts in Athen XII 1887 p. 179 n. 9, 7. Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 197 n. DLIII, 11. ἱππικὸς [ς] Ῥωμαίων habes Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 189 n. DXL, 7. 8. Memorabilia sunt Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 117 n. CCCCLXXXI, 14. 15. ἀνὴρ ἱππικῆς τάξεως (*vir ordinis equestris*). Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 615, 2 τὰς ἐν ἱππικῇ [τάξει] ἀρχὰς διελθὼν μέχρι ἐπιτροπ[ικῶν]. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1698, 4. 5 μητρὶ ἱππικῶν, perinde ac saepe in titulis πατὴρ συγκλητικοῦ aut συγκλητικῶν legitur. Cf. n. 499, 4. 5. 500, 8. 9. 504, 3. 4. γένους — πραιμοπειλαρίων καὶ ἱππικῶν Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 177 n. 474, 14. Perfrequenter sane in titulis Graecis legitur ἱππεὺς Ῥωμαῖος, ut infra n. 499, 2. 3, aut ἱππεὺς Ῥωμαίων, ut n. 547, 2. 3. 645, 7. 654, 1. Mordtmann Monum. Ancyra p. 15 n. 3, 2. 3. n. 4, 2. Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 275 n. 17, 7. Kaibel Epigr. Gr. 951, 1. 7 Sacra oppidi Cibyrae, non provinciae Asiae, hic agnoscit Collignon, etsi argumento utitur non ab omni parte tuto. Nam verum quidem est, nullum exstare vestigium templi a provincia Asia Cibyrae consecrati, sed si modo sacerdotium provinciale hic significaretur, non esset, cur id Cibyrae potissimum gestum statueremus. Verum cum summi totius provinciae sacerdotii honos sine controversia illo municipali multo splendidior fuerit, manifestum est Cibyratas eum adiectis τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας distinctius indicaturos fuisse. 8 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 176 n. 472, 4 sqq.: Τ(ίτον) Μ[άρ]κιον Κουιρ[ε]ίον Δειοταριανόν; in eo titulo, Balburae Lyciae effosso, sane non lyciarcha dicitur T. Marcus Deiotarianus, sed sine dubio ea una de causa, quia tum nondum ad eum honorem pervenerat; nam Marcium Titianum, qui in inscriptione Balburensi eius pater dicitur, item lyciarcham fuisse apparet ex titulo Oenoandensi Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 189 n. 500, 24 sqq. ὁ Λιχί[μ]νιος Λόνγος — γα[μ]εῖ Μαρξίαν Λυκ[α]ν Μαρξίου Τιτιανῶ θυγατέρα τοῦ γενομένου πραιμοπειλαρίου καὶ μετὰ τοῦτο λυκιάρχου. Etsi in hoc titulo Cibyratice bis Δηϊοτηριανοῦ scriptum est per H in syllaba media, tamen quin a nobilissimo Deiotari regis nomine hoc derivetur eo minus dubium est, quia scimus fuisse principatus tempore in provinciis Asiaticis familias

15 λυκιάρχου⁹ καὶ Φλαβίου Κρατεροῦ, | ἀσιάρχου δις καὶ ἀρχιε-
ρέως, ἔχγονον¹⁰, ἀνθ' ὧν | τῶν δημοσίων ἔργων | μετὰ ἐπι-
20 μελείας || προενοήσατο.

summae dignitatis, quae ab illo stirpis suae originem repeterent. Cf. infra n. 544, 2. 544, 3. Quo in numero sine dubio etiam haec fuit. ⁹ Antistes sacrorum, quibus Lycii principem colebant idemque praeses concilii provincialis (cf. Strabo XIV, 3, 3 p. 665: ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν λυκιάρχης αἰρεῖται, εἰτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος) haud raro commemoratus in titulis Lyciis. Cf. infra n. 556, 2. 568, 9. 10. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 4224. 4224. Th. Mommsen Jahreshefte des österr. arch. Instituts III 1900 p. 5 sqq. ¹⁰ Utrum Marcius Deiotarianus lyciarcha et Flavius Craterus asiarcha avi paternus maternusque Ti. Claudii Polemonis sint, an duo ex quattuor proavis an ex maioribus remotiorum aetatum, pro certo quidem propter ambiguitatem nominis ἔχγονος (cf. Syll.² 373⁶) diiudicari nequit, sed illud tamen maxime probabile est, quia non intellegitur cur avi omittantur. Sic vero pro certo habendum, Craterum paternum, Deiotarianum maternum avum esse, quia ex honoribus et ex aliis titulis (not. 8) apparet, Deiotarianum e provincia Lycia oriundum fuisse, Craterum vero ut Hierona et Polemona ex Asia.

496 Columella marmoris albi inventa Ephesi in urbe, translata in museum Britannicum. Edd. C. Curtius Hermae IV p. 486 n. 5. Wood Ephesus, inscr. from the city n. 42. E. L. Hicks Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 467 n. DIII.

[Ἀρτέμιδι Ἐφεσσίᾳ¹] | καὶ Αὐτοκράτορι Τ(ίτῳ) Αἰλ(ί)ῳ | Ἀδριανῷ
5 Ἀντωνείῳ | Καίσαρι Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ² || καὶ τῇ πρώτῃ καὶ
μεγίστῃ | μητροπόλει τῆς Ἀσίας | καὶ δις³ νεωκόρου⁴ τῶν
Σεβαστῶν | Ἐφεσίων πόλει καὶ τοῖς ἐπὶ | τὸ τελώνιον⁵ τῆς

Litterae volgares praeter ΠΣ. Inde a v. 7 vocabula non constanter quidem, sed frequenter punctis triangulis distinguuntur. ¹ Cum particula καὶ indicio sit, aliud praecessisse nomen, neque vero ante principem cuiquam locus sit praeter deam, supplevit Curtius. Hicks comparat C. I. G. 2958: Ἀρτέμιδι Ἐφεσσίᾳ καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῷ καὶ Τιβερίῳ Καίσαρι Σεβ(αστοῦ) υἱῷ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἐφεσίων. ² Antoninus Pius (138—161 p. Chr.). ³ Cf. n. 484². ⁴ Genetivus pro dativo, usitata illius aetatis confusione. ⁵ Aedes publica, ubi a conductoribus (τελώναι) numeratur, ab officialibus publicis (οἱ πραγματευόμενοι) accipitur pecunia. In hoc teloneo ara et simulacrum Isidis, quae Cominia Iunia dedicaverat, fuisse videntur et illorum sacris inservisse. Nam aliter quo pacto hi homines iuxta deum et principem et civitatem commemorentur obscurum

10 ἰχθυϊκῆς⁶ || πραγματευομένοις | Κορινία Ἰουνία | σὺν τῷ βωμῷ
τὴν Εἴσιν | ἐκ τῶν ιδίων ἀνέθηκεν, | πρυτανεύοντο[ς Τιβερίου]
Κλ(αυδίου) Δ]ημ[οσ]τ[ρ]άτ[ου]⁷.

esset, cum vice versa illa illustria nomina praemitti in dono ab officialibus oblato mirum non sit, quia illi publico civitatis officio funguntur. Structuram πραγματεύεσθαι ἐπὶ τὸ τελώνιον pro πρὸς τῷ τελωνίῳ aut περὶ τὸ τελώνιον soloecam quidem esse, sed illa aetate nequaquam incredibilem recte existimant Curtius et Hicks. 6 Duos lacus habuisse deam Ephesiam monuerunt Curtius et Hicks provocantes ad testimonium Strabonis XIV, 1, 26 p. 642 Cas. μετὰ δὲ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Καῦστρου λίμνη ἐστὶν ἐκ τοῦ πελάγους ἀναχαιομένη, καλεῖται δὲ Σελινουσία, καὶ ἐφεξῆς ἄλλη σύρρους αὐτῇ, μεγάλας ἔχουσαι προσόδους· ἃς οἱ βασιλεῖς μὲν, ἱεράς οὕσας, ἀφείλοντο τὴν θεόν, Ῥωμαῖοι δ' ἀπέδωσαν. πάλιν δ' οἱ δημοσιῶναι βιασάμενοι περιέστησαν εἰς ἑαυτοὺς τὰ τέλη, πρεσβεύσας δὲ ὁ Ἀρτεμίδωρος, ὥς φησι, τὰς τε λίμνας ἀπέλαβε τῷ θεῷ κτλ. Harum piscationes locari solitas. Illuc referri τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς (sc. προσόδου) sane non improbable videtur; sed fieri etiam potest, ut vectigal publicum omnibus Ephesiis qui ex piscatura victum haberent impositum indicetur, ita ut τελῶναι non ipsi piscatores sint, sed publicani qui illud vectigal exigendum conduxerint. 7 . ΗΜ. ΑΥ.

497 Basis cum anaglypho repraesentante aquilam conversam ad hominem togatum, inventa anno 1848 Puteolis, exstat Neapoli in museo. Ed. Castaldo Memorie dell' accad. Ercolanese I p. 193 (J. Franz C. I. G. 5852 cum addendis p. 1258). Lapide denuo collato G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 829 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 137 n. 448). Cf. quae adnotavit A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX 1897 p. 78.

[Α]γαθῇ τύ[χ]η. Ζεὺς Σω[τήρ]¹ | Ἡ Κιβυρατῶν² πόλις,
ἄποικος Λ[ακεδαιμονίων]³ καὶ | συγγενὶς Ἀθηναίων καὶ φιλο-

Litterae ΑΔΖΘΠΕΩ. 1 Cf. n. 503¹. 2 Cf. n. 495¹. 3 Cum apud Strabonem XIII, 4, 17 p. 634 legatur λέγονται δὲ ἀπόγονοι Λυδῶν οἱ Κιβυράται τῶν κατασχόντων τὴν Καβαλίδα, et apud Stephanum Byz. s. v. Τάβαι Cibras Marsyae frater oppidum condidisse dicatur, priores editores ἄποικος Λ[υδῶν] suppleverunt. At quomodo hoc conciliatur cum Graeca origine, in qua praedicanda hic tantopere se iactant? Verum vidit Wilhelmus, de Laconica civitatis origine provocans ad titulum quem ediderunt Heberdey et Kalinka Denkschr. der Akademie zu Wien, phil. hist. Cl. XLV, I p. 44 sqq. (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 488 n. 500 I, 7—13), quem ipse sic restituit: [ἀρχεὶ δὲ τὸ] γένος ἀπό τε Κλε[άνδρου καὶ Ἀμόκλα] | Λακεδαιμονί[ων]]ων, τοῦ μὲν ἐκπέμψαντος τὴν [ἀποι]κίαν, τοῦ Ἀμόκλα, Κλεάνδρου δ[ὲ] ἀγα[λ]γόντος καὶ οἰκίσαντος τὴν τ[ῶν] Κι[β]υρατῶν πόλιν κατὰ τὸν [χρησμόν].

ρωμαῖος⁴, καὶ] | αὐτὴ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος⁵ [ἐν ταῖς μά-
 5 λιστα] || ἐνδόξοις οὖσα καὶ μεγάλαις [τῆς Ἀσίας πόλε]σιν διὰ
 τε τὸ γένος Ἑλληνι[κὸν ὄν⁶ καὶ τὴν] | πρὸς Ῥωμαίους ἐκ πα-
 λαιοῦ φι[λίαν καὶ εὖνοι]αν⁷ καὶ διὰ τὸ ἐξῆσθαι⁸ τειμαῖ[ς με-
 γάλαις ὑπὸ] | θεοῦ Ἀδριανοῦ⁹; ἀνέθηκε τῇ [θεᾷ¹⁰, κατὰ τὸ¹¹
 10 δό]γμα τ[ο]ῦ Πανελληνίου¹² ἐνγραφ[εῖσα¹³ εἰς τοὺς Πανέλ-
 ληνας¹⁴].

4 Sic supplevit Wilhelm, sed recte W. Drexler Jahrb. f. Philologie 1894 p. 329 monet etiam φιλοκαῖσαρ aut φιλοσέβαστος reponi licere. 5 Panhellenum synedrium interpretatur Cagnat. Sed hoc idem concilium paucorum versuum intervallo diversis nominibus appellari improbabile est, neque omnino in accurato titulorum publicorum sermone Panhellenes simpliciter Ἑλληνες vocantur. Immo perinde ac n. 503 initio Graeca origo arctissimaque quae iampridem fuit cum populis Graecis necessitudo extollitur, quae tum ipsum ansam dedit Cibyratis in illud Hadriani Panhellenium recipiendis, quam ob rem titulus incisus est. Qualis sane antiquior societas hic τοῦ κοινοῦ τῆς Ἑλλάδος nomine indicetur latet. Nam continentis Graeciae concilio urbs Asiana mediterranea interesse non poterat, in concilio provinciali Graecarum Asiae civitatum (n. 458²⁴) vero iure mireris τῆς Ἑλλάδος pro τῶν Ἑλλήνων dicit, etsi Ἑλλάδα omnes omnino regiones ubi Graeci habitent significare posse non est negandum. 6 Participium addidi ut mederer gravi soloecismo, quem priores editores intactum reliquerunt. 7 Cibyrā Cn. Manlius Volso per expeditionem a. 489 a. Chr. contra Galatas susceptam subegit (Polyb. XXI, 34, 2 sqq. Livius XXXVIII, 44, 3 sqq.). Paullo post Romani foedus cum civitate fecerunt, cuius tabula nuper eruta est (V. append. voluminis II). 8 Cf. Syll.² 732, 18 εὔξησεν. Quoniam τῷ augmento temporali et ex εὐ et ex αὐ nasci poterat, ea aetate, qua iam neglegi incipiebat augmentum, hoc εὐ errore etiam ad verba ab αὐ incipientia translatum videtur. Certe nulla originis communione hoc rarum vitium continetur cum illo volgatissimo diphthongorum ηι et ει permutatarum. 9 Titulus Antonino Pio imperante (138—161 p. Chr. n.) incisus videtur. 10 Supplevi dubitanter, nam potest etiam proprium deae nomen fuisse. 11 Supplevi. 12 Cf. n. 503², 504⁶. 13 Supplevi. 14 Supplevi. Cf. not. 5. Utique κατὰ τὸ δόγμα τοῦ Πανελληνίου ad ἀνέθηκε referri non licet. Nam Panhellenes si concilii decreto quamlibet rem dedicassent, non civitati, sed praesidi suo aut alii magistratui operis efficiendi curam mandassent, et proluxa suarum rerum expositione Cibyratae indicant, hoc ipsorum, non Panhellenum monumentum esse.

498 Basis marmoris Pentelici inventa Olympiae. Ex Purgoldi apographo ed. W. Dittenberger Archäol. Ztg. XXXVIII (1880) p. 64 n. 353 (Olympia V p. 547 n. 455).

Ἡ Ὀλυμπικ[ή] | βουλῇ¹ Γ(ά)ιον Ἰούλιον[ν] | Φίλιππον Τραλλια-
5 νόν², τὸν ἀσι[άρχην]³, ἡθῶν ἕνε[κα], Ὀλυμπιάδι | σλβ'⁴.

Litterae ΑΑΘΠCΩ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 4 Concilium ab Eleorum quidem civitate constitutum, sed tamen distinguendum a senatu Eleorum, quod ferias ac certamina Olympiorum curabat et lites ex eis natas diiudicabat. Cf. Olympia V, Indices p. 834. Pausan. VI, 3, 7: καὶ ὡς χορημάτων καταδικάσασαιτο ὁ Λέων ἐπὶ τῆς Ὀλυμπικῆς βουλῆς ἐκατέρου τῶν ἐλλανοδικῶν οἱ νικᾶν τὸν Εὐπόλεμον ἔγνωσαν. 2 Idem homo n. 499, 4. 2 pater Philippi Tralliani equitis Romani, avus senatoris et praetoris cognominis recensetur. Anno 453 p. Chr. Olympia Trallianorum quinquagesima acta sunt hoc Philippo agonothetae munere fungente. Cf. titulos Trallianos editos Papers of the American school of Athens I p. 400 n. VI, 44 (Mitth. des arch. Inst. in Athen VIII 1883 p. 322 n. 6, 44). p. 402. p. 403 (Lebas Inscr. III, 1652 c, 40). Paulo post eum iterum asiarchae sive summi provinciae Asiae sacerdotis honorem gessisse ex martyrio Polycarpi apparet. Nam quin illic c. 42: ταῦτα λέγοντες ἐπεβόων καὶ ἡρώτων τὸν ἀσιάρχην Φίλιππον, ἵνα ἐπαφῇ τῷ Πολυκάρπῳ λέοντα et c. 24 ἐπὶ ἀρχιερέως Φιλίππου Τραλλιανοῦ idem Philippus significetur, post monumentum Olympicum erutum dubitari non licet. Nam quod fuerunt, qui in martyrio duos cognomines homines, Smyrnaeum asiarcham et Trallianum antistitem sacrorum Asiae provinciae (not. 3) distinguerent, eos errasse titulus qui eundem Philippum et ἀσιάρχην et Τραλλιανόν appellat arguit. De tempore martyrii sane contentio acris et longinqua inter homines doctos agitata est, cum alii, praecipue W. H. Waddington, m. Februario 455 p. Chr. id vindicarent, alii eidem anni 466 p. Chr. tempori. Sed utut de intricatissima illa quaestione iudicatur, quae est de temporibus vitae Aristidis rhetoris, utique illud ἀνθυπατεύοντος Στατίου Κοδράτου (Mart. Polyc. 24) vetat usque ad annum 460 p. Chr. aut adeo ad inferiora tempora descendere, quoniam L. Statius Quadratus consul ordinarius fuit anno 442 p. Chr. n. cum C. Cuspido Rufino, intervallum temporis vero inter hunc honorem et proconsulatum Africae Asiaeve tum annorum 42—46 esse consueverat. Quod cum optime conveniat cum Waddingtoni rationibus, et cum P. Corssen Zeitschrift für neutestamentliche Wissenschaft und Kunde des Urchristentums III p. 66 sqq. eorum quae Aristides de vita sua ac potissimum quidem de longinquis morbis refert accuratissimo examine instituto Waddingtoni sententiam confirmaverit, pro certo pronuntiare licebit, anno 454/5 p. Chr. Philippum iterum asiarcham sive summum sacerdotem Asiae provinciae fuisse. 3 De vocabulorum ἀσιάρχης et ἀρχιερέως τῆς Ἀσίας significationibus diu multumque disputatum est. Antiquissimam sententiam, eundem utraque appellatione honorem indicari, et alii permulti probarunt et nuper Th. Mommsen vir immortalis memoriae se hanc unam veram existimare professus est (Jahreshefte des österr. arch. Instituts III 1900 p. 5 sqq.). At W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 885 diversum utriusque officium esse statuit, sacerdotis cultum imperatoris et regimen concilii provincialis, asiarchae vero ludorum sacrorum administrationem, et haec quoque opinio haud paucis hominibus doctis probata est. Denique Brandis ap. Pauly-

Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 1564 sqq. omnes, qui a civitatibus suis in concilium commune provinciae Asiae missi essent, asiarchas appellatos existimat. Quaestionem difficillimam diiudicare non huius loci est, sed ingenue profiteor, mihi Mommseni sententiam omnium maximam veri similitudinem habere videri cum aliis de causis, tum quia in illa provincia nomen ἀσιάρχης plane aliam vim habere, atque in finitimis βιβυνιάρχης, γαλατάρχης, λυκιδάρχης manifesto habeant, plane incredibile videtur. Accedit quod quae not. 2 de Philippo Tralliano Polycarpique martyrio exposita sunt, eorum opinioni, qui asiarchas ab antistitibus sacrorum provincialium distinguunt, certe non favent. 4 Non quadriennium 149—153 p. Chr. hic significari mihi videtur, sed ipsae feriae Olympicae aestate anni 149 actae, quae est propia nominis Ὀλυμπιάς vis. Nam senatum Olympicum per ipsorum ludorum occasionem Philippum, cui cum Trallianorum Olympiis arctissima intercederet necessitudo, statuae honore affecisse consentaneum est. Distinguenda igitur prior anni 148/9 asiarchia Philippi ab illa altera anni 154/5 p. Chr., per quam Polycarpus necatus est (not. 2).

499 Lapis advectus in oppidum *Aidin* ad scholam novam aedificandam. Ex apographo Oscari Schultz architecti, qui illi aedificationi praeerat, ed. E. Loewy Mitth. des arch. Inst. in Athen XI (1886) p. 203. Paullo accuratius Al. Em. Kontoleon Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 456. Cf. P. Foucarti adnotationem ibid. p. 457. J. S. Sterret Papers of the American school at Athens II p. 325 n. 379.

Γ(άϊον) Ἰούλιον, Ἰουλίου Φιλίππου ἀρχιερέως | Ἀσίας¹ οἶόν,
Οὐελίνα Φίλιππον², ἱππέα Ῥωμαίων³, τῶν ἐκλέκτων ἐν Ῥώμῃ
δικαστῶν⁴, | ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν⁵, πατέρα Ἰουλ(ίου) ||
5 Φιλίππου συγκλητικοῦ, στρατηγοῦ Ῥωμαίων⁶, ἱερέα διὰ βίου
τοῦ Διὸς τοῦ Λαλασίου⁷.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 Cf. 498². 3. 2 Idem Philippus est n. 500, 5. 6. 504, 2. 3 Cf. n. 495⁶. 4 Cf. n. 567, 10. 11: ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ δεκουριῶν. Item in titulis Latinis haud infrequenter *iudex selectus*, *iudices selecti*, cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht III, 1³ p. 536 not. 2. 5 Hominem cuius pater intra annos 149—155 p. Chr. summis et patriae et provinciae sacris praefuisset (n. 498²), ipsum aut M. Aurelii et L. Veri (161—169 p. Chr.) aut M. Aurelii et Commodi (176—180 p. Chr.) una imperantium procuratorem fuisse cum temporum rationibus perbene convenit. Sane hic titulus aliquanto recentior est (not. 6). Neque vero id enuntiatur, tum ipsum Philippum procuratorem Augustorum fuisse, sed prioris vitae honores et officia enumerantur. 6 Hinc apparet, patrem huius senatoris et praetoris senem iam fuisse cum monumentum erigeretur. Quod n. 504, 4. 5 filius item senator et praetor appellatur, cum n. 500, 9. 10

praeturae mentio non fiat, inde colligere illum titulum his duobus antiquiorem esse lubricum est, nam potest etiam mera negligentia omissa esse. Utique non multo ante finem alterius p. Chr. n. saeculi haec tria monumenta dedicata esse apparet. 7 Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 604, qui monet haec sacra Trallianorum gravissima bis commemorari apud Strabonem IX, 5, 49 p. 440, ubi cum vicus Larisa prope Tralles situs commemoratus sit pergitur ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται, et XIV, 1, 42 p. 649: οὗτος (Pythodorus Trallianus) τε δὴ καθ' ἡμᾶς ἤκμασε καὶ Μηνόδωρος, ἀνὴρ λόγιος καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς, ἔχων τὴν ἱερωσύνην τοῦ Διὸς τοῦ Λαρισαίου. Nominis veram formam praeter hunc titulum habet nummus collectionis Waddingtonianae (ΔΙΟΣ ΛΑΡΑΣΙΟΥ), scripturam pravam apud Strabonem, si prioris loci argumentum reputaveris, scriptori quam librariis tribuere malueris. Ceterum in titulo apud Lebas Inscr. III, 604, 42sq. ἱερᾶς τοῦ Διὸς κατὰ τὰ δόγματα τῆς συγχλήτου (sc. τῆς Τραλλιανῶν πόλεως) iure meritoque hunc ipsum Iovem Larasium agnoscit Waddington.

500 Oblongus lapis, Aphrodisiade Cariae in turri. Ex schedis Sherardianis et Spanhemianis ed. Boeckh C. I. G. 2790. Accuratus ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 4609.

Κατὰ τὰ ἐψηφισμένα ὑπὸ | τῆς βουλῆς | καὶ τοῦ δήμου¹ ||
 5 Γ(άϊον) Ἰούλιον | Φίλιππον, | τὸν κράτιστον², πατέρα | συν-
 10 κλητῆ³ χοῦ³, καὶ ἀπὸ | ἐπιτρόπων⁴, | λογιστεύσαντα καὶ⁵ τῆς
 15 ἡμετέρας πόλεως μετ' ἐδνοίας, γενόμενον ἐν παῶσιν εὐεργέτην.

Litterae ΠΣ. 1 Aphrodisiensium. 2 Cf. n. 499^{2.3}. 3 Cf. n. 499⁶. 4 Cf. n. 499, 4. 504, 2, ubi ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν. Formula ἀπὸ ἐπιτρόπων anceps est, sed hic non potest eum significare, qui stirpis originem ad procuratores referat, nam collatis n. 498, 4. 5. 499, 4 dubitari non poterit quin ipse Philippus primus in sua familia ad equestrem ordinem et officium procuratoris Augustorum evectus sit. Quare is intellegendus videtur, qui antea procurator Augustorum fuerit. Eadem vi Latine dici *ex procuratoribus*, *ex praefectis* monet Waddington ad Lebas Inscr. III, 4385. 5 Non unius igitur Aphrodisiensium civitatis curator sive logista fuit, sed etiam aliarum, quas singillatim enumerare hic non attinebat. De cura synodi artificum Dionysiacorum (n. 504, 10) cogitasse ideoque καὶ adiecisse scriptorem vix crediderim; utique collocatio particulae monstrat ea ne uti-quam curatoris officium eis annecti quorum antea mentio facta sit.

501 Trallibus (*Güzelhissar*). Ex Borrellii schedis ed. Boeckh C. I. G. 2933. Tres primos versus iterum exscripsit totumque titulum repetivit Lebas Inscr. III, 605. Illorum trium versuum

apographum accuratius exhibet J. S. Sterret Papers of the American school at Athens II p. 326 n. 380.

Ἰούλιον Φίλιππον¹, | ἐπίτροπον τῶν Σεβαστῶν², πατέρα Ἰου-
 5 λίου | Φιλίππου συνκλη[τῆ]οῦ³, στρατ(η)γοῦ⁴ Ῥωμαίων, | ἡ
 σύνδοξ | (τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν)⁵ τῶν ἀπὸ Ἰωνίας
 10 κα[ὶ] | Ἑλλησπόντο(υ)⁶, τὸν | ἴδιον ἀγ(ω)νοθέτην⁷ καὶ || λογι-
 στήν⁸ καὶ | εὐεργέτην, | ἐπιμεληθέντ(ω)ν⁹ | Σεραπίωνος β' Μά-
 15 γνη|τος ἀπὸ Σιπύλου δλυμ[η]τιονίχου καὶ Τιβ(ερίου) Κλαυδίου
 Σπερχειοῦ.

Litterae ΘΠΣ. Aliquot locis inveniuntur litterarum ligaturae. 1 Cf. n. 499². 2 Cf. n. 500⁴. 3 ΤΟΥ. 4 ΣΤΡΑΤΕΓΟΥ. Cf. n. 499⁶.
 5 Verba, quae lapicida oculis ab ΤΩΝΠΕΡΙ ad ΤΩΝΑΠΟ aberrantibus trans-
 siluerat, restituit Boeckhius. 6 ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. 7 ΑΓΟΝΟΘΕΤΗΝ.
 De hoc Philippi II officio cf. C. I. G. 2932, 9 ἀγωνοθετοῦντος Ἰουλίου Φιλίππου,
 πα[τ]ρὸς συνκλη[τῆ]οῦ. 8 Cf. n. 508³. Fortasse hic quoque curator, quippe
 qui non civitatis, sed alius hominum corporis sit, non ab imperatore, sed a
 proconsule datus est. 9 ΤΟΝ.

502 Aezanis (*Tschavdere-Hissar*) in templo Iovis, in pariete
 interiore lateris meridionalis. Ed. Keppel Itin. II p. 227. Fellows
 Itin. As. min. p. 143. Ex his et schedis Alexandri de Laborde a
 Letronnio missis J. Franz C. I. G. 3835. Texier Descr. Asiae min.
 I p. 103 sqq. (Franz C. I. G. III Add. p. 1064). Omnium accura-
 tissime ex Lebasii apographo et ectypo chartaceo Lebas-Waddington
 Inscr. III, 860 (L. Lafoscade De epistulis imperatorum magistratuum-
 que Romanorum p. 44 n. 93).

Ἀουίδιος Κουίττος¹ Αἰζανειτῶν² ἀρχουσι βουλῆ | δήμωι χαί-

Litterae ΑΕΖΗΘΞΠΥΣ, ornatae apicibus. Versus 4. 2 maioribus litteris
 exarati. 1 Proconsul Asiae in titulo Stratonicensi Bull. de corr. Hell.
 XI 1887 p. 109 n. II, 8 sqq. ἔτι [χ]άρι[ν] ἡ[μ]ίστασθε Ἀουίδιω [Κ]ουί[τ]τῳ | τῷ
 κ[ρ]α[τ]ίστῳ ὥς εὖ ποιήσαντι ὑμᾶς [δ]ε[ῖ]α τὸν τῆς ἀν[θ]υ[π]α[τ]είας χρόνον et in
 nummis Hyrcanorum Macedonum Lydiae Wiener numism. Ztschr. XVI
 1884 p. 286 n. 132: ἀνθυ(πάτῳ) Κυτή[τῳ] [Ἰ]ρκανῶν Μακεδόνων. Borghesi Opp.
 I p. 500: ἀνθυ(πάτῳ) Κυτήτῳ Ἰρκανῶν. Tempus proconsulatus definitur titulo
 Stratonicensi, qui continet epistolam Hadriani Augusti datam mense Febuario
 anni 127 p. Chr. Qua cum annum administrationis Quieti proxime elapsum
 esse indicetur, eum ab aestate a. 125 p. Chr. usque ad idem anni 126 tem-
 pus in provincia fuisse apparet. De reliquis huius hominis honoribus nihil

ρειν· ἀμφισβήτησις περὶ χώρας ἱερᾶς, ἀνατεθείσης πάλαι τῷ
 Διί³, τρειβομένη πολλῶν ἐτῶν, τῇ προνοίᾳ τοῦ | μεγίστου αὐτο-
 5 κράτορος τέλους ἔτυχε. ἐπεὶ γὰρ ἐπέστειλα αὐτῷ δηλῶν τὸ
 πρᾶγμα ὅλον, ἡρόμην τε ὅτι χρὴ ποιεῖν, δύο τὰ μάλιστα τῇ |
 διαφορὰν ὁμῶν κεινοῦντα καὶ τὸ δυσεργές καὶ δυσεύρετον τοῦ |
 πράγματος παρεχόμενα, μείζας τῷ φιλανθρώπῳ τὸ δίκαιον ἀκο-
 λούθως τῇ περὶ τὰς κρίσεις ἐπιμελείᾳ τ[ῆν] πολυχ[ρ]όνιον
 ὁμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους ἔλυσεν⁴, καθὼς ἐκ
 10 τῆς ἐπιστολῆς ἦν ἔπεμψεν πρὸς με || μαθήσεσθε, ἥς τὸ ἀντί-
 γραφον ὁμῶν πέπομφα⁵. ἐπέστειλα δὲ Ἑσπέρῳ τῷ ἐπιτρόπῳ

memoriae proditum est. Haud improbabiler eum T. Avidii Quietii, qui anno
 82 p. Chr. legatus Augusti Thraciae, a. 98 p. Chr. Britanniae fuit et ante
 a. 107 p. Chr. diem supremum obiit, cuius memoria non infrequens est in
 Plinii epistulis, filium fuisse conicit Waddington. Cf. E. Klebs Prospogr. imp.
 Rom. I p. 189 n. 1171. 2 Cf. n. 458²⁵. 3 Ex litteris Latinis eiusdem
 lapidis (not. 5. 10. 14) apparet has dissensiones et ad fines et magnitudines
 partium per quas hic ager civibus divisus erat a regibus Seleucidis vel
 Attalidis et ad vectigal a Mettione Modesto proconsule eis impositum spectare.
 Sed cave existimaveris reges sacra terra potitos eam privatis assignasse ut
 in eorum dominio esset. Quae res cum in sacrilegii crimen incurreret,
 neutiquam credibile est, ius privatorum a Romanis conservatum atque adeo
 in litteris publicis pristini dei dominii mentionem factam esse. Immo de
 locatione modo, perpetua et hereditaria sane, fundorum qui non desierant
 Iovis sacri esse, haec interpretanda sunt. 4 Anacoluthia hic manifesta
 est. Nam ab enuntiato τῇ πολυχρόνιον ὁμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους
 ἔλυσεν pendere debebat participium, veluti παύσας, unde penderet accusativus
 δύο τὰ — κεινοῦντα καὶ — παρεχόμενα, ab hoc rursus μείζας τῷ φιλονθρώπῳ
 τὸ δίκαιον. Nam ab hoc μείζας illud τὰ δύο suspendere vetant et sen-
 tentia et structura enuntiati. Neque vero mirum est, in hac impeditissima
 participiorum cumulatione unius ex eis oblitum esse epistulae scriptorem.
 5 Iuxta hunc titulum a dextra haec Latino sermone incisa sunt (Lebas-
 Waddington Inscr. III 861): *Exempl(ar) epistulae O[ae]saris scriptae ad |*
Quietum. | Si in quantas particulas, [q]uos [ele]ros appellant, ager Aexanen[si]
Iovi dicatus a regibus divisu[s] sit, non apparet, optimum est, | sicut tu
quoque existimas, [modu]m qui in vicinis civitatibus | clerorum nec maximus
[nec mi]nimus est observari. et si, cum | Mettius Modestus cons[titueret], ut
vectigal pro is pendere[tur], constitit qui es[se]nt c[leruc]hici agri, aequum est
ex h[oc] | tempore vectigal pendi. si [non co]nstitit, iam ex hoc tem[po]re
vec[tig]al pendendum e[st]. [at] si quae morae qu[aerantur] | us[que] dum
penda[nt] inte[grum, dentur]. De Mettione Modesto cf. n. 564³. 562². Prosopo-
 graphia imp. Rom. II p. 373 n. 404. Proconsulatus Asiae, cuius praeter hunc
 titulum mentionem facit Ephesius Syll.² 386, 5, aliquot annis prior est quam
 Avidii Quietii, ut aut in postremos Traiani aut in primos Hadriani annos

τοῦ Σεβαστοῦ⁶, ὅπως γεομέτρας ἐπιτη(δ)[εῖους]⁷ λεξάμενος ἐκαί-
νοις | προσχρήσῃται τὴν χώραν διαμετρῶν καὶ [τοῦτου ἀγαθὸ]ν
ὕμειν γενήσεται. | καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν⁸ τοῦ Καίσαρος γραμμά-
τω[ν ὕμειν δ]εδήλωκα ὅτι <ο> δεῖ τε|λεῖν ὑπὲρ ἐκάστου κλήρου
15 κατὰ τὴν [τοῦ Καίσαρος ἀπό]φασιν ἐξ ἧς ἂν ἡ||μέρας λάβῃτε
τὴν ἐπιστολήν. ἕκαστ[ος δὲ τὸ τέλος τῶ] ἱερο[ταμίαι τῆς] |
χώρας⁹ τελέσει, ἵνα μὴ πάλιν τινὲς ἀ[μφισβητοῦντες περὶ αὐ-
τῆς τοῦ] | βράδειον ἀπολαῦσαι τὴν πόλιν τῆς [προσηκούσης
προσόδου παραίτιοι] | γένωνται· ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς τὸ μέχρι
ν[ῶν ἀπολελαυκέναι τούτων. πέπομ]||φα δὲ καὶ τῆς πρὸς Ἑσπε-
20 ρον ἐπιστο[λῆς τὸ ἀντίγραφον]¹⁰ καὶ ἧς Ἑσπερος ἐ||μοί γέγρα-
φεν¹¹. ἐρρωσθαι ὕμᾱς εὖχο[μαι].

incidere manifestum sit. Cf. Waddington *Fastes des prov. Asiatiques de l'empire Romain* n. 124 ap. Lebas *Inscr. III. Expl.* p. 749. 6 Vectigal in arcam sacram Iovis (not. 9) numeratum videtur, sed pars eius certa in fiscum Caesaris pervenisse; propterea non proconsul, sed procurator Caesaris hanc rem curare debet. W. 7 ΕΠΙΤΗΛ. 8 Cf. Syll.² 445¹. 9 Hinc quoque apparet, agros etiam sacros fuisse Iovis. Cf. not. 3. 40 In eodem lapide, Lebas-Waddington *Inscr. III*, 862: *Exempl(ar) epistulae Quie|ti scriptae ad | Hesperum. | Cum variam esse clerorum mensuram | cognoverim, et sacratissimus imp(erator) con|stitutionis suae causa neq(ue) maximi neq(ue) | [min]imi mensuram iniri iusserit in ea re|[gione], quae Iovi Aexaniticō dicata dicitur |, [mando tibi]i, Hesper(e) carissime, explores qu[ae] maximi cl|eri mensura, quae minimi [in | vicinia et in] ipsa illa regione sit, et id | [per literas n]otum mihi facias. 44 In eodem lapide, Lebas-Waddington *Inscr. III*, 863: *Exempl(ar) epistulae scriptae Quie|to ab Hespero. | Quaedam negotia, domine, non ali|ter ad consummationem perducī | possunt, quam per eos qui usu sunt | eorum periti. Ob hoc, cum mihi iniunxisses ut tibi renuntiarem, quae | mensura esset clerorum circa re|gionem Aexaniticam, nisi in rem | praesentem ei----- Nihil amplius unquam in lapide scriptum fuisse testatur Waddington. Cur titulus non perfectus sit latet.**

503 Marmor candidum Athenis translatum Parisios in collectionem Choiseulianam et inde in museum publicum (*Louvre*). Edd. Dubois catal. n. 206. Clarac tab. 665. Ex his et Fourmonti Fauvelii Pittakis schedis Boeckh C. I. G. 2940 (W. Dittenberger C. I. Att. III, 46). W. Froehner *Inscr. du musée du Louvre* n. 66. Iterum et cum lapide et cum ectypo chartaceo a B. Haussoullier transmissio contulit O. Kern et edidit *Inscriptionen von Magnesia praef.* p. XVII n. LXVI.

Ἀγαθῇ τύχῃ. Λεύκιππος¹. |

Litterae ΘΠΣ. Vs. 2 N et E, vs. 4 H et N ligatae. Supplementa praeter v. 6. 10 init. omnia Boeckhii sunt. Kernii exemplum docet nonnullas litteras, quas antiquiores etiamtum agnovissent, iam evanuisse, sed reliquis in rebus omnibus Boeckhii lectionem confirmat. 1 Non hominem aliquem illius aetatis, cuius titulus esset, sed illum antiquum et fabulosum Magnesiae conditorem, cuius statuariae Athenis erectae fortasse haec tabula appposita fuisset, hoc nomine indicari observavit Boeckh verissime, nisi quod illud de statua mihi minus probatur. Immo non alia mente, atque alibi perfrequenter θεός aut θεοί, sed nonnunquam etiam certorum deorum nomina propria, ut Ζεὺς Σωτήρ n. 497, 1, Μοῦσαι Syll.² 635, 1, decretis praemittuntur, hic herois a Magnetibus insigni veneratione affecti appellatio inscribitur. De Leucippo Boeckhii provocavit ad Schol. Apoll. Rhod. Argon. I, 584 ἔστι γὰρ (praeter Magnesium Thessaliae) καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἐφεσον, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς μετακίσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης et Parthenium Erot. c. 5, qui cum de Leucippi incesto amore et patris nece narrasset, sic pergit: δι' ἣν αἰτίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἡγήσατο, ἀκχεῖθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἐφεσίαν ἀφίκετο, ἔνθα χωρίον ᾤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν. τοῦ δὲ Λευκίππου τούτου λέγεται τὴν Μανδρόλυτου θυγατέρα Λευκοφρύην ἐρασθεῖσαν προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὃν ἐτύγγανεν ἡγούμενος ὁ Λεύκιππος, ἐλομένων αὐτὸν κατὰ θεοπρόπιον τῶν δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπὸ Ἀδμήτου. Nunc ipsorum Magnetum memoriam ex titulis cognitam habemus, quae in summa rei de oraculo et de Magnesia condita cum scriptoribus consentit, sed singillatim non uno nomine discrepat. Inschr. v. Magnesia p. 14 n. 17 narratur, Magnetes, qui in insulam Cretam emigrassent, primo oraculum Delphicum de reditu in antiquam patriam consuluisse, quem cum deus dissuasisset, iterum interrogasse, quo se verterent; iam Apollinem virum esse respondisse qui illos duceret Παμφύλων ἐπ' ἄρουραν ὑπὲρ Μυκάλης ὄρος αἰπύ, ἔνθα δὲ Μανδρόλυτου δόμος ὄλβιος ἐν περιωπῇ κτλ. Tum tertium quaesivisse, quisnam is esset; oraculum respondisse, is quem ex templo egressi primum aspicerent. Tum pergitur: συναντησάντων δὲ κατὰ τὸ ῥηθὲν καὶ τὴν συγγένειαν πρὸς τὸν Λεύκιππον ἀνανεωσαμένων, ἐπιδειξάντων τοὺς χρησμοὺς ἄσμενος ὑπήκουσε. Tamen ipsum quoque deum consuluisse et accepisse oraculum de loco coloniae (v. 46—54), in quo item Mycales et Mandrolyti domus mentio fit. In decreto ficticio Cretensium vero Inschr. von Magnesia p. 16 n. 20, 27 haec sunt: δόμεν δὲ καὶ Λευκίππου τῷ Λυκίῳ τῷ καταγεμῶνι γενομένῳ εἰς τὴν Ἀσίαν Κρήτης πάσας πόλεις ἀργυρίῳ τάλαντον. De gente igitur, ex qua Leucippus oriundus fuerat, Magnetum narratio cum Parthenio contra scholiastam Apollonii consentit. Pater vero, qui apud scriptorem eroticum Ξάνθιος est, in oraculo n. 17, 38 Γλαύκου γένος appellatur. Tamen eidem familiae uterque heroa vindicat, nam Glaucus sine dubio intellegendus est Hippolochi filius, cuius in Iliade frequens est memoria, cum Parthenius Leucippum τῶν ἀπὸ Βελλεροφόντου fuisse testetur.

[Ψήφισ]μα τὸ γενόμενον ὑπὸ τῶν Πανελλήνων². |
 [Ἐπειδὴ Μάγνητες οἱ] πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἄποικοι |
 5 [ὄντες Μαγνήτων] τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ³, πρῶτοι Ἑλλήνων || [δια-
 βάντες εἰ]ς τὴν Ἀσίαν καὶ κατοικήσαντες, συνα[γωνισάμενοι δὲ⁴]
 πολλάκις Ἰωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ τοῖς ἐ[κ τοῦ αὐτοῦ γ]ένους
 Αἰολεῦσι⁵, τιμηθέντες καὶ ὑπὸ | [τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμ]αίων δι'
 ἃς ἐποίησαντο συμμα[χίας⁶ πρὸς αὐτὸν καὶ δ]ωρεῶν ἐξαιρέτων

2 De Panhellenibus cf. n. 504¹. Decretum de recipiendis Magnetibus in illorum societatem fuisse eaque de causa omnia afferri, quae Magnetis origine Graecos fuisse et semper mansisse demonstrarent, perspexit Boeckh. 3 Magnetis ad Maeandrum incolentes e regione Magnesia ad Ossa et Pelium montes sita emigrasse complures scriptores antiqui testantur, utut de singulis rebus eorum memoria discrepat. Cf. Strabo XIV, 1, 11 p. 636. Conon narr. 29. Plinius N. hist. V, 114, quos locos affert Boeckh. Quod Aristoteles aut Theophrastus ap. Athenaeum IV, 173 e eos Delphorum colonos dicit, id cum Thessalica origine non pugnare docet Strabo XIV, 1, 40 p. 647 Cas. δοκοῦσι δ' εἶναι Μάγνητες Δελφῶν ἀπόγονοι, τῶν ἐποικησάντων τὰ Δίδυμα ὄρη ἐν Θεταλίᾳ. 4 Boeckh scripserat κατοικήσαντες σὺν ἄλλοις Ἑλλήσι] πολλάκις. Sed etsi fabulae sane narrabant, illos Magnetum Thessalicorum colonos plus semel domicilium mutasse, tamen eos saepe cum aliis Graecis eodem loco habitasse minus apte dicitur; quod contra perbene se habet Kernii supplementum συνα[γωνισάμενοι], cui tamen addidi δέ, ut enuntiati structura concinnior fieret. Hoc, quod eos saepe armis adiuvisse praedicatur gentes sine controversia Graecas, ipsum quoque spectat ad commendandam rogationem de civitate in societatem Panhellenum recipienda. Ionas, Dorienses, Aeolenses in Asiae ora occidentali habitantes hic designari vix est quod moneam. In Doricae gentis mentione Boeckh de Creta cogitavit, sed hoc cum eius supplemento minus probabiliter cohaeret. 5 Magnetis Aeolenses esse et Strabo refert (XIV, 1, 39 p. 647 Cas. Μαγνησία, πόλις Αἰολίς, λεγομένη δὲ ἐπὶ Μαιάνδρῳ) et omnes statuere debebant qui totam nationem Graecorum in tres gentes ita dividerent, ut quicquid neque Ionicum neque Doricum esset Aeolensium nomine comprehenderent. Quae opinio ut a veritate abhorret, ita inferiore aetate latissime propagata erat, ut non mireris hunc quoque titulum eam sequi. 6 De Antiochi Magni et Mithridatis bellis haec intellegit Boeckh, in quibus Romanos a Magnetibus adiutos esse non improbabile quidem sit, etsi sane non tradatur. Nam quae in Livii Periocha LXXXI et apud Appianum Mithr. 21. 61 de Magnetum per bellum Mithridaticum rebus scripta sunt, ad Magnesiam Sipylem referenda propter Strabonem XIII, 3, 5 p. 624 C. et Pausaniam I, 20, 5. Apud Tacitum tamen Ann. III, 62 de Magnesia ad Maeandrum haec legi: *proximi hos Magnetes L. Scipionis et L. Sullae constitutis nitebantur, quorum ille Antiocho, hic Mithridate pulsus fidem atque virtutem Magnetum decorare, ut Dianae Leucophrynae perfugium inviolabile foret.* Eidem intellegi videntur Ann. IV, 55. Ceterum pluralis συμμαχίας usurpatur, quia vox hic non tam foedus

10 τυχόντες ὅ[[πὸ θεοῦ⁷ Ἀδ]ριανοῦ, πατρός Τ(ίτου) Αἰλίου Καίσα-
ρος | [Ἀδοκράτο]ρος Ἀντωνείνου τὰς⁸ | -----στ..
εμ----

significat, quam auxilium quod ex foedere Romanis per belli tempora tulerunt, id quod bis factum esse videtur. 7 Supplevi. Τραϊανοῦ Boeckh. Sed hoc neque defuncto accommodatum est, neque nuda nomina Τραϊανός Ἀδριανός sine imperatoris, Caesaris, Augusti appellationibus usitata sunt. 8 Hic incipiebat enuntiatum ab ἐπειδή (v. 3) pendens, quod regebat participia v. 4—11. Illud deinde sequebatur apodosis decretum continens. B.

504 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Ed. Keppel Itin. II p. 227 sqq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde J. Franz C. I. G. 3832. Accuratissime ex ectypo chartaceo et apographo suo Lebas Inscr. III, 869.

Ὁ ἄρχων τῶν Πανελλήνων¹ καὶ ἱερὸς θεοῦ Ἀδριανοῦ Π[ανελ-

Litterae AZΘΞοΠΣ. 4 Hadrianus una cum delubro Iovis Panhellenii (not. 6) et ludis magnificentissimis Panhelleniorum (not. 3) concilium Panhellenum, qui Athenas convenirent, constituerat, eo quidem nomine plane diversum a conciliis provincialibus, quod nulla provinciarum ratione habita omnes quae ubique per imperium Romanum essent civitates Graecas comprehenderet. Cf. G. Hertzberg Gesch. Griechenl. unter der Herrschaft der Römer II p. 330 sqq., ubi antiquiorum de ea re commentationes et adnotationes allatas habes. Nomen Πανελλήνες eadem ambiguitate, quae etiam in Ἀμφικτιόνων appellatione observatur, et populos foederatos significat et eorum legatos, et hi quidem non modo coniuncti in concilium hac voce designantur, sed adeo unusquisque ex eis Πανέλλην audit. Cf. C. I. G. 1192, 2. 1256, 12. C. I. Att. III, 534, 7. I. G. Sept. I, 106, 12. III, 218, 9. Inscr. Peloponn. I, 590, 17. Bull. de corr. Hell. XXII 1898 p. 246 n. 2, 2. Qui horum conventibus praesidet, et in Euryclis titulis (hic et n. 507, 1) et C. I. Att. III, 681, 2 sqq. (τὸν ἄρχοντα τῶν) σεμνο[τάτων Παν]ελλήνων[ν] archontis nomen gerit; iniuria alias eiusdem honoris appellationes fuisse statuerunt homines docti. Nam quod in titulo Argivo Inscr. Pelop. I, 590, 6 legitur Ἐλλαδάρχην καὶ ἀρχιερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλήνων, id cum aliis de causis recte ab Hertzbergio de Panhellenum synodo intellegi negatum est, tum quia illi Hadriani Panhellenes propter peculiarem huius concilii naturam nunquam simplici nomine Ἑλλήνες appellantur. Quod vero ipse quondam cum aliis πρώτον Πανελλήνων I. Gr. Sept. I, 106, 12 fretus illo πρώτος ἄρχων similibusque locutionibus de principe collegii interpretatus sum, sine dubio erravi. Nam nihil impedit quominus simplicissima ratione de eo qui omnium primus a Megarensibus in concilium Panhellenum missus sit interpretemur.

Dittenberger, Orientis gr. inscr. II.

ληνίου²] | καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων³ Τίτος
 [Φλάβιος Κόλλος] | καὶ οἱ Πανέλληνες Αἰζανειτῶν τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ [δῆμῳ χαίρειν·⁴] | καὶ αὐτοῖς ἡγούμενοι προσῆκον
 5 εἶναι τὰς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀποδείκνυσθαι τειμὰς δι-
 αρχῶς καὶ ὑμεῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων πολιτῶν κτῆ|σε-
 ως ἀκόλουθον ὑπολαμβάνοντες, οἱ⁵ [ἴδ]εσθαι οὗτος Οὐλπιος Εὐ-
 ρυκλῆς, συνεπολιτευμένος⁵ ἡμεῖν πάντα τὸν τῆς συνεδρείας
 χρόνον μετρίως καὶ ὥς | τοὺς τε καθ' ἕκαστον ἡιρηκέναι φίλαι
 καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἐπὶ παιδεῖαι τε καὶ | τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ καὶ
 10 ἐπιεικεῖαι διδάσκαλον ἑαυτὸν πεποιηκέν[αι,] εὖλογον ἡγῆ|σάμεθα
 μαρτυρῆσαι αὐτῷ παρ' ὑμεῖν καὶ εὐφραῖναι ὑμᾶς ἐνδειξάμενοι |
 ἣν πρὸς αὐτὸν εὖνοιαν ἔχομεν πρὸς τε τὸ κοινὸν τοῦ Πανελλη-
 νίου⁶ καὶ ἰδίᾳ | πρὸς τὸν θαυμασιώτατον ἡμῶν ἄρχοντα Φλά-

2 Integrum cognomen exstat n. 507, 4, certa ratione restitutum est C. I. Att. III, 684, 4 [ἱερέα] θεοῦ Ἀδ[ριανοῦ Πανελ]ληνίου. 3 Herodes Atticus item agonothea Panhelleniorum fuit. Cf. Philostratus Vit. soph. II, 4, 5 καὶ μὴν καὶ ἐλειτούργησεν Ἀθηναίοις τὴν τε ἐπώνυμον καὶ τὴν τῶν Πανελληνίων, στεφανωθείς δὲ καὶ τὴν τῶν Παναθηναίων κτλ. De Rufo Perinthio sophista idem testatur Philostratus II, 47 μηδὲ εἰ τὴν τῶν Πανελληνίων Ἀθήνησιν εὐκλεῶς ἤρξεν. Quin hi quoque ut Flavius Cyllus et Claudius Iason (n. 507, 2. 7) cum regimine ludorum coniunxerint praesidium synodi et sacerdotium Divi Hadriani, non est quod dubitetur. 4 Cum Antonini Pii epistula n. 506 pridie Cal. Decembres a. 157 p. Chr. n. data sit, consentaneum est hoc decretum itemque n. 505 anni proxime superioris esse. Nam quin Claudius Iason Flavium Cyllum in praesidio exceperit, hae ipsae litterae dubitari non sinunt; neque minus certum existimo, hoc officium annum fuisse. 5 Latiore vi hoc vocabulum inferiore aetate de eo usurpatur, qui cum alio non civitatis quidem, sed aut domicilii aut sodalitatis aut cuiuslibet alius communionis vinculo continetur. Cf. n. 443, 6. 445, 4. 482, 3. 6 Ut similia permulta, veluti Ἀκτιον, Δῆλιον, Ὀλύμπιον, Πύθειον, Πανιώνιον, sic Πανελλήνιον proprie delubrum significat. Quippe Hadrianum Athenis magnificentissimum Iovis Panhellenii fanum condidisse refert Pausanias I, 48, 9 Ἀδριανὸς δὲ κατεσκευάσατο μὲν καὶ ἄλλα Ἀθηναίοις, ναὸν Ἥρας καὶ Διὸς Πανελληνίου καὶ θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν. At Cassii Dionis loco LXIX, 46, 2 τὸν τε σηκὸν τὸν ἑαυτοῦ, τὸ Πανελλήνιον ὀνομασμένον, οἰκοδομήσασθαι τοῖς Ἑλλησιν ἐπέτρεψε, templum non Iovi ab Hadriano, sed Hadriano a Graecis conditum innui videtur. Cui narrationi etsi sacerdotium Hadriani Panhellenii (not. 2) fidem facere videtur, tamen quae Pausanias memoriae prodidit per se probabiliora sunt, et fortasse haec sic inter se concilianda sunt, ut superstite quidem principe Iovis fuisse statuamus delubrum et sacerdotium, post obitum vero ad Divum Hadrianum alterum Iovem Panhellenium (cf. n. 437¹ et permulta eiusdem generis exempla) translata.

βιον Κόλλων φιλοτιμία κεχρη|μένον κοσμούσῃ οὐκ αὐτὸν μόνον
τὸν Εὐρυκλέα, ἀλλὰ καὶ τὴν διασημο|τάτην ὑμῶν πόλιν, ἧς
15 ἄξια καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἐκ προγόνων ἀνδραγαθίας || καὶ
λέγων καὶ πράττων παρὰ πάντα τὸν χρόνον διατετέλεκεν⁷.
ἐ(π)εστείλα|μεν⁸ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος⁹ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πρὸς
τὸν θειότατον αὐτοκράτορα¹⁰, καὶ τη|λικαύτης μαρτυρίας ἄξιον
αὐτὸν ὑπολαβόντες. ἔρρωσθε.

Nomen vero quod est Πανελλήνιον de concilio quod in illud fanum conveniat usurpari cum in his titulis videmus, tum C. I. Att. III, 42, 34. 45, 2. 47, 2. 444, 20. Simili synecdocha Βαχχεῖον, quod proprie templum Bacchi est, ad synodum cultorum huius dei transfertur I. G. Sept. I, 407, 7. Archives des missions S. III T. III 1876 p. 449 n. 72, 44. 7 ΤΕΛΗΚΕΝ Lebas, sed ΤΕΛΕΚΕΝ, quod antiquiores habent, in ectypo distincte agnosci testatur Waddington. 8 ΕΝΕΣΤΕΙΛΑ|ΜΕΝ Lebas, ΕΠΕΣΤΕΙΛΑΜΕΝ priores. Illud sane in lapide esse videtur, quia Waddington nullum ectypi a Lebasiano exemplo dissensum commemorat. Sed tamen iniuria ἐνεστείλαμεν retinuit, nam ἐπιστέλλειν non modo n. 506, 40. 507, 5 reedit, sed omnino unum hac significatione usitatum est. 9 I. e. ad concilium provinciale Asiae. Cuius incolae etsi profecto non unam nationem efficiebant, tamen principatus temporibus vocem ἔθνος de illa provincia usurpatum esse probat titulus Inscr. Gr. Sic. et It. 4402 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I, 453), 47. 48: ἀγωνισάμενος ἐν ἔθνεσιν τρισίν, Ἰταλίᾳ, Ἑλλάδι, Ἀσίᾳ. Cf. etiam quae adnotavi n. 458²⁴. Non recte Franzius epistulam quae hic commemoretur n. 507 esse opinatur. Nam illa quidem hac recentior est. Immo quae illic v. 4 tanguntur litterae (φθάνομεν ἤδη καὶ δι' ἐτέρων γραμμάτων μαρτυρίας τῆς παρ' ἡμῶν ἡξιωκότες, ἐπεσταλκότες ὑμεῖν τε αὐτοῖς περὶ αὐτοῦ), quae aetatem non tulerunt, hic intellegendae sunt. Eae enim etiamtum Flavio Cylo archonte datae erant, cum superstes epistula n. 507 proximo demum Claudii Iasonis archontis anno scripta sit (v. 7 δίκαιον δὲ ἡγησάμεθα καὶ τοῦ κρατίστου Κλ(αυδίου) Ἰάσονος παραλαβόντος τὴν ἀρχὴν μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτά). 40 Ne hanc quidem epistulam imperatoris exstare, sed responsum ad eam datum n. 506 monet Franz. Quod responsum sane ipsum epistula n. 504 recentius est, nam sine dubio Claudio Iasone archonte demum scriptum est; sed litteras Panhellenium, ad quas illud datur, superioris anni esse ipse imperator verbis οἱ πρὸ ὑμῶν Πανέλληνες v. 8 indicat.

505 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd. Keppel Itin. T. II p. 227 sq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde J. Franz C. I. G. 3834. Accuratissime ex ectypo et apographo suo Lebas Inscr. III, 868.

Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ὁ κῆρυξ αὐτῆς καὶ ἀγωνοθέτης
 τῶν τῆς Σεβαστῆς ἀγώνων¹· Νούμμιος Μῆνις² | Αἰζανειτῶν
 ἄρχουσι, βουλῇ, δῆμῳ χαίρειν· | ὁ πολίτης ὅμων Μ(ἄρκος)
 5 Οὐλλπιος Εὐρυκλῆς ὁ ἀξιολογώτατος ἐπεδῆμυσεν ἡμῶν τῇ πό-
 λει³ παντὶ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀξίως τοῦ τε | αὐτοῦ ἀξιώματος
 καὶ τῆς ὁμετέρας πόλεως, ὡς ἐν πατρίδι | ταῖς Ἀθήναις⁴ τὴν
 διατριβὴν ποιησάμενος, παιδείᾳ τε ὁμιλῶν καὶ πᾶσαν ἐνάρ-
 10 σεμότατα σπουδῆς· καὶ διὰ ταῦτα ἐτιμήσαμ[εν] || αὐτὸν τιμαῖς
 ταῖς προσηκούσαις καὶ ἀνδριάντος ἀναθῆσει καὶ εἰκόνας⁵ | ἔν
 τε τῇ ὁμετέρᾳ πατρίδι ταῖς Ἀθήναις ἐν ᾧ ἂν βούληται τό-
 πῳ καὶ | παρ' ὁμῖν. καὶ αὐτὰ ταῦτα δίκαιον ἡγησάμεθα μαρ-

Litterae ΑΖΘΞΟΠΣ. Vs. 2 duae M inter se ligatae. 4 Alibi occurrit in inscriptionibus Atticis ἀγωνοθέτην Σεβαστῶν ἀγώνων III, 4, 7. 457, 4. 5. ἀγωνοθέτης τῶν Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀγώνων 613, 5 sqq. Sed III, 40, 15. 16, ut hic, ἀγωνοθέτην τῶν τῆς Σεβαστῆς δ[ι](γ)ώνων legitur, ubi olim non recte οἰκίας post Σεβαστῆς supplevi. Sponte patet, illic (a. 209 p. Chr.) et hic (a. 156 p. Chr.) non eandem Augustam intellegi. Sed cum praeter III, 613 nusquam nomen proprium addatur, ludos quibus is qui quoque tempore imperabat honoratus sit et alios eius uxoris Athenis fuisse probabile est. Memorabile, omnes ad unum titulos horum ludorum agonothesiam coniungere cum summis reipublicae magistratibus, quales tum fuerunt στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα et κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. 2 Μη-
 νίσ[χος] suppleverat Franz, sed Waddington, cum observaret hunc versum ut omnes a dextra integrum esse, Μῆνις nomen agnovit. Quod nunc comprobant quattuor eiusdem hominis tituli Attici. Pleno nomine Λούκιος Νούμμιος Μῆνις appellabatur; ephebus fuit Traiani aut Hadriani principatu, archon eponymus Antonini Pii aetate. Cf. C. I. Att. III, 904, 4. 905, 2. 1027, 2. 1103, 20. 3 Verbum ἐπιδημεῖν etiam in aliis recentioris aetatis titulis cum mero dativo coniungitur; cf. n. 609, 5 ἐάν τις ὁμῖν ἐπιδημήσῃ βιαίως στρατιώτης ἢ καὶ ιδιώτης. Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 227 n. 8, 13 sqq. ἐπιδημήσαντα τῇ λαμπρᾷ ἡμῶν πόλει μετὰ πάσης εὐκοσμίας. Quare non est cur praepositionem, quam in lapide non esse definito Waddingtoni testimonio constat, errore propter proxima EN omissam statuamus. Sane versuum 6. 7 (cf. not. 4) exemplo structuram defendere non debebat Wadd. 4 Supra ἐπεδῆμυσεν τῇ πόλει dici ut hic ταῖς Ἀθήναις τὴν διατριβὴν ποιησάμενος pronuntiat Waddington. Sed fugit eum, hic neutiquam τὴν διατριβὴν ποιῆσθαι cum mero dativo coniungi, sed hunc pendere a praepositione ἐν, notissima Graeci sermonis breviloquentia, per quam ὡς ἐν πατρίδι ταῖς Ἀθήναις dicitur pro ἐν ταῖς Ἀθήναις ὡς ἐν πατρίδι. Cf. Thuc. VI, 50, 4 τοὺς οὖν ὄντας ἐν Συρακούσαις Λεοντίων ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας Ἀθηναίους ἀδεῶς ἀπιέναι, i. e. παρ' Ἀθηναίους ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργέτας. 5 Cf. n. 332²².

τυρῆσαι τῶι ἀνδρὶ παρ' ὑμῖν τῆς τε κ[ο]σ[μιό]της εἵνεκεν καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς περὶ παιδείαν φιλοτιμίας.

506 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd. Keppel Itin. II p. 227 sqq. Ex hoc et schedis Alexandri de Laborde J. Franz C. I. G. 3834. Accuratissime ex ectypo et apographo suo Lebas Inscr. III, 866 (L. Lafoscade de epistulis imperatorum magistratuumque Romanorum p. 27 n. 59).

[Αὐ]τοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, | θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ | Νέρβα ἔκγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανός | [Ἀν]τωνεῖνος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέ[[γισ]τος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κ', αὐ[τοκρ]άτωρ τὸ β', ὑπατος τὸ δ', πατὴρ πα[τριδ]ος¹, τῶι Πανελληνίῳ² χαίρειν. | [ὅ]τι οἱ | πρὸ ὑμῶν Πανελλήνες³ Οὐλ[πι]ὸν Εὐρυκλέα ἀπεδέξαντο ὡς ἐπ[ι]κ[ρι]τῆ⁴, ἔμαθον ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπ[ισ]ταλμένων. εὐτυχεῖτε: πρὸ μι[α]ς | κα[τα]λανθῶν Δεκεμβρίων ἀπὸ Ῥώμης⁵.

Litterae ΑΘΞΟΠΣ. 4 Antonini Pii nomina et honores indicio sunt, has litteras anno 137 p. Chr. n. datas esse. Respondet ad Panhellenum epistulam superiore anno scriptam, quae non exstat, sed commemoratur supra n. 504, 16. Cf. illic not. 8. 2 Cf. n. 504⁶. 3 Euryclis laudes decretas esse Flavio Cylo archonte docet n. 504. Quod quoniam hic imperator id factum esse refert ab illo concilio, quod proxime ante hoc ad quod litterae dantur fuisset, sequitur ut haec anno Claudii Iasonis (n. 507, 2. 7) scripta sint. 4 Etiam n. 504, 9. 507, 8 ἐπιεῖκεια Euryclis praedicatur, quare non video cur Waddingtono hoc ὡς ἐπιεῖκη offensionem fuerit. Nam pleniori ore loqui concilium quod hominem collaudet, quam imperatorem qui eius rei mentionem iniciat, rei naturae accommodatum est. 5 Cf. n. 334²⁴, 475, 4.

507 Aezanis (*Tschavdere-hissar*) in parietinis templi Iovis. Edd. Keppel Itin. II p. 227. Fellows Itin. As. min. p. 144. Ex his et Alexandri de Laborde schedis J. Franz C. I. G. 3833. Accuratissime ex ectypo chartaceo et apographo suo Lebas Inscr. III, 867.

Ὁ ἄρχων τῶν Πανελλήνων καὶ ἱερεὺς θεοῦ Ἀδριανοῦ Πανελληνίου | καὶ ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων Πανελληνίων Κλ(αύδιος) Ἰάσων¹ καὶ οἱ | Πανελλήνες τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησι² χαί-

Litterae ΑΖΘΞΟΠΣ. Versu 5 duae M inter se ligatae. 4 Successor Flavii Cylli (304, 2. 12). 2 Concilio provinciae Asiae. Cf. n. 458²⁴.

ρειν· | M(ἄρχον) Οὐλπιον Ἀπουλήϊον Εὐρυκλέα τὸν Αἰζανείτην
 5 φθάνομεν ἤδη καὶ δι' || ἐτέρων γραμμάτων³ μαρτυρίας τῆς παρ'
 ἡμῶν ἡξιωκότες, ἐπεσταλκότες ὑμεῖν τε αὐτοῖς⁴ ὑπὲρ αὐτοῦ
 καὶ τῇ πατρίδι⁵ καὶ τῷ μεγίστῳ αὐτοκράτορι⁶· δίκαιον δὲ
 ἡγησάμεθα καὶ τοῦ κρατίστου Κλ(αυδίου) Ἰάσονος παραλαβόν-
 τος τὴν ἀρχὴν μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπιεικεία τε καὶ
 αἰδοῖ πάσῃ | κεχρημένῳ περὶ τὴν πολιτείαν τῶν Συναπανελλή-
 10 νων καὶ τὸ ἀξίωμα || τὸ ὑπάρχον αὐτῷ, ἄνωθε καὶ ἀπὸ γέ-
 νους ἔτι μᾶλλον προάγοντι ἐν οἷς | λέγων καὶ πράττων διατε-
 τέλεκε⁷ παρὰ πάντα τὸν τῆς συνεδρείας | χρόνον. ἐρρῶσθαι
 ὑμᾶς εὐχομαι.

³ Cf. n. 504⁹.

⁴ Haec prior archontis Panhellenum epistula ad Graecos provinciae Asiae intellegitur n. 504, 15 ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος ὑπὲρ αὐτοῦ. ⁵ Hae sunt litterae n. 504. ⁶ Ad hanc epistulam respondit imperator litteris n. 505. ⁷ Hic quoque Lebasii lectionem ΤΕΛΗΚΕ non recte se habere Waddington observavit examinato ectypo chartaceo. Cf. n. 504⁷.

508 Lapis erutus Ephesi. Ed. R. Heberdey Jahreshefte des österr. arch. Instituts I (1898) Beiblatt p. 78 (Revue archéol. Troisième Série XXXII 1898 p. 466 n. 67).

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος | Σεβαστὸς
 καὶ Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος Οὐῆρος | Σεβαστὸς Ἀρμενια-
 κός¹ Οὐλπίῳ Εὐρυκλεῖ² | χαίρειν· ||

5 Ὅτι μὲν ὑπ' ἀνθυπάτων δοθέντα σε τῇ γερουσίᾳ τῶν Ἐφε-
 σίων | λογιστῇ³ ἐκείνοις ἔδει περὶ ὧν ἡπόρεις ἀναφέρειν, αὐ-

¹ M. Aurelius et L. Verus una regnaverunt per annos 161—169 p. Chr.; at cum hic Verus iam *Armeniacus* appelletur, sed nondum *Parthicus maximus* et *Medicus*, monumentum annorum 162 et 163 p. Chr. terminis contineri intellegitur. Cf. v. Rohden u. Stein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 1840. ² M. Ulpius Appuleius Eurycles Aezanita n. 504, 6. 13. 505, 4. 506, 8. 9. 507, 4 collaudatur propter egregia de Panhellenum synedrio, cui interfuerat, merita. Qui tituli hoc fere septem annis antiquiores sunt. Cf. n. 506¹. Ex altera parte etiamtum post a. 180 p. Chr. magna auctoritate eum floruisse inter populares apparet ex titulo 509, qui eum a Commodo imperatore Aphrodisiensibus Cariae curatorem datum esse indicat. Cf. ibi not. 7. ³ Non modo totis civitatibus, sed etiam aliis hominum corporibus curatores dari consuevit aetate imperatorum Romanorum non modo hic videmus, ubi curator collegii civium aetate provectiorum (n. 485²)

τάς τε εὐγνωμόνως ἐδήλωσας ἐπιστάμενος⁴ καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦτο
ἐπεμνήσθημεν, ὥς μή | ῥαιδίως ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παραδεί-
γματι· ὁ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνωσας | τὸ περὶ τῶν ἀργυρῶν
10 εἰκόνων πρᾶγμα ὡς ἀληθῶς τῆς ἡμετέρας συνχωρήσει[[ως]
προσδεόμενο[ν] δῆλόν ἐστί σοι καὶ τὴν εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις
ἀφορμὴν συμβε[[βλη]]μένον. τὰς οὖν εἰκόνας τῶν αὐτοκρατόρων
ἀς ἀποκεῖσθαι λέγεις ἐν τῷ συνε[[δρί]]ῳ τούτῳ⁵ παλαιάς, ἐν
μὲν λόγῳ πάσας δοκιμάζομεν φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμασιν, ἐφ'
ο[[ίς]] γέγονεν αὐτῶν ἐκάστη, εἰς δὲ ἡμετέρους χαρακτῆρας μη-
δέν τι τῆς ὕλης ἐκείνης | [μ]εταφέρειν-----

commemoratur, sed etiam n. 501, 10, ubi curator synodi artificum Dionysia-
corum comparat. 4 Videtur Eurycles in epistula ad imperatores data
ipse confessus esse, complura negotia, de quibus eos consuleret, proconsulis
potius iudicio transigenda fuisse, sed cum iam propter unam causam prin-
cipes adeundi essent, se simul etiam illa reliqua eorum arbitrio subicere.
Quod imperatores vituperant quidem, sed tamen insigni comitate in ea re
utuntur. 5 I. e. ἐν τῇ γερουσίᾳ. Ipsa causa statuarum argentearum nihil
habet obscuritatis.

509 Aphrodisiade Cariae in moenium urbis parte orientali. Ex
codice Askewiano a. C. O. Müllero exscripto et schedis Spanhemia-
mis ed. Boeckh C. I. G. 2744.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Μᾶρκος Οὐλπίος Ἀπουλήϊος Εὐρυκλῆς⁴, ἀρχιε-
ρεὺς Ἀσίας ἀποδεδειγμένο[ς] | ναῶν <καὶ> τῶν ἐν Σμύρνῃ τ(ὸ) β²,

Litterae ΘΞΞΠΣ, si modo apographo fides habenda est. 4 Cf. n. 508².
2 ΤΩΒ. Hoc, ut fere omnes eius qui transcripsit errores, emendavit Boeckh.
Sed quod idem homo doctissimus Euryclēm simul pontificem templorum
Asiae et templorum Smyrnae fuisse existimat, utrumque iterum designa-
tum, fallitur. Etenim neque Smyrnaeus fuit Eurycles, sed Aezanita, ut eum
populi Smyrnaei sacris praeesse non potuisse in propatulo sit, neque om-
nino in hac sacerdotii appellatione usquam omnia quae in oppido aliquo
erant templa indicantur, sed sola delubra imperatoris provincialia. Quod
inde luculentissime apparet, quod donec unum erat in urbe quapiam eius-
modi templum, ut simpliciter νεωκόρος appellaretur, etiam ἀρχιερεὺς τῆς
Ἀσίας ναοῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ (cf. n. 489⁷) dicitur, simulac vero δῖς vel τρις νεω-
κόρος facta est civitas, statim pluralis ναῶν comparat. Quare unum hic
officium antistitis sacrorum provinciae Asiae ad templa Augusti Smyrnaea
significatur. Iterum designatus erat Eurycles, cum haec scriberentur. Utrum
prius sacerdotium ante gesserit, an tum ipsum etiamtum in eo fuerit,
discerni non licet. Namque quae hic de cura certaminum sacrorum

Ἀφροδισ(ι)έων³ ἄρχουσι βουλῇ δῆμῳ χαίρειν· | βουλευθέντων
 ὑμῶν πρόνοιαν ποιήσασθαι με καὶ⁴ τῶν κατὰ τοὺς ἀγῶνας ||
 5 διὰ τε τὴν πρὸς τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα εὐσέβειαν Μάρ-
 κων Αὐρήλιον | Κόμοδον Ἀντωνίνον Σεβαστόν⁵ καὶ διὰ τὴν
 πρὸς τοὺς διαθεμένους | μνήμην καὶ διὰ τὴν τῆς πόλεως δό-
 ξαν, ἥδη καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συνόδου⁶ π[ολ]λάκις ἐντυχόντων
 μοι, οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος κατέλιπον ἀδιάκριτον, | ἐπόμενος τῇ
 κατὰ τὴν λογιστείαν⁷ τά(ξ)ε[ι]⁸ καὶ προθυμίᾳ μέχρι νῦν τῆς
 10 περὶ || τοὺς ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης διὰ τὴν τῶν χρη-
 μάτων πα[ρ]ασκευήν, ὀφειλόντων συναυξη(θῆ)ναι⁹ κατὰ τε τὰς
 τῶν τελευτησάν|των γνώμας καὶ κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ πόρου,
 ἀφ' οὗ (χ)ρῆ¹⁰ τοὺς ἀγῶνα(ς)¹¹ ἐπιτελεῖσθαι. | ἀγὼν μὲν δὴ
 ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν προεληλυ|θεν εἰς ἀρ-

praecipiantur, non ad sacerdotii ius et potestatem redire, ex v. 9 κατὰ τὴν
 λογιστείαν apparet. Cf. not. 7. Non magis quam Boeckhii interpretatio ea
 mihi probatur, quam protulit J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 543
 not. 5, qui sacerdotium provinciale quidem agnoscit, sed Euryclem primum
 sacerdotem templorum provincialium quae in urbe Smyrna essent fuisse,
 deinde vero sacerdotem totius provinciae (ἀρχιερέα τῆς Ἀσίας sine loci signi-
 ficatione) designatum esse dicit. At mireris hominem linguae Graecae sine
 dubio non mediocriter peritum sibi persuasisse, hanc vim in verbis traditis
 inesse posse. Quare sane, quae suspicio iam Boeckhio subnata est, καὶ
 delendum videtur. 3 ΑΦΡΟΔΙΣΕΙΩΝ. 4 I. e. praeter alia quorum
 logista vel curator rei publicae (not. 7) rationem habere debet. Videtur
 igitur Aphrodisienses decrevisse, ut Eurycles curator rei publicae adiretur
 ab eoque peteretur, ut de ludis illis sollennibus quid agendum esset con-
 stitueret. 5 Commodus imperator (180—192 p. Chr. n.) nomina quae
 hic scripta sunt gessit ab initio principatus usque ad annum 190 p. Chr. n.
 Postremo imperii biennio praenomine paterno itemque cognomine Antonini
 abiecto se Lucium Aelium Aurelium Commodum appellari maluit. Cf. Pro-
 sopographia imp. Rom. I p. 204 n. 1232. Hunc titulum propius ab initio
 quam a fine illius decennii abesse collegeris ex eis quae de Euryclis aetate
 tituli eius indicare videntur. 6 De synodo technitarum hic dici monet
 Boeckh. 7 De curatore rei publicae, qui Graece plerumque λογιστής,
 raro ἐπιμελητής appellatur, cf. n. 492². Videmus igitur hic, Euryclem ut
 M. Aurelio et L. Vero imperantibus a proconsule Asiae Ephesiorum gerusiae
 curator datus erat (n. 508, 6), sic quindecim aut viginti annis post ab ipso
 principe Aphrodisiade ei idem officium mandatum esse. Quod cum prae-
 cipue ad administrationem pecuniariam accurate examinandam et emendan-
 dam spectaret, sane erat cur a civibus rogatus, ut sumptuosorum illorum
 ludorum rationes ordinaret, eis morem gerere non gravaretur. 8 ΤΑΣΕ.
 9 ΣΥΝΑΥΞΗΝΑΙ. 10 ΚΡΗ. 11 ΑΓΩΝΑ.

- 15 χ(α)ίου¹² πόρου μυριάδας δώδεκα, ὥς δύνασθαι ἀπὸ τοῦτων παρὰ
 ἔτη τέσσερα πληροῦσθαι τὸν μ(ο)υσικὸν¹³ ἀγῶνα, καθὰ τῷ |
 διαθεμένῳ¹⁴ ἔδοξεν. αἱ δὲ μετὰ τὰς δώδεκα μυριάδας (ο)δ-
 σαι¹⁵ ἐν ἐκ|δανεισμῷ καὶ ὁ προσγεγ(ο)ν(ῶ)ς¹⁶ τούτοις τόκος μέ-
 χρι ἀρχῆς τοῦ (ἔτους)¹⁷ | ποιεῖ κεφαλ(α)ίου¹⁸ δηναρίων μυρι-
 άδας τρεῖς δηνάρια χεῖλια δκτ(ω)κόσια¹⁹ | τριάκοντα ἐννέα.
 20 δ(ύ)νασθε²⁰ οὖν ἀρχομένου τοῦ ἔτους τοῦτον || τὸν ἀγῶνα ἐπι-
 τελεῖν ἀγαθῇ τύχῃ ἐπὶ ἄθλοις ταλαντιαῖοις²¹ καὶ ἀγωνίσμασιν
 κατὰ τὰ ἄθλα²². προθεσμία δὲ εἰς τὸν ἐ|(ξ)ῆς²³ χρόνον καὶ
 τὴν ἐπιοῦσαν τετραετηρίδα ἔστ(ω)²⁴ χρ(ό)[νος]²⁵ | ὁ ἀπὸ [Βαρ-
 β]ιλλήων²⁶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ [ἀγομ]έ[νω](ν)²⁷ πρὸς [χοινά²⁸] Ἀσίας
 [ἐν Σμύρνῃ²⁹].

12 APXEIOY apographum ut v. 18 ΚΕΦΑΛΕΙΟΥ. Utrobique volgare formam restituit Boeckh, neque in summa rei dubium mihi videtur quin recte fecerit, etsi sane in titulo Pergameno n. 483, 84. 85 τῇ ὑστεραίᾳ pro ὑστεραίᾳ re vera in lapide legitur. Ludorum a Flavio Lysimacho institutorum etiam in aliis inscriptionibus Aphrodisiensibus mentionem fieri observat Boeckh. Cf. C. I. G. 2759, 1 sqq.: ἀγῶνος ταλαντιαίου Φλαβίου Λυσιμάχου πενταετηρικοῦ μουσικοῦ μόνου(?) θέματα τὰ ὑπογεγραμμένα. 2785 (Τίτον) Φλ(άβιον) Ἀντώνιον Λυσιμάχον — ἀγωνοθέτην δι' αἰῶνος Λυσιμαχίων ἀγῶνων. 13 ΜΥ ΣΙΚΟΝ. 14 ΔΙΑΘΕΜΕΝΟ. 15 ΘΥΣΑΙ. 16 ΠΡΟΣΓΕΓΩΝΟΣ. 17 APXHCTOYΣ apographum. Supplevit et emendavit Boeckh. Causa erroris in transcribendo commissi manifesta est. 18 Cf. not. 12. 19 ΟΚ ΤΟΚΟΣΙΑ. 20 ΔΗΝΑΣΘΕ. 21 Haud raro ταλαντιαῖοι ἀγῶνες commemorantur in titulis. Cf. C. I. G. 2759, 1. 2840, 19. 3208, 20. 3676, 15. 4472, 20. 22 I. e. ut certamina difficultate et splendore respondeant magnitudini praeiorum. 23 Ε|ΣΗΣ. 24 ΕΣΤΑ. 25 ΧΡΩ. 26 Eidem Ephesiorum ludi redeunt C. I. G. 2840, 9. 3208, 14. 3675, 6. 7. 5943, 34. Cum C. I. G. vol. II Add. p. 1412 n. 2840 b, 16 et n. 5804, 22 Βαλβίλλεια (-η) legatur, vix dubitandum est quin dissimilatione in his liquidis frequentissima hoc ex illo natum sit, praesertim cum in nomine hominis a quo hi ludi denominati sunt eadem varietas redeat. Nam apud Cassium Dionem quidem LXVI, 9, 2 legitur τοὺς τε ἀστρολόγους ἐκ τῆς Πώμης ἐξώρισε (Vespasianus) καίτοι πᾶσι τοῖς ἀρίστοις αὐτῶν χρώμενος οὕτως, ὥστε καὶ διὰ Βάρβιλλον τινα ἄνδρα τοιοῦτότροπον ἀγῶνα τοῖς Ἐφεσίοις ἱερὸν ἄγειν συγχωρῆσαι· ὅπερ οὐδεμιᾷ ἄλλῃ πόλει ἔνειμεν. Apud Suetonium vero Neron. 36: *anxius ea re, ut ex Balbillo astrologo didicit, solere reges talia ostenta caede aliqua illustri expiare atque a semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinavit*. Nam eundem utroque loco astrologum innui omnium maxime probabile est. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 225 n. 34. p. 228 n. 44. P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2818. III, 4 p. 4. Quod in apographo tituli traditur ΟΑΠΟΤ...ΚΙΛΛΗΩΝ, in eo quin recte Barbilleorum nomen agnoverit Boeckh, nemo sanus dubitabit.

27 ΕΦΕΣΩ ... N. E apographum. Restituere conatus sum, rem incertissimam esse non ignorans. 28 Supplevi. Tempus anni interiectum inter Barbillea et alias ferias significari certum est, et ΑΣΙΑΣ litterae non video qua alia ratione earum nomini inseri possint. 29 Supplevi. Potest sane etiam [ἐν Περιγύμῳ] fuisse.

510 Ephesi in theatro. Ed. Wood Discoveries at Ephesus. Append. Inscr. from the gr. theatre p. 46 n. 3.

Ἡ πρώτη καὶ μεγίστη μητροπολις τῆς Ἀσίας καὶ δις | νεωκό-
5 ρος¹ τῶν Σεβαστῶν² | τὸν πέτασον τοῦ θεάτρου³ || καὶ τὸ <ν>
προσκήνιον⁴ καὶ τὸ πόδωμα⁵ | καὶ τοὺς σειφάρους⁶ καὶ τὴν

1 Cf. n. 484². 2 Cum altera neocoria titulum ei aetati assignet, quae est inter Traiani et Septimii Severi principatus, Vedii Antonini nomine (not. 9) ad Antonini Pii aut M. Aurelii et L. Veri tempora deducimur. Cave vero pluralem ad Divos fratres rettuleris. Immo in hac appellatione Σεβαστοί semper intellegendi sunt qui deinceps imperant. 3 Cf. C. I. G. 3422, 46 sqq. καὶ δόντα εἰς ἐπισκευὴν τοῦ πετάσου τοῦ θεάτρου δηνάρια μύρια (Philadelphiae). Varro apud Plinium Nat. hist. XXXIV, 92 *ita fastigatae* (pyramides in Porsenae sepulcro) *ut in summa orbis aeneus et petasus omnibus unus sit inpositus*. Tectum rotundum a similitudine pilei lati πέτασον appellari apparet. Sed quod in titulo Philadelpheno θεάτρον odeum interpretatur Boeckhius, qui monet odeae eiusmodi tecta orbicularia habuisse et haud raro θέατρα appellata esse (Paus. I, 8, 6 τοῦ θεάτρου δὲ ὁ καλοῦσιν ὠδεῖον. Syll.² 454, 17 cum Addend. p. 643 τοῦ θεάτρου τοῦ Παναθηναϊκοῦ. C. I. G. 4740 B, 3 εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον), id ad Ephesiam certe inscriptionem transferre non licet, quippe quae in ipso theatro magno reperta sit. Id igitur contra antiquiorem morem tectum habuisse statuendum est. 4 Sive lapicida erravit sive Woodius, utique ὁ προσκήνιος Graecum esse incredibile est. Vox ambigua quid hic potissimum significet vix ausim pro certo diiudicare. 5 Nomen perrarum, cuius unum exemplum praebet editio nova thesauri Stephaniani, Apollodor. Poliorc. p. 42 γίνεται βαθμὸς τὸ μεσόχωρον πληρῶν καὶ οὕτως εἰς τὸ διηγεκὲς τὸ πόδωμα ἔσται, ubi solum vel pavementum significari videtur. Utrum hic orchestrae planities constrata an scaena aliquanto supra illam elata intellegatur discerni vix poterit. 6 Vocem Latinam *supparum* vel *siparium* velum significare, sed ita ut illa quidem forma de velo navis et de vestimento usitata sit, haec vero etiam ad usum scaenicum spectet, notum est. Cf. Apulei Metam. I, 8: *aulaeum tragicum dimoveto et siparium scaenicum complicato*. X, 29: *aulaeo subducto et complicitis siparis scaena disponitur*. Paulus epit. Festi p. 344, 4 Müller *siparium genus veli mimicum*. Ipsius Festi interpretatio admodum mutilata est, sed apparet eum *siparium a supparo* derivasse. Iuvenal. VIII, 185 sq. *consumptis opibus vocem, Damasippe, locasti sipario, clamosum ageres ut Phasma Catulli*. De discrimine aulaei et siparii cf. L. Friedländer ap.

λοιπήν⁷ | ξυλικήν παρασκευήν τῶν θεατρι|κῶν καὶ τὰς λειπού-
 σας θύρας καὶ τὰ | ἐν τῷ θεάτρῳ λευκόλιθα ἃ μὲν ἐπεσκεύη-
 10 ασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσκεύασεν ἐκ τῶν ἰδι|ων⁸, γραμματεύοντος
 Ποπλίου Οὐγήδιου | Ἀντ(ω)νεΐνου⁹ ἀσιάρχου¹⁰, ἐργεπιστατούν|των |
 15 Ποπλίου Ἀτιλίου Μηνοδότου¹¹ Βερνικιανοῦ || καὶ Γαΐου Ἀττά-
 λου τοῦ Ἀττάλου¹² φιλοσεβάστων.

Marquardt Röm. Staatsverwaltung III p. 549 not. 40. Memorabilis forma Graeca medium locum tenens inter Latina *supparum* et *siparium*, cum prima syllaba huic, postrema illi accurate respondeat, genus masculinum et aspiratio consonae labialis vero ab utroque aeque abhorreat. 7 Similiter hic λοιπός dicitur ac persaepe ἄλλος, ut sententia sit 'et reliquum apparatus, qui ligneus est'. 8 In recentiore adiectivi ἴδιος pro οἰκεῖος vel pronomine possessivo usu nihil offensionis habet ἐκ τῶν ἰδίων de civitate dictum. Cf. n. 441, 42 sqq. ὁ δῆμος (Stratonicensium) — [τὰ ἴδια πράγματα κατὰ τὴν προαίρεσιν [τὴν ἐκείνων (Romanorum) διοικήσας — καὶ] τὸν ἴδιον ἐη[λώσας θυμόν.] 89 [οἷς] τε νόμοις ἐθισμοῖς τε ἰδίοις πρότερον [ἐχρῶντο]. 9 Huius hominis perfrequens est memoria in titulis Ephesiis, ex quibus quicunque certas aetatis notas habent, Antonini Pii principatu (138—161 p. Chr. n.) exarati sunt. Prae aliis memorabiles ipsius imperatoris epistulae, quibus Ephesii admonentur, ne parum grato animo civis de patria insigniter meriti beneficia accipiant. Cf. Greek inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 456 n. CCCXCXI, 8 (Syll.² 405), anno 145 p. Chr. n. p. 457 n. CCCXCII, 11 sqq., 150 p. Chr. p. 458 n. CCCXCIII, 13 sqq., post a. 145 p. Chr. p. 453 n. CCCCLXXXIX, 47, ut hic, scriba populi Ephesiorum recensetur. [τὸ] δὲ ψήφισμα ἐποίησεν γραμματεῶν Πρό(πλιος) Οὐγήδιος Ἀν[τωνε]ῖνος. Praeterea habemus statuam L. Vero, superstite etiamtum Antonino Pio, ab illo dedicatae subscriptionem Gr. inscr. in the Brit. Mus. III, 2 p. 468 n. DV. Ipsius monumentis honorariis subscripti sunt tituli apud Wood Ephesus Append. inscr. from the city and suburbs p. 24 n. 4 Πρό(πλιον) Οὐγήδιον | Ἀντωνεῖνον, | τὸν κτίστην | τῆς Ἐφεσίων | πόλεως, | ἣ συνεργασία | τῶν λαναρίων. p. 34 n. 9 Πρόπλιον Οὐγήδιον Παπιανὸν Ἀντωνεῖνον τὸν κρατίστον, κληρονόμῳ χρη-σάμενον τῇ ἀγιοτάτῃ θεῶ Ἐφεσίᾳ Ἀρτέμιδι, ἣ πατρὶς ἀνεσώσατο. Patris et avi memoriam habes Hermae VII p. 32 n. III: [Πρό(πλιον)] Οὐγήδιον Π(οπλίου) υἱὸν | Κυρήνηα | [Ἀ]ν[τ]ωνεῖνον, | πάππον | Οὐγήδιου | [Ἀ]ν[τ]ωνεῖνου | [τ]οῦ κρατίστου κτλ. n. IV: [Πρό(πλιον)] Οὐγήδιον Ἀντωνεῖνον συνκλη(τ)ικόν, | [υἱ]ὸν Μ(άρκου) Κλ(αυδίου) Πο(πλίου) Οὐγήδιου Ἀντωνεῖνου Φαί(δρου) Σαβεινιανοῦ συνκλη(τ)ικῶ, | ἐκγονον Μ(άρκου) Κλ(αυδίου) Πο(πλίου) Οὐγήδιου Ἀντωνεῖνου | Σαβεινίου ἀρχιερέως τῆς Ἀσίας, ἐν πολλοῖς καὶ ἀναγκαίοις χρησίμου | -----. Obscura ceteroqui eius memoria est etiam Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 469 n. DVI, 8. 40 Cf. n. 498³. 41 Menodotus Ephesius est etiam Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 207 n. DLXXVIII, 23. 42 Attalos Ephesios habes Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 205 n. DLXXV, 3. p. 223 n. DCI b, 6. Sed num hi ulla necessitudine hunc attingant obscurum est.

511 Aezanis. Ed. Lebas Inscr. III, 992 (J. Franz C. I. G. II Addenda p. 1060 n. 3834 a⁸).

----- | χρεω[φυλακήσαν]τα¹, δόντα [ἀργύριον] | εἰς τὸ
5 γυμνάσιον ὁμοίως καὶ εἰς || τὰ σειτωνικά, ἐργεπιστατήσαντα |
10 πολλάκις, παρασχόντα τῷ κυρίῳ | Καίσαρι² σύμμαχον || διω-
γμείτην³ παρ' ἐαυτοῦ κατὰ ἀνθύπατον Κουντίλιον | Μάξιμον⁴,
15 ἀναθέντα | καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τῆς βασιλικῆς⁵.

Litterae ΑΘΠΣ. Vs. 15 litterae T et H ligatae. 4 Cf. Boeckh ad C. I. G. 2826. 3282. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 845. R. Dareste Bull. de corr. Hell. VI, 1882 p. 241. Magistratus erat apud quem litterae contractuum de pecuniis mutuis dandis et fundis hypothecae loco oppignerandis deponebantur. Persimile est officium eius magistratus qui in Aegypto συγγραφοφύλαξ appellabatur. Cf. n. 120⁴. 2 M. Aurelium (161—180 p. Chr. n.) indicari ex tempore tituli certissima ratione constituto (not. 4) colligitur. Quod non τοῖς Σεβαστοῖς dicitur, etsi tum M. Aurelius et L. Verus una imperabant, simplicissimam habet explicationem. Nam illud bellum, ad quod diogmita armatus et missus est (not. 3), contra Marcomanos, unus Marcus gerebat. 3 Waddington ad h. l. doctissime et accuratissime de diogmitis disputavit, cui omnia debentur quae hic adnoto. Fuerunt illi homines irenarchis singularum civitatum subditi ut eos in tuenda pace et coercendis maleficis adiuverant. Cf. Basilica LVI, 10 τῶν λεγομένων ἀγωγικῶν, ἧτοι παραπομπικῶν, ἡ τῶν δαπανωμένων περὶ τοὺς δημοσίους ὄνους ἢ ὀνηλάτας ἢ τῶν διωγμητικῶν (leg. -ιτικῶν) καὶ τῶν ἄλλων ἀ γενικῷ ὀνόματι καλεῖται. Pedites fuisse apparet ex Martyrio Polycarpi 7 ed. Dressel, ubi narratur Herodes irenarcha equites et diogmitas misisse qui Polycarpum comprehenderent. De simili negotio eorum memoria exstat apud Symeonem Metaphrasten in Vita S. Athanasii ζημίαν ζωῆς ὑπέξειν τοὺς διωγμίτας, εἰ μὴ τὸν Ἀθανάσιον ζῶντα παραστήσωσι. Neque plane inermes fuisse neque iustis ac militaribus armis instructos apparet ex Ammiani Marc. XXVII, 9, 6: *armavit etiam gladiatores, quos obsequentes appellavit. latrones etiam Dalmatiae atque Dardaniae milites fecit. armavit et diogmitas* (*diocemitas* hic ut apud Ammianum codices, quem lapsum calami esse, ut *doema* pro *dogma* et similia, observat Waddington). Tum igitur is, cuius hoc est monumentum, diogmitam suis impensis armatum ad principem misit, qui in illius exercitu militaret. De una voce σύμμαχος Wadd. non ab omni parte recte iudicare mihi videtur, cum statuat diogmitas σύμμαχος appellari, quia irenarcham in tuenda securitate publica adiuverant, et inde repetat nomen συμμάχων quod in Aegypto portitores

litterarum velocissimi pedestres⁷ gesserint. At mihi non attributive ad διωγ-
μείτην adiungi, sed praedicative ad παρασχόντα referri videtur vocabulum,
ut fere ad idem redeat ac συμμαχούμενον vel ὅπως συμμαχοῖτο. Quare
nequeo cum Fiebigero ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie V, 1 p. 784 titu-
lum de diogmita qui principem comitaretur intellegere; neque profecto in
itineribus imperator hominibus quos suae securitatis causa secum duceret
carebat. 4 Sex. Quintilius Valerius Maximus cos. 131 p. Chr. Cf. Pro-
sopographia imp. Rom. III p. 117 n. 24. Eius filium aut fratris filium quin-
tilium Maximum cos. ordinarium a. 172 p. Chr. hic in censum non venire
monuit Waddington, quia is proconsulatum Asiae adipisci non potuisset
ante a. 186 p. Chr. n., tota vero Quintiliorum familia iam aliquo ex primis
Commodi annis ab imperatore extincta esset (Cassius Dio LXXII, 5, 3. 4.
Ael. Lamprid. Commodus 4). Illum vero maiorem Quintilium Maximum idem
demonstravit pro intervallo tunc usitato anno 165/6 aut uno ex proximis pro-
consulem Asiae fuisse, id quod perbene conveniret cum eis quae hic (not. 3)
de diogmita ad bellum Marcomanicum imperatori praebito referrentur.
5 Exedra hic pars basilicae est, ut n. 101, 5. 6 oratorii Iudaici.

512 Basis fracta a sinistra, inventa Ephesi inter rudera ad
substructionem septentrionalem theatri. Ed. R. Heberdey, Fest-
schrift zu O. Hirschfelds 60. Geburtstag p. 444.

[Ἀγαθ]ῆτι τύχηι. | [Κορνή]λιον | [Κέθ]ηγον¹, | [πρε]σβευτήν² ||

Litterae ΘΠΞ; Ὡ ψιλὸν v. 1 Υ est et reliquis litteris altius, reliquis
locis et formam (Υ) et magnitudinem volgarem habet. Extremae hastae
lineolis transversis ornatae. 1 M. Cornelius Cethegus anno 170 p. Chr.
consul ordinarius fuit cum C. Erucio Claro. Cf. C. I. Lat. VI, 1978, 1. XI,
619, 6. Idem est Κέθηγος ὁ ὑπατικός (cf. not. 2) apud Lucianum Demonact. 30.
De huius tituli aetate cf. not. 4. 2 Legatus proconsulis; cf. Lucian.
Demonax 1.1. Κέθηγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν
ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρί, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος.
Hinc apparet eundem esse Luciani et tituli Cethegum. Sed consularem ap-
pellari Cethegum sane mireris cum quia legati proconsulum praetorii esse
solent, tum quia Squillae Gallicani proconsulatus anno 170 p. Chr. vix posterior
fuisse potest. Quare scriptorem eo honoris vocabulo, quo utebatur cum
scripta est Demonactis vita, etiam in narratione rei aliquot annis prius gestae
Cethegum appellasse apparet. Heberdey. Ad illud coniunctum patris filique
officium epistulam Frontonis I, 25 p. 188 Naber ad Squillam Gallicanum
(not. 3) datam probabiliter rettulerunt H. Dessau in Prosopographia imp.
Rom. et Heberdey ad hunc titulum. Filii legati patrum proconsulum etiam
alibi occurrunt; cf. I. G. Sept. I, 89, 7 sq. [ταμίαν θεο]ῦ Ἀδριανοῦ κα[ν]διδατον
καὶ τῷ α]ντὶ καιρῷ π[ρε]σβευτήν τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ἀνθ[υ]πάτου Ἀφρίκης δι[οι]-
κήσεως [Καρχηδονίας] (L. Minicius Natalis fere 149 p. Chr. n.).

5 [Ἀσ]ίας, υἱὸν Σ[χυ]λ[α] Γαλλικα[νοῦ]³ | τοῦ ἀνθυπάτο[υ]⁴, |
β[ου]λῆς, δῆμου | ψηφίσ[ματι].

3 M. Gavius Squilla Gallicanus consul ordinarius a. 150 p. Chr. cum Sex. Carminio Vetere. Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 444 n. 67. 4 Pro eo temporis intervallo, quod medio saeculo p. Chr. n. altero inter consulatum et proconsulatum Asiae aut Africae intercedere solebat, fere 165 p. Chr. Squillam Gallicanum illam provinciam obtinuisse probabile est. H.

513 Basis marmoris albi arae similis, inventa Pergami in muro Byzantino qui est in meridionali fori margine. Ed. M. Fränkel Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 344 n. 525.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῆς πρώτης | μητρο-
πόλεως τῆς Ἀσίας καὶ τρεῖς | νεωκόρου¹ τῶν Σεβ(αστῶν) Περ-
5 γαμηνῶν || πόλεως ἐτείμῃσεν | Ἀδρ(ηλίαν) Κλ(αυδίαν) Ἀπολλω-
νίαν, ἱέρειαν τῆς | Νικηφόρου καὶ Πολιάδος Ἀθηνᾶς², | θυγατέρα
Κλ(αυδίου) Ἀλεξάνδρου³ θεολόγου⁴ | καὶ Ἀδρ(ηλίας) Ἀπολλω-

Litterae ΗΗΘΘΞΠΣ. Alpha v. 4 initio A est, praeterea ubique A. Hastarum fines lineolis transversis ornati. 1 Tertia Pergamenorum neocoria a Caracallae principatu, qui ipsam urbem eorum adiit (not. 8), initium cepit, id quod docent nummi, qui in antica parte caput et nomen huius imperatoris, in aversa aut singula aut terna templa cum inscriptione Περγαμηνῶν τρεῖς νεωκόρων habent. Mionnet II p. 612 n. 636—638. Suppl. V p. 460sq. n. 4408sq. M. Fränkel Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 226 ad n. 299. 2 Cf. n. 324¹. 3 Idem homo, pleno nomine Tiberius Claudius Alexander, praeter θεολόγου officium etiam praetoris (στρατηγοῦ) honorem in patria gessit, id quod docent nummi Pergameni Caracallae (214—217 p. Chr.) et Elagabali (218—222 p. Chr.) principatu cusi ap. Mionnet Suppl. V p. 460 n. 4404. 4405. p. 467 n. 4440—4442. Fränkel. 4 Theologi Pergamenorum etiam alibi commemorantur. Cf. Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 262 n. 374 A, 30 [Καπ]ίτωνος θεολόγου et quem illic Fränkelius affert nummum cum Glyconis theologi nomine ap. Mionnet Suppl. V p. 472 n. 4460; porro P. Aelium Pompeianum melopoeum et rhapsodum divi Hadriani in titulo Nysensi Bull. de corr. Hell. IX 1885 p. 425, 4. 65 θεολόγον τῶν τῶν ἐν Περγάμῃ appellari adnotat idem. Quae res cum artissimam necessitudinem his theologis cum cultu deorum et hymnorum cantu intercedere arguat, non mirum est haud raro eosdem simul θεολόγους et ὑμνωδοὺς appellari. Cf. inscriptiones Smyrnaeas C. I. G. 3448, 38, ubi cives inter alia beneficia quae principi accepta referunt, θεολόγους ὑμνωδοὺς enumerant, et C. I. G. 3348, 4sq. Κλαυδίου Μελάμπου, ὑμνωδοῦ καὶ θεολόγου καὶ πομπαίου στρατηγοῦ. Item Ephesi Gr. inscr. in the Brit. mus. III, 2 p. 420 n. CCCCLXXXI, 491. 492 ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς θεολόγοις καὶ ὑμνωδοῖς. Smyrnae etiam mulieres hoc

10 νίας Πυθοδίκου || θυγατρός, γένους τῶν Ἐπι(λ)αίδων⁵, | ἱερασα-
 μένην ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς διετεῖ χρόνον, καὶ τῇ ἐξῆς |
 διετία⁶ εὐσεβῶς πᾶσαν θρησκείαν | ἐκτελέσασαν τῇ θεῷ, δεξιω-
 15 θεῖσαν⁷ || τρὶς ἐντεσίμως ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνίνου⁸, | ἀγωνοθετήσα-
 σαν τοῦ σεμνοτάτου | τῶν Νεικηφορέων ἀγῶνος⁹.

sacro officio fungi videmus. Cf. C. I. G. 3199, 2 sqq. Κλαυδίας Ἀντωνίας Σα-
 βείναν Προκλιανὴν καὶ Ἰουλιανὴν ἀδελφάς, τὰς θεολόγους. C. I. G. 3200, 3 τὰς
 θεο(λ)όγους. Fränkel, qui vix recte praeter Pergamum, Smyrnam, Ephesum
 etiam Heracleae Ponticae sacerdotium vindicat. Etenim illic θεόν est, quod
 suae ipsius coniecturae diffidens Boeckh in θεο(λ)όγους mutavit; cum vero
 λαμπρότατος ὑπατικός appelletur idem homo, non videtur eiusmodi officium in
 eum cadere. 5 ΕΠΙΑΛΙΔΩΝ lapis. Emendavit Fränkel, qui recte observat,
 non ad Apolloniam sacerdotem hoc spectare. Nam cuius ea gentis esset non
 erat quod indicaretur, quia sacerdotium hereditarium erat ut nemo originem
 mulieris qui id gerebat ignoraret. At hoc paterna origine definiebatur; quod
 contra si quando mater sacerdotis a gente prae aliis nobili descendebat,
 id definite enuntiari eius intererat. 6 διετία et τριετηρίς idem binorum
 annorum spatium indicare, ut τετραετία et πεντετηρίς in titulo Attalensi Bull.
 corr. Hell. VII 1883 p. 263 ἱερασάμενον τετραετίαν — καὶ ἀγωνοθετήσαντα τοὺς
 μεγάλους πενταετηρικοὺς ἀγῶνας, adnotat Fränkel. De biennio sacerdotii et
 trietericis Nicephoriorum ludis cf. n. 2994. 7 Activi vi medium δεξιω-
 σασθαι dici in volguis notum est. Sed hic ut in aliis deponentibus mediis
 quae dicimus aoristum passivi significatione passiva aliquando usurpari ob-
 servat Fränkel coll. Platon. Respubl. V, 468 B τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκι-
 μήσαντα οὐ — δοκεῖ σοὶ χρῆναι στεφανωθῆναι; ἤ οὐ; ἔμοιγε. τί δαί; δεξιωθῆναι;
 καὶ τοῦτο. 8 Antoninus Caracalla (214—217 p. Chr. n.). Eum Pergamum
 visitasse anno 215 p. Chr. refert Herodianus IV, 8, 3 ἡπεύχθη ἐς Πέργαμον
 τῆς Ἀσίας, χρήσασθαι βουλόμενος θεραπείαις τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Cf. Cassius Dio
 LXXVII, 15, 6: οὔτε γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὁ Γράννος οὐδ' ὁ Ἀσκληπιὸς οὐδ' ὁ Σά-
 ραπις καίπερ πολλὰ ἱκετεύσαντι αὐτῷ, πολλὰ δὲ καὶ προσκαρτερήσαντι ὠφέλησεν.
 Quod θεός hic appellatur, id titulum post nonas Apriles anni 217 p. Chr. n.
 incisum esse indicio est. 9 Cf. not. 6.

514 Marmor Smyrna Oxonium translutum. Ed. Maithaire Marm.
 Ox. p. 82. Paullo minus plenum titulum aeri incisum exhibet
 Chandler Marm. Ox. II, 37 p. 73 (Boeckh C. I. G. 3191).

[Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει καὶ λαμπροτάτη καὶ
 μητρόπολις τῆς Ἀσίας καὶ τρὶς] νεωκόρος¹ τῶν Σεβαστῶν καὶ

Litterae vulgares praeter ΠΣΥΩ. Vs. 7 N et H, vs. 11 extr. H et N
 inter se ligatae. 1 Initium tituli restituit Boeckh ex C. I. G. 3202, 3—8.
 3204, 2—5. 3205, 2—5. Ne de adverbio τρὶς quidem dubitandum recte

5 κόσμος τῆς Ἰωνίας² κατὰ τὰ δόγματα τῆς || ἱερωτάτης συνκλή-
του³ Σμυρναίων πόλις | Πομπώνιον Κορνήλιον | Λολλιανόν
10 Ἡδιανόν⁴, | τὸν ἀσιάρχην⁵ καὶ ῥήτορα⁶, ὑπατικῶν συν[γ]ενῆ,
τῆς περὶ αὐτὴν | -----

observat idem, quia omnes tituli qui tam prolixas urbis Smyrnaeorum laudes habeant tertiae demum neocoriae aetate incisi sint. Quare Commodi utique principatu hoc monumentum non habendum esse antiquius. 2 Hoc quoque redit n. 3204, 5. 3205, 5. 3206, 5, sed memorabile est, illic ubique post vocabula κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συγκλήτου demum illud inferri, ita ut senatus decreta ad neocoriam quidem referantur, neque vero ad decoris Ioniae praeconium. Quod et propter tres titulos contra unum consentientes et propter ipsam rei naturam probabilius est, ut errore hic ordo verborum immutatus videatur. 3 Cf. not. 2. 4 Ex nominibus P. de Rohden et H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. III p. 76 n. 535 collegerunt hunc hominem aliqua necessitudine contineri cum Q. Hedio Rufo Lolliano Gentiano cos. suff. ante 193 p. Chr. n., procons. Asiae 209 p. Chr. n. (Prosopographia imp. Rom. II p. 128 n. 27) eiusque fratre L. Hedio Rufo Lolliano Avito (ibid. p. 127 n. 26). 5 Cf. n. 4983. 6 Hominem Romanum nobilissimum studiis rhetoricis vacasse non est quod miremur. Cave tamen hunc confuderis cum Lolliano oratore praeclaro, cuius vitam descripsit Philostratus Vit. soph. I, 23. Is enim pleno nomine P. Hordeonius Lollianus appellatur. Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 147 n. 147.

515 Stela alta et angusta inventa anno 1895 Mylasis in ea parte oppidi, quae a Iudaeis habitatur. Ex Bioti apographo ed. Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 545. Ex imagine photographica ab eodem Bioti confecta et ectypo chartaceo Delamarrii accuratissime repraesentavit et commentario doctrinae pleno illustravit Th. Reinach Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 523.

-----ην-- φ--- | ----- γα----- | -----εσειν-----δ.ον
ετ----- | τὴν βουλή[ν κ]α[ὶ] τὸν δῆμον ----- ||
5 ----- κο[ιν]ήν ὁμόφρονα γνώ[μην] -----] -----] ἐν ταῖς νομί-
μοις ἡ[μέ]ραις ----- | -----]ων ἐπανορθῶ[σαι] ----- |
----] ἀφορήτου πᾶσιν ὄντος¹ το[ῦ] ----- | --, οὐ φαίν[η]ται²

Litterae ΖΘΞΠΕ. Ligaturae litterarum haud infrequentes. 1 Manifestum est hic de intolerabilibus malis dici, quibus fraus et avaritia hominum, qui legibus de pecunia permutanda non oboedirent, civitatem affligeret. Eis obviam ire in animo habet populus Mylasensium, neque vero de hac gravissima re sine imperatoris decreto quicquam statuere ei licet. 2 Supplevi.

- 10 δὲ δύνασθ[αι] ἰαθῆναι³ || πλ[ήν]⁴ διὰ [τὴν] τῶν μεγίστων [καὶ
 θειοτάτων] κυρ[ί]ων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων Λο[υκίου Σεπτιμίου
 Σευ[ρή]ρου Εὐσεβοῦς Περτίνακος καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀν[τω]-
 νίνου [Εὐσεβοῦς καὶ Ποπλίου Σεπτιμίου Γέτα Σεβα]στῶν⁵ τύχην,
 15 ψηφίσματι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἐπ[α]νορθωθέντα· δεδόχθαι
 τῇ [βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ· ἐ]ὰν τις οἰψοδητινιοῦν τρόπῳ, [εἴτε ἐλεύ-
 θερος εἴτε | δ]οῦλος, ἔξωθεν τοῦ μεμισθωμένου⁶ καὶ ἐργα[ζο]μένου⁷
 τὴν τράπεζαν, ἀμειβόμενος⁸ ἄλλω⁸ νόμισμα ἢ | πρι[ά]μενος⁹, πρὸς
 20 τὸν τραπεζεῖτην [τοῦτον] ἄγεσθαι || γεν[ο]μένης προσαναγγελίας¹⁰ τῇ
 βουλῇ [ὑπὸ τοῦ βουλομένου] τῶν πολιτῶν, καὶ ἐλεγχθέντα ἐπ[ὶ]
 τῶν ἀρχόντων καὶ [τῆς] βουλῆς, εἰ μὲν ἄνευ κολλόβου τοῦτ[ο] ἐποί-

3 Supplevi. 4 Supplevi. 5 L. Septimii Severi et M. Antonini (Caracallae) nomina certissime agnoscuntur, post ea tertium consulto deletum est, quod Getae fuisse sponte patet. Quare tituli originem annorum 209—214 p. Chr. n. terminis contineri manifestum est. R. 6 Mensa argentaria publica fuit, sed a civitate homini privato locata, ut Pergami (n. 484). Etiam alibi eiusmodi exempla reperiuntur, antiquissimum quidem in altero Oeconomicorum libro qui Aristoteli ascribitur, c. 2 p. 1346 b, 24: τῶν τε νομισμάτων τὴν κατα-
 λαγὴν ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ· ἐτέρῳ δὲ οὐκ ἦν οὐθενὶ οὐτ' ἀποδόσθαι ἐτέρῳ οὔτε πρίασθαι παρ' ἐτέρου· εἰ δὲ μή, στέρησις ἦν. Alibi nonnunquam mensa publica non locabatur, sed ab officialibus a populo aut a magistratibus electis admini-
 strabatur. Cf. Laert. Diog. VI, 20: Διογένης Ἰκεσίου τραπεζίτου Σινωπεύς· φησὶ δὲ Διοκλῆς, δημοσίαν αὐτοῦ τὴν τράπεζαν ἔχοντος τοῦ πατρὸς καὶ παραχαράξαντος τὸ νόμισμα φυγεῖν. Cicero pro Flacco 49, 44: cum civitate mihi res est (Temni-
 tarum) acerrima et conficientissima litterarum, in qua nummus commoveri nullus potest sine quinque praetoribus, tribus quaestoribus, quattuor mensariis, qui apud illos a populo creantur. C. I. G. 203, 13: τραπεζεῖτης Ξενόφιλος Σίμου. 204, 10: [τραπεζεῖτης Σουινιάδης]. 205, 11: τραπεζεῖτης Σατύρος Φιλοκλέους. 206, 8: τραπεζεῖτης Ζήνων. 24: τραπεζεῖτης Ξενόφιλος. Nam in his titulis, qui Tenii sunt, trapezitas intellegi officiales publice constitutos, non privatos qui mensam publicam conduxerint, apparet ex indice οἷδε ἦρξαν toti cuiusque anni laterculo praemissis. C. I. Att. II, 985 E, 55: ὁ ἐπ[ὶ] τὴν δημοσίαν τρά-
 पेζαν τὴν ἐν Δήλῳ. C. I. G. 3599, 12 (Ilii): τοὺς δὲ τραπεζίτας — ἔχειν ἐνθεμα [δ]ιδόντας τὸν αὐτῶν δέκατον. 3600, 14 (ibidem) --- τοὺς τραπε-
 ζίτας. Th. Reinach. 7 Supplevi. Reinachius scripsit [διοικ]ομένου, qua in voce medium verbi genus mihi contra sermonis usum positum videtur. Cogitaverat R. etiam de [κατασκευασ]μένου, sed id ipse reiecit. Supplemen-
 tum paullo brevius esse pro lacunae ambitu concedendum est. 8 Supplevi. ἀτρήται Reinach. 9 In nummis emtionem venditionem (ἀποδόσθαι, πρίασθαι) ad idem redire ac permutationem (ἀμειβεσθαι) rectissime dicit R. Quare ut molestissimum tautologiae crimen vitetur statuendum esse, ἀμειβεσθαι hic non dici nisi de altera parte huius duplicis negotii, ut uni ἀποδόσθαι respondeat, cui deinde opponitur πρίασθαι. 10 Cf. n. 483²⁰. Syll.² 790, 87.

ησε, τοῦ ἀργυρίου¹¹ | πρᾶξι]ν εἶναι τῷ τραπεζεῖται καὶ τῷ μηνύσ[αντι καὶ ἐλόν]τι¹², ἐ]χοντος τοῦ τραπεζεῖτου καὶ κατ' αὐ-
 25 τὸν¹³ ἐξο[υσίαν πράττε]σθαι¹⁴ κα]θὰ¹⁵ ἡσφάλισται, εἰ δὲ ἐπὶ
 κολλύβω, τὸν [μὲν ἐλεύθερον ἀπο]τίνει]ν (ε)ἰς τὸ ἱερώτατον τα-
 μεῖον τῶν κυρίω[ν ἡμῶν θειοτά]των¹⁶ αὐτοκρατόρων *φ', τῷ
 δὲ δῆμω *σ', κ[αὶ τῷ μηνύ]σαντ]ι καὶ ἐλόντι *ρ', καὶ τὸ
 φωραθὲν ἀργυροῦ[ν νόμισ]μα¹⁷ πρ]ασσόμενον εἶναι στερέσιμον

44 Cum hic non mala fide egisse videatur, civitas contenta est minore poena; nempe amittit reus summam pecuniae permutatae, neque vero insuper multam pendere cogitur. Cf. Syll.² 546, 10 sqq. δ[ς] δ' ἂν ἄλλοθι ἀποδῶται ἢ πρὶ η-
 [ται, φευ]ξεῖται ὁ μὲν ἀποδόμενος το[ῦ πωλουμέν]ου ἀργυρίου, ὁ δὲ πριάμενος τῇ[ς τιμῆς] ὅσου ἐπρίατο. Reinach, quem sequor, nisi quod ἀργυρίου scribere malui quam ἀργυροῦ. Neque enim τὸ ἀργυροῦν substantive pro ἀργύριον aut νόμισμα ἀργυροῦν in hoc titulo dici probari potest. Cf. not. 17. 33. Ceterum fuit cum τοῦ κολλύβου supplendum videretur; at tam clementer cum eis qui rempublicam pecunia debita fraudassent actum esse vix credibile est. 42 Utrum hoc enuntiato praecipiat, ut trapezitae et accusatori coniunctis liceat exigere pecuniam, an utrique ex eis per se, ambigas. Hoc quidem primo aspectu multo veri similis videtur, at illud ut praeferamus suadent quae proxime sequuntur. 43 Illud καὶ κατ' αὐτὸν demonstrat, novum aliquid hic adiungi. Quod non video quid aliud esse possit, nisi trapezitae quidem etiam sine illo, qui reum ad iudicium adduxit et ut damnaretur effecit, suum ius exsequi licere, huic vero sine illo non item. 44 Supplevi. 45 Supplevi. Cavetur hic ne quid hoc decreto deminuat de iure trapezitae quod pacto locationis mensae publicae ei tributum est. Perfectum ἡσφάλισται aut medii generis est ad trapezitam relatum 'ut in conducenda mensa sibi pactus est', aut, id quod simplicius videtur, passivum 'ut confirmatum est'. Longe aliam huius enuntiationi mentem esse sibi persuasit Reinach; nempe actori quidem ex bonis modo damnati pecuniam debitam cogere licere, trapezitae vero etiam ex ipsius corpore. Qua de re provocat ad Diodor. XIV, 144, 4 διόπερ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν κακῶν νικώμενοι παρέδωκαν τὴν πόλιν οἱ Ῥηγῖνοι τῷ τυράννῳ, τὴν πᾶσαν καθ' αὐτῶν ἐπιτρέψαντες ἐξουσίαν. At ipse sensit, ἐξουσία κατὰ τινος recte se habere, ἐξουσία κατὰ τινα non item; neque ipsa res illo quidem tempore credibilis est. Non me fugit, etiam in mea interpretatione aliquid inesse, quod cum severis sermonis legibus pugnet. Nempe pro κατ' αὐτὸν exspectaveris καθ' αὐτόν. At hoc quidem nomine sescen-tiens peccari in titulis inferioris aetatis constat. Cf. n. 90³⁶. Quod vero R. scribit [εἰ μὴ ----]α ἡσφάλισται, id quonam vocabulo interposito suppleri possit, vix quisquam expediverit. 46 Supplevi. Reinachius de ἀποτεῖσαι reponendo aliquando cogitabat, sed ipse perspexit, infinitivum hic non suo loco futurum fuisse. 47 Supplevi. ἀργυροῦν καὶ | τὸ πρ]ασσόμενον Rein. Sed primum quidem substantivi ἀργύροῦν nullum est in hoc titulo exemplum; deinde vero temporum φωραθὲν et πρ]ασσόμενον discrimen in Reinachii restitutione et interpretatione quomodo defendatur non video. In mea sententia

30 τῷ τραπεζε[ίτη· τὸν δὲ δοῦλ|ον ἐλ]εγχθέντα ὡς προγέγραπται,
 παραδοθέν[τα δὲ ὑπὸ τοῦ δεσ|πότου] τοῖς ἄρχουσι ἐπὶ [τῇ]ς
 βουλῆς, μαστειγοῦσθαι[ι ν' πληγὰς | καὶ] ἐμβάλλεσθαι (ε)ἰς τὸ
 πρακτόρειον καὶ εἶναι [αὐτὸν | ἐπὶ] τῆς (ε)ἱρκτῆς τασσόμενον
 μῆνας ἕξ· ἐὰν δὲ [ὁ δεσπότης μὴ | ποι]ήσ[ε] ταῦτα τὸν δοῦ-
 35 λον, ὀφείλειν αὐτὸν τὰ [γεγραμμένα || ἐπ]ί[τ]ειμα τῷ ἱερωτάτῳ
 ταμεῖω καὶ τῷ δήμῳ [καὶ τῷ μηνύσαντι καὶ | ἐλθ]ντι. τὰς δὲ
 τοιαύτας προσανγελίας εἰσδέ[χεσθαι τὸν γραμματέα | τῶν] ἀρ-
 χόντων, γενομένης μετὰ τὸ ἐπιδ[οθῆναι]¹⁸ τὴν προσ[ανγελίαν
 προγραφῆς ἐφεξῆς ἐπὶ τρεῖς ἡμέ[ρας ἐν ἱεροῖς | καὶ δη]μοσίοις
 40 τόποις, ῥητῶς τῆς προγραφῆς [λεγούσης]¹⁹ ὅτι || συνάγ[ε]ται ἡ
 βουλή διὰ τοῦτο. ἐὰν δὲ οἱ ἄρχοντες ἢ ὁ γραμματεὺς | τῶν
 ἐψηφισμένων τι παραλίπωσιν ἢ οἱ βουλευταὶ [μὴ συν]έλθω[σιν
 δυνατοὶ ὄντες καὶ ἐπίδημοι, τοὺς μὲν [ἄρχοντας καὶ | τὸν γραμ]-
 ματέα ἀποτεῖσαι ἕκαστον αὐτῶν (ε)ἰς τὸ [ἱερώτατον ταμεῖον
 τῶν Σεβα]στῶν ἀνά Χτ', τοὺς δὲ βουλευτάς [ἀνά Χ.. ἀνα-
 45 γρά]ψαι δὲ τό[δε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ, ἣν καὶ ἀνα]σταθῆναι |
 δεήσει²⁰ ἐν τῇ] ἀγορᾷ ἐν τῷ ἐπισημοτάτῳ τόπῳ, ὥσ[περ νό]-
 μον εἰς τὸν π[άν]τα χρόνον] καταστῆσον²¹. σαλεύει γὰρ ὡς ἀλγ-
 [θῶς ἢ σωτηρία | τῆς πόλε]ως ἐκ κακουργίας καὶ πανουργίας

haec non ex aequo coniunguntur, sed mens est τὸ νόμισμα, ὃ πραττόμενον ἐφω-
 ράθη, i. e. pecunia quam (collybi nomine) exactam esse repertum erit.
 18 Supplevi. Sic ἐπιδιδόναι de litteris quae regi aut magistratui aut alii
 nescio cui traduntur inferiore aetate non raro dicitur. Cf. Diodor. XIV, 47, 2:
 οὗτος μὲν οὖν κατὰ τὸ παραγγελθὲν πλεύσας εἰς Λιβύην τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε
 τῇ γερουσίᾳ. Plut. Alex. 19: ἐκεῖναι μὲν ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολήν. Iustiniani
 Novella XXII, 14 p. 154, 16: τηνικαῦτα ἄδειαν εἶναι τῇ γυναικὶ πρὸς δευτέρους
 ἀφικνεῖσθαι γάμους, διδασκαλίαν ἐπιδοῦσθαι πρότερον τῷ τὴν στρατηγίαν ἔχοντι
 καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐκμαρτυραμένῃ. XXVI, 5 p. 208, 5 ταῦτα αὐτοῖς — μετὰ τῶν
 συμβόλων — τῶν ἀρχικῶν ἐπιδώσομεν. LIII, 3, 4 p. 304, 32: θεσπίζομεν τοῖνυν
 ἐπειδὴν ὑπόμνησις προσεγενεχθεῖη τινί, πάντως ἐπιδίδοσθαι βιβλίον, cap. 2 p. 302, 9:
 τὸν χρόνον καθ' ὃν αὐτῷ τὸ βιβλίον ἐπιδίδοται. Reinach supplet ἐπιδ[έξασθαι].
 19 Supplevit Reinach coll. Hyperid. contra Athenog. § 13: ὁ νόμος λέγει.
 20 Supplevi. Rein. ἀναστῆσαι, post quem infinitivum hominis nomen vel
 magistratus appellationem fuisse conicit, cui negotium stelae erigendae man-
 detur. Sed sic vix relativo pronomine et duplici accusativo, subiecti et
 obiecti, usurum fuisse existimo decreti auctorem. 21 Sic R. supplevit hoc
 enuntiatum, neutro pronomine ad ψήφισμα relato. Sane admodum contor-
 tam sic fieri structuram enuntianti concedit, sed tamen nullo modo aliorum
 spectare posse illud participium existimat, utrumque recte si quid
 video.

ὁλί[γων τινῶν | αὐτῇ ἐπεμβα]ινόντων²² καὶ ἀπονοσφίζομένων
 50 τ[ἀ κοινά²³, ὧν ὑπὸ || τῆς δυνάμ]εως²⁴ κόλλυβός τις ἐνπεφοί-
 τηκεν εἰς [τὴν ἀγοράν²⁵, | κωλύων τὴν πό]λιν²⁶ τὰ ἐπιτήδ(ε)ια
 ἔχειν, ἀπορούντων [τῶν πολλῶν²⁷ | καὶ τοῦ κοινοῦ²⁸ σ]πανίζον-
 τος. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐ[πορία²⁹ ἡ | πρὸς τοὺς κυρίους
 αὐ]τοκράτορας τῶν φόρων βραδύνει ----- | -----
 55 μεγάλης ἡγεμονίας τοῦτο πᾶσα ἡ ----- || ----- ἐπα-
 νορθῶσαι. *Succlam(atum) est*³⁰: (ε)ἰς αἰῶ[να³¹ ----- |
 -----]ων ἀνεικήτοις τοῖς κυρίοις³², ναοῖς [----- | -----

22 Supplevi. Verbum ἐπεμβαίνειν τινί proprie insiliendi et conculcandi vim habet, sed persaepe translate de eis qui aliquem superbe tractant gravi-que iniuria afficiunt usurpatur. Cf. n. 549, 30 cum not. 38. 23 Supplevi. 24 Supplevi. Reinachius haec sic restituere conatur: νοσφίζομένων τ[ὸ ἀργυ-ροῦν (?) καὶ ἔρρει (?) | ὁ τῆς πόλ]εως κόλλυβος. At, ut alia taceam, sic neces-sario totius euntiatii finis faciendus est post κόλλυβος, cum tamen a proxima voce (not. 26) nullo modo nova periodus incipere possit. 25 Supplevi. 26 Supplevi. Reinach Tίς ἐνπεφοίτηκεν εἰς [χώραν (?) ----- ἡ πό]λιν τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν ἀπορούντων; Sententia, in urbem agrumque hominum qui ipsi quidem non satis victus haberent, neminem immigraturum esse, sane non absurda est. Sed intolerabile primum quidem asyndeton, cum τίς δὲ aut τίς γὰρ aut τίς οὖν dici deberet, intolerabilis perfecti indicativus in hac qui-dem sententia, neque ἀπορῶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν pro ἀπορῶ ἐπιτηδεῖων bene dicitur. 27 Supplevi. 28 Supplevi. [ἀπορούμεν δὲ τοῦ | κολλύβου σ]πανίζοντος Reinach. 29 Sic aut εὐπέτεια fuisse conicit Reinach, et quia EYI in lapide esse enotatur, vix licebit εὐ[ταξία] restituere, quod per se magis commendatur, quia non modo de eis, qui diligenter et in tempore persolvunt quae debent, adverbium εὐτάκτως usurpatur (Syll.² 266, 41 τὰς εἰσφορὰς — εὐτάκτως εἰσενήνοχεν), sed etiam verbum εὐτακτεῖν transitive usur-patum notionem accurate ac sine mora numerandi habet. Cf. Syll.² 306, 14 sq.: ὅπως ὑπάρχη ἃ ὄρωρὰ εἰς πάντα τὸν χρόνον αἰδῖος καὶ οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς εὐτακτέωνται. 30 Hoc acclamationum genus perfrequens est in titulis aetatis imperatorum Romanorum. Id unum sane insolitum quod in inscrip-tione ceteroqui Graeco sermone composita hoc unum Latine enuntiatur. Cf. Syll.² 737, 43. 24 ἐξ(εβόησαν). 607, 16 ἐβ(όησαν) οἱ σύνεδροι. Huius collec-tionis n. 595, 35 ἐπεφώνησαν et quae alia Syll.² 607⁷ allata sunt. 34 Ali-quatenus similes sunt acclamationes Syll.² 607, 28: πολλοῖς ἔτεσι [τοῦς] νεωκό-ρους. 737, 24. 25: πολλοῖς ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην. 32 Quod Reinachius dubius haeret, utrum ἀνεικήτοις ad κυρίοις substantive positum referatur, an utrumque attributum ad nomen ναοῖς, nequeo cum eo facere. Nam quamvis Strabo (XIV, 2, 23 p. 659 τοιγάρ τοι στοαῖς τε καὶ ναοῖς, εἴ τις ἄλλη, κεκόσμηται παγκάλως) templorum quae Mylasis erant pulcritudinem praedicet, tamen in titulorum sermone templum aut ἀνίκτητον aut κύριον appellari potuisse praeprae nego. Quod vero se idem de scriptura [εἰς

κόλλ]υβον. τὸ ζῆν οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' ἡ πό[λις ----- |
 -----πονη]ρευόμενοι τινες ἐμπορείας ταρ[άσσουσιν καὶ |
 τὸ νόμισμα³³-----]ουσιν τὸ ἀργυροῦν, καὶ τοῦτο [----- ||
 60 ----- τ]οὺς νόμους πολλάκις ἡ βο[υλὴ ----- |
 -----] π..... πολειτ-----

αἰ]ῶνα! νείκη τοῖς (τοῖς) κυρίοις! ναοῖς κτλ. se cogitasse dicit, hoc postea perspexit non esse probabile. Immo tale aliquid, quale est [τοῖς Σεβαστοῖς ἡμ]ῶν ἀνεικῆτοις τοῖς κυρίοις fuisse paene certum est, praesertim cum epitheton *ἰννίκτος* et in eiusmodi acclamationibus (cuius rei Reinachius attulit exempla C. I. Lat. III, 207, 4. VIII, 10422, 2. 3. 7) et alibi non infrequens sit. A ναοῖς nova videtur coepisse acclamatio. 33 Supplevi. Reinachius etiam hic substantivum τὸ ἀργυροῦν pro ἀργύριον usurpatum deprehendere sibi visus est.

516 Basis inventa Thyatiris. Ed. M. Clerc Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 404 n. 8.

[Ἀγαθῆ] τύχη[ι. . . 1] Μενέλαον, | [ἀ]ρχιερέα² καὶ | [βού-
 5 λ]αρχον³ διὰ βίου || [τῆ]ς πατρίδος καὶ ἀ[γ]ωνοθέτην⁴, ὑποδ[ε]-
 ξά]μενον Μ(ᾱ)ρχον Αἰρήλιον | [Ἀν]τωνεῖνον βασιλέ[α⁵ | κ]αὶ

Litterae ΑΘΠΣΩ. 1 Hic nomen gentile Menelai scriptum fuit. 2 Commodissime non ad hipparchi modo, sed etiam ad sacrorum antistitis et agonothetae officium refertur illud διὰ βίου, etsi cum hac interpretatione pugnare videtur ἀρχιερασάμενον v. 42. Cf. not. 7. Eisdem honores, quibus bis functum esse patrem legimus v. 15. 16, filio ad vitae tempus delatos esse non est quod miremur. 3 Clerc supplevit [ἵππ]αρχον. Ac sane Bull. X p. 414 n. 14, 4 hipparchus Thyatirenorum est, cum ibid. p. 409 n. 13, 14 editor, recte si quid video, nomen proprium ἵππ[α]ρχον potius agnovit. At propter C. I. G. 3494, 6 διὰ βίου βούλαρχον hanc vocem hic restituere malim; nam hipparchus perpetuus neque in titulis illius oppidi comparet nec pro huius officii natura talem magistratum fuisse probabile est. 4 Cum C. I. G. 3493, 1 ἀγωνοθέτησαντα τοῦ πρὸ πόλεως Τυρίμνου (qui deus etiam in aliis titulis Thyatirenis est) legatur, plerumque ut hic ἀγωνοθέτης sine ulla accuratiore definitione dicitur. Cf. C. I. G. 3478, 2. 3486, 6. 3489, 3. 3495, 5. Bull. de corr. Hell. X p. 416 n. 16, 5. 6. In titulum C. I. G. 3494, 14. 15 vox ἀγωνοθέτης Boeckhii emendatione violentissima neque ulla ex parte probabili illata est. 5 M. Aurelius Antoninus, qui volgo Caracalla appellatur (a. 211—217 p. Chr. n.). De eius itineribus Waddington ap. Clerc haec exponit secundum Herodiani IV, 7 sqq. narrationem: Cum medio fere anno 213 p. Chr. n. Roma relicta in Raetiam atque inde ad Danuvium se contulisset, ibi per aliquantum temporis commoratus est. Deinde Thraciam adiit, ubi item aliquot menses mansisse videtur. Hiemem 214/5 p. Chr.

- 10 τρὶς πρεσβεύσαν[τα] πρὸς τοὺς αὐτο[χρ]άτορας⁶ προῖκα καὶ |
 [ἀρ]χιερασάμενον⁷, υἱὸν | [Φ]λ(αβίου) Διονυσίου, ἀσιάρχ[χο]υ⁸
 15 Περγαμηνῶν⁹ καὶ ἀ[[γω]νοθέτου καὶ ἀρχιε[ρέ]ως καὶ στεφανη-
 φό[ρο]υ¹⁰ δὲ τῆς πατρὶδος, | [καὶ]¹¹ Φο[υρία]ς¹² Παύλλης |
 20 [πρ]οτάνας¹³ Ἐφεσίων || [ἐπὶ] πρεσβείᾳ τῇ πρὸς | [τοὺς] Καί-
 σαρας¹⁴ | ἡ πατρίς.

Nicomediae transegit, anno 215 Pergamum et Ilium adiit (Herodian. IV, 8, 3. 4), deinde Asia, Bithynia aliisque orientis provinciis peragratis Antiochiam pervenit (Herodian. IV, 8, 6). Temporum notationes scriptor rerum nullas habet, sed principem initio hiemis 214 p. Chr. Nicomediam pervenisse testantur Acta fratrum arvalium p. CC b, 3 sqq. Henzen (cf. p. 117): [*quod domitianus n. imp. Caes. M. Aurelius Antoninus — salvus atque incolumis pro securitate provinciarum felicissime ad hiberna Nicomediae ingressus sit*]. Cf. Cassius Dio LXXVII, 18, 1 ταῦτά τε ἐν τῇ Νικομηδείᾳ χειμάσας ἔπραξε. Illic et Saturnalia egit die 17. m. Decembris 214 p. Chr. (Cassius Dio LXXVIII, 8, 4 ἐν τῇ Νικομηδείᾳ τοῖς Κρονίοις ἐστιῶν ἡμᾶς) et diem natalem d. 4. m. Aprilis 215 p. Chr. (Cassius Dio LXXVII, 19, 3 πρὶν δὲ ἀπᾶραι ἀπὸ Νικομηδείας ἀγῶνα μονομαχίας ἐν αὐτῇ ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γενεθλίοις ἐποίησε). Quae sic narrantur, ut intellegatur post natalicia paucos modo dies principem Nicomediae mansisse. Tum per Asiam iter fecit, in quo vere aut aestate etiam Thyatira venit. Cf. n. 517, 5. 6. 6 I. e. ad Severum, Antoninum, Getam. Nam cum titulus etiamtum superstiti Antonino incisus sit, nemo qui post illum imperaverit hic in censum venit. 7 Si v. 2 ἀρχιερέα de annuo, quo tum ipsum functus sit, sacerdotio, hic vero ἀρχιερασάμενον de eodem iam ante aliquando gesto accipias, iure mireris, iterationis notam v. 17 quidem de patre addi, v. 3 vero de filio omitti. Quod si illud διὰ βίου v. 4 etiam ad ἀρχιερέως referatur, id quod probabilius esse dixi not. 2, fieri non potest quin hoc ἀρχιερασάμενον de alio sacerdotio intellegatur, neque mihi veri dissimile videtur, breviloquentia aut negligentia quadam ἀρχιερασάμενον hic pro ἀρχιερασάμενον τῆς Ἀσίας scriptum esse, praesertim cum ex v. 13. 14 cognoscamus, iam Dionysium patrem asiarcham fuisse. 8 Cf. n. 498³. 9 Asiarchae munus non ad provinciam, sed ad urbem aliquam referri singulare est. Sed utique de honore municipali Pergamenorum aut de homine ab illis in concilium Asiae provinciae misso cogitari nequit; neque enim hic homo Pergamenus fuit, sed manifesto Thyatirenus. Immo recte Clerc idem hanc appellationem sibi velle censet atque ἀσιάρχης ναῶν τῶν ἐν Περγάμῳ. Proxime ad eum quem hic habemus dicendi usum accedit Lebas Inscr. III, 158 a ἀσιάρχης τῆς πρώτης καὶ μεγίστης μητροπόλεως τῆς Ἀσί[ας] καὶ β' νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν Ἐφεσίων πόλεως. 10 Hic magistratus Thyatirenus etiam C. I. G. 3488, 2 est. 11 Supplevi. 12 Supplevi. Editor hunc versum non attigit. 13 ὙΤΑΝΕΩΣ. Emendavit et supplevit Clerc. Mulieres summos in republica honores et magistratus gerere in Asia principatus aetate non infrequens est. 14 Quo tempore hoc monumentum dedicatum est, id est a die 4. mens. Aprilis 215 p. Chr. usque

ad d. 8. m. Aprilis 217 p. Chr., nunquam plures Caesares Romae fuerunt. Quare monumento erigendo quidem legatio illo temporis spatio ad eum suscepta ansam dedisse videtur, sed propter priorum legationum (v. 9 sqq.) recordationem pluralis usurpatus esse.

517 Marmor fractum a parte superiore, ad fontem *Jakudschi-Tschiftlik* media via inter *Ali-Hissar* et *Jaiaköi* prope Thyatira. Ed. M. Clerc Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 416 n. 26.

[-----, ἀγωνοθετήσαντα¹] ἐνδόξως | [ὁπέρ²
τοῦ κυρίου ἡμῶν | [Αὐτοκρ]άτορος Μάρκου Αὐρ[ηλίου Ἀντωνί-
5 νου³ κατὰ τὴν || τοῦ Σεβ[αστοῦ⁴ πατρὸς αὐτοῦ | [Αὐ]τοκράτορος
Ἀντωνίνου⁵ | [ἐ]πιδημίαν⁶, ὁπότε ἐδω[ρ]ήσατο τῇ πατρίδι
10 ἡμῶν | [τ]ὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν⁷, || ἀνθυπατεύοντος Μα[ρίου]

Litterae ΘΠΣ; ξῖ vs. 4 Δ est, vs. 40 Ξ. Vs. 7 H et M, v. 42 H et E inter se ligatae. Versus quartus consulto excisus. 1 Supplevi ex titulo item Thyatireno C. I. G. 3493, 1 sqq. ἀγωνοθετήσαντα τοῦ πρὸ πόλεως Τυρίμνου ἐνδόξως καὶ περιφανῶς. De Thyatirenorum agonothesis cf. n. 526⁴. Sane sponderi non licet, hoc potissimum officium fuisse; cogitaveris etiam de στεφανηφορήσαντα (n. 516, 46. C. I. G. 3488, 2). 2 Supplevi. 3 M. Aurelius Antoninus, qui volgo Elagabalus appellatur, quo tempore haec incisa sunt, imperabat, ita ut tituli origo annorum 218 et 222 p. Chr. n. terminis contineatur. Cf. Prosopogr. imp. Rom. I. p. 194 n. 1204. At quae hic de eo narrantur, manifesto ad tempus triennio antiquius, quo etiam tum penes Caracallam erat imperium orbis terrarum, spectant. Tum puero undecim vel duodecim annos nato a Thyatirenis honorem municipalem absentem delatum esse, civem vero nobilem, qui eius vice et officia et impensas muneris sustineret, electum, pro illius aetatis more nequitiam incredibile est. Nam etsi impudentissimum mendacium de Elagabalo a Caracalla per adulterium procreato post huius mortem demum excogitatum est, tamen inter mares, qui principem necessitudine sanguinis attingerent, post Getam occisum ille proximum locum tenebat, ut civitatem Asianam ut imperatori gratificaretur illum agonothesiam creasse nequitiam improbabile sit. Solos principes eorumque necessarios honores municipales absentes gerere consuevisse notum est. 4 Supplevi. 5 M. Aurelius Antoninus Septimii Severi filius natu maior, qui volgo Caracalla appellatur (a. 211—217 p. Chr. n.). Pater Antonini Elagabali non hic modo dicitur, sed etiam apud scriptores huius fictae originis mentio fit. Cf. Cassius Dio LXXVIII, 32, 3. Herodian. V, 3, 40. Script. hist. Aug. Carac. 9. Macrin. 15. Heliogab. 4. 6 Vere aut aestate anni p. Chr. n. 215. Cf. 516⁵. 7 Conventum iuridicum vel forum Thyatiris constituit princeps. Quae res eodem aut simili vocabulo etiam alibi indicatur. Cf. titulum quem K. Buresch in oppido *Kula* Lydiae reperi- tum edidit Aus Lydien p. 89 n. 46, 9 τῆς ἀγο[ρα]ίου. v. 15 [τ]αύτη τῇ ἡμέρᾳ

Μαξίμου⁸, ἀναστη[[σ]άσης τὴν τιμὴν Αὔρ(ηλίας) | Ἀλκιπύλλης
Λαλιανῆς | τῆς θυγατρὸς.

ἀγό[ρα]ιον ἀγούση. Etiam propius ad formulam tituli Thyatireni accedit quod ille v. 11 perquam probabiliter restituit [ἀγέτω] τ[ὴν] ἀγορά[ν] τ[ῶν] | [δικῶν] ἐκάσ[τ]η πεντεκαιδεκάτῃ (cf. Buresch p. 402). Ephem. epigr. VII p. 436 n. XLIV, 9. 10 τῇ μὲν πρώτῃ ἐξαμήνῃ, ἐν ᾗ καὶ ἡ ἀγόραιος ἤχθη. v. 4. 5 γυμνασιάρχῃσαντα δι' ἀγοραίας. 6. 7 ὑποσχόμενον ὑπὲρ — τοῦ υἱοῦ γυμνασιάρχῃσαντα δι' ἀγοραίας. Revue des études Grecques II 1889 p. 30 γυμνασιάρχῃσαντα δι' ἀγοραίας. Bull. de corr. Hell. XVII 1893 p. 309 n. 6 B, 6. 7 γυμνασιάρχουσα δι' ἀγοραίας. Item apud scriptores utraque appellatio obvia est, δικῶν ἀγορά Aristid. XXVI, 78 (II p. 445, 6 Keil). 106 (p. 451, 22 Keil). Lucian Bis acc. 4. 12. Modestinus libro II excusationum, Digest. XXVII, 1, 6, 2 εἰκὸς δὲ τῷ μὲν μεγίστῳ ἀριθμῷ (rhetorum, grammaticorum, medicorum immunium) χρῆσασθαι τὰς μητροπόλεις τῶν ἐθνῶν, τῷ δὲ δευτέρῳ τὰς ἐχούσας ἀγορὰς δικῶν, τῷ δὲ τρίτῳ τὰς λουπὰς. Alterum nomen (ἡ ἀγόραιος) est apud Iosephum Ant. Iud. XIV, 245 et in Actis Apostolorum 19, 38. Buresch. 8 Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 346 n. 233. Pleno nomine L. Marius Maximus Perpetuus Aurelianus. Post minores magistratus gestos Septimii Severi exercitibus praefuit a. 195/6 in obsidione Byzantii et a. 197 in proelio ad Lugudunum; consul fuit suffectus anno incerto, deinde legatus Augustorum duorum (Severi et Caracallae intra annorum 198—209 p. Chr. spatium) Germaniae et Syriae Coelae, deinde proconsul Asiae per duos annos, ex quibus prior videtur 214/5 p. Chr. n. esse. Etenim non ad hoc monumentum erectum, sed ad Antonini Thyatira adventum et forum iuridicum ibi constitutum spectare illud ἀνθυπατεύοντος Μαρίου Μαξίμου perspexit editor. Anno 217 p. Chr. in locum Adventi a Macrino imperatore praefectum urbi factum esse refert Cassius Dio LXXVIII, 14, 3, consul iterum ordinarius cum L. Roscio Paculo Papirio Aeliano a. 223 recensetur in fastis. Vitas imperatorum, quarum passim apud scriptores historiae Augustae mentio fit, plerique homines docti ab hoc eodem Mario Maximo conscriptas existimant.

518 Basis effossa ab O. Benndorfio Ephesi occidentem versus ab Artemisio. Ed. A. von Domaszewski Festschrift für Theodor Gomperz zum 70sten Geburtstag p. 233 (inde Revue arch. Troisième série XLI p. 460 n. 254).

Μᾶρκον Κλ[αύδιον] | Πουπιηδὸν Μ[άξι]μο[ν¹], | τὸν λαμπρό-
5 [τα]τον | τῆς Ἀσίας ἀνθύ[πα]τον, || Κλαύδιος | Θεμιστοκλῆ[ς],
υἱὸς | Κλαυδίου Φροντωνι[α]νοῦ, | τὸν ἴδιον εὐερ[γ]έτην.

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. 1 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 418 n. 929. Priusquam anno 238 p. Chr. a senatu cum Balbino imperator constitueretur, quos honores

gesserit Pupienus Maximus, magna ex parte ignoramus. Nam quae in vita Maximi et Balbini (script. hist. Aug.) c. 5 de ea re narrentur, ea ficticia esse luculentissime demonstravit Domaszewski, Herodianus vero VII, 40, 4 nimis indefinite dicit ἐν πολλαῖς στρατοπέδων ἀρχαῖς γεγόμενος. Praeter proconsulatum Asiae, qui ex hoc demum titulo innotuit, duos consulatus, quos incertis annis suffectus gessit, novimus ex nummis ap. Cohen T. V² p. 47 n. 26—31 et titulo C. I. Lat. VI 4087 a, 3. 4: [--- Pu]pieniMaximi | [e] v. eos. II. Etiam in historia Augusta (Maximus et Balbinus 4. Gordian. 22) consularis appellatur. Praefecturae urbis mentionem faciunt Herodianus VII, 40, 4. Vit. Max. et Balb. 4 Maximin. 20. Ceterum nomen gentile Pupieni Maximi plerumque *Clodius* scribitur, sed id hic reponere non licet quia iuxta Λ a dextra exstat pars sane perexigua lineae sinistrae obliquae litterae A.

519 In vico *Japuldschan* sito ad radices montis *Altyn-Tasch*. Ed. J. G. C. Anderson *Journal of Hellenic studies* XVII (1897) p. 447 n. 20. Doctissime et ingeniosissime restituit et interpretatus est A. Schulten *Mith. des arch. Inst. Römische Abteilung* XIII (1898) p. 234 sqq. (*Revue archéologique*, Troisième série XXXIII 1898 p. 439 n. 402). Lapide iterum examinato aliquot locorum lectiones emendavit Anderson *Journ. of Hell. stud.* XVIII 1898 p. 340 sqq.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

I *Imp(erator) Caes(ar) M. [Iul(ius) P]hil[ippus Aug(ustus)] et [M. Iul(ius) Philippu]s n[o]b[il]i[s]simus Caes(ar)¹ M. Au[relio] Eglecto* | *pe(r) Didymum miu[li]generum²: proco[n]sule v. c.³*

Litterae ΑΑΑΔΔΘΠΕΦΦΩ et semel (medio loco in v. ΕΥΕΒΕΙ v. 5) Ε. Syllaba ΚΑΙ, sive particula est sive alius cuiuslibet vocis, ut *Καῖσαρ*, pars, ubique Κ scribitur. Primum locum tenet epistula Latina imperatorum (I v. 2—4), qua respondetur ad petitionem M. Aurelii Eclecti, quae deinde Graeco sermone concepta subiungitur (II v. 5—35). Ubi a priorum editorum restitutione mihi discedendum videbatur, id religiose indicavi. Sed si quando Schulteni sagacitate res ad liquidum perducta videbatur, Andersoni inventa minus idonea repetere supervacaneum existimavi. ¹ Nomina imperatorum erasa esse cum coniecisset Ch. Hülsen ap. Schulten, Anderson lapide examinato id confirmavit. De M. Iulio Philippo imperatore eiusque filio cognomini cf. *Prosopographia imp. Rom.* II p. 204 n. 307. p. 205 n. 308. Pater anno 244 p. Chr. Gordiano interemto rerum potitus est, 249 p. Chr. Veronae occisus. Sed quia filius hic etiamtum Caesar audit, cui tamen anno 247 p. Chr. tribunicia potestas et nomen Augusti delatum est, haec primo principatus Philippi natu maioris triennio scripta esse apparet. ² Cum Anderson v. 3 init. ΠΕΑΕ legisset idque dubitanter [*Ap]peae* supplevisset, Schulten nihil aliud ac praepositionem *per* fuisse perspexit, quod A.

perspecta fide eorum quae [scribis, ne⁴] | quid⁵ iniuriōse geratur, ad sollicitudinem suam revocabit⁶. <xa>.

II 5 Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Ἰουλίῳ Φιλίππῳ Εὐσεβεῖ
§ 1 Εὐτοχεῖ Σεβ(αστῶ) καὶ Μ(άρκῳ) Ἰουλίῳ | Φιλίππῳ ἐπιφανέ-
στάτῳ Καίσαρι δέησις⁷ παρὰ Αὐρηλίου Ἐγλέκτου ὑπὲρ τοῦ
κοινοῦ τῶν Ἀραγουγῶν⁸ παροίκων καὶ γεωργῶν⁹ τῶν ὁμετέ-

lapide iterum inspecto eatenus confirmavit, ut quadratarium in littera R incidenda ignorantia linguae scripturaeque Latinae lapsus esse concederet. Didymum vero non, ut ille sibi persuaserat, proconsulem fuisse, perspexit Schulten. Quae autem post nomen adiunguntur, obscurissima sunt. Neque enim de genere imperatoris cogitare licet, neque error lapicidae, qui procul dubio subest, probabili ratione emendari. Nam quod Hülsenus apud Schultenum coniecit, quadratarium pro *milit(e)m* (*f*)*rum(entarium)* errore MILICENERVM incidisse et per se parum probabile est, et initio non tam MILI quam MIUI in lapide esse videtur. 3 I. e. *v(ir) c(larissimus)*. Memorabile *pro consule* tam recenti tempore etiamtum pro nominativo nominis compositi quod est *proconsul* usurpari. Litteras V C in lapide esse primus coniecit Schulten, deinde confirmavit Anderson. 4 Supplevit Schulten coll. Cod. Iust. VIII, 52, 1: *ne quid contra longam consuetudinem fiat, ad sollicitudinem suam revocabit praeses provinciae*. 5 Anderson primo *quia* legerat, sed lapide reviso *d* cursivum agnovit, cum Schulten ex sententiae tenore perspexisset *quid* legendum esse. 6 Insolita forma litterae B non multum ab A discrepans (δ); primo Andersonus *revoca(n)t* emendare conatus erat. Post hanc vocem quae exstant duae litterae quid sibi vellent nemodum expedit. 7 Cf. Syll.² 448, 1 sqq. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μ(άρκῳ) Ἀντωνίῳ Γορδιανῶ — [δ]έησις παρὰ κωμητῶν Σκαπτοπαρηγῶν τῶν καὶ Γρησειτῶν. Quam totam causam cum huic simillimam esse perspiceret Schulten, permulta eademque utilissima ad hunc titulum restituendum et illustrandum ex illo repetivit. Ceterum ΕΓΛΕΚΤ in lapide esse testatur Anderson atque ita cum Schulteni tum suum priorem de huius nominis forma errorem emendavit. Quod illic petitio a vicariis ad imperatorem allata dicitur, sane *per Pyrrum militem*, hic vero unius Aurelii Eclecti preces commemorantur, inde acute colligit Schultenus, id quod iam Andersonus haud improbabile existimaverat, hunc esse magistrum vici, cuius officii esset vicinorum suorum causa imperatorem adire. 8 Nomen praeterea nusquam legitur, sed ex loco ubi lapis erutus est apparet, vicum ad praedia imperatoris pertinuisse, quae omnem superiorem partem vallis fluminis *Porsuk Su* comprehenderent, a cuius antiquo nomine (Tembrogius vel Tembris) caput huius tractus Tembrium aut Tembrieum appellabatur. Cf. Steph. Byz. Τέμβριον· πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ Τύμβριον αὐτὴν φησι. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν ὡς Γορδίου. τὸ ἐθνικὸν Τεμβριεύς. Quam regionem a meridie terminabat ager oppidi Aliae, cum a septentrionibus vicinae essent Appia (not. 23) et Aezani. Cf. Ramsay Hist. Geogr. of Asia minor p. 477 sq. Cities and Bishoprics II p. 645, ad quem provocat Anderson. 9 Quae

ρων¹⁰, [πρεσβείας γενομένης δαπ]άνη δῆμου κοινοῦ T(ίτου) Οὐ[τ]ε-
 ανῶν¹¹ Σοηνῶν τῶν κατὰ Φρυγίαν τόπων διὰ T(ίτου) Οὐ[τ]ινίου
 § 2 Διδόμου¹² | στρατιώτου. — Πάντων ἐν τοῖς μακαριωτάτοις
 10 ὕμῶν καιροῖς, εὐσεβέσ[τατοι καὶ ἄλυ]πτότατοι τῶν πώποτε βα-
 σιλέων, ἤρεμον καὶ γαληνὸν τὸν βίον δια[γόντων¹³, πο]νηρίας
 καὶ διασεισμῶν πε[π]αυμένων, μόνοι ἡμεῖς ἀλλότρια τ[ῶ]ν ε[ὐ]-
 τυχεστάτων | καιρῶν πάσχοντες τήνδε τὴν ἵκετε[αν ὅ]μεῖν
 προσάγομεν ἐχέ[γγυοι¹⁴ τοῦ δικαίου τῆς δε]ήσεως ἐν τού-
 τοις. —
 § 3 Χωρίον ὑμέτερόν ἐσμεν ἱερώτατ[ον καὶ ὥσπερ¹⁵ δῆ]-

hic distinctur hominum in praediis imperatorum habitantium genera, eadem per frequenter coniunguntur Latinis nominibus *coloni* et *inquilini* appellata, quam in rem Schultenus affert Cod. Theod. V, 40, 4 p. 473* Haenel *si quis colonus originalis sive inquilinus*. Cod. Iust. XI, 53, 4 *colonos inquilinosque*. III, 38, 44: *possessionum divisiones sic fieri oportet, ut integra apud successorem unumquemque servorum vel colonorum ascriptionis condicionis seu inquilinorum proxima agnatio vel affinitas permaneret*. Ac Savignys quidem discrimen omnino nullum horum generum repperire posse sibi visus est, recentiorum vero, qui intellegunt inquilinos quidem opifices qui domo modo utantur, colonos vero agricolas qui agrum quoque habeant, sententia non sine gravibus rationibus a Schulteno in dubium vocata est. Utique (cf. etiam not. 40) ius atque condicio eorum simillima erat. 40 Pronomen non ad γεωργῶν modo, sed etiam ad παροίκων spectare monet Schulten. Nam glebae adscriptos ideoque cum agro in quo habitabant imperatoris quasi servos fuisse utrosque apparet ex Digest. XXX, 412: *si quis inquilinos sine praediis quibus adhaerent legaverit, inutile est legatum*. Cod. Iust. XI, 66, 6: *eum, qui curiae vel collegio vel burgis ceterisque corporibus per triginta annos sine interpellatione servierit res dominica vel intentio privata non inquietabit si colonatus vel inquilinatus quaestionem movere temptaverit*. Sch. 41 Cum vicani Aragueni ipsi impensis legationis tolerandis impares essent, duo populi coniuncti illius regionis, in quorum alterius finibus illi habitabant, integri pecuniam eis praebeuerant. Vocem [δαπ]άνη iam Anderson restituerat, reliqua supplevit Schulten. Lapis exhibet ΚΟΙΝΟΜΟΤΤΕ ΑΝΩΝ, sed Ramsay apud Anderson perspexit M errore quadratarii pro YT incisum esse, monuitque Totteanos esse incolas vici Τοττοῦ, hodie *Besh Karish Eyyuk*, fere quinque miliaribus a monte *Altyn-Tash*. Cf. Journal of Hell. stud. VIII 1887 p. 543: ἔροι Τοττοηνῶν. 42 Supplevit Schulten, quem nomen gentile praestare nolle, sed tamen eundem hominem, qui supra v. 3 sit, iure meritoque hic agnovisse apparet. 43 Supplevi. δια[γομένων] Anderson et Schulten contra sermonis usum. 44 Supplevit Schulten acutissime. Verba ἐν τούτοις sane aliquid otiosi et molesti habere in enuntiato sic restituto non est negandum. 45 Supplevi.

μος¹⁶ ὁλόκληρος, οἱ καταφεύγοντες καὶ γενόμενοι τῆς ὑμετέρας
 15 [θειότητος¹⁷ ἔκεται¹⁸, δια]||σειόμεθα δὲ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ
 παραπρασσόμεθα ὑπ' ἐκείνων ο[ὗ]δ' ἥκιστα ἀδικεῖν τὸν πλη[σ]σίον
 § 4 ὀφ[ε]λει¹⁹. — Μεσόγειοι γὰρ τυγχάνοντες καὶ μ[ε]τέ²⁰ παρὰ
 στρατά[ρχου]²¹ μήτε παρ' ἄλλου²² κακὰ παθόντες νῦν πάσ[χ]ο-
 μεν ἀλλότρια τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν· [πιέζουσι
 γὰρ ἡμᾶς οἱ πεμφθέντες εἰς] | τὸ Ἀππιανῶν²³ κλίμα²⁴ παρα-
 λιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ἐ[δ]οῦς, προσέτι δὲ στρα[τι]ωται καὶ
 δυνάσται τῶν προυχόντων κ[ατ']ὰ τὴν πόλιν [Καισαριανοί²⁵ τε
 20 ὁ]||μέτεροι ἐπεισε[ρ]χόμενοι, καταλιμπάνοντες τὰς λε[ω]φόρους

46 Supplevi. Cum manifestum sit, vicanos Aragenos quam maxime extollere hic conari vim et dignitatem corporis sui, sed eos tamen non ut Totteanos Soënosque legitima δήμου appellatione uti, tamen se numero tantum valere, ut pro quodam quasi populo integro haberi possent, non inepte praedicare mihi videntur. 47 Supplevi. 48 Supplevi. And. τῆς ὑμετέρας [προστασίας δια]||σειόμεθα, Schulten legit τῆς ὑμετέρας [βοηθείας ἐνδεεῖς, δια]||σειόμεθα. Sed sic minus commodo ordine primo loco se ad imperatores confugere dicunt, deinde demum eorum auxilio opus habere. 49 Supplevit Anderson, probavit Schulten. ὀφείλει iam satis antiquo tempore haud raro impersonali usu cum infinitivo coniungitur. 20 MITE. 24 Supplevit Anderson. 22 Secutus sum Schulteni supplementum, nisi quod id in brevius contraxi; ac vereor ne sic quoque spatium lacunae non plane sufficiat. 23 Eadem ethnici forma est apud Ciceronem ad Fam. III, 7, 2: *legati Appiani mihi volumen a te plenum querellae iniquissimae reddiderunt*. § 3 *de Appianis hactenus*. 9, 4 *alteras* (litteras) *de Appianorum aedificatione impedita legi perinvitus* et Plinium N. hist. V, 105 *alter conventus a Synnade accepit nomen. conveniunt Lycaones, Appiani, Corpeni* etc. Ipsius oppidi nomen eadem orthographia habes apud Hieroclem Synecd. p. 668, 6, neque dissentiant nummi et inscriptiones (G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 214), ita ut simplicis consonae, quam in recentiorum libris passim repperias, apud antiquos nullum exstare videatur exemplum. Etenim Ἀπίας πεδίον (Polyb. V, 77, 9. Strabo XIII, 4, 70 p. 616 Cas.), longe alia in parte Asiae minoris illud quidem situm, cum illo oppido non confusum est nisi recentiorum quorundam foedo errore. 24 Regionem vel agrum oppidi alicuius inferiore aetate haud raro κλίμα appellari adnotat A. 25 Supplevit Schulten ex v. 34. De hoc hominum genere cf. O. Seeck ap. Pauly-Wissowa III, 4 p. 4293. Primo nomen omnia Caesaris servitia domestica significabat, sed postea de eis officialibus Caesaris usurpabatur, quorum erat bona publicata aut alio quovis nomine ad fiscum delata occupare. Qua in re cum multifariam fraudi et avaritiae locus daretur, famosi erant Caesariani et summa severitate coercendi videbantur, neque unquam querellae de eorum malignitate et violentia obmutuerunt. Cf. C. I. Att. III, 48, 24 [ὧ]σπερ εἰς σποράν κέρδους ἦ καὶ διαρπαγῶν ἡ ἀμέτρ[η]τος

ὁδοὺς καὶ ἀπὸ τῶν] | ἔργων ἡμᾶς ἀφιστάντες καὶ τοὺς ἀροτῆ-
ρας βόας²⁶ ἀνε[ρευνῶντες²⁷ τὰ μὴ ὀφεί]λόμενα αὐτοῖς παρα-
πράσσοῦσιν, καὶ συνβαίνει ο[ὗ] τὰ τυχόντα ἡμᾶς ἐκ τ[ού]του
ἀδικεῖσθαι διασειομένους· περὶ ὧν ἀπά[ντων] ἐγράφη²⁸ πρὸς τὸ
σόν²⁹.] | Σεβαστέ, μέγεθος, ὅποτε τὴν ἐπαρχον διεῖπε[ν³⁰ ἐξου-
25 σίαν -----] νός³¹, καὶ ὅπως³² περὶ τούτων ἐκείν[η]-

τῶν K[αί]σ[α]ρ[ι]ανῶν κ[αί]σ[α]ρ[ι]ανῶν [ἡ] ἐπάρατος ἐπλάσατο. v. 33 τῷ συνήθει τρόπῳ
τ[οῦ] ἀεὶ (π[α]ρ[έ]χ[ε]ιν(?) τοὺς ἡμ[ε]τέρους ἐπαρχικοὺς τοῖς Καισαριανοῖς προφάσεις.
Antiquissimum nominis sic usurpati exemplum, quod Seeckius novisset, anni
fere 290 p. Chr. (Cod. Iust. X, 4, 5, 1. 2) erat, sed hic habes aliud fere semi-
saeculo antiquius, nam quin illa arctiore vi accipiendum sit non licet dubi-
tari. 26 BOANΓ Anderson in prior editione, errore; nam postea
BOAEANΓ potius in lapide esse affirmavit. Nullam verbi βοᾶν formam hic
haberi sponte patet, quoniam aoristus in huius inscriptionis sermone ἐβόησα
esse debebat. Accusativus βόας Atticus quidem non est, sed in reliqua
Graecia inde ab Homeri aetate perfrequens; βοῶν ἀροτῆρα habes iam apud
Hesiodum Op. et Dies 405. 27 Supplevi; cogitaveram aliquando de
ἀνελόντες, sed neque aoristus commode praesenti adiungitur neque de interi-
mendis potius bubus quam de abducendis aut etiam de vectigali quopiam
pro singulis boum capitibus exigendo dici videtur. Quod quoniam consen-
taneum est, colonos ut suas res conservarent abscondere conatos esse iumenta,
non inepte verbum ἀνερευνᾶν usurpari videtur. Supplementa Andersoni βοᾶν
[πειρώμενοι, τὰ μὴ ὀφεί]λόμενα αὐτοῖς παραπράσσοῦσιν et Schulteni βοᾶν [τολ-
μῶντες κτλ.], praeterquam quod lectione prava nituntur etiam propter in-
auditam vim quae verbo βοᾶν τινα tribuitur ferri nequeunt. 28 Supplevi.
29 Cum iam Schultenus intellexisset, nullo modo Σεβαστέ μέγεθος con-
iungi posse ita ut his vocibus appellaretur princeps, id quod Andersonus
statuerat, mihi videtur hoc enuntiatum sic conformandum esse, ut de
epistula ad imperatorem, non ab eo data dicatur. Schultenus sic: περὶ ὧν
ἀπ' ἀρχῆς ἡμῖν ἔγραψε τὸ σόν,] | Σεβαστέ, μέγεθος. 30 Sic supplere malui
quam διεῖπε[ς] cum Andersono et Schulteno. Utique verbi διεῖπω (administro),
non διαγορεύω, aoristum hic haberi certissimum est. 31 Finem cogno-
minis praefecti praetorio, qui tum fuerat cum Philippus Augustus primam
de hac re epistulam acciperet et ad eam responderet, hunc esse persuasum
habeo; etenim quae deinceps dicuntur mihi indicio esse videntur, hic de
acceptis, non datis a Philippo litteris verba fieri. Quod contra Schultenus
cum sibi persuaderet de illo tempore dici, quo ipse Philippus etiam tum
praefectus praetorio fuisset, legit διεῖπε[ς] ἐξουσίαν ἃ τε ἄλλα ἐκέλευσας Καῖσαρ
γενόμε[ν]ος, cui supplemento spatium profecto non sufficit. 32 Particulam
temporalem hic esse adnotat Anderson, sed quomodo construatur enuntia-
tum neque in ipsius neque in Schulteni ratione assequor. Neque omnino
illud ἐκινῆθη recte responsum principis subiectum habere existimo; immo
simplicissime enuntiatum, quomodo illis precibus imperatoris animus affectus
sit, apparere ex rescripto hic inserto.

θη³³ σοῦ ἢ θε[ιότης³⁴, ἡ ἀντιγραφὴ δηλοῖ ἡ ἐνταῦθα³⁵] | ἐν-
 τεταγμένη· *Quae libello complexi estis ut examinet prae-*
sidi mandavi.] | *qui da(b)it³⁶ operam ne d[iu]tū(i)s³⁷ que-*
 § 5 *rell[is locus sit].*] — Ἐπειδὴ οὖν οὐδὲν ὄφελος [ἡ] μείν ἐκ
 ταύτης τῆς ἀντιγραφῆς ἐγένετο, συμβέβηκεν δὲ ἡμῶς κατὰ
 30 τὴν ἀγροικίαν τὰ μὴ ὀφειλόμενα παραπράσσεσθαι, ἐπενβαι-
 νό[ν]των³⁸ τινῶν καὶ συμπατούντων ἡμῶς [παρὰ τὸ δίκαιον,
 ἐπειδὴ δὲ]³⁹ ὑπὸ τῶν Καισαριανῶν⁴⁰ οὐ τὰ τυχόντα δι[α]σ[ε]ί-
 σθαι ἡμῶς συνέβη καὶ τοὺς καρποὺς | ἀναλ[ι]σκεσθαι⁴¹ καὶ τὰ
 χωρία ἐρημοῦσθαι καὶ ---αν ----- | -----ς καὶ οὐ
 παρὰ τ[ὴν] ὁδόν⁴² κατοικοῦντων ----- | -----] δυνάμενα
 35 --- ταυτι --ει----- || -----

33 EKEINIΘH. 34 Supplevi. 35 Supplevi. Schulten καὶ ὅπως
 περὶ τούτων ἐκείνη(ς)θη σοῦ ἢ θε[ι]α ἀντιγραφὴ ἡ τοῖς ὑπομνήμασιν] ἐντεταγμένη.
 Cf. not. 32. 36 Cum *quid agit* agnoscere sibi visus esset Anderson,
 Schulten perspexit nihil aliud ac *qui dabit* fuisse, quod postea, paullo in-
 solentiore sane litterae B forma, ille in lapide agnovit. 37 D.. TIUIS
 lapis, quod aequae facile ex *diutinis* et ex *diutius* corruptela nasci potuisset,
 sed hoc adverbium quidem a sententia multo magis commendari perspexit
 Anderson. 38 Retinui Andersoni supplementum. Nam quod Schultenus
 post παραπράσσεσθαι inseruit εἰς τὴν κόμην, id et spatium excedit et super-
 vacaneum est, dummodo verbum ἐπεμβαίνειν frequentissima illa notione
 translata accipiamus. Cf. n. 515²². 39 Cum ambiguum esset, utrum Θ
 an Ε esset prima littera, And. et Sch. [ἐπειδὴ] | Θ' ὑπὸ scripserunt. Quod
 mutandum fuit, quia lapide denuo inspecto Ε certum esse pronuntiavit And.
 40 Cf. not. 25. 41 Supplevi. [πιπρά]σκεσθαι Anderson, Schulten; quod
 sententiae multo minus accommodatum existimaverim. 42 Supplevi.
 τ[ὸν] ἐν]δόν Anderson, Schulten. Sed ni fallor hic quoque, ut supra, coloni
 conqueruntur quod tot tantisque molestiis afficiantur etsi procul a via pu-
 blica habitent.

520 Basis inventa Iasi. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl Bull. de
 corr. Hell. XIII (1889) p. 35 n. 2.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Τὸν ἐκ φιλοσοφίας βασιλεύοντα¹ καὶ δικαιοσύ-

Litterae ΕΘΛΠCΩ. Versus 10—12 consulto deleti, 13—15 ab alia ma-
 nu postea adiecti. 1 Fortasse homo privatus, a quo monumentum
 dedicatum erat (not. 4), ipse philosophorum doctrinae studio flagrabat ideo-
 que hanc laudem, quae ut verissima est ita in aliorum eiusdem imperatoris
 monumentorum titulis non legitur (cf. Syll.² 424), addendam existimavit.

5 νη τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα² | τὴν ὕψ'
 ἡλίφ Φλ(άβιον) Κλαύδ(ιον) | Ἰουλιανόν, τὸν μέγιστον | καὶ
 10 θειότατον αὐτοκράτορα Αὔγουστον³ || Ἄλε----- |
 -----|ρ . . τ -----θεος⁴ | Ἰασέων ἡ βουλὴ καὶ
 15 ὁ | δῆμος καθιέρωσεν || εὐτυχῶς.

² Usus verbi διαλαμβάνειν aliunde non notus; videtur enim fere idem ac καταλαμβάνειν 'occupare' esse, ut omnis orbis terrarum quasi possideri et teneri dicatur Iuliani virtutibus; qua in re fortasse praepositione διὰ usus est ut diversas partes orbis quasi usquequaque diffusa virtute attingi indicaret. Nisi hoc probatur, ex significationibus aliunde notis verbi una si quid video ornandi in censum venit, qua vi praecipue participium διειλημμένος itemque Latinum *distinctus* usurpatur. Cf. Plat. Phaedon. 110 B ἡ γῆ — ποικίλη, χρώμασι διειλημμένη. Sed hoc minus aptum, quia varietatis notionem habet a tituli loco alieniorem, siquidem non aliae alibi, sed eadem ubique per omnem orbem Iuliani virtutes cernuntur. ³ A. 364—363 p. Chr. n.

⁴ Non cognomina vel laudes Iuliani hos tres versus excisos habuisse, sed eius appellationem finitam fuisse voce Αὔγουστον, recte statuunt editores. Nam Christianos vel alios Iuliani inimicos imprimis in proprium nomen saevituros fuisse consentaneum est. Ne id quidem dubium est, quin hominis privati nomen hic fuerit, cuius dedicationem postea ad se ipsam transtulerit civitas Iasensium. Quod vero id ad parsimoniam populi refert, qui maluerit statuae quae iam erecta erat inscriptionem mutare quam alteram suis impensis ponere, nequeo probare, quia post mortem Iuliani sane non erat cur Iasenses inviti ei monumentum dedicarent, ipsius principatus vero tempus perbreve fuit, cum tamen signum vixdum collocatum sic mutatum esse minime probabile sit. Longe aliter res se habet, si illum dedicationis auctorem nescio quo crimine accusatum et damnatum sumamus, ideoque a populo cautum ne eius memoria monumento in publico collocato ad posteros propagaretur. Cf. n. 123². 248, 124 sqq. Quod v. 12 extr. θεο[τ]ς fuisse coniciunt editores, non improbabile est, sed etiam de tali supplemento, quale est Ἀλέ[ξανδρος τοῦ δεῖνος τῆς δεῖνος πόλεως, ὁ καὶ Τιμό]θεος cogitari licet.

521 Tabula marmorea inventa inter rudera Abydi, translata Constantinopolim in museum *Tschinili-kiosk*. Ed. A. Mordtmann Mitth. des arch. Inst. in Athen IV 1879 p. 307. Cf. quae disputavit Zachariae von Lingenthal ibid. p. 312 sqq.

----- | εἰ δέ τις [τολήμσει παραβῆναι ταῦτα, θεσπίζομεν αὐ-
 τὸν] | στρατιᾶς ἐκτίπτ(ε)ιν καὶ ----- ποινῇ ὑπο]βάλλε-

σθαι, τόν τε τήν ἀρχήν ἔχον[τα τ]ῶν σ[τενῶν¹] | πεντήκοντα
 5 χρυσοῦ κατατιθέναι λίτρας εἴ(γ)ε² οἴψ||δήπως³ τρόπῳ παραβα-
 θῶσιν οἱ τύποι⁴ τῆς ἡμετέρας εἰσεβ(ε)ίας. ἀγρυπν(ε)ῖν γάρ
 αὐτὸν καὶ πολυπραγμον(ε)ῖν | ἕκαστα βουλόμεθα, ὥστε μηδένα
 κακουργοῦντα | λανθάνειν. ταῦτα δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς προτεθῆναι
 τοῖς τόποις ἐθεσπίσαμεν⁵ καὶ στήλαις ἐνχαράττεσθαι λιθίναις ||

Litterae ΑΔΕΖΘΞΠCVCYΘ. 4 De hoc magistratu cf. not. 7. Quem cum propter Ioannis Malalae locum perperam intellectum ab Iustiniano institutum opinaretur Mordtmann, huic egregio principi hanc legem vindicavit. At Zachariae, ut erat iuris Byzantini insigniter peritus, Anastasium I (494—518 a. Chr.) has litteras ad praefectum urbis Constantinopolitanae, ut quidem videretur, dedisse coniecit, praesertim quia sermonis quaedam proprietates (not. 4) huius potissimum tempori convenirent. Cf. etiam not. 3. Ceterum v. 1. 2 supplevit Zachariae. Multa praefecti fretorum hic indicatur, non pecunia cautionis causa deposita, quae Mordtmanni sententia fuerat. Zachariae. 2 ΕΙΤΕ lapis. Emendavit Zachariae. 3 In Iustiniani Novellis, quantum observaverim, constanter οἴσοσιν aut, quod longe frequentissimum est, οἴσοδήποτε usurpatur. Cf. Nov. XII, 3 p. 96, 22 οἴψδῆποτε τρόπῳ. LII, 4 p. 297, 27. LVIII p. 315, 16 καθ' οἴονδῆποτε τρόπον. XLVII, 4 p. 284, 7 καθ' οἴονδῆποτε σχῆμα. XL, 4 p. 260, 23 καθ' οἴουδῆποτε προσώπου. LIV, 2 p. 307, 24 ἢ ἐτέρῳ οἴψδῆποτε εὐαγεῖ οἴκῳ. Similiter ὁσηδῆποτε LII, 2 p. 298, 18. Contra οἴσοδήπως neque illic neque alibi inveni. Aliam item insolentiorē huius pronomini formam habes supra n. 515, 16 οἴψδῆπτινιοῦν τρόπῳ. 4 Mandata imperatoris (διατάξεις) pluribus exemplaribus inter se ad litteram consentientibus descripta (ἐγράφη τὰ ἰσότυπα τῷ ὁσιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας κτλ. Nov. VI epil. 2 p. 47, 29. Similiter VII epil. p. 63, 35. ἐμφανῇ καταστήσεις ταῦτα ἡμῶν τὰ θεῖα παραγγέλματα ἐπὶ πράξεως ὑπομνημάτων. καὶ προθήσεις δὲ τὸ ἰσότυπον αὐτῶν δημοσίᾳ. XVII, 16 p. 126, 24 sqq. ἐγράφη τὸ ἰσότυπον octies alio semper nomine casu dativo adiuncto recurrit Nov. XXII epil. p. 186, 33 sqq.) quoqueversus dimittebantur in provincias. Quod negotium verbo διατυποῦν (Nov. III prooem. p. 48, 20. VI, 4 p. 36, 30. ibid. epil. 4 p. 47, 25), ipsa exemplaria rescripti τύποι appellabantur, ac iam omnino nulla inter singula apographa facta distinctione nomen τύπος quamlibet principis διατάξιν significare coepit. Sic θεῖος τύπος est Nov. XXII, 2 p. 149, 3. LIII, 4 p. 303, 4. LIX, 4 p. 317, 29. πραγματικὸς τύπος LXIX prooem. p. 349, 25. κατὰ δύο πραγματικὸς τύπους LIX prooem. p. 317, 15. θεῖου πραγματικοῦ τύπου LIV, 2 p. 307, 36. οὐ προσέξεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ θεῖον ἡμέτερον πραγματικὸν δείκνυσι τύπον ὑπὲρ τούτων γεγραμμένον XVII, 4 p. 119, 35. Quod hic de una lege pluralis οἱ τύποι est, cum Iustiniani Novellae ea mente semper singularem habeant, haud leve aetatis indicium iudicavit Zachariae, namque in Anastasii constitutionibus id etiam alibi occurrere (Monatsberichte der Berl. Ak. 17. Febr. 1879). Item τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας optime in Anastasium quadrare demonstravit coll. Cod. Iust. XII, 20, 6 (21, 2), 1 hanc nostrae pietatis liberalitatem. XII, 37 (38), 16, 7 saluberrimas nostrae pietatis ordinationes. 5 Verbum de eis quae princeps iubet in Novellis

10 ἐνπηγνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάττῃ, ὥστε καὶ τοὺς | ἀπαι-
τοῦντας καὶ τοὺς ἀπαιτουμένους ἀναγινώσκ(ε)ιν | τὸν νόμον, καὶ
τοὺς μὲν δεδιότας ἀπέχεσθαι τῆς ἀπλησ(τ)ίας, τοὺς δὲ θαρροῦν-
τας μὴ ἀνέχεσθαι βλάβης, καὶ τὸν | περίβλεπτον κόμητα τῶν
15 στενῶν⁷ ἀεὶ τὴν ἀπ(ε)ιλὴν || ἐν τοῖς (γ)ρά(μ)μασιν⁸ ὁρῶντα τὴν
ἐν τοῖς ἔργοις π(ε)ῖραν εἰ ῥα|θυμῆσῃ προσδέχεσθαι.

Γνώσ(ε)ις συνηθειῶν⁹ ὅς παρ(ε)ῖχον πρὸ ἐτῶν εἴκοσ(ε)ι | καὶ
εἴκοσ(ε)ι δύο τῶν στενῶν οἱ ναύκληροι, ὡς πολυπραγμο|νῆσας

perfrequens. Praecipue allatis rationibus ad ipsum iussum transiri solet formula θεσπίζομεν τοῖνον. Cf. Nov. I, 2 p. 6, 5. LXVI, 4 p. 340, 27. LXVII, 1 p. 344, 24, ut pauca exempla ex ingenti multitudine ascribam. 6 Latinum *spectabilis*, quo secundum dignitatis ordinem inter supremos magistratus illius aetatis significatum esse notum est, Graece plerumque περίβλεπτος sonat; cf. Novell. VII epil. p. 63, 5 sqq. φυλάξουσιν δὲ αὐτὸν (τὸν νόμον) οὐδὲν ἧττον καὶ οἱ τῆς ἡμετέρας πολιτείας ἄρχοντες, μέζους τε καὶ ἐλάττους, πολιτικοὶ τε καὶ στρατιωτικοί, καὶ διαφερόντως οἱ πανταχόσε τῶν διοικήσεων ἐνδοξότατοι ἔπαρχοι τῶν ἱερῶν ἡμῶν πραιτωρίων, οἳ τε τὰς μέσας ἔχοντες τῶν ἀρχῶν, οὓς δὴ περιβλέπτους καλοῦσι, φαμέν δὴ ἀγουστάλιον τε καὶ ἀνθυπάτους καὶ τοὺς περιβλέπτους κόμητας τοὺς τε ἄλλους καὶ τὸν τῆς ἐφίας. 7 De hoc comite ab Iustiniano instituto Mordtmann provocat ad Ioannis Malalae XVIII p. 432, 14 sqq. ed. Bonn. καὶ ἀκούσας ταῦτα ὁ αὐτὸς βασιλεὺς ἐποίησε κόμητα τῶν στενῶν τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ὃν ἐκέλευσε καθῆσθαι ἐν τῷ λεγομένῳ Ἰερῷ εἰς αὐτὸ τὸ στόμιον τοῦ Πόντου, Ἰωάννην τὸν ἀπὸ ὑπάτων, ἀποστείλας αὐτὸν μετὰ βοή-
θείας Γοτθικῆς. At illic non, ut hic, de Hellesponto dicitur, sed manifesto de Bosporo, neque de officio recens instituto, sed de homine per belli imminentis tempora illuc misso cum militibus qui Hunnos arceret, quae res ab huius tituli argumento alienissima est. Quare sine dubio verum vidit Zachariae, cum hunc comitem interpretaretur praefectum navium illic navigationis et mercaturae tutandae causa collocatarum (cf. κλασσικοὶ v. 24. 25. 26. 28). 8 ΠΡΑΓΜΑCIN lapis. Emendavit Zachariae tam ingeniose quam probabiliter. Proximum ῥαθυμῆσῃ utrum coniunctivus aoristi sit ab εἰ pro ἐάν pendens, an indicativus futuri perperam scriptus, vix discernas. 9 Byzantinorum aetate ex consuetudinis notione haec vox in significationem vectigalium quae pendi consueverunt (κέρδη, ἃ δοκεῖν εἶναι νόμιμα πεποιήκεν ἡ συνήθεια Synesius epist. 62) transiit, cuius usus perfrequentis in Thesouro H. Stephani adscribuntur cum alia exempla tum Leonis Imp. Tacticorum 19, 18 παραγγέλλης καὶ τοῖς ἄρχουσι μηδένα τῶν ὑπ' αὐτοῖς στρατιωτῶν ἀδικεῖν ἢ τὸ οἰονοῦν δῶρον παρ' αὐτῶν λαμβάνειν ἢ τὰς λεγομένας συνηθείας. Haec dona classiariis navium Hellespontum custodientium a navigantibus offerri solita cum praeter consuetudinem augerentur hominum avaritia, imperator cum explorari iussisset quanta antiquitus fuissent (v. 17—20), in reliquum tempus ne plus peteretur interdicit gravibus poenis propositis et militibus (v. 1. 2) et eorum praefecto (v. 3—6), ni paruisent. Iniuria haec praecepta a Mordtmanno de portoriis quae in fiscum imperatoris redigerentur intellecta esse

20 ὁ ἐνδοξώτατος ἑπαρχος τῆς πόλεως¹⁰ ἀνήγαγεν ἢ τῇ ἡμετέρᾳ εὐσεβ(ε)ίᾳ, ἄστινας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μετὰ ταῦτα προσήκει μόνας διδόναι οὕτως· |

§ 1 οἱ οἶνηγοὶ πάντες οἱ τὸν οἶνον κομίζοντες εἰς τὴν βασιλίδαν [ταύτην¹¹ πόλ(ε)ιν¹², πλὴν μόνων τῶν Κιλικίων¹³, | κλασσι-κοῖς¹⁴ τῶν στενῶν φόλλ(ε)ις¹⁵ ἕξ καὶ ἑξέστας¹⁶ δύο. ||

§ 2 οἱ ἐληγοὶ καὶ ὀσπρηγοὶ¹⁷ καὶ λαρδηγοὶ¹⁸ κλασσικοῖς τῶν στε-
25 νῶν | φόλλ(ε)ις ἕξ — οἱ Κίλικες ναύκληροὶ κλασσικοῖς τῶν στε-

observat Zachariae. 40 Praefectus urbis Constantinopolis, qui tum inter summos magistratus civiles totius imperii erat, siquidem praefecto praetorio Orientis non inferiorem, sed aequam potestatem habebat, ipsi principi uni subditus. 41 Supplevit Zachariae. [πρὸς] τὴν Mordtmann; cf. proximam notam. 42 ΠΟΛΕΙΝ lapis, quod emendavit Zachariae. π(ώ)λ(η)σιν Mordtmann, in cuius lectione cum violentia mutationis displicet, tum βασιλίδι substantive usurpatum, cui in Iustiniani Novellis semper πόλεις additur, tum denique articulus πρὸς τὴν πώλησιν praeter morem et sententiam additus. Quod contra ΠΟΛΕΙΝ incidisse quadratarium illa aetate nemo mirabitur, neque quicquam in Novellis frequentius est quam Constantinopolin τὴν βασιλίδαν ταύτην πόλιν appellari. Cf. Nov. III prooem. p. 49, 4. III, 2 p. 22, 48. VI p. 35, 25. XIV p. 406, 48. XVII, 3 p. 449, 47. XL prooem. p. 259, 44. L p. 294, 8. LXIII prooem. p. 334, 7. 42.

43 Cilices propterea clementius haberi quam alios navigatores, quia ex illa provincia praecipue nautae classis imperatoriae conscribi soliti sint, observat Mordtmann. 44 Cf. not. 7. 45 Hic intellegi videtur is quem F. Hultsch Gr. u. röm. Metrologie p. 344 sqq. follem monetarium dicit, i. e. nummus aëneus qui inde ab Iuliani imperatoris aetate ducentesimam duodenonagesimam solidi partem valebat. Sex folles igitur dimidia pars siliquae (not. 24) sunt. Ceterum unaquaeque navis tantundem pendit, sive plus sive minus mercium vehit, id quod in portorio quidem permirum esset, huius vero generis vectigali (cf. not. 9) accommodatissimum est. 46 Sextarios vini. Cf. F. Hultsch Gr. u. röm. Metrologie p. 403 sqq. 47 Cave hac nominis forma abutæris ad defendendam ficticiam formam ὀσπρον vel ὀσπρεον. Nam utique tunc η pronuntiatione iam in τ abierat, ut ὀσπρηγός eodem contractionis genere in ὀσπρηγός abiret, quo πείν ex πειν, κυρεία, ταμείον, ὑγεία ex κυρεία, ταμείον, ὑγεία nata sunt. 48 Cf. Corpus Gloss. Lat. ed. Goetz II p. 358, 48: λάρδος· *laridus*. Alibi sane hoc adiectivum quod sciam neque in Graecis neque in Latinis litteris obvium est, sed unum neutrum *laridum* substantive usurpatum. Quid sit brevissime exponit Macrob. Sat. VII, 42 *salita carne quam laridum vocamus*. Ceterum syncopen iam in Latino sermone usitatissimum fuisse, primo apud poetas (Horat. Sat. II, 6, 85 *semesaque lardi frusta dedit*. Ovid. Fast. VI, 469 *pinguia cur illis gustentur larda calendis*), postea etiam in pedestri oratione notum est.

νῶν | φόλλ(ε)ις τρ(ε)ῖς¹⁹ — καὶ ὑπὲρ πρόβας²⁰ κεράτιν²¹ ἐν
καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζ(ε)ιν²² κεράτια δύο.

§ 3 οἱ σιτηγοὶ κλασσιχοῖς τῶν στε|νῶν φόλλ(ε)ις τρ(ε)ῖς καὶ λόγῳ
30 πρόβας σίτου μόδιος εἶς || καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζ(ε)ιν ἐντεῦθεν ἐτέ-
ρους φόλλ(ε)ις τρ(ε)ῖς.

19 Haec verba manifesto parenthesin efficiunt, qua statuitur ut Cilices dimidiam modo partem pendant. Nam si illa καὶ ὑπὲρ πρόβας — κεράτια δύο non ad omne genus (ἐλληνοί, ὁσπρηγοί, λαρδρηγοί) sed ad unos Cilicas spectarent, hi in collatione reliquorum non levarentur, sed multo graviora onera eis imponerentur. 20 Zachariae conferre iubet Cod. Iust. XI, 23 (22), 1 (366 p. Chr. n.): *nautici apud praesidem vel magistratum acta confiteantur incorruptas species (se) suscepisse, eorumque apud quos deponitur ista testatio, praesens adspectus probet nihil in his esse vitii. quod eo tempore, quo ad sacrae urbis portum pervenit, praefecturam iugiter observare praeceptum est.* 21 Nummus qui Latine *siliqua* appellatur, illa aetate solidi pars vigesima quarta, folium duodecim pretio. Cf. Hultsch l. l. p. 345. 22 'Si in ipsis oppidis Sesti vel Abydi onera in naves imponentur'. Mordtmann. At neque id verbum ἐκπορίζειν significare potest, neque cur sic maius vectigal exigatur perspicias. Adde quod ita utique adverbium ἐντεῦθεν, quod v. 30 est, necessario etiam hoc loco addi debuit. Quare non est cur dubitetur quin recte Zachariae tria quae cuique navi pendenda sint vectigalia distinxerit, cum invehantur in portum, cum probentur merces, cum evehantur. Et hoc quin ἐκπορίζειν significare possit, non est dubitandum, siquidem origo et compositio verbi cum hac notione convenit; cf. ἐκπορεύειν. Plerumque sane illa vox vim simplicis πορίζειν, comparare, curare ut aliquid praesto sit, habere solet.

522 Exigua basis marmorea, delata ex ora Asiana in insulam Symen. Edd. F. Dürnbach et G. Radet Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 267 n. 5 (E. L. Hicks Journ. of Hell. studies VIII p. 113).

5 Ποῦλχερ | κοινωνῶν¹ | λιμένων² Ἀσίας οἰκο|νόμος³ ἐν |
Ἰασῶ.

Litterae AE. 1 Publicanos plerumque non singulos singula vectigalia redimere consuevisse, sed societates eius rei causa constitutas esse in vulgus notum est. Quare qui plerumque δημοσιῶναι dicantur Graece (cf. n. 440, 9. Syll.² 334, 5 sqq.), eosdem hic κοινωνούς audire eo minus mirandum est, quia etiam Latine nudum *socii*, publicanorum appellatione non adiuncta, aliquando hoc genus hominum significat. Cf. Cicero ad fam. XIII, 9, 4: *quamquam tibi praesens commendavi ut potui diligentissime socios Bithyniae.* D. et R. 2 *Portoria* Romani intellegebant vectigalia eorum quae importarentur aut exportarentur terra marique. Etenim in lege de Termessibus

C. I. Lat. I, 204 II, 34 sqq. (Bruns Fontes iur. Rom.⁶ p. 94 n. 14) *portorieis terrestribus maritumeisque* est. Iam cum constet eadem latiore vi etiam *portus* pro portorio usurpari (cf. inscriptionem oppidi Africani mediterranei *Zraia* C. I. Lat. VIII, 4508, 4. 5 *lex portus post discessum coh(ortis) instituta*), ne Graecum quidem λιμήν necessario ad portorium maritimum referendum est, etsi propter situm Iasensium oppidi id certe omnium maxime probabile iudicaveris. D. et R. Ceterum ἀρχώνης λιμένων est n. 480, 2. 525, 5. 3 Hanc Graecam Latini *vilicus* interpretationem esse apparet ex titulo C. I. Lat. III, 447 ubi v. 1. 2 est *Felici Primioni XXXX port[uum] Asiae vilic(us)*, v. 3. 4 vero Φήλικι Πρεμίωνος κοιν(ωνῶν) μ' λιμέν(ων) Ἀσίας οἶκον(όμος). Mommsenus sane κοιν(οῦ) et λιμεν(ικῶν) supplevit, sed aliud monstrat titulus Iasensis. Pulchrum servum potius quam libertinum existimaverim.

523 Ara exigua laesa a dextra, inventa Ephesi prope portam qua Magnesiam itur, exstat Londinii in museo Britannico. Edd. Wood Ephesus, Inscr. from the city and suburbs n. 17. Th. Mommsen C. I. L. III, 6081. E. L. Hicks Greek Inscr. in the British Museum III, 2 p. 201 n. DLXIV.

Κατ' εὐχὴν Ἐάρινο[ς] | Σεβαστοῦ ἀπελεύθ[ε]ρος, ταβλάριος¹
5 ἐπα[ρ]χίας Ἀσίας, || ἀνέθηκεν.

Litterae volgares praeter ΠΣΥ. Verba Romano more signo < interposito distinguuntur, sed ita ut KATEYXHN unius vocis instar sit. Supra hunc titulum eadem Latino sermone enuntiantur sic: *Earinus | Aug(usti) lib(ertus) tabular[ius] provinc(iae) Asia[e] d(edit) d(icavit)*. 4 In tabulario procuratoris principis, qui vectigalia ex Asia provincia in fiscum imperatoris redeuntia curabat, officiales (*tabularios*) fuisse partim servos, partim liberos Augusti, etiam alii tituli Ephesii docent (C. I. Lat. III, 6082, 48 sqq. [et] sic ara defend[etur] ab iis, qui sunt in tabulario Ephes[i]. III, 6077, 7 sqq. *collegia lib(ertorum) et servorum domini n(ostri) Aug(usti) i(nfra) s(crupta). Magnum et Minervium tabulariorum*). Idem Hicks ad hunc titulum satis multis exemplis ex aliarum provinciarum titulis repetitis etiam alibi institutum fuisse docet; qui tituli plerumque tabularios definite liberos Augusti vel Augustorum appellant.

524 Tabula marmorea inaedificata Thyatiris (*Ak-hissar*) in templo Turcico quod vocatur *Ainali-djami*. Ex ephemeride cui inscriptum est Ἀρμονία, Smyrnae 5. Iunii 1896, expressit P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 262.

Οἱ τοῦ σταταρίου¹ ἐργασταὶ | καὶ προξενηταὶ² σωμάτων | ἐτίμησαν
 5 καὶ ἀνέθηκαν | Ἀλέξανδρον Ἀλεξάνδρου || σωματέμπορον³, ἀγορα-
 νομήσαντα τετράμηνον⁴ ἀγνῶς | καὶ ἐπιδόντα ἐκ τῶν ἰδίων τῇ
 πόλει | πολυτελῶς ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις⁵.

1 Nomen ceteroqui inauditum forum, in quo mancipia veneant, significare recte ex huius tituli argumento colligit Wolters. Ne mihi quidem substantivi *statarium* ullum praeterea exemplum notum est, neque adiectivi *stataris* sic usurpati, ut cum illa notione aliquam necessitudinem habeat, nisi forte sic intellegendus est locus Panegyrici in Theodosium c. 34: *an sustinere te coram et solum oculorum tuorum ferre coniectum ille quondam domus tuae neglegentissimus vernula mensularumque servilium statarius lixa potuisset*. Nam utique statarius miles et similia, quae comparant interpretes, ab huius loci sententia alienissima, cum servilis originis significatio cum contemptu ei maxime accommodata sit. At subiit animum meum suspicio hunc statarium lixam ex prava loci Liviani XXX, 28, 3 lectione natum esse, ubi codex Puteanus quidem exhibet *nec Scipioni aut cum Syphace, inconditae barbariae rege, cui Statorius semilixa docere exercitus solitus sit*, — *rem futuram*; neque dubitari potest, quin hoc nomen proprium se recte habeat, collato XXIV, 48, 9 *Q. Statorio nomen fuit, qui ad regem (Syphacem) remansit*. At libri familiae Spirensis illic legunt *stataris semilixa*. Nonne veri simile est, eiusmodi exemplari annalium Livianorum usum scriptorem panegyrici vocabulum non intellectum, quod ei gravissimum convicium esse videretur, in librum suum transtulisse? 2 Proxenetā appellatur cuius opera inter emptorem et venditorem convenit. Cf. Martial. epigr. X, 3, 4. Seneca epist. 149, 1. Quicumque igitur Thyatirenus servo opus habebat, unum ex his proxenetis adibat ut per eum a mangone (not. 3) mancipium emeretur. 3 Nomen inferiore aetate non infrequens de eis quibus servos emere et vendere negotium et victus erat. Cf. Artemidor. Onirocrit. III, 17: ἀνθρώπους πλάσσειν ἀγαθὸν παιδοτρίβας καὶ παιδευταῖς. — ἀγαθὸν δὲ καὶ σωματεμπόροις καὶ πένησιν. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐμπορίας πολλὰ καὶ μεγάλα κερδανούσιν, οἱ δὲ πολλοὺς κτήσονται οἰκέτας. Apparet hunc Alexandrum magnam quidem servorum copiam peregre in forum Thyatirenum invexisse, singillatim vero eis divendendis non multum operae impendisse, sed hoc negotium proxenetarum industriae et dexteritati commissum fuisse. 4 Cf. n. 483¹⁰. 5 Natales imperatoris omniumque qui domus Augustae sunt itemque dies quo ille rerum potitus sit intellegi videntur (cf. n. 56, 5. 6). Adiectivum ἐορτάσιμος eadem notione usurpatum habes apud Plutarchum Aetia Romana 25 p. 270 A: οὕτω καὶ τῶν ἡμερῶν τὰς μὲν οἶον ἀρχὰς καὶ κυρίας ὥσπερ εἴρηται τρεῖς οὔσας ἐορτασίμους καὶ ἱερὰς ἔθεντο et in titulo Laginensi Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 157 n. 63, 3 sqq. καὶ τὸ γυμνασιαρχῆσαι πάσαις ταῖς ἐορτασίμοις καὶ ἐπισήμοις τῆς θεοῦ ἡμέραις. Idem fere, quod hic ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις est, Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 278 n. 739 IX, 96 verbis ἐν ταῖς [ἐπι]σ[ή]μοις κ[α]τ[α] σεβ[α]σ[τ]ίοις ἡμέραις enuntiatur.

525 Ara quadrangula, Halicarnassi (*Budrun*) in domo Akbujuk oglu Hassan. Exscripsit E. Szanto, ed. Rostowzew Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX (1896) p. 127.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | [Κ]αλόκαιρος καὶ Εὐτύχ[ης, | π]ραγματ(ευταί¹)
 5 Μ(άρκου) Ἀδρ(ηλίου) Μινδ[ί]ου Ματιδιανοῦ Πωλλ[ί]ου²,
 ἀρχώνου³ μ' λι[μ]νίων Ἀσίας⁴ καὶ ἐπι[τ]ρόπου⁵ Σεβ(αστοῦ)

1 Cum *πραγματευταί* qui in titulis inveniuntur plerique servi, pauci libertini sint, Th. Mommsen apud Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. ad n. 2057 sine dubio recte hanc vocem Graecam ex Latino *actor* expressam iudicavit. Neque vero *actor quadragesimae Galliarum* (C. I. Lat. VI, 8594, 9) hic indicatur, sed Calocaerus et Eutyches privati Mindii Matidiani actores eiusdemque servi, non liberti, fuerunt. Rostowzew p. 139. 2 Nomina *M. Aurelius Matidianus* hominem indicant, qui cum servus Matidiae natu minoris, Antonini Pii materterae (Prosopogr. imp. Rom. II p. 354 n. 278) fuisset, ex eius hereditate (cf. Fronto p. 38 Naber) ad M. Aurelium pervenerat atque ab eo manumissus erat. Postea a Mindio Pollione nescio quo adoptatus est. Mindios complures in Matidiae bonorum administratione occupatos novimus ex titulis, ut C. I. Lat. VI, 9024, 6 sqq. *Mindius Secundus procurator Matidiae Aug. f.* Rostowzew p. 138. 3 Disputatione doctissima et subtilissima Rostowzew p. 128—136 id quod iam alii ex parte perspexerant plane ad liquidum perduxit, societates publicanorum, quae primis principatus temporibus etiamtum mansissent quales liberae reipublicae aetate fuissent, paullatim cessisse conductoribus, qui singuli singula provinciae cuiuspiam publica tota redimerent. Cuius rei cum rarissima exempla ante medium saeculum p. Chr. n. primum inveniuntur (Suet. Vespas. 4: *publicum quadragesimae in Asia egit* (T. Flavius Sabinus Vespasiani pater) *manebantque imagines a civitatibus ei positae sub hoc titulo: καλῶς τελωνήσαντι*. Plinius Nat. hist. VI, 84: *Anni Plocami, qui maris Rubri vectigal a fisco redemerat* Claudii principatu), in plerisque provinciis, de quibus ex titulis aliquid intellegere liceat, intra secundum saeculum societates illae evanuerunt. Praeter Asiam id Rostowzew praecipue de Illyrico et Africa subtilissima argumentatione evicit, idemque hoc locationis genus iam unum respici a Divis fratribus Digest. L, 6, 5, 10: *conductores etiam vectigalium fisci necessitate subeundorum municipalium munerum non obstringuntur*. Nam cum ei qui illis societatibus intersunt, *publicani* aut *socii* (n. 522¹) appellari consueverint, *conductores* sunt qui singillatim publica redemerunt. Talem fuisse etiam Mindium Matidianum R. inde colligit, quod Calocaerus et Eutyches ipsius, non societatis, actores appellarentur. At haec opinio, ni fallor, vocabulo ἀρχώνης refellitur. Etenim n. 480, 2. 3, ubi id bis redit, Latinum exemplum utrobique *promag(ister)* habet. Neque ipsa origo et compositio suadet, ut conductorem intellegamus. Quare hic quoque de societatis publicanorum sive magistro sive promagistro accipiendum est. 4 Cf. n. 522². 5 Hominem eundem simul conductorem portorii et procuratorem imperatoris cuius

10 καὶ βιθυ|νιάρχου⁶ δις καὶ ἀσιάρχου⁷ ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῃ⁸,
τὸ τελώνιον κα[ι] | σὺν αὐτῷ στοὰν σὺ[ν] | τῷ παντὶ κόσμῳ
15 ἀ(π)[ὸ⁹] | τῶν θεμελίων κατε|σκεύασαν καὶ τὴν || Ἀφροδίτην¹⁰
ἐχρύσωσαν.

inter mancipēs negotiatoresque iurisdictio esset (C. I. Lat. VIII, 11813, 3 sqq.) fuisse opinatur Rostowzew, eaque re quasi quendam transitum paratum esse ad instituta saeculi p. Chr. n. tertii, quo iam locatione conductione abolita omnia vectigalia a procuratoribus eorumque adiutoribus et officialibus exigenterentur. At quae de Mindii condicione not. 3 exposui, huic coniecturae neutiquam favent, neque omnino video, quo iure quispiam ex hoc titulo colligat, eodem tempore Mindium Matidianum omnes qui hic recensentur honores gessisse. Immo de uno ex iis, duplici bithyniarchae sacerdotio, ne licet quidem sic statuere, nisi sumas δις negligenter pro τὸ δεύτερον scriptum esse, cuius rei rursus ne levissima quidem ratio reperitur. Quod contra quid est frequentius, quam praeteriti temporis officia honoris causa adiungi ei, quod tum ipsum gerit quispiam cum monumentum dedicatur? Cf. n. 480, 2—6. Sequitur, ut definiri omnino nequeat, cuius potissimum generis procurator fuerit Mindius Matidianus Pollio. 6 Cf. n. 528¹⁰. 7 Cf. n. 498³. 8 Cf. n. 489⁷. 9 AN apographum. Emendavit Rostowzew. 10 Sacellum cum simulacro Veneris in teloneo fuisse apparet. R. Cf. simillimum exemplum arae et simulacri Isidis in teloneo collocatorum n. 496, 12.

526 Philadelpheiae ad fontem prope viam, passibus circiter centum ab oppidi porta orientali. Ex Sherardi schedis ed. Boeckh C. I. G. 3436.

Σεουῆρος Σεβαστο(ῦ)¹ ἀπελεύθερος, βοηθός² ἐπιτρόπων³ | ῥε-

Litterae ΕΘΜΠCΦ. 1 CEBACTOC. Et propter nomen Σεουῆρος et quia uxor Ἀργηλία appellatur v. 4 non certum quidem, sed tamen perquam probabile est, inscriptionem priore parte tertii p. Chr. saeculi scriptam esse. 2 Latina appellatio *adiutor* praecipue in eis usitata est, qui iussu magistratus superioris, qui censum per provinciam aliquam agit, in unaquaque civitate negotia census perficiunt, ut ap. Orelli-Henzen 2156 *adiutor at census provinciae Lugdunensis*. Tamen de huius generis adiutore hic non licet cogitare, cum quia id negotium plerumque tribunis militum, praefectis cohortium vel equitum mandari solebat (Mommsen Röm. Staatsrecht II, 2 p. 1093 not. 2), libertus Augusti vero in eo officio versatus sine exemplo est, tum quod in titulis cum huic officialium generi, tum magistratibus quos hi adiuvant semper aut *censoris* vel *censitoris* appellatio tribuitur aut certe census agendi negotium definite enuntiatur. Cf. Orelli-Henzen 2156, 7. 8 *adiutori ad census provinciae Lugdunensis*. 6519, 4 *adiut(or) ad*

γιῶνος⁴ Φιλαδελφηνῆς, ἀγοράσας σορὸν μετὰ τοῦ ὑποκλειμένου
 λιθίνου σχήματι β(ω)μοῦ⁵ ἐν ἡρώ(φ)⁶ Κ(λ)εισθένους⁷ | κατε-
 θέμην Αὐρηλ(ίαν) Ποίαν τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτάτην ||
 5 σύνβιόν μου.

cens(us) ex sacra iussione (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II, p. 215 not. 4). C. I. G. 3497, 15. 16 ἐπὶ κῆνσον τοῦ Σεβ(αστοῦ). 3754, 2 sqq. ἐπίτρο(ο-
 πος) τῶν Σεβ(αστῶν) ἐπαρχείας Γαλλίας Ἀκυτανικῆς ἐπὶ κῆνσον. Quare cum
 hic nihil eiusmodi legatur, potius eos procuratores, qui in provinciis se-
 natoriis redditus fisci Caesaris curarent, in singulis territoriis liberos prin-
 cipis adiutores (βοηθοὺς) habuisse existimo. Haud raro in titulis occurrunt
 servi aut liberti principis *adiutores tabulariorum* (Ephem. epigr. V p. 699),
 nonnumquam addito *fisci* vel *tributorum*, unde apparet eos in negotiis pro-
 curatorum occupatos fuisse. Utrum mera neglegentia sermonis hic adiutor
 procuratorum dicatur qui tabularii potius procuratoris adiutor fuit, an haec
 officia discernenda sint, in medio relinquo. 3 Etsi magistratus superiores
 qui censui per provinciam aliquam agendo praesunt, si non senatorii, sed
 equestris ordines sunt, aliquando *procuratores* (ἐπίτροποι) appellantur (Momm-
 sen Röm. Staatsrecht II 23 p. 4093 not. 4), tamen propter ea quae not. 2 ex-
 posui de eo quidem genere hic non est cogitandum. Quodsi notissimum illud
 procuratorum genus in censum venit, mireris pluralem, quoniam in singulis
 provinciis singulos eiusmodi rei pecuniariae administratores fuisse constat.
 Sed videtur procuratorum provinciae satis frequens vicissitudo fuisse, cum
 officium adiutoris multo stabilius esset, ita ut sane idem homo plurimum pro-
 curatorum qui se excepissent adiutor appellari posset. 4 Urbis Philadel-
 phenorum ager vel territorium. Ex Latinis titulis complura huius notionis
 exempla attulit Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 16 not. 2, apud Graecos
 plerumque Graeca vocabula (ἔροι, διοίκησις) repperiuntur. Ceterum genetivum
 ab integra officii appellatione βοηθὸς ἐπιτρόπων, non a proximo nomine ἐπι-
 τρώπων pendere in propatulo est, quia procurator quidem totius provinciae
 erat, adiutor vero unius territorii Philadelpheni. 5 ΒΙΟΜΟΥ. Boeck-
 hius ὑποκλειμένου et λιθίνου masculini generis esse et ad βωμοῦ attributive
 referenda opinatur. At vereor ut quisquam Graecus dixerit ὁ σχήματι βω-
 μός ut lapidem figura arae significaret. Immo manifesto λιθίνου quidem
 neutrum est substantive usurpatum, βωμοῦ vero a σχήματι pendet, ut sen-
 tentia sit 'cum supposito opere lapideo arae figura elaborato'. 6 ΗΡΩΙΟ.
 7 ΚΑΕΙCΘΕΝΟΥC. Emendavi. Κα(λ)ισθένους Boeckh multo violentius.

527 Lapis fractus undique praeter inferiorem partem et ad-
 modum detritus, in vico *Tschindere-Köi* sito supra Hierapolin et
 vallem Maeandri edito loco; sed indigenae referebant illuc delatum
 esse ex loco sito prope *Göxlar* (Thiunta). Ed. J. G. C. Anderson
Journal of Hell. stud. XVII (1897) p. 444 n. 14.

-----ον.

[Ἐπὶ στρατηγοῦ Θεοφίλου τοῦ β' νεωτέρου¹, μηνὸς δεκάτο[υ
-----, | ἔδοξε τῶν Ἱεραπολειτῶν τῇ βουλῇ ἐπὶ τῶν ἀρχα[ι]-
ρσιῶν². [τοὺς παραφύλα[κας³ τὸ λοιπὸν⁴ ἀπ' ἑαυτῶν⁵ ἐν ταῖς
5 κώμαις ποιεῖσθαι ἐπιδη[μίαν, ἐφ' ᾧ τε⁶ || μηδὲν ἕτερον⁷ αὐτοῖς
παρέχειν⁸ ἢ μόνον ξύλα καὶ ἄχυρα καὶ μον[ήν, ἄλλο δὲ μη-
δὲν | μηδενὶ ἄλλῳ ᾧ ἂν ποτε τρόπῳ. ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα
ποιήσῃ ἢ ἐτέρῳι ποιοῦντι συμ[πράξῃ⁹, ἐ]λεγχθέντα πεποιημέ-
ναι προστείμου ὀνόματι εἰς [τὸ δημόσιον¹⁰ | κατατιθ]έναι αὐτὸν
ὅσα ἂν ἐλεγχθῇ εἰληπφῶς¹¹ παρὰ τινος, ἄτι[μον δὲ | εἶναι¹².

Litterae ΕΘΜΝΞΠΣ. 1 Theophilum Theophili filium (β'), i. e. aetate minorem ex duobus Theophilis, interpretatur Anderson. Sed sic prave idem bis enuntiaretur. Immo ex duobus eiusdem aetatis hominibus, quorum utriusque Θεοφίλος Θεοφίλου nomen erat, natu minor hic est. 2 In comitiis quibus magistratus creabantur etiam aliis de rebus aliquando actum idque definite in litteris decretorum indicatum esse monuit Anderson, qui de ea re affert C. I. G. 2693 c, 2 ἐν ἀρχαιρεσίαις. 2693 d, 1 ταῖς ἀρχαιρεσίαις. Journal of Hell. stud. XV 1895 p. 148 ἀρχαιρετικῆς ἐκκλησίας. Similia leguntur Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 246 n. 9, 2 (Iasi). XII 1888 p. 46 n. 5, 4 (Mylasis). Frequentissima vero in titulis Lyciae est mentio ἀρχαιρετικῆς ἐκκλησίας totius gentis Lyciorum. 3 Supplevit Anderson ex v. 9. 10. 14. De hoc magistratuum genere cf. n. 485⁹. Hierapoli in singulos vicos oppido subiunctos missos esse singulos paraphylacas, sed eos immodicis exactionibus molestissimos fuisse vicanis hic titulus docet. 4 Supplevi. [κατὰ νόμ]ον Anderson dubitanter. 5 Idem hoc sibi vult quod alibi haud raro παρ' ἑαυτοῦ vel οἴκοθεν est, i. e. suis impensis. Cf. Syll.² 409, 7. 15. 737, 454. Adeo eadem atque hic praepositio usurpatur n. 529, 40. 537, 40. 14 ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ. 529, 29. 30 ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς, sed propter articulum τῶν sane paullo alia ratio est. 6 Supplevi. ὥς μὴ Anderson. 7 Supplevi. προσῆκον Anderson. At hoc ὥς μὴ προσῆκον satis languidum mihi videtur, neque perspicio quorsum in Andersoni supplemento referatur proximum ἦ. 8 Facile subauditur subiectum τὰς κώμας. 9 Supplere conatus sum non sine haesitatione. ἢ ἐπιχειρήσῃ πλέον λαβεῖν Anderson. Sed cum is qui plus accipere conatur, quam licet, manifesto contra hanc legem (παρὰ ταῦτα) faciat, quo pacto haec tanquam diversae res distingui possunt? Deinde τὸν ἐλεγχθέντα And. At articulus hic positus si quid video pugnat cum αὐτὸν v. 8, quod A. sane non eiusdem enuntiati esse existimavit, sed in ea re errare videtur. 10 Supplevi. Sane obscuras litterarum ΑΓ relinquo post ΕΙΣ agnoscere sibi visus est Anderson, ideoque εἰσάγειν supplevit. Sed quid est εἰσάγειν τινὰ προστείμου ὀνόματι? Immo quin προστείμου ὀνόματι a κατατιθέναι pendeat non dubium est, ut sit 'pendere multae nomine' vel 'ut multae loco sit'. 11 Quae scriptura in gutturali aspirata inferiore aetate in Asia et potissimum quidem in Caria perfrequens est (cf. Syll.²

καὶ τοὺς] ἐλεγχθέντας παραφύλακας μὴ λαμβάνειν τὰς παρὰ
 10 τῆς¹³ ----- || -----¹⁴ ἡ κωμάρχας ἄκοντας στεφανοῦν
 παραφ[ύλακα, ἀποδοῦναι | αὐτὸν τὸ] ἀργύριον, ἥτις [δ']
 ἂν κώμη βουλευθῇ στεφανῶσαι παρα[φύλακα, ----- |
 ----- παρὰ ταῦ]τα¹⁵ μηθὲν (γ)είνεσθαι¹⁶. εἰ δὲ μή, τὸν
 ὑπεναντίως ποιήσ[αντα μὴ τιθέναι | εἰς τὸ τοῦ Ἀπ]όλλωνος
 ἀναθήματα¹⁷, ὄντος τούτου τοῦ ψηφίσματος[ς κυρίου | καὶ] ἐπέ-
 χοντος.

328²³ ἐκχθρότατα, δεδόχθαι, μετηλλαχότα sim.) eandem hic in labiali occurrere memorabile. 42 Supplevi. ἀτίμως, quod ad proximum εἰληφώς refert, Anderson. Sed 'illicite' vel 'contra legem' haec vox significare nequit, aliam vero notionem huic loco aptam frustra circumspectas. 43 τὰς παρὰ τῆς κώμης τιμάς Anderson, non improbabiler, nisi quod ambigas, utrum hic de honoribus a vico an a civitate (Hierapoli) paraphylacibus decernendis verba fiant. 44 [ἐὰν δὲ | ξυμβῇ τὰς]..... ἡ κωμάρχας^(ας) Anderson. Sed quale nomen feminini generis hic particula copulativa cum comarchorum officio coniunctum fuerit, vix assequaris. Ante κωμάρχας A. litteras ἸΣΛΗΤΙΑΣ dispicere sibi visus est, quae interpreteris [ἐ]σχρατιάς, nisi huius vocis notio alienissima esset a tituli argumento et tenore. Sententia suadet ut potius ἐὰν δέ τις ἀναγκάζῃ vel simile aliquid scriptum fuisse suspiceris. 45 Supplevi. πρὸς ταῦ]τα And. 46 ΤΕΙ ΝΕΣΘΑΙ, quod retinuit Anderson. Sed πρὸς ταῦτα μηθὲν τείνεσθαι quid sibi velit non assequor, quare lenissimam medelam adhibui. 47 τὸν ὑπεναντίως ποιήσ[αντα ἔξιν | τὰ] Ἀπόλλωνος ἀναθήματα Anderson. Sed id sensu cassum est, nisi voci ἀνάθημα tribueris notionem execrationis, quod ut in litteris Christianis tritum est, sic hic profecto non licet. Adde quod infinitivus futuri ita usurpatus non caret soloecismi crimine. Quod ipse supplevi incertum esse me non fugit. Sed si memineris quantum fuerit inter Graecos eorum qui magistratibus functi essent studium memoriam eius rei dedicationibus ad posteros propagandi, vix negaveris tale quid hic posse scriptum fuisse.

2. Bithynia et Pontus, Cappadocia.

528 Basis lapidis calcarii mollis, Prusiade ad Hypium (*Üsküb-Kassaba*) inaedificata in muro oppidi antiqui. Ed. A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV (1899) p. 428 n. 24 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 24 n. 63).

[Τὸν ἀσύγκρι]τον καὶ Ὀλύμπιον¹ [καὶ | πρῶτο]ν ἐπαρχείας²

Litterae ΘΠΣΥ. 4 In alia inscriptione item Prusiensi Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 474 n. 7, 4. 2 [τὸν ἐκ [πρ]ογόνων βειθυνιαρ-

δόγματι | [κοιν]οβουλίου³ καὶ προή[γορον]⁴ | τοῦ ἔθ[νους] καὶ
5 δεκάπρωτον⁵ || [καὶ π]ολειογράφον⁶ καὶ ἄρχοντα | τ[ῆς] πατρί-

χῶν κα[ὶ] ἀπὸ γένους ἀσύγκριτον καὶ Ὀλύμπιον legi adnotat Koerte, qui inde prius epitheton hic reposuit. Non immerito Cagnat cognomen, quod Hadriano impositum nemo fere ignorat, in homine privato Graeco miratur, nec profecto quem ita appellabant Bithyni quasi alterum Iovem coluisse existimandi sunt. Sed memorabile est, fuisse Prusiade ad Hypium sacra Iovis Olympii, cuius sacerdotium et ludorum agonothesia a nobilissimis hominibus coniunctim cum summo civitatis magistratu geri soleret. Cf. ἱε-
ρέα καὶ ἀγωνοθέτην Διὸς Ὀλυμπίου Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 11. p. 177 n. 8, 3. XXIV 1890 p. 427 n. 23, 4. 5. p. 435 n. 26, 11. 12. Quare nescio an ob hoc officium sacrum optime et singulari munificentia gestum cives hominibus nobilibus aliquando cognomen decreverint ea condi-
cione ut id hereditate ad posterum propagaretur. Nam ipse quidem Claudius Piso eo honore non functus erat cum hoc monumentum erigeretur. 2 Cf. not. 7. 3 Concilium provinciale Bithyniae. Nam etsi haec cum Ponto unam provinciam efficiebat, tamen utraque suum separatim concilium habe-
bat (cf. not. 10). Vox κοινοβούλιον de eiusmodi conventibus etiam n. 490, 12 (Asiae) 568, 11. 12 (Lyciae) usurpatur. In Bithynia vero etiam κοινόβουλος haud rarum est (C. I. G. 3773, 5. Ath. Mitth. XII p. 174 n. 7, 4. p. 177 n. 8, 16. XXIV p. 433 n. 25, 6. p. 435 n. 26, 3), quod mea quidem sententia ab illo nullo modo divelli potest, sed hominem a civitate aliqua in commune provinciae consilium missum significat, etsi fuerunt qui singularum civita-
tum senatores intellegere mallent. Memorabile est, illud officium in Bithy-
nia haud raro perpetuum fuisse, nam plerumque διὰ βίου additur. 4 Ea-
dem officii publici appellatio etiam in alio titulo Prusiensi Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIV p. 435 n. 26, 2 legitur. Etiam alibi pauca exempla occurrunt, ex quibus de natura officii nonnulla colligi licet. Revue archéol.
Troisième série XL 1902 p. 143 n. 18, 9. 10 προηγ[ορ]ήσαν[τα] καὶ [πρεσβεύ-
σα]ντα ὑπὲρ τῆς πόλεως eius negotium fuisse indicat defensionem civitatis,
n. 567, 12. 13 συνήγορον καὶ προήγορον τῆς πατρίδος διηγεκῆ primī editores recte ita interpretati esse videntur, ut adiectivum ad unam vocem προήγορον referrent; itaque συνήγορον esse qui per unam occasionem a civitate ad ipsius causam dicendam eligatur, προήγορον qui perpetuum officium eius iura defendendi habeat. Alibi ille nomine σύνδικος, hic vocabulo ἐκδικος significatur (cf. n. 458⁴⁰). 5 Cf. Brandis ap. Pauly-Wissowa IV, 2 p. 2417.
6 Cf. I. Lévy Revue des études Grecques XII 1899 p. 272. Ex Plinii minoris epistulis X, 79, 3 *quaeritur ergo an qui minor triginta annorum gessit magistratum* (in civitate aliqua Bithyniae) *possit a censoribus in senatum legi* scimus Pompeia lege, quae Bithynis data sit, magistratum institutum esse in singulis oppidis, penes quem lectio senatus esset. Quem Graece τιμητὴν appellatum et per se probabile est et titulo Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 177 n. 8, 13 τιμητεύσαντα confirmatur. Idem magistratus ab hoc ipso officio in vicino Galatae oppido Ancyra tertio p. Chr. n. saeculo nonnumquam βουλογράφου vocabulo significatur (infra

δος καὶ τῆς ἐπαρχεῖ[ας⁷ | καὶ δι]καστὴν ἐν Ῥώμ[η]⁸ καὶ |
 ἀ]γ[ω]νοθέτην καὶ ἐπὶ τ[ῆς πα]τρίδος] καὶ ἐπὶ τῆς μητροπό-
 10 [λεως⁹, || κ]αὶ βειθυ[νιά]ρχην¹⁰ καὶ ἐλλαδάρ[χην]¹¹ | κα]ὶ σ[ε]-

n. 549, 2). Iam cum βουλογραφία lectio senatus sit, πολιτογραφία negotium peregrinos in civitatem recipiendi esse et consentaneum est et multis testimoniis comprobatur. Cf. Diog. Laert. V, 84: δωδέκατος (Ἡρακλείδης) Ἐρυθραῖος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Τήμνῳ. Quo sine dubio spectat magistratus πολιτογράφου, cuius frequens est memoria in Bithynia (Mitth. d. arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 3. XXIV 1899 p. 435 n. 26, 3. 4) et Ancyrae (n. 547, 5. 549, 3). At manifestum est alias in hac re politographorum partes fuisse ac censorum in senatus lectione. Nam unquam uni homini arbitrium permissum fuisse, quis peregrinus civitate donaretur, profecto non est credibile. Immo populus decernebat, sed magistratus erat illum in album civium inscribere, itemque examinare interdum, num laterculus civium recte se haberet. Sic C. I. Lat. III Suppl. 6998, 8. 9 caput ex testamento P. Aeli Onesimi Aug(usti) l(iberti) lapidi incisum est, quo Nacolensium civitati pecuniam legaverat iusseratque *usuras quodquod annis civibus meis dividi polito[gra]p[hia] facta*, i. e. purgatis antea civium tabulis, ne peregrini, libertini, servi munificentiae illius participes essent. 7 Si hos magistratus intellegeremus, neque facile dictu esset, quo pacto ἀρχων τῆς ἐπαρχείας a bithyniarcha (not. 10) distingui potuerit, neque credibile est de magistratu patriae simpliciter dici ἀρχοντα, cum in multis aliis titulis πρώτος ἀρχων commemoretur; nam minore aliquo in archontum collegio loco contentum fuisse hominem summae nobilitatis nullam habet probabilitatem. Quare merum laudis honorisque vocabulum hoc mihi videtur, ut v. 2 et alibi πρώτος cum genetivo. Cf. titulum metricum Bithyni hominis Mitth. des arch. Inst. in Athen XII 1887 p. 184 n. 11, 1. 2 πρώτον ἐν [π]άτρῃ καὶ ἔθνει Βιθυνίδος ἀρχῆς, πρώτον ἐν Ἑλλήσιν. Namque ἀρχεῖν et πρώτον εἶναι ad idem redire notum est. Non fugit me, huic interpretationi aliquantum difficultatis creare v. 2 [πρώτον] ἐπαρχείας. Sed in tumida huiusmodi titularum verbositate minime incredibile videtur, aliquando eundem honorem bis, aliis utrobique verbis, commemoratum esse. 8 Cf. n. 4994, 567, 10. 11. Th. Mommsen Römisches Staatsrecht III p. 537 not. 1. 9 Nicomediae. Cf. v. 16. 10 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 1142, 2. 1178, 2. Digest. XXVII, 1, 6, 14: ἔθρους ἱεραρχία, οἶον ἀσιαρχία, βιθυνναρχία, καππαδοκαρχία. J. Marquardt Eph. epigr. I p. 208. Röm. Staatsverwaltung I p. 515 cum not. 1. Rostowzew Arch. epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX 1896 p. 140. Quin recte illa ἀρχοντα τοῦ κοινοῦ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἑλλήνων, quae in tribus titulis (Mitth. des arch. Instituts in Athen XII 1887 p. 174 n. 7, 9. 10. p. 177 n. 8, 17. 18. XIV 1899 p. 435 n. 26, 8. 9) leguntur eodem rettulerint Marquardt et Rostowzew eo minus dubitationis relinquitur, quia concilium provinciale (κοινοβούλιον v. 3) in litteris Severi Alexandri imperatoris ad illud datis sic appellatur (Digest. XLIX, 1, 25 Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος τῷ κοινῷ τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἑλλήνων), et quia plane geminus sermonis usus in finitima provincia Asia fuit (n. 45824).

β[α]στοφάντην¹² | [καί] τοῦ μεγάλου καὶ κοινοῦ τῆς Βειθυ[νίας] |
 να]οῦ τῶν μυστηρίων ἱεροφάντην¹³, | συ]νκλητικοῦ πάππον¹⁴, ||
 15 [λ]ογιστὴν τῆς λαμπροτάτης | [μη]τροπόλεως¹⁵ Νεικομηδείας |
 [Τ]ιβ(έριον) Κλ(αύδιον) Πείσωνα¹⁶, | [τό]¹⁷ μέγα ὄνομα τοῦ γέ-
 20 νους, | [Τ(ίτος) Οὐλ]πίος Παπιανός¹⁸ || τὸν φίλον.

Huic igitur praesidebat bithyniarcha simulque sacra provincialia imperatoris administrabat. De hoc toto honorum provincialium genere cf. n. 525, 7. 8. 531, 10 et quae adnotavi n. 498³. 578⁸. 41 Ne hic quidem magistratum vel sacerdotium, sed ut supra v. 5. 6 ἄρχοντα τ[ῆς] πατρίδος καὶ τῆς ἐπαρχεί[ας] merum laudis honorisque vocabulum agnoscendum existimo. Cf. titulum metricum allatum not. 7, ubi item patriae provinciaeque principatui tertium adiungitur praeconium πρῶτον ἐν Ἑλληνισιν. 42 Flamen Augusti municipalis Prusiensium, non provincialis Bithynorum. Nam hoc nomen per se accipiendum neque vero cum ea quae subsequitur sacerdotii appellatione coniungendum, ut fecerat Koerte, existimo, siquidem alter quidem titulus (not. 43) ab eo allatus ambiguus est, sed hic certe collocatio verborum plane demonstrat, illa τοῦ — ναοῦ ad τῶν μυστηρίων ἱεροφάντην modo neque vero etiam ad σεβαστοφάντην spectare. 43 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 4178, 16: τοῦ κοινοῦ ναοῦ τῶν μυστηρίων [ἱεροφάντην καὶ σεβαστοφάντην]. 44 Unus Claudius Piso est inter homines senatorii ordinis, qui quidem noti sint, legatus legionis I Adiutricis piae fidelis anno 207 p. Chr. C. I. Lat. III Suppl. 41082, 7, quem titulum attulit E. Klebs Prosopographiae imp. Rom. I p. 392 n. 764. Quem quominus huius Claudii Pisonis nepotem existimemus certe nihil obstat. 45 Inde a C. Caesaris (37—41) principatu Nicomedia in nummis et inscriptionibus primo Bithyniae, deinde Bithyniae et Ponti metropolis appellatur, eumque honorem semper tenuit, cum Nicaeenses acerrima sed infelici aemulatione eum sibi arrogare conarentur. Cf. C. I. G. 4720, 1 ἡ μητρόπολις καὶ πρώτη Βειθυνίας Πόντου Ἀδριανὴ νεωκόρος Νεικομήδεια. C. I. G. 3774 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 4 n. 6), 3 ἡ μεγίστη μητρόπολις καὶ πρώτη Βειθυνίας τε καὶ Πόντου Ἀδριανὴ Σεουηριανὴ δις νεωκόρος Νεικομήδεια ἱερὰ καὶ ἄστυς. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 353 not. 8. 46 Cum homo supra senatoris avus dicatur, eum quo haec incisa sint tempore senem exacta aetate fuisse patet. Sed sic quoque vix prima initia cursus honorum nepotis (not. 44) superstes attingere poterat, ita ut consentaneum sit, hunc titulum fere decennio ante 207 p. Chr., quo ille iam ad legationem legionis ascenderat, qui est praetiorum honos (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 457 not. 4), exaratum esse. 47 —C. Articulum agnovit Koerte, sed cur eius rationem grammaticam se intellegere neget non video. Unus inter omnes qui tunc vivebant illius familiae homines singulari gloria eminere dicitur Piso. 48 Huius Papiani titulum honorarium apud Lebas-Waddington III, 4178 haberi adnotat Koerte. Cum illic ipse Titus Ulpus Aelius Papianus, pater vero Titus Ulpus Aelius Antoninus appelletur, certe huius aetas in Antonini Pii principatum, illius in posteriora saeculi p. Chr. n. alterius decennia incidere monet Koerte, quae temporis

definitio insigniter convenit cum eis quae supra not. 14. 46 de Pisonis nepote disputata sunt.

529 Lapis arae figura, inaedificatus in pariete domus privatae in oppido *Sulu Serai* (Sebastopoli). Ed. J. G. C. Anderson *Journal of Hell. stud.* XX (1900) p. 453 (*Revue archéol. Sér. III Vol. XXXVII* 1900 p. 498 n. 447). A Fr. Cumontio cum ectypo chartaceo collatum titulum repetivit R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III* p. 43 n. 445.

Μ(ἄρχων) Ἀντώνιον Σεργία Ῥοῦφον, ἀπό τε τῶν [προ]γόνων διασημότατον κα[ὶ] ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ | φιλοτιμιῶν λαμπρότατον, πάσας μὲν λειτουργίας διεξελθόντα, ἐν πάσαις δὲ φιλο-
 5 τειμῖαι[ς¹] || εὐδοκίμησαντα, ἄρξαντα καὶ θιασαρχήσαντα πολ-
 λάκις, ἀγορανομήσαντα πλεονάκις, | πονταρχήσαντα² ἐν τῇ
 μητροπόλει Πό[ν]του³ Νεοκαισαρείᾳ⁴, πολλὰ μὲν καὶ μεγάλα

Litterae ΑΑΘΝΞΠΣΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Extremae hastae passim lineolis transversis ornatae. 4 Inter impensas quae civis locuples reipublicae causa in se recipit hic distinguuntur legitimae, quas praestare debet (λειτουργίαι), et voluntariae quas sua sponte patriae offert (φιλοτιμίαι). Nonnunquam sane, ut supra v. 3, φιλοτιμία latiore vi de utroque genere dicitur. Cf. I. Lévy *Revue des études Grecques* XII 1899 p. 265 cum adn. 3 et quae notavi Syll.² 416⁵. 2 De hoc honorum provincialium genere cf. n. 498³, 528¹⁰, 578⁸. Hic Ponti Polemoniaci (not. 3) concilii praeses idemque sacrorum Augusti antistes intellegendus est, diversus ille quidem ab eo pontarcha, quem habes n. 534, 40. 3 Ponti Polemoniaci metropolis fuit Neocaesarea. Illa vero regio, cum anno 36 a. Ch. Polemoni I Zenonis filio regi a M. Antonio data esset, in ditione posterorum eius usque ad annum 63 p. Chr. permansit, quo tempore a Nerone Galatiae provinciae adiuncta est. Cum anno 70 p. Chr. Vespasianus totam provinciam Galatiam cum Cappadocia coniunctam legato pro praetore consulari dedisset, Traiani principatu utraque quidem rursus suum praesidem nacta est, sed tum Pontus Polemoniacus cum aliquot aliis regionibus septentrionalibus non ad Galatiam rediit, sed mansit pars provinciae Cappadociae etiam illa aetate, qua hoc monumentum dedicatum est. Cf. I. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 360. 367. Neocaesaream metropolin fuisse etiam nummi (Eckhel D.N. II p. 355. Mionnet II p. 352 n. 420, 422—434. Suppl. IV p. 449 n. 475 sqq.) testantur. 4 Cf. Plinius N. h. VI, 8: *Cappadocia intus habet — oppida — Neocaesaream quod Lycus (praeterfluit)*. § 9 *a Neocaesarea supra dicta minorem Armeniam Lycus amnis determinat*. Ptolemaeus Geogr. V, 6, 9 p. 874, 2 *Νεοκαισάρεια* in capite *Καππαδοκίας* θέσις sub titulo Πόντου Πολεμωνιακοῦ μεσόγειοι. Ammianus Marc. XXVII, 42, 9: *Arsacis filium Param*

10 ἔργα κατασκευασάμενον δι' ἐπιμελίας⁵, πολὺ δὲ πλείονα ἀπὸ
 τῶν ἑαυτοῦ⁶, | πρῶτον μὲν ἀνοίξαντα τὸ γυμνάσιον, ἀρχιερα-
 σάμενον δὲ διὰ βίου τῷ θειοτάτῳ | αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ⁷
 μετὰ τῆς διασημοτάτης [γ]υναικὸς αὐτοῦ Ἀντωνίας Στρατ[ο]-
 15 νείκης καὶ κυνηγέσια καὶ μονομαχίας | διαφερούσας παρεσχημέ-
 νον, ἐπιμελῇ⁸ θέντα δὲ καὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν ἑαυτοῦ χρόνου
 καὶ θέας ἐτησίους καὶ φιλοτειμίας⁸ δαφιλεῖς διὰ βίου καταλι-
 20 πόντα || καί, ὃ μέγιστόν ἐστιν, διάδοχον καὶ τοῦ γένο[υς] | καὶ
 τῶν φιλοτειμιῶν τ[ῆ]ν ἑαυτοῦ θυγατέρα | Ἀντωνίαν Μαξιμῶν
 παρασχόμενον καὶ | ὁμώνυμον θυγατριδοῦν ἐξ ἀνδρὸς πρω-
 25 τεύοντος ἐν τῇ μητροπόλει Ἀμασειᾷ⁹ καὶ || παρ' ἡμεῖν Κορνη-
 λιανοῦ Καπίτωνος | καὶ ζῶντα πολλάκις ἢ Σεβαστοπολιτῶν¹⁰ |
 πόλιν καὶ τελευτήσαντα ἐτείμησεν τῇ τῶν | ἀνδριάντων κατὰ
 φυλὴν¹¹ ἀναθέσει. ἀνέθιγεν δὲ τοὺς ἀνδριάντας¹² ἀπὸ τ[ῶ]ν
 30 ἑα[υ]τῶν¹³ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἀντωνία Μαξιμά.

— *imperator Valens apud Neocaesaream morari praecepit, urbem Polemoniaci Ponti notissimam liberali victu curandum et cultu.* Hierocles Synecd. 693, 4 *Νεοκαισάρεια* sub titulo ἐπαρχία Ποντικῆς α'. Hodie nomine antiquo non nimis inflexo *Nēksar* appellatur. 5 In aliis operibus ille nihil praestitit civitati nisi operam suam, cum curam (ἐπιμέλειαν) susciperet, alia de sua pecunia aedificata patriae donavit. 6 Cf. infra v. 29. 30. n. 537, 40. 44 et quae adnotavi supra n. 527⁵. 7 A. 117—138 a. Ch. De superstite principe hic dici sponte patet. 8 Cf. n. 1. 9 De Amasea oppido nobilissimo, Strabonis geographi patria, cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 1743. Sita erat in valle Iridis fluminis, regia Ponti, postea caput regionis quae Pontus Galaticus appellabatur, quaeque easdem cum Ponto Polemoniaci (not. 3) vicissitudines experta est, ut primo Galatiae, deinde Cappadociae provinciae partem efficeret. Cf. Strabo XII, 3, 39 p. 561. Ptolemaeus V, 6, 8 p. 872, 5 sub titulo Πόντου Γαλατικοῦ μεσόγειοι. Plinius N. h. VI, 40. Steph. Byz. s. v. Hierocles 704, 3. Metropolis dignitatem habuisse iam pridem notum erat ex nummis quibus inscripta sunt μητρόπολις Πόντου aut μητρόπολις καὶ πρώτη τοῦ Πόντου (intellege τοῦ Γαλατικοῦ). Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 364 not. 6. Etiam in titulo Amasensi C. I. G. 4168, 1 [τῆς μητροπόλεως] exstat. 10 Sebastopolis Ponti commemoratur apud Plinium Nat. hist. VI, 14 (*castellum Sebastopolis*). 11 Ptolemaeus Geogr. V, 6, 6 p. 870, 6. Hieroclem p. 703, 5. Novell. XXXI, 4, 1: δευτέραν δὲ ἐτάξαμεν Ἀρμενίαν τὴν ἔμπροσθεν πρώτην καλουμένην — πόλεις αὐτῇ προσνεύμεναι τὴν τε τῶν Σεβαστοπολιτῶν ἢν καὶ πρότερον εἶχε κτλ. 12 Cf. n. 547¹². 13 Honorem tribus decreverunt, sed sumptum filia praestitit. 13 Cf. not. 6.

530 Tabula magna marmoris albi, in campo inter theatrum antiquum Notii oppidi et vicum hodiernum *Giaur-Köi*. Iuxta hunc titulum a dextra alius similis Laodicensium a Lyco. Edd. J. Chamonard et E. Legrand Bull. de corr. Hell. XVIII (1894) p. 246 n. 3 (B. Haussoullier Revue de philologie XXII 1898 p. 259 n. 2).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἀμισοῦ¹ ἐλευθέρως καὶ αὐτογόνου καὶ ὁμο-
5 σπόνδου Ῥωμαίοις² ἐπὶ πρυτάνεως Ἀπόλλωνος³ τὸ ξγ'⁴, ἱερα-
τεύοντος Μ(άρκου) Ο(ὕ)λ(πίου) | Ἀρτεμιδώρου, θεσπι(φ)δοῦν-

Litterae ΑΔΕΕΛΠΕΩ; ξγ' v. 5 ̅̅̅ est, v. 46 ̅̅̅. Nomen gentile quod est Οὐλπίος v. 5 fin. compendio Ο^Α exprimitur. ¹ Oppidum Ponti situm in littore maris inter Halyis et Iridis fluminum ora, per quartum a. Chr. n. saeculum Atheniensibus colonis acceptis aliquantisper Πειραιεύς appellatum (Syll.² 134²), sub eiusdem saeculi finem ad pristinum nomen rediit. Postea sub regum Ponti imperio fuit, bello Mithridatico altero a Lucullo capta, sed deinde restituta, anno 47 a. Chr. n. a Pharnace crudeliter habita, post eius cladem a Caesare liberata est. Denique cum Amiseni Stratonis tyrannide vexati essent, post victoriam Actiacam C. Caesar Octavianus eos in libertatem restituit. Hodie oppidum *Samsun* appellatur. Cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1839 sq. ² Libertatem Amisenorum praeter hunc titulum et nummos inscriptos Ἀμισοῦ ἐλευθέρως testatur Plinius Nat. hist. VI, 7: *Amisum liberum (amissum iherum codd.)*, *Sinope CXXX*. G. Hirschfeld l. l. Quod hic etiam foederata (ὁμόσπονδος Ῥωμαίοις) vocatur civitas, id convenit cum Traiani litteris ap. Plinium minorem Ep. X, 93: *Amisenos, quorum libellum epistulae tuae iunxeras, si legibus istorum, quibus de officio foederis utuntur, concessum est erant habere, possumus quominus habeant non impedire*. Ceterum hunc genitivum Ἀμισοῦ — ὁμοσπόνδου Ῥωμαίοις a θεοπρόποι v. 42 pendere vix est quod moneam. Interiecta sunt nomina eorum qui in civitate Colophoniorum et oraculo Clario illo anno, quo Amiseni id adierunt, summis honoribus sacris et civilibus fungebantur. ³ Summo civitatis magistratu tum ipsum deus, cuius in tutela illi se esse existimabant, ornatus est. Id iam persaepe factum esse numerus (not. 4) indicio est; qua cum re perbene convenit, quod ex quattuor eiusdem generis titulis qui aetatem tulerunt unus (Bull. de corr. Hell. XVIII p. 247) hominem prytanem habet, sed ita ut hic honos cum prophetia coniungatur ([πρυτάν]εως δὲ καὶ προφήτου Κλ(αυδίου) Ῥούφου), duo vero item Apollinem, Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγ. σχολῆς III p. 220 n. 394, ⁴ tertium (τὸ γ'), ibid. p. 429 n. 170, 12 sexagesimum quintum (τὸ ξε'). Quinti tituli (ibidem supra n. 170 in eodem lapide) superior pars intercidit, ut prytanis mentio non exstet. ⁴ Chamonard et Legrand cum ΤΩΓ legissent, annum trecentimum sexagesimum tertium indicari sibi persuaserunt. At Τ in lapide esse testatur Haussoullier, ut appareat sexagesimum tertium esse, qui numerus bene convenit cum eis quos duo alii

το[ς⁵] | Ἀσκληπίδου τοῦ Δημοφίλου, | τῶν ἀπ' Ἀρδύου⁶
 10 Ἡρακλειδῶν⁷ | Πατρο(ξ)ενίδου⁸, προφητεύοντος⁹ Ἑρμίου Ἀττά-

lapides habent (not. 3). 5 ΘΕΣΠΙΟΔ. Idem officium atque idem homo in titulo legatorum Laodicensium a Lyco biennio recentiore est, qui in eodem lapide hunc a sinistra attingit, v. 5 [θεσπι]φδοῦντος Ἀσκληπίδου τοῦ Δημοφίλου, itemque Μουσ. κ. βιβλ. III p. 129 n. 170, 14 [θε]σπιφδοῦντος Κλ(αυδίου) Ἀσκληπίδου. Poëtam, qui oracula a propheta dei edita versibus includat, haud inepte interpretantur Ch. et L. 6 Ardyn I Lydorum regem (cf. E. Meyer ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 617 n. 3) agnoscunt editores cum propter gentis Heraclidarum nomen (not. 7), tum quia Ardys II Gygis filius et successor medio saeculo a. Chr. n. septimo (E. Meyer ibid. n. 5), Mermnadarum stirpis fuerit, qui reges nequitiam ita se gesserint erga Colophonios (Polyaen. Strat. VII, 2, 2), ut credibile esset nobilem in ea urbe gentem ad unum ex illis originem suam revocasse. 7 Qui ante Gygem Mermnadarum gentis auctorem apud Lydos regnaverant, ei apud Graecos (Herodot. I, 7: ἡ δὲ ἡγεμονίη οὕτω περιήλθε, εὐῶσα Ἡρακλειδῶν, ἐς τὸ γένος τὸ Κροίσου, καλεομένους δὲ Μερμνάδας. 13. 14. 91. Nic. Damascenus fr. 49 in Fr. Hist. Gr. III p. 382, 4. 383, 10. 385, 26). Quare etsi etiam Mermnadarum origo ad Herculem referebatur, tamen haec sollennis appellatio dubitari non sinit, quin de Ardye I hic dicatur. 8 ΠΑΤΡΟΞΕΝΙΔΟΥ lapis. Quod cum Ch. et L. non intellexissent, editor ephemeridis in nota subiecta paginae 248 Πατρο(ξ)ενίδου emendavit rectissime. Sed quod ille haec τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν Πατροξενίδου ab Asclepidis nomine separata alium hominem honore eximio florentem significare sumit, id etsi Haussoullieri assensum tulit, tamen mihi non probatur. Commodissimum sane videatur, Πατροξενίδου hic nomen proprium, non gentis vocabulum, interpretari. At sic τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν illis ἱερατεύοντος, θεσπιφδοῦντος, προφητεύοντος respondentem temporis significationem continere statuendum esset, id quod nec sententia nec structura grammatica patitur. Nam ut optime et usitatissime dicitur 'quo anno Hermias propheta erat', ita illud 'quo anno Patroxenides ex gente Heraclidarum erat' omnium ineptissimum esse quis non videt? Neque τῶν ἀπ' Ἀρδύου Ἡρακλειδῶν simul genetivus partitivus idemque absolutus esse potest. Quare redeundum est ad primorum editorum interpretationem, qui haec ad Asclepidem referunt, quod nullam habet difficultatem, dummodo totam Heraclidarum gentem in plures stirpes divisam sumamus, ex quibus uni Πατροξενίδαι nomen esset. Similis necessitudo Heraclidarum genti apud Corinthios cum Bacchiadis, apud Lacedaemonios cum Agiadarum et Eury-pontidarum stirpibus intercedere ferebatur. Sane fictione recentioris aetatis demum hae omnes gentis Heraclidarum partes habebantur (de Bacchiadis v. I. Toepffer ap. Pauly-Wissowa II, 2 p. 2783), sed id in Patroxenidis Colophonii vix aliter se habuisse existimaverim. Quod in reliquis titulis qui eundem hominem commemorant haec nobilissimae originis mentio non invenitur, facile explicatur, si statuimus hunc primum esse annum officii Asclepidis, postea vero additamentum non necessarium omitti coeptum esse. Atque in illa altera interpretatione Patroxenidis Heraclidae mentio certe non

λου, γραμμα|τέων Ἀττάλου β', Ἑρμογένους | Δαδέου, θεοπρό-
ποι¹⁰ ἡλθον | Κρίσπος Τρύφωνος καὶ | Π(όπλιος) Πούπιος
15 Καλλικλῆς, || οἷτινες μυηθέντες ἐνεβάτευσαν¹¹. | ἔτους ρξγ' τῆς
ἐλευθερίας¹².

minus singularis est quam illud quod Chamonardi et Legrandi sententiae reiciendae ansam praebuit. 9 Idem officium in aliis titulis Clariis occurrit. Cf. Revue de philol. XX p. 260 n. 3, 3 [πρυτάν]ως δὲ καὶ προφήτου Κλ(αυδίου) Τρύφου. p. 262 n. 5, 12 προφητεύοντο[ς τοῦ δεινός] itemque apud Iamblichum de mysteriis III, 11 εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖν καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. A sacerdote (v. 5) et hic et in reliquis inscriptionibus distinguitur, ut appareat minus accurate loqui Tacitum, qui manifesto de propheta haec dicat Ann. II, 54: *adpellitque* (Germanicus) *Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur. non femina illic, ut apud Delphos, sed certis e familiis et ferme Mileto accitus sacerdos numerum modo consultantium et nomina audit; tum in specum degressus, hausta fontis arcani aqua, ignarus plerumque litterarum et carminum edit responsa versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit.* Qua in descriptione inesse non modo errores, sed aliquot res plane fabulosas neminem fugiet; ex quibus illud quod est de ignorantia litterarum fortasse inde natum est, quod propheta non ipse versus pangebatur, sed thespiodi (not. 5) opera utebatur. 40 Idem est Rev. de phil. XXII p. 258 n. 1, 1. p. 262 n. 5, 15, cum Iamblichus de myst. III, 11 dicat πίνοντα δὲ χρησμοδεῖν τοῖς παροῦσι θεωροῖς. Utrumque nomen recte se habet, nam hoc quidem genus significat, illud vero speciem. 44 Sc. in cavernam subterraneam, quam Tacitus (not. 9) *specum*, Iamblichus (ibid.) *κατάγειον οἶκον* appellat. Recte Haussoullier ex hoc additamento, quod in reliquis titulis desideratur, rem Clari ita institutam esse collegit, ut in universum quidem qui deum consulerent extra specum responsa exspectarent, sed certis quibusdam caerimoniis absolutis (μυηθέντες) etiam intro penetrare liceret. Similem fuisse morem Lebadeae in oraculo Trophonii, siquidem ibi quoque ritus quidam sacri peragendi essent, priusquam in speluncam intraretur; cf. Pausan. perieg. IX, 39, 12: τοῦτον δὲ (satellitem Demetrii Poliorcetae) οὔτε ποιῆσαι περὶ τὸ ἱερόν φασιν οὐδὲν τῶν γενομισμένων οὔτε χρησόμενον τῷ θεῷ καταβῆναι. Sed illic quidem nemini nisi qui intrasset consulere licuisse oraculum. 42 Amiseni libertatis annos ab Augusti victoria Actiaca numerabant, ut appareat annum centesimum sexagesimum tertium non 130, ut primi editores computaverant, sed 132 p. Chr. n. esse. Haussoullier.

531 In aliqua ex quinque vel sex casis, ex quibus constat pagus *Meireh* situs inter oppida *Iflanen* et *Tatag*. Edd. G. Hirschfeld Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1888 p. 888 n. 64. Accuratus G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII (1889) p. 312 n. 20. (R. Cagnat Insér. Gr. ad res Rom. pert. III p. 32 n. 90).

Ἀγ[αθῆι τύχῃ]ηι. Θεῶ [π]ατρώφ Διὶ Βονιτηνῶ¹ | Μᾶ[ρκος Αἰ]-
 ρήλιος Ἀλέξανδρος, Γαίτου τοῦ | καὶ Λ...ιμίου τοῦ προστάτου²
 καὶ γενεάρχου³ | ἐκ προγόνων καὶ κτίστου⁴ τῶν ἱερῶν τόπων ||
⁵ καὶ τροφῆος⁵ (ἀ)συνκρίτου⁶ καὶ πρώτου ἄρχοντος⁷, | καταρξά-
 μένου τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ, | ὁ γενεάρχης⁸ καὶ προστάτης
 καὶ κτίστης καὶ τροφῆος καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου⁹, ἄρξας

Litterae ΠΣ; ξῖ v. 2 Ξ est, v. 6. 8 Ζ. 4 Cognomen Iovis ceteroqui
 ignotum, quod probabiliter Doublet repetit a nomine loci, cuius item nulla
 exstet memoria. 2 Sc. τοῦ ἱεροῦ. Verbum προῖστασθαι et nomina inde
 derivata προστάτης et προστασία iam antiquitus de eis, penes quos delubri
 alicuius tutela et cura est, usurpantur. Cf. Pseudoplutarch. Vit. X or. p. 850 A:
 συστάντος δὲ πρὸς Δηλίου ἀμφισβητήματος (sc. Ἀθηναίους), ποτέρους δεῖ προῖσ-
 τασθαι τοῦ ἱεροῦ (τοῦ ἐν Δήλῳ). Recentiores Latinum *patronus*, ubi non
 ipsum paullulum inflexum retinent (πάτρων, cf. n. 588⁴), illo nomine Graeco
 exprimere solent. Cf. C. I. Att. III, 531: Μᾶρκον Αἰρήλιον Καίσαρα, Αὐτοκρά-
 τορος Ἀντωνίου υἱόν, τὸν προστάτην Ἀθηναῖοι. Bull. de corr. Hell. VII 1883
 p. 265 n. 7, 2 sqq. ἡ — Περγαίων πόλις τὸν ἴδιον προστάτην. 3 Quam
 γενάρχης vel γενεάρχης plerumque habet notionem eius a quo gens vel
 familia aliqua originem suam repetat (Callimachus ap. Hephaestionem Ench.
 p. 57 Gaisf. 34, 19 Westph. δαίμονες εὐνομότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων
 γενάρχα), eam huc non quadrare sponte patet, siquidem et pater et filius
 hoc nomine appellantur eamque dignitatem a maioribus hereditate accepisse
 praesit, principem gentis, hac appellatione uti monstrat C. I. Att. III, 1278, 3,
 ubi Cerycum ἀρχιερεὺς καὶ γενε[άρχης] recensetur, manifesto idem officium,
 quod in Amynandridarum laterculo C. I. Att. III, 1276, 6 ἄρχων τοῦ γένους
 est. Quod in Novella XXI, 2 p. 146, 12. 14 γενεαρχικά (substantive) et γενεαρ-
 χικά χωρία appellantur quae a maioribus hereditate accepta sunt, id mani-
 festo ab illa priore vocabuli significatione repetendum est. 4 Cum non
 τοῦ ἱεροῦ, sed τῶν ἱερῶν χωρίων dicatur, conieceris Gaium illum fundis deo
 donatis aream sacram auxisse. Sed haud raro qui quolibet beneficio urbem
 vel fanum aliquod affecit, per exaggerationem laudis κτίστης appellatur.
 Cf. n. 492⁵. 5 Eum qui frumentum civibus suis sua pecunia emendum
 curaverit interpretatur Cagnat non incommode. Sane propter proxime
 superiora de delubro Iovis Boniteni potius cogitaveris quam de Amastria-
 norum civitate, comparaverisque Syll.² 424, 5 τροφῆος τοῦ Διδυμείου Ἀπόλλωνος
 (ἡ Μιλησίων πόλις). 656, 43 τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τῇ τροφῇ τῆς ἰδίας θεοῦ τῆς
 Εφεσίας. Neque enim minus apte, quam civitas nutrix, civis nobilitate et
 munificentia eminens nutritor numinis fanique appellari potest. Sed cum
 πρώτου ἄρχοντος utique ad populum Amastrianorum spectet, hic quoque fieri
 potest ut verum viderit Cagnat. 6 ΣΥΝΚΡΙΤΟΥ lapis. Emendavit
 Doublet. 7 Cf. n. 492⁸. 8 Cf. not. 3. 9 Etsi insolitum est, quod
 idem homo in eodem titulo et ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου et ποντάρχης appellatur,
 tamen inde non recte colligi existimo, his nominibus non eundem significari

10 τὴν μεγίστην ἀρχὴν τῆς λαμπροτάτης Ἀμαστριανῶν || πό-
λεως¹⁰, βειθυνιάρχης¹¹ καὶ ποντάρχης¹², τειμηθεὶς ὑπὸ θεοῦ
Ἀντωνείνου¹³, πάσαις ταῖς [τῆς] | πολειτείας τειμαῖς διαπρέ-
ψας¹⁴, κατασκευάσας | τὸν ναὸν μετὰ παντὸς τοῦ κόσμου |
ἀφιέρωσεν ἐν τῷ θοσ' ἔτει¹⁵.

honorem. Nam ipsa quidem officia, quae his vocibus indicantur, distin-
guenda sunt, quia altera appellatio ad summam sacrorum provincialium curam,
altera ad conventuum concilii provinciae regimen refertur; quare, quae est
illius aetatis in eo genere verboritas, non mirandum est ea singillatim
enumerari, etsi semper ab eodem homine coniunctim gerebantur. Ceterum
Ponti nomine hic indicari partem occidentalem eius terrae, quae tum cum
Bithynia unam provinciam efficiebat, apparet. De aliis Ponti partibus cf.
n. 529^{3,9}. 10 Cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2

p. 4749 n. 1. Oppidum in ora Paphlagoniae situm, orientem versus ab ore
Parthenii fluminis, conditum fere a. 300 a. Chr. ab Amastri regina. Cum
certe inde a Traiani aetate (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 355
not. 9, qui provocat ad Eckhel D. N. II p. 386. Mionnet II p. 394 n. 24. C. I. G.
4149, 4. 5, ubi tamen ex foeda corruptela μητροπόλεως vix certo restitutum
videtur) hoc oppidum orae Ponticae metropolis fuerit, sane mireris, hanc
honorificam appellationem hic non legi. Ceterum fere diei itinere delubrum
Iovis Boniteni ab urbe Amastri distare monuit Doublet. 11 Cf. n. 528¹⁰.
12 Cf. not. 9 et n. 529². Eundem hominem bithyniarchia et pontarchia fungi
etiam apud Lebas-Waddington III, 4178, 15 videmus, quae res non mira est,
siquidem duo quidem concilia et sacerdotia provincialia fuerunt, sed una
provincia. 13 M. Antoninum, qui volgo Caracalla appellatur (a. 214—217
p. Chr. n.) intellegi ex anno (not. 15) apparet. Neque vero recte Hirschfeldium
de decreto quo omnibus liberis hominibus qui in orbe Romano essent
civitas Romana data esset cogitare observavit Doublet; nam hoc quidem bene-
ficio tam late patuisse ut id in uno homine singillatim efferri ineptum
esset. Immo alios honores ab imperatore ipsi Alexandro tributos innui.

14 Post τειμαῖς commate distinguit Cagnat, post Ἀντωνείνου non item, ut
manifestum sit eum hunc dativum a τειμηθεὶς, non a διαπρέψας suspendere.
At si de Romanorum civitate cogitamus, aut id inesse potest, Alexandrum
illo Caracallae decreto civem factum esse; quod neque erat cur hic indica-
retur (not. 13) nec simplex ius civitatis circumlocutione πάσαις ταῖς [τῆς]
πολειτείας τιμαῖς enuntiari poterat. Aut de honoribus, i. e. magistratibus
publicis intellegendum, quibus omnibus ornatum praedicare hominem pro-
vincialem omnino ineptissimum erat; ac profecto, si ille vel quaestor fuisset,
hoc eum distincte enuntiaturum fuisse manifestum est. Quod si neutra ratione
haec ad res Romanas referri possunt, restat ut πολειτείας de Amastrianorum
civitate interpretemur, praesertim cum omnibus patriae honoribus functum
esse perfrequens sit in hoc titulorum genere laus. Cf. n. 543, 5: μετὰ πάσας
τάς ἐν τῷ ἔθνει φιλοτιμίας. Verum hos honores non imperator ei dedit,
sed civitas. Quare ad Doubleti interpunctionem redeundum existimavi.

15 Annus aerae Pompei, qua Amastriani utebantur, ducentesimus undeoctogesimus 215 p. Chr. n. est. Hirschfeld.

3. Galatia.

532 Stela lapidis subrubri, inventa in oppidulo *Vezir-Köprü* sito prope dextram Halyis ripam meridiem et occidentem versus ab Amiso (*Samsûn*); per multos annos deposita fuit ad puteum in peribolo ecclesiae, nunc est Constantinopoli in museo. Exscripsit Antherius episcopus Amasiae, cuius ex apographo ed. F. Cumont *Comptes rendus de l'acad. des inscr.* 1900 p. 688 sqq. (inde repetitus est titulus *Revue archéologique Troisième sér.* XXXIX 1901 p. 142 n. 64). *Revue des études Grecques* XIV 1901 p. 26 sqq. (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* III p. 58 n. 137).

Ἀπὸ¹ Ἀὐτοκράτορος Καίσαρος | θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ ὑπατεύ-
[οντος τὸ] | δωδέκατον² ἔτους τρίτου³, π[ροτέραι⁴] | νωνῶν

Litteras bene et accurate incisas refert Cumont, de earum formis singillatim nihil adnotans. 1 Praepositione Cumont indicari sibi persuasit, formulam iurisiurandi Roma ab imperatore in provinciam missam esse. Cui opinioni id quidem obmoveri vix licet, sic παρὰ potius dicendum fuisse. Nam hoc facile recentioris sermonis neglegentia excuset. At si ἀπὸ Ἀὐτοκράτορος Καίσαρος penderet a substantivo ἔρχος v. 4. 5, quo tandem pacto his mediis interponi licebat ἐν Γάγγροις ἐν [τ]ῇ[γορᾷ]? Quare mihi quidem nulla ex parte dubium videtur, quin illa ἀπὸ — τὸ δωδέκατον pendeant ab ἔτους τρίτου. De hac temporis indicandi ratione cf. not. 3. 2 Augustus consul duodecimum fuit anno 5 a. Chr. n. cum L. Cornelio P. f. P. n. Sulla. 3 Annum tertium provinciae Paphlagoniae (not. 8) interpretatur Cumont. Quam cum anni 6 a. Chr. n. auctumno institutam esse constet (cf. *Journal of Hellenic studies* XX 1900 p. 152), hoc monumentum m. Martio a. 3 a. Ch. n. incisum esse. At quomodo cum hoc tempore, si Cumonti interpretationem grammaticam sequimur, conciliari potest illud ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον? Sane ubi principum honores enumerantur, *consul* XII scribitur etiam proximis annis usque ad consulatum tertium decimum, at ὑπατεύοντος dici non licuit nisi per ipsum consulatus annum. Qui cum 5 n. Ch. n. sit, initia provinciae contra reliquorum testium consensum usque ad annum 8/7 a. Chr. n. reicerentur. Accedit quod etiam aliis nominibus (not. 4) Cumontii sententia gravissimas difficultates habet. Quare coniunge ἀπὸ — Καίσαρος — ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον ἔτει τρίτῳ, i. e. 'anno tertio post duodecimum Caesaris consulatum'. Sic quoque ad annum 3 a. Chr. deferimur. Notatio temporis sane singularis, sed ea ni fallor de causa usurpata, ut unius principis ad quem totius tituli argumentum spectat nomine annus insigniretur, privatorum consulatibus neglectis. Itaque anni ab illius proxime

5 Μαρτίων ἐν Γάγγροις⁵ ἐν [τ]ᾶ[γορᾷ]⁶ ὄρ[μος]⁷ ὁ τελεσθ[ε]ίς
ὁ[υ]τὸ τῶ[ν] κατοικ[ούντων Πα]φλαγονία[ν]⁸ καὶ τῶν πραγ[μα]τευ-
ομ[ένων πα]ρ['] αὐτοῖς ῥ[ω]μαίων⁹.

superiore consulatu numerantur, quem anno 2 a. Chr. demum secutus est tertius decimus. Quod institutum similitudinem quandam habet cum illa consuetudine annos post consulatum cuiuspiam numerandi, quae aliquot saeculis post obtinuit; sed haec quidem necessitate expressa erat quia respublica consulibus omnino carebat.

4 Aut hoc aut π[ρὸ] μιᾶς fuisse perspexit Cumont. Pridie nonas Martias in Fastis Praenestinis notantur *Feriae ex senatus consulto, quod eo die Imperator Caesar pontifex maximus factus est* (anno 12 a. Chr. n.). Cf. C. I. Lat. I² p. 314. Cumont. 5 Cf. Strabo XII, 3, 41 p. 562: ὅστα-

τος δὲ τῆς Παφλαγονίας ἦρξε Δηϊόταρος, Κάστορος υἱός, ὁ προσαγορευθεὶς Φιλάδελφος, τὸ Μορζέου βασιλείον ἔχων τὰ Γάγγρα, πολισμάτιον ἅμα καὶ φρούριον. Athenaeus III, 82 c τούτων δὲ (τῶν μῆλων) οὐ πολὺ ἀπολείπεται τὰ ἐν Γάγγροις πόλει Παφλαγονικῇ. Steph. Byz. Γάγγρα· πόλις Παφλαγονίας, θηλυκῶς, ἦν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀναγράφει. — Ἐρατοσθένης δὲ οὐδετέρως τὰ Γάγγρα φησί, καὶ Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ οὕτως. τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός, ὡς Βοστρηνός. Quod caput regni Deiotari fuerat, etiam provinciae Romanae Paphlagoniae (not. 8) metropolin mansisse, non aliter ac Pontus Polemoniacus et Pontus Galaticus, regiones item Galatiae provinciae adiunctae, tamen suas metropoles Neocaesaream (n. 529^{3,4}) et Amasiam (n. 529⁹) habebant, cum hic titulus docet, tum nummi cum inscriptione ἀρχουσα Παφλαγονίας (B. Head Historia nummorum p. 433). Sane alibi etiam Pompeiopolis μητρόπολις Παφλαγονίας nuncupatur. Cf. n. 546⁸. Ceterum inferiore aetate, cum iam Paphlagonia a Galatia divisa suum praesidem haberet, huius sedes Gangra erant (cf. Hierocles Synecd. p. 695, 4 sqq. Ἐπαρχία Παφλαγονίας, ὑπὸ κορίκτορα, πόλεις 5· Γάγγρα κτλ.). Cumont. 6 Supplevi. Cumont cum nomini [π]α[ν]ηγύρει ab Haussoulliero secum communicato spatium sufficere non videret, ipse a restituendi conatu abstinuit. Supplemento meo lacunae ambitus ab eo indicatus accurate expletur. 7 Simile iusiurandum Gaio Caesari anno 37 p. Chr. cum rerum potiretur pronuntiatum sermone Latino inventum est Aritii Lusitaniae (C. I. Lat. II, 472), Graeco Assi Aeolidis (Syll.² 364). Similes sententiae formulaeque, quas infra ascribam, omnes iam a Cumonto allatae sunt. Sed multa Romanos ex antiquioribus sacramentis, qualia habes supra n. 229, 60 sqq. 70 sqq., 266, 20 sqq. 52 sqq., in suum usum vertisse observavit idem. 8 Cum anno 6 a. Chr. n. Paphlagonia Galatiae adiungeretur, neque nomen huius regionis interiit, ita ut adeo ἐπαρχία appelletur n. 535, 4, neque communia Paphlagonum instituta, separata illa quidem a Galatarum rebus, ut peculiaris metropolis Gangra (not. 5) et concilium provinciale, ut certe non inepte neque improbabiliiter Cumont vel concilii praesidem sacrorumque antistitem (παφλαγονάρχην) fuisse coniecerit, etsi casu illud nomen nusquam exstaret. Quod vero omnes qui Paphlagoniam incolerent convenisse Gangra iurandi causa hic praedicatur, id manifesto de cuiusque civitatis hominibus in concilium missis interpretandum. Nam si Gangris omnes Paphlagonες viritim iurassent, non opus fuit illis

Ὁμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον¹⁰, θεοὺς πάντα[ς καὶ πά]σας καὶ αὐ-
 10 τὸν τὸν Σεβασ[τ]όν¹¹, εὐνοή[σειν Καί]σαρι Σεβαστῶι καὶ τοῖς
 τ[έ]κ[ν]οις ἐγγό[νοις τε] | αὐτοῦ πάν[τ]α [τ]ὸν τοῦ [βίου] χρόνον¹²
 καὶ λό[γ]ωι [κ]αὶ ἔργωι καὶ γνώμ[ῃ] φιλ[ο]λους ἡγοῦ[μενος] | οὗς
 ἂν ἐκείνοι ἡγῶντα[ι] ἐκχθροὺς¹³ τε νομίζων | οὗς ἂν αὐτοὶ
 15 κρίνωσιν¹⁴, ὑπὲρ τε τῶν τούτοις || διαφερόντων¹⁵ μήτε σώ-
 ματος φείσεσθ[αι μή]τε ψυχῆς μήτε βίου μήτε τέκνων¹⁶, ἀλλὰ
 παν[τ]ί τ[ρ]όπῳ ὑπὲρ τῶ[ν] ἐκείνοις¹⁷ ἀνηκά[ντων] | πάντα κίν-
 δυνον ὑπομενεῖν· ὅτι τε ἀ[ν] αἴσ[θ]ωμαι ἢ ἀκούσω ὑπεναντίον
 20 τούτοις λε[γ]όμενον ἢ βουλευόμενον ἢ πρᾶσσ[ο]μενον, | τοῦτο
 ἐγμηνύσειν¹⁸ τε καὶ ἐχθρὸν ἔσ[εσθαι τῶι] | λέγοντι ἢ βουλευο-
 μένῳ ἢ πρᾶσσο[ντί τι τού]των· οὗς τε ἂν ἐκχθροὺς¹⁹ αὐτ[ο]ῖ
 25 κρίνωσιν, τού[τους] κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ὁπλο[ις τε] || καὶ
 σιδήρῳ διώξειν καὶ ἀμυνεῖσθ[αι].²⁰ | ἐάν δέ τι ὑπεναντίον

quae infra v. 36 sqq. de singulis civitatibus eodem iureiurando adigendis praecipiuntur. 9 Cf. Syll.² 364, 10 ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τοῖς πραγματευο-
 μένοις παρ' ἡμῖν Ῥωμαίοις καὶ τῷ δήμῳ τῷ Ἀσσίῳ. Infra sane v. 48 simpli-
 citer ὕρκος Ἀσσίῳ scribitur, sed cave existimaveris Romanos negotiatores
 decreti et legationis participes fuisse, iurisiurandi non item. 10 Cf. n. 229³².
 Syll.² 4612. 837³. 11 Extra Aegyptum fortasse unicum ac certe anti-
 quissimum exemplum esse observat Cumont, quo non per fortunam aut
 genium principis, sed per ipsum Augustum iuretur. 12 Cf. Syll.² 364, 20
 ὁμνυμεν εὐνοήσῃν Γαίῳ Καίσαρι Σεβαστῶ καὶ τῷ σύμπαντι οἴκῳ αὐτοῦ. Idem iam
 in antiquioribus formulis habes. Cf. n. 229, 62: διατηρήσω τὴν εὐνοίαν βασιλεῖ
 Σελεύκῳ. 73 εὐνοήσω βασιλεῖ Σελεύκῳ. n. 266, 27: εὐνοήσω αὐτῷ (Eumeni
 Philaetri f.) καὶ [τοῖς ἐ]κείνῳ. 13 Cf. Syll.² 328²³. 14 Cf. Syll.²
 364, 24 φίλους τε κρίνειν οὗς ἂν αὐτὸς προαιρήται, καὶ ἐχθροὺς οὗς ἂν προβά-
 [λ]ῃται. C. I. Lat. II, 172, 5 *ut ego vis inimicus ero quos C. Caesar Germanico*
esse cognovero — qui in eum hostili animo fuerint, mihi hostes esse ducam.
 15 Pro eis rebus, quae illis utiles erant. 16 Praeter C. I. Lat. II, 172, 40
neque me neque liberos meos eius salute cariores habeo, Cumont etiam
 scriptorum locos affert Suet. Calig. 15: *auctor fuit* (C. Caesar) *ut omnibus*
sacramentis adiceretur: neque me liberosque meos cariores habeo quam Gaium
habeo et sorores eius. Cassius Dio LIX, 9, 2: καὶ ὅτι καὶ σφῶν αὐτῶν καὶ τῶν
 τέκνων καὶ ἐκείνων καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ προτιμήσουσιν ὅμοσαν. 17 Soloece
 pro usitato πρὸς ἐκείνους αὐτὸς εἰς ἐκείνους. 18 Cf. n. 229, 67: ἐάν τινα
 αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα τῇ πόλει — μηνύσω τῷ δήμῳ τῶν Σμυρναίων. 266, 32:
 ἐάν τέ τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα Εὐμένει τῷ Φιλεταίρῳ ἢ ἄλλῳ τι πρᾶσ-
 σοντα ἐναντίον ἐκείνῳ — ἐξαγγελῶ πα[ρα]χρή[μα] ἢ ὥς ἂν τάχιστα [δ]ύναμαι τὸν
 τούτων τι ποιοῦντα. Syll.² 461, 45: καὶ εἴ τινα κ[α] σ[υ]νωμοσίαν αἴσ[θ]ωμαι
 εὐδοῦσαν [τῇ γι]γνομένην, ἐξαγγελῶ τοῖς δαμ[ιορ]χοῖς. 19 Cf. not. 13. 20 Cf.
 C. I. Lat. II, 172, 7: *si quis periculum ei salutisque eius infert inferetque,*
armis bello internecivo terra marique persequi non desinam, quoad poenas

τούτωι τ[ῶι ὄρκωι] | ποήσω ἢ μὴ στοιχούντως²¹ καθῶ[ς ὥμο]-
 σα, ἐπαρῶμαι²² αὐτός τε κατ' ἐμοῦ καὶ σ[ώμα]||τος τοῦ ἐμαυτοῦ
 30 καὶ ψυχῆς καὶ βίου κα[ὶ τῆ]||νων καὶ παντός τοῦ ἐμαυτοῦ γέ-
 ν[ους] | καὶ συνφέροντος ἐξώλειαν καὶ παν[ώλει]||αν²³ μέχρι
 πάσης διαδοχῆς τῆς ἐ[μῆς καὶ] | τῶν ἐξ ἐμοῦ πάντων, καὶ
 μήτε σ[ώματα τὰ] | τῶν ἐμῶν ἢ ἐξ ἐμοῦ μήτε γῆ μ[ήτε θά]-
 35 λασ[ς]||σα δέξαίτο μηδὲ καρποὺς ἐνέγ[κοι αὐτοῖς²⁴.] |

Κατὰ τὰ αὐτὰ ὥμοσαν καὶ οἱ ἐ[ν τῇ χώρᾳ]²⁵ | πάντες
 ἐν τοῖς κατὰ τὰς ὑ[παρχίας]²⁶ Σε[βαστήοις]²⁷ παρὰ τοῖς βω-
 μοῖ[ς τοῦ Σεβαστοῦ] | ὁμοίως τε Φαζιμωνεῖται²⁸ οἱ [τὴν νῦν

ei persolverit. Ante ὅπλο[ις πᾶσιν] Cumont dubitanter. Sed 'armis omnibus'
 insolite dicitur.

²¹ Adverbium novum, verbum hac vi neutiquam
 rarum. Cf. Syll.² 325, 5 καὶ αὐτὸς στοιχεῖν βουλόμενος καὶ τοῖς ἐκείνων ἔχνεσιν
 ἐπιβαίνειν. 929, 18 τῆς δὲ συγκλήτου στοιχοῦ[σης τῇ παρ' ἐαυ]τῇ π[ρὸς ἅπαντας
 ἀνθρώ]πους ὑπαρχούση δικαιοσύνη.

²² Eiusmodi sui suorumque execratio-
 nibus in fine formularum iurisiurandi omni aetate apud Graecos nihil est fre-
 quentius.

²³ Vox rara, sed usitatiore πανωλεθρίαν reponendae non sufficit
 spatium. Cumont.

²⁴ Cf. Syll.² 464, 55. 463, 85 sqq.

²⁵ Per totam
 Paphlagoniam. Cf. not. 8.

²⁶ Cum Cumontus de τὰ σ[υνέδρια] cogitasset,
 Th. Reinach supplementum τὰς ὑ[παρχίας] cum eo communicavit eiusque
 assensum tulit. De hyparchiis regni Seleucidarum cf. n. 224². 225³¹. 238, 1.

At hic in provinciae Romanae rebus versamur, in qua quid sibi velit nomen
 ὑπαρχία neque Reinachius neque Cumontius dixit. Tamen, ut in re obscu-
 rissima, supplementum illius retinui. Nescio an conventus iuridici (n. 517⁷)
 hac voce indicentur. Nam singulae civitates profecto ὑπαρχίαι dici non
 possunt, aliam vero provinciarum divisionem novimus nullam. Cf. n. 458, 64:

προνοῆσαι δὲ — ὅπως ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν ἐν στήλαις
 λευκολίθοις ἐνχαράχθῃ κτλ. cum not. 44.

²⁷ Perquam memorabile est
 tum iam in uniuscuiusque per Paphlagoniam conventus oppido principali

Augusti delubrum fuisse, neque improbabile ea aut omnia aut certe partem
 eorum iam ante provinciam Romanam institutam a regulis dedicata fuisse.

Cumont.

²⁸ Cf. Strabo XII, 3, 38 p. 560 μετὰ μὲν οὖν τὴν Ἀμισηνῶν
 μέχρι τοῦ Ἄλως ἡ Φαζιμωνιτίς ἐστίν, ἣν Πομπήιος Νεαπολίτιν (codd. μεγάλω-
 πολιν, em. Corais) ὠνόμασε κατὰ Φαζιμῶνα κώμην ἀποδείξας τὴν κατοικίαν καὶ

προσαγορεύσας Νεάπολιν. p. 561 οὕτω γὰρ διέτακτο Πομπήιος, κατασπᾶν κε-
 λεύσας τὰ φρούρια καὶ μὴ ἔαν χρήσιμα τοῖς ἀναφεύγειν εἰς αὐτὰ βουλομένοις

ληστηρίων χάριν. ἐκεῖνος μὲν οὖν οὕτω διέταξε τὴν Φαζιμωνίτιν, οἱ δ' ὕστερον
 (M. Antonius ut quidem videtur) βασιλεῦσι (Paphlagoniae) καὶ ταύτην ἔνειμαν.

Steph. Byz. Φαμιζών· κώμη τῆς Ἀμισίας καὶ νοτιωτέρα Ἀμισοῦ, ἣς οἱ κωμῆται
 Φαμιζωνῖται. ἡ χώρα Φαμιζωνίτις· ἡ Νεάπολις λέγεται· οὕτως γὰρ Πομπήιος

ταύτην ὠνόμασεν. Ex titulo apparet, Stephanum vocalem mediam, Strabonem
 consonas eam utrimque attingentes accuratius reddidisse. Praeter eam

nominis mutationem, quam consentiens cum Strabone et Stephano hic titulus

40 Νεάπο]||λιν λεγομένην κατοικοῦν[τες ὥμοσαν σύμ]παντες ἐν Σε-
βαστήῳ παρὰ τ[ῷ βωμῷ τοῦ] | Σεβαστοῦ.

testatur, postea duas etiam expertum est oppidum. Claudio principe Νεο-
κλαυδιόπολις appellatum est, quod nomen in nummis et titulis usque ad Cari
et Carini principatum invenitur. Deinde vero Ἀνδραπα, nomen sine dubio
antiquum et barbarum, comparet apud Ptolemaeum Geogr. V, 4, 4 p. 850, 2
Ἀνδραπα ἡ καὶ Νεοκλαυδιόπολις et Hieroclem Synecd. 704, 7, ubi in provincia
Helenoponti proximum ante Amisum locum tenet. Alia medii quod dicimus
aevi, qua aetate sedes episcopi erat, testimonia conguessit Cumont p. 32 not. 6.
Situs oppidi hoc demum titulo definitus est, in loco hodierno *Vexir-Köprü*,
et totam Phazimonitida regionem Cumont certa ratione circumscripsit
finibus ab occidente et ex parte a septentrionibus Halye flumine, ab orien-
tali marginis septentrionalis parte Gazelonitide et agro Amiseno, ab oriente
Phanaroea, a meridie territorio Amasensium. Phazimonitida Paphlagoniae
partem fuisse idem rectissime observavit. Nam sedulo cavendum est, ne
illa ὁμοίως τε Φαζιμωνεῖται sic interpretemur, *praeter* omnes Paphlagoniae
conventus *etiam* Phazimonitas iurasse. Nam si Phazimonitae Paphlagonēs
non fuerunt, quo tandem pacto in hac tabula Phazimone erecta omnino
eorum quae Gangris acta sunt mentio fit? Immo sic res se habet: Et
Gangris omnium civitatum legati et in unoquoque conventu omnes cives
viriliter iurabant. Idem etiam in Phazimonitide, qui erat unus ex his con-
ventibus, factum esse propterea definite enuntiatur, quia eius rei mom-
entum haec tabula Phazimone collocata est.

533 Titulus in Augusteo Ancyranorum per lapides antae sini-
strae ita divisus, ut summus lapis itemque tertius decimus et in-
fimi quinque a sextodecimo ad vigesimum scriptura careant; tertius
a summo fuit quidem inscriptus, sed litterae evanuerunt. Edd.
Montfaucon Palaeogr. Gr. p. 157 ex schedis Tourneforti. Paullo
plenius P. Lucas Itin. Gr. As. min. I p. 308 (ex Montf. Muratori II
p. DCXLIII). Vs. 1—3 et 12—16 emendatiores exhibet Chishull
Antiq. Asiat. p. 168. Totum titulum plenissime et accuratissime
Hamilton Researches in Asia minor II p. 103 (J. Franz C. I. G. 4039).
Partem modo repetivit R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
p. 64 n. 157.

I Γαλατῶν [τ]ὸ [χοινὸν | ἐ]ρασάμενον¹ | θεῷ Σεβαστῷ |
καὶ θεῷ Πώμῃ². ||

Litterae AZΘΞΠΣ.

1 Manifesto duo tituli distinguendi sunt:

I Dedicatio Augustei quod tota natio Gallorum Ancyrae constituit (v. 1—4).

II Recensus munificentiarum quibus homines opulenti et liberales gentes

II

[Ἐπὶ -----³]

Galaticas affecerunt (v. 5—89). In illa formula dedicatoria nihil est quo offendaris, nisi participium ἱερασόμενον. Quod memoria anceps est, siquidem Montfaucon ΠΑΣΑΜΕΝΟ, Chishull ΠΑΣΑΜΕΝΟΣ, Hamilton . . . ΑΣΑΜΕΝΟΝ exhibet, nullius momenti est. Nam de masculino utique cogitari nequit. At scrupulum movet verbi notio, quoniam ἱερασθαι alibi est 'sacerdotem esse', hic vero insolite intellegendum est 'cum gens officium imperatores honoribus divinis afficiendi in se suscepisset'. Tamen videtur in hac interpretatione acquiescendum esse. 2 Primum Pergami templum Augusti et deae Romae constitutum erat (Tac. Ann. IV, 37: *cum divus Augustus sibi atque urbi Romae templum apud Pergamum sisti non prohibuisset*), neque vero ut Franzius opinatur a Pergamenorum civitate, sed ab Asia provincia. Quod exemplum Galatia vicina secuta est brevi post, sine dubio etiamtum superstite principe. Nam θεὸς Σεβαστός hic non de defuncto dici, ut solet, sed quia is cui divini honores tribuuntur deus appellandus est, apparet. Ceterum vix monendum est dativum non ab ἱερασόμενον pendere, sed a notione dedicandi quae mente suppleatur. 3 Laterculum II v. 5—89 non recte mihi interpretari videtur Franzius, cum provocans ad Suetonium Aug. 59: *provinciarum pleraeque super templa et aras ludos quoque quinquennales paene oppidatim constituerunt* eiusmodi ludos etiam Ancyrae habitos eorumque recensum hic haberi statuit. Nam primum quidem nulli in his lapidibus recensentur ludi publici, sed varia hominum privatorum dona ac beneficia. Deinde vero, quod mirum est Franzium fugisse, nonnulla ex eo numero definite enuntiatur per totum annum civibus praebita esse (v. 47. 54. 58. 64. 62. 64. 72. 76. 83. 87) aut per satis magnam anni partem (μῆνας τέσσαρας v. 37. 41), ut sponte pateat his quidem nihil necessitudinis intercedere cum feriis. Aliorum sane ea natura est, ut ea per sacrorum quorundam occasionem exhibita esse sponte pateat; sed ne haec quidem omnia ad illa Augusti quinquennalia pertinere possunt. Nam primum quidem quod frequenter legitur bis ab eodem homine idem genus muneris praebitum esse (v. 15. 19. 28. 57. 67), id certe multo probabilius intellexeris 'bis per annum', quam 'bis per easdem ferias', deinde vero, cum illa Galatarum sacra Ancyrae peracta sint, tribus locis definite aliquid ἐν Περσέωντι (v. 53. 55. 67) factum perscribitur. Quibus omnibus reputatis apparet, nullam huic laterculo arctiorem necessitudinem intercedere cum quinquennialibus illis feriis, sed omnia omnino magnifica beneficia quibus Galatae per illos annos ab hominibus privatis affecti essent hic inscribi. Quod in pariete Augustei potissimum haec incisa sunt, id nullam habet aliam rationem, nisi quod honorem et gratiarum actionem hic insignis locus quam maxime illustrare et augere videbatur. Quotiens in decretis honorificis legitur ut monumenta ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ erigantur, et quis locus Ancyrae insignior erat quam Augusteum recens dedicatum? Quae si recte disputata sunt, apparet magistratuum eponymorum nominibus praescriptis non quinquennia indicari, ut Franzio visum erat, sed annos, neque minus manifestum est, cum perspexerimus titulos I et II nulla argumenti necessitudine contineri, nihil iam

- 5 [----- || θέ]ας ἔδωκεν καὶ μον[ο]μάχων ζεύγη τριά-
κο[ντα] | καὶ κυ(νήγ)ιον⁴ ἔδωκεν | ταύρων καὶ θηρίων. |
10 [Πο]ύφος δημοθοινίαν || ἔδωκεν, θέας καὶ | κυνήγιον ἔδωκεν.
Ἐπὶ Μετελλίου⁵. ||
15 [Πυ]λαιμένης βασιλέως Ἀμύ[ν]του υἱός⁶ δημοθοινί[αν] || δις ἔδω-
κεν, θέας δις | ἔδωκεν, ἀγῶνα γυμνικῶ[ν] | καὶ ἀρμάτων καὶ
κελ[ή]ων⁷ ἔδωκεν· ὁμοίως δὲ ταυρο[μα]χίαν καὶ κυνήγιον
20 [ἔδωκε]ν δ)ίς⁸· ἔτ[ι] || πολλ[ο]ύς | τόπους ἀν(έ)θ[η]κε⁹ ὅπο[υ]¹⁰
τὸ | Σεβαστήν¹¹ ἐστὶν καὶ ἡ παν[ή]γυρις¹² γαίνεται καὶ ὁ
ἱπποδρόμος. |
Ἀλβιόριξ Ἀτεπόριγος¹³ δημοθοινίαν ἔδωκεν, ἀνδριάντας ἀνέ||
25 θηκε Καίσαρος [Σεβαστοῦ¹⁴] καὶ Ἰουλίας | Σεβαστῆς¹⁵. |

offensionis habere temporum discrimen; nam ille (not. 2) Augusto superstite, hic (not. 14. 15) Tiberii principatu scriptus est. 4 ΚΥΑΠΠΙΟΝ Lucas, K....ION Hamilton. 5 ΕΠΙΜΕΤΕΛΙΟΥ Lucas, ΕΠΙΜΕΤΕΑ... Hamilton, ΕΠΙΜΑΟΛΛΙΟΥΠΥ Chishull. Franzius Ἐπὶ Μετέλλου scripsit. Sed mihi Lucae scriptura servanda visa est, praesertim quia nomen Latinum quidem neque admodum rarum, sed tamen minus in vulgus notum *Metilius* proclivius erat errore in illud pervolgatum *Metellus* mutare, quam vice versa. 6 Amyntae plures fuisse filios apparet ex narratione Cassii Dionis LIII, 26, 3: τοῦ δ' Ἀμύντου τελευτήσαντος οὐ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἐπέτρεψεν, ἀλλ' ἐς τὴν ὑπάρχουσαν ἐσήγαγε, sed unius nomen ex hoc titulo novimus. Cum iam apud Homerum Paphlagonum duci Pylaemenes nomen esset (B, 854. E, 576. N, 643) reges Paphlagoniae qui usque ad postremam partem alterius a. Chr. n. saeculi Gangris (n. 532⁵) sedem habebant hoc venerandae antiquitatis nomen repetiverunt, certe postremus ex eis, qui testamento regnum Mithridati Eupatori reliquit, eo utebatur. Cf. Iustin. XXXVII, 4, 5. XXXVIII, 7, 40. Deinde Nicomedes Bithyniae rex, cum Paphlagonia mediterranea potiri conaretur, filium suum quem ei terrae praefecturus erat, Pylaemenem appellavit. Cf. Iustin. XXXVII, 4, 8. 9 *atque ita filium suum mutato nomine Pylaemenem Paphlagonum regum nomine appellat et quasi stirpi regiae reddidisset regnum falso nomine tenet*. Nescio an Amyntas, quem regioni finitimae inhiasse non incredibile est, simili consilio uni ex filiis suis nomen imposuerit. De Amynta Galatiae rege a. 36—25 a. Chr. n. cf. P. von Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2007 n. 24. 7 ΚΕΛΙΕΩΝ Lucas, unde Chishull manifesta interpolatione effecit ΚΕΛΗΤΩΝ. 8 ΗΑΙΣ (pro ΝΔΙΣ) Lucas. 9 ΑΝΠΙ_Ε Lucas, quod Chishullus pro arbitrio in ΑΝΙΕΡΩΣΕ mutavit. 10 ΟΠΟΝ Hamilton, ΟΠΟ. Lucas, ΟΠΟΥ Chishull. 11 Cf. not. 2. 12 Cf. quae ex Suetonio Aug. 59 attuli not. 3. 13 Cf. Strabo XII, 3, 37 p. 560: οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἡγεμόνες τῶν Ῥωμαίων τῶν δουεῖν πολιτευμάτων τούτων τὰ μὲν τοῖς Κομάνων ἱερεῦσι προσένειμαν, τὰ δὲ τῷ Ζήλων ἱερεῖ, τὰ δ' Ἀτεπόριγι, δυνάστη τινὶ τοῦ τετραρχικοῦ γένους τῶν Γαλατῶν ἀνδρῶν. Huius filium hic innui existimat Franz, ac temporum certe rationes

Ἀμύντας Γαιζατοδιάστου¹⁶ δημοθoinίας | δις ἔδωκε, ἑκατόνβην
 30 ἔδυσεν, θέας | ἔδωκεν, σειτομετρίαν ἔδωκεν || ἀνὰ πέντε μοδίους. |
 -----είας Διογνήτου [δημοθoinίαν ἔδωκε.] |
 Ἀλβιόριξ Ἀτεπόρειος¹⁷ τὸ δεύτερον | δημοθoinίαν ἔδωκεν. |
 Ἐπὶ Φρόντωνος. ||
 35 Μητροδωρος Μενεμάχου, φύσει δὲ | [Δο]ρυλάου¹⁸, δημοθoinίαν
 ἔδωκεν, | [ἔλαιον] ἔθηκεν μῆνας τέσσαρας. |
 Μουσανδὸς Ἀρτίκνου¹⁹ δημοθoinίαν ἔδωκεν. |

non obstant. Nam Ateporix Strabonis fere Amyntae (not. 6) aequalis fuisse videtur, siquidem quod geographus de ducibus Romanorum post Pompei aetatem dicit commodissime ad M. Antonium non minus Ateporigis principatus quam Amyntae regni auctorem refertur. 14 Mireris Franzium etsi [Σεβαστοῦ] suppleat tamen de Tiberii statua interpretari. Immo Καῖσαρ Σεβαστός non potest non Augustus esse, neque per se quicquam offensionis habet Augusti imago ab Albiorige dedicata in Augusteo Ancyrae. At titulum Tiberio demum principe incisum esse certum est (not. 15). Quare cogitaverit quispiam de supplemento [Τιβερίου]; at vero hoc praepostero nominum ordine pro legitimo *Tiberius Caesar* uti non licuit. Quare nihil restat, nisi ut peccatum esse statuamus ab homine Graeco, qui de principe defuncto non ut debebat θεοῦ Σεβαστοῦ scriberet, sed nominis forma, qua superstes imperator usus erat, retineret. Quod eo probabilius est, quo brevior tempore spatio post Augusti obitum haec incisa sumimus. Utique Augusti et uxoris, non Tiberii et matris statuas indicari constat. 15 Iulia Augusta non appellata est Caesaris Augusti uxor nisi post mariti mortem, testamento ab eo adoptata. Quod quoniam Augustus hic eo nomine utitur, quod dum inter vivos erat gerebat (not. 14), dicat quispiam hic ut n. 456, 57 ΙΟΥΛΙΑΣ levi errore pro ΑΙΟΥΛΙΑΣ incisum esse. Sed obstat nomen Σεβαστῆς, quod quoniam ante annum 14 p. Chr. n. nusquam terrarum exauditum est (Tac. Ann. I, 8 *Livia in familiam Iuliam nomenque Augustum adsumebatur*), non potest Augusto vivo per errorem irrepsisse. Tiberii igitur principatu haec scripta sunt, sed est cur ipsi eius initio titulum vindicemus (not. 14). 16 Nomen Gallicum, cuius cum prima parte apte Franzius comparat Γαιζατόριξ apud Strabonem XII, 3, 41 p. 562 (Γεζατ- codices). Eam non diversam a nomine *gaesum* telum missile significante, quod Gallicum esse constat, Belleius Mém. de l'Ac. des Inscr. T. XXXVII p. 397 pronuntiavit, cui recte assentitur Franzius. Idem alterum compositi partem monuit redire in nomine Ἀμωθάστου C. I. G. 2067, 5. 6, qui titulus Olbiae erutus est, ubi Celtica nomina inveniri nequitum mirum est. Cf. Syll.² 226, 102 sqq. 17 Cf. not. 13. 18 Nomen inter nobilissimos illarum regionum homines non infrequens. Cf. n. 372¹. 19 Utrumque nomen mihi suspectissimum. Ac prius quidem Μουσα(ῶ)ς potius esse paene certum existimo; sane litterarum ΜΟΥ loco Hamilton lacunae significationem habet. Alterius vero nominis emendationem certam aut probabilem video nullam.

- 40 -----ίνας Σελεύκου δημοθoinίαν ἔδωκεν || [καὶ ἔλαιον ἔθη]κεν
 μῆνας τέσσαρας. |
 Πυλαιμένης βασιλέως Ἀμύντου υἱὸς²⁰ | δημοθoinίαν ἔδωκεν
 (τ)[οῦ]ς²¹ (τ)ρισ[τὶν²²] | ἔθνε[σιν. ἔτι] δὲ ἐν Ἀγκύρ(α)²³ ἐκ[α]τὸν-
 45 β[τὴν ἔθνε]σεν, θέας καὶ πομπὴν [ἔ]δω[κεν]. ὁμοίως δὲ ταυρο-
 μαχίαν | καὶ [ταυρο]καθά(πτ)ας²⁴ καὶ μονομάχων | ζεύ[γῃ
 ἔδωκε]ν. ἡ(λε)ν[ψ]εν²⁵ δι' ἑλίου τοῦ ἐνιαυτοῦ [τὰ τ]ρία ἔθνη.
 θηρομαχίαν ἔδωκεν. ||
- 50 [Ἐπὶ Σ]ιλουανο[ῦ].
 -----αἶος δημοθoinίαν ἔδωκεν [ἐν Π]εσσινούντι, μονομάχων
 [ζεύγῃ ἔδω]κε[ν] καὶ ἐν Πεσσινούντι ἡλ[ειψεν] | τὰ δύ(ο)²⁶ ἔθνη
 55 ἑλφ τῷ ἐνιαυτῷ. ἄγα[λμα] || ἐν Πεσσινούντι ἀνέθηκεν. |
 Σέλευκος Φιλοδάμου δημοθoinίαν | δις ἔδωκεν δυοὶ πόλεις²⁷.
 ἡλ(ε)ψε | τὰ δύ(ο)²⁸ ἔθνη δι' ἑλίου τοῦ ἐνιαυτοῦ. [θέρ]ας ἔδωκε. ||
 60 [Ἰο]ύλιος Ποντικὸς δημοθoinίαν ἔδωκεν. | ἐκατόνβην ἔθυσεν.
 [ἔλ]αιον ἔθηκεν ὀ[λφ] | τῷ ἐνιαυτ[ῷ].
 Ἀριστοκλ(ῆ)ς²⁹ Ἀλ[βιόρι]ος | δημοθoinίαν ἔδωκεν, ἔλαιον ἔθη-
 [κ]εν δι' ἑλίου τοῦ ἐνιαυτοῦ||.
- 65 Ἐπὶ (Β)ασιλᾶ³⁰. |
 [Κ]όντος Γάλλιος Ποῦλχε[ρ] δημοθoinίαν | δις ἔδωκεν καὶ ἐν

20 Cf. not. 6. 21 ΔΗΜΟΘΟΙΝΙΑΝΕΔΩΚΕΝ. Σ Lucas. 22 ΙΠΙΣ
 Lucas. Ceterum Tectosagas, Tolistobogios, Trocmos intellegi manifestum
 est. 23 ΑΓΚΥΡΗ. 24 ΚΑΙ...ΚΑΘΑΤ.ΦΑΣ Lucas, ...ΚΥΘ...ΑΣ
 Hamilton. 25 ΗΛΙ.ΕΝ. Frequentissime ἀλείφειν τινα dici pro ἔλαιον
 παρέχειν τινί in vulgus notum est. 26 Cum supra identidem de tribus
 gentibus Galatarum dicatur, inde ab hoc loco constanter duae modo com-
 memorantur (v. 54. 57. 69. 80. 85), addito articulo, ut appareat praeter has
 duas omnino nullam fuisse quae in censum veniret. Quare unam a com-
 munionem reliquarum inde ab anno Silvani se segregasse apparet. Quo pacto
 id factum sit latet, sed quatenam potissimum fuerit probabiliter certe defi-
 niri potest. Nempe in eorundem annorum recensibus etiam duorum oppi-
 dorum mentio fit. Quae cum manifesto necessitudine aliqua cum illis duabus
 gentibus contineantur, ex eis quae not. 27 exposui sequitur, Tectosages et
 Tolistobogios illas esse, Trocmos vero tertiam quae se ab eis separaverit.
 Ceterum hic et v. 58 ΔΥΩ traditur. 27 Etsi neque hic neque v. 76 ar-
 ticulus additur, ut in duarum gentium mentione (not. 26) constanter fit,
 tamen quin eadem sint duo oppida, quae et aliunde scimus longe maxima
 inter Galatarum civitates fuisse et in hoc ipso titulo sola ex omnibus vide-
 mus nominatim commemorari, Ancyra et Pessinus, non est dubitandum.
 28 ΔΥΩ. Cf. not. 26. 29 ΚΛΠΣ. 30 ΕΑΣΙΛΑ.

Πεσσινον[τι] | ἐκατόνβην ἔθυσεν· ἔ[λ](α)ιον³¹ ἔθηκε[εν τοῖς] | δυ-
 [σ]ὶν ἔθνεσιν [δι' ἑλοῦ τοῦ ἐνιαυτοῦ]||.
 70 [Φιλων]ῖδης Φίλω[νος δη]μ[ο]|θρινίαν ἔδωκεν, ἐκατόμβ[ην] | ἔθυ-
 σεν· ἔλ[αι]ον ἔθηκεν ἑλ[φ τῷ] | ἐν[ι]αυτῷι. |
 75 -----λα [δημοθριν]ι[α]ν³² ἔδ[ωκεν, || ἐ]κατ[ό]μβην
 ἔθ[υ]σ[εν]³³ | ἔλ[α]ι[ο]ν³⁴ ἔθ[η]κεν (δυ)σ[ι]³⁵ π[ι]λ[ε]σ[ι]ν ἑλ[φ τῷ]
 ἐ[ν]ιαυτῷ³⁶ βωμῶ[ν] | ἀνέθ[η]κεν [εἰς³⁷ τὰ] ἱερά. |
 80 [Π]υλαιμένης Μηνᾶ[ι] δημοθρινίαν [ἔδωκεν τοῖς]|| δυσὶν ἔθνε-
 σιν· ἐ[χ]α[τ]όμβην³⁸ ἔθυσεν, | μο[νο]μάχων [ζεύγη] ἔδ[ωκεν,
 θ]ι[α]³⁹ | ἔδωκεν, ἔλ[αι]ον [ἔθηκεν] | ἑλ[φ τῷ] (ἐ)νιαυτῷ⁴⁰].
 85 -----ος Ἀκύλα δημοθρινίαν ἔδωκε τοῖς|| δυσὶν ἔθνεσιν,
 ----- ἐ[λ]αιον [ἔ]θ[η]κε⁴¹, ----- | δι'
 ἑλο[υ]⁴² [τοῦ ἐνιαυτοῦ, θέας | ἔδ]ωκεν ----- | ----
 -----ουιους· ἔτι -----

31 E. ΔΙΟΝ. 32 Pro terminatione ΙΑΝ traditur ΤΑ. 33 ΥΔ
 (pro ΥΣ). 34 ΙΙΣ (pro ΔΥΣΙ). 35 ΝΤΑΟΚ.ΕΙ....Γ. 36 ΘΗΚΕΝ.
 37 Ε ΑΑ...ΒΗΝ. 38 ΤΑ (pro ΕΑ). 39 ΤΩΝΙΑΥ. Crasin vix puta-
 verim auctori tituli acceptam ferri. 40 ΑΑΙΟΝ.Ο. 41 ΔΙΟΛΟΛ.

534 Stela marmoris albi fracta a sinistra, inventa Ephesi a Woodio et in museum Britannicum illata. Ed. E. L. Hicks Greek inscr. in the British museum III, 2 p. 498 n. DLVIII.

-----το[ρ]α¹ Νήφο[ρ]ντος², τιμηθέντα γ[ε]ροντεία³, |

Litterae ΑΣ. Vs. 4 Ν et Η ligatae. 4 ΤΟΙΑ lapis. Hicksius sibi persuasit duarum mulierum gentis Galaticae hoc esse monumentum; quare v. 4. 2 -----οτοία Νήφο[ρ]ντος καὶ -----]εροντεία reposuit. At ipsi scrupulum movit, quod οτοία et εροντεία neutiquam nominum muliebrium Graecorum terminationis speciem referrent; neque magis quicquam Galatici habent. Accedit, id quod ille neglexit, in eiusmodi titulo non dativo locum fuisse, sed accusativo, quem tamen hic restituere non licet. Quare mihi viri et feminae potius monumentum esse videtur, ex quibus illi quidem nomen nescio quod in -τωρ cadens fuerit. 2 Supplevit Hicks. 3 Restituere conatus sum, cum certe nomen proprium hoc non esse mihi plane constaret. γεροντία eius qui γέρων appellatur ius et condicionem significat apud Xenophontem Resp. Laced. 40, 4: ἐπὶ γὰρ τῷ τέρματι τοῦ βύου τὴν κρίσιν τῆς γεροντίας προθεῖς (Lycurgus) ἐποίησε μηδ' ἐν τῷ γήρῳ ἀμελεῖσθαι τὴν καλοκάγαθίαν. Scriptura per diphthongum vero nihil habet offensionis cum quia huius monumenti aetate (not. 5) haec non iam accurate distinebantur, tum quia tum temporis etiam verbo γεροντεύειν utebantur, cui ex lege sermonis

[καὶ ----- Ἀδι]ατόριγος⁴ | [τὸ κοινὸν τῶν Γ]αλατῶν⁵ ||
5 [εὐνοίας καὶ] καλοκἀ[γαθίας ἔνεκα τῆς] εἰς | [αὐτό].

respondebat nomen in -εία. Cuiusnam generis fuerit illud collegium (γερούσια), cui hic homo honoris causa insertus fuerit, ignoramus. Sed talia aliquando in titulis honorariis commemorantur; cf. C. I. Att. III, 4062, 5 sqq. Ἀλῖον Εὐφρόσυρον Παλληγέα, τὸν ἱερὸν γέροντα. Eodem redit Journal of Hell. stud. X 1889 p. 55 n. 6, 7 τὸν καὶ γενόμενον γεραῖον διὰ βίου, nam γεραίους in oppidis quibusdam Lyciae appellatos eos qui gerusiae interessent discimus ex titulis Bull. de corr. XIII 1889 p. 487 n. 2, 24. p. 488 n. 3, 9. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 257 n. 707, 2. p. 344 n. 783, 2. p. 346 n. 800, 9. p. 347 n. 802, 24. 4 Priore versus parte nomen mulieris intercidisse videtur, cuius pater Adiatorix erat. Hoc nomen Gallicum notum est ex Strabone XII, 3, 6 p. 543 λαβὼν δὲ παρ' Ἀντωνίου τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως (Heracleae Ponticae) Ἀδιατόριξ ὁ Δομνεκλείου, τετράρχου Γαλατῶν, υἱός, ὃ κατεῖχον οἱ Ἑρακλειῶται (alteram partem tenebat colonia Romana) κτλ. Sed homo idem esse nequit, quandoquidem titulus (not. 5) Antonii aetate plus quam saeculo recentior est. 5 Galatia a. 25 a. Chr. n. in provinciae formam redacta est. Titulum vero propter scripturae genus extremae primi p. Chr. n. saeculi parti vindicat Hicks. Mihi propter ligaturam litterarum v. 4 (v. supra) etiam aliquanto recentior videtur.

535 In muro castelli (*Kale*) oppidi *Ulu Borlu*. Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school at Athens III p. 367 n. 532 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 438 n. 346). Cf. quae de titulo disputavit C. G. Brandis *Hermae* XXXI p. 464 sq.

[-----, πρεσβευτὴν | λεγεῶν]ος [τρι]α[κ]ο[στ]ῆς Οὐλ[λ]-
π[ι]ας Νεικηφόρου¹, πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγον ἐπαρ-
5 χείας || Γαλατίας Πισιδίας Παφλαγονίας², ἀνθύπατον | Πόντου
καὶ Βειθυνίας³.

Litterae ΑΘΠ. 4 Versus primi a Sterreto enotantur reliquiae ΣΞΙ, ΙΙΙ ΑC. Supplevit Brandis. Legio XXX Ulpia a Traiano constituta in Germania tendebat. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Τραϊανὸς (συνέταξεν) τὸ δεύ-
τερον (στρατόπεδον) τὸ Αἰγύπτιον καὶ τὸ τριακοστὸν τὸ Γερμανικόν, ἃ καὶ αὐ-
τὸς ἐπωνόμασεν. Cognomen *Victrix* etiam in titulis Latinis occurrit. Cf. Wilmanns *Exempla* 4482, 5. 4489, 45. 46. 4260 b, 8. 2 In singulis
regionibus gentibusque, ex quibus tota provincia Galatia composita erat,
enumerandis Pisidiam Paphlagoniamque commemorari, Isauriam et Lycao-
niam non item plane mirum esset, nisi titulus post has a Galatia separatas
et Ciliciae adiunctas incisus esset. Id vero iam Antonini Pii, non ut olim
opinabantur Septimii Severi demum principatu factum esse docuit titulus
n. 575, 7. 8. Brandis. 3 Cum constet, monumentum Antonini Pii prin-

cipatu non antiquius esse (not. 2), id documento est non recte homines doctos provinciam Bithyniam et Pontum iam Hadriano imperante a senatu ad principem translatam statuere. Etiam alia certissima exempla praesto sunt, quae Antoninorum temporibus proconsules praetorios eam administrasse probent. Brandis.

536 In coemeterio vici *Jalowadj-Sofular*. Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school at Athens III p. 248 n. 352. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 434 n. 302).

Τὴν λαμπροτάτην | Ἀντιοχέων κολωνίαν¹ ἢ λαμπροτάτην Λυσ-
5 στρέων² κολωνίαν³ τὴν ἀδελφὴν⁴ | τῷ τῆς Ὀμονοίας | ἀγάλ-
ματι ἐτείμη|σεν.

Litterae ΑΕΠCΩ. 4 Cf. Strabo XII, 8, 14 p. 577: ταύτη (τῇ παρ-
ωρείᾳ) δ' ἐκατέρωθεν ὑποπέπτωκέ τι πεδίον μέγα καὶ πόλεις πλησίον αὐτῆς, πρὸς
ἄρκτον μὲν Φιλομήλιον, ἐκ θατέρου δὲ μέρους Ἀντιόχεια ἢ πρὸς Πισιδίαν καλου-
μένην, ἣ μὲν ἐν πεδίῳ χειμένη πᾶσα, ἣ δ' ἐπὶ λόφου, ἔχουσα ἀποικίαν
Ῥωμαίων. Paulus libro II de censibus, Digest. L, 15, 8, 40: *in Pisidia
eiusdem* (i. e. Italici) *iuris est colonia Antiochensium*. Plin. Nat. hist. V, 94:
*insident verticem Pisidae quondam appellati Solymi, quorum colonia Cae-
sarea eadem Antiochia*. Droysen Gesch. des Hellenismus III, 2 p. 271.
G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie I, 2 p. 2446 n. 15. E. Kornemann
ibid. IV, 1 p. 534 n. 144. 2 Oppidum Pauli apostoli rebus nobile
(Cf. Act. apost. 14, 8, 21), cuius praeterea in litteris antiquis satis rara est
memoria (Plinius N. h. V, 147. Ptolemaeus V, 4, 9 p. 858, 4. Hierocles
Synecd. 675, 2). Plinius urbem Galatiae attribuit, quod de ambitu provin-
ciae qualis illa aetate fuit recte se habet, neque vero arctiore vi de Gala-
tarum gente ac regione intellegendum est, apud Ptolemaeum inter Isauriae,
in Actis apostolorum et apud Hieroclem inter Lycaoniae civitates recensetur.
Apud Plinium cives *Lystreni* dicuntur, sed eandem atque hic ethnici formam
habes in titulo Papers of the Am. school at Athens III p. 23 n. 24: Τ(τος)
καὶ Γάιος ἀδελφοὶ Λυστρεῖς ἐποίησαν. 3 Colonia etiam ex titulo Papers
of the Am. school at Athens III p. 142 n. 242 (C. I. Lat. VI, 6786) nota est,
ex quo de originis tempore et cognominibus accuratiora discimus: *Divum
Augustum col(onia) Iul(ia) Felix Gemin(a) Lustra consecravit*. Item nummi
testantur coloniam. Cf. E. Kornemann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie
IV, 1 p. 551 n. 260. 4 Utraque colonia Augusti fuit. Non sane eodem tem-
pore deductae videntur, sed Lystra aliquanto post Antiochiam. Cf. Pauly-
Wissowa IV, 1 p. 550.

537 Sarcophagus, in oppido *Sevrihissar*, quo allatus erat ex
vicinis Pessinuntis ruderibus, quae vocantur *Balahissar*. Edd.

Macdonald Kinneir Itin. p. 542 n. 9 (J. Franz Fünf Inschriften und fünf Städte p. 24). G. J. Hamilton Researches in Asia minor II n. 447 (J. Franz C. I. G. 4085). J. Mordtmann Sitzungsber. der Kgl. Ak. zu München 1860 p. 494 n. 7 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 445 n. 226).

[H βο]υλή καὶ ὁ δῆμος | Σεβ[α]στηνῶν Τολιστοβω[[γίω]ν Πεσσι-
 5 νουντίων¹ ἐ[τε]||μ]ησεν Θεόδοτον Θε[ο]||δ[ό]του τοῦ Τυράννου, ἄρ-
 [ξ]αντα² καὶ εἰρηναρχήσ[αν]τα³ ἐνδόξως καὶ ἀγορ[ανο]||μ[ή]σαντα
 10 πλειστά(κ)ις⁴ [ἐν κατε]π[ε]ίγουσι καιροῖς καὶ π[ά]σας λειτουρ[γ]ίας
 ἀπὸ τ[ῶ]ν | ἑαυτοῦ⁵ π[ρ]ο[θ]ύμ[ως] τε[λ]έ[σ]αντα ἀνενδεῶς, πάσαις
 τ[ε]ι||μαῖς τειμ[η]θέντα ἐν ἐκκλ[η]σίαις⁶ ὑπὸ τε βουλῆς καὶ ||
 15 δῆμου, ἀνδριάντων ἀν[α]σ[τ]άσ[ε]σι καὶ εἰκόνων⁷ [ἀνα]||θέσει,
 ἀρετῆς ἕνεκ[εν] | (καὶ)⁸ εὐνοίας τῆς εἰς | [ἑαυτοῦς].

Litterae ΘΞΠΕΩ. 1 Cf. Strabo XII, 5, 2 p. 567: Τολιστοβώγιοι δὲ ὕμνοι Βιθυνοῖς εἰσι καὶ τῇ Ἐπικτήτῳ καλουμένη Φρυγίᾳ. § 3 Πεσσινοῦς δ' ἐστὶν ἐμπόριον τῶν ταύτη μέγιστον, titulum Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII 1897 p. 43 n. 24, 42. 43: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σεβαστηνῶν Τολ[ισ]τοβω-γίω]ν Πεσσινουντίων et quae de Pessinunte Matrisque Deorum sacris attuli n. 540⁴. 2 Versus quintus apud Hamiltonum litteris AC finitur, cum Kinneir et Mordtmann in AP consentiant; v. 6 init. .ANTA Mordtmann ὩANTAKAI Kinneir, .ZANTIKAI Hamilton. His lectionibus collatis apparet, rectius Mordtmannum ἄρ[ξ]αντα quam Franzium ἀσ[τ]υνομή[ς]αντα restituisse. 3 Cf. n. 550². 4 ΠΛΕΙΣΤΑΙC Mordtmann. ΠΑΕΙΕΠΙE Kinneir ΠΛΕΙΤΑ FIE Hamilton. Consona x lapicidae potius quam transcribentium neglegentia omissa videtur. 5 Cf. n. 529, 40. 29. 30. 6 De pronuntiandis publice per comitiorum tempora honoribus, cui rei quantum tribuerint veteres nemo fere ignorat, hic dici videtur potius, quam de decernendis. Nam illud ὑπὸ τε βουλῆς καὶ δῆμου non de probuleumate et populiscito, quae ad unum eundemque honorem spectent, dicitur, sed separatim populum, separatim senatum Theodoto privilegia et ornamenta decrevisse enuntiat. Ex his vero ea, quae a senatu profecta sunt, non in comitiis facta sunt. 7 Cf. n. 332²². Hic sane non est cur non εἰκόνα picturam (εἰκόνα γραπτὴν ἐν ὀπλῳ, cf. n. 574⁴) interpretemur. 8 E Ham. NE Kinn. TE Mordtmann. Videtur quadratarius KE incidere voluisse sed nescio quo pacto in priore littera peccasse. Nam soloecismum ἀρετῆς — τε εὐνοίας (pro ἀρ. καὶ εὐν.). vel huius aetatis homini imputare nolim, praesertim in formula qua nihil est usitatus.

538 Lapis calcarius non laevigatus; litterae neglegenter incisae. Anno 1884 in coemeterio vici *Deuer* siti in ora meridionali lacus Dittenberger, Orientis gr. inscr. II.

Buldurensis invenit W. M. Ramsay et edidit Amer. Journ. of Archaeology II (1886) p. 428 n. X. Lapide iterum examinato versus 45 et 46 pleniores exhibuit idem ibid. IV (1888) p. 267 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 445 n. 335).

Ἐξ ἐπιστολῆς¹ θεοῦ Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ Καίσαρος² |
 5 Κόιντος Πετρώνιος Οὔμβριος³ πρεσβευτής | καὶ ἀντιστράτηγος
 Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος | Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, | [καὶ]
 10 Λούκιος Πούπιος Πραῖσις⁴ ἐπίτροπος Νέρωνος | Κλαυδίου
 [Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ ὁρροθέτησαν τὰ μὲν ἐν |
 15 δεξιᾷ εἶναι Σαγαλασσέων⁵, || τὰ δὲ ἐν ἀριστερᾷ κόμης Τυ-

Litterae ΕΘΠCΩ. 1 Fuit ΝΕΡΩΝΟC, sed memoria imperatoris damnata hae litterae erasae ac ΘΕΟΥ in earum locum substitutum est. 2 Neronis igitur principatu (54—68 p. Chr. n.) hoc monumentum dedicatum est. Prima huius imperii initia (a. 54/55 p. Chr.) monstrat L. Pupii Praesentis procuratoris nomen (cf. not. 4). 3 ΟΥΜΒΟΒ. Emendavit Ramsay. Quod in Prosopographia imp. Rom. III p. 34 n. 238 praefertur emendatio Οὔμβριος, id probare nequeo; nam a scriptura quidem nullam habet commendationem, cum OB ex EP errore proclivi nasci potuerit. Sane duo noti sunt Petronii Umbrini, ex quibus alter consul anni 25 p. Chr. fuisse videtur (Prosopographia III p. 34 n. 236), alter 84 p. Chr. consulatu functus est (ibid. n. 237). His medius interiectus est quem hic habemus, ut summa cum probabilitate editores prosopographiae eum illius filium, huius patrem existiment. At inde neutiquam sequitur, hunc quoque Umbrinum appellatum esse. Nam eiusmodi cognomina, qualia sunt *Umber* et *Umbrinus*, haud raro in eadem stirpe alternare constat; cf. G. I. L. VI 4407 (all. Prosopogr. II p. 44 n. 43), ubi Q. Fabius Allobrogicus Maximus est, homo sine dubio a Q. Fabio Maximo Allobrogico originem repetens. Sic decem gentes recensentur in Prosopographia III p. 439. 443, in quibus cognomina *Rufus* et *Rufinus* ambo usitata fuerint. 4 Cf. C. I. G. 3994 (cum Addendis p. 4408), 4 sqq.: [Λε]ύκιον Πούπιον Λευ[κ]ίου υἱὸν Σαβατεῖνα | [Π]ραίσεντα, χειλιάρχον, | [Π]παρχον ἱππέων ἀλλ[ε] | Πεικεντείνης, ἐπίτρο[π]ον Καίσαρος πρὸς ὅχθαις Τιβέρεως, ἐπίτρο[π]ον Τιβερίου Κλαυδίου | [Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμ]ανικοῦ καὶ Νέρωνος | [Κ]λαυδίου Καίσαρος [Σ]εβ[α]στ[οῦ] Γερμανικοῦ [Γ]αλα[τ]ικῆς ἐπ[α]ρχείας. Versabatur igitur L. Pupius Praesens in procuratura Galatica tum ipsum, cum principatus a Claudio in Neronem transiret, i. e. anno 54 p. Chr. n. Cave ad eundem hominem rettuleris titulum Iconiensem Journal of Hell. stud. XXII 1902 p. 419 n. 44: [Καίσαρ Σεβαστὸς Αὐτοκράτωρ ἐποίησεν τὸ προ[σ]κήνιον τῇ πόλει | [Πο]υπίου πρεσβε[υ]τοῦ]. Nam legatus senatorii ordinis est, procurator equestris, et appellatio principis quae illic est, in Augustum quadrat, non in Claudium, ut monuit Mommsen. 5 Sagalassum oppidum Pisidiae sub imperio legati p. p. Galatiae fuisse testatur Strabo XII, 6, 5 p. 569 Cas.: τὴν μὲν οὖν Κεῖμαν ἀποικοὶ Ῥωμαίων ἔχουσιν, ἡ Σαγαλασσὸς δ' ἐστὶν ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἡγεμόνι τῶν Ῥωμαίων, ὅφ' ἔτι καὶ ἡ Ἀμύντου βασιλεία πᾶσα. Quod

βριανασσο[ῦ. --6] | Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος | [Σεβαστοῦ
Γ]ερμ[ανικοῦ -----]

hoc titulo confirmatur. Nec alia fuit condicio Selgensium reliquaeque Pisidiae. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 359, not. 2; nam eam Amyntae fuisse testatur Appianus Civ. V, 75. 6 Ramsay hic nihil amplius scriptum fuisse sibi persuasit, ideoque Νέρωνος genetivum a κάμης pendere statuit, ut vicum principis fuisse indicetur. Mihi multo probabilius videtur, nomen principis ad temporis significationem spectare, sive principatus annus numero ordinali indicatus fuit, qui mos sane non fere reperitur extra Aegyptum et Cyprum (n. 582²), sive, id quod magis placet, [ἐπὶ] Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος [Σεβαστοῦ Γ]ερμ[ανικοῦ καὶ Λουκίου Ἀντιστίου Οὐέτερος ὑπά- των] (53 p. Chr. n.) quondam lapide integro legebatur.

539 Lapis insertus maceriae in via inter vicos *Bagtsché-bunar* et *Tschaily*, quae transit per mediam arcem Hadrianopolis antiquae. Ed. G. Mendel Bull. de corr. Hell. XXV 1904 p. 9 n. 144 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 64 n. 148).

5 Θεῶ | Νέρουα | Καισαρέων | Προσελλ(λ)ημμε|νειτῶν¹ | ἡ βουλῇ |
καὶ ὁ δῆ|μος χάριν².

Litterae ΑΠΣ. 4 AHMME. Emendavit Mendel. Cf. Ptolemaeus Geogr. V, 4, 8 p. 355, 6 ὑπὸ δὲ τὰ εἰρημένα ἔθνη (Tolistobogios, Tectosagas, Trocmos) διήκουσι Προσελλημενῖται μὲν συνημμένοι αὐτοῖς, ὑπὸ δὲ τούτους Ὀβιζηνοὶ καὶ μέρος τῆς Λυκαονίας, ἐν οἷς πόλεις αἴδε. Nomen idem est ac manifesto quidem significat incolas terrae, quae antiquae Galatiae postea adiecta est. At homines ipsi utrobique nequaquam eidem sunt. Nam Ptolemaei Proseillemmenitas inter Galatas et fines Lycaoniae sedes habuisse, ut a meridie veteris Galatiae fines attingerent, geographi descriptio docet. Quod contra Hadrianopolis priusquam Galatiae adiungeretur, Bithyniae erat, quae illis a septentrionibus et occidente finitima erat. Adde quod apud geographum nomen gentem regionemque significare videtur, cum tituli verbis ἡ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος una civitas indicetur, cuius nomen proprium Καίσαρεια fuisse videtur, Προσελλημμένη vero epitheton, quo ab aliis cognominibus distinguebatur. Ab Hadriano deinde nomen Ἀδριανόπολις accepit. Sane quae a Dione Chrysostomo aliisque scriptoribus commemoratur Caesarea Bithyniae (v. Ruge ap. Pauly-Wissowa III, 1 p. 1288 n. 4), eadem atque Hadrianopolis fuisse non potest; nam utut ceteroqui de illius Caesareae loco dissentitur, utique non longe a Prusa, i. e. in ea Bithyniae parte sita erat, quae maxime ad occidentem vergit. Cum ethnico Προσελλημμενίτης a participio perfecti derivato iam editor Ptolemaei aptissime contulit Κατακεκαμηνίτης. Cf. etiam n. 445⁴. 2 Hoc nudum χάριν 'gratiae referendae

causa' insolitum quidem est, sed non inauditum. Cf. Papers of the American school III p. 10 n. 154: [H]ρακλειδης ἀπελεύθερος ἀνέστησεν Μάμ|μειν Κοζαπέου χάριν. Sane editor illic (μνήμης) addit, sed priorum versuum ambitu comparato apparet spatium non sufficere neque omnino quicquam intercidisse, et hic verborum ordo χάριν μνήμης non minus singularis est quam illud χάριν sine genetivo usurpatum. Cf. etiam n. 585, 8 cum not. 4.

540 Tabula marmorea, quae olim partem basis effecisse videtur. Versus primi et postremi consulto deleti, reliqua perbene conservata. In litteris multifariam exstant vestigia coloris rubri. Pessinunte (*Sivrihissar*) in coemeterio Armeniorum. Ed. A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXII (1897) p. 38 n. 23 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 116 n. 230).

----- | -----ιρου υί[δὲν K]υρεῖνα Ἡρᾶν¹, δέκατον
5 μετὰ | [τ]ὸν ἀρχιερέα², πέμπτον δὲ Γα|λατῶν³ διὰ βίου ἱερέα
Μητρὸς | θεῶν μεγάλης ἐν Πεσ|σιννοῦντι⁴ καὶ (Μ)ειδασίῳ⁵,

Litterae ΑΕΗΞΠΣΩ. Extremae hastae apicibus ornatae. Multis locis vocabula virgulis distinentur, id quod singillatim indicare supervacaneum videtur. Tota litteratura titulum saeculo p. Chr. n. primo ad finem vergenti vindicare videtur editori. 1 Sine dubio idem qui n. 541, 2 pater sacerdotis recensetur. 2 Hic titulus et n. 541 docuerunt, Galatas ad sacerdotium Magnae Matris Pessinuntiae ita admissos esse, ut quinque prima loca in collegio Phrygibus reservarentur, quinque postrema Galatis relinquerentur, ita ut hic eundem hominem omnium post antistitem sacrorum decimum, Galatarum vero quintum, n. 541 eius filium illorum nonum, horum quartum esse videamus. K. 3 Filius quidem (n. 541, 2) etiamtum nomine originem Gallicam prodit, sed pater iam Graeco nomine utitur, quae res sine dubio illa aetate inter Gallograecos nequitquam rara fuit. 4 Duplex v sine dubio recte ad meram lapicidae negligentiam refert K. De Magnae Matris sacris Pessinuntis cf. Polyb. XXI, 37, 5. Liv. XXIX, 10, 5. 11, 7. XXXVIII, 18, 9. Strabo X, 3, 12 p. 469. XII, 5, 3 p. 567: Περσιννοῦς δ' ἐστὶν ἐμπόριον τῶν ταύτης μέγιστον, ἱερὸν ἔχον τῆς Μητρὸς τῶν θεῶν σεβασμοῦ μεγάλου τυγχάνον· καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἀγδιστιν. οἱ δ' ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν (cf. n. 315, 10. 27. 39) δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μέγαλην, νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται, τὸ δὲ ἐμπόριον συμμένει. Ad hanc honorum imminutionem id quoque pertinere videtur quod pro uno sacerdote eodemque principe iam collegium decemvirovum, cui sane praest unus antistes, hoc munere fungi videmus. Praeterea v. Appian. Hann. 56. Pausan. I, 4, 5. Herodian. I, 11, 4 sqq. Ammian. Marc. XXII, 9, 5. 5 ΣΕΙΔΑΕΙΩ lapis, quem manifestum errorem emendavit Koerte, qui aduocata scripturam Μιδάσιον occurrere apud Strabonem XII, 8, 12 p. 576, Cassium Dionem XLIX, 18, 4, Stephanum Byzantium s. v. In inscriptionibus nondum

τῶν | τε Σεβαστῶν ἐξάκις ἀρχιερέ|α τοῦ κοινοῦ Σεβαστηνῶν
 10 Γα|λατῶν καὶ ἀγωνοθέτην⁶, σεβασ|τοφάντην τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν
 Περ|σινοῦντι⁷ ἱερασάμενον πρῶτο[ν,] | γυμνασιάρχῃσαντα καὶ
 15 ἐπιδ[ό]σεις δόντα, ἑπαρχον σπείρης || Ἰτουραίων⁸, δις χειλῖαρχον
 λεγ[ε]|όνων δύο, δωδεκάτης Κεραιν[ο]φόρου⁹ καὶ τρίτης Κυρη-
 ναϊκῆς¹⁰, ὑ[πὸ] | τῶν Σεβαστῶν τετειμηνέν[ον] | δόρατι καθαρῷ
 20 καὶ στεφάνῳ τε[ι]||χικῷ¹¹, Ἀτταβοκαοί¹² οἱ τῶν τῆς | θεοῦ μυ-

comparuisse praeter C. I. Lat. III, 7000 col. II, 34, ubi Mommsenus manifesto recte *Midaitanorum* supplevisset. Sed quod idem propterea, quia Galatarum sacerdotes Midaii fuerint, oppidum tum temporis provinciae Galatiae fuisse conicit, id quidem mihi non persuasit. Etenim primaria quidem horum sacrorum sedes Pessinus erat, oppidum sine controversia Galaticum; cum vero haec sacra nulla ex parte cum administratione provinciae Romanae coniuncta fuerint, non video cur non idem quod illic constitutum erat collegium etiam extra Galatiae fines eandem deam venerari potuerit. Certe Midaium Phrygiae esse scriptores testantur, et conventum Synnadensem, in quo illud oppidum situm erat, praeter Ciceronis aetatem, qua aliquantisper Ciliciae adiunctus erat (n. 495¹), Asiae provinciae partem fuisse constat. Ceterum sacra Matris Deorum Midaii fuisse etiam ex nonnullis eius civitatis nummis apparere observat Koerte. 6 Apparet omnium Galatarum, non alicuius ex tribus gentibus, sacerdotem communem eundemque ludorum praesidem indicari, quem non magis distinguendum esse consentaneum est a galatarcha quam summos sacerdotes provinciales Asiae ab asiarchis aut Lyciae a lyciarchis (cf. n. 498³. 536²). 7 Provinciali sacerdotio adiungitur municipale Pessinuntiorum flamonium. K. 8 Satis multae fuerunt in exercitu Romano cohortes Ituraeorum, de quibus singillatim exponit C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopaedie IV 4 p. 305 sqq. Quae potissimum hic intellegatur, in medio relinquendum est. 9 Cf. n. 489⁶. 10 Cf. n. 205⁴. Cum perraro tribuni ab altera legione in alteram transeant admodum arridet Koertii coniectura, id factum esse quo tempore hae duae legiones eodem loco agerent, id quod de bello Iudaico anni 70 p. Chr. testaretur Tacitus hist. V, 4: *tres eum* (Titum) *in Iudaea legiones, quinta et decuma et quinta decuma, vetus Vespasiani miles, excepere; addidit e Suria duodecuma et adductos Alexandria duoetvicensimanos tertianosque; comitabantur viginti sociae cohortes*. Cum igitur bello finito legio duodecima, quae nequiquam laudabiliter se gesserat, in remotum Asiae angulum Melitenen quasi relegaretur (Ioseph. Bell. VII, 48: μεμνημένος δὲ τοῦ δωδεκάτου τάγματος, ὅτι Κεστίου στρατηγούντος ἐνέδωκαν τοῖς Ἰουδαίοις, τῆς μὲν Συρίας αὐτὸ παντάπασιν ἐξήλασεν (ἦν γὰρ τὸ παλαιὸν ἐν Ῥαφανείαις), εἰς δὲ τὴν Μελιτηνὴν καλουμένην ἀπέστειλε· παρὰ τὸν Εὐφράτην ἐν μεθορίοις τῆς Ἀρμενίας ἐστὶ καὶ Καππαδοκίας), Heram, quippe qui laudem et praemia haud exigua invenisset, Alexandriam ad legionem tertiam translatus esse. 11 Cf. n. 560, 44 sqq. 12 Nominis prior pars a Koertio summa cum probabilitate refertur ad nomen Ἀττης. Nam huius sacra a Matris deorum cultu Pessi-

στηρίων μύστ[αι ἐτεί]μησαν τὸν [ἐαυτῶν φίλον καὶ εὐεργέ-
την]¹³.

nuntio non afuisse cum per se consentaneum est, tum ea re confirmatur, quod Pausanias eo loco quem attuli not. 4 Attin Pessinunte sepultum testatur. 13 Supplevi ex n. 544, 9. 40. Ante illum titulum inventum Koerte [μυστάρχην] supplere conatus erat.

541 Tabula marmorea, in oppido *Sivrihissar* in coemeterio Armeniorum. Ed. A. Koerte Mitth. des arch. Inst. in Athen XXV 1900 p. 437 n. 63 (Revue arch. Troisième série XXXIX 1904 p. 463 n. 460. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 445 n. 225).

Τιβέριον Κλαύδιον Ἀττειν¹ ἱερέα | Ἡρᾶ² υἱὸν Κυρεῖνα Δηϊό-
ταρον³, ἔνα|τον μετὰ τὸν ἀρχιερέα⁴, τέταρ|τον δὲ Γαλατῶν⁵,
5 καὶ δις ἀρχιε|ρέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοι|νοῦ τῶν Γαλατῶν⁶ καὶ
σεβασ|τοφάντην⁷ Ἀτταβοκαοῖ⁸ οἱ | τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων |
10 συνμύσται, τὸν ἐαυτῶν φί|λον καὶ εὐεργέτην, ἀρετῆς ἔ|νεκεν καὶ
εὐνοίας τῆς εἰς ἐ|αυτούς, ἐπιμεληθέντος Μάρ|κου Μαγίου Νει-
κηφόρου.

Litteras accurate incisas testatur Koerte. ε et η formas E et H habere refert idem. 1 Nomen Ἀττειν, quod antiquorum illorum sacerdotum principum fuerat (n. 345, 40. 27. 39), post institutum decemvirosum collegium unicuique ex his (et sine dubio antistiti quoque) ita impositum est, ut vocabula Ἀττειν ἱερεύς mediis interponerentur praenomini nominique gentili Romano et proprio nomini Graeco. K. 2 Cf. n. 540¹. 3 Ex hoc nomine Koertius collegit familiam, cuius Heras et Deiotarus fuissent, originem suam ab illo nobilissimo rege Deiotaro repetivisse. Quae sententia eo probabilior est, quia etiam aliis testimoniis constat eius progeniem vel ultra huius tituli aetatem in Gallograecia mansisse. Cf. n. 543, 2. 3. 544, 2. 3. Mordtmann Marm. Ancyran. p. 17 n. 5, 20 Γαίου Δηϊοτάρου Σαβιτιανοῦ. Etiam nomen Δηϊοττηριανός (n. 495⁸) eandem originem significare videtur. 4 Cf. n. 540². 5 Cf. n. 540³. 6 Cf. n. 540⁶. 7 Cf. n. 540⁷. 8 Cf. n. 540¹².

542 Marmor grande, Ancyrae in cella domus iuxta castellum sitae, ipsi castelli muro immissum. Ex ectypo chartaceo, quod miserat S. J. Walenta, ed. P. Wolters Mitth. des arch. Inst. in Athen XXI (1896) p. 468 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 406 n. 494).

Τι(βέριον) Κλ(αύδιον) Προκιλλια|νόν¹ γαλατάρχη², | Τι(βερίου)
 5 Κλ(αυδίου) Βόχχου³ γαλα|τάρχου υἱόν, χειλι|αρχήσαντος ζ'⁴,
 ἀρχι|ερέως β', σεβαστοφάν|του, ἀγωνοθέτου, | πάσας ἀρχάς
 10 κ(αί) λειτου[ρ]|γίας καὶ ἐπιδόσεις ἐκ[τ]ελέ|σαντος τῇ πατρίδι, ὥστε
 τοὺς | ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι, | νέαν ἐλπίδα τῆς πατρίδος,
 ἐτε[λ]μης[ε] φυλὴ α' Μαρουραγηνή⁵, | τὸν ἑαυτῆς εὐεργέτην.

Litterae AZHΘΠΕΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Vs. 8 particula καὶ per compendium Ιε indicata. 4 Hadriani principatu in titulo Pergameno inter ὑμνωδοὺς θεοῦ Σεβαστοῦ καὶ θεᾶς Πώμης recensetur Τι(βέριος) Κλαύδιος Προκιλλιανός Alterth. von Pergamon VIII, 2 p. 261 n. 374 A, 28. Quem Haussoullier eundem esse qui hic habeatur existimat. At ille quidem manifesto Pergamenus est, hic vero Ancyranus. Sane Fränkelius p. 263 etiam peregrinis aditum ad collegium hymnodorum patuisse sumit certis condicionibus; sed quibus haec opinio nititur verbis n. 374 C, 12. 13 δώσουσιν δὲ οἱ καθιστάμενοι ἐξωτικοὶ ὑμνωδοὶ εἰς εἰκόνας τῶν Σεβαστῶν ✕ ν', ea longe alio spectant. Etenim non peregrini a Pergamenis voce ἐξωτικοί distinguuntur, sed ei quibus nullum est ius hereditarium a filiis priorum hymnodorum. Cf. Syll.² 737, 55 ubi distinguuntur ἰοβάνχου ἀδελφός et ἱερὸς παῖς ἐξωτικός. 740, 47, ubi cum de filiorum et agnatorum successione dictum sit pergitur [ἀν] δὲ τις ἐξωθεν δοκιμα[σθ]ῇ ὑπὸ τῆς γερουσίας. Sed ut largiar, quod non concedo, non omnes hymnodos necessario Pergamenos fuisse, tamen utique provinciae Asiae esse debebant, quippe ad cuius sacra provincialia totum eorum ministerium spectaret. At Ancyra Galatiae fuit. Quare fieri non potest, quin hunc Procillianum ab illo distinguamus. 2 Redit haec appellatio n. 547, 15. 549, 3. Eiusmodi honores in plerisque provinciis orientalibus fuerunt (n. 498³, 578⁸) videnturque ubique eiusdem generis fuisse, ita ut qui eos gereret et concilio provinciali praesideret et summus per provinciam sacrorum imperatoris antistes esset. Cf. 540⁶. 3 Editores conferunt C. I. G. 4027, 3 (Τι(βερίου) Βόχχου et Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 119 n. 81, 10, ubi Ti. Claudius Bocchus recensetur inter nonaginta duos homines qui monumentum Ancyrae posuerunt Antonino Pio, ut quidem videtur, principe. 4 Eundem hominem septiens tribunatu functum esse Cagnat merito insolitum dicit; immo tres fuisse militias equestres, sed aliquoties quaternas vel adeo quinas repperiri. 5 In tribubus Ancyranorum significandis numerus ordinalis ante nomen proprium aut post illud (n. 544, 34. 35. 547, 13), nonnumquam adeo sine eo (n. 549, 9) poni solet. Tribus primae nomen praeterea in duobus titulis inventum est, ap. Mordtmann Marmor. Ancyrae. p. 9 n. 20, 6. 7 (Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 19 n. 6) φ[υλ]ῇ | πρώτη Μ[αρουρ]αγηνή et C. I. G. III, 4025a, 13. 14 φυλὴ Μαρουραγηνή ἐτεῖμην. Solo numero eadem significatur infra n. 549, 9. De reliquarum tribuum nominibus cf. Mordtmann p. 24 sqq.

543 Ancyrae in castelli muro exteriore. Ed. Hamilton Rese-
arches in Asia minor II n. 123 (J. Franz C. I. G. 4033). A. von
Domaszewski Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX (1885) p. 118
n. 75 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 100 n. 174).

Γ(άϊον) Ἰ[ού(λιον)]¹ Σεουήρον², | βασιλέων καὶ | τετραρχῶν |
5 ἀπόγονον³, || μετὰ πάσας τὰς ἐν | τῷ ἔθνει φιλοτιμίας⁴ | κα-
τατάγντα εἰς τοῦς | δημάρχους⁵ ὑπὸ θεοῦ | Ἀδριανοῦ, πρε-
10 σβεύσα[ν]τα ἐν Ἀσίαι ἐξ ἐπιστολῆς κ[αὶ] | κωδικίλλων θεοῦ
Ἀδρια[νοῦ]⁶, | ἡγεμόνα λεγεῶνος δ' Σκ[υ]θικῆς⁷, διοικήσαντα⁸ τὰ

Litterae ΘΞΠΣ. Perfrequentes litterarum vicinarum ligaturae. 4 TI
Hamilton, Π Domaszewski. Sed ex n. 544, 1. 545, 7. 8 apparet, nomen gen-
tile *Iulius* fuisse. Praenomen *Gaius* ex titulo C. I. G. 4029, 1 cognoscitur.
Nam quin ille Γ(άϊος) Ἰούλιος Γ(αῖου) υἱὸς Φαβία Σεουήρος (cos. 155 p. Chr.)
huius filius sit, non est dubium. Itaque ΓΙ in lapide fuisse statuendum est,
praesertim cum nomen gentile Ἰούλιος una littera ἰωτα indicari in universum
quidem non usitatum sit, sed idem in aliis titulis Ancyranis inveniatur. Cf.
C. I. G. 4018, 1 φυλὴ δ' Ἰ(ούλιον) Ἐρμῆν. Nam errare Franzium, qui φυλὴ δι'
Ἐρμῆν legeret, Mordtmann Marm. Ancy. p. 23 demonstravit monens non plus
quam duodecim tribus Ancyrae fuisse (cf. n. 547¹²). Item Ἰ(ούλιος) Ἐρμῆς
est Annali dell' inst. arch. 1861 p. 185 n. 28, 28. Etiam extra Ancyram huius
compendiosae scripturae exempla hic illic inveniri observat Mordtmann allatis
C. I. G. 1950, 2. 3545, 3. 4189b, 1. 5708, 2. 2 Cf. Prosopographia imp.
Rom. II p. 245 n. 375. Distinguendum hunc esse ab illo Severo proconsule
Asiae, quem commemoret Aristides or. XXVI, 12 (II p. 428, 19 Keil). § 71
(p. 443, 10 K.), post titulum n. 544 repertum iam constat. Nam is hunc
Iulium Severum origine Ancyranum esse demonstrat, cum Aristides de suo
Severo verbis τῶν ἀπὸ τῆς ἄνωθεν Φρυγίας utatur. 3 Cf. n. 5442-5.
4 Hae singillatim enumerantur n. 544, 14 sqq. De hoc vocis φιλοτιμία usu
cf. Syll.² 446⁵, de consuetudine in titulis honorariis hominum nobilium pro-
vincialium praedicandi, eos omnes in patria sua honores gessisse, n. 531¹⁴.
5 Rectius δημαρχικούς, ut scriptum est in titulo item Ancyrano Severi
C. I. G. 4034, qui ceteroqui cum hoc ad verbum concinit, nisi quod alii
dedicationis auctores subscribuntur Τάνταλος Ταντάλου καὶ Σῶκος υἱὸς αὐτοῦ
Σκουατρεῖς. Similia de allectione inter tribunicios habes Bull. de corr. Hell.
XVI p. 438 n. 77 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 157 n. 392), 5. 6 ταχ-
θέντι ἐν δημαρχικοῖς. 6 Legatus proconsulis provinciae Asiae intellegendus
est; nam eiusmodi legati eligebantur quidem a proconsulibus, sed impera-
toris auctoritate creabantur. Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II p. 254
not. 3, qui praeter hunc Severi titulum affert C. I. Lat. V, 4348, 7. 8, ubi
eiusmodi legatus ex s. c. et ex auctoritate Ti. Caesaris commemoratur, et
testimonium Cassii Dionis LIII, 14, 7: τοὺς δὲ δὴ παρέδρους αὐτὸς ἐαυτῷ
ἑκαστος (proconsul) αἰρεῖται, ἕνα μὲν οἱ ἐστρατηγηκότες ἐκ τῶν ὁμοίων σφίσιν ἦ
καὶ τῶν ὑποδεεστέρων, τρεῖς δὲ οἱ ὑπατευκότες καὶ ἐκ τῶν ὁμοτίμων, οὓς ἂν καὶ

15 ἐν | Συρίαι πράγματα ἡνίκα Πουβλῆκιος Μάρκελλος⁹ διὰ τὴν
κίνη|σιν τὴν Ἰουδαϊκὴν μεταβεβήκε[ι] | ἀπὸ Συρίας¹⁰, ἀνθύπατον
Ἀχαΐ|ας, πρὸς εἰς ῥάβδους πεμφθέν[τα] εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν
20 καὶ λογιστὴν¹¹ ὑπὸ θεοῦ Ἀδρι[α]νοῦ, ἑπαρχὸν αἰραρίου τοῦ |
Κρόνου¹², ὕπατον¹³, ποντίφικ[α], | ἐπιμελητὴν ἔργων δημ[ο]σίων
25 τῶν ἐν Πρώμῃ¹⁴, ἡγεμό[ν]α¹⁵ πρεσβευτὴν Αὐτοκράτο[ρος] Καίσα-

ὁ αὐτοκράτωρ δοκιμάσῃ. 7 Legio quarta Scythica Tiberii principatu in Moesia tendebat, anno 54 p. Chr. n. in Syriam translata est, ubi medio saeculo secundo post Chr. natum itemque Cassii Dionis (LV, 23, 3 τέταρτον Σκυθικὸν ἐν Συρίᾳ) aetate etiamtum fuit. Cf. I. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 447 not. 7. 8 Hoc in lapide esse testatur Domaszewski, cum Hamilton ΚΑΙΟΙΚΗΣΑΝΤΑ legerit. 9 Pleno nomine C. Publicius Marcellus. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 407 n. 779. Praeter ea quae hic titulus et geminus C. I. G. 4034 de eo docuerunt, scimus eum consulem suffectum fuisse mense Maio anni 120 p. Chr. n. cum T. Rutilio Propinquo (Acta fratrum arvalium p. CLIX, 29 Henzen). Cf. etiam Digest. I, 5, 48: *idem* (i. e. Ulpianus) *libro vicensimo septimo ad Sabinum. Imperator Hadrianus Publicio Marcello rescripsit* etc. 10 Iampriden homines docti perspexerunt, Publicium Marcellum sub seditionis Iudaicae tempora (132—135 p. Chr. n.) legatum Augusti provinciae Syriae fuisse, iusto post consulatum (not. 9) tempore, sed cum belli causa in Iudaeam cum exercitu transiret, Severum pro legato in Syria remansisse vicibusque illius in provincia administranda functum esse. 11 De curatoribus rei publicae (λογισταῖς) ab imperatore datis cf. n. 492². 509⁷. Hi cum plerumque singuli in singulas urbes mitterentur, fascēs non habebant. At hic Severus simul legatus imperatoris ad corrigendum statum totius provinciae (διορθωτής, ἐπανορθωτής) et omnium civitatum curator est, ideoque eundem lictorum numerum habet, ac legati pro pr. praesides provinciarum imperatoriarum, qui familiari sermone *quinquefascē* appellantur. Cf. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 386, et quos ille affert locos Cassii Dionis LIII, 43, 8: ῥαβδούχοις δὲ δὴ πέντε πάντες ὁμοίως οἱ ἀντιστράτηγοι χρῶνται, καὶ ὅσοι γε οὐκ ἐκ τῶν ὑπατευκότων εἰσὶ, καὶ ὀνομάζονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου. LVII, 47, 7 ταῖς τε ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεσι ταῖς ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ κακωθείσαις (n. 471²) ἀνὴρ ἐστρατηγηκὼς σὺν πέντε ῥαβδούχοις προσετάχθη. 12 Praefecti aerarii inde ab Augusti principatu a senatu ex praetoriorum numero creabantur. Cf. Tac. Ann. XIII, 29. Cassius Dio LIII, 2, 4. Sueton. Aug. 36. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 537. Quod cum Claudius mutasset anno 44 p. Chr., Nero a. 56 illum magistratum praefectorum aerarii praetoriorum restituit, ita tamen ut non amplius a senatu eligerentur, sed ab ipso principe nominarentur. Inde ab ea aetate, quia etiam aerarium militare praefectis praetoriis commissum erat, illi accuratius *praefecti aerarii Saturni* appellantur, ut hic. Mommsen II³ p. 4042. 13 Suffectus fere anno 140 p. Chr. Cf. Prosopogr. I. I. 14 De curatoribus operum publicorum cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 4054 sqq. 15 De huius vocis vi atque usu cf. quae adnotavi n. 5614. Plerumque quidem praeses pro-

ρος Τίτου Αἰλίου | Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς
 30 Γερμανί|ας τῆς κάτω, Μ(ἄρκος) Ἰούλιος || Εὐσχήμων τὸν ἑαυ-
 τοῦ | εὐεργέτην.

vinciae imperatoriae aut definite πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος aut appellatione latius patente ἡγεμῶν vocatur. Hic utrumque coniungitur, fortasse ut haec legatio distinguatur ab ea quae supra v. 9 sqq. commemorata erat.

544 Lapis inaedificatus Ancyrae in moenibus castelli, inventus cum aedificium mensae argentariae Ottomanicae amplificaretur, sed nunc rursus structura recenti opertus. Ex apographo totius tituli et ectypis chartaceis sinistrae partis, quae omnia Pons vice consulis Francogallici fungens J. G. C. Andersono miserat, ab hoc sibi concessis ed. Th. Mommsen Sitzungsber. der Ak. der Wissensch. zu Berlin 1991 I, 24 sqq. (inde Revue archéologique Troisième série XXXIX 1901 p. 149 n. 92). Th. Homolle Comptes rendus de l'acad. des inscriptions et belles lettres 1900 p. 704 sqq. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 98 n. 173). Cf. quae de titulo commentatus est Th. Reinach Revue celtique XXII 1901 p. 1 sqq.

[Γ(άιον) Ἰού]λ(ιον) Σεουήρον¹, | [ἀπό]γον βασιλέως | [Δ]ηϊοτά-
 5 ρου² καὶ Ἀμύντου | τοῦ Βριγάτου³ καὶ Ἀμύντου || τοῦ Δο[τ]ι-
 (λά)ου⁴ τετραρχῶν | καὶ βασιλέως Ἀσίας Ἀττάλου⁵, | ἀνεψιὸν⁶

Litterae ΘΞΠΣ. Satis frequentes litterarum ligaturae. 1 Cf. n. 5432.
 2 Eum intellegi, qui cum bello civili a Pompei partibus stetisset, deinde a Caesare clementer habitus et in regno conservatus sit, rectissime statuit Reinach. Fuerunt sane etiam ex posteris eius complures, qui et nomine eodem et regia dignitate uterentur; sed quis credet horum aliquem in eximia maiorum nobilitate praedicanda commemorari, illum vero totius stirpis longe clarissimum silentio premi? Quod si recte observatum est, etiam illud apparet, non per aliquem ex his natu minoribus Deiotaris Severum ab illo descendisse, sed per filiam; quod quoniam neutra ex duabus filiabus quarum memoria aetatem tulisset hic in censum veniret, acutissime Reinachius coniecit, a tertia filia ceteroqui ignota Deiotari Severum generis originem repetivisse.
 3 Neque pater neque filius aliunde notus, sed nomen vere Celticum, siquidem *briga* frequens est in nominum Gallicorum formatione neque minus usitata terminatio *-atus* (*Ambigatus* Liv. V, 34, 2). 4 Nomen perquam dubium. ΔΥΠΑΛΟΥ apographum Ponsii, ΔΥΡΙΑΛΟΥ in ectypo dispicere sibi visus est Mommsenus, qui tamen plane certum nihil esse pronuntiat nisi duas hastas directas. Admodum acute Reinachius priorem nominis partem

ὀπατικῶν Ἰουλίου | τε Κοδράτου⁷ καὶ βασιλέως | Ἀλεξάνδρου⁸

confert cum Δούτετος apud Strabonem XII, 3, 35 p. 558, alteram vero ΛΑΟΥ potius quam ΑΛΟΥ fuisse conicit comparato nomine *Domnilius* apud Caesarem B. C. III, 4, 5. Quod vero fortasse ipsum nomen Δυ(μν)ιλίου restituendum esse dicit, id mihi minus probatur, quia sic pro illis duabus hastis, quas certum est in lapide esse, quinque incisas aut certe incidendas fuisse sumendum esset. 5 Cum Mommsenus negasset definiri posse quis potissimum ex tribus Attalis regibus designaretur, Reinachius confidenter Attalum II Philadelphum (159—138 a. Chr. n.) agnovit. Nam primi quidem regis non tantas fuisse opes, ut recte Asiae regnum ei tribui posset, tertium vero omnino prolem habuisse nullam. At quominus statueremus Attalo II ex Stratonice regina, quam post Eumenis fratris obitum in matrimonium duxisset (n. 303²) filiam natam esse, cuius rursus filia aviae nomen gerens Deiotaro nupsisset (Plutarch. mulierum virt. p. 258 C D: παρέσχε δ' ἡ Γαλατία καὶ Στρατονίκην τὴν Δηϊοτάρου καὶ Χιομάραν τὴν Ὀρτιάγοντος, ἀξίας μνήμης γυναῖκας), nihil ob stare. Contra quem monuerim, Stratonicen cum Eumenes decederet non multo minus quam quinquaginta annos natam fuisse, qua aetate mulieres etiamtum parere non inauditum quidem, sed certe perrarum est. Ceteroqui sane perquam accommodata ad persuadendum est Reinachii sententia, sed neutiquam negare licet, etiam aliter rem se habere posse. Nam quod ille de Attalo I cogitare vetat propter verba βασιλέως Ἀσίας, manifesto nimium tribuit magnificis tituli honorarii verbis. Ab illo vero stirpem Severi derivari potuisse varia ratione in propatulo est. Nam, ut hoc utar, Philetaerum et Athenaeum natu minimos ex Attali I et Apollonidis filiis (n. 295⁹. 296¹⁰) masculi quidem sexus prolem non reliquisse constat. At neutrum ex his uxorem duxisse probari nequit, ita ut facile fieri possit ut filia alterius utrius hic in censum veniat. Porro neutiquam incredibile est, non liberos ex legitimo matrimonio procreatos respici, sed spurios. Denique ne illud quidem ulla ex parte improbabile est, non veram, sed vanitate posterorum fictam originem hic tangi, qua de re provocasse sufficiet ad exemplum Mithridatis Pergameni, quem necessarii adulterinum Mithridatis Eupatoris regis filium esse simulabant (Strabo XIII, 4, 3 p. 625). Quare recte rem in medio reliquisse videtur Mommsenus. 6 Minus accurate hic de consanguineis in universum usurpari nomen statuit Mommsen, cui recte obloquitur Reinach, quia ab his definite distinguantur συγγενεῖς v. 44. Propria igitur vi usurpatur, sed tenendum est Graecos non distinguere fratres patruales et consobrinus, sed utrosque aequae ἀνεψιούς appellare. Si nominibus gentiliciis aliquid tribuendum est, Iulium Quadratum et Iulium Aquilam fratres patruales Severi, Claudium Severum consobrinum existimaverim. 7 C. Antius Aulus Iulius A. f. Quadratus cos. 93. 103 p. Chr., de quo cf. n. 486¹. 8 Cf. n. 428, 3 sqq. Qui illic comemoratur βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, aut idem est qui hic, aut illius nepos. Cum illius filius, huius pater Γάιος Ἰούλιος Ἀγρίππας appelletur, etiam Alexandrum Iuliae gentis fuisse consentaneum est neque est cur eum distinguamus a C. Iulio Alexandro Bereniciano proconsule Asiae fere 135 p. Chr. n. (Bull. de corr. Hell. I 1877 p. 292 n. 80, 8).

10 καὶ Ἰουλίου Ἀκύλου⁹ καὶ Κλ(αυδίου) Σεουήρου¹⁰ καὶ | συγγενῶν
 συγγλητικῶν | πλείστον, ἀδελφὸν Ἰουλίου Ἀμυντιανοῦ, πρῶτον |
 15 Ἑλλήνων¹¹, ἀρχιερασάμενο[ν]¹² || καὶ ὑπερβαλόντα ἐπιδόσεσιν |
 καὶ ταῖς λοιπαῖς φιλοτιμίαις το[ύς] | πῶποτε πεφιλοτ[ιμ]ημένους
 καὶ | τῷ αὐτῷ ἔτει καὶ ἐλαιοθετήσαντα διηγεκῶς ἐν τῇ τῶν
 20 ὄχλων παρόδῳ¹³ καὶ σεβαστοφανήσαντα κ(αὶ) μόνο[ν] | καὶ

At etsi Alexander quoque Iuliae gentis fuit, tamen is frater patruelis Severi fuisse non potest, quia hic quidem origine Ancyranus fuit, ille vero ex gente Herodis regis oriundus; quare hunc quidem consobrinum esse sumendum est.

9 Etsi genetivum Ἀκύλα potius esse exspectaveris, tamen non recte Reinachium Ἀκυλ(ῆ)ου emendare demonstravi n. 545³. Homo ceteroqui ignotus.

10 Ne hunc quidem aliunde notum esse iudicat Mommsenus. Sed nescio an agnoscendus sit Cn. Claudius Severus Arabianus cos. 146 p. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. I p. 399 n. 813), quem E. Klebs summa cum veri similitudine eundem esse statuit ac Marci Aurelii praeceptorem Claudium Severum (Prosopogr. I p. 398 n. 808), patrem Cn. Claudii Severi cos. 162 aut 163 et 173 a. Chr., quem habes infra n. 546, 2sq. Ceterum ex particula τε v. 8 init. iniuria collegit Mommsen, ὑπατικῶν ad proximum modo nominum par, Ἰουλίου Κοδράτου et βασιλέως Ἀλεξάνδρου, spectare, ita ut Iulius Aquila et Claudius Severus magnae quidem nobilitatis homines fuisse, neque vero ad consulatum pervenisse existimandi essent. Immo plane ex aequo conjunctionibus τε — καὶ — καὶ — καὶ — quattuor nomina inter se colligantur.

11 Cf. n. 528⁷. 12 Summus provinciae Galatiae sacerdos, non diversus ut quidem videtur a galatarcha. 13 Mommsenus confert titulos Ancyr-

ranum C. I. G. 4025, 9sq. μόνον τῶν πρὸ αὐτοῦ δι' ὧλης ἐλαιοθετήσαντα τῆς ἡμέρας et Argivum C. I. G. 1122, 13sq. τό τε ἔλαιον θέντ[α] ἐν παντὶ γυμνασίῳ καὶ βαλανείῳ ἀδεῶς ἀπὸ πρῶτης ἄχρις ἡλίου δύσεως παντὶ ἐλευθέρῳ καὶ δούλῳ ἐκ τῶν ἰδίων. Vocem πάροδος de pompa intellegendam esse recte negat idem. Sed quod id potius enuntiari statuit, unicuique cum intraret gymnasium oleum datum esse, ne ipsum quidem plane accommodatum videtur verbis; immo maxime ex articulo τῇ παρόδῳ non rationem dividendi olei, sed aliam rem, per cuius occasionem illud dividatur, innui colligo. Nec dubium erit quatenus ea fuerit, si contuleris titulum apud Mordtmann Marm. Ancyr. p. 6 n. 5, 8sq. [δὲ] ὅλ[ο]ν ἔτους ἐπὶ μεγίστου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ [παρ]όδῳ καὶ τῶν αὐτοῦ στρατευμάτων. Nam ὄχλους appellari milites a Polybio et recentioribus notum est. Cf. Polyb. I, 13, 4: διὸ καὶ συνθεωρήσαντας τοὺς ἡγουμένους αὐτῶν ἀποδεδειλιακότας τοὺς ὄχλους βουλεύσασθαι μὴ κρίνειν διὰ μάχης τὰ πράγματα. 32, 8: οἱ στρατηγοὶ συνιδόντες τοὺς ὄχλους ἀνατεθαρρηκότας παραδόξως ταῖς ψυχαῖς. Etiam tempore tituli suppres sunt, nam hic quidem ad proficiscentem in bellum Parthicum Traiani auspiciis exercitum (a. 115 p. Chr. cf. not. 17) spectat, Mordtmannianus ad eundem inde redeuntem sub ipsa Hadriani initia (a. 117 p. Chr. n.). Per simillimam occasionem oleum praebitum esse videmus Palmyrae ap. Lebas Inscr. III, 2585, 5 ἐπιδημία θεοῦ Ἀδριανοῦ ἄλ(ε)ιμμα παρασχόντος ξένοις τε καὶ πολίταις,

πρῶ[το]ν τὰ¹⁴ ἀπ' αἰῶνος σεβαστοφ[α]ν[τι]κὰ χρήματα εἰς ἔργον
 τῇ πόλει | χαρισάμενον καὶ μὴ συνχρησάμενον εἰς τὸ ἔλαιον
 25 τούτῳ τῷ πόρ[ωι]¹⁵, ὥς || οἱ | πρὸ αὐτοῦ πάντ[ες], καὶ ἄρξαντα |
 [καὶ ἀ]γωνοθετήσαντ[α] καὶ ἀγορανο[μ]ήσαντα καὶ τὴν γυναικα¹⁶
 καταστήσαντα ἀρχιέρειαν καὶ αὐτὴν ὑπερβ[α]λοῦσαν ἐπιδόσσειν,
 30 ἀποδεξάμεν[όν] || τε στρατεύματα τὰ παραχειμάσα[ν]τα ἐν τῇ πό-
 λει καὶ προπέμψαντα [τὰ] | παροδεύοντα ἐπὶ τὸν πρὸς Πά[ρ]θους
 πόλεμον¹⁷, ζῶντά τε δικα[ί]ως καὶ ἰσοτείμως¹⁸, φυλὴ Παρακα. ||-
 35 λίνη ἐβ[δομή]¹⁹ τὸν ἴδιον εὐεργέτην, φυλάρχου Ὀδάρου Λο-
 γίου, ἐτίμησεν.

ἐν πᾶσιν ὑπηρετήσαντα τῇ τ[ε] τῶν στρατευμάτων ὑποδοχῇ κτλ., quod testimonium
 affert Mordtmann. 14 Manifesto errore hoc pro τῶν incisum est. Neque

enim Severus eas pecunias, quae post hominum memoriam redierunt, civi-
 tati largitus est, sed quae per ipsius magistratum numeratae erant, et id
 quidem fecit primus omnium qui post hominum memoriam flamines
 Augustorum fuerunt. 15 Flamini Augusti (σεβαστοφάντη) numerabantur

pecuniae, ut Mommsenus quidem coniecit ex aerario civitatis, quibus sumptum
 olei dividendi toleraret, id quod omnes ante Severum fecerant. Is vero
 hanc impensam totam de sua re familiari fecit, illas vero pecunias ad opera
 publica populo largitus est. 16 Cf. n. 545. 17 Traiani bellum Parthi-
 cum (115—117 p. Chr. n.) M. Verbum παραχειμάσαντα ad hiemem 114/115
 referendum esse apparet, quoniam imperatorem sub finem anni 114 ab urbe
 profectum vere anni 115 p. Chr. n., cum iam aliquantisper pugnatum esset, ad
 exercitum pervenisse constat; cf. Mommsen Hist. Rom. V p. 398sq. Cum
 προπέμψαντα cf. Lebas-Wadd. Inscr. III, 1177: παραπέμψαντα τοὺς κυρίους αὐτο-
 κράτορας καὶ τὰ ἱερὰ αὐτῶν στρατεύματα. 18 Eadem vox redit in titulis

Ancyranis C. I. G. 4031, 9. 4032, 5. Manifesto significat merita hominis virtu-
 tesque non minores esse honoribus quibus afficiatur. 19 Supplevit
 Mommsen, sine dubio recte, etsi alibi tribuum Ancyranarum numeri prae-
 mitti solent nominibus, non subiungi, neque primis vocabuli litteris indicari,
 sed usitatis notis numeralibus. Cf. n. 547, 13. 549, 9.

545 Ancyrae in muro turris rotundae. Edd. Montfaucon Pa-
 laeogr. Gr. p. 160 ex schedis Tourneforti aeri incisum. Tournefort
 Itin. III ep. 24 p. 320 (Muratori T. I p. CLXIII, 1. J. Franz C. I. G.
 4030. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 105 n. 190).
 Cf. quae disputavit Th. Reinach Revue celtique XXII 1904 p. 7 sq.

Litterae ΘΠΣ; ῥω plerumque quidem volgarem formam habet, sed v. 2
 priore loco R est. Vs. 3 N et B, vs. 8 Π et P, vs. 9 N et E ligatae.

K(λαυδίαν) Ἀκυλ(λ)ίαν¹ | ἀρχιέρειαν², | ἀπόγονον βα|σιλέων³,
 5 θυγα|τέρα τῆς μητρο|πόλεως⁴, γυναι|κα Ἰουλίου Σε|ουήρου⁵ τοῦ
 10 πρῶ|του τῶν Ἑλλή|νων⁶, ὑπερ(β)α|[λοῦσαν ἐπιδόσει⁷ -----]

4 KAPAKYΛAIAN Tourneforti apographum. Quod nomen cum manifesto Graecum non sit, sed ne Celticum quidem esse videatur, iam pridem ad-dubitatum, sed ingeniosa I. Mordtmanni (Marm. Ancyra p. 49 not.) emenda-tione demum sanatum est. Nomen Ἀκυλλία etiam in alio lapide Ancyrano (ap. Perrot, Exploration de la Galatie et la Bithynie n. 433, 4) agnovit Mordt-mann p. 42. Compendiosa scriptura ΚΑΑ facile in KAP abire potuit, alterum vero nomen lenissimo errore (A pro Λ) obscuratum est. Mulierem nobilissi-mam neque civitate Romana caruisse neque, si eam habebat, nomen gentile in titulo honorario ipsius omisum esse credibile est. Cf. etiam not. 3.
 2 Cf. n. 544, 27 καὶ τὴν γυναῖκα καταστήσαντα ἀρχιέρειαν, καὶ αὐτὴν ὑπερβ[α]-λοῦσαν ἐπιδόσειν. 3 Haec regiae stirpis mentio collatis n. 543, 2sq. et 544, 2—6 suspicionem movet, Claudiam Aquilliam ex eadem nobilissima familia ortam fuisse ac maritum eius Severum. Accuratius definiri parentelae ratio vix poterit. Si sequimur Mordtmanni (not. 4) correcturam in resti-tuendo nomine gentili Κλα(υδίαν), non improbable est, ut Reinachius ob-servat, eam Claudio Severo, qui mariti frater patruelis aut consobrinus fuit (n. 544, 40) patre usam esse. Sed ipsi Reinachio magis placuit alia opinio, initio [Ἰουλ](ί)α(ν) restituendum eamque eius qui n. 544, 9. 40 comme-moraretur filiam fuisse. Illum enim a Mommseno quidem Iulium Aquilam vocari, at quia sic genetivus Ἀκύλα, non Ἀκύλου esse deberet, praestare Ἀκυλ(ί)ου emendare atque ita commodissime Iuliam Aquilliam Iulii Aquil(ί)ii filiam haberi. Quae ut sunt ingeniose excogitata, ita scrupulum movet emen-datatio in verbis tituli 544, cuius fide dignissimum tenemus exemplum. Accedit quod cognomen, non nomen gentile illo loco desideramus; in mulieribus, quippe quae plerumque cognominibus caruerint, longe aliter res se habet. Denique vulgarem genetivi formam, quae Reinachio offensioni fuit, in eodem nomine habent tituli item Ancyran Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 20 n. 7 (Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 423 n. 83), 3. 4 Σεμπρωνία Ῥωμανά, θυγάτηρ Σεμπρωνίου Ἀκύλου. p. 427 n. 94, 3. 4 [Φιλόξενος] Ἀκύλου. Mordtmann Marmor. Ancyran. p. 46 n. 5, 46: φυλαρχούντων Κ(λαυδίου) Ἀκύλου κατ. 4 Cf. n. 470⁶. Papers of the American school at Athens III p. 446 n. 642, 7. 8 θυγατέρα πόλεως. 5 Cf. n. 543. 544. 6 Cf. n. 544, 43. 44. 7 Supplevi et emendavi ex n. 544, 28. 29. Lapis ex Tourneforti apographo habet ΥΠΕΡΡΑ, quod non attigerunt editores.

546 Pompeiopoli (*Tasch-Köprü*). Edd. Eugène Boré, Corr. et mém. d'un voyageur en Orient I p. 445 n. 2 (J. Franz C. I. G. 4454). Accuratius G. Doublet Bull. de corr. Hell. XIII 1889 p. 305 n. 43 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 57 n. 435).

Ἀγαθῇ τύχηι. | Γν(αῖον) Κλαύδιον | Σεβήρον¹, [δ]ις² | ὕπατον,
 5 πον||τίφικα(ι)³, γαμβρόν⁴ | Αὐτοκράτορος | Καίσαρος Μ(άρκου)
 Αὐρηλίου Ἀντωνίου Σεβ(αστοῦ)⁵, | [τόν]⁶ πάτρ(ω)να⁷ καὶ
 10 κτ||στην, ἡ μητρόπολις | τῆς Παφλαγονίας | Πομπηϊόπολις⁸
 διὰ | Π(οπλίου) Δομιτίου Αὐγορείου | Κλωδίου Καλβείου ||
 15 πρώτου ἄρχοντος⁹, τῷ ρογ' ἔτει¹⁰.

Litterae ΘΠΕΩΩ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Vs. 16 et ante ΤΩ et post hanc voculam foliolo, post notam numeralem puncto distinguitur.
 1 Cn. Claudius Severus, filius Cn. Claudii Severi Arabiani cos. 146 p. Chr. n., ipse consul I suffectus 162 aut 163 p. Chr., cos. II a. 173 p. Chr. n. ordinarius cum Ti. Claudio Pompeiano II (C. I. Lat. IX, 4970, 14). Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 398 n. 844. 2 ΔΙΣ Boré, sed Doublet in lapide ΚΑΙΣ esse asseverat. Id recte se habere non posse iudicat Klebs, quod utique M. Aurelium genero cognomen quod est *Caesar* imposuisse incredibile sit. Sane id ipse Doubletius sensit, sed quod conicit fortasse alterum Severi cognomen hic fuisse, id ne ipsum quidem ullam veri speciem habet, siquidem neque quicquam hic deest, neque cognomen quod inter omnia Severi nomina postremum locum tenebat per compendium exaratum fuisse potest. Quod quoniam Severum bis consulem fuisse constat (not. 1), quadratarium δις aut incidisse aut certe incidere debuisset certum existimo. 3 ΤΙΦΙΚΑΙ lapis. Quod Doubletius emendat πον|τίφι|κα καὶ, id etsi facilem erroris explicationem habet, tamen mihi non probatur, nam cum consulis et pontificis honores ἀσυνδέτως componantur, quomodo res diversissimae, sacerdotium et affinitas cum imperatore, particula copulativa coniungi potuerunt? 4 M. Aurelius Severo filiam Fadillam nomine uxorem dedit. Cf. Cassius Dio LXXIX, 5, 4 τῷ δὲ δὴ Βάσσῃ (sc. αἰτίαμα ἦν) ὅτι γυναῖκα καὶ εὐπρεπῇ καὶ εὐγενῇ εἶχεν· τοῦ τε γὰρ Σεουήρου (τοῦ) Κλαυδίου καὶ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ Μάρκου ἀπόγονος ἦν. Ex hoc matrimonio natus est Ti. Claudius Severus Proculus cos. 200 p. Chr. n. Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 399 n. 844. 5 M. Aurelius (164—180 p. Chr. n.). 6 Σεβ[α]στον Doublet. Sed cum articulo careri vix possit, hunc initio v. 9 reponere et Augusti nomen per compendium scriptum statuere malui. 7 ΠΑΤΡΟΝΑ. 8 Pompeiopolis etiam in nummis metropolis Paphlagoniae appellatur. Cf. Eckhel D. N. III p. 389. Mionnet II p. 399 n. 67. Suppl. IV p. 569 n. 408. Qui nummi eiusdem fere cum hoc titulo aetatis sunt, siquidem alter M. Aurelii imperatoris, alter Faustinae Augustae nomen inscriptum habet. I. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I² p. 359 not. 13. Aut igitur duas inde a Marci aetate metropoles habuit Paphlagonia (cf. n. 532⁵), aut in Gangrurum locum successit Pompeiopolis. 9 Cf. n. 492⁸. 10 Plerumque homines docti (v. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 1 p. 645 et quos ille affert) Pompeiopolitanos ab a. 7 a. Chr. n. annos suos numerasse statuunt. Sed sic hic titulus anno 171 p. Chr. vindicandus esset, cum tamen alterius consulatus (not. 2) mentio eum anno 173 p. Chr. non antiquiorem arguat.

547 Ancyrae in coemeterio Christianorum. Ex schedis Cossonianis ed. Gronovius Mem. Cosson. p. 144, IV (J. Franz C. I. G. 4047). Accuratus exscripsit A. D. Mordtmann, cuius exemplum edidit filius J. Mordtmann, Marmora Ancyrana, Diss. inaug. Berol. 1874, p. 4 n. III.

Ἀγαθῇ τύχῃ¹. | Τ(ίτον) Φλ(άουιον) Γαϊανόν, ἐπέα Ῥωμαίων² |
 κ(αὶ) δὲς τὴν πρώτην ἀρχ[ὴν ἄρξαν]τα³ κ(αὶ) πολειτογραφῆ[σαντα]⁴
 5 κ(αὶ) γ' ⁵ || πρεσβεύσαντα παρὰ [θεὸν Ἀντω]νείνον⁶ κ(αὶ) ἀγ-
 νοθε[τήσαντα] | δὲς τοῦ τε κοινοῦ τῶν Γαλατ[ῶν] | κ(αὶ) δὲς τῶν
 10 ἱερῶν ἀγόνων τῶν με[γάλων] Ἀσκληπιδίων ἰσοπυθ[ίων]⁷ κ(αὶ) ἀρ-
 χιερέα τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν⁸, γαλατάρχην⁹, σεβαστοφάντην, |
 κτίστην¹⁰ τῆς μητροπόλεως¹¹ Ἀγκύρας, | φυλὴ η' ¹² Κλ(αυδία)

Litterarum formas ΘΘΞ(Ξ)ΠCΩ habet exemplum Cossonianum. Mordtmannus titulum minusculis modo litteris exhibet. 1 Ex basibus monumentorum, quae sine dubio omnes duodecim tribus Ancyranorum Gaiano erexerunt, quattuor aetatem tulerunt, praeter hanc C. I. G. 4046, Gruter p. CCCCX, 3 (quam Franzius, ut Mordtmannus perspexit, perperam pro alio huius tituli C. I. G. 4047 apographo habuit) et Mordtmann Marm. Ancyrana p. 5 n. IV. Sed dolendum est, nusquam praeter hunc titulum tribus nomen servatum esse. Quae v. 2—7 uncis inclusi, in antiquiore apographo sunt, sed a Mordtmanno patre non iam lecta sunt, angulo lapidis dextro superiore fracto. 2 Cf. n. 495⁶. 3 Cf. n. 492⁸. 4 Cf. n. 528⁶. 5 Apud Mordtmannum haec non sunt (not. 4), in exemplo Cossoniano T est; sed veram lectionem servavit exemplum apud Gruterum p. CCCCX, 3, unde Franzius eam hic reposuit. 6 M. Aurelius Antoninus qui volgo Caracalla appellatur (a. 214—217 p. Chr. n.). 7 Cum antiquiores usque ad Franzium in lectione exempli Cossoniani ICΘΠΥΘΙΩΝ compendium scripturae agnoscere sibi visi Ἰσθ(μίων) Πυθίων supplevissent, Mordtmannus in omnibus lapidibus pro priore Θ litteram O exhibet, ita ut filius rectissime statuerit, ἰσοπυθίων legendum esse. Item in nummis Caracallae principatu Ancyrae cuspis non ICΘΠΥΘΙΑ esse, sed ICOPYΘΙΑ, ut ante Spanhemium recte lectum erat. Nonnulla alia huius epitheti exempla attulit p. 6, ad quae proximis decenniis permulta accesserunt, ex quibus unum attulisse sufficet ex quo vis ac notio vocis clarissime appareat, Syll.² 205, 15 sqq. 206, 9: ἔπως ἂν ἀποδεδε[ῖ]μεθα τὸν ἀγῶνα τὸ μὲν μουσικὸν ἰσ(ο)πύθιον, τὸν δὲ γυ[μνικὸν] ἰσ(ο)νέμεον ταῖς τε ἡλικίαις καὶ ταῖς τιμαῖς. 8 Non diversum hoc officium ab eo quod statim subiungitur galatarchae, sed quia illud vocabulum proprie negotium sacra administrandi, hoc vero regimen concilii provincialis significat, tanquam duae res discretae enumerari possunt. 9 Cf. n. 542². 10 Cf. n. 492⁵. 11 Cf. n. 548⁷. 12 11 Exemplum Cossonianum. γ' emendavit Franz, sed duodecim modo fuerunt Ancyranorum tribus (αἱ δώδεκα φυλαί Mordtmann Marm. Ancyrana p. 16 n. 5, 15). Iam cum Mordtmannus pater numeri septenarii notam H in lapide agnoverit, nihil dubii remanet.

Ἀθηναία¹³ τὸν | ἐν πᾶσι πρῶτον κ(αὶ) αὐτῆς εὐεργέτην, φυ-
 15 λαρχοῦντος κ(αὶ) ἐπιμελουμένου Πουστουμίου¹⁴ | [Γ]ουλίου Ἀν-
 τωνίου Μαξίμου¹⁵, | φυλαρχοῦντος κ(αὶ) ἐπιμελουμένου | Ἀν-
 τωνίου Ἀντωνείνου¹⁶.

13 ΚΑΛΑΘΗΝΑΙΑ Cosson., cuius levis error Mordtmanni apographo sublatum est. 14 De lectione ΠΟΥCTΟΥΜΙΟΥ convenit inter Cossonum et Mordtmannum patrem. Sed Franzius cum hanc scripturam inauditam existimaret, Που(πλίου) (Πο)στουμίου emendare conatus est. At Mordtmannus filius etiam alias eiusmodi scripturas, a pronuntiatione vulgari sine dubio profectas, ut Φουρτουναῖος, Κουρνούτος, κουρνούκλάριος, in titulis occurrere observavit, quibus addere licet Κουρβούλων (*Corbulo*) infra n. 629, 168, atque adeo acutissime ex alio titulo Ancyrae exemplum geminum attulit, cum C. I. G. 4027, 4. 2 in ΙΠΠΟΥΕΤΟ|..ΙΟΝ nihil aliud ac (Τυ)[βέριον] Που[σ]το[ύ]μιον latere demonstraret. Quam recte iudicaverit, nunc aliis lapidibus, ubi hoc ipsum totidem litteris exaratum exstat, in lucem protraxisse cognoscitur. Cf. *Mith. des arch. Inst. in Athen* XXIV 1899 p. 444 n. 40 (Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III* p. 17 n. 49) v. 2 Π(όπλιος) Πουστουμῖος Φιλίσκος. v. 5. 6 Π(ο-πλίου) Πουστουμῖος Σεουηρεανοῦ Ἀπολλοθέμι[δος]. C. I. Att. III, 1174, 29. 30 Ἀ(ούκιος) Πουστουμῖος Πόπλιος Μαρθώνιος. 15 Hic versus in exemplo Cossoniano non est. Vix aliter intellegi potest atque ut *Postumius Iulius Antoninus Maximus* unius hominis nomina esse statuamus. Quem duo gentilia, cognomina item duo, sed nullum praenomen gerere tertio p. Chr. n. saeculo nihil habet offensionis. 16 Ex reliquis tribus titulis unus (Mordtmann p. 3 n. II) infra mutilus est, unus (Mordtmann p. 5 n. IV) unum phylarchum eundemque operis curatorem habet, tertius (Mordtmann p. 2 n. I) separatim unum phylarchum et duos curatores recenset. Nulla igitur in hac re cernitur constantia, sed cur non simpliciter plurali φυλαρχούντων καὶ ἐπιμελουμένων comprehendantur hi duo homines, latet.

548 Ancyrae in coemeterio Christianorum ad stylobatem. Edd. G. Cuperus ad Lactant. de mort. persec. p. 240. Montfaucon *Palaeogr. Gr.* p. 158 n. IV. (Ex his post alios J. Franz C. I. G. 4041. R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III* p. 102 n. 180).

Καλποόρνιον | Πρόκλον¹ ἐκ συν|κλητικῶν καὶ ὑπατι|κῶν², χει-

Litterae ΘΠΣ. Perfrequentes litterarum ligaturae. Particula καὶ v. 12 plene scripta, v. 3. 17 per compendium κ. 1 Cf. E. Klebs *Prosopographia imp. Rom.* I p. 288 n. 254. Plenum nomen L. Calpurnius Proclus notum est ex titulo Bonnensi *Korrespondenzblatt der westdeutschen Zeitschrift* II 1883 p. 7. Temporis indiciis certioribus caremus, sed litteratura finem alterius aut initium tertii p. Chr. n. saeculi monstrare videtur. 2 Non unum ex numero senatorum et consularium, sed qui ab eius ordinis hominibus generis

5 λίσρχον || ἐν Δακία λεγιῶνος | ιγ' Γεμίνης³, δῆμαρχον, στρατη-
 10 γόν Πώμ(η)ς⁴, ἐπιμεληθέντα ὁδῶν⁵, ἡγεμόνα λεγιῶνος α'
 Ἀθηνᾶς ἐν Γε[ρμ]α[νί]α⁶, ἀνθύπατον Ἀχαΐας, πρεσβευτὴν καὶ
 15 ἀντιστράτηγον Βελγικῆς, ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστῇ
 Τεκτοσάγων Ἀγ[χυ]ρα⁷, τὸν ἑαυτῆς σωτῆρα καὶ εὐεργέτην.

originem repetat significari certissimum est, siquidem Proclus quo tempore titulus incisus est manifesto nondum consul fuerat. 3 Legio XIII Germanica anno 23 p. Chr. in Germania superiore tendebat (J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 446 not. 6), sed medio saeculo p. Chr. n. altero (inter 120—170 p. Chr.) eam in Dacia stationem habuisse ex indice legionum qui lapidi incisus exstat (C. I. Lat. VI, 3492 a b. Borghesi Oeuvres IV p. 259 sqq. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 454 not. 2) apparet. Ibidem etiam tum Alexandri Severi principatu fuisse testatur Cassius Dio LV, 23, 5: τὸ τε τρίτον καὶ δέκατον (στρατόπεδον) τὸ ἐν Δακίᾳ τὸ δίδυμον. 4 MNΣ. 5 De curatoribus viarum cf. Mommsen Röm. Staatsrecht II, 13 p. 668 sqq. 1077 sq., qui docet certe maiorum viarum curam principatus aetate non committi nisi senatorii ordinis hominibus ac plerumque quidem praetoriis, qualis hic est. 6 Legio I Minervia a Domitiano constituta in locum legionis bello Sarmatico deletae (Sueton. Domitian. 6. Tacitus Agricola 44. Eutrop. VII, 15), quae videtur V Alaudae fuisse (Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 450 not. 2) successit. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Δομιτιανὸς (συνέταξεν) τὸ πρῶτον τὸ Ἀθηναῖον τὸ ἐν Γερμανίᾳ τῇ κάτω. Ceterum in lapide est ΕΓΕΑ. 7 Caput Tectosagum fuisse Ancyram et scriptores produnt (Polyb. XXI, 39, 1: τῶν Ρωμαίων — στρατοπεδεύοντων περὶ τὴν Ἀγκυραν πόλιν — παραγίνονται πρέσβεις παρὰ τῶν Τεκτοσάγων. Liv. XXXVIII, 24, 1: *supererat bellum integrum cum Tectosagis. ad eos profectus consul tertiis castris Ancyram, nobilem in illis locis urbem, pervenit.* Strabo IV, 1, 13 p. 187: τριῶν γὰρ ὄντων ἐθνῶν ἐν ἐξ αὐτῶν τὸ περὶ Ἀγκυραν πόλιν Τεκτοσάγων λέγεται. XII, 5, 2 p. 567 Τεκτόσαγες δὲ (ἔχουσι) τὰ πρὸς τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῇ κατὰ Περσικοῦ καὶ Ὀρκαόρκους τούτων δ' ἦν φρούριον Ἀγκυρα. Plin. Nat. hist. V, 146: *oppida Tectosagum Ancyra, Trogmorum Tavium, Tolistobogiorum Pisinum.* Ptolemaeus Geogr. V, 4, 6 p. 852, 1: μεθ' οὗς ὡς πρὸς ἀνατολὰς Τεκτοσάγαι, ἐν οἷς πόλεις Ἀγκυρα μητρόπολις. Etiamtum principatus aetate Ancyra non modo ut hic cognomento Augusta Tectosagum gloriatur, sed aliquando omisso proprio oppidi nomine simpliciter civitas Tectosagum appellatur. Cf. C. I. G. 4010, 1: ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Σεβαστηνῶν Τεκτοσάγων. Metropolis Galatarum vocatur cum in nummis, qui exstant inde a Tiberio Caesare usque ad Saloninam Augustam (B. Head Historia Numm. p. 629), tum in titulis. Cf. n. 545, 5. 547, 12. 549, 6. Inscr. Sic. et It. 1078 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 138), 6 sqq. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 2224 n. 1.

549 Lapis inaedificatus Ancyrae in interiore muro castelli, admodum edito loco, ut titulus legi nequiverit nisi telescopi opi. Ed. W. M. Ramsay Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 16 n. 3 (R. Cagnat

Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 102 n. 179. A. von Domaszewski Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich IX 1885 p. 123 not.).

Τὸν κράτ(ιστον) Καικί(ιον) Ἑρμιανόν, | τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρχείου¹, βουλευογραφ(ήσαντα)² τὸ β', | πολειτογραφ(ήσαντα)³ τὸ ι', γα-
5 λατάρχην⁴, | κ[τ]ι[σ]την⁵, [π]ᾶσαν [π]ολε[ι]τ[ε]ρίαν ἐνδόξως || καὶ μεγα-
λοπρεπῶς πολειτ[ε]υσάμενον, | προστάτην⁶ τῆς μητροπολ(εως)⁷ β'
νεωκόρου⁸ | Ἀνκύρας, πατέρα καὶ πάππον συνκλ[η]τ[ι]κῶν, | δοικ[η]-
10 νά[ρι]ον ἐπὶ συμβουλίου τοῦ Σεβ(αστοῦ)⁹, | φυλὴ α'¹⁰ || τὸν πάτρωνα.

Litterae ΕΞΠCΩ, nonnullis locis ita evanidae, ut ex ΑΔΕΤ nihil restet nisi ΑCΙ, id quod singillatim indicandum non existimavi. 4 Cf. n. 528². Femininum ἡ ἐπαρχίος (sc. χώρα) pro usitatiorē ἐπαρχία (*provincia*) etiam Inscr. Gr. Sic. et Ital. 944 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 132 n. 402), 2, 3 ἐπιτροπεύσαντι ἐπαρχείου Βριταννείας et Syll.² 424, 6. 7 ἐν πᾶσι τὴν ἐπαρχίον εὐεργετήσαντα legitur. 2 Censor (τιμητής) in Bithynia et aliquot vicinarum provinciarum civitatibus lectionem senatus habebat, quare tertio p. Chr. n. saeculo Ancyrae etiam βουλευογράφος appellatus est. Cf. n. 528⁶. 3 De hoc magistratu cf. n. 528⁶. 4 Cf. n. 542². 5 Cf. n. 492⁵. 6 Cf. n. 534². 7 Cf. n. 548⁷. 8 In nummis Valeriani (243—250 p. Chr. n.) et Gallieni (243—258 p. Chr. n.) δις νεωκόρον appellari Ancyram monet Ramsay. Qua cum re convenit testimonium tituli honorarii Corneliae Saloninae Augustae, Gallieni uxoris, Journal of Hell. studies XIX 1899 p. 107 n. 95 ἡ μητρο(πόλις) τῆς Γαλατίας β' νεωκόρος Ἄγκυρα. Medio igitur saeculo p. Chr. tertio ne hic quidem Caecilii Hermiani titulus antiquior est. 9 Consiliarius Augusti ducentarius. Cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 249 n. 35. 10 Cf. n. 542⁵.

550 In vico Phrygiae *Eldesch*, in coemeterio. Ed. J. G. C. Anderson Journ. of Hell. stud. XVIII (1898) p. 123 n. 70 (Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 184 n. 79. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 120 n. 240).

Κοσμίῳ κυρίου Καίσα[ρ]ος οὐέρνας¹, εἰρη|νάρχης², Διὶ Με|γί-
5 στω [εἰ]||χῆν.

Litterae ΕΕC (nisi quod v. 4 fin. ΣΑ est) Ω. 4 Frequenter nomen Latinum *verna* in titulis Graecis sine mutatione conservatur. Cf. C. I. G. 3095 (Tei) Ἀλέξανδρε βέρνα χρ[η]στὲ χαῖρε. Mitth. des arch. Inst. in Athen XIII 1888 p. 242 n. 21 Κόσμος οὐέρνας ἱππεὺς καὶ Δόμνα ἡ σύμβιος. p. 242 n. 23, 4 Μάρκος οὐέρνας. p. 243 n. 24, 4 Σέλευκος οὐέρνας τοῦ Σεβαστοῦ κανκελλάριος. p. 243 n. 25 (Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 122 n. 254), 4 Ἀσκληπιάδης οὐέρ[ν]α τοῦ Σεβ(αστοῦ) Ἀσκληπιάδῃ πατρί. 2 Quatenam ratio intercederet inter irenarcham, cuius imperio subiuncti sint diognitae (n. 541³),

et paraphylaces (485⁹), quibus praesto sunt paraphylacitae, pro certo definiri posse negat Anderson; certe utrumque magistratum municipalem fuisse, qui pacem et tranquillitatem custodiret. Quod fortasse irenarcham quidem summum eius rei per totum oppidum agrumque praefectum, paraphylacas vero singulorum pagorum partiumque custodes illius imperio subditos fuisse conicit, id certe non in omnia oppida aequae cadere potest; nam ex n. 476, 8. 9 discimus, Dorylaii quidem collegium paraphylacum suum principem (ἀρχιπαρφύλακα) habuisse. Sed si quis aut eundem aut certe simillimum magistratum in aliis civitatibus ἀρχιπαρφύλακα, in aliis εἰρηναρχὴν appellatum existimet, non absurde iudicare mihi videtur. Quod si probetur, vix fieri poterit quin etiam paraphylacitas et diogmitas eosdem iudicemus. Ceterum quod hic servum principis irenarchae officio fungi videmus, recte Anderson singulare existimat, sed non minus recte eo referre videtur, quod non civitatis, sed praedii imperatoris hic magistratus fuerit. De irenarchis cf. W. Liebenam Städteverwaltung im römischen Kaiserreiche p. 358.

4. Lycia et Pamphylia.

551 Romae 'in area palatii Capitolini' (Boiss.). Ex Manutii, Cittadini, Achillis Statii, Boissardi, Pighii, Sismondi exemplis manuscriptis post Gruterum Thes. 1009, 5 ediderunt J. Franz C. I. G. 5880. Th. Mommsen C. I. L. I, 589. W. Henzen C. I. L. VI, 372. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. 986. (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 34 n. 64).

[Λ]υκίων τὸ κοινόν, κομισάμενον τὴν πάτριον δημ[ο]κρατίαν¹,

Litterae volgares praeter ΠΣ. Supra hunc titulum eadem sermone Latino exarata hunc in modum: [*Ab eo*]muni restitutei in maiorum libert[at]em | *Lucei*] Roma(m) Iovei Capitolino et poplo Romano v[irtutis] | benevolentiae beneficeque causa erga Lucios ab comu[ni]. 4 De titulis eiusdem monumenti reliquis, qui aetatem tulerunt, cf. n. 375⁶. Ex quorum argumento Mommsenus acutissime collegit, illud exstructum esse a legatis civitatum regumque Asiae, qui post Mithridatem a Sulla devictum Romam ad senatum venissent. Cf. Appian. Civ. I, 102: ἔθνη τε γὰρ πάντα καὶ βασιλεῖς ὅσοι σύμμαχοι καὶ πόλεις οὐχ ὅσαι μόνον ὑποτελεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἑαυτὰς ἐνεκεχειρίκεσαν ἐπὶ συνθήκαις ἔνορκοι, καὶ ὅσαι διὰ συμμαχίαν ἢ τινα ἀρετὴν ἄλλην αὐτόνομοι τε καὶ φόρων ἦσαν ἀτελεῖς, τότε πᾶσαι συντελεῖν ἐκελεύοντο καὶ ὑπακούειν, χάρας τε εἶναι καὶ λιμένων κατὰ συνθήκας σφίσι δεδομένων ἀφηροῦντο. Sed nonnullis civitatibus, atque inter eas Lyciis, libertatem tum redditam esse a Romanis refert idem Mithridat. 61: αὐτὴν δὲ τὴν Ἀσίαν καθιστάμενος Ἰλιέας μὲν καὶ Χίους καὶ Λυκίους καὶ Ῥοδίους καὶ Μαγνησίαν καὶ τινὰς ἄλλους (inter quos Laodicensēs ad Lycum et Tabenos fuisse alii huius monumenti tituli docent) ἢ συμμαχίας ἀμειβόμενος (id quod in Lycios cadit) ἢ ὧν διὰ προθυμίαν ἐπεπόνθεσαν οὐ ἕνεκα (ut Ilienses, cf. App. Mithr. 53) ἐλευθέρους ἡφείει καὶ Ῥωμαίων ἀνέγραφε φίλους. Th. Reinach Mithridates Eupator p. 204 vers. Germ.

τὴν Ῥώμην Διὶ Καπετωλίῳ καὶ τῷ δήμῳ τῷ[ι] | Ῥωμαίων,
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας καὶ εὐεργεσίας | τῆς εἰς τὸ κοινὸν
τὸ Λυκίων.

552 In parietinis Xanthi Lyciae, in anta dextra portae oppidi. Ex apographo Fellowsii ed. L. Ross *Kleinasien und Deutschland* p. 67 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 4423 n. 4269 b, 4. Lebas-Waddington Inscr. III, 4254). Multo accuratius exscripsit et commentario doctrinae et acuminis pleno illustravit O. Benndorf, Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld p. 73 A. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 223 n. 607 B.

Ἀρχμῶν¹ Ἀ[π]ολλοδότου² Σαρπηδόνης³, | ναυαρχήσας κατὰ πό-
λεμον ἐκ πάντων Λυκίων⁴ | καὶ καταναυμαχήσας περὶ Χελιδο-

Litterae ΑΞΠΣ. 1 Nomen perrarum neque adhuc usquam nisi in Lycia inventum. Benndorf. Praeter hunc titulum occurrit C. I. G. 4499 b, 4 (Telmessi). Bull. de corr. Hell. XVIII 4894 p. 328 n. 45, 2 (Limyris). De flexione cf. n. 554². 2 Hoc quoque nomen in illis potissimum Asiae regionibus usitatum fuisse observavit Benndorf, provocans ad titulum I. Gr. Sept. I, 4760, 24 Ἀπολλόδοτος Δημέου Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου. 3 Idem demoticum (Ἀντιγένης Ἀπολλωνίου Σαρπηδόνης) in titulo a se in Tloensium oppido exscripto inveniri testatur Benndorf p. 79 not. 8, qui idem monet omnino pagorum (δήμων) nomina in Lycia ab heroibus illius regionis derivari consuevisse, ut Xanthi Ἰοβάτειος (C. I. G. 4269 d, 4. 2. 5. Benndorf et Niemann Reisen im süd-w. Kleinasien I p. 93 n. 84, 4. 82, 4. p. 94 n. 85. Petersen et Lusch. ibid. II p. 5 n. 43, 4. 2), Tlo Βελλεροφόντειος (C. I. G. 4235 b, 44. 36), in ignotis civitatibus Glauci et Telephi pagos (Steph. Byz. Γλαύκου δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. ὁ δημότης Γλαυκοδήμιος. — Τηλέφιος δῆμος καὶ Τηλέφου κρήνη Λυκίας — τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος ἢ Τηλεφιδεύς). Sarpedoniorum pagum Benndorfius conicit eam potissimum partem oppidi Xanthiorum fuisse, in quo intra moenia urbis illius herois delubrum situm esset. Cf. Appian. Civ. IV, 78 ἀνταῦθα τῶν μὲν συμπλεκομένων σφίσι κρατοῦντες (Romani qui in oppidum irruperant, sed portis clausis a reliquo exercitu interclusi erant), τοξευόμενοι δὲ χαλεπῶς καὶ οὐδὲν ἔχοντες αὐτοὶ τόξον ἢ ἀκόντιον, παρὰ τὸ Σαρπηδόνειον, ἵνα μὴ κυκλωθεῖεν, διέδραμον. 79 Ξανθίων δὲ σὺν μεγάλῃ πάνυ βοῇ τοῖς ἀμφὶ τὸ Σαρπηδόνειον οὔσι Ῥωμαίοις ἐπιθέοντων. 4 Quale bellum a communi Lyciorum gestum hic indicaretur, insigni doctrina et acumine expedit Benndorf. Ac primum quidem quae de escensu in hostium terram post ipsum proelium navale ad Chelidonias insulas (not. 5) facto hic legerentur, ea indicio esse non contra nescio quem externum hostem bellatum esse, sed ipsius Lyciae orientalem partem, circa Corycum, Olympum, Phaselin oppida, sedem belli fuisse;

δονίας⁵ τοὺς ὑπεναντίους⁶ | καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν

id quod egregie confirmatur verbis tituli 553, 4 ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῷ ἔθνει, qua circumlocutione pro simplici τῶν πολέμων scriptorem tituli usum fuisse vix credibile est, cum de sociis infidis ac rebellibus haec apte et accurate dicantur. Quae cum ita sint, ad res initio primi a. Chr. saeculi gestas cum Benndorfio titulum referendum esse apparet. Quo tempore latrones Zeniceta duce cacumen montis Olympi prope ipsum maris litus arduo ascensu editi, unde omnes regiones propinquas circumspicere eisque insidiari liceret, occupaverunt atque illis orientalibus Lyciae oppidis, quae itinerum difficultate et a reliqua Lycia et a Pamphylia separarentur, potiti erant. Cf. Strabo XIV, 5, 7 p. 674: κατὰ δὲ τὰς ἀκρωτείας τοῦ Ταύρου τὸ Ζηγικέτου πειρατήριον ἐστὶν ὁ Ὀλυμπος, ὅρος τε καὶ φρούριον ὁμώνυμον, ἀφ' οὗ κατοπτέυεται πᾶσα Λυκία καὶ Παμφυλία καὶ Πισιδία καὶ Μιλήδος. Sallust. Hist. fr. I, 430 Maurenbrecher: *Lyciae Pisidiaeque agros despectantem*. Cicero in Verr. IV, 40, 24: *Phaselis illa, quam cepit P. Servilius, non fuerat urbs antea Cilicium atque praedonum: Lyci illam, Graeci homines, incolabant. Sed quod erat eiusmodi loco atque ita proiecta in altum, ut et exeuntes e Cilicia praedones saepe ad eam necessario devenirent et cum se ex hisce locis reciperent, eodem deferrentur, adsciverunt sibi illud oppidum piratae primo commercio, deinde etiam societate*. Anno 78 a. Chr. n. P. Servilius Vatia Isauricus Zenicetam, qui se adeo regem appellaverat (Ζηγικέτη βασιλεῦ Carapanos Dodone p. 407 tab. XXVI n. 8, 4) vicit, oppida Olympum et Phaselida cepit ac diruit, ipsum denique desperantem incendio arcis suae sibi mortem consciscere coëgit. Cf. Strabo l. l. ἀλόντος δὲ τοῦ ὅρους ὑπὸ τοῦ Ἰσαυρικοῦ ἐνέπρησεν ἑαυτὸν πανοίκιον. τούτου δ' ἦν καὶ ὁ Κόρυκος καὶ ἡ Φασηλὶς καὶ πολλὰ τῶν Παμφύλων χωρία· πάντα δ' εἴλεν ὁ Ἰσαυρικός. Cicero in Verr. I, 24, 56: *P. Servilius, vir clarissimus, maximis rebus gestis adest de te sententiam laturus: Olympum vi, copiis, consilio, virtute cepit, urbem antiquam et omnibus rebus auctam et ornatam. Recens exemplum fortissimi viri profero. Nam postea Servilius imperator populi Romani Olympum, urbem hostium, cepit, quam tu in isdem illis locis — oppida — diripienda ac vexanda curasti*. De lege agraria II, 49, 50: *iubet venire quae Attalensium, quae Phaselitum, quae Olympenorum fuerint, agrumque Agerensem et Oroandicum et Gedusanum*. Haec P. Servilii imperio et victoria, clarissimi viri, vestra facta sunt. Pseudoasconius in Verr. p. 473, 26 Orelli: *hic enim (P. Servilius) bellum in Cilicia gessit deque ea triumphavit capta Coryco, Olympo, Phaselide, tribus magnis eius terrae urbibus*. Sallustius hist. fr. I, 428. 429. 434. 432 Maurenbr. Florus I, 44, 4. Eutropius VI, 3. Orosius V, 23, 22. Drumann Gesch. Roms IV p. 396. Maurenbrecher Sallustii historiarum fragmenta I p. 67 sq. Apud scriptores nusquam de Lyciorum auxilio Romanis lato mentio fit, ut vice versa in his titulis nihil de Romanis legitur. At cum propter societatem paucis annis ante libertate Lyciis reddita redintegratam (n. 534) tum quia ipsorum vel maxime intererat socios rebelles subigere, non dubium est quin illi fortiter et strenue suis navibus suoque exercitu Romanos adiuerint. B. 5 Insulae sitae

5 καὶ καταφθείρας || καὶ τρεῖς παραταξάμενος | καὶ νικήσας πάσαις
ταῖς μάχαις, | Σαρπηδόνι καὶ Γλαύκῃ⁷ ἤρωσι χαριστήριον⁸.

e regione promunturii Chelidonii, quod Pamphyliam a Lycia dividebat. Cf. Scylacis peripl. 100 (Geogr. Gr. min. I p. 74, 7 Müller) εἴτα Χελιδόνιαι, ἀκρωτήριον καὶ νῆσοι δύο. Strabo XI, 12, 2 p. 520 ἐξαίρεται δὲ πολὺ (Taurus mons) πρῶτον κατὰ τὰς Χελιδονίας· αὗται δ' εἰσὶ νῆσοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Παμφύλων παραλίας. XIV, 2, 4 p. 654 λέγουσι γὰρ ἀρχὴν εἶναι τοῦ Ταύρου τὰ ὑπερβαίνουσα ὄρη τῶν Χελιδονίων καλουμένων νήσων, ἀπὸ ἐν μεθορίῳ τῆς Παμφυλίας καὶ τῆς Λυκίας πρόκειται. XIV, 3, 8 p. 666: εἴθ' Ἱερὰ ἄκρα καὶ αἱ Χελιδόνιαι, τρεῖς νῆσοι τραχεῖαι, πάρις τὸ μέγεθος, ὅσον πέντε σταδίοις ἀλλήλων διέχουσαι. τῆς δὲ γῆς ἀφαστάσιν ἐξαστάδιον. μία δ' αὐτῶν καὶ πρόσορμον ἔχει. Liv. XXXIII, 20, 2 *legatos ad regem* (Antiochum Magnum) *miserunt* (Romani) *ne Chelidonias — promunturium Ciliciae est, inclutum foedere antiquo Atheniensium cum regibus Persarum — superaret.* 41, 5. 6: *oram Asiae legens* (Antiochus rex) *pervenit in Lyciam, Patarisque cognito vivere Ptolemaeum, navigandi quidem in Aegyptum omissum consilium est. Cyprum nihilo minus tendens, cum Chelidoniarum promunturium superasset, paulisper seditione remigum est retentus in Pamphylia.* Etiam apud posterioris aetatis scriptores Graecos Latinosque frequens est earum memoria. A. Forbiger Handbuch der alten Geographie II p. 263. Proelium navale commemorat Florus I, 41 (III, 6), 4 *missusque in eos* (praedones) *P. Servilius quamvis levis et fugaces myoparonas gravi et Martia classe turbaret, non inerventa victoria superat*, sed locus eius et Lyciorum in ea victoria partes ex hoc demum titulo innotuerunt. 6 Cf. not. 4. 7 De sacris Sarpedonis cf. not. 3. 8 Monumenta ad quae hic titulus et n. 552 spectant, tropaea fuisse summae portae planicie imponita existimat Benndorf, de hac collocandi ratione provocans ad Pausaniam perieg. I, 15, 4: *ιοῦσι δὲ πρὸς τὴν στοὰν τὴν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος Ἀγοραῖος καὶ πύλη πλησίον· ἔπειτα δὲ οἱ τρόπαιον Ἀθηναίων ἵππομαχίᾳ κρατησάντων Πλείσταρχον, ὃς τῆς ἵππου Κασσάνδρου καὶ τοῦ ξενικοῦ τὴν ἀρχὴν ἀδελφὸς ὦν ἐπετέτραπτο.* Titulos vero non alto loco sub ipso tropaeo, sed longe inferiore incisos esse, ut de plano commode legi possent, quia usus permagnarum litterarum quae procul dispicerentur in aedificiis monumentisque antiquitus a Graecorum more plane alienus, etiam proximis a. Chr. n. saeculis etiamtum satis rarus, Romanorum demum aetate increbrescere coepisset, ut eo etiamtum abstinuisse Lycios Aechmonis temporibus non esset mirandum.

553 Xanthi Lyciae in sinistra anta portae oppidi. Litteras paene evanidas primus invenit Benndorf, isque ectypum chartaceum confecit, cuius imaginem accurate delineatam deinde cum ipso lapide contulit et emendavit R. Heberdey. Ed. O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 76 B. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 222 n. 607 A.

Αἶχμων Ἀπολλοδότου | Σαρπηδόσιος¹, αἰρεθεὶς ὑπὸ | Λυκίων
ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου² | καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία
5 πραξάντων τῷ ἔθνει³ || καὶ προσκαρτερήσας πάντα τὸν τῆ[ς]
στρατείας | χρόνον φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως, | καταγωνισά-
μενος τοὺς ὑπεναντίους, Ἄρη⁴ χαριστήριον.

Litterae ΕΠΣ. 1 Cf. n. 5521.2.3. 2 Cf. n. 5524. 3 Cf. n. 3524. Praepositionem ἐπὶ cum genetivo brevissimo spatio his plane diversa significatione usurpari, praesertim cum ἐπὶ τῶν — πραξάντων pro ἐπὶ τοῦς — πράξαντας per se gravem soloecismum haberet, recte negavit Benndorf. Sed quod idem hanc potius sententiam esse sibi persuasit, post domitas rebelles Lyciae orientalis civitates Aechmona a communi illis praefectum esse, nequeo cum eo facere. Nam sic naturalis ordo rerum gestarum plane everteretur, post haec demum illatis illis quae per belli tempora gesta erant, καὶ προσκαρτερήσας — φιλοκινδύνως, καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους. Accedit quod tertia patet interpretationis via; nempe breviloquentia, satis dura sane, statuenda est, qua pro illo quod dici debebat ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς — πράξαντας scriptum est ἐπὶ τῶν — πραξάντων. Admodum similem, quamvis paullo leniorem, brachylogiam habes apud Thucydidem I, 75, 2: ὁμῶν μὲν οὐκ ἐθελήσαντων παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου. Nam hic quoque 'ad reliquias barbarorum' dicitur pro eo quod debuerat 'ad bellum contra reliquias barbarorum gerendum'. Nam cum παραμεῖναι verbum pugnandi vel belli gerendi non sit, profecto non licet ea vi accipere πρὸς, quam habet in locutionibus μάχεσθαι, πολεμεῖν πρὸς τινα, sed finalem notionem habere certum est, ut loco simillimo Thuc. III, 40, 2 παραμεινόντων δὲ ἐκείνων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων. 4 Tropaea more Graeco Iovi consecrari, neque ipsos Lycios in ea re a Graecorum consuetudine discrepare monet Benndorf allato tituli stelae nobilissimae Harpagidarum Xanthi in foro erectae (Jahreshefte des österr. arch. Inst. III p. 144, 14) versu Ζηνὶ δὲ πλεῖστα τρόπαια βροτῶν ἔστησεν ἀπάντων. Quid quod etiamtum principatus aetate Διὸς Τροπαιοῦχου sacra reperiuntur apud Attalenses (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 340 n. 779, 7. 17). Etiam p. 334 n. 860, 1 sqq. Διὶ Κωρυαίῳ Ἐπινεικίῳ Τροπαιοῦχῳ est. At Romanos Marti eiusmodi monumenta statuuisse, quorum omnium primum in Graeco solo illud esse, quod Sulla post victoriam Chaeronensem dedicasset (Plut. Sulla 49: διὸ καὶ τοῖς τροπαίοις ἐπέγραψεν Ἄρη καὶ Νίκην καὶ Ἀφροδίτην, ὥς οὐχ ἦττον εὐτυχίᾳ κατορθώσας ἢ δεινότητι καὶ δυνάμει τὸν πόλεμον). Quod quoniam paucis post annis eidem deo Aechmo victoriae monumentum obtulisset, manifesto Romanos, quibuscum una illud bellum gessisset, imitatum esse.

554 Lapis humi iacens iuxta portam oppidi Xanthi Lyciae. Ex Fellowsii apographo ed. L. Ross Kleinasien und Deutschland p. 68 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 1123 n. 4269 b². Lebas-Waddington Inscr. III, 1252. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III

p. 226 n. 620). Ex R. Heberdeyi apographo et ectypo omnium accuratissime O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 80.

Οἱ στρατευσάμενοι | κατὰ πόλεμον ἐν τῷ | ναυτικῷ¹ Ἀἴχμονι² |
5 Ἀπολλοδότου || Ξανθίῳ³ ναυάρχῳ | Λυκίων ἡρώιον⁴.

Litterae volgares praeter ΘΞΣ. 1 Cf. n. 552⁴, 553². 2 Cf. C. I. G. 4199 b, 1 Ἀἴχμονος τοῦ Λυ---- Propter duorum titulorum in vocali correpta consensum nolui cum editoribus plerisque Ἀἴχμ(ω)νι emendare, sed persuasum habeo Lycios similitudine permultorum nominum in -μων cadentium, quae legitimam brevem haberent, qualia sunt Ἀἴμων, Ἀνδράμων, Ἀπήμων, Δατήμων, Εὐδαίμων, Εὐκτήμων, Εὐρήμων, Ἠγήμων, Μνήμων, Νοτήμων, Παλαίμων, Πολυφράσμων, Φιλήμων, Χαιρήμων, adductos nomen sic flexisse. Plane geminam apud Aegyptios habes declinationem Φιλάμμων, Φιλάμμονος, de qua dixi n. 567. 3 In monumentis quae ipse Aechmo in patria sua Xanthi erexit, ex more demotico utitur (n. 552, 1. 553, 2), hic vero milites, qui totius Lyciae sunt (n. 553, 2. 3) non minus recte et usitate ethnicum ponunt. Benndorf. 4 Defuncto igitur demum Aechmone hoc monumentum dedicatum est, qua cum re convenit scriptura aliquantum discrepans a n. 552. 553.

555 Oenoandis. Edd. E. Petersen et F. v. Luschan, Reisen in Lykien p. 180 n. 230 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 181 n. 482).

Μόλῃς Διογένους τοῦ Μόλῃτος¹, ὁ Ξάνθου ἐπιστατή|σας τοῦ

Litterae ΑΘΞΠΠΣΥ. 1 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 190 n. 500 IV, 9. 10: Σιμωνίδης Διογένους τρις τοῦ Μόλῃτος Οἰνοανδεύς. Hunc hominem et nomina et ethnicum produnt eiusdem familiae esse atque eum quem hic habeamus. Ille Simonides vero in matrimonium duxisse dicitur Flaviam Lyciam, quam ibidem v. 1 sqq. ex Baebia Anassa, filia Baebii Italici, natam esse legimus. Baebium Italicum si eundem esse sumemus, qui Domitiani principatu summis republicae Romanae honoribus functus sit (n. 560²), eius ex filia nepotem paullo ante medium saeculum a. Chr. n. secundum adulta aetate fuisse probabile est. Vix licebit eum Moleta, qui hoc monumentum dedicavit, eundem habere cum eo qui illic Simonidis abavus recensetur. Immo duae fere aetates intercedere videntur, per quas item nomina Moles et Diogenes alternasse probabile est. Sin autem Baebiae Anassae patrem non ipsum illum provinciae Lyciae rectorem intellegimus, sed hominem provinciale nobilem qui ab illo civitatem Romanam impetaverit ideoque eius nomen gentile et cognomen assumpserit (cf. n. 560²), etiam maius flet temporis intervallum inter hunc Moleta et illum. Alius

5 Καίσαρος ναοῦ² | [κ]αὶ τῶν ἐν τῷ περιβόλῳ[ι] || πάντων σὸν
τῷ πε[ριβ]όλ[ω], | καὶ ἱερατεύσας Καίσαρος³, [τ]ῷ Καίσαρι καὶ
δῆμῳ⁴.

homo Oenoandensis Moles nomine est Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 469 n. 449, 13, 14, quem eos de quibus dixi propinquitate attingere certum non est, quandoquidem per omnem Lyciam nomen Μόλης perfrequens est; cf. C. I. G. 4349, 3, ubi pro Μολήτου procul dubio Μόλητος emendandum est. 4321 e, 1. 4321 f, 1. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 471 n. 457, 3. 4. p. 482 n. 487, 15. p. 254 n. 704, 15. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 214 n. 2, 1. 3. p. 215 n. 11, 1. p. 218 n. 31 bis, 4. p. 222 n. 56, 2. p. 224 n. 73, 3. Legitima eademque multo frequentissima forma Μόλης, Μόλητος est; invenitur quidem etiam scriptura Μώλης et flexio Μολέους, Μολῆ, sed plerumque in titulis neglegentius scriptis. Idem nomen utique est, quia hae formae etiam in eisdem titulis eisdemque hominibus alternant. 2 Cum M. Brutus oppidum Xanthum a civibus acerrime defensum cepisset, illorum plerique se suosque interemerunt (Appian. Civ. IV, 80). Quo probabilius est, post victoriam Philippensem C. Caesarem superstites benigne habuisse et civitatem quocumque poterat modo adiuvisse ac refovisse, eiusque rei gratiam Xanthios delubro illius condito rettulisse. Sed iure editores mirati sunt sacerdotium eius fani homini Oenoandensi commissum esse, quippe quae civitas a Bruti partibus stetisset et contra Xanthios pugnasset; cf. Appian. Civ. IV, 78: Οἰανδεῖς δὲ γέγονες, διὰ τὴν ἐς τοὺς Ξανθίους ἔχθραν τῷ Βρούτῳ συμμαχοῦντες, διὰ τῶν κρημνῶν ἐπετροβάτουν ἄνω. Quam difficultatem nescio an ita commodissime expediamus, fuisse Oenoandis etiam contrariam factionem; eam cum illi Bruto se applicavissent, exulasse, sed post Caesaris victoriam restitutam eique omnem reipublicae administrationem traditam esse. Huius principem fuisse Moleta. Structura Ξάνθου ἐπιστατήσας τοῦ Καίσαρος ναοῦ pro ἐπιστατήσας τοῦ Καίσαρος ναοῦ τοῦ ἐν Ξάνθῳ similibus exemplis defenditur; ita pro illo quod recte se habet et antiqua aetate unum usitatum fuit νικήσας Βαρβίλλεια τὰ ἐν Ἐφέσῳ, haud raro legitur νικήσας Ἐφέσον Βαρβίλλεια, Πέργαμον κοινὰ Ἀσίας et similia. Etiam illud οἱ Ἀμοργὸν Αἰγιάλῃν οἰκοῦντες (pro Αἰγιάλῃν τῆς Ἀμοργίας) aliquatenus simile est. 3 Post annum 42 p. Chr. haec scripta esse sponte patet (not. 2), ante 27 p. Chr. incisa certe maxime probabile est, quia C. Caesar natu minor nondum Σεβαστός appellatur. 4 Cum Καίσαρι καὶ τῷ δῆμῳ scribendum esset, mera neglegentia particulam copulativam traiecissee videtur lapicida.

556 In oppido Lyciae Tlo. Ex schedis instituti archaeologici Vindobonensis ed. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 209 n. 563.

-----ον¹ διὰ προγόνων ὑπάρχοντα, | λυκιαρχήσαντα² τοῦ ἔθ-
 νους | τὰς τρ(ε)ῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ³ καθαρῶς καὶ ἐνδόξως
 5 καὶ || ἐπὶ συμφέροντι τοῦ ἔθνους | καὶ πρεσβεύσαντα ἐπιτυχῶς |
 ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ | τῶν νόμων⁴ καὶ ἱερατεύσαντα Ἰώ-

1 Nomen hominis, cuius hoc fuit monumentum, intercidit, sed ex loco ubi inventum est coniecero eum civem Tloënsem fuisse. 2 Cf. Strabo

XIV, 3, 3 p. 664: εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι· συνέρχονται δὲ ἐξ ἑκάστης πόλεως εἰς κοινὸν συνέδριον, ἣν ἂν δοκιμάσῃσι πόλιν ἐλόμενοι· τῶν δὲ πόλεων αἱ μέγισται μὲν τριῶν ψήφων ἐστὶν ἑκάστη κυρία, αἱ δὲ μέσαι δυεῖν, αἱ δ' ἄλλαι μιᾶς· ἀνὰ λόγον δὲ καὶ τὰς εἰσφορὰς εἰσφέρουσι καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας. ἐξ δὲ τὰς μεγίστας ἔφη ὁ Ἀρτεμίδωρος Ξάνθον, Πάταρα, Πίναρα, Ὀλυμπον, Μύρα, Τλῶν, κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν εἰς Κιβύραν καιμένην. ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν λυκίαν ἀίρεται, εἴτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος, δικαστήριά τε ἀποδείκνυται κοινῇ. Hinc patet, lyciarcham esse summum ex communibus Lyciae magistratibus, qui quotannis a concilio gentis electus ei praeferat. Sed de ea re magna est inter homines doctos dissensio, utrum idem sit cum sacerdote Augusti provinciali an alius. At Th. Mommsen ex decretis honorificis Opramoae Rhodiapolitae (cf. Heberdey, Opramoas. Vindobonae 1897. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 265 n. 739) demonstravit, unum idemque officium significari titulis λυκίαν καὶ ἀρχιερέως Λυκίων τοῦ κοινοῦ. Etenim per omnes has litteras modo hac modo illa appellatione significatur honos, qui tamen ubique manifesto idem est. Semel adeo XIII, 35 legimus [ἀναλαβ]ῶ[ν] τὴν λυκίαν καὶ τὴν τῶν Σε[βασ]τῶν ἀρχιερωσύνην, cum tamen ex eis quae proxime sequuntur appareat, de uno officio dici, non de duobus. Cf. n. 498³. 3 Quotannis auctumno conveniebat concilium Lyciorum (cf. G. Fougères, de Lyciorum communi, Parisiis 1898, p. 58). Sed hic de tribus deinceps annis conventibus cogitari nequit propter articulum τὰς. Immo cum Cagnato statuendum est per illa tempora periculosa et turbida ter per eundem annum Lycios convenisse ut de summis rebus suis ac maxime quidem de libertate conservanda (not. 4) consultarent. 4 Legatum ad Romanorum imperatorem iisse non est quod fusius demonstratur. Sed de tempore difficillimum est iudicium. Cagnatus enim proximo ante a. 43 p. Chr. n. tempore haec incisa iudicat, quo anno Claudius Lyciis libertatem ademit. Cf. Cassius Dio LX, 17, 3: τοὺς τε Λυκίους στασιάζοντας, ὥστε καὶ Ῥωμαίους τινὰς ἀποκτείνειν, ἐδουλώσατό τε καὶ ἐς τὸν τῆς Παμφυλίας νομὸν ἐπέγραψεν. At quicumque haec nulla opinione praeoccupatus legerit, is profecto tum nullum fuisse tempus persuasum habebit, quo legatos Lyciorum Romam de libertate felici eventu iisse (v. 6 πρεσβεύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν νόμων) in monumento honorario praedicaretur. Quare aut ad libertatem, quam tum Claudius sustulerat, postea Lyciis restitutam referenda sunt tituli verba, qua de re sane nihil quod sciam memoriae proditum est, aut longe antiquiora haec habenda sunt et intelligenda de eis, quae M. Antonius post victoriam Philippensem (42 a. Chr. n.) in Asia gessit. Tum enim Lyciis libertatem et immunitatem

10 μης Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁵ κατὰ πενταετηρίδα φιλοδόξως καὶ
 μεγαλομερῶς | καὶ ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ | καθαρῶς καὶ ἐπισ-
 15 στατήσαντα μεταπέμπτων δικαστηρίων⁶ καὶ προστάντα τῆς δω-
 σιδικίας⁷ ἕως καὶ δικαίως | [κ]αὶ ἐν τῇ λοιπῇ τοῦ βίου πο-
 λει[τε]ρίᾳ πολλὰ καὶ μεγάλα ἀν[α]λ[ύ]σαντα εἰς τε τὸν τῆς
 π[ό]λεως -----]

concessum esse narrat. Appianus Civ. V, 7: παρηγόρει δὲ καὶ τῶν πόλεων τὰς μάλιστα δεινὰ παθούσας, Λυκίους μὲν ἀτελεῖς φόρων ἀφίεις καὶ ἑάνθον οἰκίζειν παραινῶν. Qua de re, priusquam perficeretur, per legatos agendum fuisse probabile est, nam etsi initio pertinaciter Bruto Cassioque restiterant Lycii et ab eis atrociter impugnati erant, tamen Xantho capta foedus cum eis fecerant eosque navibus et pecunia iuverant (Appian. Civ. IV, 82), ita ut triumviris victoribus in hostium numero habendi essent, ac precibus modo assiduis gentis et miseratione malorum quae perpassi erant donum libertatis illis extorqueretur. 5 Ex titulo 551, 4 discimus, Lycios iam anno 81 a. Chr. n. deae Romae imaginem in Capitolio dedicasse. Quando domi eiusdem deae sacerdotium instituerint, latet. Augusti Tiberiique aetate nonnumquam hoc sacerdotium nondum cum principis sacris coniunctum in titulis Lyciis commemoratur (ἱερασαμένου Λυκίων θεᾶς Ῥώμης, ἀρξάντα καὶ Λυκίων τοῦ κοινοῦ ἱερωσύνην θεᾶς Ῥώμης). Cf. G. Fougères de communi Lyciorum p. 104. 6 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 244 n. 680, 7 (Tiberii principatu) καὶ ἐπιστάτησαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων. p. 264 n. 736, 6 ἐπιστατήσαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων]. Cagnatus communia Lyciorum iudicia apud Strabonem (not. 2) commemorari monuit, deque eorum natura provocavit ad G. Fougères de communi Lyciae p. 31. Is lites inter civitates itemque inter privatos qui non eiusdem civitatis essent, ab his diiudicatas, fortasse etiam in contentionibus eiusdem populi civium appellationem a domesticis iudiciis ad illa communia legibus concessam fuisse. At neutrum genus voce μετὰπεμπτα significari potuisse manifestum est. Immo cum haud raro ad lites dirimendas iudices arbitrosve peregre arcessi consueverant (n. 487¹), Lycii statum et ordinarium iudicium collegium habuisse, quod in unamquamque civitatem vocari ut ibi lites diiudicaret licebat, ex his tribus inscriptionibus apparet. 7 Cf. n. 335³⁰.

557 In loco veteris Tloënsium oppidi. Ex Loewii apographo ed. J. Franz C. I. G. 4240 d. Barth Mus. Rhen. VII (1850) p. 256 (C. I. G. III add. p. 1122. Lebas-Waddington Inscr. III, 1245. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 205 n. 547).

----- | . σίνω¹ [Τι]βερίω Καίσαρι², συν|εσταμένη³ δὲ καὶ

Litterae ΘΖΠΣ (paucis locis C). 4 ΙΣΙΝΩΙ, ΕΡΕΙΩ. 2 Ut hic, etiam alibi simpliciter Τιβερίος Καῖσαρ scribi, omisso Augusti nomine,

Σεβαστῶν | γένος κατὰ διαδοχὴν ἱερωτά|την θεῶν ἐπιφανῶν
 5 οἶκον || ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον εἰς | τὸν αἰὲ χρόνον. Λύκιοι
 δὲ [εἰ]||σεβοῦντες εἰς τὴν θεο[ν κε]||κρίκασιν ἐπιτελεῖσθα[ι ἐν
 10 Τλῶ] | πομπὰς καὶ θυσίας καὶ [ἀγῶνας] || εἰς τὸν αἰὲ χρόνον,
 [ἡγγ]||σάμενοι πόλιν ἐς[ρὰν εἶναι] | τὴν Τλωέων, ἀγ[αθῶν ἀν-
 δρῶν] | γένος ἔχουσιν [καὶ ἐν παντί] | καιρῷ ἡριστευ[κόντων⁴, γε-
 15 νομ]||ἐνην ἐγ μὲν--- ----- | καὶ πίστει [καὶ φιλείαι
 τῇ⁵] | πρὸς τῇ[ν Ἑρωαίων πόλιν διενεγκοῦσαν---⁶]

observavit Waddington allatis Lebas Inscr. III, 1194, 2. 1224, 16. 17. 3 Sub-
 iectum aut Τύχη aut Πρόνοια esse existimat Franzius, cui assentiuntur Wad-
 dington et Cagnat. Manifestum est eandem esse, quae v. 7 voce τὴν θεό[ν]
 indicetur. Sed pompam, sacrificia, certamina sacra (v. 9. 10) Providentiae
 deae habita esse sine exemplo est; de Fortuna, cuius sacra latissime patebant
 Romana aetate, id non prae fracte negaverim. Utique etiam de alia dea apud
 Lycios summo honore habita cogitare licet. Atque in compluribus illius
 regionis urbibus panegyrim ludosque fuisse deae quae Ἑλευθέρα vel Ἑλευ-
 θερία appellaretur tituli docent; cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 170
 n. 454, 1. p. 250 n. 700, 1. p. 252 n. 704 II A, 9. p. 258 n. 714, 14. p. 284
 n. 739 XIII, 40 ἀγωνο[θ]ετήσας τῇ μὲν Μυρέων πόλει πανή[γυριν θεᾶς Ἑ]λε-
 [θέ]ρας καὶ τοῦ κυρίου αὐτοκράτορος. Sed de Tlo nullum dum horum sacrorum
 testimonium comparuit. 4 Supplevi. ἡριστευ[κόντων] editores priores, sed
 etsi sic dici potuisse non est negandum, tamen aptius ad ἀνδρῶν referri
 videtur participium. 5 Supplevi. 6 Supplevi. Haec incerta esse me
 non fugit.

558 Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr.
 Hell. X (1886) p. 217 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 181 n. 486).

[Γάϊ]ον Λικίνιον Μουκι|[αν]όν¹, πρεσβευτὴν [Νέρωνος²] | Κλαυ-
 5 δίου Καίσαρος Σεβαστο[ῦ] | Γερμανικοῦ ἀντιστρα[τή]τηγον³, |

Litterae ΑΠΣ. 1 C. Licinius Mucianus cos. I suffectus anno incerto
 Neronis principatu, II item suffectus 70 p. Chr., III cum T. Flavio Sabino II
 a. 72 p. Chr., homo nobilissimus, in primis Vespasiani, quem adiuvit cum
 rerum potiretur, amicitia celebratus. De eo v. H. Dessau Prosopogr. imp.
 Rom. II p. 280 n. 147. 2 Neronis imperatoris (54—68 p. Chr. n.) nomen
 consulto deletum. 3 Cf. Plinius Nat. hist. XII, 9: *Licinius Mucianus*
ter consul et nuper provinciae eius (Lyciae) legatus. XIII, 88: *praeterea Mu-*
cianus ter eos. prodidit nuper se legisse, cum praesideret Lyciae, Sarpedonis
ab Troia scriptam in quodam templo epistulae chartam. Cum homines
 docti inde a Iusto Lipsio Taciti verba Hist. I, 10: *suspecta etiam Claudii*

Ἑρμαιοῦ Σιλλέου, φύσει | δὲ Διογένους, τὸν ἑαυτοῦ | εὐεργέτην.

iracundia in secretum Asiae sepositus tam prope ab exule fuit quam postea a principe, ad hanc Lyciae legationem rettulissent eamque Claudii principatui vindicassent, Borghesius Oeuvres IV p. 349 sqq. refutata hac opinione Mucianum potius Nerone imperatore, fere a. 57 p. Chr. n. Eprio Marcello (n. 476³) in illa provincia successisse demonstravit. Quae sententia hoc titulo invento in summa rei comprobata est. H. et P.

559 Xanthi Lyciae, in basi muro inserta. Ed. Fellows Itin. As. min. append. p. 440 n. 162 (J. Franz C. I. G. 4272). Lebas-Waddington Inscr. II, 1256 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 646).

Γάϊον Ἰούλιον Σατουρνίνον, ὑπατικόν¹, ἡγεμόνα² καὶ τῆς ἡμε-
5 τέρας | ἐπαρχείας γενόμενον, || ἄριστον κατὰ πᾶσαν ἀρετήν,
Ξανθίων τῆς | μητροπόλεως³ τοῦ Αὐχίων ἔθνους ἡ βουλὴ καὶ |
ὁ δῆμος.

Litterae ΘΞΠΣΩ. 1 Cave hunc post consulatum demum ad administrationem provinciae pervenisse existimaveris. Immo ut Mettius Modestus (n. 564) etiam Saturninus praetorius legationem gessisse videtur. Nam illud καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχείας indicio est non per ipsum tempus quo provinciam administrabat hoc monumentum dedicatum esse. 2 Cf. n. 564⁴, unde apparet hunc quoque titulum annorum 74 et 135 p. Chr. n. terminis contineri. 3 Antiquissima et nobilissima Lyciorum metropolis fuit Xanthus, ita ut permulta exstent eius tituli testimonia, quae singillatim enumerare longum est. Sed praeter eam principatus aetate eodem honore usae sunt civitates Patarensium (C. I. G. 4284. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 239 n. 664, 6. p. 252 n. 704 II B, 25. 46), Myrensiarum (ibid. p. 484 n. 492, 6. p. 254 n. 704 II A, 2. 49. p. 258 n. 744, 2. 3), Tloënsium (ibid. p. 484 n. 492, 7. Λόκιοι Τλωεῖς μητροπολεῖται Bull. de corr. Hell. XIV 1890 p. 624 n. 49, 4 sqq.). Quae omnes sunt inter sex potentissimos populos, quos Strabo terna suffragia in concilio habuisse refert (Ξάνθον, Πάταρα, Πίναρα, Ὀλυμπον, Μόρα, Τλῶν, cf. n. 556²); quare nescio an mero casu factum sit, ut de Pinaris et Olympo metropolis dignitate ornatis nullum exstet testimonium. Cf. G. Fougères de communi Lyciorum p. 26.

560 Tlo in oppido Lyciae. Ed. E. Ritterling Korrespondenzblatt der westdeutschen Zeitschrift XVI 1897 p. 60 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 206 n. 554).

Ποπλίῳ Βαιβίῳ Ποπλίου | υἱῷ Ὡφεντείνῃ¹ Ἰταλικῷ², | ταμίᾳ
 5 Κύπρου, δημάρχῳ, | πρεσβευτῇ Γαλλίας Νάρβωνος³, σ]τρατηγῷ,
 πρεσβ[ευτῇ λε]γεῶνος ιδ' Διδύ[μης Ἀρ]έας Νεικητικῆς⁴, | [τε]τειμη-
 10 μένῳ ἐν τῷ | [κατὰ Γερ]μανίον πολέμῳ⁵ || [ὕ]πὸ τοῦ Σ]εβαστοῦ⁶

Litterae ΣΠ. 4 Cf. n. 480². 2 Duos alios titulos eiusdem hominis in Lycia repertos tenemus, Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 205 n. 548 (Tlo): [Αὐτοκράτορι Καίσαρι Δομετιανῷ Σεβαστῷ Γερμανικῷ, δη]μαρχ[ικῆς | ἐξου]-
 σίας τὸ δ', | [αὐτοκράτο]ρι τὸ θ', | [πατρὶ πατρ]ίδος, ὑπ[ά]ρχ[ου τὸ ια', | διὰ Π(ο-
 πλίου) Βαιβίου Ἰταλικοῦ | πρεσβευτοῦ καὶ ἀν[τιστρατ]ήγου] | Λυκίων τὸ κοινόν,
 unde apparet anno 83 p. Chr. Italicum provinciam Lyciam et Pamphyliam
 administrasse (not. 11), et ibid. p. 206 n. 552 (Tlo) [----- πρεσβευτῇ λεγεῶνος
 ιδ' Διδύμης Ἀρηίου Νε]ικητικῆς, τε]τειμημένῳ | [ὕ]πὸ Αὐτ[οκράτο]ρος | Καίσαρος |
 [Δομετιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | ἐν τῷ τῆς] Γερμανίας | [πολέμῳ -----].
 Hominem, cuius nusquam alibi mentio fiat, in illo magno numero senatorum
 a Vespasiano lectorum (Sueton. Vespas. 9) fuisse probabiliter statuit Ritter-
 ling. Lycium origine fuisse conieceris propter titulum Oenoandensem
 Inscr. Gr. ad res Rom. pert. p. 490 n. 500 III, 80. IV, 1 sqq. ἀπὸ τοῦ Φλαουίου
 Τιβηρίου Καπίτωνος καὶ Βαιβίας Ἀνάσσης Παταρίδος, θυγατρὸς Βαιβίου Ἰταλικοῦ.
 Sed fieri etiam potest, ut ibi homo Patarensis, qui impetrata beneficio
 praesidis civitate Romana illius nomen gentile et cognomen assumpsit, de-
 signetur. Cuius rei exempla in Lycia haud pauca exstant. A Sex. Marcio
 Prisco legato pr. pr. (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 244 n. 678, 5)
 nomina Μάρκιος et Μαρρία, frequentia illa quidem in nobilibus eius gentis fami-
 liis, a C. Licinio Muciano (n. 558, 4) Λικίνιος et Λικινία persaepe, sed etiam
 cognomen Μουκιανός nonnumquam ad homines indigenas transiit (Inscr. Gr. ad
 res Rom. pert. III p. 488 n. 500 II, 39. p. 227 n. 623, 4); item ad Mettii Mo-
 desti (n. 562, 2) legationem manifesto redeunt nomina Μέττιος (ibid. p. 490
 n. 500 V, 7. 8. p. 496 n. 517, 4. p. 284 n. 739 XII, 47), Μεττία (ibid. p. 490
 n. 500 V, 5. 6. 10. 14) et Μόδεστος (ibid. p. 342 n. 786, 4. 2. 10. Journal of Hell.
 stud. X 1889 p. 74 n. 23, 2. 3). 3 Sic, non ut solet Ναρβων[ησίας] scrip-
 tum fuisse et ex spatii rationibus et ex certis litterae O vestigiis post N
 servatis collegit Ritterling. 4 Legio quarta decima Gemina Martia Victrix
 cum anno 83 p. Chr. (not. 5) bello Chattorum interfuisset atque, ut ex hoc
 titulo cognoscitur, bene rem gessisset, in eis regionibus quae ab utraque
 parte Moeni fluminis proximae Rhenum sunt stationem habuit, ubi plures eius
 tegulae inventae sunt quam ullius praeter vigesimam alteram Primigeniam.
 Latinum cognomen *Martia* eodem modo atque hic Graece redditur et in altero
 Baebii Italici titulo Tloensi (not. 4) et apud Appianum Civ. III, 43. 66. R.
 5 Cum ante legationem Lyciae, qua a. 83 p. Chr. functus est, bello Ger-
 manico interfuerit Baebius Italicus, apparet de altero Domitiani adversus
 Germanos bello, quod a. 90 p. Chr. erupit, hic non esse cogitandum, sed de
 expeditione contra Chattos anno 83 p. Chr. suscepta dici (Sueton. Domit. 6.
 Cassius Dio LXVII, 3, 5. 4, 1). Ritterling. 6 Domitianus (81—96 p. Chr.).
 Cf. not. 11.

στεφά|[γφ χρυσ]ῳ καὶ πυργωτῷ⁷ | [καὶ οὐαλ]λαρίῳ⁸ καὶ δόρα|[σι
 15 καθα]ροῖς γ' καὶ σημε|[αῖς⁹ γ'¹⁰, πρ]εσβευτῇ Αὐτοκρά|[τορος
 Κ]αίσαρος [Δομετι]ανοῦ Σε]βαστοῦ [Γερμανι]κοῦ¹¹ καὶ ἀντιστρα-
 τήγῳ Λυ|[κίας κα]ὶ Παμφυλίας, τῷ | [εὐεργέ]τῃ καὶ κτίστῃ
 20 καὶ || [δικαιο]δότῃ ἀγνῳ, | [Τλω]έων ὁ δῆμος.

7 Corona murali. Cf. Polyb. VI, 39, 5: τοῖς δὲ πόλεως καταλαμβανομένης πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβᾶσιν χρυσοῦν δίδωσι στέφανον. Gellius N. A. V, 6, 46: *muralis est corona, qua donatur ab imperatore, qui primus murum subiit inque oppidum hostium per vim ascendit; ideo quasi muri pinnis decorata est* et quae alia testimonia attulit Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 577 not. 4. 8 Cf. Gell. N. A. V, 6, 47: *castrensis est corona, qua donat imperator eum qui primus hostium castra pugnans introiit; ea corona insigne valli habet*. Inde *vallar*is corona dicitur, ut in hoc titulo, apud Valerium Maximum I, 8, 6 et constanter in inscriptionibus Latinis (Wilmanns Exempla 635, 5. 636, 8. 636 a, 7. 638, 8. 4446, 6. 4447, 14. 4448, 40. 4449, 8. 4450, 43. 4460 a, 8. 4464, 42. 4472, 7. 4248, 3. 4589, 8. 4607, 5). Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 577 not. 5. 9 Vexillis. Editores σημε|[οις], quod item ferri potest. Sed de signis militaribus inferiore aetate usitatissimum est nomen femininum, quod sane in omnibus exemplaribus typis expressis σημάα scribitur, sed perperam. Nam et antiquissimi ac fide dignissimi codices, ut Polybii Vaticanus, constanter σημεία exhibent, et inscriptiones nullam noverunt scripturam nisi σημεία, σημήα, σημέα. Atque has duas ex σημεία prodiisse eadem ratione ac πολιτήα ex πολιτεία et τέλειος ex τέλειος (Syll.² III p. 225. 226) manifestum est. Quod contra ex σημέα forma σημάα non nata est nisi eadem infimae aetatis barbarie, qua identidem in libris manuscriptis ἐπιχαίρω pro ἐπὶ κέρως vel ἀναίδη pro ἀνέδην legitur. 10 Aut sic aut β' supplendum, sed ternarium numerum praeferendum, quia ipsis Flavioꝝ principum temporibus etiam alibi ternae hastae purae una cum ternis vexillis legatis legionis aut eiusdem dignitatis hominibus donatae occurrerent (C. I. Lat. III, 6348, 14. 42. XI, 4834, 6. 7. 5210, 14. 42. 5214, 8) observavit Ritterling. 11 Cum scriptura titulum primo p. Chr. n. saeculo vindicari testetur Benndorf apud Ritterlingium, nomen vero principis consulto deletum sit, neminem praeter Domitianum in censum venire observavit R. Etenim ex illius saeculi imperatoribus, quorum memoria damnata esset, in hunc unum quadrare appellationes *Imperator Caesar* (v. 44. 45) reliquis nominibus praemissas. Accedit quod in altero Italici titulo (not. 2) quarta tribunicia potestas cum nona salutatione imperatoria coniungitur, quod item in unum Domitianum (a. 85 p. Chr. n.) cadit.

561 Pataris in porta. Ed. Fellows Itin. Lyc. append. p. 447 n. 470. Ex hoc exemplo et schedis Loewii et Muelleri J. Franz C. I. G. 4279 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 244 n. 668).

[Μέττ(τι)ον¹ 'Ρούφον², | [τὸν] πατέρα Μεττίου | Μοδέστου³
 5 ἡγεμόνος⁴, Λυκίων || τὸ κοινόν.

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo apographis fides habenda est.
 1 ΠΟΝ apographa. 2 Eiusdem hominis monumenti a Patarensium civitate dedicati titulum, foede sane a Beaufortio in exscribendo corruptum, habes C. I. G. 4280. Neque ab eo distinguendus videtur Mettius Rufus praefectus Aegypti, cuius frequens est in papyris mentio. Cf. Oxyrhynchos pap. I p. 135 n. LXXII, 8 sqq. (a. 90 p. Chr. n.) κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος Μεττίου 'Ρούφου προστεταγμένα. Eadem (nisi quod κρατίστου pro κυρίου est) redeunt Oxyr. pap. II p. 498 n. CCXLVII, 44 sqq. Praeterea cf. Oxyr. pap. II p. 454 n. CCXXXVII col. IV, 37 κατακολουθήσαντος Μεττίου 'Ρούφου διατάγματι. col. VIII, 25 Μέττιον 'Ρούφον τὸν γενόμενον — ἑπαρχον. v. 27. 28 Μάρκος Μέττιος 'Ρούφος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Amherst papyri II p. 84 n. LXVIII, 69. Cf. etiam Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 247 n. 7, 3. Noli offendi exiguo temporis intervallo inter patris filique honores. Nam in familia, quae ex equestri demum ordine in senatorium ascendit, probabile est multo proveciorem aetate patrem ad praefecturam Aegypti pervenisse quam filium ad legationem Lyciae et Pamphyliae. 3 ΜΕΤΤΙΟ. ΜΟΔΕΣΤΟ. Loewe. MEMT Fellows, Müller. De Mettio Modesto cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 373 n. 404. Legatus Augusti pro praetore Lyciae et Pamphyliae (not. 4) fuit aut Domitiani imperio, aut, ut Waddingtonus opinatur, sub Traiani initia, anno 100 vel 104 p. Chr. n., consul suffectus anno incerto Traiano principe, proconsul Asiae aut sub finem eiusdem principatus aut per proximi initia (W. H. Waddington Fastes des prov. Asiat. de l'emp. Rom. n. 124). Parentes praesidium a provincialibus statuæ honore affici solitos esse videmus etiam n. 468. 4 I. e. legati Augusti pro praetore. Per se nomen quod est ἡγεμὼν unumquemque provinciae sive senatoriae sive imperatoriae praesidem significat. Sed ut fere fit, ut qui in genere aliquo minoris dignitatis locum obtinent, vocabulo totum genus indicante uti malint, ei vero qui superiorem gradum occupaverunt, proprium eius honoris vocabulum praeferant, sic ἡγεμὼν in titulis honorariis haud infrequenter pro πρεσβευτῆς καὶ ἀντιστράτηγος, raro pro ἀνθύπατος legitur. Lycia et Pamphylia vero provincia imperatoria erat inde a Vespasiano usque ad Hadrianum (a. 74—135 p. Chr.), in quod spatium Mettii Modesti administratio utique incidit.

562 Lydis in oppido Lyciae, cuius parietinae exstant in clivo montis *Souvelah* in paeneinsula quae Glaucum sinum terminat ab occidente et meridie et excurrit in promunturium Artemisium (hodie *Cap Souvelah*). Lapis inventus prope forum oppidi antiqui. Ex ectypo chartaceo ed. E. L. Hicks Journal of Hellenic studies X 1889 p. 74 n. 27.

[Γ]ά[ιον]¹ Τρ]εβώνι[ον Πρό]κλον Μέττιον [Μό]δεστον², τὸν σω-
 5 [τῆ]ρα καὶ εὐεργέτην || καὶ³ τῆς ἡμετέρας | πόλε[ω]ς καὶ κοι-
 νῆ | καὶ κα[τ]’ ἰδίαν π<ι>άντων Λυδατῶν⁴ | ἡ βουλὴ καὶ ὁ
 10 δῆμος || εὐχαριστίας | ἔνεκεν.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 .Α... Hicks. Qui si spatia recte indicavit, vix aliud suppleri licebit. 2 Praenomen Mettius Modesti nusquam traditum est; patri sane *Marcus Mettius Rufus* nomen fuit. Cf. n. 564². Sed fieri potest ut filius praenomen eidem homini acceptum tulerit, cui etiam nomina *Trebonius Proculus*, quae ex hoc demum titulo innotuerunt, debebat. Ni fallor aut M. Mettius Rufi filius germanus erat, C. Trebonii Proculi adoptivus, aut vice versa. Etsi, qui erat illius aetatis mos, potest etiam materna origo hic in censum venire. Ceterum de Mettius Modesti rebus cf. n. 564³. 3 Hoc καὶ ‘etiam’ significat; cum Mettius Modestus totius provinciae civitatum saluti prospexerit, Lydatae se quoque eius beneficiorum participes fuisse praedicant. Si καὶ — καὶ — καὶ inter se respondere statueremus, tria haberemus membra, ex quibus primum et alterum re vera unum idemque essent. 4 In titulis, qui inter rudera veteris Lydatarum oppidi inventi sunt, ethnica Λυδάτης et Λυδαῖς identidem recurrunt. Agri significationem habes *Journal of Hell. stud.* X 1889 p. 63 n. 16, 7. 8 ἐν τῷ Ἀρυμαξέων δῆμῳ τῆς Λυδατίας, ipsius urbis nomen proximo versu διὰ τῶν ἐν Λύδαις ἀρχαίων. Quibus omnibus testimoniis Hicks monet dirimi litem de lectione nominis apud Ptolemaeum geographum, qui V, 3, 2 p. 839, 5 oppidum recte et accurate inter Calindam et Crya enumerat. Memoria librorum fluctuat inter Λύδαι, Χύδαι, Χλύδαι. Sed nunc apparet, Λ lineis forte fortuna ultra anguli verticem prolongatis in X abiisse, deinde vero ex correctura aut varia lectione supra scripta ΧΛ natum esse. In stadiasmo maris magni § 260 (*Geogr. Gr. min.* I p. 495, 2. 3 Müller) ἐκ Κλυδῶν ἐπὶ τὸ Πηδάλιον ἀκρωτήριον στάδιοι λ’ prava nominis forma ex scriptura praepositionis EKK, quae etiam alibi occurrit, nata videtur. Cf. *Syll.*² 197, 40. 536, 7. 935, 24. Nam cave eam proxime superiore paragrapho (259) confirmari putaveris. Illic enim εἰς τὰς Κλύδας mera C. Mülleri coniectura repositum est pro tradito εἰς τὸν Κοχλίαν.

563 Lapidēs duo, qui quondam unius basis partes erant, Cadyandis Lyciae. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 48 n. 8 (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* III p. 195 n. 513). Cf. quae adnotavit H. Dessau *Prosopographia imp. Rom.* III p. 146 n. 151.

-----εὺς Κ[όιντον | Οὐείλι]ον, Κοῖντου Οὐείλ[ίου] | υἱόν,
 5 Οὐελλείνα Τιτιανόν | Παταρέα¹, πολιτευόμεν[ον ἐν] || ταῖς κατὰ

Litterae ΑΘΞΠΣΩ. Haud infrequentes litterarum binarum (maxime H cum MNT) ligaturae. 1 De aetate tituli certiores nos facit alter ab huius

Λυκίαν πόλεσι π[ά|σαις²] μεγαλόφρονα, πρωτε[ύ|οντα τοῦ]
 ἔθνοους³, ξένον [Δ(έκμου) | 'Ρου]πιλίου⁴ Σευήρου καὶ φίλον | [κ]αί

hominis filia positus Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 239 n. 664: Ἀυτοκρά-
 τορι Καίσαρι, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῶ, θεοῦ Τραϊανοῦ | Παρθικοῦ υἱωνῶ, θεοῦ Νέρουα ἐγ-
 γόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῶ | Ἀντωνεῖνῳ Σεβαστῶ Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρ-
 χικῆς | ἐξουσίας τὸ δ', ὑπάτῳ τὸ δ' (a. 147 p. Chr. n.), πατρὶ πατρίδος, καὶ θεοῖς |
 Σεβαστοῖς καὶ τοῖς πατρώοις θεοῖς καὶ τῇ γλυκυτάτῃ | πατρίδι, τῇ Παταρέων πόλει,
 τῇ μητροπόλει τοῦ | Λυκίων ἔθνοους, Οὐελία Κο(ίντου) Οὐελίου Τίτιανῶ θυγάτηρ |
 Πρόκλα Παταρὶς ἀνέθηκεν | καὶ καθιέρωσεν τὸ τε προσκηνίον, ὃ κατεσκεύασεν | ἐκ
 θεμελίων ὃ πατὴρ αὐτῆς Κό(ίντος) Οὐελίος Τίτιανός, | καὶ τὸν ἐν αὐτῇ κόσμον καὶ
 τὰ περὶ αὐτὸ καὶ τὴν τῶν | ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ἀνάστασιν | καὶ τὴν τοῦ λο-
 γείου κατασκευὴν καὶ | πλάκωσιν, ἃ ἐποίησεν αὐτῇ· τὸ δὲ [ἐν]δέκατον | [τοῦ δευ-
 τέρου] διαζώματος βάθρον καὶ τὰ βῆλα | τοῦ θεάτρου κατασκευασθέντα ὑπὸ τε τοῦ |
 πατρὸς αὐτῆς καὶ ὑπ' αὐτῆς | προανετέθη καὶ παρεδόθη κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς κρατίστης |
 βουλῆς ἐψηφισμένα. Cur Vilia Procla non modo quae ipsa facienda curaverat,
 sed etiam nonnulla quae pater aedificaverat, dedicaverit, non liquet. Nam
 cave existimaveris hic de mortuo patre dici. Etenim titulus in quo interpre-
 tando versamur, illo anni 147 p. Chr. aliquot annis recentior est (cf. not. 4).
 Ceterum hunc Q. Vilium Titianum inter nobilissimos quidem domi Lycios
 fuisse, sed ad maiores reipublicae Romanae magistratus non pervenisse et
 ipsius et filiae titulus docet, ut appareat ab eis distinguendos esse Ti. Clau-
 dium Flavianum Titianum Quintum Vilium Proculum Lucium Marcium
 Celerem Marcum Calpurnium Longum eiusque filiam Claudiam Viliam Pro-
 culam (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 210 n. 567, 5. p. 240 n. 665, 5. 41.
 42. 47. 48. 667, 1 sqq. Prosopographia imp. Rom. I p. 372 n. 696. III p. 434
 n. 436). Utique hi illos proxima necessitudine attingunt, neque reliqui Titiani,
 qui variis nominibus gentilibus praediti in titulis Lyciis occurrunt (Ἰούλιος
 Τίτιανός Inscr. ad res Rom. pert. III p. 231 n. 704 I, 9. Κλαύδιος Τίτιανός
 p. 489 n. 500 III, 47. 48. Κλαυδία Τίτιανή p. 228 n. 627, 3. Μάρκιος Τίτιανός
 p. 489 n. 500 III, 28. p. 242 n. 576, 4. 5. Τίτος Φλάουιος Τίτιανός Καπίτων
 p. 490 n. 500 III, 75. 80. IV, 1. V, 3. 4. Φλαούιος Τίτιανός ὁ καὶ Ἀλκιμέδων
 p. 490 n. 500 IV, 4. 5) ab hac parentela alieni esse videntur. 2 Perfre-
 quenter hoc legitur in titulis hominum Lyciorum nobilium honorariis. Cf.
 Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 498 n. 524, 3. p. 499 n. 527, 4 (Lydis). p. 203
 n. 539, 4. 17 (Telmessi). p. 224 n. 603, 7 (Xanthi). p. 228 n. 628, 5. 6. p. 230
 n. 635, 4. p. 244 n. 670, 4. 5 (Pataris). p. 244 n. 679, 6. p. 249 n. 695, 2. p. 252
 n. 704 III A, 1. p. 264 n. 726, 3. 3 Cf. n. 5287. In Lycia frequentius
 patriae urbis principatus hominibus nobilibus tribuitur (Inscr. Gr. ad res
 Rom. pert. III p. 216 n. 584, 4 πρῶτον τῆς πόλεως γεγονότα), id quod etiam
 ibi intellegendum videtur, ubi verbum πρωτεύειν genetivo caret (πρωτεύοντα
 p. 215 n. 583, 48. ἐκ τῶν πρωτεύσαντων p. 248 n. 693, 5), rarius totius gentis
 provinciaeque. Ac de maioribus quidem p. 486 n. 495, 13 legitur πρωτευ-
 σάντων τοῦ ἔθνους, in cive superstiti vero veriti esse videntur, ne illum
 unum supra omnes reliquos extollere iudicarentur. Cf. p. 486 n. 495, 5
 τῆς μὲν [π]ατρίδος γεγόμενον [ν] [ρ]α[ῶ]τον, οὐδενός δὲ τῶν ἐν τῇ ἐ[π]αρχείᾳ δεύτερον.

10 ξένον ἡγεμόνων καὶ ἐπιτρόπων, ἄνδρα σεμνὸν καὶ | μεγαλό-
φρονα καὶ πάσῃ ἀρετῇ λόγων καὶ ἡθῶν διαφέροντα, τετειμη-
15 μένον καὶ ὑπὸ | [Λ]υκίων τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν || [π]λείστων πό-
λεων⁵, προγόνων καὶ γονέων ἐνδόξων | καὶ ἀρχιερέων⁶ καὶ
πολλὰ | καὶ μεγάλα τῷ ἔθνει καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς καθ' ἓνα
20 παρ[ε]σ[χ]ημένον, Ἀπελλᾶς Ἑλ[λη]νος Καδυανδεὺς καὶ | Ἑλλήην
καὶ Ἀπελλᾶς οἱ Ἀ[πελλᾶ].

p. 235 n. 649, 3 sqq. ἀνὴρ γένει καὶ ἀξίᾳ πρώτος] τῆς πόλεως, ἐπίσημος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔθνει. p. 178 n. 474, 11 διαπρέπων ἐν τῇ ἐπι[σ]τα[ρ]χίᾳ. p. 232 n. 640, 1. 2 [ἀν]δρα ἐκ τῶν | πρ[ω]τευόντων ἐν τῷ ἔθνει. Quae ut sunt laudes non exiguae, ita tamen nulla ex eis enuntiatur neminem per totam provinciam parem habere eum de quo haec praedicuntur. 4 Cousin et Diehl cum hunc unum nominatim efferri, omnes vero praesides et procuratores provinciae Lyciae una comprehendi (v. 9. 10) observarent, inde collegerunt hominem illos dignitate longe superantem indicari ideoque [Λ]υκίου Κα[δυ]ανδεὺς supplerverunt. Etenim L. Catilium Severum cos. II 120 p. Chr. n. (Prosopographia imp. Rom. I p. 349 n. 463) cum annis 117—120 p. Chr. legatus Augusti pro praetore Syriae fuisset, in itinere quod inde Romam faciebat, Cadyanda venisse et cum propter nobilitatem et rerum gestarum laudem tum propter egregium favorem principis honorificentissime exceptum esse. At id propter temporum rationes (not. 4) neutiquam probabile est; immo multo aptius Dessau D. Rupilii Severi nomen reposuit, quem annis 149—151 p. Chr. n. legatum Augusti pro praetore provinciae Lyciae fuisse ex titulis mausolei Opramoae (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 280 sq. n. 739 XII, 1. 44. 48. 34. 44. 56. 65. 76. XIX, 50. 51) cognitum est. Quod a praesidibus provinciae discerni videtur, id ad consuetudinem sermonis Graeci referendum est, in quo si uni aut pluribus generis cuiuspiam hominibus vel rebus nominatim commemoratis subiunguntur reliqui, vox ἄλλοι frequenter non additur; quod vero huius unius nomen proprium ponitur, non ad maiorem dignitatem referendum est, sed simpliciter inde repetendum, quod Rupilius Severus tum ipsum cum hi honores decernebantur provinciae praeerat. 5 Simillima leguntur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 199 n. 526, 15. p. 200 n. 527, 25. Alibi patria modo urbs una cum gente Lyciorum commemoratur (ibid. p. 217 n. 586, 14. p. 218 n. 592, 6. p. 245 n. 680, 5), nonnumquam gens una (τετειμημένον ὑπὸ τοῦ ἔθνους p. 185 n. 494, 5. 6). 6 Ambigua vox, siquidem et de flamonio municipali Patarensium et de summo totius provinciae sacerdotio accipi potest. Sed ea ipsa de causa, quia consentaneum est maiorem honorem provincialem distinctiore voce, veluti λυκιαρχῶν, indicaturum fuisse qui titulum composuit, de sacerdotio civitatis interpretari praestat.

564 Basis inventa una cum aliis multis eiusdem generis, quae per duos ordines dispositae viam latam utrimque cingebant, in

superiore parte oppidi Termessi Pisidiae. Ed. G. Cousin Bull. de corr. Hell. XXIII (1899) p. 292 n. 6 (Revue archéologique Troisième série XXXVII, 1900 p. 488 n. 128. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 166 n. 434).

Τὸν διασημότατον ἡγεμόνα¹ | Λυκίας Παμφυλί|ας² Τερέντιον ||
5 Μαρκιανόν³ | ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ|μος, τὸν πάτρων|α καὶ εὐερ-
γέτην | τῆς πόλεως.

Litterae ΑΠΣΩ. 1 Cf. n. 5614. 2 Cf. n. 5614. 3 Alius eiusdem hominis titulus Sagalassensis editus est Bull. de corr. Hell. VII p. 268 n. 12. XI p. 222 n. 17. Sane illic cum prior editor Τερέντιον Μαρκιανόν dedisset, alter Τερέντιον Ἀφρικανόν potius in lapide esse asseveravit, cui haud inepte fidem habendam existimavit editor Prosopographiae imp. Rom. III p. 300 n. 49. At lapide Termessio invento tamen antiquius exemplum rectius se habere intellegitur.

565 Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 224 n. 7 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 182 n. 488).

Ἀπολλωνίου δίζ¹. | Λυκίων τὸ κοινὸν ἐτείμη|σεν χρυσῶ στεφάνῳ
5 καὶ εἰκόνι γραπτῇ² καὶ εἰκόνι χαλκῇ || Μᾶρκον Ἀδρήλιον
Ἀπολλώνιον Ἀπολλωνίου τοῦ καὶ | Φιλώτου Ἀπολλωνίου Ὀρθα-
10 γόρου Οἰνοανδέα³, γενόμε|νον πρότερον μὲν ἱερέα || θεοῦ Πα-
τρώου Ἀπόλλωνος | Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁴, μετὰ ταῦτα δὲ ἀρ-

Litterae ΑΘΞΠΕΩ. 1 Hic versus in margine prominente superiore incisus brevem argumenti indicem habet, ut Bull. de corr. Hell. X p. 224 n. 6, 4 [Μάρ(κου) Ἀδρ(ηλίου) Διον]υσίου. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 197 n. 549, 1 Κλεοβούλ[ου Σαρπη]δό[νος]. Hic mos antiquus est. Cf. Syll.² 33, 1 Μεθωνάτων ἐκ Πιερ[ίας]. 154, 1 [Εὐδὴμ]ου Πλαται[έως]. 2 Cf. n. 5744. 3 Cum hic Oenoandensis appelletur, M. Aurelius Artemo vero n. 566, 6 a civitate Termessensium prope Oenoanda sine ethnico commemoretur, ita ut eum ipsorum civem esse appareat, dubitaveris num hi homines re vera eiusdem familiae sint. At originis descriptio tam accurate concinit, ut tamen cognomines modo homines utrobique recenseri vix credibile sit, praesertim si reputaveris quam frequenter in Lycia eosdem homines complurium aut adeo omnium eius regionis urbium cives (n. 563²) inveniamus. 4 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 176 n. 473, 3. 4 [ἱε]ρέα Πατρώου [θεοῦ Ἀπόλ-λων]ος. v. 16 ἱερασάμενός τε ἐν τῷ ἐξιώντι ἔτει Λυκίων [τ]οῦ κοινοῦ θεοῦ Πα-τρώου Ἀπόλλωνος, unde apparet annum fuisse sacerdotium. Quod haec antiqua sacra principatus aetate ita conservata statuit Beurlier Culte des

χιφυλακήσαντα⁵ ἐν | τῇ πρὸς τῷ Κράγῳ⁶ συντελ[εῖα⁷] | καὶ
15 μετὰ πάσης εἰρήνης⁸ κ[αὶ] || εὐσεβείας τὴν ἀρχὴν ἐκτελέσαντα,

empereurs p. 430, ut unus idemque homo imperatoris et Apollinis Patroi sacerdotium gereret, id titulorum testimoniis refelli observavit Fougères de comm. Lyc. p. 104. Immo utrumque honorem perfrequenter quidem commemorari, sed nunquam coniunctum. Sacerdotem Apollinis inter ἐθνικοὺς ἀρχοντας recenseri, sed ita ut tamen dignitate cederet flamini Augusti. 5 Cf. Fougères de communi Lyciae p. 114 sqq. Archiphylacis officium flamonio provinciae inferius, sed sacerdotio Apollinis honorificentius fuisse tituli docent; ipsum quoque annuum fuit. Ab archiphylace totius societatis Lyciorum, cuius munus Inscr. Gr. III p. 249 n. 593, 1. 2 ἀρχι[φ]υλακείας τῆς μεγάλης nomine indicatur, hic distinguitur cuius negotia ad partem modo regionis circa Cragum montem sitam spectant. Sed hunc quoque ἐθνικὸν ἀρχοντα esse, i. e. a totius gentis concilio electum, apparet. Nam aliter ei honori in hoc omnium Lyciorum decreto honorario locus non esset. 6 Montem (Κράγος· ὄρος Λυκίας Steph. Byz.), non oppidum (Strabo XIV, 3, 5 p. 665 ὁ Κράγος, ἔχων ἄκρας ὁκτὼ καὶ πόλιν ὁμώνυμον) designari certum est, cum quia id oppidum huius tituli aetate iam antiquo nomine abiecto Sidyma appellabatur, tum propter articulum τῷ praemisum. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 246 n. 585, 9. 10: καταλιπόντα τῇ πόλει (Sidymorum) πάντα τὰ περὶ τὸν Κράγον γεγονότα αὐτοῦ χωρὶα δι' ὧν ἔθετο διαθηκῶν. 7 Quod primis editoribus in mentem venit, fortasse de conventu communi Lyciorum in oppido Crago habito, per quem Apollonius archiphylax creatus esset, hic dici, id et propterea probari nequit, quia Cragus hic montis nomen est (not. 6) neque cuiquam in mentem venire potuit locum conventus verbis 'prope montem Cragum' indicare, neque συντέλεια unquam idem sibi vult ac σύν-οδος. Probabilius de parte quadam Lyciae arctioris foederis vinculo conexas cogitaverunt eidem; quam sententiam Fougères p. 42. 118 haud mediocriter confirmavit, cum moneret pridem ex nummis notam esse urbium Crago vicinarum coniunctionem, cui interfuissent Aperlitae, Myrenses, Patarenenses, Telmessii, Tloënses, Xanthii, neque dubitandum, quin haec ipsa esset ἡ πρὸς τῷ Κράγῳ συντέλεια. Quod ita probo, ut tamen nullum hic arctioris agnoscere foederis vestigium, quod sua concilia suosque magistratus horum suffragio electos habuerit separatim a Lyciorum communi. Certe archiphylaca huius synteliae a totius gentis concilio electum vidimus not. 5. At in complures regiones (*Distrikte, Bezirke*), per quas magistratuum eiusdem generis iura et officia dividerentur, totam Lyciam descriptam fuisse probabile est, praesertim quia etiam in aliis foederibus eiusmodi institutum vocabulis τέλος et συντέλεια significatur. Cf. Polyb. V, 94, 4 διὰ τὸ τοῦτον ὑποστράτηγον εἶναι τότε τῆς συντελείας τῆς Πατρικῆς. Wescher-Foucart Inscr. rec. à Delphes 405 (Sammlung Gr. Dialektinschriften 2070) βουλευαρχεόντος τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος Δαμοτέλεος Φυσκέδος. 8 In archiphylacum laudibus haec vox etiam alibi occurrit. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 266 n. 739 II, 55 [ἀ]ρχι-φύλαξ Λυκίων (Opramoas Rhodiapolita) τὴν μὲν ἀρχὴν ἐπεικῶς [καὶ σε]μνῶς

πληρώσαντα καὶ [εἰς] | τὸ ἱερώτατον ταμεῖον⁹ τοῦς | ἱεροῦς φό-
 20 ρους¹⁰ καὶ τὴν πράξιν | ποιησάμενον ἐπεικῶς¹¹ καὶ || τειμητι-
 κῶς¹².

τελεῖ τῆς τε εἰρήνης καὶ τῆς εὐθηνίας μετὰ πάσης φροντίδος προνοούμενος].
 IV, 65 τῷ τε κοινῷ τῶν Λυκίων ἀρχιφυλακίαν [τετέλ]εκεν — τῇ περὶ τὴν εἰρή-
 νην ἐπιμελείᾳ δ[ια]φερό[ντως]. Similiter ibid. V, 27. Apparet igitur, id quod
 cum origine appellationis optime convenit, hunc magistratum paci et secu-
 ritati publicae tutandae operam dedisse. Quod simul pietas (εὐσέβεια) eius
 praedicatur, id sine dubio eo spectat, quod illo suo officio potissimum per
 festos deorum communium dies, quibus magna hominum multitudo undi-
 que ex tota Lycia confluere solebat, fungebatur. Sed cum hoc quidem
 nomine eius munus non admodum diversum esset a paraphylacibus (n. 485⁹),
 longe alia eaque gravissima negotia ad rem pecuniariam spectantia cum eo
 coniuncta fuisse ex titulis discimus. Cf. not. 9. 10. G. Fougères de communi
 Lyciorum p. 417 sqq. 9 In fiscum Caesaris. Neque enim usquam per
 illa tempora aliud quicquam significat τὸ ἱερώτατον ταμεῖον, et ipso Latino
 vocabulo in eadem re utitur titulus Opramoae Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 266 n. 739 II, 58: [τ]ὰ δὲ ἀναλώματ[α] μεγαλοψύχως ὑφίστα[ται] τὴν πρὸς τὸν
 φί[σ]κον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ε[ὐ]σέβειαν ἐκπληρ[ῶ]ν ἐν οἷς ποιεῖται προ(σ)[ε]ισοδ[ι]ασμοῖς
 ἐκ τῶν [ι]διῶν, unde apparet, non modo laborem et molestias hoc officium
 archiphylaci attulisse, sed etiam haud exiguum sumptum, quia in anteces-
 sum ex sua re familiari dare debebat vectigalia, quorum partem recuperare
 aut propter debitorum egestatem non poterat aut munificentia et indulgentia
 erga cives nolebat. 10 I. e. vectigalia quae fisco Caesaris debentur.
 Non superlativum ἱερώτατος modo, sed etiam positivum ἱερός de eis usurpari,
 quae Caesaris sint, apparet ex Syll.² 413, 1 ἱερὰ γράμματα. 11 Eadem
 scriptura recurrit Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 226 n. 624, 6. p. 235
 n. 649, 12. p. 266 n. 739 II, 56. III, 75. XVII, 8. 9. XIX, 60. 61. 73. XX, 33.
 Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 424 n. 2, 11. Sine dubio redit ad pronuntiatio-
 nem, qua vocales ῖ ῑ in unam productam coaluerant, ut et hic v. 17 et alibi
 sescenties ταμεῖον scribitur pro ταμεῖον. Neque aliter iudicandum est de
 ταμῖαις pro ταμειαῖς, quod legitur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 235
 n. 649, 7. 12 I. e. ita ut eos, a quibus vectigalia exigebat, debito honore
 non fraudaret nullaque ignominia afficeret. Etiam alibi indulgentia et libera-
 litas archiphylacis in cogendis eis quae de suo dederat praedicantur. Cf.
 Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 266 n. 739 II, 62 τῇ δὲ ἀναπράξει με[τ]ὰ πάσης
 φιλανθρωπ[ί]ας σ[υ]ν[α]ρχόμενος [π]ροσέρχεσθαι. III, 86 ἀναδεξάμενος δὲ καὶ ἐν
 τῷ ἔθνει τὴν ἀρχιφυλακίαν πάντα σεμνῶς καὶ φιλαγάθως καὶ φιλοτείμως δι' ὅλης
 τῆς ἀρχῆς ἐτέλεσεν τοὺς τε φόρους ὑπερῖσοδιάσας (i. e. ὑπὲρ τῶν ὀφειλόντων
 εἰσοδιάσας) κομίζεται μέχρι τοῦ περὶ ῥιόντος], ubi postremi vocabuli supplemen-
 tum perquam dubium est, sed hic quoque nescio cuius in exactionibus re-
 strictionis et moderationis mentionem fuisse apparet.

566 Basis statuae, Oenoandis. Edd. M. Holleaux et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 249 n. 3 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 483 n. 489).

Τερμησσέων τῶν πρὸς Οἰ|νοάνδοις¹ ἡ βουλὴ [καὶ ὁ] | δῆμος
5 καὶ ἡ γεροσύ[α ἐτελ]|μῆσεν ταῖς πρεπούσα[ις τει]|μαῖς καὶ ἀν-
δριάντος ἀνασ[τάσει] | τὸν ἀξιολογώτατον Μᾶρκο[ν | Α]ῖδρηλίον
Ἀρτέμωνα δις Ἀπ[ο]λλωνίου τοῦ Ἀρτέμωνος [Απ]ολλωνίου δις
10 Ὀρθαγόρου², γέν[ει] || διαπρέποντα, ἄρξαντα πᾶσ[αν] | ἀρχὴν
καὶ λειτουργίαν ἐπιφα[νῶς] | καὶ μεγαλοφρόνως, παρασχόμε[ν]-
ν]όν τε καὶ ἐν τῇ σειτοδείᾳ ἐξῆς τ[ὰ] | π[άν]τα τῶν ἐπιτηδ[ε]ίων
15 τοῖς πολ[ι]ταις εἰς εὐετηρίαν καὶ ἐν τῷ ἔθν[ει] | ἡμῶν τελέ-
σαντα ὑποφυλακία[ν³] | καὶ ἀρχιφυλακίαν⁴ καὶ τὸν καθ' [ἅπ]αντα
εἰς ποιοῦντα⁵, ἄνδρα φιλόπατριν, | χαρισάμενον σὺν τῇ γυναικὶ ἀδ[ελ]-
20 τοῦ καὶ συστησάμενον εἰς πάντα | τὸν αἰῶνα πανήγυριν ἀγώνων |
θυμεικοῦ καὶ γυμνικοῦ ἐκ πάν[των] Λυκίων, καλέσαντα καὶ τὰς |
25 λαμπράς πόλεις Τερμησσὸν || τῆς Παμφυλίας⁶ τὴν ἀνέκαθεν | συν-

Litterae ΘΞΠΣΩ. 4 Cf. Stephanus Byz. Τερμησσός· πόλις Πισιδίας (cf. not. 6). ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποιος, καὶ αὕτη Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὥς ἡ προτέρα μείζων. Hanc minorem Termessum a Strabone cum illa maiore et multo notiore confusam esse coniecit Waddington ad Lebas Inscr. III, 4232. Etenim quae ille haberet XIII, 4, 16 p. 634 ἡ δὲ Τερμησσός ἐστι Πισιδικὴ πόλις ἡ μάλιστα καὶ ἔγγιστα ὑπερκειμένη τῆς Κιβύρας, ex ipsius quidem mente ad Termessum maiorem referenda esse, sed re vera non quadrare nisi in minorem. Cuius situs et hic et in aliquot aliis titulis (Lebas-Waddington Inscr. III 4232, 4. 2. Bull. de corr. X 1886 p. 222 n. 4, 2. n. 5, 4. 2. p. 224 n. 6, 2. 3. p. 227 n. 8, 7. 8) Oenoandorum vicinia definitur. Eam Lyciorum foederi interfuisse ex his titulis discimus. 2 Nisi nominum similitudines plane fallunt, hic est pronepos fratris illius M. Aurelii Apollonii quem habes n. 565, 5 sqq. 3 Hypophylax magistratus erat simili iure et officio atque archiphylax, sed illo inferior dignitate eiusque potestati subditus; quare primum illo, deinde hoc honore functus est M. Aurelius Artemo, et plerumque idem temporum ordo observabatur. Cf. Fougères de communi Lyciorum p. 119 not. 2. 4 Cf. n. 565 5. 9. 5 Soloecismus utique hic irrepsit. Nam si intellegas 'et omnibus in rebus bene facientem', ita ut hoc ad Artemona referatur, articulus τὸν praeter leges sermonis additur, sin vero τὸν καθ' ἅπαντα obiectum participii esse statuas, permire et barbare ὁ καθ' ἅπαντα dicitur pro ἑκαστος aut πᾶς. 6 Oppidum Pisidiae cognomento μείζων ab illo altero minore distingui testatur Stephanus Byzantius (v. not. 4), comprobant tituli Lebas-Waddington III, 358, 2. 3 Τερμησσέων τῶν μείζονων αὐτονόμων καὶ συγγενῶν Μυλασέων. 1202, 5 ἡ λαμπρὰ Τερμησσέων τῶν μείζονων πόλις, et nummi alterius tertique p. Chr. saeculorum, quos Waddington affert, cum inscrip-

γενίδα⁷ καὶ τὴν Καισαρέων | Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν⁸, | ἐπὶ ἀν-
 30 δριᾶσιν καὶ θέμασιν κατα|λελοιπότα καὶ νομάς τοῖς πο||λείταις ἐν τῷ
 χρόνῳ τῆς πανηγύρεως, ἀ[γωνοθ]έτην διὰ βίου, | [εὖν]οίας ἔνεκεν.

tione ΤΕΡΜΗCCEΩΝ ΜΕΙΖΟΝΩΝ. Latine iam in lege Antonia anni 71 a. Chr., qua illi civitati autonomia conceditur (C. I. Lat. I, 204. Bruns Fontes⁶ p. 94 u. 14), identidem *Termeses maiores Pisidae* appellantur. In Pisidia situm fuisse oppidum cum hac lege Romana consentientes scriptores testantur Strabo XII, 7, 3 p. 570 φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδῶν πόλεις εἶναι Σέλγην, Σαγαλασσόν, — Ταρβασσόν, Τερμησσόν. XIV, 3, 9 p. 666 Τερμησσός, Πισιδικὴ πόλις ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς, δι' ὧν ὑπέρβασίς ἐστιν εἰς τὴν Μιλυάδα. Arrianus *Anabasis* I, 27, 3 ἦν δὲ αὐτῷ πορεία παρὰ Τερμησσόν πόλιν. οἱ δὲ ἄνθρωποι οὗτοι τὸ μὲν γένος Πισίδαί εἰσι βάρβαροι. Stephanus Byz. s. v. (cf. not. 4). Inter Cabaliae oppida recenset Ptolemaeus Geogr. V, 5, 3 p. 862, 40. At ut in hoc titulo, Pamphyliæ esse dicitur a Polybio XXI, 35, 3 sqq.: ὧν διακοῦσας ὁ Γναῖος — ἐποιεῖτο τὴν πορείαν ὡς ἐπὶ τῆς Παμφυλίας. ὁ δὲ Γναῖος συνεγγίσας τῇ Τερμησσῷ, πρὸς μὲν τούτους συνέθετο φιλίαν λαβὼν πεντήκοντα τάλαντα, παραπλησίως δὲ καὶ πρὸς Ἀσπενδίους· ἀποδεξάμενος δὲ καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἄλλων πόλεων πρεσβευτὰς κατὰ τὴν Παμφυλίαν κτλ. Quae fluctuatio simplicissimam habet explicationem, siquidem principatus aetate Pisidia Pamphyliæ pars existimabatur, dum a Constantino Magno provincia separata constitueretur. Cf. A. Forbiger Handbuch der alten Geogr. II p. 323. H. Kiepert Lehrbuch der alten Geogr. p. 127, quos afferunt primi editores. 7 Termessum prope Oenoanda coloniam Termessi maioris fuisse refert Stephanus Byz. Τερμησσός (cf. not. 4). Feminina συγγενίς et εὐγενίς, damnata illa quidem iure meritoque ab Atticistis (cf. Phrynichus p. 454 Lobeck), tamen in titulis principatus aetate incisis perfrequentia sunt. 8 Antiquae civitatum necessitudinis memor homo Termessus praeter Lycios et Termessios Pamphyliæ etiam unum provinciae Asiae populum, Cibyratas, ludorum a se institutorum participem esse volebat. Cf. Strabo XIII, 4, 17 p. 634 ἡδὲξήθη δὲ (Cibyatarum civitas) διὰ τὴν εὐνομίαν, καὶ αἱ κῶμαι παρεξέτειναν ἀπὸ Πισιδίας καὶ τῆς ὁμόρου Μιλυάδος ἕως Λυκίας καὶ τῆς Ῥοδίων περαιάς· προσγενομένων δὲ τριῶν πόλεων ὁμόρων, Βουβῶνος, Βαλβούρων, Οἰνοάνδων, τετράπολις τὸ σύστημα ἐκλήθη, μίαν ἐκάστης ψῆφον ἐχούσης, δύο δὲ τῆς Κιβύρας· ἔστελλε γὰρ αὕτη πεζῶν μὲν τρεῖς μυριάδας, ἰππέας δὲ δισχιλίους· ἐτυραννεῖτο δ' αἰεὶ, σαφρόνως δ' ὕμῳ· ἐπὶ Μοαγέτου δ' ἡ τυραννὶς τέλος ἔσχεν, καταλύσαντος αὐτὴν Μουρηνᾶ καὶ Λυκίοις προσορίσαντος τὰ Βάλβουρα καὶ τὴν Βουβῶνα (a. 82 a. Chr. n.). Quid tum Oenoandis factum sit, Strabo dicere oblitus est. Sed ea quoque Lyciae attributa esse tituli docent. Cibyra vero, nisi quod Ciceronis tempore per aliquot annos ad Ciliciam translata est (cf. n. 495⁴), inde ab illo Murenæ instituto semper provinciae Asiae fuit. De Termesso prope Oenoanda in hoc toto negotio nusquam mentio fuit, propterea ni fallor quia antiquiore tempore non sui iuris fuit, sed partem reipublicae Oenoandensis efficiebat. Utique hic antiquae coniunctionis Termessiorum cum Cibyratis in illa Strabonis tetrapoli memoriam posterorum pietate recoli apparet.

567 Attaliae (*Adalia*) basis inaedificata in muro. Edd. G. Radet et P. Paris Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 148 n. 4 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 309 n. 778).

M(ἄρχων) Γάουιον, Λ(ουκίου) υ(ιόν,) Γαλλικὸς¹] | ἱερέα διὰ
βίου Σεβαστῆς Νείκης², ἀρχιερέα | τῶν τριῶν πενταετηρ[ι]-
5 κῶν ἀγώνων³ καὶ ἀγωνοθέτην τῶν πενταετηρικῶν ἐκ τῶν ἰδίων,
10 τετειμημένον ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ ἱππῶ δημοσίῳ ἐν Πώμῃ⁴, ἐπί-
λεκτον κριτὴν ἐκ | τῶν ἐν Πώμῃ δεκουριῶν⁵, | συνήγορον καὶ
15 προήγορον | τῆς πατρίδος διηνεκῆ⁶, | τετειμημένον πολειτ[ε]ῖ[αι]
καὶ ἀνδριᾶσιν καὶ προεδρίαις ὑπὸ τε τῶν ἐν | Παμφυλίᾳ⁷ πόλεων
καὶ τῶν | ἐν Λυκίᾳ καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ | ἐπὶ τε συνηγορίαις καὶ
20 σεμνότητι, ὑπὸ τε κολωνε[ι]ῶν καὶ δῆμων ἐλευθέρων⁸, | πολλοὺς
ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ πόλεων πλείστων | ἀγῶνας εἰρηκότα ἐπὶ

Litterae ΑΠΣΩ. Frequentes litterarum ligaturae. Vs. 4 post M et Λ et Γ singulis punctis distinguitur, v. 27 post primas litteras ΤΩΝ unius litterae spatium vacuum relictum est. 4 Hunc necessitudine sanguinis attingere duos M. Gavius Squillas Gallicanos coss. 427 et 450 p. Chr. n. (cf. n. 542³. Prosopographia imp. Rom II p. 143 n. 66. 67) probabilis est Cagnati coniectura. 2 Cf. C. I. G. 3886, 6 sqq. [ἱερέα Ἀγαθοῦ] δαίμονος καὶ ε[ὐ]σεβ[ε]στάτης Σεβαστῆς Εἰρήνης. Vol. III Add. p. 1062 n. 3834 a¹⁵, 40 Σεβαστῆς Προνοίας. Radet et Paris. Etiam infra n. 624, 2 Σεβαστῆς εἰρήνης legitur, sed illic quidem εἰρήνης nomen appellativum esse apparet. Simillimum vero eius quod hic habemus est Bull. de corr. Hell. XVII 4893 p. 97 n. XIV, 4: ἱερέως Τύχης Σεβαστῆς. 3 Gavius Gallicus flamen municipalis Augusti et simul agonotheuta ludorum qui ei celebrabantur fuisse videtur. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 310 n. 780, 14 ἀγωνοθετήσαντα τοὺς μεγάλους πενταετηρικοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς λο[ι]ποὺς πάντας ἐν τῇ τετραετίᾳ. p. 314 n. 784, 5 ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν καὶ ἀγωνοθέτην τῶν ----- Lebas-Waddington III, 1367, 5 δώσει [πρ]ό[σ]τειμ[ον] εἰς τοὺς πενταετηρικοὺς ἀγ[ῶ]ν[α]ς ✕ αφ'. Quae sacra qui tribus deinceps quinquenniis a Gavio peracta statuit Cagnat, verum vidisse existimandus est maxime propter titulum civitatis item Pamphylicae Pergae Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 344 n. 796, 14 ἀρ[χι]ερασάμενον τρις καὶ ἀγωνοθετή[σ]αντα τ[ρι]ῶν ἀγ[ῶ]ν[ων] Σεβαστῶν, etsi illic multo distinctius et rectius id enuntiatur quam hic, ubi articulum τῶν τριῶν — ἀγῶνων gravi soloecismo laborare non est negandum. 4 Hinc discimus, ab imperatore, qui censoriam potestatem habebat, equo publico dato homines provinciales in ordinem equestrem receptos esse. R. et P. 5 Cf. n. 499⁴. 6 Cf. n. 528⁴. 7 Quia Attalenses Pamphylicae sunt, haec provincia primo loco commemoratur. 8 Populi liberi provinciis non continentur, quare hic separatim eorum mentio fit; idem in colonias cadere videtur.

25 τε || τῶν Σεβαστῶν καὶ τῶν ἡγε[μ]όνων, ἑπαρχὸν τεχνει[τῶν]⁹,
M(ἄρκος) Γάουιος Εἰρη|ναῖος τὸν ἑαυτοῦ πάτρω|να καὶ εὐεργέτην.

9 Cf. n. 494⁵. Plerumque ἑπαρχὸς τεχνιτῶν sermone Graeco appellatur praefectus fabrorum; Bull. de corr. Hell. XIX 1895 p. 413 n. 1 β, 2 ἑπαρχὸν ἀρχιτεκτόνων τοῦ δήμου Ῥωμαίων est.

568 Ara quadrata lapidis calcarii, inventa in urbe antiqua Tloënsium ab E. Hula. Ed. A. Stein Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX (1896) p. 149 n. 2 (Revue archéol. Troisième sér. XXXI 1897 p. 437 n. 79. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 207 n. 556).

[Τ]ὸν λαμπρότατο[ν] | Τιβ(έριον) Πωλλήνιον Ἀ[ρμέ]νιον Περ-
5 γεῖνο[ν]¹, | τὸν εὐγενέστατον || ὠρδινάριον ὄπατον² | καὶ ὕγι-
έστατον ἀνθ(όπατον)³, | τῷ κοινῷ δόγματι τοῦ | λαμπροτάτου
10 τῶν Λυ|κίων ἔθνους M(ἄρκος) Αἰδρ(ήλιος) || Διονύσιος ὁ λυκίαρ|
χης⁴, καθά ἐν τῷ κοι|νοβουλίῳ ὑπέσχ[ε]το⁵.

Litterae ΘΠΡΣΩ. 4 Eiusdem hominis nomen tam sagaciter quam probabiliter Steinius supplevit in titulo Xanthio filiae Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XIX p. 147 n. 1 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 225 n. 648) [Πολληνία]ν Ὀνοράταν, ἐκγόνη[ν] | Φλ(αυίου) Λατρωνιανοῦ ὀπατικοῦ, | ποντίφικος, ἐπάρχου Ῥώμης, | [κα]ὶ Αὔσπικος ὀπατικοῦ Βρι|ταννίας, Μυσίας, Δακίας, Σπα|νίας, ἐν χώρᾳ Σεβασ[τ]οῦ δικά|σαντος, προεκγόνην Αὔσπι|κος ὀπα-
τικοῦ, ἀνθυπάτου | Ἀφρικῆς, ἐπάρχου ἀλειμέν|των Ἀππίας καὶ Φλαμιν[ί]ας | τρίς, κρινδεκεμουίρου, ἐν | χώρᾳ Σεβαστῶν διαγόντος, ὀπατικοῦ Δαλματίας, | θυγατέρα Τιβ(έριου) Πο[λ]ληνίου | Ἀρμ[εν]ίου Περεγρεῖνου ---]. Duplex nomen gentile idem ad adoptionem refert neque improbable existimat, hunc esse filium germanum Armenii Peregrini, qui anno 213 p. Chr. n. praetor et frater arvalis (C. I. Lat. VI, 2086, 2. 3. 2104, 16. 2106, 6. Prosopogr. imp. Rom. I p. 135 n. 868) fuit, adoptatum a Pollenio Auspice, qui Commodο et Severo imperatoribus floruit. Cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 60 n. 410. 2 Anno 244 p. Chr. cum Fulvio Aemiliano. Ceterum raro appellatio consulis ordinarii in titulis occurrit. Habes eam tamen in eiusdem hominis inscriptione Latina C. I. Lat. VI, 1354, 3 et in Graeco Pomponii Bassi monumento ap. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 137, 3, quod hoc etiam aliquot decenniis recentius est. 3 Proconsulatu Lyciae praetorius functus erat Peregrinus, sed in consulatu demum statuæ honorem nactus est, quod vix credibile esset, nisi consulatus proconsulatus e vestigio excepsisset. 4 Cf. n. 556². 5 Cf. n. 490⁷. Vocabulum κοινοβούλιον videtur magis familiaris sermonis quam sollemnis actorum et legum linguae fuisse, certe apud Lycios. Nam in permagno litterarum de Opramoae laudibus numero

plerumque βουλή aut ἐκκλησία totius gentis commemoratur, duobus modo locis (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 272 n. 739 VI, 64 [κατ' ἔτος ἐν τῷ κοινοβουλίῳ. p. 294 XX, 40 [ἐν τῷ] νῦν κοινοβου[λίῳ] illa vox comparet.

569 Arycandae Lyciae invenit E. Hula, cuius ex ectypo chartaceo ed. Th. Mommsen Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVI (1893) p. 93. Cf. quae editores illius ephemeridis O. Benndorf et E. Bormann exposuerunt ibidem p. 408.

[-----] *quamcunque munific[entiam]¹ vol[ueritis] pro hoc vestro | religioso proposito pet[ere]. Iam nunc ho[c] facere atque acci[pere] constituite, scilicet impetraturi ea[m] sine mora. Quae | data vobis in aeternum t[am] nostram iuxta*
5 deos i[m]mortales religi[osam] pietatem testabi[tur] quam vero condigna pra[emia] vitae | rationis vos a nostra cl[ementia] consecutos liberis ac p[osteris] | vestris declarabit.]

[Τοῖς σωτήρσιν τοῦ σύμ]παντος ἀνθρώπων ἔθνους καὶ γένους | [θεοῖς Σεβαστοῖς¹ Κατ]σαρσιν Γαλερ[ίῳ] Οἰαλερ[ίῳ] Μαξιμείῳ²

Litterae ΑΒΕΘΩΞΠΖΦΩ. Versus lineis horizontalibus distinctur, inter Latina et Graeca duorum versuum spatium vacuum relictum est. Supplevit Mommsen adiutus hic illic a Gebhardto, Harnackio, Wilamowitzio. Sed cum viderentur aliorum versuum reliquiae maiorem, aliorum minorem deletae partis latitudinem indicare, Mommsenus quidem in restituendo eorum versuum exemplum, qui breviori supplemento reintegrari poterant, ubique secutus est. Vice versa Benndorfius et Bormannus lapidem paullo latiore fuisse sumpserunt, quam ille existimaverat, ideoque eius supplementa aliquantum amplificaverunt; quos verum vidisse existimo. Quae vero ad illustrandum tituli argumentum hic afferuntur, ea ad unum omnia viro immortalis memoriae accepta fero, ita ut singulis eius inclutum nomen ascribere supervacaneum sit. 4 Cum Maximinus Daia (not. 2), Constantinus, Licinius imperatores adeantur, apparet has preces post mortem Galerii, qui obiit non multo post diem 30. mensis Aprilis a. 311 p. Chr. n., scriptas esse, sed ante discordiam inter hos principes exortam, id quod nuptiis Licinii cum Constantini sorore hieme 312/3 p. Chr. conciliatis factum esse constat. Itaque anno 311 aut 312 haec exarata sunt, sed probabilius ad hunc quam ad illum referuntur. Quod Maximinus primum, non ut Galerius iusserat (De mortibus persecutorum 32. 43) et ordo temporum quo Augusti appellati erant ferebat, tertium locum inter eos tenet, id ad pactum ad Hellespontum cum Licinio factum referendum est, in quo illius arrogantia pervicit, ut primus locus ipsi concederetur. Cf. De mort. persec. 44: *primi nominis titulum — sibi Maximinus vindicabat*. Euseb. hist. eccl. IX, 10: *τολμᾶν ὄρμητο — πρῶτον ἑαυτὸν ταῖς τιμαῖς ἀναγορεύειν*, quae testimonia

10 καὶ³ || [Φλ(αβίω) Οὐαλερ(ίω) Κωσταντείνω] καὶ Οὐαλερ(ίω) Λι-
κιννιανῶ Λικιννίω⁴ παρὰ τοῦ | [πιστοῦ Λυκίων καὶ Π]ανφύλων⁵
ἔθνους⁶ δέησις καὶ ἰκεσία⁷. ἔργοις ἀπο[[δεδειγμένων ἀεὶ τ]ῶν

monumentis epigraphicis orientis et occidentis a Mommseno allatis confir-
mantur. 2 In ectypo primum ΜΑΞΙΜΙΑΝΩ agnoscere sibi videbantur
homines docti. Sed accuratius examinatis litteris magnopere detritis
Mommsenus tamen arcum elementi € distincte dispexit. Utique Maximinus
Daia, non Maximianus i. e. Galerius, hic commemoratus fuit. 3 Post
hanc particulam spatium aliquot litterarum vacuum est. Mommsenus de rasura
cogitaverat, sed Benndorfius et Bormannus ectypis diligenter perlustratis
testantur nihil unquam illic scriptum fuisse. Iam Mommsenus cum lapidem
angustiores fuisse quam ut totum Constantini nomen initio proximi versus
locum haberet sibi persuasisset, hominem orientalem qui praenomina Con-
stantini ignoraret, eis supplendis hic spatium reliquisse sumpsit. Quod
contra illi pro sua de lapidis latitudine sententia (v. supra) integrum nomen
v. 10 initio restituerunt. 4 Hic puncto distinguunt Mommsen, Benndorf,
Bormann. Sed ni fallor dativi nominum a δέησις καὶ ἰκεσία v. 11 pendent.
Cf. not. 7. 5 Non solos Pamphylos, sed etiam Lycios hic commemoratos
fuisse Mommsenus inde collegit, quod lapis non in Pamphylia, sed in media
Lycia erutus esset; atque unam provinciam tum temporis, ut antea per
aliquot saecula fuerat, mansisse probavit allato rescripto anni 343 p. Chr. n.
dato ad *Eusebium v. p. praesidem Lyciae et Pamphyliae* Cod. Theod.
XIII, 40, 10. Cod. Iust. XI, 49, 1. Quod Mommseni supplemento Benndorfius
et Bormannus initio adiecerunt adiectivum πιστοῦ, id ad dissensionem de
lapidis latitudine (v. supra) spectat. 6 Necessario Lycios et Pamphylos,
ut Ponticos et Bithynos, coniunctos unum ἔθνος unamque ἐπαρχίαν appellari
a Romanis, quia uni praesidi pareant, adnotat Mommsen. De nomine ἐπαρχία
(*provincia*) id in universum manifesto verum est (cf. n. 535, 4); etsi non-
nunquam ab hoc more deflectitur (cf. τῶν τριῶν ἐπαρχιῶν Κιλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας n. 578, 9. πρεσβευτὴν ἀντιστράτηγον ἐπαρχιῶν Κιλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας n. 576, 5), at ἔθνος per frequenter appellantur Lycii vel Bithyni
separatim, quia suum concilium (κοινόν) habebant. Sed tam conexas inter
se sunt provinciae et nationis appellationes, ut nihil molesti habeat etiam
Lycios et Pamphylos coniunctos aliquando singulari numero ἔθνος dici.
7 Cf. Syll. 448, 1 sqq. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἀντωνίῳ Γορδιανῶ —
δέησις παρὰ κωμητῶν Σκαπτοπαρηγῶν et huius collectionis n. 549, 5 Αὐτοκρά-
τορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἰουλίῳ Φιλίππῳ — δέησις παρὰ Αὐρηλίου Ἐγλέκτου. Ad
hanc petitionem responderunt principes litteris Latinis, quarum reliquiae
exstant v. 1—7. Sed neutiquam sua sponte Lycii et Pamphyli cum his
precibus imperatores adierant. Immo cum Maximinus defuncto Galerio
Asia minore usque ad Hellespontum potitus esset et illic cum Licinio con-
venisset, Christianos, quos Galerii edicto obsecutus ipse quoque paullo ante
a magistratibus vexari vetuerat, denuo persequi constituit, sed quo hone-
stiore specie id faceret, civitatibus ut id a se peterent persuasit. Cf. De
mort. persec. 36 *indulgentiam Christianis communi titulo datam tollit sub-*

θεῶν τῶν ὁμογενῶν ὑμῶν φιλανθρωπίας | [πᾶσιν, ᾧ ἐπιφανέ-
 σ]τατοι βασιλεῖς, οἷς ἡ θρησκεία μεμέληται | [σπουδαίως ὑπέρ
 15 τῆς ὑμῶν τῶν πάντα νεικόντων δεσποτῶν || [ἡμῶν αἰωνίου σω]-
 τηρίας⁸, καλῶς ἔχειν ἐδοκιμάσαμεν καταφυγεῖν | [πρὸς τὴν
 ὑμῶν ἀθάν]ατον⁹ βασιλείαν¹⁰ καὶ δεηθῆναι τοὺς πάλαι | [στα-
 σιάζοντας¹¹ Χρι]στιανοὺς καὶ εἰς δεῦρο¹² τὴν αὐτὴν νόσον |
 [διαφυλάττοντάς] ποτε πεπαῦσθαι καὶ μηδεμιᾶ σκαιᾷ τινι και-
 [νουργίᾳ τὴν τιμὴν] τὴν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένην¹³ παραβαί-

ornatis legationibus civitatum, quae peterent, ne intra civitates suas Christianis conventicula exstruere liceret, ut quasi coactus et impulsus facere videretur quod erat sponte factururus. Euseb. Hist. eccl. IX, 4 πάντες τῶν ἐν

τέλει τὰς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν πόλεις οἰκοῦντες τὴν ὁμοίαν ὥρμῳ ποντοψήφον ποιήσασθαι, προσφιλὲς δ' εἶναι τοῦτο βασιλεῖ τῶν κατ' ἐπαρχίαν ἡγεμόνων συνεωράκωτων καὶ τοῦτ' αὐτὸ διαπράξασθαι τοῖς ὑπηκόοις ὑποβεβληκότων, ὧν δὴ καὶ αὐτῶν τοῖς ψηφίσμασι δι' ἀντιγραφῆς ἀσμενέστατα ἐπινεύσαντος τοῦ τυράννου αὐθις ἐξ ἐπαρχῆς ὁ καθ' ἡμῶν ἀνεφλέγετο διωγμός. IX, 9: ἀνὰ μέσας γέ τοι τὰς πόλεις, δ' μηδὲ ἄλλοτε ποτε, ψηφίσματα πόλεω καὶ ἡμῶν καὶ βασιλικῶν πρὸς ταῦτα διατάξεων ἀντιγραφαὶ στήλαις ἐντετυπωμένα χαλκαῖς ἀνωρθοῦντο. Deinde exemplum huius rei imperatoris ad Tyrios rescriptum exhibet, et addit ταῦτα δὴ καθ' ἡμῶν κατὰ πᾶσαν ἐπαρχίαν ἀνεστηλίστητο. 8 Vs. 44—45

supplevit Wilamowitz ap. Mommsenum, pauca mutaverunt Benndorf et Bormann. Ut hae litterae proficiscuntur ab emolumentis et commodis, quibus piam antiquorum deorum venerationem remuneratum esset eorum numen, sic ex responso Tyrii dato (not. 7) idem de argumento epistolae petitoriae illorum colligi observavit Harnack ap. M. Omnino hae petitiones inter se simillimae fuisse videntur. 9 Suppleverunt A. Harnack et S. Reinach ap. Mommsenum, collatis v. 24 τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας. Concil. Chalcedon. p. 1537 C Colet: ἡ θεία καὶ ἀθάνατος κορυφή (de imperatore). ibid. p. 828 A ὀφειλομέν γάρ τῇ ἀθανάτῳ πόλει νέμειν ἐν πᾶσι τὰ πρωτεῖα.

10 Cum huius enuntiati verbis et sententia Mommsenus comparat Maximi ad Tyrios edictum ap. Euseb. Hist. eccl. IX, 7, 5 ἡ ὑμετέρα πόλις — ὅτε πάλιν ἤσθετο τοὺς τῆς ἐπαράτου ματαιότητος γεγονότας ἔρπειν ἀρχεσθαι — εὐθέως πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν — κατέφυγεν. 11 μανικούς Gebhardt ap. Mommsen. στασιάζοντας Benndorf et Bormann. 12 Adverbium δεῦρο iam apud Atticos de tempore usurpatur in formula δεῦρ' αἰεὶ et alibi, sed εἰς δεῦρο principatus demum temporibus usurpari coeptum est. Hanc distinctionem temporum (πάλαι — εἰς δεῦρο) omnino in illius aetatis edictis de Christiana religione aut toleranda aut opprimenda magni momenti esse monet Harnack ap. M.

13 Etiam in versibus 18—20 restituendis Harnackii et Gebhardti auxilio se usum profitetur Mommsen. Ceterum et verbum et sententiam redire in edicto ad Tyrios Euseb. IX, 9, 7: μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβάσματος τῇ θρησκείᾳ καὶ ταῖς ἱεροθρησκείαις τῶν ἀθανάτων θεῶν προσεῖναι. § 12 μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβάσματος itemque in rescripto praefecti praetorio ad praesides provinciarum apud Eusebium Hist. eccl. IX, 4, 3, ubi praedicatur imperatorem

20 νειν· || [δ δὴ ἂν μάλιστα εἰς] ἔργον ἀφίκοιτο, εἰ ὑμετέρῳ θείῳ
καὶ αἰωνίῳ | [νεύματι παντάπ]ασιν κατασταίῃ ἀπειρῆσθαι μὲν
καὶ κερκωλῦσθαι | [τὴν κακουργίαν] τῆς τῶν ἀθέων¹⁴ ἀπεχθοῦς
ἐπιτηδεύσεως¹⁵, | [διατετάχθαι δὲ τῇ]¹⁶ τῶν ὁμογενῶν¹⁷ ὑμῶν
θεῶν θρησκείᾳ σχολάζ[ειν ἐμμενῶς ὑπὲρ]¹⁸ τῆς αἰωνίου καὶ
25 ἀφθάρτου βασιλείας ὑμῶν, ὅπερ || [πλεῖστον ὅσον συμ]φέρειν¹⁹
πᾶσιν τοῖς ὑμετέροισι²⁰ ἀνθρώποις πρόδηλόν | ἐστίν.

curasse ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ῥωμαίων συνηθείᾳ ἀκολουθεῖν δοκοῦντες τὰς ὀφει-
λομένας θρησκείας τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς ἐπιτελοῖεν. 14 Opprobrium quod
Christianis identidem obiciebatur. Cf. Mommsen ap. Sybel Hist. Ztschr.
LXIV 1890 p. 407. Euseb. Hist. eccl. IX, 10, 12 παρ' ᾧ γε (Maximino) μικρῷ
πρόσθεν δυσσεβεῖς ἐδοκοῦμεν καὶ ἄθεοι καὶ παντὸς ἐλεθροὶ τοῦ βίου. 15 Dici-
tur hoc enuntiato de tollenda licentia caerimonias religionis Christianae
peragendi; de hac licentia edictum Galerii bis (Euseb. hist. VIII, 17, 9. 10)
nomine συγχώρησις, illud Constantini vero compluribus locis (X, 5, 2. 3. 7. 8)
voce ἐξουσία uti observavit Harnack apud M., cuius coniecturam secutus
Mommsen [ἐξουσία]ν scripsit v. 22 init. At non modo articulus addendus
fuit, sed omnino κολύειν ἐξουσίαν num Graecum sit dubium, ἀπαγορεύειν
ἐξουσίαν vero profecto non est; in illo obiecto potius ἡρῆθαι vel πεπαῦσθαι
dicendum fuit. Quare non dubitavi Benndorfii et Bormanni supplementum
[τὴν κακουργίαν]ν recipere. Cogitaveris etiam de ἀκολασίαν aliave similis no-
tionis voce. 16 Supplevit Wilamowitz apud M. 17 Dei imperatorum
ὁμογενεῖς vocantur, quia Diocletianus et Maximianus cognominibus Iovius
et Herculeus assumptis originem suam ad deos rettulerant, aetate minores
vero Augusti adoptione in illorum stirpem recepti erant; Syll.² 420, 24
de Maximino Daia scribitur τοῦ ἀγροῦ τοῦ Σεβαστοῦ Ἰοβίου Μαξιμίνου.
18 Supplevit Wilamowitz ap. M. 19 Supplevit Harnack ap. M. 20 Conf.
Maximini edictum ap. Euseb. Hist. eccl. IX, 10, 9: διατάζειν τοὺς ἡμετέρους
ἀνθρώπους περὶ τὰ προστάγματα τὰ ἡμέτερα.

570 Basis fracta, inventa in delta fluvii Xanthi Lyciae, ubi
putatur fuisse castellum Xanthiorum. Ed. Fellows Itin. Lyc. p. 164
(J. Franz C. I. G. 4267. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
p. 223 n. 608).

5 [Π]οσε[ι]δῶνι¹ | εὐχῇ | Μαυσώ|λου² ἀλα|βάρχου³.

Litterae ΕCω. 1 Versu primo OCC exhibet Fellows. 2 Nomen
ex Cariae vicinae rebus notissimum principatus temporibus in Lycia usi-
tatum fuisse docent tituli Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 251 n. 704
I, 20. 21 Μαυσώλῳ Ἰάσονος. p. 256 n. 706, 1 [ἐπὶ ἀρχιερέος τῶν Σεβαστῶν]
Μαυσ[ώλου] τοῦ [Ἰ]άσονος. v. 6. 7 Μαυσώλου τοῦ Ἰάσονος. Vides constanter

nomen illo tempore in Lycia consonas σ et λ simplices habere, cum antiqui illius Cariae dynastae nomen in monumentis aequalibus Μαύσσωλλος scribatur (Syll.² 95, 2 sqq. 96, 3. 107, 2. 15. 160, 6). 3 De alabarchis per tria proxima saecula permulta scripta sunt, sed pleraque nunc neglegi possunt quia proficiscuntur ab errore manifesto. Etenim persuaserant sibi homines docti, ab Iosepho hoc nomine significari principem (ἐθνάρχην) Iudaeorum in Aegypto habitantium. At hoc refutavit E. Schürer Zeitschrift für wissenschaftliche Theologie XVIII 1875 p. 13 sqq., cum demonstraret de officii natura quidem nihil omnino enuntiare scriptorem; quod vero nonnullos Iudaeos eo functos esse testaretur (Alexandrum Ant. XVIII, 159. 259. XIX, 276. XX, 100, Demetrium Ant. XX, 147), nullius momenti esse, siquidem Iudaeos etiam aliunde constaret interfuisse administrationi publicarum rerum in Aegypto ac maxime quidem pecuniariorum. Eiusmodi vero magistratum fuisse alabarchiam, quippe quae ad vectigalia mercium quae importarentur vel exportarentur cogenda spectaret, apparere ex Iustiniani edicto XI, 2: ἀλλὰ καὶ ἀνάγκην ἔξουσι πᾶσαν χορηγεῖν χρυσίον τοῦτο μὲν τῷ τε παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν αὐγουσταλίῳ καὶ τοῖς κατὰ καιρὸν ἔξουσι τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς συνειθισμέναις ἐκπομπαῖς, τοῦτο δὲ τῷ τε νῦν κατὰ καιρὸν ἀλαβάρχει τῷ τε πραιποσίτῳ τῶν θείων ἡμῶν θησαυρῶν οὐδὲν διάφορον ὑπὲρ ὀβρύζης παντελῶς κομιζόμενοι. c. 3 ὅτι περ εἴ τι φανεῖται ὑπὲρ ὀβρύζης ἀπατηθέντες ἢ οἱ τῶν θείων ἡμῶν προεστῶτες ἀλαβάρχων ἢ ὁ τῶν θείων ἡμῶν λαρχιτιῶνων πραιποσίτος, οἴκοθεν καταθήσουσι. Idem probat rescriptum Gratiani et Valentiniani et Theodosii Augustorum anni 384 p. Chr. Cod. Theodos. IV, 42, 9. Cod. Iust. IV, 64, 9: *usurpationem totius licentiae submovemus circa vectigal alabarchiae per Aegyptum atque Augustamniam constitutum, nihilque super transductione animalium, quae sine praebitione solita minime permittenda est, temeritate per licentiam vindicari concedimus*. Quibuscum perbene convenit, quod alabarcharum aliquando per contemptum mentio fit, ut solebant qui vectigalia exigebant invisī et simul despecti esse (Juvenal Sat. I, 130) et ingentes eorum divitiae plus semel tanguntur (Ioseph. XVIII, 159: ἐνθα Ἀλεξάνδρου δεῖται τοῦ ἀλαβάρχου μυριάδας εἴκοσι δάνειον αὐτῷ δοῦναι. XX, 100 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου παῖς τοῦ καὶ ἀλαβάρχης αὐτὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γένει τε καὶ πλούτῳ πρωτεύσαντος τῶν ἐκεῖ καθ' αὐτόν. 147 Μαριάμμη — συνώκησε Δημητρίῳ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἰουδαίων πρωτεύοντι γένει τε καὶ πλούτῳ. Palladas Anthol. Pal. XI, 383, 3. 4 ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, ἐξ ἀλαβάρχεις γραμματικοῦ γέγονεν, i. e. ditissimum dominum pauperrimo mutavit). Iniuria sane mancipem vel redemptorem (Zoll-Pächter) alabarcham dicit Schürer p. 36; nam magistratum potius ab imperatore institutum fuisse edictum Iustiniani demonstrat atque ipse Sch. agnoscit p. 32. Sed ne fiscus periclitaretur, principes locupletissimum quemque hominem alabarcham nominasse consentaneum est. Iam quaenam ratio inter hunc et arabarcham intercedat, quos alii (Lumbroso Recherches p. 214 sqq. O. Seeck ap. Pauly-Wissowa Realenc. I, 4 p. 1271) distinxerunt, cum alii (Mahaffy the emp. of the Ptol. p. 357 not. 2. Wilcken Gr. Ostraka I p. 350) idem utraque voce officium indicari censerent, titulo n. 674 invento non amplius dubium est. Etenim verissime Wilckenus observavit, eius argumentum cum rescripto Gratiani et Valentiniani et Theodosii, quod supra commemoravi,

ita concinere ac potissimum quidem *praebitionem solitam* in *transductione animalium* tam bene quadrare in ἀποστόλιον (v. 4) καμήλων (v. 21) ὄνου (v. 27), ut idem esse negotium arabarchae et alabarchae iam pateret. Quod etiam nomine comprobatur. Nam de origine vocis ἀλαβάρχης multae quidem propositae sunt opiniones; sed pleraeque, quas composuit Lumbroso l. l., itemque quam ipse novam excogitavit, iam propterea rei debent, quia hybridam vocem ex Hebraeo et Graeco sermone conflata esse volunt. Quod neque ullius alius magistratus appellatione defenditur et plane corrui cum illa de officii natura ad Iudaeorum gentem spectante sententia, quae refutata est. Restat Cuiacii coniectura vocem ad nomen ἀλάβη, quod atramentum significat (Hesych. sub v.) referentis, quae nuper etiam probabilis visa est Seeckio. At cum in Aegypto permagnus fuerit numerus magistratuum quorum officii pars praecipua sita esset in tabulis conficiendis aliisque litteris conscribendis, quo tandem pacto eum potissimum qui portoria cogeret ab illo negotio nomen accepisse credibile est? Quod contra ρ in λ mutatum dissimilationis causa, quia eadem consona in proxima syllaba redibat, frequentissimis et Graeci et Coptici quem dicunt sermonis exemplis defenditur: cf. Schürer p. 34 et praeter eos quos ille affert libros (Lobeck Paralipomena gramm. Graec. p. 45. A. F. Pott Etymol. Forschungen II¹ p. 94. L. Meyer vergl. Gramm. I p. 279. Angermann, Die Erscheinungen der Dissimilation im Griechischen, Meissen 1873 p. 40. Schwartz, Koptische Grammatik ed. Steinthal p. 84 sq.) G. Meyer Gr. Grammatik 3 p. 394 § 304. Denique quod in universum quidem ἀραβάρχης antiquiorem, ἀλαβάρχης recentiore formam esse, sed tamen aliquantisper fluctuatum esse ex titulorum scriptorumque memoria apparet, id cum hac originis explicatione egregie convenit. At uno nomine tamen errare apparet Schürerum, quod omnibus aetatibus plane eandem mansisse sibi persuasit vim officii, cum tamen certe locorum regionumque ambitum quae ei subicerentur magis magisque prolatum esse appareat. Nam initio ad portoria earum regionum quae inter Thebaida et mare rubrum interiecta sunt arabarchae officium spectabat, id quod demonstratur titulo n. 674 et confirmatur monumento Claudii Gemini n. 685, 2, ubi hic magistratus cum epistrategia Thebaidis coniungitur; neque multo aliter iudicandum est de n. 202, 9, ubi nescio an difficultas, quam not. 7 indicavi, simplicissime ita tollatur ut ἀραβάρχης nihil nisi brevior appellationem eius, qui sollemni titulo παραλήμπτῆς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης audit, esse statuamus. At apud Iosephum XX, 400 τοῦ καὶ ἀλαβάρχῃσαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ legitur, et in illo Gratiani Valeriani Theodosiique rescripto ad *Aegyptum atque Augustamniam* eorum curam spectare indicatur. Hanc difficultatem Schürerus satis artificiosa coniectura expedire conatus est, cum statueret Arabiae nomen in huius appellationis origine explicanda referendum esse ad illam opinionem, ex qua tota Aegyptus Nili cursu in Arabiam et Libyam divideretur (Strabo XVII, 4, 30 p. 806). Qui igitur illius partis vectigalia colligeret, arabarcham, qui huius, libyarcham vocatum esse. At primum quidem illa opinio geographorum est, in rebus publicis vero, in terrae partibus, quibus singulis singuli magistratus praesint, nunquam ne tenuissimum quidem eius vestigium comparet. Deinde vero illa qua ipse nititur nominum ἀραβάρχης et λιβυάρχης analogia, tota eius sen-

tentia evertitur. Etenim quo uno loco apud scriptorem Graecum libyarchae mentio fit, Polyb. XV, 25, 12 ποιήσας αὐτὸν λιβυάρχην τῶν κατὰ Κυρήνην τόπων, is non ad Aegypti partem dimidiam occidentalem eum magistratum spectare probat, ut etiam ἀραβάρχην a deserto potius tractu, qui ab oriente vallem Nili attingit ab Arabibus vagis occupatus, denominatum esse probabile sit. Sed postea regionis certae designatio in oblivionem venit, ut omnino de portiorum exactore usurparetur, qua in mutatione nescio an multum valuerit origo obscurata propter consonam ρ in λ conversam. Accedit quod vel extra Aegyptum eadem vi nomen usurpari coeptum est. Nam quod Schürerus p. 39 sq. prae fracte negat, hoc titulo demonstrari etiam in Lycia illud officium fuisse, ideoque sumit Mausolum quandam, qui in Aegypto alabarchia fungeretur, casu nescio quo in littus Lyciae delatum hanc dedicationem fecisse, id luculentissime redarguitur eis quae not. 2 de nomine ipso eiusque orthographia adnotavi. Et accessit nuper testimonium de Euboea insula Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 119 n. 44: [Μνήματα] δ[ύ]ο δ[ι]αφέροντα Ἀναστασίου τοῦ εὐλαβεστάτου ἀν(α)γν(ω)στοῦ καὶ ἀλαβάρχου καὶ τῆς τοῦτου γαμετῆς Πετρωνίας τῆς κοσμιωτάτης. Ceterum moneo me ab hac quaestione plane segregasse locum Ciceronis Ep. ad Att. II, 17, 3, quo Cn. Pompeius per irrisiōnem arabarches appellatur. Nam cum Th. Mommseno aliisque persuasum habeo, nullum illic innui magistratum, sed phylarchum vel regulum Arabum nomadum, quales complures in Syriae finibus vicerat Pompeius. Cuius generis erant Iamblichus (Cic. ad fam. XV, 4, 2) et Sampsiceramus Emesenus, cuius nomine proprio eodem modo Cicero ad cavillandum Pompeium abutitur ad Att. II, 14, 1. 16, 2. 17, 2. 23, 3. Cf. n. 604¹.

571 Basis inventa Cadyandis Lyciae. Edd. G. Cousin et Ch. Diehl Bull. de corr. Hell. X (1886) p. 51 n. 9 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 196 n. 515).

Λυκίων τὸ κοινὸν¹ ἐτείμνησεν χρυσῷ στεφάνῳ² καὶ εἰκόني χαλ-
5 κῆ³ καὶ | εἰκόني γραπτῇ ἐπιχρύσῳ⁴ Μελέαγρον⁵ δ' Καδυαν-
δέα⁶, τὸν ἐξιδόντα⁷ ὑπογραμμάτεα | Λυκίων τοῦ κοινοῦ⁸.

Litterae ΑΒΠΣΩ. Post versum ultimum itemque, quod mireris, post v. 5, ubi ne verbi quidem finis est, signum ✕. ¹ Ubi foederis Lycii civitates enumerantur, nusquam Cadyandenses (not. 6) ei interfuisse legimus, etsi et ex hoc titulo id apparet et confirmatur alia inscriptione item inter Cadyandorum parietinas reperta Bull. de corr. Hell. VIII p. 54 n. 10, 4 sqq. 20 sq. Ὑπερήνορα Κλεοβούλου Καδυανδέα — ὑποφυλακίσαντα τοῦ Λυκίων ἔθ-
νους. Cousin et Diehl. ² Cum in universum tres honorum gradus, πρῶται, δεύτεραι, τρίται τιμαί in titulis Lyciae honorariis distinguantur, in nullo ex his enumeratur corona aurea, sed hanc extra illum ordinem fuisse apparet. C. et D. ³ Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 1221, 27 Λυκίων

[τ]ὸ κοι[nὸν] ἐτε[μ]η[σεν] [τ]αῖς πρώταις τειμαῖς, ε[ἰ]κό[νι] ἐπιχρύσῳ καὶ ἀνδριάν[τ]ο[ς] ἀνασπάσει], unde apparet primos honores etiam Meleagro Cadyandensi decretos esse, nam etsi nonnumquam ἀνδριάς et εἰκὼν, etiam ubi haec vox manifesto non picturam sed statuam significat, distinguuntur (cf. n. 505⁵), tamen hic quin εἰκὼν χαλκῇ tituli Cadyandensis et ἀνδριάς inscriptionis Balburensis eandem rem significant, nemo facile dubitabit. C. et D. 4 Praeter titulum Balburensem (not. 3) cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 269 n. 739. IV, 85. V, 46 χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκό[νι] χαλκῇ καὶ εἰκό[νι] γραπτῇ ἐπιχρύσῳ. C. I. G. 2879, 8 (Mileti) εἰκό[νι] γραπτῇ ἐπιχρύσῳ]. Vol. II Add. p. 1110 n. 2775 e, 8. 9. d, 9. 10 (Aphrodisiade) εἰκόνας γραπτὰς ἐν ὅπλοις ἐπιχρύσοις. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 320 n. 3, 2 [εἰκό]νι γραπτῇ ἐν ὅπλῳ ἐπιχρύσῳ. Quibus locis cum eadem effigies et γραπτῇ et ἐπιχρύσοις dicatur, apparet non de statua inaurata cogitandum esse. Idem in titulum C. I. G. 2774, 10. 11 (Aphrodisiade) cadit, ubi manifesto εἰκ(ό)νων τε ἐν ὅπλοις ἐπιχρύσοις ἀναθέσει legendum est; nam si cum Boeckhio ἐνόπλοις adiectivum agnosceremus, consecrationes (ἀναθέσεις) ἔνοπλοι et ἐπιχρύσοι dicerentur, quae metonymia ab eiusmodi actorum sermone plane abhorret. Quae cum ita sint, ne simplicem quidem locutionem εἰκὼν ἐπιχρύσοις, etsi per se ambigua est, ubi in titulis honorariis occurrit (C. I. G. 2060, 30. 31. 4315 n, 7. 4315 q, 8, quae exempla afferunt C. et D.), de statua intellexerim. Immo clypeus rotundus inauratus intellegendus est, in quo picta erat imago viri, qua de re docte et sagaciter exposuit Boeckhius ad C. I. G. 3068. Multo accuratius igitur in aliis titulis adiectivum ἐπιχρύσοις ad clypeum refertur, quam hic ad imaginem. 5 Nomen frequens in Lycia. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 173 n. 462, 11. p. 175 n. 467, 12. p. 177 n. 474, 9. 15. Bull. de corr. Hell. XVI 1892 p. 438 n. 84, 1. 2. p. 440 n. 88. Omnino memorabile est, aetate Romanorum nobiles huius gentis homines egregie adamasse nomina ex veteribus heroum fabulis non modo suae nationis (Σαρπηδών, Ἰππόλοχος) vicinarumque regionum (Τληπόλεμος), sed totius Graeciae repetita, ut Διομήδης, Ἑλένη, Ἰάσων, Ἰππόλυτος, Καπανεύς (Bull. de corr. Hell. X 1886 p. 217 n. 1, 5), Κόστωρ, Λαέρτης, Μενέλαος, Ὀρέστης, Πολυδεύκης, Τηλέμαχος, Τήλεφος, Τρωῖλος, Ὑπερήνωρ. 6 Civitas quae apud scriptores nusquam commemoratur, sed in titulis qui ex rudibus oppidi protracti sunt, haud raro eius nomen legitur. Praeter hanc inscriptionem et eam cuius not. 4 mentionem feci cf. Bull. de corr. Hell. X p. 59 n. 11, 1. 5. n. 12, 1. 5. 6. p. 60 n. 13, 1. 5. p. 62 n. 14, 1. 3. 4. n. 15, 2. n. 16, 3. 4. p. 63 n. 18, 1. 2. 7 De eo, qui magistratu abijt, legitimum et usitatum est verbum ἐξιέναι. Quod C. et D. quidem comparant ἐν τῷ ἐξιόντι ἐνιαυτῷ apud Lebas-Waddington Inscr. III, 4224, 16, id paullo alius generis est. Sed plane geminum exemplum habes Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 267 n. 739 III, 59: [Ὀπρα]μός — ὁ προεξιὼν ἀρχιφύλαξ Λυκίω[ν]. 103. 104 τὸν προεξιόντα ἀρχιφύλακα Λυκίων, et iam in titulo antiquissimo Milesio (Sitzungsber. der Kgl. pr. Akademie d. W. 1904 XIX p. 623, 12) legitur ὁ ἐξιὼν αἰσυμνήτης. 8 Cum γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Λυκίων in compluribus aliis monumentis occurrat, ὑπογραμματεὺς ex hoc demum titulo innotuit. C. et D.

572 Myris Lyciae columella Dorica in platea veteris fori. Edd. Bailie Fasc. inscr. III p. 64. 64 ex schedis suis et Rossii de Bladensburg. L. Ross Kleinasien u. Deutschl. p. 29. Texier Descr. As. min. III p. 240. H. Barth Mus. Rh. VII p. 257 n. 39 (J. Franz C. I. G. III add. p. 4436 p. 4302 a. Lebas-Waddington Inscr. III, 4344).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐδοξε τῇ βουλῇ | καὶ τῷ δήμῳ¹, | πρυτάνεων
5 γνῶμῃ· ἐπεὶ διὰ τὸ | μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμύ-
10 κὴν ὠνήν² τὴν ἀξιῶσαν συνβαίνει ἐ(λα)σσοῦσθαι³ τὰς προσόδους,
15 μὴ ἐξεῖναι | ἔτερον⁴ παραπορθμεῦσαι μὴδὲν || μήτε ἀπὸ τῆς
Δασ[ε]ίας⁵ μήτε ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λίμνης⁶ | ἢ ἀπὸ Ἀν-
20 δριακῆς⁷, | ἢ ὀφειλήσει⁸ τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἐκάστου | πλοῦς⁹ ✕
25 ατ'¹⁰, ἐξουσίαν ἔχοντος σ(τ)έ(ρ)ησιν¹¹ ἀπογράφεσθαι || τοῦ τῇν

De litterarum forma res satis incerta, siquidem pars apographorum ΑΘΞ, alia ΑΘΘΞ exhibent. De ΠΣ tamen inter omnes convenit. Ligaturas haud paucas inesse constat, etsi singillatim hac quoque in re multifariam dissentiunt exempla. Vs. 12 post προσόδους signo 𐀓 distinguitur. Alterius aut tertii post Chr. saeculi esse videtur titulus.

1 Myrensiū Lyciae.
2 Ius nave Myris Limyra traiciendi a civitate Myrensiū locatum erat. Sed quia multi homines invito conductore traiecerant, iam multo minorem pecuniae summam liceri audebant qui de integro conducturi erant. Cui aerarii publici iacturae ut mederetur populus Myrensis haec decrevit. Paulo inusitatius ἡ ἐπὶ Λίμυρα πορθμική ὠνή dicitur pro ἡ ὠνή τῆς ἐπὶ Λίμυρα πορθμείας.

3 EN Barth. Bailie. ENΣ reliqui. Apparet N ex ΛΑ errore proclivi natum esse.

4 Non neutrum ad μὴδὲν v. 14 relatum, sed masculinum est: 'quemquam alium' praeter conductorem et eos, quibus ille permiserit (v. 33 sqq.).

5 Keilius apud Rossium Δασ[λή]ρας supplevit provocans ad Etym. M. 249, 15 Δάσληρα (ὄνομα δὲ τοῦτο λίμνης). Sed Rossius supplevit Δασ[έ]ρας, quia tribus litteris spatium non sufficeret. Cui argumento Franz alterum adiunxit, cum statim commemoraretur lacus proprio nomine non addito, hic illud scriptum fuisse non esse probabile. Immo appellationem loci fuisse, quae eum arboribus consitum significaret. Utrum ε an ει scribendum sit, vix diiudices.

6 Lacus aquae salsae inter Myra et Limyra est prope ipsum littus maris, quem admodum probabiliter hic agnoscit Ross.

7 Cf. Appian. Civ. IV, 82 τῷ δ' αὐτῷ χρόνῳ καὶ Ἀέντλος, ἐπιπεμφθεὶς Ἀνδριακῇ Μυρέων ἐπινεῖω, τὴν τε ἄλυσιν ἔρρηξε τοῦ λιμένος καὶ ἐς Μύρα ἀνήγει. Plin. Nat. hist. V, 400 *iuxta mare Limyra — et mons Masicytus, Andriaca* (E², *andria* codd. reliqui) *civitas, Myra*. Ptolemaeus Geogr. V, 3, 2 p. 840, 8 Ἀνδριακή in littore Lyciae inter Antiphellum et Aperlas. Hodie quoque *Andraki* appellatur; a Myris, quorum portus erat, fere triginta stadiorum intervallo ad occidentem et meridiem distabat. F. W.

8 Cf. not. 4.
9 Cf. n. 483²⁸.

10 Summa perquam dubia est propter discrepantias

30 ὦ|ν|ήν ἔχον|τος τοῦ τε πλοῖ|ου καὶ τῶν σκευ|ῶν αὐτοῦ. || πλεῖ|σει
 35 δὲ | μό|να τὰ ἀπο|γεγραμμένα | πλοῖ|α καὶ οἷς | ἂν συνχωρή|ση
 ὁ τήν ὦν|ήν | ἔχων, λαμβά|νοντος¹² παντός | ναύ|λου τὸ δ' |
 40 καὶ τῶν ἐνβαλ|λομένων. ἐάν | δέ τις αὐτόστο|λον¹³ ναυλώ|ση, |
 45 προσφω|νείτω | καὶ διδύ|τω παντός || τοῦ ναύ|λου τὸ δ', | ἧ ὑπο-
 κεί|σεται τῷ | προγεγραμμένῳ | προστεί|μῳ.

apographorum: ΠΛΟΟΣΙΑ ---- ΕΤΕΤΟΥ R. de Blad., ΠΛΟΟΣΤΑΤΕΞΟΥ
 L. Ross, ΠΛΟΟΣΧΑΤΗΣΟΥ Tex., ΠΑΘΟΣ ... ΝΕΞΟΥ Barth, ΠΛΩΙΣΑΝ
 ----- ΕΤΕΡΟΥ Bailie. 44 Supplevi et emendavi. ΣΕ|ΡΕΣΙΝ Barth,

ΣΕ|ΙΕΣΑΙ L. Ross, ΣΕ|ΙΕΣΙΝ Tex., ΣΕ|ΤΕΣΙΝ R. de Blad., Η|ΜΙΣΗ Bailie.
 Quod Franzius reposuit [ζ]η[τή]σιν, id et longius recedit a traditis quam
 meum, nec sententiae convenit. Nam navem eius, qui in illicita naviga-
 tione deprehensus erat, quaerere profecto non opus erat. At eum nave
 eiusque instrumento privari poena erat accommodatissima, atque ipsum
 verbum στέρεσθαι in eo genere solenne est. Cf. n. 483, 172 τῶν τε κτηνῶν
 καὶ ἱματίων καὶ τῶν σκευῶν στέρεισθαι. 179 ὦν μὲν ἂν ἔχῃ, στέρεισθαι. Syll.²
 546, 17 στέρησεται ὁ μὲν ἀποδόμενος οὗ ἂν ἀποδῶται, ὁ δὲ πριάμενος οὗ ἂν
 πρίηται. 937, 34 στέρεισθαι τῶν ξύλων καὶ τοῦ κεράμου καὶ τῶν θυρωμάτων.
 Nomen στέρησις sic legitur apud Pseudoaristotelem Oeconom. II, 2 p. 1346 b, 25
 ἐτέρῳ δὲ οὐκ ἦν οὐθενὶ οὗτ' ἀποδῶσθαι ἐτέρῳ οὔτε πρίασθαι παρ' ἐτέρου· εἰ δὲ
 μή, στέρησις ἦν. Cum vero conductori, homini privato, non liceat ipsi illum
 re sua privare, sed res ad magistratum vel iudicium publicum deferenda
 sit, dicitur στέρησιν ἀπογράφεσθαι. Cf. Demosth. XLIII, 54 ἀπογραφέτω δὲ τὸν
 μὴ ποιῶντα ταῦτα ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα. Medium vero in hoc verbo
 vel apud Atticos paene promiscue usurpatur cum activo, nedum huius
 tituli aetate quicquam habeat offensionis. Genetivos τοῦ πλοίου καὶ τῶν
 σκευῶν a στέρησιν, non ab ὦν|ήν pendere vix est quod moneatur. Quod con-
 ductori permittitur quidem ut illi navem adimat, neque vero imperatur, eo
 rettulerim, quod legislator hanc quidem poenam illis potissimum infligendam
 existimaverit, qui multam v. 49 propter inopiam persolvere non possent.
 12 Anacoluthia manifesta sed neutiquam intolerabili hoc ad ὁ τήν ὦν|ήν
 ἔχων referri vidit Franz. Conductor quartam partem vecturae accipit; at
 καὶ τῶν ἐμβαλλομένων non intellego. Nam de quarta parte rerum in navem
 impositarum hic, ubi non de poena, sed de mercede legitimae navigationis
 dicitur, cogitari non licere sponte patet. 13 Qui neque navem in later-
 culo conductoris inscriptam (ἀπογεγραμμένον πλοῖον v. 32) habet neque ab
 illo veniam petivit (n. 34. 35), sed sua sponte navem cuiquam locavit, is
 si tamen hoc peracto negotio statim illum adibit et profitebitur, eandem
 quartam partem vecturae dabit, quam reliqui. At si profiteri neglexerit,
 multa v. 49 proposita afficietur.

5. Cilicia.

573 Titulus incisus in rupe prope templum de quo dixi ad n. 579. Ex ectypo, quod J. Th. Bent confecerat, ed. E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 233 n. 46.

Ἐδοξε τοῖς ἑταίροις¹ καὶ Σαββα|τισταῖς² θεοῦ [εὖν]οίαι Σαββα-

Litterae ΑΘΘΞΠC. Titulum Augusti aetate utique non multo recentiorum probabiliter iudicat editor. In aversa tabulae parte alius similis fuit, sed adeo detritus est ut pauca modo vocabula (v. not. 2) agnoscantur. 1 Decretum collegii sacrorum causa constituti hic haberi perspexit Hicks. At quidnam discriminis inter ἑταίρους et Σαββατιστάς intercedat neque ille dicit neque pro certo definire licet. Sed probabile certe est, qui sodalitati perpetuae et certis legibus astrictae interessent, ἑταίρους appellatos esse, qui praeter eos sacris interesse solerent, cum illis Σαββατιστῶν nomine comprehensos. De discrimine inter eos qui origine Iudaei sint et proselytas hic vix cogitandum est. 2 In aversa lapidis planicie (v. supra) Σαββατισταί legitur. Quae scriptura Hicksio, qui veri simillimum existimat, collegium sacra Iudaea obiisse et a sabbato nomen accepisse, tamen scrupulum haud levem movet. Nam eam admonere dicit nominum priorum Σαββάτιος, Σαμβάτις, Σαμβατῆς, quae a Sabazii dei nomine deriventur. Qua in re egregie fallitur. Immo haec omnia nomina item a sabbato Iudaeorum descendunt, consonarum ββ et μβ vicissitudine neutiquam rara. Similiter prophetae nomen *Habbakuk* in Graeca versione Veteris Testamenti Ἀμβακούμ scribitur (cf. Hermae VI p. 250 sqq.). Idem fere cadit in Syriacam oppidi Hierapoleos appellationem (*Mabbug*, Βαμβύκη) et in nomen proprium viri inde derivatum Μαββογαῖος, Μαμβογαῖος (cf. n. 4262), Μαμμούγαις n. 660, 22. 23. Illius vero generis nomina inferiore aetate perfrequentia sunt cum alibi (praeter exempla Hicksii cf. Σαμβάτιος vel Σανβάτιος Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 233 n. 8, 4. Σάνβατος C. I. G. 4074, 4. Σαμβαθεῖον, sacellum ut videtur quale id ubi hic titulus erutus est, C. I. G. 3509, 4) tum vero in Aegypto, ubi permultos Iudaeos consedissee et nomina Semitica perfrequentia esse constat (Σαμβάτιος Berl. gr. Urk. I p. 485 n. 494, 8. Σεραπίδης ἡ καὶ Σαμβαθοῦς ibid. p. 458 n. 444 II, 6. Σαμβαθαῖος ap. Kenyon Catal. of Greek papyri in the Brit. mus. II p. 10, 9). Alia exempla affert U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 523. Archiv für Papyrusforschung I 1900 p. 135, qui iure haec omnia, utut inter μβ et ββ, inter θ et τ, inter ι ε ι αι fluctuetur, ad unum idemque nomen Hebraeum, hominem per sabbatum natum significans, refert, monetque id nomen etiam in vetere Testamento (Esdr. 10, 45. Nehem. 8, 7. 44, 46) itemque bis in indice septuaginta interpretum apud Aristeam (Σαββαταῖος § 48 p. 46, 46. § 49 p. 46, 48 Wendl.) inveniri. Nulla igitur ex parte dubium est, quin sodalitatis quae sabbata celebrabat decretum teneamus. Nomen ad exemplum Graecorum qualia sunt δεκαδισταί (cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2443), εἰκαδεῖς, Παναθηναῖσταί formatum est.

τις|τοῦ³ συνηγμένοις· τὴν ἐπιγραφὴν χαράξαντας μηδένα ἄκυ-
 5 ρον ποιῆσαι⁴. τῷ δὲ ποιήσαν|τι ἔστω(ι) ἀγνεία⁵. ἐάν τις
 θέλῃ τι | ἀνάθεμα θεῖναι, τῷ θέλον|τι ἀνάθεμα θεῖναι ἐξέστω. |
 10 Πρῶτος λέγει⁶. στεφανοῦ||σθαι (Α)ι(θ)ιβήλιον⁷ τὸν συνα|γωγέα⁸.
 τῶν δὲ ἀναθεμάτων | τῶν ὄντων ἔν τε τοῖς ναοῖς | καὶ τῶν
 15 ἐπιγεγραμμένων⁹ ἔν | τε ταῖς στήλαις καὶ τοῖς ἀναθέμα||σιν

3 Iudaei dei sui nomen tacere debebant; sed ut eius proprium nomen hic non usurpari consentaneum est, sic miretur quispiam appellationem Σαββατιστής. At tenendum est hic quoque cultores consuetudinem sermonis, quae in eiusmodi collegiis Graecis obtinebat, sequi. Etenim Graecos haud raro ritus caerimoniasque, quibus cultores deorum eos prosequantur, quodammodo deis ipsis tribuere ab eisque ἐπικλήσεις deorum derivare constat. Sic Cyprii Iovem, quia epulis sacris (εἰλαπίναις) colebatur, Εἰλαπιναστὴν appellabant (Athenaeus IV p. 174 a καὶ Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία Εἰλαπιναστὴν καὶ Σπλαγχνοτόμον), cui cognomento accuratissime respondet Romanorum *Iuppiter Epulo* (G. Wissowa Religion und Cultus der Römer p. 105 not. 6), similiter Athenis sodalitas, quae quia vigesimo cuiusque mensis die conveniebat εἰκαδέων nomen sibi imposuerat, heroa eponymum Εἰκαδέα vocabat (C. I. Att. II, 609, 3). 4 Hicks τὴν ἐπιγραφὴν ad novum indicem sodalium lapidi incidendum refert. Sed qualis inscriptio indicetur, definiri nequit, etsi non iniuria H. certe hanc ipsam tabulam innui negavit. At quod idem μηδένα accusativum obiecti esse existimat et interdicti indicat ne quis per illam occasionem novi laterculi conficiendi ex sodalitate eiciatur, probare nequeo. Nam ἄκυρον ποιεῖν pro ἐκβάλλειν nemo unquam Graecus dixit. Immo levissima est anacoluthia, cum praecipiatur, ut sodalitas titulum inscribendum curet neve cuiquam sodalium eum tollere liceat. 5 Qui id quod enuntiato proxime superiore vetitum est, tamen fecerit, caerimoniis sollennibus expiandus est. H. 6 Additamentum decreti prioris hoc esse observat H. Sane ut in edictis magistratuum Romanorum praesens λέγει, sic in rogationibus psephismatum Graecorum aoristus εἴπε legitimus est. At homines semibarbaros, quales totius inscriptionis sermo prodit, hoc discrimen non curasse nemo mirabitur. 7 ΑΙΘΙΒΗΛΙΟΝ lapis, quem hoc loco ita detritum esse testatur editor, ut in medio relinquendum sit utrum αἰεὶ Βήλιον an Αἰθιβήλιον an δις Ἰβήλιον scribendum sit. Illud αἰεὶ magnopere displicet, neque admodum probabile videtur, his corona ornari hominem; quare nomen ab H. propositum recepi, incertum esse non ignorans. 8 Princeps collegii, cuius ius et officium est sodales convocare et eorum conventui praeesse. 9 Substantive hoc dictum est, ut primum de donis deo oblatis, deinde de inscriptionibus dicatur. Nam si ὄντων et ἐπιγεγραμμένων particula copulativa inter se conexa ad τῶν ἀναθεμάτων referremus, coniunctio vocabulorum quam vel huic homini vix imputaveris, τῶν ἀναθεμάτων — τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐν — τοῖς ἀναθέμασιν nasceretur. Vel sic hiulus et soloecus manet sermo, cum et τε v. 12 prave addatur et desit μηδέν, a quo manifesto pendent genetivi partitivi τῶν ἀναθεμάτων — καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων.

μηδενὶ ἐξέστω<ι> μήτε ἀπα|λεῖψαι μήτε ἀχρεῶσαι μήτε μετᾱ|
 ραι. ἐὰν δέ τις παρεγβᾶς ποιήσῃ ἢ | [ἀ]μάρτη τὸ¹⁰ εἰς τὸν
 20 θεὸν τὸν Σαβ|βατιστήν, καὶ¹¹ ἀποτεισάτω εἰς || τὸν θεὸν τὸν
 Σαββατιστήν | καὶ τοῖς Σαββατισταῖς¹² .<. ρ' καὶ τῇ πόλ(ε)ι¹³ |
 .<. ρ' καὶ δυνάστη¹⁴ .<. ρ'. ἔστω<ι> δ' ἡ στήλη ἀ[π]ομοσία
 κατ' ἴσον μηδένα ὑποδέ|ξασθαι τὸ ἡμαρ¹⁵. διαιρεῖτω<ι>¹⁶ δ'
 25 ὁ ἐ|ρεῦς τὰ (ε)ἰσφερόμενα τῶι θεῶι εἰς κατα|σκευὴν τοῦ
 τόπου.

40 Exspectaveris potius τι. Etiam illud ποιήσῃ ἢ ἀμάρτη non ab omni parte placet, sed obiectum verbi ποιήσῃ desideres. Sed in ea re fortasse sermonis imperitia peccavit scriptor tituli. 44 Hinc manifesto incipit apodosis, ita ut καὶ cum sermonis legibus pugnet; aut igitur perperam additum est, aut quod magis placet, prior pars apodoseos de dei ira, veluti χειρῶν-μένων ἔξει τὸν θεὸν τὸν Σαββατιστήν, propter ὁμοιοτέλετον lapicidae neglegentia excidit. 42 Vides non modo εἰς c. acc. recentiorum Graecorum more pro dativo usurpari, sed etiam haec sic inter se copulari tanquam si unus idemque esset casus. 43 In monte sito iuxta parietinas templi, in quibus hic lapis inventus est, Bentius repperit rudera oppidi antiqui, cuius nomen ignoratur. H. 44 Cf. Strabo XII, 4, 4 p. 535 τῷ δ' Ἀρχελάῳ (προσεγένετο) καὶ ἡ τραχίᾳ περὶ Ἐλαιοῦσαν Κιλικία καὶ πᾶσα ἡ τὰ πειρατήρια συστημαμένη. 2, 7 p. 537 ἐν τῇ τραχείᾳ Κιλικίᾳ, ἐν ᾗ τὴν Ἐλαιοῦσαν νησίον εὐκαρπον συνεκτίσεν Ἀρχέλαος ἀξιολόγως· καὶ τὸ πλεόν ἐνταῦθα διέτριβεν. XIV, 5, 6 p. 674. Post Archelai regis mortem (17 p. Chr. n.) reliquo eius regno in provinciae formam redacto illa Ciliciae regio filio Archelao relicta est, sed sine regio nomine (cf. n. 362). Eum Hicks hic δυνάστην appellari statuit perquam probabiliter. De articulo contra leges sermonis Graeci omisso cf. n. 383⁸. 45 Stelam in reliquum tempus monumentum futurum esse sodalitatis cuius socii iureiurando se obstrinxissent, se per diem sollennium sacrorum nullos hospites domo recepturos esse, intellegit Hicks. Sed neque κατ' ἴσον sic commodam habet explicationem neque omnino pro certo dici posse mihi videtur, quid hoc loco sibi voluerit homo Graece balbutiens. 46 Exspectaveris potius ἀναλίσκῃ. Sed verbum notionem distribuendae pecuniae in diversas expensas quibus opus sit habere videtur, ut Graeci perfrequentur in hoc negotio vocabulo μερίζειν, nos ipsi vero disponendi verbo uti solemus.

574 Basis cubi figura sine ornamentis, marmoris Pentelici, eruta Athenis extra peribolum Olympiei a septentrionali parte. Ed. St. A. Kumanudis Ἀρχαιολ. ἐφημ. 1889 p. 63 n. 9. Cf. quae disputaverunt J. N. Svoronos ibid. p. 67 sq. et A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XVII 1894 p. 4 sqq.

Αὐτοκράτορα Τραϊανὸν | Ἀδριανὸν Καίσαρα Σε|βαστὸν Ὀλύμ-
 5 πιον¹ | Κοροπισσέων² τῇ[ς] || Κιητῶν³ μητροπό|λεως ἡ βουλῇ
 καὶ ὁ | δῆμος διὰ πρεσβευ|τῶν Γαῖου Νιννίου | καὶ Ἀθηνίωνος
 10 Κλή|μεντος⁴ τοῦ καὶ Λυκί|σκου, ἐπὶ ἱερῶς Κλ(αυδίου) | Ἀτ-
 τικοῦ⁵.

Litterae ΕCΩ. 4 Neque ante Olympieum dedicatum (429 p. Chr.)
 neque post Hadriani mortem (die 40 m. Iulii a. 438 p. Chr.) monumentum
 erectum esse apparet. 2 Sic nomen scribitur in nummis (Svoronos p. 67),
 cum media vocalis α sit apud Strabonem XII, 6, 4 p. 568: Λυκαόνων τε καὶ
 Καππαδοκῶν ὅριόν ἐστι τὸ μεταξὺ Κοροπασσοῦ, κόμης Λυκαόνων, καὶ Γαρασθύ-
 ρων, πολυχνίου Καππαδοκῶν. XIV, 2, 29 p. 663: εἰθ' ἡ Λυκαονία μέχρι Κορο-
 πασσοῦ διὰ Λαοδικείας τῆς κατακεκαυμένης ὀκτακόσιοι τετταράκοντα· ἐκ δὲ Κο-
 ροπασσοῦ τῆς Λυκαονίας εἰς Γαρσάουρα, πόλιν πολυχνίου τῆς Καππαδοκίας, ἐπὶ τῶν
 ὄρων αὐτῆς ἰδρυμένον, ἑκατὸν εἴκοσι. Sed hac in re librariorum potius quam
 scriptorem errasse probabiliter coniecit Kumanudis. 3 Nummos Coro-
 pissensium, quorum inscriptiones Mionnet aliique superioris aetatis homines
 docti minus recte legerant, Κοροπισσέων τῆς Κιητῶν μητροπόλεως habent,
 in uno vero, qui in museo Berolinensi est, adeo plane ut hic Κιητῶν scriptum
 est. Cf. v. Sallet Ztschr. f. Numism. XIII 1885 p. 74. Svoronos. At Wilhelmus
 demum perspexit, ne a scriptoribus quidem huius gentis memoriam plane
 alienam esse. Cf. Tac. Ann. VI, 44: *per idem tempus Cietarum natio Cappado-
 ciae Archelao subiecta, quia nostrum in modum deferre census, pati tributa
 adigebatur, in iuga Tauri montis abscessit locorumque ingenio sese contra
 imbelles regis copias tutabatur.* XII, 55: *nec multo post agrestium Cilicium
 nationes, quibus Clitarum cognomentum, saepe et alias commotae, tunc
 Troxobore duce montes asperos castris cepere.* Editores sane ex hoc loco
 etiam illo superiore Clitarum reponunt, sed vice versa hunc ex illo emen-
 dandum esse demonstravit Wilhelm cum tituli quem hic edimus tum num-
 morum testimoniis usus. Quod nummi inter ΚΗΤΩΝ et ΚΙΗΤΩΝ variant
 fortasse iam ad recentiore vocalem η pronuntiationem referendum est, in
 qua ἦ facillime in simplicem vocalem productam ῆ abire poterat. Cf.
 ὁσπρηγοί n. 524, 25 cum not. 47. Num recte huc rettulerit Svoronos Κήτιδος
 terrae mentionem in nummis Philadelphensium et Olbensium sane dubites.
 4 Articulus τοῦ negligentia omissus. 5 Ti. Claudius Atticus Herodes
 Marathionius cos. 443 p. Chr. n.

575 Romae. 'In aedibus posterioribus cardinalis della Valle
 in marmore praegrandi' Smetius. Ex apographo Smetii ed. Gruter
 Thes. 255, 4 (J. Franz C. I. G. 5885). Adhibitae etiam exemplis
 duobus Metelli quae in bibliotheca Vaticana sunt et uno Accursii
 quod in Ambrosiana asservatur G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 4054
 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 54 n. 424).

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, | [θε]οῦ Ἀδριανοῦ υἱῶ, [θε]οῦ | Τραϊανοῦ
 Παρθικοῦ υἱωνῶ, [θε]οῦ | Νέρουα ἐκγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίου Ἀδρι-
 5 ανῶ || Ἀντωνείνῳ Σεβαστῶ Εὐσεβεῖ, | ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δη-
 μαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ γ'¹, ὑπάτῳ τὸ γ', π(ατρι) π(ατρίδος), τῶ
 εὐεργέτῃ καὶ | σωτῆρι Ἀδριανῆς Μοψουεστίας² τῆς | Κιλικίας,
 10 ἱερᾶς καὶ ἐλευθέρης³ καὶ ἀσύλου || καὶ αὐτονόμου καὶ φίλης καὶ
 συμμάχου | Ῥωμαίων, ἣ βουλῇ καὶ ὁ δῆμος διὰ τῆς | θείας αὐ-
 τοῦ δικαιοσύνης βέβαια | τηρήσαντος αὐτῇ τὰ ἐξ ἀρχῆς δίκαια.

Litterae ΘΞΠΣ. 4 Anno 140 p. Chr. n. 2 Mopsuestia oppidum
 nobile ad utramque ripam Pyrami fluminis situm commemoratur a Cicerone
 ad Fam. III, 8, 40: *cum castra haberem in agro Mopsuestiae*. Strab. XIV, 5, 49
 p. 676 Cas. Theopomp. ap. Photium Bibl. cod. 476 p. 420 b 40 Bk. Ptole-
 maeus Geogr. V, 7, 7 p. 900, 5. Hierocles Synecd. 705, 3. Apud Plinium
 (not. 3) simpliciter Μόψος vocatur, recentiore aetate nomen varias corruptelas
 expertum est, quas commemorat Forbiger Handbuch der alten Geographie
 II p. 285 not. 42. 3 Cf. Plinius Nat. hist. V, 94: *campi Alei, oppida*
Casypoionis, Mopsos liberum Pyramo impositum, Tyros, Zephyrium, Anchiata.

576 Lapis inventus in mediis parietinis oppidi Isaurorum,
 horae intervallo a vico hodierno *Hadschilar*. Edd. G. Radet et
 P. Paris Bull. de corr. Hell. IX (1885) p. 433 n. I. Ex apographo
 et ectypo suo J. R. Sterret Papers of the American school at
 Athens III p. 145 n. 190 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III
 p. 434 n. 290).

Γ(άιον) Ἐπρεῖλιον Πήγγιλλον | Λαβέριον Πρεῖσκον, προσβ(ευτήν)
 5 Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ || Ἀντωνείνου
 Εὐσεβοῦς, | π(ατρός) π(ατρίδος)¹, ἀντιστράτηγον ἐπαρχειῶν Κι-
 λικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας², ὀπατον³, Ἰσαυρέων⁴ | ἣ βουλῇ

Litterae ΑΠΣΩ. Iuxta hanc basin alia inventa est cum titulo eodem,
 nisi quod postrema verba ibi sunt [διὰ ἐπι]μελητοῦ Ἰέρακος τοῦ Φιλῆ|του
 τοῦ Α[ρσίου]. Cf. Sterret p. 144 n. 89. Cagnat not. 2. 4 Antoninus Pius
 (138—161 p. Chr. n.). 2 Cum Cilicia aliquamdiu cum Syria coniuncta
 fuisset, Hadrianus provinciam, quae a legato Augusti propraetore admini-
 straretur, restituit. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 388 not. 4.
 Isauria et Lycaonia, quae Amyntae regis fuerant, eo defuncto (25 a. Chr. n.)
 cum reliqua eius terra in Romanorum ditionem redactae partem provinciae
 Galatiae efficiebant, dum ab ea separatae cum Cilicia coniungerentur. Quod
 cum aliquando factum esse ex n. 578 innotuisset, ad Septimii Severi aetatem
 relatum est a Marquardt Röm. Staatsverw. I p. 388. Sed hic titulus docet,

10 καὶ ὁ δῆμος τὸν || ἐαυτῶν εὐεργέτην | διὰ ἐπιμελητοῦ Πασιών-
νος Καλλιμάχου.

iam Antonini Pii principatu hanc mutationem perfectam fuisse. Quare mihi quidem simplicissimum videtur statuere ipsum Hadrianum, cum Ciliciam provinciam imperatoriam restitueret, ei cum Cilicia Trachea etiam Isauriam et Lycaoniam adiunxisse. Ceterum praeter hos titulus etiam nummos huius coniunctionis testes cum titulo ΚΟΙΝΟC ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ (Mionnet III p. 634 n. 478) aetatem tulisse monet Marquardt. Scrupulum movet titulus Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 348 n. 5, 12. 13 Καρμινίου Ἀθηναγόρου, ἀνθυπάτου Λυκίας καὶ Πανφυλίας καὶ Ἰσαυρίας, ex quo editor M. Clerc collegit, Isauriam a Commodo cum Lycia et Pamphylia coniunctam sed iam a Septimio Severo Ciliciae praesidi redditam esse. 3 Suffectus anno incerto.

4 In nummis (Eckhel D. N. III p. 29. Mionnet III p. 534 n. 6. Suppl. VII p. 444 n. 2) oppidum Isaura μητρόπολις Ἰσαυρέων appellatur, de qua re monet Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 364 not. 5.

577 Cippus parvus marmoreus repertus Romae in Esquiliis, exstat ibidem in aedibus Conservatorum. Edd. W. Henzen Bullettino municip. III (1875) p. 98. C. I. L. VI, 2823. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 994 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 33 n. 72).

Διὶ Ὀλυβρί(φ)¹ | τοῦ Κιλίκων | ἔθνους² τῆς | λ(αμπροτάτης)
5 μ(ητροπόλεως) Ἀναζαρβέων³ Αὐρ(ήλιος) | Μᾶρκος στάτωρ⁴ |
εὐχῆς χάριν.

Litterae ΕΖΘΩ. Vs. 6 fin. Ω et Ρ ligatae. Verba Romano more singulis punctis dirimuntur.

1 Cf. Stephanus Byz. s. v. Ἀδανα· ἔστι δὲ ὁ Ἀδανος Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὅσταςος καὶ Σάνδης καὶ Κρόνος καὶ Πέα καὶ Ἰαπετὸς καὶ Ὀλυμπος. Quo loco quin non recte Salmasius Ὀλυμπος pro Ὀλυμπος emendaverit, nemo iam dubitabit postquam Kaibelius hunc titulum cum Stephani testimonio contulit.

2 Structura ea esse videtur, ut a dei nomine pendeat genetivus τῆς — μητροπόλεως Ἀναζαρβέων, a μητροπόλεως rursus τοῦ Κιλίκων ἔθνους. Incommodus sane verborum ordo, sed nullam video aliam interpretationem quae non multo maiores etiam molestias habeat.

3 Anazarba vel Anazarbus (v. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2104) oppidum in ea campi Ciliciae parte situm, quae maxime ad septentriones vergit, ad medium Pyrami fluminis cursum, hodie *Anavarxa*. Eam metropolin Ciliciae itemque liberam (αὐτόνομος, ἐλευθέρα) in nummis appellari observat Waddington ad Lebas Inscr. III, 1480. Cf. etiam miliarium Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 898: Ἀπὸ Ἀναζάρβου τῆς μητροπόλεως — καὶ β' νεωκόρου. Primo p. Chr. n. saeculo aliquantisper Καيسάρεια ἢ πρὸς Ἀναζάρβην nominata est (Plin. Nat. hist. V, 93 *Anazarbēni qui nunc Caesarea*. Ptolemaeus V, 7, 7 p. 900, 4) sed mox antiquum nomen

redii, nec quod Iustinianus ei imposuit Iustinianopolis diu mansit. Cf. Hirschfeld l. l. 4 Statores sunt officiales vel apparitores, quorum negotium est sistere homines, i. e. adducere ad magistratum aut iudicium. Maxime quidem in provinciarum administratione hoc ministrorum genus occurrit. Probe ab eis distinguendi stratores. Cf. n. 644, 5.

578 Tarsi Ciliciae in pariete balnei novi (*Jeni-hammam*) prope templum *Olu-djami*. Edd. Langlois Inscr. 46. Ex Gillet consulis Francogalli exemplo Ph. Lebas Journal de l'instruction publique mens. April. 1854. Lebas-Waddington Inscr. III, 1480. Omnium accuratissime ex Duchesnii apographo W. H. Waddington Bull. de corr. Hell. VII (1883) p. 282 n. 2 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 338 n. 880).

[Υπερ σωτηρίας καὶ αἰωνίου διαμονῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος [Μ(άρχου) Αἰρηλίου] | Σ(ε)ου(ήρ)ο¹ Ἀλεξάνδρου] Εὐσεβοῦς² Εὐτοχ³ || Ἀλεξανδριανῇ [Σεουηριανῇ] | Ἀντωνεινιανῇ [Ἀδριανῇ] | Τάρσος³, ἡ πρώτη καὶ μεγίστη | καὶ καλλίστη 10 μ[ητροπόλις] | τῶν γ' ἐπαρχειῶν⁴, [Κιλικίας], || Ἰσαυρίας, Λυκαο-

Litterae ΕΠΣ. 4 ΣΤΟΥΟΤΟ. Duchesne, cum Gillet rectius ΣΕΟΥ le-
gisset. Sed reliquis omnibus locis Duchesnii exemplum plenius et accuratius est, ut discrepantes antiquioris apographi lectiones enotare supervacaneum videatur. Ceterum alium titulum paene ad verbum consentientem cum hoc edidit Waddington Bull. de corr. Hell. VII 1883 p. 284 n. 1, ex quo nonnulla in hoc exemplo certius restitui licuit. 2 Alexandri Severi (222—235 p. Chr. n.) nomen certum est, cum quia in altero exemplo (not. 1) litterae initiales cognominis ΑΛΕ conservatae sunt, tum quod Tarsus hic nomen Ἀλεξανδριανῇ gerit. 3 Ex nummis, ut Waddington exposuit, discimus Tarsensium civitatem primo appellationem Ἀδριανῇ sibi imposuisse eamque usque ad Maximini Thracis principatum retinuisse. Deinde Commodi imperio accessisse Κομμοδιανῇ neque vero ultra eius necem mansisse. Quod contra Σεουηριανῇ Septimii Severi, Ἀντωνινιανῇ Caracallae aetate assumpta cum illo Ἀδριανῇ ad Maximini usque principatum mansisse. Per brevissimum Macrini principatum comparere Μακρινιανῇ, Elagabalo regnante omnia id genus cognomina aboleri, sed redire illa tria Alexandro imperante et novum accedere Ἀλεξανδριανῇ. Sed post huius mortem omnia in perpetuum abici. 4 Medium ex tribus adiectivis μεγίστη esse cum Waddington iam in commentario collectionis Lebasianae definite pronuntiasset, postea gemino titulo Tarsensi invento (cf. not. 1) luculentissime comprobatur est; nam ibi v. 4. 5 integra exstant ἡ πρώτη καὶ μεγίστη καὶ καλλίστη. Litteras A. M. K, quae inde a Caracallae principatu legerentur in nummis Tarsensium et Anazarbensium (n. 577³), haec ipsa adiectiva significare perspexit

νίας [προκα]θεζομένη⁵ καὶ β' νεωκόρ[ος⁶,] | μόνη τεττειμημένη
 δημ[ι]ουργαίς⁷ τε καὶ κιλικαρχί[αις⁸] | ἐπαρχικῶν⁹ καὶ ἐλευ-
 15 θέρῳ κ[οι]νοβουλίῳ¹⁰ καὶ ἐτέραις πλε[ι]σταῖς καὶ μεγίσταις καὶ
 ἐξαίρετοις δωρεαῖς.

W. Ceterum de coniunctione trium provinciarum cf. n. 576². Et illic et in titulo Tarsensi Bull. VII p. 284 n. 4, 7 tria nomina integra exstant, qua re hic comprobatur Waddingtoni supplementum [Κιλικίας]. 5 Hoc participio oppidum caput provinciae esse enuntiatur, cuius rei Waddington testimonium attulit ex Vita S. Theclae a Basilio, Seleuciae ad Calycadnum episcopo, conscripta hoc: πόλις δέ ἐστι Σελεύκεια τῶν τῆς ἐφ' ἡς ὀρίων ἐν προσιμίῳ καί-
 μένη, προσεδρεύουσα δὲ καὶ προκαθεζομένη πάσης Ἰσαυρίδος πόλεως. Primo de singulis hominibus pro προσεδρεύειν usurpari coeptum est verbum, ut Papers of the American school of Athens III p. 408 n. 600, 9 sqq. ἀγωνο[θε]τοῦντος [κα]ὶ προκαθε[ζ]ομένου διὰ βίου καὶ γέ[ν]ους Κλ(αυδίου) Τρε[βωνιανοῦ]. De oppido, ut hic, legitur Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 342 n. 898: ἀπὸ Ἀναζάρ-
 βου | [τ]ῇ[ς] μητροπόλεως | τῶν γ' ἐπαρχικῶν προκαθεζομένης καὶ | β' νεωκόρου. Enuntiati structuram commodissime sic expedit, ut genetivum τῶν γ' ἐπαρχικῶν a μητρόπολις, nomina propria Κιλικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας vero a προκαθεζομένη pendere statuas. 6 Prima neocoria Tarsensium notatur in nummis Hadriani cum effigie Antinoi, altera in nummis Commodi principatu cuspis. W. 7 Magistratus publicos Tarsensium δημιουργοὺς fuisse etiam Dio Chrysostomus tradit XXXIV, 31 (I p. 324, 21 v. Arnim) καὶ ἢ τις γυμνασιάρχος, ἢ δημιουργός τις. 8 Praesides concilii provincialis Ciliciae eosdemque sacerdotes Augustorum eligi homines nobilissimos (not. 9) etiam ad honorem Tarsensium pertinebat, quia ibi concilium provinciale (not. 10) sedem habebat. Voce κιλικαρχία enim officium asiarchiae (n. 498³), bithyniarchiae (n. 528, 10), pontarchiae (n. 529, 6), galatarchiae (n. 542, 2), lyciarchiae (n. 556, 2), phoenicarchiae (n. 596, 2), armeniararchiae (n. 652, 5. 6) simile significari et a Waddingtono observatur et omnino omnium certissimum est. 9 Cum antiquitus ΕΣΤΑΡΧΙΚΩΝ lectum esset idque Waddingtonus in (ὁ)πα(τ)ικῶν mutandum censuisset et hoc titulo a Duchesnio accuratius exscripto et illo gemino (not. 4) eruto de ἐπαρχικῶν nihil dubii relinquitur, idque recte interpretatur Waddington. Etenim homines sunt functi officio praefecti (ἐπαρχοί). Qui cum inter nobilissimos ordinis equestris homines essent, incolae provinciae eiusmodi homines non aspernari honores provinciales et municipales magnopere laetabantur. 10 Cf. n. 490, 12. 528, 3. 568, 11, unde apparet κοινοβούλιον esse concilium provinciae. Id ἐλεύθερον appellari, quia sua sponte convenire et deliberare ei liceret neque venia a praeside provinciae data opus esset, adnotavit Waddington. Quod hoc quoque quasi donum quoddam quo civitas Tarsensium affecta sit praedicatur, nihil miri habet, siquidem re vera permultum Tarsensium interfuisse consentaneum est, apud se potissimum hos conventus haberi. Similiter de conventu iuridico a Caracalla Thyatiris constituto dicitur n. 517, 6 ὁπότε ἐδω[ρ]ήσατο τῇ πατρίδι ἡμῶν [τ]ὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν.

579 Tribus fere miliariis Anglicis a Canygelide oppido Ciliciae occidentalis sito inter *Kixil-Oren* et *Kixil-Bagh*, repertae sunt reliquiae templi antiqui, cuius in muro, iuxta ipsum cellae introitum a dextra, titulus exstat, quem ex Th. Bentii ectypo ed. E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 332 n. 42 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 335 n. 864).

Ἐδοξεν¹· ἐάν τις | εὐρεθῇ Κιλικίῳ μέτρω μετρῶν, ἀποδώσει
5 (ε)ἰς τὸν φύσχωρον δηνάρια εἴκοσι | πέντε. μετρεῖν δὲ | μέτροις
οἷς ἡ πόλις² νομιτεύε(αι)³.

Litterae ΑΕΘΣ(ΞΙ)ΠCΩ. 4 Decretum civitatis hoc esse perspexit Hicks, etsi mireris dativum omitti; neque ea de re dubitari licet quia v. 4. 5 praecipitur ut multa in fiscum Caesaris redigatur. 2 Editor hic praecipi sibi persuasit ut mensuris Romanis utantur cives. Quae opinio etsi primo aspectu arridet, tamen si accuratius perpendas ferri vix poterit. Nam quo pacto in decreto municipali, quale hoc esse etiam Hicksius persuasum habet, in illa regione et illa aetate Roma simpliciter ἡ πόλις appellari potuerit, non video. Neque Romanos a populis subditis exegisse ut pondera mensurasque Romanas adoptarent, H. concedit provocans ad Th. Mommseni Röm. Staatsrecht III, 4 p. 758 not. 2. Quare facere non possum quin ἡ πόλις ad civitatem referam, cuius hoc decretum est. Nam etiam in eadem provincia singulos populos diversis mensuris uti consuevisse locus Epiphani de medimnis Salaminiorum et Paphiorum (p. 264 Hultsch) a Mommseno allatus docet. 3 ΕΤΕ lapis. De verbo cf. n. 339²². Ceterum et in illo titulo et in papyris Aegyptiis quos attuli passivum de ipsis nummis usurpatur, ita ut de urbe potius νομιτεύει expectes. Sed hoc sermonis discrimen ad temporis potissimum intervallum, fortasse etiam ad regionum differentiam, redire videtur.

580 In loco qui vocatur *Chok-Oren*, in littore Ciliciae occidentalis, fere quinque miliariis Anglicis a *Ghorghos* meridiem versus. Ed. Beaufort Karaman. p. 230 (ed. sec. p. 239). Inde et ex schedis Muelleri Beaufortianis J. Franz C. I. G. 4430. Plenius et accuratius ex ectypo ab J. Th. Bentio confecto E. L. Hicks Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 258 n. 34. Cf. quae disputavit Letronne Journal des savants Jul. 1849 n. 390 sq.

Ἐπὶ τῆς βασιλ(ε)ίας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν | Οὐαλεντινιανοῦ καὶ
Οὐάλεντος καὶ Γρατιανοῦ(δ) | τῶν αἰωνίων Αἰγούστων¹ | Φλ(ά-

Litterae ΑΘΞΠCΨΥW. 4 A. 367—375 p. Chr. n.

5 βιος) Οὐράνιος, ὁ λαμπρότατος ἄρχων || τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας²,
τὸν τόπον | τοῦ Κορασίου³, πρότερον ἀγνοούμενον | καὶ ἔρημον
ὄντα, ἐξ οἰκ(ε)ίων⁴ ἐπινοιών | εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ἤγαγεν ἐκ
θεμελίων | ἅπαν τὸ ἔργον κατασκευάσας.

2 Isauria cum prioribus principatus temporibus Galatiae, inde ab Hadriani aetate Ciliciae adiuncta fuisset (n. 576²), nova imperii divisione a Diocletiano instituta provincia facta est. Sed praeter mediterraneam et montuosam regionem quam Isauri incolebant etiam partem orae Ciliciae occidentalis in ea provincia fuisse apparet ex Hierocle, qui cum Synecd. p. 708, 1 indicem ἐπαρχία Ἰσαυρίας ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις καὶ habeat, inter has urbes v. 4 Ἀνεμούριον oppidum ad promunturium eiusdem nominis in Ciliciae littore situm recenset, itemque v. 2 Σελεύχεια μητρόπολις. Prope quam urbem (v. not. 3) situs erat locus de quo hic dicitur. 3 Cf. Steph. Byz. Ψευδοκοράσιον, αἰγιαλὸς μέγας μετὰ τὸν Κωρύκον [καὶ] τῆς Σελευκείας τῆς παρ' Ἰσαύροις (not. 2). Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῃ τῶν Γεωγραφουμένων παραλλάξαντι δὲ ταύτην αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταδίων τριῶν, μηνοειδῆς καὶ ὕψους, καλούμενος Ψευδοκοράσιον. Quo nomen cum ψεῦδος compositum spectet, obscurum est. Sed id ex titulo apparet, fuisse quondam in illo littore delubrum Proserpinae, sed id non modo deletum esse, sed adeo locum quo situm esset plane in oblivionem venisse. Quem aedificio de integro exstructo exornavit Flavius Uranius, id quod in praeside qui provinciam administravit auspiciis imperatorum Christianorum, sane memorabile est. Κοράσιον pro antiquiore Κόρειον natum videtur ex similitudine aliorum eiusmodi nominum, ut Ἀφροδίσιον, Ἀρτεμίσιον, in quibus sibila ex finali stirpis consona nata est. 4 ΟΙΚΙΩΝ. Emendavit Hicks. Franzius, qui οἰκίων retinuit, quomodo verba tituli interpretatus sit, non intellego. Manifesto significant 'sua ipsius consilia secutus', 'sua sponte'.

6. Cyprus.

581 In loco *Kuklia* insulae Cypri, ubi fuit delubrum Veneris Paphiae, in ecclesia semiruta S. Epiphani ad aram. Post alios ed. Boeckh C. I. G. 2629 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 356 n. 939). Cf. quae adnotavit E. Oberhummer Sitzungsber. der Kgl. Akademie zu München 1888 p. 325.

Μαρκίαι¹ Φιλίππου² θυγατρί, ἀνεψιᾷ | Καίσαρος θεοῦ Σε-

Litterae ΑΘΞΣ. 1 Praedicatur ab Ovidio Fast. VI, 803 sq., commemoratur in titulis servorum C. I. Lat. VI, 7884, 1. 9298 a, 2. 9534, 2. 23322, 1. 4, quae testimonia attulit H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 340 n. 184. 2 L. Marcius Philippus cos. 38 a. Chr. n. suffectus cum P. Cornelio Scipione

βαστοῦ³, γυναίκα | Παύλου Φαβίου Μαξίμου⁴, Σεβαστῆς | Πά-
φου⁵ ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

(C. I. Lat. I² p. 65), qui ex Hispania triumphavit anno 33 a. Chr. n. (Fasti triumphales C. I. Lat. I² p. 77), aede Herculis Musarum (Sueton. Aug. 29. Ovid. Fast. VI, 804. Tac. Ann. III, 72) et porticu, quae ipsius nomine appellari solebat (Plin. Nat. hist. XXXV, 66. 144. 144. Martial. V, 49, 42) exstructis nobilis; cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 338 n. 173. ³ Cf. Ovid. Fast. VI, 809: *nupta fuit quondam matertera Caesaris illi* (Philippo). Fuit igitur Philippi cos. 38 a. Chr. n. uxor, Marciae mater, soror germana Atiae illius, quae primum C. Octavio nupta Augustum pepererat, deinde altero matrimonio cum L. Marcio Philippo coniuncta erat. Hunc Augusti vitricum sane probabile est patrem illius minoris L. Marcii Philippi fuisse, sed apparet hunc non materteram suam in matrimonium duxisse; immo ipsum ex alio priore Philippi maioris matrimonio procreatum fuisse consentaneum est. ⁴ Cf. Tac. Ann. I, 5: *quippe rumor incesserat paucos ante menses Augustum electis consiliis et comite uno Fabio Maximo Planasiam vectum ad visendum Agrippam; multas illuc utrimque lacrimas et signa caritatis spemque ex eo fore ut iuvenis penatibus avi redderetur. Quod Maximum uxori Marciae aperuisse, illam Liviae; gnarum id Caesari, neque multo post extincto Maximo, dubium, an quaesita morte, auditos in funere eius Marciae gemitus semet incusantis, quod causa exitii marito fuisset.* De ipso Paullo Fabio Maximo cos. 44 a. Chr. n. cf. n. 458³⁴. ⁵ Cognomen urbi impositum anno 45 a. Chr. n. Waddington et Oberhummer observaverunt allato Cass. Dion. LIV, 23, 7: τότε δὲ (Augustus) πόλεις ἐν τε τῇ Γαλατίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ συχνὰς ἀπώκισε, καὶ Κυζικηνοῖς τὴν ἐλευθερίαν ἀπέδωκε, Παφίοις τε σεισμῷ πονήσασιν καὶ χρεήματα ἐχαρίσατο καὶ τὴν πόλιν Ἀύγουστον καλεῖν κατὰ δόγμα ἐπέτρεψε. Praeter hunc titulum Σεβαστῆ Πάφος etiam ap. Oberh. p. 324 n. 13 et Lebas-Waddington Inscr. III, 2792, 4 est; postea Σεβαστῆ Κλαυδία Φλαουία appellatur Lebas-Waddington Inscr. III, 2785, 5. 2806, 26.

582 In aversa parte basis, quae in fronte habet alium titulum antiquiorem. Litterae paene evanidae. Ed. H. A. Tubbs Journal of Hell. stud. XII (1894) p. 195 n. 53 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 368 n. 994). Cf. Journ. of Hell. stud. XII p. 148.

Ἡ πόλις | Ὑλλων Ὑλλου, γυμνασιαρχήσαντα προῖτα¹ L. λγ'²

Litterarum formae, quantum quidem in scriptura quae paene tota evanuit cognoscere licet, volgares praeter ΠΣ et semel (v. 6 sub finem) Ρ pro Ρ. ¹ Cf. n. 479⁹. ² Aeram provinciae Cypri agnoscunt primi editores. Atque ad hunc quidem titulum adnotant, numerari annos a provincia ab Augusto restituta et senatui tradita, ita ut hic titulus anno 44 p. Chr. vindicandus sit, qua in re Cagnatus eis assensus est. Quod contra ad titulum

5 καὶ | ἀρχιερευσάμενον τῆς || Κύπρου τοῦ Σεβαστοῦ | θεοῦ Καί-
σαρος³.

Journ. of Hell. stud. XII p. 494 n. 44, 4 ambigere se fatentur, utrum nonus qui illic habetur annus a prima provinciae Romanae origine (55 a. Chr.) an ab illo Augusti instituto numerandus sit, ita ut aut 47 aut 44 a. Chr. n. incisus sit titulus. Item de hoc inter annos 23 a. Chr. et 44 p. Chr. dubius haerere debebat, si omnino illud de aera Cypriorum (aut Paphiorum, ut vult Cagnat ad Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 358 n. 950, 12 not. 2) recte se haberet. At non ita est; immo Romanorum principatu in Cypro nusquam comparet aerae provincialis vel tenuissimum vestigium, sed ut Aegyptii, quorum sub regibus per aliquot saecula fuerant, annos imperatorum numeraverunt. Habemus Tiberii annum sextumdecimum infra n. 583, 45, Claudii vel Neronis vel Vespasiani octavum Lebas-Waddington Inscr. III, 2804, 12 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 358 n. 950), Claudii decimum Lebas-Waddington 2823, 1 (Inscr. Gr. ad r. Rom. p. III p. 364 n. 974), Traiani tertium Lebas-Waddington 2755, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 366 n. 987), Septimii Severi septimum Lebas-Waddington 2806, 26 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 967). Sed etiam illos titulos, qui non definite anni numero adiungunt imperatoris nomen (τὸ πρῶτον ἔτος Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 476 n. 4, 3. Lδ' ibid. p. 474 n. (4), 1. τὸ ἔκτον [ἔτος] Lebas-Waddington 2785, 7 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 355 n. 937) τὸ θ' L Journ. of Hell. stud. XII 1894 p. 494 n. 44, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 993). ἔτους ιβ' C. I. G. 2632 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 363 n. 974), 7. L ιδ' Journ. of Hell. st. XII p. 478 n. 8, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 367 n. 992), eadem ratione interpretandos esse facile est demonstratu. Nam primum quidem plerique ex eis, ut ex illis prioribus, etiam alio nomine contra reliquarum provinciarum consuetudinem cum Aegypto more consentiunt, signo L pro nomine ἔτος usurpato. Deinde vero, si aeram hic haberemus, quo tandem pacto factum esse credibile est, ut nullus annus quartodecimo recentior hic reperiretur, praesertim cum nonnulli ex his titulis manifesto semisaeculo aut adeo maiore temporis intervallo a provincia et instituta et ab Augusto instaurata distent? Quod quoniam certum est, hunc titulum trigesimo tertio imperatoris cuiuspiam anno incisum esse, simul apparet neminem praeter Augustum in censum venire, quia nemo eum annorum imperii numerum attigit. Anno igitur 4 p. Chr. n. Hyllus gymnasiarcha fuit eoque officio peracto huius monumenti honore affectus est. 3 Titulum Augusto superstitite scriptum, de qua re editores primi etiam dubitanter locuti sunt, iam certissima ratione demonstratum est (not. 3). Quo tempore θεόν appellari principem sane severae legi titulorum Latinorum non est accommodatum. Sed Graecos hac in re minus diligentes fuisse constat, ac ne sic quidem plane idem est appellationis genus, atque in mortuo. Nam is quidem simpliciter θεὸς Σεβαστός (*Divus Augustus*) vocatur, cum hic et ordo duorum vocabulorum inversus sit et tertium accedat Καῖσαρ. Eandem appellationem habes apud Lebas-Waddington Inscr. III 2772 (Lapethi): Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος.

583. Basis lapidis asbesti inventa anno 1861 in insula Cypro inter rudera Lapethi veteris. Ed. Demetrius Pieridis Έφ. ἀρχ. περίοδος β' n. 227, tab. XXXVII. Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2773 (Palma di Cesnola Cyprus p. 449 n. 15. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 354 n. 933).

Τιβερίῳ Καίσαρι Σεβαστῶι θεῶι, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱῶι, | αὐτο-
κράτορι, ἀρχιερεῖ μεγίστῳι, δημαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ λα' 1,
ἐπὶ Λευκίου Ἀξίου Νάσωνος ἀνθυπάτου 2 καὶ Μάρκου | Ἐτρε-
λίου Λουπέρκου πρεσβευτοῦ καὶ Γαῖου Φλαβίου Φίγλου τα-
5 μίαι 3 || Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ, ὁ ἐνγενικὸς 3 ἱερεὺς
τοῦ | ἐν τῷ γυμνασίῳι κατεσκευασμένου ὑπὸ αὐτοῦ ἐκ τοῦ
ιδίου 4 | Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος,
ὁ φιλόπατρις | καὶ πανάρετος καὶ δωρεάν καὶ αὐθαίρετος 5
γυμnasiάρχος καὶ | ἱερεὺς τῶν ἐν γυμνασίῳι θεῶν 6, κατεσκευ-
10 ασεν τὸν ναὸν καὶ || τὸ ἄγαλμα ἰδίῳι ἀναλώμασιν τῷ αὐτοῦ
θεῶι 7, ἐφηβαρχοῦντος | Διονυσίου τοῦ Διονυσίου τοῦ καὶ Ἀπολ-
λοδότου φιλοκαίσαρος. | Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ καθιέ-
ρωσεν, συνκαθιεροῦντος | καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀδράστου φιλο-
καίσαρος, τοῦ καὶ αὐτοῦ δωρεάν | καὶ αὐθαίρετου γυμnasiάρχου
15 τῶν παίδων, τῇ γενεσίῳ || Τιβερίου L ις', Ἀπογονικοῦ κδ' 8.

Litterae ΑΘΞΠΣΩ. Hastae extremae apicibus ornatae. Expressi Waddingtoni exemplum, a quo Pieridis non discrepat nisi in paucissimis iisdemque levissimis rebus quas singillatim enotare non attinet. 4 Anno 29/30 p. Chr. n., qui idem est sextus decimus principatus Tiberii (v. 15). De die cf. not. 8. 2 Neque hic proconsul neque qui deinceps commemorantur legatus et quaestor aliunde noti. 3 Significari videtur sacerdotium ab Adraсто constitutum ea condicione, ut primum quidem ipse id gereret, deinde vero in illius progenie hereditarium esset. 4 Cf. n. 476 5. 5 Gratis (δωρεάν) gymnasiarchiam gessisse, i. e. praecipue oleum eis qui in gymnasio exercerentur suis impensis praebuisse magna laus est neque infrequens in titulis. Cf. n. 479 9. 10. Hic altera accedit quod non exspectaverit, dum a civitate rogaretur, sed ultro munificentiam populo obtulerit (αὐθαίρετος). 6 Mercurii et Herculis. 7 Tiberio Caesari. Cf. n. 495, 3. 4 τὸν ἑαυτοῦ θεὸν καὶ εὐεργέτην. De scriptura αὐτοῦ cf. Meisterhans-Schwyzzer Grammatik der att. Inscr. 3 p. 61 not. 546. p. 454 not. 1318. E. Schweizer Grammatik der pergamen. Inscr. p. 94 not. 4. 8 Apogonicus secundus est mensis fastorum provincialium Cypri, quorum annus a die natali Augusti incipit, pertinens ille quidem a vigesimo quarto mensis Octobris die ad vigesimum alterum mensis Novembris (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 427). Itaque deducimur in sextumdecimum diem mensis Novembris, quem re vera Tiberii Caesaris natalem esse aliunde constat. Cf. Sueton.

Tib. 5. Cassius Dio LVII, 48, 2. Waddington. Idem observat Epiphanium, Salaminis Cypri episcopum saeculo p. Chr. n. quarto, adv. haer. LI, 24, ubi Apogonici diem sextumdecimum eundem cum octavo m. Novembris indicet, eandem plane quae in hemerologio apud Idelerum sit fastorum Cypriorum rationem sequi.

584 Fragmentum tabulae marmoreae inventum Citii (*Larnaka*), unde Vogüéi dono Parisios in museum publicum (*Louvre*) pervenit. Ed. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2726 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 365 n. 979).

Τι(βέριος) Κλαύδιος Ἰοῦνκος¹ | ἀνθύπατος λέγει·² | Φιλοδώρου
5 τὴν εἰς τὴν πατρίδα φιλοτειμίαν καὶ δι' ὧν ἔκπαλαι αὐτὴν
εὐεργέ[τησεν -----]

Litterae ΛΔΘΘΠCΩ. Vs. 4 post TI puncto distinguitur. ¹ Recte E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 383 n. 729 hunc a reliquis hominibus notis, quibus *Iuncus* cognomen fuerit, distinguit. Nam consul suffectus anni 127 p. Chr. n., ad quem Waddingtonus hoc edictum rettulerat, Aemilius Iuncus fuit. Cf. n. 587, 6. ² Sollennis formula in edictis cum imperatorum tum magistratuum. Cf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht I³ p. 205 not. 4.

585 Basis marmoris caerulei; angulus sinister superior fractus. In delubro Veneris Paphiae. Edd. E. A. Gardner, D. G. Hogarth, M. R. James Journal of Hell. stud. IV (1888) p. 437 n. 40 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 364 n. 962).

Ἀφ[ροδ]ι[τη] Παφία | [τὸ] κοινὸν Κυπρίων | Ἀπολλωνίαν Κρα-
τεροῦ καὶ τὸν ταύτης ἄνδρα | Πατροκλέα Πακροκλέους, τοὺς
5 κτίστας τοῦ || Τυχαιου¹ καὶ ἀρχιερεῖς διὰ βίου τῆς Τύχης² |

Litterae ΠCΩ. ¹ Hoc τεμενικόν, legitime formatum illud quidem ut Ἀθήναιον, Ἑρμαῖον, Νύμφαιον, cum unum Μουσεῖον diversam rationem sequatur, redit in titulo Cilicio Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 264 n. 54 et apud scriptores Nicolaum rhetora (Rhet. Gr. I p. 408, 44) et Cassium Dionem, qui eo XLIII, 24, 4. L, 40, 2 de aede Fortunae Romana utitur. Etiam Τύχαιον ὄρος apud Stephanum Byz. s. v. Τύχη ab eiusmodi delubro nomen habuisse videtur ex more in promunturiis potissimum usitato. ² Cum iam Pindarus ap. Pausaniam IV, 30, 6 et Plutarchum de fort. Rom. 40 p. 322 C (τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιτηνὸν καὶ 'φερéπολιν' τῆς 'Ρώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον) urbes Fortunae deae cordi esse

τῆς μητροπόλεως Πάφου³, ὑπὲρ τῆς (ε)ἰς τὴν | ἐπαρχείαν φι-
λοτειμίας καὶ τῆς πρὸς τὴν | πατρίδα εὐνοίας χάριν⁴.

praedicasset, Macedonum magisque etiam Romanorum aetate per omnes hominum Graecorum civitates propagata sunt sacra, quibus suam quisque populus Fortunam venerabatur. Qua in re indicanda perfrequentius nomen proprium oppidi adiungitur, ut [Τύχη] Θάσου Syll.² 788, 2. 3. Μεγάλη Τύχη Μουλήνης Inscr. Gr. ins. II p. 70 n. 270. Τύχη Ῥώμης. Δὲ Κ[απε]τωλίου. Τύχη Στρατον[ικίας]. Τύχη Ἀντισοχ[είας] Bull. de corr. Hell. XII 1888 p. 272 n. 58, 2. Alibi appellativo utuntur, ut ἱερέα Τύχης τῆς πόλεως διὰ βίου (Selgae) Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 155 n. 382, 8. 9. Memorabile est, in Opramoae titulo Inscr. III p. 290 n. 739, XIX, 18 legi ἀνέστησεν δὲ καὶ ἄγαλμα Τυχοπόλεως κεχρυσωμένων, ubi manifesto Τυχοπόλις pro Τύχη τῆς πόλεως dicitur, in quo nomine ordo stirpium ex quibus compositum est non minus cum antiqua et legitima sermonis ratione pugnat quam in δναγρος ex ὄνος ἄγριος et ἵπποπόταμος ex ἵππος ποτάμιος nato. Sed manifesto eadem dea, quae in titulis quos attuli Stratonicensi et Selgensi harum civitatum esse praedicatur, Bull. XII p. 272 n. 59, 3 (Stratoniceae). Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 156 n. 383, 8. 9 (Selgae) simpliciter Τύχη audit, itemque Philostratus quidem Vit. soph. II, 1, 5 dicit τὸ δὲ ἐπὶ θάτερα τοῦ σταδίου νεὼς ἐπέχει Τύχης καὶ ἄγαλμα ἐλεφάντινον ὡς κυβερνώσης πάντα, at Syll.² 397, 4 sqq. legitur ἱερασαμένην πρῶτην τῆς Τύχης τῆς πόλεως, cum tamen manifesto utrobique de eisdem sacris ab Herode Attico institutis dicatur (cf. illic not. 3). Quae cum ita sint, pleraque delubra quae in titulis vel apud scriptores simpliciter Τύχης esse dicuntur, non tam ad illam omnium rerum humanarum dominam quam ad huius potissimum urbis populiue Fortunam referenda existimo, ut Bull. XIII 1889 p. 488 n. 3, 17. 18 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 316 n. 800, Syllii Pamphyliae) ἥτις κατεσκευάσθη — καὶ τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἀκρελεφάντινον ἐπίχρυσον. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 290 n. 739, XIX, 3 [Ῥο]διαπολεϊτῶν δὲ τῇ πόλει (Ῥωρησάμενον) με[τ]ὰ [πᾶσ]αν ἀρχὴν καὶ φιλοτειμίαν δύο να[οὺς] Τύχης καὶ Νεμέσεως, et quae apud Preller-Robert Gr. Myth. I p. 540 not. 3 afferuntur de Fortunae sacris Argivis, Eleis, Sicyoniis, Smyrnaeis, Thebanis. De antiquioribus quibusdam sane dubitaveris, an latius patuerit numinis vis, ut de illo Syracusano apud Cic. in Verr. IV, 53, 119, si modo unquam fuit (cf. Lupus Die Stadt Syrakus im Alterthum p. 110). 3 Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 355 n. 937, 5 [Σε]β[αστῆ] Κλ[αυδία] Φλ[αυία] Πάφος [τῇ ἱερᾷ μητρόπο]λιν τῶν κατὰ Κύ[προν] πόλεων]. Eadem fuerunt p. 357 n. 947, 3. p. 362 n. 967, 24. 4 Si φιλοτειμίας ab ὑπέρ, εὐνοίας vero a χάριν pendere statuas, perquam inepta fuerit haec particularum idem significantium vicissitudo. Quare nescio an praestet utrumque genetivum ad praepositionem ὑπέρ referre, χάριν vero absolute 'gratiae referendae causa' interpretari, ut n. 539, 9. Cf. ibi not. 2.

7. Syria.

a. Syria Phoenice et Palaestina.

586 In insula Arado. Ex schedis Iulii de Bertow ed. Secchi Iscrizioni Greche trovate in Arado p. 30 n. V (J. Franz C. I. G. III Add. p. 1178 n. 4536 f.). W. M. Thompson Tour from Beirût to Aleppo 1845 in Bibliotheca sacra and theological Review V 1848 p. 253. Cf. quae de titulo disputaverunt Th. Mommsen *Hermae* XIX p. 644 sqq. O. Hirschfeld *Mitth. des arch. Instituts Röm. Abt. II* 1887 p. 152. P. von Rohden *Prosopographia imp. Rom.* III p. 54 p. 373.

[Ἀραδίῳ] ἡ βουλ[ὴ καὶ ὁ δῆμος | Γάϊον Πλ]ίνιον¹ Σεκοῦν-
[δον, | ἔπαρ]χον σπείρης [Θ]ρακῶν | πρ[ώτης]², ἔπαρχον<ν>
5 (ε)[Ἰλ]ης || Βατάου]ων³, ἀντεπίτρο[πον⁴ Τιβε]ρίου Ἰουλίου Ἀλ[ε]-

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo apographo fides habenda est. Thompsoni exemplum, cuius discrepantes lectiones cum Mommseno communicavit S. Brandt, non ex ipso lapide exceptum est, sed ex Bertowiano ita transcriptum ut duobus locis neglegentia aliquid mutaretur: vs. 4 ΒΟΥΛΗ B., ΒΟΥΛΗ Th. v. 5 ΩΝΑΝΤΕΠΙΤΡΟ B., ΙΝΑΝΤΕΠΙΤΡΟ Th. 1 Supplevit Mommsen, cum C. Plinium natu maiorem (23—79 p. Chr. n.) agnosceret. Dubiam esse hanc coniecturam pronuntiaverunt Hirschfeld et Rohden, argumentis non allatis, sed utique perquam probabilis est. 2 De cohorte I Thracum cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa IV, 1 p. 335 sqq., qui monet in titulis et diplomatis militaribus eam tam frequenter tamque diversis locis occurrere, ut plures uno eodemque tempore eundem numerum idemque nomen gessisse in propatulo esset. Cum Plinium in Germania militasse constet (not. 3), maxime probabile est aut cohortem I Thracum c. R. Germanicam, quae tum ad Rhenum tendebat (cf. Cichorius l. l.), aut eam quae in Germania inferiore stationem habebat (Cichorius p. 338) hic innui. De praefectura cohortis nihil definite traditum est, sed *equestribus militibus industrie functum* Plinium narrat vita Suetoniana. 3 ΕΠΑΡΧΟΝΝΘ apographo. Emendavit et supplevit Mommsen. Θ lenissimo errore pro Ε lectum, Ν vero ab ipso lapicida nisi fallor geminatum, ut n. 201, 24 et eis locis, quos ibi attuli not. 34. Batavorum potissimum nomen reponendum esse minime certum videtur Mommseno. Praefectum alae fuisse avunculum refert Plinius minor Ep. III, 5, 3, in Germania militasse § 4. Ipse se Chaucorum terram adiisse testatur Nat. hist. XVI, 2, unde homines docti probabiliter collegerunt eum Domitii Corbulonis adversus illam gentem expeditioni (Tac. Ann. XI, 48) anno 47 p. Chr. interfuisse. Sed haec omnia de Germanica Plinii militia utrum ad cohortis an ad alae praefecturam an ad utramque spectent, in medio relinquendum est. 4 Voci ἀντεπίτροπος Latine non tam *subprocurator* quam *vice procuratoris* respondisse conicit Mommsen. At in titulo Ephesio bilingui n. 480, 5 Graecum exemplum ἀντεπίτροπος

ξ[άνδρου⁵ | ἐπ]άρχου [τ]οῦ Ἰουδαί[χοῦ στρατοῦ⁶, | ἐπ[ίτ]ροπον
 10 Συρ[ίας⁷, ἐπαρχὸν ἐν | Αἰγύπτ]ωι⁸ λεγεῶνος εἰκοστῆς || δευτέ-
 ρας]⁹.

habet, Latinum *subprocurator*. Adiutor et vicarius Ti. Iulii Alexandri (not. 5. 6) fuit Plinius bello Iudaico, quo manifesto spectat Nat. hist. praef. § 3, ubi Titum alloquens exclamat *et nobis quidem qualis in castrensi contubernio!* M. 5 Cf. n. 669, 2. 3 cum notis. Prosopographia imp. Rom. II p. 164 n. 92. 6 Supplevit Mommsen, cum Franzius de procuratoris officio, quo Alexander anno 46 p. Chr. n. functus erat (Iosephus Ant. XX, 400. Bell. II, 220. 309), cogitans τοῦ Ἰουδαί[χοῦ ἔθνους] restituisset. Si quando bellum gerendum erat maiore exercitu, cui non ipse princeps, sed homo senatorii ordinis praeerat, imperatores ei adiunxisse equitem Romanum rei militaris peritum, qui eum simul adiuvaret et observaret, et ex hoc titulo apparet et ex narratione Iosephi, ubi is de ratione inter Titum Caesarem et Tiberium Alexandrum verba facit. Cf. Bell. V, 46 Τιβέριος Ἀλέξανδρος — τότε — τῶν στρατευμάτων ἀρχων. VI, 237 Τιβερίου τε Ἀλεξάνδρου τοῦ πάντων τῶν στρατευμάτων ἐπαρχόντος, ubi in usu verbi compositi fortasse memoria appellationis ἐπαρχος (*praefectus*), quam hic habemus, valuit. Nec aliter accipiendum, quod eundem Ti. Alexandrum Tacitus Ann. XV, 28, cum Corbulo contra Parthos mitteretur anno 63 p. Chr. n., *ministerium bello datum* a Nerone refert. Mommsen Eph. epigr. V p. 578. 7 Procuraciones splendidissimas gessisse Plinium in vita Suetoniana legitur, unam ex eis Hispaniensem fuisse Plinius minor testatur (Ep. III, 5, 17 *cum procuraret in Hispania*). Sed nec haec nec ulla alia praeter Syriacam hic commemoratur. Qua observatione cave abutaris ad Mommseni titulum ad Plinium referentis sententiam refutandam. Nam sive Plinius fuit sive alius qui huius tituli honore afficitur, utique incredibile est eum nulla functum esse procuratione provinciali praeter illam quae omnium nobilissima erat, ita ut C. I. Lat. III, 6034, 4 quasi fastigium columnae sit longae seriei officiorum equestrium. Omissum igitur hic esse maiorem minoremve eius generis magistratum numerum apparet. 8 Supplevit Mommsen; nam hoc loco alium ac praefecti legionis gradum scriptum non fuisse certum est. Atqui legiones tum temporis in universum quidem senatorii ordinis legatis parebant, sed eas quae in Aegypto collocatae erant, quippe quam ne intrare quidem liceret senatori (Tac. Ann. II, 59), praefecti equestris ordinis ducebant. 9 Supplevit Mommsen. Praeter duoetvice-simam Deiotarianam in censum venit tertia Cyrenaica. Nam hae duae tum in Aegypto stationem habebant. Cf. n. 205¹. Sed littera initialis servata suadet ut illam potius intellegamus.

587 Basis marmoris Pentelici inventa in arce Athenarum orientem versus a Parthenone. Edd. Pittakis Ἐφ. ἀρχ. 363. C. Bursian Ber. der sächs. Ges. der Wissensch. 1860 p. 248. Ex Koehleri collatione W. Dittenberger C. I. A. III, 622. Cf. Ephemeris epigr. I p. 245.

Τριπολιτῶν τῆς | Φοινείκης¹, τῆς ἱερᾶς καὶ ἀ|σούλου καὶ
 5 ἀ|τονόμου | καὶ ναυαρχίδος² οἱ ἄρχον|τες καὶ ἡ βουλὴ καὶ
 ὁ δῆμος | Αἰμίλιον Ἰούγκον³, πρεσβευ|τὴν Σεβαστοῦ καὶ ἀν-
 τιστρά|τηγον⁴, τὸν ἑαυτῶν πολεῖ|την καὶ εὐεργέτην, εὐχαρισ|

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. 1 Cf. Diodor. XVI, 41, 1: κατὰ τὴν Φοινίκην ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος ὄνομα Τρίπολις, οἰκίαν ἔχουσα τῇ φύσει τὴν προσηγορίαν· τρεῖς γάρ εἰσιν ἐν αὐτῇ πόλεις σταδιαῖον ἀπ' ἀλλήλων ἔχουσαι διάστημα· ἐπικαλεῖται δὲ τούτων ἡ μὲν Ἀραβίων, ἡ δὲ Σιδωνίων, ἡ δὲ Τυρίων. ἀξίωμα δ' ἔχει μέγιστον αὕτη τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην πόλεων, ἐν ᾗ συνέβαινε τοὺς Φοίνικας συνέδριον ἔχειν καὶ βουλευέσθαι περὶ τῶν μεγίστων. Primum commemoratur in periplo Scylacis qui fertur c. 404 (Geogr. Gr. I p. 78, 10 Müller), deinde apud geographos Strabonem XVI, 2, 15 p. 754. 46 p. 755 et Melam I, 12, 67 et apud Plinium N. hist. V, 78. VI, 243, denique apud Hieroclem Synecd. 716, 2. Ex oppidi casibus et vicissitudinibus maxime memorabile est quod Iosephus narrat, Pompeium Dionysio tyranno necato civitati libertatem reddidisse. Cf. Ant. XIV, 39: καὶ τὴν Πτολεμαίου τοῦ Μεγιστοῦ χώραν κατενόησεν (Pompeius), ἀνδρὸς πονηροῦ καὶ οὐδὲν ἐλάσσονος Διονυσίου τοῦ Τριπολίτου τοῦ πελεκισθέντος. Quare ab anno 64 a. Chr. n. Tripolitani annos numerabant. Cf. Eckhel D. N. III p. 373. 377. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 394 not. 7. 2 Haec quattuor vocabula n. 603, 4. 5 redeunt de Laodicea ad mare. De autonomia cf. not. 1. Appellatio ναυαρχίς in nummis quidem Tripolitanorum non invenitur ante Elagabali principatum (Eckhel D. N. III p. 375); quod hic videmus iam saeculo ante civitatem ea usam esse, nihil habet miri, praesertim cum idem de Laodicea quoque usu veniat, quae n. 603, 5 id nomen gerit, cum nummi, qui exstant totius aetatis quae est inter Augusti et Caracallae imperium, nullum eius exemplum praebeant. Primi omnium Sidonii eum honorem nacti videntur, quorum in nummis iam commemoratur imperatore Domitiano a. 83 p. Chr. (Eckhel D. N. III p. 368), tum Hadriani imperio (117—138 p. Chr.) aliae accesserunt, inter quas Tripolitanos et Laodicenses fuisse hi tituli docent. Cf. Eckhel IV p. 309. 3 Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 28 n. 235. L. Aemilium Iuncum consulem suffectum fuisse a. 127 p. Chr. cum Sex. Iulio Severo constat (Digest. XL, 5, 28, 4: *factum est senatusconsultum Aemilio Iunco et Iulio Severo consulibus*. XL, 5, 51, 8 *senatusconsulto Iunciano*. Diplom. militare Ephem. epigr. IV p. 181). Etiam Iuvenal. XV, 27 *nuper consule Iunco* ad eum spectare videtur. Proconsulatus Asiae testatur titulus Thyatirens Bull. de corr. Hell. XI 1887 p. 99 n. 22, 6 ἀνθυπάτωρ Αἰμίλιω Ἰούγκω, μη(ν)ος Ἐανδίου ὀκτωκαιδεκάτη. 4 De hac legatione tres prolatae sunt sententiae: Cum Borghesius Oeuvres V p. 70 legatum proconsulis Achaiae intellexisset, id quod propter additum Σεβαστοῦ mihi non probatum est, ipse Ephem. epigr. I p. 245 demonstrare conatus sum, Iuncum legatum a principe ad corrigendum statum liberarum civitatum in Achaiam missum esse. Hoc rursus Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 858 not. 2 luculenter refutavit usus titulo Laconico manifesto ad eundem hominem spectante C. I. G. 1346, 8 sqq. καθὰ καὶ ὁ θειότατος Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Τραϊανὸς

10 τίας ἔνεκεν διὰ πρεσβευτοῦ | Γαΐου Ἰουλίου Προκλήϊανοῦ |
 ἀνέθηκαν, ἐπιψηφισαμένης | τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς | καὶ
 15 τῆς βουλῆς τῶν φ' καὶ τοῦ || δήμου τῶν Ἀθηναίων. | ἐπὶ
 ἱερείας Φλ(αουίας) Φαιναρέτης.

Ἀδριανὸς Σεβαστὸς καὶ Αἰμίλιος Ἰούγκος ὁ δικαιοδότης περὶ αὐτοῦ ἐπέστειλαν. Etenim illud genus magistratuum extraordinariorum a iurisdictione alienum, uni administrationi rerum civitatis praefectum fuisse. Quod Mommsenus ipse statuit, Achaïam provinciam tum temporis aliquantisper a senatu ad principem translatam esse, ut medio saeculo p. Chr. primo sub diuturna P. Memmii Reguli legatione fuerat, in eo, ut in re obscurissima, acquiescendum videtur, etsi sic quoque mirum est, in titulo Laconico non πρεσβευτὴν aut ἡγεμόνα, sed multo minus definita et usitata appellatione δικαιοδότην dici.

588 Cippus cum duobus titulis, Graeco et Palmyreno, Parisiis in museo (*Louvre*). Inscriptionem Graecam ed. L. Heuzey Comptes rendus de l'académie des inscr. 1886 p. 447, Palmyrenam Ledrain Revue d'Assyriologie et d'archéologie orientale 1888 II p. 26 sq. Utramque repetivit et interpretatus est Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orientale I 1888 p. 300.

5 Μάρκος | Ἰούλιος | Μάξιμος | Ἀριστείδης, || κόλων¹ | Βηρύ-
 τιος, | πατὴρ Λου|κίλλης γυ|ναϊκὸς Περτίνακος.

1 Berytus nobilis Phoenices urbs cum a Tryphone qui regnum Syriae occupaverat deleta esset, a Romanis restituta est. Cf. Strabo XVI, 2, 19 p. 733. 56 εἰδ' ὁ Λύκος ποταμὸς καὶ Βηρυτός· αὕτη δὲ κατεσπάρθη μὲν ὑπὸ Τρύφωνος, ἀνελήφθη δὲ νῦν ὑπὸ Ῥωμαίων, δεξαμένη δύο τάγματα, ἀ' ἱδρυσεν Ἀγρίππας ἐνταῦθα. Id factum videtur anno 15 a. Chr. n. (Eusebius II p. 142 m ed. Schoene *colonia est deducta Berytum et Patras* vers. Armen. Ἀποικίας εἰς Πάτρας καὶ Βηρυτὸν Ῥωμαῖοι ἐξέπεμψαν Syncellus p. 593, 17); inde ab eo tempore *Colonia Iulia Augusta Felix Berytus* appellabatur. Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 321 sq. Graecos ut Latinum *patronus* in nomen tertiae quam dicimus declinationis πάτρων converterint, sic etiam pro *colonus* scripsisse et pronuntiasse κόλων hic titulus docet. Aliud exemplum in laterculo victorum Thespiensi I. G. Sept. I, 1776, 23. 33 agnoscendum est. Nam illic quin Μάρκος Αὐρήλιος Σεπτίμιος Νεμεσιανὸς Ἀντιγενίδης κόλων Ἀντιοχέως (Antiochia Pisidiae oriundus, cf. n. 536¹) legendum sit, post titulum Berytium inventum dubium non est, etsi Boeckhii opinio, quam ipse cum reliquis editoribus secutus eram, ethnicum compositum Κολωναντιοχέως, a κολωνία Ἀντιόχεια repetitum ut Μεγαλοπολίτης a Μεγάλη πόλις, illic haberi, per se non absurda est. Simili vicissitudine vel pro Graeco nomine διάκονος in titulis Christianis invenitur δίακων (Bull. de corr.

Hell. XVII 1893 p. 289 n. 96, 2. p. 290 n. 98, 3. accusativus *διάκονα* Mordtmann Monum. Ancyran. p. 22 n. 44, 5. *ὑποδιδάκων* Journal of Hell. stud. XII 1894 p. 260 n. 37, 4).

589 Cippus fere metri Gallici altitudine cum titulo satis neglegenter inciso, in monasterio Maronitico *Deir el-Kaṣa* duarum horarum spatio orientem et meridiem versus a Beryto (*Beirūt*). Ex ectypis et apographis a Löytvedo transmissis ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale I 1888 p. 94.

5 [Κυ]ρίωι¹ [γ]ε[ν]ναίω² Βαλ|μαρχῶδι³ | τῷ καὶ Μη|γρίν⁴,
10 κα[τ]ὰ | κέλευσι[ν] | θεοῦ Ἀ|ρσεμθη|νοῦ⁵ Μά|ξιμος | εὐχαριστ[ῶ]ν
ἀνέ|θηκα.

Litterae ΑΑΕΘΜΖCΩ. 4 \ΙΠΙΩ. Hoc dedicationis exordium respondere Semitico *l'adōn*, quod nominibus deorum in eiusmodi titulis praemitti soleat, adnotat C.-G. 2 Hic merum epitheton ornans recte agnoscit Clermont-Ganneau, etsi sane fuisse etiam deum qui proprio nomine Γενναῖος appellaretur constet (cf. Damascii Vita Isidori p. 203 et titulum n. 637, 4). 3 Ubi hic lapis repertus esset, quondam dei *Bal-markod* delubrum fuisse iam ex aliis titulis pridem erutis innotuerat. Cf. Lebas-Waddington Inscr. III 1855, 7. 1856, 3. 1857, 4. Eum praecipue choris et saltationibus praeesse visum esse cum cognominis *marqōd* (a radice *rāqad*, saltare) significatio tum titulus Lebas III 1855, 8. 9 demonstrat, ubi allocutionem κοίρανε κώμων legimus. 4 Nomen, cuius originem et vim plane obscuram esse fatetur Clermont-Ganneau, proprium et antiquissimum dei fuisse haud improbabili-ter statuit idem, cui postea ut eius vis ac natura planius exponeretur, adiunctam appellationem 'dominus saltationis'. 5 Nomen vere Semiticum, sed aliunde non notum, loci alicuius Ἀρέμθα subesse observavit C.-G. Simillima esse Ἀριμαθαία et Ἀραμαθα, quod de oppido aliquo Galaaditidis legeretur apud Iosephum Ant. VIII, 399. 444. 447. IX, 403. 406. 412 (var. lect. Ἀραμώθα). Cf. etiam n. 5947.

590 Eodem loco ac n. 588. Ed. Ronzevalle Revue arch. Quatrième série II 1903 p. 29 sq. Cf. quae disputavit Ch. Clermont-Ganneau ibid. p. 225 sqq.

Litterae ΕΘΠCΩ. Vs. 3 post CIMA et v. 4 post K singulis punctis distinguitur. Supra hunc titulum Latinus mirum in modum per compendia scriptus hic Ι·Ο·Μ·Β·Ε·Ι·Ρ·Ε·Ι·S·E·C·S·Q·Λ·Ε | V·L·A·S· Cuius priorem quidem versum manifesto recte sic suppleverunt Ronzevalle et Clermont-Ganneau: *I(ovi) O(ptimo) M(aximo) B(almarcodi) e(t) I(unoni) R(eginae) e(t)*

et versuum 6. 7 imaginem accurate delineatam proposuit E. Loewy
Inscripfen gr. Bildhauer p. 185 n. 256.

Ῥώμην θεάν¹ εὐεργέτιν | τὸ κοινὸν Βηρυτίων Ποσειδωνιαστῶν² |
ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων καὶ ἐγδοχέων³ | εὐνοίας ἔνεκεν τῆς
5 εἰς τὸ κοινὸν καὶ τὴν πατρίδα, || ἀρχιθιασιτεύοντος⁴ τὸ δεύτε-

Litterae volgares praeter ΘΠΣ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae. Ο et Θ reliquis minores. 1 Primum deae Romae templum se dedicasse gloriabantur Smyrnaei; cf. Tac. Ann. IV, 56: *se primum templum urbis Romae statuisse M. Porcio consule* (193 a. Chr. n.). Aliquanto post (a. 170 a. Chr. n.) idem factum esse ab Alabandensibus docet Livii narratio XLIII, 6, 5: *Alabandenses templum urbis Romae se fecisse commemoravere ludosque anniversarios ei divinae instituisse*. Deinde haec sacra sensim per regiones Graecas orientis propagata sunt. Hunc titulum scriptura arguit saeculi a. Chr. n. primi ineuntis esse. Certe temporibus Mithridaticis utique non est recentior. Statua deae servata est, capite et superiore pectoris parte deleta. Quod Reinachius totum templum, in quo hic titulus cum aliis synodi eiusdem repertus est, ita ut ab ipsa sodalitate conditum esse constet, Deae Romae esse conicit, id nititur titulo Bull. de corr. Hell. VII p. 471 n. 5: Τὸ κοινὸν Βηρυτίων | Ποσειδωνιαστῶν | ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων καὶ ἐγδοχέων | Ῥώμης, | ἀρχιθιασιτεύοντος | Διονυσίου τοῦ Σωσιπάρχου. At ille nudus genetivus Ῥώμης, cuius sane nullam video probabilem explicationem, etiam in illa Reinachii sententia manet permixtus, neque quod sodalitas Berytiorum mercatorum, qui se ipsi Posidoniastas nominabant, Deli aedificabant templum mihi videtur alius dei fuisse atque eius a quo nomen habebant, Neptuni. In alterius dei delubro alterius simulacrum dedicari nihil habet insoliti. 2 Venerabantur Berytii, qui Deli mercaturam faciebant, principalem patriae suae deum, cuius nomen Phoenicium ignoramus, sed eundem cum Neptuno Graeco habitum esse docent nummi Berytii (Eckhel D. N. III p. 356), qui dei caput cum tridente, aut ipsum vectum hippocampis aut stantem cum patera exhibent. Similiter Tyrii deum, qui ipsorum lingua *Melgarth* appellabatur, Graece Herculem vocabant, eique a mercatoribus eius civitatis Deli synodus Heracleistarum constituta est. Cf. Bull. de corr. Hell. IV p. 223. 3 Hi erant, quorum opera inter mercatores et navium dominos de vectura mercium conveniebat. Cf. n. 1407. In synodi titulis, qui haud pauci in illo templo eruti sunt, semper haec tria nomina coniunguntur modo addita Ποσειδωνιαστῶν appellatione, ut hic et n. 5 (v. not. 1). p. 470 n. 3, 4. p. 472 n. 7, 4. 8, 2, p. 475 n. 3, 4, modo omitta ut p. 472 n. 6, 4. 2. p. 474 n. 2, 4. 2. p. 475 n. 4, 4. 2. 4 Cf. titulum eiusdem delubri Bull. VII p. 471 n. 5, 6. 7 ἀρχιθιασιτεύοντος Διονυσίου τοῦ Σωσιπάρχου. p. 472 n. 6, 2. 3 ἀρχιθιασίτης γενόμενος — τὸν βο[μ]ὸν [ἀνέ-θηκεν]. Praeterea sacerdotem habebat sodalitas, qui una cum archithiasita commemoratur p. 470 n. 4 ἀρχιθιασιτεύοντος | Δημοκλέους τοῦ Δημοφῶντος εὐεργέτου, | ἐπὶ ἱερέως δὲ Ἀπολλοδώρου | τοῦ Ἀπολλοφάνου εὐεργέτου, sine illo p. 469 n. 2, 9.

ρον | Μνασέου τοῦ Διονυσίου εὐεργέτου⁵. | Μέλανος Ἀθηναῖος
ἐποίει⁶.

5 Cf. Bull. VII p. 473 n. 4: Μν[ασέας Δι]ονυσίου εὐ[εργέτης θ]εοῖς πατρί[οις].
p. 474 n. 2: [Μνασέας Διονυ]σίου εὐεργέτης κοινῶι Βηρυτίων ἐ[μ]π[ό]ρων καὶ ναυ-
κ[λ]ήρων καὶ ἐγδοχέων τὴν στοὰν ἀνέθηκεν. Etiam aliis hominibus de soda-
litate bene meritis appellatio εὐεργέτης tribuitur non modo in titulis hono-
rariis (p. 469 n. 2, 3. 4. p. 470 n. 3, 4 τὸν εὐεργέτην), in quibus ubique
terrarum frequentissima est, sed etiam alibi (p. 469 n. 2, 9. p. 470 n. 4, 3. 5)
ac quod maxime mireris, in operum ab ipsis dedicatorum inscriptionibus
(p. 472 n. 6, 4. p. 473 n. 4, 4). Propter hunc plane singularem morem rec-
tissime Reinachius titulum Oxoniensem, cuius de origine nihil traditum est,
C. I. G. 4533: Διονύσιος Ζήνωνος τοῦ Θεοδώρου Βηρύτιος εὐεργέτης θεοῖς πα-
τρίοις, Delo vindicavit. 6 Statuarius aliunde non notus.

592 Stela picta, inventa Sidone Phoenices, exstat ibidem in domo
privata. Ed. H. Lammens Revue archéol. Troisième série XXXIII
1898 p. 109. Cf. quae de titulo disputavit P. Perdrizet ibid. XXXV
1899 p. 42 sqq.

Καυν(ω)ν¹ τὸ πολίτευμα² Ἰπ[π-----] | καὶ Ἀπολλ(ω)νίδην³
Ἑρμαγ[όρα,] | Ζήωνα Ζήωνος, .ε----- | Ζήωνος, Ἰσίδ-
ωρον Ἀθ[ηνοδώρου,] || Ἑρμῶνακτα Ἀρτεμιδ[ώρου,] | τοὺς αὐτῶν
[πο]λίτ[ας]⁴.

Litterae ΖΘΠΣΥ. 1 KAYNION. 2 Caunios qui Sidone conse-
dissent corpus quoddam quod suis legibus uteretur effecisse observavit
Perdr. Simili vi appellationem πολίτευμα usurpari supra n. 192, 5 (cf. Ad-
denda vol. I p. 653) de nescio quibus peregrinis qui in insula Co habita-
rent, n. 658, 3 de Phrygibus in aliquo Aegypti oppido commorantibus,
C. I. G. 5362 de Iudaeis qui Berenicae Cyrenaicae essent, monuit idem, et
ad huiusmodi institutum rettulit quae leguntur apud Iosephum Ant. XIV, 115
τέτταρες (φυλαί) δ' ἦσαν ἐν τῇ πόλει τῶν Κυρηναίων, ἧ τε τῶν πολιτῶν καὶ ἡ τῶν
γεωργῶν, τρίτη δ' ἡ τῶν μετοίκων καὶ τετάρτη ἡ τῶν Ἰουδαίων. Alia, sed item
non propria vi nomen πολίτευμα usurpatur in titulis Stratonicensibus Bull.
de corr. Hell. X 1894 p. 182 n. 123, 4 sqq. ἱέρηα Παπίαινα Μενεσθέως· ἐκάλεσεν
δὲ καὶ τὸ πολ[ί]τευμα τῶν γυνα[ί]κων. p. 205 n. 145, 3. 4 [δεξ]όμενος δὲ καὶ τὸ
πολίτευμα τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς Ἡραίοις. 3 ΑΠΟΛΛΟΝΙΔΗΝ.
4 ΑΥΤΩΝ Γ'ΛΙΤ'.

593 Titulus incisus in sepulcro subterraneo, quod excavatum
est in rupe inter parietinas, quae appellantur *Tell-Sandahannah*
exiguo intervallo meridiem versus ab Eleutheropoli (*Beit-Djebrin*)

Palaestinae. Exscripserunt Bliss et Macalister, quorum exemplum editum est *Comptes rendus de l'académie des inscriptions* 1902 p. 500.

Ἀπολλοφάνης Σεσμαίου¹, ἄρξας τῶν ἐν Μαρίσῃ² Σιδωνίων³
ἔτη τριάκοντα καὶ τρία καὶ νομισθεὶς | πάντων τῶν καθ' αὐτὸν
χρηστότατος καὶ φιλοικειότατος, ἀπέθανεν δὲ βιώσας ἔτη | ἐβ-
δομήκοντα καὶ τέσσαρα ἐν -----

1 Nomen Phoenicium, quod redit in titulo Cyprio n. 17, 5. Illic sane iota non est et genetivus in -ας cadit; tamen non est cum dubitetur, quin unum idemque nomen sit. 2 Antiquum nomen oppidi eo loco siti, qui nunc *Tell Sandahanna* appellatur. 3 Colonia Sidoniorum in mediterraneum oppidum Marisam missa. Similis, etsi non plane eadem ratio, aliorum titulorum esse videtur, ubi cum ethnicis civitatum Phoeniciarum coniungitur loci alicuius, unde civis oriundus sit, appellatio. Cf. *Bull. de corr. Hell.* XI 1887 p. 273 ad n. 35, 1. 2 Κλεοπάτραν Φιλοστράτου Ἀραδῖαν τῶν ἀπὸ Μαράθου. XXII 1898 p. 409, 1. 2 Ἡλιοδῶραι Διονυσίου Σιδωνίω ἐγ Βαρυτέου.

594 Puteolis prope portam Herculeam eruta tabula marmoris albi fracta in partes duas. Non ab omni parte accurate ed. F. Halbherr *Notizie degli scavi* 1894 n. 467. Deinde cum in Americam in museum civitatis Michigan delatus esset lapis, W. Dennison e typum chartaceum confecit, ex quo titulum edidit R. Cagnat *Comptes rendus de l'acad. des inscr.* 1904 p. 492. Cf. quae adnotaverunt Ph. Berger *ibid.* p. 496 et Ch. Clermont-Ganneau p. 200 (repetitus est titulus *Revue archéologique Troisième série* XXXIX 1904 p. 464 n. 454 et ap. R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I* p. 437 n. 420). V. etiam Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéologie orientale* IV 1904 p. 226 § 45. Fr. Cumont ap. *Pauly-Wissowa Realencyklopädie Suppl. I* p. 125.

Ἐπὶ ὑπάρχων Λουκίου Καίσε[γνίου καὶ Π(οπλίου) Καλουσίου¹] |

Litterae ΘΠΕΩ. Praeter primum versum ubique in Graecis et Latinis vocabula singulis punctis distinguuntur; in numerorum notis adeo v. 2 .L.Γ.Δ., v. 3 .I.A. est. 1 Cum Halbherr Λουκίου καὶ Σε---- legisset, Cagnat rectissime monet neque nudo praenomine Λουκίου consulem significari posse neque spatii rationibus convenire illud supplementum; immo sine dubio ΚΑΙΣΕ nominis gentilis initium esse. Iam cum de tituli aetate plane constet (not. 2), sponte se offerre L. Iunium Caesennium Paetum, quem consulem suffectum fuisse cum P. Calvisio Rusone ex triptycho Pompeiano ap. Th. Mommsen *Hermes* XXIII p. 439 notum sit. Annum adhuc ignorabamus, sed unum

καὶ Τυρίοις L σδ' 2, [μ](η)νός 3 Ἀρτ[εμ]ισίου 3 ια', κατέπλευσεν
 5 ἀ[πὸ] | Τύρου εἰς Ποτι[δ]λοις 5 Θεός [Ἡλ]ιος 6 Ἀρεπτηγός 7,
 ἦ]γαγεν [δὲ] | Ἡλεῖμ 8 κατ' ἐπιτο[λ]ήν τοῦ θεοῦ. |

*Pro sal(ute) Imp(eratoris) Domitiani [Aug(usti)] | U(ocus)
 c(oncessus) d(ecreto)-----.*

ex postremis principatus Vespasiani fuisse inde collegerant homines docti, quod P. Calvisium Rusonem Domitiani imperio proconsulem Asiae fuisse constat. Cf. Waddington Fastes des prov. Asiatiques n. 106. Iure meritoque Caesennii Paeti quoque proconsulatum Asianum ad eiusdem principis aetatem retulerunt Waddington Fastes n. 107 et E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 265 n. 138. 2 Annos numerandi initium Tyrii faciebant a mense Octobre anni 126 a. Chr. n. (Kubitschek ap. Pauly-Wissowa I, 4 p. 647); itaque annus ducentesimus quartus est 78/9 p. Chr. Hinc apparet, titulum Latinum biennio aut adeo maiore intervallo post Graecum incisum esse; nam Domitianus anno 81 p. Chr. demum rerum potitus est. Scilicet anno 79 deus Puteolos advectus, a. 81 hoc eius rei monumentum constitutum est. 3 ΙΙΝΟΣ. 4 Septimus mensis anni Macedonici. Apud Tyrios eum triginta dierum fuisse et pertinuisse a die undevigesimo m. Maii ad d. duodevigesimum m. Iunii discimus ex hemerologiis. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 435. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 1443. Hic igitur d. 29 m. Maii a. 79 p. Chr. n. indicatur. 5 Pro Ποτιόλους solita illa aetate casuum confusione. 6 Cum iam Cagnatus ambigi posse dixisset, utrum hic dei et v. 6 hominis nomen fuisset, an vice versa, tamen illud praetulit et Θεός [Ἡλ]ιος restituit. Cui oblocutus Clermont-Ganneau Θεοσ[έβ]ιος scripsit, quod supplementum assensum tulit Cumonti. Sed fugit homines doctos, anno 79 p. Chr. n. neminem Θεοσέβιον appellatum esse posse, quoniam eiusmodi cognomina vel ut proprie dicuntur *signa*, qualia sunt Εὐλόγιος, Εὐσέβιος, Γρηγόριος, Ἀνατόλιος multo recentiore demum tempore usurpari coepta sunt. Quod argumentum cum non modo in Clermont-Ganneau inventum cadat, sed in omnia nomina humana quae quispiam ex reliquiis ectypi ope certissime repraesentatis elicere conetur, ad Cagnati sententiam redeundum est. Puteolis statio Tyriorum erat (n. 595); quare nihil miri habet, deum ex Phoenice illuc migrasse, i. e. sacra eius ex patria in coloniam translata esse ope eius hominis, cuius nomen v. 6 agnoscendum est. Berger sane non tam de translatis sacris cogitat quam de itinere vel visitatione dei, qui brevi Puteolis in antiquam patriam redierit, et provocat ad titulorum in parietinis *Tell-el-Amarna* repertorum de deae Astartes in Aegyptum itinere et reditu testimonium. Sed nescio an verbum compositum κατέπλευσεν illi interpretationi magis faveat. 7 Proclivem esse coniecturam, hoc littera initiali propter finalem proximae vocis errore omissa pro Σαρεπτηγός scriptum esse, ut ad Sareptam oppidum in litore inter Tyrum et Sidona referretur, adnotavit Cagnat. Cf. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. II 1898 p. 250: Θεόδωρος | ὁ καὶ Ἰάκωβ|ος Σαρεφ|θηγός. Sed cum inter ΙΟΣ et ΑΡΕ punctum in lapide distinguatur, hanc mutationem tamen

satis audacem esse. Praeterea vero *Arefa* nomen oppidi per illas regiones in Notitia dignitatum Or. XXXII, 39 legi, eiusdem fortasse quod apud Iosephum Bell. III, 57 Ἀρφα appellaretur. Quam derivationem ethnici traditi Berger eo magis etiam stabilivit, quod observavit hoc ethnicum apud indigenas legitime *Arefati* sonuisse, unde consona τ in Graecam formam permanasset. Quare vix recte fecerunt Clermont-Ganneau et Cumont, quod tamen Σαρεπτηγός emendare maluerunt. Num Ἀρεμθηγός n. 589, 7 idem nomen sit, iure dubitaveris. Cf. ibi not. 5. 8 Nomen hominis sane non usitatum, sed ab eo quod est Ἐλύμας (Diodor. XX, 47, 4. 48, 3) nulla fere re discrepans nisi quod barbarae voci scriptor Graecus Graecam terminationem adiunxit, tituli auctor barbarus non item. Sane si v. 4. 5 hominem agnoscere liceret, admodum probabile esset hoc loco pluralem Hebraeo *Elôhîm* respondentem, qui etiam singularis vices gerere et deum significare posset, occurrere.

595 Tabula marmorea inventa Puteolis, translata Romam, ubi nunc est in museo Capitolino. Post Gruterum Thes. 4405, 3 aliosque ex suo apographo ed. J. Franz C. I. G. 5853. Ex Mommseni exemplo, quod Henzenus et Kaibelius denuo cum lapide contulerant, G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 830 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 438 n. 424). Cf. quae de titulo disputaverunt Ignarra de palaestra p. 278. Th. Mommsen Berichte der Kgl. Gesellschaft der Wissensch. zu Leipzig II 1850 p. 57 sqq.

I Ἐπιστολὴ γραφεῖσα τῇ πόλει.

Τυρίων τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύλου καὶ αὐτονόμου μητροπόλεως Φοινίκης καὶ ἄλλων πόλεων¹ καὶ ναυαρχίδος² ἄρχουσι βουλῇ

Litterae ΕΘΠCΩ; ξῖ v. 36 Ζ ist, reliquis locis Δ. Continet lapis I (v. 1—19) epistulam mercatorum Tyrionum qui Puteolis consederunt ad patriae urbis magistratus senatum populumque. II (v. 20—41) relationem de eis quae Tyri in senatu de hac causa decreta erant, ex actis senatus exscripta ut illis Puteolos transmitteretur ibique ab eis lapidi incisa. 1 Tyrionum civitas ἱερὰ καὶ ἄσυλος dicitur in nummis (cf. Mionnet Suppl. VIII p. 299 n. 294. 5); de autonomia Strabo XVI, 2, 23 p. 757 haec habet: οὐχ ὑπὸ τῶν βασιλέων δ' ἐκρίθησαν αὐτόνομοι μόνον (Τύριοι), ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Πωμαίων. Quae de Caesare Augusto refert Cassius Dio LIV, 7, 6 τοὺς τε Κυζικηνούς — ἐδουλώσατο. καὶ τοῦτο καὶ τοὺς Τυρίους τοὺς τε Σιδωνίους διὰ τὰς στάσεις ἐποίησεν, ἐν τῇ Συρίᾳ γενόμενος, iis non est cur fides non habeatur, sed brevi post eis libertas reddita videtur. 2 Cf. n. 587². Metropolis Phoenices dignitatem Tyrii iam Strabonis aetate affectabant. Cf. XVI, 2, 22 p. 756: ἀμφοτέραι δ' οὖν (Sidon et Tyrus) ἑνδοξοὶ καὶ λαμπραὶ καὶ πάλαι καὶ νῦν ὑποτέραν δ' ἂν τις εἴποι μητρόπολιν Φοινίκων, ἔρις ἐν ἀμφοτέραις ἐστίν. Sed ab

δήμῳ καὶ τῆς κυρίας πατρίδος³ οἱ ἐν Ποτιόλοις | κατοικοῦντες
5 χαίρειν· || διὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκρά-
τορος τύχην εἰ καὶ τις ἄλλῃ στατίων⁴ ἐστὶν ἐν Ποτιόλοις

Hadriano demum principe eum honorem impetraverunt. Cf. Suidas s. v. Παῦλος Τύριος· ῥήτωρ, γεγονώς κατὰ Φίλωνα τὸν Βύβλιον, δς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως πρεσβεύσας μητρόπολιν τὴν Τύρον ἐποίησεν. Ceterum recte Franz monet, addito καὶ ἄλλων πόλεων ad antiquiorem illam nominis μητρόπολιν vim respici; nam Tyrii ingenti coloniarum numero gloriabantur. Cf. Strabo l. I. αἱ δ' εἰς τὴν Λιβύην καὶ τὴν Ἰβηρίαν ἀποικίαι μέχρι καὶ ἔξω Στηλῶν τὴν Τύρον πλέον ἐξυμνοῦσι (μᾶλλον). 3 Importunissime haec hic interponi apparet, ut non inepte Franzius iudicaverit ea post ναυαρχίδος inserenda fuisse, sed lapicidae incuria illic omissa animadversoque errore hic adiuncta esse addita insuper prave particula καὶ. Sed fieri etiam potest, ut simpliciter genitivus soloecismo tunc usitatissimo pro dativo καὶ τῇ κυρίᾳ πατρίδι positus sit. Nam praeter magistratus, senatum, populum insuper totam patriam civitatem commemorari illo tempore nullam habet offensionem, etsi per se sane minus recte se habet, quia populi nomine iam tota civitas continetur. 4 Nomen Latinum quod est *statio* inferiore aetate haud raro in titulis Graecis occurrit. Cum Graecus sermo nulla novisset nomina in -ίων cadentia feminini generis, praeter χίων quod non uno nomine a reliquorum similitudine abhorret, videmus nonnunquam eos aut alia terminatione adiuncta flexionem generi feminino accommodasse (στατιώνων Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 304 n. 748, 4) aut adeo ipsum genus mutasse (ὁ στατίων infra n. 753, 4). Sed plerumque tamen ἡ στατίων dixerunt. De notissima illa militari huius nominis vi hic non esse cogitandum sponte patet. Sed significasse id etiam loca quo homines otiosi convenirent ut confabularentur (λέσχας) apparet ex Plinii locis a Mommseno allatis Ep. I, 13, 2 *plerique in stationibus sedent*. II, 9, 5 *domos stationesque circumeo*. Eiusmodi vero loca Romae habuisse civitates municipiaque, ut qui domo in urbem venirent illic populares suos videre et cum iis colloqui possent, apparere videtur ex Suetonio Neron. 37 *Salvidieno Orfito obiectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset*. Plin. Nat. hist. XVI, 236 *radices eius* (arboris) *in forum usque Caesaris per stationes municipiorum penetrant*. Sagacissime ab his testimoniis profectus est Mommsenus in titulo Puteolano interpretando, sed ea una in re opinio eum fefellisse videtur, quod illarum stationum eum potissimum usum fuisse existimat, ut si quando aliquid magnifici in foro perageretur, illinc spectare possent municipales. Quod primum quidem in Romam caput orbis magis quadrat, quam in Puteolos. Tum vero hic lapis monstrare mihi videtur, multo maiorem fuisse vim stationis in omnibus rebus mercatorum Tyriorum Puteolis habitantium, quam ut illa Mommseni sententia recte se habere possit. Sane quod Ignarra sibi persuasit et Franzius probavit, stationes nihil aliud esse atque ἐμπορικὰς κατοικίας Phoenicum, quarum Strabo XVII, 3, 2 p. 825 mentionem faceret, incredibile est. An putabimus totam oppidi partem, quam Tyrii habitarent, denariorum ducentorum quinquaginta pretio (v. 11) conductam esse? Quod Tyriorum

(ὥς⁵ οἱ πλείους ὁμῶν ἴσασι, καὶ [ἡ] ἡμετέρα ἐστὶν καὶ κόσμῳ καὶ |
μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρουσα. ταύτης πάλαι μὲν ἐπεμελοῦντο
οἱ ἐν Ποτιόλοις κα|τοικοῦντες Τύριοι <οἱ> πολλοὶ ὄντες καὶ
πλοῦσιοι· νῦν δὲ εἰς ὀλίγους ἡμᾶς περιέστη τὸν | ἀριθμὸν, καὶ
ἀναλίσκοντες εἰς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρῶν ἡμῶν
10 θεῶν ἐνθάδ||δε ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισ-
θὸν⁶ τῆς στατίωνος παρέχειν κα|τ' ἔτος ἄσν' μάλιστα ἥ καὶ
τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτιόλοις τῆς βουθου-
σίας⁷ | ἡμεῖν προσετέθη. δεόμεθα οὖν προνοῆσαι ὁμᾶς τοῦ δια-

stationem satis magnam fuisse dicit, quippe apothecis, privatis publicisque aedificiis, templis insignem, sine dubio perperam ἐνθάδε v. 9. 10, ἐκεῖ v. 24 interpretatus est ἐν τῇ στατίωνι, cum manifesto potius ἐν Ποτιόλοις intelligendum sit. Non igitur urbis pars a Tyriis habitata indicatur, sed unum aedificium in quo conventus suos habere solebat collegium Tyriorum mercatorum qui Puteolis consederant. Atque hic quoque factum esse, quod in hoc genere perfrequens est, ut nomen loci ad ipsum hominum illic commendantium corpus transferretur, apparet. Nam v. 10. 14. 23. 28. 35. 41 manifestum est de aedificio dici, v. 42. 39 utraque vis inesse potest, at v. 47 utique ipsi homines intelleguntur, quoniam dativo τῇ στατίωνι infra v. 34. 35, ubi Tyrii argumentum litterarum petitoriarum a mercatoribus missarum repetunt, pronomen αὐτοῖς respondet. Item in titulo Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 44 n. 144 Ἰσμηνός Ἰωήνου υἱὸς Τιβεριεὺς τῇ στατίωνι corpus quoddam hominum, non locum quo convenient intellegi manifestum est. Cum igitur στατίων etiam collegii nomen sit, participes eius στατιωνάριοι appellantur (v. 22. 32. 34. 39). 5 OC. 6 Idem quod hic et v. 23 μισθός, v. 43 μίσθωσις est. Hoc μετοίκιον quoddam esse sibi persuasit Franzius, at manifesto vocabulum hic idem significat quod alibi, nempe pretium quo aedificium collegio Tyriorum locatum est. Non igitur ipsi domini fuerunt; quis fuerit, latet, sed veri simillimum certe existimo, populi Puteolanorum fuisse et hoc aedificium et alia aliis peregrinis civitatibus in eundem usum locata (v. 7 τῶν ἄλλων). Sane quo argumento Mommsenus hanc sententiam fulcire conatus est, id probare nequeo (cf. not. 44). 7 Vocem a βουθυσία non differre nisi prava pronuntiatione et scriptura apparet. Ignarra de taurorum venatione in amphitheatro habita dici sibi persuasit, at certe, si omnino genetivus certaminis generi definiendo inserviret, sumendum esset boves immolando certatum esse, quod nemo facile credet. Quare equidem pro certo habeo, τὸν ἀγῶνα τῆς βουθουσίας non dici ut τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου, sed ut τὸν ἀγῶνα τῶν Παναθηναίων, i. e. caerimoniam aliquam fuisse quae propter sacrificium taurorum, quae gravissima et antiquissima eius pars erat, quasi proprio nomine βουθυσία appellaretur, cum ea vero ludos sacros coniunctos fuisse. Quare nequeo cum Kaibelio facere certamina ab Antonino Pio in memoriam Hadriani instituta hic agnoscente, quae proprio nomine Εὐσέβεια ἐν Ποτιόλοις appellantur. Ex testimoniis a Franzio allatis proxime ad huius loci sententiam accedit titulus Tenius C. I. G. 2336, 9 sqq. ἔνα ἐκ

μένειν ἀεὶ τὴν στατίωνα· δ(ε)ιαμεν|εῖ δὲ, ἐὰν πρόνοιαν τῶν
κατ' ἔτος διδομένων εἰς τὴν μίσθωσιν Ἰσὺν ποιήσασθε⁸. τὰ
γὰρ ἔτε|ρα ἀναλώματα καὶ τὰ γεινόμενα εἰς ἐπισκευὴν⁹ τῆς
15 στατίωνος εἰς τὰς ἱερὰς ἡμέρας τοῦ || κυρίου αὐτοκράτορος¹⁰
συνπεσοῦς(η)ς¹¹ ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶ-
μεν. | ὑπομιμνήσκομεν δὲ ὑμᾶς ὅτι οὐδεμία πρόσσδος γέινεται
οὔτε παρὰ ναυκλήρων | οὔτε παρὰ ἐμπόρων τῇ ἐνθάδε στα-
τίωνι¹² ὥς ἐν τῇ <βασιδι> βασιλίδι Ῥώμῃ¹³. παρακαλοῦμεν |

τοῦ τόκου ἀντ[ὶ] (quinque milium denariorum quae Satyrus Philini f. populo donaverat) ἐν τῇ τῆς βουθυσίας ἐορτῇ κατ' ἔτος διδῶται τοῖς εὐωχῆθ[η]σομένοις ἐν τῷ ἱερῷ ἐλευθέροις Τηρίοις κατ' ἄνδρα δηνάριον. 8 Utrum de ποιήσασθε an de ποιήσεσθε cogitaverit qui titulum conscripsit, in medio relinquendum est; nam soloeca particulae ἐὰν cum ind. futuri coniunctio illa aetate vix offensioni esse potest. 9 Non est quod aliud hic in nomine ἐπισκευῇ inesse sumamus, atque alibi, ubi et ipsa et verbum ἐπισκευάζειν semper de reficiendis quae laesa aut vetustate collapsa sunt operibus usurpatur. Cf. not. 44. 10 Recte diem natalem et diem imperii intellexit Franz. Cf. n. 524, 8. 9. 11 ΠΕΣΟΥΣC lapis. Apparet N errore incisum, sed statim emendatum esse. Iure a Franzio, qui et hic et v. 28. 29 συνπεσοῦς(α) emendavit, dissentiunt Mommsenus et Kaibelius. Sed quod eidem id indicari sibi persuaserunt, obtigisse hanc stationem Tyriis, probare nequeo. Etenim συνπεσοῦς(α) ἑαυτοῖς (αὐτοῖς) coniungi non licet, quia ἐλογισάμεθα (ἐλογίσαντο) hoc dativo carens nullam aptam habet sententiam. At nudum συνπεσοῦς sic accipi, ut Mommsenus voluit, non licet, praesertim cum ne dativo addito quidem συμπίπτειν hac notione usurpari videatur. Quod contra antiquus et pervulgatus est huius verbi usus de aedificiis collapsis. Cf. Thucyd. VIII, 44, 2 τὴν τε πόλιν ἀτείχιστον οὔσαν καὶ ὑπὸ σεισμῷ — ξυμπεπτωκυῖαν. Ea vero interpretatio etiam nominis ἐπισκευῇ usu (not. 9) confirmatur. Damnum igitur acceperat aedificium quod ante dies sacros principis sarcien- dum, ut statim per sollemnia commode uti possent, de sua pecunia cura- verant stationarii. Manifesto τὴν πόλιν ad Tyriorum, non Puteolanorum civitatem spectat. 12 I. e. collegio. Cf. not. 4. 13 De Romana Tyriorum statione testimonium exstare sibi persuasit Cagnat, cum titulum urbanum a se editum Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 57 n. 432 (Bullettino comunale 1899 p. 242. Revue archéol. Troisième série XXXVII 1900 p. 362 n. 84) sic suppleret: στατίων | [τῶν Τυ]ριέων τῶν καὶ Κλαυδιόπολειτῶν Συρία Παλ(αί)[στίνη], atque inde collegit Tyrum aliquando Claudiopolin appellatam esset. Sed v. 2 initio articulus contra sermonis leges additur, ut longius fuisse nomen civitatis appareat; deinde Tyri unum ethnicum Τύριος novit antiquitas, Τυριεύς barbarum est atque inauditum. Denique Tyrus Syriae Phoenices est, non Palaestinae. Quare nullus dubito quin illic [Τίβε]ριέων potius restituendum sit. Haec ut hic exprimuntur scripseram cum edita est W. Kubitschekii commentatio Jahreshefte des österr. arch. Inst. VI 1903 p. 80 n. 3, in qua plane eadem de titulo exposita cum gaudio vidi; sed is

οὖν καὶ δεόμεθα ὑμῶν τῆς τύχης¹⁴ φροντίσασθαι¹⁵ τοῦ πράγματος. ἐγράφη ἐν Ποτιόλοις πρὸς ἰ' καλανδῶν Αὐγούστου Γάλλου καὶ Φλάκκου Κορνηλιανῶ ὑπάτοι¹⁶. ||

Π 20 Ἀπὸ ἄκτων βουλῆς ἀχθείσης κα' Δίου¹⁷ τοῦ ἔτους τ' ¹⁸, ἐφημερ(οῦ)ντος Γ(αῖου)¹⁹ Οὐαλερίου | Καλλικράτους, Παυσανίου προέδρου· | ἀνεγνώσθη ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων²⁰, ἀνα-

allatis nummis cum inscriptionibus Τιβερίων Κλαυδίου(πολιτῶν) et Τιβερίων Κλαυδίου(πολιτῶν) Συρ(ιας) Παλ(αιστεινής) supplementum tituli insigniter confirmavit. Cf. etiam titulum Ismeni Tiberiensis commemoratum supra not. 4. Alius civitatis, cuius ex nomine nihil nisi -ιανῶν aetatem tulit, statio Romae est Inscr. Gr. Sic. et It. 1064, 4 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 56 n. 131). 14 Putaverim hunc genetivum a φροντίσασθαι (not. 15) pendere atque ipsum rursus regere alterum genetivum τοῦ πράγματος. 15 Admodum lubrica est quaestio, quid hic sibi voluerit quadratarius, cum ΦPONTICACTE incidere. Franzius et Kaibelius φροντίσα(ι) τε emendaverunt; quod ut sollerter excogitatum est, sic mihi displicet quia ita non possis non coniungere τῆς τύχης τε τοῦ πράγματος ut sit idem ac τῆς τύχης καὶ τοῦ πράγματος. Quem usum particulae τε ne huic quidem aetati ut obtrudam a me impetrare possum. Quod ipse scripsi φροντίσασθαι in eo CTE pro CΘAI scriptum ne levissimam quidem habet offensionem. Sed etiam medium pro activo usurpatum inter frequentissima est inferioris aetatis vitia. 16 Anno 174 p. Chr. 17 Primus mensis anni antiqui lunisolaris Macedonum ab aequinoctio autumnali incipientis. Apud Tyrios aetate Romanorum, ut hemerologia testantur, a die 18 m. Novembris ad d. 17 m. Decembris pertinebat. Itaque haec in senatu Tyriorum acta sunt die 8 m. Decembris. Cum epistula I Puteolis data sit die 23 m. Iulii (v. 19), apparet 137 dierum spatium interiectum fuisse. 18 Aerae Tyriorum annum quadringentesimum alterum esse secundum Probi imperatoris, i. e. 277 p. Chr. n. testatur Eusebii chron. ab Hieronymi vers. II p. 185 n. Schoene. Initium igitur haec numerandi ratio capit ab anno 126/5 a. Chr. n. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 474 sqq., qui demonstravit Eusebii testimonium confirmari duabus temporum definitionibus quae essent in actis conciliorum Chalcedonii et Constantinopolitani. Itaque trecentus Tyriorum annus a mense Octobre 174 p. Chr. ad idem proximi anni Iuliani tempus pertinebat. 19 ΕΦΗΜΕΡΕΝΤΟΣ lapis, quod utrum ἐφημεροῦντος an ἐφημερεύοντος esset dubii haeserunt editores. Nam hoc commendat sermonis usus, illud facilitas mutationis et fluctuatio inter προστατεῖν, ἐπιστατεῖν et προστατεύειν, ἐπιστατεύειν sim. De utroque dubitare videtur Kaibelius, cum adnotet rem ipsam sibi quidem novam esse. Sed si reputaveris, etiam Athenis summum comitiorum et senatus praesidem, ἐπιστάτην τῶν πρυτάνεων, per unum diem in officio fuisse, et magistratum eiusmodi eodem iure ἐφήμερον appellari potuisse quo simile negotium in haud paucis civitatibus appellatione ἐπιμήνιος appellaretur, non est quod hoc nomine offendaris. 20 Cf. not. 4. Idem vocabulum in titulo Graeco, sane de militari statione usurpatum, habes Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 323 n. 812, 5.

δοθεῖσα²¹ ὑπὸ Λάχης | ἐνὸς αὐτῶν, ἐν ᾗ ἡξίουν²² πρόνοιαν
 ποιήσασθαι αὐτοῖς Ἰσν²³ εἷς τε θυσίας | καὶ θρησκείας τῶν
 25 πατρῶν ἡμῶν θεῶν ἐκεῖ²⁴ ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς || καὶ μὴ
 εὐτονεῖν²⁵ τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέχειν κατ' ἔτος
 [Ἰσν'] | καὶ τὰ ἀναλώματα εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἐν Ποτιώλοις
 τῆς βουθουσίας²⁶ αὐτοῖς προστεθῆναι. τῶν γὰρ ἐτέρων ἀναλω-
 μάτων (καὶ τῶν²⁷) γεινομένων εἰς ἐπισκευὴν τῆς στατίωνος εἰς
 τὰς ἱερὰς ἡμέρας τοῦ κυρίου αὐτοκράτορος σ[υν]πεσοῦσης²⁸
 αὐτοῖς ἐλογίσαντο, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶσιν, καὶ ὑπεμίμνησκον
 30 ὅτι οὐδεμία πρόσδοδος γέινεται αὐτοῖς οὔτε παρὰ ναυκλήρων οὔτε |
 παρὰ ἐμπόρων ὥς ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ. μεθ' ἣν ἀνάγνωσιν Φι-
 λοκλῆς Διοδῶρου εἶπεν· οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον
 αἰεὶ ποτε ἐξ ὧν αὐτοὶ λαμβάνουσιν παρέχειν τοῖς ἐν Ποτιόλοις
 Ἰσν· ἀξιοῦσι καὶ νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις | στατιωνάριοι αὐτὰ ταῦτα
 35 αὐτοῖς τηρεῖσθαι, ἣ εἰ μὴ βούλονται οἱ ἐν Ῥώμῃ αὐτοῖς παρέ-
 χειν, αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας ἐπὶ τῇ αὐτῇ αἰρέ-
 σ(ε)ι²⁹. ἐπεφώνησαν³⁰· καλῶς³¹ εἶπεν Φιλοκλῆς. δίκαια ἀξιώσι³²

24 Cf. n. 437²³. 22 ΗΞΙΟΥΝ lapis, qui potest merus error lapicidae esse, sed fieri etiam potest, ut formarum ἀξιοῖς ἀξιοῖ similitudine nata sit illa prava flexio. 23 I. e. δηναρίων διακοσίων πεντήκοντα. Nam nisi genetivo casu legas quae his notis indicantur, non constet structura. 24 Vs. 9. 10 ἐνθάδε, i. e. Puteolis. Cf. not. 4. 25 Idem quod δύνασθαι. Cum proprie absolute 'valere, robustum esse' significet, inferiore aetate etiam cum infinitivo coniungitur. Cf. Plutarch de vitioso pudore § p. 534 B οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν· 'ὄψομαί σ' αὐθις, νῦν δ' οὐ σχολάζω'. 42 p. 533 E μὴ βουλόμενοι μὴδ' εὐτονοῦν-τες εἰπεῖν 'οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ἐτέρους ὁρᾷ μάλλον'. 26 Cf. not. 7. 27 Verba lapicidae neglegentia omissa supplevit Franz. 28 Cf. not. 14. 29 Prius Tyrii Romae consistentes suam ipsorum stationem conduxerant et illius quae Puteolis erat mercedem collegio illic constituto numeraverant. Iam eadem condicione utramque stationem in se recipere parati sunt qui Puteolis habitant. Nempe ita etiam reditus stationis Romanae (v. 30. 34) in ipsorum arcam redigentur, unde utriusque stationis pretium se numerare posse confidunt. Nomen αἰρέσει eo referri videtur, quod stationarii Puteolani hanc se praeoptare (αἰρεῖσθαι) condicionem fatentur, si illam priorem restituere nolint Romani. 30 Cf. n. 515³⁰. Syll.² 607⁷. 737¹⁴. 31 Hic Kaibelii distinctio manifesto praestat ei quam Franz habet: καλῶς· εἶπεν Φιλοκλῆς· δίκαια ἀξιώσουσιν. Nam illa δίκαια κτλ. manifesto non Philocles dixit, sed senatores succlamaverunt. Illi καλῶς εἶπεν Φιλοκλῆς accuratissime respondent quae habes Syll.² 607, 16 ἐβ(όησαν) οἱ σύνεδροι· 'Παμφίλῳ καλῇ ἢ (εἰς)ήγησις'. 32 Hoc in lapide esse, pravo sermonis usu pro ἀξιοῦσι, nunc constat. Gruteri ΑΞΙΟΥΣΙ et Blanchini ΑΞΙΩΟΥΣΙ, quod Franzius recepit, emendationes pro arbitrio adhibitae sunt.

οἱ ἐν Ποτιόλοις. ἀεὶ | οὕτως ἐγείνεται. καὶ νῦν οὕτως γεινέ-
σθω. τοῦτο τῇ πόλει συμφέρει. φυλαχθήτω ἡ συνήθεια. ἀν-
εγνώσθη πιττάκιον³³ δοθὲν τὸ³⁴ ὑπὸ Λάχητος Πρειμογε|νείας³⁵
καὶ Ἀγαθόποδος υἱοῦ αὐτοῦ Τυρίων στατιωναρίων στατίωνος
40 Τυρια|κῆς τῆς ἐν κολωνίᾳ Σεβαστῇ³⁶ Ποτιόλοις, ἐν ᾧ ἐδήλουν
παρέχειν³⁷ τὴν ἡμετέραν | πατρίδα στατίωνας δύο, τὴν μὲν ἐν
τῇ βασιλίδι Ῥώμ[η, τὴν δὲ -----].

33 Cf. Polyb. XXXI, 24, 9: γράψας (ipse Polybius) βραχὺ πιττάκιον καὶ σφραγισάμενος πέμπει παρ' αὐτοῦ παῖδα συσκοτάζοντας ἄρτι τοῦ θεοῦ, συντάξας ἐκκαλεσάμενον τὸν οἰνοχόον τοῦ Δημητρίου (Seleuci IV Philopatoris filii, qui tum Romae obses versabatur, postea regnavit a. 162—150 a. Chr. n.) δοῦναι τὸ πιττάκιον.

34 Articulum hoc loco scriptum esse constat, ut Franzii lectio δοθὲν [ὑ]πὸ, simplicissima illa quidem, vera non sit. Sed utrum δοθὲν τὸ pro τὸ δοθὲν (Kaibel) an pro δοθὲν τότε (Mommsen) errore exaratum sit, in medio relinquendum.

35 Mulieris nomen hic nullum habere locum, ut utique aliquid turbatum videatur, observavit Kaibel. 36 Colonia civium Romanorum Dicaearchiam Campaniae, quod oppidum inde ab illo tempore Latino nomine Puteoli appellabatur, deducta est iam anno 197 a. Chr. n. Cf. Liv. XXXII, 29, 3. XXXIV, 42, 6. Velleius I, 15, 3. Strabo V, 4, 6 p. 245. Plin. Nat. hist. III, 64. Sed Augustus veteranos eo deduxisse videtur, unde colonia nomen quod est Augusta (Σεβαστή) traxit. Cf. C. I. L. VIII, 7959. E. Kornemann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 1 p. 521 n. 14. p. 537.

37 Hoc me non intellegere ingenue profiteor. Nam quod Franzius volt, pugillares a Lachete ad stationarios missos esse Puteolos, ut illi certiores fierent senatum Tyriorum petitione suae morem gessisse et utramque stationem, Puteolanam et Romanam, ad illos transferri iussisse, multis nominibus cum verbis tituli pugnat. Immo post epistulam I etiam illos pugillares Tyri in senatu recitatos esse, ut haec etiam pars sit eorum quae ex actis senatus in hunc lapidem transscripta sint, apparet. Sed quomodo illi homines ex numero stationariorum Puteolanorum Tyriorum senatui scribere poterant, patriam mercatoribus stationes praeberere, quasi vero id non omnium optime scirent senatores patriae Tyri? Quare nescio an infinitivus παρέχειν non ab ipso ἐδήλουν pendeat, sed ab alio infinitivo, veluti δεῖν, χρῆναι, ἀναγκαῖον εἶναι, βέλτιον εἶναι, qui post v. 44 interciderit. Utique παρέχειν nihil aliud est ac sumptum stationum conducendarum in se recipere.

596 Basis marmoris Pentelici eruta Eleusine in templo Cereris et Proserpinae. Edd. Skias Ἐφημερίς ἀρχ. 1894 p. 240. P. Perdrizet Revue archéologique Troisième sér. XXXV (1899) p. 37.

Litterae ΑΕΖΘΛΠCΩ. Vs. 8 in voce σεμνότατοι littera initialis C supra e scripta; apparet primo errore omissam, deinde supra versum additam esse.

Πτολεμαῖον Σε|ρήνου φοινικάρχου¹ | υἱὸν Γαζαῖον καὶ ἄλ|λων
 5 πόλεων πολίτην, || εὐνοίας ἔνεκεν τῆς εἰς τὴν | πόλιν καὶ ἀρε-
 τῆς καὶ τῆς π[ε]|ρί λόγους ἀσκήσεως ἀμει|βόμενοι ἀνέστησαν οἱ
 10 σεμνό|τατοι Ἀρεοπαῖται παρὰ ταῖς || θεαῖς.

¹ Cf. Cod. Iust. V, 27, 4 (a. 336 p. Chr.): *senatores seu perfectissimos, vel quos in civitatibus duumviralitas vel sacerdotii, id est phoenicarchiae vel syriarchiae, ornamenta condecorant.* Novell. LXXXIX, 45 p. 444, 48: φοινικάρχων γὰρ καὶ συριαρχῶν καὶ στρατηγῶν καὶ διασημοτάτων μέμνηται καὶ λαμπροτάτων (sc. Κωνσταντῖνος ἐν τῇ πρὸς Γρηγόριον διατάξει). In titulo M. Aurelii Maronis Geraseno, Revue biblique 1893 p. 386, item φοινε[ικ]αρχήσαντα legi monet Perdrizet, qui hunc titulum tertio p. Chr. n. saeculo vindicat. Nam a Septimio Severo demum Syriam Phoenicen separatam a reliqua Syria (maiore vel Coele) provinciam constitutam esse. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 422 sqq.

597 Cippus inventus inter parietinas templi magni siti in vico *Qala'at Fagra* in monte Libano. Ed. P. Ronzevalle Comptes rendus de l'académie des inscr. 1904 p. 484.

5 Δεὶ Ἡ|λιοπο|λίτη¹ | παρὰ Ἐρ||μοῦ².

Litterae ΕΠ; ο reliquis multo minor. ¹ Cf. n. 607³. ² Etsi dedicationis formula paullo inusitatio est, tamen quin Ἐρμῆς hic non dei, sed hominis nomen, neutiquam inauditum illud quidem recentiore aetate, sit, non videtur dubitandum.

598 Lapis calcarius durissimus, quod lapidis genus indigenae *Mixé-Jahudi* appellant, rectangulus, quem Clermont-Ganneau reperit muro immissum, ita ut versus scripturae deorsum currerent, et maxima ex parte in terra latentem in schola (*medresse*) parva deserta et paene dilapsa in oppido Hierosolymis prope viam dolorosam quam dicunt. Ed. Ch. Clermont-Ganneau Athenaeum 8. Jul. 1874. Revue archéologique Nouvelle série XXIII (1872) p. 214 sqq. 290 sqq. cum imagine accuratissime delineata tab. X (cf. etiam p. 133. 267). Postea lapis Constantinopolin in museum publicum delatus est. Cf. quae adnotaverunt Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 513 not. 4 et B. Haussoullier Revue de phil. XXIII 1899 p. 49 not. 3.

Μηθένα ἄλλογενῆ¹ εἰσπορεύεσθαι ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν
5 τρυφάκτου² καὶ | περιβόλου³. θς δ' ἂν ληϕθῇ, ἑαυτῷ αἵτιος
ἔσται διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θάνατον.

Litterae volgares praeter ΑΘΞΠΣ, incisae accuratissime. ¹ I. e. qui non sit Iudaeus. Cf. Ioseph. Bell. V, 493: διὰ τούτου (τοῦ ὑπαίθρου) προϊόντων ἐπὶ τὸ δεύτερον ἱερὸν δρύφακτος περιβέβλητο λίθινος, τρίπηχυς μὲν ὕψος, πάνυ δὲ χαριέντως διειργασμένος· ἐν αὐτῷ δὲ εἰσθήκεσαν ἐξ Ἰσου διαστήματος στήλαι τὸν τῆς ἀγνείας προσημαίνουσαι νόμον, αἱ μὲν Ἑλληνικοῖς αἱ δὲ Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν, μηθένα ἄλλοφυλον ἐντὸς τοῦ ἁγίου παριέναι· τὸ γὰρ δεύτερον ἱερὸν ἅγιον ἔκαλεῖτο. VI, 424: Τίτος δὲ ὑπερπαθήσας πάλιν ἐξωνεΐδιζε τοὺς περὶ τὸν Ἰωάννην λέγων ἄρ' οὐχ ὑμεῖς, ὧ μιαιφάτατοι, τὸν δρύφακτον τοῦτον προσβάλεσθε τῶν ἁγίων; οὐχ ὑμεῖς δὲ τὰς ἐν αὐτῷ στήλας διεστήσατε, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ ἡμετέροις κεχαραγμένας, μηθένα τὸ γείσιον ὑπερβαίνειν παραγγέλλειν; οὐχ ἡμεῖς δὲ τοὺς ὑπερβάντας ὑμῖν ἀναιρεῖν ἐπετρέψαμεν, καὶ Ῥωμαῖός τις ἦ; Ant. XV, 447: ἐν μέσῳ δὲ ἀπέχων οὐ πολλὸν δεύτερος (περίβολος), προσβάτος βαθμῖσιν ὀλίγαις, ὅν περιεῖχεν ἐρκίον λιθίνου δρυφάκτου γραφῇ κωλύον εἰσιέναι τὸν ἀλλοεθνῇ θανατικῆς ἀπειλουμένης τῆς ζημίας. A Romanis, cum anno 6 p. Chr. n. Iudaeam in provinciae formam redigerent, has inscriptiones insculptas esse cum Titi verba apud Iosephum docent, tum exemplum Latinum Graeco appositum, cuius instituti hercle, si regum indigenarum hoc esset mandatum, nullam excogitaveris probabilem rationem. Mommsen. Ceterum mireris, vocabulum τὸ ἅγιον, cuius de vi Iosephus titulum interpretans verba facit, in ipsa inscriptione non legi, sed τὸ ἱερὸν, cuius notio manifesto multo latius patet. ² Apud Iosephum, ut plerumque in litteris Graecis, δρύφακτος per mediam scribitur. Sed tenuem habes etiam in titulo Mylasensi Journal of Hell. stud. XVI 1896 p. 234 n. 33, 3: ποιῆσαι δὲ καὶ θύρωμα καὶ τρύφακτον τῷ προδύμῳ τοῦ ναοῦ καὶ βωμόν. Alias inscriptiones, Deliam et Oropiam, affert Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 4 p. 640. Hanc adeo legitimam formam existimare videtur Herodianus Technicus II p. 593, 4 τρύφακτος· ἔνιοι διὰ τοῦ δ· δρύς γὰρ τὸ ξύλον. Ex δρύφακτος natum haud absurde indicat Etym. M. 288, 48, neque haec origo vocis vetat eam ad saepes lapideas transferri. Sed quia tenuem in mediam abiisse probabilius est quam vice versa, nescio an praeferenda sit eorum ratio qui vocem a brevissima numeri quaternarii forma derivent ut τρυφάλεια. ³ Nisi eandem notionem duobus verbis enuntiatam agnoscere velis, τρύφακτον ipsam saepem, περίβολον spatium quod ea circumdetur esse statuendum erit.

599 In sepulcro prope Hierosolyma. Infra hunc titulum alius brevior Hebraica lingua et scriptura exaratus. Ex apographo, quod transmiserat Miss Gladys Dickson, ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orient. V 1903 p. 334 § 53. Imago tituli proposita est Palestine exploration fund 1903 p. 426. Cf. quae adnotantur ibidem p. 334.

Ὅστᾱ τῶν¹ τοῦ Νεικά|γορος² Ἀλεξανδρέως³, | ποιήσαντος τὰς
θύρας⁴.

Litterae ΑΔΔΘΘΛΠCΩ. ξī Z est, sed nescio an lineola transversa evanuerit. 1 Eiusmodi plurales in titulis sepulcralibus, orientis potissimum, familiam vel posteros eius cuius nomen proprium genetivo casu subiungatur, significare solere observat Clermont-Ganneau, testimoniiis allatis Lebas-Waddington Inscr. III, 2251, 1. 2258, 1. 2339. 2348. Sed ea omnia ab hoc titulo eo nomine differunt, quod ibi genetivus pluralis rursus a nomine proprio pendet (n. 2348 Ποῦφος Προκλίωνος, τῶν Μοναικειδάνου, εὐσεβῶν ἀνέστηκεν) ut manifesto partitivus sit: Rufus Proclionis f. de gente Monaecidani. Longe durior haec cum appellativo ὅστᾱ coniunctio. Accedit, id quod ipse Clermont-Ganneau sensit, quod ossuarium quale hoc vix plus unius defuncti ossibus recipiendis sufficiebat, et quod titulus Hebraeus (not. 2. 3) unius Nicanoris nomen habet. Quare quam ille non nisi timide et dubitanter proposuit interpretationem, ut genetivus partitivus indicet partem modo ossium Nicanoris hic conditam esse, ea mihi quidem longe praeferenda esse videtur. Quod C.-G. contra monet, hanc insolitam tituli sepulcralis formam esse, recte se habet; sed iniuria eam Graeci sermonis legibus accommodatam esse negat idem. Immo hoc ὅστᾱ τῶν Νικάνωρος 'ossa quae sunt ex (ossibus) Nicanoris' bene et legitime enuntiatur est. 2 Hebraea lingua *Niqānōr Alaksā* subscriptum est. 3 Cum Graeca inscriptio manifesto ethnicum habeat, in Hebraea paternum nomen genetivo casu enuntiatum agnoscendum videtur. Utro loco erratum sit, latet. Sed haec ita coniungere, ut plenum nomen Νικάνωρ Ἀλεξᾶ Ἀλεξανδρέως fuisse sumamus, lubricum mihi videtur. 4 Portam maximam et ornatissimam ex omnibus quae in templo Hierosolymitano fuissent hic designari eximio acumine perspexit Clermont-Ganneau. Quam ab Iosepho Bell. V, 201 sqq. VI, 293 describi, in libris Iudaicis vero qui nomine Talmud appellari solent *Nicanoris portam* appellari atque adeo miraculosam narrationem illic repperiri de Nicanore quodam, qui Alexandria navi advexisset pretiosas valvas illius portae, sed per tempestatis discrimen alteram in mare iactam a nautis, sed in ventre ingentis piscis, qui eam devorasset, repertam esse. Mireris stuporem hominis qui fabulam antiquissimam in rerum omnium minime idoneam transtulerit. Sed hac fictione detracta reliqua hoc titulo plane confirmantur. Simile donum, item ab homine Iudaeo qui Alexandriae habitabat ut quidem videtur templo Hierosolymitano oblatum, Cl.-G. monet commemorari ab Iosepho Bell. V, 205: τοῦτον δὲ (sc. τὸν ἀργυρὸν τε καὶ χρυσόν) ταῖς ἐνεία πύλαις ἐπέχεεν ὁ Τιβερίου (n. 669²) πατήρ Ἀλέξανδρος. Etiam quod ebur in valvas portae templi Apollinis Didymei Alexandriae ab rege Ptolemaeo XIV (n. 493, 40) transmissum est, comparari potest.

600 Miliarium collocatum paullo ante vicum *Chafat* situm ad viam quae Hierosolymis ad septentriones fert, horae fere intervallo ab hoc oppido. Titulum Latinum ex E. Renani ectypo ediderunt

Th. Mommsen et D. Detlefsen C. I. Lat. III, 447. Graeca in illo quidem ectypo ita evanuerant ut nihil fere certi dispici posset. Sed a Liévin monacho accuratiora ectypa nactus Ch. Clermont-Ganneau haec edidit *Recueil d'archéologie orientale* I 1888 p. 243 et plenius etiam p. 284.

Ἀπὸ κολ(ωνίας) Αἰλ(ας) Καπιτωλ(ίνης¹).
μ(ί)α ε' ²

Litterae ΕΠCΩ. Vocabula more Romano singulis punctis distinctur.
1 Cf. Cassius Dio LXIX, 42, 4: ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτοῦ (sc. Ἀδριανοῦ) ἀντὶ τῆς κατασκαφῆς οἰκίσαντος, ἦν καὶ Αἰλίαν Καπιτωλίαν ὀνόμασε. Ptolemaeus Geogr. V, 15, 5 p. 990, 7. 8: Ἱεροσόλυμα, ἣτις νῦν καλεῖται Αἰλία Καπιτωλία (Ἱεροσόλυμα ἡ καὶ Κωπιτωλιάς aliquot codices). Tab. Peut. *Helya Capitolina*. Cognomen omittunt Eusebius II p. 469 e Schoene, vers. Armen.: *Aelia ab Aelio Hadriano condita, et in fronte qua Bethleem egredimur sus sculptus in marmore significans Romanae potestati subiacere Iudaeos* et Hierocles Synecd. 748, 8 Αἰλία ἡ καὶ Ἱεροσόλυμα (sic codex H.). Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 4 p. 484. 2 Latinus titulus sic se habet: [Imp(erator)] *Caes(ar) M. Aurelius Antoninus*, | *trib(unicia) potest(ate) XVI, cos. III, p(ontifex) m(aximus)* | [et *L. Aureli]us Verus* | *trib(unicia) potest(ate) II, co(n)s(ul) II*, | *Divi Antonini filii*, | *Divi Hadrian(i) nepotes*, | *Divi Traian(i) Parthic(i) pronep(otes)*, | *Divi Nervae abnepote(s)*, | ----- | *m(ilia) p(assum)* V. Annus est 462 p. Chr. n.

601 Basis marmorea, Amastri. Ex duplici apographo a St. Martino misso ed. J. Franz C. I. G. 4454. Aliud apographum a Sidouxio confectum A. E. Egger communicavit cum Franzio qui expressit C. I. G. Vol. III Addenda p. 4443 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 30 n. 85).

Οὐλίπιον Ἀραβία|γόν¹, τὸν λαμπρό|τατον ὑπατικόν², | πρεσβευτήν

Litterarum formae volgares praeter ΠΣ; ὦ μέγα v. 40. 43 Ω est, v. 9 Ω. ὦ ψιλὸν plerumque Υ, sed v. 44 V. Nota numeralis v. 43 utrimque singulis punctis a reliqua scriptura separata, supra lineam transversam paullulum incurvatam habet. 1 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 459 n. 540. Praeter hunc lapidem notus est ex titulo Siccensi Africae C. I. Lat. VIII Suppl. 45876, qui praenomen *M(arcus)* habet, et fistula plumbea Romae inventa *Bulletino comunale* 1888 p. 447. Proconsulatum Africae, quem ille titulus commemorat, hic non esse commodissime inde explices, quod haec incisa sunt priusquam illum honorem nancisceretur. Ceterum eum origine Amastrianum fuisse recte H. Dessau in *Prosopographia* inde collegit, quod hoc

5 καὶ || [ἀ]ντιστράτηγον τοῦ³ | Σεβαστοῦ Συρίας | Παλαιστίνης⁴, |
 10 Αἴλιος Αὐρήλιος | Μαρκιανὸς ὁ πρῶτος ἄρχων⁵ τὸν ἱ(δ)ιον⁶
 εὐεργέτην | ὁ φίλος | ἐν τῷ ξς' ἔτει⁷.

monumentum Amastri positum est, etsi nihil continet de officio quod Arabia-
 nus in illa Asiae minoris regione gesserit, et quod in titulo Siccensi hominem
 Amastrianum assessorem habet. 2 Consul suffectus incerto anno, cir-
 citer 485—490 p. Chr. Cf. not. 7. 3 TI St. Martini exempla, sed in
 Sidouxiano recte et plene TOY est; item hoc primam nominis Σεβαστοῦ
 litteram habet, quae ab illo abest. 4 Syria Palaestina inde ab anno
 66 p. Chr. n. a Syria separata suum legatum pr. pr. habebat. Ac de annis
 66—465 p. Chr. n. quidem nulla de ea re controversia est. Tum vero,
 cum M. Aurelius imperator Avidio Cassio totius Asiae tutelam commisisset
 (Cassius Dio LXXI, 3, 4² τὸν μέντοι Κάσσιον ὁ Μάρκος τῆς Ἀσίας ἀπάσης ἐπι-
 προπεύειν ἐκέλευσεν) rursus cum Syria coniunctam, et cum Syria fere
 a. 194 p. Chr. a Septimio Severo Phoeniciae attributam esse statuit Borghesi
 Oeuvres IV p. 160 sqq. Sed post ea quae E. Kuhn, E. Bormann, J. Marquardt
 contra hanc opinionem disputaverunt (Cf. Röm. Staatsverwaltung I p. 422),
 iam plane certum est, Syriam Palaestinam continenter usque ad Constantini
 aetatem propriam provinciam mansisse. 5 Cf. n. 492⁸. 6 IAIQN
 exempla St. Martini, IAINON, ita ut totum vocabulum initio v. 11 collo-
 cetur, Sidouxianum. 7 ΞΞ St. Martin, ΕΞ Sidoux. Priusquam huius ex-
 emplum publici iuris fieret, Cavedonius IΞ emendare conatus erat, postea
 Franzius lectionem ΕΞ praetulit. Etenim uterque profectus a Borghesii
 opinione nunc refutata (not. 4) annum aerae Amastrianorum, cuius initium
 erat 64 a. Chr., ducentessimum sexagesimum non in censum venire persuasum
 habebat, quia a. 196 p. Chr. nulla iam fuisset provincia Syria Palaestina.
 Itaque aut 207 (i. e. 143 p. Chr. n.), ut voluit Cavedoni, aut 205 (141 p. Chr.),
 quae est Franzii opinio, legendum esse. Quod contra ΞΞ verum esse prop-
 terea mihi videtur, quia hominem familiae provincialis, quae a Traiano de-
 mum civitatem Romanam accepisset, id quod indicant nomina M. Ulprius,
 iam per prima principatus Pii initia ad summos honores reipublicae Ro-
 manae pervenisse certe multo minus probabile est, quam idem Severi aetate
 usu venisse. Etiam nomina gentilia Αἴλιος Αὐρήλιος coniuncta huic recen-
 tiori tempori melius conveniunt. Quare 196 p. Chr. n. tituli annum esse
 satis confidenter statuere licet.

602 Lapis inventus Iope (*Jaffa*). Ex ectypo sibi transmisso
 ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale I 1888
 p. 99. Palestine expl. fund 1900 p. 110 n. 3.

Ἡγόρασα ἐγ(ὼ)¹ Σαοὺλ | ἐν τῇ Ἰόππῃ παρὰ | Βαρουχίου²
 5 μνημα· | ἀνεθ(ή)καμεν³ πρ(ώ)τως⁴ Σαοὺλ καὶ | Σουκκλητικὴν⁵.

Litterae ΑΕΘΜΠCΩ. 4 ΕΓΟ. 2 Formam nominis quasi hybridam esse, commixtam ex Hebraeis *Bārūch* et *Berekjāh*, sumpsit Clermont-Ganneau, qui simul monet, in Evangelio Matthaei 23, 35 nomen *Βαραχίας* legi. At cum non necessario hic genetivus ad nominativum *Βαρουχίας* referatur, sed aequè bene a *Βαρούχιος* derivari possit, non video cur hanc non simpliciter formam Hebraeam *Bārūch* adiuncta terminatione Graeca esse statuamus. 3 ΑΝΕΘΙΚΑΛΕΝ. Minus recte sane hoc compositum de mortuorum sepultura usurpatur. 4 Exspectaveris πρώτους. Sed adverbium inferioris aetatis consuetudini, non lapicidae errori tribuendum est. 5 Nota nomen Graecum recentioris aetatis in eadem parentela cum illis antiquis et vere Hebraeis coniunctum.

b. Regiones Syriae septentrionales et orientales.

603 Basis rotunda marmorea inventa Athenis in Olympieo. Edd. A. Rhusopulos Ἐφ. ἀρχ. περίοδος β' n. 50. W. Henzen Bullettino dell' Inst. arch. Rom. 1862 p. 135. St. Kumanudis Φιλίστωρ II p. 432. (W. Dittenberger C. I. Att. III, 479).

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Τραϊανοῦ | υἱόν, θεοῦ Νέρουα
υἱωνόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν | Σεβαστόν Ὀλύμπιον¹ ἡ πόλις Ἰου-
λιέων² τῶν καὶ Λαοδικέων τῶν πρὸς θαλάσση³ τῆς ἱερᾶς καὶ

Litterae ΑΔΘΠΣ(paucis locis C)ΩΩ. 4 Inter Olympieum dedicatum (129 p. Chr.) et Hadriani obitum (die 10. m. Iulii a. 138 p. Chr.) monumentum conditum apparet, atque utique maxime probabile est proximo post illud magnificum templum perfectum tempore id accidisse. 2 Cf. titulum Cnidium Greek inscr. in the Brit. mus. IV, 4 p. 17 n. DCCCI [Ὁ θεῖμος] | ὁ Ἰουλιέων τῶν καὶ Λαοδικέων | τῶν πρὸς θαλάσση τῆς ἱερᾶς | καὶ ἀσώλου καὶ αὐτονόμου Γάϊον | Ἰούλιον Ἀρτεμιδώρου υἱόν [Θ]εῦπο[μ]πον εὐνοίας ἔνεκεν. Quem titulum Theupompi nomen ad Caesaris Augustive aetatem referri cogit. Tum igitur cognomen *Iulia* accepit, quod praeter hos duos titulos etiam nummi (B. Head Historia nummorum p. 660) testantur. Quam rem acute tituli Cnidii editor componit cum narratione Cassii Dionis XLVII, 30, 2 τὴν δὲ δὴ Λαοδικεῖαν (Dolabella) ἀμαχεῖ διὰ τὴν φιλίαν αὐτῶν, ἣν πρὸς τὸν Καίσαρα τὸν πρότερον εἶχον, προσεποιήσατο. Annos Laodicensis usque ad annum 83 p. Chr. inde a Caesaris victoria numerasse ex nummis apparet, sed etiam a. 144. 145 p. Chr. eandem aeram usitatam fuisse probant tituli C. I. G. 4470, 8. 4471, 5, ut observavit idem. Ceterum pondus plumbeum cum titulo Lebas-Waddington Inscr. III, 2720 Λαοδικέων τῶν | πρὸς θαλάσση, | [ἀγο]ρα[νομοῦν-το]ς | Φιλοδάμου, | μνα, quia nomine Ἰουλιέων caret, Caesaris aetate antiquius habendum videtur. 3 Oppidum Syriae magnum et nobile, cuius frequens est in litteris antiquis memoria. Cf. praecipue Strabo XVI, 2, 4 p. 749: ἡ δὲ Σελευκίς ἀρίστη μὲν ἐστὶ τῶν λεχθεῖσων μερίδων, καλεῖται δὲ

5 ἀσύλου καὶ αὐτονόμου⁴, || ναυαρχίδος⁵, συγγενίδος⁶, φίλης, συμμάχου, κοινωνοῦ δήμου | Ῥωμαίων, ἐξαιρέτως τεττειμημένη δωρεαῖς, καθὼς καὶ ἐν Καπε|τωλίῳ δέλτοι περιέχουσιν⁷, διὰ ἐπιμελητῶν καὶ πρεσβευ|τῶν Ἀρχελάου τοῦ Τειμάρχου καὶ Μ(άρκου) Οἰδισελλίου Γαίου | υἱοῦ Κολλίνα Πρέισκου καὶ Γ(αίου) 10 Κορνηλίου Γαίου υἱοῦ Κυρεῖνα || Μαξίμου καὶ Ἀπολλωνίου Διογνήτου⁸ ἐπικαλου|μένου Γαίου.

Τετράπολις καὶ ἔστι κατὰ τὰς ἐξεχούσας ἐν αὐτῇ πόλεις, ἐπεὶ πλείους γέ εἰσιν, μέγισται δὲ τέτταρες, Ἀντιόχεια ἢ ἐπὶ Δάφνῃ καὶ Σελεύχεια ἢ ἐν Πιερῷ, καὶ Ἀπάμεια δὲ καὶ Λαοδίκεια, αἵπερ καὶ ἐλέγοντο ἀλλήλων ἀδελφαὶ διὰ τὴν ὁμόνοιαν, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος κτίσματα. p. 750 ἢ δὲ Λαοδίκεια (ἐπώνυμός ἐστι) τῆς (Σελεύκου τοῦ Νικάτορος) μητρὸς. § 9 p. 751. 52 εἴτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ κάλλιστα ἐκτισμένη καὶ ἐδλίμενος πόλις, χώραν τε ἔχουσα πολύβοιον πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐκαρπία. 4 Cf. Plinius Nat. hist. V, 79: *promunturium in quo Laodicea libera*. Cum ἱερὰ, ἄσυλος, αὐτόνομος in titulo Cnidio (not. 2) redeant, haec quidem privilegia Laodicenses Caesari dictatori accepta tulisse apparet. 5 Cf. n. 587², unde apparet, cur hoc quidem vocabulum in inscriptione Cnidia (not. 2) non recurat. 6 Antiquitus συγγενής ut reliqua eiusdem terminationis adiectiva nullam habebat feminini formam a masculino discretam. Sed post Chr. natum haud raro occurrit ἡ συγγενίς, quod sane a Polluce Onom. III, 30 ἐσχάτως βάρβαρον vocatur. Cf. exempla allata a Lobeckio ad Phrynichum p. 451. 52. 7 Cf. Syll.² 349, 9. 10. 8 Pro Ἀπολλωνίου τοῦ Διογνήτου, negligentia inferiore aetate neutiquam rara. Cf. n. 616³.

604 Emesae (*Homs*) monumentum sepulcrum, pyramidis figura, nunc in domo Hadschi-Mahmud-el-Dschuhani in via *Bab-Hud*. Inferiorem partem a versu quarto ed. Squire apud Walpole Travels p. 321, totum titulum ex C. R. Vaughani schedis J. Franz C. I. G. 4511. Accuratius exscripsit Skender Effendi, cuius exemplum ed. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2567. Omnium accuratissime delineatam tituli imaginem exhibet E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900) Beiblatt p. 26 n. 13.

5 Γάτος Ἰούλιος Φαβία Σαμσιγέραμος¹ ὁ | καὶ Σειλᾶς², Γάτο|υ

Litterae ΑΕΖΞΠCΩ. 4 Hoc nomen bis occurrit in familia dynastarum Emesenorum. Natu maior commemoratur in rebus annorum 59 et 43 a. Chr. n. Cf. Strabo XVI, 2, 40 p. 753 εὐερκῇ χωρία, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ Λυσιάς — καὶ Ἀρέθουσα ἢ Σαμψικεράμου καὶ Ἰαμβλίχου τοῦ ἐκείνου παιδός, φυλάρχων τοῦ Ἑμεσηνῶν ἔθνους. Cicero ad Att. II, 14, 1. 16, 2. 17, 1. 2. 23, 3 hoc nomine per

Ἰουλίου Ἀλεξί|ωνος υἱός, ζών | ἐποίησεν ἑαυ|τῷ καὶ τοῖς ἰδι|οῖς
ἔτους μτ' 3.

irrisiōnem Cn. Pompeium significat, qui illum regulum vicerat; natu minor anno 44 p. Chr. etiamtum regnabat. Cf. Ioseph. Ant. XIX, 338: ἦκε γοῦν παρ' αὐτὸν Κομμαγενῆς μὲν βασιλεὺς Ἀντίοχος, Ἑμεσῶν δὲ Σαμψιγέραμος. Hunc excepere filii Azizus (Ioseph. Ant. XX, 439. 444. 458) et Soaemus (Ioseph. Ant. XX, 458. Bell. II, 484. 483. 504. III, 68. VII, 226), ex quibus ille a. 54 p. Chr. n. decessit, hic anno 73 p. Chr., quinquennio ante hunc titulum incisum, etiamtum in regno fuit. Eiusdem familiae hominem, privatum sane, hic quoque habemus. Wadd. Scriptura per mediam (Σαμψιγέραμος, Σαμσιγέραμος), praeter Iosephum et hunc titulum etiam alius multo recentior ap. Lebas-Waddington Inscr. III, 2364 ἔτους δμυ' (482/3 p. Chr. n.), Σαμσιγερά[μ]ου habet, atque est illa quidem manifesto accuratior, cum in eam quam apud Strabonem et Ciceronem legimus, tenuis κ ex nomine appellativo Graeco quod est κέραμος irrepserit. Etiam μψ pro μς ad Graecam consuetudinem referendum, nam prior compositi pars manifesto *sams* (*semes*) est, quod in indigenarum lingua solem significat. 2 Prope Emesam primo a. Chr. n. saeculo Lysias regulo cuidam Silae parebat. Cf. Iosephus Ant. XIV, 40: ἐξεῖλεν δὲ (Pompeius) καὶ Λυσιάδα χωρίον, οὗ τύραννος ἦν Σιλᾶς ὁ Ἰουδαῖος. Quod nomen hic recurrens ad affinitatem inter has duas dynastiarum familias superiore tempore contractam redire videtur. Waddington. 3 Annus aerae Seleucidarum trecentis nonagesimus incipit a calendis Octobribus anni 78 p. Chr. n.

605 Heliopoli (*Baalbek*) in muro ad septentrionalem templi partem. Ed. de Saulcy Voyage II p. 623 tab. 53 (A. Kirchhoff C. I. G. 8647. Lebas-Waddington Inscr. III, 4882).

Ἔργον τοῦ ἐνδ(ο)[[ξοτά]τ[ου] 1 Ἀ]νατολίου[υ] 2 | στρατο[πε](δ)άρχου 3 |
καὶ ὑπάτου 4.

Litterae ΕΛΠC. 1 ΕΝΔΕ. 2 De hoc homine illustrissimo Waddington solita doctrina quae tradita sunt composuit. Anno 420, cum magister militum Orientis (τῆς ξω στρατηγός) esset, pacem inter Persas et Romanos instauravit (Procop. Bell. Pers. I, 2), a. 442. 443 *magister militum* appellatur Cod. Iust. I, 46, 3. XII, 60, 7, accuratius *magister militum per Orientem* XII, 55, 4. Anno 454 *magister militum praesentalis* erat, in actis concilii Chalcedonii illo anno habiti primo loco inter superiores magistratus qui ei interfuerunt recensetur Ἀνατόλιος ὁ μεγαλοπρεπέστατος καὶ ἐνδοξότατος στρατηλάτης καὶ ἀπὸ ὑπάτων πατρικίος (Mansi Concil. VI, 564). His quae Wadd. attulit nuper accessit titulus Gerasenus editus Mitth. u. Nachr. des deutschen Palästina-Vereins VII 1904 p. 63 n. 27: Ἐπὶ τοῦ κυρίου μου Φλ(αυίου) Ἀνατολίου | τοῦ μεγαλοπ(ρεπεστάτου) στρατηλάτου καὶ ὑπάτου, | καὶ ἐπὶ Φλ(αυίου)

Σιμπλικίου τοῦ λαμπροτάτου κόμ[ητος] | ἀνοικ[οδομήθη] ἡ πόλις καὶ τὸ τεῖχος. Accuratiores de eo vide ap. O. Seeck, Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2072 n. 9. Ceterum in Sauleyi apographo ΛΙΟΙ est, postrema littera manifesto non recte exscripta. Emendavit Wadd. 3 ΣΤΡΑΤΟΝΟΜΑΡΧΟΥ. Emendavit Waddington. In titulo Geraseno et actis concilii sane στρατηλάτης est, vox etiam alibi per orientem de superioribus officiis militaribus usitata (cf. n. 648, 3. 4. 5), sed eam hic reponere summae audaciae esset. Utique utrumque nomen Graecum *magistrum militum* (not. 4) significare manifestum est. 4 Consulatu Anatolius functus est anno 440 p. Chr. n. (Wadd. et Seeck l. l.). Non ipso consulatus anno titulus dedicatus, sed hic ut in monumento Geraseno ὕπατος pro ὑπατικός aut, ut acta concilii habent, ἀπὸ ὑπάτων scriptum est, id quod inferiore aetate haud raro usu venit.

606 In ecclesia *Nebi-Abel* inter Damascus et Heliopolin, ubi antiquitus sita erat Abila. Ed. Pococke Inscr. ant. c. 4 p. 4. 2 (J. Franz C. I. G. 4524).

Υπερ (τῆς)¹ τῶν κυρίων Σε[βαστῶν]² | σωτηρίας καὶ τοῦ σύμ[παν]-
τος | αὐτῶν οἴκου Νόμφαιος Ἀέ[του]³, | Λυσανίου τετραρχοῦ⁴

Litterae volgares praeter ΠΣ, si modo recte exscriptae sunt. 4 ΓΗΕ.
2 Pluralem mireris, quia huius tituli aetate (cf. not. 4) unus modo Augustus erat, neque in hac quidem sententia eos qui deinceps regnavissent hoc plurali comprehendi licebat. Quare fieri non posse videtur, quin aut Augustum cum Augusta, nempe Tiberium cum Livia aut Agrippinam cum Nerone, aut principem cum tota familia indicari statuamus. Cf. n. 623⁴. 3 Supplevi. Liberto non patroni modo nomen, sed etiam patris adiungi rarius quidem est, sed non inauditum. Cf. n. 620, 3 sqq. Nomen ipsum praestare nolo, nam potest AE lenissimo errore pro AE lectum esse, id quod permulta supplementa admitteret. 4 Franzius recte provocat ad Lucae Evangelium, ubi de quintodecimo Tiberii Caesaris anno legitur 3, 4 καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος (a. 28 p. Chr. n.). Diversum hunc ab illo Lysania, qui Ptolemaeo Menneae f. patri successit et cum Antigono Hasmonaeo se coniunxit, manifestum est, nam is plus quam semisaeculo ante illum annum a Cleopatra interemptus erat (Ioseph. Ant. XV, 92. Bell. I, 440). Regium nomen hic natu minor non videtur gessisse, etsi terra ab eo relicta apud Iosephum modo ἡ Λυσανίου βασιλεία (Bell. II, 245. 247) modo ἡ Λυσανίου τετραρχία (Ant. XVIII, 237. XX, 438) appellatur. Ab hoc, non ab illo antiquiore et nobiliore, repetitum est cognomen oppidi Ἀβίλα ἡ Λυσανίου (cf. Ioseph. Ant. XIX, 275 et quae exposui infra n. 634^{3.4}). Decessit intra annorum 28 et 37 p. Chr. n. spatium, nam ipsis principatus initiis Gaius Caesar eius tetrarchiam alii donavit. Ceterum non est, cur Nymphaeum libertum hoc monumentum superstiti patrono extruxisse sumamus; licet igitur usque ad Neronis aetatem aut adeo amplius descendere in tempore inscriptionis definiendo.

5 ἀπελε[ύθερος] || τὴν ὁδὸν κτίσας ἄστε[ι]π[τ]ο[ν]⁵ οὖσαν καὶ | τὸν
ναὸν οἰκο[δομ]ή[σας]⁶ τὰς περὶ αὐτὸν | φυτείας πάσας ἐφύ[τευ]-
σεν ἐκ | τῶν ἰδίων ἀναλ[ωμάτων] θεῶν | Κρόνῳ⁷ κυρίῳ κα[ὶ]
10 ----- || -----] Ἐδσεβία γυνή.

5 ΑΣΤΕΠΟΙ. Emendavi, nihil fere peccatum ratus nisi quod duae singularum litterarum lacunae non indicatae sint, qua in re negligentissime confecta esse pleraque antiquioris aetatis apographa constat. Sane ἄστειπτος poëticum est (Soph. Philoct. 2); sed Romanorum aetate multa eiusmodi in pedestrem orationem irrepsisse (cf. n. 633²) docemur exemplo vocis item tragicæ et huic origine ac notione finitimæ ἀστιβής, quæ recurrit apud Arrianum Anab. V, 11, 4. Viam quæ adeo dilapsa erat ut ea iri omnino nequiret se refecisse gloriatur Nymphaeus. ἄστ[ρωτ]ο[ν]^v emendavit Franz violentius. 6 ΟΙΚΟ.ΦΑΛΗ. Emendavit Franz. Manifesto Φ pro Ο et ΑΛ pro Μ errore lecta sunt. 7 Deus indigenarum; similiter Iovis nomen persaepe illarum regionum diis imponitur (cf. n. 631⁴).

607 Lapis in mola antiqua quæ est in loco *Wadi-Barada* montis Antilibani. Ed. A. S. Murray Palestine Exploration fund 1898 p. 34. Cf. quæ de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orientale II 1898 p. 397 § 76.

Ἔτους ἡξὺ¹ Δύστρου² λ' Διὶ [με|γ]ίστῳ³ Ἡλιοπολείτῃ⁴ τῷ
κυρίῳ | ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου | Καίσαρος Λυσίας καὶ Σπού-
5 ριος καὶ Ἀνεΐνας, υἱοὶ Λυσί[ου], | ἐκ τῶν ἰδίων τὸν βωμὸν^v |
ἀνέθηκαν καὶ παρομολογίαν⁵ ἐπο[ί]ησαν.

Litterae ΑΞΘΩΞΠΩ. 1 Annus quadringentesimus duodeseptuagesimus aerae Seleucidarum 156/7 p. Chr. n. est. 2 Mensis, qui in lunisolarium Macedonum anno ab aequinoctio autumnali incipiente quintus fuerat, in fastis Syriacis aetatis Romanae Martio anni Iuliani respondebat. Cf. Ideler Chronologie I p. 430. 3 Cum Murray [Υ|Ψ]ίστῳ supplevisset, Clermont-Ganneau monuit, in titulis Latino sermone conceptis sollennem appellationem esse *Iupiter Optimus Maximus Heliopolitanus*, cui μέγιστος accuratius responderet; accedere quod hoc epitheton in Graecis Syriae inscriptionibus Iovi perfrequenter tribueretur (Lebas-Waddington Inscr. III, 2116, 4. 2140, 2. 2289, 1. 2292, 1. 2339, 4. 2340, 3. 4 et infra n. 631, 1. 2). 4 Ἡλιοπολείτῳ] Murray, Ἡλιοπολείτῃ] Clermont-Ganneau. Cf. not. 3 et n. 597, 3. 5 παρ' ὁμολογίαν duas voces esse statuunt editores. Sed quaecumque existimant hanc ὁμολογίαν esse, utique mirum manebit Lysiae filios in titulo dedicatorio praedicare, se contra eam fecisse. Quare malui παρομολογίαν in unum nomen contrahere, quo significaretur pactum aliquod de usu arae ab ipsis dedicatae. Certe verbum παρομολογεῖν a scriptoribus

inferioris aetatis nonnunquam ita usurpatur, ut significatio eadem sit ac simplicis ὁμολογεῖν. Cf. Polyb. III, 89, 3 τῷ δὲ χρόνῳ πάντας ἡνάγκασε παρομολογῆσαι καὶ συγχωρεῖν ὥς οὔτε νουνεχέστερον οὔτε φρονιμώτερον οὐδένα δυνατόν ἦν χρῆσθαι τοῖς τότε περιεστῶσι καιροῖς.

608 Limen superius portae in vico *Deir-Ali* (Lebaba). Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2558. Cf. quae de titulo disputavit A. Harnack Die Mission und Ausbreitung des Christenthums p. 429.

Συναγωγῇ¹ Μαρκιωνιστῶν² κώμ(ης) | Λεβάβων τοῦ κ(υρ(ι)ο)υ³
καὶ σ(ωτῆ)ρ(ος)⁴ Ἰη(σοῦ) Χρηστοῦ⁵, | προνοία Παύλου πρεσβ(υ-
τέρου) τοῦ λχ' ἔτους⁶.

Litterae ΕΜΠCΩ. Vs. 3 post ΠPECB scripturae compendiariae signum S, vs. 2 post KY punctum, ΙΗ linea horizontali notatum. ¹ Memorabile non ἐκκλησίαν, sed συναγωγὴν appellari delubrum Marcionistarum, etsi Marcion ut Iudaeorum sacris indulgeret tantum aberat ut contra acerrimus eorum adversarius esset. Wadd. ² Marcionis sectam initio quarti p. Chr. n. saeculi (not. 6) nondum extinctam fuisse nemo mirabitur, qui ex Epiphanio adv. Haer. p. 302 ed. Petav. (ἡ δὲ αἵρεσις ἔτι καὶ νῦν ἔν τε Ῥώμῃ καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν Αἰγύπτῳ τε καὶ ἐν Παλαιστίνῃ, ἐν Ἀραβίᾳ τε καὶ ἐν τῇ Συρίᾳ, ἐν Κόπρῳ τε καὶ Θηβαΐδι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Περσίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις εὐρίσκεται) cognoverit vel altera eiusdem saeculi parte eam in diversissimis orbis terrarum regionibus superstitem fuisse. Nec mirum, anno 318/9 p. Chr. eis prope Damascus publice sacra sua exsequi licuisse; nam illo tempore, quo Constantinus iam toto occidente potitus erat, per orientem vero etiam Licinius imperabat, neque Christianos persequerentur imperatores, neque vero, ut postea, iam ipsi Christianae religionis nomine eos quos haereticos existimabant opprimebant. Quare omnis generis sectae tum liberius quam unquam antea aut postea rem divinam facere poterant. W. Eiusdem fere aetatis episcopum Marcionitarum, qui in persecutione Maximini Daiae occisus esset Caesareae Palaestinae, commemorari apud Eusebium monuit Harnack. Cf. Euseb. de mart. Palaest. X, 3 (Vol. IV p. 405, 29 ed. Dindorf): τοῦτω δὲ (Petro ascetae, qui et Apselamus) τῆς κατὰ Μαρκίωνα πλάνης ἐπίσκοπός τις εἶναι δοκῶν Ἀσκληπιὸς ζήλω μὲν, ὥς ᾔετο, εὐσεβείας, ἀλλ' οὔτε γε τῆς κατ' ἐπίγνωσιν, ὅμως δ' οὖν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πυρᾷ τὸν βίον συνεξελήλυθεν. ³ KY. ⁴ CP. Acute Waddington observat, hoc praeconium Iesu Christi neutiquam abhorrere a Marcionis doctrina, qui eum sane Dei filium esse negaret, sed ad homines servandos missum esse constantissime affirmaret. ⁵ Haec scriptura non modo non singularis, sed adeo admodum frequens est, sed antiquiore aetate praecipue apud paganos, quippe qui inauditi nominis Χριστός originem et vim ignorarent, quam apud ipsos Christianos usitata. At huius quidem tituli aetate, in Syria

certe, ι et η adeo in eundem sonum abierant, ut ne in Christianae quidem originis titulo haec confusio offensioni esse possit. Cf. F. Blass *Hermæ* XXX p. 465 sqq. 6 Ex aera Seleucidarum, quae una in regione Damascena usitata fuit, hic est annus 348/9 p. Chr. n. Waddington.

609 Phaenae (*Misema*) in pilis portae templi, *a* in sinistra, *b* in dextra. Ed. Burckhardt *Itin. Syr.* p. 417 (Transl. Germ. I p. 206. Letronne *Recherches pour servir à l'hist. de l'Égypte* p. 490 sqq. J. Franz C. I. G. 4554). Plenius et accuratius W. H. Waddington ap. Lebas *Inscr. III*, 2524. (L. Lafoscade de epistulis imperatorum et magistratuum Romanorum p. 50 n. 447).

α 5 Ἰούλιος Σα|τουρνῖνο|ς¹ Φαινῆσι|οις² μητρο|κωμία τοῦ | Τράχω-
10 νος³ | χαίρειν· | ἐάν τις ὑμῖν⁴ | ἐπιδημήσῃ || βιαίως στρα|τιώ-

Litterae ΕΘΜΜΞΠCΩ. 4 Cf. Lebas-Waddington *Inscr. III*, 2309: ἔτους ι' [τοῦ ἡμῶν] κυρίου αὐτοκράτορος [Μ(άρκου) Αὔρηλιου Σεουήρου Ἀλεξάνδρου Σεβαστοῦ,] ὑπατεύοντος Ἰουλίου Σατορνείνου, ἡ πόλις τὸ κτίσμα κτλ. *III*, 2309 α: [Σα]τ[ο]ρνείνου ὑπατικοῦ. Utrobique Iulium Saturninum legatum Augusti pro praetore Syriae fuisse indicatur; nam hanc legationem consularem fuisse in volgus notum est itemque constat provinciarum praesides consulares inferiore aetate saepe simpliciter ὑπατικούς appellari. Cum in priore ex his inscriptionibus principis nomen consulto deletum sit, is vero decem annos imperaverit, inter illius aetatis cuius ille titulus esse possit imperatores nemo in censum venit nisi Commodus et Alexander Severus. At Waddingtonus Domitii Dextri, Asellii Aemiliani, Pescennii Nigri legationibus postremos illius principatus annos plane occupatos observavit ideoque confidenter Alexandri nomen reposuit. Sic anno 234 p. Chr. vindicandus est titulus; at H. Dessau *Prosopogr. imp. Rom.* II p. 242 n. 356 inter hunc annum et 485 p. Chr. qui fuit decimus Commodi, dubius haeret. 2 Cf. I. G. Sic. et Ital. 4325 (R. Cagnat *Inscr. Gr. ad res Rom. pert.* I p. 73 n. 480): Ἀγρίππας Φούσκου Φαινῆσιος θεοσεβῆς, sine dubio ex eodem vico quem hic habemus oriundus. 3 Hinc apparere, regionem hodie *Ledja* appellatam antiquum Trachona esse observat Waddington. Cf. Strabo XVI, 2, 16 p. 755 Cas.: τελευτῶσι δ' (Libanus et Antilibanus) ἐγγύς πως τῶν Ἀραβίων ὁρῶν τῶν ὑπὲρ τῆς Δαμασκηνῆς καὶ τῶν Τραχόνων ἐκεῖ λεγομένων εἰς ἄλλα ἔρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα. § 20 p. 756 ὑπέρκειται δ' αὐτῆς (Δαμασκοῦ) δύο λεγόμενοι Τράχωνες. Ab his duobus montibus tota regio modo Τραχωνίτις, modo ut hic singulari numero ὁ Τράχων (Iosephus *Ant.* XIII, 427. XV, 343 sqq. XVI, 430 al.) appellabatur. Caput regionis alicuius si civitatis ius ac formam habet μητρόπολις, sin minus, μητροκωμία appellatur. Praeter Phaenam duas Trachonitidis μητροκωμίας notas esse observat Wadd. coll. Lebas *Inscr. III*, 2396 b [μη]τροκωμίας Βορεχάθ Σαβάων (hodie *Breiké*) et III, 2480, 4 [μητρο]κωμίας Ζορκουηνῶν (hodie *Zor'a* sive *Exr'a*). 4 Cf. n. 505³.

Dittenberger, *Orientalis gr. inscr.* II.

15 της⁵ ἥ | καὶ ἰδιώτης, | ἐπιστεῖλαν|τές μοι ἐκ|δικηθῆσαι|θ[ε]⁶.
 b 20 οὕτε | γὰρ συνεισ|φορὰν τι|να ὀφείλει|τε τοῖς ξέ|νοις⁷, καὶ ξε-
 25 νῶνα ἔχον|τες οὐ δύν|ασθε ἀνα|ν<κ>κασθῆ|ναι δεξά|σθαι ταῖς
 30 οἰ|κίαις τοῖς | ξένους⁸. ταῦ||τά μου τὰ | γράμματα | ἐν προ-
 35 δῇ|λφ τῆς μη|τροχωμ||ας ὑμῶν χ|ωρίφ πρόθ|ετε, μή τις | ὡς
 40 ἀγνοή|σας ἀπολο||γήσεται⁹.

5 De militum superbia avaritia violentia etiam alibi vehementer con-
 querebantur agricolae. Cf. n. 549, 48 sqq. et Syll.² 448, 37 sqq. 6 ΘΑΙ.
 7 Cf. Syll.² 448, 34. 35: ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας αὐτοῖς παρέχειν καὶ ἔτερα
 πλεῖστα εἰς ἀνάληψιν αὐτῶν ἀνευ ἀργυρίου χορηγεῖν. v. 72 ὅπως — κελύσης
 ἕκαστον τὴν ἰδίαν πορεύεσθαι ὁδὸν — μηδὲ καταναγκάζειν ἡμᾶς χορηγεῖν αὐτοῖς
 προῖκα τὰ ἐπιτήδεια, ἀλλὰ μηδὲ ξέναν αὐτοῖς παρέχειν. 8 Idem quod
 ξενοδογεῖον vocem significare observavit Waddington, sed etiam Lebas III, 2327
 eandem, forma leniter immutata, eadem vi repperiri: [ἐπὶ τοῦ] ὁσιωτ(άτου)
 Πέτρου ἐπισκ(όπου) κτίζεται ὁ ξενεῶν τοῦ ἀγίου Θεοδώρου. Item ξενῶν esse
 Lebas III, 638, 5. Cf. etiam Syll.² 734, 3. 74. 76. 82. 9 Cf. n. 524, 9 sqq.

610 Zoravae super portam ecclesiae S. Georgii. Edd. Burck-
 hardt Travels in Syria p. 60. 64. Buckingham Travels among
 the Arab tribes p. 275. Berggren It. Europ. et Orient. II p. 402
 (A. Kirchhoff C. I. G. 8627). Omnium accuratissime ex suo apo-
 grapho W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2498.

Θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ τῶν δαιμόνων καταγώγιον¹, | φῶς σω-
 τήριον ἔλαμψεν ὅπου σκότος ἐκάλυπτεν, | ὅπου θυσίαι εἰδώλων
 νῦν χοροὶ ἀγγέλων, | ὅπου θεὸς παρωργίζετο, νῦν θεὸς ἐξευ-
 5 μενίζεται. || ἀνὴρ τις φιλόχριστος πρωτεύων Ἰωάννης Διομη-
 δέως υἱὸς | ἐξ ἰδίων δῶρον θεῷ προσήνεγκεν ἀξιοθέατον κτίσμα |
 ἰδρύσας ἐν τούτῳ τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου² |

Litterae AZΘΞΠCΩ. 4 Ecclesia Christiana exstructa est quo loco
 antea templum religionis paganae fuerat. Cum in ipsa ecclesia S. Georgii
 exstet lapis cum titulo Θεανδρί[της] ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νείκης τῶν κυρίων οἰκο-
 δόμησαν οἰκίαν Σααμηνοὶ οἱ ἀπὸ Ζοραουηνῶν (Lebas-Waddington Inscr. III, 2484),
 huius dei templum fuisse perspexit Waddington. Quem deum et ex scripto-
 ribus (Damascius ap. Photium Bibl. cod. 242 p. 347 b, 26 ἔγνω δὲ ἐνταῦθα
 τὸν Θεανδρίτην, ἀρρενωπὸν ὄντα θεὸν καὶ τὸν ἀθηλὸν βίον ἐμπνέοντα ταῖς ψυχαῖς.
 Marin. Vita Procli p. 46 Boissonade Θεανδρίτην ἄλλον Ἀραβίους πολυτίμητον
 θεόν) et ex titulis (Lebas III, 2374 a, 4 ipse deus Θεάνδριος, 2046, 4 eius de-
 lubrum Θεονδρίτιον appellatur) notum esse observat Waddington. 2 Sancti
 Georgii cultus iam antiquitus per Syriam perfrequens erat, ac potissimum

τὸ τίμιον λ(ε)ίψανον, τοῦ φανέντος αὐτῷ Ἰωάννῃ | οὐ καθ' ὕπνον, ἀλλὰ φανερώς, ἐν ἐ(π)ι(νεμήσει)³ θ', ἔτους υι'⁴.

quidem in Auranitide et Trachonitide multa eius monumenta epigraphica exstant (Lebas-Waddington Inscr. III, 1984. 2092. 2426. 2458). Ex hoc titulo discimus anno 545/6 p. Chr. n. (not. 4) reliquias eius Zoravam Trachonitidis translatas ibique magnificam ecclesiam ei aedificatam esse. Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 1984. 3 Lapis ETI. De indictione hoc accipiendum apparet, praesertim cum anni et indictionis numeri perbene conveniant (not. 4). At cum Waddington lapicidam errore ἔτ(ε)ι pro ἰνδ(ικ)τιῶνι incidisse sumpsisset, mihi praestare visum est lenissima medela nomen Graecum reponere, quod pro Latino *indictio* haud raro usurpatur. Cf. Syll.² 4233. 4 Annum 410 aerae Bostrenorum a die 22 m. Martii 545 p. Chr., indictionem nonam ab eiusdem anni calendis Septembribus incipere adnotat Waddington.

611 Lapis inventus in regione *Haurân*, exstat in praedio rustico prope vicum *Qatana* situm occidentem versus a Damasco quattuor horarum intervallo, ad radices Hermonis montis. Ex ectypo a Clemente David archiepiscopo Damasceno transmissio ed. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orientale II 1898 p. 64 imagine xylographa expressum. Accuratius C. Fossey Bull. de corr. Hell. XIX 1895 p. 303.

Ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος | Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ | υἱὸς¹ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ | Δακικὸς² Μεννέας³ Βεελιάβου || 5 τοῦ Βεελιάβου⁴ πατρὸς Νε|τεῖρου⁵, τοῦ ἀποθεωθέντος⁶ | ἐν τῷ

Litterae ΑΕΗΘΠΡΕΤ. Extremae hastae lineolis transversis ornatae.

1 Nominativi υἱός, Σεβαστός, Δακικός mediis genetivis interpositi ignorantiam sermonis Graeci produnt. Cf. n. 660⁸. 2 Quod *Dacicus* iam appellatur

princeps, nondum vero *Parthicus*, annorum 103—116 a. Chr. n. terminis tituli aetas circumscribitur. F. 3 Nomen, Graecum ut quidem videatur

origine, in titulis Graeciae et Asiae minoris inveniri adnotat F. Sed ne a Syriae quidem incolis alienum fuit, id quod praeter alios testatur Πτολε-

μαῖος ὁ Μεννέου princeps Chalcidis. Nam quod patris nomen apud Iosephum, qui frequenter Ptolemaei meminit, Μενναίου scribitur Ant. XIII, 392. 418.

XIV, 39. 297. 330. Bell. I, 103. 248, id quin ad librariorum errorem redeat ut apud Polybium V, 70, 10 Κεραίας pro Καιρέας (n. 230⁴), eo minus dubito

quia certe priore belli Iudaici loco versio Latina recte *Menmeae* habet.

4 Nomen significatione Graeco Θεόδωρος vel Διδότος respondens. F. In illis regionibus haud infrequens fuisse videtur. Cf. Bull. de corr. Hell. XXI

1897 p. 64 n. 74, 2: ἐπὶ Βεελιάβ[ο]υ τοῦ [κ]αὶ Διοδότου. n. 75, 2 sqq. ἐπὶ ἀρχῆς Ἀβιδαννοῦ Βεελιάβου [Σ]αμσαίου ἱεροταμία. p. 65 n. 76, 2 Βελιάβος

λέβητι⁷, δι' οὗ αἱ ὀρταὶ⁸ ἄγωνται, ἐπίσκοπος⁹ πάντων τῶν
 10 ἐνθάδε γεγονότων ἔργων κατ' εὐσεβείας¹⁰ ἀνέθηκεν θεᾷ Λευ-
 κοθέᾳ¹¹ Σεγείρων¹².

Ἐχχώμου εὐξάμενος ἐπο[ι]ησεν. 5 Praeter Ioseph. Bell. III, 233 ἀδελφοὶ
 δύο Νετείρας καὶ Φίλιππος sibi nusquam hoc nomen occurrisset fatetur F.
 6 Contra Clermont-Ganneau hic de victima humana cogitantem Fossey
 demonstravit, ἀποθεοῦν sepulturam significare, collatis titulis Asiae minoris
 C. I. G. 2831, 4 sqq. ἐτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται κηδευθῆναι ἐν τῇ σορῇ ἢ μόν[ω]
 Ἀχιλλεὶ καὶ Ἀχιλλεΐ[α] τέκνῳ αὐτοῦ· ἐὰν δέ τις μετὰ τὸ ἀποθεωθῆναι τοὺς προδη-
 λουμένους πολήσῃ κτλ. 2832, 3 μετὰ δὲ τὴν τούτων ἀποθέωσιν. Multo frequen-
 tius eadem vi occurrere ἀφηρῶν. 7 Urna in qua cineres corporis
 combusti conduntur. 8 αἱ [ἐ]ορταὶ emendavit Cl.-G., ipsum Al pro ini-
 tiali huius nominis E errore proclivi scriptum sumpsit F. Sed fortasse
 forma Herodotea ὀρτή, ut multa Ionica, in sermone Graeco qualis per orien-
 tem usitatus erat conservata est. Enuntiatum relativum non ad λέβητι, sed
 ad viri nomen quod antea legitur referri patet, sed eius vis obscurata est,
 ni plane fallor, pravo praepositionis διὰ c. gen. usu (cf. not. 40). Videtur
 indicari, illum hominem auctorem fuisse feriarum. Coniunctivum ἄγωνται
 quantitatis vocalium discrimine neglecto ex indicativo ἄγονται corruptum
 esse apparet. 9 Waddington ad Lebas Inscr. III, 1990 episcopos titulo-
 rum Syriae eosdem esse coniecit cum agoranomis Graeciae, fretus praecipue
 Charisii testimonio Digest. L, 4, 18, 7: *item episcopi, qui praesunt pani et*
ceteris venalibus rebus, quae civitatum populis ad cotidianum victum usui
sunt, personalibus muneribus funguntur. Sed ut huic credere debemus, alicubi
 eum magistratum hac voce significatum esse, ita tamen qui in titulis Syriae
 inveniuntur ἐπίσκοποι, eos ubique in aedificiorum cura versatos esse cum alii
 tituli indicant, tum hic definite enuntiat. Fossey. 10 Soloece pro κατ'
 εὐσεβείαν vel εὐσεβεία, ut pendeat ab ἀνέθηκεν. 11 Ni fallor fabula Graeca
 de Ino Leucothea Melicertae matre in causa fuit, cur Graeci deae nescio
 cui Syriae hoc potissimum nomen imponerent. 12 [ἀν]εγείρων emen-
 davit Clermont-Ganneau. Si omnino emendatione opus esset, facilius sim-
 plex ἐγείρων restituere liceret, littera C ad proximum nomen relata. Nam-
 que dativum θεᾷ et genetivum Λευκοθέας pro uno eodemque casu haberi
 ideoque inter se coniungi ab illius aetatis sermone neutiquam abhorret. At
 hoc ipsum participium hic otiose et praeter morem illi ἀνέθηκεν addi rec-
 tissime monet Fossey. Is potius oppidi Σεγείρα nomen agnovit, eiusdem
 ut opinatur quod hodie *Kala'at-Jendal* appellatur; idem vocabulum esse
S'irā, cuius nominis urbem in tribu Ephraimitarum sitam commemorari
 in libro Iudicum 3, 26. 27.

612 Lapis inventus apud agricolam cui nomen Muto in vico
Numr sito horae intervallo meridiem et orientem versus ab op-
 pido *Hāra* in regione *Haurān*. Ex P. Schroederi apographo ed.

W. H. Mordtmann Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII (1884) p. 180 n. 1. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale I 1888 p. 4.

----- | Σε(β)[αστο¹ κα¹] | Κων[σπάντιος] | κα¹ Μα[ξιμιανός]
 5 οί] | ἐπιφ(ανέστατοι) Καίσα(ρες)² || λίθον διορίζοντα | ὄρους
 κώμης Γα[σ]ι[μ]μίας³ κα¹ Ναμαρ[ρίων]⁴ (σ)τηριχ[θ]ῃ⁵ ἔκ-
 10 λευσ[αν]⁶ φροντίδι | Μ(άρκου) Ἀρρίου Φρ[ού]γι(δ)ος⁷ π(ραιμι)-
 π(ειλαρίου) κη(ν)σείτορος⁸.

Litterae ΕΖΘΠCΩ. 1 CЄΠ Mordtmann, qui litteram Π incertam esse indicat puncto supposito. Vs. 4 pars ΕΠΙΦ distinguitur signo ξ. Vs. 12 supra duo Π lineae rectae horizontales. 2 Ante v. 1 Diocletiani et Maximiani Augustorum nomina interciderunt, v. 1—4 Constantius et Galerius Maximianus Caesares agnoscuntur. Itaque tituli origo annorum 292—303 terminis continetur. Mordtmann. Ceterum pro KAICAPEC Mordtmanni exemplum exhibet KAICAICE. 3 ΓΑ//Ι//Ι//Ι//ΜΕΑC. Antiquum nomen hodierni vici *Djasim* hic haberi iam Mordtmannus coniecerat, Γα[σ]ι[μ]μίας supplevit Clermont-Ganneau, sed quoniam post Ι etiam littera intercidisse videtur, consonam geminare satius visum est. 4 Hodierni *Numar* nomen antiquum. Apud Seetzenum Reisen I p. 35 etiamtum *Nammar* appellari hunc vicum, et a Noeldekio Ztschr. d. d. Morgenl. Ges. XXIX p. 437 Syriacum de eo nomine testimonium afferri adnotat Mordtmann. 5 ΕΤΗΡΙΧ. 6 Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2559 a, 4 [τ]ὸ μεσόρι[ο]ν διορίζων μεταξὺ Ἰεσολέλων καὶ Δρασαρμέλων. Clermont-Ganneau, qui iniuria ni fallor διορίζων pro διορίζον errorem lapicidae aut eius qui exscripsit existimat. Immo τὸ μεσόριον accusativus est, ad διορίζων vero cogitatione supplendum λίθος, quod hic definite additur. Ceterum recte W. et Cl.-G. illum quoque terminum duorum vicorum (κωμῶν) finitimorum existimant. 7 Praenomen et nomen gentile recte legit Mordtmann, neque ulla est causa cur cum Cl.-G. Μαρ(χ)ίου emendetur. Cognomen, quod ΦΡΑ|ΙΑOC in apographo est, sed ita ut prius Α incertum notetur, Μ. Φρά(δ)ιος scripsit; sed dubitare se indicat, neque est hoc nomen Romanum. Φ[ή]λιος Cl.-G. audacissime. Quod ipse conatus sum, nolim pro certo venditare, sed utique minus violentum est, neque negari licet cognomen *Frugi* Graece aequè bene et indeclinabile servari et Φρούγιος vel Φρούγιδος flecti potuisse. 8 De horum officiis ad Th. Mommsen Eph. epigr. IV p. 544. Röm. Staatsrecht II, 2³ p. 1092 sqq. provocat Mordtmann, et observat huius tituli argumentum illustrare glossam *censitores agrimensores* (Gloss. Scaligeri apud Goetz Corpus gloss. V p. 596, 13). Primipilares vero eiusmodi dimensionibus adhibitos esse etiam Suetonium testari Calig. 21: *destinaverat — Isthmum in Achaia perfodere, miseratque iam ad dimetiendum opus primipilarem.*

613 In impluvio rustici cuiusdam nomine Abdu in vico *Djâsim* regionis *Haurân*. Edd. J. H. Mordtmann Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich VIII (1884) p. 184 n. 3. Ch. Clermont-Ganneau Revue archéol. Troisième série IV (1884) p. 264 n. 3. Recueil d'archéol. orient. I 1888 p. 5 n. 4. Cf. etiam Addenda ibid. p. 393. Ex W. Ewingii apographo A. G. Wright et A. Souter Palestine exploration fund 1895 p. 46 n. 10.

Ὁ κύριος Μ(ᾱρκος) Φλ(άβιος)¹ Βόνος², ὁ λαμπρότατος πρῶ-
του | τάγ(ματος) κόμ(ης)³ καὶ δοῦ[ξ,]⁴ ἄρχας ἡμ(ῶ)ν⁵ ἐν εἰ-
ρήνῃ | καὶ τοὺς διοδεύοντας καὶ τὸ ἔθνος διὰ | παντὸς εἰρη-
νεύεσθαι ἡσφαλίσατο.

Litterae ΕΘΞΠCΩ. 1 Praenomen et nomen gentile restituit Clermont-Ganneau, et hoc quidem altero Boni titulo confirmatur (cf. not. 2). Mordtmann et Ewing ὁ κύριός μου Βόνος legerunt, sed frustra quaesiveris, quis hic prima persona de se loqui possit. ΜΦΛ facile pro ΜΟΥ haberi potuisse in propatulo est. 2 Cum Mordtmannus Iustiniani aetate titulum incisum coniecisset, Cl.-G. eum sesquisaeculo antiquiorem esse demonstravit; etenim in Batanaea monumentum inventum est quod Waddingtoni sagacitate restitutum manifestum eiusdem hominis esse cognoscitur, Lebas-Waddington Inscr. III, 2293 a: Ἐπὶ Φ[λ](αούϊου) Βόνου τοῦ λαμπρ(οτάτου) κόμ(ητος) καὶ δουκός, ἡ ἐκ[κλ]ησία ἐκτίσθη ἔτ(ε)ι σπζ'. Aeram provinciae Arabiae (n. 614¹⁰) hic respici manifestum est, ita ut titulum illum anni 392 p. Chr. n. esse appareat. 3 *Comitis* nomen dignitatem perpetuam significat, quam is cui ab imperatore tributa est, per vitae tempus retinet; contra *ducis* appellatio certum officium indicat, cuius tempore elapso rursus abicitur. Quare ubicumque haec coniunguntur, semper *comes* priorem locum tenet. Waddington ad Lebas Inscr. III, 1906 a (Expl. des inscr. p. 457), qui affert Cod. Theodos. XI, 36, 33 *Nestorio comiti et duci*. Ceterum cum duces proprie spectabiles (περίβλεπτοι) sint, tamen haud raro, ut hic, epitheton clarissimus (λαμπρότατος) eis tribui observat idem. 4 Ducem Arabiae fuisse Bonum perspexit Waddington. Cum *praeses* provinciae administrationi civili praeesset, *dux* militum per provinciam imperium habebat. De duce Arabiae praeter hunc titulum et Lebas-Waddington Inscr. III, 2194. 2293 a etiam Notitia Dignitatum Orientis nos edocet, ubi officiales eius et numeri militum qui sub eius imperio erant recensentur. Etiam Libanii epistolam p. 955 Βόνω· ὁ δὲ σὲ ἐγκωμιάζων ἔχει μὲν ἀφορμὴν τὴν παιδείαν, ἔχει δὲ τὴν ἀρχήν, ἣ μείζω τὴν Ἀραβίαν ἐποίησεν, οἶκον αὐξήσασα ἔκαστον hunc honorem a Bono gestum testari observavit P. von Rohden De Palaestina et Arabia, Berolini 1885, p. 56 (Clermont-Ganneau, Recueil, Add. p. 393). 5 ΗΜΠΝ Mordtmann, HMon Ewing.

614 In domo quam possidet Scheich-Na'if in vico *Der'at* regionis Haurân. Edd. G. Schumacher, *Across the Jordan* p. 134. R. Brünnow *Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins* V 1899 p. 58 n. 18.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ σωτηρίας κ(αί) νίκης τοῦ κυρίου ἡμῶν
 Ἀδοκράτορος | Γαλλιανοῦ Σεβ(αστοῦ)¹ ἐκτίσθη τὸ τε(ε)ῖχος ἐκ
 δωρεᾶς τοῦ Σεβ(αστοῦ), προνοία Σ|τατίλου Ἀμμιανοῦ² τοῦ κρα-
 5 τίστου διέποντος τὴν ἡγεμονίαν³, || ἐφεστῶτος⁴ Ἰου(λίου) Ἰσι-
 δώρου (σ)τράτορος⁵, ὑψηγ(ουμένου)⁶ Οὐήρου ἀρχιτέκτονος,
 προεδ(ρία) Μάγνου Βάσσου⁷, ἐπισκοπῇ⁸ Αἰλίου Βάσσου κ(αί)
 Ζηνοδώρου Ταυρίνου καὶ Σαβίνου (Γ)ε(ρ)μανοῦ⁹ | ἔτ(ους)
 ρνη¹⁰.

Litterae ΖΘΜΠΠΟΕΩΩ. Vs. 5 post ΙΟΥ et post ΥΦΗΓ, v. 6 post ΠΡΟΕΔ singulis punctis distinguitur. Quem numeramus v. 1, is non continuo ordine scriptus est, sed supra v. 2 a sinistra in angulo obliqua positura per duos versus dispositum ΑΓΑ|ΘΗ, a dextra eadem ratione ΤΥΧ|Η. Particula ΚΑΙ v. 2. 7 ΚΕ scripta est. 1 260—268 p. Chr. n. 2 Homo ceteroqui ignotus, ut videtur. Nam quem n. 628, 1 habemus (Στατίλιος Ἀντιανὸς στρατῶρ), multo antiquior est; ex maioribus huius sane ille esse videtur, nam per tantum temporis spatium posteros eius, qui strator fuerat, usque ad administrationem provinciae ascendisse nihil habet incredibile. 3 Praeses provinciae Arabiae a. 106 p. Chr. a Traiano institutae, quem legatum Augusti pro praetore fuisse constat. Cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 432 not. 8. Sed quia non ἡγεμονεύοντος, sed διέποντος τὴν ἡγεμονίαν dicitur, non legatum, sed eum qui ad tempus eius vicibus fungeretur, non improbabiliiter intellexit Clermont-Ganneau. 4 Cf. n. 615, 5. Haec omnia, ἐφεστῶτος, ὑψηγ(ουμένου), ἐπισκοπῇ manifesto ad aedificationis negotium spectant, sed quomodo horum hominum in ea re partes dirimendae sint, non assequor. 5 ΕΠΑΤΟΡΟΣ Brünnow, ΕΤΠΑΤΟΡΟΣ Schumacher. Emendatio, quam hi proposuerunt, certa est. De stratoribus cf. n. 628³. Memorabile est, etiam n. 615, 5 hanc ἐπιστάσιαν homini militari, beneficiario, commissam esse. 6 Sic supplere malui, quam cum Sch. et Br. ὑψ' ἡγ(εμονίαν), quandoquidem vix credibile est, eandem vocem, quae uno versu ante de summa praesidis provinciae dignitate usurpetur, hic multo humiliter architecti officium significare. Non tam ἡγεμονία hic in census venit, quam ὑψηγ(εμονία), i. e. negotium ea proponendi et commendandi, quae facienda videantur. Cf. n. 234, 22. 7 Cf. n. 615, 5. 6, ubi non modo idem officium, sed etiam idem homo redit, etsi aliquantum temporis intercedit. Hic magistratus vel praeses senatus esse videtur, ut eius mentio non ut reliquorum qui v. 5—7 sunt, ad ipsam aedificationem moenium referenda sit. 8 De episcopis aedificiorum publicorum in civitatibus Syriae cf. n. 614⁹. 9 ΕΕΜΑΝΟΥ. Emendavit Brünnow. 10 Aeram civitatis Bostrenorum unaque provinciae Arabiae a Traiano institutae incipit a vere

anni 106 p. Chr. n. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 431 not. 3. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2463. W. Kubitschek ap. Pauly-Wissowa I, 1 p. 641 n. XXXII. Huius tituli annus igitur 263/4 p. Chr. n. est.

615 In vico *Der'ât* regionis *Haurân*. Ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins III 1897 p. 40 n. 4. (Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orient. II 1898 p. 243).

Ἰπέρ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλιανοῦ
Σεβ(αστοῦ)¹ ἀφιερώθη ὁ πύργος μετὰ τῆς δεκανίας² προνοίᾳ
5 Ἰουνοῦ | Ὀλύμπου³, τοῦ δια(ση)μοτάτου⁴ ἡγεμόνος⁵, || ἐφε-
στῶτος⁶ Φλαουιανοῦ β(ερε)φ(ικιαρίου)⁷, προεδ(ρίᾳ) | Μάγνου
Βάσσου⁸, ἔτ(ους) ρν'⁹.

Litterae ΘΠΕΩ. Vs. 2 post CEB puncto distinguitur. Item v. 5 litterae ΒΦ singulis utrimque punctis includuntur. βω v. 5 sub finem P est, reliquis locis volgarem formam habet. V. 4 W et N ligatae. 4 260—268 p. Chr. n. Cf. not. 8. 2 Cf. Revue arch. Quatrième série II 1903 p. 167 n. 187: ἀνεθρεψάμην[ν] ἀνέλων δεκανίαν, [ῆν] ἐ(κ)πληρωσάμην, καὶ καλάμου πλέθρον ἐν ἀπὸ δεκανίας Κολπηνῆς. Utrobique terrae consitae certam partem indicari apparet, reliqua obscura sunt. 3 ΟΛΥΜΠΟΥ. Emendavit Clermont-Ganneau. 4 ΔΙΑΤΕΙΜΟΤΑΤΟΥ. Emendavit Clermont-Ganneau. 5 Legatus Augusti pro praetore provinciae Arabiae. Cf. n. 614³. 6 Cf. n. 614⁴. 7 Cf. A. von Domaszewski ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 271. 8 Cf. n. 714, 6. 9 Annus aerae provinciae Arabiae (n. 614¹⁰) centesimus quinquagesimus 255/6 p. Chr. est. Sed titulum qui unius Gallieni principis mentionem faciat non posse ante Valeriani captivitatem (260 p. Chr.) incisum esse monet Clermont-Ganneau ideoque post PN tertiam notam numeralem intercidisse statuit. Recte sine dubio; quae fuerit, in medio relinquendum, nisi quod ΑΒΓΔ fuisse non potest propter eandem causam, ob quam ρν' recte se habere nequit, neque vero Η, quia non eiusdem anni titulos 614 et 615 esse magistratum et officialium nomina produunt.

616 In muro templi Islamici quod est in vico *El-Mâlikîje*. Edd. J. G. Wetzstein Abh. der Akad. d. W. zu Berlin 1863 phil.-hist. Cl. p. 267 n. 10. Cyril Graham Transactions of the Royal soc. of litter. VI p. 297. Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2496.

Ἀδριανοῦ¹ τοῦ καὶ Σοαίδου² | Μαλέχου³, ἐθνάρχου⁴, στρα-
5 τηγοῦ νομάδων⁵, τὸ | μνημ(ε)ῖον ἐτῶν λβ'. || Ἀδδος ἀδελφὸς
ἐτῶν κη'.

Litterae ΘΘΛΩ. Notae numerales v. 4. 5 singulis punctis a reliqua scriptura separantur. 1 Homo Arabs honoris causa Hadriani principis nomen assumpsit, unde apparet, aut huius imperatoris (117—138 p. Chr. n.) aut proximi successoris Antonini Pii (138—161 p. Chr.) aetate hoc monumentum sepulcrum positum esse. Wadd. 2 Cum n. 617, 1 Σαουάδου, ibid. v. 4. 5 Σαουδός, n. 415, 1 Σαάδου sit, tamen vix videtur dubitandum, quin idem ubique nomen Arabicum habeatur varia ratione Graecis litteris expressum, praesertim si reputaveris, quantopere discrepet natura et vicissitudo vocalium in linguis Semiticis quas dicant ab ea qua sermo Graecus utitur. 3 Arabica huius hominis nomina Σάιδος Μάλεχος esse opinatur Waddington; sed mihi Μάλεχος patris potius appellatio esse videtur. Ex antiquioris sane linguae Graecae consuetudine τοῦ Μάλεχου dicendum fuit, sed inferiore aetate ac potissimum quidem in oriente haec lex neutiquam constanter servatur. 4 In deserto Syriaco gentes Arabicae vagabantur, quae ut hodie per aestivum tempus montes, qui nunc *Djebel Haurân* appellantur, adire solebant, ut aquam et pascua pecoribus suis nanciscerentur. Horum principes (ἐθνάρχας) videmus hic imperatoris Romanorum potentiae se subiunxisse, nam aliter unus ex eis non ipsius principis nomen assumpsisset (not. 1). Idem testatur titulus apud Lebas-Waddington Inscr. III, 2203: [----- πρεσβ(ευτήν) Σεβ(αστοῦ) ἀντιστρά(τηγον) (sc. provinciae Syriae) οἱ ἀπὸ ἐθνους νομαδων, ἀγνείας χάριν. Wadd. 5 Praetoris (στρατηγοῦ) appellatio illis gentium Arabicarum per desertum Syriae vagantium principibus etiam alibi tribuitur. Cf. n. 617, 2 στρατηγήσαντι Ἀουιδηνῶν et n. 421, 4. 5, ubi Waddington ex hoc titulo summa cum veri specie supplevit [στρατηγ]δς νομαδων.

617 Inter rudera oppidi *Rāma*. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2236. Cf. quae de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau *Recueil d'archéologie orientale* V 1903 p. 147 § 28.

Ὀδαινάθω¹ Σαουάδου² | στρατηγήσαντι³ Ἀουιδηνῶν⁴ καὶ
5 φ(υ)λ(αρχήσ)α(ν)τι⁵ Θομαλέχη⁶ γυνή καὶ⁷ Σαουδός⁸ πατήρ
α(δ)τ(οῦ)⁹ ἀνέστησαν.

Litterae ΘΘΠΩ et semel v. 4 V pro Y. 1 Nescio an hic aliqua generis necessitudine attingat familiam ex qua altera tertii p. Chr. n. saeculi parte nobilissimi illi Palmyrenorum principes prodierunt. 2 Cf. n. 616². 3 Cf. n. 616⁵. 4 Nomen gentis Arabicae hic modo occurrere, sed apud Lebas-Waddington Inscr. III, 2272 Ἀουειδηνός Μάλεχου ἔγραψα legi, ut appareat idem nomen et ethnicum et proprium hominis cuiuspiam esse, id quod etiam in Graeco sermone perfrequenter usu venire nemo fere ignorat, observat Waddington. Cf. n. 619⁹. 5 ΚΕΦΑΛΗΚΟΛΑΗ[ΤΙ]. Haec Wadd. Κεφαλῆ, Κολάη, ἔτι Θομαλέχη legit, sed ipsi de gravi lapicidae errore suspicio subnata est. Ac perquam mirum esset, ex tribus mulieribus eam, cuius sine controversia princeps locus in hoc negotio esset, Thomalecham Odaenathi uxorem,

non modo postremo loco recenseri, sed adeo adverbio ἔτι quasi quoddam molestum additamentum illis duabus adiungi. Quare non dubitavi emendationem quam Clermont-Ganneau proposuit $\kappa(\alpha\iota) \varphi(\upsilon)\lambda(\alpha\rho\chi\acute{\eta}\sigma)\alpha(\nu)\tau\iota$ recipere. Nam haec, ut satis violentam esse non licet negari, ita sententiae et structurae enuntiati omnibus numeris accommodata est. 6 Nomina *Θομσάχη* (Lebas Inscr. III, 2224, 2) et *Θομδέχη* (ibid. 2225, 5) comparavit Waddington. 7 KE. Si Clermont-Ganneau verum vidit (not. 5) eadem particulae scriptura etiam v. 3 est, neque omnino ea quicquam est frequentius in illius aetatis regionisque titulis. 8 Cf. n. 616². 9 AXIOY lapis, emendavit Waddington.

618 In vico *El-Afiné* in tecto domus cuiuspiam. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2296.

5 Ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ὕψ[ε]ως Αὐτοκράτορος Νέρου||α Τραϊανῶ
10 Κ[αίσαρος Σεβ[αστοῦ Γερμα]νικοῦ Δακικ[ο]ῦ¹ ἀγωγὸς ὁ[δ]άτων
εἰς[φερομένων][ν] εἰς Κάν[α]τα² | [ἐ]κ προνοίας | [Κ]ορνηλίου ||
15 Πάλμα³ πρε[σβ]ε[υτοῦ] Σεβ[αστοῦ] ἀντιστ[ρα]τήγου⁴.

Litterae ΕΠCΩ. 4 Intra spatium annorum 102/3, quo Traianus imperator Dacicus appellatus, et 117 p. Chr., quo vita functus est. Cf. Eckhel *Doctrina Nummorum* VI p. 445. Th. Mommsen *Hermes* III p. 134. Accuratiora de tempore v. not. 4. 2 Non oppidum satis nobile *Kánaθα* hic intellegendum, sed aliud quoddam situm in loco planicie *Haurân* qui hodie appellaretur *Kerak*, ubi Wetzsteinus invenisset titulum Lebas-Waddington Inscr. III, 2412 d Διὰ με[γ]ίστ[ω]ν Κανατηνῶν ὁ [δ]ῆμος, observavit Waddington. Nam illuc quidem canalem aquae iugis ex fontibus qui prope *El-Afiné* in clivo montis *Haurân* essent facile derivari potuisse. Quod contra oppidum Canatha non modo aqua abundare, ut eiusmodi rivo arte facto neutiquam opus haberet, sed etiam multo editiore loco quam *El-Afiné* situm esse in monte. 3 Cf. *Prosopographia imp. Rom.* I p. 459 n. 1155. A. Cornelius Palma consul primum fuit 99 p. Chr. cum Q. Sosio Senecione, iterum a. 109 cum Tullo. Anno 118 p. Chr. coniurationis insimulatus et senatus iussu Tarracenis occisus est (*Script. hist. Aug. Hadrian.* 7, 2). Eiusdem nomen etiam in titulo ap. Lebas Inscr. III, 2305 restituit Waddington hunc in modum: — ἡ πόλις, τὸν ἀγωγὸν τῶν ὁδῶν [κατασκευάσασα,] ἐπὶ Α(ῦλου) [Κορνηλίου Πάλμα] πρεσβ[ευτοῦ] Σεβ[αστοῦ] ἀντιστ[ρα]τήγου. 4 Provinciae Syriae. Cum post priorem consulatum legatus Hispaniae citerioris fuisset a. 100/1 p. Chr. (*Martial.* XII, 9 all. in *Prosopogr.* l. l.), a. 104/5 Syriam provinciam nactus est (*Cassius Dio* LXVIII, 14, 5), anno 105/6 Arabiam Petraeam domuit et in provinciae formam redegit, ex provincia decessit utique ante annum 109 p. Chr., quo alterum consulatum gessit.

619 Inter rudera *Deir-el-Lében*. Edd. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III. 2393.

Ἐπὶ ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν Κωνσταντίνου Αὐγ(ούστου) τὸ ς' καὶ Κ[λ](αυδίου) | Κωνσταντίνου ε[ὐ]γε[ν]εστάτου Καίσαρος¹ α(ι)ω(ν)[ι](ων)² Αὐγούστου | ἡ ἀλλή καὶ ὁ ----- ε[ι]ς³ τὸν δεσπότην [Δία]⁴ ἀνίκητον Ὁλιον | θεὸν Αὔμον. Κάσσις Μαλίχαθος⁵ κώμ(ης) Πειμέας⁶ φυλ(ῆς) Χαστηγῶν⁷ || 5 καὶ Παῦλος Μαξιμῖνος κώμ(ης) Μερδόχων⁸ φυλ(ῆς) Αὐδηνῶν⁹ τὸ σ(τ)[έ]γος¹⁰ ἐκ | θεμελίων [καὶ] τὸ πανμύγεθες κτίσμα ἀνήγ(ε)ιραν ἀ[φ]ειδῶς | ὑπη[(ρ)ε]τήσαντες¹¹ τὸν ἑαυτῶν χρόνον προνοίᾳ Αὔμου¹² καὶ Ἀμελάθου¹³ (τῶν)¹⁴ ἱερέων.

Litterae ΘΘΞΠCΩ. Numeri senarii nota v. 4 ς est. Vocabula per compendium scripta v. 4 bis signum ∟ excipit, v. 5 punctum. 1 Annus est 320 p. Chr. Tum etiam tantam illic fuisse vim paganae religionis, quantam hic titulis prodat, iure memorabile existimat Waddington. 2 ΑΩΗ. ΓΜ. 3 Quin εἰς c. acc. hic Graecorum recentiorum more pro dativo usurpatum sit, non videtur dubium. Quid ante haec exciderit, minus certum, sed existimaverim primum nomen, quale ναός, fuisse, deinde verbum passivum veluti ἀνετέθη, καθιερώθη. Nam utique post θεὸν Αὔμον v. 4 prius enuntiatum finitur, alterum, cuius praedicatum est ἀνήγειραν v. 6, incipit. 4 Supplevi. [καὶ] Waddington. Sed in titulo eodem loco invento Lebas-Waddington Inscr. III, 2392 legitur Διὸς ἀνικήτου Ὁλίου θεοῦ Αὔμου. 5 Cf. n. 4234. 6 Vicus situs in margine Trachonitidis, qui hodie quoque nomen antiquum conservavit. Waddington. 7 Tribum Arabicam *Axd*, quam ex terra *Jemen* Arabiae meridionalis circiter a. 205 p. Chr. emigrasse atque in media Syria consedissee ex scriptorum Arabum narrationibus constaret, hic agnovit Waddington. Cuius emigrationis cum duces fuissent *Dschafna*, *Mudschalid*, *Aus*, *Chaxradseh*, horum quidem duorum posteros fere a. 300 p. Chr. in antiquam patriam rediisse, at reliquorum progeniem in Syria permansisse Ghassanidarum nomine in rerum gestarum memoria celebratam. Non sine causa se Χαστηγῶν nomen de illis Azditis interpretari Waddington praecipue titulo Lebas Inscr. III, 2396 a b probat, ubi cum Χαστηγῶν tribu coniunctim commemoretur natio Σαβάων, quos ex eadem meridionali Arabia oriundos (cf. n. 499⁵⁸) manifestum esset. Sed hoc diiudicare non meum est. 8 Vicus situs ad radices occidentales montis *Dschebel Haurân* item ad hanc aetatem nomen conservavit. Et hic et Rimea (not. 6) non procul a parietinis, inter quas hic lapis inventus est (*Deir-el-Lében*) siti sunt. Parietinae ipsae templi Solis cum peribolo sunt, in quorum loco postea monasterium conditum est, nunc ipsum quoque dirutum. Waddington. 9 Tribus Arabica ceteroqui ignota. W. Sed vide ne eadem sit, quae n. 617, 2 sqq. Ἀουδηνῶν nomine indicetur. 10 CΓ. 11 OETHCANTEC. 12 Deus et sacerdos idem nomen gerunt. Cf. n. 4251. 13 Hoc nomen redit

n. 620, 3. 14 ΙΘΙ. Emendavi. Superficie lapidis detrita haec ex ΤΩΝ nata esse possunt. [5]ο[5] Waddington.

620 In loco *Sûf* sito fere sex milibus metrorum septentrionem et occidentem versus a Gerasis (*Djerasch*). Ed. Burckhardt Travels p. 254 (Franz C. I. G. 4665). Multo accuratius R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des deutschen Palästina-Vereins IV 1898 p. 86 n. 40. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Palestine exploration fund 1902 p. 46. Recueil d'archéologie orientale V 1903 p. 45 § 3.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Λαξρ'¹ Δι² ἀγίωι Βεε(λβ)ωσώρωι³ | καὶ
 5 Ἑλ(ωι) Ἀμέ(λ)αθο⁴ Δη|μητρίου τοῦ καὶ Δαμμω|(ν)ος⁵, Δημη-
 τρίου [ἀ]πελεῦ|θερος⁶, τὸν βωμὸν ἀνέ|θηκεν κατ' εὐχὴν.

Litterae ΑΒ(ῖ)τα, sed v. 4 Θ est) ΖΠΠΛ. 1 Aeram Pompei quae initium capit ab anno 64 a. Chr. probabiliter agnovit Clermont-Ganneau, ut annus huius tituli 98 p. Chr. n. sit, monetque huic tempori palaeographiam et orthographiam tituli, maxime iota mutum nusquam omissum, convenire. 2 Cf. n. 6344. 3 ΒΕΕΔΚΩΠΠΛΠΛΙ. Emendavit Clermont-Ganneau, monens Βεέλ quidem scripturam Phoenicii nominis *ba'al* Aramaeorum pronuntiationi accommodatam esse, alteram vero cognominis partem non diversam ab oppidi *Bosra*, *Bostra* nomine, ut tota appellatio dominum vel tutorem huius urbis significaret; qua cum re apte comparat alia eiusdem generis nomina, *Baal-Harran*, *Baal-Tarz* (Tarsi Ciliciae), *Baal-Lebanon* (Libani montis), *Baal-Sidon*, *Baal-Çôr* (Tyri), *Baalat-Gebal* (domina Bybli), Ζεὺς Βαιτοκαίτης (n. 262, 4), Ζεὺς Σαφαθηνός (n. 627, 4). Nomen oppidi vero in versione Graeca Veteris Testamenti et in libro I Maccabaeorum scribi Βοσόρ, Βοσόρα, Βοσσόρα, Βοσόρρα, Βοσώρ, a quibus proxime abest quod hic habemus Βωσώρ. Loca sane Idumaeae et Moabitidis, quae illic significarentur, nimis remota esse a Gerasis quam ut hic in censum venirent. At Bostra Arabiae (n. 626, 4) optime huc quadrare praesertim cum τ inter σ et ρ insertum a Graecis ut facilius fieret pronuntiatio vel in titulis Graece scriptis nonnunquam omitteretur. Sic apud Lebas-Waddington III, 2229, 4. 5 Βοσρηνή legi, itemque n. 2053 b, 6, ubi Waddington quidem Βοσρηνῶν legisset et ad ignotum cetero-qui oppidum Βόσσα retulisset, Βοσρηνῶν potius in lapide esse testari Dus-saudium Voyage au Safâ p. 183. 4 ΑΜΕΓΑΒΟΕ. Emendavit Clermont-Ganneau. Cf. n. 649, 7. 5 ΑΠΠ. 6 Initio vocis ΜΡΕΛΕΥ.

621 Gerasis (*Djerasch*) ad portam meridionalem. Edd. Germer-Durand Revue biblique 1899 p. 5 n. 4. Ex H. Kiepert apographo H. Lucas Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 43 n. VIII. p. 73 n. 70.

[Ἀγαθῇ τύχῃ]. Ἔτο[υς]¹ θαρ' | [ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνῃς² |
 5 ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Ἀπολλωνίου | Ἀριστίνωνος προέδρου³ καὶ || ... οὐ
 Δημητρίου δε[κ]απρωτού⁴ | [διὰ β]ίου πόλεως καὶ Ἀντιόχ[ου |
 ...]ωνος ἀρχόντων καὶ [Ξ]ερ⁵ [...]. Χ]αιρέου⁶ γρα[μμ]ατε[ύον-
 τος].

Litterae ΑΠ(ο)ΠΣ.

1 ΕΓΓ. — Kiepert, ετο... Germer-Durand.

2 Editores hic aeram Actiacam agnoscunt, ita ut anno 98 p. Chr. haec scripta esse statuendum sit. Sed cum constet, anno 9 a. Chr. n. demum Pacis Augustae aram magnificentissimam in campo Martio dedicatam eiusque rei memoriam etiamtum Neronis principatu a fratribus Arvalibus sollemniter obiri solitam esse (G. Wissowa Religion und Kultus der Römer p. 277), vix dubitandum videtur, quin ab illo potius anno haec numerandi ratio initium capiat. Sic hic titulus anno 120 p. Chr. vindicandus erit. Mirum sane Gerasenos, quorum reliqua monumenta constanter Pompei aeram sequuntur (cf. n. 623¹), in hoc uno plane singularem numerandi rationem secutos esse. 3 Cf. n. 614⁷. 4 ΔΕΠΑΠΣ Kiepert. 5 .EP Kiepert, Ξερ Germer-Durand. 6 ΑΙΡΕΟΥ Kiepert, αἰρέου Germer-Durand. Supplevi.

622 Gerasis (*Djerasch*). Ex apographo H. Kiepti ed. H. Lucas Mitth. des deutschen Palästina-Vereins VII 1904 p. 35 n. I. p. 53 n. 10. (Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orient. V 1903 p. 310 n. II).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ τῆς τοῦ Σεβαστοῦ¹ σω[τ]η[ρ]ί[ας] | καὶ τοῦ
 σύνπαντος οἴκου καὶ τῆς | τοῦ δήμου ὁμο[νοίας] Ἀθηνίων Ἀθη-
 5 νίων τοῦ Λοῦ[π]ου² [γυ]μνασιαρχή[σας] τὴν πρώτην ἐξά[μ]νη-
 νον³ τοῦ ερ' ⁴ | [ἔτ(ους),] πλε[ονάκις] τῇ πόλει τὰ ἀλείμ[α]τ[α]

Litterae ΑΠΣ.

1 Imperator videtur Claudius esse. Cf. not. 4.

2 ΛΟ.ΙΟΥ.

3 NHNON. Acutissime supplevit et emendavit Clermont-

Ganneau allato titulo Seleuciae Pieriae Bull. de corr. Hell. XXI 1897 p. 75 n. 22, 3 sqq. ἱερασαμένην ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐξαμ[ή]νῃ τοῦ δ' ἔτους. Atque omnino perfrequentes sunt in titulis Graecis magistratus semenstres.

4 Cum Lucas τοῦ Ἐρ[μοῦ] supplere conatus esset, verum vidit Clermont-Ganneau. Sed is, quia anno 42 p. Chr. haud exiguo spatio recentiore iudicabat titulum, non aeram Pompei, quam Gerasis usitatam fuisse ipse primus probavit, sed illam Bostrenam provinciae Arabiae, cuius initium erat ver anni 106 p. Chr. (n. 614¹⁰) hic agnovit, ut titulus a. 210/1 p. Chr. n. incisus esset. At fugit eum, cum hac temporis definitione adversa fronte pugnare singularem τοῦ Σεβαστοῦ v. 2 cum quia anno 210/1 non unus fuit Augustus, sed tres, Severus, Caracalla, Geta, tum quia pluralis inde a posteriore primi p. Chr. n. saeculi parte vel quo tempore unus modo princeps erat, Gerasis usitatus

ἐ]δω[χ]εν⁵ [καὶ εἰς τὴν οἰκ]οδομὴν⁶ το[ῦ] ἐσ[σοῦ⁷ Δι]ός Ὁ[λυμ-
 10 πίου ἀν]ήλ[ω]σ[ε]ν⁸ ----- || ἀργυ]ρίου δρ[αχμ]ᾶς πεντα[χο-
 σ]ία[ς] εὐσεβε[ί]α[ς] ἔνεκεν.

fuit (n. 623¹). Hoc Σεβαστοῦ igitur probat, re vera hic aeram Pompei observari. Neque ulla est causa cur Claudii principatu titulum posteriorem existimemus. Immo litterarum formae perbene quadrant in medium saeculum p. Chr. n. primum. ⁵ Restituit Clermont-Ganneau, recte interpretatus est O. Puchstein ap. Lucam, cum moneret hanc munificentiam arcte conexam esse cum gymnasiarchiae honore. Persaepe γυμνασιαρχεῖν et ἀλείφειν, ἀλείμματα παρέχειν plane ad idem redit. Cf. n. 479⁹. ⁶ ΔΟΜΑΝ, ut in medio relinquendum sit utrum antiqua et proba nominis forma οἰκοδομία, an illa recentiore aetate frequentata οἰκοδομή restituenda sit. ⁷•ΤΟΙΕ. ⁸ ΩΑΙ.

623 Lapis inventus Gerasis. Ed. Germer-Durand Revue bibli-que 1895 p. 385. Abamelek-Lasarew, Gerasa p. 34 n. 4. (H. Lucas Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 52 n. 7). Cf. quae de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéol. orientale II 1898 p. 14 § 8.

Ἔτους βισ' ¹, Δαισίλου² | α', ὑπὲρ τῆς τῶν | Σεβαστῶν σωτη-

Frequentes litterarum ligaturae. ⁴ Annum 212 aerae Pompei, qui est 148/9 p. Chr., hic intellegere non vult Lucas propter ligaturas litterarum, ideoque de aera Bostrena ac de anno 348 p. Chr. n. cogitat. Sed hoc mihi propter tituli sermonem, qui ne levissimum quidem vestigium illius quarto p. Chr. n. saeculo iam pervulgatae confusionis vocalium vestigium habet, incredibile videtur. Adde quod Gerasis omnino unquam illam aeram provinciae Arabiae usitatam fuisse nemodum probavit (n. 622⁴). Aliud argumentum, quo L. sane usus non est, repetiverit quispiam a plurali τῶν Σεβαστῶν v. 3. Nam plures Augusti neque anno 139 neque omnino unquam ante 164 p. Chr. fuerunt. Etenim quod Clermont-Ganneau, qui in hoc quidem titulo recte aeram Pompei agnoscit, Augustos Antoninum Pium et M. Aurelium esse dixit, fefellit eum hunc quidem tum temporis nondum Augustum fuisse, sed Caesarem. At illa quoque ratio refellitur facili negotio. Etenim ille pluralis etiam alibi in hac formula apud Gerasenos occurrit ante Divorum fratrum tempora. Cf. Mitth. des Palästina-Vereins VII 1904 p. 72 n. 69: ἀγαθῇ τύχῃ, ἔτους cis' (216 aerae Pompei, i. e. 133 p. Chr. n.) — ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας. p. 50 n. 3: Ἔτους ξρ' (160 aerae Pompei, i. e. 97 p. Chr. n.) Ἀρτεμίου αχ' ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας. Atque in hoc quidem titulo, quem postremo loco posui, illi difficultati mederi ne licet quidem ita, ut numerum ad aeram Bostrenam referamus. Eius enim annus centesimus sexagesimus est 265/6 p. Chr., quo tempore non magis quam

5 ρίας | θεῶ Ἀραβικῶ ἐπηκόῳ³ || Δημήτριος Ἀλκίου⁴ | τοῦ καὶ
Νεικομάχου | τὸν βωμὸν ἀνέθη|κεν.

97 p. Chr. plures Augusti erant, sed unus Gallienus. Immo longe aliter res se habet: Plurali cum principe eius propinquos, maxime uxorem et liberos, una comprehendi luculentissime inde apparet, quod titulus his omnibus antiquior n. 622, 2. 3, qui in illa formula singularem τοῦ Σεβαστοῦ habet, καὶ τοῦ σύνπαντος οἴκου addit itemque n. 623, 4; haec igitur postea in formulam ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας contracta esse luce clarius est. 2 Mensis anni Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis octavus, in Syriacis aetatis Romanae fastis respondens Iunio. Cf. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2014. 3 ΕΓΚΘ, quod priores editores pro nominativo Ἐπηκος habuerunt, recte Clermont-Ganneau perspexit compendiarium adiectivi ἐπηκόῳ scripturam esse, quo in deorum quos precibus adeunt homines laudibus nihil est frequentius. 4 ΑΛΚΙΟΥ lapis, quod Germer-Durand Μαλκίου interpretatus est, referens ad radicem *mālakh* quae regnandi vim habet. At Clermont-Ganneau monuit cum in universum consonam Semiticam *Kaph* a Graecis plerumque χ, non x scribi, tum in hac potissimum radice id constantissime teneri (Μάλχος). Neque ipsos litterarum ductus id commendare, sed simplicissime ad notum nomen Graecum Ἀλκίας referri. Ceterum Lasarew legit [Α]μύντου.

624 Basis rotunda, Gerasis (*Djerasch*) in aedificio sito ad angulum orientalem et septentrionalem periboli Dianae, e regione Nymphaei. Iuxta eam similis basis, quae olim Traiani statuam sustinebat (ap. Lucam p. 68 n. 53). Ex O. Puchsteinii apographo ed. H. Lucas Mitth. des d. Palästina-Vereins VII 1904 p. 68 n. 54.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Τραϊανοῦ | Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ
Νέρουα υἱωνόν, Τραϊ[αν]όν | Ἀδριανόν [Σεβαστό]ν, ἀρχιερέα
μέγιστ[ο]ν, | δευμαρχικῆς ἐξουσίας] τὸ δι' 1, ὕπατον τὸ γ', πα-
5 τέρα || πατρίδος, τὸν ἀγ[αθόν] κύριον, ἡ πόλις Ἀντιοχείων | τῶν
πρὸς τῷ Χρυσ[ορό]α², τῶν πρότερον Γερασηνῶν, | -----
απα-----

Litterae ΑΑΛΕΘΠCΩ. 4 Quarta decima Hadriani tribunicia potestas indicio est, hanc principis statuam anno 130 p. Chr. n. dedicatam esse. 2 Idem redit in titulo honorario A. Iulii Quadrati (n. 4864) ap. Lebas-Waddington Inscr. III, 1722, 9 [Ἀντιο]χείων τῶν [πρὸς | τῷ] Χρυσορόα, τῶν [πρό]τερον | [Γε]ρασηνῶν, et Gerasis in dedicatione Nymphaei Commodi principatu exarata Mitth. des d. Pal.-Ver. VII p. 57 n. 17, 2 ἡ [βουλὴ καὶ] ὁ [δῆμος Ἀν]τιοχείων τῶν πρὸς Χρυσορόα τῶν [πρό]τερον [Γερασ]ηνῶν. Eodem spectat epitaphium metricum mulieris ibid. p. 75 n. 82, 3 sqq. οὗ μετὰ (cum marito)

δεῦρο μολοῦσ' ἀπὸ πατρίδος Ἀντιοχείης (ad Daphnen) οὐκέτι πρὸς πάτρην τῷδ' ἀπελεύσεθ' ἄμα, ἀλλ' ἔλαχεν ταύτης ἑτέρας μέρος Ἀντιοχείης. Cf. K. Buresch Zeitschrift des Palästina-Vereins XVIII 1895 p. 147. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2445 n. 6. Rivus *Wādī-Djerasch* igitur antiquitus Chrysorrhoeas appellabatur, probe distinguendus ille quidem a fluvio cognomini qui campum Damascenum perfluit. Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 2520 n. 8. 9.

625 Gerasis (*Djerasch*) in propylaeis. Lapis, qui in multas particulas fractus est, tympani formam habebat, ita ut versuum longitudo a primo ad quintum constanter crescat. Fragmenta pleraque edd. Buckingham Travels in Palestine p. 405. Burckhardt Travels in Syria p. 259 (ed. Germ. I, 441). Seetzen Reisen I p. 389 (ex his Franz C. I. G. 4664 cum Add. p. 4483. Germer-Durand Revue biblique 1895 p. 374 n. 4. G. Schumacher Mitth. des Pal.-Ver. VI 1900 p. 40 sqq. P. Perdrizet Rev. arch. Troisième série XXXIV 1899 p. 34 sqq. E. Schürer Mitth. des Pal.-Ver. VI 1900 p. 48 sqq.). Ex H. Kiepert apographo H. Lucas Mitth. des Pal.-Ver. VII 1904 p. 37 n. IV. Cum ex O. Puchsteinii exemplo nonnulla nova fragmenta accessissent, omnium plenissime et accuratissime totum titulum expressit H. Lucas ibidem p. 56 n. 46.

Ἰπέρ τῆς Αὐτοκράτο[ρος] | Καίσαρος Τ(ίτου) Αἰλίου Ἀδρ[ε]ανοῦ |
 Ἀντωνε[ν]ίου Σεβ(αστοῦ) Ἐδσεβ(οῦς) π(ατρὸς) π(ατρίδος)¹ καὶ
 Αὐρηλίου Κα[ί]σαρος | [υ]ιοῦ [αὐ]τοῦ² καὶ τῶν [ἄ]λλων τέκνων³

Litterae ΕΠC. Haud paucis locis, praecipue ubi praenomina aliaque vocabula per compendium scribuntur, folioli signo distinctio fit. Numeri v. 8 lineis horizontalibus a superiore parte traductis significantur. 1 Antoninus Pius (138—161 p. Chr.). 2 M. Aurelius tum Caesar, post Pii patris adoptivi obitum Augustus. Mireris hic praenomen omitti, quippe quod tam proprie hunc potissimum principem significare existimatum sit, ut per frequenter eo solo indicaretur, id quod in nullo alio ex eis quibus M. Aurelius nomina fuerunt principibus usu venit. Cf. Apophoreton soc. Graecae Halensis, Berol. 1903 p. 2 sqq. 3 Cum priores editores τῶν [τέκνων αὐτ]ῶν supplevissent, primus Lucas τῶν [ἄ]λλων τέκνων proposuit, quod deinde frustulo lapidis (e ap. Lucam) invento comprobatum est. Cum Antoninus Pius duos habuisset filios adoptivos, quattuor vero liberos germanos ex Annia Galeria Faustina Augusta (maiore) natos, ex his huius tituli aetate iam supremum diem obierant filii M. Aurelius Fulvus Antoninus et M. Galerius Aurelius Antoninus (Prosopographia imp. Rom. I p. 207 n. 4257) et altera ex filiabus Aurelia Fadilla (ibid. p. 249 n. 4329). Qui igitur hic praeter

5 καὶ τοῦ συνπαντο[ς] οἴκου⁴ σωτηρίας || καὶ κρά[τ]ους αὐτοῦ⁵
καὶ ἱερᾶ[ς] συνκλήτου καὶ δήμου Ῥωμαίων ἡ πόλις | τὸ προ-
πόλ[α]ιον σὺν τῇ στοᾷ ἀφιερώσεν | ἐπὶ Λ(ουκίου) Ἀττιδίου Κορ-
νηλιανοῦ⁶, πρεσ[β](ευτοῦ) Σεβ(αστοῦ) ἀ[ν]τιστρ(ατήγου)⁷, ὑπάτου
ἀν[α]δε[δειγμένου]⁸, | ἔτους γισ⁹, Δε[κ]ου[ρίου]¹⁰ δκ'.

Marcum commemorantur reliqui liberi duo sunt, filia germana Annia Galeria Aurelia Faustina (minor), M. Aurelii uxor, defuncta a. 176 p. Chr., et natu minor ex filiis adoptivis, tunc L. Aurelius Commodus, postea L. Aelius Verus nomine, qui post patrem una cum fratre imperavit et a. 169 p. Chr. supremum diem obiit. 4 Cf. n. 622, 3. 5 Hic quoque supplementum Lucae (priores scripserunt κρά[τ]ις[του]) fragmento *c* invento confirmatum est. 6 Cf. Prosopogr. imp. Rom. I p. 178 n. 1116. P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2074 n. 3. Praeter hunc titulum et alium Gerasenum (cf. not. 8) notus est ex Latino (Lebas-Waddington Inscr. III, 2562 d. C. I. L. III, 429. Suppl. 6658). Cf. notas proximas. Qui a. 190 p. Chr. in collegium aliquod sacerdotale cooptatus, a. 198 p. Chr. vita functus est (C. I. Lat. VI, 2004, s. 8) utrum idem homo sit an filius paternum nomen gerens, in medio relinquendum est, etsi hoc quidem iure propter temporum rationes probabilius existimant homines docti. 7 Provinciae Syriae. Sed hic haud exigua est difficultas. Si, ut E. Klebs in Prosopographia scripsit, hic titulus anni 160 p. Chr., Latinus vero (not. 6) 162 esset, omnia bene se haberent. At annum tituli Graeci nunc compertum est potius 150 p. Chr. esse (not. 9), cum de Latino Klebsii sententia recte se habeat. Iam hoc ingens legationis spatium mirum est, plus vero difficultatis habet, quod ex illis ὑπατον ἀναδεδειγμένον colligendum est, Attidium illa legatione, quae non modo consularis est, sed omnium consularium nobilissima, praetorium functum esse. Sed hanc difficultatem indicasse satis habeo, expedire nequeo. Ceterum in illa Syriae legatione a Parthis fugatum esse Attidium Cornelianum narrat vita Marci 8, 6. 8 Consul designatus. Statuendum igitur est Attidium anno 151 p. Chr. consulem suffectum fuisse, postea iterum legatum in Syriam iisse. Tum exaratus est titulus Gerasenus Mitth. d. d. Pal.-Ver. VII 1901 p. 70 n. 60 Λ(ούκιον) Ἀττιδίου Κορνηλιανὸν ὑπατικὸν Φλ(άβιος) Κ[ρίσπος] τιμῆ[ς] ἔνεκ[εν]. 9 A. 150 p. Chr. Cf. n. 622⁴. 10 Primus mensis fastorum Macedonicorum ab aequinoctio autumnali incipientium. In ea anni forma, qua Syria Romanorum aetate utebatur, Novembri anni Iuliani respondebat. Cf. Ideler Chronol. I p. 430.

626 Bostrae (*Bosra*) in muro iuxta plateam. Ex ectypo chartaceo ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachrichten des Palästina-Vereins V 1899 p. 82 n. 37.

Litterae ECW.

Dittenberger, Orientis gr. inser. II.

21

-----|ραβ----- α.. |κωμ[ι]φ¹ τῆ[ς ν]|έας Τραϊαν[ῆς] |
Βόστρας².

¹ Hunc finem esse nominis compositi a κώμη aut κῶμος derivati admodum probabile videtur. Cogitaveris de [ἐγ]|κωμίφ, sed qua mente hic dativus accipiendus sit vix facile assequaris. Quare nescio an praestet vocabulum a κώμη descendens quod coniunctionem complurium vicorum (κωμῶν) significet agnoscere. Sane plerumque eiusmodi composita femininum genus habent; cf. ἐπτακωμία n. 52, 4. ² Cum Traianus per A. Cornelium Palmam legatum Syriae regnum Nabataeorum subegisset (a. 105/6 p. Chr., cf. n. 648⁴), Bostram, quae usque ad id tempus illius regia fuerat, auxit et quasi de integro condidit legionemque III Cyrenaicam ibi collocavit, quae usque ad quintum p. Chr. n. saeculum Bostrae permansit. Qua de causa oppidum nomen Νέα Τραϊανῇ Βόστρα accepisse iam ante hunc titulum inventum notum erat ex nummis (Eckhel D.N. III, 500 sq. Mionnet V p. 579 sqq.). Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 4 p. 789 sqq.

627 Bostrae Arabiae (*Bosra*) ‘Medâfe des Schêch’. Ed. R. Brünnow Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins V 1889 p. 82 n. 36.

Ζεῦ Σαφαθηνέ¹, | προκοπήν² Ἀρχ[ε]λ(ά)ωι³ Ἰουλίου.

Litterae ΕΖΘΠCΩ. ¹ Ζεὺς Ἀφαθηνέ Brünnow. Sed cum hanc nominativi et vocativi coniunctionem ferri non posse appareat, aliter verba dirimenda existimavi. Quam sententiam F. Praetorius collega doctissimus a me interrogatus confirmavit cum indicaret titulum nuperrime editum ab R. Dussaud et F. Macler sur une mission dans les régions desertiques de la Syrie moyenne. Nouveaux archives des missions scient. et litt. X 1903 p. 466, qui hanc ipsam cognominis formam exhiberet. ² Sc. δόξ. ³ ΕΛΔΩΙ. Emendavit Brünnow.

628 *Dumêr*, supra portam interiorem templi. Ed. R. Brünnow Mittheilungen und Nachrichten des deutschen Palästina-Vereins V (1899) p. 94 n. 68.

Ἐπερ σωτηρίας τῶν κυρίων Αὐτοκρατόρων¹ Σ[τατί]λ[ι]ος Ἀννιανός², στράτωρ³ ἐπάρχου | εἰλῆς Οὐοκοντίων⁴, Θελεσηνός⁵ ἐπ[ε-

Litterae ΕΘΛΠCΩ. Numeri senarii nota v. 4 S est. ¹ Cf. n. 623¹. ² Cf. n. 644². ³ Stratores proprie appellantur qui equo ephippia imponunt equitemque in equum inscendentem adiuvant. Eiusmodi ministri imperatorum aliquot locis commemorantur. Cf. Spartian. Caracall. 7 *denique cum illum in equum strator eius levaret, pugione latus eius confodit*. Ammian.

σχεύασε] τὸ ἐπισ[τόλιον] ἐκ τῶν ἰδίῳ κατ' εὐχὴν αὐτοῦ | καὶ
τέχνων | ἔτ[ο]υ[ς] υς' 6.

Marc. XXX, 5, 49 *ut erat immanis* (Valentinianus I imperator), *dexteram stratoris militis iussit abscidi, quae cum insipientem iumento pulsarat inconsulto*. Sed praesidibus provinciarum senatoriarum eiusmodi ministros proprios habere non licebat, ut docet Ulpianus libro primo de officio proconsulis Digest. I, 46, 4, 4 *nemo proconsulum stratores suos habere potest, sed vice eorum milites ministerio in provinciis funguntur*. Hoc vero negotium plerumque centurionibus primorum ordinum aliisque ductoribus mandatum esse monet Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II³ p. 263 not. 4 allatis titulis Latinis Orelli Henzen 798, 48. 1430, 3. 6944, 16. Wilmanns Exempla 1251, 44. 1283, 8. Eis vero praeter illud servile ministerium etiam alia negotia ad rem equestrem spectantia commissa esse docet Ammian. Marc. XXIX, 3, 5: *Constantianus strator paucos militares equos ex his ausus mutare, ad quos probandos missus est in Sardiniam et titulus de stratoribus* Cod. Iust. XII, 24: *Impp. Valentinianus et Valens AA. ad Zosimum praesidem novae Epiri* (373 p. Chr. n.). *per omnes provincias edictum generale misimus, ut ab stratoribus unus tantum solidus probae nomine* (cf. n. 524, 27 ὑπὲρ πρόβας. 29 λόγῳ πρόβας) *posceretur, et in offerendis equis certam formam staturam aetatem provinciales nostri custodiendam esse cognoscant*. 4 Alae Vocontiorum duae fuerunt, ex quibus altera primum in Germania inferiore, deinde in Britannia tendebat, altera, cuius mentio fit in aliquot papyris secundi et tertii p. Chr. n. saeculorum et in titulo Eph. epigr. VII p. 427, in Aegypto (C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 4 p. 1269). Haec sine dubio in titulo Syriaco intellegenda. 5 In itinera Antonini Thelseae recensetur inter Geroda (hodie *Djêrûd*) et Damascus, sedecim m. p. ab illa, viginti quattuor ab hoc. Iam cum summa ex his intervallis collecta quadraginta milium passuum perbene quadret in spatium, quod re vera inter oppida *Djêrûd* et *Dimischq* intercedit, apparet etiam utrique numero per se fidem habendam esse, quare H. Kiepert hodiernum *chân-el-ma'lûlîje* Thelseae antiquae locum tenere statuit. Cf. M. Hartmann Ztschr. d. d. Palästina-Vereins XXII 1899 p. 134. 6 I. e. 94/5 p. Chr. n. Nam aliam ac Seleucidarum aeram vix hic in censum venire existimaverim. Etenim Pompeiana quidem (n. 622⁴) usque ad annum 343 p. Chr., ea quam n. 624, 2 habes adeo ad 397 p. Chr. descendere cogeret, cum tamen tota tituli indoes eum quarto p. Chr. saeculo multo antiquiorem esse demonstret.

c. Palmyrene.

629 Lapis inventus Palmyrae. In eo quattuor planicies paullulum excavatae a sinistra ad dextram se excipiunt (I. II. III. IV.), separatae inter se marginibus angustis scriptura carentibus. Supra has reliquiae duorum aut paullo plurium versuum (A) per totam

lapidis latitudinem transcurrentium. Reliquus titulus ita dispositus, ut I decretum senatus Palmyrenorum sermone Graeco et Aramaico conceptum et infra id unum enuntiatum (v. 46) item utraque lingua contineat. Reliquae tres planicies praecepta de vectigalibus aliisque rebus ad civitatis administrationem pecuniariam spectantibus continent, ita ut II Aramaicum horum tenorem habeat, reliquae duae planicies Graecum per quinque columnas (III *a b c* IV *a b*) dispositum. Invenit Simon Abamelek-Lasarew princeps Armenius anno 1881 p. Chr., qui apographum et ectypum in Europam detulit. Exempli Graeci partes melius conservatas publici iuris fecit P. Foucart Bulletin de corr. Hell. VI 1882 p. 439 sqq. Totum titulum utraque lingua edidit et illustravit Melchior marchio de Vogüé Journal Asiatique Sér. VIII Tom. I 1883 p. 234 sqq. Tom. II p. 449—483 (hae commentationes separatim recusae sunt in libello Inscriptions palmyréniennes inédites; un tarif sous l'empire romain, Parisiis 1883). Hic usus est duobus Lasarewii ectypis et imagine photographica quam Lütticke, vice consulis Germanice Damasci fungens, conficiendam curaverat et Sachauio miserat. Sachau Ztschr. der d. morgenl. Ges. 1883 p. 562 sqq. praecipue de sermone Aramaico tituli disputavit. Ex Eutingii apographo totam inscriptionem Aramaicam et partes Graecae ed. P. Schroeder Sitzungsberichte der Kgl. Ak. der Wissensch. zu Berlin 1884 p. 447 sqq. Ex Eutingii exemplo et Lüttickii photographia Graecum titulum accuratissime expressit et doctissime illustravit H. Dessau Hermae XIX p. 486 sqq. Fere eodem tempore ed. S. Abamelek-Lasarew Palmyra p. 44 sqq. Cf. quae exposuerunt Rubens Duval Journal Asiatique Sér. VIII T. II p. 537. Th. Mommsen Ephem. epigr. V p. 48. R. Cagnat Revue de philologie VIII 1884 p. 435 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX 1897 p. 55. U. Wilcken G. Ostraka I p. 436.

Litterae ΕΖΘΠΚΩ. Aliquot locis litterae NT et NH ligatae. Notae numerales ubique lineis horizontalibus a superiore parte traductis distinguuntur, nonnullis locis etiam utrimque singulis punctis a reliqua scriptura distinctur. In vectigalium recensu (v. 47 sqq.) singulorum capitum initia sic indicantur, ut primi versūs initium a sinistra unius litterae spatio ultra reliquos promineat. Nos (praeter illud frequentissimum ἐκχομισθέντος) etiam littera maiuscula initiali capita distinximus. Duobus locis (v. 464 τοὺς δὲ εἰς χωρία. v. 463 τῶν καὶ τῶν ὁμοίων) illam consuetudinem deseruit lapicida, cum in medio versu caput novum inciperet, sed illic octo, hic quatuor litterarum spatio vacuo relicto.

A [Ἐπὶ ¹ Αὐτοκράτορος Καίσαρος, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθι]κοῦ υἱοῦ, θε]οῦ [Νέρουα υἱωνοῦ, Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ, δημαρχικῆς | ἐξουσίας τὸ κα', αὐτοκράτορος τὸ β', ὑπ]άτου τὸ γ', πατρὸς πατρίδος, ὑπάτω[ν Λ(ουκίου) Αἰλίου Καίσαρος τὸ β' Π(οπλίου) Κοιλίου Βαλβίνου.] |

I Ἔτους ημυ' ², μηνὸς Ξανδικοῦ ιη' ³, δόγμα βουλῆς. | ἐπὶ Βωννέους Βωννέους τοῦ Αἰράνου ⁴ προέδρου ⁵, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ || Φιλοπάτορος γραμματέως βουλῆς καὶ δήμου ⁶, Μάλιχου Ὀλαιοῦ καὶ Ζεβείδου Νεσᾶ ⁷ ἀρχόντων ⁸, βουλῆς νομίμου ⁹ ἀγομένης, ἐψηφίσθη τὰ ὑποτεταγμένα. — Ἐπειδὴ [ἐν τ]οῖς πάλαι χρόνοις | ἐν τῷ τελωνικῷ νόμῳ πλεῖστα τῶν ὑποτελῶν οὐκ ἀνελήμφθη ¹⁰, ἐπράσ[σετ]ο δὲ ἐκ συνηθείας, ἐν|γραφομένου τῇ μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πρᾶξιν ποιεῖσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ | συνηθείᾳ, συνέβαινεν δὲ πλειστάκις 10 περὶ τούτου ζητήσεις γείνεσθ[αι με]ταξὺ τῶν ἐνπόρων || πρὸς τοὺς τελῶνας ¹¹. δεδόχθαι, τοὺς ἐνεστῶτας ἄρχοντας καὶ δεκα-

4 Hos duos versus, quibus quod responderet nihil unquam in exemplo Aramaico fuisse videtur, supplevit Dessau, quem non fugit etiam aliam formulam, veluti ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης restitui posse. Quod etiam de ἔτους κα' Αὐτοκράτορος κτλ. cogitavit, sane minus probabilitatis habet, nam extra Aegyptum et Cyprum (cf. n. 582²) haec temporis indicandi ratio in provinciis imperii Romani orientalibus non usitata erat. 2 Annus quadringentesimus duodequingagesimus Seleucidarum 136/7 p. Chr. n. est. 3 Xandicus Syrorum respondebat Romanorum Aprili. Itaque die 18 m. Aprilis a. 137 p. Chr. n. haec decreta sunt. 4 Cf. n. 634, 2. 635, 2. 3. 636, 3. 642, 3. 643, 1. 5 Proëdram Palmyrenorum alibi nusquam commemorari observavit Dessau. 6 Idem qui simpliciter γραμματέως dicitur Lebas-Waddington Inscr. III, 2585, 3. 4. Dessau. 7 Haec quoque nomina in aliis titulis Palmyrenis redeunt. Cf. n. 630, 2 Μάλιχος Οὐβαλλάδου. 632, 1 Νεσῆ Ἀλᾶ τοῦ Νεσῆ. n. 644, 1. 2 Ζεβείδαν Μοκίμου τοῦ Ζεβείδου. Lebas-Waddington Inscr. III, 2578, 1 Μάλιχον Νεσᾶ τοῦ Κωμᾶ. 2594, 2. 3 Ζεβείδαν Θαιμῆ τοῦ Μοκίμου. 2613, 2. 2614, 3 Μάλιχος. 2627, 2 Ζεβείδου Θαιμοσαμέδου. 8 Magistratus summus Palmyrenorum, qui alibi sane στρατηγῶν nomen gerit. Cf. Lebas-Waddington Inscr. III, 2597, 6. 2604, 5. 2606 a, 9 (infra n. 646). 2607, 4. Dessau. 9 Ut Athenis ἐκκλησίαι νόμιμοι, quae ut fierent lege constitutum erat, et σύγκλητοι, quae praeter illas si opus erat convocabantur, distinguuntur, sic idem de Palmyrenorum senatus sessionibus usu venisse hic videmus. 10 Cf. n. 202³. 11 Proprie aut τοῖς ἐμπόροις πρὸς τοὺς τελῶνας aut μεταξὺ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν τελωνῶν dicendum fuit. Ceterum per hunc totum titulum appellatio antiqua et Graeca τελῶνης cum illa accurate ex Latino *publicanus* expressa δημοσιώνης alternat, ut appareat, nullam notionis discrimen inter eas intercedere.

πρώτους¹² διακρίνοντας | τὰ μὴ ἀνειλημμένα τῷ νόμῳ ἐν-
 γράψαι τῇ ἔνγιστα μισθώσει καὶ ὑποτάξαι ἐκάστω εἶδει τὸ |
 ἐκ συνηθείας τέλος, καὶ ἐπειδὴν κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ¹³,
 ἐνγραφῆναι μετὰ τοῦ πρώτου νόμου¹⁴ στήλῃ λιθίνῃ τῇ οὔσῃ
 ἀντικρὺς [ἐ]ερ[οῦ] λεγομένου 'Ραβασείρη¹⁵, ἐ[πι]μελεῖσθαι δὲ

12 Cf. Waddington ad Lebas Inscr. III, 4476. Brandis ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2447. 13 Cum Cagnat hinc collegisset, locationem a civitate Palmyrenorum factam Romani magistratus assensu comprobendam fuisse, quia τῷ μισθουμένῳ dativum commodi interpretabatur, manifesto verum vidit Dessau, qui dativum auctoris intellegit, ut ad idem redeat atque ἐπειδὴν κυρώσῃ ὁ μισθούμενος. Etenim condiciones proponuntur a civitate, sed pactum conductionis assensu eius qui conducturus est demum ratum fit (κυροῦται). Sed ut hic nihil legitur de Romanorum in hac tota re partibus, sic alibi haud ambigua eius vestigia cernuntur (not. 98. 445. 448), ut recte Mommsenus indicasse videatur portoria ex auctoritate quidem praesidis, sed a decurionibus Palmyrenis administrata esse. Nam de ea quidem re inter editores convenit, non imperii Romani, sed populi Palmyrenorum haec esse vectigalia. Hi et illa antiqua lege (v. 7. 44. 42) et hoc recenti decreto constituunt quid pendendum sit, hi per magistratus suos locant vectigalia et curant ut recte exigantur, horum aerario inferitur pecunia qua illa locata sunt. Atque omnino Mommsenus nulla in provincia Syria portiorum publicorum populi Romani monumenta exstare observavit. Quod de Vogüé probabile existimavit, civitatem partem certam summae quae inde redisset fisco imperatoris dare debuisse, id nititur quidem rescripto imperatorum Theodosii et Valentiniani Cod. Iust. IV, 64, 43: *exceptis his vectigalibus, quae ad sacrum patrimonium nostrum quocunque tempore pervenerunt, cetera rei publicae civitatum atque ordinum aestimatis dispendiis, quae pro publicis necessitatibus tolerare non desinunt, cum duas portiones aerario nostro conferri prisca institutio disposuerat*; sed etsi consuetudinem, quae quarto p. Chr. saeculo prisca appellabatur, iam altero valuisse haud absurde conicias, tamen num in Palmyrenorum res id cadat diiudicari posse recte negavit Cagnat, quoniam nimis manca esset earum memoria. Certe in hoc titulo nullum exstat eiusmodi institutionis vestigium, neque desunt exempla aliarum civitatum quibus id privilegii concessum fuerit a Romanis, ut omnia portoria ipsae perciperent. Cf. quae H. Dessau Hermae XIX p. 534 disputavit de Mylasensibus Cariae ex rescripto imperatoris cuius fragmenta edita sunt C. I. Lat. III, 448. Ephem. epigr. V p. 62 n. 166. 14 Antiquam legem eidem lapidi incidi iussit senatus; sed id non factum est, ut quidem videtur propter spatii angustias. Dessau. 15 Etiam exemplum Aramaicum *Rabâštrâ* habet. Priorem partem manifesto adiectivum *rabâ* (magnus) esse, alteram obscuram, nisi audeas hic nomen ex Persarum lingua repetitum *seraï* (palatium) agnoscere, observavit de Vogüé. Ipsas parietinas magnificas, inter quas hic lapis inventus esset, hodie quoque ab Arabibus *seraï* appellari; sed huic quidem rei vix quicquam ponderis tribuerim in origine illius antiqui nominis investiganda.

τοὺς τυγχά|νοντας κατὰ καιρὸν ἄρχοντας¹⁶ καὶ δεκαπρώτους¹⁷
 15 καὶ συνδέκ[ους¹⁸ τοῦ] μηδὲν παραπράσσειν¹⁹ || τὸν μισθού-
 μενον. |
 Γόμος καρρικὸς²⁰ παντὸς γένους· τεσσάρων γόμων καμηλικῶν
 τέλος ἐπράχθη. |
 III α Παρὰ [τῶν παῖδας²¹ εἰς Πάλμυρα] | ἡ εἰς τὰ θ[ρια²² τὰ Παλ-
 μυρηνῶν εἰς] α|γόντω[ν πράξει ἐκάστου σώματος Χχβ'²³] ||
 20 Παρ' οὗ ἄ[ν²⁴ -----] | μ-----
 ----ους ----- |
 Παρ' οὗ [ἄν ἀνδράποδα] οὕτερα[νὰ²⁵ ἡ ----] | καντα σώ-

16 Cf. not. 8. 17 Cf. Brandis ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2447. 18 In universum quidem σύνδικον eum appellari, qui a civitate quapiam eligatur ad certam causam orandam aut adiuvandam, ἔκδικον vero eum qui perpetuum et ordinarium officium defendendae civitatis gerat consentitur (n. 438⁴⁰). Sed in hunc locum ea distinctio non cadit, quippe qui luculentissime demonstret, perpetuo civitatem suos συνδίκους habere, quibus hic officium iniungitur cavere ne conductor vectigalium plus exigat quam liceat; itaque σύνδικος hic est qui alibi fere ἔκδικος vocatur. Non recte Cagnat hic quoque de Romanorum consensu impetrando mentionem facit, quem ad finem extraordinarii syndici electi essent qui Romae pro Palmyrenis verba facerent; nam longe aliud officium ipsius tituli verba indicant. 19 I. e. παρὰ τὸν νόμον πράσσειν. 20 Hoc enuntiatum cum versione Aramaica in inferiore parte planicie I incisum est, cum argumentum iam ad ea spectet, quae in planicie II Palmyrenorum sermone, in planicie III Graece scripta sunt. Cave tamen exstimaveris haec non suo loco esse; nam proxima omnia ita comparata sunt, ut mensurae mercium, pro quibus certa vectigalis summa pendatur, sint onus cameli et onus asini. Hic vero generatim indicatur, onus carri pro quattuor camelorum oneribus habendum esse, quae computatio omnibus illis numeris adhibenda est. 21 In versione Aramaica hic nomen scriptum est, quod puerum significat; sed sponte patet, servum intellegendum esse. 22 τοῦς ἔρους] Vogüé. Sed A certum est et post id litteram rotundam fuisse apparet. Quare sine dubio Dessauii supplementum recte se habet. 23 Supplevit Vogüé ex exemplari Aramaico, ubi notae numerale conservatae sunt. 24 Sic Dessau. παρ' οὗ δὲ Vogüé. 25 ΟΥΕΤΕΡΑΙ agnovit Vogüé, cum Dessau in ectypo et imagine photographa nihil iam praeter ΟΙΕ dispiceret. Quod ille ----ου ἔτεροι legere sibi visus est, per se non ineptum videtur. Sed Dessauius observavit, in exemplo Aramaico Schroederum hic post 'puer' vocem ex consonis *vtrn* constantemprehendisse, quae manifesto Latinum *veteranus* esset (II a, 4. 5), eandemque alibi (II b, 33. 36) recurrere. Iam in rebus ad vectigalia spectantibus etiam alibi discerni mancipia novicia et veterana, ut Digest. XXXIX, 4, 16, 3: *quotiens quis mancipia invecta professus non fuerit sive venalia sive usualia, poena commissi est, si tamen novicia mancipia*

- ματα----οτο[---- ἐξ]άγεται, ἐκάστου σώμ[ατος πράξει
 ✕β^{26]} ||
- 25 Ὁ αὐτὸς²⁷ δημοσιώνη[ς -----^{28]} | πράξει ἐκάστου γό-
 μο[υ καμηλικοῦ] | εἰσχομισ[θέ]ντος [----- ✕γ']²⁹ |
 ἐκχομισθέν[τος ----- | ἐκάστου ✕γ'] ||
- 30 Γόμου ὀνικ[οῦ ἐκάστο]υ εἰ[σχομισθέντος πράξει ✕α'] |
 ἐκχομισθέν[τος πράξει ✕α'] |
 Πορφύρας μηλωτῆ[ς]³⁰ ἐκά[στου δέρμα]τος³¹ εἰσχομισθέν[τος
 πράξει ἀσσάρια³² ἡ'] |
 ἐκχομισθ[έντος] [πράξει ---] ||
- 35 Γόμου κ[αμηλικοῦ] μύρου [ἐν ἀλαβάσ]τροις³³ εἰ[σχομισθέντος
 πράξει ✕κε'³⁴] |
 Καπο[³⁵----- εἰσχομισθέντος πράξει ✕..'] |
 ἐκ[χομισθέντος πράξει ✕ιγ'³⁶] |
- 40 Γόμου καμηλικοῦ μύρου τοῦ ἐν ἀσκοῖς || αἰγείοις [εἰσχομι-
 σθέντος πράξει ✕ιγ'] |
 [ἐκχομισθέντος πράξει ✕ιγ'] |
 Γόμου ὀνικοῦ μύρου τοῦ ἐν ἀσκ]οῖς [αἰγείοις | εἰσχομισ]θ[έντος
 πράξει ✕ζ'] |

fuerint, non etiam veterana . sunt autem veterana, quae anno continuo in urbe servierint; novicia autem mancipia intelleguntur, quae annum nondum servierint.

26 Supplevit Vogüé ex exemplo Aramaico, ubi tamen nota numeralis non plane certa est. 27 Recurrit pronomen v. 69. 73. 86,

et praeterea aliquot locis satis certa coniectura suppletum est. Sine dubio recte Dessauius inde collegit, usitatum fuisse Palmyrae ut omnia fere vectigalia uni eidemque redemptori locarentur. 28 Quale mercium genus hic commemoratum fuerit latet, quia Graeca vox tota intercidit, Aramaica vero

obscurissima est. 29 Hic quoque et proximis versibus usque ad v. 34 notas numerales ex versione Aramaica supplevit Vogüé.

30 Cum μηλωτή alibi substantive pellem, maxime ovis, significet, rectius πορφύρας, μηλωτῆς ἐκάστης εἰσχομισθείσης scripturum fuisse eum qui titulum composuit adnotat Dessau. Sed *lanam purpuream* Graece πόρφυραν μηλωτήν appellatam esse credere debemus huic titulo; nam si μηλωτή substantivum esset, quid faceremus illis quae proxime sequuntur? 31 Supplevit Vogüé. Cf. not. 30.

32 Sic restituit Dessau ex Schroederi lectione tituli Aramaici, cum Vogüé trium denariorum vectigal esse opinatus esset. 33 Supplevit Vogüé.

34 Supplevit Vogüé ex versione Aramaica. 35 Aut sic aut, quod tamen multo minus probabile esset, ΚΑΙΤΟ legendum esse testatur Dessau. Utique non recte Vogüéium Κὰν τὸ agnoscere sibi visum esse.

36 Numerum restituit Vogüé ex translatione Aramaica, itemque proximos usque ad v. 51.

- [ἐκκομισ]θέν[τος πράξει ✕ζ'] ||
 45 Γόμου ὀνικοῦ μ[ύρου τοῦ ἐν ἀσκοῖς] | αἰγείοις εἰσκο[μισθέντος]
 π[ρ]άξ[ει ✕δ'] |
 ἐκκομισθέντος π[ρ]άξ[ει ✕δ'] |
 Γόμου ἐλ(αι)ηροῦ³⁷ τοῦ ἐν ἀσκοῖς [τέσσαρ]σι αἰγείοις ἐπὶ
 50 [κ]α[μ]ήλ[ου εἰσκομισθέν]τος [πράξει ✕ι'] |
 ἐκκομισθέντος πράξει ✕ι' |
 Γόμου ἐλαιηροῦ τοῦ ἐν ἀσκοῖς δυ[σὶ αἰ]γείοις [ἐπὶ] καμήλ[ου
 εἰσκομισθέντος] | πράξει ✕. ||
 55 ἐκκομισθέντος πράξει ✕. |
 Γόμου ἐλ(αι)ηροῦ τοῦ ἐπ' ὄνο[υ εἰσκομισθέν]τος [πράξει
 ✕ζ'³⁸] |
 ἐκκομισθέντος πράξει ✕ζ' |
 60 Γόμου ----- τοῦ ἐν ἀσκοῖς [τέσσαρ]σι || αἰγείοις [εἰσκο-
 μισθέντος πράξει ✕ιγ' |
 ἐκκομι[σ]θέντος πράξει ✕ιγ' |
 Γόμου κ[----- ἐν] ἀ[σ]κοῖς δυ[σὶ αἰγείοις] | ἐπὶ κ[αμή-
 λου εἰσ]κομισθέντος πράξει ✕ζ' |
 III b -----λλης³⁹ [----- κα]μήλου -----
 ----το -----ο -----ης [----- θ]ρέμματος⁴⁰ ἧ ες
 -----ο ----- | -----λ----- θ----- | δ-----
 --εαδ -----ου -----ε ----- |
 70 Ὁ αὐτὸς⁴¹ δ[ημ]οσιώνης⁴² ἐκάσ[του μ]ηνός⁴³ || παρ' ἐκ[άστο]υ
 τῶ[ν τῶ] ἐλαιον κατα[χομιζόντων]⁴⁴ τὸ ἔντο[πον]⁴⁵ [καὶ πω-
 λού]ντων⁴⁶ [πράξει ✕..] |
 Ὁ αὐτὸς δημοσιώνης -----] (π)ράξ[ει⁴⁷ ---] |

37 ΕΛΕΗΡΟΥ, item v. 56. 38 Hic et proximo versu numerum secundum exemplar Aramaicum restituit Vogüé. 39 In superiore parte huius columnae duodeviginti versus paene toti evanuerunt. 40 Vogüé legerat κόμματος. Sed ΠΕΜΜΑΤΟC certum esse affirmat Dessau, item postea EC, sed H interpositum satis incertum. 41 Cf. not. 27. 42 Cf. not. 11. 43 Supplevi. 44 Supplevit Dessau. 45 Supplevi non sine haesitatione. Sed apparet, hic non ut supra (n. 48. 52. 56) de oleo quod e finibus Palmyrenorum exportetur vel in eos importetur dici, sed de eorum hominum negotiis, quae oleum in ipso agro Palmyreno natum in urbem deferant ibique venundent. Hoc igitur non portorium est, sed ἀγορᾶς τέλος (Aristoph. Acharn. 896). Adiectivum ἔντοπος sane antiquiore aetate poetarum potius est quam pedestris orationis. Sed cf. n. 606⁵. 46 Supplevit Dessau. 47 TPA.

[Ο αὐτὸς δημ]οσι[ώνης τῶν ἐταιρῶν⁴⁸ ὄσαι | δηνάριον ἡ πλέον
 75 λαμβά]νουσιν, π[ράξει δηνάριον, || ὄσαι δὲ λαμβάνουσιν]
 ἀσσάρια ὀκτώ, [πράξει ἀσσαρι]α ἡ'⁴⁹, | [ὄσαι δὲ ἀσ]σάρια ἕξ |
 ἕλ[αβον,]⁵⁰ ἐ[κάστ[ης] ἀσσ(άρια) ς'. |
 [Ο αὐτὸς δημ]οσιώνης πρ[άξει] ἐργαστηρίων, | -----⁵¹,
 παντοπωλ[ε]ῶν σκυτικῶν, | -----⁵² ἐκ συνηθείας ἐκά-
 80 στου μηνὸς || καὶ ἐργαστηρίου ἐκάστου ✕ά' |
 Παρὰ τῶν δέρματα εἰσχομιζόντ[ων] ἡ⁵³ πω]λούντων ἐκάστου
 δέρματος ἀσσάρια δύο⁵⁴ |
 Ὅμοίως ἱματιοπῶλαι μετὰβόλοι⁵⁵ πωλ[οῦν]τες ἐν τῇ πόλει τῷ
 δημοσιώνῃ τὸ ἱκανόν⁵⁶ γ[ιν]έσ[θω]⁵⁷ ||

48 De versuum 73—76 argumento res certa est propter versionem Aramaicam, quae haec servavit integra. Singula vocabula sane praestari nequeunt. Meretricum vectigal hic plane eadem ratione definiri, atque a C. Caesare Caligula factum esset, monuerunt editores. Cf. Sueton. Calig. 40: *ex capturis prostitutarum* (vectigal exigebatur) *quantum quaeque uno concubitu mereret*. Romae etiamtum Severi Alexandri aetate mansisse hanc pensionem observat Cagnat allato Vit. Alex. Sev. 24: *lenonum vectigal et meretricum et exoletorum in sacrum aerarium inferri vetuit*. Quotiens vectigal exactum sit, non indicatur. Sed quin menstruum fuerit vix licet dubitare. Ceterum hoc genus vectigalis etiam Athenis, Syracusis, alibi fuisse adnotat Dessau. In exemplo Aramaico praeter hunc locum etiam alibi (II c 26—29) hoc genus vectigalis tangitur, sed quae pars inscriptionis Graecae illi respondet, ea tota evanuit in superiore parte columnae IV (v. 5); certe in ectypo nihil, in imagine photographica solas litteras ΤΑΙΡΩ dispici testatur Dessau, ut in medio relinquendum sit utrum recte Vogüé illic ἐταιρῶν[ν αἱ δηνάριον ἡ πλέον λ]αμβ[άνουσιν] reposuerit necne. 49 α H lapis. Etiam v. 76 priore loco numerale totidem litteris exaratum est, altero nota ζ expressum. 50 Post [ἀσ]σάρια ἕξ duas litteras exstare, quas maxime probabile sit ΕΝ vel ΟΝ esse, deinde quattuor litteras plane intercidisse testatur Dessau. Supplevi; aoristum offensioni esse sane non nego. 51 Hic Vogüé duo capita distinxit [Ο αὐτὸς δημ]οσιώνης πρ[άξει] ἐργαστηρίων et [Παρὰ τῶν] παντοπωλειῶν σκυτικῶν [πράξει] ἐκ συνηθείας ἐκάστου μηνὸς καὶ ἐργαστηρίου ἐκάστου. At non modo supplementa v. 78 init. propter rationem syntaxeos, v. 79 propter tradita scripturae vestigia intolerabilia sunt, sed etiam illud ἐργαστηρίου ἐκάστου docet, hos quattuor versus ad unum idemque vectigal spectare. Videtur hic tertium aliquod nomen similis significationis inter ἐργαστηρίων et παντοπωλειῶν interpositum fuisse. Nam particula καὶ spatium lacunae non expleretur. 52 Α...C. Cur Vogüéi supplementum πρᾶξει reiciendum sit, v. not. 51. 53 Sic, non καὶ, supplendum esse exemplum Aramaicum docet. Vogüé. Dessau. 54 Numerus in versione Aramaica servatus est. 55 Eadem vox in testis Aegyptiacis occurrit et adiective (τέλος μετὰβόλ(ων) ἀλίεων Gr. Ostraka II, 647, 2. 4449, 1. 2)

- 85 Χρήσεις πηγῶν β' ⁵⁸ ἐκάστου ἔτους ✕ω' |
 Ὁ αὐτὸς πρά[ξ]ει γόμου πυρικοῦ, οἰνικοῦ, ἀχύρων καὶ τοιούτου
 γένους ἐκάστου γόμου | καμηλικοῦ καθ' ὁδὸν ἐκάστην ⁵⁹
 ✕α' |
 90 Καμήλου δς ⁶⁰ κενὸς εἰσαχθῆ ⁶¹ πράξει ✕α', || καθὼς Κίλιξ
 Καίσαρος ἀπελεύθερος ⁶² ἔπραξεν. |

et substantive (Gr. Ostraka II, 1334, 4. Revenue pap. 47, 12) usurpata. Qui venumdant vestes non ab ipsis confectas, sed emptas, intellegi videntur. Wilcken. 56 Mirum est, non certum vectigal proponi, sed indicari tantum pendendum esse, quantum satis esse videatur. Sed nulla est de ea re dubitatio, quia etiam in Aramaico exemplo idem legitur. 57 Primam litteram aut Γ aut Π esse, tertiam et quartam ΕC, testatur Dessau. Supplevi, cum IN facile unius litterae locum tenere posse neque anacoluthiam intolerabilem esse persuasum haberem. 58 ΧΡΗCΕOC (non WC) in lapide esse Dessauii testimonio constat. Quantum homines tribuerint aquarum copiae qua Palmyra in medio deserto sita abundabat, apparet ex Plinii Nat. hist. V, 88: *Palmyra urbs nobilis situ, divitiis soli et aquis amoenis*. Itaque neque curam publicam fontium (cf. n. 634, 2. 3 ἐπιμελητῆς αἰρεθεὶς Ἐφρας πηγῆς) neque vectigal eis impositum a civitate mirari debemus. Annuum hoc fuisse ex Graeco, in urbe fontes sitos fuisse ex Aramaico exemplo discimus. Sed quis pependerit et pro quo aquae usu neutro loco enuntiatur. Dessau potissimum de mercatorum societatibus (συνοδία n. 632²) cogitat, quae cum Palmyra per desertum iter facerent, utres suos magna copia aquae ex illis fontibus haustae implerent, Cagnat de eis potius, qui quaestus sui causa aqua opus habuerint, velut fullones vel domini balineorum aut magnorum hortorum. Utique cives omnes eam aquam quae ad usum quotidianum hauriretur tanto pretio redimere coactos esse utrique incredibile videtur. 59 Nutrimenta hominum et pabulum camelorum, quae mercatores per desertum proficiscentes secum portarent, intellegi ex illis καθ' ὁδὸν ἐκάστην collegit Dessau. Hic vero discrimen cernitur haud leve inter Romanorum leges et haec Palmyrenorum instituta. Nam apud illos quidem quae viatores in suum usum ferebant immunia erant. Cf. Digest. XXXIX, 4, 4. L, 16, 203, quos locos Dessau attulit; priore ex eis sane non de eis qui iter faciant in universum, sed de eis modo qui provinciis exercitibusve praesint dicitur. 60 Hic masculinum, v. 166 vero femininum esse κάμηλος observavit Dessau. Quin utrobique totum animalium genus sine sexus distinctione indicetur, non est dubium. Sed nescio an hoc discrimen indicio sit, non ab eodem homine hos duos locos scriptos esse. Cf. not. 98. 61 Infra v. 166 non vacuis modo, sed etiam onustis camelis idem vectigal imponitur. Cuius rei de ratione cf. not. 128. 62 Cilicem officialem portoriorum imperii Romani in vicinia Palmyrae, fortasse Zeugmate ad Euphratem, fuisse sibi persuasit Dessau. Palmyrenos igitur hic exemplum Romanorum sequi in vectigali definiendo. At si haec esset sententia, quomodo proprio nomine unius hominis, qui aliquando hoc vectigal

III c [----- λαμβανέτω⁶³. |

Ὅς ἂν ἄλ[ας⁶⁴ --- πωλ]ῇ⁶⁵ ἐν Παλμύροις [ἡ ἐν τῇ χώρᾳ
τῇ⁶⁶] | Παλμυρηνῶν, παραμετρησάτω⁶⁷ [ὁ δημο]σιώνης

95 [εἰς ἕκ]αστον μῶδιον ἀσσά[ριον⁶⁸.] || δς δ' ἂν οὐ-----
παραμετρήσ[η] -----]σῃ ἔχων, το[-----] ὁ δημο[σιώ-
νης]⁶⁹. |

Παρ' οὗ ἂν ὁ δημοσιώνης [----- ἐνέ]χυρα⁷⁰ λά[βῃ⁷¹ -----

100 -----] | ἀποδο[θῶ]σιν ο-----αβρει || δημο[σιών]ηι,
οὗ[τος⁷² τ]ὸ ἱκανὸν λαμβανέτω⁷³. περὶ [το]ύτου πρὸς τὸν
δημοσιώνην⁷⁴ | τοῦ διπλοῦ ε[ἰσαγ]έσθω⁷⁵ |

Περὶ οὗ ἂν ὁ δημο[σιών]ης τινὰ ἀπαιτῇ περὶ τε | οὗ ἂν ὁ δη-

105 μοσίω[νης] ὅ[πό] τιος ἀπαιτῇται, π[ε]ρὶ || τοῦτου δικαιοδο-
[τεῖσ]θω⁷⁶ παρὰ τῷ ἐν Παλμύροις τεταγμένῳ⁷⁷. |

exegisset (ἔπραξεν praeterito tempore), uti poterat lex? Quare mihi quidem longe praestare videtur Cagnati ratio, qui ipsum Cilicem paullo ante vectigalia Palmyrae conducta habuisse conicit. Etenim hic primum inscribuntur ea, quae ad id tempus ex consuetudine exacta erant. Consuetudo vero non in omnibus rebus certa et immutabilis fuerat, quare hic quidem mancipis cuiusdam nominatim mentio fit, quem constabat hanc summam, quam etiam in posterum numerari placebat, exegisse. 63 Pars dimidia superior huius columnae, fere viginti versuum, periit. 64 Supplevit Dessau, sed iure monuit etiam de aliis supplementis cogitari posse. 65 Supplevi. 66 Supplevi. 67 Hoc in lapide esse, non παραμετρήσαιο, quod Vogüé legere sibi visus erat, testatur Dessau, qui simul monet, insolite παραμετρήσαι hic dici de vectigali pendendo. 68 In exempli Aramaici parte, quam sane huic potissimum Graeci loco respondere neutiquam certum est, legitur 'dare debet pro modio assarium, ut in lege'. 69 Hic de delicto aliquo poenae dictum fuisse observavit Dessau. 70 Supplevit Dessau. 71 Supplevit Dessau. 72 Supplevi. 73 Cave hoc eodem modo acceperis ac v. 84. Immo hic τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν idem est ac Latinum *satis accipere*, quod respondet illi *satis dare*, i. e. cavere alicui. Cf. n. 484, 50 τὸ ἱκανὸν πρὸ κρίσεως λ[α]μβάνεσθαι. 74 N neque in lapide esse neque omnino spatium ei reponendo sufficere refert Dessau, etsi Vogüé δημοσιώνην legerit. Fortasse in margine scriptam fuisse litteram. 75 Supplevit Dessau dubitanter. 76 δικαιοδοθήτω sibi legere visus est Vogüé. At δικαιοδίωμι barbarum est, a δικαιοδοτέω vero δικαιοδοτηθήτω formandum fuit. ΔΙΚΑΙΟΔΟΘΩ dispexit et supplevit Dessau. 77 Non Palmyrenum hunc esse magistratum, sed Romanum, ipsa appellationis ratio prodit. Utrum is unum iurisdictionis officium habuerit et *iuridicus* (δικαιοδότης) appellatus fuerit, quae est Vogüéi sententia, an alia, fortasse militari, potestate praeditus fuerit, ut suspicatur Dessau, in medio relinquendum videtur.

Τῷ δημοσιώνῃ κύρι[ον] ἔ[σ]τω παρὰ τῶν μὴ ἀ[πο]γρ[α]φομέ-
νων⁷⁸ ἐνέχυρα [λ]α[μβάνει]ν δι' ἑαυτοῦ ἢ | [δι' ἄλλου τι-
110 νός· ἐάν δὲ ταῦτα⁷⁹ τὰ ἐνέ[χυρα]⁸⁰ ἡμέρα || [-----⁸¹
μὴ λυθῇ⁸², ἐξέστω⁸³ τῷ δημοσιώνῃ⁸⁴ πωλεῖν | [-----
--- ----- τῷ δημ[οσι]ῳ⁸⁵ χωρ[ὶ]ς | δόλου πο[ν]ηροῦ⁸⁶.
εἰ δέ τι ἐνέχυρον μείονος⁸⁷ ἐπράθη | ἢ δοθῆναι ἔδει, π[ρ]άσ-
σειν τῷ δη[μοσι]ώνῃ, καθὼς | καὶ [ἐξ]στὶν [ἐκ]⁸⁸ τοῦ νό-
μου⁸⁹, [ἐξ]έστω⁹⁰. ||
115 Λιμένος⁹¹, π[ο]ν[η]ρ[ο]ν⁹², ὁδάτων Καίσαρος | τῷ μισθωτῇ
-----εντος ----- παρασχέσ[θαι] ---- |

78 Supplevit Dessau. 79 Supplevi. 80 Supplevit D. 81 Hic ordinale scriptum fuisse apparet. Per certum dierum numerum pignora asservantur, deinde nisi vectigali numerato liberata sunt, veneunt. 82 Supplevi. 83 Supplevit Dessau. 84 Supplevit Dessau. 85 Aut hic, quae est Dessauii sententia, praescriptum erat ut in loco publico fieret venditio (ἐν τόπῳ δημ[οσι]ῳ), aut ut pars summae inde redactae in aerarium publicum inferretur. 86 ΠC Dessau. πe Vogüé. Adiectivum supplevi. 'sine dolo malo'. 87 Supplevi. Si minore pretio venierit pignus, quam vectigal pendendum erat, publicano licet exigere a debitore id quod interest. Rectius sane diceretur ἐάν τε ἐνέχυρον — πρᾶθῃ. 88 Supplevi; lacunae spatium sane amplius esse videtur. 89 Antiqua lex Palmyrenorum (ὁ τελωνικὸς νόμος v. 7), cui supplendae haec incisa sunt. 90 Supplevi. 91 Obscurissima portus mentio in vectigalibus Palmyrae oppidi mediterranei enumerandis. Nam etsi *portus* aliquando de vectigalibus terrestribus deque loco ubi illa exiguntur dici notum est (cf. n. 480⁴. Digest. L, 16, 59: *portus appellatus est conclusus locus, quo importantur merces et inde exportantur; eaque nihilo minus statio est conclusa atque munita. inde angiportum dictum est*), tamen recte Dessau negavit eam vim hic in censum venire, ubi portus mentio cum aquis coniungeretur. 92 τον Vogüé. Των Dessau. Quod [π]ηγῶν restituunt editores, id utique propter spatii rationes ita modo probari posset, si inter λιμένος et hoc etiam aliud nomen intercidisse statueremus. Nam certe plus quam duae litterae hic deletae sunt. R. Duval haec comparavit cum indice argumenti exempli Aramaici quem sic se habere affirmat: *Lex fiscalis quae pertinet ad Hadrianam Thadmor et fontes aquae — Caesaris*. De hac re non meum est diiudicare, sed certe quae in Graeci tituli initio fuisse sibi persuasit 'Ὁ νόμος τοῦ τέλους λιμενίου καὶ τῶν πηγῶν Καίσαρος Ἀδριανοῦ', ea neque Graeca sunt neque unquam illic scripta fuerunt. Rectissime igitur illi oblocutus est Cagnat p. 144. Id unum non recte negasse mihi videtur, *aquae Caesaris* hic coniungenda esse, ut praeter Duvalium etiam Dessauii fecerat. Non dominium, sed originem genetivus significat. Cf. Τραϊανὸν ὕδωρ, quod aquaeductum urbis Smyrnaeorum significat a Traiano proconsule institutum, n. 478, 1. Nam quod C. sic potius Hadrianas appellandas fuisse dicit aquas, id in universum quidem recte se

N a Ἄλλω μηδενὶ πράσσειν διδόν[ν]αι⁹³ λαμβάνειν | ἐξέστω μήτε τι
 -----ωφε[λ--] ἀνθρ[ωπ-----] μή|τε τινὶ [δν]όματι τοσ--
 120 -----π[---] ες δ' ἄν⁹⁴ || τοῦτο ποιήσῃ ἢ ε[-----],
 πραχθήτω⁹⁵ | τὸ] δ[ι]πλοῦν⁹⁶. |
 Γάιο[ς -----] πρεσβευτῆς καὶ⁹⁷ | ἀντι[στράτηγος λέγει⁹⁸.] |
 125 Μετά⁹⁹ ὅπα[τείαν⁹⁹ -----] || νους ----- ἐστι -----
 ----- | γείνεσθαι κα[ι] οἱ-----|εσ -----σατο
 μ----- | ----- ὅσα δὲ ἐξ-----
 130 -----ω ----- || -----α εἰς π----- |
 Τῷ α[ὐτῷ] δημοσι[ώνη] ----- |
 Τῷ τελών[η]¹⁰⁰ διδόν[θ]ω¹⁰¹ ----- |
 Οἱ δ' ἄνε[υ]¹⁰² ----- ἐξάγ[οντες]¹⁰³ ----- |
 135 ----- || --ς -----ας -----
 ----- | -----
 Καθ' ἣν ἄν λογ----- | -----

habet, sed tum temporis, superstite etiam imperatore, nihil offensionis habebat illa latius patens denominatio. 93 Infinitivum integrum exhibet Vogüé; Dessau mediam quidem partem vocis mutilatam, sed utique propter spatii rationes διδόν[ν]αι, non διδο[σθ]αι certum esse testatur. Structura paullo impeditior. Utique interdicitur, ne quis alius praeter redemptorem exigat aut accipiat neve quis debitor alii atque illi det vectigal. Sed ita apparet easdem vocis ἄλλω μηδενὶ in verbo διδόναι quidem ab hoc ipso infinitivo, in πράσσειν et λαμβάνειν vero ab imperativo ἐξέστω pendere, quod profecto concinnum non est. 94 Supplere conatus sum. 95 Supplevi. 96 Poenam dupli etiam supra v. 402 habes. 97 Supplevi. 98 Supplevi. Fortasse non, ut in hoc supplemento meo sumitur, edictum legati fuit, sed epistula ad Palmyrenos. Sed utique, quod nemo ex editoribus vidit, hinc litterae incipiunt ab eis quae usque ad hunc locum leguntur plane diversae. Etenim hic unus homo prima persona singularis de se loquitur (v. 460 ἑσταιμι), id quod nullo modo fieri poterat in lege, qua senatus, magistratum, populi nomine scripta proponebantur quae ad id tempus in exigendis vectigalibus sola consuetudine (συνήθεια) invaluerant. Iam cum neutiquam improbabile sit (not. 43) Romanos, etsi Palmyrenis ius vectigalia exercendi non ademissent, tamen aliquo modo cavisce, ne eo perperam uterentur, persuasum mihi est has consuetudines litteris consignatas, priusquam lapidi inciderentur, ad praesidem provinciae missas esse ut eius decreto confirmarentur aut si opus esset hic illic emendarentur. Eius responsum hic tenemus. Ac sunt etiam nonnulla alia argumenta, quibus haec opinio confirmetur (not. 60. 445. 448). Ceterum ante v. 422 quattuor versus integri perierunt. 99 Supplevi. 400 Cf. not. 44. 404 Supplevi. Sex litteras periisse testatur Dessau. 402 Supplevi. 403 Supplevi.

Τοῦ δὲ ἐξαγωγ[γῆν ἔχοντος¹⁰⁴ -----]αι -----| α δώσε[ι ----
 -----] |
 140 Ἐρίων¹⁰⁵ -----|| θαρ-----
 -----| π-----ειλ-----
 -----| γ-----διαγ-----| ----
 -----οροι -----μα τοῦ μεν -----ορι
 -----| -----αγωγ(ῆ)¹⁰⁶ ----- ✕ς',
 145 τοῦ δὲ [----- ✕]θ' || ἀξιοῦντος το-----νου εἰ καὶ μὴ
 [----- Ἰ|τ]αλικῶν¹⁰⁷ ἐξαγ[ομένων]¹⁰⁸ πρᾶσσειν ὕστ[ερον
 συν]|εφωνήθη μ[----- το]ύτων¹⁰⁹ ἐξαγο[μένων]¹¹⁰ δ[ι]-
 δοσθαι. |
 150 Μόρου¹¹¹ τοῦ ἐν ἀσκο[ῖς αἰγε[ῖ]οις πρά[ξει]-----] || κατὰ τὸν
 νόμο[ν -----]ου τε-----| τημα γεγόνεν τῷ
 προτέ[ρωι¹¹² ἔτ]ει¹¹³, κ[αθώ]ς¹¹⁴ ἐν τῷ συν]|εσφραγισμ[έ]-
 νῳ¹¹⁵ νόμῳ τέτακται. |

104 Cum ω litteram certam esse testetur Dessau, supplere conatus sum; ἐξαγωγῆν etiam ius exportandi esse permultorum decretorum honorariorum testimonio constat. Sed fieri etiam potest, ut τοῦ ad rem, non hominem spectet. Sic τοῦ δὲ ἐξαγωγ[γίμου] supplendum erit. 105 Quae v. 439—445 scripta fuerunt, ex miseris laciniis ut restituerentur fieri non potuit. 106 ΑΓΩΓΙC. 107 ΥΑΛΙΚΩΝ Lasarew, [Ἰ]ταλικῶν Vogüé. In ectypo nihil certi dispici refert Dessau. 108 Supplevi. 109 Supplevi. 110 Supplevi. 111 Mireris hic rediri ad unguentum, cuius iam v. 35 sqq. perscriptum sit vectigal. Sed hoc facilem habet explicationem, si omnino non earumdem litterarum ille locus est atque hic. Cf. not. 98. 112 Supplere conatus sum. In lapide ΠΡΟΤΕ certo agnosci, proximam litteram utique non fuisse Θ, ut Vogüéi lectio προτεθέντι ferri nequeat, refert Dessau. Ipse ΙΕΙ...ΕΙΚ enotat, sed haec certa non esse fatetur. 113 Supplevi. 114 Supplevit Vogüé. 115 Cum Vogüé [τῷ] ἐσφραγισμένῳ νόμῳ legisset, Dessau legem (Palmyrenorum), quae magistratus Romani assensu confirmata esset, intellexit. At hanc vim verbum σφραγίσθαι quod sciam nunquam habet. Quare praeferendum est Wilhelmi supplementum [συν]|εσφραγισμ[έ]νῳ. Nempe si quis in litteris ad aliquem datis mentionem facit alius scripti, quod sub eodem sigillo una mittitur, hoc verbum usitatum esse. Ita in papyro Lugdunensi ap. Leemans H, 6 ἀντίγραφον συνεσφράγισται; plane eadem vi alibi ὑποκαίσθαι usurpatur. Cf. n. 468, 54 [ἐπιστ]ολῆς ἀντίγραφον ὑπόκειται (liegt bei). Sed si Wilhelmus verum vidit, haud mediocriter confirmatur sententia de harum litterarum natura, quam not. 98 protuli. Nam eis quae Palmyrae ex iussu senatus lapidi incidebantur, profecto non poterat sub eodem sigillo adiuncta esse lex; at in magistratus rescripto peregre Palmyram misso id rectissime se habet, sive legatus se litteris suis legem adiunxisse indicat, sive Palmyrenos una cum epistula ad illum data legem

Τὸ τοῦ σφάκτρον τέλος¹¹⁶ εἰς δηνάριον¹¹⁷ ὀφείλει λο[γεύεσθαι,] |
καὶ Γερμανικοῦ Καίσαρος¹¹⁸ διὰ τῆς πρὸς Στατείλ[ον¹¹⁹
155 ἐπιστ]||τολῆς διασαφήςαντος ὅτι δεῖ πρὸς ἄσσάριον¹²⁰
πά[ντα] | τὰ τέλη λογεύεσθαι· τὸ δὲ ἐντὸς δηναρίου τέλο[ς
τῆ] | συνηθείᾳ ὁ τελώνης πρὸς κέρμα¹²¹ πράξει. τῶ[ν δὲ] |
διὰ τὸ νεκριμαῖα εἶναι ῥειπτουμένων τὸ τέλ[ος οὐκ ὀφεί-
λεται.] |
Τῶν βρωτῶν τὸ κα(τά) τὸν¹²² νόμον τοῦ γόμου δην[άριον¹²³] ||
160 εἴστημι¹²⁴ πράσσεσθαι ὅταν ἔξωθεν τῶν ὄρων εἰσ[άγῃται] |
ἢ ἐξάγῃται.

(νόμον τελωνιόν) ei transmisisse dicit, ita ut ad συνεσφραγισμένῳ mente sup-
plendum sit ὅφ' ὅμων. Atque haec quidem ratio mihi longe praeferenda
videtur. 116 Praeterea tale vectigal Dessau monet commemorari ab uno
Polluce X, 97 τὸ γὰρ σφάκτρον τέλους ὄνομα ἦν ἐπὶ τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ
τῶν θυομένων οὕτως ἐπονομασθέν. 117 In computando hoc vectigali Ro-
manae monetae unius ratio habenda est. Quod hic εἰς δηνάριον et v. 155
πρὸς ἄσσάριον dicitur, ad idem redit, quia uterque nummus Romanus est. D.
118 Germanicus Caesar natura Drusi, adoptione Tiberii filius per annos
47—49 p. Chr. per orientem imperio maiore quam singularum provincia-
rum praesides habebant usus est. Tum haec de vectigalium computatione
ad Statilium scripsit. Ad huius vero rescriptum provocasse praesidem pro-
vinciae multo probabilius videtur quam senatum et magistratus Palmyre-
norum, ut hoc quoque loco confirmentur quae not. 98 disputavi. Idem in
Corbulonis mentionem v. 168 cadit. 119 Homo ceteroqui ignotus. Iuri-
dicum Palmyrae constitutum (not. 77) interpretatur Cagnat, procuratorem
provinciae Syriae Dessau, probabilius mea quidem sententia, quia non ad
Palmyrenos modo, sed ad totam provinciam illud Germanici rescriptum
spectasse videtur. 120 Cf. not. 117. 121 Moneta provincialis aeneae,
quae n. 484, 9. 21. 35. 485, 12 λεπτόν, λεπτός χαλκός dicitur. De eadem re
vero etiam n. 484, 18 πρὸς κέρμα legitur. Quod primo aspectu mirum
videtur, non dici quantum sit vectigal, facilem explicationem habet si me-
mineris hic litteras praesidis haberi quibus nequitiam integra vectigalium
tabula contineatur, sed ea modo de quibus etiamtum dubitabatur accurate
definiantur quaeque ipsi magistratui minus commode a Palmyrenis instituta
videantur emendentur. 122 KATON. 123 Α δηνάριον pendere τοῦ
γόμου, sed exspectari potius ὑπὲρ aut παρὰ τοῦ γόμου adnotat Dessau. Sed
hoc non intellego, quia τοῦ γόμου idem est merus genetivus, qui per totum
titulum identidem recurrit. Articulus eodem modo usurpatum atque in
illis δραχμὴν τῆς ἡμέρας, μνᾶν ἀπὸ τοῦ ταλάντου, vix est quod moneatur.
124 Primam singularis personam iam Dessau miratus est, sed ita conatus
expedire, ut praesidem collegii archontum et decaprotorum intellegeret. At
neque hi unum praesidem habebant neque eis mandatum erat, ut aliquid
statuerent, sed ut quae usitata erant lapidi incidenda curarent. Quare longe

Τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν [χω]ρίων κατακομίζοντας ἀτε-
 λεῖς εἶναι, ὡς καὶ συνεφώγησεν¹²⁵ αὐτοῖς.
 Κώνου¹²⁶ καὶ τῶν ὁμοίων ἔδ[ο]ξεν ὅσα εἰς ἐμπορείαν φέρεται,
 165 τὸ τέλος εἰς τὸ ξηρρόφορτον¹²⁷ ἀνάγεσθαι, ὡς καὶ ἐν ταῖς
 λοιπαῖς γέινεται πόλεσι. |
 Καμήλων, ἐάν τε κεναὶ ἐάν τε ἔνγομοι εἰσάγωνται¹²⁸ ἔξωθεν |

aliter haec verbi forma accipienda est. Cf. not. 98. De errore non licet cogitare, quia in verbi numero et persona titulus Aramaicus cum Graeco facit. 125 Ad hoc verbum ex superioribus ὁ νόμος subiectum cogitatione supplendum esse dicit Dessau. Sed id cum significatione verbi συμφωνεῖν pugnat, quod semper aliquem cum altero mutuo consensu aliquid constituere indicat. Hac ratione inter civitatem et mancipem, itemque inter hunc et eos qui vectigalia debent aliquid convenire potest, neque vero inter legem et debitores. Iam cum v. 12 legamus, tum demum, cum nova locatio redemptoris assensu perfecta esset, condiciones lapidi incidendas esse, per se patet, ne praesidi quidem provinciae prius transmissam esse. Nihil igitur impedit quominus subiectum huius verbi redemptorem (δημοσιώνην, τελώνην) esse arbitremur. 126 In versione Aramaica item nomen Graecum ad litteram expressum invenimus, neque vero idem, sed στροβίλος. Quam rem Dessau aptissime illustravit collato Galeni loco de alim. facult. II, 17 εὔχυμος καὶ παχύχυμος καὶ τρώφιμός ἐστιν ὁ τοῦ κώνου καρπός, οὗ μὴν εὐπεπτός. καλοῦσι δὲ οἱ νῦν Ἕλληνες οὗ κώνους ἀλλὰ στροβίλους αὐτούς. De alim. sucis 4 ὁ κώνος καλούμενος, ὀνομάζουσι δ' οἱ παλαιοὶ καὶ στροβίλους (στροβίλον;) αὐτόν. De temporum ratione secum pugnare scriptorem vides. Titulus Palmyrenus ei quam altero loco proposuit sententiae magis favet. Nam si antiquiore aetate vocem tum usitatum in sermonem Palmyrenorum transiisse, in Graeco vero exemplo posterioris temporis consuetudinem valuisse existimabimus, res commodissime expeditur. 127 Recentes fructus multo graviores esse quam exsiccatos manifestum est; quare id beneficii conceditur eis qui exportant aut important, ut pro eo modo pondere, quod sicci habituri sint, pensio exigatur. Schroeder. Dessau. 128 Duobus locis tituli de camelorum portorio dici non videbitur mirum post ea quae not. 98 disputata sunt. Neque tamen, quod hic onustorum quoque camelorum vectigal exigitur, priorem ordinem a praeside provinciae mutatum esse statuendum est. Immo quae supra v. 35 sqq. de olei et unguenti portorii leguntur, ea ipsis numeris indicare videntur, singulos ubique denarios animalium vectigal esse. Nempe unguenti praestantissimi quidem, quod in alabastris transportatur, viceni quini denarii vectigal sunt in singula onera camelorum, vilioris vero, quod utribus continetur, terni deni. Inter hos quidem numeros permira intercedit proportio, sed demtis utrimque singulis denariis cameli nomine, illic duplex portorium exactum videmus. Eadem ratio inter numeros tredecim et septem denariorum, qui pro cameli et asini onere eiusdem generis exiguntur, intercedit. Haec perbene disputavit Dessau, etsi difficultatem aliquam habet, quod ex eius ratione etiam asinis portorium

τῶν ὄρων, ὁφείλεται ἡγνάριον ἐκάστης κατὰ τὸν | νόμον,
ὥς καὶ Κορβούλων¹²⁹ ὁ κράτιστος ἐσημ(ε)ώσατο ἐν τῇ
πρὸς Βάρβαρον¹³⁰ ἐπιστολῇ. ||

N ὁ ----- τὰς¹³¹ συμφωνηθείσας ----- | -----] τελώ-
170 [ν]ην¹³² γείνεσθαι [----- | ----- τὸ κατὰ τὸν] νόμο[ν]
τέλος πρὸς ἡγνάρ[ρ]ιον¹³³ φ[έρειν] |
Ἐννόμιον¹³⁴ συνεφωνήθη μὴ δεῖν πράσσειν | τοὺς ἐγχωρίους¹³⁵,

singulorum in singulos denariorum impositum esse statuendum est, cum tamen hic non dicatur nisi de camelis. 129 Cn. Domitius Corbulo cum incerto anno consul fuisset, 47 p. Chr. legatus Germaniae inferioris, Claudio principe (ante 54 p. Chr.) proconsul Asiae, 54 a Nerone Armeniae praepositus est, deinde adversus Parthos bellum gessit; per quod bellum primo legatus Augusti Cappadociae et Galatiae fuit; deinde in illis quidem provinciis Caesennius Paetus ei successit, ipse vero in Syriam translatus est (Tac. Ann. XV, 6) a. 62 p. Chr. Sed iam proximo anno rursus Cappadociae administratio ei mandata est, sed aucta potestate, qualis quondam in eisdem regionibus Germanici Caesaris (not. 118) fuerat. Cf. Tac. Ann. XV, 25: *scribitur tetrarchis ac regibus praefectisque et procuratoribus et qui praetorum finitimas provincias regebant, iussis Corbulonis obsequi, in tantum ferme modum aucta potestate, quem populus Romanus Cn. Pompeio bellum piraticum gesturo dederat.* Anno 67 p. Chr. specie honoris in Graeciam accitus Cenchreis mortem sibi consciscere coactus est. Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 20 n. 123. Epistula ad Barbarum, cuius hic mentio fit, potest quidem etiam ad illud extraordinarium annorum 63—67 p. Chr. imperium referri; sed longe veri simillimum est eam anno 62 p. Chr. a Corbulone ipsius Syriae praeside datam esse. Cum scriptura Κορβούλων cf. quae attuli n. 547¹⁴. 130 De hoc homine eadem inter editores intercedit dissensio ac de Statilio (not. 119). Sed hunc quoque procuratorem provinciae Syriae esse mihi maxime probabile videtur. Hominem ordinis equestris aliqua necessitudine attingere P. Rubrium Barbarum praefectum Aegypti Augusti principatu (n. 656, 2. 657, 2) haud inepte conieceris, sed satis frequens est hoc cognomen apud Romanos (cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 228). 131 Fere triginta versus superiores huius columnae praeter paucas litteras, quarum nullus est usus (cf. not. 48), evanuerunt. 132 Non improbabile est, τὰς συμφωνηθείσας | πρὸς τὸν] τελώνην fuisse, quo supplemento aliquatenus confirmantur quae not. 125 de pacto inter civitatem et redemptorem iam facto priusquam haec lapidi inciderentur disputavi. 133 Cf. not. 11. 134 Quae apud Romanos *scriptura* appellabatur, vectigal quod pro usu pascuorum pendi solebat. Graecam vocem ἐννόμιον habes etiam Syll.² 432, 7. 33. 534, 13. 135 Versus 174—176, quos editores non attigerunt, restituere conatus sum; de sententia nihil dubitationis relinquebatur cum quia haec distinctio indigenarum et peregrinorum cum aliis huius tituli praeceptis perbene convenit, tum quia compositum μεταγομένων indicio est, de pecoribus aliunde in agrum Palmyrenum

175 τ]ῶν δὲ ἐπὶ νομὴν μεταγομένων || [ἔξωθε]ν¹³⁶ θρεμμάτων
 θφείλεσθαι ✕α'. | [χαρακτη]ρίσασθαι¹³⁷ τὰ θρέμματα, ἐὰν
 θέλῃ ὁ δη[μοσιώνης,] | ἐξέστω.

pascendi causa traductis dici. ¹³⁶ Supplevi. Cf. not. 433. ¹³⁷ Non tam confidenter, quam proxime superiores versus, hunc supplevi. Sed certe non ineptum est, pecora peregrinorum, quae scriptura data in pascua Palmyrena immitti liceret, nota inusta significata esse si redemptori placeret, et medium genus, cuius in hoc ipso verbo sane aliud exemplum nullum novi, facilem habet explicationem.

630 Palmyrae in fronte mausolei cuiusdam. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 407 (Muratori T. III p. MDCLXXXIV, 2). Accuratius aeri incisum habet Wood Rud. Palmyrae p. 27 n. 2 (Swinton Philos. Trans. XLVIII p. 694 n. 2. J. Franz C. I. G. 4505).

Τὸ μνημεῖον ἔκτισαν Ἐλάβηλος¹, Μανναῖος, Σοχαίεις², Μάλι-
 χος Οὐαβαλ|λάθου³ τοῦ Μανναίου τοῦ Ἐλαβήλου αὐτ|οῖς καὶ
 υἱοῖς, ἔτους διω⁴, μηνὸς Ξανδικοῦ⁵.

Litterae ΘΘΞC. ¹ Nomen a Beli dei appellatione derivatum. F. ² Pro Σοχαίης confusione vocalium illa aetate et per illas regiones haud infrequenti. F. ³ Vaballathus nomen fuit patri illorum quattuor fratrum qui sepulcrum condiderunt, Mannaëus avo, Elabelus proavo. Nomen Οὐαβαλ|λάθος tam frequens Palmyrae (cf. n. 636, 2), ut vix inde certa coniectura fieri possit de huius hominis cum illa familia, quae sesquisaeculo post illum ibi rerum potita est (n. 642 sqq.), necessitudine. ⁴ Annus quadringentesimus quartus decimus aerae Seleucidarum ab auctumno anni 402 p. Chr. n. ad idem anni 403 tempus pertinet. ⁵ In eo fastorum ordine, qui tum in Syria obtinebat, Xandicus fere Aprili Romanorum respondebat (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430).

631 Lapis muro insertus in templo Islamico oppidi *Tajibeh* siti a Palmyra Euphratem versus. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 409 (Muratori I p. XCV, 4). Swinton Philos. Transact. XLVIII p. 694, tab. XXX (J. Franz C. I. G. 4504). M. A. Levy, Zeitschrift der d. morgenl. Gesellschaft 1864 p. 646 (Lebas-Waddington Inscr. III, 2634).

Διὶ Μεγίστῳ Κεραινίῳ¹ ὑπὲρ σωτηρίας Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ
 5 Σεβ(αστοῦ) | τοῦ κυρίου² Ἀγαθάνγγελος Ἀβιληνός³ τῆς Δεκα-
 πόλεως⁴ τὴν καμέραν ὠκοδόμησεν καὶ τὴν κλίνην | ἐξ ἰδίων
 ἀνέθηκεν, | ἔτους εὐμ⁵ μηνὸς Λόφου⁶.

Litterae ΕΘΞΠCΩ. 1 Iovis nomen hic ut alibi (n. 607, 4. 649, 3. 620, 2. 622, 9. 627, 4. 634, 4. 646, 15) indigenarum aliquod numen significare in propatulo est; idem sine dubio in n. 606, 9 cadit, ubi Κρόνῳ κυρίῳ legitur. 2 Anno 117—138 p. Chr. n. 3 Non Abilam Lysaniae hic in censum venire, de qua v. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 4 p. 98 n. 4, sed aliud eiusdem nominis oppidum situm meridiem versus ab Hieromycete, duodecim milibus passuum orientem versus a Gadara, monuit Waddington. De hac urbe cf. Benzinger ibid. n. 5. Anno 218 et 198 ab Antiocho Magno capta est (Polyb. V, 74, 2. XVI, 39, 3. Iosephus Ant. XII, 136), a Nerone Agrippae II regi concessa (Ioseph. Bell. II, 232). 4 De Decapoli Palaestinae cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 2 p. 2415 n. 2. Urbes foederatae omnes praeter Scythopolin orientem versus ab Iordane flumine sitae erant, omnes iam Ptolemaeorum et Seleucidarum aetate civitates Graecae fuerant et, cum a Maccabaeis subactae essent, anno 63 a. Chr. n. libertatem a Pompeio receperunt, quare inde annos suos numerare consueverant. Plinius N. h. V, 74: *iungitur ei latere Syriae Decapolitana regio a numero oppidorum, in quo non omnes eadem observant, plurimum tamen Damascus epoto riguis amne Chrysorroa fertilem, Philadelphiam, Raphanam, omnia in Arabiam recedentia, Scythopolim —, Gadara, Hieromice praefluente, et iam dictum Hippon, Dion, Pellam aquis divitem, Galasam (l. Gerasam), Canatham*. Hic desideratur Abila, sed fluctuare numerum et aliquando plus quam decem civitates foederi interfuisse constat; quam Plinius primo loco commemorat Damascus, eam ab Iosepho ad Decapolin relatum esse non posse observat Benzinger, quandoquidem ille Bell. III, 446 dicat εἰς Σκυθόπολιν· ἣ δ' ἐστὶν μέγιστη τῆς Δεκαπόλεως, cum tamen Damascus Scythopoli multo maiorem fuisse certissimum sit. Apud Ptolemaeum V, 14, 18 p. 980, 4 quod recensetur oppidum Ἀβίλα (codd. Ἀβίδα et Ἀβίδα) sine controversia hoc est, quoniam p. 979, 2. 3 legimus Ἀβίλα ἐπιταλουμένη Λυσανίου. Sed non recte, si quid video, Benzinger utrumque oppidum a Ptolemaeo ad Decapolin referri dicit; etenim qui his duodeviginti oppidis praemittitur index p. 978, 4 sic se habet: Κοίλης Συρίας καὶ Δεκαπόλεως πόλεις αἵδε. Atque Abilam Lysaniae certe huius tituli aetate non in Decapoli fuisse plane ni fallor probatur ethnico Ἀβιληνός τῆς Δεκαπόλεως, quo suam patriam ab illo altero oppido cognomini discernere studet Agathangelus. 5 Aerae Seleucidarum annus quadringentesimus quadragesimus quintus est 133/4 p. Chr. n. 6 Mense Augusto a. 134 p. Chr. n. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 434.

632 Basis, Palmyrae in templo Solis. Aeri incisum titulum ed. Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 5 (Philos. Transact. XLVIII p. 694 n. 5. Heeren Comment. soc. scient. Gotting. VII p. 54 n. 3. J. Franz C. I. G. 4489. Lebas-Waddington Inscr. III, 2589).

Νεσῃ Ἀλᾶ τοῦ Νεσῃ¹ τοῦ Ἀλᾶ τοῦ Περφέλου | τοῦ Ἀρισσέου
 συνοδιάρχην² οἱ συναναβά|τες μετ' α[ὐ]τοῦ ἔμποροι ἀπὸ Φορά-
 5 θου³ καὶ | Ὀλαγασιάδος⁴ τιμῆς καὶ εὐχαριστίας || ἔνεκεν,
 ἔτους γνυ⁵, μηνὸς Ξανδ[ικοῦ]⁶.

Litterae ΕΘΞΠC. 1 Supra hunc titulum initium primi versus usque ad ΝΕC redit, ita ut primo superiore loco incohatam inscriptionem, sed nescio qua de causa non perfectam esse appareat. 2 Mercatores, qui Palmyra per desertum ad sinum Persicum iter faciebant, ut nunc etiam in eiusmodi regionibus fieri solet, in collegia quaedam vel corpora (*caravanes*) congregabantur, quorum Graeca appellatio erat συνοδία (n. 633, 4. 638, 7. 646, 6); unicuique unus ex sociis, reliquorum suffragiis ut videtur electus, praeerat, qui hic n. 633, 5 συνοδιάρχης appellatur. Ad idem officium manifesto spectat appellatio ἀρχεμπόρων n. 646, 8. 3 Cf. Plin. Nat. hist. VI, 145: *deinde est oppidum, quod Characenorum regi paret, in Pasitigris ripa, Forat nomine, in quod a Petra conveniunt, Characemque* (n. 633¹) *inde duodecim milia passuum secundo aestu navigant.* 4 Memorabilis in altera et tertia syllabis vocalis α, quia hanc nominis Parthici formam accuratissime ipsorum indigenarum pronuntiationem exprimere docent nummi cum inscriptione ΟΛΑΓΑΣΟΥ (Longpérier Num. des Arsacides p. 147), ut observavit Waddington. Quod contra apud scriptores altera syllaba ο, tertia α vel ε habere solet, quae orthographia in recentioribus titulis Palmyrenis redit: Οδολογ[α]σιὰ[δο]ς 638, 5. Ὀλογεσιὰδα 644, 4. 5. Oppidum commemoratur a Stephano Byzantio Βολογεσσιὰς· πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ἐκ Βολογεσσοῦ βασιλέως ψικισμένη. τὸ ἐθνικὸν ᾤφειλε Βολογεσσιεύς ὡς Ἀφροδισιεύς, ἀλλ' ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ· λεκτέον οὖν Βολογεσσιηνός. Ptolemaeus Geogr. V, 19 p. 4024, 44. 42 πρὸς δὲ τῷ Μαρσάρῃ ποταμῷ Οδολογασία. Ammian. Marc. XXIII, 6, 23: *in omni autem Assyria multae sunt urbes, inter quas Apamia eminet Mesene cognominata et Teredon et Apollonia et Vologessia hisque similes multae.* Unus Plinius N. h. VI, 42 Vologesocertam appellat ac nuper, i. e. saeculo p. Chr. n. primo, a Vologese rege conditam refert. Secundum tabulam Peutingerianam duodeviginti milibus passuum a Babylone distabat, quare recentiores fere eo loco, ubi postea Arabes oppidum *Kufa* condiderint, sitam fuisse opinantur. 5 I. e. anno 444/2 p. Chr. n. 6 Cf. n. 630⁵.

633 Basis fracta supra cum duobus titulis, ex quibus hic Graecus in fronte, alter Palmyrenorum lingua conceptus in latere incisus est. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2590.

[----- ἡ ἀπὸ Σπασί|νου] Χάρακος¹ συνοδία² βο[θητή]-
σαντα αὐτῇ παντὶ τρόπῳ διὰ | Ζαβδεάθους³ Ζαβδέλα τοῦ ||
5 Ἰα[δδαίου] συνοδιάρχου⁴ | ἔτους ζξϛ'⁵ μηνὸς Λώου⁶.

Litterae ΕΖΘΞΠCΩ. Numeri senarii nota v. 6 ζ est. ¹ Cf. Syll.² 588⁶⁰. Weissbach ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 2122 n. 40. Oppidum primo Alexandria, deinde ab Antiocho III Magno (cf. n. 2314. 233⁴⁸) Antiochia appellatum, postea ab Hyspaosino vel, ut apud scriptores nomen sonare solet, Spasino caput regni ab eo conditi, quod ab hoc oppido Characene appellatur, constitutum, nobile praecipue Isidori geographi, qui Augusti aetate floruit, natalibus. Situm erat ad confluentes Tigridis et Eulaei, quem eundem ac Pasitigrin (hodie *Kārum*) esse demonstravit Andreas ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 4390 n. 43. In reliquis mercatorum Palmyrenorum titulis Vologesias et Phorath oppida commemorari solent; sed cf. Papers of the American school at Athens III p. 440 n. 639 [συ]ο-διάρχη οἱ σὺν [αὐτῷ] ἀναβάντες[ς ἀπὸ] Σπασίνου Χάρ[ακος]. ² Cf. n. 632². ³ Waddington adnotavit, monumentum sepulcrum huius hominis eiusque familiae haberi apud Lebas Inscr. III, 2618: Τὸ κτίσμα τοῦτο ἐστὶν αἰώνιος τειμή, τάφος· ἔκτισεν Ζαβδαάθης Ζαβδέλα τοῦ Ἰαδδαίου εἰς τειμήν αὐτοῦ καὶ υἱῶν καὶ υἱωνῶν εἰς τὸ παντελές, μηνὶ Δεῖφ τοῦ γπυ' ἔτους (m. Novembre a. 472 p. Chr. n.). Quod in altera nominis filii syllaba inter α et ε, in media nominis patris inter ε et ι fluctuat scriptura, nihil miri habet. Cf. n. 646². ⁴ Cf. n. 632². ⁵ Annus aerae Seleucidarum quadringentesimus sexagesimus sextus 454/5 p. Chr. n. est. ⁶ Cf. n. 634⁶. Dedicatum igitur est hoc momentum mense Augusto anni 455 p. Chr. n.

634 Palmyrae in ara prope magnum fontem. Ed. Philosoph. Transactions XIX p. 403 (Muratori I p. CXVII, 2). Accuratus aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 6 (Philos. Transact. XLVIII p. 694 n. 6. J. Franz C. I. G. 4502. Lebas-Waddington III, 2574 c). Cf. quae adnotavit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'archéologie orientale II 1898 p. 4 sqq.

Δι¹ Ὑψίστῳ Μεγίστῳ Ἐπηκόῳ Βωλανὸς² Ζηνοβίου³ | τοῦ

Litterae ΕΘΞΠCΩ. ¹ Cf. n. 634¹. ² Cum Franzius hoc nomen ad deum Βῶλον (*Baal*) rettulisset, Waddington Romanum nomen *Bolanus* agnovit, quod in Vettiorum familia fuisset. Vettii Bolani consules fuerunt Neronis aetate (Prosopographia imp. Rom. III p. 444 n. 323) et a. 444 p. Chr. (ibid. n. 324). Alterius ex his piam memoriam causam fuisse cur homo Palmyrenus filio hoc nomen Romanum imponeret. ³ Cf. titulum honorarium Lebas-Waddington Inscr. III, 2586 Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀαυλάμειν Αἰράνου τοῦ Μοκίμου τοῦ Αἰράνου τοῦ Μαθθα καὶ Αἰράνην τὸν πατέρα αὐτοῦ, εὐσεβεῖς καὶ φιλοπάτριδας καὶ παντὶ τρόπῳ φιλοτείμως ἀρέσαντας τῇ πατρίδι καὶ

Αἰράνου⁴ τοῦ Μοκίμου τοῦ Μαθθαῖ, ἐπιμελητῆς | αἰρεθεῖς Ἐφ-
 κας πηγῆς⁵ ὑπὸ Ἰαριβώλου τοῦ θεοῦ τὸν βω(μ)δ(ν)⁶ | ἐξ ἰδίων
 ἀνέσθηκεν, ἔτους δού⁷, μηνὸς Ὑπερβερεταίου⁸ κ'.

τοῖς πατρίοις θεοῖς τειμῆς χάριν, ἔτους νυ' μηνὸς Ξανδικοῦ (m. Aprile a. 439
 p. Chr. n.) et sepulcralem ibid. 2617 Ἀιλάμεις [ὁ] καὶ Ζηνόβιος Αἰράνου Μο-
 κίμου τοῦ Αἰράνου. 4 Nomen etiam in Odaenathi familia usitatum, sed
 frequentius quam ut hos homines confidenter ad eandem stirpem referre
 liceat. 5 Eiusdem fontis curator fere saeculo post commemoratur in
 inscriptione sermone et litteratura Palmyrenorum exarata, quam interpre-
 tatus est Clermont-Ganneau l. l. 6 BΩ, additis supra versum minore
 modulo litteris OI. 7 Anno 462/3 p. Chr. n. 8 Romanorum October.
 Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430.

635 Palmyrae in porticu. In eodem lapide titulus lingua Pal-
 myrenorum conceptus. Ed. W. H. Waddington ap. Lebas Inscr.
 III, 2595.

Ἡρώδην τὸν κ[αί]. | Αἰράνην¹ Σοραίχου τοῦ | Αἰράνου τοῦ
 5 Ἀλαινῆ | Σεφερᾶ² οἱ ἐγ' γένους || Ζαβδιβωλείων³ τειμῆς |
 ἔνεκεν μηνὶ Δύστρω⁴ τοῦ | ρυ' ἔτους⁵.

Litterae EZCΩ. Numeri nonagenarii nota v. 7 4 est. 4 Cf. n. 6294.
 6344. 2 Inter Ἀλαινῆ et Σεφερᾶ videtur τοῦ negligentia omissum esse.
 3 Ζαβδιβωλείους tribum civitatis Palmyrenorum esse statuit Waddington,
 neque negandum est persimile alius tribus nomen legi Lebas-Waddington
 Inscr. III, 2579 Μαθθαβωλείων φυλὴ Τί(τον) Φλά(ουιν) Κερεάτιον. At non ne-
 glegendum est illos tribum (φυλὴν) dici, hos gentem (γένος). 4 Martius
 Romanorum. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430. 5 Anno
 478/9 p. Chr. n.

636 Palmyrae in basi statuae. Ed. Philos. Transactions XIX
 p. 402 (Muratori II p. DCCXVIII, 5. Wood Rud. Palmyr. p. 27
 n. 7, qui adnotat hanc unam inscriptionem a se Palmyram per-
 vestigante non visam esse. J. Franz C. I. G. 4506). Ex suo apo-
 grapho W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2592.

Μάρθειν Ἀλεξάνδρου τοῦ | καὶ Ἰαδῆ τοῦ Οὐβαλλάθου¹ | τοῦ

Litterae EΘΞCΩ. Numeri nonagenarii nota v. 6 4 est. 4 Cf.
 n. 6303.

5 Συμώνου Σόραιχος Αἰράνου², | ἀνὴρ αὐτῆς, μνημῆς ἔνεκεν,
μηνὶ Δύστρῳ³ | τοῦ ρυ' ἔτους⁴.

² Cf. n. 634⁴. ³ In Syrorum fastis hic mensis respondet Romano-
rum Martio. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430. ⁴ Annus
Seleucidarum quadringentesimus nonagesimus 178/9 a. Chr. n. est.

637 Tabula cum anaglypho deum equo insidentem repraesentante. Parisiis in museo publico (*Louvre*). Ed. L. Heuzey Comptes rendus de l'acad. des inscriptions 1902 p. 192. Cf. quae de titulo disputavit Ch. Clermont-Ganneau ibid. p. 472 sqq. (Recueil d'archéol. orient. V 1903 p. 154 § 30).

Θεῶ Γεννέα¹ Πατρώφ Μαζαββάνας² | καὶ Μᾶρκος υἱὸς αὐτοῦ
ἀνέθηκαν | ἔτους ζφ'³, μηνὸς Δύστρου⁴.

Litterae ΕΖΘΘΠCΩ. ¹ Dativum nominis divini hic agnoscit Heuzey, quem verum vidisse probabile est, etsi aliam interpretationis viam ingressus est Clermont-Ganneau, cum genetivum potius nominis viri nescio cuius hic haberi coniceret. Nempe per illas regiones haud infrequenter deos non propriis nominibus appellari, sed praecipuorum cultorum, ut Θεὸς Ἀἵμου, Θεὸς Οὐασαίου, Θεὸς Ἀμέρου. Quodsi Genneam nescio quem Mazzabanae patronum fuisse statueremus, ex more indigenarum hunc illius deo anaglyphum dedicare potuisset. De collocatione provocat ad inscriptionem Lebas-Waddington Inscr. III, 2374 α, 3. 4 Θεῶ Οὐ[α]σαίου πατρώφ Θεανδρίφ Ἰούλιος Πρόκ[λος]. Plane geminum hoc esse exemplum, nisi quod nomen dei proprium (Theandrius) adderetur; at idem omitti Lebas-Waddington III, 2374, qui titulus simpliciter finiatur vocabulis Θεῶ Οὐασαίου ἐκ [τ]ῶν ἰδίων τεμεῖς χάριν. Quae omnia perquam ingeniose et probabiliter disputata sunt, at certa non esse ipsum C.-G. non fugit. Etenim dativus divini nominis defenditur Damascii testimonio ab ipso C.-G. allato Vit. Isidor. 203; discrimen inter Γενναῖος et Γεννέας nullam praebet difficultatem, quandoquidem utique nomen barbarum Graecis litteris exaratum hoc est, qua in re persaepe fluctuatur (cf. n. 616²). Maioris momenti est, quod Damascius Gennaeum deum leonis figura dicit, qui Heliopoli in templo Iovis adoratus esset, cum hic deum humano corpore equo insidentem habeamus. Sed ipse Clermont-Ganneau coniecit origine illud nomen non fuisse nisi Solis quoddam epitheton, quod deinde in propriam dei appellationem abiisset, ideoque equitis effigiem fortasse componere licere cum appellatione ἑφιππὸν Ἥλιον, quae occurreret in titulo Asiae minoris apud Sterret Papers of the American school III p. 240 n. 374, 3. ² Heuzey cum equitem anaglypho expressum Persico vestitu uti observasset, etiam eum qui dedicasset Iranicae nationis fuisse atque id ipsius nomine, quod manifesto cum Μαζάκης, Μαζάρης aliisque similibus cohaereret, prodi iudicavit. At Clermont-Ganneau monuit in Palmyrenorum titulis sermone

vernaculo exaratis perfrequens esse nomen *Mexabbana*, quod hic ad litteram Graece expressum haberemus. Qua re certissime definiri tituli originem, de qua Arabes, qui lapidem museo Parisino vendidissent, narrationes manifeste ficticias protulissent. Illam vero de anaglypho observationem, ut manifesto vera esset, ita huic originis definitioni nequiquam obstare, quia Palmyrenos in eiusmodi rebus vicinorum orientalium mores imitatos esse ex operibus artis Palmyrae inventis constaret. 3 Cum Heuzey lapidem Tyro Parisios pervenisse opinaretur, inter aeram Seleucidarum et Tyriorum ambiguus haerebat. At Clermont-Ganneau cum demonstrasset (not. 2) Palmyrenum esse, ne de annorum quidem numerandorum ratione quicquam dubii restare docuit. Annus vero Seleucidarum quingentesimus septimus est 193/6 p. Chr. n. 4 I. e. mense Martio 196 p. Chr. n.

638 Palmyrae in columna. Dextra tituli pars plane evanuit. Ed. J. R. S. Sterrett Papers of the American school at Athens III p. 442 n. 644.

Ἰαδδαῖον Θαιμ[ῆ τοῦ] | Μοκίμου τοῦ Γα[ββᾶ συνοδιάρχην¹] |
τῶν ἐμπόρων καὶ [β]ο[ηθήσαντα²] | αὐτοῖς πανταχοῦ [ἀπὸ Φο-
5 ράθου³] || καὶ Οὐολογ[α]ισιά[δο]ς⁴ [καὶ ἀεὶ] | αὐτοὺς κουφί-
σα[ντα ἢ] | κατελθοῦσα συν[οδία τιμῆς] | χάριν ἔτους βκφ⁵.

Litterae ΕΘΑΠCΘ. 1 Cf. n. 632². 2 KAIC1. Supplevi coll. n. 633, 2. 3. καὶ σ[υνοδεύσαντα] Sterret. 3 Cf. n. 632³. 4 Cf. n. 632⁴. ΟΥΛΟΓΑΙC ΙΑΙC1C St. in exemplari maiusculis litteris expresso, Οὐολογαι-
σιά[δο]ς in minuscule, ita ut discerni non liceat, utrum initio huius nominis Οὐολογ- an Οὐλογ- in lapide sit. 5 Annus Seleucidarum quingentesimus vigesimus alter est 210/1 p. Chr. n.

639 Lapis inventus Copti (*Kuf*). Ed. Flinders Petrie Koptos p. 33 n. 54 tab. XXVIII n. 6. (Academy 1895 p. 134. Revue arch. Troisième sér. XXIX 1896 p. 408 n. 131. Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. II 1898 p. 118 § 24).

ἔτους κδ' | τοῦ κυρίου | ἡμῶν Αὐτοκράτορος | Σεουήρου Ἀντω-
5 νίνου || Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς | Σεβαστοῦ¹, Ἐπεὶ² κ', | θεῶ με-

Litterae ΕΘΞΠCΥΩ; versus tertii littera postrema Σ est. Vs. 1 nota numeralis linea horizontali a superiore parte traducta significatur. Vs. 12 P et H, deinde W et N ligatae. 1 Septimii Severi filius natus maior, qui volgo Caracalla appellatur. Imperii anni hic manifesto ab eo tempore (a. 193 p. Chr.) numerantur, quo pater Septimius Severus rerum potitus est. Nam

γίστω 'Ιεραβ[ω]||λω³ Μ(ἄρκος) Ἀδρήλιος | Βηλάκαβος 'Ιερα<ι>⁴ ||
 10 οὐξηλλάριος | 'Αδριανῶν Παλμ[υ]||ρη(ν)ῶν⁵ 'Αντωνινιανῶ[ν⁶] |
 τοξοτῶν.

de anno quo filius Caesar appellatus (196 p. Chr.) aut quo Augusti nomine ornatus et in societatem imperii ascitus est (198 p. Chr.) cogitari nequit, quia sic viginti quattuor annorum intervallo ad tempora deduceremur quibus non iam superstes erat Antoninus. 2 Bisyllaba nominis forma anti-

quior, pro qua perraro ante principatus tempora etiam 'Επιφί scriptum invenitur. Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 809 n. 11. Mensis est Aegyptiorum undecimus, in illa anni forma, quae tum usitata erat, pertinens a vigesimo quinto m. Iunii die ad vigesimum quartum m. Iulii. Hoc monumentum igitur die 14. mensis Iulii a. 216 p. Chr. n. (cf. not. 1) dedicatum est. 3 Cf.

n. 640, 15 cum not. 8. 4 IЄⲁⲗ lapis. Cum Hogarth ap. Flinders-Petrie 'Ιερα(πολείτης) legisset, Clermont-Ganneau monuit, ipsum Belacabum haud ambigue v. 11. 12 se Palmyrenum significare. Adde quod manifesto hic versus ut reliqui omnes a dextra integer est. Paternae originis indicationem hic quaesivit C.-G., manifesto recte. Sed quod 'Ιερα[του] scripsit, ne ipse quidem spatii eam rationem habuisse videtur quam debebat; neque enim plus quam quinque litterae hic fuerunt, ex quibus postremam iota mutum fuisse existimo perperam additum, ut illa aetate frequenter, et omnium quidem saepissime in similibus genetivi et dativi formarum confusione, factum est.

5 Non utrumque epitheton ab imperatoris nomine derivatum numeri militum esse, sed coniungendum esse 'Antoninianorum sagittariorum qui sunt civitatis Hadrianorum Palmyrenorum' observavit Clermont-Ganneau. Nam cum ille imperator ipse Palmyram adiisset (Lebas-Waddington Inscr. III, 2585, 2 sqq. γραμματέα γενόμενον τὸ δεύτερον ἐπιδημ[ί]α θεοῦ 'Αδριανοῦ) beneficiisque affecisset (cf. n. 629⁹²), illud cognomen impositum est civitati. Cf. Steph. Byz. Παλμυρα — τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός· οἱ δ' αὐτοὶ 'Αδριανοπολίται μετ' αὐτοῦ μετανομάσθησαν ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος. Inscr. Gr. Sic. et It. 974, 3 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 27 n. 45) Τ(ίτος) Ἀδρ(ήλιος) 'Ηλιόδωρος Ἀντίχου Ἀδριανὸς Παλμυρηνός. In Aramaico tituli n. 629 exemplo civitas item appellatur *Hadriana Thadmor*. Cf. ibi not. 92. H. Dessau *Hermæ* XIX p. 527 not. 2. Ceterum traditur ΠΑΛΜ. | ΠΝΙΩΝ. 6 ΑΝΤΩ ΝΙΝΙΑΝΩΙ. Recte Clermont-Ganneau concedit fieri quidem posse, ut Palmyrenorum civitati ad illud antiquum nomen 'Αδριανή novum accederet 'Αντωνινιανή (cf. n. 578, 5 Ἀλεξανδριανή [Σουηρια]νή Ἀντωνεινιανή ['Αδριανή] Τάρος), sed tamen probabilius existimat hoc arcte cum τοξοτῶν coniungendum, ut permulta novimus huius generis cognomina honorifica corporibus et numeris militum imposita.

640 Palmyrae. Edd. *Philosophical Transactions* XIX p. 97 (Muratori T. II p. DLVIII, 1). Aeri incisum exhibet Wood Rud.

Palmyr. p. 27 n. 9 (J. Franz C. I. G. 4483). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2598.

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος | Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζηνόβιον¹ | τὸν καὶ
 5 Ζαβδίλαν δις² Μάλ|χου τοῦ Νασσούμου, στρατη|γῆσαντα ἐν
 ἐπιδημίᾳ θεοῦ | Ἀλεξάνδρου³ καὶ ὀπηρετή|σαντα παρούσιᾳ διη-
 νεκεῖ | Πουτιλλίου Κρισπέινου⁴ τοῦ | ἡγησαμένου⁵ καὶ ταῖς
 10 ἐπιδημ|ησάσαις οὐξηλλατί(ω)σιν⁶, ἀ|γορανομήσαντά τε καὶ οὐκ

Litterae ΕΖΘΜΞΠCΩ. Vs. 16 nomen consulto deletum. 1 Cum propter nominum temporumque rationes, tum propter egregiam dignitatem, qua hunc hominem in civitate Palmyrenorum floruisse titulus docet, patrem Zenobiae illius nobilissimae reginae hic agnoscit Waddington, eo probabilius quia ipsius reginae monumentum honorarium n. 648 e regione huius lapidis collocatum fuerit. Non minus probabile vero mihi videtur, Iulium Aurelium Zebidam n. 644, 4 eiusdem cum hoc Zenobio familiae fuisse. 2 Post Ζαβδίλαν commate distinguit Franz, iniuria si quid video. Nam illa δις, τρίς, τετράκις in originis significatione semper ad superius, non ad insequens nomen spectant. Ζαβδίλαν δις igitur idem est ac Ζαβδίλαν Ζαβδίλα, ut hunc Zenobium sive Zabdilam appareat patre usum esse Zabdila, avo Malcho, pro-avo Nassumo. Vix est quod moneam, Ζαβδίλας Arabicum; Ζηνόβιος Graecum nomen ex illo detortum esse, ut regina quae indigenarum sermone *Bat-Zabbai* nominabatur, Graece se Zenobiam appellavit. 3 Severus Alexander (a. 222—235 p. Chr. n.) cum hiemem 234/2 p. Chr. Antiochiae transegi- set, proximo vere in Mesopotamiam ad bellum contra Persas gerendum profectus est, quo in itinere Palmyram attigit. Cf. P. Groebe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2336. θεὸς Ἀλέξανδρος hic recte de prin- cipe defuncto (cf. not. 12) dicitur. 4 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 447 n. 166. Eum legatum Augusti pr. pr. Thraciae fuisse item Severo Alexandro principe docet lapis miliaris in Thracia repertus Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XV 1892 p. 109 n. 63. Qui in Cod. Iust. V, 62, 10 *Idem* (i. e. Im- perator Alexander) *A. Crispino* est anno 229 p. Chr., eundem fortasse esse adnotavit H. Dessau in Prosopographia. 5 Structuram paullo impeditio- rem esse apparet. Nam si cum Dessauio (Prosopogr. I. I.) dativum ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐξηλλατίωσιν ab ἡγησαμένου pendere statuas, καὶ ineptissimum est, sive 'et' sive 'etiam' interpreteris. Porro sic παρούσιᾳ διηνεκεῖ non poterit non genetivus temporis esse; sed cur longinquam fuisse Rutilii Crispini apud Palmyrenos commorationem narratur? Ne illud nude et absolute po- situm ὀπηρετήσαντα quidem caret offensione. Quae difficultates omnes vitan- tur, si Πουτιλλίου Κρισπέινου τοῦ ἡγησομένου genetivum soloece pro dativo usurpatum et cum proximo dativo particula καὶ coniunctum intellegimus, παρούσιᾳ διηνεκεῖ vero dativo instrumentali de Zenobio, non de Rutilio dic- tum sumimus, ut sententia sit 'qui Rutilio Crispino exercitus duci et vexil- lationibus quae Palmyram venerant sine intermissione adfuit eisque utilem operam navavit'. 6 TIOCIN.

ὀλίγων ἀφειδήσαντα χρημάτων | καὶ καλῶς πολειτευσάμενον |
 15 ὥς διὰ ταῦτα μαρτυρηθῆναι⁷ || ὑπὸ θεοῦ Ἰαριβώλου⁸ καὶ ὑπὸ
 Ἰουλίου [Φιλίππου⁹] τοῦ ἐξοχωτάτου ἐπάρχου τοῦ ἱεροῦ¹⁰
 πραιτωρίου καὶ τῆς πατρίδος¹¹, τὸν φιλόπατριν, τειμῆς χάριν.
 ἔτους δνφ¹².

7 Dei testimonium vix aliter atque oraculo consulto impetratum esse potest. Wadd. 8 Idem deus nominis forma paullo magis ad Graecorum morem accommodata Ἰερδβ[ω]λος appellatur n. 639, 7. 8. In titulo Dacico (C. I. Lat. III, 4408, 4. 2) *Deo Soli Hierobolo* legi adnotavit Waddington. 9 Philippus eo ipso anno, quo haec incisa sunt, praefectus praetorii nominatus est, versabaturque tum in oriente una cum Gordiano imperatore. Wadd. Cum rerum potitus et brevi occisus esset, eius nomen et hic et in multis aliis titulis deletum est. 10 Cf. n. 565¹⁰. Syll. 2 445¹. 11 Hoc pendere a μαρτυρηθῆναι ὑπὸ vix est quod moneatur. 12 Annus aerae Seleucidarum quingentesimus quinquagesimus quartus est 242/3 p. Chr. n.

641 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 93 (inde Muratori T. II p. DCCVIII, 7). Accuratius aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 40 (Philos. Transact. XLVIII p. 694 n. 40. J. Franz C. I. G. 4490). Ex suo apographo W. H. Waddington apud Lebas Inscr. III, 2599.

Ἰούλιον Αὐρήλιον Ζεβεΐδαν | Μοκίμου τοῦ Ζεβεΐδου | Ἀσθώρου
 5 Βαιδᾶ οἱ σὺν αὐτῷ | καταλθόντες εἰς Ὀλογεσιᾶδα¹ ἐνποροι
 ἀνέστησαν ἀρέσαντα αὐτοῖς, τειμῆς χάριν, | Ξανδικῷ² τοῦ γηνφ³
 ἔτους³.

Litterae EZΘΜΧCΩ. 1 Cf. n. 632⁴. 2 Cf. n. 630⁵. 3 Annus aerae Seleucidarum quingentesimus duodesexagesimus est 246/7 p. Chr. Hoc igitur monumentum dedicatum mense Aprile a. 247 p. Chr. Cui aetati perbene convenit duplex nomen gentile *Iulius Aurelius* ab homine indigena gestum. Nempe post Antonini Caracallae constitutionem de civitate Romana omnibus liberis hominibus in imperio Romano danda (212 p. Chr.) non modo qui ea ad id tempus caruerant nomen Aurelium gesserunt, sed etiam in eis familiis, quae iam antea civitate donatae alio nomine utebantur, frequenter illud huic adiunctum esse tituli demonstrant.

642 Palmyrae in epistylion mausolei. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 88 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 3). Aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 26 (J. Franz C. I. G. 4507).

A. von Sallet Die Fürsten von Palmyra p. 6). Ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2621. Cf. quae adnotavit Th. Mommsen Hist. Rom. III p. 427 not. 2. 3. p. 436 not. 2.

Τὸ μνημ(ε)ῖον τοῦ ταφεῶνος¹ ἔκτισεν ἐξ ἰδίων Σεπτίμιος Ὀδαί-
ναθος² ὁ λαμπρότατος συνκλητ[ιμός³,] | Αἰράνου Οὐαβαλλάθου
τοῦ Νασώρου, αὐτῷ τε καὶ υἱοῖς αὐτοῦ καὶ υἱωνοῖς εἰς τὸ παν-
τελὲς αἰώνιον τεμήν.

Litterae ΕΘΜΞΠCΩ. 1 Cf. Syll.² 909². 2 Hominem ex familiae nobilissimi illius principis Palmyrenorum hunc esse nomen Ὀδαίναθος, Αἰράνης, Οὐαβαλλάθος in eadem stirpe coniunctio (cf. n. 643. 647. 649) et nomen gentile Σεπτίμιος docent. Ac fuerunt quidem homines docti, veluti Halleyus, qui ipsum Zenobiae maritum hic agnoscerent. Sed merito Franzius, Waddingtonus, Mommsenus ab iis dissenserunt. Nam ut concedo, non omnia argumenta quae in eam partem prolata sint satis firma esse, sic unum quidem rem conficere mihi videtur. Nempe cum n. 643, 4 videamus iam Septimium Haeranem, qui utique ante illum nobilissimum Odaenathum rerum potitus est, principem (ἑξαρχον) Palmyrenorum appellari, nullo modo credibile est, successorem eius nudo senatoris (συνκλητικός) nomine contentum fuisse. Iam Franzius quidem et Waddingtonus hunc Odaenathum Haeranis f. patrem, Haeranem v. 643, 4 vero fratrem natu maiorem coniugis Zenobiae fuisse statuunt. Qua a quaestione sane Waddingtoni interpretatio narrationis apud continuatorem Dionis fr. 7 procul habenda est. Nam qui illic interfectus esse dicitur Odaenathus natu maior, eum non patrem mariti Zenobiae esse, sed ipsum, eius filium vero perperam Odaenathum minorem dici, cum potius Vaballathus Athenodorus (n. 647, 7) intellegendus esset, accommodatissime ad persuadendum disputavit Mommsen. Sed ea re minime evertitur aut debilitatur Franzii sententia de parentelae rationibus. Immo fieri posse ut is recte iudicaverit nemo facile negabit; sed etiam probabilior est Mommseni coniectura, huius tituli Odaenathum non patrem, sed avum paternum, Haeranem n. 643, 4 non fratrem natu maiorem, sed patrem illius nobilissimi hominis fuisse. Nam haec quidem ratio alternatione nominum quae sunt Ὀδαίναθος et Αἰράνης magnopere commendatur. Septem igitur novimus huius generosissimae Palmyrenorum familiae aetates: Nasores — Vaballathus I — Haeranes I — Odaenathus I — Haeranes II — Odaenathus II — Vaballathus II Athenodorus. Iam Odaenathum natu maiorem senatorem fuisse hic videmus, civitatem Romanam, quippe quam haec stirps Septimio Severo (193—211 p. Chr. n.) acceptam retulerit, aut illius pater Haeranes I aut avus paternus Vaballathus I primus habuisse videtur. 3 Et Odaenathus I et eius filius Haeranes II senatores fuerunt, sed ad consularem dignitatem ex hac familia primus pervenit Odaenathus II; cf. titulum Lebas Inscr. III, 2602 Σεπ[τίμιον Ὀδαίναθον] | τὸν λαμπρότατον ὑπατικόν κτλ. cum Waddingtoni commentario, qui iure si quid video in medio relinquit, utrum Odaenathus re vera consul suffectus fuerit, an ornamenta consularia modo ab imperatore

acceperit. Item filius et successor eius Vaballathus II Athenodorus in nummis ὁ(πατικὸς) appellatur. Cf. n. 6477.

643 Palmyrae. Primum in duos titulos (A v. 4—3, B v. 4—9) divisum ed. Philosophical Transactions XIX p. 99 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 2). Aeri incisum habet Wood Rud. Palmyr. p. 27 n. 44 (Philos. Transact. XLVIII p. 694. Partem B iterum exhibet Muratori T. II p. DCCLXXXIX, 2, totum titulum J. Franz C. I. G. 4491. 4492. A. von Sallet Die Fürsten von Palmyr. p. 6). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2600.

Σεπτίμιον Αἰράνην Ὀδαινάθου¹, τὸν λαμπρότατον συνκλητι-
5 κόν², | ἔξα[ρχον³ Παλμυ]ρηγῶν, || Αὐρήλι[ος Φιλῆνο]ς [Αὐ]ρ(η-
λίου) Ἡλιοδώρου [υἱός], στρατιώτης λεγ[εῖνος γ' Κυρηνα]ῖκός⁴,
τὸν | πάτρωνα, τειμῆς καὶ εὐχα[ριστίας] χάριν, ἔτους γξϛ⁵.

Litterae ΕΘΑΞΠCΩ. 1 Cf. n. 6422. 2 Cf. n. 6423. 3 In titulo Palmyrenorum sermone composito, qui in eodem lapide est, pro hac voce Graeca legitur *resch Thadmor*, i. e. princeps (proprie 'caput') Palmyrae. Patriae urbis regimen igitur Odaenathus ille nobilissimus iam a patre Haerane hereditatis iure acceperat, cum reliquae eius opes per Syriam ab ipso demum bello contra Persas fortissime et felicissime gesto partae sint. 4 Cf. n. 2051. 5 Anno 254/2 p. Chr. n.

644 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 400 (Muratori T. II p. DCCLXI, 6). Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 44 (Philos. Transact. XLVIII p. 694 n. 44. J. Franz C. I. G. 4495). Accuratissime ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2604.

Αὐρήλιον Οδορώδη¹, | ἱππικόν² καὶ βουλευτὴν | Παλμυρηγόν,
5 Βηλᾶ|καβος Ἀρσᾶ τὸν φ[ί]λον τ[ε]ιμῆς χάριν. | ἔτους οφ³.

Litterae ΕΠCΩ. 1 Homo sine dubio nescio quo necessitudinis vinculo coniunctus cum Septimio Vorode (n. 643⁴) ideoque ipse quoque magnae in civitate Palmyrenorum dignitatis. Cum in nomine gentili antiquiora apographa dissentirent, Woodianum vero, accuratissimum ex illis, .ΥΠΙΛΙΟΝ haberet, haud inepte Franzius [Πο]υπίλιον reposuit; sed Waddingtoni testimonio Αὐρήλιον potius in lapide esse constat. Videtur igitur eiusdem nobilis familiae Palmyrenorum altera stirps iam a Septimio Severo civitatem accepisse, altera anno 242 p. Chr. demum illa nobilissima Caracallae

constitutione. 2 Cf. n. 495⁶. In titulis Palmyrenorum sermone compositis ubique *hippikā* exaratum esse, sive in exemplari Graeco ἵππικός sive ἵππεύς Ῥωμαίων haberetur, Waddingtonus observavit. Confudisse igitur barbaros haec quae in Graeco sermone discreta essent; etenim ἵππεύς quidem *equitem Romanum* significare, ἵππικός vero *virum egregium*, qua de re provocat ad L. Renieri disputationem *Mélanges d'épigraphie* p. 217. Sed hoc totum discrimen perquam dubium est, quia inveniuntur etiam exempla vocis ἵππικός antiquiora quam ut illa interpretatio eis adhiberi possit. 3 Anno 258/9 p. Chr. n.

645 Palmyrae. Ed. *Philosophical Transactions* XIX p. 98 (Muratori T. II p. DCCXLIV, 1). Accuratius aeri incisum habet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 47 (*Philos. Transact.* XLVIII p. 694 n. 47. J. Franz C. I. G. 4498). Ex suo apographo W. H. Waddington ad Lebas Inscr. III, 2609. Cf. quae de titulo disputavit Th. Mommsen *Hist. Rom.* V p. 434 not. 4.

Σεπτίμιον Οδορώδη¹, | τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δου-
5 κη|νάριον² καὶ ἀργαπέτην³, || Ἰούλιος Αὐρήλιος Σάλμης | Κασσι-

Litterae ΘΞΠCΜΩ. Postremus versus utrimque singulis ornamentis folioli similibus circumdatus. 1 Eiusdem hominis sex exstant tituli honorarii (praeter hunc et n. 646 Lebas-Waddington Inscr. III, 2606. 2607. 2608. 2610), ex quibus antiquissimus (Lebas III, 2607) mense Decembre a. 262 p. Chr. n., recentissimi (hic et Lebas III, 2610) mense Aprile a. 267 p. Chr. n. incisi sunt (cf. not. 4. 3). Qui ut nonnullis in rebus discrepant (cf. not. 3) sic in universum tamen argumentum idem habent. Apparet ex eis, per tempora potentiae Odaenathi haud exiguum Septimii Vorodis auctoritatem fuisse Palmyrae. Tamen rectissime Mommsenus oblocutus est Sachaui, qui hunc Vorodem filium ipsius Odaenathi esse statuit una cum patre caesum. Nam in narratione de hac re (*Scr. hist. Aug. Trig. tyranni* c. 45) filius Herodes dicitur, id vero aliud nomen esse ac Vorodes luculentissime demonstravit Mommsen adhibito titulo Palmyreno Lebas III, 2610, 4. 8, ubi utrumque legitur. Deinde vero cum non modo Odaenathus illius Herodis pater, sed iam Haeranes avus (n. 643, 2) et Odaenathus proavus (n. 642, 2. 3) senatores fuerint, ipsum Herodem senatorii ordinis fuisse manifestum est, hic Vorodes vero procurator fuit, quod officium equitis Romani, non senatoris esse nemo ignorat. Fieri potest, ut necessitudine nescio qua cum Odaenatho coniunctus fuerit, sed certe nomen gentile Σεπτίμιος nihil probat, nisi utriusque maiores civitatem Romanorum beneficio Septimii Severi im-
petrasse.

2 Plures erant ordines procuratorum, quae summa salarii distinguebantur, *sexagenarii*, *centenarii*, *ducenarii*, *trecenarii*. Cf. Marquardt *Röm. Staatsverwaltung* I p. 538. Ceterum hac procuracione Vorodes per quinquennium aut adeo longius spatium functus est, quoniam haec quidem in

νοῦ τοῦ Μασναίου, | ἵππεδες Ῥωμαίων, τὸν φίλον | καὶ προστα-
την, ἔτους ἡοφ' ⁴, | μηνεὶ Ξανδικῷ ⁵.

omnibus eius titulis (not. 4) perinde recensetur. 3 In exemplo lingua indigenarum composito *argabethā* legitur, media *b* pro tenui *p* substituta secundum illam proprietatem linguarum Iranicarum, de qua dixi n. 4⁹. 3947. 4323. 6. 4343. Nam Persicam origine esse vocem cum iam complures homines docti suspicati essent, luculentissime demonstravit Th. Nöldeke Ztschr. der d. morgenländ. Gesellschaft XXIV 1870 p. 107; composita est ex *arg* (arx) et *patē* (dominus). Eam illo ipso tempore, quo in titulis Palmyrenis inveniretur, etiamtum apud ipsos Persas usitatam fuisse Ibn-al-aṭīri I, 273, 7, 9 testimonio probavit N. Ceterum etiam apud Iudaeos in usu fuisse hanc ut alias Persicae originis voces doctissime demonstravit M. A. Levy Ztschr. der d. morgenl. Ges. XVIII 1864 p. 90, cum e Talmude Babylonico *arqapethā*, ex Hierosolymitano *argabethā* (vides hic quoque fluctuari inter mediam et tenuem) ex Veteris Testamenti versione Syriaca (*Targūm*) *alqapethā* afferret. Cum nomen dominum arcis vel oppidi significet, sine dubio verum vidisse existimandus est Mommsenus, qui oppidi Palmyrae principatum (ἐξαρχος Παλμυρηῶν, *resch Thadmor* n. 643, 4) Odaenathum cum iam late patens regnum sibi parasset, non amplius ipsum exercere potuisse aut voluisse, sed ei administrationis parti Septimium Vorodem praefecisse coniceret. Quando id factum sit, aliquatenus definiri licet. Neque enim ad casum referendum est, quod ex eis Vorodis titulis, in quibus temporis nota aetatem tulit, antiquissimi Lebas III, 2607 (m. Decembre 262 p. Chr. n.). 2606 (m. Aprile 263 p. Chr.) hac appellatione etiamtum carent, cum recentiores (praeter hunc Lebas III, 2608, 4, m. Aprile 265 p. Chr. et III, 2610, 4, m. Aprile 267 p. Chr.) eam habeant. Apparet igitur, inter ver anni 263 et idem anni 265 p. Chr. tempus Odaenathum Vorodi regimen urbis Palmyrae mandavisse. Tum ipsum vero illas egregias res contra Persas gessit Palmyrenorum princeps, quae non poterant non avocare eum a cura quotidiana rerum publicarum civitatis. 4 Annus est 266/7 p. Chr. n. 5 Mensis sextus anni Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis. In Syriacis aetatis Romanae fastis respondebat Aprili Iuliano (Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430). Ceterum eiusdem et anni et mensis alius est Vorodis titulus ap. Lebas Inscr. III, 2610, plane geminus huius, nisi quod dedicationis auctor illic appellatur Ἰούλιος Αὐρήλιος Σεπτίμιος Ἰδδης ἱππικός, Σεπτιμίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἡρώδου ἀπὸ στρατ(ε)ῶν (*a militibus equestribus*, v. Waddington).

646 Palmyrae. Ed. Philosophical Transactions XIX p. 99 (Muratori T. II p. DLXI, 4). Aeri incisum exhibet Wood Rud. Palmyr. p. 29 n. 18 (Heeren Comment. soc. scient. Gotting. VII 1832 p. 48. J. Franz C. I. G. 4485). Ex suo apographo W. H. Waddington ap. Lebas Inscr. III, 2606 *a* (Textus errore n. 2583 signatus).

Ἡ βουλ[ὴ καὶ ὁ δῆ]μος | Σεπτί[μ]ιον Οὐορώδην¹, τὸν κρά[τιστον]
 5 ἐ[πίτροπον] Σεβαστοῦ | δουκην[άριον², δι]κ(αι)οδότῃν³ || τῆς μη-
 τροκο[λ]ωνείας⁴ καὶ ἀνακομίσαν[τα τ]ὰς συνοδίας⁵ | ἐξ ἰδίων
 καὶ μαρτυρηθέντα | ὑπὸ τῶν ἀρχεμπόρων⁶, καὶ | λαμπρῶς
 10 στρατηγῆσαντα καὶ || ἀγορανομῆσαντα τῆς αὐτῆς | μητροκολω-
 νείας, καὶ πλεῖστα | οἰκοθεν⁷ ἀναλώσαντα καὶ ἀρέσαν[τα τῇ τε
 15 αὐτῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ | καὶ νυνεὶ λαμπρῶς συμποσίαν]χον
 τῶν τοῦ θεοῦ⁸ Διὸς Βήλου ἐσ[τρέων, ἀ]γνείας καὶ] τειμῆς ἐνε-
 κεν· ἔτ[ρους⁹ --, μην]εὶ Ξανδικῷ¹⁰.

Litterae ΕΘΜΩΞΠCΩ. 1 Cf. n. 645¹. 2 Cf. n. 645². 3 ΚΕΟ ΔΟΤΗΝ. Ab illo officio, quod in tribus aliis Vorodis titulis (cf. n. 645³) nomine Persico ἀργαπέτης indicatur, hoc re non diversum fuisse probabiliter existimat Mommsen, quod propter tempus tituli alicuius momenti est. Nam vidimus annis 262 et 263 p. Chr. Vorodem ea dignitate etiamtum caruisse, quia tum etiam Odaenathus ipse principatum patriae urbis gereret, contra annorum 265 et 267 p. Chr. monumenta tria epigraphica illam Persicam denominationem habere. Quod si Mommsenus verum vidit, his potius quam illis tempore aequalem iudicabimus hunc titulum. Sane is eo quoque nomine a reliquis eiusdem hominis omnibus discrepat, quod etiam ante gestorum honorum municipalium mentionem facit v. 9—11 et prolixior est in Vorodis erga patriam civesque beneficiis enumerandis. At nescio quem simplicem magistratum municipale nomine δικαιοδότης indicari incredibile est cum propter locum qui ei in titulo concessus est, tum propter ipsam vocabuli naturam, quod per frequenter de provincialibus Romanorum magistratibus, sed nusquam quod sciam de eis quos civitates Graecae suffragiis aut sorte sibi eligere solebant usurpatur, ut extraordinariam eandemque perpetuam potestatem principis Palmyrae interpretari praestet. 4 Colonia Palmyra appellatur in eiusdem Septimii Vorodis titulo Lebas Inscr. III, 2607, 4. 5 στρατηγὸς τῆς λαμπροτάτης κολωνείας. Compositum sane sine exemplo est, sed manifesto significat coloniam, quae simul metropolis (Palmyrenes) sit. Similiter formatum nomen μητροκωμία habes n. 609, 4. 5. 33. 34. 5 Cf. n. 632². 6 Qui praesunt collegiis mercatorum una iter facientium (συνοδίας). Eos igitur eosdem esse cum synodiarchis apparet. Vorodes non synodiarcha est, sed ni fallor militum praesidio suis impensis conducto illis securitatem itineris praestitit. Nam ipsum itinera una cum eis fecisse si quid video in illo ἀνακομίσαντα τὰς συνοδίας ἐξ ἰδίων non necessario inest neque credibile est eum per officiorum gravissimorum tempora per tantum temporis spatium Palmyra abesse potuisse. 7 De sua pecunia. Cf. Syll.² 409, 7. 15. 737, 151. 8 Post ΤΩΝ Waddington adnotat se dispicere sibi visum esse ΤΟΚCCCA, sed adeo haec detrita esse ut praeter duas primas litteras ΤΟ nihil certi agnosceretur. Emendare conatus sum. Ductus CCC litterarum maxima ex parte evanidarum ΘΕΟ reliquias esse profecto non incredibile est, etiam A et K pro Y lectum haud

improbabile, quandoquidem linea obliqua ' his tribus litteris communis est. 9 Inter annum quingentesimum septuagesimum quintum (263/4 p. Chr.) et quingentesimum duodeoctogesimum (266/7 p. Chr.) aerae Seleucidarum haec incisa esse apparet ex eis quae disputata sunt not. 3. 40 Cf. n. 645⁵.

647 Truncus columnae, ad partem rivi *Wadi-Fidar* meridiem versus a Byblos Phoenices. Edd. ex Abekeni et Thompsoni exemplis W. Henzen *Bullettino dell' inst. arch. Rom.* 1847 p. 124. Ex suo apographo G. Wilkinson *Numismatic Chronicle* IX (1847) p. 128 (J. Franz C. I. G. II Add. p. 1174 n. 4503 b). Krafft, *Topographie Jerusalems* tab. II n. 25 (W. H. Waddington ap. Lebas *Inscr. III, Explication des inscr.* p. 604 ad n. 2614). Aliud exemplum, in universum quidem minus accurate confectum, exhibet R. Lepsius *Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien* XII p. 100 n. 588; quod Wilckenus haud improbabiler coniecit Abekeni, Lepsius in illo itinere comitis, apographum esse idem quod etiam Henzeno praesto fuit. Cf. quae adnotaverunt A. von Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 42. U. Wilcken *Ztschr. für Numismatik* XV 1887 p. 330 sqq.

[----- | -----, δ]π[άτφ,] | ἀνθυπάτ[φ, πατρὶ πατρῖδος,] |
5 ἀνεκλήτφ Σεβαστῶ¹ | καὶ Σεπτιμίᾳ² Ζηνοβίᾳ³ || Σεβαστῇ⁴, μη-

Litterae ΕΖΛΘΠCΩ. 4 Imperator aut Claudius est aut Aurelianus. Utique non recentior titulus eo tempore, quo Vaballathus iam ab Aureliano defecit et semet ipsum Augustum appellavit. Iam Wilckenus ex papyro musei Berolinensis, Λβ' τοῦ κυρίου ἡμῶν [ν Αὐ]ρηλιανοῦ Σεβ[α]στοῦ καὶ ε' L τοῦ κυρίου ἡμῶν Σεπτιμίου Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου — Μεχρίρ κς' collegit die 20. m. Februarii 271 p. Chr. non modo Aegyptum etiamtum in potestate Vaballathi fuisse, sed etiam hunc principem etiamtum in fide Aureliani Augusti permansisse. Iam cum nummi Aegyptii eiusdem quinti Vaballathi anni exstent, in quibus Aureliani nomen taceatur et ipse Vaballathus se Augustum nuncupet, hos manifesto post Februarium anni 271 p. Chr. cusos, Aegyptum vero non ante initium auctumni anni 271 p. Chr. a Probo recuperatam esse, ut iam A. v. Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 74 coniecisset. Itaque quin inter Odaenathi necem (266/7 p. Chr.) et ver anni 271 p. Chr. hic titulus exaratus sit, nulla ex parte dubium est. 2 Si recte Iulius Aurelius Zenobius n. 640, 2 Zenobiae pater existimatur, exspectaveris filiam quoque *Iuliam Aureliam* potius quam *Septimiam* appellari, idque haud mediocriter confirmatur nummis Aegyptiis Vaballathi; nam in eis quin recte A. von Sallet *Die Fürsten von Palmyra* p. 28 litteras ΙΑCΟΥΑΒΑΛΛΑΘΟC, de quibus antiquiores plane ridiculas hariolationes in medium protulerant, Ι(ούλιος) Α(ύρηλιος) Σ(επτιμιος) Οὐαβάλλαθος interpretatus sit, nemo sanus dubitare potest; vides igitur illum paternae et maternae gentis nominibus

τρί τοῦ | <του>⁵ ἀγῆτῆτος [Ἀδο]κράτορος⁶ Οὐαβαλλά[θου] |
Ἀθηνοδώρου⁷.

coniunctis usum esse. Quare sic cum Salleto statuendum est: Superstite marito Odaenatho Zenobia se Iuliam Aureliam appellavit. Sed illo defuncto quo clarius indicaret se illius gloriosum imperium continuare, quodammodo in eius familiam se adoptavit. Nam eam ipsius coniugis testamento, ut Liviam ab Augusto, adoptatam esse propter repentinum et violentum Odaenathi mortis genus minus probabile est. 3 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 217 n. 355. Quod Zenobia hic non regina (βασιλισσα) appellatur, ut n. 648, 2. 649, 4, non temporis, sed loci diversitate explicatur. Nam illi quidem Palmyreni sunt tituli, hic in Phoenice repertus. Apparet igitur regium nomen in Odaenathi stirpe proprie non referri nisi ad ipsam patriam Palmyram. 4 Quo tempore Vaballathus filius, cuius nomine Zenobia regnabat, etiamtum Augusti nomine carebat et in fide Claudii vel Aureliani erat, matrem iam Augustam vocari mireris. Sed recte Mommsenus observat, magnum intercedere discrimen, quoniam *Augustus* imperii et potestatis, *Augusta* vero meri honoris nomen sit, quod ei penes quam non summum rerum Romanarum arbitrium esset tribui nihil habeat insoliti. 5 Cum [Σεβας] τοῦ supplevissent antiquiores, id redarguit Waddington. Ipse [δεσπότης] τοῦ scripsit, sed etiam λαμπροτάτου, κρατίστου, μεγίστου bene se habere concessit. At Wilckenus cum exemplum Lepsiannum (cf. lemma), utut reliquis in rebus corruptum esset, tamen manifesto accuratorem versuum dispositionis imaginem quam reliqua exhibere observasset, praeefracte negavit, post τοῦ v. 5 extr. quicquam amplius scriptum fuisse. Non igitur in supplendo elaborandum, sed simpliciter statuendum esse articulum lapicidae socordia repetitum. 6 Vaballathi nummi exstant cum in Aegypto cusi cum inscriptionibus Graecis, tum Syrii Latine inscripti. Atque in illis quidem ὑπατικὸς αὐτοκράτωρ στρατηγός Ἰω(μ)αίων, in his *vir clarissimus rex imperator d(ux) Romanorum* scriptum est. Nam quae Salleti Mommsenique doctrina et sagacitas ex compendiarie nummorum scriptura elicit, ea luculentissime confirmata sunt a Wilckeno testimonio papyri Berolinensis (not. 4) ubi totidem litteris scripta habes τοῦ κυρίου ἡμῶν Σεπτιμίου Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου τοῦ λαμπροτάτου βασιλέως αὐτοκράτορος στρατηγοῦ Ἰω(μ)αίων. Augusti nomen igitur tum demum assumpsit, cum vere aut aestate anni 271 p. Chr. Aureliani imperatoris fidem exueret (not. 4). 7 Apud scriptores uno loco huius Odaenathi filii mentio fit, Script. hist. Aug. Vita Aureliani 38: *hoc quoque ad rem pertinere arbitror Babalati filii nomine Zenobiam, non Timolai et Herenniani imperium tenuisse, quod tenuit*. Hac observatione impugnari narrationem quae in aliis eiusdem collectionis vitis occurrit (Gallien. 13: *tum Zenobia uxor eius, quod parvuli essent filii eius qui supererant Herennianus et Timolaus, ipsa suscepit imperium*. Triginta tyranni 15. 17. 24. 30. Claudius 17. Probus 22) luce clarius est. Neque vero, id quod nonnulli homines docti existimaverunt, tres fuisse Odaenathi filios ex Zenobia, sed ex eis non Herennianum et Timolaum, quippe qui aetate minores essent, sed Vaballathum successisse patri biographus Aureliani indicat, sed

negat omnino Herennianum et Timolaum fuisse, idque recte ni fallor. Neque enim similitudo quae inter nomen in illa stirpe usitatum Αἰράνης (n. 643, 1) et Latinum *Herennianus* intercedit, sufficere mihi videtur ad fidem faciendam nugacissimorum scriptorum narratiunculis. Vaballathi regni ex nummis novimus annos quinque, 267—274 p. Chr. In titulis et nummis modo duplex nomen occurrit, modo unum Graecum Ἀθηνόδωρος, quod non soni similitudine, sed notione imitatur barbarum, quippe cuius altera pars manifesto sit nomen deae Arabum, quam iam Herodotus I, 134. III, 8 indigenarum sermone Ἀλλὰτ vocatam testatur; ille sane cum Graecorum Venere Urania, non cum Minerva eam comparat, sed in eiusmodi rebus variari non mirum est.

648 Palmyrae in parte orientali porticus magnae in columna. Edd. de Vogüé Bulletin archéol. de l'Athénæum français 1855 p. 35. Ex suo apographo W. H. Waddington apud Lebas Inscr. III, 2611.

Σεπτίμιαν Ζηνοβίαν, τὴν λαμ|προτάτην εὐσεβῆ βασίλισσαν¹, |
Σεπτίμιοι Ζάβδας² ὁ μέγας στρα|τηλάτης³ καὶ Ζαββαῖος⁴ ὁ
5 ἐνθάδε || στρατηλάτης⁵, οἱ κράτιστοι, τὴν | δέσποιναν, ἔτους
βπφ⁶, μηνὲ Λφω⁷.

Litterae ΕΖΘΠΙΩ. In eodem lapide titulus eiusdem argumenti vernacula Palmyrenorum lingua scriptus (de Vogüé Inscr. Palm. n. 29). 1 Cf. n. 647³. Eodem mense etiam Odaenathi tum pridem defuncti monumentum ab eisdem duobus ducibus dedicatum est, sed eius titulus Palmyrenus Graeca interpretatione caret; editus est a de Vogüé Inscr. Palmyr. n. 28 (cf. Waddington ad Lebas Inscr. III Expl. p. 604). 2 Cf. Inscr. I, 44, 1: τῶν Σκυθῶν τοῖνον, ὡς διεξῆλθον, ἐσκεδασμένων καὶ τὸ πολὺ μέρος ἀποβαλόντων μειζόνων ἐφειμένη ἡ Ζηνοβία πραγμάτων Ζάβδαν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐκπέμπει, Τιμαγένους ἀνδρὸς Αἰγυπτίου τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου Παλμυρηνοῖς καταπρατομένου. ibid. 51, 1: Ζάβδας ὁ Ζηνοβίας στρατηγός. Vita Claudii 41: *sed dum haec a Divo Claudio aguntur, Palmyreni ducibus Saba et Timagene contra Aegyptios bellum sumunt.* Vita Aureliani 25: *pugnatum est post haec de summa rerum contra Zenobiam et Zabam eius socium apud Emessam magno certamine. — fugata est Zenobia cum Zaba et plenissima parta victoria.* Prosopographia imp. Rom. III p. 217 n. 352. 3 Haec, quibus accurate respondent verba Syriaca titulorum Zenobiae et Odaenathi (not. 1), manifesto summum omnis exercitus Palmyreni ducem indicant, quod accuratissime convenit cum eis quae apud scriptores de Zabda memoriae prodita sunt (not. 2). 4 Cum Zenobia in huius ipsius tituli exemplo Syriaco *Bat-Zabbai* appellatur, non improbabile mihi videtur, hunc Zabbaeum, cuius apud scriptores quidem memoria exstat nulla (cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 217 n. 351), eam necessitudine aliqua attigisse. 5 In titulis Palmyrenis hic est *dux Thadmor*; apparet igitur Zabbaeum praefectum militarem urbis praesidiique

quo illa tenebatur, subditum sine dubio Zabdae summi ducis (not. 3) imperio, fuisse. Waddington. 6 Annus est 270/4 p. Chr. n. 7 Anni Macedonici lunisolaris ab aequinoctio autumnali incipientis mensis decimus, illa aetate apud Syros respondens Augusto fastorum Iulianorum. Cf. Ideler Handbuch der Chronologie I p. 430.

649 Columna cum titulo Palmyreno, qui legi iam nequit, et hoc Graeco. Postea per utrumque Latinae litterae scriptae sunt, ex quibus paucae exstant. Inventus lapis occidentem versus a Palmyra ad viam qua illinc ad oppidum *Kalat-al-beda* itur. Ed. W. H. Waddington ad Lebas Inscr. II, 2628. Plenius E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900), Beiblatt p. 24 n. 40.

[Υπερ σω]τηρίας Σεπτιμίας Ζηνοβίας τῆς λαμπροτάτης | βασιλίσσης¹, μητρὸς [τοῦ | βασιλέως Σεπτιμίου] ὁ Ἀθην[οδώρου]².

Litterae ΑΒΕΖΠΡΩ.

1 Cf. n. 647³.

2 Cf. n. 647^{6.7}.

650 Lapis dimidia ex parte in terra latens, qui praeter hunc titulum etiam duos alios, Palmyrenum et Latinum, habuit, qui nunc paene toti evanuerunt, occidentem versus a Palmyra. Ed. E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900), Beiblatt p. 25 n. 44.

[Υπερ σωτηρίας -----¹ τῆς λαμπροτάτης] | βασιλίσσης, (μ)μητρὸς² τοῦ | βασιλέως [Σεπτιμίου] Ἀν-τ[ιόχου]³ | -----].

Litterae ΑΑΑΕC (sed in fine nominis βασιλίσσης Latina forma S irrepsit) Ω.
¹ Σεπτιμίας Ζηνοβίας supplevit Kalinka, qui mirum sane dicit, Zenobiam matrem Antiochi regis (not. 3) appellari. Sed fortasse eam properata adoptione Antiochum filium sibi ascivisse, ut hereditarium ius eius regno accederet. Qua in coniectura vir doctissimus plane neglexisse videtur, Zenobiam illi Palmyrenorum defectioni, per quam Antiochus ad regnum evectus est, neutiquam interfuisse, sed pridem ab Aureliano captivam abductam, ut illud quod est de adoptione nullo modo verum esse possit. Ac si id potius conicias, Antiochum se per fraudem Zenobiae filium germanum simulasse, vereor ut fidem facias. Etenim quam modo per quinquennium filii impuberis nomine regnasse meminerant Palmyreni, ei quomodo credere poterant alterum filium adulta aetate fuisse? Quare mihi hic mulier ceteroqui ignota commemorata fuisse videtur, cui civitas ut filio Antiocho gratificaretur una cum illo regium nomen tribuerit. Cf. n. 654, 4. ² ΝΗΤΡΩC. ³ Cf.

Zosimus I, 60, 2. 64, 1: ὁ δὲ (Marcellinus Mesopotamiae praeses, quem Palmyreni sollicitabant ut ab Aureliano deficeret) ἀποκρίσας χρώμενος ἀμφιβόλοις αὐτὸς μὲν Ἀὐρηλιανῷ τὸ σκεφθὲν κατεμήνυσε, Παλμυρηνοὶ δὲ Ἀντιόχῳ περιθέντες ἀλουργές ἱμάτιον κατὰ τὴν Παλμύραν εἶχον. Ἀὐρηλιανὸς δὲ ταῦτα ἀκηκοὺς αὐτόθεν ὡς εἶχεν ἐπὶ τὴν ἐφάν ἐστέλλετο, καταλαβὼν δὲ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἵππων ἀμύλλης ἐπιτελουμένης τῷ δήμῳ φανείς καὶ τῷ ἀδοκίτῳ πάντας ἐκπλήξας ἐπὶ τὴν Παλμύραν ἤλαυνεν. ἀμαχητὶ δὲ τὴν πόλιν ἐλὼν καὶ κατασκάψας οὐδὲ τιμωρίας Ἀντιόχῳ ἄξιον διὰ τὴν εὐτέλειαν εἶναι νομίσας ἀφίησιν. Vit. Aureliani 34: *Palmyreni, qui iam victi atque contusi fuerant, Aureliano rebus Europensibus occupato non mediocriter rebellaverunt. Sandarionem enim, quem in praesidio illic Aurelianus posuerat cum sescentis sagittariis, occiderunt Achilleo cuidam, parenti Zenobiae, parantes imperium.* Sed cum de nomine Zosimi memoriam fide dignam esse docuerint tituli 650. 651, ne de cognatione Zenobiae quidem credendum existimo scriptori vitae, praesertim cum Zosimi verba διὰ τὴν εὐτέλειαν vix cum hac narratione conciliari possint. Adde quod etiam de alio homine, quem unus Zosimus per illas postremas civitatis Palmyrenae turbas commemorat, scriptoris fides lapidis testimonio comprobatur. Cf. Zos. I, 60, 1: ἐχομένου δὲ Ἀὐρηλιανοῦ τῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ὁδοῦ, κατέλαβεν ἀγγελία τοιαύτη, ὡς τῶν ἐν Παλμύρᾳ καταλειφθέντων τινὲς Ἀψαῖον παραλαβόντες, ὃς καὶ τῶν προλαβόντων αὐτοῖς γέγονεν αἴτιος, ἀπειρωῶντο Μαρκελλίου κτλ. cum Lebas-Waddington Inscr. III, 2582 Σεπτ(ίμιον) Ἀψαῖον τὸν πολεῖτην καὶ προστάτην ἡ πόλις.

651 Columna, occidentem versus a Palmyra. Ex Musili apographo ed. E. Kalinka Jahreshefte des österr. arch. Inst. III (1900) Beiblatt p. 25 n. 12.

Βασιλέως [Δα]ρείου¹

Βασιλέως [Σεπτ(ίμιου)] Ἀντιόχου².

Litterae ΒΕCΩ. 1 Supplere conatus sum non sine haesitatione. Nomen in Syria principatus aetate non inusitatum fuisse docent Iosephus Bell. II, 424 et titulus Palmyrenus Lebas-Waddington Inscr. III, 2597 Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Πομπώνιον Δαρεῖον ἐκατόνταρχον λεγε[ῶνος] Σεουηριανῆς — ἔτους ςλφ' (224/5 p. Chr. n.). Quis fuerit hic rex, latet, nisi forte ut matri, sic etiam patri regis Antiochi regis appellationem decreverunt Palmyreni rebelles (n. 650¹); fortasse ipsum quoque nomen proprium regis antiquissimi et nobilissimi tum demum illi impositum est ut ignobilitas generis aliquantum occultaretur. 2 Cf. n. 650³.

8. Armenia.

652 In oppido *Purukh*. Ed. Fr. Cumont Rapport sur une mission en Asie mineure, Bruxellis 1900 p. 12 (Revue archéol. XXXVIII 1901 p. 330 n. 39. R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 49 n. 132).

5 Ἰούλιον Πατρο|εἶνον¹, πρῶ|τον τῶν Ἑλλή|νων² καὶ πρῶ|τον ἀρ-
μενι|ἀρχην³, | ἡ πατρίς, | ἐπιμεληθέν|τος Ἰουλίου | -----

Cognomen Latinum *Patruinus* recte agnovit Cagnat. Id et ipsum alibi occurrit (cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 16) et similitudine aliorum eiusdem generis (*Fraternus*, *Maternus*, *Paternus*, *Avitus*) defenditur. Nescio an idem agnoscendum sit Papers of the Am. school at Athens III p. 69 n. 111, ubi traditur ΠΑΠΘΕΙΝΟΣ, et supplendum ibidem p. 68 n. 110, ubi ΠΘΕΙΝΟΣ exstat. Etiam Mitth. u. Nachr. des Palästina-Vereins V 1899 p. 88 n. 58, ubi editor legit Πατροσινός ὁ καὶ Πάββηλος, mihi praeferendum videtur Πατροεῖνος. 2 Cf. n. 5287. 3 Armeniarchae honorem ex hoc demum titulo innotuisse observat Cagnat. De toto genere cf. n. 5788. Ceterum hic manifesto de tempore accipiendum est πρῶτον, v. 2. 3 de dignitate.

653 Amidae (*Diarbekir*). Ed. J. R. S. Sterret Papers of the American school III p. 433 n. 629. Cf. quae exposuit Ch. Clermont-Ganneau Recueil d'arch. orient. IV 1901 p. 74 § 12.

Θεοδώρου¹ τ[οῦ] | στρατηλάτου² | πολλὰ τὰ ἔτ[η]³. | δια-
με(ί)νη⁴ τὸ (γ)[ένος]⁵ | τῶν Ῥωμα[ίων].

Litterae ΑΕΘΠCΠΛ. 4 M. Ulpus Ofellius Theodorus principatu Elagabali (a. 218—222 p. Chr.) legatus pr. pr. provinciae Cappadociae fuit, ut demonstrant tituli miliariorum, quos affert H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 462 n. 560. Alius eiusdem hominis titulus ibidem repertus est Pap. of the Am. school III p. 436 n. 630: Θεοδώρου | τοῦ στρατη|λάτου πολλὰ τὰ [ἔτη]. 2 Vox Ionica et tragica, sed inde ab Augusti aetate etiam in pedestri oratione usitata (cf. n. 606^b), ac maxime quidem in Syria inde a saeculo tertio de Romanorum et barbarorum ducibus exercituum non infrequens. Cf. n. 605^{2.3.} 648, 3. 4. 5. 3 Cf. J. Mordtmann Marmora Ancyra p. 22 n. 11 Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ χωρεπισκόπου Καλλινίκου et quae ille affert C. I. G. 8684, 1 Θεο[φίλου] βασιλέως πολ(λ)ὰ τὰ ἔτη. 8897, 2. Structura alia, sententia eadem Syll.² 607, 28 πολλοῖς ἔτεσι [τοῦς] γεωκόρους. 737, 23 πολλοῖς ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδη. 4 Coniunctivus manifesto pro optativo usurpatus. 5 ΤΟΤΙ\'. Emendavit Clermont-Ganneau probabiliter. Nam T et Γ frequentissime confunduntur, ex EN vero nihil nisi

hastam directam et lineam obliquam a sinistra descendente remansisse lapide detricto nihil habet insoliti. De sententia cf. Syll.² 378, 1 ὑπὲρ τῆς — διαμονῆς τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας. Frequentius etiam in eiusmodi formulis διαμονῇ ad imperatorem eiusque domum refertur.

9. Aegyptus.

654 Tabula lapidis granitae, iam antiquitus in duas partes, sinistram et dextram, ita divisa, ut in media cuiusque versus parte aliquot litterae perierint, et inserta substructionibus cuiuspiam aedificii ante templum Augusti in insula Philis. Ed. J. P. Mahaffy Athenaeum 1896 no. 3568 p. 352 (inde Latinum titulum repetivit O. Crusius Philologi LV p. 122, Graecum et Latinum Wochenschrift für cl. Philologie XIII 1896 no. 15 p. 424). Exemplum ab Arabe quodam exhibitum ed. Comptes rendus de l'Académie des inscriptions et belles lettres 1896 p. 108 sqq. (inde Revue arch. Troisième série XXIX 1896 p. 140 n. 43). Omnium accuratissime H. G. Lyons et L. Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Akademie der Wissensch. 1896 p. 469 cum adnotationibus A. Ermani (p. 474) ad titulum hieroglyphicum et O. Hirschfeldii (p. 478) ad Latinum et Graecum (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 248 n. 1). Cf. quae de titulo disputaverunt Th. Mommsen Cosmopolis IV 1896 p. 544 sqq. A. Wilhelm Arch.-epigr. Mitth. aus Oesterreich XX 1897 p. 83 n. XIII, 1. U. Wilcken Zeitschr. für ägypt. Sprache XXXV 1897 p. 70. Gr. Ostraka I p. 248. 713.

[Γ]άιος Κορνήλιος Γναίου υἱὸς Γάλλ[ος, ἱππεύς] Ῥωμαίων¹,

Litterae ΑΘΞΠΣ et v. 4 in voce ΕΛΕΙΝ bis Ε, cum praeterea ubique Ε sit; Ο reliquis aliquanto minor. 1 Lapis tres habuit inscriptiones, ex quibus primum locum tenebat hieroglyphica, alterum Latina, tertium Graeca quam edimus. Atque hae duae quidem accurate inter se consentiunt, cum ea quae indigenarum sermone ac litteratura composita est, etsi ipsa quoque ad Galli victorias ac merita spectat, tamen singillatim nulla arctiore argumenti necessitudine cum illis contineatur. Ex ea sola tempus monumenti erecti cognoscimus, die 20. mensis Pharmuthi anni primi Caesaris, i. e. die 15. m. Aprilis a. 29 a. Chr. n. Quod Erman pronuntiavit, in hoc titulo Galli res gestas ita ad imperatorem Caesarem, cuius ille auspiciis bellum gessisset, transferri, ut ipse Caesar Thebaida domuisse et Philas adissee narretur, id Mommsenus quidem probavit, sed Wilckenus demonstravit longe aliter rem se habere. Etenim taceri quidem nomen Galli, sed tamen omnia de eo, non de Caesare, referri, ut appareret ex signo hieroglyphico quod

μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν | ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων² πρῶτος ὑπὸ

principem vel nobilissimum virum, neque vero unquam regem significaret apud Aegyptios antiquos. Quare etiam imaginem anaglypham ab Aegyptiorum more alienissimam, quae equitem repraesentet incurrentem in hostem galeatum, qui in genu procumbens clupeum sui defendendi causa tollit, manifesto non principem, sed Gallum referre. Titulus Latinus sic se habet: *C. Cornelius Cn. f. Gallu[s] eq[ui]es Romanus pos[it] reges | a Caesare Divi f. devictos praefect[us] Alex[andreae] et Aegypti primus, defectioni[s] | Thebaidis intra dies XV, quibus hostem v[icit] bis a[le]ie, victor, V urbium expugnator Bore[se]ios, Copti, Ceramicos, Diospoleos Meg[ales], Op[hie]u, ducibus earum defectionum interf[ec]tis, exercitu ultra Nili catarhacten transducto, in quem locum neque populo | Romano neque regibus Aegypti [arma ante sunt prolata, Thebaide communi omn[em] regum formidine subacta], leg[at]is re[gi]s Aethiopum ad Philas auditis eoq[ue] | rege in tutelam recepto, tyrann[o] Tr[iacontas]choen[i] in fine Aethiopiae constituto, Die[is] | patrieis et Nil[o] adiutori [d[onum] d[at].* De huius tituli a Graeco discriminibus cf. not. 2. 3. 5. 10. 11. C. Cornelius Cn. f. Gallus Foroiuliensis natus a. 69 a. Chr. n., ex infima fortuna a Caesare proventus (Sueton. Aug. 66), anno 30 a. Chr. illius auspiciis in Aegypto contra Antonium bellavit eoque superato eodem anno primus praefectus Aegypti nominatus est. Cum seditionem indigenarum compressisset (not. 4), suae gloriae nimium studiosus statuas sibi per totam Aegyptum ponendas laudesque suas pyramidibus insculpendas curavit. Cf. Cassius Dio LIII, 23, 5 ὁ δὲ δὴ Γάλλος Κορνήλιος καὶ ἐξύβρισεν ὑπὸ τῆς τιμῆς. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ μάταια ἐς τὸν Αὐγούστον ἀπελήρει, πολλὰ δὲ καὶ ἐπατία παρέπραττε· καὶ γὰρ καὶ εἰκόνας ἑαυτοῦ ἐν ὅλῃ ὡς εἰπεῖν τῇ Αἰγύπτῳ ἔστησε, καὶ τὰ ἔργα ὅσα ἐπεπονήκει ἐς τὰς πυραμίδας ἐσέγραψε. Non vanas fuisse has de Galli iactantia querellas hic ipse titulus docet, nec mirandum quod post eius abdicationem eiusmodi monumenta statim deleta sunt. Certe hic lapis anno 13/2 a. Chr. n. (cf. n. 657, 1) fractus in fundamentis templi quod Caesari Augusto erigebatur consumptus est. Ipsum Gallum vero anno 27/6 a. Chr. ab Augusto ex Aegypto revocatum et a Valerio Largo accusatum esse, deinde Augustum ei propter ingratum animum domo et provinciis suis interdixisse, quam fuisse causam cur ille a. 26 a. Chr. sibi ipse mortem conscisceret, narrant scriptores (Sueton. Aug. 66. Cassius Dio LIII, 23, 6. 7. 24, 1. Ammianus Marc. XVII, 4, 5. Hieronymus vers. Euseb. chron. II p. 141 u Schoene). Poëtam haud ignobilem, Asinii Pollionis et Vergilii familiarem fuisse constat. De omnibus eius rebus cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 448 n. 1111. 2 Neque hic neque v. 11 ulla est causa, cur pluralem aliter interpretemur ac de stirpe regum Ptolemaeorum, quorum ultima Cleopatra a Caesare eversa est. Cf. n. 339, 16, ubi de eis, quae rege Attalo III Philometore defuncto (a. 133 a. Chr.) acciderunt, dicitur τῶν δὲ βασιλέων εἰς θεοῦς μεταστάντων. Quare quod Mommsenus Antonium et Cleopatram a Gallo reges appellari dicit, id ad Graecum quidem titulum spectare nequit; sed ne in Latino quidem illud *post reges a Caesare Divi f. devictos* ita interpretatus sim; nam nisi hic quoque pluralem usurpatum statuas, quia postrema

Καίσαρος ἐπὶ³) τῆς Αἰγύπτου κατασταθεὶς, τὴν Θηβαΐδα [ἀ]πο-
 στᾶσαν⁴ ἐν πεντεκαίδεκα ἡμέραις δις [ἐν παρ]ατάξει κατὰ κρά-
 τος νικήσας σὺν τῷ τοῦς [ῥ]γεμόνας τῶν ἀντιταξαμένων ἐλεῖν
 πέν[τε τε πό]λεις, τὰς μὲν ἐξ ἐφόδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκί[ας] ||
 5 καταλαβόμενος, Βόρῃσιν⁵, Κόπτον⁶, Κεραμική[ν]⁷, Διόσπ[ολιν]

regina devicta toti Ptolemaeorum seriei finis impositus est, quid impedit
 quominus de regina et Ptolemaeo Caesarione filio, quem illa in regni socie-
 tatem receperat (cf. n. 194²), cogitemus? 3 Cum Hirschfeld ὑπὸ Καίσα-
 ρος] τῆς Αἰγύπτου κατασταθεὶς legisset et nomen ἑπαρχος lapicidae socordia
 omissum iudicasset, Wilcken praepositione suppleta locum sanavit. Latine
 plenius *praefectus Alexandreae et Aegypti* est, titulus insolitus quidem sed
 rei ipsi accommodatissimus, quia Alexandria magis iuxta Aegyptum quam
 in ea sita erat. Cf. Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς Αἰγύπτῳ n. 193⁵. In praefecti officio
 indicando Hirschfeldius urbem et terram coniunctim nominari observavit
 etiam apud Philonem in Flaccum c. 1: ὁ Φλάκκος — καθίσταται τῆς Ἀλεξαν-
 δρείας καὶ τῆς χώρας ἐπίτροπος et Iosephum Bell. IV, 616: ἐπιστέλλει δ' εὐθὺς
 (Vespasianus) τῷ διεπόντι τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τιβερίῳ Ἀλεξάνδρῳ.
 Etiam in hieroglyphico Galli titulo eum a Caesare urbi Alexandriae et terrae
 Aegypti praefectum esse indicatur ex subtilissima Wilckenii interpretatione,
 qui eodem spectare monet etiam quae infra leguntur n. 669, 3 sqq. τοῦ δια-
 μένειν — τὴν πόλιν ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν
 εὐσταθείᾳ διαμένουσιν κτλ. 4 Cf. Strabo XVII, 1, 53 p. 819: Γάλλος μὲν
 γε Κορνήλιος, ὁ πρῶτος κατασταθεὶς ἑπαρχος τῆς χώρας ὑπὸ Καίσαρος, τὴν τε
 Ἡρώων πόλιν ἀποστᾶσαν ἐπελθὼν δι' ὀλίγων εἴλε, στάσιν δὲ γενηθεῖσαν ἐν τῇ
 Θηβαΐδι διὰ τοὺς φόρους ἐν βραχεὶ κατέλυσε. Non aucta vectigalia aut seve-
 rius exacta seditioni ansam dedisse, sed plane novum genus a Romanis
 primis institutum vidit Wilcken Gr. Ostraka I p. 248. Etenim quae Roma-
 norum imperio frequentissime commemoratur capitatio (λαογραφία), eius ne
 tenuissimum quidem vestigium comparere Ptolemaeorum temporibus, ut
 Augustum eius auctorem fuisse manifestum esset. Ceterum valde exagge-
 rari a Gallo tumultus pericula et suas res gestas cum ex brevi quo omnia
 transacta sunt tempore (v. 3) tum ex locorum captorum, quae ille magnifico
 urbium vocabulo exornat (cf. not. 7. 9) exiguitate intellegi monet Mommsen.
 5 Oppidum ceteroqui ignotum. Ceterum illis τὰς μὲν ἐξ ἐφόδου, τὰς δὲ
 ἐκ πολιορκί[ας] in exemplari Latino nihil respondet. 6 Caput nomi
 Coptitae, situm meridiem et orientem versus a Tentyris prope Nili ripam
 orientalem, hodie *Kuft*. Cf. Strabo XVII, 1, 45 p. 815. Agatharchides de mari
 Erythraeo 22 (Geogr. Gr. min. I p. 123, 1). Ptolemaeus IV, 5, 32 p. 724, 5.
 Plin. N. hist. V, 60. Ammianus Marc. XXII, 16, 2. Magnum momentum ha-
 buit oppidum praecipue propter viam a mercatoribus frequentatam, quae
 inde Myos hormon et Berenicen ducebat vallem Nili cum mari Erythraeo
 coniungens. Cf. n. 38³. 674, 3. 7 Cum Sethe apud Hirschfeldium p. 432
 hoc nomen ad hodiernum oppidum *Ballât* situm meridiem versus a Copto
 rettulisset, quippe quod hodie quoque maximas in Aegypto figlinas haberet,

μεγάλην⁸, Ὀφιῶν⁹, καὶ σὸν τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν Καταράκτην, ἀβάτου στρατι[αῖς τῆς χώρας]¹⁰ πρὸ αὐτοῦ γενομένης,

Wilcken apud eundem monuit, Κεραμικήν, ut ex ostracis quibusdam apparet, non verum oppidum esse, sed vicum (λαύραν) intra fines urbis Thebarum. Nam τὰ Κεραμεῖα manifesto idem esse atque ἡ Κεραμική. Tria igitur (cf. not. 8. 9) ex illis quinque oppidis quibus captis gloriaretur Gallus unius urbis Thebarum partes esse.

8 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 711, qui observat nomen Διόσπολις ἡ μεγάλη, quo uno Ptolemaeorum regno significari consueverunt Thebae Aegyptiae, etiam post huius tituli aetatem etiamtum comparere annis 19/20 p. Chr. (Ostr. n. 362, 1) et 68 p. Chr. (Ostr. n. 422, 3). Tum illud nomen in desuetudinem venisse videtur, nam in recentioribus testis totam urbem μητρόπολιν vocari, plerumque vero singillatim commemorari partes eius (λαύρας) ut Χάραξ, Νότος, Νότος καὶ Λίψ sim. Quod bene convenire cum Strabonis testimonio XVII, 1, 46 p. 816 νοτὶ δὲ κωμηδὸν συνοικεῖται. Sed cum inter quinque Galli oppida Διόσπολιν τὴν μεγάλην iuxta duas eiusmodi λάρας vel λαύρας (not. 7. 9) recenseri videamus, apparet circa annum 29 a. Chr. n. certam quandam universae urbis partem arctiore et propria vi Διόσπολιν appellatam esse. Ceterum huius oppidi a Gallo deleti memoria conservata est in Chronicis Eusebii: *Thebae Aegypti usque ad solum erutae* Hieronymus ap. Schoene II p. 141 t. *Thebaica suburbia* (cf. not. 7. 9) *in Aegypto funditus eversa sunt* versio Armenia ibid. p. 140 l. Sane Hieronymus haec sub anno 1990 (27/6 a. Chr.), Armenius adeo sub 1991 (26/5) aut 1992 (25/4 a. Chr.) habet, cum tamen hic titulus iam ante mensem Aprilem 29 a. Chr. omnia confecta fuisse arguat.

9 Sethe ap. Hirschfeld nomen 'oppidi serpentium' siti inter Hermonthin et Latopolin hac Graeca appellatione accurate reddi opinatur. At Wilcken apud eundem et Gr. Ostraka I p. 713 multo probabilius eam magnae urbis Thebarum partem, quae in testarum inscriptionibus modo forma mere Aegyptiaca Ὡφι, modo Graeca terminatione adiuncta Ὡφιῶν vel Ὡφιῶν (Ostr. 609, 1. 688, 2. 1561, 2) appellatur. Hanc non diversam esse ab Aegyptiaco ἰπτ atque inesse in nomine dei Ἀμενῶφις, i. e. deus loci Ὡφι, ita ut sine dubio in orientali amnis ripa prope hodiernum *Karnak* ille vicus quaerendus esset. Correpta vocalis, quae praeter hunc titulum nusquam occurrit, sane ad studium Graecae originis (ab Ὡφις) speciem nomini induendae redire videtur.

10 Cum Hirschfeldius τὸν καταράκτην Ἀβάτου (cf. n. 111, 19. 138, 4. 139, 3. 4. 695, 3), στρατ[είας οὐδεμι]ᾶς πρὸ αὐτοῦ γενομένης supplevisset, primus Mahaffy vidit id tolerari non posse. Etenim et alibi semper Καταράκτης dicitur nulla addita accuratiore definitione (n. 130, 10. 11) neque fieri potuit quin enuntiaretur, nullam ante Gallum expeditionem militarem in illis regionibus vel usque ad illum locum factam, cum sic absolute enuntiata haec inepta sint ac paene ridicula. Adde quod sic restitutus hic locus magis discreparet a Latinis quam ullus alius. Quare Mahaffy ἀβάτου στρατ[ὶ]ς χώρας scripsit, Brinkmann ἀβάτου στρατι[αῖς τῆς χώρας], id quod spatium et reliquiis litterarum in lapide conspicuis magis etiam accommodatum est. Una sane manet inter Latina Graecaeque discrepantia, quod in illis distinctio adiungitur

καὶ σύμπασαν τῇ[ν] | Θηβαΐδα, μὴ ὑποταγεῖσαν τοῖς βασιλεῦ-
σι¹¹, ὑποτάξ[ας], δεξάμενός τε πρέσβεις Αἰθιοπῶν ἐν Φί[λαις]
καὶ προξενίαν παρὰ τοῦ βασιλέως λ[αβών, τύ]ραννόν¹² τε τῆς
Τριακοντασχοίνου¹³ τοπαρχία[ς] | μιᾶς¹⁴ ἐν Αἰθιοπίαι καταστή-
σας, θεοῖς πατ[ρ]όφους, Ν[ε]ίλωι συνλήπτορι¹⁵ χαριστήρια¹⁶.

exercituum Romanorum et Aegyptiacorum. Iure Mommsenus monet, de regibus Aegypti quidem illud impudens mendacium esse (cf. n. 414, 40), de Romanis sane manifesto verum, sed neutiquam mirabile, siquidem nullus unquam Romanorum exercitus illic fuisset ante Galli praefecturam. 41 Cf. not. 2. Ne hic quidem Cleopatram et Antonium intellegi, sed omnes Ptolemaeos qui in Aegypto regnaverint apparet. Sane eis paruisse Thebaida negare non poterat qui ullam rerum gestarum veritatis rationem haberet; sed etiam de postremis regibus id enuntiare non licuit ei, qui ipse referat Romanorum demum imperio in Aegypto constituto incolas Thebaidis seditionem movisse. At alia non minus audacter exaggerata aut ficta sunt in hoc titulo (cf. not. 40). Verum id modo est, regibus paene semper timendam fuisse eorum qui in illa regione incoherent infidelitatem et novarum rerum studium neque raro in bella intestina erupisse. Titulus Latinus hic paullo modestius loquitur: *Thebaide, communi omnium regum formidine, subacta*. Neque enim formidine hic ablativus instrumentalis esse potest, ut plures fuisse rebellium in Thebaide reges eosque metu adductos in deditionem venisse enuntietur, sed formidine appositio est, ut sit 'Thebaide, quam (i. e. cuius infidelitatem ac defectiones) omnes (Aegypti) reges timebant'. 42 Regulos qui in Aethiopia et aliis regionibus Aegypto finitimis ita imperabant, ut superioris alicuius regis (aut populi Romani) dicioni subiungerentur, τυράννους appellari consuesse scimus ex Periplo maris Erythraei c. 2 p. 258, 4 Müller τὰ δὲ μεσόγεια Βαρβάρων καὶ τῶν μετ' αὐτοῦς Ἀγριοφάγων καὶ Μοσχοφάγων κατὰ τυραννίδα νεμομένων. c. 14 p. 267, 21 οὐ βασιλεύεται ὁ τόπος, ἀλλὰ τυράννοις ἰδίους καθ' ἑκαστον ἐμπόριον διοικεῖται. c. 46 p. 274, 6 νέμεται δ' αὐτήν, κατὰ τι δίκαιον ἀρχαῖον ὑποπίπτουσιν τῇ βασιλείᾳ τῆς πρώτης γινομένης Ἀραβίας, ὁ Μοφαρεΐτης τύραννος. c. 20 p. 273, 15 διὸ καὶ συνεχῶς ἀπὸ τῶν τυράννων καὶ βασιλέων τῆς Ἀραβίας αἰχμαλωτίζονται. c. 24 p. 275, 7 τῷ δὲ βασιλεῖ καὶ τῷ τυράννῳ δίδονται ἵπποι καὶ ἡμίονοι κτλ. c. 25 p. 275, 23 κατὰ τοῦτον τὸν ἰσθμὸν παραθαλάσσιός ἐστιν Ἀράβων κώμη τῆς αὐτῆς τυραννίδος Ὀκηλῖς. c. 34 p. 284, 20 τῷ Μοφαρεΐτῃ τυράννῳ. 43 Cf. n. 414⁶. 44 Qua mente numerale, quod in Latino exemplo fuisse non videtur, hic additum sit me non perspicere fateor. 45 Latine *Nīl[o adiut]ori*. Flumen aut inundatione aut recessu subito Galli consiliis favisse et multum ad subigendos rebelles contulisse hinc collegeris. 46 Pluralem Wilckenus indicio esse existimat, non stelam solam fuisse donum, quo Gallus deos remuneraretur, sed delubrum aliquod, cuius parieti hic lapis appositus fuerit. Non nego id ita se habere potuisse, sed argumento non satis valido haec opinio nititur. Etenim pluralis ut in nonnullis eiusmodi vocabulis (σῶστρα, εὐαγγέλια) unus usitatus est, sic etiam in eis, quae volgo singularem habent,

cuius generis sane est χαριστήριον, haud raro de una re usurpatur. Cf. Syll.² 586, 37: στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, δν ἡ πόλις ἀνέθ[ηκε], τὰ νικητήρια τοῦ κιθαρωδοῦ. Etiam χαριστεῖα Syll.² 779, 3 non videtur ad plures res spectare.

655 Lapis asservatus quondam in museo suburbii *Gizeh*, ubi H. Brugsch confecit ectypum, ex quo titulum minusculis litteris ed. F. Krebs, Nachrichten von der Ges. der Wissensch. zu Göttingen 1892 p. 536. Maiusculis J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 183 n. 1. P. Jouguet, Carnets mss. n. 62 cum imagine photographa (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 429 n. 3).

Υπὲρ Καίσαρος Αὐτοκράτορος θεοῦ ἐκ θεοῦ ἡ οἰκοδομὴ | τοῦ
περιβόλου¹ τῷ θεῷ καὶ κυρίῳ Σοκνοπαίῳ² παρὰ τῷ[ν] ἐκ
5 Νείλου || πόλεως³ προβατοκτηνοτρόφ(ω)ν⁴ | καὶ τῶν γυναικῶν
καὶ τῶν τέκνων εὐχῆν⁵. L εἴ Καίσαρος⁶ Φαμ(ενώθ) κ⁷.

Litterae ΕΘΠΩ. 1 Etsi sane C. I. G. 4716 e, 7. 8 τὸ φέρορ καὶ τὸ περιβόλον est, tamen propterea neutiquam cum Krebsio hic quoque nomen generis neutrius esse existimaverim. Nam ille quidem titulus sermonis barbarie insignis est, hic vero nulla re ab usu linguae Graecae discrepat, cui unum accommodatum est masculinum ὁ περιβόλος. 2 Cf. n. 177⁹. 3 Vicus nomi Arsinoitae (Faijûm), cuius frequens est memoria in papyris. 4 ΤΡΟΦΗΝ. Emendavit Krebs. Hoc ipsum quidem vocabulum praeterea nusquam legitur, sed κτηνοτρόφοι haud raro in papyris et testis occurrunt. Cf. Berlin. Gr. Urk. I p. 22 n. 14 δι[ὰ] κτη[νο]τρόφ(ου). p. 60 n. 46, 5. 6 γεουχῶν ἐν κόμῃ Νείλου πόλει καὶ κτηνοτρόφος ἐν τῇ αὐτῇ. II p. 302 n. 638, 6: δη[μο]σίους κτηνοτρόφους. Fayûm towns and their papyri p. 12 n. II 6, 2: γραμματεὺς κτηνοτρόφων. p. 324 n. 14, 1: Μάρω(ν) γραμματεὺς κτη(νοτρόφων). n. 15, 1. p. 328 n. 32, 2. 3: Ἀμμωνος κτηνοτρόπ(ου). Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 692. 5 Quod Krebsius fortasse κατ' εὐχῆν supplendum dicit, sine dubio erravit. Nam hoc mero accusativo, qui aliquid ex voto dedicari indicat, nihil est in titulis frequentius. 6 Sextus Caesaris Augusti annus est 23/4 a. Chr. n. 7 Phamenoth septimus anni Aegyptii mensis in fastis Alexandrinis, qui inde ab Augusti principatu publice observabantur, a die 25. mensis Februarii incipiebat. Hoc igitur monumentum dedicatum est die 17. mensis Martii a. 24 a. Chr. n.

656 In basi obelisci, qui volgo acus Cleopatrae appellatur, ab exteriore parte; interior titulum Latinum habet. Cum etiamtum Alexandriae esset, ed. Nerutsos Bull. de corr. Hell. I (1877) p. 377 (II p. 178. Th. Mommsen Ephem. epigr. IV p. 26 n. 34). Deinde

monumentum in Americam translatum est, ubi exstat Neo-Eboraci in museo metropolitano. Cum rubigine purgatum esset, tituli accuratius exscripti et editi sunt ab A. Merriam, The Greek and Latin inscriptions on the Obelisk crab in the Metropolitan museum, New York 1873 p. 49 (inde Mommsen Eph. epigr. V p. 2. C. I. Lat. III Suppl. 6588). Cf. quae de titulis disputavit J. Klein Mus. Rhen. XXXV p. 634.

Λ ιη' Καίσαρος¹ | Βάρβαρος² ἀνέθηκε | ἀρχιτεκτονούντος | Ποντίου.

Litterae ΑΘΠΣ. 4 Titulus Latinus (v. lemma) sic se habet: *A[n]no XVIII Caesaris | Barbarus praefectus | Aegypti posuit | architectante Pontio*. Cum antea Λ ιη' lectum esset ideoque Kleinius collato titulo n. 657 Barbarum per decennium atque adeo amplius in praefectura Aegypti permansisse statuisset, iam utraque lingua numerum anni duodevigesimi expressum esse constat, ut haec duo monumenta eiusdem anni esse appareat. 2 Pleno nomine P. Rubrius Barbarus. Cf. titulos Casinensem C. I. Lat. X, 5469: *Imp[er]atoris Caesaris Divi filio | Augusto | cos. XI imp. VII | tribunicia potesta[te] | P. Rubrius M. f. Mae(cia) Barba[rus]* (a. 23 a. Chr. n.) et urbani VI, 9245: *Rubria Ichmas | nutrix Quintaes Barbar[is] | filiae decessit annor[um] L . fec[it] | Daphnus T. Rubri Nepotis | cellarius*. P. v. Rohden Prosopogr. imp. Rom. III p. 137 n. 92. Haud improbabilius Kleinius coniecit, Barbari patrem illum M. Rubrium fuisse, qui anno 46 a. Chr. n. Uticae sub M. Catonis imperio fuisset. Cf. Plut. Cato min. 62 ταῦτα ὁ Κάτων ἀκούσας τοῖς μὲν τριακοσίοις ἐκέλευσε προσέχειν Μάρκον Ῥούβριον ἀτρέμα τὰς ἀπογραφὰς τῶν ἐλευθερούντων δεχόμενον καὶ μὴ προσβιάζόμενον.

657 Philis in epistyllo templi Augusti. Edd. C. Wescher Bull. dell' inst. arch. di Roma 1866 p. 51. H. G. Lyons et L. Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1896 p. 469 not. 4 (Revue archéol. Troisième sér. XXIX 1896 p. 405 n. 119).

Ἀδοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῶι σωτήρι καὶ εὐεργέτῃ Λ ιη'¹ | ἐπὶ Ποπλίου Ῥοβρίου Βαρβάρου².

Litterae volgares praeter ΠΣ. 4 Annus duodevigesimus Augusti ex numerandi ratione apud Aegyptios usitata est 43/2 a. Chr. natum. 2 De P. Rubrio Barbaro praefecto Aegypti cf. n. 656².

658 Basis inventa Pompeis in templo Iovis; exstat Neapoli in museo. Post A. de Iovio Plan de Pompei Neapoli 1828 tab. IV

aliosque ediderunt J. Franz C. I. G. Vol. II Add. p. 4260 n. 5866 c. Fiorelli Descrizione di Pompei p. 255. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. 704 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 452 n. 458).

Γάιος Ἰούλιος Ἡφαιστίωνος | υἱὸς Ἡφαιστίων, ἱερατεύσας | τοῦ
5 πολιτεύματος¹ τῶν Φρυγῶν, ἀνέθηκε Δία Φρύγιον || L κζ'
Καίσαρ(ος)², Φαρμουθ(ι)³ Σεβαστῇ⁴.

Litterae ΕΖΘΠCΩ. ¹ Cagnat πολίτευμα hic pro ἔθνος dici ratus commune totius Phrygiae sacerdotium intellegit. Quae opinio Aegyptiaca mensem diemque significandi ratione (not. 3. 4) redarguitur, ex qua apparet, lapidem quondam in Aegypto, ac sine dubio quidem Alexandriae, collocatum inde iam antiquitus mari in Campaniam translatum esse. Dedicatum erat monumentum a Phrygibus, qui Alexandriae domicilium habebant; de hac nominis πολίτευμα significatione cf. n. 592² et vol. I Addenda p. 653. ² KAICAP. Annus vigesimus septimus Caesaris Augusti est 3 a. Chr. n. Inter hunc igitur et 79 p. Chr. lapis Pompeios translatus est. ³ ΦΑΡΜΟΥΘ. Mensis octavus fastorum Aegyptiorum, cuius initium in illa anni forma, qua inde ab Augusti temporibus utebantur, mensis Martii dies vigesimus septimus est. Constitutus igitur est hic lapis aut uno ex postremis mensis Martii diebus aut mense Aprile a. 2 a. Chr. n. ⁴ Calendas interpretatur Cagnat, sed hanc interpretationem iam ab aliis labefactatam luculentissime refutavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 812, neque quicquam dubii relinquunt Papyr. Oxyrh. I p. 404 n. XLVI, 34 (a. 100 p. Chr. n.) Μεχέρ δ' Σεβαστῇ et tituli n. 659, 3 (1 p. Chr.) Θωῶθ θ' Σεβαστῇ. n. 663, 5 Φαρμουθι η' Σεβαστῇ (42 p. Chr.). Cum vero plerumque numerus ordinalis omittatur, unumquemque mensem non plus una Σεβαστῇ habuisse, sed eam non omnibus mensibus eandem fuisse colligit Wilcken, qui idem admodum accommodate ad persuadendum coniecit dies quorum in rebus domus Augustae magnum momentum esset hac honorifica appellatione significatos esse.

659 Tentyris (*Denderah*), supra portam muri quo templum cingitur. Edd. Denon Itin. Aeg. ed. minor II p. 242. Hamilton Aeg. p. 207. Ex Jomardi delineatione Descr. Aeg. antt. V tab. 56 n. 44. 42. Champollion-Figeac, sur l'inscription Grecque du temple de Denderah, Grenoble 1806. Letronne Journal des savants 1824 p. 302 sqq. Recherches pour servir a l'histoire de l'Égypte p. 455 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Ég. I p. 80 n. IX (J. Franz C. I. G. 4745). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 29.

Ἵπέρ¹ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Διὸς Ἐλευθερίου² Σεβαστοῦ, ἐπὶ Ποπλίου Ὀκταυίου ἡγεμόνος³ καὶ | Μάρκου Κλαυδίου Ποστόμου ἐπιστρατήγου⁴, Τρύφωνος στρατηγοῦντος⁵, οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως | καὶ τοῦ νομοῦ τὸ πρόπυλον Ἰσιδι θεᾷ μεγίστῃ⁶ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς, ἔτους λα΄ Καίσαρος⁷, Θωθ⁸ θ' Σεβαστῇ⁹.

Litterae ΑΕΘΠΣΩ. 1 Alio loco eiusdem delubri titulus et verbis et litterarum figuris plane consentiens cum hoc, sed mutilatus ita, ut cuiusque versus postrema pars interciderit, quem exhibet Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 28. 2 Cf. n. 457¹. 3 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Romani II p. 425 n. 16, qui observat eius praefecturam Aegypti praeter hunc titulum etiam in alio biennio post (a. 3 p. Chr. n.) inciso ap. H. Brugsch geogr. Inschr. aeg. Denkmäler I p. 137 commemorari. Eius filium probabile est esse P. Octavium P. f. tituli Attici C. I. A. III, 640, neque diversum ab eo P. Octavium proconsulem Cretae et Cyrenarum intra annorum 14—29 p. Chr. spatium C. I. Lat. III, 8 a, 3. Dessau l. l. n. 15. 4 Thebaidis. 5 Nomi Tentyritae, qui in proximis verbis (τοῦ νομοῦ) significatur; ἡ μητροπόλις Tentyra est, quae hoc templum habet. 6 De templo Isis cf. Strabo XVII, 1, 44 p. 815 τιμῶσι δὲ Ἀφροδίτην (Τεντυρίται)· ὅπισθεν δὲ τοῦ νεῶ τῆς Ἀφροδίτης (n. 664) Ἰσιδὸς ἐστὶν ἱερόν. 7 Annus Augusti trigesimus unus ex Aegyptiorum numerandi ratione 1/2 p. Chr. n. est. 8 Thoth primus Aegyptiorum mensis in ordine anni immobilis, quem Alexandrinum vocare solent. Haec inscriptio igitur die 6. mensis Septembris a. 1 p. Chr. n. exarata est. 9 Cf. n. 658⁴.

660 In porta aediculae monolithae quae est in valle *Hammamat*, inter Copton (*Kuft*) et Album portum (*Kosseir*). Ex schedis Nestoris L'Hôte ed. Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. II p. 423 n. CDXV (J. Franz C. I. G. III Add. 1192 n. 4716 d²). Accuratus R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 100 n. 580—583.

Ἐπὶ Τεβερίου¹ Καίσαρος Σεβαστοῦ², Ποπλίου | Ἰουεντίου Ρούφου μεταλ(λ)άρχῃ³ Ζμαράκτου⁴ | καὶ (Κ)ασίου⁵ καὶ Μαρχαρί-

Litterae ΕΖΘΠCΩ. Versus 1—4 supra portam, 5—7 in anta sinistra, 18—30 in dextra. 1 Praenominis scriptura liberae reipublicae aetate itemque Augusti principatu usitata, sed inde ab anno 14 p. Chr. n. rarissima. Cf. Hermae VI p. 130 sqq. 2 Tiberius Caesar Augustus (14—37 p. Chr. n.). 3 ΜΕΤΑΛΛΑΡΧΗ. Genetivus nominum primae declinationis in -ης cadentium etiam alibi nonnunquam vocali -η terminatur. Cf. Πασικράτης C. I. Att. III, 3464, 4. Ἐπιφάνη ibid. n. 3459. Meisterhans-Schwyzler Gramm.

του⁶ καὶ λατόμων πάντων τῆς Αἰγύπτου⁷. Ποπλίου Ἰουεν-
 5 τίου || Ἀγαθόπους | ἀπελεύθερος⁸ | αὐτοῦ καὶ | προνοητῆς |

der att. Inschriften³ p. 120 not. 1101. Sed in Aegypto hoc multo prius usu venire quam in Graecia antiqua non est mirandum. Magistratus manifesto idem est ac n. 678, 5 ἐπίτροπος τῶν μετάλλων. Cf. not. 7. 4 Cf. Strabo XVII, 1, 45 p. 815 ἐπὶ δὲ τῷ ἱσθμῷ τούτῳ (inter Copton et Myos hormon) καὶ τὰ τῆς σμαράγδου μέταλλά ἐσσι, τῶν Ἀράβων ὀρυκτόνων βαθεῖς τινὰς ὑπονόμους, καὶ ἄλλων λίθων πολυτελῶν. Plinius Nat. hist. XXXVII, 69: *ab his Aethiopicis (smaragdi) laudantur ab Copto dierum itinere, ut auctor est Iuba, XXV, acriter virides, sed non facile puri aut concolores*. Sed vocabulum Σμάραγδος hic in nomen proprium montis ubi eiusmodi lapides fodiebantur abilis coniunctio cum Casii montis nomine prodit. Atque invenitur quidem Ζμαράγδος ὄρος apud Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 8 p. 688, 5, sed dubitari licet num idem hic atque illic locus designetur. In orthographia ζμ quidem pro σμ tritum est, κτ pro γδ vero Aegyptiis parum Graece doctis perquam familiare. Cf. Μαρχαρίτου versu proximo. Quod Zmaragdum, Casium, Margariten homines interpretantur Letronne et Franz, quorum hoc sit προσκύνημα, cum eis facere nequeo. Etenim sic post μεταλλάρχη addi debebat particula καί, neque ad casum referendum existimaverim, quod haec omnia tria nomina facillime ad loca ubi res metallica exercita sit referri possunt. Cf. etiam quae not. 8 de pronomine αὐτοῦ disputata sunt. 5 ΒΑCΙΟΥ lapis. Quod Franzius praeter Letronnii emendationem etiam ΒάC(ς)ου restitui licere pronuntiat, id ad errorem redit quo haec hominum, non locorum, nomina intellegit (not. 4). Sed ne recta quidem de loco interpretatio ambiguitate caret. Nam praeter Casium montem nobilissimum (cf. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 6 p. 682, 3 cum doctissima editoris annotatione) hic etiam in cenum venire potest ΒάCιον ἄκρον apud Ptolemaeum IV, 5, 8 p. 689, 4, cuius sane nusquam praeterea in litteris antiquis mentio fit. 6 Hic quoque locus margaritarum copia insignis designari videtur. Quarum capturam ipsam quoque praefecti metallorum curae commissam fuisse nihil habet miri. De orthographia v. not. 4. 7 Quod hic λατόμων πάντων, non λατομιῶν πασῶν scriptum est, favere cuipiam videatur Letronnii et Franzii interpretationi de qua dixi not. 4. At quo tandem pacto hoc proscynema dici poterat omnium qui in tota Aegypto essent lapicidarum? Quod contra in mea interpretatione nihil est offensionis. Etenim cuius arbitrio omnes lapicidinae Aegyptiae commissae sunt, sine dubio recte etiam omnium lapicidarum praefectus (μεταλλάρχης λατόμων πάντων) dicitur. Ceterum hinc apparet, me recte n. 678⁷ ad omnia Aegypti metalla hoc officium rettulisse. 8 Apparet P. Iuventii Rufi praefecti metallorum libertum P. Iuventium Agathopoda hic indicari. Cuius nomen, ut patroni v. 1. 2, genetivo pendente a vocabulo προσκύνημα, quod subintellegitur, enuntiandum erat. Sed intermisceretur nominativi eadem neglegentia, cuius geminum exemplum habes n. 611, 1 sqq. ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικός. Ceterum pronomen αὐτοῦ, quod manifesto ad P. Iuventium Rufum refertur, indicio est non, ut Letronnio et Franzio videbatur, inter

10 πάντων⁹ ἔτους ε' || Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ¹⁰ | Φαωφι
 15 ε'¹¹. | Τὸ προσκύνημα || Ἀρῶθης | Φατρήους¹² | γραμμα[τεός.] |
 20 Μέρσις ἀρχιτέκτων. || Τὸ προσκύνημα Μαμμόγαϊς¹³ Βα[ταίου
 25 στρατιώτη¹⁴ || σπ(ε)ίρης Νίγρου¹⁵ ἐπὶ τῷ | ἔργῳ Ἰουεντίου.
 30 Μέρσις ἀρχιτέκτων.

illius mentionem v. 4. 2 et hunc locum trium aliorum hominum nomina interposita esse. Cf. not. 4. 9 Procurator privatus omnium rerum ac negotiorum patroni significari videtur. 40 Ex ratione in Aegypto usitata quod tempus ab initio imperii usque ad finem anni civilis Aegyptii elapsum est, primus principatus annus est; a primo mensis Thoth die incipit secundus. Sed sic decem modo dies (49—28 m. Augusti a. 14 p. Chr. n., quibus respondent d. 26—30 m. Mesore et quinque epagomenae) pro primo Tiberii anno habendi erant; at cum nuntius de Augusti obitu in Aegyptum perveniret, hoc tempus iam praeterierat. Quare hic quidem recessum esse ab illa consuetudine, ita ut dies undetrigesimus mensis Augusti a. 14 p. Chr. n. non secundi, sed primi eius principatus anni initium haberetur, post alios luculentissime demonstravit U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 153, praeter alia testimonia (Kenyon Catal. of the Greek papyri in the British museum II p. 166, 6) nisis testa inedita in museo oppidi *Cairo* asservata cum titulo Λ' Τιβερίου Καίσαρος Χοιῶχ ιθ' (d. 15. m. Decembris a. 14 p. Chr. n.). Itaque annus Tiberii quintus 48/9 p. Chr. n. est. 44 Phaophi, secundus anni Aegyptiaci mensis, in fastorum ordine tum temporis usitato incipiebat a die 28. mensis Septembris. Haec igitur die 2. m. Octobris a. 18 p. Chr. n. exarata sunt. 42 Cf. n. 704². Ceterum hic non necessario Ἀρῶθης nominativus ad confusionem casuum (not. 8) referendus est, sed potest ἐποτήσεν mente suppleri. 43 Cf. n. 573². 44 Dativus cum genetivo confusus atque insuper cum nominativo Μαμμόγαϊς neglegenter coniunctus. Cf. not. 8. 45 Etiam alibi numeros militares eorum nominibus qui eis praesint significari videmus. Cf. n. 208².

661 Tentyris (*Denderah*), in magni templi pronao, in coronide. Verba nonnulla edidit Muratori I p. CCXXIV, 4. Plenius Hamilton Aegypt. p. 206. Jollois et Devilliers in Description de l'Égypte Antiq. descr. II p. 57. Ex Gaii schedis Niebuhr Inscr. Nub. p. 43. Gau Itin. Nub. tab. I. Letronne Journal des savants Mart. 1824 p. 175 sqq. Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 172 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. I p. 87 sqq. (J. Franz C. I. G. 4716). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 27.

Litterae ΑΡΕΘΠΕΝ. Vs. 4. 2 ἐπὶ Αὔλου — ἐπιστρατήγου deleta sunt, sed Lepsius omnes litteras distincte agnovit.

Ἵπὲρ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος νέου Σεβαστοῦ, θεοῦ
Σεβαστοῦ υἱοῦ¹, ἐπὶ Αὔλου Ἀουιλίου Φλάκκου² | ἡγεμόνος καὶ
Αὔλου Φωλμίου³ Κρίσπου ἐπιστρατήγου⁴, Σαραπίωνος Τρυχάμ-
βου στρατηγοῦντος⁵, οἱ ἀπὸ τῆς μητροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ τὸ
πρόναον Ἀφροδείτῃ⁶ θεᾷ μεγίστῃ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς,
[L. .] Τιβερίου Καίσαρος -----

1 Tiberius Caesar Augustus (14—37 p. Chr. n.). Accuratiores de tituli aetate vide proxima nota. 2 Cf. E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I p. 490 n. 1175, qui cum antiquioribus eum *Lucium* appellat; contra quem Stein ap. Pauly-Wissowa Suppl. I p. 228 n. 3 monet in papyro Genevensi anni 33/4 p. Chr. edito Revue de philologie XXII 1898 p. 185 praenomen *Aulus* esse idque etiam hic restituendum. Etenim uterque homo doctus ignorabat Lepsiannum huius tituli apographum, in quo ΑΥΛΟΥ totidem litteris exaratum exstat. Infra n. 669, 27 sane nudo cognomine Φλάκκος significatur, ut apud Philonem plerumque. Anno 32 p. Chr. n. Severo mortuo praefecturam Aegypti nactus est, quam etiam Gaio principe aliquantisper tenuit, dum auctumno anni 38 p. Chr. imperatoris iussu Alexandriae a Basso centurione comprehensus, paulo post Romam abstractus ibique apud principem accusatus est a Lampone et Isidoro inimicis. Frustra defendit M. Aemilius Lepidus; Flaccus in Andrum insulam relegatus est ibique anno 39 p. Chr. n. occisus. Haec omnia narrantur a Philone Iudaeo in libro in Flaccum (II p. 517 sqq. ed. Mangey). Haec igitur templi Veneris dedicatio facta est post annum 32 p. Chr., sed ante mortem Tiberii (die 16 m. Martii a. 37 p. Chr.). 3 De lectione huius nominis gentilis, sane quod sciam ceteroqui ignoti, convenit inter apographum Wilkinsoni quo Letronnius usus est et illud omnium accuratissimum Lepsi exemplum. 4 Thebaidis. 5 Nomi Tentyritae. Ceterum utrum Σαραπίωνος Τρυχάμβου dicatur pro Σαραπίωνος τοῦ Τρυχάμβου an pro Σαραπίωνος τοῦ καὶ Τρυχάμβου vix pro certo disceptari poterit. 6 De huius deae delubro Tentyritico cf. Strabonis testimonium quod attuli n. 659⁶.

662 In Memnonis pede sinistro. Ed. Letronne Inscr. Gr. et Lat. Aeg. II p. 394 n. CCCLXX (J. Franz C. I. G. vol. III Add. p. 1204 n. 4742b).

Ἀπίων Πλειστον[ίχης¹] | ἤκουσα τρίς².

Litterae ΕΠCΩ. 1 Apionem grammaticum hic agnoscendum esse, etsi Letronnio et Franzio aliter visum est, perquam probabile ac paene certum existimo. Eum Πλειστονίχην appellatum esse notum est ex Plinio Nat. hist. XXXVII, 75: *Apion cognominatus Plistonices* et Gellio N. Att. V, 14, 4 *Apion qui Plistonices appellatus est*. VII, 8, 1. Recte L. Cohn ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2803 n. 3 Suidam, qui hoc patris nomen

fuisse refert (Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου) erroris insimulavit. Nam non modo ab aliis (Africanus ap. Euseb. praep. ev. X, 10, 16. Pseudo-Iustinus Cohort. ad Gr. 9) Apionis pater Posidonius appellatur, sed etiam, quod C. non attigit, πλειστονίκης (ut παράδοξος, περιοδονίκης similia) consueta laus est qua vanitas athletarum aliorumque qui certaminibus sacris intererant se exornare solebat. Cf. Olympia V p. 117 n. 55, 1 sqq. ὁ νεωκόρος Ζμυρναίων δῆμος Τιβέριον Κλαύδιον Ῥοῦφον, τὸν ἑαυτοῦ πολεῖτην, ἄνδρα πλειστονείκην. Quod genus hominum Apionem gloria et iactatione aemulatum esse constat. Frustra K. Lehrs Quaestiones epicae p. 23 not. ** Suidae memoriam defendere conatur. Natura huius epitheti perspecta etiam id redarguitur, quod Franzius dixit, si ad Apionem Plistonicon spectaret titulus, articulum (Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης) desiderari. Cf. Olympia V p. 339 n. 225, 24: Τιβερίου Κλαυδίου Θεσσαλοῦ Κῶου πλειστονείκου. Iam L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengesch. der röm. Kaiserzeit II⁶ p. 163 not. 1 iure meritoque Letronnio oblocutus est. 2 Pleraeque quidem huius generis inscriptiones (n. 680 sqq.) Hadriano demum principe et post eum incisae sunt. Sed cum Strabo XVII, 1, 46 p. 816 se cum Aelio Gallo illum sonum audivisse narret, Tacitus Annal. II, 64 idem de Germanico Caesare (a. 19 p. Chr. n.) memoriae prodat, non est cur de Apione, qui Claudii principatu etiamtum superstes erat (L. Cohn ap. Pauly-Wissowa Realencyklop. I, 2 p. 2804) dubitemus, praesertim cum eum Αἰγυπτιακά mirabilium narrationum plena scripsisse constet. Memorabile est, Memnonis nomen hic non magis legi quam apud Strabonem, quod apud Plinium et Tacitum demum et in titulis alterius p. Chr. n. saeculi comparet.

663 Infra imaginem, qua expressus est Claudius imperator duobus deis Aegyptiis flores offerens, *Denderah* in orientali templi magni parte. Ex Legraini apographo edidit et commentario illustravit P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XIX (1895) p. 523 sqq. (Rev. arch. Troisième sér. XXIX 1896 p. 395 n. 79).

Ἐπερ [Τιβερίου Κλ]αυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ [Γε]ρμανικοῦ
αὐτοκράτορος¹ εἰρή[ν]ης καὶ ὁμονοία[ς το]ῦς προχειμέ[νους
θ]εοῦς², ἐπὶ | Λευκίου Αἰμιλίου Ῥή[χ]του³ ἡγ[ε]μόνος [καὶ Τιβε-

Litterae ΘΠΣ; Ο minore quam reliquae modulo exarata. 1 A. 41—54 p. Chr. n. 2 Qui anaglypho in hoc lapide expressi sunt. Cf. lemma. 3 Idem homo praeter hunc titulum nusquam commemoratur, sed summa cum probabilitate E. Klebs Prosopographia imp. rom. I p. 36 n. 273 eius patrem fuisse coniecit, qui anno 44 p. Chr. eodem praefecti Aegypti officio functus esset; cf. Cassius Dio LVII, 40, 5: Αἰμιλίῳ γοῦν Ῥήχτῳ χρήματά ποτε αὐτῷ (Tiberio Caesari) πλείω παρὰ τὸ τεταγμένον ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἧς ἦρχε πέμψαντι ἀντεπέστειλεν ὅτι κείρεσθαι μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξέρεσθαι βούλομαι. Eundem esse Senecae philosophi avunculum, quem is Cons. ad Helviam 49 per sedecim annos (fere 1—17 p. Chr.) Aegyptum obtinuisse et

ρίου Ἰουλίου Ἀλ[εξάνδ]ρου⁴ ἐπιστρατήγου, | Ἀρείου τοῦ Ἀρείου⁵
στρα[τηγοῦ]τος⁶, ἔτους β' Τιβερίου Κλαυδ[ίου] Καίσαρος Σε-
5 βαστοῦ⁷ || Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος[ς], Φαρμουθὶ η'⁸, Σεβαστῆι⁹.

ex provincia decedentem in navigatione obiisse traderet, probabiliter coniecit Borghesi Oeuvres IV p. 438 sq. Cf. Klebs l. l. n. 272. ⁴ Homo nobilissimus, de quo cf. n. 586⁵. 669, 2. 3, recte hic intellegi videtur ab Jouguet, etsi H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 164 n. 92 huius tituli et magistratus quem is testatur nullam facit mentionem. Hominem Alexandrinum, priusquam in equestrem ordinem ascenderet, in patria Aegypto dignitatem epistrategi Thebaidis assecutum esse nulla ex parte improbabile est. Certe a temporum rationibus nullam habet difficultatem, quoniam hic quidem titulus vere anni 42 p. Chr. exaratus est (not. 7), antiquissimus vero magistratus equester, quo Alexander functus sit, in annum 46 p. Chr. n. demum incidit. Cf. n. 669². ⁵ Utrum nominativus Ἀρείας an Ἀρείος sit se dubitare indicat Jouguet. At hoc quidem nomen, in Aegypto potissimum, haud infrequens, illud quod sciam sine exemplo est. ⁶ Summus nomi magistratus, ut n. 659, 2. 664, 2. 664, 2. 665, 1. 8. 669, 1. 675, 2. 680, 2. 695, 1. 702, 6. Officium origine quidem militare erat, sed iam regum posteriorum Ptolemaeorum aetate in magistratum mere civilem abierat. Cf. n. 484². ⁷ I. e. 44/2 p. Chr. n. ⁸ Cum mensis Pharmuthi, octavus fastorum Aegyptiorum, in illius temporis ordine anni a die 27. m. Martii incipiat, apparet huius tituli diem 3. m. Aprilis a. 42 p. Chr. n. esse. ⁹ Cf. n. 658⁴.

664 In museo oppidi *Cairo*. Ed. J. Grafton Milne History of Egypt V under Roman rule p. 185 n. 5 (Revue archéol. Troisième sér. XXXVI 1900 p. 344 n. 28. L. Lafoscade de epistulis imperatorum et magistratuum Romanorum p. 52 n. 120. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 433 n. 21). Cf. quae adnotavit Seymour de Ricci Revue archéol. Troisième sér. XXXV 1899 p. 428 sqq.

Ι Λούσιος [Γέτας]¹ Κλαυδίωι Λυσανία στρατηγῶι² Ἀρσινοεῖτου |

Litterae ΘΘΞΠΕΩ. ¹ Cum et hic et v. 8 primus editor [ἐπαρχος] restituisset, verum supplementum repperit de Ricci, qui monet non septem, sed quinque aut certe sex litteras intercidisse, neque usquam praefectum Aegypti simpliciter ἐπαρχον appellari sine terrae nomine (not. 3); denique cur hoc innocentissimum vocabulum eraderetur profecto non fuisse, cum cognomen Γέτας manifesto post memoriam L. Septimii Getae Caesaris anno 212 p. Chr. a fratre occisi damnatam hic ut alibi sublatum esset. Nam ne in aliis quidem hominibus, veluti in ipsius patruo P. Septimio Geta, furorem fratris huic nomini pepercisse. Similiter iam anno 30 a. Chr. n. Antonium nomen ubicumque in fastis occurreret deletum esse notum est. L. Lusius Geta praefectus praetorio fuit anno 48 p. Chr. n. (Tac. Ann. XI, 34. 43).

χαίρειν· τὸ ὑπογεγραμμένον | ἔκθεμα πρόθεσ ἐν οἷς καθήκει ||
 5 τοῦ νομοῦ τόποις, ἵνα πάντες | (ε)ἰδῶσι τὰ ὑπ' ἐμοῦ κελευό-
 μενα. | ἔρρωσο. |
 Π Λούκιος Λούσιος [Γέτας] λέγει³. | ἐπεὶ Ἀρσινοεῖτου ἱερεῖς θεοῦ ||
 10 Σοκνοπαίου⁴ ἐνέτυχόν μοι | λέγοντες εἰς γεωργίας ἄγεσθαι⁵, |
 τούτους μὲν ἀπολύω(ι)· ἐὰν | δέ τις ἐξελεγχθῇ τὰ ὑπ' ἐμοῦ |
 15 ἅπαξ κεκριμένα ἢ προστα|χθέντα κεινήσας ἢ βουλευθεὶς | ἀμφί-
 βολα ποιῆσαι, κατὰ [π]ᾶν | ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς | κολα-
 σθήσεται. L ιδ' Τιβερίου | Κλαυδίου Καίσαρος⁶ Σεβαστοῦ, ||
 20 Φαρμουθὶ ι' ⁷.

Anno 52 p. Chr. n. amotus est. Cf. Tac. Ann. XII, 42: *nondum tamen summa moliri Agrippina audebat, ni praetoriarum cohortium cura exolverentur Lusius Geta et Rufrius Crispinus, quos Messalinæ memores et liberis eius devinctos credebatur. igitur distrahi cohortes ambitu duorum et si ab uno regerentur intentiorem fore disciplinam adseverante uxore, transfertur regimen cohortium ad Burrum Afranium, egregiae militaris famae, gnarum tamen, cuius sponte praeficeretur.* Qua ex narratione cum appareat, nullam fuisse causam cur princeps Lusio irasceretur, eum honorificentissima ratione praefectura praetorii exsolutum esse mandata Aegypti administratione non est mirandum. de R. 2 Cf. n. 663⁶. 3 Praefecti appellatio hic non magis additur quam n. 665, 14: Γναῖος Οὐ[εργί]λιος Καπίτων λέγει et n. 669, 3 Τιβερίου Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει. Plerumque sane praefectorum edicta, quae in papyris servata sunt, officii significationem habent, sed semper addito provinciae nomine. Cf. Fayûm towns and their papyri p. 124 n. XXI, 1. 2 Μάρκος Πετρώνιος Μαμερτίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Oxyrhynchos pap. I p. 72 n. XXXIV col. III, 1 Τίτος Φλάουιος Τιτιανὸς ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. II p. 163 n. CCXXXVII col. VIII, 21 Φλάουιος Σουλπίκιος Σίμιλις ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. ibid. v. 27. 28 Μάρκος Μέττιος Ροῦφος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. Berl. gr. Urk. I p. 283 n. 288, 1 . . . κλος ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. II p. 33 n. 372 I, 1 [Μᾶ]ρκος [Σεμπρώνιος Λ]ι[β]ερ[α]λ[ι]ς ἑπαρχος Αἰγύπτου λέγει. 4 Cf. n. 177⁹. 5 Vix fieri potest, quin de ipsis sacerdotibus per vim ad opus rusticum faciendum coactis hoc intellegatur. De simili violentia cf. n. 90, 17 προσέταξεν δὲ καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς τὴν ναυτεῖαν μὴ ποιεῖσθαι, ubi tamen non de ipsis sacerdotibus dici videri exposui not. 63. 6 Anno 53/4 p. Chr. n. 7 Pharmuthi, octavus fastorum Aegyptiorum mensis, in anno Alexandrino quem dicunt a die 27. m. Martii ad d. 25. m. Aprilis pertinebat. Huius igitur tituli dies est 5. m. Aprilis a. 54 p. Chr. n.

665 In pylone primo templi magni quod est in oppido *Girgeh* Oasis magnae. Partem *a* solam ed. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes tab. XXIII, 7. 8. *a b* Hoskins Visit to the great Oasis p. 304 sqq. 322 sqq. Totus titulus ex Hydii apographo editus est

Classical Journal XXIII p. 365 sqq. (Letronne Journal des Savants 1822 p. 674 sqq. et ap. Cailliaud Voyage à Méroé T. III p. 388 sqq. A. Edmonstone Journey to two of the Oases of upper Egypt, London 1822. Classical Journal XXXII p. 358. Rudorff Cn. Vergilii Capitonis edictum, Berol. 1834. J. Franz C. I. G. 4956). Bailie Fasc. inscr. III p. 340 (Franz C. I. G. III Addenda p. 4236. Epistulam v. 8—43 repetivit L. Lafoscade De epistulis imperatorum magistratumque Romanorum p. 54 n. 449).

I α Ποσιδώνιος στρατηγός¹ | τῆς πεμφθείσης μοι ὑπὸ τοῦ
κυρίου ἡγεμόνος | ἐπιστολῆς σὺν τῷ ὑποτεταγμένῳ προστά-
5 γ|ματι² τὰ ἀντίγραφα ὁμῶς³ ὑποτέταχα, ἵν' εἰδῶ[τες] αὐτὰ καὶ
[εὐπ]ειθῆτε⁴ καὶ μὴδὲν ὑπεναντίον τοῖς προσ[τεταγμένο]ις ποι-
ῇ[τε]⁵. ἐπὶ ἔτο[υς]⁶ ἐνάτου⁷ Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος |
[Σεβαστοῦ Γερμανι]κοῦ Αὐτοκράτορος, Μεχίρ ζ'⁸.

Litterarum formae non eadem sunt in exemplis editorum. De ΖΞΠΩ quidem inter omnes convenit, sed fluctuatur inter Ε et Ε, Θ et Θ, Ε et C, Υ et Υ. 1 Articulus ὁ addit Bailie, sed eum errorem esse cum aliis de causis probabile est, tum quia in titulo gemino n. 669, 1 non legitur. Multo probabilius est eiusdem hominis docti supplementum ex illo lapide petitum [Ὁδᾶσεως Θηβαϊδος], sed ne hoc quidem certum. Utique neque hic neque illic additum fuit verbum finitum, neque magis dativus homines indicans, quibuscum haec communicet strategus. 2 Hanc vocem Bailie integram habet, reliqui mutilatam. 3 Alloqui videtur Posidonius incolae nomi, quibus hic lapis loco sanctissimo et frequentissimo spectandus proponitur. Vs. 11 sane praeter metropolin nomi etiam in unaquaque regione (τόπων) eius rescriptum praefecti incidi iubetur, sed Posidonii litterae I v. 4—8 ad hoc unum exemplum referendae sunt. Cf. n. 669, 2. 4 ΑΤ / . . Κ . . . ΟΓΟΗΤΕ Caillaud. . . . ΑΤΑΚΑΙ . . ΟΙΘΗΤΕ Hyde. ΥΤΑΚ ΟΗΘΗΤΕ Hoskins. ΑΥΤΑΚΑΙ . . ΕΙΘΗΤΕ Bailie. Huius supplementum recepi; εὐπειθεῖν i. e. εὐπειθῆ εἶναι (ut εὐτυχεῖν i. e. εὐτυχῆ εἶναι et multa similia) recentiore aetate haud infrequens est. Quod Franzius scripsit ἵν' εἰδῶ[τες] αὐτὰ [προνο]ηθῆτε cum aliis de causis teneri nequit, tum quia ΚΑΙ illud, quod ex quattuor exemplis duo integrum exhibent, reliqua duo certe litteram initialem, ab illo plane negligitur. 5 ΕΠΙΗ.Ο . . Hyde. Reliqui haec omittunt praeter Baillium. Deinde ΛΕΝΑΤΟΥ apographa reliqua; Baillius hunc versum sic exhibet: ΙΕΠΟΙΗ . . °ΕΠΙΕΤΟ . . ΕΝΑΤΟΥ. Supplementa eius recepi, ac certe de ποιῇ[τε] non videtur dubitandum propter praesens [εὐπ]ειθῆτε v. 5. 6 Supplevit Bailie; formula ἐπὶ ἔτους sane insolentior, sed Franzii ποιῇ[σητ]ε· Λ ἐνάτου non videtur ferri posse. Cf. not. 5. 7 Claudii annus nonus est 48/9 p. Chr. n. 8 ΜΕΧΕΙΡ Ζ Hoskins, ΜΧΕΙΙ Ζ Cailliaud, ΜΕΧΕΙΟ·Ξ Hyde, ΜΕΧΕΙΡ Θ Bailie. Numerum septenarium trium testium consensu firmatum retinui. Mechir, sextus anni Aegyptiaci mensis,

- II Γν[αῖος] Οὐεργίλιος Κ]απίτων⁹ Ποσειδωνίωι, στρα-
τηγῶι Ὀάσε[ως | Θηβαίδος, χαίρειν· δ' ἐπὶ¹⁰] τῆς πό-
10 λεως¹¹ [πρ]οέθηκα¹² διάταγμα, || [τούτου ἀντίγραφον] ἔπεμψά¹³
σ[οι]. βούλομαι οὖν [σ]ε ἐν | [τάχει ἔν] τε τῇ μητροπόλει τοῦ
νομοῦ καὶ καθ' ἑ[κ]αστον τόπον¹⁴ αὐτὸ προθεῖναι σαφέσι καὶ
εὐσήμεσι | [γράμμασιν], ἵνα [παν]τὶ [ἐκ]δηλα γένηται τὰ ὑπ'
ἐμοῦ [σταθέντα]¹⁵.
- 15 III Γναῖος Οὐ[εργί]λιος Καπίτων λέγει¹⁶· || καὶ πάλαι μὲν
ἤκουόν τινας δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογισ[θε]ί[σ]ας¹⁷ ὑπὸ τῶν
πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀπο|χρωμένων γείνε-

in ea fastorum forma quae tum usitata erat a die 26. m. Ianuarii ad d. 24. m. Februarii pertinebat. Haec igitur scripta sunt die 4. m. Februarii a. 49 p. Chr. n. 9 Litterae initiales praenominis in Bailii exemplo conservatae sunt. De Cn. Vergilio Capitone cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 404 n. 276. Praefecturam Aegypti iam superiore anno 47/8 a. Chr. n. eum gessisse testatur titulus C. I. L. III, 6024. Bis commemoratur apud Tacitum in rebus anni 69 p. Chr. Cf. Hist. III, 77: *interim ad L. Vitellium servus Vergilii Capitonis perfugit pollicitusque, si praesidium acciperet, vacuam arcem* (Tarracinae) *traditurum*. IV, 3: *solacio fuit servus Vergilii Capitonis, quem proditorem Tarracinenis diximus, patibulo adfixus in isdem anulis, quos acceptos a Vitellio gestabat*. Nam iure H. Dessau in Prosopographia negavit recte se habere Puteolani emendationem *Verginius*, quia utrobique *Vergilius* in codice Mediceo esset neque ulla causa mutandi. 40 Supplevit Franz. 41 Praefectus ipse Alexandriae publici iuris fecit edictum; deinde idem ad strategos nomorum transmisit, ut in suo quisque nomo proponendum curaret. Vides hic quoque illam apparere πόλεως (Alexandriae) et χώρας (Aegypti) distinctionem, de qua dixi n. 654³. 42 ΙΙΟΕΘΗΜ Cailliaud, ΘΙΟ.ΘΗΚΑ Hyde, ΥΠΕΘΗΚΑ Hoskins, [ΕΞ]ΕΘΗΚΑ Bailie. Recte Franzius in Cailliaudii et Hydii exemplis agnovit praepositionem. Nam Hoskinsii quidem ὑπέθηκα sententiae accommodatum non est, Bailius praepositionem ἐξ coniecturae deberi ipse significat. Reliquis in rebus Hoskinsii exemplum, hoc quidem loco plenissimum et accuratissimum, expressi. 43 ΕΠΕΜ legit Bailie, ΠΕΜΨΑΣ Hoskins, apud reliquos hic locus tam foede corruptus, ut nihil certi agnoscat. 44 Unusquisque nomus dividitur in plures τόπους, ex quibus rursus in unoquoque plures sunt vici (χωμαί). Cf. quae de horum scribis adnotata sunt not. 32. 45 Hic Bailii lectionem et supplementa secutus sum, quibuscum in universum non male concinunt ea quae ex antiquiorum exemplorum corruptelis Franzii sagacitate restituta sunt. 46 Cf. n. 664³. 47 ΠΑΡΑΛΟΓΙC Bailie. ΠΑΡΑΛΟΓΙ Hoskins. ΠΡΑΛΟΓΗ Cailliaud. ΓΑΡΑΔΟΓΗ Hyde. Franzius, qui initio παραλογη[θε]ί[σ]ας restituerat, in addendis Bailii exemplum secutus est, sine dubio recte; nam παραλογίζεσθαι de fraudulenta computatione usitatum est, παραλογεῖν quod sciam inauditum.

σθαι, καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ τῶν Λιβύων μάλιστα | ἔγνων ὑποθέσει¹⁸,
 ὅτι ἀναλίσκεται τινα ἀρπαζόντων ἀδεῶς τῶν ἐπὶ ταῖς χρεαίαις¹⁹
 20 ὡς ὑποκείμενα εἰς δαπάνας || καὶ ξένια (ἐ)αυτῶν²⁰ τὰ μῆτε ὄντα
 μῆτε ὀφείλοντα εἶναι, | ὁμοίως δὲ καὶ ἀνγαρειῶν²¹ ὀνόματι. διὸ
 κελεύω(ι) τοὺς | διοδεύοντας διὰ τῶν νομῶν στρατιώτας²² καὶ
 ἱππεῖς καὶ | στάτορας²³ καὶ ἑκατοντάρχας καὶ χειλιάρχους καὶ
 τοὺς (λο)ιποὺς²⁴ ὅπαντας μὴδὲν λαμβάνειν μὴδὲ ἀνγαρεύειν εἰ
 25 μὴ || τινες ἐμὰ διπλώματα²⁵ ἔχουσιν· καὶ τούτους δὲ στέγῃ

18 Recte Franzius hinc collegit, Libyū potissimum petitionem in causa fuisse, cur Vergilius Capito hoc edictum proponeret. Vocis ὑπόθεσις usus de querellis incolarum aut accusationibus extra Aegyptum nullum memini exemplum, sed fere eadem vi usurpatam habes infra n. 669, 41 ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν ὡς ἐτέρῳ συνηγορῶν εἰσαγγῇ ὑπόθεσιν. 42 ἐὰν δὲ ἰδίῳ ὀνόματι κατενεγχῶν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ ἀποδείξει, μηκέτι ἔξεῖναι αὐτῷ κατηγορεῖν. 62 περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποθέσεων κτλ. Fatendum sane est, hic melius ἐκ τῆς τῶν Λιβύων ὑποθέσεως dicturum fuisse qui haec scripsisset. 19 Qui negotia publica gerunt, ei praecipue, quorum genera v. 22. 23 singillatim enumerantur. Letronne. 20 Franzius ξενίας αὐτῶν. Ac sane omnia apographa σῖγμα exhibent (ΞΝΙΑΔ Cailliaud, ΕΘΝΙΑΕ Hyde, ΧΕΝΙΑΣ Hoskins), sed tamen nulla ex parte dubium est quin verum viderit Wilcken Gr. Ostraka I p. 390, qui ξένια (ἐ)αυτῶν emendavit cum moneret ξένια, quae magistratibus et militibus per regionem aliquam iter facientibus praebenda essent, iam Ptolemaeorum aetate identidem comparere in papyris. Eum morem vero in Aegypto ne Romanorum quidem aetate extinctum esse eo minus mirum est, quia etiam aliarum provinciarum incolas de eo conqueri videmus. Cf. Syll.² 418, 32 sqq. ἐπέρχονται εἰς τὴν ἡμετέραν κώμην καὶ ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ξενίας αὐτοῖς παρέχειν. Quo loco sane probatur, etiam ξένια hac vi aliquando dictum esse. Nam quominus illic ut hic ξένια [ἐ]αυτοῖς emendemus, obstant alii eiusdem tituli loci, v. 42 παρέχειν αὐτοῖς τὰς ξενίας καὶ τὰ ἐπιτήδεια. v. 62 οὔτε ξενίας [αἰτή]ματι οὔτε παροχῆς ἐπιτηδείων. Sed cave illius tituli ope defendere coneris Franzii lectionem. Etenim alius alibi fuit sermonis usus, et in Aegypto quidem ξένια dici consuesse videmus ex papyris. 21 De hoc iumenta ad cursus publici vehicula praebendi onere cf. Syll.² 932¹⁶. 22 Similiter de militum exactionibus arbitrariis atque illicitis conqueruntur Scaptopareni provinciae Thraciae Syll.² 418, 37 sqq., Aragueni in Asia habitantes supra n. 519, 18 sqq., Phaenesii Trachonitidis n. 609, 8 sqq. Etiam n. 139, 8. 9 post magistratus praefectosque, qui sacerdotes Philarum exactionibus premant, αἱ ἀκολουθοῦσαι δυνάμεις καὶ ἡ λοιπὴ ὑπηρεσία culpantur. 23 Cf. n. 577⁴. 24 Sic Franz, quem sequendum existimavi, quia v. 24 init. omnia apographa de ΠΟΥC consentiunt, cum v. 23 extr. ΑΑΙ exhibeant Cailliaud, ΑΔΙ Hyde, Α Bailie, Hoskins vero post ΤΟΥΣ nihil amplius habeat. Cogitaveris etiam de ἀλλ(λ)ους. Utique ἀ[νθρῶ]πους, quod Bailie supplevit, non recte se habet. 25 Cf. Plin. epist. X, 121, 1. 2 usque in hoc tempus, domine (Traianus imp.), neque

μόνον δέ|χεσθαι²⁶ τοὺς διερχομένους, ὑποκείμενόν²⁷ τε μηδένα
 μηδὲν πράτ|τειν ἔξω τῶν ὑπὸ Μαξίμου²⁸ σταθέντων²⁹. ἐάν³⁰ δέ
 τις δῶι ἢ ὥς δε|δομένον λογίσγεται καὶ εἰσπράξῃ δημοσίᾳ, τοῦ-
 τον τὸ δεκαπλοῦν | ἐγὼ<ι> ἐκπράξω<ι> οὗ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν
 30 νομόν, καὶ τῶι μηνύσαντι || τὸ τετραπλάσιον μέρος δώσω<ι> ἐκ
 τῆς τοῦ κατακριθέντος οὐσίας. | οἱ μὲν οὖν β]ασιλικοὶ γραμ-
 ματεῖς³¹ καὶ κωμογραμματεῖς καὶ τοπογραμ|[ματ]εῖς³² κατὰ

cuiquam diplomata commodari neque in rem ullam nisi tuam misi. quam perpetuam servationem meam quaedam necessitas rupit. uxori enim meae audita morte avi volenti ad amitam suam excurrere usum eorum negare durum putavi. Traianus apud eundem 122: *si expectasses, donec me consuleres, an iter uxoris tuae diplomatibus, quae officio tuo dedi, adiuvandum esset.* Hic de eodem genere diplomatum dici atque in titulo vidit Rudorffius. Etiam apud Tacitum Hist. II, 54. 65 diplomatum ab imperatore datorum mentio fit. Qua cum re bene convenit quod etiam praefectus Aegypti, qui vice principis erat, eiusmodi litteras dare consueverat, quas qui accepisset non modo tutela praesidis uteretur, sed etiam certa itineris adiumenta ab incolis terrae exigere ei liceret. Cf. Wünsch ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie V, 1 p. 1159. 26 Similem restrictionem habes n. 527, 5. Alibi praescribitur, ut ne domo quidem recipere quemquam cogantur. Cf. n. 609, 21 sqq. Syll.² 415, 6 sqq. 27 Tecto quidem recipere debebunt milites aliosve id genus homines iter facientes, neque vero quamlibet rem corpoream, veluti cibum, pecuniam, dona cuiusvis generis eis praebere. Plane geminum vocis ὑποκείμενα de rebus corporeis usurpatae exemplum sane me non novisse fateor; sed facile haec notio oriri poterat ex illo usu vocis iam Aristoteli familiari, quo significat rem, cui inhaereant παῖδες. Cf. H. Bonitz Ind. Arist. p. 798 b, 20 sqq. 28 Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 323 n. 73. Pleno nomine M. Magius Maximus, ut apparet ex titulo Aeliani C. I. L. IX, 1125, ex quo emendatus est Philonis locus adv. Flaccum c. 10, ubi traditur Μάγνος Μάξιμος. Quo ex loco apparet eum bis praefectum Aegypti fuisse Augusti principatu. Cf. etiam Plin. Nat. hist. XXXVI, 69: *inde (ex Arsinoeo Alexandriae) eum (obeliscum) navalibus incommodum Maximus quidam praefectus Aegypti transtulit in forum, reciso cacumine, dum voluit fastigium addere auratum, quod postea omisit.* 29 Iusserat igitur Maximus nonnulla minoris momenti praebere, quibus ad usum habitationis opus esset. Similiter n. 527, 5 magistratibus municipalibus (παράφλαξι), si vicos (κώμας) in agro civitatis sitos visitent, praeter domicilium (μονήν) nihil nisi ξύλα καὶ ἄχυρα dandum esse constituitur. 30 ΘΑΝ Cailliaud. OAN Hyde. AN Hoskins. Quod Franzius reposuerat EAN Bailii exemplo confirmatum est. 31 In unoquoque nomo proximum post strategum locum tenebat scriba regius, cui tota administratio reddituum et expensarum mandata erat. 32 Cum νομός in τόπους, τόπος rursus in κώμας divisus fuerit, apparet hic rectius βασιλικούς γραμματεῖς, τοπογραμματεῖς, κωμογραμματεῖς hoc ordine enumerandos fuisse. Ac sic legitur n. 666, 14. 15 τοπογραμματεῖσι

νομόν πάντα ὅσα δαπάνᾱται ἐκ τοῦ νομοῦ, εἴ τινα | πέπρακται³³
 παραλόγως ἢ ἄλλο τι ἀναγραφ[έσ]θωσαν καὶ ἐ[ν] ἡμέραις |
 ἐξήκοντα ἐπιδότωσαν³⁴, οἱ δ' ἐ[ν] τὸς Θηβαίδος διὰ τετραμήνου,
³⁵ [εἰς τὰ]³⁵ || λογιστήρια³⁶ καὶ πρὸς Βασιλίδην τὸν Καίσα-
 ρος ἀπελεύθερον τὰ ἐξ ἐκάσ[του] λογιστηρίου, καὶ τοὺς ἐκλογι-
 στάς³⁷ πεμπέτωσαν, ἵν' ἐάν τι παρὰ³⁸ τὸ δ[ικαιον] λελογευμένον
 ᾧ ἢ πεπραγμένον ᾧ, τοῦτο διορθώσονται³⁹. ὁμοίως | δ[ε] βούλομαι
 δηλοῦσθαι ----- |
 σ[εῖ]τος⁴⁰ ἢ ἀργύριον δι-----

καὶ καμμογραμματοῦσι. Cf. U. Wilcken Aktenstücke aus der Kgl. Bank p. 34. J. G. Droysen Kl. Schriften II p. 382 cum Wilckeni additamentis p. 438. J. C. Naber Archiv für Papyrusforschung I p. 322 not. 3. Ex papyro quem ediderunt Grenfell et Hunt Archiv für Papyrusforschung I p. 63: ἐν Παθῶρει ἐφ' Ἡλιοδώρου ἀγορανόμου τῆς ἄνω τοπαρχίας τοῦ Παθῶριτου luculentissime apparet τόπον (τοπαρχίαν) proximam nomī divisionem fuisse. Accuratiores de toparchiarum institutione v. ap. Wilcken Gr. Ostraka I p. 428. Tenendum tamen, non ubique vocem τόπος in titulis Aegyptiis hanc vim definitam et sollemnem habere. Cf. n. 85⁴. ³³ ΠΟΕΠΡΑΚΤΑΙ Cailliaud. . ΠΩΠΡΑΚΤΑΙ Hyde. ΠΕΠΡΑΚΤΑΙ Hoskins. ΑΠΟΠΕΠΡΑΚΤΑΙ Bailie. Cuius lectio non caret suspitione interpolationis ex Cailliaudii errore natae, praesertim cum ἀποπράσσειν in eiusmodi litteris Aegyptiis nusquam legatur et omnino vox rarissima infimae aetatis esse videatur. Ne Franzii (εἰσ)έπρακται quidem mihi placet, sed praeferendum videtur simplex, quod ab Hoskinsio totidem litteris lectum est itemque Hydii et Cailliaudii lectionibus confirmatur. Adde quod compositum praeterea in hoc titulo semel (εἰσ)πράξη v. 28), simplex ter (πράττειν v. 26. 27. ἔπραξεν v. 29. ἐάν τι λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ἢ v. 37) occurrit. ³⁴ Cf. n. 315¹⁸. ³⁵ Hoskinsii exemplum post τετραμήνου exhibet ΘΕΟΙΕΝ, reliqua apographa haec adeo corrupta habent, ut nihil inde elici possit. Supplementum quidem incertissimum, sed sententiarum conexum luculentissime expedivit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 504, qui perspexit hic quoque de illicitis militum exactionibus dici. Has a scribis nomorum, toparchiarum, vicorum diligenter conscribendas et in universum quidem sexagesimo quoque die, in Thebaide vero quarto quoque mense in logisteria deferendas atque inde ad Basilidem Caesaris libertum eclogistasque mittendas esse, ut ab eis examinarentur ac deinde praefecti iussu sarcirentur. ³⁸ Haec lectio, manifesto vera illa quidem, ex Bailii demum apographo innotuit. ³⁹ Editores διορθώσ[ω]μαι emendant, sed nescio an ἵνα c. ind. fut. scriptori potius tituli quam quadratario imputandum sit. Cf. Syll.² 418, 88 sqq. ἵνα — τοὺς τε ἱεροὺς φόρους καὶ τὰ λοιπὰ τελέσματα φέρειν δυνήσόμεθα, ubi de coniunctivo aoristi reponendo cogitare vetat flexio diversa. ⁴⁰ Sic Bailie; ΠΡΟΣ Hoskins, ΠΟΕ (ex ΙΤΟΕ) reliqui. Quam saepe in administratione Aegypti σῖτος et ἀργύριον, σιτικά καὶ ἀργυρικά coniunctim commemorantur, notum est. Cf. n. 90³⁹.

40 -----||μησιν σκεπαστικοῦ⁴¹ -----
----- | πρῶτον ἀκούσας ε-----
----- | παρὰ τὴν τοῦ κυρίου -----
----- | ἐτόλμησαν τῆς σκέ-
[ψεως⁴² -----]||πῆς
τι λαμβανει⁴³ -----
45 πολ]||λάκις παρὰ τε⁴⁴ -----
-----|σαντος γνῶ[μην⁴⁵ -----
----- π||ρογραφῇ⁴⁶ ----- | στρατηγῶι γ[-----
----- ἐ]||ξήκοντα εἰς⁴⁷ -----
50 -----||ρου πρὸς τ[----- ἀναγραφῆς]||σθωσαν⁴⁸ [---
----- πέμ]πειν πᾶσι-----
----- | καὶ τὰ ἄ[λλα -----] |
καὶ τοῖς στρα[τηγοῖς⁴⁹ -----
55 --- ἀνε]||πηρεάστου⁵⁰ -----
-----] | ἔδῃ προλέγω -----
-----|των, εἰ καὶ -----|ιν οἱ τότε
ἀκούσαν[τες⁵¹ ----- ἀναγρα]||φῆ-
60 σθωσαν τὰ⁵² [------ ἐδ]||εσμάτων⁵³
----- | πολιτῶν⁵⁴ -----

41 init. ΜΗΕΙΝ Bailie, ΜΗΝ priores. 42 Post ἐτόλμησαν Bailie ΤΗΕΚΕ, priores ΗΚΕ. 43 ΛΑΜΒΑΝΟ antiquiores, ΛΑΜΒΑΝΕ Bailie. 44 fin. ΤΕ Bailie. ΤΙ reliqui. 45 fin. ΓΝΩ Bailie. ΓΩ priores. 46 Littera finalis accessit ex Bailii exemplo. 47 Praepositionem unus Bailie habet. Manifesto huius loci argumentum simile erat eorum quae v. 33. 34 scripta sunt. 48 Supplevi ex v. 33, quia hic manifesto in simillimo argumento versamur (cf. not. 47). 49 ΚΑΙΤΟΥΣΤ Hoskins. ΚΑΙΤΟΙΥΤΗΔ Hyde. Rectius sine dubio legit Bailie, quem sequor. 50 Hic consentiunt apographa, nisi quod extremae litterae apud antiquiores ΟΥ sunt, quarum loco Ω habet Bailie. Franzius cum [ἀνε]πηρεάστου[ς] supplevisset, in addendis genetivum praetulit, sed eodem iure adverbium reposueris. Utique memorabile est, in eiusmodi querellis de vi et avaritia militum aliorumque hominum vocis ἐπήρεια, ἐπηρεάζειν et quae inde descendant usum satis frequentem esse. Cf. Syll.² 448, 14 sqq. οἰκοῦμεν καὶ κεκτῆμεθα ἐν τῇ προγεγραμμένῃ κώμῃ οὕση εὐεπ[η]ρ[ε]άστῃ διὰ τὸ ἔχειν ὑδάτων θερμῶν χρῆσιν καὶ κεῖσθαι μέσον δύο στρατοπέδων et infra n. 669, 6 καὶ τῶν γεωργοῦντων τὴν χώραν μεμφομένων τὰς ἐγγιστα γενομένης ἐπηρείας. 51 Sic Bailie; corruptas antiquiorum lectiones enotare non attinet. 52 Sic Bailie. ΦΕΕΟΑΗ. Α Hyde. ΦΕΣΘΑΙ Hoskins. 53 ΕΛΑΓΩ Hyde. ΕΛΑΣΣΩ Hoskins. Quod dedi, Bailie habet; supplevit Franz dubitanter. 54 Tres primas litteras solus Bailie habet.

-----|σύν μοι μετα⁵⁵ |-----
 -----γράμμα]]τα⁵⁶ ἔγραψα πρὸς τοὺς εἰ⁵⁷-----
 ἐν τῇ μ]]ητροπόλει τοῦ ἔλου νομοῦ ἧ⁵⁸-----||
 65 *c* αια . . εδαστης, ἔν' ἐξῆι τῷ βουλομέν[ωι ----- ἐλέγγειν⁵⁹
 ----- | τ]οὺς ψευσαμένους. κελεύω δὲ -----
 -----|-----⁶⁰ τὰς τῶν νομῶι τῶν [-----
 -----|----- ἐδ]ήλωσαν⁶¹. ἀναγκ[αίω]ς [οὔν]
 κε[λεύω⁶² -----|-----]μω (προ)σπέμπειν⁶³
 70 μο(ι) τι καὶ -----|| ἐστασία-
 σαν⁶⁴ καὶ τῆς [----δι]]δόναι εἰς διαλογισμὸν⁶⁵ -----
 -----|---- αὐτῶν εἶναι φανερόν -----
 -----| ἐν τῷ λογιστηρίωι⁶⁶ ----- |
 τὰ ἐν ἰδίωι λόγωι⁶⁷ ----- ||
 75 ἔθους προστε[ταγμεν⁶⁸ -----
 ----] | Καί(σ)αρ(ο)ς Σε(β)[αστοῦ⁶⁹ | Χ](ο)[ι]ά(χ) (ι)α' ⁷⁰.

55 Hic quoque duae primae litterae non leguntur nisi apud Baillium.
 56 Supplevi. 57 Sic hunc versum in antiquioribus exemplis magnopere corruptum exhibet Bailie. 58 Adiectivum ἔλου accessit ex Bailii exemplo, qui etiam alia nonnulla emendatiora exhibet quam priores. 59 Supplevi. Aut hunc aut alium eiusdem fere notionis infinitivum fuisse manifestum est.
 60 Ante ΤΑC Bailie ΠΡ--Β--, Hyde ΠΕ..ΒΙ; reliqui particulam *c* non habent. Franzius emendavit πε[ρ], neutiquam probabiliter. 64 Sic Bailie, ΩΗΛΟCΩΝ Hyde. 62 Supplevit Franz. Cf. n. 669, 8 προέγραψα ἀναγκαίως περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητουμένων. 44 ἀναγκαίως κελεύω. 63 ... ΜΩΙΦΟΥ CΠΕΜΠΕΙΝ·ΜΟ·ΤΙΚΑΙ Hyde. ΜΩΙ..CΠΕΜΠΕΙΝ·Μ·CΚΑΙ Bailie. Franzii restitutio, quam secutus cum, neutiquam certa videtur. 64 Hoc agnovit Bailie. Ο·ΛCΙΑCΔΗΝΚΑΙ·ΗC Hyde. 65 Sic Bailie. ΔΟΝΑΙΙΝCΙCΔΙΑ..ΓΕ Hyde. 66 Sic Bailie. ΗΜΑΔΟΓΟΥΟΕΙΗΙΩ Hyde. 67 Sic Bailie. Τ..ΝΔΙΩΙΔΟ Hyde. De re cf. n. 669⁷⁴. 68 ΠΡΟCΕ Hyde. ΠΡΟCΤΕ Bailie. Supplevit Franz. 69 ΚΑΙΟΑΡΕCCEP Hyde. ΚΑΙΘΑΡΕΥΤΕP. Καί-[σ]αρ[ο]ς Σε[βαστοῦ] emendavit Rudorff, quem sequitur Franz. Cum inter CEP et TEP fluctuent apographa, coniecero [Γ]ερ[μανικοῦ] potius fuisse. Sed id sane ex sollenni nominum ordine post Σεβαστοῦ locum habebat.
 70 Ω·ΑΧ·ΤΑ.... Hyde. ΑΛ--ΤΑ Bailie. Emendavit Rudorff, qui si verum vidit, id quod nequaquam certum est, die 7. m. Decembris a. 48 p. Chr. hoc edictum propositum est Alexandriae, quinquaginta quattuor diebus antequam in Oasi Thebaide a Posidonio stratego lapidi incideretur (not. 8).

666 Lapis inventus iuxta androsphingem qui est ante pyramida Chephrenis, delatus in museum Britannicum. Ed. Quarterly Review XIX 1819 p. 413 n. 38. Ex Leakii apographo Letronne

Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 388 sqq. Ex his et Odofredi Mülleri schedis J. Franz C. I. G. 4699. Accuratus et plenius Mus. Brit. Egyptian antiquities II p. 377 sqq. Inde Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte II p. 466 n. DXXXVII, tab. XXXIX, 4 (inde J. Franz C. I. G. III Add. p. 1187).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἐπεὶ [Νέρων] Κλαύδιος Καῖσαρ Σεβαστὸς | Γερμανικὸς αὐτοκράτωρ¹, ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς | οἰκουμένης²,
5 σὺν ἅπασιν οἷς εὐεργέτησεν ἀγαθοῖς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἐναργε-
στάτην πρόνοιαν ποιησάμενος ἔπεμψεν ἡμεῖν Τιβερίον Κλαύδιον
Βάλβιλλον³ ἡγεμόνα, διὰ δὲ τὰς τούτου χάριτας καὶ εὐεργεσίας

Litterae AZΘΞΠCΩ. 4 Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus (a. 54—68 p. Chr. n.). Praenomen hic, ut in plerisque eius monumentis epigraphicis, consulto deletum. Aliquo ex primis eius principatus annis haec incisa sunt. Cf. not. 3. 2 In Alexandrinorum nummis Neroni appellatio σωτήρ τῆς οἰκουμένης tribuitur (Letronne Recueil I p. 91), in decreto Achaeorum Syll.² 376, 24 ὁ παντὸς τοῦ κόσμου κύριος Νέρων est. Hic idem esse existimatur cum illo genio (Ἀγαθὸς δαίμων), cuius frequens erat cultus in Aegypto (cf. n. 672⁵), ut alibi cum antiquis Graecorum numinibus, veluti Iove (Ζεὺς Ἐλευθέριος Syll.² 376, 44. 49. 52. Mionnet Suppl. VII p. 377 n. 278, cf. n. 457¹) et Sole (νέος Ἥλιος Syll.² 376, 34). Quamquam similia nonnumquam in Augusto (cf. n. 457), frequentius in Gaio Caesare (Syll.² 365, 3 ὁ νέος Ἥλιος Γάιος Καῖσαρ Σεβαστὸς Γερμανικὸς) occurrunt, tamen hoc nomine Neronis principatu adulationem omnium priorum imperatorum tempora longe superasse et illius ingenio conveniens est et titulorum testimonio confirmatur. 3 Cf. E. Klebs Prosopographia imp. Rom. I p. 360 n. 662. Plenum nomen hic modo legitur, plerumque nudo cognomine indicari solet ut in titulo libertae Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1323, 1. 2 Ἀγλαῖς Κλαυδία ἀπελευθέρη Βαλβίλ[λ]ου. Praefectura Aegypti nactus est anno 55 p. Chr. n. Cf. Tac. Ann. XIII, 22: *praefectura annonae Faenio Rufo, cura ludorum, qui a Caesare parabantur, Arruntio Stellae, Aegyptus Claudio* (C. codex, Ti. emendaverat Labus, sed nescio an probabilis sit, nomen gentile a librario contra morem per compendium scriptum, quam praenomina confusa esse) *Balbillo permittuntur*. Plinius Nat. hist. XIX, 3: *herbam esse quae admoveat Aegyptum Italiae in tantum, ut Galerius a freto Siciliae Alexandriam septimo die pervenerit, Balbillus sexto, ambo praefecti*. Eiusdem praefecturae etiam in edicto Ti. Iulii Alexandri n. 669, 28 mentio fit. Eum de provincia quam administravisset librum scripsisse et omnino virtute et doctrina insignem fuisse discimus ex Senecae Quaest. nat. IV, 2, 12: *Balbillus, vir optimus profectusque in omni litterarum genere rarissimi*. Quem Balbilla mulier nobilissima, quae cum Sabina Hadriani uxore Aegyptum adiit (n. 684¹) in carmine C. I. G. 4730, 40. 11 laudibus extollit inter suos maiores Balbillum, hunc ipsum praefectum esse Franzii coniectura est certe admodum probabilis.

πλημύρουσα πᾶσιν ἀγαθοῖς⁴ ἢ | Αἴγυπτος, τὰς τοῦ Νεῖλου δωρεὰς
 10 ἐπαυξομένης⁵ κατ' ἔτος θεωροῦσα, νῦν μᾶλλον ἀπέλαυσε τῆς δι-
 καίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ⁶, ἔδοξε | τοῖς ἀπὸ κόμης Βουσείρεως⁷
 τοῦ Λητοπολεῖτου⁸ παροικοῦσι ταῖς πυραμίσι⁹ καὶ τοῖς ἐν αὐτῷ¹⁰

⁴ ΓΙΑCINATAΘOIC Letronnii tabula, cum in antiquioribus exemplis recte ΠΑCINΑΓΑΘOIC sit. Plerumque vice versa illud apographum plenius et accuratius est, ita ut priorum errores et corruptelas non ubique enotandas existimaverim.

⁵ Sic recte Leake, Müller; ΑΠΑΥΞΟΜΕ|ΝΑΣ Letronnii tabula, quod verbum si omnino Graecum est, non potest non contrariam vim habere eius quae hic desideratur.

⁶ Quo pacto haec felicitas a Balbilli praefecti administratione repetatur, non plane perspicuum est, nisi forte id intellegitur, illum onera et vectigalia non nimis intendendo et iuste atque aequabiliter distribuendo cavissee ne fructu quem dei beneficio nacti essent fraudarentur incolae. Cf. n. 669, 55 sqq. Ceterum δικαία ἀνάβασις solenne vocabulum esse de hac re observavit Letronne allato Plut. de Is. et Osir. 43 p. 368 B ἡ δὲ μέση (ἀνάβασις) περὶ Μέμφιν, ἔταν ἡ δικαία, δεκα-τεσσάρων πήχεων πρὸς τὴν πανσέληνον et Plinio Nat. hist. V, 58: *ivustum incrementum est cubitorum sedecim*.

⁷ Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 1074 n. 2. Hic vicus probe distinguendus est a compluribus oppidis cognominibus Aegypti inferioris et superioris; situs erat meridiem et occidentem versus a sphinge, iuxta quem hic titulus inventus est. Ipsius pagi mentionem facit Plinius Nat. hist. XXXVI, 76: *reliquae tres (pyramides) — sitae sunt in parte Africae monte saeco sterili quae inter Memphim oppidum et quod appellari diximus Delta —, vico adposito quem vocant Busirin; in eo sunt adsueti scandere illas*.

⁸ Nomen, quod iam ex antiquioribus exemplis certa ratione restitutum erat, integrum legitur in Letronnii tabula. Cf. Strabo XVII, 1, 30 n. 806 ἐν δὲ τῇ Λιβύῃ (i. e. in occidentali Nili ripa supra Delta) Κερχέσουρα πόλις —· ὁ δὲ νομὸς Λητοπολίτης οὗτος. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 18 p. 704, 3 Λητοπολίτης νομὸς καὶ μητρόπολις Λητοῦς πόλις μεσόγειος, sub titulo ἀπὸ μὲν δύσεως τοῦ Μεγάλου ποταμοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀρχομένης tertio loco post Ἀλεξανδρέων χώρας νομόν et Ἀνδροπολίτην. Caput nomi situm erat viginti miliaris a Memphi septentrionem versus in sinistra Nili ripa.

⁹ Maximas illas et nobilissimas Cheopis, Chephrenis, Mycerini pyramidas quae a vico *Gizeh* denominari solent intellegi cum ex Plinii descriptione tum ex loco ubi lapis inventus est apparet. Quare fieri non potest, ut Busiris vicus (not. 7) idem sit cum hodierno *Abusir* sito horarum duarum spatio ab illis meridiem versus, prope quem sane aliae nonnullae pyramides sunt. Nomen vici recentis sane ab illo antiquo repetitum videtur, qua ex re collegeris incolas aliquando domicilium hinc illuc transtulisse.

¹⁰ Integram vocem exhibet Letronnii tabula, cum antea ab editoribus αὐτ[ῇ] suppletum sit. Quod verum non esse neque ad vicum Busirin, sed ad nomen Letopoliten spectare pronomen inde apparet, quod in uno vico (κόμῃ) plures κωμογραμματεῖς atque adeo plures τοπογραμματεῖς esse non potuerunt.

15 καταγεινομένοις¹¹ τοπογραμματαῦσι καὶ κωμμογραμματαῦσι¹² ψη-
φίσασθαι καὶ ἀναθεῖναι¹³ | στήλῃν λιθίνην παρὰ [τῷ μεγίστῳ
θε]ῶ[ι¹⁴ Ἡλ]ίῳ Ἀρμάχει¹⁵, ἐκ τῶν ἐνκεχαρά[γ]μένων¹⁶ ἀγα-
θῶν¹⁷ [δηλοῦσα]ν¹⁸ τὴν πρὸς αὐτοῦ¹⁹ εὐεργεσίαν, | ἐξ ὧν ἐπι-
20 στήσονται καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς ἑλὴν τῇ[ν] || Αἴγυπτον καλοκὰ-
[γαθίαν πάντες· ἀρμό]ζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας
ἐνεστηλεῖ(τ)ωμένας²⁰ τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν αἰῶνι μνημο|νεύεσθαι

11 ΜΕΝΟΙCΙ Letronnii tabula, quae forma Ionica in hoc titulo profecto nullum habet locum. 12 Cf. n. 665³². 13 Post ΘΕΙΝΑΙ Letronnius in tabula, qui priorem huius versus partem multo plenius et accuratius exhibet quam priores, litteram Ω habet. Cum neque in fine huius versus neque initio proximi quicquam interciderit, quid hac littera faciendum sit non assequor.

14 Quae Letronnius in tabula exhibet ΕΤΗΛΗΝΑΙΟΙ ΝΗΝΠΑΡΑ... ΠΑ... ΩΚ... ΑΡ|, eis nequitquam accommodata sunt ipsius supplementa, quae tamen retinui quia nihil melius succurrebat. 15 Cf. W. Drexler ap. Roscher Lexikon der gr. und röm. Mythologie I, 2 p. 1828. Aegyptiaca nominis forma est *Har-em-χu*; in titulis indigenarum sermone conceptis haud raro nomini Dei Solis qui Thebis colebatur (*Amon-ra*) hoc cognomen adiungitur. Sphingem, iuxta quem hic lapis inventus est, H. Brugsch huius dei imaginem esse coniecit. (Rel. und Myth. der Aegypter p. 264 sq.). Dedicationem metricam Graece scriptam habes C. I. G. 4964 (Kaibel Epigr. Gr. 1049), 11. 12: παννυχίοις δ' ὕμνοῦμεν ὅ[π]ρ' εὐφροσύναις τὸν ἄνακτα | Ἄ]ρμα-
χην, στεφάνοις κρᾶτα [πυκαζόμενοι]. 16 ΕΝΚΕΧΑΡΑ... ΕΝ... Leake, EI... ΚΕΧΑΡ... Quarterly Review, Ε. ΚΕΧΑΙ... Ν... Müller, ΕΝΚΕΧΑΡΙΕ ΜΕΝΩΝ Letronnii tabula. Neque tamen recte fecisse videtur vir doctissimus cum ἐνκεχαρισμένων reciperet. Nam Anth. Pal. IX, 114, 4 pridem pro ἐγκεχάριστο emendatum est ἐν κεχάριστο, neque usquam alibi verbum ἐγκε-
ρίζεσθαι traditum videtur. Adde quod hic insculpendi notio aptissima est.

17 Sic tabula Letronnii. In antiquioribus apographis totum vocabulum desideratur. 18 Post ἀγαθῶν in Letronnii tabula nihil comparet nisi ... ΩΝ. Incertissimum esse participium a Franzio suppletum me non fugit, sed certe femininum singularis ad στήλῃν relatum hic fuisse persuasum habeo. Quod Letronne scripsit [σημαίν]ον[τι], id non intellego; neque enim ad Harmachin deum hunc locum referri posse existimo. 19 Cum Franz ex lacunosis exemplaribus αὐτο[ύς] restituisset, Letronne hoc tenuit, etsi tabula docet inter ΟΥ et ΕΥ nullam intercisisse litteram. Quod probare nequeo, quia τὴν πρὸς αὐτοῦ εὐεργεσίαν 'beneficium ab eo acceptum' omnino recte dicitur; namque πρὸς pro παρὰ in eiusmodi structura iam multo anti-
quioribus temporibus nihil habet offensionis. 20 ΕΝΕΣΤΗΛΕΙ|ΩΜΕΝΑC Letronnii tabula .. ΕΤΗΛΕΙ|ΛΩΜΕΝΑC apographa antiquiora, nisi quod ΕΤΗ ΛΕΙ habet Müller. Quod Letronnius ἐστηλωμένας scripsit, per se optime se habet, sed pugnat cum ductibus litterarum quos omnes consentientes enotaverunt, maxime EI extremo versu. Quare aut sumendum est ex probis
verbis στηλώω et στηλιτεύω confusum esse inauditum στηλιτόω, aut a στηλίσ,

παντί. παραγενόμενος γάρ ἡμῶν | εἰς τὸν νομόν καὶ προσκυνή-
 25 σας τὸν Ἥλιον || Ἄρμαχιν ἐπόπτῃν καὶ σωτήρα τῇ τε τῶν
 πυρα|μίδων²¹ μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυσίᾳ²² τερφθεῖς, | θε(α)σά-
 μενός²³ τε πλείστης ψαμμοῦ²⁴ διὰ τὸ μῆκος | τοῦ [χρό]νο[υ]²⁵
 ἐπει.εον²⁶ γράμματα πρῶτος | εἰς²⁷ ----ο----εον -----αω
 30 θήραι||ς το-----ποι ὑπ-----αστην | -----ιεν ---
 -----ίτου | -----την | -----θευ-----
 (ὅ)π²⁸[----- L.. Νέρωνος] Κλαυδ[ίου Καίσαρος Σεβαστο]ῦ ||
 35 [Γερμανικοῦ αὐ]το[κράτορος]²⁹ -----]

στηλίδος derivatum στηλίδω ut στηλόω a στήλη. Qui neutram coniecturam probare posse sibi videatur, ei tamen concedendum est non violentius quam ἐνεστηλωμένος etiam ἐνεστηλει[τευ]μένος restitui posse. ²¹ ΠΥΡΑ|ΜΙΑΩΝ Letronnii tabula. ²² Cum Letronnii tabula ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ exhibeat, homo doctissimus nomen ὑπερουσία recepit; sed merito Franzius oblocutus est et tenuit ὑπερφυῖα, quod antiquiora exempla habent. Id unum Letronnii exemplo dandum erit, ut scriptura per diphthongum utamur, nam manifesto ut O ex φ, sic C et E natum est evanescente una tenui lineola. ²³ ΘΕΗCΑΜΕΝΟC Letronnii tabula. ²⁴ Hae voces ex tabula Letronniana demum innotuerunt. Unde genetivus pendeat, obscurum est, nam auctorem huius tituli θεᾶσθαι cum genetivo coniunxisse non est credibile. ²⁵ ...NO tabula, sed ita ut inter O et ΕΠΕΙ nullum vacet spatium. ²⁶ Non absurde quispiam hic nomen accusativo casu quaerat pendens a θεᾶ-σαμενος et regens genetivum πλείστης ψαμμοῦ, ut sententia sit 'cum contempleretur plurimae arenae accumulationem propter longinquitatem temporis ortam'. ²⁷ De litteris ad imperatorem datis hic dici haud improbabili-ter statuunt editores. Ceterum quae inde ab hoc versu exstant miserae scripturae reliquiae, eas ex Letronnii tabula expressi, cum qua antiquiora apographa fere consentiunt, nisi quod hic illic L. paullo plures litteras habet quam illa. ²⁸ ΧΠ Letronnii tabula. Apud reliquos hae litterae non sunt. ²⁹ OK priores, ΤΟΓ Letronne. Cave de ὕπατος (δημαρχικῆς ἐξουσίας sim.) τὸ γ' cogitaveris: nam neque spatii rationes quadrant neque omnino his locus est ubi tempus annis principis alicuius definitur.

667 Titulus incisus limini superiori portae, in parietinis templi in vico Carani nomi Arsinoitae (*Kom-Uschim*). Ed. D. G. Hogarth ap. Grenfell et Hunt Fayûm towns and their papyri p. 33 n. II (Revue arch. Troisième série XXXIX 1904 p. 151 n. 93. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusforschung II p. 434 n. 23).

Ὑπέρ [Νέρωνος]¹ Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ

¹ Nomen consulto deletum. Cf. not. 6.

αὐτοκράτορος καὶ τοῦ παντὸς αὐτοῦ οἴκου | Πνεφερῶτι² καὶ
 Πετесούχφ³ θεοῖς μεγίστοις, ἐπ(ε)ῖ Ἰουλίου | Οὐηστίνου τοῦ
 5 κρατίστου ἡγεμόνος⁴, L ζ' ⁵ [Νέρωνος⁶] || Κλαυδίου Καίσαρος
 Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ [α]ὐτοκράτορος, Ἐπειφ γ' ⁷.

² Hic deus una cum Petesucho in illo delubro colebatur, cuius ex rudibus hic lapis protractus est. Cf. n. 674, 2. 740, 3. Berl. gr. Urk. III p. 9 n. 707, 4 ἱερέων ἱεροῦ ὄντος ἐν κόμῃ Καρανίδι Πετесούχου καὶ Πνεφερῶτος. ³ Cf. n. 187³ et addenda voluminis prioris p. 653. ⁴ Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 249 n. 208. Eum ex colonia Viennensi Galliae oriundum Claudii principatu procuratorem rerum Caesaris fuisse ipsius Claudii testimonio in oratione de Gallorum iure honorum II, 40. 44 constat. Qui cum eum inter paucos equestris ordinis ornamentum dicat, non mirum est eum aliquot annis post ad summum magistratuum equestrium fastigium, praefecturam Aegypti, pervenisse. In quo officio eum versatum esse anno Neronis sexto (59/60 p. Chr.) inscriptio ponderis docet (Longpérier Journal des savants 1873 p. 751. A. E. Sayce, Revue des études Grecques VII 1894 p. 298 n. X. L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengesch. I⁶ p. 210, de septimo (60/1 p. Chr.) et hic titulus et n. 668, 43. 44 idem testatur, octavo (64/2 p. Chr.) aut aliquo ex proximis scriptus est papyrus Berl. gr. Urk. I p. 229 n. 442, 8 ὑπὸ τοῦ κρατίστου ἡγεμόνος Λευκίου Ἰουλίου Οὐηστίνου, ut demonstravit U. Wilcken Hermae XXVIII p. 235. Successit sine dubio Ti. Claudio Balbillo (n. 666, 6. 7), quem anno 56 p. Chr. n. praefecturam iniisse constat; cf. n. 669, 28 ἐπεὶ οὖν καὶ Βάλβιλλος καὶ Οὐηστείνος ταῦτα ἀπέλυσαν, ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων τὰ ἐπιτρίμματα φυλάσσω κτλ. Etiam in titulo Alexandrino Archiv für Papyrusforschung II p. 434 n. 25, 4 Οὐηστίνου sine dubio ad eius praefecturam Aegypti refertur. Post eam anno 70 p. Chr. ei a Vespasiano curam Capitolii post incendium restituendi commissam esse refert Tacitus Hist. IV, 53. ⁵ Anno 60/64 p. Chr. n. ⁶ Praenomen principis hic ut v. 4 erasum, sed postea in rasura ΙΕΡΟΥ repositum est, supplemento non minus inepto quam illud de quo dixi n. 4244. De scriptura nominis mensis cf. n. 639². ⁷ Mensis Aegyptiorum undecimus, in anno Alexandrino tum usitato incipiens a die mensis Iunii 25. Hic igitur titulus die 7. m. Iulii a. 64 p. Chr. n. exaratus est.

668 Ptolemaide Euergetide (prope *Illahun* in regione *Faijûm*)
 Ed. Flinders Petrie Illahun, Kahun and Gurob p. 30 tab. XXXII
 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 434 n. 24).
 Cf. quae adnotaverunt A. E. Sayce Revue des études Grecques VII
 1894 p. 298. B. P. Grenfell et A. S. Hunt Fayûm towns and their
 papyri p. 42 sqq. Tebtunis papyri p. 444.

Νέρωνι Κλαυδίῳ Καίσαρ[ι] | Σεβαστῶι Γερμανικῶι | αὐτοκρά-
 5 τορι, τῶι σω[τῆρι καὶ εὐεργέτῃ τῇ[ς] || οἰκουμένης, ἡ πόλις |
 ἡ Πτολεμαϊέων¹ διὰ τῶ[ν] | ἐξακισχιλίων τετρα[χο]σίων ἐβδο-
 10 μῆκ[οντα² καὶ] | οἱ τῶι β' L θεοῦ Τιβερίου || Κλαυδίου Καί-
 σαρος Σεβαστοῦ | Γερμανικοῦ αὐτοκρά[τορος³] | ἐφηβευόντες
 πᾶν[τες] | ἐ[π]ὶ Λευκίου Ἰουλίου [Οὐρηστίνου⁴ | τ]οῦ ἡγεμόνος,
 15 L ζ' [Νέρωνος] || Κλαυδίου Καίσαρος [Σεβαστοῦ] | Γερμανικοῦ
 αὐτοκ[ράτορος⁵] | Φ-----⁶

1 Quae in nomo Arsinoita fuit Πτολεμαῖς Ὀρμου, eam cur hic non liceret agnosci fusius exposuerunt Grenfell et Hunt, ideoque primo quidem illam nobilissimam Ptolemaida Hermiu in Thebaide sitam (n. 47¹) intellexerunt, deinde vero cum in papyris Πτολεμαῖς Εὐεργέτης in nomo Arsinoita sita plus semel commemoraretur, ad hanc potius titulum rettulerunt. Ac sane admodum mirum esset, lapidem Ptolemaide Thebaidis in eum locum, ubi inventus est, delatum esse. Ex altera parte quin 6470 civium numerus (not. 2) melius in illam urbem quam in vicum nomi Arsinoitae quadret non videtur dubium. 2 Mireris Grenfellum et Huntium hoc de epheborum numero interpretari; nam primum quidem id cum verbis tituli adversa fronte pugnat, deinde vero nemo facile credet, unius anni in una civitate sex milia quadringentos septuaginta ephebos fuisse, atque adeo tot ex illis undevigesimo post ephebiam anno etiamtum superstites fuisse. Immo manifesto coniunctim et civitas et illi qui anno 44/2 p. Chr. n. ephebi fuerant hoc dedicaverunt, civitatis vero nomine corpus sex milium quadringentorum septuaginta de ea re decrevit. Quos omnes cives intellegendos esse, quibus in comitiis suffragium ferre licuerit, propterea statuo, quia et senatus et cuiuslibet alius concilii aut magistratus numerus nullo modo tantus esse poterat. 3 Anno 44/2 p. Chr. n. 4 Supplevit Sayce. Cf. n. 667⁴. 5 Anno 60/1 p. Chr. n. 6 Prout Φ[αωφί] aut Φ[αμενώθ] aut Φ[αρμοῦθ] suppletur, aut m. Octobre a. 60 p. Chr. aut m. Martio vel Aprile 61 p. Chr. titulum incisum esse existimandum erit.

669 In primo propylo templi magni in oppido *Ghirgê*, quod est caput Oasis Magnae, a dextra introeuntibus, in muro ex magnis lapidibus quadratis exstructo titulus ita incisus, ut per totam lapidis latitudinem et altitudinem muri scriptura transcurrat, nulla singulorum lapidum commissurae habita ratione. Edd. Caillaud, Voyage à l'Oasis de Thèbes p. 445 sqq. tab. XXIV. Ex Hydii apographo Salt Classical Journal XXIII 1824 p. 456—465 (Letronne Journal des Savants 1822 p. 674 sqq.). Idem Deux inscriptions Grecques gravées sur le pylône d'un temple Egyptien de la grande Oasis, 1822. Rudorff Mus. Rhen. II 1828 p. 64 sqq. 433 sqq. Denuo exscriptum ex lapide

ed. Hoskins *Visit to the Great Oasis*, London 1837, p. 304—314 cum notis Letronnii et Youngii (J. Franz C. I. G. 4957). Bailie Fasc. inscr. III p. 322 (Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 1236). Cum haec omnia exempla non uno nomine manca et incerta essent, Moritz professor, praefectus bibliothecae principis Aegypti, cum Oasin ad-iisset, imaginem photographam confecit eiusque ope una cum v. Bissing viro doctissimo emendare et supplere titulum conatus est felicissimo successu; ita multo plenius et fide dignius totius inscriptionis exemplum proposuit v. Bissing *La grande inscription grecque de Khargeh*. Communication faite à l'Institut Égyptien dans la séance du 11. Janvier 1904. Egredie de titulo meritis est Udalricus Wilcken, cum primum quidem breviter de Bissingii editione referret *Archiv für Papyrusforschung* II p. 171 sqq. et de aliquot locis suas observationes publici iuris faceret, deinde et suum libelli Bissingiani exemplum, cuius margini notas bonae frugis plenissimas ascripserat, et ipsam photographiam a Bissingio sibi transmissam illo benignissime permittente mihi utendam concederet, denique multos tituli locos illustraret cum alibi passim tum multifariam per totum librum egregium quo testas Graece inscriptas Aegypti edidit et interpretatus est, quos locos in commentario singillatim indicavi (Versus 4—4 et 15—26 ex Corpore Inscriptionum excerpti exhibentur ap. Bruns *Fontes iuris Rom. ant.* p. 234 n. 69, ubi afferuntur haud paucae iuris consultorum commentationes ad argumentum edicti spectantes).

Ι Ἰούλιος Δημήτριος, στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβαΐδος¹. τοῦ πεμ-
φθέντος μοι διατάγματος ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡγεμόνος | Τιβερίου
Ἰουλίου Ἀλεξάνδρου² τὸ ἀντίγραφον ὑμῶν³ ὑπέταξα, ἵν' εἰδότες

Litterae ΑΖΘΚΖΠCYΩ. Hastae verticales elementorum φΨ et ab inferiore et a superiore parte multum ultra reliquorum altitudinem prolongatae. Primus versus litteris maioribus exaratus. Nonnullis locis singularum litterarum spatia vacua relicta. Quae in photographia distincte dispiciuntur quaeque a Bissingio ita exhibentur, ut ne levissimus quidem dubitationi locus relinquatur, eis priorum editorum lectiones minus plenas minusve accuratas ascribere non existimavi opus esse. 4 Ut n. 665, ita hic quoque primo loco (I) litterae strategī Oaseos incisae sunt, quibus se edictum praefecti cum incolis nomi communicare profitetur; deinde subiungitur edictum ipsum (II). Id quoque utrobique aequē usu venit, ut strategī nomen nudum praescribatur nullo addito verbo finito. 2 Cf. H. Dessau *Prosopographiae imp. Rom.* II p. 164 n. 92. Filius erat Alexandri, qui

ἀπολαύγῃ τῶν ἐδεργῶν. **Λ β'** Λουκίου Λιβίου Σεβαστοῦ Σουλ-
πικίου | Γάλβα αὐτοκράτορος⁴ Φαωφὶ α'⁵ Ἰουλίᾳ Σεβαστῇ.⁶

alabarchae (n. 570³) officium gesserat (Iosephus Ant. XX, 400. Bell. V, 205), Iudaeus Alexandrinus (*eiusdem nationis*, i. e. Aegyptius, minus accurate Tacitus Hist. I, 44). Ex praenomine et nomine gentili Dessau probabiliter colligit, iam patrem a Ti. Caesare civitate Romana donatum esse. Filius adeo equestrem ordinem assecutus est, sed fortasse priusquam in eum ascenderet iam officio epistrategi Thebaidis functus erat a. 42 p. Chr. Cf. n. 663⁴. Ex equestribus vero magistratibus primum obtinuit a. 46 p. Chr., cum a Claudio principe in locum Cuspia Fadi procurator Iudaeae institueretur (Ioseph. Ant. XX, 400. Bell. II, 220); sed a. 48 p. Chr. successor ei datus Ventidius Cumanus (Ioseph. Ant. XX, 403. Bell. II, 223). Anno 63 p. Chr. Nero Domitio Corbuloni in Armenia bellum gerenti Alexandrum adiutorem dedit (Tac. Ann. XV, 28), anno 66 ab eodem principe ad praefecturam Aegypti evectus est (Ioseph. Bell. II, 309), in quo officio eum cum Iudaeorum Alexandriae habitantium seditionem repressisset (Ioseph. Bell. II, 487 sqq.) etiam a Galba conservatum esse hic titulus docet. Cum Mucianus cum eo transferendi in Vespasianum principatus consilium communicasset (Tac. Hist. II, 74), ipse calendis Iuliis a. 69 p. Chr. primus omnium legiones in verba Vespasiani sacramento adegit (Tac. Hist. II, 79. Sueton. Vespas. 6). Paulo post Aegypto relicta Titum adiuvit in imperio belli Iudaici a. 70 p. Chr. (cf. n. 586⁶), et interfuit obsidioni et expugnationi Hierosolymorum (Iosephus Bell. V, 540. VI, 237. 242). De natu minore quodam Ti. Iulio Alexandro cf. n. 705².
³ Cf. n. 665³. ⁴ Galbae, qui postea imperavit, nomen paternum erat Servius Sulpicius Galba. Sed a noverca adoptatum in gentem Liviam transiisse testis est Suetonius Galba 4: *adoptatusque a noverca sua Livi nomen et Ocellae cognomen assumpsit, mutato praenomine, nam Lucium mox pro Servio usque ad tempus imperii usurpavit*. Quae narratio titulis nummisque ita confirmatur, ut cognomen *Ocella* quidem nusquam compareat, sed et praenomen *Lucius* itemque nomen gentile *Livius*, hoc quidem aut solum aut ut hic cum paterno *Sulpicius* coniunctum, haud raro reperiatur. L. Sulpicius dicitur in tesseris gladiatorii I, 770. 771 in consulatu, quem ordinarius cum L. Cornelio Sulla gessit a. 33 p. Chr. n. Quod in fastis Nolanis sub eodem anno Ser. Sulpicius Galba dicitur (C. I. L. X, 1233, 18), id H. Dessau in Prosopographia commodum eo refert, quod hi posteriore demum tempore exarati sint. Nam simulatque rerum potitus est a. 68 p. Chr., antiquum praenomen resumpsit (*Ser. Galba imp.* Sueton. Galba 4. *initium mihi operis Servius Galba iterum Titus Vinicius consules erunt* Tac. Hist. I, 4. αὐτοκράτορα δὲ Γάλβαν τὸν Σέρουιον τὸν Σουλπίκιον προεχειρίσατο Cassius Dio LXIII, 23). At in Aegypto etiamtum praenomen et nomen quod adoptione nactus erat usitatum fuisse praeter hunc titulum indicio sunt nummi Alexandrini apud Mionnetum VI p. 74 n. 245 sqq. cum inscriptione Λουκ. Λιβ. Σουλπ. Γάλβα Καίς. Σεβ. Αὐ. Tamen ne illic quidem plane ignotam fuisse nominis formam tunc in omni reliquo imperio Romano usitatam testatur titulus ap. Flinders Petrie Koptos p. 26 tab. XXVIII, 2 (Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 27) **Λ β'** Σερούιου

II Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει⁷. πᾶσαν πρόνοιαν ποιούμενος τοῦ διαμένειν⁸ τῷ προσήκοντι κατὰστήματι τὴν πόλιν⁹ ἀπολαύουσιν τῶν εὐεργεσιῶν ὅς ἔχει παρὰ τῶν Σεβαστῶν καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διάγουσαν εὐθύμως ὑπηρετεῖν⁵ τῇ τε εὐθηνίᾳ καὶ τῇ¹⁰ μεγίστῃ τῶν νῦν καιρῶν εὐδαιμονίᾳ, μὴ<ι> βαρυνομένην καιναῖς καὶ ἀδίκους εἰσπράξεσι· σχεδὸν δὲ ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην καταβώμενος ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων καὶ κατ' ὀλίγους καὶ κατὰ πλήθη<ι> τῶν τε ἐνθάδε¹¹ εὐσχημονεστάτων καὶ τῶν γεωργούντων τὴν χώραν μεμφομένων τὰς ἔγγιστα γενομένας ἐπηρείας¹², οὗ διέλιπον μὲν κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ δύναμιν τὰ ἐπείγοντα | ἐπανορθούμενος· ἵνα δὲ εὐθυμότεροι πάντα ἐλπίζητε παρὰ τοῦ ἐπιλάμψαντος¹³ ἡμεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντὸς ἀνθρώπων γένους εὐεργέτου Σεβαστοῦ Αὐτοκράτορος Γάλβα τὰ τε πρὸς σωτηρίαν | καὶ τὰ πρὸς ἀπολαυσιν, καὶ γινώσκητε ὅτι ἐφρόντισα τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν ἀνηκόντων, προέγραψα ἀναγκαίως¹⁴ περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητουμένων¹⁵, ὅσα ἔξεστί μοι κρεῖναι καὶ ποιεῖν, τὰ δὲ

Γάλβα Αὐτοκράτορος | Καίσαρος Σεβαστοῦ | μηνὸς Νέου Σεβαστοῦ | κα', i. e. die 18. m. Novembris a. 68 p. Chr. n. Omnino de Galbae rebus cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 284 n. 723. 5 Phaophi, alter Aegyptiorum mensis, in fastis Alexandrinis a die 28. m. Septembris incipiebat. Eo igitur anni 68 p. Chr. die in Oasi propositum est edictum, quod die 6. m. Iulii (cf. v. 66) Alexandriae a praefecto publici iuris factum erat. Intercedit igitur spatium dierum octoginta quattuor. Cf. n. 663⁷⁰. 6 Cf. n. 658⁴. 7 Cf. n. 664³. De huius edicti dispositione vide quae exposui not. 15. 8 Hic ἐν supplevit Franz, iniuria. Etenim hic merus dativus expressus ex Latino ablativo etiam in aliis senatus magistratuumque Romanorum litteris Graeco sermone conceptis occurrit. Cf. n. 442, 6 sqq. ὅσ[ας] — Σύλλ[ας] αὐτοκράτωρ συνεχώρησεν [π]όλ[εις] ὅπως ἰδί[οις] τοῖς νόμοις αἰρέσεσιν τε ᾤσιν. 455, 8 [καθ]άπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν. 9 Alexandriam, cui deinde opponitur terra Aegyptus. Cf. n. 654³. 10 Sic ex antiquioribus Hyde et Hoskins, quorum lectio confirmatur Bissingii exemplo; unus Cailliaud TPIC legerat, quem secutus Letronne τρισμέγιστος exhibet. At et auctoritate et ratione illud praestare apparet. Cf. n. 746¹. 11 I. e. Alexandriae. Cf. not. 9. 12 Cf. n. 665⁵⁰. 13 Cf. Syll. 376, 34 sqq. ὁ τοῦ παντὸς κόσμου κύριος Νέρων — νέος Ἥλιος ἐπιλάμψας τοῖς Ἑλλησιν. 420, 22 sqq. ἐφ' ὧν ἱερωμένων καὶ ἡ θειότης τοῦ δεσπότης ἡμῶν, τοῦ ἀηττήτου Σεβαστοῦ Ἰοβίου Μαξιμίνου, ἐν τῇ πα[τρ]ίδι ἐπέλαμψεν. 14 Cf. n. 665⁶². 15 Revera infra v. 10 sqq. singillatim ad singulas querellas et petitiones respondetur, quae res editoribus ansam dedit in paragraphos dividendi tenorem edicti, quod commodissimum institutum secutus sum, nisi quod melius visum est aliquanto plures paragraphos, quam apud Franzium sunt, distinguere.

μείζονα καὶ δεόμε(να)¹⁶ τῆς τοῦ αὐτοκράτορος δυνάμεως καὶ
 μεγαλειότητος αὐτῶι δηλώσω(ι) μετὰ πάσης ἀληθείας, τῶν
 10 θεῶν ταμειευσαμένων εἰς τοῦτον τὸν || ἱερώτατον καιρὸν τὴν τῆς
 § 1 οἰκουμένης ἀσφάλειαν. — ἔγνων γὰρ πρὸ παντὸς εὐλογωτάτην
 οὖσαν τὴν ἔντευξιν¹⁷ ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ μὴ(ι) ἄκοντας ἀνθρώπους
 εἰς τελωνείας ἡ(ι) ἄλ|λας μισθώσεις οὐσιαχὰς¹⁸ παρὰ τὸ κοινὸν
 [ἐ]θὸς τῶν ἐπαρχειῶν πρὸς βίαν ἄγεσθαι¹⁹, καὶ ὅτι οὐκ ὀλ[ι-

16 ΔΕΟΜΕΑΝ Hyde, ΔΕΟΝΕΛΑ Cailliaud, ΔΕΟΜΕΝΑ Hoskins. Sed huius quidem lectionem tacitam emendationem esse eo probabile fit, quod Bissingius Hydii lectionem confirmavit, ita ut vix dubitari liceat, quin ipse lapicida peccaverit. 17 Cf. n. 138¹⁰. 18 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 393 not. 4, qui observat manifesto ad idem locationum conductionum genus spectare vocabula οὐσιαχοὶ μισθωταί Berl. gr. Urk. II p. 243 n. 599, 9 et similia. Etenim si quando tota cuiuspiam res familiaris ad imperatorem transisset sive publicatis damnati bonis sive hereditate sive qua alia causa, eam tamen etiam coniunctim administrari atque appellatione a pristini domini nomine derivata significari perrexisset, ut Berl. gr. Urk. I p. 186 n. 184, 4 (a. 57 p. Chr. n.) legeretur μισθωτῆς τινων τ[ῆς] Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος Μακεδονικῆς οὐσίας. Item ibid. II p. 346 n. 650, 4 Neronis Πετρωνιανῆν οὐσίαν commemorari, quae quin bona sint T. Petronii Arbitri post eius mortem ad principem translata vix dubium est. Atque hoc tam frequenter usu venisse videtur, ut cum inde a Ptolemaeorum regno res privata principis (ὁ ἴδιος λόγος) a procuratore regio (cf. not. 75) administrata esset, iam principatus aetate separatam eius partem efficeret ὁ οὐσιαχὸς λόγος (Berl. gr. Urk. II p. 243 n. 599, 14), cui praeessent *procuratores usiaci*, qui sane subditi erant *procuratori idiū logu*. Cf. Wilcken Gr. Ostraka I p. 642 sqq. 19 Cum neminem fugere posset, longe optabiliores ipsi reipublicae esse voluntarios conductores quam coactos, id quod hic se facturum negat Alexander non potest non urgente necessitate, i. e. inopia conductorum, expressum esse. Quam Hogarth apud Flinders Petrie Koptos p. 28 haud inepte ortam esse suspicatur ex Neronis institutis, quibus ille rationem publicorum colligendorum emendare conatus esset. Cf. Tac. Ann. XIII, 54: *ergo edixit princeps, ut leges cuiusque publici, occultae ad id tempus, proscriberentur; omissas petitiones non ultra annum resumerent; Romae praetor, per provincias qui pro praetore aut pro consule essent, iura adversus publicanos extra ordinem redderent, militibus immunitas servaretur, nisi in iis, quae veno exercerent; aliaque admodum aequa, quae brevi servata, dein frustra habita sunt*. Atque in universum severitate legum imminutam esse voluntatem conducendi manifestum est; sed id quod apud Tacitum maxime effertur, leges locationis conductionis publici iuris factas, in Aegypto nullius momenti fuisse, quia hoc quidem institutum illic multo antiquius fuisset, monet U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 596 not. 4; neque de hac provincia Tacitus omnino cogitasse videtur, in quam certe non quadrat enuntiatum de eorum qui per singulas provincias pro praetore aut proconsule sint iurisdictione.

γ]ω[ι]²⁰ ἔβλαψε τὰ πράγματα τὸ πολλοὺς ἀπείρους ὄντας τῆς τοιαύτης πραγματείας ἀχθῆναι μετ' ἀνάγκης ἐπιβληθέντων αὐτοῖς τῶν τελῶν. διόπερ καὶ αὐτὸς οὔτε ἡγαγόν τινα εἰς τελωνείαν ἤ(ι) μίσθωσιν οὔτε ἄξω(ι)²¹, εἰδὼς τοῦτο | συμφέρειν καὶ ταῖς κυριακαῖς ψήφοις²² τὸ μετὰ προθυμίας ἐκόντας πραγματεῦσθαι τοὺς δυνατούς. πέπεισμαι δὲ ὅτι οὐδ' εἰς τὸ μέλλον ἄκοντάς τις ἄξει τελώνας | ἤ(ι) μισθωτάς, ἀλλὰ διαμισθώσει τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως προ(σ)έρχεσθαι²³, μᾶλλον τὴν τῶν προτέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσων²⁴

20 ὁλ[ιγ]ω[ς] Letronne initio, Rudorff et nunc rursus Bissing. ὁλ[ιγ]ων Letronne postea, ὁλ[ιγ]ω[ι] Franz, quem sequor; nam littera finalis in nullo apographo servata est nisi apud Cailliaudum, qui ωι habet. Et eiusmodi dativi usum, qui proprie sane locum non habet nisi cum comparativo coniunctus, etiam latius manasse notum est; ita ὅσῳ haud raro dicitur ubi nullus est comparativus. 21 Quod hic praefectus se facturum negat, id posterioribus certe temporibus omnino non licere constabat; cf. Paulus libro V sententiarum, Digest. XXXIX, 4, 9, 1: *ad conducendum vectigal invitatus nemo compellitur et ideo impleto tempore conductionis elocanda sunt*. Sane restrictio quaedam huius iuris commemoratur XXXIX, 4, 11, 5: *qui maximos fructus ex redemptione vectigalium consequuntur, si postea tanti locari non possunt, ipsi ea prioribus pensionibus suscipere compelluntur*. XLIX, 14, 3, 6: *divus etiam Hadrianus in haec verba rescripsit: valde inhumanus mos est iste, quo retinentur conductores vectigalium publicorum et agrorum, si tantidem locari non possint. nam et facilius invenientur conductores, si scierint, fore ut, si peracto lustro discedere voluerint, non teneantur*. Hos locos attulit Rudorff. Vides morem graviter quidem vituperari ab imperatore, sed ad eius certe aetatem usitatum fuisse; at in Alexandri edicto si quid video non de eis qui inviti retineantur tempore locationis elapso, sed de eis qui omnino ad hoc totum negotium non accedant nisi coacti, verba fiunt. 22 Si ψήφους sententias interpreteris, Alexandrum hoc enuntiare apparebit, institutum suum convenire cum decretis et voluntatibus imperatorum; ac sic de unius domini sententia ψήφος nonnunquam usurpatur; cf. C. I. Att. III, 10, 24 sqq. τῇ οὐρανίᾳ ψήφῳ καὶ κρίσει προσειλήφασιν (Severus et Caracalla) πρὸς [τὴν τῆς] αὐτοκράτορος ἀρχῆς ἰσηγορίαν (Getam). At sic συμφέρειν vi concinendi vel conveniendi (συμφέρεσθαι) dictum statuere debemus. Quare praestare videtur, huic quidem verbo propriam utilitatis notionem tribuere, ψήφους vero 'rationes' fisci Caesaris intellegere, quae notio ex propria calculi significatione facile oriri poterat. Cf. Polyb. II, 47, 5: ταῖς δὲ τοῦ συμφέροντος ψήφοις ἀεὶ μετροῦντας τὰς ἐχθρας καὶ τὰς φιλίας. 23 ΠΡΟΕΡΧΕΘΑΙ lapis. Emendavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 592 not. 1, monens hanc esse vocem sollennem de eiusmodi negotio. 24 Haud raro magistratus Romani hanc suam esse voluntatem praedicant, ut, si ullo modo fieri possit, conservent decreta eorum qui ante ipsos in eodem honore fuerint. Cf. Syll.² 355, 5: κατακολουθῶν τῇ καθολικῇ μου [προ]θέσει τοῦ [τηρ]εῖν τὰ ὑπὸ

15 ἢ(ι) τὴν πρόσκαιρόν²⁵ τινος ἀδικίαν || μειμησάμενος. —
 § 2 ἐπειδὴ(ι)²⁶ ἔνιοι προφάσει τῶν δημοσίων²⁷ καὶ ἀλλότρια δάνεια
 παραχωρούμενοι²⁸ εἰς τε τὸ πρακτόρειόν²⁹ τινὰς παρέδωσαν καὶ

τῶν πρὸ ἐμοῦ ἀνθυπάτων γραφέντ[α, φυ]λάττειν καὶ τὴν ὑπὲρ τούτων ἐπιστολὴν
 Οὐτέ[ρος] ἐβλογον ἡγησάμην. 25 I. e. temporis cuiusdam rationibus ac-
 commodatam. Vituperat Alexander quod ille quisquis fuit legem iustitiae
 et aequitatis, quae semper valere deberet, propter brevis temporis molestias
 et difficultates neglexerit. Ni plane fallor, haec quoque reprehensio in ali-
 quem ex proximorum praefectorum numero cadit, qui ab illo constanti
 reliquorum instituto defecerit. 26 Plerumque quidem (v. 18. 26. 29. 32.
 35. 38. 45. 51. 53. 64. 62) particula δέ usurpatur in transitione ad novum
 argumentum. Quare hic asyndeton non consulto admissum, sed pro ἐπειδὴ
 δὲ (aut ἐπεὶ δὲ) errore lenissimo ἐπειδὴ incisum existimaverim. 27 Qui
 privatim debebant magistratibus, in custodiam publicam (πρακτορεῖον) con-
 iecti sunt, tamquam si ipsi fisco deberent; nam fisci quidem debitores solos
 hoc exactionis genere affici licebat, quoniam in Aegypto iam antiquitus non
 personam, sed rem familiarem modo debitoris pignori opponi ius erat. Cf.
 Diodor. I, 79, 3 τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ἐκπραξίν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μό-
 νον ἐποίησατο (Bocchoris). τὸ δὲ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν
 ἀγώγιμον, ἡγούμενος δεῖν εἶναι τὰς μὲν κτήσεις τῶν ἐργασαμένων ἢ παρὰ κυρίου
 τινὸς ἐν δωρεαῖς λαβόντων, τὰ δὲ σώματα τῶν πόλεων, ἵνα τὰς καθηκούσας
 λειτουργίας ἔχωσιν αἱ πόλεις καὶ κατὰ πόλεμον καὶ κατ' εἰρήνην. 28 Cum
 legitima activi structura sit παραχωρεῖν τινὶ τινος, passive παραχωρούμενοι τὰ
 δάνεια eadem Graeci sermonis proprietate dicitur atque ἀποτμηθεὶς τὴν κε-
 φαλὴν aut ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχήν. Non recte igitur Franzius p. 451 hic caveri
 dicit, *ne capita ab alio mutuo data fisco cedantur*. Etenim non fisco, sed
 illis ipsis hominibus (ἔνιοι) cessa esse verba Graeca distincte enuntiant; adde
 quod ipse secum pugnat Franzius, quod dicit, in πρακτορεῖω non attinendos
 esse nisi qui re vera fisco debeant. Nam si privatos creditores fisco cedere
 coëgissent illi magistratus, nonne re vera fiscus in creditoris locum succes-
 sisset? Immo sibi ipsis magistratus privatim illis pecuniis creditis cedi
 iubebant ac deinde, potentia sua abusi, tanquam si reipublicae deberentur,
 cogere conabantur debitoribus in custodiam coniectis. 29 Locus ubi
 πράκτορες officio suo funguntur, πρακτόρειον (vel πρακτόριον) appellatur; ad
 hoc aedificium extruendum vel conservandum pensiones ab incolis exige-
 bantur. Cf. Gr. Ostraka II, 517, 1. 2 (die 3. m. Iulii 118 p. Chr. n.) ἀπαι(τηταὶ)
 μερισμ(ῶν) πρακτωρίου. Sed ipsa vocis πράκτωρ notio labente tempore im-
 mutata est. Nam Ptolemaeorum quidem aetate magistratum significabat,
 qui a debitoribus aerarii pecunias debitas exigeret, contra principatus tem-
 poribus de eis qui vectigalia colligerent usurpari coepta est. Iam cum
 ex v. 18 appareat, quicumque qualibet de causa fisco deberent in illa custo-
 dia attineri solitos esse dum persolvissent, hoc vero genere praeter vecti-
 galium debitores etiam fundorum publicorum conductores aliosque contineri
 appareat, haud inepte Wilkenus huius carceris nomen πρακτόρειον ad illam
 antiquiorem vocabuli πράκτωρ vim redire coniecit. Cf. Gr. Ostraka I p. 285. 621.

εἰς ἄλλας φυλακάς, αἱ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο | ἔγνων ἀναιρεθεῖ-
 σας³⁰, ἵνα αἱ πράξεις τῶν δανείων ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ᾧσι
 καὶ μὴ(ι) ἐκ τῶν σωμάτων, ἐπόμενος τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ³¹
 βουλήσει κελεύω(ι) μηδένα τῇ τῶν δημοσίων προφάσει παρα-
 χωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δάνεια³² ἢ μὴ(ι) αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς
 ἐδάνεισεν, μὴ(ι)δ' ὅλως κατακλείεσθαι τινὰς ἐλευθέρους εἰς
 φυλακὴν ἡντινοῦν, εἰ μὴ(ι) κακοῦργον, μὴδ' εἰς τὸ παρατρί-
 ρειον³³, ἔξω(ι) τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λόγον³⁴. —
 § 3 ἵνα δὲ μὴ(ι)δαμόθεν βαρύνῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους συναλλαγὰς
 τὸ τῶν δημοσίων ὄνομα μὴδὲ συν(χέ)ωσι³⁵ τὴν κοινὴν πίστιν |

30 Iure Franzius dissentit a Letronnio et Rudorffio, qui hoc participium 'exstructas' significare sumpserunt, idque quicquam aliud significare posse negat ac 'sublatas'. Sed alio nomine ne huic quidem assentiri possum; nam si Alexander diceret se comperisse hoc ipso consilio sublatas esse eiusmodi custodias, merito quaereremus, quando et a quo sublatas significaret. Si ante ipsius magistratum, quomodo homines ipsum etiamtum querellis et precibus adire poterant, ne carceribus qui iam non erant attinerentur? Si per ipsam praefecturam, quomodo se dicere potest comperisse factum, quod a nullo nisi ipso praefecto fieri poterat? Quare mihi quidem nihil dubii relinquitur quin praefectus, soloece sane, ἔγνων ἀναιρεθεῖσας scripserit pro ἔγνων ἀναιρεθῆναι i. e. constitui ut tollerentur. Ut solent talia identidem impugnari et renasci, quinto p. Chr. n. saeculo rursus eidem malo medendum existimavit Zeno imperator lege anni 486 p. Chr. n., quae est in Codice Iust. IX, 5, 1: *iubemus nemini penitus licere per Alexandrinam splendidi-
 didissimam civitatem vel Aegyptiacam dioecesein aut quibuslibet imperii
 nostri provinciis vel in agris suis aut ubicumque domi privati carceris exer-
 cere custodiam.* Rudorff.

34 Caesarem Augustum (30 a. Chr.—14 p. Chr.) hic indicari consentiunt editores. Quenam potissimum eius constitutio intellegatur, latet. Nam iure Rudorffius negat esse cur legem Iuliam potissimum intellegamus, etsi eam mature etiam in provincias translatam colligi liceat ex rescripto Diocletiani et Maximiani Cod. Iust. VII, 71, 4: *legis Iuliae de bonis cedendis beneficium constitutionibus divorum nostrorum parentum ad provincias porrectum esse, ut cessio bonorum admittatur, notum est.* Fieri enim etiam posse, ut Augustus de ipsa Aegypto peculiari constitutione sanxerit ut antiqua illius terrae lex (cf. not. 27) conservaretur. 32 Cf. not. 28. 33 Cf. not. 29. 34 Distinguuntur κυριακὸς λόγος, ratio fisci Caesaris, et ἴδιος λόγος, ratio rei familiaris privatae (not. 18). Illius debitores unos custodia attinere licet. 35 CYNEXΩCI. Emendavit Dobree Classical journal XXX p. 140, quem sequitur Letronnius, frustra impugnat Franzius, cum dicat vocem significare videri idem quod συστέλλειν, *coarctare, vexare, premere.* Sed neque probavit συνέχειν aut συστέλλειν id significare posse, et manifesto turbandi notio multo accommodatior est sententiae quam constringendi.

οἱ τῇ πρωτοπραξίᾳ³⁶ πρὸς δὲ μὴ<ι> δεῖ καταχρώμενοι, καὶ³⁷
 περὶ ταύτης ἀναγκάως προέγραψα· ἐδηλώθη<ι> γάρ μοι πολ-
 λάκις ὅτι ἤδη<ι> τινὲς καὶ ὑποθήκας ἐπείρασαν ἀφελέσθαι νο-
 20 μίμως || γεγονυίας καὶ ἀποδεδομένα δάνεια παρὰ τῶν ἀπολα-
 βόντων ἀναπράσσειν πρὸς βίαν καὶ ἀγορασμοὺς ἀνα(δ)άστους³⁸
 ποιεῖν ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμένων ὥς | συμβε-
 βληχότων τισιν³⁹ ἀναβολικὰ⁴⁰ εἰληφόσι ἐκ τοῦ φόσκου ἧ<ι>
 στρατηγοῖς ἧ<ι> πραγματικοῖς ἧ<ι> ἄλλοις τῶν προσωφεληχότων
 τῶν δημοσίῳ λόγῳ⁴¹. κελεύω<ι> οὖν, ὅστις ἂν ἐνθάδε | ἐπί-

36 Cf. Plin. epist. X, 109, 1: *quid habere iuris velis et Bithynas et Ponticas civitates in exigendis pecuniis quae illis vel ex locationibus vel ex venditionibus aliisve causis debeantur, rogo, domine, rescribas. ego inveni a plerisque proconsulibus concessam iis protopraxian eamque pro lege valuisse*. Traianus ap. eundem X, 110: *quo iure uti debeant Bithynae vel Ponticae civitates in iis pecuniis quae ex quaque causa reipublicae debebuntur, ex lege cuiusque animadvertendum est. nam sive habent privilegium quo ceteris creditoribus anteponantur, custodiendum est, sive non habent, in iniuriam privatorum id dari a me non oportebit*. Manifesto in Aegypto quin fiscus eo privilegio uteretur nulla ex parte dubium erat, neque Alexandro in mentem venit quicquam ex eo deminuere, sed impediendum ei videbatur, quominus prave et inique eo uterentur. Cf. not. 38.
 37 Usque ad v. 18 κυριακὸν λόγον nihil scriptum erat de πρωτοπραξίᾳ, sed hic demum praefectus profitetur se etiam de ea habere quod edicendum iudicaret. Non recte igitur Franzius eam paragraphum, quae a verbis ἐπειδὴ ἔνιοι v. 15 incipit, usque ad v. 26 extendere mihi videtur, sed inde a v. 18 ἵνα δὲ μηδ' αὖθις nova incipere. 38 ἈΝΑΔΑΣΤΟΥΣ Hyde, Cailliaud, Bissing, ἈΝΑΔΑΣΤΟΥΣ unus Hoskins, quem hic quoque tacitam correctionem adhibuisse certum est, nam Ἄ distincte dispicitur in photographia. Errorem lapicidae esse manifestum est; ἀνάδαστον ποιεῖν hic rescindendi notionem habet, ut alterius partis notio fere evanescat. Proprie est de integro dividere. Ceterum apparet quid hic vituperetur; nempe si quis, priusquam debitor fisci fieret, aut agrum hypothecae dederat aut mutuum pecuniam creditori reddiderat aut nescio quam rem venumdederat, iam ab illis hominibus protopraxiae nomine repetebantur pecuniae, etsi neque ipsi quicquam fisco debebant neque ille tum cum illa negotia gererentur debebat.
 39 Cum dicerent negotium (συμβόλαιον) factum esse cum hominibus, qui reipublicae deberent. Quod venditori non licuisset vendere, quia debitor fisci esset, emptorem rei emtae possessione privare conabantur non reddito pretio.
 40 Quibus mora (ἀναβολή) pendendi quod debebant publice concessa erat.
 41 Magistratus igitur priusquam rationem reddidissent vetabantur quicquam ex re sua familiari vendere aut oppignerare, quia debitores reipublicae existimabantur. De simili Atheniensium instituto cf. Aeschines III, 17 sqq. Boeckh Staatshaushaltung der Athener I² p. 264.

τροπος τοῦ κυρίου ἡ<ι> οἰκονόμος ὑποπτόν τινα ἔχῃ τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν ὄντων, κατέχεσθαι αὐτοῦ⁴² τὸ ὄνομα ἡ<ι> προγράφειν, ἵνα⁴³ μηδ[ε]ίς τῷ τοιούτῳ συνβάλλῃ, | ἡ<ι> μέρη<ι>⁴⁴ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ κατέχειν ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματοφυλακίοις πρὸς ὀφείλημα⁴⁵. ἐὰν δέ τις μήτε ὀνόματος κατεσχημένου μήτε τῶν ὑπαρχόντων κρατουμένων δαν(ε)ίσῃ νομίμως λαβὼν ὑποθήκην ἡ<ι> φθάσῃ ἀ ἐδάν(ε)ισεν κομίσασθαι ἡ<ι> καὶ ὠνήσῃται τι, μὴ<ι> κατεχομένου τοῦ ὀνόματος μηδὲ
 25 τοῦ ὑπάρχοντος, οὐδὲν πρᾶγμα ἔξει. || τὰς μὲν γὰρ προῖκας⁴⁶ ἀλλοτρίας οὖσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν καὶ ὁ θεὸς Σεβαστὸς ἐκέλευσεν καὶ οἱ ἑπαρχοὶ ἐκ τοῦ φόσκου⁴⁷ ταῖς γυναιξὶ ἀποδίδοσθαι, ὧν βεβαίαν δεῖ | τὴν πρωτοπραξίαν⁴⁸ φυλάσ-
 § 4 σειν. — ἐνετεύχθη⁴⁹ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτε-

Quare quem de his aliquid emissee dicebant homines malevoli, ab eo proto-
 praxiae fisci nomine rem venditam repetebant. 42 Verbi προγράφειν

subiectum est ille homo, de quo in protasi dicitur ὅστις ἀν — ἔχῃ, obiectum vero idem qui illic accusativo τινά significatur, ad eundemque manifesto spectat pronomen αὐτοῦ; sane sic passivum κατέχεσθαι structuram enuntiatu paululum turbat. 43 Cave hoc ἵνα notione vere finali acceperis, qui

sane in sermone Attico unus est huius coniunctionis usus; sed inferiore aetate haud raro loco infinitivi verbis imperandi aliisque similis notionis subiungitur, et sic hic accipiendum est 'tabula publice proposita interdiceret, ne quis quicquam negotii cum illo contrahat'. Cf. infra v. 48 sqq. κελεύω, ἵνα — ἀποκαταστήσωσιν. 44 Ex HIMEPHI Letronnius sagaci sane emendatione effecit ἡ [β'] μέρη, sed si quid video iure Franzius negavit ea mutatione opus esse. Nempe nihil hic praescribitur, nisi ut illa oppignera-

ratio pro pecuniis republicae debitis ad certas partes rei familiaris debitoris referatur atque id in litteris tabularii (γραμματοφυλακίου) definite conscribatur, ita ut sine ullo periculo alios fundos vel agros vel domos de eo emere liceat. Aut sic agendum est, aut omnino publice proscribendum, illi de omnibus suis rebus quicquam negotii contrahere non licere. 45 προσ-
 οφείλημα Bissing, qui manifestus error est. Priores editores rectissime scripserunt πρὸς ὀφείλημα divisim 'ut pignori opponantur ad pecunias de-

bitas'. 46 Particulis μὲν γὰρ hoc annecti mireris, sed id videtur ita fere accipiendum: Haec de pecuniis quae mutuae datae sunt definite praeci-

pienda existimo; nam de dotibus quidem, quippe quorum causa Augusti et praefectorum sententiis certissima ratione decisa sit, vix est quod dicam. 47 Cogitatur igitur hic de earum mulierum dotibus, quorum mariti damnati resque familiaris in fiscum redacta sit. 48 Cf. not. 36. Si igitur praeter uxorem quae dotem repetit etiam alii sunt, qui aliquid ex re familiari in

fiscum redacta suum esse dicant, semper illi primus locus servabitur. 49 Et structura vere Graeca, ut ἐφθονήθη, ἐπολεμήθη, et ipsa flexio certe inferiore aetate neutiquam insolita. Cf. Plut. Cato maior 9 ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ

λειῶν, ἐν αἷς ἐστὶν καὶ τὰ προσοδικά⁵⁰, ἀξιούντων αὐτάς φυλαχθῆναι, ὥς ὁ θεὸς Κλαύδιος | ἔγραψεν Ποστόμωι⁵¹ ἀπολύων, καὶ λεγόντων ὕστερον κατακεκρίσθαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραχθέντα ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ μετὰ τὸ Φλάκκον⁵² κατακρεῖναι καὶ πρὸ τοῦ τὸν θεόν | Κλαύδιον ἀπολῦσαι. ἐπεὶ οὖν καὶ Βάβιλλος⁵³ καὶ Οὐρηστεῖνος⁵⁴ ταῦτα ἀπέλυσαν, ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων ἐπικρίματα φυλάσσω(ι)⁵⁵, καὶ ἐκείνων κατηκολουθηκόντων τῇ | τοῦ θεοῦ Κλαυδίου χάριτι, ὥστε ἀπολελύσθαι τὰ μηδέπω(ι) ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα⁵⁶, δηλονότι εἰς τὸ λοιπὸν

Ἀγαῖας φυγάδων ἐντευχθεῖς διὰ Πολύβιον ὑπὸ Σκιπίωνος κτλ. De ἐντεύξεως notione cf. n. 138¹⁰.

⁵⁰ Immunitatis privilegium aut imminutionem vectigalium ab Augusto eiusque successoribus quibusdam oppidis ac fundis concessa, sed non ab omnibus praefectis religiose conservata esse hinc apparet. De iure Italico cogitare vetuit Rudorff, quippe cuius nullum in Aegypto vestigium repperiretur, nec tamen iniuria Franzius iudicavit fieri posse ut una vel altera civitas eo usa sit. Quod vero inter *κουφοτελείας* etiam τὰ προσοδικά esse enuntiatur, id quid sibi velit expedit Wilcken Archiv für Papyrusforschung I 1900 p. 148. Nempe ex bonis publicatis fundos hominibus privatis ea condicione venumdari consuevisse, ut certum vectigal (πρόσοδος) penderetur. Has terras, quae προσόδου γῆ appellarentur, non in dominium emptorum cecidisse, sed principem eorum dominum mansisse, sed illos habuisse possessionem perpetuam et hereditariam, ita ut hi agri iure simillimi essent agri quaestorii Romanorum (cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 181), προσοδικά vero vectigalium agri quaestorii. Quare possessoribus, ut agricolis publicis (δημοσίοις γεωργοῖς) frumentum ad sementem a principe praeberi, et terras eorum ad administrationem rerum Caesaris pertinere (Berl. gr. Urk. I p. 32 n. 20, 3. 4). Sed δημοσίους γεωρούς, quippe qui alienam (publicam) terram ararent, mercedem (ἐκφόριον not. 59) multo maiorem pendere, quam illa προσοδικά essent. Quare potuisse προσοδικῶν ius speciale quoddam *κουφοτελείας* genus haberi. Quod ius cum neglectum esset, ut ab illis quoque terrae quaestoriae possessoribus integrum ἐκφόριον exigeretur, id ne amplius fieret interdicendum existimavit praefectus.

⁵¹ C. Iulius Sex. f. Postumus, tribu Cornelia, praefectus Aegypti anno 47 p. Chr. n. Cf. C. I. L. VI, 918, 4. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 208 n. 327.

⁵² De A. Avillio Flacco praefecto Aegypti a. 32—38 p. Chr. n. cf. n. 664². Is igitur illas immunitates et moderationes vectigalium neglexerat, ut integra pendere cogerentur privati, dum a. 47 p. Chr. (not. 54) Claudius antiquum ius restitueret.

⁵³ Ti. Claudius Balbillus praefectus Aegypti a. 55 p. Chr. n. Cf. n. 666³.

⁵⁴ L. Iulius Vestinus praefectus Aegypti a. 59—62 p. Chr. n. Cf. n. 667⁴.

⁵⁵ ΦΥΛΑΚΤΩΝ Cailliaud et Hyde, ΦΥΛΑΚΤΩ Hoskins, φυλάσσω Bissing. In photographia nihil certi dispicitur. De sententia cf. not. 24.

⁵⁶ Quae igitur iam exacta sunt, non redduntur, sed quae etiam debentur, non exiguntur.

§ 5 τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας. — ὅπερ δὲ ||
30 τῶν ἐκ τοῦ Καίσαρος λόγου⁵⁷ πρα(χ)θέντων⁵⁸ ἐν τῷ μέσῳ
χρόνῳ, περὶ ὧν ἐκφόρια⁵⁹ κατεκρίθη(ι), ὡς Οὐρηστεινός ἐκέ-
λευσεν τὰ καθήκοντα τελεῖσθαι⁶⁰, καὶ αὐτὸς ἴστημι, ἀπολελυ-

57 Ὁ Καίσαρος λόγος idem est ac supra ὁ κυριακὸς λόγος. Cf. not. 34.
38 ΠΡΑΧΘΕΝΤΩΝ lapis, sed πραθέντων emendandum esse perspexit Rudorff, quem secutus est Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 148. Hic aliam rem tangi ac versibus proxime superioribus manifestum est, sed quidnam discriminis intercedat ambigas. Poteris enim ex ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ colligere, quantum quidem ad terram quaestoriam (προσόδου γῆς) spectet nihil nisi temporis discrimen intercedere, cum v. 27. 28 de eis dicatur quae inter Flacci iudicium (intra annorum 32—38 spatium) et Claudii Augusti ad Postumum rescriptum (47 p. Chr.) gesta essent, v. 29 sqq. vero de posteriore aetate; sed tum etiam iudicatum esse illis non προσοδικᾷ modo, sed integra ἐκφόρια pendenda esse, ipsa Alexandri narratione neutiquam probabile fit. Qua de causa nescio an de alio potius genere negotii hic dicatur. Etenim nequaquam incredibile est aliquando fundos qui principis essent ea conditione venumdatos esse, ut emtor plenum atque absolutum dominium acquireret. Atqui cum in superiore paragrapho προσοδικῶν definite mentio fiat, § 5 nihil legitur, quod necessario ad terrae quaestoriae ius et conditionem referendum sit. Immo πραθέντων v. 30, ὠνησαμένους κτήματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας v. 32. 33, τῶν ἰδίων ἐδαφῶν v. 33 nihil nisi volgare emtionis venditionis negotium indicant. Non nego, haec etiam de προσόδου γῆς iure intellegi posse (not. 63), si aliunde constaret, de ea hic verba fieri, sed cum id non ita sit, non est cur a simplicissima interpretationis via deflectamus.

59 Hoc vocabulum legitur apud Pseudoaristotelem Oeconom. II, 4, 4 p. 1345 b, 33 αὐτῶν δὲ τούτων (τῶν προσόδων) πρώτη μὲν καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς — αὕτη δ' ἐστὶν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν — δευτέρα ἡ ἀπὸ τῶν ἰδίων γινομένη κτλ. Ibi cum manifesto vectigal quod domini agrorum aerario publico pendant intellegatur, priores interpretes huic quoque edicti loco eandem interpretationem adhibendam existimaverunt. Sed hoc luculentissime refutavit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 185 sqq. demonstravitque mercedem potius annuam fundi locati, quam conductor (γεωργός) domino agri (κληροῦχος, γεοῦχος) penderet, ubique in titulis, papyris, testis Aegyptiis hoc nomine significari. Qua in disputatione hic edicti locus haud exigui momenti est. Etenim quo pacto queri quispiam poterat, se agri, qui suus esset, vectigal pendere cogi iniquissime (v. 32. 33), cum tamen hoc vectigal omnino omnibus agrorum dominis impositum esset? Quod contra fundi quem suo aere emerat dominum tanquam si conductor esset mercedem dare sanequam iniustum atque indignum erat. Item ex papyris argumenta in eam rem attulit W. non minus gravia et ad persuadendum accommodata.

60 I. e. nihil aliud pendi, nisi ea quae legitima et iusta sint. Ad προσοδικᾷ haec rettulit Wilcken, sed si hic non de agro quaestorio, sed de eo dicitur, qui in pleno et absoluto emtoris dominio sit (cf. not. 58), potius de vectigalibus omnibus agrorum dominis impositis, ac

κὼς τὰ μηδέπω<ι> εἰσπραχθέντα⁶¹ καὶ πρὸς τὸ μέλλον μένειν
 αὐτὰ ἐπὶ τοῖς καθήκουσι· ἄδικον γάρ ἐστιν τοὺς ὠνησαμένους
 κτήματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας ὡς δημοσίους γεωργούς
 § 6 ἐκφόρια⁶² ἀπαιτεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐδαφῶν⁶³. — ἀκόλουθον δέ
 ἐστὶν ταῖς τῶν Σεβαστῶν | χάρισι καὶ τὸ τοὺς ἐνγενεῖς Ἀλεξαν-
 δρεῖς καὶ ἐν τῇ [χῶ]ρ⁶⁴ διὰ φιλεργίαν⁶⁵ κατοικοῦντας εἰς
 μηδεμίαν [λειτουργίαν ἄγεσθαι, δ ὅμεις⁶⁶] | πολλάκις μὲν ἐπε-

potissimum de eo quod nomine ἀπόμοιρα significari solet (cf. n. 53¹⁰. Wilcken Gr. Ostraka I p. 157 § 47) verba tituli interpretanda videntur. Nam id vectigalium genus etiam principatus tempore mansisse W. probavit testimonio papyrorum Londinensis Greek papyri in the Brit. Mus. II p. 128 n. CXCV a, 9 (εἰς ἀπόμοι(ραν) ἀμπελ(ῶνος) et Berolinensis (n. 1422, 15) alterius p. Chr. n. saeculi inediti (καὶ ὧν ἀπόμοιρ(αν) μὴ ἄγεσθαι). 61 Cf. not. 56. 62 Cf. not. 59. 63 Quia homo privatus, qui agrum quaestorium (προσόδου γῆν) de fisco emisset, in eo ius perpetuum et hereditarium haberet, nudo dominio sane principi relicto, haud inepte eum de suo agro dicere iudicavit Wilcken, ut etiam iure Romano ager quaestorius soleret *privatus vectigalisque* dici. Quae ut acute observata sunt, ita mihi quidem non certa videntur, quoniam omnino dubium est, num hic de illa προσόδου γῆ dicatur (cf. not. 58). 64 Vocabulum lectu difficillimum propter commissuras lapidum quae id a sinistra et ab inferiore parte tangunt. Cum Cailliaud .ΟΛ, Hyde Ο^Ο dispicere sibi visi essent, ΧΩΡΑ legerunt Hoskins et Bissing, manifesto recte, quoniam in photographia distincte agnoscuntur \ .ΡΑ. Quare abicienda est lectio ἐν τῇ πόλει, quam receperunt Rudorff, Franz atque initio Letronnius quoque, qui tamen postea [χῶ]ρ praetulit. Urbis mentionem hoc loco gravissimam habere difficultatem non est quod fusius exponatur. Nam si praeter Alexandrinos indigenas etiam omnes homines cuiusvis originis, qui illic aliquando habitarent, hoc privilegio usos statueremus cum Franzio, id non modo per se incredibile esset, sed etiam cum sermonis usu pugnaret; nam sic utique καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει — κατοικοῦντας dicendum fuit. Adde quod v. 34 simpliciter τῶν ἐνγενῶν Ἀλεξανδρέων dicitur nulla illorum inquilinorum mentione facta. Unum igitur genus hominum indicatur, qui origine quidem et civitatis iure Alexandrini sint, sed extra patriam urbem alicubi terrae Aegypti domicilium habeant. Ei se iniuria ad liturgias suscipiendas arcessitos esse querebantur. 65 Magnificae opificum et mercatorum industriae, qua ingens peregrinorum multitudo Alexandriam convocata esset, mentionem hic inicit Franzius, sed hoc nititur prava lectione πόλει (not. 64). Cum φιλεργία in causa fuisse dicatur, cur illi Alexandria rus demigrarent, de agriculturae studio nomen intelligendum videtur. 66 Wilcken in notis manuscriptis quas suo Bissingianae commentationis exemplo ascripsit (cf. lemma) supplet [λειτουργίαν χωρικὴν ἄγεσθαι]. Qui ut in universum sine dubio verum vidit, sic et lacunae ambitum paullulum excessit, cum 25 pro 23 litteris suppleret, et conexum enuntiatorum neglexit, quare mihi videbantur pronomina δ ὅμεις addenda, adiectivum χωρικὴν vero necessario omittendum esse.

ζητήσατε, καὺτὸς δὲ φυλάσσω(ι), ὥστε μηδένα τῶν ἐγγενῶν
 § 7 Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς⁶⁷ ἄγεσθαι. — μελήσει δέ ||
 35 μοι καὶ τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν⁶⁸ πρὸς τριετίαν ἐν-
 § 8 χ(ε)ρίξειν⁶⁹ τοῖς κατασταθησομένοις. — καθόλου δὲ κελεύω(ι),
 ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀχθέντα ἔφθα|σεν κρείνας ἀπολύσαι,
 μηκέτι εἰς διαλογισμὸν ἄγεσθαι⁷⁰. ἐάν δὲ καὶ δύο ἔπαρχοι τὸ

67 Liturgiarum duplex fuit genus, quorum alterum ad administrandas urbis eius, cuius cives erant liturgi, res municipales (πολιτικαὶ λειτουργίαι, veluti gymnasiarchia), alterum ad publicam provinciae Aegypti administrationem (χωρικαὶ λειτουργίαι, veluti πράκτορες, σιτολόγοι, ἐπιτηρηταί, εἰρηνάρχαι), spectaret. Sed hi quoque, etsi principis nutu et auspiciis officio fungebantur, tamen a singulorum oppidorum vicorumque incolis laterculus civium magistratibus imperatoriis tradebatur, ex quo illi eligerentur; post annum 202 p. Chr. n. ab ipsis senatibus civitatum creabantur. Cf. F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 20 sqq. 68 U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 622 not. 2 his probari dicit, si strategus magistratu abiret, eius administrationem a praefecto examinari solitam esse, quae res hic nomine διαλογισμός indicaretur. Sed in hac interpretatione mihi displicet, quod post prioris strategi διαλογισμὸν alteri magistratum in triennium se mandaturum enuntiat praefectus, neque tamen ullo verbo indicat, de duorum hominum rebus diversis se dicere. Quare nescio an de ipsius cui officium mandatur probatione (δοκιμασία) nomen hic accipiendum sit; infra v. 36 sqq. sane manifesto aliam notionem habet. 69 Strategos nomorum a praefecto institutos esse hic videmus; sed quod editores ex hoc tituli loco colligunt eum magistratum in numero λειτουργῶν χωρικῶν fuisse, id luculentissime refutavit Wilcken Hermae XXVII p. 287 sqq. Etenim inter § 6 (v. 32—34) et § 7 (34—35) ne levissimam quidem intercedere argumenti necessitudinem manifestum est. Ceterum notabile est, hac quidem paragrapho non praescribere Alexandrum, quid fieri velit, sed indicare quid ipse facturus sit; quod ab edicti natura et consilio neutiquam abhorret. 70 Iudicia (κρίσεις) praefecti, in quibus homines aut absolvi (ἀπολύεσθαι) aut condemnari (κατακρίνεσθαι) hic dicuntur, totus tenor docet non de omni iurisdictionis genere in universum intellegenda, sed ad unas controversias de vectigalibus, quae cuique pendenda sint, referenda. Quae res ad praefecti cognitionem tum perveniebat, cum ille conventum in nomo aliquo agens rationes administrationis pecuniariae examinabat, quae res et hic et alibi nomine διαλογισμός appellatur; cf. Wilcken Gr. Ostraka I p. 500 not. 1, qui provocat ad testimonium papyri Berl. gr. Urk. I p. 226 n. 226, 21. 22 ὅταν ὁ κράτιστος ἡγεμὼν Πομπήϊος Πλάντας τὸν τοῦ νομοῦ διαλογισμὸν ποιῇται. Vetantur eclogistae (not. 72) per eiusmodi occasionem iterum quaestionem movere de vectigalibus quae non deberi iam antea praefecti sententia definitum sit. Quod cum interdicit, regulam generalem legibus stabilitam huic potissimum negotio accommodat, nempe nunquam his de eadem re iudicandum esse. Cf. litteras ad Turraniū praefectum datas ap. Kenyon Catal. of Greek papyri

αὐτὸ πεφρονηκότες ὧσι, καὶ⁷¹ κολαστέος ἐστὶν ὁ ἐγλογιστής⁷²
 ὁ τὰ αὐτὰ εἰς διαλογισμὸν | ἄγων, ἧ⁷³ μηδὲν ἄλλο ποιῶν πλὴν
 ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγμα-
 τικοῖς. πολλοὶ οὖν ἡξίωσαν ἐκστῆναι μᾶλλον τῶν ἰδίων κτημά-
 των ὥς | πλεῖον τῆς τιμῆς αὐτῶν ἀνηλωκότες διὰ τὸ καθ'
 ἕκαστον διαλογισμὸν τὰ αὐτὰ πράγματα εἰς κρίσιν ἄγεσθαι. —
 § 9 τὸ δ' αὐτὸ καὶ περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ⁷⁴ πραγμάτων ἀγομένων
 ἴσθημι, ὥστε εἴ τι κριθὲν ἀπελύθη(ι) ἧ(ι) ἀπολυθήσεται ὑπὸ
 τοῦ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένου⁷⁵, μηκέτι ἐξεῖναι τούτῳ
 εἰσαγγέλλειν⁷⁶ κατηγορῶν μηδὲ εἰς κρίσιν ἄγεσθαι, ἧ(ι) ὁ τοῦτο
 40 ποιήσας ἀπαραιτήτως ζημιωθήσεται. οὐδὲν γὰρ ἔσται πέρας
 τῶν συκοφαντημάτων, ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγῃται ἕως τις αὐτὰ
 κατακρίνηι. ἧδη(ι) δὲ τῆς πόλεως σχεδὸν ἀοικήτου γενομένης
 διὰ τὸ | πληθὺς τῶν συκοφαντῶν καὶ πάσης οἰκίας συνταρασ-
 σομένης⁷⁷ ἀναγκαιῶς κελεύει(ι), ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λό-

in the Brit. mus. II p. 165, 17: τῶν νόμων κωλύοντων δις περ[ὶ το]ῦ ἀ[ὐ]τοῦ κρίνεσθαι. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 154. 74 Si semel

controversiam a praefecto decisam resuscitabit eclogista, id irritum erit, si bis, etiam insuper poena afficietur. 72 Cf. U. Wilcken Gr. Ostraka I

p. 493 sqq., qui docuit perperam ab hominibus doctis huic magistratui negotium vectigalia colligendi tributum esse verborum λογεῖν (colligere) et λογίζεσθαι (computare) notionibus confusis. Immo illi et quid cuique pendendum esset ratione inita in tabulis perscribent et rursus tabulas vectigalium numeratorum examinabant. Suum quisque nomus eclogistam habuisse videtur. 73 KAI Hoskins, KI Hyde, . . I Cailliaud. HI et Bissing exhibit

et ipse in photographia dispexi. Quod Wilcken in notis manuscriptis interpretatur ἧ i. e. 'qua', quam particulam hic eadem vi atque ἄτε (*quippe*) usurpari nihil habet offensionis. 74 Cum hac paragrapho de privata re principis (cf. not. 18 et Berl. gr. Urk. III p. 324 n. 992, 1 sqq. τέτακται ἐπὶ

τῇ ἐν Ἐρμώνθῃ τράπεζαν, ἐφ' ἧς Τέως, βασιλεῖ εἰς τὸν ἴδιον λόγον) dicatur, apparet haec praecepta spectare ad lites non de vectigalibus, sed de pecuniis alio nomine imperatori debitis. 75 Infra v. 44 est ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου, Berl. gr. Urk. III p. 488 n. 868, 1 [τῷ] κρατίζεται πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ. De hoc magistratu cf. quae exposui n. 488². 76 Apud Bissingium εἰσαγγέ-

λιν est, tyrothetate errore ni fallor, nam in photographia duplicem consonam agnoscere mihi videor. Ceterum structura paullo impeditior est; nam si τούτῳ κατηγορῶν coniungas 'huic homini non amplius liceat quicquam deferre', hoc durissimum erit, quia accusatoris antea mentio facta non est; sin vero τούτῳ neutrum existimes ad τι v. 39 initio relatum, dativus pro accusativo gravissimam habebit offensionem. 77 Has querellas de delatorum funestis calumniis quibus Alexandria vexaretur editores intellexerunt perbene convenire cum eis quae de ipsius urbis Romae per Neronis

Dittenberger, Orientis gr. inscr. II. 26

γῶνι κατηγορῶν ὥς ἐτέρῳι συνηγορῶν εἰσάγῃ ὑπόθεσιν⁷⁸, παρίστασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν προσαγγεῖλαντα⁷⁹, ἵνα μὴδὲ ἐκεῖνος ἀκίνδυνος ᾖ. ἐὰν δὲ ἰδίῳ ὀνόματι⁸⁰ κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ<(ι)> ἀποδείξῃ, μηκέτι ἐξεῖναι αὐτῷ κατηγορεῖν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ | τῆς οὐσίας ἀναλαμβάνεσθαι⁸¹. ἀδικώτατον γὰρ ἐστὶν πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτὸν διὰ παντὸς ἀνέυθυνον εἶναι. καὶ καθόλου δὲ ἐ[π]-κελεύσομαι⁸² τὸν γνώμονα τοῦ ἰδίου λόγου⁸³ [ἀεὶ]⁸⁴ τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι, περὶ
 45 οὗ προγράψω, [ἵνα πᾶσιν φανερόν ᾖ, ὅτι τοὺς⁸⁵ ἐ[ν]δειχθέντας
 § 40 συκοφάντας ὥς ἔδει ἐτιμωρησάμεν. — οὐκ ἀγνοῶ<(ι)> δ' ὅτι πολλὴν πρόνοιαν ποιεῖσθε καὶ τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ δια[μένειν,] ἐξ ἧς [ἅς εἰς τὸν βίον ἅπαντα] | χορηγίας ἔχετε, ὅσα οἷόν τε ᾗ ἐπληρωθῶσάμεν. ἐνέτυχον γὰρ μοι πολλάκις

extremos annos et Galbae initia traderentur. Cf. Tac. Hist. II, 40: *Vibius Crispus, pecunia potentia ingenio inter claros magis quam inter bonos, An-nium Faustum equestri ordinis, qui temporibus Neronis delationem factitia-verat, ad cognitionem senatus vocabat; nam recenti Galbae principatu censue-rant patres, ut accusatorum causae noscerentur.* IV, 42 (in oratione Curtii Montani) *elanguimus, patres conscripti, nec iam ille senatus sumus, qui occiso Nerone delatores et ministros more maiorum puniendos flagitabat.* 78 Cf. n. 665⁴⁸. 79 I. e. illum, a quo res ipsi indicata est cuique patro-cinans (συνηγῶν) eam ad iudicium detulit. 80 I. e. non ἐτέρῳι συνηγορῶν.

81 Proprium verbum de bonis quae in fiscum rediguntur. Cf. n. 338²⁴. 82 Supplevit Bissing; praepositionis vestigia quae in lapide exstant non sinunt dubitari. Neque hoc compositum ullam habet offensionem, etsi etiam [παρὰ]-κελεύσομαι quod priores editores habent non est reprehendendum. Sed si verum est, παρακελεύεσθαι de eis dici qui aliquem moneant, ut aliquid suscipiat, ἐπι κελεύειν de eo qui hortetur ut in re iam incepta elaborare pergat, hoc nequiquam alienum est ab Alexandri praefecti et procuratoris ἰδίου λόγου rationibus. Neque medium verbi genus cum sermonis usu pugnat, etsi activum paullo frequentius est. Cf. Thucyd. IV, 28, 3: οἱ δέ, οἷον ὄχλος φιλεῖ ποιεῖν, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρη-μένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχήν. Plutarch. Anton. 77: ἡ Κλεοπάτρα — ἀνελάμβανεν, ἐπι κελευομένων τῶν κάτωθεν αὐτῇ καὶ συναγω-νίωντων. 83 Cf. not. 75. 84 Supplevi. [πάν]τα καινοποιηθέντα Bissing, qua in lectione male habet defectus articuli. Antiquiorum supplementa in censum non veniunt, quia illi multo maiorem esse sumpserunt lacunam, quam re vera est. 85 Supplevi. Priorum editorum supplementa spatium lacunae (24 litteras) excedunt. Wilckenus (ms.) post προγράψω supplevit [ἀναγ-καίως], reliqua intacta reliquit.

οἱ καθ' ὅλην τὴν χώραν γεωργοῦντες καὶ ἐδήλωσαν ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν[ν, καίπερ δῆλον ὅν ὅσα δεῖ | φέρειν⁸⁶] τελέσματα σιτικά καὶ ἀργυρικά⁸⁷, καὶ οὐκ ἐξόν τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικόν τι καινίζειν. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατακρίματα οὐκ ἐπὶ τὴν Θηβαΐδα μόνην [εἶδρον ἐκτεινόμενα⁸⁸ | οὐ-] δὲ ἐπὶ τοὺς πόρρω(ι) νομοὺς τῆς κάτω(ι) χώρας⁸⁹, ἀλλὰ καὶ τὰ προάστια⁹⁰ τῆς πόλεως ἔφθασεν τὴν τε Ἀλεξανδρέων καλου-

86 Supplevi, quia ex illo καὶ οὐκ ἐξόν apparere mihi videtur, aliud eiusdem generis participium ante scriptum fuisse. Lacunam accurate explet supplementum meum, sed singula verba me praestare nolle non est quod dicam. 87 Cf. n. 90⁸⁹. 88 Supplere conatus sum. Sedecim litteras desiderari observavit Bissing. 89 Hic etiamtum bipartitam divisionem totius terrae comparere monuit Wilcken Gr. Ostraka I p. 425. Nam quaecunque infra Thebaida sita sint hic τῆς κάτω χώρας nomine comprehendendi apparet. Ptolemaeorum aetate nusquam inveniri Heptanomidis appellationem notum esse neque quemquam scriptorem ea uti ante Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 25 p. 713, 44 τὰ δὲ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Δέλτα καὶ τῆς Κάτω χώρας καλεῖται Ἑπτὰ νομοί. § 34 p. 719, 4 τὰ δὲ ἐπὶ μεσημβρινώτερα τῶν Ἑπτὰ νομῶν καλεῖται Θηβαῖς καὶ Ἄνω τόποι. Prioribus principatus temporibus illius antiquioris divisionis fortasse vestigium agnoscere licere in papyro anni 52 p. Chr. Oxyrh. pap. I p. 83 n. XXXIX, 6. 7, ubi praefectus Aegypti ἡγεμὼν ἀμφοτέρων dicatur; ibi enim Grenfellium praesidem Aegypti superioris et inferioris intellegere. Sed ipse Wilckenus dubitat, an potius *praefectus Alexandreae et Aegypti* (cf. n. 654³) designetur. Utique non post Hadrianum Heptanomida institutam esse multi papyri illius principatus docent, in quibus Ἑπτὰ νομῶν καὶ Ἀρσινότου legitur. Cur hic nomus Arsinoites (*Faijûm*) separatim commemoretur, ambigas, sed proclive est suspicari, primum quidem illos septem nomos ab inferiore terra separatos, deinde demum, cum iam nomen a septenario numero derivatum in usum venisset, Arsinoiten eis adiunctum esse. Quando utrumque factum sit, accuratius definiri nondum licuit, sed Wilcken Ostraka I p. 822 monuit etiamtum anno 429 p. Chr. (Oxyrh. Pap. I p. 456 n. XCV, 3) Oxyrhynchum Thebaidi accenseri (ἐν Ὁξυρύγχων πόλει τῆς Θηβαΐδος), ita ut tum Heptanomis nondum instituta videretur. Qui postea eam divisionem rursus detractis quibusdam nomis mutatam sibi persuasit P. Meyer Philol. LVI p. 244 not. 26, eum errasse demonstravit Wilcken Gr. Ostr. I p. 426 not. 2. Nempe quod legitur Berl. gr. Urk. I p. 26 n. 45 II, 4 Ἑπτὰ νομῶν καὶ Ἀρσινότου χωρὶς Ἀδάσεως. ibid. II p. 437 n. 484, 9. 10 ἐπιστρατηγίας ζ' νομῶν καὶ Ἀρσινότου χωρ[ις] Ἡ[ρα]κλεοπολ(ίτου), ea non Oasin aut nomum Heracleopoliten tum ex epistrategia Heptanomidis exemptum indicant, sed hoc ipsum decretum, in quo leguntur, ad illos singulos nomos non pertinere. 90 Haec una est scriptura nominis veteribus nota. Cf. Syll.² 647, 49. 847, 27. Meisterhans-Schwyzer Grammatik der att. Inschr.³ p. 54 not. 455.

μένην χώραν⁹¹ καὶ τὸν Μαρεώτην⁹² [λαβεῖν⁹³. διὸ κελεύω⁹⁴ |
το]ῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς ἵνα⁹⁵ εἴ τινα καινῶς τῇ ἔγγιστα
πενταετία⁹⁶ τὰ μὴ<ι> πρότερον τελούμενα καθολικῶς ᾗ<ι> πλη-
50 θικῶς νομῶν ᾗ<ι> τοπαρχιῶν ἢ κωμῶν⁹⁷ || κα]τεκρίθη<ι>,
ταῦτα εἰς τὴν προτέραν τάξιν ἀποκαταστήσωσιν, παρέντες αὐ-

94 Pars terrae Aegypti in proxima Alexandriae vicinia sita. Cf. Plinius N. hist. V, 49, qui inter nomos postremo loco recenset *Gynaecopoliten*, *Menelaïten*, *Alexandriae regionem*. Ptolemaeus IV, 5, 18 p. 702, 3 sqq. ἀπὸ μὲν δόσεως τοῦ Μεγάλου ποταμοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀρχομένην Ἀλεξανδρέων χώρας νομὸς καὶ μητρόπολις Ἑρμοῦ πόλις μικρά. Wesselingius ab Athanasio Dracontium modo τῆς Ἀλεξανδρέων χώρας sive ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων χώρα modo Ἑρμοπολίως μικρᾷ episcopum appellari observavit. Hoc oppidum vero hodierni *Damanhūr* loco situm fuisse constat. 92 Regio sita ad meridionalem oram notissimi lacus Mareotidos. Ibi urbem Maream fuisse, meridiem et occidentem versus ab Alexandria, constat. Cf. Herodot. II, 18. 30. Thucyd. I, 104, 4. Diodor. I, 68, 5. Athenaeus I, 33 d. Steph. Byz. s. v. Regio circa eam sita quod hic masculine ὁ Μαρεώτης appellatur, id non potest non ad nomen νομός mente supplendum referri. Et re vera eiusmodi nomen novit Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 15 p. 698, 10 Μαρεώτου δὲ νομοῦ πόλεις καὶ κῶμαι αἴδε, cum Plinius N. hist. V, 39. 49 Mareotida regionem Libyae dicat, Aegypto conterminam. Quod quoniam Aegypti an Libyae esset ambigebatur, non mirum est eam in reliquis nomorum Aegyptiorum laterculis non inveniri. 93 Supplevi. Editores lacuna nihil haustum esse sibi persuaserunt nisi initium enuntiati proximi. At sic quid sibi vult ἐφθασεν? Nisi verbo φθάνειν τινα significationem tribuas plane inauditam atque incredibilem, hoc enuntiatum sensu cassum sit. Quare infinitivo (qui in huius tituli sermone eadem notione cum φθάνω coniungitur ac participium apud Atticos) opus fuit. Compositum καταλαβεῖν etiam aptius erat, sed id reponi spatii rationes vetant. 94 Supplevi. [παραγγέλλω δὲ καὶ] Bissing minus apte, [διὸ παραγγέλλω] Franz, quod per se placet, sed abiciendum fuit quia antea reponi debebat infinitivus (not. 93). κελεύω cum dativo coniunctum reedit infra v. 53 neque omnino illa aetate quicquam habet offensionis. 95 Cf. not. 43. 96 Hoc quinquennium de stata quadam periodo, per quam vectigalium aestimationes repeterentur, interpretari vetuit U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 454, quia id in Aegypto potius quattuordecim annis elapsis factum esset. Fortasse proximum huius generis edictum quinto anno ante factum esse aut alia de causa praefecto libuisse proximi potissimum quinquennii res in examen vocare. 97 Hi genetivi quomodo intellegendi sint non assequor. Nam a κατεκρίθη pendere vix possunt, quoniam non nomi, toparchiae, vici, sed singuli homines vectigalia pendere coguntur; si quis vero a καθολικῶς ἢ πληθικῶς pendere statuat ut sententia, sit 'per omnes aut plerosque nomos, toparchias, vicos', vereor ne eiusmodi adverbiorum cum genetivo coniunctio sine exemplo sit.

τῶν τὴν ἀπαίτησιν⁹⁸, ἀ καὶ ἐπὶ τὸν διαλογισμὸν ἀχθέντα ἐκ τῶν
 § 11 [----- ἐξαιρεθήτω⁹⁹. — | ἐξήτ]ασα¹⁰⁰ δ' ἔτι καὶ πρότερον καὶ
 τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν¹⁰¹ διὰ τὸ πάντας αὐτῶν
 καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τῇ[ς ἰδίας
 ἐπιθυμίας¹⁰².] ἐξ οὗ συνέβαινε αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν
 δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γείνεσθαι. καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς παραγ-
 γέλλω μηδὲν ἐξ ὁμοιωμά[τος¹⁰³ | ἐπι]γράφειν¹⁰⁴ ἀλλ[λ]αχῇ ἄλλο
 τι τῶν καθόλου χωρὶς τοῦ κρεῖναι τὸν ἑπαρχον. κελεύω(ι) δὲ
 καὶ τοῖς στρατηγοῖς¹⁰⁵ μηδὲν παρὰ ἐγλογιστῶν μεταλαμβάνειν
 χωρὶς τῇ[ς ἀδείας | τοῦ]¹⁰⁶ ἐπάρχου¹⁰⁷. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ πραγ-

98 Cum strategi vetentur illa vectigalia, quae iniuria irrogata sint incolis, ab eis petere, recte Wilcken Gr. Ostraka I p. 504 inde collegit, eius quoque magistratus (praeter eclogistas et praefectum) in hoc negotio aliquas fuisse partes. 99 In examine illo administrationis (not. 70) ea vectigalia quae iniuria imposita sint, ex numero eorum quae deberi iudicentur eximenda esse hic indicari persuasum habeo. Quare verbum supplere conatus sum, nomen idoneum ut repperirem non contigit. Antiquiorum, Letronnii (quem Franzius sequitur), Segueri, Rudorffii conatus non est quod recenseam, siquidem ii ad unum omnes multo amplius, ex parte adeo plus quam duplex, lacunae spatium esse sumpserunt, cum re vera quattuordecim modo litterae hoc versu desiderentur. 100 Supplevi. [ἐκόλ]ασα Bissing, [ἐφθ]ασα Wilcken ms., quod sine infinitivo aut participio (not. 93) non existimo ferri posse. In Bissingii supplemento acquiescere nolui, quod homines, de quibus v. 52 legatur καὶ νῦν αὐτοῖς παραγγέλλω, iam antea poenis a praefecto affectos fuisse mihi probabile non videtur. Immo iam antea diligenter examinata re illorum iniurias non ignorasse se profitetur, nunc iam ad medellam his malis afferendam accessurum. 101 Cf. not. 72. 102 Supplevit Wilcken in notis manuscriptis ad exemplum Bissingianum. 103 Supplevit Wilcken ms. ὁμοιωμά[των] Bissing. Nisi fallor hic id indicatur, nonnunquam ab eclogistis vectigalia maiora quam debebant computata esse quia alia similia exempla afferre posse sibi viderentur; sed quid illud ἀλλαχῇ ἄλλο τι τῶν καθόλου sibi velit me non satis perspicere fateor. 104 Cum tres aut quattuor litteras desiderari observasset Bissing, supplevit Wilcken in notis manuscriptis ad illius exemplum. 105 De verbi structura cf. not. 94. 106 Sic Wilcken in notis manuscriptis ad exemplum Bissingii, qui ipse Franzium secutus χωρὶς τῇ[ς ἀδείας] ἐπάρχου dedit. Ac nomen quidem certum videtur, quia Cailliaud etiamtum litteras finales ΙΑΕ agnovit, at articulo careri nullo modo potest. 107 Vetantur hic strategi nomorum quicquam accipere ab eclogistis sine praefecti venia. Si de magistratibus pecunia corrumpendis modo hic diceretur, admodum mirum esset, consentiente praeside id permitti. Sumendum igitur est fuisse etiam condiciones dandi et accipiendi non illicitas neque inhonestas, sed lubricum visum esse ipsorum iudicio hoc committere.

ματικοί, ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἢ<ι> παρὰ τὸ δέον παραγεγρα-
φότες, καὶ τοῖς ιδιώταις ἀποδώσουσιν ὅσον ἀπητήθησαν¹⁰⁸ καὶ τὸ
§ 12 [ἴσον¹⁰⁹] ἢ ἀποτ(ε)ίσουσιν εἰς τὸ δημόσιον. — τῆς δ' αὐτῆς κακο-
55 τεχνίας ἐστὶν καὶ ἡ<ι> λεγομένη<ι> κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις, οὐ
πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβασιν Νε[ίλου¹¹⁰, | ἀλλὰ] πρὸς σύγκρισιν ἀρ-
χαι(ο)τέρων¹¹¹ τινῶν ἀναβάσεω[ν]. καίτοι τῆς ἀληθείας αὐτῆς
οὐδὲν δοκεῖ δικαιότερον εἶναι. θαρ[ροῦντας¹¹² | οὖν ο]ἰκεῖν¹¹³ καὶ
προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους[, εἰδότες¹¹⁴ ὅτι πρὸς τὸ
ἀληθὲς τῆς οὔσης ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβρεγμ[ένης | γῆς,
ἀλλ'¹¹⁵ ο]ἱ πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφο[μέ]-
νων ἡ<ι> ἀπαίτησις ἔσται. ἐάν δέ τις ἐξελεγχθῇ ψευδ[μενος, |
§ 13 . . .]ον¹¹⁶ τριπλάσιον¹¹⁷ ἀποδώσει. — ὅσοι μὲν γάρ¹¹⁸ ἐφοβή-

408 Verbi ἀποδώσουσιν subiectum esse οἱ πραγματικοί, passivi ἀπητήθησαν vero οἱ ιδιώται vix est quod moneatur. 409 Cum tres aut quattuor litteras desiderari indicasset Bissing, supplevit Wilcken in notis manuscriptis ad illius exemplum. Poena dupli, quam in eiusmodi rebus ubique terrarum antiquitus usitatissimam fuisse constat, afficitur magistratus ea condicione, ut altera pars dimidia homini privato illius iniuria laeso, altera fisco cedat. 410 Nomen fluminis in nullo ex antiquioribus exemplis, quae ne proxime superiorem quidem vocem ANABACIN integram exhibent, servatum restituit Bissing. 411 Commodissimum visum est emendationem retinere, quae certa quidem non sit, sed et sermonis legibus accommodata et a sententia nulli reprehensioni obnoxia. Sane ἀρχαιοτέρων in lapide non est, sed ΑΡΧΑΙΑΙΕΤΕΡΩΝ cum omnes editores, etiam Bissingius, legerunt, tum ipse in ectypo agnosco. At quod Bissingius haec sic recepit ut postea ἀναβάσεω[ς] pro ἀναβάσεω[ν] suppleret, probare nequeo. Nam quid quaeso hoc sibi vult 'ad comparisonem antiqui aliorum incrementi' (ἀρχαίας ἐτέρων ἀναβάσεως)? Id unum dubitari licet num forte facilius ex tradita lectione eliciatur ἀρχαι(ε)σ)τέρων, quod Franzius recepit. Sed cum comparativus legitimus et pervulgatus ἀρχαιότερος v. 62 certus sit, nimiae audaciae esse videtur illum insolitum hic reponere. 412 Supplevit Wilcken (ms.). 413 Cum Wilckenus θαρ[ροῦντας | κατο]ικεῖν proposuerit, mihi simplex praeferendum videtur, quia non video quomodo particula consecutiva careri possit. Sane praeterea etiam verbum quale est καλεῖω aut παραγγέλλω desideraveris, cui tamen reponendo neque hic neque medio versu locus est. Et iussum aliquod accusativo cum infinitivo sine verbo regente enuntiari minime rarum est, etsi eiusdem generis exemplum alterum in hoc quidem edicto non invenitur. 414 Supplevit Rudorff. 415 Supplevit Wilcken (ms.), cum Bissing quinque aut sex litteras intercidisce observavisset. 416 Trium modo litterarum lacuna est; quid fuerit, latet. 417 Qui mendaciis et machinationibus efficere conabantur, ut agricolae non pro vera Nili inundatione vectigalia penderent, tantis malis terram affecisse existimabantur, ut hic non sufficeret poena dupli quae ob alia delicta infligebatur

θησαν ἀκούσαντες περὶ ἀναμετρήσεως τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέω[ν
 60 χώραι¹¹⁹ καὶ τῷ] || Μεγελαίτῃ¹²⁰ ἀρχαίας γῆς, ε[ι]ς τὴν οὐδέ-
 ποτε σχοινίον κατηνέχθη<ι>¹²¹, μῆ<ι> μάρτην ἐνοχλείσθωσαν·
 οὔτε [γάρ]¹²² τολμήσει [τις ποιῆσθαι]¹²³ τὴν ἀνα[μ]έτρησιν
 οὔτε ἐ[πι]θήσεται. μένειν γάρ ὀφείλει τ[ὰ] ἐξ¹²⁴ αἰῶνος αὐτῆς
 § 14 δίκα[ια]¹²⁵. — τὸ¹²⁶ δ' αὐτὸ ἴσθημι [καὶ π]ερὶ τῶν το[ύ]τοις
 προστεθ[έν]των¹²⁷ προσγενημάτων, ὥστε [μ]ηδὲν ἐπ' αὐτῶν και-
 § 15 νίζεσθαι. — περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέ[ρων]¹²⁸ ὑποθ[έ]σεων¹²⁹ ἐν-
 κει[μένω]ν¹³⁰ ὁμῶν, αἷς τε | νη[...]¹³¹ πο[λ]-

(cf. v. 54 not. 409), sed triplum pendendum esset. 418 Manifesto haec non cohaerent cum proximis, sed μὲν γὰρ locum consueti δέ tenent, quo ad aliam rem transitur. Qui usus sane soloecus est, sed natus videtur ex ea dicendi consuetudine, de qua not. 46 verba feci. 419 Supplevit Letronne, qui addidit καλουμένη, cui spatium non sufficit. De hac regione cf. not. 94. 420 Cf. Strabo XVII, 1, 48 p. 804 τὰ δ' ἐν δεξιᾷ τῆς Κανωβικῆς διώρυγος ὁ Μεγελαίτης ἐστὶ νομὸς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου καλούμενος, οὐ μὰ Δία ἀπὸ τοῦ ἥρωος, ὡς ἔνιοί φασιν, ὧν καὶ Ἀρτεμίδωρος. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 4 p. 680, 8 Μεγελαίτου μητρόπολις Κάνωβος. Terram Alexandrinorum, quacum hic coniungitur, ab oriente attingit, divisus ab ea Canobico Nili brachio, quare in enumeratione apud Plinium Nat. hist. V, 49 haec se excipiunt: *Menelaïten, Alexandriae regionem*. 421 Nunquam dimensi erant illorum nomorum agri, quia nullum pependerant unquam vectigal, quod iam metuebant ne metatione facta imponeretur. 422 τις Letronne. Sed particula quae enuntiata coniungit careri nequit. 423 Retinui Franzii restitutionem, omisso tamen pronomine αὐτῆς post τις inserto, cui spatium non sufficit. 424 Cum antiquiora exempla praepositionem, quae in photographia neque a Bissingio neque a me lecta est, ΕΞ exhiberent, hoc mutare nolui, etsi usitatius est ἀπ' αἰῶνος. 425 Supplevit Letronne in altera editione. δικά[ιωμα] Rudorff, quod spatium lacunae excedit. 426 Supplevit Letronne. 427 Supplevi, cum sumerem a pristinis territoriis (ἀρχαίας γῆς v. 60), quae perpetua immunitate usa essent, alios agros hic distinguui, qui postea illis duobus nomis attributi essent ea condicione, ut eodem privilegio uterentur. 428 Letronnius in altera recensione edidit περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέ[λειων] ἐτείων, quod non uno nomine pugnat cum legibus grammaticae Graece neque cum eis convenit quae in lapide sunt; nam praeter ΑΡΧΑΙΟΤΕ, de quo inter omnes convenit, etiam ΕΕΕΩΝ vel ΕΕΕΩΝ (sic Bissing) in lapide esse constat. Quare non est cur de supplemento Franzii, quod recepi, dubitetur. 429 Cf. not. 428. 430 Antiquiores querellae (ὑποθέσεις, cf. v. 41. 42 et n. 665¹⁸) erant, quas repetebant atque identidem inculcabant homines (ἐγκειμένων ὁμῶν, qui videntur genetivi absoluti esse); sed de eis praefectus cum discernere non sui iuris esse intellexeret, ad imperatorem se scripturum pollicetur. 431 In litterarum ductibus et lacunarum ambitu indicando Bissingium secutus sum, neque tamen supplementum idoneum repperi. Etenim quae a prioribus editoribus proposita sunt,

λάκις ὧ[στε οὐ] πλέον περιε[πο]ίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν
 πραγμ[ατι]κῶν καὶ τῆς τῶ[ν ἀνθρώ]πων ἐπιτ[ρί]ψεως¹³², Καί[σ]αρι
 [Σεβ]αστῷ Αὐτοκράτορι γράψ[ας]¹³³ μάλ[ιστα]¹³⁴ τῶν ἄλλων αὐ-
 τῷ δηλώσω<ι>, μόνῳ δυναμ[ένῳ] τὰ ταιαῦτα ὀλιγῶς [ἐ]κκ⁶⁵
 πτειν, [οὐ καὶ πε]||ρί¹³⁵ τῆς πάντων [ήμ]ῶ[ν] σωτηρίας ή<ι>
 δι[ι]γνεχής [εὐ]εργεσία<ι> καὶ πρόνοιά [ἐ]στιν¹³⁶. — ἔτο[υ]ς πρώ-
 το[υ] Λουκ[ίου] Λειβίου [Σουλπικίου Γάλ]βα Καίσαρος [Σεβ]α-
 στ[οῦ] Αὐτοκράτορος¹³⁷, Εἰφ¹³⁸ ιβ'¹³⁹.

cum aliis nominibus in reprehensionem incurrunt, tum cum his vestigiis pugnant. 132 Cum ΕΠΙΤ in lapide sit, apparet potius cum Letronnio ἐπιτ[ρί]ψεως supplendum esse, quam cum Franzio ἐπ[η]ρεί[α]ς. Adde quod ex loco parallelo v. 52 ἐξ οὗ συνέβαινε αὐτοῦς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γενέσθαι apparet fortiore vocabulo opus esse quam ἐπήρεια est. 133 Supplevi. Cum Letronnius dedisset γράψ[ω καὶ τὰ μέγ]ιστα, quod spatium lacunae longe excedit, Rudorffius vero γράψ[ω μ]ετὰ, quod cum litteris in lapide servatis non convenit, Wilcken (ms.) γράψ[ω μάλ]ιστα proposuit. At verba finita γράψω — δηλώσω sic ἀσυνδέτως componi profecto non licet, quare participium praetuli, etsi lacuna vix tot litteras capit. 134 Supplevit Wilcken (ms.). Superlativo haud raro adiungi talem genitivum, qui cum partitivus esse debeat comparativus potius sit, et illud Thucydidis I, 4, 4 ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων et innumera alia exempla docent. Quare fieri posse non negandum est, ut hic μάλιστα τῶν ἄλλων 'magis quam quicquam ex aliis rebus' significet. Sane in scribendi verbum huius adverbii significatio minus quadrat, sed si τῶν ἄλλων non neutrum, sed masculinum esse statuas, nullam omnino video probabilem interpretationem aut restitutionem. 135 Cum in fine versus 64 non plus quam decem litteras desiderari constet, antiquiorum supplementa omnia reicienda sunt. Quod recepi, Wilckeni notis manuscriptis debetur. 136 Supplevit Wilcken (ms.). 137 Galbae annus primus ex more Aegyptiorum computatur a die 9. mensis Iunii a. 68 p. Chr., quo Nero occisus est, ad diem 28. m. Augusti, qui fuit in fastis Alexandrinorum dies postremus anni civilis. Hanc vero fastorum formam, quae quarto quoque anno sextam epagomenen intercalatam habebat, hic respici iam Idelerus Chronol. I p. 145 luculentissima ratiocinatione demonstravit. Etenim si diei significatio hic ex antiquiore anno mobili Aegyptiorum, qui sane per totum Ptolemaeorum regnum conservatus est (n. 5677) intellegenda esset, duodecimus mensis Epiph dies idem esset ac vicesimus tertius m. Iunii. Tum vero, quattuodecim post Neronis necem diebus, profecto nondum Galbae Augusti auspiciis edictum praefecti Alexandriae proponi poterat. Sane etiam gravius hoc argumentum apud ipsum Idelerum videtur, qui cum errore secundum diem mensis, non duodecimum significari sumeret (cf. not. 138), adeo quadriduum modo inter Neronis mortem et hunc fastorum Aegyptiorum diem intercedere existimavit. Sed sic quoque ratio certissima est. Contra in fastis Alexandrinorum paenultimus anni mensis Epiph a die 25. mensis

Iunii incipiebat, ita ut hoc edictum die 6. m. Iulii propositum sit, quod nihil habet miri. Perperam sane Ideler de edicto die primo mensis Phaophi anni Galbae secundi emissio, in quo alterum antiquius mensis Epiph commemoraretur, dixit. Unum hic est Alexandri edictum, illa vero temporis definitio ad diem quo apographum eius in Oasi propositum est spectat. 438 Cum antiquitus dubitatum esset, utrum I post φ ad nomen mensis an ad numerum spectaret, ideoque inter secundum et duodecimum diem incerti haesissent homines docti, iam certissima ratione lis diremta est, quoniam U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 809 n. 44 docuit, Ἐπίφ vel Ἐπίφ legitimam et perfrequentem, Ἐπιφὶ vero rarissimam nominis formam esse. Itaque duodecimus dies (6. m. Iulii 68 p. Chr.) intellegendus est. 439 L^B Bissing. Quod si modo in lapide est, certissimum est ad merum errorem lapicidae referendum et IB emendandum esse. Nam neque secundi anni est edictum, sed primi (v. 65), neque hoc loco annus indicandus fuit, sed dies.

670 Fragmenta tria lapidis inaedificata Philis in domibus Copticis. Edd. Lyons et Borchardt Sitzungsberichte der Kgl. Akademie d. W. zu Berlin 1896 p. 469 not. 4 (inde Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 28).

Αὐτοκρά[τορα Καίσαρα] | Οὐ[σπασιανὸν Σεβαστό]ν¹, | -----
5 -----², | τὸν σωτήρα καὶ εὐεργέτην, || οἱ ἀπὸ
Φιλῶν καὶ Δωδεκασχοίνου³.

Litterae ΘΠϞΩ. Intra orbem litterae Ο v. 4. 5 init. punctum (⊙).
4 Imperator a. 69—79 p. Chr. n. 2 Quid hoc versu fuerit, latet. Nam quod Ricci Titi ac fortasse etiam Domitiani nomen fuisse conicit, id refellitur versu quarto, qui unius modo hominis hoc fuisse monumentum honorarium demonstrat. 3 Cf. n. 240⁵.

671 Limen superius portae in aedificio quod fuit Caranide nomi Arsinoitae (*Kôm-Ushîm*) orientem et meridiem versus a templo. Edd. B. P. Grenfell, A. S. Hunt, D. G. Hogarth Fayûm towns and their papyri p. 33 n. III (Revue arch. Troisième série XXXIX 1904 p. 151 n. 94. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 435 n. 29).

Ἐπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὐ[σπασιανοῦ Σεβαστοῦ]¹ καὶ τοῦ

Litterae ΑΘΠϞΩ. Versus tertius post notas numerales ΙΓ et totus quartus ita evanuerunt, ut omnes eorum litteras praeter PY (v. 3 extr.) incertas significant editores. 4 Vespasianus Augustus (69—79 p. Chr.). Cf. not. 9.

παντὸς | αὐτοῦ οἴκου Πνεφερώτι² καὶ Πετσοῦχων³ καὶ τοῖς
 συννάοις θεοῖς μεγίστοις | τὸ δ[ε]ἰπνητήριον ὑ' τραπ[εζῶν]⁴
 Ε[δ]φρέ[ας]⁵ . . .]ἀρχο[υ]⁶ ὁ [β]ουλ[ευτῆς]⁷ ----] ομι. χρυ. |
 ελυ . . . γ . . ν . . ευε, ἡγουμένου Τατι(ου)⁸, ἀ[γα]θῇ τύχῃ,
 (L)ι(α)⁹ [Ε]πεὶφ ιε'¹⁰.

2 Cf. n. 667². 3 Cf. n. 187³ et addenda voluminis prioris p. 653.
 Idem redit n. 667, 3. 710, 3. 4 Supplevit de Ricci. 5 Supplere cona-
 tus sum; de Ricci [καὶ] φρέα[τα] δ]ύο, quod sollerter excogitatum est, sed cum
 ΤΡΑΠ. ΗΑΕΙΦΡΕΑΩΔΑΥΟ enotetur, apparet post τραπ[εζῶν] particulae καὶ re-
 ponendae locum non esse. Adde quod utique alicubi indicatum fuit, quis
 hoc aedificium dedicavisset (cf. n. 710, 4), versu quarto vero tale quid scrip-
 tum fuisse ex reliquiis ab editoribus enotatis non videtur. 6 Hic patris
 nomen fuisse mihi videtur. Si litteram Ⓢ in exemplari maiusculis concepto
 ex C finali nominis Εδφρέας et alia littera rotunda conflatum iudicabimus, de
 Θ[αλι]ἀρχου aliove simili nomine cogitari licebit, sed id incertissimum est.
 7 Supplevi non sine haesitatione. 8 ΤΑΤΙΩΝ. Emendare conatus sum;
 cum proxima utrimque vocabula certa sint, non video quid hic scriptum
 esse potuerit nisi nomen proprium. Neque vero de praefecto Aegypti ac-
 cipi licet, quia sic non ἡγουμένου, sed ἐπὶ — ἡγεμόνος (cf. n. 659, 1. 664, 1. 2.
 668, 2. 3. 667, 3. 4. 668, 13. 14. 672, 4 sqq. 673, 4. 5. 675, 2) dicendum fuit
 ac si iam idem verbo enuntiatum esset, ἡγεμονεύοντος potius quam ἡγουμέ-
 νου exspectaremus. Cf. Fayûm towns p. 264 adnotationes ad n. CX, 26, ubi
 editores demonstrant, ἡγούμενος modo cum genetivo coniunctum, modo ab-
 solute usurpatum de praesidibus variorum conciliorum itemque de eis qui
 cuiuslibet generis negotiis praeficiantur haud infrequens esse in papyris.
 Quare eum potius qui illi aedificationi praefuerit architectum designari
 existimaverim. 9 Lapis secundum editorum testimonium ΤΥΧΗΗΕ . . .
 .Α. ΠΕΙΦ. ΗΕ habet, ita ut inter τύχῃ et mensis nomen septem litterae
 fuisse videantur. At ἰῶτα bis scriptum esse non improbabile est pro qua-
 dratariorum consuetudine. Ex iis quae restant litteris prima Ε lenissima
 medela in signum L mutatur, et iam de Ricci hic anni numerum scriptum
 fuisse coniecit. Tum vero quod quinque litterarum loca indicant editores,
 erravisse videntur. At cum duarum reliquias enotent, tot certe fuisse pro-
 babile est. Illa ΙΑ autem ex alio atque ΙΑ numero servata esse incredibile
 est cum propter similitudinem, tum quia unus Vespasiani annus qui
 Graece plus una littera indicetur ipse undecimus est idemque supremus
 (78/9 p. Chr. n.). 10 Epiph mensis undecimus anni Aegyptiaci secundum
 Alexandrinorum rationem a die 25. mensis Iunii fastorum Iulianorum ad
 diem 24. mensis Iulii pertinebat. Itaque haec dedicatio die 9. m. Iulii a. 79
 p. Chr. n. incisa est. Sane Vespasianus iam die 24. m. Iunii decesserat (cf.
 H. Dessau Prosopographia imp. Rom. II p. 77 n. 263). Sed nuntium de ea re
 quindecim diebus post nondum in illud nomi Arsinoitae oppidulum perve-
 nisse non est quod miremur.

672 Stela lapidis calcarii albi cum aëtomate, intra quod clypeus, inventa Schediae, ubi a Nilo flumine diffinditur canalus qui Alexandriam cum illo coniungit, empta Alexandriae ab A. Schiffio; postea in Sieglini possessionem pervenit. Edd. G. Botti Bulletin de la société archéol. d'Alexandrie 1902 p. 44 (Revue arch. Troisième série XLI p. 439 n. 160. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 436 n. 34). Imaginem arte photographica effectam proposuit et commentarium bonae frugis plenum addidit A. Schiff, Beitr. zur alten Geschichte, Festschrift für O. Hirschfeld, p. 374 n. I.

Ἔτους τρίτου¹ | Ἀυτοκράτορος Τίτου | Καίσαρος Οὐεσπασιανοῦ |
 5 Σεβαστοῦ², ἐπὶ Γαίῳ || Τεττίῳ Ἀφρικανοῦ | Κασσιανοῦ Πρίσκου
 ἡγεμόνος³ | ὠρύγῃ⁴ Ἀγαθὸς Δαίμων | ποταμὸς⁵ ἐπὶ τὰ τρία

Litterae ΘΗΘΠCΩ. 1 Tertius Titi imperatoris annus ex Aegyptiorum fastis a die 29. m. Augusti a. 80 p. Chr. ad diem 28. m. Augusti a. 81 p. Chr. pertinebat. 2 Titus Vespasiani filius, qui die 23. m. Iunii a. 79 p. Chr. patri successit, die 13. m. Septembris a. 81 p. Chr. obiit. 3 C. Tettius Africanus praefectus Aegypti iam ex duobus titulis Latinis notus erat, C. I. Lat. XI, 5382, ubi eum antea praefecti vigilum et praefecti annonae officiis functum esse videmus, et C. I. Lat. III, 35, quam inscriptionem eius uxor Funisulana Vettulla Memnonis statuae insculpsit die 12. m. Februarii a. 82 p. Chr. n. Non diu post hoc tempus in officio permansisse videtur, quoniam in diplomate militari die 9. m. Iunii scripto (C. I. Lat. III Suppl. p. 1962) iam L. Laberius Maximus praefectus Aegypti est. Ex quo tempore Tettius Africanus Aegyptum administraverit, latet. Proximus ante eum praefectus quem noverimus Valerius Paullinus est, quem princeps anno 71 aut 72 p. Chr. in locum Ti. Iulii Lupi, qui in magistratu decesserat, misit (Plinius Nat. hist. XIX, 44. Iosephus Bell. VII, 434). Schiff. Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 308 n. 400. 4 Hic ut in substantivo ὀρυγή (ὀρυγή) aspiratam antiquiorem esse, sed inferiore aetate magis magisque increbuisse mediam monuit Schiff provocans ad Lobeckii disputationem ad Phryn. p. 348 et ad Hermae Pastorem (Simil. IX, 6, 7 ed. Hilgenf.²: καὶ ὠρύγῃ τὸ πεδίον). 5 Idem nomen legitur apud Ptolemaeum Geogr. IV, 5, 16 p. 699, 16: μέγα Δέλτα καλεῖται, καθ' ὃ ἐκτρέπεται ὁ μέγας ποταμός, καλούμενος Ἀγαθὸς Δαίμων. Nam sic plerique libri mss. legunt, neque video cur recentissimus quoque editor paucorum lectionem Ἀγαθοδαίμων praetulerit. Haec enim forma labentis Graecitatis est ut Μεγαλόπολις, quod in codicibus Byzantinae aetatis haud raro expulit eam nominis formam, quam unam novit antiquitas, Μεγάλη πόλις. Apud Pseudocallisthenem sane I, 34 p. 33 b, 4 Müller, ubi μέχρι τοῦ Ἀγαθοδαίμονος ποταμοῦ τοῦ κατὰ Κάνωβον traditur, haec corruptela scriptori potius quam librariis accepta ferri videtur. Cum inter primaria numina urbis Alexandrinorum fuisset Ἀγαθὸς Δαίμων, hanc fluminis appellationem ex familiari sermone illorum natam ideoque haud mirandum esse,

10 στερεά⁶ | καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀπεκατε||στάθη⁷ ἕως τῆς πέτρας⁸
καὶ | ἐτέθησαν παρ' ἑκάτερα τῶν τοίχων πλάκες⁹ ἐπιγεγραμ-
μέναι δεκατέσσαρες.

quod inter scriptores soli duo homines Alexandrini eius mentionem facerent, acute observat Schiff, qui idem hoc nomine Canopicum sive Heracleoticum Nili brachium significari demonstravit. Illud vero prae reliquis ipsum Nilum visum esse antiquis, ita ut mirum non esset, amnem cui omnem suam fertilitatem et salutem acceptam ferret tota Aegyptus, ab Alexandrinis eundem cum Genio eius habitum esse. Etsi igitur ποταμός illa aetate etiam canalem arte factum significare potest (n. 54²⁶), tamen ea notio hic in censum non venit, ut appareat ὀρύγη non de fossa de integro instituenda, sed de purgando fluminis alveo dici. 6 I. e. in longitudinem, latitudinem, altitudinem. Commodissime Schiff confert Syll.² 538, 3: τάφρον ὀρύξαι πλάτος ὀκτὼ ποδῶν, μήκος τριάκοντα ποδῶν, βάθος μέχρι τοῦ στερίφου. 542, 8: τάφρον ὀρύξαντα μήκος μὲν τὸ γεγραμμένον, πλάτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἀναλήμματος τῆς χαράδρας τεττάρων ποδῶν, βάθος δὲ τρίπουν. Quod ad Euclidis Elem. XI def. 4: στερεόν ἐστὶ τὸ μήκος καὶ πλάτος καὶ βάθος ἔχον provocat, item haud inepte facit, sed tenendum est tamen hic plane singularem esse sermonis usum. Etenim Euclides quidem ex more corpus, quod tres dimensiones habet, στερεόν appellat. At hic hae ipsae dimensiones τὰ τρία στερεά vocantur, cuius rei praeter hunc titulum et geminum n. 673, 8 nullum videtur in litteris Graecis exemplum exstare. 7 Duplex augmentum ad eandem sensus grammatici titubationem redit, qua alibi haud raro omittitur augmentum syllabicum (n. 90¹⁰¹, 204¹⁸, 678⁵) et temporale (n. 435⁷). 8 Quod in titulo Attico quem not. 6 attuli est μέχρι τοῦ στερίφου. Schiff. Cf. etiam Syll.² 537, 8 ἀνακαθαράμενον ἐπὶ τὸ στερίφον. 587, 47. 77 ἀνακαθήραντι ἐπὶ τὸ στερίφον. Particulam ἕως non coniunctionem temporalem esse, sed pro μέχρι praepositionis instar haberi cum genetivo coniunctam recentiore demum tempore recte observat Schiff. Sed hoc a tempore ad locum transferri non tam rarum est quam illi videtur; immo is usus iam plus quam trium saeculorum ante hunc titulum spatio occurrit. Cf. n. 54, 19. 20 ἕως Βακτριανῆς. 176, 10 ἕως ψυγμοῦ. 178, 11 ἕως δρόμου. 199, 29 ἕως τῶν Σαβαίων χώρας. 204, 16 ἕως Τέλ[μ]εως. 9 Tabula, qualis haec est, Graece στήλη appellatur. Sed apud Alexandrinos tum temporis πλάξ usitatum fuisse praeter hos duos titulos indicari usu Septuaginta interpretum, Novi Testamenti, patrum ecclesiae, ex quo tabulae legum Mosaicarum constanter πλάκες dicantur, observat Schiff. Cf. etiam n. 129, 5.

673 Tabula inventa Schediae. Ed. G. Botti Bull. de la société archéol. d'Alexandrie 1902 p. 45 (Revue arch. Troisième série XLI 1902 p. 439 n. 161. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusforschung II p. 437 n. 34).

Ἔτους ς¹ Ἀδοκράτ[ορος] | Καίσαρος [Δομι]τια[νοῦ²] | Σεβα-
 5 στοῦ Γερμανικοῦ, | ἐπὶ Γαΐου Σεπτιμίου || Οὐεγέτου ἡγεμόνος³ |
 ὠρύγη⁴ ποταμός | Φιλαγριανός⁵ ἐπὶ τὰ | γ' στερὰ⁶ ἕως τῆς
 πέτρας⁷.

¹ Supra hunc Graecum titulum eadem Latino sermone exarata sunt hunc in modum: *Anno VI Im[p(eratoris)] [Domitiani] Caesar(is) Aug(usti) Germanic(ē) | sub C. Septimio Vegeto praefecto) Aeg(ypti) | foditu(m) est flumen Philagrianu(m) | at tria soldu(m) usque ad petras*. Domitiani Augusti annus sextus 86/7 p. Chr. n. est. ² Nomen consulto deletum, sed ita ut tres litterae adhuc dispiciantur. ³ Proximo anno, m. Martio 88 p. Chr. n., eundem hominem etiam tum praefectum Aegypti fuisse discimus ex n. 675, 2. Tertium testimonium est in diplomate militari C. I. Lat. III p. 856. Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 246 n. 349. Sed iniuria de eius praefectura Jouguet ad titulum 675 provocat ad testimonium Suetoni Domitian. 4. Neque enim Septimius Vegetus, sed Mettius Rufus (n. 561²) praefectus Aegypti illic commemoratur. ⁴ Cf. n. 672⁴. ⁵ Cum Schediae inter se coniungantur Canopicum Nili brachium et canalis qui aquam Nili Alexandriam deducit, illud vero Ἀγαθὸς Δαίμων ποταμός appelletur n. 672, 7. 8 (cf. ibi not. 5), sequitur ut canalis ille Φιλαγριανὸς ποταμός sit, denominatus ni plane fallor ab eo qui eum instituerat. Ab eodem si quid video nomen accepit κόμη Φιλαγρίς nomi Arsinoitae (Fayûm towns and their papyri p. 146 n. XXXIV, 1. 8. p. 248 n. LXXXVI, 12), unde perquam probabiliter coniecero eum hominem Ptolemaei Philadelphi aut Euergetae temporibus eximia auctoritate florentem fuisse. ⁶ Cf. n. 672⁶. ⁷ Cf. n. 672⁸.

674 Stela cum aëtomate, inventa Copti (*Kuft*), exstat in museo oppidi *Cairo*. Edd. Flinders Petrie Koptos p. 22 tab. XXVII cum Hogarthi adnotationibus p. 27 sqq. P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 169 n. II cum Addendis p. 250. Imaginem photographica[m] proposuit J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 123 fig. 86. (Ex his exemplis repetiverunt R. Cagnat Revue arch. Troisième série XXIX 1896 p. 407 n. 130 et Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 437 n. 37). Cf. quae de titulo disputaverunt M. Rostowzew Mitth. des arch. Inst. Röm. Abtheilung XII 1897 p. 75 sqq. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 347 sqq. 572 cum not. 1.

Ἐξ ἐπιταγῆς -----|-----1

Litterae ΑΔΘΘΛΜΝΞΠCΩ. Vs. 1. 2. 33 nonnulla consulto deleta.

¹ Praefecti Aegypti nomen hic fuisse, sed postea erasum esse extra controversiam est, nisi quod de Domitiano imperatore cogitat Jouguet. At id

ἄρα βαρχία² ἀποστολίου³ πράσσειν κατὰ τὸν γνῶμον[α]⁴ τῇδε

refellitur titulo Latino apud Fl. Petrie Koptos p. 26 n. III, ubi v. 4 illius principis nomen integrum exstat, v. 5 vero praefecti Aegypti nomen deletum est, manifesto idem atque hic, quoniam v. 7 *L. Antistio Asiatico praefecto Beren(ices)* (not. 5. 6) legitur. Quale vero nomen reponendum sit, in medio relinquendum est. Nam quod Hogarthus quidem et P. Meyer Hermae XXXII p. 212 caute et dubitanter pronuntiant, Mettium Rufum hic fortasse intellegendum esse, id probare nequeo, multo vero minus quod Seymour de Ricci haud cunctatus ἐξ ἐπιταγῆς [Μεττίου Ρούφου ἐπάρχου Αἰγύπτου] supplevit. Etenim Hogarthus disputavit ex quattuor qui noti essent Domitiani aetatis praefectis (C. Laelius Africanus, C. Septimius Vegetus, T. Petronius Secundus, M. Mettius Rufus) tres reliquos in titulis Aegyptiis commemorari, ubi nomina non erasa essent, itaque unum in censum venire Mettium. Quae ratio ita sane probanda esset, si constaret nullum fuisse illo principatu praefectum, cuius memoria plane intercidisset. Sed ne posse quidem fieri ut Mettii nomen hic restituatur iure meritoque inde colligas, quod ipsius quoque nomen, non in Aegypto quidem, sed in Lycia, in titulis honoris intactum mansit. Qui cum Traiani demum principatu incisi sint (cf. n. 561²), apparet certe Domitiani saevitia non oppressum Mettium Rufum. De Ricci sane in litura litteras praeae scripturae Μ...του...φ... dispicere sibi visus est, sed nescio an praecepta opinio eum fefellerit. Certe in Milnii exemplo nihil eiusmodi comparet. Utique id apparet, eum qui quondam hic commemoratus fuisset praefectum tum cum nomen deleteretur non iam fuisse superstitem. Putaverim eum unum fuisse ex Domitiani asseclis et familiaribus, cuius memoria una cum ipsius imperatoris post illius necem damnata sit. 2 De arabarchi magistratu cf. n. 570³, unde apparebit cur assentiendum putaverim Wilckeno aliisque, qui hoc titulo probari existiment, origine et propria vi eandem esse vocem ἀραβάρχης et ἀλαβάρχης, potius quam Rostowzewio, qui eam sententiam hac eadem inscriptione luculentissime redargui sibi persuasit. Cum Jouguet ΑΡΑΡΙΑΙΧΙΑ exhibuisset, inter ἀραβαρχία et ἀραβιαρχία dubii haeserunt editores. Sed Milnii photographia docet inter B et A neque spatium neque vestigium litterae esse. Verbum ὑποπίπτειν hic idem sibi velle atque illud quod frequentius occurrat ὑποκαίῃσθαι, adnotat Wilcken allatis papyris Parisiensi Notices et extraits des manuscrits XVIII, 2, 1865 p. 230 n. 17, 12: μισθωτῆς εἶδους ἐγκυκλίου καὶ ὑποκειμένων βασιλικῇ γραμματεῖα et Berolinensi Berl. gr. Urk. I p. 329 n. 337, 9: ὑποκειμένου κ]ωμογράμματος(εία). v. 18: ὑποκειμένου ἐπιστρατηγία. Additamentum ἐν Κόπτῳ vero W. sine dubio recte eo refert, quod non modo Copti, sed iterum ad Rubrum mare, ubi via per desertum finiebatur, tales pensiones faciendae fuerint. 3 Hoc nomen ceteroqui inauditum Wilcken ab ἀποστολή derivatum significare statuit vectigal quod penderetur praesidii et tutelae causa, quae milites itinera mercatorum comitantes illis praeberent (*Geleitsgeld*). Sed ea interpretatione cogitur duas distinguere partes tabulae, ex quibus in priorem modo (v. 9—20) accurate quadret hic argumenti index, cum altera (v. 21—32)

τῇι | στήλῃι ἐνκεχάρακται διὰ Λουκίου | Ἀντιστίου Ἀσιατικοῦ⁵
ἐπάρχου | ὅρους Βερνείκης⁶.

manifesto pensiones pro usu viae (*Wegegeld*) contineat. Quod dicit has duas res tam similes et coniunctas esse, ut earum discrimen in praescriptis neglegi non sit mirandum, ei non obloquor. Paulo graviolem offensionem habet, quod v. 24 initio nullo modo indicatur ad aliud vectigalium genus transiri. Neque video quid aliud moverit Wilckenum, ut eiusmodi discrimen statueret, ac sententia de vocis origine et notione. Sed si memineris ἀποστόλιον aequè bene et ad activum ἀποστέλλειν (mittere) et ad passivum ἀποστέλλεσθαι (proficisci) referri licere, non video quid prohibeat, hic omnia ad unum idemque vectigalis genus, cuius ex redditibus et via muniatur et reficiatur et impensae in militarem viatorum tutelam fiant, referre. Rostowzew ad nomen ἀπόστολος (*classis*) revocare mavolt, qua de re cum eo facere nequeo cum aliis de causis, tum quia *classis* Graece potius στόλος est, ἀπόστολος vero expeditionem quae classe suscipitur indicat. Utrum eis, qui Copto proficiscerentur mare Rubrum versus, an eis qui hinc illuc pervenirent haec portoria imponerentur quaesivit Hogarth et manifesto recte statuit, utrumque viatorum genus aequè haec pendere debuisset. Cf. ex altera parte v. 18, ex altera v. 23 cum notis.

4 Wilckenus p. 347 n. 2 provocat ad lexicon rhetoricum ap. Bekkerum Anecdota I p. 233, 28 γνῶμων· σύνταξις τις γραμμάτων, καὶ ἢν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντας ὧν ἂν ἐκφέρωνται. Quo testimonio confirmatur Jougueti interpretatio, qui cogitaverat quidem initio de eo magistratu, qui n. 669, 44 γνῶμων τοῦ ἰδίου λόγου appellatur, sed recte id reiecit cum intellexeret neque illius officium ad hanc rem spectare neque omnino hominis appellationem hic desiderari, sed rei. Ille γνῶμων igitur omnium vectigalium plenum laterculum continebat, hic nonnulla modo excerpta publice proponuntur. Quod quo consilio factum sit, difficile est dictu. Nam Jougueti sententia, ea modo hic recenseri, quae ad usus et necessitates praesidii militaris ad oram Rubri maris collocati spectent, subtilis quidem et acuta est, sed difficultatibus neutiquam caret; ut hoc unum afferam, meretrices (v. 16. 17) et uxores militum (v. 19. 20) commemorari ei consilio accommodatissimum est, sed quod v. 18 de aliis, v. 25. 26 adeo de omnis generis mulieribus (γυναικῶν πασῶν) dicitur, id si quid video cum illa interpretatione adversa fronte pugnat.

5 Cf. not. 4. 6 De hoc praefecto docte et acute disputavit Rostowzew p. 78 sq., qui observavit haud infrequentem eius mentionem esse in titulis Latinis (cf. not. 1), plenissimam vero appellationem esse *praefectus praesidiorum et montis Beronices* C. I. Lat. IX, 3083 (Dessau Inscr. Lat. sel. 2699), 3, alibi *praefectus Ber(e)nicidis* (Dessau 2698, 4. 2700, 3. 4) repperiri. Ruggierii sententiam, qui eum portui Berenices praefuisse statueret, ipsa appellatione refelli. Neque vero praefecturam montis ad ipsarum lapicidinarum regimen referendum, sed potius ad militum qui praesidii causa illic collocati essent imperium. Eos vero non modo metallorum et lapicidinarum securitati prospexisse, sed simul etiam vias per illas montuosas et desertas regiones custodivisse, ut in papyro quem O. Hirschfeld Sitzungsber. der Ak. zu Berlin

- 10 κυβερνήτου⁷ Ἐρυθραῖκοῦ⁸ δραχμὰς ὀκτώ<ι> -----⁹ |
 πρωρέως¹⁰ δραχμὰς δέκα |
 [φυλ]άκου¹¹ δραχμὰς πέντε |
 [να]ύτου¹² δραχμὰς πέντε |
 15 [θε]ραπευτοῦ¹³ ναυπηγοῦ¹⁴ δραχμὰς || πέντε
 χειροτέχνου δραχμὰς | ὀκτώ<ι>
 γυναικῶν¹⁵ πρὸς ἑταιρισμὸν¹⁶ δραχμὰς ἑκατὸν ὀκτώ |

1892 p. 847 sqq. edidisset ὁρεσφύλακες ὁδοῦ Ὀάσεως commemorarentur. Horum vero militum praefectum arabarchae imperio subiunctum fuisse. 7 Post nomen Jouguetus ΤΟΥ addit, quem articulum esse existimat. Sed hic ipsius error est proximi nominis syllabam finalem perperam repetentis, ut apparet ex Petrii exemplo et Milnii imagine photographica. 8 De nomine Ἐρυθρὰ θάλασσα cf. n. 69⁶, 186⁴, 199⁴⁸. Hic quoque commodissime de sinu Arabico intellegitur. 9 Hic [καὶ δέκα] aut [καὶ ἑξοσι] intercidisse Jougueti coniectura est non improbabilis. S. de Ricci haec cum litteris duabus initialibus versus proximi (cf. not. 10) coniungit et supplet [Νεῖλου δραχμὰς] | ἔξ. Sed neque adiectivum Ἐρυθραῖκοῦ et genetivus Νεῖλου sic inter se opposita placent, neque omnino hic de navibus Nili dici videtur. Cf. not. 11. 10 Initio versus Jouguet nihil nisi ΠΩΡΕΩΣ habet neque ullam indicat lacunam. At ΕΞΠΩΡΕΩC scribit Petrie et adnotat duas primas litteras excisas quidem esse, sed tamen agnosci. Quid iis faciam nescio, sed putaverim hanc lituram longe alius generis esse atque illas v. 1. 2. 33; scilicet nihil fecisse lapicidam nisi ut errorem quem commiserat emendaret. 11 Supplevit S. de Ricci subtiliter neque inepte; certe hoc longe praeferendum est illi quod Hogartho in mentem venerat [Νεῖλι]ακοῦ, id quod ipse reiecit, quia hic non de Nili navigatione diceretur, sed omnia ad eiusmodi nautas spectarent, qui Copto per desertum proficiscerentur ut in ora maris Rubri in naves conscenderent. Adde quod Νεῖλιακός sic substantive usurpatum esse de eo qui in Nilo navigationem exerceret incredibile est. 12 ΛΥΤΟΥ Petrie; Jouguet ΥΤΟΥ, neque in Milnii photographia quicquam certi ante prius Υ dispicio. 13 De ΕΥΤΟΥ omnes consentiunt; ante has litteras ΡΑΠ agnovit Petrie, quod in Milnii photographica imagine sane non video. Supplevit Hogarth, neque improbanda videtur eius restitutio. Cum θεραπεύειν notione prope accedat ad ἀκεῖσθαι, quod non modo sanandi sed etiam reficiendi vi volgare est, intellexerim opificem qui non novas naves aedificet, sed quassas aut quolibet damno affectis medeatur. 14 ΝΑΥΙΤΗΓΟΥ Jouguet. 15 Jouguetus non inepte miratur pluralem hic ut v. 18. 19. 25 positum esse. At, qua de re ille dubitare videtur, pecuniae summas hic omnes de singulis mulieribus intellegendas esse certissimum est; nam ut taceam de illo ἀνὰ δραχμὰς τέσσαρας v. 26, quis tandem credit, idem drachmarum centum octo vectigal numerandum fuisse sive quis duas sive viginti meretrices inveheret? 16 De meretricum vectigalibus in universum cf. n. 629⁴⁸. Hic eas intellegi, quae ex oriente navibus advenirent, inde terrestri itinere Copton transportarentur unde Alexandriam atque in alias urbes Aegypti magnas ac luxuriosas in

- 20 γυναικῶν εἰσπλεουσῶν¹⁷ δρα|χμὰς εἴκοσι
 γυναικῶν στρατιωτῶν δραχμὰς εἴκοσι |
 πιττακίου¹⁸ καμήλων¹⁹ ὀβολὸν ἕνα |
 σφραγισμοῦ²⁰ πιττακίου ὀβολοὺς δύο |
 πορείας ἐξερχομένης²¹ ἐκάστου | πιττακίου τοῦ ἀνδρὸς ἀνα-
 25 βαίνοντος δραχμὴν μίαν

lupanaria pervenirent recte iudicavit Hogarth, etsi iniuria de eis modo cogitat, quae a lenonibus adducerentur; immo quae sua sponte se illuc conferebant ut huic quaestus generi operam darent, profecto non minus pecuniae pendebant. Magnam esse summam confitendum est, sed nescio an consulto id institutum sit, ne nimius numerus eiusmodi mulierum in oppida conflueret, qua de re iam Hogarthus cogitavit. 47 Obscurissimum hoc tertium praeter meretrices et militum uxores feminarum genus. Nam quod Jouguet intellegit mulieres nuptas aliis hominibus ac militibus, eius rei ne tenuissimum quidem vestigium est in verbis. Quod vero eas mulieres quae sua sponte venirent qualibet de causa, etiam quae corpore quaestum facere vellent sed non a lenone inveherentur, interpretatur Hogarth, id ne ipsum quidem usquam indicatum neque ulla ex parte credibile est, quandoquidem cur hae non plus pependerit quam militum coniuges, vix quintam partem vectigalis meretricibus quae a lenonibus importarentur impositi, non perspicitur. Ingenue igitur profiteor, me ignorare, quale hic indicetur mulierum genus.

Ceterum recte Hogarthus monet γυναῖκας στρατιωτῶν dici de eis feminis, quas milites uxorum instar haberent, nam iusto matrimonio militibus interdictum fuisse usque ad Septimii Severi tempora. 48 Cf. n. 595³³. Tabellam quadratam significat nomen, quae variis usibus inservire potest. In illo titulo et Polybii loco ibi allato de codicillis vel pugillaribus dicitur, hic manifesto de tessera, quae testetur camelum per illam viam duci licere et vectigal numeratum esse. 49 Huius pluralis eadem ratio esse videtur atque illius γυναικῶν v. 46. 48. 49. 25. Cf. not. 45. Genetivos καμήλων, ὄνου (v. 27), ἀμάξης (ibid.) non intellegendos de mercede, qua haec animalia et vehicula conducantur, sed de vectigali pro viae usu pendendo, ex exiguitate summarum collegit Wilcken Gr. Ostraka I p. 349 not. 4. 20 Datur tessera ei qui camelum ducturus est, numerato obolo; deinde signatur, ut etiam hodie in multis tesserarum generibus usitatum est, ut variis de causis eis signum aliquod imprimatur. Sed cur et quo tempore id in illis camelorum tesseris factum sit latet; denique per ipsam profectionis occasionem (not. 24) tertia eaque maxima pensio drachmae accedit. Quo consilio sane haec ita trifariam divisa, non in unum vectigal uno tempore pendendum contracta sint, id quod et viatoribus et eis qui vectigalia colligerent multo minus molestum futurum erat, non assequor. Vocem σφραγισμός hac vi alibi non occurrere monet Hogarth. Idem observat, plerumque quidem onerum modo portoria exigi, animalia vero quae ea portent aut vehant immunia esse, sed camelorum vectigal etiam in titulo Palmyreno n. 629, 89. 466 commemorari. 24 Cum ἐκάστου πιττακίου idem

γυναικῶν | πασῶν²² ἀνὰ δραχμὰς τέσσαρας |
 ὄνου ὀβολοὺς δύο
 ἀμάξης ἐχούσης²³ τετράγωνον²⁴ δραχμὰς τέσσαρες²⁵ |
 ἱστοῦ²⁶ δραχμὰς εἴκοσι
 30 κέρατος²⁷ δραχμὰς τέσσαρες
 ταφῆς ἀναφερομένης καὶ καταφερομένης²⁸ δραχμὴν μ[ε]τὰ
 τετρώβολον

genetivus sit quo et hic et alibi indicatur pro quanam re vectigal pendendum sit, πορείας ἐξερχομένης et τοῦ ἀνδρὸς ἀναβαίνοντος si quid video non possunt non genetivi absoluti temporali significatione esse. 'In ipsa perfectione et quidem eo ipso temporis puncto quo homo in camelum ascendit'. Nam πιττακίου mentio indicat, haec quoque ad camelos spectare. 22 Hoc quaternarum drachmarum vectigal accessio esse videtur eorum quae v. 16—20 tribus discretis mulierum generibus imponuntur, quorum hic nullum esse discrimen adiectivo πασῶν enuntiatur. Sed quo pacto hae quattuor drachmae praeter illas viginti aut centum octo eis irrogentur, obscurum est. 23 Litterae ΑΜΑΞΗCΕΧΟΥ in rasura rescriptae sunt. Ceterum Jougueti lectio ΕΙΧΟΥ Petrii testimonio et Milnii photographia refutatur. 24 Tectum vel tabernaculum interpretatur Hogarth, sub quo sederint homines qui curru veherentur. Nam cum mercaturae omnino nulla ratio habeatur in hoc laterculo, currum quoque non mercium vecturae, sed hominum itineribus destinatum hic intellegendum. 25 Perfrequens inferiore aetate ubique terrarum hic nominativi in -ες pro accusativo in -ας cadente usus. Nonnullis Graeciae locis adeo iam antiquitus, certe in hac voce, idem usitatum erat. Cf. Gr. Dialektinschriften II, 1683, 5. 6 [μνᾶ]ς δεκατέτορες. 1612, 6 sqq. τοῦσδε ἃ πόλις πολίτας ἐποιήσατο συμπολεμήσαντες τὸμ πόλεμον καὶ τὰμ πόλιν συνδιασώσαντες cum iis quae attulit editor in notis. 26 Malus qui Copto ad littus maris Rubri portatur ut illic navi imponatur. Nam quo pacto vice versa accidere potuerit, ut navium partes vel instrumenta ab illa ora in vallem Nili mitterentur, non intellegitur. 27 Antenna. Hac vi sane plerumque nomen derivatum κεράια usurpatur (cf. Syll.² 197, 14 διελέχθη δὲ καὶ ὑπὲρ κεράιας καὶ ἱστοῦ), sed ne a primitivo κέρας quidem eam notionem alienam esse docet Meleagri epigramma Anth. Pal. V, 204, 3. 4 ἀλλ' ἐπὶ μὲν νότοις μετὰφρενον, ὥς κέρας ἱστῶ, κυρτοῦται et Luciani locus Amor. 6 τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἄραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεσεύλαμεν. A. Boeckh Urkunden über das Seewesen d. Ath. p. 131. 28 Illa aetate in Aegypto ταφή dici pro τάφος adnotat Hogarth, sed ei significationi hic locum non esse ipse vidit, quia sepulcrum ferri (ἀναφέρεισθαι καὶ καταφέρεισθαι) nequiret. Sed quod ipse interpretari voluit sepulturam, mireris eum fugisse, plane idem etiam in hanc sententiam cadere; rem corpoream, non actionem aliquam aut caerimoniam, indicari ex participiis colligas. Ac Jouguetus quidem sarcophagum (*cercueil*) intellegit. Cui interpretationi quod obmovit H., sic ἀναφερομένης quidem probabilem habere explicationem, neque vero καταφερομένης, quia ex valle Nili hominum defunctorum corpora sursum in

Λ θ' ²⁹ Αὐτοκράτορος | Καίσαρος [Δομιτιανοῦ]
 Σεβαστοῦ [Γερμανικοῦ] ³⁰, Παχῶν ιε' ³¹.

coemeteria, quae essent in montibus et desertis, deportarentur, sed vice versa non item, id probarem, nisi haec distinctio sursum et deorsum portandi omnino obscurissima esset. Neque enim, de qua re in Aegypto primo aspectu cogitaveris, secundo et adverso Nili fluminis cursu portandi vim habere possunt, ut recte H. admonuit, quia iter per desertum, non navigatio in flumine, hic in censum venit. Sin vero praepositionem ἀνά de escensu ex valle Nili in montes Arabicos, κατὰ de descensu hinc illuc accipias, non video, quamcunque vim nomini ταφή tribuas, quo pacto omnino descensus notio hic locum habere possit. Quod si in medio relinquamus, ceteroqui probabilissimum mihi videtur, ταφήν hic corpus mortui ad sepe- liendum paratum, conditum et involutum (*mumie*) significare. Cuius usus sane aliud exemplum novi nullum, sed per se eiusmodi metonymia nihil habet offensionis, ut vice versa apud nos nomen *Leiche*, quod proprie corpus defuncti significat, volgo de exsequiis usurpatur. Ab Iustiniano interdictum esse, ne usquam eiusmodi vectigal exigeretur, Hogarth observat provocans ad Cod. Iust. III, 44, 15 ἐν οὐδενὶ τόπῳ οὐδὲν τέλος παρ' οὐδενὸς προσώπου ὑπὲρ τῶν διακομιζομένων σωμάτων παρέχεται. *i. e. nullibi ullum vectigal a quoquam pro transferendis corporibus praestatur*. Is sane Latinam modo versionem affert et in ea errore coniunctivum *praestetur* in indicativi *praestatur* locum substituit; sed ni fallor etiam ita ut traditum est hoc decretum, vetandi vim habet. Nam quid attinebat enuntiare, id re vera nusquam terrarum fieri? Utique aliquanto ante Iustiniani principatum fuisse eiusmodi vectigalia testatur alter locus quem item attulit Hogarth, Digest. XI, 7, 37: *funeris sumptus accipitur, quidquid corporis causa veluti unguentorum erogatum est, et pretium loci, in quo defunctus humatus est, vel sarcophagi et vectura, et si qua vectigalia sunt* (Codex haec *et si qua vectigalia sunt* post *humatus est* habet, transponenda esse vidit Mommsen). ²⁹ Domitiani annus nonus est 89/90 p. Chr. n. ³⁰ Nomina erasa, sed de Ricci, cui Milnii photographia ipsa praesto fuit, haec nomina in ea adhuc agnosci testatur. In eo vero imaginis photographae exemplo, quod Milne historiae suae inseruit, nihil certi dispicitur. ³¹ Pachon, nonus fastorum Aegyptiorum mensis, a die 26. m. Aprilis incipiebat in calendario Alexandrino, quo utebantur aetate principatus. Haec igitur data sunt d. 10. m. Maii a. 90 p. Chr. n.

675 Supra portam sacelli siti Ombi iuxta templum magnum a parte meridionali. Ed. P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX (1896) p. 167 n. 4 (Revue archéol. Troisième série XXX 1897 p. 268 n. 13. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 437 n. 35).

Ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δωμιτιανοῦ [Σ]εβαστοῦ Γερμανικοῦ καὶ τοῦ παντός αὐτοῦ οἴκου Ἀφ]ροδείτη¹ θεᾶι μεγίστη Πετρωνία Μάγνα καὶ τὰ ταύτης | τέκνα τὸ ἱερὸν οἰκοδόμησαν² ἐπὶ Γαίου Σεπτιμίου [Οὐ]εγέτου ἡγεμόνος³, στρατηγού⁴ Ἀρ[τε]μιδώρου, ἔτους ἐβδόμου⁵ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δω[μ]ιτιανοῦ | Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ, μηνὶ Φαμενώθ⁶ νομ[η]νίαι].

Litterae ΕΘΩ. Vocabula frequenter, sed non constanter interpunctione < distinctur. Nomen ΔΩΜΙΤΙΑΝΟΥ utrobique (v. 1. 2) consulto deletum, sed ita ut omnes litterae praeter unam distincte agnoscantur. Idem in vocem Γερμανικοῦ altero loco (v. 3) cadit. 4 In Aegyptiis templi magni titulis deam *Hator* appellari, ibique eius sacra cum Suchi (*Sbk*, cf. n. 176²) coniuncta fuisse observat Jouguet. 2 Cf. n. 426⁵. 3 Cf. n. 673³. 4 Nomi Ombitae. Joug. 5 A. 87/8 p. Chr. n. 6 Septimus anni Aegyptii mensis. In ea fastorum forma, quae principatus temporibus una in censum venit, hic mensis a die 26. mensis Februarii initium capit.

676 Stela cum anaglyphis duobus ab utraque parte tituli, quorum alterum repraesentat arborem sacram, alterum taurum et adulescentem sinistra manu facem aut baculum gerentem. Silsili (*Djebel Selseleh*). Edd. R. Lepsius *Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien* XII p. 82 n. 188. Accuratius A. H. Sayce *Revue des études Grecques* VII (1894) p. 297 n. IX. (Seymour de Ricci, *Archiv f. Papyrusforschung* II p. 439 n. 43.)

5 Τὸ προσκύνημα [Λε]ωνίδου κυβε[ρνή]του Νεῖλου || Διὸς¹ καλου-
[μένου] | Νεφώτου² τοῦ | [μ]εγίστου. | Λ' Τραϊανοῦ Καί[σα]-
ρος τοῦ κυρίου³.

Litterae ΠΩ. 4 Cum hanc vocem et Lepsius et Sayce integram exhibeant, mirum est apud Riccium hoc versu [π]ροσκ[α]λου[μέν]ου legi. Neque Nili cognomen hic esse, sed dei cui proscynema fiat, consentaneum est. Quod uterque genetivus, et hominis qui adoratur et dei qui adoratur, aequae a nomine προσκύνημα pendet, nihil habet offensionis. At genetivum Νεῖλου a Διὸς plane separandum et ad κυβερνήτου referendum esse non est quod demonstratur. 2 'Nep-pet' i. e. 'dominus caeli' ex Sayceii interpretatione. Ab hoc dei cognomine repetendum videtur *Nefotianus* in papyro Latine scripto Fayûm towns and their papyri p. 255 n. CV Col. II, 14. Nam in hoc indice praeter nomina Graeca et Latina etiam haud pauca Aegyptia, ut *Sisois*, *Paninutas*, *Neferos* occurrunt. 3 Annus decimus Traiani ex Aegyptiorum ratione numerandi 106/7 p. Chr. n. est.

677 Cysi (*Douch-el-Qalah*) in epistyllo pylonis repperit Cailliaud. Edd. Salt ex Hydii apographo Classical Journal XXIII (1824) p. 368. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes tab. XXIII, 4. Hoskins Visit to the great Oasis p. 324. Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 229 sqq. Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 149 n. XIV (J. Franz C. I. G. 4948). Omnium accuratissime G. Schweinfurth ap. Petermann geogr. Mittheilungen XXI 1875 p. 393.

Ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα | Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ τύχης, ἐπὶ Μάρκου Ρουτιλίου Λούπου | ἐπάρχου Αἰγύπτου¹, Σαράπιδι καὶ Ἰσιδι, θεοῖς μεγίστοις, οἱ ἀπὸ τῆς Κύσεως², οἱ ἐγείραν/τες³ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πολῶνος, εὐεργεσίας⁴ χάριν ἐποίησαν, Λ ιθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος || Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ⁵, Παχῶν α' ⁶.

Litterae ΘΠCΩ. 1 Cf. H. Dessau Prosopographia imp. Rom. III p. 449 n. 173. Eum iam anno 115 p. Chr. praefectum Aegypti fuisse apparet ex Eusebii narratione, qui Hist. eccl. IV, 2 Iudaeos per hunc eius magistratum seditionem movisse refert, itemque mense Ianuario 117 p. Chr. etiamtum in eodem officio versatum esse docet papyrus Berl. gr. Urk. I p. 134 n. 114 I, 2. 9. 2 Cf. C. I. G. 4949, 3 γαίη ἐνὶ Κύστ. Fr. 3 Sic legit Schweinfurth eaque re omnes difficultates expedivit, quas antiquiorum exemplorum lectio γράψαντες editoribus creaverat. Nam verbum γράφειν ne ea quidem vi, quam Letronnius ei tribuerat, hic intellegi licet. Etenim non decernendi, sed rogandi notionem habet, alienissimam illam quidem ab hoc loco. 4 Hoc, non antiquiorum EYCEBEIAC, in lapide esse Schweinfurthii testimonio constat. 5 Undevigesimus Traiani Augusti annus 115/6 p. Chr. n. 6 Pachon nonus Aegyptiorum mensis pertinens ab 26. die mensis Aprilis ad diem 25. m. Maii. Antiquiora apographa diei notam numeralem Λ habent, sed in Schweinfurthii exemplo A est. Itaque die 26. m. Aprilis a. 116 p. Chr. n. haec scripta sunt.

678 Epistylum templi Corinthiaci non perfectum, ad montem *Djebel-Fateereh* e regione portus Philoteræ, in statione cui nomen Ὑδρευμα Τραϊανὸν Δακικόν. Ex Wilkinsoni schedis ed. Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 153 n. XVI (J. Franz C. I. G. 4713 f).

Ἵπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης Αὐτοκράτορος Καίσαρος
 Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ¹ καὶ τοῦ σύνπαντος αὐτοῦ οἴκου |
 καὶ τῆς τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐπιταγέντων ἔργων² ἐπιτυχίας | Διὶ
 Ἡλίῳ μεγάλῳ Σαράπιδι³ καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς τὸν ναὸν
 καὶ τὰ περὶ τὸν ναὸν πάντα | Ἐπαφρόδειτος δοῦλος Σειγηρια-
⁵ νός⁴, μισθωτῆς τῶν μετάλλων, κατασκεύασεν⁵, || ἐπὶ Ῥαμμίῳ
 Μαρτιάλῃ⁶ ἐπάρχῳ Αἰγύπτου, ἐπιτρόπου τῶν μετάλλων Χρη-
 σίμου⁷, Σεβαστοῦ ἀπελευθέρου, | ὄντος πρὸς τοῖς τοῦ Κλαυδία-

Litterae ΘΟΠΕΩ. Vs. 7 inter ΑΔΡΙΑΝΟΥ et ΦΑΡΜΟΥΘΙ interposita
 ΜΣμ, quae videntur nullam nisi interpunctionis vim habere. Item v. 5 post
 ΑΙΓΥΠΤΟΥ est ω. 1 Imperator 117—138 p. Chr. 2 In titulo
 C. I. G. 4713 e, 10. 11 legitur ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ (i. e. Traiani imperatoris)
 πάντων ἔργων. Recte Letronnius et Franzius huius quoque tituli verba de
 omnibus quae imperator fieri iusserit operibus, non de metallis modo, inter-
 pretantur. 3 Eandem formulam habes C. I. G. 4713, 2. 4713 e, 1. 2, ex
 quibus titulis prior dedicatio est alius templi in alio eiusdem regionis loco
 ab eodem Epaphrodito conditi, magna ex parte ad verbum concinens cum
 hac, sed in fine mutila. Ille quidem locus a veteribus mons Porphyrites
 appellabatur (Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 12 p. 695, 3), huic vero ὕδρευμα Τρα-
 ῖανόν nomen fuisse discimus ex titulo bilingui ibidem reperto C. I. G. 4713 c:
 Ὑδρευμα εὐτυχέστατον Τραϊανὸν Δακτικόν. — *Fons felicissimus Traianus*
Dacicus. 4 Cf. C. I. G. 4713, 3: Ἐπαφρόδειτος Καίσαρος Σειγηριανός. Ser-
 vus ex priore Sigeri dominio ad Caesarem pervenerat. Quem Sigerum non
 diversum esse a Domitiani imperatoris cubiculario qui illum interemit
 (cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 242 n. 500), propter temporum rationes
 probabiliter statuunt editores. 5 Cum κατεσκεύασεν emendassent Letronne
 et Franz, malui tradita retinere memor aliorum exemplorum augmenti syl-
 labici perperam omissi. Cf. n. 90¹⁰¹. 6 Q. Rammius Martialis praefectus
 vigilum fuit annis 111 et 113 p. Chr. (C. I. Lat. VI, 221, 2. 222, 2. Prosopo-
 graphia imp. Rom. III p. 125 n. 16). Manifesto idem est, quem hic quin-
 quennio post (not. 11. 12) praefectum Aegypti habemus. Dativum et gene-
 tivum illa aetate identidem confundi notum est, et hoc ipsum ἐπὶ c. dat. in
 eiusdem regionis titulis plus semel redire observant Letronne et Franz. Cf.
 C. I. G. 4713, 3. 4713 d, 1 ἐπὶ Λούπῳ ἐπάρχῳ. 4713 e, 5 sqq. ἐπὶ Ἐνκολπῳ
 ἐπιτρόπῳ καὶ Κούνιτῳ Ἀκκίῳ Ὀπτάτῳ. 4843, 6 [ἐ]πὶ Μάρκῳ [Ῥ]ου[τιλίῳ Λού-
 πῳ] ἐπάρχῳ. Apparet hoc nomen, ut proxima Chresimi procuratoris et
 Aviti centurionis, temporis definiendi causa addi; quare non video unde
 Letronnius et Franzius collegerint, Rammii Martialis praefecti iussu Epa-
 phroditum haec duo templa consecrasse. Immo mancipem metallorum, quod
 hominum genus non minus locuples fuisse consentaneum est quam alios
 publicanos, ipsum de suo haec extruxisse existimo. Cf. modo quae de
 C. Vibii Salutaris munificentia leguntur in titulo n. 480. 7 Cf. C. I. G.
 4713, 3, 4 Μάρκου Οὐλίπῳ Χρησίμου ἐπιτροπέοντος τῶν μετάλλων. Fuit igitur
 Traiani libertus. L. De omnium per Aegyptum metallorum procuratore

νοῦ⁸ ἔργοις Ἀλουίτου (ἐκατουτάρχου)⁹ σπείρης πρώτης Φλαουίας
Κιλίκων ἐπικῆς¹⁰, | [L]β'¹¹ Ἀδοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ
Ἀδριανοῦ, Φαρμουθί κη'¹².

haec intellegenda videntur. Contra singillatim unoquoque loco centurio (not. 9) ad observandos redemptores et operas constitutus fuisse videtur.
8 Sc. ἔργους. De Claudii imperatoris in illis regionibus metallis Letronnius provocat ad Plinium Nat. hist. XXXVI, 37: *rubet porphyrites* (cf. not. 3) *in eadem Aegypto, ex eodem candidis intervenientibus punctis leptosephos vocatur. quantilibet molibus caedendis sufficiunt lapicidinae. statuas ex eo Claudio Caesari procurator eius in urbem ex Aegypto advexit Vitrasius Pollio, non admodum probata novitate. nemo certe postea imitatus est.* Ab eo locum metallorum nomen proprium montis Claudiani accepisse apparet ex titulo Latino quem not. 9 ascripsi. 9 Hic X traditum est, in titulo gemino C. I. G. 4743, 4 legitur ΕΠΙ·Ρ·ΠΡΟΚΟΥΛΗΙΑΝΟΥ. Illic sane editores ἐπὶ Ρ[ούφου] Προκουληϊανου supplementum, sed cognomen sic per compendium scriptum plane abhorret ab usu, neque omnino dubium esse potest, quin illic idem atque hic signum agnoscendum sit. Denique C. I. G. 4743 e, 7 apographum P exhibet. Quod Letronne et Franz interpretantur χ(ιλιά)ρ(χψ). Sed mihi quidem nulla ex parte dubium videtur, quin ἐκατόνταρχος (*centurio*) potius significetur. Primum enim ipsa signi figura prodit, P (i. e. ἐκατόν), non X eius primariam partem esse; deinde centurionem metallo praefici solitum esse apparet ex titulo eiusdem loci Latino, quem affert Franzius *Annius. Rufus* (i. e. centurio) *leg(ionis) XV Apollinaris. praepositus ab. Optimo. Traiano. operi. marmorum. monti. Claudiano. v(otum). s(olvi). l(ibenti). a(nimo).* Denique idem scripturae compendium etiam alibi occurrit, ubi de significatione ἐκατόνταρχος vel ἐκατονταρχία nullo modo licet dubitari. Cf. n. 2082. Ceterum cur hic alius esset centurio ac C. I. G. 4743, cum tamen Rammii Martialis praefecti et M. Ulpii Chresimi procuratoris nomina idem tempus indicarent, Franzius ambiguus haerebat. Mihi simplicissima res videtur; cum satis magno spatio inter se distarent haec duo metalla, utrumque suum habuisse custodem centurionem consentaneum est.
10 De cohorte I Flavia Cilicum equitata cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 4 p. 269, qui docuit eam cum Flaviorum principatu, utique ante a. 83 p. Chr. n. instituta esset, usque ad Hadriani aetatem in septentrionali, ab anno 130 p. Chr. in meridionali provinciae Aegypti parte tetendisse, recentissimum vero eius vestigium anni 162 p. Chr. n. esse.
11 A. 117/8 p. Chr. n. 12 Pharmuthi, octavus anni Aegyptiorum mensis, in fastis Alexandrinis a die 27. m. Martii incipiebat. Hic igitur titulus die 23. m. Aprilis a. 118 p. Chr. n. incisus est.

679 Romae in via Ostiensi. Ex apographis Anonymi Einsidlensis et sylloges Signoriliana post J. Franzium C. I. G. 5900

aliosque ed. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1085 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 58 n. 136).

Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας | καὶ Αἰγύπτου πάσης¹ Λευκί(ω)ι² |
 Ἰουλίῳ Οὐρηστίνῳ³ καὶ ἐπιστάτῃ τοῦ Μουσείου⁴ καὶ ἐπὶ
 5 τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε | καὶ Ἑλληνικῶν⁵
 καὶ ἐπὶ | τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ⁶, ἐπιστολεῖ⁷ τοῦ αὐτοῦ αὐτο-
 κράτορος.

Litterae volgares praeter ΘΞΠΣ sunt in exemplo Einsidlensi. In Signoriliano praeterea mira forma 4 pro Y occurrit. Ceterum hoc apographum tam corruptum est, ut fere neglegendum fuerit praeter paucos locos ubi exempli Einsidlensis in universum multo accuratioris menda (veluti v. 1 APXIPET, v. 2 ΑΙΤΥΠΤΟΥ) ex eo emendare licebat. 1 Hunc summum sacerdotem Romanorum aetate successisse in locum sacerdotis Alexandri et regum Ptolemaeorum, quem habes n. 56, 1. 90, 4, observant Letronne et Franz. Alexandriam ab Aegypto simili ratione disiungi in Latino C. Cornelii Galli titulo (n. 6543) et in edicto Ti. Iulii Alexandri praefecti (n. 669, 4) observavit U. Wilcken Zeitschrift für aeg. Sprache XXXV 1897 p. 75 not. 2. 2 ΑΕΥΚΙΟΙ. 3 Cf. Suidas Οὐρηστίνος, Ἰούλιος χρηματίσας, σοφιστής· ἐπιτομήν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλούς δ'· ἐκλογὴν ὀνομάτων ἐκ τῶν Δημοσθένους βιβλίων· ἐκλογὴν ἐκ τῶν Θουκυδίδου, Ἰσαίου, Ἰσοκράτους καὶ Θρασυμάχου τοῦ ῥήτορος, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων. De libris Vestini alia testimonia attulit M. Haupt Opusc. II p. 435. Cf. Prosopogr. imp. Rom. II p. 220 n. 409. Ceterum hic videtur ex posteris illius Iulii Vestini esse, quem praefectum Aegypti septimo Neronis anno (60/1 p. Chr. n.) habes n. 667, 3. 4. 668, 13. 14. 4 Cf. n. 104, 4 cum not. 6. 147, 2 cum not. 4. Utrum recte Franzius (C. I. G. III p. 307 b. 315 a) ex hoc titulo collegerit, regimen Musei cum illo summo sacerdotio perpetuo coniunctam fuisse, an casu tum idem homo Vestinus utrumque gesserit, non facile est diiudicatu; tamen hoc praetulerim, quandoquidem proprium fuit in Museo sacerdotium Musarum (vel Musae 1474), quocum illam ἐπιστάσαν coniunctam fuisse probabilis est quam cum illo totius provinciae sacrorum antistitis honore. Utique distinguendus ab his sacerdotibus et praefectis Musei ὁ τεταγμένος ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγάλης βιβλιοθήκης n. 172, 5. 6. 5 Iam Augustus duas condiderat bibliothecas publicas, quarum utraque et Latinos et Graecos libros habebat, in templo Apollinis Palatini et in porticu Octaviae, eisque usque ad Traiani principatum quattuor aliae accesserant. Accuratiora v. apud K. Diatzko, Pauly-Wissowa's Realencyklopädie III, 1 p. 418 sqq. Qui eis praesunt, Latine procuratores appellari solent. Cf. Diatzko p. 422. 6 A studiis Hadriani Augusti. De hoc officio, quod Claudius instituisse videtur, cf. Seneca Cons. ad Polyb. 6. Sueton. Claud. 28. O. Hirschfeld Unters. zur Röm. Verwaltungsgeschichte I p. 210 not. 2. L. Friedländer Darstellungen aus der Sittengeschichte Roms I⁶ p. 108 sqq. Initio liberti Caesaris eo fungebantur, altero et tertio p. Chr. n. saeculis equites Romani. 7 Ab epistulis. Cf.

O. Hirschfeld Verwaltungsgesch. I p. 202 sqq. L. Friedländer Darst. aus der Sittengesch. I⁶ p. 110. Graeca vox ἐπιστολεύς, quae apud Lacedaemonios quondam vicarium nauarchi significaverat (Xenophon Hellen. I, 4, 23. II, 4, 7. IV, 8, 11. V, 4, 5. 6. Plutarch. Lysander 7. Pollux I, 96), de illo principis ministro usurpatur etiam apud Phrynichum p. 379, 15 Lobeck: τοιγαροῦν σὲ (Cornelianum ad quem liber missus est) τῶν μεγίστων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν περιδρυσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφύγαντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἐλόμενοι τῆς βασιλείας. Kaibel.

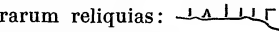
680 In statua Memnonis. Ex Saltii schedis ed. Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 135 n. XII (J. Franz C. I. G. 4722). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 77 n. 71.

Λούκιος Φουνεισουλανός | Χαρσίσιος¹, στρατηγός Ἑρμων|θείτου
5 Λατοπολείτου,² ἤκου|σα Μέμνονος δῖς, πρὶν πρῶ|της ὥρας καὶ
πρώτῃ³, σὺν | τῇ γυναικί μου Φουλβίᾳ· | Θῶθ ἡ⁴, L ζ'
Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου⁵.

Litterae ΕΖΘΑΠΠCΩ (sed v. 5 primo loco ω). ¹ Homo Graecus, cuius nomen gentile perrarum indicio esse videtur, patrem vel avum civitatem Romanam impetrasse beneficio L. Funisulani Vettoniani hominis nobilis a Neronis principatu usque ad Domitianum in republica versati, de quo cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 99 n. 396. Eiusdem Charisii titulum metricum item Memnonis statuæ incisum habes C. I. G. 4721, in quo item Fulviae uxoris et strategiae nomorum Hermonthitæ et Latopolitæ mentio fit. ² Cum ΤΟC legisset Letronne, Λατοπολείτ(η)ς emendavit. Sed ex Lepsii apographo apparet, postremam litteram intercidisse, quae sine dubio Υ fuit. Non igitur Latopolita origine fuit Funisulanus, sed nomis duobus coniunctim praefuit, id quod in his iisdem etiam alibi occurrit; cf. n. 683, 1 sqq. βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου. ³ Cf. n. 684³. ⁴ Thoth primus anni Aegyptiaci mensis secundum fastos Alexandrinus, quibus principatus aetate utebantur Aegyptii, a die undetrigesimo m. Augusti initium capiebat. ⁵ Hadriani annus septimus 122/3 p. Chr. est. Hic igitur titulus (not. 4) die 5. m. Septembris a. 122 p. Chr. n. incisus est.

681 In Memnonis statua. Ex Saltii schedis ed. Letronne Journal des Savants 1834 m. Iunio. De statua Memnonis p. 165 n. XXII (J. Franz C. I. G. 4728). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 103.

[Σα]βεῖνα Σεβαστή¹, | [Αὐτο]κράτορος Καίσαρος | [Ἀδριαν]οῦ²,
 5 ἐν τῷ ὥρᾳ | [α' ³ τοῦ Μένονο]ς δις ἤκουσε||-----⁴

Litterae BCEJ. Vs. 4 fin. et v. 3 fin. sub scriptura huius tituli aliarum litterarum, antiquiorum ut quidem videtur, vestigia apparent. 4 Cf. Prosopogr. imp. Rom. III p. 429 n. 414. Augustae nomen nacta est eodem tempore, quo maritus pater patriae appellatus, 428 p. Chr. secundum Hieronymi chronicorum Eusebianorum versionem, cum Armeniaca 425 p. Chr. habeat (Euseb. ed. Schoene II p. 166 f. 167 h). Utique eo iam usa est cum Hadrianum anno 130 p. Chr. in Aegyptum comitaretur. Decessit paullo ante maritum, ut quidem videtur a. 136 p. Chr. n. 2 Annis 117—138 p. Chr. n. 3 Sonum illum, quem Memnonis statua edebat, cum solis ortu conexum esse non fugit antiquos; cf. Plinius N. hist. XXXVI, 58: *non absimilis illi narratur in Thebis delubro Serapis, ut putant, Memnonis statuæ dicatus, quem cotidiano solis ortu contactum radiis crepare tradunt*. Quare plerumque prima diei hora exauditum esse consentaneum est. Id iam de se ipso monet Strabo XVII, 4, 46 p. 816 Cas. καὶ γὰρ δὲ παρὼν ἐπὶ τῶν τόπων μετὰ Γάλλου Αἰλίου καὶ τοῦ πλήθους τῶν συνόντων αὐτῷ φίλων τε καὶ στρατιωτῶν περὶ ὥραν πρώτην ἤκουσα τοῦ ψόφου. Item in titulis horae primae haud raro mentio fit. Cf. n. 682, 5. C. I. G. 4719, 4. 4727, 4. 4742, 1. 4753, 5. πρὶν πρώτης ὥρας καὶ πρώτῃ n. 680, 4. 5. Sed item sunt, qui se altera (C. I. G. 4723, 9. 4725, 8. 9. 4726, 7) aut tertia (C. I. G. 4759, 6) hora Memnona audivisse profiteantur. Utrumque coniunctum habes n. 685, 4. 5 ἀναπλέων ὥρας γ', καταπλέων ὥρας β'. 4 Lepsius versus quinti initio has enotat litterarum reliquias: ; quae tam ambiguae sunt, ut a restituendo abstinendum videatur.

682 In Memnonis crure sinistro supra titulum n. 683. Edd. Pococke Descr. Or. I p. 10. Descr. Thebarum in Descr. Aeg. p. 112. Jomard in Descr. Aeg. ant. Vol. V, Tab. 55 n. 40. Ex his et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 181 n. XXVIII. Rec. des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte II p. 372 n. CCCLII (J. Franz C. I. G. 4734). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 102.

Γάϊος Ἰούλιος Διονύσιος | ἀρχιδικαστής¹, Θέωνος | ἀρχιδικαστοῦ
 5 ὅς καὶ | πατήρ, ἤκουσα Μένονο||νος ὥρας πρώτης².

Litterae AΔΘΛΜΜΠΠΕΨΥΩ. Hastae plerumque aliquantum incurvatae.
 1 Cf. n. 4363. 2 Cf. n. 6813.

683 In Memnonis crure sinistro. Edd. Pococke Descr. Or. I p. 105. Hamilton Aegypt. p. 174. Ex his et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 178 n. XXVI (J. Franz C. I. G. 4732). Accuratissime delineatum titulum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 94.

Ἀρτεμίδωρος Πτολεμαίου, βασιλικὸς | γραμματεὺς¹ Ἑρμωνθείου
καὶ Λατοπολείτου², ἤκουσα Μέμνονος τοῦ θειοτάτου μετὰ
5 καὶ τῆς συνβίου Ἀρσινόης καὶ || τῶν τέκνων Αἰλουρίωνος³ τοῦ
καὶ Κοιδράτου καὶ Πτολεμαίου, ἔτει ιε' Ἀδριανοῦ | Καίσαρος⁴
τοῦ κυρίου, . . Χοιάκ⁵.

Litterae ΑΑΔΕΗ (sed semel v. 4 ΤΗC est) ΘΜΠCΩ. 4 Proximus dignitate post strategum (n. 663⁶) cuiusque nomi magistratus, penes quem administratio pecuniaria erat. 2 Cf. n. 680². 3 Nomen ab Aegyptiaco more feles divinis honoribus afficiendi derivatum ideoque vix usquam extra Aegyptum occurrens notavit Letronne. 4 I. e. 130/1 p. Chr. n. 5 Quartus mensis anni Aegyptiorum. Inter diem 27. m. Novembris et d. 26. m. Decembris a. 130 p. Chr. haec exarata sunt.

684 In Memnonis crure sinistro, infra n. 683. Non sine mendis ed. Pocock. Descr. Or. I p. 105. Melius, adhibitis Saltii schedis, Letronne Commentatio de statua vocali Memnonis p. 180 n. XXVII (J. Franz C. I. G. 4733). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 79 n. 95.

Κόϊντος Ἀπολ(η)ϊανός¹ Βόηθος | ὁμοίως ἤκουσα μετὰ τῶν προ-
γεγραμμένων² τῷ αὐτῷ ἔτει, μηνὶ | τῷ αὐτῷ³.

Litterae ΕΘΜΠΠCΩ. 1 ΑΠΟΛΠΙΑΝΟΣ in lapide esse testatur Lepsius, quod non Ἀπολλιανός, ut priores editores legerunt, sed Ἀποληϊανός legendum esse cum propterea certum existimo, quia Π multo veri similis est ex Η quam ex Λ errore natum esse, tum quia inter praenomen et cognomen non Graeco nomini locus est, sed Latino, ac proprie quidem gentili. Sed cognomina in -anus cadentia haud raro nominum gentilium vicibus fungi in vulgus notum est. 2 I. e. cum Artemidoro Ptolemaei f. scriba regio eiusque uxore et filiis. Cf. n. 683, 4 sqq. 3 Mense Decembre a. 130 p. Chr. n. Cf. n. 683⁵.

685 In statua Memnonis. Ed. Hamilton Aegypt. p. 173 (Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 274. Walpole

Travels p. 596). Ex Hamiltoni exemplo et Saltii schedis Letronne Comm. de statua vocali Memnonis p. 227 n. LIII (J. Franz C. I. G. 4754). Accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 77 n. 65.

Κλαύδιος Γέμινος, | ἀραβάρχης¹ καὶ ἐπιστράτη|γος Θηβαΐδος²,
5 ἡγουσα | ἀναπλέων ὥρας γ' ³, || καταπ(λ)έων⁴ ὥρας β'.

Litterae ΑΛΛΕΘΕΛΛΗΝΠΠΩ. 4 Cf. n. 570³. 2 Cf. n. 4034.
3 Cf. n. 684³. 4 ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ.

686 In syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Transactions of the R. soc. of litt. II P. I p. 74. De statua Memnonis p. 252 n. 44 (J. Franz C. I. G. 4807).

Νεκτάριος¹ Νεικομηδεὺς | ὁ λαμπρότατος καθολικός | Αἰγύπ-
του² ἰδὼν ἐθαύμασα.

Litterae ΔΘΠΩΩ et semel v. 4 init. Θ, cum praeterea ubique Ε sit. Ο aliquotiens minore modulo exarata. 4 Hoc nominum genus (cf. n. 688, 4 Επιφάνιος. 689, 4 Παλλάδιος. 693, 4 Ἐλπίδιος) non ante postrema saeculi p. Chr. n. tertii decennia usitatum fuit, unde de horum titulorum aetate iudicium ferri licet. Sed eos hic collocavi ne divellerem quae natura et argumento inter se arctissime conexas sunt. 2 Cf. P. Meyer in Beiträge zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld, p. 146 sqq. Qui regum Ptolemaeorum aetate omni totius regni administrationi pecuniariae praefectus fuerat magistratus (διοικητής, cf. n. 593), eius officium paullulum immutata appellatione etiam principatus temporibus conservatum esse apparet; etenim idem sibi velle ὁ κράτιστος ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων (n. 745, 3. 2) et *procurator summae rei apud Alexandriam* (Acta Martyrum p. 344 ed. Ruinart) et ἐγκειρισμένος τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν βασιλικῆς διοικήσεως (Eusebius Hist. eccl. VIII, 9) manifesto recte existimat Meyer. Sed inde a Diocletiani aetate cum maiorem dignitatem assecutus esset, Latine *v(ir) p(er)fectissimus r(ationalis) Aeg(ypti)* appellatur (C. I. Lat. III, 47, 6. 7); Graece his accurate respondent ὁ διασημότατος καθολικός, quae in titulis et papyris plus semel leguntur; cf. exempla quae congessit Meyer. Quod hic λαμπρότατος pro διασημότατος est, nihil habet offensionis, quia etiam alibi in illis ordinum dignitatumque vocabulis Graece interpretandis nonnunquam variatur.

687 In Memnonis crure dextro. Post Pocockium Descr. Or. I p. 404 aliosque ed. Letronne De statua vocali Memnonis p. 226 n. LI

(J. Franz C. I. G. 4750). Accurate delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 78 n. 78.

Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος¹ ἤκουσα δ' καὶ |
5 ἐμνήσθην Ζήνωνος || καὶ Ἀϊανοῦ ἀδελφῶν².

Litterae ΙΘΠΣ et semel (v. 5 altero loco) ἱ. 4 Caesarea Panias hoc oppidum praeter duos huius Heliodori titulos (cf. not. 2) etiam apud Ptolemaeum Geogr. V, 14, 17 p. 978, 3. Geogr. Ravenn. II, 15 p. 85 Pinder et in Tabula Peutingerana appellatur. Etiam Lebas-Waddington III 1620 b, 37 Καισάρειαν Πανιάδα β' ἀνδρῶν πανκράτιον legitur. Antea Πάνιον nomen fuit (Polyb. XVI, 18, 2), apud Iosephum plerumque Καισάρεια ἢ Φιλίππου dicitur. Perperam Stephanus Καισάρεια· τρίτη πρὸς τῇ Πανεάδι. Caesareae nomen a Philippo Herodis f. tetrarcha ei impositum est honoris Augusti causa (Ioseph. Ant. XVIII, 28. Bell. II, 168) anno 3 vel 2 a. Chr. n., unde in nummis civitatis anni numerantur. Cf. Benzinger ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 1 p. 1290 n. 9. 2 Eiusdem hominis titulum paene ad verbum consentientem, in insula Philis incisum, habes C. I. G. 4921 et ap. Lepsius Denkmäler aus Aeg. und Aeth. XII p. 88 n. 263: Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος ἡλθ(ο)ν καὶ τὸ προ(σ)κύνημα ἐποίησα τῶν ἀδελφῶν Ζήνωνος καὶ Ἀϊανοῦ.

688 In Syringibus. Ex Wilkinsoni schedis ed. Letronne p. 266 n. CCIII. (J. Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 1209 n. 4788 b). Accuratissime delineatum proposuit R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 58.

5 Ἐπιφάνιος¹ ἱστορήσα, | οὐδὲν δὲ | ἐθαύμα||σα εἰ μὴ | τὸν
λεῖθρον².

Litterae ΑΛΔΕΘῙΠCΩ 4 Cf. n. 6861. 2 Hinc collegeris, nescio quid miri in illis regum antiquiorum sepulcris observare sibi visos esse homines, quod tamen is qui haec insculpserit irrita volgi credulitate nihil esse profiteretur. Nam certe Wilkinsoni interpretatio haec non ad locum ubi scripta essent, sed ad Memnonis statuam vocalem referentis iure meritoque reiecta est a Letronnio Franzioque. Cf. n. 691³.

689 In syringe Rhamsis V exscripsit Champollion natu minor, cuius ex apographo ed. Letronne Comment. de statua voc. Memnonis p. 254 (J. Franz C. I. G. 4808).

Παλλάδιος¹ δικολόγος² Ἑρμοπολείτης <ε>ἰδὼν ἐθαύμασα.

¹ Cf. n. 686¹. ² *Iuridicum Aegypti* interpretantur Letronne et Franz. Sed sunt quae gravissimam moveant dubitationem. Etenim non modo δικολόγος alibi causidicum potius, quam iudicem significat, sed omnino verbum λέγειν et omnia quae inde derivantur in re iudiciaria semper de partibus litigantibus, quae coram iudice causas orant, non de ipso penes quem iudicandi officium est usurpantur. Deinde nomen terrae omissum offensioni est; denique ethnicum officii nomini subiunctum, non praemissum, in hac quidem vocabuli interpretatione habet quo offendaris. Cf. n. 686, 4 sqq. Νεκτάριος Νεικομηδεὶς ὁ λαμπρότατος καθολικὸς Αἰγύπτου. Quod contra si professionem privatam, non magistratum publicum intellegas, hic verborum ordo defendatur exemplis simillimis n. 694, 4 Βουρίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης. 693, 4 Ἐλπίδιος Ἑρμοκρα[α]τους σχολ[α]στικὸς ῥ[η]τορικὸς Ἀλεξανδρεὺς. Quare quin Palladius causidicus vel advocatus fuerit nullus dubito. Longe alia ratio est tituli C. I. G. 4845 Σπουδάσις Παλατῖνος υἱὸς [Τρύ]φωνος, [δ]ικολόγου Αἰγύπτου, ἐθεασάμην. Nam illic cum aliis de causis tum propter additum Αἰγύπτου sane iuridicum indicari probabilius est. Sed in titulo negligentissime inciso et pessime conservato illud ΚΟΛΟΓΟΥ ex [ΔΙ]Κ[Ε]Ο-ΔΟΤΟΥ depravatum esse non nimis audax videtur coniectura. Fieri sane etiam potest, ut homo indoctus vocabulo Latino, quod ex *iuris* nomine et *dicendi* verbo compositum est, permotus δικολόγος pro δικαιοδότης scriberet. Cf. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I p. 453 not. 4.

690 In syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Transactions of the R. society II, 4 p. 72. De statua vocali Memnonis p. 250 n. 29 (J. Franz C. I. G. 4772).

Ἀλέξανδρος ἑπαρχος | Θηβῶν¹ (ε)ἰδὼν καὶ ἐθαύμασα. | Κοσμάς
5 ὁ τούτου νο[τά]ριος² | (κα)ὶ -----³ Ἀλέξανδρος ἱατρὸς || θ(ε)ιό-
τατον ἔργον⁴.

Litterae ΑΕΗΘΕΞΠCΝΩ. ¹ Post totius imperii Romani administrationem a Diocletiano et Constantino de integro ordinatam Aegyptus dioecesis fuit, quam ut antea gubernabat praefectus Aegypti sive Augustalis, divisa in sex provincias, quo in numero Thebais erat. Horum praesides sane solenni nomine ἡγεμόνες appellantur (C. I. G. 4846, 4 Τατιανὸς ἡγεμὼν Θηβαῖδος. 4769, 5 ἡγεμὼν τῆς ἐπαρχίας sc. τῆς Θηβαῖδος), sed neque Thebarum nomen pro tota provincia Thebaide usurpatum, neque appellatio ἑπαρχος, qua uti propter solenne ἐπαρχείας vocabulum proclive erat, illa aetate quicquam offensionis habet. Certe quis alius praefectus Thebarum vocari potuerit frustra quaesiveris. Cf. I. Franz C. I. G. III p. 324. ² ΝΟΥΜΠΙΟC. Cum Letronnius νό[μα]ρχ[ος] emendare conatus esset, Franzius νο[τά]ριος scribere maluit, sine dubio recte. Nam neque nomarchi tum temporis

appellabantur qui singulis nomis praeerant (cf. n. 484²) neque ellipsis, quam ille statuit, τοῦτου sc. τοῦ νομοῦ, credibilis est. Immo genetivus ad Alexandrum praesidem spectat, cuius nomini duo homines qui ipsum comitabantur sua adiecerunt, ut etiam alibi in eiusmodi titulis haud raro factum est. ³ Initio versus quarti ΧΙΟΚ est. In duobus prioribus litteris particulam ΚΑΙ, quam Franzius in fine superioris versus supplere maluit, latere, οΚ vero nomen gentile Latinum Alexandri medici esse mihi maxime probabile videtur. Nam reliqui versus omnes a dextra integri sunt, neque Franzio Χιὸς Aegyptiacum illius Alexandri nomen statuenti assentiar. ⁴ Aut infra hunc versum verbum finitum periit, aut ex praesidis inscriptione v. 2 ἐθαύμασα hic mente supplenda est tertia pluralis numeri persona.

691 In Syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 74. Comm. de statua vocali Memnonis p. 253 n. 54 (J. Franz C. I. G. 4784). Accuratissime delineatam tituli imaginem proposuit R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 43.

Βουρίχιος σχολαστικὸς¹ | Ἀσκαλωνίτης² ἱστορήσας κατέγνω
ἐμ'αυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον³.

Litterae ΑΛΔΕΚΚΛΩ. ⁴ Causidicum interpretatur Letronne ex illius aetatis consuetudine, sine dubio recte. Cf. n. 693². ² De verborum ordine cf. n. 689². ³ Quid hic Burichius sibi ipsi opprobrii det, paullo obscurius est. Sine dubio recte λόγον Letronnius interpretatur rationem, quam se non perspectam habere fateatur advocatus. At quod adiungit fortasse rationem qua haec magnificentissima opera elaborata sint innui, id nequeo probare. Nam haec quidem ratio, nempe ut omnium maximis honoribus afficerentur reges defuncti, profecto ne hebetissimi quidem ingenii hominem fugere poterat. Immo ut n. 688, 3 sqq., sic hic quoque indicari mihi videtur, in syringibus nescio quid miraculi monstrari solitum esse peregrinantibus, simile illius soni quem Memnonis statua edebat; iam cum Burichius persuasum haberet, id ad naturalem aliquam causam utique referendum esse, neque tamen eam enucleare posset, hanc sui ipsius representationem lapidi insculpsit.

692 In Syringibus. Cum Letronnius ex Saltii schedis titulo n. 694 adiunctos hos versus dedisset, recte R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 44 separavit et imaginem tituli accurate delineatam proposuit.

Οὐκ ἀπεδεξάμην σὲ τ(ῆς)¹ ἐ[ν λόγοις²] | τριβῆς [ἐνεκεν³] | ὦ
Βουρρίχιε.

Litteratura cursivae similis; memorabiles litterarum formae ΑΕΔΕ
η(ῆτα)μρ(νϋ)ζπςγρ(τρ)ω. 1 Τς lapis memorabili scripturae compendio,
quod in minuscula medii aevi litteratura redire nemo fere ignorat.
2 Supplevi. Quod Letronnio in mentem venit, hic [παῖδο]τριβῆς supplen-
dum et ad fratrem Burichii causidici (n. 694, 4) referendum esse, id recte
reiecit Franzius, qui huius tituli apographum perquam corruptum cum n. 694
edidit, sed a restituendo prudenter abstinuit. Nam Lepsiani demum exempli
ope quid rei sit perspicere licet. Etenim illam ingenuam Burichii confes-
sionem ignorantiae alius homo his subscriptis irrisit, facete ludens ambi-
guitate nominis λόγος, quod illic quidem (694³) rationem significat, non minus
frequenter vero de oratione usurpatur, cuius rei peritia (τριβῆ) carere sane
minime omnium decebat causidicum. 3 Supplevi. Cf. not. 2.

693 In Syringibus. Ex Saltii schedis ed. Letronne Trans-
actions of the R. society of literature II, 4 p. 73. De statua
vocali Memnonis p. 254 n. 30 (J. Franz C. I. G. 4788).

Ἐπιδῖος¹ Ἐ[ρμοκρά]τους² σχολ(α)στικὸς³ | ῥ(η)τορικὸς⁴ Ἀλε-
ξάνδρῳ⁵ ἱστορή[σ]ας || ἐθαύμασα.

Litterae ΑΑΛΔΔΔΕΘΛΛΞ(ξῖ)πςγν. 1 Cf. n. 686¹. 2 ΕΙ | ΤΟΥC
lapis. Supplevi. Εὐ[τ]χοῦς Letronne, Εἰ[σιδῶ]του Franz, quibus ex supple-
mentis neutrum conciliatur cum terminatione v. 2 init. in lapide conservata.
3 CΧΟΛC†ΚΟC. Cf. n. 694¹. Non erat cur Letronne et Franz nomini
hic aliam vim tribuerent atque illic. 4 Quod causidicus etiam doctri-
nae artis oratoriae se operam dedisse gloriatur, nihil habet miri, quare
Letronnium et Franzium σχολαστικόν hic non ut alibi advocatum, sed pro-
fessorem interpretantes non existimo verum vidisse. Ceterum traditur
ΡΕΤΟΡΙΚC. 5 De verborum ordine cf. n. 689².

694 In syringibus, in tertio sepulcro ad occidentalem vallis
partem. Post alios ed. Letronne Journal des Savants 1829 p. 618.
De statua vocali Memnonis p. 245 (inde J. Franz C. I. G. 4789).
Plenius et accuratius Letronne Recueil des inscr. Gr. et Lat. de l'Égypte
II p. 265 n. CCI, tab. XXX, 25 (J. Franz C. I. G. III Add. p. 4209).

Ἐρμογένης¹ Ἀμασ[εῶ]ς | [τάς] μὲν ἄλλας | σύρινγας | ἰδὼν
ἐθαύμασα², τὴν δὲ | τοῦ Μέμνονος | ταύτην εἰστορήσας ὑπερ-
εθαύμασα.

Litterae ΕΘΠCΩ. Letronnii exemplum novissimum repraesentavi, antiquiorum lectione discrepante non enotata. 1 Cum ethnicum accesserit, iam hunc Hermogenem ab illo qui anno 434 p. Chr. Memnonis cruri sinistro titulum C. I. G. 4735 incidit, distinguendum esse apparet. 2 Cf. C. I. G. 4774 Α[ι]δέσιος ἐθαύμασα τῇ[ν] σύρι[γ]γα τοῦ Μέμνονος. 4792 Θαύματα συρίγγων ὁρώων μέγ' ἐθαύμα[α]σα Βῆσ[ις,] | τῇν δὲ μάλισθ' ὁρώων ἐθαύμασα Μέμνονος ἐσθλή[ν]. 4805 τὸ προσκύνημα Μέμν(ο)ν(ο)ς κτλ. Hi quattuor tituli videntur in eodem sepulcro inventi esse, etsi nihil accuratius de loco traditur nisi in eo quem hic repetimus (cf. lemma).

695 In insula Philis in porticu. Edd. Letronne (ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni) Recueil des inscr. II p. 482 n. CXXVII. Bailie Fasc. inscr. III p. 206 (J. Franz C. I. G. Vol. III Add. p. 4226 n. 4922 d). R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 83 n. 208.

Θεόμνηστος Πτολεμαίου στρατηγὸς Φιλῶν¹ ἤλθον | καὶ προσ-
εκύνησα τῇν μυριάννυμον² Ἰσιν² καὶ τοὺς | ἐν τῷ Ἀβάτῳ³ θεοὺς
καὶ τὸ προσκύνημα ἐποίησα | Ἀπο(λ)λωνίου⁴ καὶ Διονυσίου Ἐπι-
⁵ φανείων⁵, τῶν ἐμῶν || ἐπιστατῶν⁶, καὶ τῶν τούτων τέκνων καὶ
γυναικῶν | καὶ τῶν ἡμετέρων πάντων, L⁷ -----

Litterae ΕΘΠCΩ. 1 Cf. n. 202². Etsi unae Philae hic nominantur, tamen eundem nomum significari existimo, qui alibi ὁ περὶ Ἐλεφαντίνην καὶ Φίλας appellatur, praesertim cum etiam vice versa eius designationem omissis Philis ab uno oppido Elephantine aliquando repeti videamus. 2 Idem cognomen est C. I. G. III Add. p. 4232 n. 4941, 4. 3 Cf. n. 438¹¹. 4 ΑΠΟΑΛΩΝΙΟΥ Lepsius. 5 Cognomen hereditarium Apollonii et Dionysii agnoscere sibi visus est Franzius. Sed mihi nulla ex parte dubium videtur, quin demoticum hic habeamus. Cf. n. 24³. 420³. 469². 6 Epistata proximum in quoque nomo locum post strategum tenebat; frequenter commemoratur in papyris. Cf. Franz C. I. G. III Introductio in titulos Aeg. p. 292. 7 Anni dieique notas consulto deletas esse observavit Wilkinson. Commodi potissimum nomen fuisse Letronnius propter spatii rationes probabile existimat.

696 Columna parva lapidis calcarii, inventa Copti (*Kuft*), exstat Londinii in collegio universitatis. Ed. Flinders Petrie Koptos tab. XXVIII fig. 8. Cf. Hogarth ibid. p. 34. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung p. 563 n. 405.

5 Θε[ᾱ μεγ]ίστη¹ | Ἰσιδι ὑπέρ | εὐπλοίας | πλοίου Σαράπιδος²
Ἑρμα[-----]

Litterae volgares praeter ΘΛΠΕ. 1 ΘΕ.ΜΕΓΙΣΤΗ. 2 Navi ipsi Σάραπις nomen fuisse statuit Hogarth. Mihi probabilius videtur, Σαράπιδος genitivum pendere a πλοίου, ut eius dei sacram esse significetur navem. Cf. n. 56, 54: καὶ ἡ ἀναγωγὴ τοῦ ἱεροῦ πλοίου τοῦ Ὁσερίου εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν κατ' ἐνιαυτὸν γίνεται ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ἡρακλείῳ ἱεροῦ. 3 Ἑρμα[νοῦβιδος] Jouguet ap. Riccium. Sed sine dubio rectius hominis qui hoc monumentum dedicaverit nomen agnoscunt Hogarth et Ricci supplentque Ἑρμα[ῖος]. Potest sane etiam Ἑρμα[γόρας] fuisse.

697 Columna sepulcralis incertae originis, Parisiis in museo publico. Edd. Clarac Inscr. Gr. et Rom. du musée royal du Louvre p. 444 tab. 58 n. 856 (J. Franz C. I. G. 4712 b).

Ἀντιλα(β)οῦ¹, κύριε Σάραπι. Βῆσις | πρεσβύτερος καὶ Βῆσις νεώτερος, ἀμφότεροι Σεντώσουτος² | κυβερνήτου ἀπὸ Πτολεμαῖ-
5 δος, || καὶ Βῆσις Κάρβας³ ἀδελφὸς τῆς | μητρὸς αὐτῶν, ἐσφα-
γμένοι ἐν ἐρ|μῳ Πούχεως⁴ τοῦ Ἀνταιοπολείτου νομοῦ⁵, καὶ τὸ
πλῶ(ο)ν⁶ αὐτῶν ἐνπέ|πρηκαν⁷.

Litterae ΔΔΕ (sed v. 4 in nomine Πτολεμαῖδος Ε est) ΠΡΟΦΩ. 1 ΛΑΡΟΥ. Manifesto hoc verbo deus imploratur, ut causam hominum misere trucidatorum suscipiat eorumque necem ulciscatur. Eandem subveniendi, manum rebus alicuius hominis admovendi notionem ἀντιλαμβάνεσθαι etiam Fayûm towns ad their papyri p. 104 n. XII, 34 habet, ubi litteris petitoriis hominis graves iniurias perpessi subiciuntur verba τούτων δὲ γενομένων ἔσομαι ἀντελημμένος. Passivi structura personalis, etsi ἀντιλαμβάνεσθαι τινος dicitur, nihil habet offensionis. 2 CENTΩCYTOS lapis, quod mutare non ausus sum. Nam quod apud Franzium emendatur Σεντω(ο)ῦτος, id mulieris potius quam viri nomini convenire videtur (n. 698³). 3 Nolui Βῆσις Κάρβας duplex nomen intellegere ut n. 699, 4 Πάππος Θεόγνωστος, sed potius huius Besidis sorori, illorum qui v. 1. 2 sunt matri, Κάρβα nomen fuisse existimaverim. Neque ea res, quod C. I. G. 4890, 7 sane Κάρβας viri nomen esse videtur, sufficit ad hanc interpretationem evertendam. 4 Sine dubio eodem loco, ubi necati erant, etiam sepulti sunt homines quorum hoc est epitaphium. Quare magnopere dolendum est, quod ignoratur ubi lapis inventus sit. 5 De Antaeupoli cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa I, 2 p. 2343. Sita erat in septentrionali Thebaidis parte ad orientalem Nili ripam in loco hodierni Kâu-el-Kebîr. Nomen derivatum est a deo Aegyptiorum ibi culto, quem Graeci Antaeum appellabant (cf. n. 109³). Nomus, cuius caput erat, Ἀνταιοπολίτης vocabatur nomine ab Ἀνταίου πόλις eadem ratione derivato ac Διοπολίτης a Διὸς πόλις (n. 184³).

Ceterum ut omnino in nomorum descriptione multae fuerunt vicissitudines, sic hunc ignorant Herodotus et Strabo, sed commemorant Plinius N. hist. V, 49 et Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 32 p. 723, 2: Ἀνταιοπολίτης νομὸς καὶ μητρόπολις Ἀνταίου μεσόγειος. Exstant etiam nummi huius nomi cusi Traiani et Hadriani principatu. Cf. Feuardent Numismatique de l'Égypte II p. 304 et quae praeterea affert Pietschmann l. l. 6 ΠΑΥΝ i. e. πλοῖον. 7 Cf. Syll.² III p. 237.

698 Sarcophagus Graeco more elaboratus, inventus in vico *Gurnah* prope Thebas. Ex schedis Cailliaudi ed. Letronne Observations de repraesent. zodiac. p. 27. Ex Hennekeri libro Notes during a visit to Egypt, Nubia, the Oasis etc. Londinii 1820 p. 136 litteris minusculis repetivit Reuvens Lettres à Mr. Letronne II p. 38 (J. Franz C. I. G. 4822).

Σωτήρ¹ Κορνηλίου Πολλίου², μητρὸς Φιλοῦτος³, ἄρχων Θηβῶν⁴.

Litterae ΘΠCΩ. 4 Eiusdem familiae homines habes C. I. G. 4823, 1. 2 Σενσαῶς Σωτήρος Κορνηλίου, μητρὸς Κλεοπάτρας τῆς καὶ Κανδάκης Ἀμμωνίου. 4824, 1—3 Πετεμένωφιδος ὁ καὶ Ἀμμώνιος Σωτήρος Κορνηλίου Πολλίου, μητρὸς Κλεοπάτρας Ἀμμωνίου. Quos non fratrem et sororem esse illius Soteris, quem hic habeamus, matris nomen indicat. Sed liberos eius esse (not. 2) statuit Franz, id quod certe perquam probabile est. Tertius filius Heraclius commemoratur C. I. G. 4826, 1. Iam cum Sensaot Soteris filia die 15 m. Iulii a. 109 p. Chr. virgo paullo plus quam sedecim annorum decesserit, Petemenophis filius vero adulescens annos viginti unum natus die 2. m. Iunii 116 p. Chr., apparet hunc titulum utique paullo post a. 100 p. Chr. incisum esse, quandoquidem hominem natione Aegyptium (not. 3) ad talem magistratum paullo proveciore demum aetate pervenisse probabile est. 2 Num recte Letronnius etiam patri nomen Σωτήρ fuisse statuat, iure dubitaveris. Utique filiae et filii tituli C. I. G. 4823, 1. 4824, 1 id non probant, quia in illis commodissime cum Franzio originis designationem Σωτήρος Κορνηλίου, Σωτήρος Κορνηλίου Πολλίου ita accipere possumus, ut Soter pater, Cornelius Pollius avus Sensaotis et Petemenophidis habeatur. Etenim articulus τοῦ omissus illa aetate offensionem non habet. Si quis miretur Romana nomina nusquam comparere nisi in illo Soteris patre, Sensaotis et fratrum avo, cum tamen civitas Romana hereditario iure in posteros transierit, ei respondebimus omnino non hic cogitandum de civitate, sed nomina Romana Κορνῆλιος et Πόλλιος potius Graecorum nominum quae unius hominis propria sint instar haberi, qui mos principatus aetate neutiquam infrequens est. Cf. Πομπώνιος Ζωστῆρος Γαργήτιος C. I. Att. III, 4023 III, 3. 1104, 25. Πομπώνιος Δίου Σφήττιος C. I. Att. III, 4030, 20. 1114, 61. 3 Ut in reliquis huius familiae titulis (not. 1) Aegyptiaca nomina promiscue cum Graecis usurpantur, sic hic nomen mulieris a Graeca quidem stirpe, sed terminatione

ex indigenarum sermone repetita formatum habemus. Nam nomina feminina in -οῦς, -οὔτος cadentia nusquam usitata fuerunt praeter Aegyptum. Ac pleraque quidem tota Aegyptia sunt, sed similia huius Εὐποροῦς, Εὐποροῦτι, Εὐποροῦν habes Berl. gr. Urk. III p. 5 n. 702, 8. 16. 22. Δημαροῦτος ibid. p. 85 n. 784 VI, 14. Δημητροῦς ibid. p. 137 n. 822, 25. p. 181 n. 839, 4. gen. Δημητροῦτος v. 7. 18. 28. Χαριτοῦν p. 142 n. 827, 28, quod sane etiam a Χαριτώ derivari potest. 4 Cave de municipali civitatis Thebarum magistratu cogitaveris. Nam in hoc genere pluralis ἀρχοντες quidem usitatissimus est in Aegypto, ut omnium magistratuum collegium (συναρχία) significetur, singularis ἀρχων vero de uno certo officio alienus a sollenni sermone et rarissime neglegentia quadam usurpatus (cf. F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 14); adde quod civitas Thebanorum et Ptolemaeorum et Romanorum aetate non Θῆβαι appellatur, sed Διόσπολις ἡ μεγάλη (cf. n. 654⁸). Ex altera parte neque epistrategum Thebaidis neque strategum nomi intellegi licet. Nam post Diocletiani quidem aetatem Θῆβαι pro Θηβαίς aliquando dictum esse arguit titulus n. 690, 4. 2 ἐπαρχος Θηβῶν. Sed neque hinc colligi licet, iam aliquot saeculis ante hoc licuisse, neque epistrategus aut strategus usquam ἀρχων appellatur. Quare nescio an ἀρχοντα Θηβῶν hic eundem interpretari praestet, qui alibi θηβαρχῆς audit (cf. n. 190⁴). Sane hoc quoque sine exemplo est, sed similitudo harum duarum appellationum tanta est, ut coniecturae meae fidem facere videatur. Fuit igitur Soter praefectus regius oppidi Thebarum.

699 Basis statuae eruta anno 1849 ex aquaeductibus urbis Alexandriae. Edd. Gau Antiquités de la Nubie tab. X n. 27. G. Cordero de' Conti di S. Quintino, Giornale Arcadico 1823 p. 206 sqq. (J. Franz C. I. G. 4684). Cf. Raoul-Rochette Journal des savants Nov. 1824 p. 694. Letronne ap. Bar. de Férussac Bulletin des sciences historiques II p. 262 sqq.

Πάππῳ Θεογνώστῳ¹ Βάσσοις Στράτωνος ἐπιμελητῆς τοῦ τόπου²

Litterae ΑΑΔΕΘΑΠ (semel v. 3 Π)CΩ. 4 Medicum intellegunt Letronne et Franz, cui Bassus, cum uxor vel filia ab eo sanata esset, voti solvendi causa hanc statuum dedicaverit. Neque aliam video interpretationis viam, quoniam Πάππῳ Θεογνώστῳ utique dei heroisve nomina esse nequeunt. Permirum sane votum homini factum et anathema ei consecratum. Quin Πάππῳ Θεογνώστῳ dicatur pro Πάππῳ τῷ καὶ Θεογνώστῳ non est dubium. Nam si Πάππῳ nomen appellativum iudicaveris, non video quomodo titulum intellegere possis. 2 Cum in urbe Alexandria inventus sit lapis, utique de illa nominis τόπος vi, qua partem nomi significat, quae ipsa rursus in plures vicos (χώμας) dividatur (n. 85⁴), hic cogitari non licet. Sed vix melius est, quod Franzius proposuit, curatorem urbis potius intellegendum. Nam Alexandrinorum urbem unquam τόπον appellatam esse omnino

καὶ | ἱερόφωνος³ τοῦ κυρίου Σαράπιδος⁴ εὐχαριστήριον ὑπὲρ
Τριπτολέμας⁵ | ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῶ⁶.

incredibile est. Immo delubrum Sarapidis cum proximis oppidi partibus significari videtur, ut n. 85, 4. 5 est φυλακίτης τόπου Ἀμμωνίου. ³ Eum, cuius voce oracula dei pronuntientur, intellegere iubet Letronne, qui aptissime confert vocem ἱερόγλωστος in epigrammate apud Pausaniam perieg. VI, 17, 6. Non fere discrepat Bassi officium ab eo quod Delphis et alibi προφήτου appellatione significatur. Etiam θεσπιφδός Apollinis Clarii (n. 530⁵) certe simillimus est. ⁴ De Sarapidis sacris a Ptolemaeo Lagi f. conditis cf. n. 16⁴, de Sarapieo Alexandriae O. Puchstein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1386. ⁵ Mireris nullam addi necessitudinis quae huic mulieri cum Basso intercedat significationem. Sed cf. n. 207 Ἀφείδιος Κλήμης — τὸ προσκύνῃ[μα] ἐπόησα — Πωλλ[ί]της καὶ τῶν ἰδίων πάντων. Utrobique uxorem potius intellexerim quam filiam. ⁶ Formula in titulis Aegyptiis usitatissima, respondens fere illis Latinorum *Quod bonum felix faustumque sit* vel Graecorum ἀγαθῇ τύχῃ. Plerumque a verbis dedicandi similibusque pendet (ἀνέθηκα hic et n. 717, 8, κατεσκεύασεν n. 704, 6, ἀνώρθωσεν n. 710, 3, ἐκτίσθη n. 722, 13). Persaepe totus titulus hic verbis finitur, aliquando nihil nisi temporis nota post ea infertur; multo rarius initio inscriptionis collocantur ut n. 713, 1 εὐτυχῶς καὶ ἐπ' ἀγαθῶ. Cf. C. Wachsmuth Mus. Rh. XXVIII p. 535.

700 Ara lapidis granitae rubri inventa Antinoupoli (*Schéch-Abâde*), exstat in museo oppidi *Cairo* n. 9274. Ed. J. G. Milne History of Egypt V. Under Roman rule p. 194 n. 16 a.

5 Ἀντινόωι | Ἐπιφανεῖ¹ | Φεῖδος Ἀκόλας² | ἐπιστράτηγος || Θηβαῖδος³.

Litterae ΕΠC. Vs. 2 in syllaba νει ε reliquis litteris multo minor. ¹ Cf. P. von Rohden ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2439 n. 5, ubi de divinis honoribus Antinoi post mortem (130 p. Chr. n.) habitis cum alibi, veluti Lanuvii, tum in Aegypto testimonia scriptorum, titulorum, nummorum composita habes. Quo minus mirum est, ipsam urbem Aegypti (cf. n. 704³) quam honoris eius causa condiderat imperator (cf. Cassius Dio LXIX, 41, 3 aliaque quae affert v. R. I. I.) Antinoum deum cultum esse; nam deum, non heroa, indicat epitheton ἐπιφανής. Cf. n. 90¹⁹, 444⁸⁹. ² Pleno nomine Iulius Fidus Aquila, praeter hunc titulum notus ex inscriptione monumenti quod fratri Q. Iulio C. f. Aquilae ponendum curavit Siccae Veneriae C. I. Lat. VIII, 15872. Cf. H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 191 n. 205. ³ Cf. n. 103⁴, ubi sane quod Ptolemaeum V Epiphanem epistrategos primum instituisse dixi, id mera P. M. Meyeri coniectura nititur neque ullo testimonio confirmatur.

701 Basis lapidis calcarii eruta in antiquo Antinoënsium oppido (*Schêch-Abâde*), translatum in museum oppidi *Cairo*. Ed. E. Miller *Revue archéol. Nouv. Sér. XXI* (1870) p. 343.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ | [Τραϊαν]οῦ Παρθικοῦ υἱός, | θεοῦ
 Νέρουα υἱωνός, [Τ]ραϊανός | Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιερεὺς ||
 5 μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας | τὸ κα', αὐτοκράτωρ τὸ β', |
 ὕπατος τὸ γ', πατὴρ πατρίδος¹, | ὁδὸν καινὴν Ἀδριανὴν ἀπὸ |
 10 Βερενίκης² εἰς Ἀντινόου³ διὰ || τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὁμαλῶν |
 παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν⁴ | ὑδρεύμασιν ἀφθόνοις⁵ καὶ

Litterae ΕΞΠCΩΩ. 4 Hadriani tribunicia potestas una et vigesima incipit a die 10. mensis Decembris a. 136 p. Chr. n. (cf. Th. Mommsen *Röm. Staatsrecht* II, 2³ p. 804 not. 4), annus imperii vigesimus unus ex Aegyptiorum numerandi ratione (v. 45) a die 29. m. Augusti eiusdem anni. Cf. not. 8. 2 Berenice oppidum in littore maris rubri, in confiniis Aegypti et Trogodytices situm, conditum a Ptolemaeo II Philadelpho et ab eius matre denominatum, florens mercatura Indica, Arabica, Aethiopica cum Ptolemaeorum regno tum, ut hic ipse titulus docet, Romanorum imperio. Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* III, 4 p. 280 n. 5. 3 Urbs anno 132 p. Chr. ab Hadriano Augusto condita Antinoi (n. 700⁴) honoris causa, quem ibi ut deum cultum esse ex illo titulo apparet. Cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa *Realencyklopädie* I, 2 p. 2442 n. 2. Ἀντινόου πόλις est apud Ptolemaeum *Geogr.* IV, 5, 30 p. 748, 4: ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν τοῦ ποταμοῦ νομὸς Ἀντινοῖτης καὶ μητροπόλις ἐπ' αὐτῷ Ἀντινόου πόλις, sed brevioris formae quam hic habemus etiam apud scriptores exempla occurrunt, allata a Pietschmanno l. 1. haec: Ἀντινοῦ *Chron. Paschal.* I, 475. *Antinou* Ammian. *Marc.* XXII, 46, 2. *Antenou* Itin. Antonini 467, 4. Ἀντίου Pausan. *Perieg.* VIII, 9, 7. Ἀντινῶ Hierocles *Synecd.* 730, 8. *Antino* Tabula Pentingeriana. *Antinoy* *Geogr. Rav.* 123, 8. Singulare est quod Steph. Byz. habet Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπ' Ἀντινόου παιδός. τὸ ἐθνικὸν Ἀντινοεύς. ἐκλήθη ἡ πόλις καὶ Ἀδριανούπολις. Situm oppidum in orientali Nili ripa in confiniis Heptanomidis et Thebaidis, ut modo huic modo illi regioni accenseretur. Parietinae exstant prope hodiernum *Schêch Abâde*. 4 Minus accurate dicitur via Hadriani a Berenice usque ad Antinoupolin iuxta littus maris rubri munita esse; nam postrema eius pars per mediam terram a mari ad Nilum (not. 3) ducebat. Etiam illud διὰ τόπων — ὁμαλῶν pro natura regionum non potest de tota via accipi, sed eam modo partem attingit quae in littore maris erat. Ceterum Ἐρυθρὰν θάλασσαν hic ut alibi (cf. n. 69⁶, 499⁴⁸) sinum Arabicum esse vix est quod moneam. 5 Voce ὑδρεύματα et loca littoris, ubi praeternavigantes appellunt aquandi causa, et puteos cisternasque, quae in itineribus per desertum faciendis eidem usui inserviunt, significari monet editor. In illis regionibus mari rubro propinquis novimus ὕδρευμα Τραϊανόν (cf. n. 678³).

15 σταθμοῖς καὶ φρουρίοις διειλημμένην⁶ [ἀν]έτεμεν⁷ || ἔτους κα',
Φαμενώθ α'⁸.

6 *Distinctam*. Commodissime Miller affert Aristotelis Polit. VII, 12, 1331 a 19 ἐπεὶ δὲ δεῖ τὸ μὲν πλῆθος τῶν πολιτῶν ἐν συσσιτίοις κατανεμεῖσθαι, τὰ δὲ τεῖχη διειληφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους. 7 *Supplevit* Miller, compositi exempla afferens Philonis de opificio mundi 69 (I p. 16, 11 Mangey) τέχναις καὶ ἐπιστήμαις πολυσχιδεῖς τε ἀνατέμνων ὁδοὺς καὶ λεωφόρους ἀπάσας et eiusdem scriptoris II p. 362, 6 Mangey ἐν ἀνοδίαις ἴσχυ-σεν ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν. Sed quod Latinos sic findendi voce uti dicit allato Vergilii versu Aeneid. VI, 540: *hic locus est, partis ubi se via findit in ambas*, nequeo satis mirari. Nam illic notionem dividendi inesse apparet, quae plane aliena est a Graeco τέμνειν ὁδόν. Hoc simplici plerumque utuntur Graeci, sed cum duas litteras periisse definite testetur Miller, eius supplementum recipiendum fuit. Simili notione idem verbum compositum de sulcis, quos boves arantes ducunt, usurpat Philo de opif. mundi 85 (I p. 20, 25 Mangey): ταῦροι μὲν καταξέγγυνται πρὸς ἄροτον καὶ βαθείας αὐλάκας ἀνατέμνοντες — μακρὸν δόλιχον ἀποτείνουσι. Sane hic codices AP κατατέμνοντες, § 69 ABP διατέμνων habet, sed recentissimus editor utrobique praepositionem ἀνά retinuit. 8 Phamenoth, septimus Aegyptiorum mensis, in fastis Alexandrinis, qui principatus aetate usitati erant, a vigesimo quinto m. Februarii die initium capiebat. Incisa igitur haec d. 25. m. Februarii 137 p. Chr. n. Cf. not. 1.

702 Supra portam templi cum anaglyphis repraesentantibus Antoninum imperatorem sacrificantem numinibus Aegyptiis, in loco qui appellatur *Kasr-Zayan* in parte Oasis Thebarum septentrionali, occidentem versus ab *El-Khargeh*. Edd. Salt ex Hydii apographo Classical Journ. XXIII (1824) p. 370. Drovetti ap. Cailliaud Voyage à l'Oasis de Thèbes p. 105. Hoskins Visit to the great Oasis p. 320. Letronne Recherches p. 236 sqq. Recueil I p. 124 n. XV. Ex his et Minutolii schedis J. Franz C. I. G. 4955. Omnium accuratissime G. Schweinfurth, Petermanns Geogr. Mitth. XXI 1875 p. 392. Cf. quae de titulo exposuit A. Stein Hermae XXXII p. 666 et ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie Suppl. I p. 228 n. 3.

Ἀγα[θῶι τὸ]χη[ι¹.] | Ἀμενήβι² θεῶι μεγίστῳι Τχονεμό-

Litterae ΘΠΩ. Versus lineis horizontalibus tenuiter sed accurate incisis distinctentur. 1 Huius versus reliquias non iam repperit in lapide Schweinfurthius. 2 I. e. Ammon (*Amen*) deus loci *Hibe*. H. Brugsch ap. Schweinfurthium. Cuius interpretatio sine dubio antiquiori, quae apud Franzium est, deorum *Amon* et *Kneph* nomina in unum contracta hic

ρως³ καὶ τοῖς | συννάοις θεοῖς ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς
 Ἀντωνείνου | Καίσαρος⁴ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ σύμπαντος αὐτοῦ
 5 οἴκου ὁ σηκὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ τὸ || πρόναον ἐκ καινῆς κατεσκευ-
 ᾶσθη ἐπὶ Ἀουιδίου Ἡλιοδώρου⁵ ἐπάρχου Αἰγύπτου, | Σεπτιμίου
 Μάκρωνος ἐπιστρατήγου⁶, στρατηγοῦντος Πλινίου⁷ | Καίσιω-
 νος, | ἔτους τρίτου⁸ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου
 Ἀδριανοῦ Ἀντωνείνου | Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς, Μεσορῇ δεκτωκαιδε-
 κάτῃ⁹.

haberi, praeferenda est. 3 Loci nomen agnoscit Franz allata simili ap-
 pellatione Ἰσιδι Φιλῶν i. e. τῇ ἐν Φίλαις. 4 Antoninus Pius (138—164
 p. Chr.). Cf. not. 8. 5 Cf. Prosopographia imp. Rom. I p. 187 n. 1168.
 C. Avidius Heliodorus, Cyrrho Syriae oriundus, rhetor, ab epistulis Hadriani
 Augusti (Cassius Dio LXIX, 3, 5. LXXI, 22, 2). Praefecturam Aegypti praeter
 hunc titulum testantur etiam C. I. Lat. III Suppl. 14147, 3. Fayûm towns
 and their papyri p. 257 n. CVI, 4. 6. Per quadriennium et aliquot menses aut
 etiam amplius eum in officio fuisse apparet ex papyris qui die 30. m. Martii
 a. 139 p. Chr. n. (Berl. gr. Urk. III p. 53 n. 747, 4) et die 16. m. Maii 143
 p. Chr. n. (Berl. gr. Urk. I p. 130 n. 113, 4) praefectum commemorant. Filium
 habuit Avidium Cassium hominem nobilissimum, qui anno 175 p. Chr. contra
 Marcum Aurelium rebellavit et occisus est. Huius rursus filius avitum
 nomen Heliodorus gerens commemoratur in vita Marci 26 (Prosopogr. I
 p. 187 n. 1167). 6 ΤΙΓΟΥ Schweinfurth, qui videtur error esse, for-
 tasse ex ligatura H natus; quare hoc quidem loco antiquiora exempla sequi
 malui. 7 Sic Schweinfurth, cum quo ex antiquioribus facit Hoskins.
 Quare errores aliorum (ΠΑΙΜΟΥ Drovetti, ΠΑΙΝΙΟΥ reliqui) negligendi sunt.
 Quod Franzius Πατίου praetulit et nominativum Πατρίας esse statuit, iure
 mireris hominem doctum non perspexisse, hoc loco nomen gentile Romanum
 desiderari. 8 Cum pro antiquiorum lectione ΤΡΙΤΟΥ Schweinfurthius
 ΙΗΤΟΥ in lapide dispicere sibi visus esset, E. Klebs Prosopogr. imp. Rom. I
 p. 187 n. 1168 anno 134/5 p. Chr. n. vindicavit titulum. Contra quem Steinius
 monuit, illius anni praefectum notum esse M. Sempronium Liberalem, atque
 inter Avidium Heliodorum et Liberalem etiam aliquot praefectos ex papyris
 innotuisse, ut appareat hic quidem errasse in transscribendo Schwein-
 furthium, et annum 139/40 p. Chr. n. intellegendum esse. 9 Mesore duo-
 decimus Aegyptiorum mensis in fastis Alexandrinis incipiebat a die 25. m.
 Iulii. Haec igitur scripta sunt die 11. m. Augusti a. 140 p. Chr.

703 Fragmentum basis lapidis granitae, inventum in fundo,
 cuius dominus est Sheik Mûran, extra oppidum *Menshiyeh*. Ed.
 P. Jouguet Bull. de corr. Hell. XX 1896 p. 398 (Seymour de Ricci
 Archiv für Papyrusforschung II p. 441 n. 53).

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ὑπὲρ τῆς τύχης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τί-
του | Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς¹ | ἡ
5 πόλις² || διὰ Ἀπολλωνίου Ἀπολλωνίου τοῦ Ἑρμογένους | Προ-
παπποσεβαστείου τοῦ καὶ Ἑρμαίου³ ὡς ἐν Ἀλεξαν[δρείᾳ,] | ὡς
δὲ ἐν Πτολεμαίῳ Κλεοπατρείου. Λ ι α⁴, Θ ω θ κα⁵.

Litterae ΕΘΞΠCΩ. 4 Antoninus Pius 138—161 p. Chr. 2 Ptole-
maesium. Nam etsi ex v. 6. 7 apparet Apollonium et illic et Alexandriae
iure civitatis usum esse, tamen locus ubi lapis inventus est dubitari non
sinit uter ex his populis hic intellegatur. 3 Apparet et Προπαπποσε-
βαστείου et Ἑρμαίου demos civitatis Alexandrinorum esse, neque duplex
eiusdem hominis demoticum offensionem est, quandoquidem talia non rara
sunt; frequentissime quidem occurrit Σωσιγόσιμος ὁ καὶ Ἀλθαιεύς. Cf. n. 708, 9.
Fayûm towns and their papyri p. 234 n. XCIII, 1. 2. Berl. gr. Urk. III p. 43
n. 740, 27. p. 22 n. 747, 2. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung I p. 459.
Praeterea Ἀδριάνιος ὁ καὶ Σωσιγόσιμος Berl. gr. Urk. III p. 42 n. 709, 24. Μα-
τίδειος ὁ καὶ Καλλιτέχνιος ibid. p. 488 n. 868, 2. Εἰρηνοφυλάκειος τοῦ καὶ
Μαρωνέως ibid. p. 250 n. 949, 6. Ἀγαθοδοτεῖω τῷ καὶ Ἀλθαιεῖ ibid. p. 306
n. 984, 3. 38. II, 9. 23. Ceterum sine dubio recte Schubartus etiam Berl. gr.
Urk. III p. 428 n. 843, 3 [Προπαπ]ποσεβαστείου τοῦ καὶ Ἀλθαιεύς supplevit.
Noli nomen Προπαπποσεβάστειος mirari; etenim alia demotica novicia vix
minus audacter ficta sunt, ut Φυλαξιθαλάσσιος (Archiv f. Papyrusforschung I
p. 459), Νειλαναβάτιος (ibid. III p. 244), Σωσιγόσιμος, Εἰρηνοφυλάκειος (v. supra).
4 Undecimus Antonini Pii annus 147/8 p. Chr. n. est. 5 Primus anni
Aegyptii mensis, in illorum temporum fastis incipiens ab undetrigesimo m.
Augusti die. Hic igitur titulus die 48. m. Septembris a 147 p. Chr. n. exara-
tus est.

704 Marmor rectangulum a W. Robertson Smith professore ex
Aegypto Cantabrigiam in bibliothecam collegii Christi delatum. Ed.
W. H. D. Rouse Journ. of hell. studies XII (1894) p. 384 (Seymour
de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 442 n. 59).

Θεᾷ μεγίστῃ | Εἰσιδι ἐν Μαλάλι¹ | Εἰσιδωρος | Πιαθρήους²

Litterae ΑΑΔΔΕΕΘΛΠCΩ. Nonnullis locis exstant vestigia coloris
rubri. 1 Locus Aegypti ceteroqui ignotus. 2 Hic quoque locum,
cuius alibi nulla exstaret memoria, designari sibi persuasit Rouse, additque
W. R. Smithium nomini significationem 'locus deae Hathor' tribuere. Sed
mea quidem sententia luce clarius est, non loci appellationem hic haberi,
sed paterni nominis casum genetivum. Cf. n. 660, 16 Φατρήους. n. 475, 8
Πρεμαρρείους. Berl. gr. Urk. III p. 39 n. 734, 3. 29. p. 220 n. 897, 6. p. 224
n. 898, 16 Ἀτρείους. ibid. p. 423 n. 807, 6 Ἀσιήους. p. 476 n. 834, 5 Πα[πα]-
σήςους. p. 230 n. 906, 23 Μεσωφρήους. Nominativus ni fallor Πιαθρήης fuit.

5 κατεσκευάσεν || ἐκ τοῦ ἰδίου³ εὐσεβείας χάριν | ἐπ' ἀγαθῶι⁴. |
 L ιθ' Ἀδοκράτορος Καίσαρος Τίτου | Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνίου
 Σεβαστοῦ | Εὐσεβοῦς⁵ Φαωφί⁶.

3 Cf. n. 476⁵. 4 In formula antiqua ἰῶτα ἀνεκφώνητον conservari, cum praeterea prematur, monet R. 5 Undevigesimus Antonini Pii annus 455/6 p. Chr. n. est. 6 Phaophi secundus anni Aegyptiaci mensis, in fastis illa aetate usitatis incipiens a die 28. mensis Septembris. Inter hunc igitur et diem 27 m. Octobris 455 p. Chr. haec incisa sunt.

705 Basis statuae inventa Alexandriae, exstat in museo oppidi *Cairo*. Ed. Nerutsos Bey Bullettino dell' Instituto Egiziano XII p. 77. J. G. Milne History of Egypt V Under Roman rule p. 490 p. 40 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 443 n. 64).

Θεᾶι μεγίστη· Ἰσιδι Πλουσία¹ | Τιβ(έριος) Ἰούλιος Ἀλέξανδρος², |
 γενόμενος ἑπαρχος σπείρης α' | Φλαουίας³, τῶν ἀγορανομηκό-
 5 των⁴, || ὁ ἐπὶ τῆς εὐθ(η)νίας⁵ τοῦ β' γράμματος⁶, | τὸν ἀν-

Litterae ΕΘΞΠCΩ. Hic illic (v. 3. 5. 9) verba punctis singulis distinentur.

1 Isis cum terrae fecunditatem uberemque cuiusque generis fructuum proventum dare existimaretur, frequenter cornu copiae gerens in operibus artis statuariae repraesentabatur. Cf. quae conguessit W. Drexler apud Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie II, 1 p. 458. Cf. etiam C. I. G. 4925, 1 Ἰσιδι καρποτόκῃ. Itaque etiam divitiae omnes ab ea repetebantur. 2 Aut unus ex posteris illius Ti. Iulii Alexandri, quem habes n. 586, 6. 669, 3, aut homo illius beneficio civitatem Romanam nactus; hoc praestare videtur, quia equitis Romani illustris qui ad praefecturam Aegypti pervenerat progeniem in honoribus municipalibus urbium illius provinciae versatam esse certe non admodum probabile est. 3 Cf. C. Cichorius ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie IV, 1 p. 285, qui iure hic in censum venire negat illas duas cohortes, quae appellationem *Prima Flavia* quidem gesserint, sed in Africa et Germania stationem habuerint, sed sine dubio intellegendam esse cognominem in oriente tendentem (C. I. Lat. III, 600. R. Cagnat L'année épigr. 1897 p. 406), quae etiamtum in Notitia dignitatum Orientis XXXIV, 45 Moleathae in Syria Palaestina in praesidio esse scriberetur.

4 Qui magistratus liturgicos in urbibus Aegyptiis gesserant, Romanorum aetate participio aoristi aut perfecti usi id indicare solebant, cuius rei exemplum antiquissimum F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 5 not. 5 esse observat Pap. Lond. II p. 165, 48, ubi ut hic genetivus partitivus usurpatur τῶν γεγυμνασιαρχηκότων (a. 10 a. Chr. n.). Agoranomum vero in ordine horum magistratuum quintum locum tenere post γυμνασιαρχον (1), ἐξηγητήν (2), κοσμητήν (3), ἀρχιερέα (4) demonstravit idem p. 34. 5 ΕΥΘΥΝΙΑC. Idem magistratus alibi εὐθηνιάρχης appella-

δριάντα σὺν τῇ βάσει ἀνέθηκε | L κα' Αὐτοκράτορος Καίσα-
ρος Τίτου Αἰλίου | Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς⁷ |
Μεσορῇ ἐπαγομένων γ'⁸.

tur. Cuius quisnam gradus fuerit in ordine dignitatum (not. 4) non certum est. Agoranomo inferiorem esse Preisigke p. 34 not. 2 probabile existimat, ita ut hic in municipalibus quidem honoribus enumerandis a maiore ad minorem descendatur. At hoc quidem certum est, eutheniarchi officium tum ipsum gessisse cum haec inciderentur, agoranomi vero magistratu iam antea functum fuisse.

6 Cf. Pseudocallisthenes I, 32: θεμελιώσας δὲ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως Ἀλέξανδρος καὶ χωρογραφήσας ἐπέγραψε γράμματα πέντε· ΑΒΓΔΕ, τὸ μὲν Α Ἀλέξανδρος, τὸ δὲ Β βασιλεύς, τὸ δὲ Γ γένος, τὸ δὲ Δ Διός, τὸ δὲ Ε ἔκτισε πόλιν ἀείμνηστον. In parte urbis quae Δ appellabatur, inter regiam et necropolin orientalem, Iudaeos habitasse observat O. Puchstein ap. Pauly-Wissowa, testes afferens Iosephum Bell. II 488 et Philonem in Flacc. 44; litteram Β prope templum Isidis Divitis fuisse ex hoc ipso titulo collegit idem.

7 Annus vigesimus unus Antonini Pii 157/8 est. 8 Die 26. m. Augusti a. 158 p. Chr. n. Cum epagomenae plerumque a mensibus separatae habeantur, nonnunquam ut hic duodecimo mense Mesore adiunguntur, ita tamen ut nunquam dierum numerus ultra tricenarium continuetur, sed illae semper per se numerentur.

706 Incerto loco, fortasse prope Alexandriam. Ed. Muratori p. LXXXV, 4 (Letronne Recueil d'inser. Gr. et Lat. de l'Égypte I p. 434 n. XLV. J. Franz C. I. G. 4683 b).

Εἰσιδι Φαρία¹ | Εἰσιν τὴν | ἐν Μενοῦθι² | ὑπὲρ σωτηρίας ||
5 τοῦ κυρίου ἡμῶν | Αὐτοκράτορος | Ἀντωνεῖνου³.

Litterae ΕΘΠΩ. 4 Cum nihil de lapidis origine memoriae proditum sit, ex argumento tituli eum in delubro Isidis quod esset in insula Pharo collocatum fuisse colligendum est. Quorum sacrorum ni fallor vestigium exstat apud Statium Silvarum III, 2, 104 sq. *Isi, Phoroneis quondam stabulata sub antris, nunc regina Phari*. Nam quod Vollmerus eadem synecdocha atque apud Lucanum VIII, 443 Pharus pro Aegypto dici statuit, id ita modo verum est, ut cognomen deae ab illa insula derivatum in causa fuisse sumendum sit, cur hanc potissimum nominaret. Colebatur vero illic potissimum, quia maris et navigationum regimen habere existimabatur, cuius rei permulta testimonia conguessit W. Drexler ap. Roscher Lexikon der gr. und röm. Mythologie II, 4 p. 474 sqq.

2 Cf. Steph. Byz. Μένουθις· Αἰγυπτία κόμη πρὸς τῷ Κανόβω. καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενοῦθιάς. τὸ ἐθνικὸν Μενοῦθιτης τοῦ Μένουθις, διὰ τὸν τῆς χώρας χαρακτήρα, τοῦ δὲ Μενοῦθιάς Μενοῦθιεύς. Templum τῆς Μενοῦθιτιδος (sc. Ἰσιδος) ab Epiphanio adv. Haereses III p. 4093 commemorari adnotant Letronne et Franz. Ceterum quod

Isis Isidi dedicari dicitur, neque re neque vocabulis dissimile est illius quod Syll.² 324, 3. 4 legimus τὸν Ἡρακλῆν ἀνέθηκαν ἀφιερῶσαντες Ἡρακλεῖ καὶ Ἰκαλιτοῖς. ³ Aut Antoninus Pius (a. 138—164 p. Chr. n.) aut Caracalla (a. 211—217 p. Chr.) intellegendus videtur, quia ex omnibus principibus qui hoc nomen gesserunt hi duo frequentissime nuda Antonini appellatione significantur.

707 Tyri (*Sour*) Phoenices. Ed. Héron de Villefosse Bulletin de la société nationale des antiquaires de la France 1904 p. 228. Cf. ibid. Addenda p. 322 (Revue archéologique Troisième série XLI 1902 p. 345 n. 50). Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 574 n. 154, qui usus est ectypo chartaceo ab Herone de Villefosse confecto.

Τ(τωι) Φουρίω | Οὐικτωρεῖνω¹, | ἐπάρχωι Αἰγύπτου²] |
5 ἐπάρχωι πραιτωρίου³, || Φορτουῶτος Σεβασ[τοῦ⁴] | ἀπελ(εῦθε-

Litterae ΘΞΠCΩ. Vs. 4 et 6 compendiarie scriptura singulis punctis media versus altitudine positae indicatur, v. 7 ΑΙΓΥΠΤΟΥ et ΚΑΙ folioli signo distinctur.

¹ Cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 402 n. 409. Praeter Marci Aurelii biographum qui praefecturae praetorii meminit (not. 3) eius in litteris mentio non fit, nisi forte recte se habet ingeniosa B. Rorghesii coniectura, in vita Pii 8 *in cuius* (Tatii Maximi) *demortui locum duos praefectos substituit Fabium Repentinum et Cornelium Victorinum* scriptum aut certe scribendum fuisse *Cornelium Repentinum et Furium Victorinum*. Cf. Borghesi Memorie dell' inst. arch. II p. 288. O. Hirschfeld Untersuchungen auf dem Gebiet der röm. Verwaltungsgeschichte I p. 226. H. Dessau Prosopogr. imp. Rom. II p. 54 n. 49. ² Hoc munere prius functum esse Victorinum quam praefectura praetorii cum ex ordine verborum qui hic observatur apparet tum inde quod in hoc officio mortuus est (cf. not. 3). Neque id mirum, quoniam iam pridem praefectus praetorio inter omnes equestris ordinis magistratus summa dignitate esse existimabatur. Initio sane praefectus Aegypti illo etiam nobilior habebatur, ut etiamtum a Claudio hominem ex illo honore ad hunc promoveri videamus. Cf. n. 664¹. ³ Cf. Script. hist. Aug. Antoninus Philosophus 14: *Lucius quidem* (Verus) *quod amissus esset praefectus praetorio Furius Victorinus atque pars exercitus interisset redeundum esse censebat. Marcus autem — instandum esse ducebat. denique transcensis Alpibus longius processerunt composueruntque omnia quae ad munimen Italiae atque Illyrici pertinebant. placuit autem urgente Lucio ut praemissis ad senatum litteris Lucius Romam rediret. — postquam iter ingressi sunt, sedens cum fratre in vehiculo Lucius apoplexi arreptus perit.* Ex hac narratione apparet, Furii Victorini cladem et necem accidisse paulo post L. Veri ex oriente reditum et triumphum (aestate anni 166 p. Chr. n.), cf. v. Rohden et Stein ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie III, 2 p. 1848),

ρος), ἀρχιταβλάριο[ς] | Αἰγύπτου⁵ καὶ | ἐπίτροπος | προσόδων
Ἀλεξ[ανδρείας]⁶.

sed non admodum brevi tempore ante eiusdem imperatoris obitum (fere initio m. Februarii a. 469 p. Chr., ibid. p. 1854), ut satis confidenter anno 467 p. Chr. vindicari possit. Initium praefecturae, si Borghesius (cf. not. 4). verum vidit, morte Antonini Pii (die 7. m. Martii a. 464 p. Chr.) prius fuit. 4 CΕΠΙΟ. prima editio Héronis de Villefosse, quod ille rettulit ad C. Serium Augurinum cos. 456 p. Chr. n. (Prosopogr. imp. Rom. III 223 n. 387). At neque patronum liberti sic nomine gentili indicari moris est, et plane singulare et incredibile, libertum privati hominis officium architabularii Aegypti gessisse. Quod contra libertos (n. 523, 2, 3. 526, 4) aut adeo servos (n. 550, 4. 2) principum talibus muneribus fungi neutiquam rarum est. Quare O. Hirschfeld rectissime emendavit Σε(βαστ)ο[ύ], id quod deinde S. de Ricci in ectypo agnovit. 5 Cf. n. 523, 4 sqq. Ἐάρινο[ς] Σεβαστοῦ ἀπελεύθ[ε]ρος, ταβλάριος ἐπα[ρ]χέας Ἀσίας et quae ibi exposui not. 4. 6 Hic idem officium indicari videtur de quo exposui n. 745¹.

708 Basis statuæ in superiore margine foliis acanthi ornata. Anno 1886 Xoi (*Sakha*) iacentem vidit Flinders Petrie, nunc exstat in museo urbis *Cairo*. Edd. J. G. Milne *Journal of Hellenic studies* XXI 1904 p. 275 n. I. Ex imagine photographica a Milnio secum communicata Seymour de Ricci *Archiv für Papyrusforschung* II p. 446 n. 70. Cf. quae de titulo exposuit P. Meyer, *Beitr. zur alten Geschichte* I p. 477.

[Υπέρ] σω[τηρ]ί[ας]¹ [καὶ] | διαμονῆς τοῦ κυρίου | ἡμῶν Αὐτο-
5 κράτ[ο]ρ[ος] | Καίσαρος Μάρκου Αὐ[ρηλ]ίου || [Κομμόδου]
Ἀντω[νέ]ου | Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦ[ς]² καὶ | τοῦ | σύνπαντος
αὐτ[οῦ] οἵκου | Νεμεσιανῶς Ἀρείου τοῦ Πο[σειδωνίου]³ | Σω-
10 σισφόμιος ὁ καὶ Ἀλθαϊεύς⁴, ἐ[ν]αρχος⁵ || γυμνασίαρχος⁶ τῆς

Litterae ΑΑΔΕΘΞΠCΩ, altiores et angustiores solito. Ο in univ-
ersum, quidem reliquas magnitudine aequiparat, sed aliquot locis,
semper in diphthongo οΥ et plerumque in fine versus, minutissima est.
1 CΩΠΠΗΑC. 2 Commodus Augustus (180—192 p. Chr. n.). Nomen con-
sulto deletum esse definite testatur Milne. 3 Supplevit de Ricci non
sine dubitatione. 4 De duplicibus demoticis Alexandriae cf. n. 703³.
Ceterum ut Apollonius, quem illic habes, Alexandriae et Ptolemaide, sic
hic Nemesianus manifesto Alexandriae et Xoi simul civitatem habuit.
5 Cf. n. 745². 6 Gymnasiarchia omnium tum temporis magistratum
liturgicorum in singulis Aegypti civitatibus nobilissimus fuit, ut docte et
sagaciter demonstravit F. Preisigke *Städtisches Beamtentum im römischen*

Ξοῖτων⁷ πόλεως, | ἀνέθηκα τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πολιέως | Σα-
 ράπιδος⁸, ἐπιδούς εἰς τοῦτο μετὰ τὸ | ἐξ ἔθους διδόμενον καὶ
 15 τὸ λοιπ[ὸν τ]ὸ | ἀναλωθὲν δαπάνημα ἐ[κ] φιλοτιμίας || ἐπὶ
 [Οὔετουρίου Μακ]ρίνου⁹ ἐπάρχου Αἰγύπτου, | ἐπιστρατηγοῦντος
 Αὐρηλίου Ἰάσονος¹⁰, | στρατηγοῦντος Ἀρτεμιδώρου¹¹, | ἔτους
 κα' ¹² Ἐπεῖφ ι' ¹³.

Aegypten p. 30 sqq. Cf. etiam ibidem p. 53 sqq. 7 Cf. Strabo XVII, 4, 19 p. 802: ἐν δὲ τῇ μεσογείῳ τῇ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος Ξόις ἐστὶ καὶ νῆσος καὶ πόλις ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 24 p. 708, 5: Ξοῖτης νομὸς καὶ μητρόπολις Ξόις. Strabonem exscripsit Stephanus Byz. s. v. Apud Hieroclem Synecd. 724, 10 nomen in Ζωῆς corruptum est. Hodierni *Sakha* loco oppidum situm fuisse iam Champollion coniecerat, cuius sententia hoc lapide illic invento confirmatur. 8 Sarapin in universum non solere cognominibus ornari, cum Isis ingenti numero eiusmodi appellationum insignis sit, observat Milne. Vix monendum est, hanc epiclesin repetitam esse a Graecorum Iove, cuius etiam proprium nomen nonnunquam illi imponitur. Cf. C. I. G. III Addenda p. 1186 n. 4683 c: Δὲ μ[εγάλη] βασιλ(ε)ῖ Σαράπιδι. 9 Supplevit P. Meyer ex papyro biennio recentiore quam hic titulus est edito Berl. gr. Urk. III p. 171 n. 847, 3: Οὔετουρίου Μακρίνου. v. 6 κγ' (ἔτους) Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου (182/3 p. Chr. n.). Postea idem homo praefectus praetorio fuit. Cf. Vita Didii Iuliani 7: *ipse autem* (Didius Iulianus) *tertium fecit praefectum* (a. 193 p. Chr.) *Veturium Macrinum, ad quem Severus litteras miserat, ut esset praefectus*. Ceterum erasum esse nomen testatur Milne. Quod manifesto factum est propter damnatam memoriam Opellii Macrini Augusti a. 218 p. Chr. necati, perinde ut n. 664, 1. 8 bis Lusii Getae praefecti nomen deletum observamus propter Septimium Getam imperatorem. 10 Epistrategus est Aegypti inferioris (Δέλτα). 11 Strategus nomi, quem Xoiten cum Ptolemaeo (not. 7) intellegere praestabit, quam Sebennyiticum secundum Strabonem (ibid.). Neuter quidem scriptor errare videtur, sed uterque de suo tempore verum dicere, quoniam constat nomorum divisionem, fines, nomina haud paucas subiisse mutationes. Atqui titulus Ptolemaeo etiam recentior est. 12 Commodi anni in Aegypto ab initio imperii patris numerantur. Hic igitur annus 180/1 p. Chr. n. indicatur. 13 Epiph, undecimus fastorum Aegyptiorum mensis, illa aetate incipiebat a die 25 m. Iunii. Hic igitur dies 4. m. Iulii a. 181 p. Chr. significatur.

709 Alexandriae in ara. Ed. Sc. Maffei Mus. Veron. p. XLI (Inde post alios repetiverunt Letronne Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte p. 294 et J. Franz C. I. G. 4679). Cf. quae adnotaverunt J. G. Droysen Kleine Schriften II p. 371 sqq.

Th. Mommsen Röm. Geschichte V p. 557. G. Lumbroso L'Egitto p. 77 sqq. U. Wilcken Observationes de hist. Aeg. p. 17 sqq. et ap. Droysen l. l. p. 435.

Ἡ πόλις τῶν Ἀλεξανδρέων¹ καὶ Ἑρμοόπολις ἡ μεγάλη² καὶ

Litterae ΘΞΠΣ. Fines hastarum apicibus ornati. Vs. 13 ΛΟΓΟΙΣ infra mediam proxime superioris versus partem scriptum, utrumque singula foliola. 1 Quod Mommsenus ante Septimium Severum senatu caruisse colligit ex hoc titulo neque omnino formam, iura, magistratus Graeco more habuisse caput Aegypti existimat, id mihi perquam dubium videtur. Nam utique fuisse homines, quibus liceret civitatis nomine decernere de honoribus in aliquem deferendis, hic videmus. Atqui comitia (ἐκκλησίαν) fuisse neque vero senatum (βουλήν) in nulla civitate Graeca credibile est atque omnium minime Alexandriae. Magistratus sane non a civibus electi, sed ab imperatore nominati esse videntur, quod in urbe quae regis regnique sedes erat, non singulare est, sed idem Pergami iam tertio a. Chr. n. saeculo usu venisse videmus supra n. 267, 21. 22 cum not. 12. 2 Oppidum Heptanomidis situm ad sinistram Nili ripam. Cf. Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 30 p. 717, 5 εἴτα Ἑρμοπολίτης νομὸς καὶ μητρόπολις ἀπὸ δυσμῶν τοῦ ποταμοῦ μεσόγειος Ἑρμοόπολις μεγάλη. Adfectivum μεγάλη nomini adiungitur etiam in papyris Berl. gr. Urk. III p. 162 n. 842 III, 3. IV, 3. V, 3. VI, 2. 3. VII, 2. 3. p. 224 n. 900, 30. Praeterea cf. Ammian. Marc. XXII, 16, 2 *igitur Thebais* (Heptanomida omnino in hac terrae divisione ignorat scriptor) *multas inter urbes clariores aliis Hermopolim habet et Copton et Antinou.* Itin. Antonini p. 154 *Hermupolis*. Plinius Nat. hist. V, 61 *ab iis* (montibus qui finiunt Thebaidem) *oppida Mercurii, Alabastron, Canum et supra dictum Herculis.* Strabo oppidi quidem mentionem non facit (nam XVII, 1, 18 p. 802. 22 p. 803 ad alteram urbem Ἑρμοόπολιν τὴν μικράν spectant), sed castelli prope siti in confiniis Heptanomidis et Thebaidis. Cf. XVII, 1, 41 p. 813: ἐξῆς δ' ἐστὶν Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, τελώνιον τι τῶν ἐκ τῆς Θηβαΐδος καταφερομένων. Urbs hodie *Aschmunein* appellatur. Cum antiquitus nobilis fuerit, mireris Droysenum eam hic agnoscere noluisse. Sed cum luce clarius sit, omnes qui hanc Aristidis statuam dedicarent Graecos fuisse, Hermupolis magna vero ut reliquorum nomorum metropoles praeter hunc locum nusquam ab Aegyptiis oppidis discernatur, ille Ptolemaida Thebaidis, quae manifesto non origine modo, sed etiam iure et forma administrationis civitas vere Graeca fuit (cf. n. 47 sqq.) designari sibi persuasit. At hoc nomine redarguitur, nam id manifesto a deo Mercurio descendit, cum cognomen Πτολεμαΐς ἡ Ἑρμείου (Ptolemaeus Geogr. IV, 5, 31 p. 720, 2) non possit non referri ad hominem Hermiam, de quo sane nihil aliud compertum habemus. Quare Droyseni sententiam et alii reiecerunt et ipse retractavit Gesch. des Hellenismus III, 1 p. 44. Quo pacto ante medium saeculum p. Chr. n. alterum oppidum antiquum Aegyptiacum in civitatem Graecam conversum sit ignoramus.

5 ἡ βουλὴ³ ἡ Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων⁴ καὶ οἱ | ἐν τῷ Δέλτα
τῆς Αἰγύπτου⁵ καὶ οἱ τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκοῦντες⁶ Ἑλλη-
10 νες ἐτίμησαν Πόπλιον Αἴλιον | Ἀριστείδην⁷ Θεόδωρον⁸ | ἐπὶ
ἀνδραγαθίαι καὶ | λόγοις.

3 Hinc Mommsenus collegit, senatu caruisse Alexandriam et Hermupolin, habuisse unam Antinoupolin. Quod cur improbarem exposui not. 4; quod in illis duabus civitas (ἡ πόλις), Antinoupoli vero senatus (ἡ βουλὴ) honores Aristidis decrevisse dicuntur, eo rettulerim, quod hic quidem uni senatui per se populi nomine talia constituere licuerit, illic vero aliorum consensu opus habuerit. Comitia antiquo more Graecorum tertio quidem a. Chr. saeculo Ptolemaide Thebaidis fuisse constat (n. 47, 1. 2. 48, 1. 10. 11. 49, 6), at id de Alexandria et Hermupoli Antoninorum aetate credibile mihi non videtur. Sed fortasse magistratuum consensu demum senatus decreta rata fiebant. 4 Cf. n. 704³. Quia paucis demum decenniis ante conditum erat oppidum, cives νέοι Ἑλλήνες appellantur. 5 Civitas Graeca in Delta erat Naucratis, quae ut Ptolemaeorum regno formam antiquam retinuit (cf. n. 120¹), sic Romanorum principatu idem usu venisse certe non improbabile est. Quod non nominatim commemoratur, eo redire videtur, quod in Delta etiam passim aliis locis, quae enumerare longum erat, singillatim habitabant homines origine et iure Graeci. 6 Hac appellatione contineri Ptolemaeenses, qui inter civitates Graecas Aegypti aegre desiderarentur, conicit Droysen Gesch. des Hell. III, 1 p. 44 not. 3. Causa, cur nomen urbis taceretur, eadem fuisse videtur quam exposui not. 5. 7 De P. Aelio Aristide rhetore nobilissimo cf. W. Schmid ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 1 p. 886 n. 24. Intra annorum 149—154 p. Chr. n. fere spatium in Aegypto commoratus totam terram usque ad fines Aethiopiae quater peragravit atque adeo a Nili valle ad mare pervenire conatus est (Or. XLVIII, 1 p. 264, 11 Keil. § 33 p. 274, 4. § 47 p. 278, 25. § 91 p. 292, 19). Quod familiaritatem cum Avidio Heliodoro (cf. Or. XXVI, 75 p. 444, 14 Keil ἤκει δέ μοι καὶ παρὰ Ἡλιοδώρου τοῦ τῆς Αἰγύπτου ὑπάρχου γενομένου γράμματα ἅμα τοῖς βασιλικοῖς) tunc in Aegypto contractam conicit Schmid, id sane cum temporum ordine pugnare mihi videtur. Nam is quidem fere decennio ante (a. 139—143 p. Chr. n., cf. n. 702⁵) illa praefectura functus erat. Ceterum similem huius Alexandrinae statuam Smyrnae erectam commemoravit Philostratus Vit. soph. II, 9, 1 p. 87, 6 Kayser: ἀ δέ γε ἐπῆλθεν ἔθνη, Ἴταλοί τέ εἰσι καὶ Ἑλλὰς καὶ ἡ πρὸς τῷ Δέλτα κατὰ κλημένην Αἴγυπτος, οἱ χαλκοῦν ἔστησαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν Σμύρναν ἀγορᾶς. 8 Hoc cognomen ipse Aristides narrat ab Aesculapio deo per morbi tempora sibi impositum. Cf. Or. XXVI, 53 p. 439, 8 K. καὶ μὴν τοῦνομά γε ὁ Θεόδωρος οὕτως ἐπωνομάσθη μοι· προσρηθῆναι μὲν ἔδοξα ὡς ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τινος καὶ μάλα συγχαίροντος· Θεόδωρε χαῖρε —, δέξασθαι δὲ οὕτω τὴν πρόσρησιν, ὡς ἄρα πᾶν τοῦμόν εἴη τοῦ θεοῦ δωρεά. § 70 p. 443, 3 καὶ τοῦνομα ὡς πρὸς τῷ ἀρχαίῳ τὸν Θεόδωρον προσέθετο (ὁ Ἀσκληπιός). Ceterum Aristidem hoc nomine re vera usum esse uno huius tituli testimonio probatur, ut observaverunt editores.

710 Titulus incisus limini superiori portae inter rudera templi alicuius in vico Caranide nomi Arsinoitae (*Kôm-Ushîm*). Ed. D. G. Hogarth ap. Grenfell et Hunt Fayûm towns and their papyri p. 34 n. IV (Revue archéol. Troisième série XXXIX 1904 p. 154 n. 95. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 447 n. 73).

Υπερ Ἀδοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Ἀδρη[λ]ίου [Κ]ο[μ]δου |
Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου Εὐτυχοῦς Εὐσεβοῦς Σεβα-
στο[5¹] | Λ(λ')², Ἐπειφ³, Πετρουόχῳ⁴ θεῷ μεγάλῳ καὶ Πνεφε-
ρῳ⁵ τὸ π[ρ]οπόλα[ιον] | χρόνῳ [διαφθαρέ]ν [ἀ]νώρθωσεν ἐκ
5 τοῦ ἰδίου⁶ Ἀπολλώνιος⁷ || ἐπ' ἀγαθῶι⁸.

Litterae ΑΘΟΠΕ. Vs. 5 post ΑΓΑΘΩ signum folioli simile. ⁴ Commodus Augustus (a. 180—192 p. Chr. n.) hic sine dubio designatur. Cognominis v. 4 fin. consulto deleti reliquias ΟΝΟΑΟΥ agnovit editor. M. Aurelius Commodus Antoninus appellabatur inde ab anno 180 p. Chr. usque ad a. 191 p. Chr., quo nomina quae usque ad patris mortem gesserat, L. Aelius Aurelius Commodus, repetivit. Quo tempore hic titulus paullo antiquior est. Cf. notam proximam. ² Α lapis. Emendavit Hogarth, qui monet in Aegypto Commodi annos numerari solere a patris M. Aurelii imperii initio (die 7. m. Martii 161 a. Chr. n.). Itaque trigesimus eius annus 189/90 p. Chr. n. est. ³ Mensis undecimus anni Aegyptiaci. Hic titulus igitur inter diem 25. m. Iunii et diem 24. m. Iulii a. 190 p. Chr. n. exaratus est. ⁴ Cf. n. 187³. 667, 3. 674, 2. ⁵ Cf. Vol. I Add. p. 653. n. 667, 3. 674, 2. ⁶ Cf. n. 476⁵. ⁷ De huius hominis condicione civili titulo ibidem reperto Fayûm towns p. 34 IVa edocemur: Ἀπολλώνιος σι(ολόγος) | ἀνέθηκε ἐπ' ἀγαθ[ῶ]. Hogarth. ⁸ Cf. n. 699⁶.

711 Basis lapidis porphyritae inventa Alexandriae inter relliquias castrorum Romanorum. Ed. Nerutsos-Bey Revue archéol. Troisième sér. X (1887) p. 209 n. 48. L'ancienne Alexandrie p. 119. Cf. quae de titulo exposuerunt P. Meyer Hermae XXXIII p. 268. Stein ap. Pauly-Wissowa Realencykl. III p. 2720 n. 150 (Repetivit Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 562 n. 99).

----- Σεβαστοῦ | Ἐπειφ¹ κ', | ἐπὶ Κλαυδίου Φέρμου² |
λαμπροτάτου ἐπανόρθωτοῦ³.

Litterae Ε (sed v. 3 init. ΕΠΙ) ΘΠCΩ. ⁴ De nominis forma cf. n. 639². Undecimus est anni Aegyptii mensis, tum ex Alexandrinorum fastis incipiens a die 25. mensis Iunii. Hic igitur d. 14. m. Iulii indicatur, sed annus ignotus est, quia quodnam principis nomen initio deletum sit definiri nequit. Etenim

Nerutsi et Meyeri coniecturae a prava temporis definitione profisciscuntur. Namque illi quidem Aureliani principatui monumentum vindicant, cum re vera (cf. not. 3) Diocletiani aetate non sit antiquius. 2 Cum Flavius Vopiscus in vita Firmi tyranni c. 3 alius eorundem temporum Firmi mentionem faciat, qui praefectus Aegypti fuerit, hunc in hoc titulo intellegit Nerutsos. Quod contra Meyer scriptorem foedo errore duos distinguere opinatur homines, cum re vera unus idemque fuerit, primo praefectus Aegypti, deinde rebellis principatusque affectator; huic postquam defecisset demum hanc statuam ab ipsius asseclis positam esse. Sed uterque homo doctus de honoris vocabulis quae nomini proprio subiunguntur (not. 3) in manifesto errore versatur. 3 Haec expressa esse ex Latino *illustrissimus restaurator* sibi persuasit Nerutsos, ut indicaretur Firmi praefecti potissimum ope ac merito Palmyrenorum in Aegypto dominationem eversam et Romanorum imperium restitutum esse. At Meyer eum potius significari existimavit, qui Aegyptum Romanis eripuisset atque in libertatem vindicasset. Sed hae interpretationes ut sunt contrariae, sic tamen ab uno eodemque profisciscuntur errore de vocis ἐπανορθωτής natura ac vi. Quae neutiquam in laudum late patentium et parum definitarum numero habenda est, quales sunt εὐεργέτης, σωτήρ similia, sed vocabulum solenne iuris publici est, expressum ex Latino *corrector*. Quos correctores noverunt in imperio Romano tria prima post Chr. saecula, ei hic in censum non veniunt. Nam illi in provincias mittebantur ad corrigendum statum liberarum civitatum, cui instituto in ea imperii administrationisque forma, quae in Aegypto obtinebat, profecto nullus erat locus. At cum Diocletiani principatu Aegyptus in plures provincias divideretur, provinciam Augustamnica gubernabat corrector, ut docet Notitia Dignitatis Orientis I, 427 p. 5 Seeck, allata a Steinio, qui primus omnium titulum recte interpretatus est.

712 Basis marmoris in fronte hunc titulum, in aversa parte recentiore Latinum (not. 4) tenens, Alexandriae in museo. Latina edidit Th. Mommsen Ephemeris epigraphica II p. 468 n. 4026. C. I. Lat. III, 6584 et ex Bottii apographo III, 42049, Graeca ex eiusdem exemplo III, 43574 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 566 n. 427).

Αἴλιον Δημήτριον¹, | τὸν ῥήτορα, | [ο]ἱ φιλόσοφοι², | [Φλα]ουτοῦ

Litterae ΕΘΠCΩ. Vs. 2 vocabula TON PHTOPA utrimque singulis signis folioli figura circumdata. 4 Cum huius honoribus nihil necessitudinis intercedit titulo Latino in altera basis parte scripto: [Domī]num orbis terr[arum] | tot[us]ius . pietatis . Aug[ustum] | Aur[elium] . Val[erium] . Diocletian[um] | patrem . Augustoru[m] | Aur[elius] . Serapion . ve[t]er[anus] ----] o. b. Titulus Graecus Diocletiani principatu sine dubio aliquanto antiquior fuit, sed utique propter nomen gentile *Aelius* Hadriani aetate non

5 Ἰέρακος || [τοῦ] συσσίτου³ ἀναθέντος, | [τὸν φίλον⁴ ἐαυτῶν καὶ πατέρα.

prior. Hominem ipsum nemo quod sciam commemorat, nam qui apud Laertium Diogenem V, 84 est ὁ διατρίψας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σοφιστής, τέχνας γεγραφὼς ῥητορικὰς, eum multo antiquiorum temporum esse manifestum est quia in homonymorum indice inter Demetrium Byzantium rerum scriptorem (medio saeculo a. Chr. tertio, cf. Susemihl Gesch. der gr. Literatur in der Alexandrinerzeit I p. 620) et Demetrium Ixiona grammaticum Aristarchi fere aequalem (Susemihl ibid. II p. 164 sqq.) medium locum tenet. 2 Cf. n. 7144. Apparet philosophos intellegi qui in Museo una cenabant, qui honore afficiunt hominem ex alia Musei classe, ut voce in hodiernis academiis usitata rem significem. 3 Ambigas utrum hoc ad οἱ φιλόσοφοι referas (τοῦ ἐαυτῶν συσσίτου) an ad Ἀῤῥιον Δημήτριον. Itaque aut unus ex ipsorum numero hanc operam praestitit philosophis, aut homo qui in oratorum syssitio una cum Demetrio cenare solebat. Sed illud mihi quidem probabilius videtur. 4 Supplevi. Proximum pronomen iam Mommsenus restituit, nisi quod αὐτῶν scribere maluit. Aliam viam ingressus est Seymour de Ricci, cum [τὸν διδάσκαλ]ον καὶ πατέρα scriberet. At primum quidem ante KAI Bottii exemplum a Mommseno expressum ON habet, non ON. Deinde vero, si ut nos fecimus post ἀναθέντος commate distinguas, minus apte omnes philosophi qui in Museo versantur praeceptorem prae-dicant hominem, qui ipse non sit philosophus, sed rhetor. Sin vero, quae videtur Riccii mens esse, postrema a participio ἀναθέντος suspendas, non recte haec ad eum qui hoc negotium administravit referuntur, cum debuerit eorum potius, qui dedicationis auctores essent, cum Demetrio familiaritas et necessitudo indicari. Amicitia et paternus animus erga philosophos vero etiam in eum hominem cadunt, qui alii Musei classi ascriptus fuerit.

713 Marmor, quod inventum quidem esse videtur Alexandriae, nunc vero exstat in museo oppidi *Cairo*. Ed. J. G. Milne Journal of Hellenic studies XXI 1904 p. 283. Ex imagine photographa a Jougueto transmissa Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 567 n. 130.

Εὐτυχῶς καὶ ἐπ' ἀγαθῶι¹ Μάρκωι Αὐρηλίωι Μικχάλωνι² τῶι

Litterae ΑΔΔΕΘΛΛΛΖΠC+(ψι)Ω. Versus 11 maioribus litteris exaratus.

1 Cf. n. 6996.

2 Cum is qui opus dedicavit itemque pater et avus uterque nominibus *Marcus Aurelius* utantur, Seymour de Ricci apud Milnium recte observavit, familiam hanc civitatem Romanam, qua iam per tres aetates utebatur, illa nobilissima imperatoris Antonini constitutione (a. 212 p. Chr. n.) nactam esse, ut titulum anno 230 p. Chr. n. vix antiquiorem esse posse intellegatur.

καὶ Θεοφίλωι, | ἐνάρχῳ γυμνασιάρχῳ³ καὶ ἀγωνοθέτῃ[ι], ἀπὸ
 τῆς ἱερᾶς θυμελικῆς | καὶ ξυστικῆς συνόδου⁴, ψηφίσματι τετι-
 μημένῳι, φιλοτίμῳι | ἀλ(ε)ίφοντι, υἱῷ Μάρκου Αἰρηλίου Θεο-
⁵ φίλου τοῦ καὶ Ἀφροδισίου, || γυμνασιαρχήσαντος καὶ ἀγωνο-
 θετήσαντος, υἱῶν Μάρκου | Αἰρηλίου Εὐδαίμονος τοῦ καὶ
 Ἀφροδισίου, γυμνασιαρχήσαντος | καὶ ἀγωνοθετήσαντος, θυγα-
 τριδῶ Μάρκου Αἰρηλίου Ἰέρακος τοῦ | καὶ Εὐδαίμονος, γυμνα-
 σιαρχήσαντος καὶ ἀγωνοθετήσαντος |, ἀπάντων⁵ ἀπὸ τῆς ἱερᾶς
¹⁰ θυμελικῆς καὶ ξυστικῆς συνόδου, || προγόνῳ[ν γε] γυμνασιαρχηκό-
 των⁶, ψηφίσματι τετιμημένων. | [ἐ]τους πρώτου Φαμενώθ λ'.

³ Gymnasiarchus dignitate primus est inter magistratus liturgicos urbium Aegyptiacarum. Cf. n. 708⁶. De vocabuli ἐναρχος notione v. n. 715².

⁴ Hic cum Milnio commate distinguere malui, quod de Ricci omittit. Nam si haec a τετιμημένῳι penderent, soloecismus praepositionis ἀπὸ pro ὑπὸ positae quidem illa aetate nullam haberet offensionem, sed infra v. 40 illa προγόνων γε γυμνασιαρχηκότων inter ἀπὸ τῆς — συνόδου et τετιμημένων interposita pessime se haberent. Duae igitur res praedicantur ut de M. Aurelio Micalone, ita de eius maioribus, eos et synodo illi interfuisse et decretis honorariis ornatos esse.

⁵ Hi omnes, ut Micalo, synodi thymelicae et xysticae interfuerunt. ⁶ Cum hoc singillatim (v. 5. 6. 8) de patre et avo utroque iam enuntiatum sit, mireris de omnibus coniunctim idem repeti. Quare nescio an praestet sic interpretari, illos ipsos maiores iam προγόνων γε γυμνασιαρχηκότων fuisse, i. e. et maternos et paternos Micalonis maiores iam ante avorum aetatem plus semel gymnasiarchia functos esse.

714 Lapis anno 1660 repertus Romae 'in hortis canonicorum regularium (vulgo S. Petri ad Vincula)'. Ex schedis Lucae Holstenii Barberinianis post alios edd. J. Franz C. I. G. 5944. G. Kaibel Inscr. Gr. Sic. et It. 1403 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 65 n. 154). Cf. quae exposuit Th. Mommsen Röm. Gesch. V p. 590 cum not. 4.

[Μ(ᾶρκον) Αἰρ(ήλιον) Ἀσκ]ληπιάδην Ἀλε[ξανδρέα, | παγκρατια-
 σ]τὴν περιδονείκῃ[ν]¹, | πρεσβύτατο]ν νεωκόρον τοῦ μεγάλου |

Litterae ΕΞΠCΩ. Vocabula non constanter, sed satis frequenter, Romano more singulis punctis distinctur.

¹ Cf. Inscr. Gr. Sic. et It. 1402, 4 sqq. Μάρκου Αἰρηλίου Δημητρίου — πανκρατιαστοῦ περιδονείκ[ου]. Omnino memoria περιδονείκων i. e. hominum qui in omnibus illis quattuor nobilissimis nationis Graecae ludis vicerint, quibus nonnunquam recentiores adiunguntur ut Actia (Olympia V p. 343 n. 230, 3), perfrequens est in titulis agonisticis aetatis Romanae.

5 Σαράπιδ]ος² καὶ τῶν³ ἐν τῷ Μουσείῳ || [σειτου]μένων ἀτελῶν φιλοσόφων⁴, | [ἀρχιερέ]α τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ⁵, | [διὰ] βίου ξυστάρχην καὶ ἐπὶ | βαλανείων τοῦ Σεβαστοῦ⁶, | ἡ σύνοδος⁷.

2 Cf. Inscr. Gr. Sic. et It. 1102, 5 ὁ πρεσβύτατος τῶν νεωκόρων τοῦ μεγάλου Σαράπιδος. De Sarapidis fano et cultu in urbe Alexandrinorum cf. n. 699⁴.

3 Genetivum non a νεωκόρον pendere, sed partitivum esse, ut Asclepiadem ipsum e numero philosophorum qui in Museo cenent esse indicetur, vix est quod moneam. 4 Munificentia Caesaris ut antea regis hominibus doc-

tis, qui in Musei societatem recepti erant, duplex beneficium obtingebat, cena in Museo (σίτησις ἐν Μουσείῳ ut quondam Athenis ἐν πρυτανείῳ) et immunitas (ἀτέλεια). Sed totum corpus huius contubernii rursus pro cuiusque studio et arte in plures societates dividebatur, philosophorum quos hic et n. 712, 3 et Bull. de corr. Hell. IV 1880 p. 405 n. 21, 3, cuius tituli admonet Mommsen, habemus; rhetorum (n. 712, 2. Philostratus Vit. soph. I, 22, 3. 25, 3), medicorum (οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀπὸ τοῦ Μουσείου ἱατροί Wood Ephesus, Inscr. from Tombs p. 8 n. 7, 6) ποῦτάρων (C. I. G. 4748, 5 Ἀργείου Ὀμηρικοῦ ποιητοῦ ἐκ Μουσείου. Athenaeus XV, 677 e: Παγκράτης τις τῶν ἐπιχωρίων ποιητῆς — Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι ἐπιδημήσαντι τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ πολλῆς τερατείας ἐπέδειξεν τὸν ῥοδιάζοντα λωτόν, φάσκων αὐτὸν δεῖν καλεῖν Ἀντινόειον — ἡσθεὶς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὐρέσει καὶ καινότητι τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο). Mommsen. Philosophorum rursus singulae sectae sua discreta syssitia habebant. Cf. Cassius Dio LXXVII, 7, 3 καὶ δὴ καὶ τοὺς φιλοσόφους τοὺς Ἀριστοτελείους ὀνομασμένους τὰ τε ἄλλα δεῖνῳς ἐμίσει (Antoninus Caracalla), ὥστε καὶ τὰ βιβλία αὐτῶν κατακαῦσαι ἐθέλῃσαι, καὶ τὰ συσσίτια δὲ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ εἶχον τὰς τε λοιπὰς ὠφελείας, ὅσας ἐκαρποῦντο, ἀφείλετο ἐγκαλέσας σφίσις ὅτι συναίτιος τῷ Ἀλεξανδρῷ τοῦ θανάτου Ἀριστοτέλης γεγονέναι ἔδοξε. Sed utut hae cenae multifariam divisaerant, nonnunquam tamen omnes, qui hoc beneficio in Museo fruebantur, unum corpus efficiunt, ut Berl. gr. Urk. III p. 33 n. 729, 4 Διονυσίῳ, Δε[]ου γενομένου στρατηγοῦ τῆς πόλεως | υἱῷ, νεωκόρῳ τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, τῶν δὲ ἐν τῷ Μουσείῳ | σειτουμένων ἀτελῶν ἱερεῖ, ἀρχιδικαστῇ καὶ πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν χρηματιστῶν καὶ τῶν ἄλλων κριτηρίων. 5 Cf. Inscr. Gr. Sic. et Ital. 1102, 6. 7 ἀρχιερεὺς τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ. De ratione quae inter universum xystum et synodum xysticam intercedit cf. not. 6. 7 et Olympia V p. 528 ad n. 436. 6 Verba διὰ βίου ad ξυστάρχην, non ad ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ referenda sunt, nam illud quidem officium perfrequentur perpetuum est atque adeo nonnunquam hereditarium (cf. Olympia V p. 117 n. 55, 7 sqq. διὰ τὴν πρὸς τοῦ [Σ]εβαστοῦς γνῶσιν τυχόντα τῆς διὰ γένους ξυστ[α]ρχίας πάντων τῶν ἀγομένων ἀγώνων ἐν Ζυμόρῃ), hoc vero ad unum modo feriarum conventum pertinere videtur, quoniam ξυστικὴ σύνοδος (not. 7) quidem perpetua est, ὁ σύμπας ξυστός vero omnes athletas comprehendere videtur, qui ad quasque ferias concurrerunt. Xystarchae ab imperatore instituebantur (cf. titulum Olympicum quem modo attuli et C. I. Att. III, 1171, 4—3 δὲ βασιλῆς ἔσπεψαν ἐπὶ εὐδικίῃ βίβτοιο καὶ σταδίοις ἱεροῖς στήσαν ἀεθλοθέτην ξυστάρχην Κερρόπεσαι καὶ ἀθλητῆρσι, Τρύφωνᾳ); quare huius officii cum cura

balineorum Augusti coniunctio nihil habet miri. Eadem διὰ βίου *ὑποστράχη* καὶ ἐπὶ βασιλείῳ Σεβαστῶν redeunt in aliis urbis Romae titulis. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 63 n. 150, 4 sqq. 151, 3. 152, 13 sqq. 153, 7. p. 65 n. 155, 8. 9. 7 Huius synodi frequens est in titulis memoria. Epistulas imperatorum Hadriani et Antonini Pii ad eam datas habes Inscr. Gr. Sic. et It. 1054 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 62 n. 149). 1055 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 62 n. 146) sic inscriptas: συνόδῳ ὑποστῆ τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα ἀθλητῶν ἱερονεύων στεφανευτῶν χαίρειν. Cf. etiam Inscr. Gr. Sic. et It. 1109 (Inscr. Gr. ad res Rom. pert. I p. 26 n. 150) ἡ ἱερὰ ὑποστῆ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Ἡρακλέα. 1105 (Inscr. Gr. Rom. I p. 65 n. 155), 1. 1107 (Inscr. Gr. Rom. I p. 65 n. 156), 2. Olympia V p. 527 n. 436: [τῶν ἀπὸ τῆς] οἰκουμένης ἀθλητῶν ὃ τε] σύμπας ὑποστῆς, | [οἱ παραγ]ενομένοι ἐπὶ τὸν | [ἀγων]α τῶν Ὀλυμπίων Ὁ[λυμπι]ᾶδι σις' (85 p. Chr. n.), καὶ ἡ ἱερὰ | [ὑπο]στῆ σύνοδος. Alia sine dubio est ἡ ἱερὰ θυμελικὴ καὶ ὑποστῆ σύνοδος n. 713, 2. 3. 6, cui non athletae modo intererant.

715 Basis marmoris albi inventa anno 1880 Alexandriae cum fundamenta iacerentur hospitalis Graeci ante ecclesiam S. Sabae, inter synagogam Israëitarum et theatrum *Ziximia*. Ed. Neroutsos-Bey Revue archéol. Troisième sér. IX (1887) p. 203 n. 9.

Ἀρ(ήλιον) Σαβεινιανὸν | τὸν κράτιστον | ἐπὶ τῶν καθ' ὅλου
5 λόγων¹ | Ἀρ(ήλιος) Νεμεσίων || ἔναρχος² ὑπομνηματογράφος³.

Litterae ΕΕΘΠCΩ. 1 Idem summus administrationis pecuniariae per totam Aegyptum praefectus, qui Ptolemaeorum aetate διοικητής (n. 53⁶), post Diocletianum καθολικός Αἰγύπτου dicitur, hic intellegendus est. Cf. n. 686², ubi aliae eiusdem magistratus appellationes (*procurator summae rei apud Alexandriam*, ἐγκειρισμένος τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν βασιλικῆς διοικήσεως) ex litteris Graecis Latinisque afferuntur. 2 In Aegypto haud raro idem magistratus municipalis pluribus hominibus mandabatur, ut non una officiis eius fugerentur, sed per menses alternarent. Qui quoque mense negotia gerebat, is ἔναρχος appellabantur. Sic F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im röm. Aegypten p. 60 illa ἔναρχος γυμνασίαρχος, ἔναρχος ἐξηγητής, quae in titulis (n. 713, 2) et in papyris obvia sunt, explicavit. Eadem vi ἔναρχος ὑπομνηματογράφος accipiendum videtur. 3 Cf. n. 147⁶. Romanorum dominatione per omnes metropoles Aegypti magistratuum municipalium liturgicorum ordinem ita constitutum esse, ut hypomnemato-graphus infimum locum teneret post gymnasiarchum, exegetam, cosmetam, antistitem sacrorum (ἀρχιερέα), aedilem (ἀγορανόμον), eutheniarcham, probavit F. Preisigke Städtisches Beamtenwesen im römischen Aegypten p. 30 sqq.

716 Lapis, quondam apud mercatorem in oppido *Achmēm*, ubi exscripsit Sayce, nunc in museo Berolinensi. Ex Saycii et Schubarti

apographis ed. Seymour de Ricci Archiv f. Papyrusf. II p. 564 n. 114 (Revue arch. Sér. IV T. II 1903 p. 438 n. 228).

Θεὸν μέγαν Ἑρμῆν | Τριμέγιστο[ν]¹ | Γάϊος Ἰούλιος Σεουῖ-
5 ρο[ς] | λεγ(εῶνος) β' Τρ(αϊανῆς)² Ἰσχυρᾶς³ || Γορδιανῆς⁴ ἐβχ[ήν] |
ἀνέθηκα.

¹ Antiquitus Aegyptiorum deus Thoth a Graecis Mercurii nomine significabatur (cf. Herodot. II, 138 cum A. Wiedemanni commentario p. 498). At epitheton Τριμέγιστος recenti demum tempore natum esse observaverunt Letronne et Franz ad titulum Rosettanum (supra n. 90). Inter quos cum conveniret eam vocem Ptolemaeorum quidem aetate omnino nondum fuisse in Graecorum sermone, Letronnius certe anno 68 p. Chr. eam iam usurpatam statuit in edicto n. 669, 4. 5, deceptus apographo priore pro THIMEΓICTHI exhibente ΤΡΙΜΕΓΙCΤΗΙ. Quo exemplo remoto restant antiquissimi testes scriptores librorum qui huius ipsius dei nomen prae se ferunt, in quibus is sane frequenter τριμέγιστος appellatur. Sed ei eiusdem fere atque hic titulus (not. 4) aetatis sunt. ² Legio II Traiana ab imperatore Traiano constituta tertio p. Chr. n. saeculo in Aegypto tendebat. Cf. Cassius Dio LV, 24, 3 Τραϊανὸς (συνέταξε) τὸ δεύτερον (στρατόπεδον) τὸ Αἰγύπτιον. ³ In titulis frequenter legio II Traiana cognomen *Fortis* gerit. Cf. Wilmanus Exempla 692, 4. 694, 3. 4. 1254, 15. 16. 1596, 4. 1627, 8. 2733, 3. ⁴ Inde ab Antonini Caracallae principatu (a. 214—217 p. Chr. n.) omnes legiones praeter antiqua nomina cognomen eius qui tum ipsum regnabat assumebant. Cf. J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung II p. 455. Hic igitur titulus Gordiani imperio (a. 238—244 p. Chr.) exaratus est.

717 In fronte specus repraesentante aediculam cum duabus ianuis opere Dorico exstructam, in loco *Sekket* sito orientem versus ab Apollonopoli magna (*Edfu*). Edd. Belzoni Voyage en Égypte II p. 87. Cailliaud Voyage à l'Oasis tab. VIII, 5. Ex his et apographis G. Wilkinsoni et Nestoris L'Hôte Letronnius Recueil des inscr. T. I p. 457 n. LI. 459 n. LII, tab. XVI n. 2. 3. 4. 5 (J. Franz C. I. G. 4839).

Litterae ΑΑΔΔΕΖΘΛΜΜΠCΥΩ. Totus titulus ita dispositus, ut *a* (v. 1. 2) *b* (v. 3—5) *c* (v. 6—8) in superiore limine dextrae ex duabus portis monumenti incisa sint, atque *a* quidem in summo margine, ubi nihil praeterea scriptum fuit, *b* infra eum, et infra hoc rursus *c*, divisum ab illis tribus versibus linea horizontali; infra ipsum versum octavum porta. In sinistra porta summus quidem margo scriptura caret, *d* vero (v. 9—11) loco et positura accurate respondet parti *b*, itemque *e* (v. 12—14) illi *c*. Qua in dispositione mirum est, initium totius tituli in dextro, alteram vero partem in sinistro lapide esse, cum contrarium ordinem expectes. Quod Franzius

a Πο[λ]υ--ρανος¹ [ὁ] καὶ Τοῦτος | [L . . Γ]α[λ]λιηνοῦ², Μεχίρ
b κζ'³, | [ἐπὶ Περ]ρωνίου⁴, εὐχαριστήσας τῷ | [Σαράπιδι] καὶ τῷ

quidem ita expedire conatur, ut scriptorem tituli cum spatium non sufficere sero perspexisset necessitate coactum in alterum lapidem transgressum esse sumeret. Sed tam inconsideratum fuisse hominem, ut non statim intellegeret, dextrum lapidem solum tantum titulum non capere, mihi persuadere nequeo ideoque Letronnii rationem praefero, qui verissime iudicat, versus 1—8 titulum plenum et integrum esse, qui si solus extaret nemo facile eum mutilum esse iudicaverit. Primo igitur nihil aliud incisum esse, deinde demum versus 9—14 additos, qui sane per se stare nequirent sed supplendi et amplificandi pristini tituli causa scripti essent. Ceterum monendum est *a* (v. 1. 2) ab L'Hôtii apographo abesse, ut Cailliaudi, Belzonii, Wilkinsonii Gardneri modo exemplis utamur. ¹ Nomen perquam dubium. Πό(πλιος) [Ο]ύρνιος scripsit Letronne, Π. Ο[ύ]ρανός Franz. Atque huius quidem supplementum sive nomen appellativum esse vult *veteranus* sive cognomen, improbable est, de Letronnii invento sagaciter sane excogitato dubites cum quia praenomen Latinum cum cognomine vel signo Graeco non bene coniungitur, tum propter memoriam. Nam Wilkinsonii exemplum, accuratissimum ex eis quibus hic utimur, Πο\VPANOC habet, ut certe terminatio -ιος hic nullam habeat auctoritatem; nam quod apud Cailliaudum est ΠΟ.ΥΡΜΙOC, in eo MI manifesto respondent illis AN, ut ne hinc quidem quicquam auctoritatis illi terminationi accedat. Mihi probabilissimum videtur, Graecum nomen compositum hic fuisse, cuius prior pars esset adiectum πολός. Sane traditae litterae sine mutatione nullum ex notis nominibus reponi patiuntur. Πο[λ]υ[α]ρανος vereor ut Graecum sit; emendationes complures in mentem venerunt, veluti Πολυ[φ]άνης aut Πολυ[α]ρά[τ]ος, sed res in medio relinquenda videtur. ² ΜΑΙΗΝΟΥ Wilkinsonii Gardner, ΜΑΙΗΝΟΥ Cailliaud. Emendavit Letronne sagacissime, sed quod et ille et Franzius hinc collegerunt, intra annorum 252—268 p. Chr. n. spatium haec incisa esse, id etiam accuratius definiri poterat. Neque enim unius Gallieni nomine annum significari licuit quamdiu ille una cum patre Valeriano imperabat. Is vero paullo post mensem Augustum anni 260 p. Chr. bello contra Persas infelicitur gesto in potestatem hostium pervenit (cf. Prosopographia imp. Rom. II p. 286 n. 178), apud quos captivus usque ad finem vitae permansit. Certa igitur ratione annorum 264 et 268 p. Chr. n. terminis originem tituli circumscribere licet. ³ Mechir, sextus fastorum Aegyptiorum mensis, in ordine anni principatus temporibus usitato a die 26 m. Ianuarii usque ad d. 24 m. Februarii pertinebat. Hic igitur diem 20. m. Februarii tenemus. ⁴ Letronnius et Franzius cum *a* (v. 1. 2) peculiarem titulum esse sibi persuasissent, hic [ὁ δεῖνα Περ]ρωνίου suppleverunt. Sed cum nullam idoneam causam videam cur haec quae in eodem monumento sunt divellamus, praesertim cum idem dies utrobique indicetur (v. 2. 14), praepositionem reponere malui. Sic Petronium illum sive quo alio nomine fuit, praefectum Aegypti fuisse sumendum erit; quod non additur ἐπαρχου vel ἡγεμόνος, offensionem quidem habet, sed non nimis gra-

5 Ἰσιδι⁵ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ || [τοῖς συν]νάοις θεοῖς πᾶσι ἐποίησα
 c τὸ ἱερὸν | [ὕπερ]⁶ Βερενείκης καὶ τὸ ζῳδιον⁷ καὶ ὀρύξας | [τὸν
 λάκκον τοῦ ὕδ]ρεύματος⁸ ἀπὸ θεμελίου (ἐ)[χ⁹ τ]ῶν | ἰδίῳν κα]-
 d μάτων ἀνέθηκα ἐπ' ἀγαθῷ¹⁰ | σὺν τοῖς τέκνοις καὶ τοῖς σὺν
 10 ἐμοὶ ἐργαζομένο[ις] || καὶ [ἐ]ποίησα (φ)ιά(λ)ιον¹¹ ἀργυροῦν παρὰ
 τῷ θεῷ [Σαρά]πιδι καὶ παρὰ τῇ κυρί[ᾳ] Ἰσιδι τῇ Σενοκειτ[η]-
 e νεῖ¹², | ὁμοίως φιάλην ἀργυρᾶν ↑ β'¹³, ταῦτα πάντα ἐκ τῶν
 ἐμῶν | καμάτων εὐχαριστήσας τῷ Σαράπιδι τῷ Μινιεῖ. ὥρυξα¹⁴ |

vem ni fallor. Sane quos novimus Petronios praefectos Aegypti quattuor (Prosopographia imp. Rom. III p. 25 n. 196. p. 27 n. 207. p. 28 n. 242. p. 29 n. 226), ei omnes multo antiquiorum temporum sunt. Neque ipsum nomen certum est; iam Letronnius eodem iure de [Σεμπ]ρωνίου et [Ἀπ]ρωνίου cogitari posse monuit, ac sunt plura, ut [Ἀξερ]ωνίου. 5 Sic recte L'Hôte. ICIAI Wilkinson. 6 Supplevit Letronne, cum recte negaret de ipsius Berenices delubro cogitandum esse. Quis fuerit haec Berenice, hic non magis definitur quam n. 207, 4 sqq. Ἀφίδιος Κλήμης — τὸ προσκύνημα ἐποίησα — Πωλλ[ί]της et n. 699, 2 ὑπὲρ Τριπτολέμας. Sed procul dubio ubique eorum qui dedicationes fecerunt uxores intellegendae sunt. 7 Imaginem Berenices in hac aedícula positam interpretatur Letronne. 8 Supplevit Letronne collatis v. 43. 44. De locis aquationi destinatis (ὕδρευματα) cf. n. 704⁵. Quorum varia sunt genera, ita ut appareat cisternam (λάκκον) non idem esse atque ὕδρευμα nec in tautologiae crimen incurrat horum nominum coniunctio. 9 ΘΕΜΕΛΙΟΥ·ΟΙ (nihil amplius in hoc versu) | ΑΑΤΩΝ Wilkinson ΘΕΜΕΝΟΥΚΙ·Ω | ΜΑΤΩΙΥ L'Hôte. Supplevit et emendavit Letronne. 10 Cf. 699⁶. 11 CΙΔΔΙΟΝ Wilkinson. CΙΔΔΩΝ Cailliaud ΠΑΝΙ·Ν L'Hôte. Sagacissime emendavit Letronne; quam facile C ex φ, ΔΔ ex ΑΑ nasci potuerit non est quod demonstretur. De diminutivo L. provocat ad C. I. G. 2853, 33. 12 CΕΝΕΚΕΙΤ·ΝΕΙ L'Hôte CΕΝΚΕΙΤΗC... Wilkinson CΕΝΚΕΙΤΗC Cailliaud. Aut τῇ Σενοκέιτ[ιδι] aut τῇ ἐν Σεκέιτῃ legendum iudicavit Letronne. Sed cum omnia apographa inter TH et EN exhibeant sigma lunatum vulgari forma, non video quo iure L. coniecit hoc potius ἰῶτα dativi minus accurate exaratum esse posse. Haec igitur ratio rei-cienda est, alteram iure secutus est Franz, nisi quod syllabam finalem paullo accuratius accommodavit ductibus litterarum traditis, quam Letronnius fecerat. Itaque cognomen deae Σενοκειτηνῆ est, loci appellatio unde id derivatur Σενοκείτης, id quod perbene quadrat in hodiernum nomen *Sekket*, quod ab illo descendere convenit inter Letronnium et Franzium. 13 Signum ante notam numeralem positum libras significare probabiliter coniecit Letronne. 14 ΤΩΜ//ΝΙΕΝΩΡΥΞΑ Wilkinson ΤΩΜΙΝΤΕΥΩΡΥΞΑ L'Hôte ΤΩΜΝΙΕΙΩΡΥΞΑ Cailliaud. Hic Letronnius et Franzius Μινιεῖ scribunt. At hoc in deteriore modo Cailliaudii exemplo est, cum Wilkinson inter M et N litterae deletae locum indicet, L'Hôte vero adeo distincte iota exhibeat, quem sequor. Nam origo et vis nominis obscura est, neque illa levis similitudo,

τὸν λάκκον μηνὸς Παῦνι κα' ¹⁵, [κ]αὶ [μην]ὸς Μεχσι[ρ] (κ)ζ' ¹⁶
 15 τὸ ἱερὸν ἐπο[η]σα.

quam inter hoc et nomen tauri sacri Μνεῦις vel Μνηῦις (n. 56²⁴) intercedere observat Letronne, tanti esse videtur ut prae ea apographi fide dignissimi auctoritatem neglegamus. At quod simplex ὠρυξα posuit Franz rectissime fecit. Neque enim ἐνώρυξα usquam traditum est, quandoquidem Wilkinsoni exemplum sane EN habet, neque vero post EI terminationem nominis proxime superioris, sed pro ea. Adde quod ἐνορύττειν notionem huic loco accommodatam habere non videtur. ¹⁵ Payni, decimus anni Aegyptiorum mensis, tum incipiebat a die 26. m. Maii. Cisterna igitur perfecta erat die 15. m. Iunii, delubrum die 20. m. Februarii insequentis anni. Nam si idem annus intellexeretur, hae duae res inverso ordine enumerarentur. ¹⁶ Cf. not. 3. NZ L'Hôte. XZ Wilkinson. Cailliaud. Emendavit Letronne.

718 Alexandriae in basi columnae lapidis granitae rubri, quae volgo columna Pompei appellatur. Post Pocockium Descr. Or. I p. 8 multosque alios ed. J. Franz C. I. G. 4684. Bailie Fasc. Inscr. III p. 450 (Franz C. I. G. III Addenda p. 4486). Omnium accuratissime G. Botti Fouilles à la colonne Théodosieme p. 45 sqq. (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 454 n. 92). Cf. quae de titulo disputaverunt A. v. Gutschmid ad Sharpii hist. Aeg. II p. 497 not. 2. G. Lumbroso, L'Egitto dei Greci e dei Romani p. 225 sqq. J. P. Mahaffy Athenaeum 27. Febr. 1897 p. 285. Cosmopolis VI (1897) p. 39 sqq. W. M. Flinders Petrie Athenaeum 40. April 1897 p. 485 sq. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung II p. 435.

Τὸν [ὁς]ιώτατον ¹ αὐτοκράτορα, | τὸν πολιοῦχον Ἀλεξανδρείας ², |
 Διοκλητιανόν ³, τὸν ἀνίκητον, | Ποσ[εῖδι]ος ⁴ ἑπαρχος Αἰγύπτου |

Litterae ΕΞΠCΩ. ¹ TON...ΩΤATON pleraque apographa, nisi quod lacunae ambitum non omnia eundem indicant et litteram tertiam N nonnulla omittunt. Reliquorum, praecipue Pocockii, errores enotare inutile est. ² Anno 302 p. Chr. Alexandrinos rebelles domuit et castigavit Diocletianus (Io. Malalae Chronica p. 308 ed. Bonn.), deinde vero pane distributo clementem se eis praebuit (Chron. Pasch. ann. 302. Procop. Hist. arcan. c. 26 p. 149 ed. Bonn.). Huius beneficii causa tum πολιοῦχος Ἀλεξανδρείας appellatus est ad exemplum deorum, in quorum tutela urbes esse existimabantur. Franz. Ceterum de ΠΟΛΙΟΥΧΟΝ fere omnes consentiunt, unus Hammer Topogr. Ansichten p. 486 ΠΟΛΙΑΡΧΟΝ exhibet perperam. ³ Imperator a. 284—305 p. Chr. ⁴ Hic discedunt apographa, ut nonnulla la-

cunosum exhibeant nomen, alia integrum. Sed haec quidem adeo inter se discrepant, ut neminem lapidem hoc loco integrum vidisse, sed nonnullos titulum audacissime interpolasse appareat. Etenim Wilkinsonius ΠΟΥΒΛΙ ΟΥΣΕΠΑΡΧΟΣ habet, Köhler ΠΟΠΑΙΟΥΣΕΠΑΡΧΟΣ, Joliffe et Salt ΠΟΡΙΔΙΟΥΣ ΕΠΑΡΧΟΣ. De litteris binis initialibus et finalibus plane constat, media pleraque iam primorum apographorum aetate evanida fuisse manifestum est. De una tertia ab initio littera dubites; quae cum apud Wilk. Υ, apud Koehlerum Π, apud Saltium et Pococke C sit, proclivis est suspicio ipsam quoque merae coniecturae deberi. At Botti et Mahaffy lapide diligenter examinato ΠΟC certa esse pronuntiaverunt ideoque ad Saltii lectionem Πο- σ[εῖδ]ος redeundum esse. Non dico supplementum certum esse, verum eodem iure Πόσ[τουμ]ος (Leake), Ποσ[τόμ]ος, vel si quinque litteris spatium sufficiat Ποσ[ιδών]ος reponere licebit. Nam si illius aetatis homo nobilis Romanus uno nomine appelletur, Latina Graeca, gentilia cognomina aequè in censum venire non est quod demonstratur. At reicienda iam sunt omnia supplementa, quae cum illorum lectione pugnant, etiam Wilcken, qui unus omnium praefectum aliunde notum agnoscit, cum Πο[μνή]αν[ος] scribat. Etenim Valerium Pompeianum in illo officio fuisse a. 288/9 p. Chr. n., id quod appareret ex Amherst papyri II p. 168 n. CXXXVII, 25. At praeter litteram C etiam spatii rationes impediunt, quominus hoc nomen restituatur. Quod vero Mahaffy etiam supplemento Πο[μνή]ος spatium sufficere negat, mireris, quia nomen ab ipso repositum Ποσειδ[ος] una littera plus habet. Sed propter elementum C servatum hoc quoque reiciendum est, neque ullam ei addit fidem nomen iam pridem volgatum monumenti. Nam quicumque id primum ei imposuit, manifesto de Pompei Magni sepulcro cogitavit. Quam memoriam plane ficticiam esse nemo negabit, sed eam ex titulo ortam esse admodum probabile est. Neque vero recte inde colligas, nomen Πομπή[ος] tum cum haec fama oreretur etiam integrum in basi exstitisse; nam non minus verisimile est, illa quae nunc etiam exstant ΠΟ ΟC a nescio quo mera coniectura ita suppleta esse ut hominis nobilissimi, quem prope Alexandriam necatum esse constaret, monumentum recuperaret. Quanto enim studio ei qui primi titulos Graecos conquirebant hominum clarorum, quos ex scriptorum libris cognoverant, vestigia in lapidibus reperire conati sint, Cyriaci Anconitani exemplum docet. Titulum Pompeio Magno plus quam tribus saeculis recentiore esse in propatulo est, sed utrum ipsum monumentum eiusdem aetatis esset necne, aliquot adhuc annis acriter contentione quaesitum est. Accusativus nominis imperatoris indicat, illius statuam quondam in capite columnae collocatam fuisse. At Mahaffy non effectum tum demum totum opus, sed ex antiquiore obelisco in columnam Corinthiam mutatum, statuam impositam, dedicationem incisam esse. Cui coniecturae ansam dedit locus Plinii Nat. hist. XXXVI, 67. 68: *Alexandriae statuit unum (obeliscum) Ptolemaeus Philadelphus octoginta cubitorum. ceciderat eum Necthebis rex purum maiusque opus in devehendo statuendove inventum est quam in excidendo. a Satyro architecto aliqui devectum tradunt rate, Callixenus a Phoenice, fossa perducto usque ad iacentem obeliscum Nilo, navesque duas in latitudinem patulas pedatibus ex eodem lapide ad rationem geminati per duplicem mensuram ponderis*

oneratas ita, ut subirent obeliscum pendentem extremitatibus suis in ripis utrimque; postea egestis laterculis adlevatas naves excepisse onus; statutum autem in sex talis e monte eodem, et artificem donatum talentis quinquaginta. hic fuit in Arsinoeo positus a rege supra dicto munus amoris in coniuge eademque sorore Arsinoë. Cum omnes reliqui obelisci, quos Plinius enumerat, aetatem tulerint, hunc omnium magnificentissimum neque exstare neque usquam de eius interitu quicquam traditum esse miratur Mahaffy ideoque suspicatus est hanc columnam ex eo factam esse, eamque opinionem ipsius monumenti condicione accurate examinata confirmatam esse professus est. Verum enimvero reliquos obeliscos Plinii conservatos esse, hunc unum intercidisse non magis mirum aut incredibile est, quam forte fortuna nullam ad nostram aetatem pervenisse memoriam. Neque id nullius momenti esse exstimaverim, quod Plinius in Arsinoëo fuisse dicit obeliscum, non esse. Ipsum monumentum vero Flinders Petrie, cum Mahaffy commentationem manu teneret, diligenter perscrutatus est docuitque columnam neque ex obelisco in hanc formam mutatam neque aliunde illuc translata esse, sed pristinum locum tenere, in quo tamen non ante tertium p. Chr. n. saeculum erecta esse posset. Itaque certum videtur, hoc totum opus aetatis Diocletianae esse.

719 Lapis arenaceus inventus Philis prope murum Romanum, translatus Londinium in museum Britannicum. Edd. G. Ebers ap. Baedeker, Aegypten 1875 p. 302. Eisenlohr, Baedeker Oberaegypten 1894 p. 329 not. Ex suo apographo Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 454 n. 93.

[Οὐαλέριον] Διοκλητιανόν¹ [Σεβαστόν | καὶ Οὐαλ]έριον Κωνσταν-
τι[ον -----]

¹ Neque antiquiorem esse titulum calendis Martiis a. 293 p. Chr., quibus Galerius et Constantius Caesares appellati sint, neque recentiore calendis Maiis a. 305 p. Chr., quibus Diocletianus imperio se abdicaverit, apparet. Ceterum ut in re incertissima repetivi Riccii supplementa, etsi sunt quae lapidem multo latiore fuisse indicare videantur, quam ille sumpserit. Etenim cum per totum Diocletiani principatum constet Maximianum et superstitem fuisse et una cum illo imperasse, eius nomen aegre hic desideres. Eum post Constantium demum commemoratum fuisse incredibile est propter aetatis et dignitatis ordinem, sed non credibilius in monumento orientali Augustum qui orienti praeesset una cum eo ex duobus Caesaribus, cuius imperium ad occidentem spectaret, repraesentatos fuisse. Sed ut certa ratione in integrum restituatur titulus fieri posse non videtur.

720. 721 In syringibus. Ex Saltii (n. 721 etiam ex Champollionis natu minoris) apographo ed. Letronne Transactions of the Royal society of Litt. Vol. II P. I p. 69 et Comm. de statua vocali Memnonis p. 242 n. 1. 43. 50. Journal des Savants 1844 p. 45 sqq. (J. Franz C. I. G. 4770). Titulum alterum (n. 721) accuratissime delineatum exhibet R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien XII p. 76 n. 49. 50.

(720)

Ὁ δαδούχος τῶν Ἐλευσινίων¹ Νικαγόρας² Μινουκιανοῦ³ Ἀθηναῖος ἱστορήσας τὰς θείας | σύριγγας ἐθαύμασα.

Litterae ΑΔΔΔΕΘΘΛΠCΩ. 1 Apparet nomen Ἐλευσίνια, quod proprie ad ferias ac potissimum quidem ad certamina Eleusine Cereri et Proserpinae habita spectet, hic de sacris mysticis dearum Eleusiniarum in universum usurpari ut respondeat illi quod n. 721, 1. 2 est τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσίνι μυστηρίων. De daduchia cf. quae exposui Hermae XX p. 40 sqq. 2 Una cum patre Minuciano commemoratur apud Himerium Or. XXIII, 24; quem Wernsdorfius ipsius Himerii socerum fuisse conicit; quam coniecturam probat Franz non inepte. Sed quae inde collegit de Himerii aetate, perquam lubrica sunt. Sumit enim huius tituli tempore (v. not. 5) Nicagoram, quippe qui daduchus esset, non minus quinquaginta annos natum fuisse. Sed hic manifestus error est, quoniam sacerdotium perpetuum fuit et hereditarium, ut quolibet aetatis anno fieri potuerit ut quis illud nancisceretur. Cum maiores per quattuor aetates (not. 3) rhetoricae arti operam dederint, veri non absimilis est Franzii coniectura hunc quoque Nicagoram eiusdem studiosum fuisse, etsi tituli quidem argumentum philosophum Platonium potius indicat quam rhetora. 3 De patre cf. Suidas Μινουκιανός, Νικαγόρου τοῦ σοφιστοῦ, Ἀθηναῖος, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ Γαλλιανοῦ (a. 260—268 p. Chr. n.). τέχνην ῥητορικὴν καὶ προγυμνάσματα καὶ λόγους διαφόρους. Avum Nicagoram sophistam appellant Porphyrius ap. Eusebium Praep. Evang. X, 3, 4 et Suidas, hieroceryca Philostratus Vit. soph. II, 33, 4. Utrumque confirmat titulus Syll.² 382: Νικαγόρας ὁ τῶν ἱερῶν κῆρυξ καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας σοφιστής. Eum Suidas Νικαγόρας Philippi principatu (a. 244—249 p. Chr. n.) floruisse testatur. Iam cum idem huius Nicagorae patrem Mnesaeum rhetora fuisse referat, acutissime Mnesaeum rursus eius Minuciani rhetoris, quem Hermogenes Tarsensis impugnaverit (cf. Rhetores Graeci II p. 683, 28 Walz.: πρῶτος δὲ Μινουκιανὸς ἐξέθετο περὶ τῶν ἐγ' στάσεων· ἔπειτα γενόμενος ὁ Ἐρμογένης τοῦτου πολλῆς ἀσαφείας κατέγνω· αὐτὸς δὲ μετὰ ἀκριβείας ἐξέθετο, ὡς τοῦ Μινουκιανοῦ προκρίνεσθαι, et quae afferuntur ibidem in indice vol. IX p. 645) filium fuisse conicit Letronne. Ceterum hierocerycis ex filio nepotem daduchum non debebat mirari Franzius. Quod enim dicit, daduchum Eumolpidarum fuisse, nequaquam verum est; immo utrumque sacerdotium inde ab antiquissimis temporibus a Cerycum gente gestum esse constat. Cf. Hermae XX p. 40 sqq.

(721)

‘Ο δαδοῦχος τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσῖνι μυστηρίων [Νικαγόρας] |
 Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος ἱστορήσας | τὰς σύριγγας πολλοῖς ὕστε-
 5 ρον || χρόνοις μετὰ τὸν θεῖον Πλάτων(ν)α⁴ | ἀπὸ τῶ[ν] Ἀθηνῶν
 ἐθαύμασα καὶ χάρι[ν] | ἔσχον τοῖς θεοῖς καὶ τῷ εὐσεβεστάτῳ |
 10 βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ⁵ τῷ τοῦτό μοι | παρασχόντι. || ὕλεως ἡμῖν
 Πλάτων⁶ | καὶ ἐνταῦθα.

4 Iure improbable existimat Franzius, iam Platonem syringas adisse, nam ab eis tum temporis prohibitos esse profanos. Sed iniuria negat id indicare voluisse Nicagoram, quem illam rem aut ignorasse aut neglexisse nequiquam improbable est. In lapide ΠΛΑΤΩΝΙΚΔ legere sibi visus est Lepsius. 5 Constantinum I Magnum (306—337 p. Chr. n.) intellegi certum est; sed perquam probabiliter tantum favorem erga paganae religionis asseclam et sacrorum antistitem in ea modo tempora, quibus ille nondum aperte Christianam fidem professus esset (306—345 a. Chr. n.) quadrare iudicavit Letronne, id quod perbene convenit cum eis quae Suidas de Nicagorae patris avique temporibus (not. 3) memoriae prodidit. 6 Ut deum igitur Platonem coluit Nicagoras. Letronne. Franz.

722 Lapis qui quondam antiquioris monumenti Aegyptiaci fuit, quo ex usu exstat nomen Apriae regis hieroglyphis expressum, inventus Athribi, exstat in museo urbis *Cairo*. Ex Harrisii apographo ab H. Brugsch transmissio ed. E. Curtius Abhandl. der Kgl. Ak. der Wiss. zu Berlin 1854 p. 287. A. Kirchhoff C. I. G. 8640. Accuratius exscripsit G. Ebers, cuius apographum minusculis litteris publici iuris fecit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVIII p. 584. Ex suo apographo maiusculis J. G. Milne History of Egypt. V Under Roman rule p. 493 n. 15 (Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 452 n. 96).

Τοῦ παν[τοκράτορ]ος θεοῦ θελήσαντος καὶ | τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ,
 ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος | βασιλείας τῶν τὰ πάντα νικούντων
 5 δεσποτῶν | ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος || καὶ Γρατια-
 νοῦ, τῶν αἰωνίων Αὐγούστων¹, | ἐν τῇ εὐτυχεστάτῃ αὐτῶν δε-

Litterae AAΘΘΠCΩ. 1 Hi tres una imperatores fuerunt per annos 367—378 p. Chr. n. Eadem δεσποτῶν et αἰωνίων Αὐγούστων praeconia et n. 723, 2. 4 in Valentiniano Theodosio Arcadio redeunt et omnino inde a saeculo p. Chr. n. quarto frequentissima sunt, τῶν τὰ πάντα νικούντων fere ad

καετηρίδ(ε)ι², τετρά|πυλον³ ἐπώνυμον τοῦ θειοτάτου βασιλέως
 ἡμῶν Οὐδάλεντος | ἐκ θαμελίων ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς⁴ τοῦ κυ-
 10 ρίου⁵ | λαμπροτάτου ἐπάρχου τῆς Αἰγύπτου Αἰλίου || Παλλαδίου⁶,

idem redit ac n. 723, 2 τροπαιοῦχους, quod epitheton item Byzantinorum aetate semper in usu mansit. 2 Cum hinc Curtius collegisset medio inter decennalia (a. 374 p. Chr. n.) et Valentis necem (a. 378 p. Chr. n.) tempore tetrapylum conditum et titulum incisum esse, id pugnat cum tituli verbis, quae id potius per ipsum decennaliū tempus accidisse produnt. Quare recte Wachsmuthius anno 374 p. Chr. n. titulum vindicavit observans paullo negligentius decennalia etiam ad Gratianum referri, qui anno 367 p. Chr. demum Augusti dignitatem imperiumque nactus esset. 3 Vocabula similiter formata de munimentis usitata esse, ut πεντάπυλον (Plut. Dion. 29) et ἐξάπυλα (Diodor. XIV, 48, 3) Syracusis, ἐννεάπυλον Athenis (Cledemus in Bekkeri Anecd. p. 449, 29. Suid. s. ἀπεδα et ἡπέδιζον. Fragm. hist. Gr. I p. 363 n. 22 περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελαργικόν) observat Wachsmuth, sed iure negat, de eo usu hic cogitandum esse. Immo portas magnificas in locis frequentissimis urbis exstructas, per quas a quattuor partibus transitus pateret, hoc nomine indicari. Omnium eiusmodi aedificiorum nobilissimum, porticibus magnificentissime exornatum, Constantinopoli fuisse, sed etiam in ipsa urbe Alexandrinorum Leonte I (457—474 p. Chr. n.) imperatore talem portam commemorari in Euagrii historia ecclesiastica II, 8, 8 (p. 44, 25 ed. Vales. Oxon. 1844), ubi corpus Proterii necati omnibus ad spectandum propositum esse referatur ἀνὰ τὸ καλούμενον τετράπυλον, atque etiamtum septimo p. Chr. saeculo eius mentionem facere Ioannem Moschum in Prato spirituali (λειμωνάρειον), Magna bibl. veterum patrum XIII. Parisiis 1644 p. 1086 A. Cum utrobique simpliciter τὸ τετράπυλον dicatur, id omnium nobilissimum ideoque in celeberrimo urbis loco, fortasse ubi duae primariae viae recto angulo concurrerent, situm fuisse videri. Quae cum omnia singulari doctrina et acie ingenii disputata sint, nihil habeo quod addam, nisi inde quod Euagrius et Ioannes Moschus accuratiore definitione absterneant commodissime colligi unum modo tetrapylum Alexandriae fuisse, hoc ipsum Valentis Augusti. Nam quam Wachsmuthius ut diversam hoc ab illo demonstraret attulit narrationem Alexandrinorum apud Ioannem Moschum de Ieremiae prophetae corpore ab Alexandro Magno illic sepulto, ei tantum tribuendum mihi quidem non videtur. 4 Sic Harrisii et Ebersii apographa. Apud Milne ΕΠΙΤΗCΕΠΑΡΧΗC est, errore si quid video. 5 Post hoc nomen Wachsmuthius etiam μο[υ] habet, ut Harrisius. Sed apud Milnium nihil amplius scriptum est nec video quo pronomen referri possit. 6 Aelium Palladium, cui cognomentum esset tonsor (κουρεύς), annis 374, 372, 373 p. Chr. n. praefectum Aegypti fuisse Wachsmuthius demonstravit ex epistulis S. Athanasii, quae exstarent Syriace versae in codice monasterii S. Mariae in valle Nitria, unde a Curetone a. 1848 editae et a Larsowio a. 1852 versae essent. Nam illorum trium annorum epistulas ipsas quidem intercidis, sed exstare earum summaria (κεφάλαια), quae illius praefecti nomen haberent (p. 45 n. XLIII. XLIV. XLV ap. Larsow.). Illo vero cognomento hunc

λογιστεύοντος⁷ καὶ ἐπικειμένο[υ] | τῷ κτισθέντι τετραπύλῳ Φλα-
ουίου | Κύρου πολιτευομένου⁸, ἐπ' ἀγαθῷ⁹.

Aelium discerni ab Olympio Palladio Samosatensi, qui ante eum item Aegyptum administrasset (ibid. p. 45 n. XLII. XLIII). Ad utrum Palladium Cod. Theod. VIII, 5, 37 spectet, sibi non liquere fatetur Wachsmuth. Sed apud Socratem hist. eccl. IV, 24 et in Excerptis latinis barbari (Euseb. Chron. ed. Schoene I p. 238, 62 b, 4) in narratione de rebus post Athanasii mortem gestis manifesto illum 'tonsorem' intellegi iudicat. 7 Utrum cura huius officialis ad commercium hominum et vehiculorum per illud tetrapylum transeuntium an ad aliam rem spectaverit se ambigere profitetur Wachsmuth. Is igitur propter participium aoristi κτισθέντος haec necessario ad ea quae iam perfecto aedificio facta sint referenda existimat. Sed cum participium non enuntiati temporalis vices gerat, sed articulo addito ad tetrapylum definiendum spectet, nihil impedit quominus de ipsius aedificationis regimine interpretemur verba tituli. Neque λογιστεύοντος καὶ ἐπικειμένου duo discreta officia significare videntur, sed unum idemque hominis qui redemptores observet et opus examinet probetque, ut ipsi omnium quae in aedificatione gerantur ratio (λόγος) ab illis reddenda sit. Utique de logista vel curatore reipublicae (n. 492²) hic non dici in propatulo est. 8 Sic Milne, cum reliqua apographa ΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥ exhibeant. Civitatem urbis Mempheos Flavio Cyro tribui recte iudicat Wachsmuth. Nam quod Kirchhoffius Φλαουίου [-----, τοῦ τῆς] | Κύρου πολιτευομένου supplet et decurionem civitatis Cyrrhi Ephrathesiae interpretatur, id cum aliis nominibus improbable est tum quia versum 12 integrum esse consentientibus exemplarium Ebersiani et Milneiani testimoniis confirmatur. 9 Cf. n. 699⁶.

723 In parte aversa arae cuius frons habet dedicationem Iulii Fidi Aquilae n. 700. Inventa Antinoupoli (*Schêch-Abâde*), exstat in museo oppidi *Cairo* n. 9274. Ed. C. Wescher Bullettino dell' istituto arch. Rom. 1866 p. 150. De argumento tituli egregie disputavit Th. Mommsen ibid. p. 238. Illius prioris editionis ignarus J. G. Milne, A history of Egypt V Under Roman rule p. 195 n. 16 b expressit exemplum illo Wescheriano multo minus accuratum. Cf. Seymour de Ricci Archiv für Papyrusforschung II p. 452 n. 95.

Τοὺς τῆς ὀφ' ἡλίῳ γῆς αὐτοκράτορας καὶ τροπαιούχους¹ δεσπότης | ἡμῶν Οὐαλεντινιανόν, Θεοδόσιον, | Ἀρχάδιον², τοὺς αἰω-

Litterae ΔΔΕΘΠCΩ. 1 Cf. n. 722¹. 2 Titulus neque anno 383 p. Chr., quo Gratianus obiit et Arcadius Augustus nominatus est, antiquior, neque nece Valentiniani II (392 p. Chr. n.) recentior est. Mommsen.

5 νίους Ἀδγοῦσ|τους³, καὶ Φλαύιον Ὀνώριον, τὸν | ἐπιφανέστατον,
 Φλ(αύιος) Εὐτόλμιος | Τατιανός⁴, ὁ λαμπρότατος ἑπαρχος |
 τοῦ ἱεροῦ⁵ πραιτωρίου, τῇ συνήθει | καθοσιώσει⁶ ἀφιέρωσε(ν)⁷
 10 ἐπὶ Φλαυίου⁸ || Σεπτιμίου Εὐτροπίου τοῦ λαμπροτάτου | ἡγε-
 μόνος⁹.

3 Hoc nomen totidem litteris exaratum habet Wescheri exemplum. Milne non modo in imagine tituli exhibet ΑΥΤΟΥΡ|ΓΟΥC, sed hoc etiam in exemplo minusculis expresso retinet, cum tamen emendationem certissimam ei non succurrisse mirum sit. Cf. n. 722, 5. 4 Huius nomina omnia excisa sunt, sed tamen a Weschero lecta, cum Milne paucas modo litteras ex parte evanidas viderit hasce: φ|//////////|ΤΑ|////////|ΟC, quae nulla ex parte ab illius exemplo discrepant. Nomen Εὐτόλμιος neque huic homini nisi raro alibi tribuitur neque praeterea notum esse videtur, sed similitudine permultorum eiusdem aetatis eadem ratione formarum defenditur. Homo ipse notus est, sed alibi plerumque simplici nomine *Tatianus* indicatur. Consul ordinarius fuit a. 394 p. Chr., post consulatum praefectus praetorio Orientis, sed Rufini malis artibus in exilium actus, Proculus vero filius eius adeo supplicio affectus a. 392 p. Chr. n. Hac de causa et hic patris et in obelisco, qui Constantinopoli in hippodromo constitutus est, filii nomen consulto deletum (C. I. G. 8642. C. I. Lat. III, 737) in epigrammatis Graeci versu tertio, Latini quinto. Sed illud quidem restitutum est, cum Rufino deleto illius memoria instauraretur. Ceterum Tatiani nomina acute restituit Wescher in titulo C. I. G. 4693, 1. 2 Φλ(αύιος) Εὐτόλ[μιος ὁ λαμπρότα]τος ἑπαρχ(ος) τοῦ ἱ(ε) [ροῦ πραιτωρίου]. Traditur TCYIΘ. 5 Cf. Syll.² n. 445¹. 6 Cf. Syll.² n. 423⁶. Hic tamen vocabulum religionis vel pietatis potius quam maiestatis aut dignitatis notionem habere videtur. 7 ΑΦΙΕΡΩCΕΙ Milne. ΑΦΟ CΙΩCΕΙ Wescher, Terminationem -CΕΙ uterque exhibet, uterque etiam in exemplo minusculo retinet. Sed cum neque dativum nominis neque verbi futurum hic suo loco esse perspicerem, lenissima medela aoristum restitui. In stirpe verbi hic sane Milnium sequi praestat, quia Wescheri lectionem proclive est ab errore oculorum ad proximam vocem aberrantium repetere. 8 Sic Wescher, ΚΛΑΥΔΙΟΥ Milne. 9 Praefectus Aegypti ceteroqui ignotus.

IX.

Appendix.

724 Marmor candidum, inventum incerto Aegypti inferioris loco, exstat Alexandriae in museo. Ed. G. Botti Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 570. Bulletin archéologique d'Alexandrie IV 1902 p. 62 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 539 n. 5).

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου | καὶ Ἀρσινόης Φιλαδέλφου¹ | Σω-
τήρων² Διονύσιος Ποτάμωνος.

¹ Brevi post mortem Arsinoës (270 a. Chr.) haec scripta existimat Strack; quare auctorem tituli etiamtum incertum de divinis Arsinoës honoribus fuisse, ita ut appellationem θεᾶς omitteret. At id multo facilius expedias, si superstitem reginam fuisse quo tempore monumentum erigeretur statuas. Neque de ea re dubitari licet, quandoquidem praepositio ὑπὲρ indicio est, pro salute Ptolemaei et uxoris hoc opus dedicari, id quod non cadit hercle in defunctam. Cognomen Φιλάδελφος vero tum demum reginae datum, cum sacra eius constituerentur mortuae, Strackius sumpsit quidem neque vero probavit. Cf. Vol. I p. 648. Nulla igitur ex parte dubium est, quin intra annorum 274—270 a. Chr. spatium hoc monumentum dedicatum sit.

² Et hic et n. 725, 3 si quis Ptolemaeum Lagi f. eiusque uxorem Berenicen intellegat, ut paterna Ptolemaei Philadelphi et Arsinoës origo genetiva ab illorum nominibus pendente indicetur, id plane refelli quidem non possit, quoniam sola appellatio Σωτήρες sine nominibus propriis regis et reginae etiam n. 22, 4 sic ponitur. Sed multo minus artificiose et contorte tamen verba structa esse quivis concedet, si Σωτήρων appositionis locum tenere et ad Philadelphum Arsinoënque referri statuamus, quos hoc cognomine ornari sane praeter hos duos titulos nusquam videmus.

725 Ara inventa in Serapeo Alexandriae pristino etiamtum loco posita, exstat ibidem in museo. Ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 426 n. 4.

Βασιλέως Πτολεμαίου¹ | καὶ Ἀρσινόης Φιλαδέλφου², | θεῶν
Σωτήρων³.

¹ Ptolemaeus II Philadelphus (285—247 a. Chr. n.). ² Arsinoë II soror uterina Ptolemaei Philadelphi, quae fratri nupsit anno 274 a. Chr. n., defuncta est a. 270. Hic quoque titulus superstiti regina exaratus videtur. ³ Cf. n. 724².

726 Lapis inventus Schediae. Ed. G. Botti Bulletin de la société archéologique d'Alexandrie IV 1902 p. 49 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 4094. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 544 n. 45).

Υπερ βασιλέως | Πτολεμαίου¹ καί : | βασιλίσσης | Βερενίκης
5 ἀδελφῆς² καὶ γυναικὸς καὶ | τῶν τέκνων | τὴν προσευχὴν³ |
οἱ Ἰουδαῖοι⁴.

1 Ptolemaeus III Euergetes (246—221 a. Chr. n.). 2 Cf. n. 60³.
3 Cf. n. 96⁴ et Vol. I Addend. p. 651. 4 Apparet igitur iam medio saeculo a. Chr. tertio in Aegypto tantum fuisse Iudaeorum numerum ut eis oratoria condenda viderentur.

727 Titulus in exteriori parte turris cuiuspiam in arce urbis Lissatarum. Edd. R. Heberdey et E. Kalinka, Denkschriften der Kaiserl. Akademie zu Wien XLV, 4 (1897) p. 49 n. 4 (Primam partem usque ad v. 5 inde repetivit M. L. Strack, Archiv für Papyrusforschung II p. 542 n. 46).

Βασ[ι]λεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου [καί] | Ἀρσιν[ό]ης,
θεῶν Ἀδελφῶν, ἔτους δευτέρου¹, μηνὸς Περ[ρ]ε[ι]τίου² τριακάδι·
ἔδοξε Λισσατῶν τῷ δήμῳ [κ]υρ[ί]ας ἐκ[κ]λησίας γενομ[έν]ης·
5 ἐπειδ[ὴ] Πανταλέων Με[ν]ε[κ]ράτου[ς] || Λισσάτης ἀνὴρ ἀγαθός

Litterae volgares praeter Π et ΘΘ reliquis minores. 1 Decretum Lissatarum, quod praeterea nihil memorabile habet, propterea magni momenti est, quia litem de eiusdem generis et civitatis decretorum n. 57. 58 aetate dirimit. Etenim hae Pantaleontis laudes anno 246/5 a. Chr. decretae sunt; at cum n. 57, 3 patrem Menecratem eisdem honoribus a civibus affici videamus, iam apparet illic cum Niesio et Mahaffyo Ptolemaeus II Philadelphum agnoscendum esse, ita ut ille quidem titulus anni 278/7, alter vero geminus de Agepolidis Lampronis f. Rhodii meritis (n. 58, 3) anni 275/4 a. Chr. n. sit. Strack. 2 Quartus anni lunisolaris Macedonici ab aequinoctio auctumnali incipientis mensis, respondens ille quidem Atticorum Gamelioni, Romanorum fere Ianuario, ita ut circa ipsum initium anni Iuliani 245 a. Chr. n. haec incisa esse videantur. Nam quod in Aegypto tum admodum turbatum fuisse scimus fastorum Macedonicorum ordinem (cf. n. 56^{6.8} et Addenda voluminis prioris p. 649 sqq.), id nullius momenti est in decretis civitatis Lyciae.

ὧν διατελεῖ³, χρ[ε]ίας παρεχόμενος | καὶ κοινῇ τῷ δήμῳ καὶ
 ἰδίαι ἐκ[ά]στοις τῶν | πολ[ι]τῶν, | στεφανῶσαι α[ὐ]τὸν θ[α]λ-
 λοῦ σ[τ]εφάνῳ ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίᾳ[ς], ἥς [ἔ]χων διατελ[εῖ
 εἰ]ς τὸν δῆμον τὸν | Λισσ[α]τῶν. εἰν[αι] δ' αὐτὸν καὶ εὐερ[γέ-
 10 τ]ην τοῦ δήμου. ἀναγ[ρά]ψ[αι] δὲ τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθί-
 ν[η]ν καὶ στήσαι οὗ [ἄ]ν | αὐ[τ]ῷ δόξῃ. συντελε[σ]άτω δὲ
 ταῦτα ὁ ἐ[φ]ε[σ]τη[χ]ώ[ς]⁴ Λ[έ]ων.

3 Aut participium ὧν per se enuntiati secundarii vices gerere, παρε-
 χόμενος vero a διατελεῖ pendere statuendum est, aut vice versa. Mihi hoc
 magis probatur, maxime propter simillimum patris titulum n. 57, 4.

4 Participium hic eandem vim habere videtur atque Athenis et alibi (n. 249¹)
 nomen verbale ἐπιστάτης, ut eum qui comitiis praesideat indicet.

728 Marmor inventum Ptolemaide Thebaidis (*Menshijeh*), trans-
 latum Alexandriam, ubi exstat in museo. Ex Milnii apographo a
 Riccio secum communicato ed. M. L. Strack Archiv für Papyrus-
 forschung II p. 539 n. 8.

Ἐδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ[ι, πρυτάνεων] | γνώμη· ἐπειδὴ
 Λυσίμαχος Πτολεμαίου¹ | Σωστράτους², ὁ τῇ βουλῇ γραμμα-
 5 [τέων] | τὸ δέκατον ἔτος³, προσέστη τῶν κα[ὶ] αὐτὸν⁴ || ἀξίως
 τῆς πόλεως, καὶ ἰδίαι δὲ ἐκά[στω] τῶν | πολιτῶν καὶ κοινῇ
 ἐν τοῖς καθ' αὐτὸν⁵ | διετέ[λει] παρεχόμενος ἐν ἀγο[ρά]ι⁶ |
 ἦν ἐν[ό]μιζεν⁷ -----]

1 Cf. n. 542. 2 Cf. n. 543. 3 De Euergetae potius quam Phila-
 delphi regno hoc videtur intellegendum esse, ut magistratus, propter quem
 Lysimachus hic collaudatur, anni 238/7 a. Chr. n. sit. 4 Supplevi. τῶν
 κα[ὶ] λῶς καὶ Ricci. Sed sic articulus τῶν non habet quo referatur. Multo
 aptius Wilcken τῶν κα[ὶ] θηρόντων. Sed vereor ne hoc lacunae ambitum ex-
 cedat, neque mihi dubium videtur, quin v. 6 extrem., quem locum editores
 non attigerunt, idem atque hic scriptum fuerit. Illic vero ΚΑΘΑ traditum
 est. Ea quae ad ipsius officium pertinent commode τὰ καθ' αὐτὸν appel-
 lantur. 5 Supplevi. Cf. not. 4. 6 Supplevi. 7 Supplevi. Si quid
 video a παρεχόμενος pendebat substantivum feminini generis, quod post
 v. 8 lacuna haustum est; ad id rursus referebatur enuntiatum relativum
 ἦν ἐν[ό]μιζον cum infinitivo. Nam hoc ad ἀγοράν spectare neutiquam pro-
 babile est.

729 Marmor candidum, inventum Alexandriae anno 1901; exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti, Catalogue des monuments exposés au musée d'Alexandrie p. 553 n. 442. Bulletin de la société arch. d'Alexandrie 1902 IV p. 94 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 4095. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 544 n. 22. Cf. quae exposuit idem Zeitschrift für die neutestamentliche Wissenschaft und die Kunde des Urchristenthums IV 1903 p. 213 sqq.).

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
καὶ βασίλισσης Ἀρσινόης,
θεῶν Φιλοπατόρων¹, Ἀνούβει
οἱ πρεσβύτεροι² τῶν ὀλυροκό-
5 πων³. ἱερεὺς⁴ Ἀμεννεύς
Παχώς Παῖπτις
Παψώβθης Παθβοῦς
Πετοσῆρις Πεσιέχων

1 Ptolemaeus IV Philopator (224—205 a. Chri p.) eiusque uxor eademque soror Arsinoë. 2 Cf. Vol. I Addenda p. 653 sq. 3 Vocabulum ὀλύραι frumenti genus significat idem, quod hodie *Durrah* appellatur. Cf. A. Wiedemann Herodot's zweites Buch p. 158. Hoc Aegyptios vesci solitos iam Herodotus refert II, 36: ἀπὸ πυρῶν καὶ κριθῶν ὅλλοι ζώουσι, Αἰγυπτίων δὲ τῷ ποιευμένῳ ἀπὸ τούτων τὴν ζόην ὀνειδος μέγιστόν ἐστι, ἀλλὰ ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειδὲς μετεξέτεροι καλέουσι. c. 77 ἄρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους, τοὺς ἐκεῖνοι κυλλήστις ὀνομάζουσι. Qui quod tritico et hordeo illos usos negat, sane fallitur. De olyrae usu vero cum eo consentit Plinius N. Hist. XVIII, 62 *farina in Aegypto ex olyra conficitur. 92 haec enim est quam (Homerus) olyram vocat. eadem in Aegypto facilis fertilisque*. Has qui comminuebant et panes ex eis faciebant opifices, qui nostris molitoribus et pistoribus respondebant, ὀλυροκόπους appellatos esse ex hoc titulo videmus. 4 Sacerdotem collegii pistorum, qui simul etiam magister vel praefectus eius collegii fuisse videtur, recte agnovit Strack; nam aliter non nudo nomine ἱερεὺς contentum futurum, sed τοῦ Ἀνούβιδος aut aliam accuratiorem definitionem additurum fuisse tituli auctorem. Memorabile est, hos omnes opifices natione Aegyptios esse.

730 Lapis subcaeruleus, inventus in insula Siphno. Exstat ibidem in museo. Ex F. Hilleri von Gaertringen apographo ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 545 n. 23, deinde ipse Hiller Inscr. Gr. ins. V p. 124 n. 481.

[Ἐδοξεν τεῖ βουλευῖ καὶ τῷ δήμῳ· ἐπειδὴ πρέσβεις¹ | ἦλθον
εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν [οἱ ἀγγέλλοντες² νικᾶν³ μὲν | βασιλέα
Πτολεμαῖον⁴, ὑγιαίνειν δὲ καὶ αὐτὸν καὶ | τὴν βασιλίαν
5 Ἀρσινόην⁵ καὶ τῶν δ[υ]ν[ά]μεϊς, || μετὰ τούτων δὲ [καὶ] Περι-
γένης Λεοντίσκου [Ἀλεξανδρεὺς⁶ συ[ν]ε[σ]α[ρ]ε[σ]τ[ῶν] τοῖς προσ-
ηγγελ[μέ]ν[οις] αὐτὸν] | ἐπιδίδωσιν τεῖ πόλει, ὥστε ἀλλ[ε]σ[θ]αι
[αὐτόθι | ἐν ἡμ[ε]ραις δυοῖν,] βουλόμενος ἀπο[δ]εῖ[κ]ν[αι] ἡμῶν
τὴν τε | εὐνοίαν καὶ | εὐ[σ]έβ[ε]ι[αν] εἰς τε τὸν βασιλέα καὶ
10 τὴν [βασιλίαν] || καὶ τὴν πόλιν τῇν | ἡμετέραν· ὅπως οὖν
κ[αὶ] ἡμεῖς [φαινώ]με[θα] τιμῶντες τοὺς εὐχαριστοῦντας⁷ εἰς
[τε τὸν βασι]λέα Πτολεμαῖον καὶ εἰς τὴν βασιλίαν καὶ εἰς
τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν, τόχει τεῖ ἀγαθεῖ, δε[δ]όχθ[αι] τεῖ βου-
λει | καὶ τῷ δήμῳ, συνηθῆναι μὲν ἐπὶ τοῖς ἡγγελένο[ι]ς
15 ὅ[π] αὐτοῦ, ἐπαινεῖσαι δὲ κ[αὶ] Περιγένην Λεοντίσκου Ἀλε[ξ]αν-
δρῇ καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀ[πὸ] | δ[ι]ραχμῶν διαχι-

Supplementa fere omnia Hilleri sunt. 4 Quod Strackius dicit sibi legatos post victoriam suspectos esse, non intellego, neque supplementum ab eo propositum ἐπειδὴ ἦλθε τὸ ναυτικὸν εἰς τὴν πόλιν δ νικᾶν ἐπαγγέλλει τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον probare possum cum aliis de causis tum quia classem in urbem venisse insolite et si quid video prave dicitur. Etiam illud [μετὰ τούτων δὲ v. 5 init. indicio est, antea non de omnibus regis copiis navalibus sed de paucis hominibus qui cum Perigene Siphnum venissent dictum fuisse. 2 Sic malui supplere quam [οἱ] λέγουσιν, quia et participium enuntiatio relativo frequentius et verbum ἀγγέλλειν in hac sententia usitatus est. Spatium idem esse sumpsit ideoque articulum τὸν ante βασιλέα, quem H. habet, omisi. 3 De victoria ad Raphiam parta a. 217 a. Chr. n. (Polyb. V, 82, 2 sqq. B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 380 sqq.) hic dictum fuisse ex Perigenis mentione (not. 6) collegerunt Hiller et Strack. 4 Ptolemaeus IV Philopator (224—205 a. Chr. n.). Cf. not. 3. 5. 6. 5 Cum et Ptolemaeo II Philadelpho et Ptolemaeo IV Philopatori uxor fuerit Arsinoë nomine, tamen hanc non illam significari propter certissima aetatis indicia quae titulus habet (not. 6) statuendum est. 6 Cf. Polyb. V, 68, 3 εὐθαρσῶς ὁ Νικόλαος (Ptolemaei Philopatoris exercitus dux) εἰς τὸν πόλεμον ἐνέβαινε, πρὸς πᾶν τὸ παραγγελλόμενον ἐτόίμως αὐτῷ συνεργῶντος Περιγένους τοῦ ναυάρχου· τοῦτον γὰρ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν δυνάμεων ἐξαπέστειλαν οἱ περὶ τὸν Πτολεμαῖον. 69, 7. 11. Quae hic narrantur gesta sunt anno ante proelium ad Raphiam, 218 a. Chr. n. Cf. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 377. Proximo anno mari nihil memorabile gestum esse observat Hiller, sed Perigenes superioris anni rebus nobilis cum haud procul a Siphno cum classe constitisset, cum legatis illuc venisse videtur. 7 Qui animo propenso et benevolentiae pleno erga regem sunt. Nam de gratia referenda, quae est notio verbi εὐχαριστεῖν inferiore aetate pervulgata, hic non dici

λίων ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ φιλ[αγαθ]ί[ας ἥς | ἔ]χει περί τε τὸν
 βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν κ[α]ί [τὴν πό]λιν τὴν [ἡμετέραν],
 20 καὶ ἀνακηρῶσαι τὸν στέφανον [ἐν τῷ] || θεάτ[ρω]ι [Διον]υ[σ]ί[ο]ις
 τραγωιδῶν τῷ ἀγῶνι. εἶναι δὲ [Περι]γένην πρόξε[ν]ο[ν] τ[ῆ]ς
 πόλεως ἡμῶν καὶ αὐτὸν καὶ | τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ ὑπάρ-
 χειν αὐτοῖς εἴσ[π]λουν καὶ ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης
 25 καὶ | ἐν σύλοις⁸ ἀσυλίαν καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν || οἷς
 ἡ πόλις τίθησιν καὶ πρόσδοτον πρὸς τὴν βου[λ]ήν καὶ τὸν δῆ-
 μον, ἐὰν του δέωνται, πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. ἀναγράφαι δὲ
 τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς | πρυτάνεις εἰς τὸ περίφραγμα⁹ τοῦ
 Διονύσου.

apparet. Cf. quae de cognomine Εὐχάριστος adnotavi n. 90²⁰. 8 Simplicii
 asyliae significatione raro in titulis honorariis additur ἐν σύλῳ vel ἐν σύλοις.
 Notum est, moris fuisse ut populi, quorum cives in alia urbe laesi et ius
 suum in iudicio persequi prohibiti erant, unicuique permetterent privatim
 civibus illius populi bonisque eorum per vim potiri. Tale decretum verbis σῦλα
 σύλας) διδόναι significatum esse constat. Cf. Demosth. XXXV, 26 δεδομέ-
 νων σύλων Φασηλίταις κατ' Ἀθηναίων. Syngrapha apud eundem § 43 ἐξελό-
 μενοι ὅπου ἂν μὴ σῦλαι ᾖσιν Ἀθηναίους. Pseudoaristoteles Oeconom. II
 p. 1347 b 22 ἀνήγγειλαν οὖν (Χαλκηδόνιοι) εἴ τις τῶν πολιτῶν ἢ μετοίκων σῦλον
 ἔχει κατὰ πόλεως ἢ ιδιώτου ἢ βούλεται λαβεῖν, ἀπογράφασθαι. Sed qui asyliae
 privilegio ornatus erat, eum ne sic quidem comprehendi aut spoliari lice-
 bat. Idem igitur valet hoc ἐν σύλοις atque ἐὰν σῦλα δοθῇ ἐν Σίφῳ κατ' Ἀλε-
 ξανδρέων. 9 Murus quo area sacra circumdatur, alibi plerumque περι-
 βολος.

731 Basis lapidis granitae inventa Alexandriae ad portam
 Rosettanam, exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti Bull. de la soc.
 arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 94 (U. von Wilamowitz-Möllendorff
 Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1902 XLIX p. 1095.
 M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 548 n. 27).

[Βασιλέα] Πτολεμαῖον θεὸν Ἐπιφανῆ καὶ Εὐχάριστον¹ | [καί]
 τούτου γονεῖς βασιλέα Πτολεμαῖον καὶ | [βασί]λισσαν Ἀρσινόην,
 θεοὺς Φιλοπάτορας², | -----ώτης³ Ὠρου καὶ Τεαρόως ἀδελ-

1 Ptolemaeus V Epiphanes (203—184 a. Chr. n.). De duplici cognomine
 cf. n. 90²⁰. Cum hic nondum commemoretur uxor, annorum 203—193
 a. Chr. n. terminis originem tituli contineri apparet. 2 Ptolemaeus IV
 Philopator (221—203 a. Chr. n.) cum uxore eademque sorore Arsinoë.
 3 [Νησι]ώτης Botti sagaciter, sed recte Willamowitz observat patrem et fra-

5 φόες, (ἰ)λάρχαι⁴ || [κ]αὶ ἡγεμόνες⁵ τῶν περὶ αὐ(λ)ήν⁶ ἐπιλέκτων⁷ |
μαχίμων⁸ εὐεργεσίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς οἰκείους.

trem nomina Aegyptiaca gerere, ut hic item barbarum potius nomen restituendum sit. 4 *δ*λάρχαι lapis, errore manifesto. 5 Cf. n. 69³. 86⁹. 6 αὐδὴν lapis. Hi igitur circa ipsum regem custodiae causa versabantur. W. 7 Praetorianos ex toto exercitu selectos fuisse hic videmus, sed eos non omnes prope regem in aula stationem habuisse. 8 Cf. n. 90⁶⁸. Etiam-tum Ptolemaei Epiphanis regno antiquam huius appellationis vim, qua indigenas Aegyptios qui militaris ordinis essent significabat, non evanuisse nomina barbara ilarcharum (not. 3) luculentissime demonstrant, ita ut emendetur P. Meyeri de hac re sententia.

732 Lapis calcarius, *Ny-Carlsberg* in glyptotheca. Ed. Valdemar Schmidt Det gamle Glyptothek paa Ny Carlsberg p. 393 n. 474 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 427 n. 3).

Βασιλεῖ Πτολεμαίῳ | θεῶι Ἐπιφανεῖ καὶ Εὐχαρίστῳ καὶ βα-
5 σιλίσσῃ Κλεο|πάτραι¹ Ἀπολλώνιος Ἀν|τιπάτρου, γραμματεὺς |
Ὀρνυμένους², ὁ καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος³ καὶ | τᾶλλα τὰ
10 προσκύροντα⁴ | τῷ ἱερῷ ἰδρυμένος ὅ|πῃρ αὐτῶν.

1 Post nuptias Ptolemaei V Epiphanis (a. 493/2 a. Chr. n.), sed priusquam liberi ex hoc matrimonio nati essent, i. e. utique ante 487/6 a. Chr. n., haec incisa esse perspexit Strack. 2 Rarissimum nomen, quod in nummo Milesio ap. Mionnetum III p. 464 n. 743 recurrere adnotat Str. 3 Cf. Strabo XVII, 1, 40 p. 842: τινὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ἅπαντες κοινῇ τιμῶσιν Αἰγύπτιοι — ἄλλα δ' ἔστιν, ἃ τιμῶσι καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι, καθάπερ Σαῖται πρόβατον κτλ., ἀετὸν δὲ Θηβαῖοι, λέοντα δὲ Λεοντοπολῖται. Quem locum qui affert Strack, idem ab Aeliano Hist. anim. XII, 7 tradi, sed illic etiam Helio-politas commemorari, qui item leones colerent, observat. In alterutro igitur oppido hoc monumentum quondam locum habuisse, sed probabilius de Leontopoli cogitari. Monumenti, in quo Ptolemaeus rex leoni rem divinam faceret, cum titulo neglegenter inciso οἰκία τῆς ταφῆς τῶν | λεόντων ἱερὰ ex Iougueti descriptione manuscripta a Riccio secum communicata mentionem facit Strack. 4 Cf. n. 65⁵.

733 Marmor album, emptum Alexandriae, ubi nunc est in museo. Ed. G. Botti Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 573. Bulletin de la soc. d'Alex. I 1898 p. 44 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 547 n. 25).

Ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου, τοῦ βασιλ[έως] | Πτολεμαίου καὶ
 βασιλίσσης Ἀρσινόης [θεῶν] | Φιλοπατόρων, καὶ βασιλίσσης
 Κλεοπ[άτρας], | τῆς βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφῆς καὶ γ[υνα]-
 5 κός,] || θεῶν Ἐπιφανῶν καὶ Εὐχαρίστων¹, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν |
 Πτολεμαίου² Διὶ Σωτῆρι καὶ θεᾷ Συρίαι³ κα[ὶ θεοῖς] | συν-
 νάοις Ἀπολλώνιος καὶ Μαχάτ[ας καὶ -----] | Μαχάτου⁴
 Μακεδόνες, οἱ ἱερεῖς.

4 Ptolemaeus V Epiphanes (203—181 a. Chr. n.) cum uxore Cleopatra Antiochi III filia. Cum unus filius (Ptolemaeus VI Philometor) commemoratur, anno 186 a. Chr. n., quo is natus est, neque antiquior esse potest titulus, neque multo recentior, nam liberorum natu minorum, Cleopatrae II et Ptolemaei VIII Euergetae II natales non multis annis ab illis fratris maximi distabant. Str. 2 Hic titulus docet, non Cleopatram, sed Ptolemaeum Philometora maximum natu ex Epiphanis liberis fuisse; nam si illa tum iam fuisset, non probabile est futurum fuisse ut ab auctoribus dedicationis neglegeretur. Strack. 3 In papyro Magdolae (*Medinet-en-Nahas*) reperto, quem edd. P. Jouguet et P. Lefebvre Bull. de corr. Hell. XXVI 1902 p. 402 n. II, 4 sqq., haec legi observavit Strack: τοῦ γὰρ ἀνδρὸς Μαχάτου σταθμοδο-
 (τη)θέντος ἐν κώ[μῃ] Πηλουσίῳ καὶ διελομένου αὐτοῦ πρὸς τὸν Πάωριν καὶ
 ἀνοικοδομήσαντος ἐν ταῖς αὐταῖς τόποις ἱερὸν Συρίας θεοῦ καὶ Ἀφροδίτης Βερε-
 νίκης. Quae cum Ptolemaei III Euergetae regno, circiter 230 a. Chr. n. scripta sint, perquam probabilis est Strackii coniectura, tum quidem Ma-
 chatam Macedona, fortasse uxori ex Asia oriundae gratificantem, deae Sy-
 riae sacellum privatum condidisse, postea vero filios nepotesve illius he-
 reditarium gessisse sacerdotium, sed sacra ita mutata et amplificata esse,
 ut et Iuppiter Graecorum summus deus illam deam Syriam primo loco expelleret et ipse cultus horum numinum ex privato publicus fieret.
 4 Utrum tertius sacerdos, cuius nomen v. 7 extr. intercidit, illorum duo-
 rum frater an secundi filius fuerit, diiudicari posse recte negat Strack.

734 Lapis incisus limini superiori portae alicuius, Cusis (*El-Kursijeh*) nomi Hermopolitae vel Lycopolitae. Ed. J. Clédat Bulletin de l'inst. Français d'archéologie du Caire 1902 p. 43 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II 1903 p. 549 n. 30. P. Perdrizet Revue des études anciennes VI 1904 p. 157). Ectypum chartaceum lapidis, qui nunc Alexandriae in museo asservatur, G. Lefebvre transmisit Perdrizeto isque benignissime mihi utendum concessit.

Litterae ΑΒΓΔΕΘΞΠΡΣΦΩ. Hastae extremae lineolis transversis or-
 natae.

Ἵπέρ βασιλέως Πτολεμαίου [υ] καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας, θεῶν |
 Φιλομητόρων¹, καὶ Πτολεμαίου τ[οῦ] ἀδελφοῦ² Λυσίμαχος Βα-
 στα[κίλου] Θρ[ᾶ]ς³ καὶ Βαστα[κί]λας καὶ [Εὐρω]μος⁴ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ
 Διὶ Σωτήρι | τὸ πρόπυλον [καὶ τὸ] θύρωμα.

¹ Non ante nuptias Ptolemaei VI Philometoris et Cleopatrae sororis (a. 172 a. Chr. n., cf. n. 406¹) haec incisa esse monet Str. Sed cum liberi non commemorantur, per prima illius matrimonii tempora monumentum dedicatum esse apparet, id quod etiam alio argumento (not. 2) confirmatur. ² Ptolemaeus VIII Euergetes II, qui aliquantisper una cum fratre natu maiore, post illius mortem vero per satis magnum temporis spatium regnavit, manifesto tum cum haec scribebantur, regio nomine carebat. Atqui eum inde ab anno 169 a. Chr. una cum illo regem fuisse constat usque ad a. 164 a. Chr.; iam cum post hunc quidem annum ea de causa haec exarata esse nequeant, quia nulli commemorantur liberi (not. 4), sequitur ut origo monumenti annorum 172 et 169 a. Chr. n. terminis contineatur, id quod iam Strackio maxime probabile visum est. ³ ΟΡ///Ξ Clédat. Quod cum neque ille neque Strackius quid sibi vellet perspexisset, ethnicum Θρᾶιξ agnovit Perdrizet, cuius emendatio ectypo chartaceo, in quo littera Θ distincte legitur, comprobata est. Ceterum nominis Thracii Βαστακίλας priorem partem redire in appellatione reguli Thracis, cuius nummi exstarent fere anno 400 a. Chr. n. cusi, Βασταρέζ (Bull. de corr. Hell. V 1884 p. 329) et in epiclesi Bacchi prope Philippos culti *Tasibastenus* (C. I. Lat. III 703, 6. 704, 5. 6.) acute observavit idem. ⁴ Cum Clédatius ἌΜΟΞ exhibisset, aut [Σά]μος aut nomen nescio quod Thracium in -λμος cadens fuisse coniecit Perdrizet. Sed cum in ectypo ante M certissima litterae Ω vestigia agnoscantur, per litteras mihi significavit, nomen aliquod eiusdem barbarae gentis hic fuisse sibi videri, cuius altera pars -κωμος eadem esset ac prior nominum notorum Κομοσαύη (Syll.² 133, 4) et *Comosicus* (Tomaschek II, 2 p. 49). Haec subtiliter neque improbabiler disputata sunt. Sed cum pater Graecum, frater barbarum nomen gesserit, certe in altero fratre utrumque aequè probabile est. Quare cum Graecum nomen praesto esset et vestigiis litterarum superstitionibus et spatii rationibus accurate respondens, id reponere non dubitavi.

735 Stela marmorea inventa Therae. Ed. F. Hiller von Gaertingen Festschrift für O. Hirschfeld p. 88 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 550 n. 34). Imaginem photographica arte effectam proposuit Hiller I. G. XIII, 3 p. 284 n. 4296.

Ἀγαθῇ τύχῃ. [ἔδοξεν τῷ κοινῷ τῶν] | Βαχιστῶν¹, ἐν [νο-

Litterarum formae notabiles ΑΞΠΣ. Rotundae litterae ΟΩ reliquis aliquanto minores. ¹ Cultores Bacchi non Theraeos esse ex sermone

μαίαι συνόδωι²· ἐπειδὴ] | Λάδαμος Διονυσ[οφάνου³ Ἀλεξαν-
 5 δρεὺς⁴] | τῶν περὶ ἀβλὴν δια[δόχων⁵, ὁ τεταγμέ]||νος ὑπὸ τῶν
 βασιλέων⁶ [ἐπὶ Θήρας⁷,] | εὐνους ὑπάρχων τοῖς Βα[ρχισταῖς] |
 πολλὰς καὶ μεγάλας ἀποδ[εῖξεις πε]ποίηται τῆς εἰς τὰ πρα-
 γματ[α ὀρμῆς] | ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις πο[λλῶι τε] ||
 10 μᾶλλον ἐν τοῖς νῦν περιστάσι και[ροῖς⁸] | ἐξαποσταλεῖς τε ὑπὸ
 τῶν βασιλ[έων] | καὶ ταγεῖς ἐπὶ τε τῆς πόλεως καὶ ἡμῶ[ν⁹] |
 καθ' ἅπαντα τρόπον κατακολουθῶν τῇ τῶ[ν] | βασιλέων προ[α]-
 15 ρέσει καὶ τῇ αὐτοῦ καλο|καγαθίαι πρό[ς τε] ἡμᾶ[ς] καὶ τοὺς
 ἄλλους | ἅπαντας π[ε]ρ[ι]φ[ε]ρ[ε]όμενος¹⁰ διατελεῖ | φιλανθρωπῶς,

tituli non Dorico collegit H. Atqui cum alii peregrini profecto non multi in illa insula consedisent, admodum probabiliter hanc sodalitatem ad milites praesidii quo Ptolemaei reges insulam tenuissent referri. Bacchi vero potissimum sacris eos studuisse quia is regiae stirpis auctor haberetur. Cf. quae exposui n. 546. 2 Sic probabilius in altera editione restituit H., cum in priore Ἐν[-----]γνώμη legisset. 3 Inter milites mercennarios, qui aliquanto ante huius tituli tempus nomina lapidi incidenda curaverunt, I. Gr. XII 3 p. 75 n. 327, 20 Λάδαμος, v. 290 Διονυσοφάνης esse observavit H. et inde collegit, hunc Dionysophanem primo una cum patre militem gregarium fuisse, deinde ad satis altum imperii militaris et civilis gradum evectum. Cum nomina satis rara sint, non improbabilis est ea opinio, sed Dionysophanem tituli illius fratrem potius quam patrem Ladami existimaverim. 4 Supplevit Hiller. 5 Cf. n. 1005. 6 Cum catalogum in quo Ladamus et Dionysophanes milites mercennarii recensentur (cf. not. 4) intra annorum 164/3 et 160/59 a. Chr. n. spatium incisum esse constet, hunc quidem titulum aliquot annis recentiore esse sponte patet. Ex altera parte Ptolemaei Philometoris nece (146/3 a. Chr.) utique antiquiorem iure existimat Hiller, quia post illud tempus reges Ptolemaei quicquam potentiae Therae aut omnino in insulis maris Aegaei conservasse neque traditum est neque ulla ex parte probabile. Pluralem βασιλεῖς, quem de Ptolemaeo Philometore eiusque sorore et uxore intellexit Hiller, mihi per illos postremos regni Philometoris annos probabilius videtur illum una cum filio Ptolemaeo VII Eupatore, quem aliquantisper regni paterni socium fuisse constat (cf. n. 1264), designari. 7 Supplevit Hiller in altera editione. Cf. n. 102, 4 ὑπὲρ Ἀρισ[τίππου] τοῦ Θεοξένου Ἀλ[εξαν]δρέως τῶν διαδόχων, τοῦ τετ[ταρ]ταμένου ἐπὶ Θήρας. Antea [ἐπὶ τῆς πόλεως] suppleverat, quod re ad idem redit. 8 Supplevit U. Wilcken apud Hillerum, qui antea adiectivum περιστάσιχο[ις] agnoscere sibi visus erat. 9 Et civitati et militibus praefectus erat. Eandem administrationis civilis et imperii militaris coniunctionem habes in eadem insula n. 102, 3. 11 sqq. Cf. ibi notam 9. 10 Dubitanter suppleverunt B. Keil et W. Schulze ap. Hiller. Recte προσφερόμενος dicendum fuit, neque negandum est fieri posse, ut quae enotata sit ab Hillero littera tertia P potius O fuerit. In imagine photographa Hilleri hoc loco omnino

σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας | ἐν οὐθενὶ καιρῷ παραλείπων οὐθέν· |
 20 ὅπως οὖν καὶ τὸ κοινὸν φαίνεται τοὺς προ||εστηκότας ἀπὸ παν-
 τὸς τοῦ βελτίστ[ου¹¹] | τιμ[ῶ]ν, δεδόχθαι Λάδαμον Διονυσοφά-
 ν[ου] | καὶ αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ ἐγγόνου[ς¹²] | εἶναι θιασίτας,
 καὶ μετουσίαν ἀδ[τοῖς] | ὦ]νπ[ερ κ]αὶ τοῖς ἄλλοις θιασίτ[αις] μέ-
 25 τε||στιν· ἐπάγειν δὲ [αὐτ]οῦ κ[αὶ] ----- | -----]ων
 ἐν τῇ συνόδῳ ----- | ----- περὶ τῶν
 βασιλέ[ων] ----- πεντατη[ρί]δι καὶ τριετηρί[δι] -----
 30 ----- | ...,] ὁμοίως καὶ [----- || ὅ]πέρ δὲ τῶν
 ----- | βασιλε----- | ἀλλ[η]-----]

nihil certi dispicere possum. 41 Insolentius hoc dictum iudicat Hiller, et ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου cum τιμῶν coniungit. Neutrum recte, si quid video. Nam formula laudis non inusitata in actis publicis est, quam ad προεστηκότας pertinere apparet. Cf. Syll.² 246, 7: δ[εῖ] ἀπὸ π[αν]τὸς τοῦ βελτίστου ποιησάμενος τὰς κρίσει[ς]. v. 42 sqq. ὅτι χρησίμως αὐτῷ τε καὶ τῷ δῆμῳ πεποιήται τὰς κρίσεις καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελ[τίστου]. 278, 7: οἱ οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου εἰωθότες ἀναστρέφεσθαι. Fayûm towns and their papyri p. 403 n. XII, 6. 7 οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτ[ί]στου ἀναστρεφόμενων. 42 Certa est haec scriptura in titulis Samio Syll.² 183, 25 et Smyrnaeo C. I. G. 3183, 3. Nullum hic esse nomen cum praepositione ἐν compositum omnium certissimum existimo. Id unum ambigi licet, utrum mero errore eorum qui scripturam γγ ambigam male de nasali cum media coniuncta potius quam de media geminata interpretarentur nata sit, an pronuntiationis vicissitudine ex *gg* natum sit *ng* plane ut ex *bb* haud raro *mb* (cf. Σαμβάτιος, Βαμβόκη, Μαμβογάτος, Ἀμβαζούμ n. 573²) fit. Sed cum ἔγγονος frequentissimum sit, ἐγγονος perrarum, malim de lapicidae exemplum sibi traditum perperam interpretantis errore cogitare.

736 Stela inventa Euhemeriae (*Kasr el Banat*) in nomo Arsinoïte (*Faijûm*), translata in museum urbis *Cairo*. Edd. B. P. Grenfell et A. S. Hunt, Fayûm towns and their papyri p. 48 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 555 n. 38).

-----|ιμ ιο σμ σιμν ον | -----
 --- ἐπιτελῶνται¹ κτ[ι]σθέντος τοῦ σημαι|νο<με>μένου ἱεροῦ² ὁπέρ

Litterae ΑΘΞΠΣ. 4 Supra v. 4 haud exigua pars tituli periit. 2 Ex loco ubi lapis inventus est iure editores primi collegerunt, de delubro Euhemeriae condito hic verba fieri. Neque vero hoc principale illius oppiduli templum fuisse, Sucho (n. 476²) et Isidi consecratum, sed aliud recentius privata unius hominis, fortasse sacerdotis, munificentia constitu-

τε σοῦ³ καὶ τῶν προ|γόνω[ν σ]οῦ, μενούσης καὶ τῆς παρὰ ||
 5 τῶν πλησίων ἱερῶν συνεχ[ωρ]ημένης | ἀσυλίας⁴, μηδενὸς εἰς-
 [βιαζο]μένου⁵ | μηδ' ἐκσπᾶν τοὺς ἐν τῷ [ἐρ]ῷ καὶ | παστοφό-
 ρους⁶ καὶ τοὺς δ[ο]ύλ[ου]ς⁷ | τοὺς κατ[αφ]εύγοντας καθ' ὄνδη-
 10 πο|τοῦν τρόπον δέομ(αι) (σ)οῦ⁸ τοῦ νικη|φόρου θεοῦ⁹, εἰ δ[οκ]εῖ
 [ἐπιγν]οῦς¹⁰ τοῦ | πράγματος υ...ο [-----¹¹] |
 ἔχεις πρὸς τὸ ἱερὸν εὐ[σέβ]ε[ιαν] προσ|τάξαι : Ἡριδι¹² τῷ συγ-

tum ex toto titulo apparere, qui petitionem illius hominis una cum responso hypomnematographi regii contineret. 3 Regem, cuius annus tertius decimus v. 26 indicaretur, si tertio a. Chr. n. saeculo titulum vindicaremus, aut Epiphanem aut Philometora esse, ut annus 193/2 aut 169/8 a. Chr. intellegendus esset, sin autem ad primum a. Chr. saeculum descenderemus, unum Ptolemaeum XIII qui volgo Auletes vocaretur in censum venire et annum 69/8 a. Chr. n. adnotaverunt G. et H. Sed ipsi propter tituli litteraturam et sermonem hoc multo probabilius existimaverunt, et confidentius etiam Strackius titulum primo a. Chr. n. saeculo incisum iudicavit. 4 Primi editores id hic enuntiari sibi persuaserunt, non infringi debere hoc novo delubro constituto asylum, qua antiquiora fana vicina fruerentur. Sane sic potius τῆς τοῖς πλησίον ἱεροῖς συνεχωρημένης ἀσυλίας dicendum fuisse eos non fugit. At quo artificio hanc difficultatem vitare conati sunt, ut asylum quae ab illis templis praebita esset supplicibus interpretarentur, eo vereor ut cuiquam persuadeant. Immo homo qui novum fanum constituturus erat, antea vicinorum templorum sacerdotes rogaverat, ne obloquerentur si ipse novum asylum conderet. Cuius precibus illos morem gessisse hic definite enuntiatur, quia huius hominis intererat id non in oblivionem venire. 5 ΕΙΣΤ...ΜΕΝΟΥ, quod primi editores non attigerant, ingeniose supplevit Strack. 6 Cf. Syll.² 559³ et huius collectionis n. 56¹³. 7 Δ.Υ...Σ Gr. et H. non sine haesitatione suppleverunt, quia ductus litterarum perquam evanidi essent et spatium paullo amplius. Sed utique sententiae perbene convenit servorum mentio. Cf. Syll.² 653, 80 φύγιμον εἶναι τοῖς δούλοις et alia permulta scriptorum et titulorum testimonia. 8 ΔΕΟΜΕΝΟΥ. Emendaverunt Gr. et H., probavit Str. 9 Cf. n. 89¹. 10 Supplevit Strack. Sane sic anacoluthia nascitur, quia infinitivus προστάξει v. 13. 14 accusativum flagitat. Sed ea pro huius tituli sermonis genere (cf. not. 27) neutiquam intolerabilis est. 11 Hoc versu post ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ nihil enotatur nisi Υ...Ο.....ΠΙΝΟ, quibus quid faciam non video. Utique Υ errore pro Τ lectum videtur, nam cum ἐπιγνῶναι cum genetivo coniungi nequeat, hic fuisse videtur nomen cum articulo accusativo casu enuntiatum, unde rursus penderet τοῦ πράγματος. 12 Hoc pro Ἡρώδῃ, ac v. 26 nominativum Ἡριδος pro Ἡρώδης scriptum coniecerunt editores Britanni, quibus iure meritoque obloquitur Strackius monens fieri potuisse ut Ἡρις aequae atque Ἡρᾶς hypocoristicum nominis Ἡρακλῆς fingeretur, ut constaret Βῆρις non minus quam Βησᾶς usitatum fuisse. Sed poterat confidentius loqui, quia testatum habemus nomen Graecum Ἡρις. Cf. Syll.²

15 γενη¹³ καὶ ὑ[π]ομνη[μ]ατογράφῳ¹⁴, ὅπως γράψῃ τῷ[ι] τ[ο]ῦ
νομοῦ | στρατηγῶ¹⁵ καὶ οἷς καθήκει, ἵν' εἰδῶ[ς] | πο[ι]οῦ[μ]ε-
νον¹⁶ τὰ (τ)ῆς¹⁷ ἀν[ι]ερῶσεω[ς]¹⁸ | προν[ο]ή[σ]ῃ¹⁹ [γρ]α[φ]ῆς²⁰ εἰ(ς)²⁰
20 τ[ὸ]ν τῆ[ς]²¹ ἀσυλίας τόπον, ἥ ἐνκ[ο]λαφθ[ή]τω²² ἐν τῇ²³ ὅπ'
ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθεῖ[σ]ῃ²⁴ | περιέχουσα²⁵ τῆς ἐντε[ύ]ξεω[ς]²⁶ |

267, 5. 45 Ἦρις Κόθωνος Βυζάντιος. ibid. 692, 48 Ἦρις Καλχηδόνιος. De spi-
ritu sane ambigi licet hic non minus quam illic. 43 Cf. n. 404².
14 Probe distinguendum ab hypomnematographis Alexandriae aliorumque
oppidorum (n. 447⁶) hunc magistratum superiorem regium monuit Strack,
eiusdem generis hypomnematographorum exempla afferens Amphiclem (Archiv
für Papyrusforschung I p. 64) et Crocum, in cuius titulo supra n. 440, 6
P. Meyeri supplementum ὑ[π]ομνηματογράφον] nunc probat. Qua de re cur
nequeam cum eo facere exposui illic not. 4. Sed utique Amphicles, qui ut
Heris συγγενῆς καὶ ὑπομνηματογράφος dicitur, eiusdem generis magistratus
regius egregiae dignitatis est. In eodem plane sententiarum conexu
n. 439, 43 sqq. δεόμεθ' ὁμῶν — συντάξαι Νομηγνίῳ τῷ συγγενεῖ[ι] καὶ ἐπιστολο-
γράφῳ γράψαι Λόχῳ κτλ. legi et aliis nonnullis titulorum et papyrorum locis
(veluti n. 494, 24) redire illa ὁ συγγενῆς καὶ ἐπιστολογράφος observavit Strack,
unde collegit, illud hypomnematographi regii officium dignitate et usu si-
millimum atque adeo fortasse unum idemque fuisse atque hoc epistolographi.
45 De nomorum strategis cf. n. 484². Nomum vero hic intellegi Arsinoiten
vix est quod dicam. 46 Vs. 46 fin. ΕΙΔΩΕ, vs. 47 ΠΟΝ... ΜΕΝΟΝ lapis
Editores primam personam εἰδῶ agnoverant, reliqua non attigerant. At cum
de litteris ad strategum nomi dandis dicatur, consentaneum est eas scribi
non ut petitor, sed ut ipse strategus certior fiat, quare lenissima medela
εἰδῶς ex ΕΙΔΩΕ restitui. Ad participium mente addendum est ἐμῆ; sed
utrum ποιν[ο]ῦμενον an πο[ι]οῦ[μ]ενον restitui praestaret ambiguus haesi.
47 Emendavi. ΤΑΓΗΣ lapis ex Grenfellii et Huntii testimonio. 48 Sup-
plevi. 49 Supplevi. 20 Emendare conatus sum. Strategus iubetur
curare, ut scriptura quaedam fiat, quae stelae incisa in loco asylo erigatur,
continens illa quidem et petitionem et responsionem ad illam a rege datam.
Structura προνοεῖν τινας 'curare ut aliquid comparetur' non aliena a sermonis
Graeci consuetudine. Sane emendatio γραφῆς εἰς pro illis quae ex lapide
enotantur ΝΑΙΩΣΜΕΙΚ satis violenta est, neque hoc potissimum nomen
fuisse praestiterim. 24 Supplevi. 22 Supplevi. 23 Supplevi.
24 Supplevi. Primi editores intactum reliquerunt, Strack restituit ἀνατε-
θεῖ[σ]θαι. Sed sic structura evertitur et v. 24 nominativus περιέχουσα non
habet quo referatur. Traiectio vero τῇ ὅπ' ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθείσῃ pro τῇ
ὅπ' ἐμοῦ ἀνατεθείσῃ στήλῃ vel apud optimum quemque scriptorem Atticum
neutiquam infrequens est. Cf. Demosth. XX, 84: τὸ τῷ Χαβρία ψήφισμα ψη-
φισθέν. Apparet, strategum quidem imperare vel potius permittere, ut haec
lapidi inscripta in delubro proponantur, conditorem fani vero suis impensis
stelam conficiendam et titulum insculpendum curare. 25 Strackius cum
hoc ad στήλῃ referendum existimaret, περιεχούσα(v) emendavit, non curans

καὶ τῆς²⁷ πρὸς αὐτὴν χρηματισμοῦ | τὸ ἀντίγραφον. τούτου δὲ
 25 γενομένου ἔσομαι εὐεργετημένος²⁸. || διευτύχει. |
 L γ' Ἡριδος· γεινέσθω²⁹. |
 ἔγραψεν Πτολεμαῖος Διδύμου | κοινὸς γραμματεὺς.

vocalem α pro η ab huius tituli sermone profecto alienissimam. Nominativum ad ἡ pronomen (v. 19) relatum recte se habere non est quod demonstretur. 26 Cf. n. 138⁴⁰. 27 Gravissimus soloecismus, lapicidae potius quam ei qui haec composuit vitio vertendus. 28 Cf. papyros Fayûm towns p. 102 n. XI, 33 τούτων δὲ γενομένων ἔσομαι βεβρηγμένος, p. 104 n. XII, 34: τούτων δὲ γενομένων ἔσομαι ἀντειλημμένος, ubi ἀντιλαμβάνεσθαι succurrendi vel adiuvandi notionem habet. Cf. n. 697⁴¹. 29 Cf. not. 44. Genetivum hic esse, non nominativum ut primis editoribus visum erat, apparet. Cf. not. 42.

737 Stela gracilis cum aëtomate triquetro, inventa in vico *Mit-Rahneh* sito inter rudera veteris Memphidis. Ed. Maspero, *Annales des services des antiquités de l'Égypte* 1904 II p. 285 (M. L. Strack *Archiv für Papyrusforschung* III p. 128 n. 6).

Ἐτους ἔκτου¹. ἐπὶ συναγωγῆς | τῆς γενηθείσης ἐν τῷ ἄνω
 Ἀπολλ[ω]νιείῳ τοῦ πολιτεύματος² καὶ τῶν | ἀπὸ τῆς πόλεως

4 Annum sextum aut Ptolemaei VI (Philometoris) i. e. 176 a. Chr. n., aut Ptolemaei VIII (Euergetae II) 165 a. Chr., aut Ptolemaei X (Soteris II) 112 a. Chr. n. esse observat Strack. Neque enim antiquiorem esse posse propter nomen συγγενής v. 5 (cf. n. 404²), neque ad inferiora etiam tempora descendi licere propter litteraturam, quam Maspero adeo tertii a. Chr. saeculi esse iudicaverit. 2 Strackius ambiguus haeret inter duas huius vocis significationes. Aut enim civitatem (Memphin) intellegi, ut nihil discriminis inter πόλιν et πολίτευμα intercedat, aut corpus vel collegium, hic quidem militum Idumaeorum. Huius significationis unum modo se exemplum novisse, neque id plane certum, Tebtunis papyri p. 125 n. 32, 17 ἀπὸ τῶν ἐπιεχωρημένων[ν] τῷ πολιτεύματι τῶν Κρητῶν ἀνδρῶν φ'. Sed ea ne uti- quam tam rara est, quam illi videtur, praesertim si de corpore peregrinorum ex alia civitate oriundorum verba fiunt, qui alicubi consederunt. Cf. n. 492, 5 cum Addendis vol. I. p. 653. n. 658⁴¹. Quod in milites mercennarios, quorum corpora nomen gentium unde oriundi erant gerere solerent, non minus cadere quam in mercatores aliosve peregrinos in urbe aliqua consistentes, iure meritoque ex n. 143, 4. 145, 2 τὸ κοινὸν τῶν ἐν Κύπρῳ (ἐν τῇ νήσῳ) τασσομένων Θρακῶν (Ἰώνων) καὶ τῶν συμπολιτευομένων collegeris. At in hunc titulum ea notio quadrare nullo modo videtur. Nam quod v. 24 legitur ἡ πόλις, ab eo ista notionis ambiguitas plane aliena est; quo pacto vero exemplum decreti Dorioni dari potuit ut perspiceret gratum civitatis

5 Ἰδουμαίων³. || ἐπεὶ Δωρίων⁴ ὁ συγγενὴς⁵ καὶ στρατηγὸς | καὶ
 ἱερεὺς⁶ τοῦ πλήθους τῶν μαχαιοφόρων⁷ | ἐν πολλοῖς εὐεργε-
 τηκῶς ἐφαίνετο καὶ κοινῇ | καὶ κατ' ἰδίαν ἕκαστον, εὐσεβῶς τε
 διακείμενος | πρὸς τὸ θεῖον προθύμως πεπότηται μετὰ πολλῆς. ||
 10 καὶ δαψιλοῦς δαπάνης τὴν τε καταλιφὴν καὶ | κονίασιν τοῦ
 δηλουμένου ἱεροῦ καθάπερ καὶ | πᾶσι πρόδηλόν ἐστιν· ἔδοξεν
 τὰς μὲν ἄλλας | αἷς ἔχει τιμὰς μένειν αὐτῶι διὰ βίου· καὶ
 15 ἐπὶ | τῶν δὲ αἰεὶ γινομένων θυσιῶν ἀναγορεύεσθαι αὐτῶι θαλ-
 λὸν κατὰ τὸν πάτριον νόμον. | καὶ ἐπιτάξαι τοῖς ἱερεῦσι καὶ
 ἱεροφάταις⁸ | ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ· ἔτι δὲ καὶ |

animus, nisi ipsa civitas illud decreverat? Cur illic τοῦ πολιτεύματος neque vero τοῦ δήμου dicatur, dubium est, sed putaverim ideo factum, quia potestas de eiusmodi rebus decernendi non penes totum populum tum esset, sed angustioribus finibus circumscripta. Cf. Aristoteles Politic. III, 6, 1278 b, 10 κύριον μὲν γὰρ πανταχοῦ τὸ πολίτευμα τῆς πόλεως. V, 6, 1306 a, 14 τοῦτο δ' ἐστὶν ἔταν τοῦ παντὸς πολιτεύματος ὀλίγου ὄντος τῶν μεγίστων ἀρχῶν μὴ μετέχωσιν οἱ ὀλίγοι πάντες. IV, 6, 1293 a, 15. 13, 1297 b, 9 οἱ μετέχοντες τοῦ πολιτεύματος. III, 13, 1283 b, 22 οἱ ἐν τῷ πολιτεύματι. 3 Ut alibi Cretenses, Thraces, Iones, Cilices mercennarii in titulis Ptolemaeorum repperiantur, sic hic de militibus Idumaeis qui Memphi essent dici perquam probabiliter coniecit Strack. 4 Nomen in Aegypto frequentissimum. Cf. n. 120². 5 Cf. n. 99¹, 104². 6 De ducis et sacerdotis officiis coniunctis cf. n. 84¹, 230². 7 Utrum μαχαιοφόροι et Ἰδουμαῖοι (v. 4) eidem sint, an haec duo hominum genera distinguere praestet, dubitat Strack. Mihi res satis simplex videtur; illud praesidium Idumaeorum, quod Memphi stationem habebat, sane constabat ex machaerophoris. Dorio vero, homo nobilissimi in aula regia ordinis (συγγενής), non huius unius praesidii praefectus (φρούραρχος) erat, sed summus omnium per totam Aegyptum eius armaturae militum dux. Quem Memphi, quod erat antiquum totius regni caput et commodissime ad ad-eundam inferiorem et superiorem Aegyptum situm, sedem habuisse certe non improbabile est, neque magis ut eum honoribus afficerent convenisse inter milites illic collocatos qui sub ipsius imperio essent et civitatem, cuius securitatem et opes tutarentur. Hunc enim fuisse eius generis usum extra controversiam est, etsi dissentitur utrum a militibus discernendi sint machaerophori, an ipsi quoque in militum numero habendi, quae est Strackii sententia probabilior si quid video. De officiis eorum cf. epistulam nescio cuius superioris magistratus ad epistatas aliosque officiales τῆς Πολέμωνος μερίδος τοῦ Ἀρσινόϊτου νομοῦ Tebtunis papyri I p. 134 n. 35, 12. 13 πεπόμφα-μεν δὲ τοῦτου χάριν καὶ τοὺς μαχαιοφόρους. p. 336 n. 251 μαχαιο(φόροι) κω-(μάρχου). p. 139 n. 39, 20. p. 135 n. 48, 18. p. 476 n. 112, 85. Iam intellegitur, quid Dorioni necessitudinis intercedat cum Idumaeis et cur tamen priore loco Ἰδουμαῖοι, altero μαχαιοφόροι commemorentur. 8 Eidem qui alibi fere ὕμνοδοί appellatur. Neque enim, ut ex nominis origine collegeris, fidibus modo cecinisse hos homines apparet ex illis ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι.

ἐπὶ τῶν τοῦ πολιτεύματος εὐωχιῶν στεφανοῦσθαι διὰ παντός
 20 ἐξάλλωι⁹ στεφάνῳ. || τὸ δὲ ψήφισμα ἐνγράφαντας εἰς στήλην |
 λιθίνην ἀναθεῖναι ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ | τοῦ ἱεροῦ τόπῳ καὶ
 μεταδοθῆναι αὐτοῦ ἀντίγραφον τῷ Δωρίωνι, ἵν' εἰδῇ ἦν ἔσχη-
 κεν | πρὸς αὐτὸν ἡ πόλις¹⁰ εὐχάριστον ἀπάντησιν.

9 Quae pretio et magnificentia aliis praestet. Cf. Polybius VI, 7, 7: ἐξάλλους μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων, ἐξάλλους δὲ καὶ ποικίλας τὰς περὶ τὴν τροφήν ἀπολαύσεις καὶ παρασκευάς.
 10 Cf. not. 2.

738 Tabula lapidis calcarii inventa Schediae, exstat Alexandriae in museo. Edd. G. Botti Bulletin de la soc. arch. d'Alex. IV 1902 p. 49 (P. M. Meyer, Beiträge zur alten Gesch. II 1904 p. 478. U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsber. der Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 4095). Imaginem accuratam tituli proposuit et illustravit A. Schiff, Festschrift für O. Hirschfeld p. 385 (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 554 n. 37).

[Ἐπεὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας | καὶ βασιλέως Πτολεμαίου¹] |
 θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων², οἱ ἀποτεταγμένοι³ | ἐπὶ

Litterae volgares praeter ΑΘΠΣ. Hastae, quae rectae esse debebant, hic illic paullulum incurvatae. Unusquisque versus inter duas lineas horizontales non profunde sed accuratissime incisas, itemque a sinistra eiusdem generis linea titulus a loco vacuo determinatus. 1 Initium tituli supplevit Schiff. 2 Cleopatra III eiusque filius natus maior Ptolemaeus X Soter II una regnaverunt inde ab anno 445 a. Chr. n. Quod vero Schiffius hoc vel proximo anno titulum incisum statuit, nescio an nimis angustis finibus eius tempus circumscripserit. Nam anno 408 a. Chr. demum Soter Aegypto expulsus Cyprum se contulit ibique regnare coepit, frater minor natus Ptolemaeus XI Alexander vice versa ex illa insula Alexandriam redux cum matre regnavit. Illo igitur anno hic titulus antiquior est, sed cur anno 444 recentiore esse neget Schiff non assequor. At cum hucusque Schiffii sententiam secutus utique maiorem fratrem Ptolemaeum X Sotera agnoscendum esse sumpserim, ingenue profiteor, me nullam videre causam, cur titulum non etiam ad minoris Alexandri regnum referri posse negetur. Nam eum et una cum matre in Aegypto regnantem (a. 408—404 a. Chr.) et postea cum uxore regni societate coniunctum (a. 404—88 a. Chr. n.) nominibus θεοὶ Φιλομήτορες Σωτῆρες indicari certissimum est. Cf. M. L. Strack Die Dynastie der Ptolemäer p. 185. 203 et titulum huius collectionis n. 740, 3. 4. 3 Praesidium a maiore aliquo militari corpore Schediam missum hoc verbo indicatur.

Σχεδία⁴ στρατιῶται, ὧν | ἡγεμόνων⁵ καὶ χιλίαρχος⁶ Σωσίπα-
5 τρος, || τὸ Κλεοπάτρειον⁷.

4 De situ Schediae cf. lemma tituli n. 672. 5 Cf. n. 69³. Non quemlibet chiliarchum etiam ἡγεμόνα fuisse, sed eum modo, qui ut hic numero militum non cum aliis eiusdem generis coniuncto, sed uno per se totum praesidium alicuius loci efficienti praeesset, haud improbabiliiter disputavit Schiff. 6 Cf. n. 1194. 7 Delubrum Cleopatrae reginae. Similes voces templa regum reginarumque Aegypti indicantes Schiffius attulit *Arsinoeum* apud Plinium Nat. hist. XXXVI, 68 (Alexandriae) et Λάγειον in oppido Arsinoë Berl. gr. Urk. I p. 14 n. 9 Col. II, 19. Ipsum Κλεοπάτρειον monet exemplum eiusmodi τεμενικῶν exhiberi a Theognosto grammatico (Cramer Anecd. Ox. II p. 129) et apud Arsinoitas ἄμφοδον Κλεοπατρίου(ν) et πλατεῖ[α]ς Κ[λεο]πατρ[ί]ου[ν] esse in papyris Berl. gr. Urk. II p. 64 n. 404, 3. p. 101 n. 445, 6.

739 Lapis calcarius, inventus incerto loco, exstat in museo oppidi *Cairo*. Inscriptiones habet Graecam, hieroglyphicam, demoticam, ut n. 56 et 90. Ex Milnii et Jougueti apographis, ex quibus hoc quidem a Riccio acceperat, ed. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 554 n. 33.

Βασιλευόντων Κλεοπάτρας κα[ὶ] Πτολε[μαίου, θεῶν] | Φιλομη-
τόρων Σωτή[ρ]ων¹, ἔτους ἕκτου², [Φ]αω[φί . . .³] | ἐπὶ ἱερέως
Ἄρτεμιδ[ώρο]ν τοῦ Σωτίωνος Ἀλ[εξάνδ]ρου | καὶ θεῶν Σωτή-
5 ρ[ων κ]αὶ θεῶν Ἀδελφῶν καὶ θεῶν Εὐερ[γε]τῶν καὶ θεῶν Φιλο-
πα[τ]ρόρων καὶ θεῶν Ἐπιφανῶν κ[αὶ] | θε[οῦ] Εὐπά[τ]ρο[ρος]⁴ καὶ
θεοῦ Φιλομήτορος⁵ καὶ θεοῦ Νέου | [Φι]λοπάτο[ρος]⁶ καὶ [θεοῦ
Εὐεργ]έτου⁷ καὶ θεᾶς Εὐεργέτιδος | [τῆς] καὶ [Φιλ]ομή[τορος
Σωτ]είρας⁸, ἱεροῦ πῶλ[ου] Ἰσιδο[ς] | [θεᾶς] με[γάλης] μητρὸς θεῶν

1 Cleopatra III eiusque filius natus maior Ptolemaeus X Soter II, qui a. 115—108 a. Chr. n. una regnaverunt. 2 Sextus Cleopatrae III annus 112/1 a. Chr. n. est. 3 Mensis secundus anni Aegyptiorum. Qui annus cum tunc a die 20. mensis Septembris initium cepit, intellegitur haec posteriore m. Octobris aut priore m. Novembris parte a. 112 a. Chr. n. scripta esse. 4 Cf. n. 125¹. 5 Philometor hic sine uxore commemoratur, ut n. 137, 6. 7, quia illa postea eius fratri Euergetae nupsit. Sed cf. not. 7. 8. 6 Cf. n. 168⁴⁸. 7 Memorabile est, non θεοῦς Εὐεργέτας hic una comprehendit. Sed cum Cleopatra III, quae item Euergetae uxor fuerat, tum etiam regnaret, fortasse huic displicuit illius matrimonii mentio. 8 Verum quidem est nomina θεᾶς Εὐεργέτις ἡ καὶ Φιλομήτωρ Σώτειρα et in Cleopatram II matrem et in Cleopatram III filiam aequae quadrare. Tamen non video quo pacto Str. dubius haereat, utra intellegenda sit. Nam defunctorum regum

10 -----,] || ἀθλοφόρου Βερενίκης Εὐεργέτιδος⁹ Κρα-
τέας τῆς Δευτέρου, | [κανηφόρου] Ἀρ[σι]ν[ό]ης Φιλαδέλφου
[Διονυσίας τῆς | Διονυσίου¹⁰, ἱερείας Ἀρσινόης Φιλ]οπάτορος
[Ἀρετίνης τῆς Σέλωτος¹¹].

hoc est sacerdotium, Cleopatram III vero tum etiam vixisse et regnasse v. 4
prodit. Confidenter igitur ad Cleopatram II Epiphanis filiam, quae dein-
ceps fratrum germanorum Philometoris et Euergetae II coniux fuit, hunc
tituli locum referemus. 9 Cf. n. 90, 5. 10 Supplevit Strack ex
exemplo demotico. 11 Supplevit Strack ex exemplo demotico. Nomina
sane parum Graeca videri, ut dubitari liceat num recte excepta sint, fatetur
idem. Decretum simile illorum, quae sunt n. 56 et 90, post haec praescripta
intercidisse magnopere dolendum est.

740 Lapis inventus Magdolae (*Medinet-en-Nahasch*) in nomo
Arsinoitico (*Faijûm*). Ed. P. Jouguet Comptes rendus de l'ac. des
inscr. et belles lettres 1902 p. 353. (M.L.Strack Archiv für Papyrus-
forschung III p. 130 n. 7). Cf. quae adnotavit P. Perdrizet Revue
des études anciennes IV 1904 p. 36 sqq.

Ἰπέρ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ κ[αί] | Ἀλεξάνδρου καὶ βασι-
λίσσης [Κ]λ[εο]πάτρας τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Φιλομητόρων Σωτή-
5 ρων¹, καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν || [ἐκ]γόνων Ἡρωνι² θεῶι μεγά-
λῳι | Φαμενώθ³ α'.

1 Ptolemaeus XI Alexander cum uxore Cleopatra Berenice post mortem
matris Cleopatrae III (101 a. Chr.) regnavit dum aestate 88 a. Chr. expulsus
est. Cf. Strack Dynastie der Ptolemäer p. 205 not. 37. 2 Hic deus est,
cuius delubrum nuper Magdolae (*Medinet-en-Nahasch*) ab Jougueto et
Lefebvre erutum est. Cum Thracium deum eodem nomine fuisse constet
neque negari liceat multos Ptolemaeorum aetate in Aegypto fuisse Thracas,
illum ipsum hic agnoscere sibi visus est Jouguet. Sed Perdrizet monuit,
de numine sine controversia Aegyptio haud raro hoc nomen usurpari, ut
in papyro magico musei Britanici esset ἐγώ εἰμι Ἡρων ἔνδοξος, ὃν ἱβέως,
ὃν ἱέρακος κτλ. (Kenyon Catal. I p. 72); cum Iside eum coniungi in litteris
alchymicis ap. Berthelot Alchimistes Grecs p. 214; ap. Ammianum Marcelli-
num legi in Hermapionis versione Graeca inscriptionis obelisci XVII, 4, 18. 20. 23
Ἀπόλλων κρατερὸς φιλαλήθης υἱὸς Ἡρώος. Huic deo apud indigenas nomen
fuisse *Thom*, unde oppidum *Pi-thom* nomen accepisset, Graece Ἡρώων πόλις
appellatum. Num recte frequentiam nominum Ἡρων et Ἡρώδας (-ης) in
Aegypto item ab huius dei sacris repetiverit P., sane dubitaveris. Sed cur
illud potissimum nomen deo Aegyptiorum imposuerint Graeci, hic non magis

scimus quam in Antaeo (n. 109³). 3 Phamenoth septimus est Aegyptiorum mensis, illa aetate in anno mobili a medio fere mense Martio incipiens.

741 Stela lapidis calcarii supra arcuata. Ed. G. Botti Bull. de la société arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 96 (U. Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsberichte der Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 1096. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 558 n. 40). Cf. quae adnotavit P. M. Meyer Beiträge zur alten Geschichte II p. 478.

Ἵπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου | θεοῦ νέου Διονύσου¹ καὶ τῶν |
τέκνων αὐτοῦ θεῶν νέων Φιλ|αδέλφων² Ἐῖσιδι θεᾶ μεγίστη ||
5 Νεφερῶς Βαβαῦτος ἐκομίσα|το³ τὸν ἱερὸν τόπον τοῖς κυρίοις
θεοῖς μεγίστοις. | L xθ'⁴, Παχὼν<ι> xθ'⁵.

1 Ptolemaeus XIII (80—54 a. Chr. n.). Cf. n. 182¹. 2 Anno proximo (54 a. Chr.) decedens Ptolemaeus quattuor liberos reliquit, duos filios, quorum utrique Ptolemaeus nomen erat, duasque filias, Cleopatram et Arsinoën. Quos omnes hic intellegere malim cum Meyero, cum Wilamowitz et Strack de eis modo duobus qui post patrem regnaverunt, Cleopatra et Ptolemaeo XIV, cogitent. 3 Locum sacrum, qui abalienatus erat, recuperaverunt et deis restituerunt. 4 Anno 53/2 a. Chr. n. 5 Pachon nonus erat mensis anni Aegyptiaci, qui tum etiam intercalatione carebat (cf. n. 56⁹). Itaque eius dies undetrigesimus totius anni ducentesimus undeseptuagesimus est, i. e. dies 31. mensis Maii a. 52 a. Chr. n.

742 Lapis calcarius conchyliates, inventus Alexandriae. Exstat ibidem in museo. Ed. G. Botti Bull. de la soc. arch. d'Alexandrie IV 1902 p. 86 (U. von Wilamowitz-Möllendorff Sitzungsber. der Kgl. Ak. zu Berlin 1902 XLIX p. 1094. P. M. Meyer Beitr. zur alten Gesch. II p. 479. M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung II p. 559 n. 41).

[Ἵπὲρ] βασι|λι|σ|σ|ης καὶ βασι|λι|έως¹ θεῶι [με]|γάλῳι² ἐ[πι]κ|ωι³
5 Ἀλυπ[ος⁴ τήν] || προσε[υχ|ήν⁵] | ἐπόει. | L ιε' Με[χ|ε|ρ . . .⁶].

1 Cleopatram III et Ptolemaeum XI Alexandrum intellegit Wilamowitz, ut annus 102/1 a. Chr. n. sit. Sed Strackius monuit, hunc annum potius matris sextumdecimum eundemque filii tertiumdecimum numerandum fuisse (cf. Dynastie der Ptolemäer p. 185), hic vero intellegi Cleopatrae VII et Ptolemaei XVI Caesarionis (cf. n. 194²) commune regnum annumque 36 a. Chr. n.

2 Deus Iudaeorum, cuius proprium nomen effari nefas habebatur. Cf. n. 73¹, 96⁵, 573³. 3 Supplevit Strack. 4 Supplevit Wilamowitz, cum Botti Ἀλόπ[ιτος] scripsisset, quod genus nominis tum temporis nondum erat. 5 Cf. n. 96⁴. 6 Mensis anni Aegyptiaci sextus, qui anno 36 a. Chr. n. (not. 4) a die 29. m. Ianuarii ad diem 27. m. Februarii pertinebat.

743 Lapis granites niger; ubi inventus sit, non constat. Exstat Alexandriae in museo. Ed. G. Botti Notice du musée d'Alexandrie, 1893, p. 138 n. 3053. Catalogue du musée d'Alexandrie 2 n. 253. (M. L. Strack Archiv für Papyrusforschung III p. 134 n. 13.)

Πτολεμαῖος | στρατηγός | πόλεως¹.

1 Editores regum Ptolemaeorum aetate haec incisa iudicant propter litteraturam, itemque S. de Ricci apud Strackium primo a. Chr. n. saeculo vindicat. Tam antiquo tempore sane alibi nusquam occurrit haec magistratus significatio, quam U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 624 in papyris annorum 433 et 444 p. Chr. n. (Berliner gr. Urk. III p. 33 n. 729, 4. Pap. Oxyrhynch. I p. 163 n. C, 2) legi observavit. Utrum hic idem sit ac νυκτερινός στρατηγός (Strabo XVII, 1, 12 p. 797) an alius magistratus regius, qui in urbe idem fere officium habuerit atque in reliqua terra strategī nomorum (n. 184²) ambigit Strack. Nomen πόλεως vero, quia ignoretur ubi lapis inventus sit, aut ad Alexandriam aut ad Ptolemaida referendum, probabilius vero illud esse.

744 Basis marmorea, quae quondam statuam aheneam magnitudinis plus quam humanae sustinebat, eruta Mileti septentrionem versus a curia (βουλευτήριον). Ed. Th. Wiegand Sitzungsberichte der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 75.

Βασιλέα Σέλευκον¹
ὁ δῆμος ὁ Μιλησίων
Ἀπόλλωνι.

1 Quin Seleucus I Nicator (306—280 a. Chr. n.) significetur nihil dubii relinqui propter litteraturam observat editor.

745 Basis magna et pulchra marmoris candidi, quae exstat inter rudera ecclesiolae sitae meridiem versus a templo Apollinis Didymei. Ed. B. Haussoullier Études sur l'histoire de Milet et du Didymeion p. 60.

[Βασίλισσαν Ἀ]πάμην¹ βα[σιλέως Ἀντιόχου² | ὁ δῆμος] ὁ Μιλη-
σίων Ἀρ[τέμιδι Πυθερί³].

¹ De Apama Antiochi I et Stratonices filia cf. U. Wilcken ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I 2 p. 2662 n. 3, qui eam fere 294 a. Chr. n. natam esse, non post 274 a. Chr. Magae Ptolemaei II fratri nupsisse demonstrat. Cum Magas Cyrenarum rex a. 258 a. Chr. decessisset, illa Demetrium Antigoni Gonatae fratrem arcessivit, ut filiam ex Maga procreatam Berenice in matrimonium duceret regnumque Cyrenarum tutaretur. At ille incesto socrus amore adeo incendit Cyrenaeorum odium, ut coniuratione facta, cui ipsa Berenice sponsa ab illo spreta intererat, necaretur. Apamae sane pepercit filiae pietas, sed post illud tempus nusquam eius mentio fit. Hoc monumentum dedicatum videtur ante matrimonium Magae, cum quia mariti mentio non fit, tum quia postea vix erat cur Milesii eam statuae honore afficerent. Reginae appellationem sane ab Haussoulliero recte repositam esse docent spatii rationes. Sed eam etiam virginibus stirpis regiae tribui consuesse docent tituli. Cf. n. 35¹. ² Antiochus I Soter (280—264 a. Chr. n.). ³ Cf. n. 35³. 226¹.

746 Titulus insculptus in porta oppidi Xanthi, a sinistra parte, consulto excisus, sed ita ut tamen omnes litterae adhuc dispiciantur. Ex apographo et ectypo, quae coniuncta opera confecerant R. Heberdey et J. Zingerle, ed. O. Benndorf Beitr. zur alten Gesch., Festschrift für O. Hirschfeld p. 77 C.

Βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος¹ | ἀφιέρωσεν τὴν πόλιν | τῇ Λητῶι
5 καὶ τῷ Ἀπόλλωνι | καὶ τῇ Ἀρτέμιδι² διὰ τὴν || πρὸς αὐτοὺς
συνάπτουσαν | συγγένειαν³.

Litterae ΑΠΣ. ¹ Vere anni 197 a. Chr. n. Antiochus III Magnus cum magna classe ex Syria profectus est, ut eas partes orae meridionalis Asiae minoris, quae tum Ptolemaeis Aegypti regibus parebant, occuparet; in eo numero tum etiam Lyciam fuisse constat. Cf. n. 54⁸. Eodem tempore Ardys et Mithridates regis filii cum exercitu terrestri Sardes usque progredi conati sunt. Cf. Livius XXXIII, 49, 9. 40. 44. Sed haud paucas ex illis civitatibus a Rhodiis fortiter ac strenue adiutas libertatem feliciter tutatas esse refert idem c. 20, 44—48. De Lycia id modo memoriae proditum est, Patara tum in potestatem regis venisse (Liv. XXXIII, 44, 5); Xanthi per illa tempora mentio non fit, sed hic titulus docet, eam urbem magis specie quam re (cf. not. 2) ab Antiocho captam esse. Benndorf. ² Cum rex ab oppido plane infecta re discedere nollet, Xanthii vero obsidionem diutius tolerare molestum existimarent, convenit inter eos, ut nomine quidem urbs regi dederetur, sed ea condicione, ut ille deis tutelaribus

gentis Lyciorum eam consecraret, i. e. in libertatem restitueret. Benndorf.

³ De Seleucidarum origine ab Apolline deo repetita cf. n. 219¹⁸.

747 Susis invenit W. K. Loftus et edidit *Travels and Researches in Chaldaea and Susiana*, Londinii 1857 p. 403 (Inde repetivit B. Haussoullier *Revue de philologie* XXVI 1902 p. 98).

Πυθαγόρας Ἀριστάρχου | σωματοφύλαξ¹ Ἀρρενείδην | Ἀρρενείδου, τὸν στρατηγόν² | τῆς Σουσιανῆς, τὸν ἑαυτοῦ φίλον.

¹ Cum in regno Lagidarum ἀρχισωματοφύλακες inter summas dignitates aulicas sint (cf. n. 99¹), simplex σωματοφύλαξ apud reges Pergamenos fere eandem vim habuisse videtur, quoniam Cleo Stratagi f. Pergamenus, qui per sedecim annos regum auspiciis Aeginam insulam gubernavit, τῶν τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου σωματοφυλάκων appellatur. Cf. n. 329, 5. 6 cum not. 4. Eandem vocabuli vim etiam apud Seleucidas fuisse hic videmus. ² Sollennis provinciarum appellatio in regno Seleucidarum σατραπεία fuit, sed qui eas regebant, στρατηγοί appellabantur. Apud scriptores sane passim etiam σατράπης occurrit. Cf. n. 225³¹.

748 Tabula marmorea eruta Cyzici ad portum interiorem. Inversa positura terrae immissa erat, ita ut superior pars tertia scripturae lateret et optime conservaretur, cum reliqua fere omnia evanuerint. Edd. C. Smith et R. de Rustafjaell *Journal of Hellenic studies* XXII 1902 p. 193 n. 3.

Τάδε ἔδωκεν Φιλέταιρος | Ἀττάλου¹ δωρεάν τῷ δήμῳ·² |

Litterae volgares Ionicae, qualibus quarto a. Chr. n. saeculo fere utebantur, praeter Ξ. Litterae Γ dextra hasta ubique multo brevior quam dimidia pars sinistrae, aliquot locis tam brevis, ut non multum discriminis sit inter Γ et Π. Brachia litterarum Μ et Ξ plerumque magis minusve divergentia, sed nonnunquam plane parallela. ¹ Hunc esse conditorem opum Pergamenarum, qui a. 281—263 a. Chr. n. imperavisset, perspexerunt primi editores. Etenim in alterius Philetaeri quem noverimus paterna origine definienda non licuisse omitti appellationem βασιλέως, neque quemquam fuisse praeter illum antiquum huius nominis principem, qui de sua terra dicere posset (ἐκ τῆς αὐτοῦ v. 12). Denique etiam litteraturam (v. supra) priori tertii a. Chr. n. saeculi parti multo melius convenire quam Attali I et Eumenis II aetati. Sed ex quo hic titulus repertus est, etiam in aliis monumentis nomen Φιλέταιρος Ἀττάλου, quod ad id tempus de tertio Attali I et Apollonidis filio intellectum erat, ad illum antiquissimum principem Pergamenorum potius spectare perspectum est. Cf. Vol. I Addenda p. 655. ² Cyzicenorum.

annus a. Chr. n.

280/79 Ἐπὶ Γοργιππίδου τοῦ Ἀπολλωνίου | ἱππάρχῃ³ εἰς ἀγῶνας⁴
 5 ἀργυρίου || τάλαντα Ἀλεξάνδρεια⁵ εἴκοσιν | καὶ εἰς φυλακὴν
 τῆς χώρας ἱπποῦς⁶ | πεντήκοντα. |
 279/8 Ἐπὶ Βουφαντίδου, πολεμηθείσης | τῆς χώρας⁷, ἀτέλειαν τῆς

Cum hoc populo postea Attalidis regibus amicitiam fuisse in volgus notum est. Sed hinc discimus eam non ab Attali I regis matrimonio cum Apollonide Cyzicena demum originem cepisse, sed iam a Philetaero quasi hereditate acceptam fuisse. Neque vero huic modo civitati ille favebat, sed eum omnino Graecas urbes in vicinis regionibus sitas opibus suis adiuvisse intellegimus ex n. 335, 135: δόντος [εἰς τ]αῦτα Πιτταναίοις καὶ Φιλεταίρου τ[ά]λαντα -----]. S. et R. 3 Hipparches eponymus Cyzicenorū magistratus erat. Etsi passim vulgaris flexio invenitur, tamen longe plurimi tituli usque ad principatus Romani aetatem genetivum Ionicum ἱππάρχῃ retinent. Cf. Syll.² n. 348, 6. 365, 1. 366, 1. 4 Editores primi haec certamina, quia nulla accuratior definitio adderetur, ipsas maximas Cyzicenorū ferias, i. e. Olympia esse statuerunt. Iam ea quarto quoque anno celebrari solita esse, et in annum 474 p. Chr. eiusmodi Olympiada incidisse, de qua re provocat ad Aristidis rhetoris testimonia allata ab J. Massono de Aristidis vita collectanea historica p. CXXXV sqq. Dindorf. Cf. Aristides XXVII, 40. 44 (vol. II p. 454, 24 sqq. Keil) δευτέρῃ δὲ ἡ τρίτῃ ἡμέρᾳ παρελθὼν τὴν πατρῴαν οἰκίαν γίγνομαι ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου. — περιόντι δὲ τῷ ἔτει καὶ μηνὶ μάλιστα θᾶπτον ἦγον Κυζικηνοὶ τὴν ἱερομηνίαν τὴν ἐπὶ τῷ νεῷ. C. I. G. 2810, 16. 3676, 6 Κόζικον Ὀλυμπία. 3428, 8. 9 Ὀλύμπια ἐν Κυζίκῳ. 3672, 6 δοιῶν — Ὀλυμπιάδων. Quare, si modo legitimum quadriennii spatium per tot saecula religiose servatum esset, iam anno 284 a. Chr. n. eiusmodi ludos habitos videri, ad quos referenda esset haec Philetaeri munificentia. Sed in hac tota argumentatione neglectum est in titulo legi εἰς ἀγῶνας sine articulo, ut appareat non statos ludos significari, sed eo ipso consilio pecuniam dedisse Philetaerum, ut Cyziceni, fortasse ob victoriam aut aliam quamlibet rem laetam, certamina extraordinaria haberent. 5 Frequentissima inde ab Alexandri Magni regno est δραχμῶν Ἀλεξανδρείων appellatio, qua idem significari atque antiquo drachmarum Atticarum nomine nemo fere ignorat. Rarius idem in talenti vocabulo fit. S. et R. 6 Epigramma sepulcrale Arcesilai apud Diogenem Laertium IV, 30: Πέργαμος οὐχ ἔπλοισι κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱπποῖς | πολλάκις αὐδᾶται Πῖσαν ἀνὰ ζαθέην non inepte conferunt editores, etsi sane ex pentametro, quem illi non exscripserunt, apparet, non bellicum usum sed ludorum certamina equestria spectasse poetam. 7 Cum v. 48. 49 demum ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Γαλάτας legatur, consentaneum est hoc quidem bellum biennio antiquius contra alium hostem gestum esse. Atque editores quidem aptissime cogitant de eo bello, quod Antiochus I contra Nicomedem Bithynum et Antigonum Gonatam gesserit (B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten II p. 76). Cuius memoria etsi tenuissima et obscurissima est, tamen id annis 280/79 et 279/8 a. Chr. n. gestum esse certum videtur. Ac mihi quidem maxime pro-

- 10 λείας || καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀπεσκευάσαν⁸ | καὶ βοῶν ὧν
ἀγοράσαντες | ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο⁹. |
- 278/7 Ἐπὶ Φοίνικος¹⁰ φυλακὴν τῆς χώρας | καὶ τὰ ἀναλώματα
τὰ εἰς ταύτην γινόμενα. ||
- 277/6 Ἐπὶ Ποσειδῶνος¹¹ εἰς ἔλαιον καὶ [σ]υναγωγ[γῆν] | τῶν νέων¹²
¹⁵ ἀργυρίου τάλαντα Ἀλεξάνδρεια | εἴκοσιν ἔξ. |
- 276/5 Ἐπὶ Διομέδοντος ἐν τῷ πολέμῳ | τῷ πρὸς τοὺς Γαλά-

babile videtur, altero ex his annis Buphantidam hipparchen fuisse, ita ut Gorgippidae magistratus, a quo hic munificentiarum laterculus incipit, 280/79 a. Chr. n. sit. Nam quod S. et R. p. 499 suspicantur, annorum 285 et 275 a. Chr. n. res in hoc titulo commemoratas esse, non ab omni parte probandum est; etenim priusquam Philetaerus a Lysimacho deficeret, pecuniae quas ille in arce Pergami custodiebat non ipsius erant, sed regis. Per belli inter Seleucum et Lysimachum gesti vero tempora sponte patet tali munificentiae locum non fuisse. Quare vehementer dubito, num ullo ante 280/79 a. Chr. n. tempore data esse possint quae hic enumerantur. Ceterum passivum πολεμεῖσθαι iam Atticis familiare est, cum πολεμεῖν τινα inferiore demum aetate usurpetur. 8 Praeter praedam hic in censum veniunt ipsorum Cyzicenorum res quas illi securitatis causa alibi deponunt. Cf. Polyb. IV, 84, 44: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, δέσαντες τὴν τοῦ Φιλίππου παρουσίαν, τὰπὸ τῆς χώρας ἀπεσκευάζοντο καὶ τὸ τῶν Μεγαλοπολιτῶν Ἀθῆναιον κατασκάψαντες ἐξέλιπον. Proprium de hac re, usitatissima ea quidem apud Graecos, vocabulum est ἐκθέσθαι, ὑπεκθέσθαι. Cf. quae adnotavi Syll.² n. 422⁴ ad foedus Hermiae et Erythraeorum, ubi ut hic rebus sic submotis immunitas portorum conceditur. 9 Obsidionem metuentes pecora ex propinquis regionibus coëmissee videntur Cyziceni. 40 Hunc hipparchen iam notum esse observant editores ex titulo Cyziceno Mitth. des arch. Inst. in Athen X 1885 p. 204 n. 29 (Ch. Michel Recueil d'inscr. Gr. p. 857 n. 4224): Ἐπὶ Φοίνικος ἱππάρχου στρατηγοὶ καὶ φύλαρχοι Ἡρακλεῖ, quae verba excipiunt duorum praetorum et novem phylarchorum nomina. Quin ille titulus eiusdem aetatis sit atque hic, non esse cur dubitetur rectissime iudicant editores. Annus, si vera sunt quae not. 7 disputavi, 278/7 a. Chr. n. est. 44 Cum Ποσειδῶν hominis nomen perrarum sit, editores hic deum magistratus eponymi vice fungentem agnoscunt. Cuius rei exempla perfrequentia quidem sunt (cf. n. 530³), sed omnia quod sciam haud exiguo temporis spatio recentiora quam hic titulus. Quare hic homo potius esse videtur quam deus. Ceterum hunc annum 277/6 a. Chr. esse probabile est. Cf. not. 7. 42 Et verbum συνάγειν et nomen συναγωγὴ haud raro de convivii et comissationibus, ut hic, usurpari notum est. Cf. Strabo XIV, 4, 20 p. 640 τότε δὲ καὶ τῶν κουρήτων ἀρχεῖον συνάγει συμπόσια καὶ τινὰς μυστικὰς θυσίας ἐπιτελεῖ. Athenaeus V, 492 b πᾶσα δὲ συμποσίῳ συναγωγὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν αἰτίαν εἰς θεὸν ἀνέφερε. Ceterum nescio an etiam in Philetaeri munificentia de epulis sacris cogitandum sit.

20 τας¹³ γ[ενομένωι] || πυρῶν μεδίμνους [----- καὶ |
 κρι]θῶν μεδίμνους [-----|--- ὅπη]ρετικὸν δω[-----
 --|----- κ]ατασκευῇν -----|-----ιο . . ς ο-----στη----- ||
 25 ----- | -----δ----- | -----σχ-----

13 Galli Leonnorio et Lutario ducibus anno 278/7 a. Chr. n. in Asiam transierunt (cf. Syll.² 240¹. B. Niese Gesch. der gr. u. makedon. Staaten II p. 78 not. 2). Sed primo quidem tempore in Bithynia Nicomedi contra Zipoeten auxilium tulerunt, deinde demum in vicinas regni Antiochi regiones irruerunt. Quare cum rerum gestarum memoria minime pugnare videtur, si ex ea ratiocinatione, quae not. 7 exposita est, Diomedontis hipparchae annum 276/5 a. Chr. n. esse statuamus.

749 Basis lapidis albi sine ornamentis, inventa in vico *Palaiokarata* prope Thespias. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XXVI (1902) p. 456 n. 6.

Φιλέτηρος Ἀτ|τάλω Περγα|μεὺς¹ ἀνέθει|κε τ[ά]ν γὰν τοῦ ||
 5 Ἑρμῆ² ἐν τῷ [ἐ]|ληοχρίστιον³ | ἱερὰν εἶμεν | ἐν τὸν ἅπαντα |
 χρόνον.

Litterae volgaes praeter Σ; πῖ v. 2 Π est, v. 8 Π. 1 Conditor opum Pergamenarum, qui a. 284—263 a. Chr. n. imperavit. Cf. n. 266³ et Addenda voluminis prioris p. 653. 2 Ab eodem Philetaero Musis Heliconiadibus item terram in agro Thespiensi dedicatam et sodalitatem eius nomine institutam esse docent tituli n. 340, 341. 3 Primae litterae E in fine versus quinti exstat una hasta directa I. Nomen redit Syll.² 476, 32 et I. G. Sept. I, 3094, 4 hac forma Boeotica. Volgaris scriptura ἐλαιοχρίστιον est in titulo Cyprio Journal of Hellenic studies IX p. 234 n. 43, 4. Locum significat ubi oleo unguntur qui corpora exercent in gymnasio. Unde apparet, cur Mercurio potissimum rei gymnasticae patrono (ἐναγωνίω) ille fundus consecratur.

750 Stela inventa anno 1889 in vico *Episkopi* prope Thespias. Ed. P. Jamot Bull. de corr. Hell. XXVI (1902) p. 455 n. 5.

[Φ]ιλέ[τ]αι[ρ]ο[ς] Εὐμένου¹ | Περγαμεὺς² Μούσα[ι]ς. |
 [Κ]α[φ]ισίας | ἐποίησε³.

Litterae volgaes, nisi quod o reliquis paullo minore modulo exaratum est. 1 Cum Eumenes I (263—241 a. Chr.) patre usus sit Eumene fratre Philetaeri, hunc Philetaerum aut Eumenis I fratrem fuisse aut eiusdem filium rectissime statuit Jamot. Si filius fuit, utique ante patrem decessit, nam

aliter non fratrem patruelem Attalum I sed filium Philetaerum Eumeni successurum fuisse consentaneum est. Certissimum igitur est, hunc titulum anno 244 a. Chr. n. antiquiorem esse. ² Cf. Vol. I Addenda p. 655 sqq. ³ ΧΑΙΙΞΙΑΞ Jamot. Sed cum Χαρισίας statuarius ignotus sit, Caphisiam habemus in titulo Tanagraeo I. Gr. Sept. I, 530, 6 Καφισίας ἐπέισε. Quare Jamotus, cum prima et tertia nominis littera incertissima sit, inclinatur ad emendandum [K]α[φ]ισίας. Scrupulum tamen ei movet littera altera Α, quia ἐποίησε certissimum est, ita ut appareat artificem in signatura sua non usum esse dialecto Boeotica. Itaque exspectari Κηφισίας. Sed haec difficultas nulla est; nam in nominibus hominum propriis persaepe etiam tituli vulgari recentioris aetatis sermone concepti proprietates dialectorum, ac maxime quidem α pro Ionico η, conservant, id quod magno exemplorum numero congesto probavi Olympia V p. 308 sqq. ad n. 179. — Infra hunc titulum epigramma quattuor versuum accurate incisum, sed litterarum formis aliquanto recentioribus quam ille (ΑΘΞΠΣ), quod sic se habet: [Τ]ὸν θρασὺν εὐμόλπην ἀ[φ]θογγον νῦν με[τ'] ἀοιδῆν | λεῦσσι· ἔτι γὰρ Μούσαις εἰς ἔρην ἡν-τίασα, | [π]ηρὸς δ' ὁ Θρήϊξ Θαμύρας φό[ρ]μιγγι παρ(ε)ῖμαι, | [δ]λλά, θεαί, μολπῆς ὑμετέρης αἶω. | Ὀνέστου. Primum versum Jamotus cum Εὐμόλπην scriberet et με[ν] ἀοιδῆν suppleret, de Eumolpo interpretatus est. At neque Εὐμόλπη nominis forma usquam occurrit, neque quicquam hic est, quod in illius fabulam quadret. Immo totum epigramma Thamyram pronuntiantem facit poëta et ad eius unius res spectare vult. Initium vero, cum manifesto εὐμόλπην ἀοιδῆν coniungenda sint, hanc habet sententiam 'Adspice me, qui post pulchra sonantem cantum nunc mutus sum'. Honestus vero poëta Romanus, cuius nomen subscribitur, idem est qui epigrammata Musarum Thespiensia I. Gr. Sept. I, 1797—1805 composuit.

751 Lapis inventus ad montem *Asar-Dagh* inter parietinas oppidi veteris, quod Amblada fuisse ex hoc titulo apparet. Edd. J. Jüthner, F. Knoll, M. Patsch, H. Swoboda, Vorläufiger Bericht über eine archäologische Expedition nach Kleinasien, Pragae 1903, p. 22.

Ἀτταλος¹ Ἀμλαδέων² τῇ πόλει καὶ τοῖς γεραιοῖς³ [χα]ίρει[ν] |

¹ Cum Attalus I in censum non veniat quia eius regno Amblada nondum Pergamenorum imperio subiecta erat, Attalum alterum potius quam tertium indicari editores recte collegerunt ex belli Galatici mentione (not. 7). Eo finito haec scripta sunt, sed utique ante Eumenis mortem, quia Attalus regio nomine etiamtum caret. Continetur igitur epistolae tempus annorum 165—159 a. Chr. n. terminis. Fratrem regis de tantis rebus statuere non novum esse observant editores; nam quantae eius tam partes fuerint in reipublica gubernanda, apparere ex Polybio XXX, 2, 4: ὅτι κατὰ μὲν τὸ παρὸν συμβασιλεύει τὰ δὲ λελῶ, τούτῳ διαφέρων ἐκείνου, τῷ μὴ διάδημα περιτίθεσθαι

οἱ παρ' ὁμῶν πρεσβεύται Ὀπρασάτης⁴ Κιλα-----|νου,
 Ναλαγλῶας Κιλαρίου, Μεννέας συνμειξ[αν]τε[ς] ἡμ[ῶν] | [κ]αί
 [δι]αλεγέντε[ς] περὶ ὧν ἐνετετάλ[κ]ειτε αὐτοῖς ἡξίουσα[ν]⁵ ||
 5 ὁμηρα τε ὁμῶν ἀπολυθῆναι⁶ [κ]αί ἐν τῷ Γαλατικῷ πολέμῳ⁷ |

μηδὲ χρηματίζειν βασιλεύς, τὴν δὲ λοιπὴν ἴσῃν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχων ἐξουσίαν. Etiam ad litteras Attali n. 315, 27 sqq. 39 sqq. non inepte provocant editores. 2 De hoc oppido cf. G. Hirschfeld ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 1804. Genuina nominis forma praeter hunc titulum comparet in nummis ΑΜΛΑΔΕΩΝ inscriptis (B. V. Head Hist. nummorum p. 589). Praeterea ubique Graecorum more (cf. μέμβλωκα, ἄμβροτος) interiecta inter nasalem et liquidam media scribitur Ἀμβλαδα. Strabo Pisidiae urbem dicit, sed Phrygiae et Cariae vicinam, XII, 7, 2 p. 570: φησὶ δ' Ἀρτεμίδωρος τῶν Πισιδῶν πόλεις εἶναι Σέληνην, Σαγαλασσόν — Πιτυασσόν, Ἀμβλαδα, Ἀνάβουρα κτλ. — εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξίν θυμοὶ καὶ τῇ Καρίᾳ Τάβαι καὶ Σινδα καὶ Ἀμβλαδα, ὅθεν καὶ ὁ Ἀμβλαδεὺς οἶνος ἐκφέρεται πρὸς διαίτας ἱατρικὰς ἐπιτήδειος. Item Ptolemaeus Geogr. V, 4, 9 p. 857, 7 sub titulo Πισιδίας μέρος καὶ πόλεις recenset proximo post Antiochiam Pisidiae (n. 536¹) loco; sed Hierocles Synecd. 675, 4 Lycaoniae provinciae attribuit. De situ oppidi pridem acriter dissenserunt homines docti, sed nunc hoc titulo reperto omnis lis composita est. 3 Gerasiam hic non civium aetate provectorum collegium esse, sed consilium summae in rei publicae auctoritatis observant editores. Quod institutum etiam alibi in Asia minore aetate Romanorum occurrere docet titulus 488, 2. Cf. ibi notam 3. Sed memorabile est, illius consilii homines non γέροντας hic appellari, sed γεραιούς. Quod nomen etiam in nonnullis Lyciae oppidis usitatum fuisse probant exempla quae attuli n. 534³. 4 Ex v. 12 collegeris, hunc principem factionis, quae Romanis faveret, fuisse. Quo homine, cum veniam a Romanis peterent cives, imprimis legato et deprecatore usos esse recte statuerunt editores. Nomen simillimum illi Ὀπραμόςας in vicina Lycia principatus aetate usitatum. Cf. Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 265 n. 739. 5 Idem ἡξίουσαν habes Syll.² 260, 4. Verborum non contractorum imperfecta in -οσαν frequentia sunt (Syll.² III p. 234), item non rarum εἴπασαν Syll.² 300, 54. 307, 24. 6 Obsides regem petivisse quia fides Ambladensium per belli Galatici tempora aliquando suspecta eis videretur statuerunt editores. Sed mihi adeo aliquando ad Galatas defecisse videntur Ambladenses (not. 10), tum vero cum ad fidem redire cogerentur, obsides eis imperatos esse. 7 Verissime editores iudicant unum hic in censum venire tumultum Galatarum contra Eumenem rebellantium, qui cum necopinato exoriens Pergamenis terrorem incussisset et multis malis eos affecisset, aliquot annis post oppressus est (a. 168—165 a. Chr. n. Cf. B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 199 sqq.). Illa novem milia drachmarum, quae inde ab illius belli tempore eos regi debuisse hic et v. 14. 15 refertur, editores fortasse de vectigali eius belli causa imposito, quale Erythris fuisse scimus (n. 223, 26 sqq. ἀφορο[λογ]ήτους εἶναι συγχωροῦμεν τῶν τε ἄλλων ἀπάντων καὶ τῶν εἰς] τὰ Γαλατικά συναγομένων) intellegenda coniciunt. Sed mihi potius

ἄς προσωφείλετε δραχμὰς ἐνακισχιλίας, ἐπ(έ)σχ(η)[ψαν⁸ | δ]ἐ
 καὶ ἀπὸ τῶν δύο ταλάντων ἃ τελεῖτε κατ' ἐνιαυτὸν [κου]-
 φίσαι ὑμᾶς, ἐπεὶ θλιβέντες ἐμ πλείοσιν ἀσθενῶς [σχή]σετε⁹.
 10 θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανενοηκότας τε ἐπὶ τοῖ[ς] || προημαρτη-
 μένοις¹⁰ καὶ τὰ ἐπιστελλόμενα ὑφ' ἡμῶν | προθύμως ἐπιτελοῦν-
 τας πρόνοιαν ὑμῶν ἔ[σχον¹¹ καὶ] | χαρισάμενος τῷ τε Ὀπρα-
 σάτ[ηι] καὶ τῇ πόλ[ει προσ]τέταχα¹² ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ φόρου
 κα[ὶ] τε[λέ]σ[ματ]ος | [δραχ]μὰς τρισχιλίας¹³ καὶ ἄλλας δραχμὰς
 15 ἐνακισχιλίας [ἄς || προσ]ωφείλετε ἡμῖν. ἀπέλυσα δὲ καὶ ὁ[μ]ηρ[α]
 ὑμῶν -----

multa indicari videtur quae Ambladensibus post defectionem (not. 10) a rege
 irrogata sit. 8 Emendare conatus sum non sine haesitatione. ἐπισκευ in

lapide esse referunt editores, sed ita ut postremam litteram incertam signi-
 ficent; ac certe Ψ pro Υ facillime emendatur. Sed quod praeterea Ε pro Ι et
 Η pro Ε scribendum est, sane molestum videtur. Quare fuit cum ἐπισκέψα-
 σθαι | δ]ἐ supplere mallet; nempe Ambladenses rogasse Attalum ut animum
 induceret tributum levare. At quod sciam ἐπισκοποῦμαι ποιεῖν τι nusquam
 legitur, quia verbum non tam cogitandi quam deliberandi notionem habet,
 cui convenit enuntiatum interrogativum inde pendens, neque vero infiniti-
 tivus. 9 Supplevi, cum sumerem id potissimum Ambladenses Attalo

significasse, se iam aliis multis oneribus pressos plane debilitatum et ad
 summam inopiam redactum iri, si etiam in posterum tempus totum duo-
 rum talentorum vectigal pendere cogerentur. Cui sententiae et futurum
 verbi tempus et forma σχήσω (non ἔξω, cf. Kühner-Blass Gr. Gramm. I, 2
 p. 412 not. 3) perbene ni fallor conveniunt. 10 Quod aliquantisper vecti-
 gal pendere supersederint, quae est primorum editorum sententia, vix προ-
 ημαρτηκέναι eiusque rei nunc paenitentia affecti esse dici possunt Ambla-
 denses. Immo ex his verbis necessario colligendum est eos aliquando ad

Galatas defecisse. Cum armis coacti essent ad fidem et obedientiam redire,
 obsides eis imperati et magna multa irrogata est, quae nunc petentibus
 Attali misericordia et mansuetudine remittitur. 11 Sic supplere malui
 quam ἔχων καὶ cum primis editoribus, qua in lectione praeter inconcin-
 nam participiorum praesentis et aoristi coniunctionem id male habet, quod quae-
 nam ratio inter ἔχων et θεωρῶν intercedat non perspicitur. 12 Supple-
 mentum priorum editorum recepi, nisi quod illi [ἐπι]τέταχα potius scribunt.

13 Quarta igitur pars tributi annui (v. 7) remittitur.

752 Basis lapidis calcarii inventa Hieropoli Ciliciae (*Budrun-
 Kalessi*). Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K.
 Akad. der Wissensch. zu Wien phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28
 n. 63 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 343 n. 904).

Ὁ δῆμος ὁ Ἱεροπολιτῶν τῷ[ν] | πρὸς τῷ Πυράμωι¹ τῆς ἱερᾶς
κα[ι] | ἀσύλου Ταρχονδίμωτον² Στράτων[ος] | υἱὸν τοπάρχην³,
5 τὸν εὐεργέτη[ν] || καὶ κηδεμόνα τοῦ δήμου.

Litterae ΔΗΠΣ. 4 Oppidum, cuius reliquias accuratissime descripsit Bent Journal of Hell. studies XI 1890 p. 234 sqq., antiquitus Castabala appellatum (cf. n. 754⁶), caput illius regionis et regiam Tarcondimoti et successorum fuisse cum parietinae aedificiorum magnificorum produnt, tum hi tituli confirmant. 2 Cf. Strabo XIV, 5, 18 p. 676: εἰτ' Ἀμανίδες πύλαι, ὕφορμον ἔχουσιν, εἰς ἃς τελευτᾷ τὸ Ἀμανὸν ὄρος ἀπὸ τοῦ Ταύρου κατῆκον, ὃ τῆς Κιλικίας ὑπέρεκται κατὰ τὸ πρὸς ἑω μέρος, αἰεὶ μὲν ὑπὸ πλείονων δυναστευόμενον τυράννων, ἐχόντων ἐρύματα· καθ' ἡμᾶς δὲ κατέστη κύριος πάντων ἀνὴρ ἀξιόλογος καὶ βασιλεὺς ὑπὸ Ῥωμαίων ὀνομάσθη διὰ τὰς ἀνδραγαθίας Ταρχονδίμωτος (ταρχοδίμεντος, ταρχοδήμεντος codd.), καὶ τὴν διαδοχὴν τοῖς μετ' αὐτὸν παρέδωκε. Inter socios Romanorum recensetur apud Ciceronem ad Fam. XV, 1, 2: *cum exercitum in Ciliciam ducerem, in finibus Lycaoniae et Cappadociae mihi litterae redditae sunt a Tarcondimoto, qui fidelissimus socius trans Taurum amicissimusque populi Romani existimatur*. Quam societatem homines docti perquam probabiliter ab illo tempore repetendam existimant, quo Cn. Pompeius Mithridate devicto res Asiae ordinaverit (64 a. Chr. n.). Qua de causa bello civili Caesariano primo a partibus Pompei stabat, sed cum post proelium Pharsalicum a Caesare in regno conservatus esset, egregiam fidem ei praestitit (Cassius Dio XLI, 63, 4). Post illius necem coactus cum C. Cassio se coniunxit (Cassius Dio XLVII, 26, 2: καὶ αὐτοῦ καὶ τὸν Ταρχονδίμωτον τοὺς τε Ταρτιάς καὶ ἄκοντας ἐς τὸ συμμαχικὴν προσηγάγετο). Deinde ab Antonio benignissime habitus, civitate Romana donatus (Eckhel D. N. III p. 82. B. Head Hist. num. 648) et ut quidem videtur (not. 3) nomine regio ornatus est. Pro eo pugnans Actiaco proelio 31 a. Chr. n. mortem oppetiit (Cassius Dio L, 14, 2. Plutarch. Anton. 64). Memorabile est, hic nomen per Ω scribi, n. 753, 4. 6 per Ο. Sed correptam vocalem rectius habere, cum Ciceronis testimonium propter litteraturae Latinae naturam, Strabonis et Plutarchi propter manifestam corruptelam nullius momenti sit, apparet ex nummorum inscriptionibus et Cassii Dionis memoria, cuius libri omnibus sex locis Ο exhibent (cf. Boissevain ad XLI, 63, 4). De hac tota regulorum stirpe perbene exposuit J. Marquardt Röm. Staatsverwaltung I, 386, quem et Heberdey et Wilhelm in horum titulorum interpretatione secuti sunt et nos sequimur. 3 Cum hoc monumentum dedicaretur, regio nomine nondum utebatur Tarcondimotus, qui et in nummis (Eckhel III p. 82) et infra n. 754, 4 rex appellatur. Sed eum honorem supremo vitae decennio nactus videtur; nam M. Antonium per illa tempora, quibus orientem gubernabat, huius honoris perquam prodigum fuisse constat. Cum hinc appareat, n. 754 recentiore esse quam n. 752, tamen litteratura simillima paucos modo annos intercedere probat.

753 Bases duae lapidis calcarii inventae in parietinis Hieropolis Ciliciae. Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K. Akademie der Wissenschaften zu Wien, phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28 n. 64. 65 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res Rom. pert. III p. 343 n. 901).

I Μᾶρκος Κερκήνιος¹ Τήρης | Στύρακα², τὸν πατέρα τῶν | βασιλέων³.

5 II Λάϊον Ταρκο(ν)διμότου⁴ || [Φιλοπάτωρ⁵ καὶ] | Ἰουλι[α]⁶ οἱ Ταρ-
κονδιμότου, | [οἱ] ἀδελφοί, | κατὰ διαθήκην⁷.

Litterae ΑΠΣ; praeterea H et k habet titulus I, H et K titulus II.
¹ Nomen gentile perrarum quidem, sed neutiquam inauditum. Cf. C. I. Lat. VI, 454, ⁵ *L. Cercenius L. lib. Hermes*. ² Homo ceteroqui ignotus.
³ Cum Styrax ipse non dicatur rex, sed pater regum, Heberdey et Wilhelm eum non regiae stirpis fuisse, sed virginem ex Tarcondimoti progenie in matrimonium duxisse ex eaque filios procreasse qui deinde regnarent, coniecerunt admodum probabiliter. Nam si quis malit ita statuere, Styracem minorem regis cuiuspiam filium decessisse ante maiorem qui regnaret et orbis fratris defuncti liberis regnum relinqueret, id improbable sit cum quia haec mortui imagini subscripta esse nullo certe vestigio indicatur, tum quia paternam originem silentio premit Styrax, quod eum, si a Tarcondimoto generis originem repeteret, facturum fuisse non est probabile. Styracis uxorem Iuliam (v. 6) potissimum fuisse Heberdey et Wilhelmi coniectura est non certa quidem, sed perquam probabilis. Quae si recte se habet, non video cur viri doctissimi τῶν βασιλέων ad homines ceteroqui ignotos referant. Multo probabilius est, Philopatora II, postremum qui nomine tenus notus sit huius stirpis regem (not. 5), Styracis et Iuliae filium existimandum. Pluralis non obstat, quia is fratrem habuisse potest, qui initio cum eo coniunctim regnaret, sed ante eum supremum diem obiret. ⁴ Homo in litteris antiquis nusquam commemoratus, quem probabile est iam ante patrem decessisse, quia in rebus ante ipsum proelium Actiacum et proximo post illud tempore gestis fratrum Philopatoris I et Tarcondimoti II (not. 5), neque vero usquam illius mentio fit. ⁵ In hoc versu neque litterarum reliquias neque vestigia rasurae apparere asseverant Heberdey et Wilhelm, sed cum superficies lapidis magnopere detrita et exesa sit, id non mirandum esse, atque utique hic aliquid excisum videri. Nam et integri versus spatium vacare et plurales οἱ Ταρκονδιμότου v. 6, οἱ ἀδελφοί v. 7 indicio esse, Iuliam una cum fratre hoc monumentum dedicasse. Atqui constat duos fuisse Tarcondimoti I filios, Philopatora I et Tarcondimotum II, qui post cladem Actiacam patrisque necem ab Antonio defecissent (Cassius Dio LI, 7, 4), sed tamen ab Augusto regno privati essent (Cassius Dio LI, 2, 2, qui sane nominatim Philopatoris modo mentionem facit). Anno 29 a. Chr. n. demum minori ex eis pars magna regni paterni reddita est. Cf. Cassius Dio LIV, 9, 2: ὥστε πολέμου μὲν οὐδὲν τότε γ' ἐφήψατο, δυναστείας δὲ δὴ Ἰαμβλίχῳ τε τῷ Ἰαμβλίχου

τὴν τῶν Ἀραβίων τὴν πατρίαν καὶ Ταρκονδιμότῳ τῷ Ταρκονδιμότου τὴν τῆς Κιλικίας, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔσχε, πλὴν παραθαλασσιδίων τινῶν ἔδωκε. Ceterum non amborum fratrum nomina hic fuisse spatii rationes demonstrant, utrum vero Φιλοπάτωρ an Ταρκονδιμότος fuerit, pro certo explorari nequit. Post hos unus huius stirpis regulus nominatim commemoratur Philopator II et in nummis (Eckhel D. N. III p. 83. B. Head Hist. numm. 68) et apud Tacitum Ann. II, 42: *per idem tempus Antiocho, Commagenorum, Philopatore, Cilicium regibus, defunctis turbabantur nationes, plerisque Romanum, aliis regium imperium cupientibus*. Quem Tarcondimoti II successorem fuisse perquam probabile est. Sed quod eiusdem filium opinantur Marquardt, Heberdey, Wilhelm, id post hos titulos repertos non existimo amplius tenendum esse. Nam cum ex matrimonio Iuliae cum Styrace (not. 3) liberos natos esse sciamus qui postea regnarent, simplicissimum videtur statuere Tarcondimoti I filios omnes sine progenie decessisse, et filium Iuliae avunculi Philopatoris nomen gerentem illis successisse. 6 ΙΟΥΛΙΑ. Hoc nomen testimonium fidei ac pietatis esse qua pater Caesarem prosequabatur observant H. et W. 7 Laius testamento constituerat, ut frater et soror sibi statuum ponerent. Id factum esse non modo ante a. 34 a. Chr. n. (not. 4), sed etiam priusquam M. Antonius Tarcondimotum I regio nomine exornaret, inde iure collegeris, quod nemo ex his omnibus hominibus in titulo rex appellatur.

754 Basis lapidis calcarii magnopere detrita, Hieropoli Ciliciae. Edd. R. Heberdey et A. Wilhelm Denkschriften der K. K. Akademie der Wissensch. zu Wien phil.-hist. Cl. XLIV 1896 VI p. 28 n. 66 (R. Cagnat Inscr. Gr. ad res rom. pert. III p. 343 n. 904).

Ὁ δῆμος ὁ Ἱεροπολιτῶν¹ | Ἰσίδωρον Νικίου, τὸν δημιουργὸν² |
καὶ τῷ[ν] πρώτῳ[ν καὶ] προ[τ]ιμωμένῳ[ν φ]ίλων³ | τοῦ [β]ασι-
5 λέως⁴, [τὸ]ν στρα[τη]γ[όν] τῆς πόλεως⁵ || καὶ φυλακάρ[χη]ν τῆς
Κασταβαλίδος⁶, | τεταγμένον δὲ [καὶ] ἀρχυπρέτην⁷ | τῶν κατὰ
τὴν β[α]σιλείαν δυνάμεων, | [ἄ]νδρα ἀγαθὸν γεγε[νημένο]ν.

Litterae ΑΗΘΠΣ. 1 Cf. n. 752¹. 2 Cf. Syll.² III p. 156. G. Gilbert Gr. Staatsalterthümer II p. 422. 3 Vides vel illos regulos ordinem aulae ad Seleucidarum et Ptolemaeorum exemplum constituisse (n. 991, 1042) atque adeo magnificentiam appellationis additamento καὶ προτιμωμένων auxisse. 4 Cf. n. 753³. 5 Cf. n. 743⁴. 6 Oppidum Ciliciae Castabala commemoratur ap. Appianum Mithr. 105 ἔδωκε δὲ (Pompeius Ariobarzani Cappadociae regi) καὶ τῆς Κιλικίας πόλιν Καστάβαλα καὶ ἄλλας. Plin. Nat. hist. V, 93: *intus* (i. e. in mediterraneis Ciliciae regionibus) *autem dicendi Anazarbeni qui nunc Caesarea, Augusta, Castabala, Epiphania* etc. Ptolemaeus Geogr. V, 7, 7 p. 900, 6 (sub titulo τῆς ἰδίως Κιλικίας μεσόγειοι) Καστάβαλα. Q. Curtius III, 7, 5: *Pyramo amne ponte iuncto ad urbem Mallum pervenit, inde alteris castris ad oppidum Castabulum*. Hierocles Synecd. 706, 2 Κασταβάλλα sub

indice ἐπαρχία Κιλικίας, ὑπὸ ἡγεμόνα, πόλεις θ'. Non confundendum cum hoc oppido aliud eiusdem nominis, situm in Cappadociae regione quae Cataonia appellatur, cuius mentionem faciunt Strabo XII, 4, 4 p. 535. 2, 7 p. 537 et Plinius Nat. hist. VI, 8. Illa vero Ciliciae Castabala postea nomen Ἱερόπολις accepisse, quod iam Imhoof-Blumer Zeitschr. f. Numismatik 1883 p. 267 coniectura assecutus erat, his titulis confirmatur. H. et W. 7 Cf. G. Lumbroso Recherches sur l'économie pol. de l'Égypte p. 202. Hic etiam imitatio institutorum Aegyptiorum cernitur; nam illic complura huius magistratus exempla exstant in papyris Parisinis (Notices et extr. des manusc. XVIII, 2, 1865 p. 179. 204) et Londinensibus (II, 93, 118). De quo quid staterent cum nescirent Letronne, Franz, alii, Lumbroso papyro ap. Mai Class. aut. V p. 352. 356 usus demonstravit, qui militibus stipendium numerarent, ὑπηρέτας appellatos esse (ut etiam ὑπηρετῆν sine obiecto nonnunquam 'pecuniam qua opus sit erogare' est, cf. Syll.² 139, 14), eorum praefectum ἀρχυπηρέτην, quod huc optime quadrare apparet.

755 Lapis in ea parte oppidi Mileti, quae spectat inter meridiem et occidentem solem, inaedificatus in ecclesia initio aetatis Byzantinae exstructa. Ed. Th. Wiegand Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 87 n. 1.

Τὸν ἱερέα τοῦ ἀγιωτάτου [Θεοῦ Ὑψίστου Σωτῆρος¹ | Οὐλπίον
5 Κάρπον | βουλευτὴν ὁ στατίων² || τῶν κατὰ πόλιν κηπουρῶν³
τὸν ἴδιον εὐεργέτην] | ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας].

1 Quo loco iam initio aetatis Byzantinae ecclesia Christiana instituta est (v. lemma), antea Θεοῦ Ὑψίστου delubrum fuisse hic titulus et n. 756 docere videntur. W. 2 De notione vocabuli et de masculino genere cf. n. 5934. 3 Hinc Wiegand colligit, multos tum fuisse in agro Milesio hortos.

756 Lapis inaedificatus Mileti in ecclesia aetatis Byzantinae initio exstructa, sita in extrema oppidi parte meridiem et occidentem versus. Ed. Th. Wiegand Sitzungsber. der Kgl. Ak. d. Wiss. zu Berlin 1904 III p. 87 n. 2.

Οὐλπίον Κάρπον¹, | τὸν προφήτην² τοῦ | ἀγιωτάτου Θεοῦ |

1 Cf. n. 755, 3. 2 Quod hic προφήτης audit qui n. 755, 1 ἱερεὺς vocatur, nihil habet offensionis, quia hac latius patente appellatione etiam illa accuratior continetur. Cf. n. 5309.

5 Ὑψίστου³, || ὁ στόλος τῶν σωληνο|κεντῶν⁴ τὸν ἴδιον εὐ|εργέτην
διὰ πάντων.

³ Cf. n. 753¹. ⁴ De conchyliorum genere, quod σωλήνων nomine a Graecis significabatur, Wiegandus provocat ad Athenaeum III, 85 d, ubi in Epicharmi versu est τοὺς τε μακρογογγύλους σωλήνας, et 90 d: οἱ δὲ σωλήνες μὲν πρὸς τινων καλούμενοι, πρὸς τινων δὲ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι, κολλώδεις. Qui eos captabant, σωληνισταὶ vel σωληνοθήραι appellabantur. Cf. Ath. III, 90 e: σωληνισταὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ συνάγοντες τὰ ὕστρεα ταῦτα, ὥς ἱστορεῖ Φαινίας ὁ Ἑρέσιος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τυράνων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας γράφων οὕτως· Φιλόξενος ὁ καλούμενος σωληνιστῆς ἐκ δημαγωγῶ τύραννος ἀνεψάνη, ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀλιευόμενος καὶ σωληνοθήρας ὦν. Quod hic compositum nomen usurpetur, cuius altera pars descendat a verbo κεντεῖν, id ad consuetudinem animalia tridentum ope a saxis quibus adhaerent avellendi, quam etiam nunc in omnibus orientis portubus observare liceat, refert Wiegand. Idem vero capturae genus ni plane fallor iam Aristoteles tangit Hist. anim. IV, 8 p. 535 a, 14: δοκοῦσι δ' οἱ τε σωλήνες ἂν τις ψοφήσῃ καταδύεσθαι, καὶ φεύγειν κατωτέρω ὅταν αἴσθωνται τὸ σιδήριον προστόν.

757 Abydi Aegypti in cella Hori. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 380.

Τῶν Γαλατῶν¹ Θόας Καλλίστρατος² [καὶ] | Ἀχάννων Ἀπολλώ-
νιος ἦλθον ἐν[θάδε] | καὶ ἀλώπεκα ἔλαβον ἐνθάδε.

¹ Articulus docet, non ab aliquot hominibus Galatis, qui singillatim nescio quo casu illuc delati essent, haec insculpta esse, sed eos corporis vel numeri militaris Galatici tum temporis in Aegypto tendentis fuisse. Ac Saycius quidem admodum probabiliter de illis copiis Galatarum mercennariorum cogitat, quas Dionysio Thrace duce Ptolemaeus IV Philopator in bello contra Antiochum III Magnum habuerit anno 218 a. Chr. n. Cf. Polybius V, 65, 10: συνήχθη δὲ καὶ Θρακῶν καὶ Γαλατῶν πλῆθος, ἐκ μὲν τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων εἰς τετρακισχιλίους, οἱ δὲ προσφάτως ἐπισυναχθέντες ἦσαν εἰς διςχιλίους, ὧν ἡγεῖτο Διονύσιος ὁ Θραξ. Sane illos non tum primum in Aegyptum venisse κατοίκων et ἐπιγόνων mentio docet. ² Duos homines esse statuit Sayce binis nominibus ita usos, ut priore loco Gallicum, altero Graecum ponerent. At hoc quidem in Acannona modo cadit, nam Θόας non minus Graecum est, quam Καλλίστρατος. Ceterum si re vera post Καλλίστρατος tres litterae interciderunt, Saycii interpretatio probanda est, neque offensioni esse debet in eiusmodi titulo formula ὁ καὶ omissa. Si de illa re editor erravit, sane multo proclivius est quattuor homines Thoanta, Callistratum, Acannona, Apollonium intellegere.

758 Abydi Aegypti in cella templi Isidis. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 384. Cf. quae de titulo disputavit P. M. Meyer, Das Heerwesen der Ptolemäer und Römer in Aegypten p. 59 not. 204.

Φιλοκλῆς Ἱεροκλέους Τροιζήνιος παραγενέθην προσκυνῶν τὸν
Σάρα[πιν] | ἐπὶ τῆς Ἀβύδου¹ πολιορκίας, L x'² Παῦνι κη'³.

¹ Abydus, caput nomi octavi Thebaidis, sita erat in occidentali Nili ripa prope hodiernum vicum *Arabat-el-madfune*. Cf. Strabo XVII, 1, 42 p. 843: ὑπὲρ δὲ ταύτης (i. e. Πτολεμαῖδος) ἡ Ἀβυδός, ἐν ᾗ τὸ Μεμνόνιον, βασιλεῖον θαυμαστῶς κατεσκευασμένον κτλ. — ἔοικε δὲ ὑπάρξει ποτὲ ἡ Ἀβυδός πόλιν μεγάλην, δευτερεύουσα μετὰ τὰς Θήβας, νυνὶ δ' ἐστὶ κατοικία μικρά. Cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 1 p. 430, qui quod Strabonis testimonium de prisca oppidi magnitudine in dubium vocat aut certe ad unam sacrorum illius loci sanctitatem et celebritatem refert, nescio num ab omni parte recte iudicaverit. Sed pertinaci rebellium defensione (not. 2) et victoris regis crudelitate adeo vastatum esse oppidum, ut etiam aliquot saeculis post nihil nisi tenuis quaedam umbra pristinae magnitudinis restaret, minime incredibile mihi videtur. ² Sayce hic aeram, cuius initium esset obsidio Abydi, invenisse sibi videtur. Sed neque obsidio, quippe quae non uno temporis puncto fiat sed per longius spatium trahatur, ei usui idonea est, neque omnino erat cur eiusmodi rei memoriam annis inde numeratis diligenter conservarent. Denique sic non ἐπὶ τῆς πολιορκίας dicendum fuit, sed ἀπὸ τῆς πολιορκίας. Verum vidit Meyer. Annus est regni, ex pervulgato Aegyptiorum more; regem Ptolemaeum V Epiphanem fuisse certissimum est, siquidem de longinqua Aegypti superioris rebellione, quae eo regnante fuit, memoria exstat. Qui tum illic regnabant, eorum anni duodeviginti numerantur, quorum series ab ipso illius regni initio incipere videtur. Quare anno vigesimo illius regis, qui est 186/5 a. Chr. n., Abydum etiamtum ab illius exercitu obsessam, sed eodem aut certe proximo anno tandem expugnatam esse non abhorret a veri specie. ³ Payni decimus est anni Aegyptiorum mensis. Iam cum anno 186/5 a. Chr. n. calendae mensis Thoth in diem 8. m. Octobris inciderint, sequitur ut haec die 2. m. Augusti a. 185 a. Chr. n. incisa esse statuendum sit.

759 Abydi Aegypti titulus leviter insculptus parieti templi. Ed. A. H. Sayce Proceedings of the society of biblical archaeology X 1888 p. 383.

[Τὸ προσκ]ύνημα Ἀμμωνίλλας | [παρ]ὰ τῷ κυρίῳ Βήσα¹.

¹ De hoc deo eximio studio ab Aegyptiis culto cf. Steuding ap. Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie I, 1 p. 784. Sethe ap. Pauly-Wissowa

Realencyklopädie III p. 324. Eum Abydi sacra celeberrima habuisse testatur Ammianus Marcellinus XIX, 42, 3: *oppidum est Abydum in Thebaidis parte situm extrema . hic Besae dei localiter adpellati oraculum quondam futura pandebat, praeis circumiacentium regionum caerimoniis solitum coli*. Quae scriptoris narratio et hac et multis similibus inscriptionibus illic a Saycio repertis confirmata est.

760 Lapis qui quondam exedrae partem efficiebat, inventus in fundo Alipharmakis cuiusdam sito iuxta castellum dirutum Chalcide Euboeae. Omnino ex tribus lapidibus, ex quibus integra exedra composita erat, duo aetatem tulerunt, quibus incisa sunt plebiscita Chalcidensium quattuor. Hoc decretum ed. G. A. Papavasiliu 'Εφ. ἀρχ. 1903 p. 417 n. 4. Docte et sagaciter illustravit A. Wilhelm ibidem 1904 p. 97 n. II.

Ἐπὶ ἡγεμόνος¹ Ἐπανδρίδου. | Μικυθίων Χαριδάμου² εἶπεν·
ἐπειδὴ Ἀρίστων Ἡρακλείδου Σολεὺς εὖνους ὑπάρχων διατελεῖ |
τῷ δῆμῳ τῷ Χαλκιδέων καὶ πολλοῖς τῶν πολιτῶν χρήσιμος³
γίνεται εἰς ἃ ἂν τις αὐτὸν | παρακαλῇ, ἐκπεμφθεὶς δὲ καὶ ὑπὸ
5 τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ πρεσβυτέρου⁴ ἐπὶ τῆς || σιτικῆς

Litterae ΑΞΠΣ. 4 In decreto Chalcidensium tertii p. Chr. n. saeculi Syll.² 607, 2 ἐπὶ ἡγεμόνος Κλ(αυδίου) Ἀμιάντου est, quod cum ἡγεμών magistratus Graeci nomen tum inauditum esset, de proconsule Achaiae interpretatus sum, quia praesides provinciarum cuiuslibet ordinis ἡγεμόνας appellari constat. Sed nunc magistratum eponymum civitatis Chalcidensium potius hac appellatione usum esse apparet cum ex hoc decreto tum ex aliis eiusdem generis. Cf. 'Εφημ. ἀρχ. 1903 p. 449 n. 2, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Ἀρχίου. p. 423 n. 3, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Δεξιτέλου. n. 4, 4 ἐπὶ ἡγεμόνος Ἀν[τιλέ]οντος. 2 Micythio Micylionis f. princeps tum erat factionis Romanae inter Chalcidenses (Liv. XXXV, 38, 4. 46, 9. 50, 40. 54, 6. XLIII, 7, 5. Syll.² 268, 234). Eius rogatione a populo propter gymnasiarchiam bene gestam honoribus affectus est Charidamus Demetrii f. ('Εφ. ἀρχ. 1892 p. 469). Hos duumviros sine dubio arctiore quadam generis necessitudine attingebat hic Micythio Charidami f., ipse quoque Romanarum partium assecla. 3 ΧΡΗΣΜΟΣ. 4 Cum iam Papavasiliu eo inclinasset, ut Ptolemaeum VI Philometora intellexeret, Wilhelm gravissimis argumentis effecit, neminem alium in censum venire. Etenim in eiusmodi decreto solenni talis appellatio locum non habebat nisi quo tempore duo Ptolemaei una regnabant; id vero per eam aetatem, de qua hic omnino cogitari licet, non usu venit nisi per annos 469—463 a. Chr. Recte igitur U. Koehler, ad quem provocat W., ad hunc eundem rettulit C. I. Att. II, 968, 44 κέλῃτι πολιτικῶν βασιλέως Πτολεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου πρεσβύτερος. Cf. Polyb. XXIX, 23, 4: ἤδη γὰρ συνέβαινε τότε

δωρεᾶς τῆς ἀποσταλείσης Ῥωμαίοις⁵ καὶ παραγενόμενος εἰς
τὴν ἡμετέραν | πόλιν τὴν τε ἀναστροφὴν ἐποιήσατο ἐν τῇ ἐπι-
δημίᾳ ἀξίως τοῦ τε πέμψαντος | βασιλέως καὶ τῆς ἡμετέρας
πόλεως, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τοῦ
δήμου τοῦ Χαλκιδέων Ἀρίστωνᾶ Ἡρακλείδου Σολῆ καὶ αὐτὸν
καὶ ἐγγόνους | αὐτοῦ, καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν
10 καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου ὄντος || καὶ εἰρήνης,
καὶ τᾶλλα ὑπάρχειν αὐτοῖς πάντα ὅσα περ καὶ τοῖς ἄλλ(λ)οις
προξένοις καὶ εὐεργέταις | τοῦ δήμου τοῦ Χαλκιδέων γέγραπται.

τὸν νεώτερον Πτολεμαῖον ὑπὸ τῶν ὀχλῶν ἀναδεδεῖχθαι βασιλέα διὰ τὴν περί-
στασιν, τὸν δὲ πρεσβύτερον ἐκ τῆς Μέμφεως καταπεπορευθῆαι καὶ συμβασιλεύειν
τᾷδε λφῷ. § 9: ἀμφότεροι γὰρ εἶχον τὸ τε διάδημα καὶ τὴν ἐξουσίαν. 5 Non
Romam propter inopiam frumenti, sed Chalcida exercitus Romani qui ibi
consedisset nutriendi causa illud donum a rege missum perspexit Wilhelm.
Iam Chalcida per bellum Persei primariam fuisse copiarum Romanarum per
Graeciam sedem ac potissimum quidem classem ibi constitisse constare
(B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 126. 128. 145). Eodem vero tem-
pore illos duos reges, qui in gratiam rediissent ac iam una regnarent, propter
Antiochi IV Epiphanis imminentes inimicitias et Achaeos et Romanos pre-
cibus adiisse (hieme 169/8 a. Chr. n. ex sententia Niesii III p. 174), ut per-
quam probabile ac paene certum sit tum ipsum maiorem ex fratribus fru-
mento Chalcida misso Romanis gratificatum esse. Iniuria igitur Papavasiliu
post pugnam ad Pydnam commissam demum, quo tempore profecto non iam
erat cur Romani Chalcide commeatu adiuvarentur, haec gesta opinari.

761 Lapis calcarius inventus in oppido *Benha*, exstat in urbe
Cairo in museo n. 34089. Tres titulos habet, summo loco hiero-
glyphicum, medio demoticum, infimo Graecum. Ed. W. Spiegelberg
Catalogue général du Musée du Caire. I. Die demotischen Inschriften.
Lipsiae 1904 p. 20. Demoticae et Graecae inscriptionis imaginem
arte photographica effectam exhibet idem tab. III.

Βασιλεὺς Πτολεμαῖος θς καὶ Ἀλέξανδρος¹ | Πτολεμαίου τοῦ

Litterae ΑΑΘΚΚΞΠΣ; ὡς μέγα in universum quidem antiquiorem formam
Ω habet, sed v. 3 ΤΩΝ et ΗΜΩΝ legitur. Memorabile est in eodem versu Ι
esse in voce μείζονα. Ο modo reliquarum litterarum altitudinem aequiparat,
modo minor est, sed non multo. 1 Ptolemaeus XI Alexander I (108—88
a. Chr. n.). Cf. n. 475². Cum titulus Graecus itemque demoticus accuratiore
temporis nota careant, ex hieroglyphico discimus, anno regis duodevigesimo,
die undecimo mensis Phamenoth haec data esse. Qui est dies 24. m. Martii
a. 95 a. Chr. n.

συγγενοῦς² καὶ διοικητοῦ³ προσανενέγκαντος [ήμ]ιν πᾶσι | μὲν
τοῖς κατ' Αἴγυπτου ἱεροῖς ἔτι⁴ [ύ]πὸ τῶν προγόνων ήμῶν με-
ζονα φιλάνθρωπα ἐπιχεχωρήσθαι, ἔνια δὲ τῶν ἐπισήμων καὶ
5 ἄσυλα γεγονέναι, τὸ ἐν Ἀθρίβει⁵ τοῦ Ἀρκεντεχθαί⁶ τὸ μὲν
πρῶτον καὶ λόγιμον ἀρχ[α]ιώτατόν τε κα[ι] ἐνδοξότατον τῶν
πλείστων ὑπάρχον τῶν μὲν ἄλλων τιμῶν τετευχέν(ι)αι, λεί[πε-
σ]θ[ι][α]· δὲ τῷ μὴ εἶναι ἄσυλον, προσ(τε)τάχαμεν⁷ ἐπιχωρήσαι
καὶ τούτῳ τῷ ἱερῷ | [ἐντ]ός⁸ αὐτοῦ περιβόλου⁹ τὴν ἀσυλίαν
καθάπερ ἐπὶ¹⁰ τῷ ἐν Μέμφει¹¹ καὶ Βουσίρει¹² καὶ ἑτέροις¹³
καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν· γινέσθω οὖν ἀκολούθως.

2 Cf. n. 99¹, 104². 3 Cf. n. 53⁶, 59³. 4 Haec vox clare dispi-
citur in imagine, cum praepositionis ΥΠΟ prima littera plane obscurata sit.
Quomodo explicem sane non habeo, nisi errore adverbia temporis inter
se opposita ἔτι et ἤδη ab auctore tituli confusa esse iudices. 5 Oppidum
Aegypti inferioris, caput nomi Athribitae, hodie *Atrîb* prope *Benha*, orien-
tem versus ab eo Nili brachio, quod antiquitus Ἀθριβιτικός ποταμός appella-
tum hodie oppidi *Damiette* nomine significari solet. Cf. n. 96, 5. R. Pietsch-
mann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie II, 2 p. 2070 n. 1. 6 Sine
dubio hoc nomen ut Ἀρμαχίς vel Ἀρβακτίς (n. 52, 3. 666, 17), Ἀρποχράτης
(n. 64, 4. 62, 5. 175, 5), Ἀροήρις (n. 114, 1. 167, 2) ita compositum est, ut
prior pars sit appellatio dei Hori (Aegyptiorum sermone *Hor*, in compositis
Har, cf. E. Meyer ap. Roscher Lexikon der gr. u. röm. Mythologie I, 2 p. 2744).
In hieroglyphico et demotico huius tituli exemplis est *H^{ar}-h^{nt}-Hⁱ*, quod
editor interpretatur 'Horus loci Chtai', ut cognomina a locis ubi dei coluntur
repetita apud Aegyptios non minus frequentia sunt quam apud Graecos. Cf.
n. 702², 3. 7 Reduplicationem a lapicida omissam supplevit Wilcken.
8 Supplevit Spiegelberg. Cum aliquando usu venisset, ut ius asyli longe
extra terminos periboli sacri extenderetur, veluti Didymis (n. 473, 10), Ephesi
(Strabo XIV, 1, 23 p. 641), Hierocaesareae (Tacitus Ann. III, 62), definite hic
enuntiandum existimavit rex, illud privilegium sacrae areae terminis conti-
neri. 9 Sic legit Wilcken, περιβόλος Spiegelberg; ipse me nihil certi in
imagine tituli perspicere posse fateor. 10 Sic legit Wilcken, εἰ[ν]αι
Spiegelberg. Equidem nihil certi dispicio nisi Εἰ[ν]αι, sed tribus potius quam
quinque litteris inter ΚΑΘΑΠΕΡ et ΤΩΙ locum esse certissima ratione docet
imago tituli a Sp. proposita. Sane genetivum potius quam dativum hac vi
praepositioni adiungi exspectaveris, sed hos casus tum temporis iam perfre-
quenter confusos esse constat. 11 Sarapieum, quo etiam multa aliorum deo-
rum delubra, fortasse adeo illud antiquissimum et sanctissimum Volcani (*Phthah*)
templum continebatur. Cf. n. 90³⁴. 12 Cf. Sethe ap. Pauly-Wissowa
Realencyklopädie III, 1 p. 1074. Nomen ab Osiridis dei appellatione descen-
dit, quem in omnibus urbibus quae eo nomine uterentur sacra habuisse
probabile est. Hic tamen cum delubrum prae aliis per totam Aegyptum
nobile commemorandum fuerit, sine dubio de urbe nobilissima in medio Delta

ad brachium Nili (Βουσιριτικὸς ποταμός) sita cogitandum est. Illic Osirin sepe-
luisse ferebatur Isis, qua de causa deae templum magnificum exstructum
erat, cuius mentionem facit Herodotus II, 39. 64. Id manifesto hic intellegitur.
43 Horum verborum ratio ac structura stare nequit nisi καὶ post ἑτέροις
interpreteris 'etiam' et genetivum τῶν ἄλλων ἱερῶν partitive intellegas: 'fano
Sarapidis quod est Memphi et Isidis quod est Busiri et aliis nonnullis etiam
ex reliquorum templorum numero'.

762 Lapis calcarius albus, qui partem antae efficiebat, inter
rudera iacentia infra aedificium situm inter parietinas Cibyrae,
meridiem et occidentem versus a theatro magno, meridiem versus
ab odeo, ab occidente attingens viam ex vico *Chorxum* venientem.
Exscripsit R. Heberdey, cuius benignitati apographum quod hic ex-
primitur acceptum fero.

[----- τῶι δῆμῳ] ωι [τ]ῶι [Ῥω]μα[ι]τ[ι]ω[ν] 1 μ[ε]ν[ε]ν 2. [ἐ]δν δέ

Litterae ΑΘΠΣ. Memorabilis antiquior forma Ξ. Littera Ο plerum-
que reliquis aliquanto minor. Vs. 4 post ΕΥΚΑΙΡΟΝ, vs. 5 extr. inter Τ et
Ω singularum litterarum spatia vacua relictā, v. 10 inter ΕΞ et ΕΣΤΩ octo,
v. 11 inter ΤΑΙΣ et ΣΥΝΘΗΚΑΙΣ trium vel quattuor. Cum his omnibus
locis neque quicquam desideretur, neque paragraphorum aut capitum divisio
sit, partes superficiei ad litteras incidendas minus idoneas a lapicida vitatas
esse existimaverim.

4 Horum vocabulorum reliquiae exstant haec:
ΑΖ, ΙΑΖ, ΜΛ.Σ. Cibyratarum cum Romanis foedus hic lapis habebat, de
quo nulla quidem apud scriptores exstat memoria, sed brevi post annum
488 a. Chr. n. factum esse conicit B. Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten
III p. 64, quem Heberdey et Zingerle de hoc lapide invento certiore fecerant.
Cuius opinioni palaeographicae quidem et orthographicae rationes (cf.
not. 3) favent. Sed quod dicit, pace anni 488 a. Chr. Cibyratida suum conser-
vasse dynastam et cum Romanis foedus peculiare fecisse, id ab huius quidem
tituli argumento alienissimum est. Quomodo enim fieri potuit, ut inter utrum-
que populum de foedere conveniret nulla cuiusquam praeterea hominis men-
tione facta, si tum etiam Cibyratae sub tyranni dominatione fuissent? Sane
Livius XXXVIII, 14, 3 de anno 489 a. Chr. haec habet: *haud procul a Cibyra
aberant, nec legatio ulla a Moagete tyranno civitatis eius, homine ad omnia
infido atque importuno, veniebat.* Deinde narrat, quomodo Cn. Manlius Volso
consul ab eo pacis pretium centum talenta et decem milia medimnum tritici
extorsit. Cum igitur constet, non cum tyranno hoc quod tenemus foedus
factum esse, amplius quaerendum erit, quo tempore tyrannidi Mogetae finis
impositus sit. Qua de re satis definite dicit Strabo XIII, 4, 17 p. 634: ἐπὶ
Μοαγέτου δ' ἡ τυραννὶς τέλος ἔσχε, καταλύσαντος αὐτὴν Μουρήνα καὶ Λυκίους
προσπορίσαντος τὰ Βάμβουρα καὶ τὴν Βουβῶνα· οὐδὲν δ' ἦρτον ἐν ταῖς μεγίσταις
ἐξετάζεσθαι διοικήσεσι τῆς Ἀσίας ἡ Κιβυρατική. At Murenam Romanorum

[τ]ις πρότερος πόλε|μον ἐπιφέρει τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων ἢ
 τὰς συν|θήκας παραβῆ³, τότε ὁ δῆμος ὁ τῶν Κιβυρατῶν τῷ[ι] |
 5 δῆμῳ τῷ Ῥωμαίων βοηθείτω κατὰ τὸ εὐκαιρον, δ || [δ]ν ἐκ
 τῶν συνθηκῶν καὶ ὅρκων ἐξῆι Κιβυρατῶν τῷ | δῆμῳ ποιεῖν⁴.
 καὶ ἐάν τι πρὸς ταύτας τὰς συνθήκας | ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων
 καὶ ὁ δῆμος ὁ Κιβυρατῶν κοινῇ | βουλῇ προσθεῖναι ἢ ἐξελεῖν
 βούλωνται, κοινῇ βουλῇ δη|μοσίαι ἐκατέρων θελόντων ἐξέστω.
 10 ἀ δ[ε] || ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις, ἐνέστω[ω] | ἐν ταῖς συν-
 θήκαις, ἀ δὲ ἂν ἀφέλ[ω]σιν τῶν συνθ[η]κῶν, ἐκτὸς ἔστω. ταύ-
 τας δὲ τὰς συνθήκας εἰς χ[άλ]κωμα⁵ ἀναγραφάτωσαν καὶ ἀνα-
 θέτωσαν ἐμ μ[ε]ν | Ῥώμῃ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς τοῦ Καπε-

exercituum ducem in Asia neminem novimus ante annum 87 a. Chr. n. (cf. Drumann Gesch. Roms IV p. 184 n. 4), neque ulla ex parte credibile est hominis cui talia per illas regiones constituere licuisset memoriam plane intercidisse. Sed si geographo credemus, bellorum Mithridaticorum demum temporibus tyrannida Cibyrae abolitam esse, primum quidem hic Strabonis Moaetes ab illo Antiochi Magni aequali, quem praeter Livium etiam Polybius XXI, 34, 1 commemorat, distinguendus erit, etsi Strabonis ipsius verba indicare videntur, neminem ante illum eiusdem nominis principem Cibyrtarum fuisse. Deinde vero hoc foedus a civitate iam libera cum Romanis factum Sullanis temporibus recentius esse propter scripturae genus incredibile est. Quare mihi quidem Strabo errasse videtur, cum Murenæ hic mentionem iniceret. Immo si Moaetes postremus fuit Cibyrtarum tyrannus, non post medium saeculum a. Chr. n. alterum dominatio eius abolita esse potest. Cum anno 167 a. Chr. n. narretur Cibyrtas frustra Cauniis contra Rhodios auxilio venisse (Polyb. XXX, 5, 14. Liv. XLV, 25, 13) nulla tyranni mentione, tum iam populum sui iuris fuisse probabile est, neque quominus hoc foedus illo anno antiquius esse statuamus quicquam obstat. Nam is erat tum Romanorum in Rhodios animus, ut improbable sit illos impedituros fuisse Cibyrtas quominus socios horum rebelles adiuverent. Etiam quae Polyb. XXX, 9, 13 sqq. de Polyarati Rhodii Cibyram adventu et captivitate narrat, urbem tum et liberam a tyrannide et cum Romanis foedere coniunctam fuisse indicare videntur. Sed quonam potissimum intra annos 189—167 a. Chr. n. tempore et Moaetes depositus et hoc foedus factum sit, in medio relinquendum. 2 Η. Ε. Η. Heberdey, qui adnotat alteram hastam litterae E esse videri. Quare non video quid fuisse possit praeter [μ]έ[ν]ε[ν] aut [φ]έ[ρ]ε[ν]. Utrum fuerit, incertum, quia ignoramus argumentum totius enuntiati. 3 Praeter hanc vocem nusquam in hoc titulo iota mutum negligitur. 4 Apparet τῶν συνθηκῶν καὶ ὅρκων non posse ad hoc ipsum foedus referri, sed ad alia antea a Cibyrtis cum aliis populis facta, quae ne hoc pacto rumpantur cavetur. 5 Post praepositionem Εἰς nihil nisi lineam obliquam ~ exstare testatur Heberdey, sed eam ita comparatam ut nullius litterae nisi X esse possit.

15 τωλίου, ἐν δὲ [Κιβύραι] || ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς Ῥώμης⁶, ἣν
ἐψηφίσαντο χρυσ[ῆν].

6 Neque hic lapis basis est, sed antae pars (cf. lemma), neque de titulo lapidi incidendo praecipitur, sed de tabula aenea basi apponenda, i. e. anticae planicie paullulum excavatae immittenda. Cur tamen duo huius foederis exempla Cibrae publice proposita sint, me ignorare fateor. An Cibratae de forma et loco inscriptionis consilium mutaverunt?

763 Inter rudera Mileti antiquae, meridiem versus a stadio, in vico hodierno *Balad*, inventae sunt reliquiae basis rotundae compositae ex multis magnis marmoribus, quae partim in aratione ex agro extracta sunt, partim in antiquo templo Islamico inaedificata fuerunt. In antica parte basis per tres lapidum ordines percurrente scriptura incisus est hic titulus. Primus de eo rettulit et v. 44—43. 60—68 publici iuris fecit Th. Wiegand Sitzungsberichte der Kgl. Akademie der Wissenschaften zu Berlin 1904 III p. 44 sqq. Deinde lapide Berolinum translato benignissime eiusdem hominis docti apographum minusculis litteris exaratum cum supplementis haud paucis itemque imago tituli accuratissime delineata et ectypum chartaceum mihi transmissa sunt.

α Βασιλεὺς Ε[ὐμένης¹ Ἰώνων τῷ κοινῷ χαίρειν²] | τῶν παρ'
ὁμῶν πρεσβευτῶν Μενεκλ[ῆ]ς [μὲ]ν | οὐ συνέμειξέ μοι, Εἰρη-

Quinque lapides sunt; duo summum, duo infimum ordinem efficiunt, cum medius uno duplicis latitudinis lapide constet. Per hos scriptura in duas columnas divisa ita percurrit, ut initium (*a* v. 4—14) in sinistro summi ordinis lapide, media pars primae columnae (*b* v. 15—28) in sinistra parte lapidis medii, infima eiusdem (*c* v. 29—43) in sinistro lapide inferioris ordinis sit. Altera columna incipit in lapide dextro superiore (*d* v. 44—57), inde transgreditur in medii lapidis partem dextram (*e* v. 58—74), in qua finitur. Dexter lapis infimi ordinis scriptura caret, nisi quod hic, ut etiam in lapide dextro summi ordinis usu venit, paucae litterae cuiusque versus extremae partis *c* in lapidem vicinum transgrediuntur. Litterarum formae notabiles ΑΙΖΘΞΠ. Elementi Σ brachia modo paullulum divergentia, modo plane parallela. Litterae Μ hastae obliquae et nonnunquam curvatae. Fines hastarum dilatati. Supplementa, de quorum origine nihil adnotavi, omnia Wiegandii sunt. 1 Eumenes II (197—159 a. Chr. n.). Accuratiores de tituli aetate v. not. 5. 2 Supplevit Wiegand,

νίας³ δὲ καὶ Ἀρχέλα[ο]ς | ἀπαντήσαντες ἐν Δήλῳ⁴ ἀπέδωκαν ||
 5 ψήφισμα καλὸν καὶ φιλόφρονον, ἐν ᾧ | καταρξάμενοι διότι
 τὰς καλλίστας ἀπὸ τ[ῆ]ς | ἀρχῆς ἐλόμενος πράξεις καὶ κοινὸν
 ἀναδείξας | ἑμαυτὸν εὐεργέτην τῶν Ἑλλήνων πολλοὺς μὲν | καὶ
 10 μεγάλους ἀγῶνας ὑπέστην πρὸς τοῦ[ς] || βαρβάρους⁵, ἅπασαν
 σπουδὴν καὶ πρόνοιαν ποιού[με]νος, ὥπως οἱ τὰς Ἑλληνίδας
 κατοικοῦντες πόλ[εις] | διὰ παντός ἐν εἰρήνῃ καὶ τῇ βελτίστῃ
 καταστάσ[ει] | ὑπάρχωσιν, ἀντικαταλλασσόμενος [δὲ πρὸς⁶] τ[ὸν] |
 δ 15 ἐπ[ακολουθ]οῦντα⁷ κίνδυνον καὶ ||

3 Cf. Syll.² 314, 44 ἐπὶ στεφανηφόρου (Μιλησίων) Εἰρηνίου τοῦ Ἀσκληπιά-
 δο[υ], ubi not. 3 nomen ceteroqui rarissimum etiam apud Lebas-Waddington
 Inscr. III, 1568 *bis*, qui titulus item Milesius est, occurrere observari. Sane
 etiam in oppido finitimo Heracleotarum ad Latmum Εἰρηνίας Ἐπικράτους
 stephanephorus recensetur supra n. 459, 23. Sed illum Milesiorum magistra-
 tum paullo ante a. 135 a. Chr. n. (cf. Syll.² 314⁶) eundem esse cum hoc
 Ionum legato coniecit E. Ziebarth in litteris ad me datis, quae sententia
 certe temporum rationibus accommodata est. Cf. not. 5. 4 Per quam
 occasionem tum temporis Delum venerit Eumenes rex, incertum est.
 5 Vix alia natio barbara hic in censum venire potest ac Galatae, quos cum
 irruptionem subitam in regnum Pergamenum fecissent et omnibus longe
 lateque incolis ingentem terrorem incussissent, anno 166 a. Chr. ab Eumene
 victos esse constat (B. Niese Gesch. der gr. und maked. Staaten III p. 202
 cum not. 2). Non multo post Ionicae civitates eo decreto, quod rex in re-
 sponso suo fere ad verbum oratione obliqua repetit v. 5 sqq., Eumeni
 gratias egisse videntur. Confirmatur haec temporis definitio observatione
 acutissima Wiegandii, animum gratissimum, quo tum Graecos erga regem
 fuisse praedicetur, perbene convenire cum Polybii testimonio XXXI, 40, 6:
 ὅτι καθ' ὅσον ἐδόχουν οἱ Ῥωμαῖοι βαρύτερον τῷ Εὐμένει προσφέρεισθαι, κατὰ
 τοσοῦτο συνέβαινε τοὺς Ἑλληνας προσοικειοῦσθαι, φύσει τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ τῷ
 θλιβομένῳ τὴν εὖνοιαν προσνεμόντων. Nam haec manifesto scriptor dicit de
 eo tempore, quo Romani Galatis victis ne nimis molestas pacis condi-
 ciones imponeret rex intercesserunt atque adeo C. Sulpicium Gallum legatum
 miserunt, qui homines undique Sardes evocabat ut illic in publico sedens
 crimina eorum in regem audiret (cf. Polyb. XXXI, 40, 4—5). Atqui hoc anno
 165 a. Chr. n. accidisse constat (cf. Niese l. l. p. 203). 6 Supplevit Wie-
 gand. Non videtur enuntiatum sic refingi posse, ut verbum ἀντικαταλλας-
 σόμενος suum habeat obiectum, sed id existimaverim ex proxime superio-
 ribus facile mente suppleri. Nempe id quod efficere cupit, pacem et
 felicitatem civitatum, permutasse dicitur periculis quae in se suscepit.
 7 Supplevi. Post ΕΠ una littera intercidit, post quam exstat finis superior
 hastae directae paullulum supra reliquas prolongatae, quam Wiegand ad
 imaginem exempli minusculis conscripti ex I aut φ superesse adnotat, sed
 non video quid prohibeat eam etiam ad K referri. Recte ni fallor periculum

προσ]λόμ[ε]νος⁸ ἐν τ[ο]ῖς⁹ πρὸς τὸ κοινὸν¹⁰ ἀκολουθῶν τῇ τοῦ
 πατρὸς¹¹ π[ροα]γέρσει ἐν πολ[λ]οῖς φανεράς | πεποίημαι τὰς
 ὑπὲρ τούτων ἀποδείξεις κοινῇ τε | καὶ κατ' ἰδίαν πρὸς ἐκάστην
 τῶν πόλεων εὐνοϊκῶς | διακείμενος καὶ πολλὰ τῶν πρὸς ἐπι-
 20 φάνειαν || καὶ δόξαν ἀνηκόντων συνκατασκευάζων | ἐκάστη·
 ἅπερ διὰ τῶν ἔργων τὴν ἐμὴν τε φιλοδοξίαν [ἐδειξε]ν¹² καὶ
 τὴν εὐχαριστίαν τοῦ κοινού· | διόπερ [ἐ]δοξεν ὑμῖν¹³, ὅπως αἰεὶ
 25 φαίνεσθε τὰς | καταξίας τιμὰς τοῖς εὐεργέταις ἀπονέμουντες,
 στεφανῶσαι ἡμᾶς χρυσῷ στεφάνῳ ἀριστείων¹⁴, στήσαι δὲ εἰκόνα
 χρυσῇ ἐν ᾧ ἄμ | βούλωμαι τόπωι τῆς Ἰωνίας, ἀναγγεῖλαι τε
 τὰς τιμὰς | ἐν τε τοῖς ὑφ' [ὅ]μῶν συντελουμένοις ἀγῶσιν | καὶ
 30 κατὰ τὰς πόλεις ἐν τοῖς τιθεμένοις ἐκάστη || [ἀγῶσιν]¹⁵.
 ε πεμφθῆναι¹⁶ δ' ἐπὶ παρὰ το[ῦ] κοινού [πρεσβευτὰς]¹⁷ ... |
 ...]μεν[. τ]οὺς ἀναγκαίους¹⁸ ε. ρ. | τὰ πράγματα
 κατὰ λόγον παρακαλεῖν τ[ε] ἐμὲ θεωροῦντα¹⁹ | τὴν εὐχαριστίαν
 τοῦ πλήθους τὴν κ[α]θήκουσαν²⁰ πρὸς νοίαν²¹ ποιεῖσθαι, δι' ὧν
 35 τὸ κοινὸν τῶν Ἰ[όνων] ἐπαυξηθῇ²² || σεταί²³ τε καὶ διὰ παντὸς ἐν
 τῇ ἀρί[στη] καταστάσει ὑπάρ[ξει]²³. οὕτω γάρ καὶ μετὰ ταῦτα
 μεταν[.....]²⁴ τῶν | εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηκόντων.
 ἀκολουθῶν²⁵ δὲ καὶ²⁶ | τοῖς κατακεχωρισμένοις²⁷ καὶ οἱ

dicitur illum civitates adiuvandi conatum sequi, i. e. necessario cum eo
 coniunctum esse. 8 Supplevi. Obiectum huius verbi inter versuum 44
 et 45 reliquias intercidit. 9 Supplevi. 10 Supplevi. 11 Attalus I
 (244—197 a. Chr. n.). 12 Supplevi. 13 Wiegandii delineatio.
 14 Ante 1N unam litteram iam antiquitus erasam esse testatur Wiegand.
 Manifesto igitur lapicida primo per errorem YMEIN inciderat. Ceterum vides
 hic ipsius decreti verba διὸ δεδόχθαι τῷ κοινῷ regem ante oculos habuisse.
 14 Cf. Syll.² 86, 32. 202, 44 et huius collectionis 248, 33. 46. 332, 7. 45.
 771, 24 cum not. 10. 15 Supplevi. 16 Supplevi. 17 Supplevi.
 18 Hic nescio an de Eumenis necessariis, inter quos Attalum fratrem fere
 omnem regni curam una cum ipso gessisse constat (n. 754¹), verba facta
 fuerint. Quare fuit cum de tali supplemento cogitarem quale est [πεμφθῆναι
 δ] ἐπὶ παρὰ το[ῦ] κοινού [πρεσβευτὰς] ὥστε | δεξιούσθαι ἐ]μὲ (καὶ) τοὺς ἀναγκαίους
 ἐ[π]ὶ [τῷ] κ[ε]χωρηθέντι | τὰ πράγματα κατὰ λόγον, παρακαλεῖν τ[ε] κτλ. Sed haec
 non sine violentia quadam cum litterarum reliquiis in lapide conservatis
 conciliari possunt. 19 Supplevi. 20 Supplevit Wiegand. 21 Sup-
 plevit Wiegand. 22 Supplevi. 23 Supplevit Wiegand ex v. 12.
 24 Quale verbum hic fuerit non assequor. 25 Supplevit Wiegand.
 26 Trium litterarum spatium quod post suum supplementum etiam vacare
 indicat W., explere conatus sum. 27 Hic absolute usurpatur verbum;
 ex vulgari dicendi usu potius τοῖς ἐνθάδε κατακεχωρισμένοις exspectaveris.

πρ[εσβευται]²⁸ μετὰ πλει[?]ονος²⁹ σπουδῆς διελέχθησαν ἐξηγο[ύ-
 40 μενοι³⁰ σύμπαν]||τος³¹ τοῦ πλήθους πρὸς ἡμᾶς ἐκτενε[στάτην]³²
 τε καὶ³³ | εἰλικρινῇ τὴν εὐνοίαν, τὰ τε τίμια φιλο[φρό-
 νως³⁴ ἀποδῆ]χομαι³⁵ καὶ οὐδέποτ' ἐλλελοιπῶς κατὰ [γε³⁶ τὴν
 ἐμὴν³⁷ | δύναιμι εἰς τὸ περιποιεῖν αἰεί τι καὶ κ[οινῇ] ἀπα-
 d 45 σιν³⁸ | καὶ κατὰ πόλιν ἐκάστοις τῶν πρὸς [τιμὴν καὶ δό]ξαν³⁹
 ἀν]ηρόντων⁴⁰ πειράσομαι καὶ νῦν τῆς | τοιαύτης προθέσεως μὴ
 ἀφίστασθαι. | γίνοιτο δὲ τῇ βουλήσει μου καὶ τὰ πράγματα |
 συνεξακολουθεῖν· οὕτω γὰρ ὁμολογουμένην λήψεσθε μᾶλλον δι'
 50 αὐτῶν τῶν ἔργων || τῆς ἐμῆς προαιρέσεως τὴν ἀπόδειξιν. |
 ὅπως δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πανηγύρει | τῶν Πανωνίων
 ἡμέραν ἐπώνυμον⁴¹ ἄγοντες | ἡμῖν ἐπιφανέστερον τὴν ὁλὴν
 55 ἑορτὴν συν[τελῆ]τε, προσόδους ὑμῖν τὰς ἱκανὰς ἀνα[[τίθημι]⁴²,
 ἀφ' ὧν ἔξετε τὴν καθήκουσαν ἡμῖν | [ἀποδιδό]ναι⁴³ μνήμην.
 τὸν δὲ χρυσοῦν ἀνδρ[ι]ά[ντα ποιή]σω⁴⁴ μὲν ἐγὼ προαιρούμενος
 ἀδ[α][πάνως⁴⁵]ε[ο]σ[. . .] καὶ ν[ῦν] καὶ⁴⁶ τῶι | ἀνα-
 e 60 τεθῆναι δ' αὐτ[ὴν]⁴⁷ βούλομαι ἐν τῶι ἐψη[[φισμένωι] ἡμῖν ὑπὸ
 Μιλησ[ίων] τε[]μένει. [δ]τε⁴⁸ γὰρ ἐν ταύτῃ πόλει συντελοῦν-

At cf. n. 224, 6 κατακεχώριται τὸ ἀντίγραφον. n. 262, 2 ἐδόθη ὁ κατακεχωρισμέ-
 νος ὑπομνηματισμός. 28 Supplevit Wiegand. 29 Supplevit Wiegand.
 30 Supplevit Wiegand. 31 Supplevit Wiegand. 32 Supplevit Wiegand.
 Etsi non elegans est haec superlativi est positivi coniunctio, tamen de resti-
 tutione non videtur dubitandum. 33 Supplevit Wiegand. 34 Supplevit
 Wiegand. 35 Supplevit Wiegand. 36 Adverbium addidi cum propter
 spatii rationes (not. 37) tum quia id in eiusmodi formulis haud infrequens est.
 37 κατὰ [τὴν ἡμετέραν] δύναιμι Wiegand. Sane v. 24 ἡμᾶς est, sed praeterea
 ubique singulari de se utitur Eumenes, neque hic certe iuxta ἐλλελοιπῶς omnino
 plurali locus fuit. 38 Supplevit Wiegand. 39 Supplevit Wiegand.
 40 Supplevit Wiegand. 41 Cf. n. 90, 47. 194, 29. 233, 16. 326, 36. 352, 39.
 42 Supplevit Wiegand. 43 Supplevi. Etsi plane idem alibi legi non
 memini, tamen similitudo locutionis χάριν ἀποδιδόναι aliarumque similium mihi
 sufficere videtur ad lectionem meam defendendam. Quod contra ἀνατεθῆναι,
 quod W. proposuit in exemplo minusculis litteris exarato, mihi et propter
 genus verbi tempusque et propter ipsius verbi notionem huic loco minus
 accommodatum videtur. 44 Supplevit Wiegand. 45 Supplevit Wie-
 gand. Sequebatur sine dubio infinitivus ad quem hoc adverbium referebatur.
 46 Supplere conatus sum non sine haesitatione, nam conexio et sententia
 enuntiatorum obscurissima est. 47 ΑΥΤΙ// in lapide esse constat, etsi ex-
 spectaveris αὐτ[ὸν] i. e. τὸν ἀνδριάντα. Supplevi cum sumerem nominis syno-
 nymi εἰκῶν genus lapicidae errori ansam dedisse. 48 Supplevi. [δ]τε
 Wiegand. Sed ea quidem particula non poterat non ad participium συντε-
 λοῦντες referri, ita ut ἐψηφισθε enuntiatum quod sui iuris esset praedicatum

τες | τὴν πανήγυριν ἐψήφισθε τὴν τιμὴν ἡμῖν, | τῆς πόλεως
 μόνης τῶν Ἰάδων μέχρι τοῦ | παρόντος τέμενος ἀναδεδειχόας⁴⁹
 65 ἡμῖν || καὶ συγγενοῦς κρινομένης διὰ Κυζικηνοῦς⁵⁰, | ἔνδοξα δὲ
 πολλά καὶ ἄξια μνήμης ὑπὲρ τῶν | Ἰώνων πεπραχυίας, οἰκειο-
 τάτην ἐλογιζόμεν | τὴν ἀνάθεσιν ἔσεσθαι ἐν ταύτῃ. τὰ δὲ
 70 κατὰ | μέρος ὑπὲρ τῆς ἐμῆς εὐνοίας κοινῇ τε || πρὸς πάντας
 ὑμᾶς καὶ καθ' ἐκάστην πόλιν | ἀκηχοῦτες οἱ πρεσβευταὶ δηλώ-
 σουσιν | ὑμῖν. ἔρρωσθε.

haberi deberet. At id non licet, quia manifesto a verbis οἰκειοτάτην ἐλογι-
 ζόμεν v. 66 incipit apodosis. Quod contra coniunctio temporalis ὅτε, quae
 haud raro causalem particulae ἐπειδὴ vim habet, ut Latine 'quando' pro 'quo-
 niam' usurpatur, aptissime cum ἐψήφισθε coniungitur: 'Etenim quandoquidem
 in hac urbe per ferias congregati mihi honores decrevistis, — aptissimum
 existimavi ibi statuam collocari'. 49 Participii perfecti activi femininum
 praeter formam in -υῖα cadentem, quam unam noverunt grammatici, fre-
 quenter altera utitur cuius terminatio est -εῖα. Cf. Meisterhans-Schwyzler
 Grammatik der att. Inschr.³ p. 468 not. 1440. E. Schweizer Grammatik der
 pergam. Inschr. p. 192 § 72. Tertia hic occurrit ceteroqui inaudita, in quam
 haud scio an vocalis o irrepserit ex masculino et neutro. 50 Cyzicena
 erat Eumenis mater Apollonis. Cf. Polyb. XXII, 20, 4 ὅτι Ἀπολλωνίς (Ἀπολ-
 λωνιάς) ἡ Ἀττάλου τοῦ πατρὸς Εὐμένους τοῦ βασιλέως γαμετή, Κυζικηνή ἦν.
 Strabo XIII, 4, 2 p. 624 κατέλιπε δὲ (Attalus I) τέτταρας υἱοὺς ἐξ Ἀπολλωνίδος,
 Κυζικηνῆς γυναικός. Plutarch. de fraterno amore 5 p. 480 C Ἀπολλωνίδα —
 τὴν Κυζικηνήν, Εὐμένους δὲ τοῦ βασιλέως μητέρα καὶ τριῶν ἄλλων. Cyzicum
 vero a Milesiis conditam esse constat testimonio Anaximenis Lampsaceni
 apud Strabonem XIV, 4, 6 p. 635 Cas. Cf. etiam Plin. Nat. hist. V, 142:
*ultra insula quam continenti iunxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum
 Cyzicum.*

764 Fragmentum tabulae marmoris albi in aliquo ex conclavi-
 bus quae sunt ad septentrionalem partem planicie mediae gymnasii
 in urbe Pergamo. Margo non exstat nisi a parte sinistra. Ed.
 Br. Schroeder, Mitth. des d. arch. Instituts in Athen XXIX 1910
 p. 152 n. 1.

Litterae ΑΔΘΛΞΠΣ. Elementa rotunda ΘΟΩ modo eadem ac reliqua
 magnitudine incisa, modo aliquanto minora. Extremae hastae lineolis trans-
 versis ornatae. Cum vel illic, ubi latissimum est fragmentum, fere tertia
 cuiusque versus pars interciderit, plerisque locis vero etiam maior, sponte
 patet fieri non potuisse, ut omnia in integrum restituerentur. Quare
 Schroederus, adiutus hic illic ab Hillero, satis habuit ea refecisse, quae ali-
 quam veri speciem haberent, neque in ea re ubique ipsa verba pristina

----- ο ----- | ----- ἀπλότητα¹
 τῶν ν. ε. [------ | κ]αθιδρύται. [πρ]ὸς
 [δὲ]² τὰς κατεπ(ε)ιγούσας τῇ [πόλει] χρείας -----
 ----- πρεσ[βυ]-
 τέροις³ καὶ τοῖς ἐλευθέροις παισὶν⁴ τὸ ἄλειμμα δι' ὅλης [τῆς
 ἡμέρας] ----- διὰ δὲ ὅλου τοῦ ἐνιαυ[το]-
 5 τ[οῦ] τοῖς ἀλειφομένοις ἐν τῷ πανηγυρικῷ γυμνασίῳ⁵ τίθεται

recuperasse sibi visus est, sed certe sententiam indicasse. Quare plerumque eum secutus sum neque ab eius inventis probabilibus usquam recessi nisi certis rationibus ductus quas ubique indicavi. 4 De argumento non magis quicquam dubii relinquitur quam de aetate. Etenim gymnasiarcho hos honores decerni cum totum argumentum indicat tum v. 26 definite enuntiat. Regnante vero Attalo III Philometore (139—133 a. Chr. n.) haec incisa esse ex v. 20. 39. 48 cognoscitur. 2 Supplevi particulam et post [κ]αθιδρύται puncto distinxi, cum Schroeder haec omnia eiusdem enuntiat esse ratus duarum litterarum lacunam non expleverit. 3 Corpus civium aetate provectionum (γερουσία) commemoratur v. 48. Eos etiam tum exercitationibus gymnasticis operam dedisse hic videmus. 4 Cf. Syll.² 363, 23 ἀγαγεῖν δὲ ἐπὶ τὴν ὑπάντησιν καὶ τὸν ἐφήβαρχον τοὺς ἐφήβους καὶ τὸν παιδονόμον τοὺς ἐλευθέρους παῖδας. 323, 3: ἵνα δὲ πάντες οἱ ἐλεύθεροι παῖδες πα[ιδεύονται] καθότι Πολύθρου Ὀνησίμου προνοήσας ἐπηγγέλματο τῷ δήμῳ; v. 61: τὸ ἀργύριον τὸ ἐπιδοθὲν ὑπὸ Πολύθρου τοῦ Ὀνησίμου εἰς τὴν παιδείαν τῶν ἐλευθέρων παίδων. Adiectivo addito opus esse videbatur, quia παῖς in cotidiano sermone perfrequenter de servo usurpabatur. Neque neglegendum est, inferiore aetate contra antiquum morem in nonnullis civitatibus servos ad exercitationes gymnasiorum admissos esse; cf. n. 479, 8 γυμνασιάρχος ἐκ τῶν ἰδίων ἐλευθέρων καὶ δούλων. Quo minus alibi, ubi id non licebat, distinctione careri poterat. 5 Quattuor tum fuisse Pergami gymnasia discimus ex v. 58. Iam cum tituli doceant, illic ut alibi tres aetates παίδων, ἐφήβων, νέων distinctas esse, horum gymnasia tria in tribus planiciebus quarum una supra alteram sita erat fuisse perbene docuit Schroeder. Nempe in infima ex eis τὸ γυμνάσιον τῶν παίδων fuisse apparere ex monumento illic effosso cum titulo edito Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 170 n. 14: βασιλεύοντος Ἀττάλου Φιλαδέλφου καὶ | Εὐεργέτου, τεσσαρεσκαίδεκάτου ἔτους (147/6 a. Chr. n.) | παιδονομούντων Ἡροδότου τοῦ Ἀθηναίου, | Μητροδώρου τοῦ Κύδου, Ἀρίστωνος τοῦ | Ἀσκλάπωνος, Ἀσκληπιάδου τοῦ Διοδώρου, | οἱ ἐκκριθέντες ἐκ τῶν παίδων εἰς τοὺς | ἐφήβους εἰς τὸ πεντεκαίδεκατον ἔτος, | γυμνασιάρχοντος Ἡρακλέωνος τοῦ | Μενεκράτου, Ἀττάλῳ βασιλέως Εὐμένου. In media vero planicie gymnasium epheborum fuisse, id quod appareret ex multis fragmentis laterculorum epheborum ibi repertis (Mitth. des arch. Inst. Athen. Abt. XXVII 1902 p. 406 sqq.). Denique in summa ex tribus planiciebus iam priore aetate γυμνάσιον τῶν νέων (cf. infra v. 47) repertum esse. Quibus quartum nunc ex huius tituli testimonio addendum esse gymnasium panegyricum. Sane si quis ex nomine colligat eius usum non quotidianum fuisse sed per feriarum

ἔλαιον ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἰδίων⁶ ----- καθηκόντων
 δὲ γίνεσθαι τῶν] | μυστηρίων κατὰ τὰ πάτρια τοῖς μεγάλαις
 θεοῖς Καβείροις⁷ κα[ι -----
 ----- ἡ]περ ἐπιβάλλ-
 λον ἦν ἡμέραι⁸ τὴν τῶν ἐφήβων μύησιν ἐπιτε[λεῖσθαι, ἐπετέλεσε
 τὴν μύησιν⁹ ----- καὶ οὐκ ἐάσας
 αὐτοῦς¹⁰] | τὰ πρὸς τὴν τελετὴν ἀνήκοντα πάντα παρ' ἐαυτῶν
 προσενε[γκεῖν μόνος ἀνεδέξατο, ὥστε καὶ δοῦναι τὸ καθήκον
 ἀνάλωμα πρὸς τὸ συντελεῖν τοῖς] | θεοῖς τὴν θυσίαν διπλά-
 σίονα¹¹ τό τε τῆς μυσήσεως ἔνεκεν ἀθρο[ισθὲν πλῆθος ἐδείκνυ-
 10 σεν ἐν τῷ ----- συνετέλεσεν δὲ καὶ τὰ ἄλ]λα τὰ νομι-
 ζόμενα πάντα πρῶτος καὶ μόνος καὶ τῆς τοιαύτης [-----
 ----- | τ]ύχην ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμηθῆναι¹². τὰ δ'

modo certamina id civibus patuisse, hoc ipso tituli loco redarguatur. Sed cuinam potissimum civium generi aut aetati id destinatum fuerit non assequor.

6 Supplere conatus sum ita, ut certe sententiam enuntiati indicarem. 7 De Cabirorum sacris Pergamenis Schr. provocat ad Blochii commentationem apud Roscherum Lexikon der gr. u. röm. Mythologie II, 2 p. 2534 et ad titulum Alterthümer von Pergamon VIII, 2 p. 483 n. 252, 26: ἐν τοῖς Καβειροῖς [μεγαλομερῶς] τῇ χορηγίᾳ χρησάμενος οὐκ ὀλίγας ἀνεδέξατο δαπάνας]. Idem ex v. 7 [ἡ]περ ἐπιβάλλον ἦν ἡμέραι collegit plurimum dierum fuisse ferias, quarum unus ephebis initiandis destinatus esset. Unde illa sacra Pergamum pervenissent, nondum exploratum esse, sed tribuum Pergamenarum nomina Καδμηῖς, Θηβαῖς (M. Holleaux Revue des études Grecques XV 1902 p. 302) Boeoticam potissimum originem indicare videri.

8 Cf. not. 7. 9 Supplevit F. Hiller von Gaertringen ap. Schroederum.

10 Supplevit idem. 11 ΔΙΠΛΑΣΙΟΝΑ lapis. Schroeder διαλάσιον legit et post hanc vocem litteram λάμβδα mero lapicidae errore interpositam opinatur. At utique adiectivum ad θυσίαν, non ad ἀνάλωμα referendum est, ut certe διπλάσιον exspectes, sed notum est inferiore aetate pro διπλάσιος perfrequens esse διπλάσιον (cf. Lobeck ad Phrynichum p. 441), cuius accusativum quin hic teneamus non videtur dubium. 12 Quod his verbis finitur enuntiatum quomodo redintegrandum sit non video. Nam quod Schroederus reposuit καὶ τῆς τοιαύτης [εἰς τοὺς πολίτας φιλαγαθίας τὸ παράδειγμα παρέχων διὰ τὸ πᾶσι τοῖς κατὰ | τ]ύχην ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμηθῆναι, id ferri nequit quia in enuntiato sic conformato accusativus αὐτὸν peccat contra leges syntaxeos Graecae; aut nominativo utendum fuit aut, quod etiam melius se haberet, pronomen omnino omittendum. Quare longe aliam fuisse verborum et sententiarum connexionem apparet, sed quae potissimum fuerit non perspicio. Ceterum cum ΤΥΧΗΝ in lapide sit, fortasse [κατ' ε]τύχην potius scribendum est, ut indicentur omnia quae quis optare possit. Cf. Aristoteles Polit. II, 4 p. 1260 b, 27: ἐπεὶ δὲ προαιρούμεθα θεωρῆσαι περὶ τῆς κοινωνίας τῆς πολιτικῆς,

αὐτὰ καὶ Ῥωμαίων τοῖς μ[υ]θηθεῖσι¹³ μετέδωκε -----
 ---- καὶ ταῖς πα[ρ]αγεγενημέναις θεωρίαις εἰς τὰ Νικηφόρια¹⁴
 καὶ μυηθείσαις¹⁵ κα[ὶ] -----
 καὶ τοῖς ἄλλοις ξένοις τοῖς παραγεγεννη[μ]ένοις καὶ τοῖς ἄρχου-
 σιν πᾶσιν καὶ βουλευταῖς καὶ τοῖς νενικη[χ]όσι τὰ Νικηφόρια
 ----- κα[ὶ] |
 τοῖς παιδευταῖς¹⁶ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις πᾶσιν τοῖς συνελ-
 θούσιν [πρὸς τὴν τελετὴν τῶν μεγάλων θεῶν Καβείρων¹⁷, μη-
 15 δένα βουλόμενος ἀμοιρεῖν τῆς¹⁸] || τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντελουμένων
 ἱερῶν μεταλήψεως. τῇ τε πέμπτῃ¹⁹ τοῦ -----μηνός -----
 ----- παρασταθεισῶν¹⁹ καὶ ἄλλων θυσι[σ]ῶν
 ὑπ' αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος γίνεσθαι τῷ Ἀριστωνίδαι²⁰ ἐναγι-
 σμ[ο]ῦ²¹ ἐπεμελήθη -----

ἢ κρατίστη πασῶν τοῖς δυναμένοις ζῆν ὅτι μάλιστα κατ' εὐχὴν. 13 Supple-
 vit Schroeder sagaciter et verisimiliter, etsi fieri etiam potest ut fuerit τοῖς
 μ[ε]τέχειν βουλομένοις. Cf. v. 19 Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσιν. 14 De Nice-
 phoriis Pergamenorum cf. n. 299, 4. 15. 322, 6. 324, 5. 513, 17. De theoris
 a Delphorum populo ad ea missis Syll.² 295, 24, de Pergamenorum legatis
 quae ea indicere ibidem v. 23 verba fieri observavit Schroeder. Idem iure
 meritoque ex hoc titulo collegit, non magnum temporis intervallum inter
 Nicephoria et Cabiria intercessisse. 15 Cum E. Lisco apud Schroederum
 καὶ μυηθείσαις κα[ὶ] ἀμυήτοις supplevisset, mihi maxime propter participium
 aoristi, non perfecti, usurpatum probabilius visum est priore καὶ simpliciter
 illi παραγεγενημέναις annecti participium μυηθείσαις: 'Quae legationes ad
 Nicephoria venerunt et per eam occasionem mysteriis Cabirorum initiatæ
 sunt'. Altero κα[ὶ] deinde ad aliud hominum genus commemorandum tran-
 situr. Nam cur legatos qui initiari noluissent item ad sacras dāpes invitarent
 Pergameni profecto non magis erat quam in Romanis (v. 14). 16 Omnes
 qui omnibus aetatibus puerorum, epheborum, iuvenum praeessent in gymna-
 siis, ut paedonomos, ephebarchum, alios, hac voce comprehendi sibi per-
 suasit Schroeder. Sed memorabile est, Athenis eandem usitatam fuisse
 non de eis, quibus epheborum mores et disciplina curae essent, cosmēta,
 sophronistis, hyposophronistis, sed de magistris qui singillatim in exercita-
 tionibus gymnasticis et militaribus eos instituerent, quo in numero fuerunt
 παιδοτρίβης, δπλομάχος, καταπαλταφέτης sive ἀφέτης. Cf. C. I. Att. III, 1080, 8.
 1085, 12. 1089, 5. 1094, 14. 1094, 7. 1098, 7. 1102, 15. 1104 III, 4. 1106, 10.
 17 Supplere conatus sum. 18 Supplementum Schroederi recepi, nisi
 quod pro verbo minus apto καθυστερεῖν substitui ἀμοιρεῖν. 19 Malui
 παρασταθεισῶν scribere pro illo quod Schr. habet κατασταθεισῶν. Reliquis in
 rebus Schroederum secutus sum. 20 Heros de quo nulla alia exstare
 videtur memoria. 21 Sic scribere malui quam ἐναγίσμ[α]τος cum
 Schroedero, nam illud quidem ipsam sacra faciendi actionem, hoc magis
 victimam quae immolatur indicare videtur, ut θύμα.

----- παράδειγμα παρέχων] | δυσεπίβλητον²² ἑτέροις· τοῖς
 τε γὰρ μεταλαβοῦσιν²³ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς [Καβειρίοις γενομέ-
 νων ἱερῶν δεῖπνον παρέσχε²⁴ καὶ τοῖς ἀλειφομένοις²⁵] | ἐν τῷ
 τῶν νέων γυμνασίῳ²⁶ καὶ πολίταις καὶ ξένοις καὶ τῇ γε[ρου-
 σίαι καὶ ----- τοῖς ἄλλοις ἄρχουσιν
 πᾶσιν καὶ Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσιν καὶ τοῖς ἐλευθέροις
 παῖσιν²⁷· τοῦ [δὲ θεοῦ βασιλέως Εὐμένου καὶ τοῦ θεοῦ Ἀττά-
 20 λου²⁸ καὶ τοῦ Φιλεταί²⁹ρου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀττάλου
 τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως ἀγά[λματα ἀνατιθέναι³⁰ -----

22 Nusquam alibi hanc vocem legi observavit Schroeder. 23 Hoc non potest non ad mysteriorum sacra referri. Qui eorum participes fuerunt, eos ad epulas vocatos esse a gymnasiarcho indicatur. 24 Hic aliquantum discedendum existimavi a Schroederi supplementis, qui nihil habet nisi ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς [----- γενομένων ἱερῶν ----- δεῖπνον παρέσχε] | ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ. Sed gymnasium iuvenum non locum esse, ubi epulae habitae sint, mihi ex proximis καὶ πολίταις καὶ ξένοις κτλ. apparere videtur. Nam si Schroederum sequemur, ea necessario de omnibus civibus et peregrinis accipienda erunt. At quomodo sic etiam gerusia, magistratus, Romani, pueri liberi commemorari possunt, qui tamen omnes illa civium et peregrinorum notione continentur? At in meo supplemento illa καὶ πολίταις καὶ ξένοις referuntur ad proxime superiora 'omnibus, quicumque in gymnasio iuvenum exercentur, sive cives sunt sine peregrini'. 25 Supplevi. 26 Cf. not. 5. 27 Cf. not. 4. 28 Supplementa Schroederi hic non ab omni parte certa sunt. Nam duos quidem reges praeter Attalum III superstitem et Philetaerum stirpis auctorem hic commemoratos fuisse, v. 47 vero unum modo, propter lacunarum ambitum perquam probabile est. Sed neque utrum illi uni Attalus an Eumenes nomen fuerit, neque quo ordine hic illa duo nomina se exceperint definiri licet, quae res propterea magni momenti est, quia si Schroederi ratio recte se habet Attalus II Philadelphus (159—139 a. Chr. n.), sin contrarius fuit ordo, Attalus I (241—197 a. Chr. n.) intellegendus est. 29 Nomen Schroeder ex v. 36. 39 hic et v. 47 reposuit, recte sine dubio, sed erravit cum illud ad tertium Attali I et Apollonidis filium referret. Nam quo pacto credibile est, regis Attali III patrum, qui nunquam regnaverat et tum iam pridem supremum diem obierat (cf. n. 295⁹), tantis honoribus affectum a Pergamenis, cum fratris minimi Athenaei, qui illi utique superstes fuit, memoria plane silentio premeretur? At illius antiqui Philetaeri, qui principatus Pergamenorum auctor fuerat, sacra etiam tum mansisse nulla ex parte veri dissimile est. Cf. n. 748¹. Etiam articulus additus, qui bis servatus (v. 36 τοῦ Φιλεταίρου). 39 τῷ τε Φιλεταίρῳ καὶ Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ, bis suadentibus spatii rationibus supplementus est (v. 49. 47), multo melius in hunc quam in illum quadrare mihi videtur. 30 Hoc supplere malui quam ἐπισκευάσαι cum Schroedero. Nam id statuas antiquiores refici indicat, qua de re si hic verba fierent, articulo τὰ ἀγάλματα opus esset.

----- χρεὼν ἡγή]σάμενος εἶναι διὰ τὸ τοῦ
 δήμου πρὸς τοὺς γεγονότας εὐεργέτας ε[ὐχάριστον -----
 καὶ οὐ μόνον πᾶν τὸ λειπόμενον διὰ τὸ³¹ χρεῖαν εἶ[ν]αι³² πλειό-
 νων χρημάτων ἀναδεξάμενον³³ ἀνάλωμα, ἀλλὰ καὶ [-----
 ----- καὶ ἐπι-
 μελη[θ]εῖς καὶ τούτων ὡς ἐπεδέχετο κάλλιστα καὶ παραστήσας
 θυσίαν αὐτοῖς [ὡς καλλίστην μετέδωκεν ἀπ' αὐτῆς εἰς ἔπαθλα
 τοῖς τε ἐφήβοις] | καὶ νέοις εἰς τε διαδρομάς καὶ τοὺς διὰ τῶν
 θπλων ἀγῶνας. βουλόμενος δὲ [----- τοῖς τε νομι-
 25 ζομένοις κατὰ τὰ πάτρια || ἐπ]ακολουθεῖν καὶ ἀγαγεῖν εἰς ἀνα-
 νέωσιν τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχημένα χάριν τοῦ -----
 -----³⁴ ὅπ' αὐ]τοῦ
 συντελεσθέντων ἐν τῇ γυμνασιαρχίᾳ σὺν τοῖς ἄλλοις, οἷς κα-
 κεῖνος φιλοδ[οξήσας³⁵ -----
 ----- καὶ ἐπαγγειλάμενος | ποιῆσαι καὶ τὰ κριοβόλια³⁶ τῆς
 τῶν ἐφήβων μεταπαιδιᾶς³⁷ πρὸς ἀλλήλους ἔνεκεν [-----
 ----- καὶ παραστήσας³⁸ κριὸν ὡς κάλλιστον κεχρυσω]μέ-

31 Supplevit Hiller apud Schroederum acutissime. 32 Sic scribere satius duxi, quam Hillerum sequi [μὴ τετυχηκέ]ν]αι legentem. Nam illius infinitivi subiectum vix aliud cogitari potest atque ille gymnasiarchus, quem sumptum in se suscepisse quia non maiorem pecuniam nactus esset vix recte et perspicue dicitur; sed eum, quia maioribus summis quam aerarium publicum praeberere poterat opus erat, de suo id quod deesset dedisse bene enuntiat. 33 Quantum in mutila lapidis condicione de structura enuntiati iudicium ferre licet, hunc accusativum errore pro nominativo ἀναδεξάμενος incisum existimaverim. 34 Hic Schroederus πολλῶν εὐεργεσιῶν reposuit cum neglegeret, sic συντελεσθεισῶν dicendum fuisse. Immo participii forma indicio est id ad illa τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχημένα referri, ita ut fere τούτων πάλιν κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον ὅπ' αὐ]τοῦ συντελεσθέντων fuisse videatur. 35 Participium reposui relatum ad verbum finitum quod post illud scriptum fuit; φιλοδ[οξίαν] ἐνεδείξατο Schroeder, qui οἷς manifesto dativum instrumenti existimat. Sed pro consuetudine dicendi, quae in eiusmodi litteris obtinet, multo aptius videtur οἷς attractione pro & dictum statuere et deinde verbum transitivum qualia sunt ἐποίησεν, συνετέλεσεν supplere. 36 Hoc longe antiquissimum quod novimus κριοβολίων exemplum non de illis labentis antiquitatis caerimoniis crioboliorum simillium tauroboliis interpretandum esse perspexit Schr., sed ludum vel certamen epheborum quo aries captus et domitus ad aram adduceretur ibique mactaretur, simillimum illum quidem ei exercitationi quae ταυροκαθάρσιον nomine significaretur. 37 Novum nomen certum esse recte observat Schroeder, quia divisim μετὰ παιδιᾶς legi vetet vox ἔνεκα subiuncta. 38 Sic legere malui quam ἐπαγγών cum Schroedero, cuius reliqua supplementa recepi.

νον τὰ κέρατα χάριν (τοῦ)³⁹ κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ
καὶ καλλιεργηθέντος -----
διένειμεν δὲ τὰ | ἀπὸ τῆς θυσίας εἰς ἔπαθλα τοῖς τε ἐφήβοις
καὶ νέοις εἰς τε διαδρομὰς καὶ τοὺς διὰ τῶν ὀπλων ἀγῶνας,
30 κατέστησεν δὲ καὶ τὴν ἡμέραν, καλλίστην || ἡγησάμενος εἶναι
τὴν ὀγδόην τοῦ Ἀπολλωνίου μηνός⁴⁰, ἐν ᾗ τελέσας ἐπιτυχῶς ἐν
[----- τὴν στρατείαν ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ⁴¹ κατ-
ῆλθεν⁴² εἰς τὴν πόλιν, ἱερὰν τε αὐτὴν ψηφισάμενος ὑπάρχειν
διὰ παντός καὶ τὰλλα ἐπεδέξατο τὰ γεγραμμένα καὶ ὅσα διὰ τοῦ
γεγενημένου ἐν τῷ ἐπὶ⁴³ Ἀριστοβούλου τοῦ Βίωνος τοῦ καὶ Τεύ-
θραντος ἐνιαυτῷ ψηφίσματος κατακεχώρισται, [καὶ -----
-----⁴⁴ ἐν τῷ ναυί τοῦ Ἀσκληπι]οῦ⁴⁵ τῷ καθιερωμένῳ αὐτοῦ⁴⁶
ἀγάλματι, καὶ παρασταθείσης θυσίας παρὰ τῆς πόλεως μετέ-
δωκεν ἀπ' αὐτῆς τοῖς γυμνασίοις εἰς τε διαδρομὰς τῶν παιδῶν
τε καὶ ἐφήβων καὶ ἀνδρῶν καὶ τοὺς διὰ τῶν ὀπλων ἀγῶνας, μερι-
σθέντων εἰς τὰ ἔπαθλα τῶν [-----
35 ποιησα]μένων τὴν ἐνδημίαν. τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρέπον
καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν εὐχάριστον διὰ τὸ τῆς ἀγ[ωνοθεσίας φιλάνθρω-

39 Genetivum articuli hic neglegentia quadratarii excidiſſe, a quo penderet infinitivus in altera versus parte deletus, sumpsit, quia aliter χάριν nullam haberet explicationem. 40 Cf. n. 332, 13 τὴν δὲ ὀγδόην, ἐν ᾗ παρεγένετο εἰς Πέργαμον, ἱερὰν τε εἶναι [εἰς] ἅπαντα τὸν χρόνον. Nomen mensis ex hoc demum titulo innotuit.

41 Recepi supplementa Schroederi, nisi quod hic cognomen addidi cum quia ne reliquis quidem locis huius tituli eo caret, tum quia proximis (not. 42) supplementum multo brevius adhibendum existimavi quam ille. 42 Supplevi. παρεγένετο ἐκεῖ]θεν Schroeder. 43 Supplevit Schroeder.

44 Hic Schroederi supplementa [ἐπὶ]ῆλθεν, καὶ στεφάνωσιν κατέστησεν ἐν τῷ ναυί τοῦ Ἀσκληπι]οῦ primam partem probare nequeo. Nam si ἐπὶῆλθεν, ut debet, a verbo ἐπεύχομαι repetitur, quid sibi velit ὅσα — διὰ τοῦ — ψηφίσματος κατακεχώρισται, ἐπὶῆλθεν, non perspicio. Quare suspicor illum de ἐπαύξω cogitasse, unde profecto hic aoristus medii derivari non potest. Neque est cur augendi notionem in hoc enuntiatum inferamus. Omnino verbum finitum ad proxime superiora spectans hic scriptum fuisse non existimo, sed inter se accurate respondere καὶ τὰλλα τὰ γεγραμμένα — καὶ ὅσα διὰ τοῦ ψηφίσματος κατακεχώρισται. Quod de corona capiti statuæ imponenda cogitavit Schroeder, non inepte fecit, sed quibus potissimum verbis id enuntiatum fuerit latet. 45 Supplevit Schroeder. De nobilissimis Aesculapii sacris Pergamenis cf. Syll.² 592 cum testimoniis scriptorum, inter quos praecipue Aristides rhetor est, et titulorum illic allatis.

46 Regis Attali, non Aesculapii. Cf. n. 332, 7: καθιερωσάι δὲ αὐτοῦ καὶ ἄγαλμα πεντάπηχον τεθωρακισμένον καὶ βεβηκὸς ἐπὶ σκύλων ἐν τῷ ναυί τοῦ Σωτήρος Ἀσκληπιοῦ.

πον ----- καὶ φιλο]τιμότατα καθιδρυκόντων τὸ ψηφισθὲν
 ὑπ' αὐτῶν ἄγαλμα ἐν τῇ ἐξέδρῃ ἐν ᾗ τὸ τοῦ Φιλεταίρου⁴⁷
 ἄγαλμα καθιδρύεται ----- παρίσ]τασθαι
 μὲν ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὸν τῆς ἀναθέσεως καιρὸν θυσίαν τὴν
 καλλίστην, τεθέν[τος δὲ τοῦ ἀγάλματος παρὰ τὸ ----- τὸ ὑπὸ
 ----- ἐκ]τισμένον⁴⁸ καὶ τὰς διαδρομὰς γεγονέναι καὶ τοὺς
 διὰ τῶν ὄπλων ἀγῶνας προαιρεῖσθ[αι⁴⁹ -----
 ----- πα]ραστήσας θυσίας ὡς καλλίστας τῷ τε
 Φιλεταίρῳ⁵⁰ καὶ Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ καὶ τῷ το[ύ-
 40 του πατρὶ θεῷ Εὐμένει⁵¹ ἐν τῷ βωμῷ τῷ καθιδρυμέ]νω[ι] ὑπὸ
 τῶν νέων ἐπιτελέσαι⁵² τὰ καθήκοντα συντετελέσθαι ἐν τῷ ἐπάνω
 μῆνι τῇ [δγδόγῃ⁵³ -----
 ἐκ]τισμένου⁵⁴ καὶ συντελέσας μεγαλομερῶς καὶ μάλιστα ἐν τῇ
 τῶν ἐπάθλων θέσει καὶ ἐν τῇ τοῦ δεῖπνου παροχῇ⁵⁵ τὴν εἰς
 τὴν πόλιν εὐνοίαν⁵⁶ | ἐνεδείξατο τῇ τε καθιδρυμένῃ ἐν τῷ
 ξυστῷ εἰκόني βασιλέως Πτολεμαίου⁵⁷ καὶ -----
 -----⁵⁸ | οὗ ἐπετέλεσεν τὴν διαδρομὴν καὶ

47 Cf. not. 29. 48 Supplere conatus sum. Schroeder κατηρ]τισμένον legit, reliqua non attigit. Fuit sane cum cogitarem de supplemento μετὰ τὸ τὸν ἀγῶνα τὸν ὑπὸ ---- ἐκ]τισμένον καὶ τὰς διαδρομὰς γεγονέναι. 49 Hic Schroeder addit βουλόμενος. At προαιρεῖσθαι βούλομαι mihi in tautologiae crimen incurrere videtur. 50 Cf. not. 29. 51 Supplevi. Quod Schroeder posuit καὶ τῷ το[ύτου ἀγάλματι — τῷ καθιδρυμέ]νωι ὑπὸ τῶν νέων, probare nequeo. Nam quis unquam audivit separatim et ipsi deo vel heroi et eius simulacro rem divinam factam esse? 52 Unde hic infinitivus pendeat non liquet. 53 Supplevit Schroeder. De hoc dicendi genere cf. n. 55, 27. 242, 44 et Thucydidis locum quem illic ascripsi not. 46. 54 Cf. not. 48. 55 Supplevi. τῇ[ι τῶν ἀγαλμάτων καθιδρύσει] Schroeder. Sed haec res non tam arcte coniuncta est cum sacrificiis et ludis, et v. 42 separatim commemoratur statua regis dedicata. 56 Supplevit Schroeder. 57 Ptolemaeus VIII Euergetes II (145—146 a. Chr. n.). 58 Schroeder καὶ [τῷ παρασταθέντι (quod de victimis dici solet, non de certaminibus) ἐν τῇ τῆς καθιδρύσεως ἡμέρᾳ γυμνικῶ ἀγῶνι.] | οὗ ἐπετέλεσεν τὴν τε διαδρομὴν καὶ τὰς λαμπάδας. Is manifesto οὗ genetivum partitivum pronominis relativi existimavit. Sed quomodo certamine gymnico toto voluntatem suam indicasse gymnasiarchum praedicari potest, si is duas modo partes eius, cursum et lampada, instituit? Quare nescio an praestet οὗ intellegere adverbium, ut in lacuna periisse statuamus significationem loci vel aedificii quod ille in eum usum reipublicae donasset? Neque vero certum est, illud ΟΥ a quo versus 43 incipit omnino integram vocem esse; immo eodem iure terminatio genetivi nescio cuius nominis habetur. Quare in summa totius rei obscuritate satius visum est supplendi conatu abstinere.

τάς λαμπάδας ὃν τρόπον ἐπέβαλλε. καθηκούσης δὲ [τῆς -----
 ----- ἐορτῆς] | ἐπιτελεσθῆναι ἐν
 τῷ ἐνεστώτι μηνί, εἰς ἣν μισθουμένης παροχῆς⁵⁹ χάριν τῆς
 ἀπὸ τῶν [θυομένων ἱερῶν ἐστιάσεως⁶⁰, αὐτὸς προῶν ἀπὸ τῶν
 45 ἑαυτοῦ || δια]φόρων⁶¹ ἐξωδίασε τὸ δαπάνημα. ἡθέλησεν⁶² καὶ
 ἐν τούτοις στοιχοῦσαν τοῖς προπε[πραγμένοις ἐν παντὶ τῷ βίῳ
 παρέχεται τοῖς πολίταις | τῇ] αὐτοῦ διάληψιν, καὶ ἐφιλοτιμήθη
 προγραφῆναι⁶³ περὶ τούτων ψήφισμα καὶ περὶ τῆς παρασταθ[η-
 σομένης⁶⁴ θυσίας Ἀθηνᾶι τε Νικηφόρῳ καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ, οὗ
 καὶ κυρωθέντος τῇ μὲν τεδράδι⁶⁵ ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ἰδίου⁶⁶ ταύ-
 ρους δύο καὶ καλλιερή[σας τῷ θεῷ βασιλεῖ Ἀττάλῳ⁶⁷ καὶ τῷ
 Φιλεταίρῳ⁶⁸ | τῷ Ε]ὐεργέτῃ καὶ βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι
 καὶ Εὐεργέτῃ ἐπετέλεσεν ἀπ' αὐτῶν τὰς τε διαδρομ[ὰς καὶ τοὺς
 διὰ τῶν ὅπλων ἀγῶνας ----- | ποιῶ]ν ἀπ' αὐτῶν μετά-
 50 δοσιν τοῖς τε ἐφήβοις καὶ τοῖς παιδευταῖς⁶⁹. τῇ δὲ πέμπτῃ
 ὁμοίως ἀναγαγῶ[ν ταύρους δύο καὶ καλλιερηθέντων αὐτῶν || συν]-
 τελέσας λαμπάδα καὶ τὴν ἀπὸ τούτων ὡσαύτως ἐποίησατο τοῖς
 αὐτοῖς μετάδοσιν. τῇ τε ἔκ[τῃ ἀναγαγὼν βοῦς θηλείας δύο ὡς
 καλλίστας τῇ Νι]κηφόρῳ Ἀθηνᾶι καὶ βουθυτῆς τὴν τε μετά-

59 De victimis ad sacra publica praebendis haud raro usurpatur cum verbum παρέχειν tum nomen παροχή. Cf. Syll.² 653, 72 τὰ δὲ θύματα αὐτοὶ παρεχόντων. 616, 21. 47. 51. 57. 59. 62. 617, 2. 4. 7. 16 θύει — καὶ ἱερὰ παρέχει. 616, 26 Κῆροις παρέχω τὸν βοῦν. 653, 64. 65 θυμάτων παροχᾶς — τὰν παροχὰν τῶν θυμάτων. Quam rem Pergami ut in aliis civitatibus, certe in quibusdam sacris, a republica privatis locari consuevit hic tituli locus docet. 60 Supplevi. 61 Supplevi. Cum locarentur victimae praebendae, gymnasiarchus conductor exstitit, at ea condicione ut pretium non ex aerario acciperet, sed suis impensis victimas emeret. Similis munificentiae exempla haud rara sunt in titulis Graecis. 62 Asyndeton ἐξωδίασε — ἡθέλησε merae negligentiae deberi videtur. 63 Rogatio publice scripta proponitur (προγράφεται) ante comitia, in quibus deinde civium suffragiis comprobatur (κυροῦται v. 47). 64 In universum hic Schroederi vestigia pressi; sed aoristum παρασταθ[είσης] nolui cum eo reponere. Neque enim de peractis sacrificiis decreverunt Pergameni, sed de peragendis. Sane participium futuri tribus litteris longius est, sed has compensavi cum pro Schroederi τῇ τε Νικηφόρῳ Ἀθηνᾶι supplerem Ἀθηνᾶι τε Νικηφόρῳ, id quod etiam proximo καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ, quod Schr. supplevit, magis accommodatum est. 65 Tertiam litteram Δ esse certissimum est. Tenuis et mediae vicissitudo in hoc vocabulo inaudita, sed etiam alibi perrara. Schroeder provocat ad E. Schweizer, Grammatik der pergamen. Inschr. p. 106. 66 Cf. n. 476⁵. 67 Cf. not. 28. 68 Cf. not. 29. 69 Cf. not. 16.

δοσιν ὁμοίως ἐποίησατο καὶ γυμνικὸν ἔθηκεν ἀ[γῶνα -----
 ----- | --] ἔπαθλα κατ' ἐξοχὴν καλὰ καὶ
 ἄξια τῆς τε πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς εὐεργέτας τιμῆς ἐποίη[σατο
 ----- ὥς | προσή]κει⁷⁰, καὶ ἐν τούτοις
 τοῦ περὶ τὴν πόλιν πρέποντος τὸν πάντα ποιησάμενος λόγον. τῇ
 τε ἐβ[δόμῃ] παραστήσας ταύρους δύο καὶ⁷¹ καλλιερήσας Διὶ |
 Ὀλυμ[πίῳ] ἐκ τοῦ ἰδίου⁷² ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς
 τροχάσαντας⁷³ τὴν λαμπάδα -----
 55 ----- || ----- ἐμέρισεν τὰ ἀπὸ τῆς θυσίας εἰς
 τὰ ἔπαθλα, τό τε τῆς μεγίστης ἐπιμε[λείας]⁷⁴ δεόμενον⁷⁵ -----
 ----- | -----
 -----]τον φυλάσσεσθαι ἀναθεὶς καθιέρωσεν ἀργυρίου δρ[αχμὰς
 ----- | -----
 ----- ἐπὶ κατασκ]ευήν⁷⁶ καὶ ἐπὶ θεραπείαν αὐτοῦ, ἐφ' οἷς
 τὸν δ----- | -----
 -----ιποι τὴν εἰς τὰ τέσσαρα γυμνά[σια]⁷⁷ -----
 ----- | -----]υμενος --ετο--

70 Supplevi. 71 Supplevi. τῇ δὲ ἐβ[δόμῃ] βουθυτήσας ταύρους δύο --
 ---- τῷ Διὶ | Ὀλυμπίῳ Schroeder. 72 Cf. n. 476⁵. 73 Vides κρεαδο-
 τεῖν τινα hic dici ut alibi μισθοδοτεῖν τινα. Quare subnascitur mihi suspicio,
 nimiam fuisse severitatem in damnando illo δικαιοδοτεῖν τινα n. 448².
 74 Supplevit Schroeder. 75 Supplevi. 76 Supplevi. ὧν exstat
 in lapide, quod quid fuisse possit praeter [ἐπι]σκευὴν aut κατασκευὴν non video.
 Ex eis vero hoc praetuli, quia ἐπισκευή fere ad idem redit ac θεραπεία.
 77 Cf. not. 5.

765 Lapis erutus Prienae, ubi pavimento ecclesiae insertus erat, qua de causa scriptura magna ex parte extrita est, delatus Berolinum in museum regium. Benignitate eorum qui museo prae-sunt mecum communicata sunt apographum a Prottio confectum, ab Hillero von Gaertringen iterum cum lapide collatum, et exemplum minusculis scriptum ab Hillero cum multis eisdemque utilissimis supplementis.

Litteratura Ionica vulgaris, ab ea quae quarto a. Chr. n. saeculo usitata fuerat non fere discrepans nisi in elementi Σ forma, quod quantum ex Prottii apographo perspicitur brachia parallela habere videtur. Cum scriptura multis locis evanuerit, de titulo in integrum restituendo desperandum

[Ἐπὶ στεφ]ανηφόρ[ο]υ¹ Ποσ[ειδωνίου²] μη[νὸς ----ῶ]νος, [ἔδοξεν |
 τῇ βουλῇ καὶ [τῶ]ι δῆ[μῳ]· ἐπειδὴ Σωτᾶς ἔν τ]ε τοῖς πρό[τε-
 ρον | χρόνοις -----]σώιτα ---- κοου----- φιλῖαι καὶ
 ----- | -----ω αὐτὸν εἰς [----- τῶ]ι δῆμῳ
 5 καὶ ν[ῦν] || δέ³, ὅτε οἱ Γ]αλάται παρε[γένοντο εἰς τὴν χώρα]ν καὶ
 πο[λλοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἔλαβον] τῶν ἐν τῇ χώρῃ κατ[οι-
 κούντων πο]λιτῶν ----- | ----- παρανόμως πρό[τε]ς τῇ γ[ώ-
 ραν αὐτ]όματο[ι -----, ἔνεκα δὲ τῆς | πρὸς τοὺς ἀλίσ]κο-
 μένους⁴ ὁμότητος μηθένα ἀντιτάσσεσ[θαι] τολμᾶν ----- | --
 -----] οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ χώρῃ εἰς το[ύς] π[ο]λλίτας παρε[ν]ό-
 10 [μουν ----- || ----- ἀλλὰ καὶ τὸ θεῖον ἡσέβουγ⁵ κείρο[ν]τε[ς]
 τ[ᾶ] τεμένη καὶ [κατα]καίοντες⁶] τοὺς ναοὺς καθά-----
 -----ο[ν]τε[ς] | ----- τῆς εἰς τὸ θ[ε]ῖον [ἀν]αίσ[χυντ]ί[ας]⁷.
 [φεύ]γο[ν]τε[ς] [δὲ] --- | ----- τὰ τε ἐ]παύλια ἐνέπ[ρω]σαν⁸ [κα]

fuit atque in universum quidem in eis acquiescendum quae Hillerus et Wilamowitzius suppleverant. A quibus si quando discedendum existimavi, id accurate indicavi. 4 De Priensium stephanephoris cf. n. 245, 19. 27. Gr. inscr. in the British Museum III, 1 p. 34 n. CCCXVI, 9. 2 Supplevit Hiller. Annum huius magistratus ignoramus, sed res a Sota gestas, de quibus hic verba fiunt, proximis post huius gentis in Asiam transitum (278/7 a. Chr. cf. n. 748¹³) annis vindicandas esse demonstrat cum litteratura (v. supra) et orthographia, tum argumentum, ex quo luculentissime apparet, quam recens tum in Asia Gallorum immanitas et incolarum terror fuerit. Partem eorum tum in ipsam Ioniam irrupisse definite testatur Livius XXXVIII, 16, 12: *Troemis Hellesponti ora data, Tolostobogii Aeolida atque Ioniam, Tectosages mediterranea Asiae sortiti sunt*. Tolistobogii igitur erant cum quibus Sotas confluit. 3 Tale aliquid scriptum fuisse mihi probabilius videtur, quam quod Hiller reposuit καὶ π[ό]λιν. Etenim in agrum quidem Priensem sine dubio pervenerunt Galli, at eos in ipsam urbem penetrasse neutiquam verisimile mihi videtur. 4 Supplevi. ἀφ]ι]κομένων Hiller. Sed hoc quidem verbum necessario ad ipsos Gallos referretur ut certe τῆς τῶν ἀφ]ι]κομένων ὁμότητος exspectes. 5 Etsi plerumque ἀσεβεῖν εἰς τινα, περὶ τινα, πρὸς τινα dicitur, tamen passim etiam transitivae structurae exempla vel apud antiquos scriptores Atticos inde ab Aeschilo inveniuntur. 6 Hoc loco participium reponere malui, quam cum Hillero καθάψ[αντες] supplere versu proximo. Nam molestissima in illa lectione videtur praesentis et aoristi vicissitudo, neque littera Ψ certa est, quia Prottii apographum nihil habet nisi ΚΑΘΑΨΑ. 7 ΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟC... ΟΝ... ΑΙΣ...ΑΣ Prottii apographum. Utrum meum supplementum [ἀν]αίσ[χυντ]ί[ας] recte se habeat an Hilleri [ἀν]αἰδ[ε]ί[ας], merito dubites. Nam hoc quidem lacunae spatio, illud vero litteris servatis quas Pr. enotavit accommodatus est. 8 Cum Prottius ΕΝCΠΥΙ ΑΝ enotasset, Hiller ἐνεπ[ρω]σαν

- [τ]ὰς [ο]ϊκίας⁹ [ἐπ]ο[ρ]π[ό]λησαν¹⁰ | ὥστε τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν
 15 Ἀσίαν κατοικοῦν[τ]ω[ν] φθαρῆν[αι] πολλούς, || μάχεσθαι δ[ι]ε¹¹ πρὸς
 τοὺς βαρβάρους [κ]αὶ [ἀντιτά]τ[ε]σθαι [μ]ηδ[έ]να | βούλεσθαι,
 αὐτὸς τε ἀντετά[ξ]ατο πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀ[τ]ιμ[ό]νον¹² τε
 ἡμᾶς¹³ καὶ εἰς τὸ θεῖον ἀσ[ε]βοῦντα[ς]¹⁴ καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνας
 [πα]ρανομοῦντας,] ἐκπέμψας μ[ισ]θ[ο]φόρους τῶ[μ] πολιτῶν πεζοὺς
 [καὶ | δούλους οἰκο]τρόφους καὶ [τοὺς βαρβάρους κακῶς ἐπ]οίει¹⁵.
 20 Σωτᾶς δὲ¹⁶ συνα[γε]λλ[ο]ρας τῶν τε πολ[ι]τῶν τοὺς [ἐθέλοντας] καὶ
 τ[ῶν] ἀπὸ τῆς χώρας [τοὺς | προθύμους ὄ]ντας αὐτοῖς συ[γκιν]-
 δο[ν]ε[ύ]ε[ιν] π[ρ]ὸς τοὺς βαρβ[ά]ρους | κ[α]ὶ σά[μ]ειν προσελόμενος
 [τ]οῦ[ς] πολί[τ]ας τοὺς ἐν τ[ῇ] χώρῃ α[δ]ι[κ]ο[ύ]με[ν]οι κ[αὶ] τέ[κ]να καὶ
 γυναῖκας κ[αὶ] τοὺς ἐν τ[ῇ] χώρῃ¹⁷, ὅπως ἄ[π]α[ν]τας | -----]
 25 εἰς τὴν πόλιν κατ[α]γάγῃ τοὺς] ἐν τῇ χώρῃ ---αυ || -----
 τῶν τόπων ὡς συν-----οις ----- | -----σε μετὰ

restituere conatus est. Sed hoc verbum num fuerit in sermone Graeco dubium est, ac tam exiguo discrimine illa YI distant a ΠΙ[Η], ut non dubitaverim verbum de ea re usitatissimum reponere. 9 Supplere conatus sum. 1A...I...II v. Prott. 10 Supplevit Hiller. 11 Supplevi et emendavi (E pro Σ quod traditur). Hiller sane [μαχομένου]ς scribit idque cum proxime superioribus coniungit. At quomodo dici potest multos occisos cum pugnarent contra barbaros neque quemquam illis resistere paratum fuisse? 12 AHM. Hiller supplevit ἀ[τ]ιμ[ό]νον τε αὐτὸν καὶ. Quem in summa rei verum vidisse existimo, sed cum ἀτιμοῦν vox solennis iuris publici de capitis deminutione usitata sit, illud latius patens verbum ἀτιμάζειν hic aptius mihi videtur. 13 τε αὐτὸν Hiller. Sed quo iure et qua de causa Sotam potissimum contemptim a barbaris tractatum esse enuntietur non satis perspicio. Quod contra primum de ipsorum Priensium civitate, deinde de deis, denique de Graecorum natione verba fieri non ineptum videtur. 14 De verbi structura cf. not. 5. 15 Postremo loco ΤΣΟΟΙΕΙ Prottii apographum. Verbum restituit Hiller cum sumeret ΣΟ errore pro ΕΠ lectum esse. Proxime superiora duo vocabula ipse supplere conatus sum. Linea horizontalis quae initio enotatur a Prottio, ex Σ littera finali adverbii κακῶς restare videtur. 16 Haec sic enuntiantur, quasi si antea de alio homine ac Sota verba facta sint. Quare fuit cum opinarer legendum esse [καὶ οὗτος μὲν οὖν ταῦτα ἐποίησε, Σωτᾶς δὲ συναγείρας κτλ. Sed nullo modo superiora sic restitui possunt ut alio spectent atque ad ipsum Sotam. Quare admodum moleste et inconcinne hic conexa esse enuntiata vix licebit negare. 17 Apertum est hic distingui τοὺς πολίτας τοὺς ἐν τῇ χώρῃ ab alio hominum genere, quod substantive οἱ ἐν τῇ χώρῃ appelletur. Possunt haec intellegi de servis et libertis civium qui agriculturam exercuerint, sed fieri etiam potest ut tum fuerit in agro Priensi ordo agricolarum qui liberi quidem essent sed civitatis Priensis expertes.

τῶν συγκινδυνε[υόντων αὐτοῖς] τῶ[μ π]ο[λι]τῶν. καὶ πρ[ο]αγομένου
 [τοῦ] πολεμίου -----ων τιμᾶς ο---|-----λ[ε]ιας γενό-
 μενο[ς] -----] κ--ελ----- ραξ----- ἔσωσε[ε, οὐ]δὲν δεί-
 30 [σα]ς¹⁸ τὴν ἐκείνω[ν] ὁμότητα ----- νερόμενος [-] || -----
 τ[οῖς] πολίταις συνέχων [θ]πως καὶ μ[ε]τ[ε]ρ[ε] αὐτοῦ κινδυνεύων |
 [φαν]ῆ¹⁹ ὑπὲρ τ[ῆς] κοινῆς σωτηρίας [καὶ] νίκης, κα[ὶ] ἔμεινεν ἐν
 τ[ῇ] χ[ώ]ρ[αι] | ὥς μαχε[σ]όμενος πρὸς τοὺς βαρβ[άρ]ους, [ἐξ] ²⁰
 οὐθενὸς κοινοῦ [ζή]λ[ου]²¹ εἰ | μὴ τοῦ σωθῆναι ὑπ[ὲρ] αὐτοῦ²² πολ-
 λοὺς τῶμ πο[λι]τῶν. καθό(υ)λου δὲ ἐν[έ]μεινεν²³ | ἀεὶ τὴν πόλιν
 εἶ²⁴ δρ(ῶ)²⁵ καὶ βοιηθῶν²⁶ τῇ χώρ[αι]. διετέλεσεν δὲ καὶ [προ-
 35 νοῶν || τοῦ τῆμ πόλιμ²⁷] μηθέμ φαῦλομ²⁸ [π]αθε(ῖ)γ καὶ πολλοὺς
 τῶμ πολιτῶ[ν] ἐφύλαξεν ὥστε σ[ω]θῆναι αὐτοὺς [καὶ] τέκνα καὶ
 γυναῖκας καὶ τὴν χώρ[αν] | αὐτῶν τοῖς τε Γαλά[τα]ι[ς] [ἀνδρ]είως²⁹
 ἀντι[τα]χθῆναι. ὧγ γενόμενω[ν] | καὶ στρατηγός ἡρ[έ]θη πρὸς τὸν
 τῶγ Γαλατῶν πόλεμον· τύχηι [ἀγα]θ[ῇ] θ[ε]οῖ, δεδόχ[θ]αι τῇ βουλῇ
 40 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπηγῆ(ι)σθαι Σωτᾶν Λ[ύ]κου³⁰ || [ἀρετ]ῆς ἔνε[κα]
 καὶ ἀνδραγαθίας ἧς ἐποήσατο ὑπὲρ τοῦ δήμου, [ἀγω]νισάμενος
 πρὸς τοῦς Γαλάτας, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνω[ι] | χρυσῶι
 ἀπὸ δραχμῶν -] τραγωιδῶν τῷ ἀγῶνι τοῖς πρώτοις Διο[γ]νουσί[οις],

18 Supplere conatus sum. 19 Supplevi. Hiller scripsit κινδυνεύων[ται] ὑπὲρ τ[ῆς] κοινῆς σωτηρίας. At κινδυνεύομαι pro κινδυνεύω nemo quod sciam Graecus unquam dixit. Sumendum igitur est in proxime superioribus alicubi nomen ὁ δῆμος fuisse, ad quod illud κινδυνεύων referretur. 20 Supplevit Hiller. 21 Supplevit Hiller; sane κοινοῦ in hac sententia mirum est; contrarium potius ἰδίου exspectaveris. 22 Supplementa Hilleri retinui nisi quod ante infinitivum adieci genetivum articuli, quo si quid video careri nullo modo potest. 23 Supplevi. De huius verbi cum participio coniunctione cf. Syll.² 356, 25: αὐτὸς μὲν γὰρ ἐνέμεινεν ἀρνούμενος. 24 Supplevi. 25 ΔPON. Emendavit Hiller. 26 Cf. Syll.² 147, 23. 194, 48. 27 Recepti Hilleri supplementa, qui tamen post προνοῶν non τοῦ, sed ὥστε habet. 28 Distinctionem notionum, qua apud antiquos adiectiva φαῦρος et φαῦλος distinctur, hic iam neglegi vides. 29 Supplevi. τολμήσας Hiller. Sed neque in enuntiati structuram quadrat hoc participium, neque hic iterum indicandum erat, Sotam Gallis repugnasse, cum iam supra de successu huius dimicationis verba facta essent. Immo ad cives ab eo servatos spectat, qui illius merito non modo salutem nacti erant sed etiam facultatem pro patria contra Gallos pugnandi. Quod hoc ἀντιταχθῆναι ad primum modo subiectum, non etiam ad τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ τὴν χώρ[αν] referri potest, nullam habet offensionem, siquidem similia atque adeo duriora hyperbati exempla etiam apud optimum quemque scriptorem occurrunt. 30 Supplevit U. v. Wilamowitz-Möllendorff apud Hillerum.

τὴν δὲ ἀναγγελίαν³¹ ποιῇ[σά]τω ὁ ἀγωνοθέτης [ἐν τῷ θεάτρῳ, |
 ὅπως πᾶσι φανερά ᾔη³² ἢ πρόθ]εσις³³ ἣν ἔχει ὑπὲρ τῶ[μ πολι-
 45 τῶν ----- || -----] καὶ ἀόκνως βοιηθῶ[ν³⁴ ----
 ----- | -----] ὁ στέφανος ὁ δ[ο]θεὶς Σω-
 ταῖ [----- | τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀ]ναγ[ρ]άψαι εἰς στήλην
 λιθίνην καὶ στ[ῆσαι εἰς τὸ | ἱερὸν τῆς Ἀθῆνας. τὸ] δὲ ἀνάλωμα
 τὸ εἰς τὴν στήλην[ν γινόμενον³⁵ | καὶ τὴν ἀναγραφὴν τ]οῦ ψηφί-
 50 σματος ὑπηρετησάτω ἐκ τῶ[ν ἱερῶν χρη]μ[α]τῶν [ὁ ταμίης³⁶ ---
 -----]μένης³⁷.

31 Sic scribere satius duxi quam cum Hillero εἰσαγγελίαν, cuius nominis vis alia est. 32 Illa ἐν τῷ θεάτρῳ Hillero debentur. Deinde vero is supplet ἐπαινεθήτω δὲ καὶ ἡ πρόθ]εσις; quae ipse in horum locum substituit, ni fallor accommodatiora sunt eiusmodi decretorum consuetudini. 33 Supplevit Hiller. Fieri etiam potest ut προά[ρ]εσις potius fuerit. 34 Cf. not. 26. 35 Participium supplevi. 36 Supplevi. 37 Hic nomen proprium quaestoris fuisse apparet, quod passim in eiusmodi decretis magistratus appellationi additur.

766 Inter Arsamiam (*Gerger*, cf. n. 402 lemma) et vicinum vicum *Baxig* situm est praedium *Semsidia*, a quo meridiem versus spelunca in rupe excavata est; supra eius portam anaglyphum repraesentans mulierem sedentem, a dextra huius imaginis titulus. Eum exscripsit Ellsworth Huntington Americanus, cuius apographum publici iuris fecit C. F. Lehmann Beiträge zur alten Geschichte. Festschrift für O. Hirschfeld p. 402 (inde Revue arch. Quatrième sér. II 1903 p. 174 n. 205).

5 [Ἀ]οίδιον¹ Ἀν[τί]οχον², Ἱε[ρ]ωνύμου κ(αὶ)³ | Λαοδίχης, φι[λο]μή-
 10 τορα κ(αὶ) | [φ]ιλοπάτορα, | ζήσαντα ἔτη | κγ', οἱ γονεῖς | μνή-
 10 μης χ[ρ]ῆ[σ]ιν.

Litterae ΕΠΙΤΩ. 1 Supplevit Lehmann. ΥΙΔΙΟΝ apographum Huntingtوني, in quo non notatur versum ab initio mutilum esse. Cum Avidius Cassius a. 164 p. Chr. n. legatus Augusti pro praetore provinciam Syriam obtinuerit, anno 175 p. Chr. vero adversus Marcum principem rebel- laverit et ipse Augustus nominatus sed eodem etiam anno necatus sit, titulum in quo homo stirpis regiae (not. 2) nomen gentile propter civitatem illius gratia acceptam assumptum *Avidius* gerat, illa aetate non antiquiorem esse sponte patet. Tituli scriptura (cf. not. 3) perbene quadrat in illud tem- pus. 2 Cum nomina Ἀντίοχος et Λαοδίχη, tum locus et forma sepulcri, itemque adiectiva φιλομήτωρ καὶ φιλοπάτωρ, fere non usitata illa quidem nisi

in reglis orientis familiis, hos homines a stirpe regum Commagenes originem repetivisse indicant. Hoc probe perspexit Lehmann, itemque quod Antiochi mater quidem nomen in illa familia usitatum gerat, pater vero non item, quodque φιλομήτωρ priorem inter illa epitheta locum teneat, indicio esse vidit, maternam potissimum stirpem ad illos reges redire. Quod vero per turbas Avidii Cassii defectione excitatas hos homines in spem venisse coniecit regni Commagenes restituendi, sine idonea causa facere mihi videtur. Nam regni affectati in hoc titulo nullum repperire possum vestigium. 3 KE lapis et hic et v. 5, quae orthographia item aetatem altero p. Chr. n. saeculo non antiquiorem indicat.

767 In Michaëlis Fourmonti schedis quae continentur bibliothecae nationalis Parisinae codice *Supplément Grec* n. 855, fol. 298 inveniuntur apographa duorum titulorum sine originis nota. Priori (a v. 1—22) simpliciter praemittuntur vocabula ‘*première inscription*’, alteri (b v. 23—34) ‘*2de inscription que je crois être la suite ou le commencement de la première, mais beaucoup maltraitée n’ayant presque aucunes lignes d’entières.*’ Ex codice Berolinum transmissio exscripsit M. Fränkel et edidit Sitzungsber. der Kgl. Akademie der Wissenschaften zu Berlin 1903 I n. V p. 83 (inde *Revue archéologique* Quatrième série II 1903 p. 466 n. 367).

a ----- αυτ[---¹-----|τὰν ἐ]π(ιμέλ)ειαν² ταύ[ταν καὶ ἀ]ξιάν
κα[ὶ τ]ῶν προ(γ)όν(ω)[ν]³ καὶ τᾶς⁴ | πα[τρ]ίδος ποιησάμεν[ος, ἐρρα]-

Litterarum formas, quas non omnes plane accurate exceptas esse conicias, Fourmontus exhibet hasce: ΘΘΠΠΣ. ῥῶ plerumque volgarem formam habet, sed aliquoties P est. Littera φῖ bis occurrit; v. 6 + est forma nota, sed plerumque in titulis multo antiquioribus usitata, v. 15 init. errore Υ lectum est, quod v. 18 init. legitime elementi ψῖ vim habet. 1 NKΘAYT Fourmont; primae litterae recte exscriptae esse nequeunt, quia hanc consonarum cumulationem non tolerat sermo Graecus. Origo tituli, etsi testimonio caremus (v. lemma), tamen plane certa est. Nam fragmentum b quidem ipsum populi Cyrenaeorum nomen habet, a vero non modo omnibus rebus eius simillimum est, ut manifesto recte Fourmontus haec unius lapidis frustula esse coniecerit, sed etiam per se certissima Cyrenaeae originis vestigia habet. Cf. not. 7. 13. Non minus certum tempus (Augusti principatu, cf. not. 7). De dialecto cf. not. 8. 11. 16. 2 ΠΤΑΙΑΕΙΑΝ Fourmonti exemplum. Emendavit Fränkel sollerter et probabiliter. 3 ΚΑΠΩΝΤΡΟΦΟΝΕ. Supplevit et emendavit Fränkel. 4 Sic scribere malui quam τᾶς τε cum Fränkelio, qui qualem iudicaverit enuntiati structuram non assequor. Nam primo καὶ, quod ipse Fr. sub finem versus alterius supplevit, adiectivum ἀξιάν adiungitur alii epitheto ad idem nomen ἐπιμέλειαν relato, quod antea

5 τε]ύσας⁵ τε δις Καίσαρος το[ῦ θε|οῦ]⁶ ἐκτενῶς καὶ φιλοτείμῳς |
 [καὶ] πρσεβεύσας ἐν τῷ Μαρμα|ρικῷ πολέμῳ⁷ ἐν χειμῶσι ἐαυ|
 10 τὸν ἐς τὸς κινδύνους ἐπιδός⁸ || καὶ τὰν ἐπικαιροτάταν συμμα|
 [χ]ίαν⁹ καὶ πρὸς σωτηρίαν τ[ᾶ]ς π[ό]λι|ος¹⁰ ἀνήκοισαν¹¹ ἀγαγών·
 παρ(λα)|βών¹² τε τὸν τῷ κτίστα τᾶς πό|λιος ἀμῶν Ἀπόλλωνος¹³

intercidit; reliqua duo καὶ vero inter se respondentia τῶν προγόνων et τᾶς πατρίδος coniungunt. At hoc (et—et, cum—tum) Graece aut καὶ—καὶ aut τε—καὶ esse, nunquam vero καὶ—τε quis ignorat? 5 Supplevi, cum Fränkelius intactum reliquisset. Accurate conveniunt spatia, ac de sacerdotio hic dictum fuisse eo certius est, quia infra v. 15. 16 in sacerdotii Apollinis bene gesti laudibus idem adverbium ἐκτενῶς recurrit. 6 Supplevi. Divus Iulius est, non Caesar Augustus. 7 Fränkelius provocat ad testimonium Flori II, 31 (IV, 42, 44): *Marmaridas atque Garamantas Quirinio subigendos dedit* (Augustus). *potuit et ille redire Marmaricus* (ut Cossus Gaetulicus, de quo proxime superiore enuntiato dixit scriptor), *sed modestior in aestimanda victoria fuit*. De P. Sulpicio Quirinio cf. Prosopographia imp. Rom. III p. 287 n. 732. Quem quod proconsulem Africae fuisse in eoque magistratu illas gentes devicisse iudicavit Zumptius, id Mommsenus Res gestae Divi Augusti ed. 2 p. 170 refutavit monens, ut de Garamantibus res anceps esset, sic Marmaridas inter Aegyptum et Cyrenas incolentes nusquam attigisse provinciam Africam. Quare potius de proconsulatu Cretae et Cyrenarum haec intellegenda sunt, qui cum praetiorum sit, bellum Marmaricum utique aliquot annis prius est consulatu Quirinii, quem ordinarius gessit cum M. Valerio M. f. M. n. Messalla Barbato Appiano a. 42 a. Chr. n. Mommsenus non improbabile certe existimat, Garamantas uno eodemque tempore, a. 20 a. Chr. n., impugnatos esse coniuncta opera a proconsulibus Africae Balbo et Cyrenarum Quirinio. 8 Cum accusativos τὸς κινδύνους hic, θεός v. 15, τὸς ἀνθρώπος v. 17 iure meritoque ut convenientes Doricae Cyrenaeorum dialecto toleraret Fränkel, non erat cur hic ἐπιδο(ύ)ς suppleret. Nam utriusque formae una eademque est causa. 9 Ut verbum ἀγαγών indicat, συμμαχία hic non foedus est, sed auxilium, i. e. exercitus qui ex foedere missus sociis opem fert. Cf. n. 503⁶. Polyb. XXIX, 23, 5: αἰτοῦντες πεζοὺς μὲν χιλιούς ἱππεῖς δὲ διακοσίους, ἡγεμόνα δὲ τῆς ὅλης συμμαχίας Λυκόρταν, τῶν δ' ἱππέων Πολύβιον. 10 ΠΥ|.COΣ. Emendavit Fränkel. 11 Participii formam Aeolicam, quae redit infra v. 20 προγεγονοίσας, ad mixtum Cyrenaeorum populum ex variis gentibus Graecis rettulit Fränkel. Sed nescio an res aliter se habeat. Dialectus Dorica huius tituli vix ea lingua erat, qua Cyrenaei etiamtum Augusti principatu quotidie utebantur. Immo doctrinae grammaticae ope artificiose instauratus videtur maiorum sermo. Atqui homines, qui sermonem Doricum antiquum ex scriptorum et maxime quidam poetarum libris cognitum habebant, facile Pindari aliorumque usu decepti haec Aeolica pro Doricis habere poterant. 12 ΠΑΠΑΝ|ΒΩΝ. Emendavit Fr. 13 Apollinem conditorem Cyrenarum dici etiam C. I. G. 5444, 2 (τερῶμενος τοῦ κτίστου Ἀπόλλωνος) monet Fr., quod sine dubio spectet ad fabulam

15 σ<π>τέ[[φ)ανον¹⁴ καὶ τὰ πρὸς θεὸς ἐκτείνῳς¹⁵ καὶ εὐσεβῶς¹⁶
 ἐτέλ[ε]σεν κ(αὶ)¹⁷ | τὰ ποτὶ τὸς ἀνθρώπος μεγαλ[ο]|ψύ(χ)ως¹⁸ καὶ
 20 πλουσίως ὑπὲρ δ(ύ)|ναμιν¹⁹. δεδόχθαι, ποτὶ τα(ῖς)²⁰ || προγεγο-
 νοίσαις²¹ αὐτῶι τει(μ)α(ῖς)²² | ἐπαινέσαι τε αὐτὸν τὰν πό(λι)ν²³ |
 δαμοσίαι καὶ παρκαλέ[σαι²⁴ ----]
 b ----- χοντα²⁵, ἀνθέμε[ν εἰκόνας ἐς²⁶] | ὅς²⁷ κα δήληται²⁸

de corvo qui dei iussu conditoribus urbis viae dux fuerit, cf. Callimach. hymn. II, 65 sqq. Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττη, καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῶν, δεξιὸς οἰκιστὴρ, καὶ ῥ' ὤμοσε τείχεα δώσειν ἡμετέροισι βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὐορκὸς Ἀπόλλων. 14 ΣΠΤΕ|ΨΑΝΟΝ. Emendavit Fränkel, sed perperam interpretatus est, cum suspicaretur, coronam Apollinis fortasse in Carneorum ludis nactum esse Phaum, quippe quas ferias Cyrenis fuisse certo constaret (Preller-Robert Gr. Mythologie I p. 252). At manifesto corona hic non victoriae praemium est, sed sacerdotii insigne, quod haud raro pro ipso sacerdotio nominatur. Cf. locos geminos huius Syll.² 325, 49 Διὸς τοῦ Πολιέως ἀναλαβὼν στέφανον καὶ ἱερησάμενος εὐαρέστως. v. 24 τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως[ς] Ἀπόλλωνος ἀναδεξάμενος στέφανον πανηγύρεσι πανδήμοις — τοὺς θεοὺς καὶ τὴν πόλιν ἐτέμ[η]σεν. v. 26 sqq. πάλιν τε τῶν πολιτῶν — ἐπιζητούντων ἱερέα Ἀπόλλωνος Ἰητροῦ — παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔλαβεν τὸν αὐτὸν στέφανον τοῦ θεοῦ. n. 342, 13 sqq. τοῦ τε ἐπωνύμου τῆς πόλεως Διονύσου οὐκ ἔχοντος [ἐ]ρῇ ἀφ' ἐτῶν πλ[η]ρόντων, ἐπικληθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐπέδωκεν αὐτὸν [καὶ κατὰ τὴν Γαῖου Ἀ]ντωνίου παραχειμασίαν ἀ[ν]αλαβὼν τὸν στέφανον τοῦ θεοῦ τὰς τε πομπ[ὰς] καὶ θυσίας [ἐπετέλεσε] κτλ. 15 Cf. not. 5. 16 Hic quoque (cf. not. 11) Aeolicae dialecti vestigium deprehendere sibi visus est Fränkel. Sed nihil aliud hic usu venit nisi quod illa quidem aetate usquequaque perfrequens est, ut iota mutum non modo perperam omittatur, sed etiam prave addatur vocalibus productis. 17 ΚΞ. Emendavit Fr. 18 ΨΥΑΩΣ. 19 ΔΧ|ΝΑΜΙΝ. 20 ΤΑΕ. 21 Cf. not. 11. 22 ΤΕΙΝΑΡ. 23 ΠΟΝ. Haec omnia exempli Fourmontiani menda sustulit Fränkel. 24 Supplevit Fränkel, addito insuper ἐς τὰν κοινὰν ἐστίαν, quo de supplemento dubito, quia sic simplex potius verbum καλέσαι expectaveris. Etenim παρακαλεῖν adhortandi potius quam invitandi notionem habere solet. 25 [τὸν δὲ πρῶτον ἄρ]|χοντα supplet Fränkel provocans ad titulum Therae, quae sane Cyrenarum metropolis fuit, Inscr. ins. mar. Aeg. III, 484, 10. Etiam alibi haec magistratus appellatio frequentissima (cf. n. 492⁸), sed num hic fuerit propterea dubito, quia mihi probabilius videtur, ab infinitivo ἀνθέμε[ν] demum incipere apodosin. 26 Supplevi. 27 Fränkel [ὡς] emendavit, quia persuasum habebat, ab hac voce incipere enuntiatum finale. Sed id restituere non poterat nisi violentissima verbi finiti (not. 28) mutatione. Contra si hic ΟΣ et proximo versu [τόπ]ΟΣ accusativos pluralis interpretamur, id quod per dialecti leges licet (not. 8), omnia bene se habent. Nam verbum ἀναθεῖναι non minus recte et usitate cum εἰς coniungi notum est, quam cum ἐν, et ei qui honoribus afficitur ipsi arbitrium loci eligendi, ubi imago aut statua collocanda sit, permitti

25 δαμ[οσίος ἢ ἱερὸς²⁹ τὸ]||πος³⁰, καὶ ἐς τὸ τ[ῶ] Ἀ[πόλλωνος³¹] |
 ἱερὸν ἄγα[λ]μα, παρ[στᾶσαι δὲ ὅ]||πλον ἐπ[ί]χρυσον³², ἔ[χ]ον τὰν
 ἐπι|γρα[φά]ν· Φάον Κλεά[νδρω³³ τῷ Φι]||λοπάτριδος³⁴ ἀρετᾶς
 30 [καὶ τᾶς] || ποτὶ τὰν πόλιν εὖν[οίας ἐνε]||χε Κυρανάϊοι³.

frequentissimum est. 28 I. e. βούλγεται. Hanc vocem raram et Doricam quod Fränkel emendatione δηλ[ῶ]ται expellere conatus est, sane mireris. 29 Supplevi. 30 I. e. τόπους. Supplevi. Fränkelius [ῶς] κα δηλ[ῶ]ται δαμ[οσίῳ] αὐτοῦ ὁ τὸ]||πος, quo in enuntiato qualem vim nomini τόπος tribuerit non assequor. 31 Versuum 25—27 supplementa Fränkeli sunt, probabilia illa quidem, etsi insolitum est clupeum inauratum non imaginem pictam habere, sed inscriptionem modo. 32 Cf. n. 5744. 33 Supplere conatus sum. Κλεά integrum patris nomen esse, proxima ad laudes et praeconia pertinuisse sumit Fränkel. 34 Avi nomen hic agnoscere malo, quam cum Fränkelio [τᾶς φι]λοπάτριδος ἀρετᾶς supplere, quia neque φιλόπατριν ἀρετὴν usquam in titulo honorario commemorari memini et ab ἀρετῆς (ἐνεκα) eiusmodi laudes incipere perfrequens est.

768 Marmor album quadratum, quod primo basis statuae fuerat, postea in Ephesiorum theatro fulcri pavimenti in λογείφ Romanorum aetate constructo vicibus functum est. Ed. R. Heberdey Wiener Studien XXIV 1902 p. 283 (inde Revue archéologique Quatrième sér. II 1903 p. 469 n. 374).

[Ο] δῆμος καὶ ἡ βοῦ[λῆ] | ἐτείμῃσε | [Γ]ναῖον Δομέτιον | [Κ]ορ-
 βούλων¹, || [τ]ὸν ταμίαν², | [ἐ]ν πᾶσιν εὐεργέτην | τῆς πόλεως.

Litterae ΑΠΣ, accurate incisae et in extremis hastis apicibus ornatae.
 1 Si nobilissimum illum Neronis exercituum ducem (n. 629¹²⁹) hic agnosceremus, satis graves difficultates orituras esse propter litteraturae genus, simillimum illud quidem laterculorum agonotheotarum in superiore parte parietis scaenae incisorum (Jahreshefte des österr. Instituts II 1899 Beiblatt p. 44), quos ultra finem primi a. Chr. n. saeculi non descendere certum esset, observavit Heberdey. Esse vero in litteris antiquis vestigia prioris Cn. Domitii Corbulonis, quem illius patrem fuisse omnium maxime probabile esset; cf. Tac. Ann. III, 34: *Domitius Corbulo, praetura functus, de L. Sulla, nobili iuvene, questus est apud senatum* (a. 21 p. Chr. n.), *quod sibi inter spectacula gladiatorum loco non decessisset*. Cassius Dio LIX, 15, 3: Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων βουλευτής, κακῶς ἐπὶ τοῦ Τιβερίου τὰς ὁδοὺς ἐχούσας ὄρων, τοῖς τε ἐπιμεληταῖς αὐτῶν αἰεὶ ποτε ἐνέκειτο καὶ προσέτι καὶ τῇ γερουσίᾳ ὀχληρὸς ὑπὲρ αὐτῶν ἐγένετο. τοῦτον οὖν παραλαβὼν (Gaius Caesar anno 39 p. Chr. n.) ἐπέθετο δι' αὐτοῦ πᾶσιν οὐχ ὅτι τοῖς ζῶσιν ἀλλὰ καὶ τοῖς τεθνηκόσιν, ὅσοι ποτὲ ἐπιστάται τῶν ὁδῶν ἐγεγόνεσαν καὶ χρήματα ἐς τὰς ἐπισκευὰς αὐτῶν εἰλήφεσαν, καὶ

ἐκείνους τε καὶ τοὺς ἐργολαβήσαντάς τι παρ' αὐτῶν ὥς οὐδὲν δὴ δαπανήσαντας ἐζημίουν. ἐφ' οὗ δὴ ὁ Κορβούλων τότε μὲν ὑπάτευσεν, ὕστερον δὲ ἐπὶ Κλαυδίου αἰτίαν τε ἔσχε καὶ εὐθύνθη. Non ab omni parte recte Heberdey Theodorum Mommsenum Röm. Staatsrecht II³ p. 1078 not. 2 haec omnia ad illum nobilissimum imperatorem referre dicit; immo ea est Mommseni sententia, Tacitum quidem in anni 24 p. Chr. rebus de patre loqui, quae vero Dio de a. 39 p. Chr. referret, sane ad natu minorem Corbulonem eundem, qui postea Neronis exercitibus praefuisset, spectare. Sane mihi ut Dessauio Prosopographia imp. Rom. II p. 20 n. 122 et Heberdeyo probabilius videtur de eodem homine verba facere Tacitum et Dionem. Sed utut hoc se habet, praetorium anni 24 p. Chr. non fuisse illum exercituum ducem, sed eius patrem, inter omnes convenit. Huic igitur hic titulus recte ab Heberdeyo vindicatur. 2 Cur Ephesii Corbuloni per quaesturae tempus statuam posuerint, neque ex titulo perspicui neque aliunde notum esse adnotat Heberdey. Sed fuit ille sine dubio quaestor provinciae Asiae, id quod satis fuit causae cur ab aliqua ex nobilissimis provinciae civitatibus monumento honorario ornaretur.

769 Lapis fractus a parte superiore. In vico 'Agrabâ in impluvio domus privatae. Edd. R. Dussaud et F. Macler Nouvelles archives des miss. scient. et litt. X 1902 p. 700 n. 175 (inde Revue archéologique Quatr. sér. II 1903 p. 462 n. 359).

Δεσπότηι ἡμῶν | Διοκλητιανὸς | Μαξιμιανὸς | Σεβαστοὶ καὶ ||
 5 Κωνσταντεῖος | καὶ Μαξιμιανὸς | Καίσαρες¹ | λίθον διορίζοντα²
 10 θρούς μητροπολιτικῆς³ Ἀκρόπολεως⁴ καὶ Ἀσκληπιοῦ⁵ στηρικθῆναι ἐκεί-
 15 λευσαίν, φροντίδι || Λουκίου Καίσαρος⁶ . α . .⁶ | κηνσίορις⁷.

Litterae ΕΖΘΑΖΠΩ. 1 Intra annorum 293 et 305 p. Chr. n. terminos. 2 Geminum titulum habes supra n. 642. 3 Cf. n. 609³.

4 Hodie quoque vicus, ubi hic terminus inventus est, 'Agrabâ appellatur.

5 Asichorum vici nomen conservatum esse in hodierno *Umm-Ôsidsch*, qui est vicus situs orientem versus ab 'Agrabâ, adnotant editores, qui observant ethnicum redire in alio titulo Graeco invento in loco *El-Maxârîb* (Bull. de corr. Hell. XXI 1897 p. 43 n. 16. Mitteilungen und Nachrichten des deutschen Palästinavereins VII 1904 p. 47 n. XIV) ἐπὶ Διογένους Καίου Ἀσκληπιοῦ ἐκ[ισθῆ]. Sed eius tituli lectio dubia est, apographis dissentientibus.

6 KAIA . A . . editores, qui Κατὰ[μου] supplent, quod tamen ipsorum apographo non convenit. 7 κηνσίορις[ος] emendant D. et S., cum in exemplari maiusculo terminatio IC sit, ex Latino sermone translata.

770 Supra limen superius portae alicuius in oppido 'Anx. Edd. R. Dussaud et F. Macler Nouvelles archives des missions scientifiques et littéraires X 1902 p. 679 n. 109.

της π[ρυ]τανείας, ἥι Σωσιγ[έ]νης Μενεχράτου Μαραθώνιος² ἐγραμ-
 5 [μάτευεν, Ἐλαφηβολιῶνος] τετράδι ἱσταμένου, ἐνάτει καὶ || [δε-
 κάτει³ τῆς πρυτανείας· ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ· | [τῶν
 προσέδρων] ἐπεψήφισεν Ἀκταῖος Σίμωνος Ἀ(θμονεύς)⁴ | [καὶ συμ-
 πρόσδροι· ἔ]δοξεν τεῖ βουλευτῇ καὶ τῷ δήμῳ· | -----ν εἶπεν·
 ἐπειδὴ τῶν προγόνων τ[οῦ] βασιλέως Φαρνάκου⁵ φίλων] ὑπαρ-

argumentis prohibemur de hoc recentiore anno cogitare, et hic titulus eis permultum ponderis addit, ut recte disputavit Dürrbach. Namque illo anno Pharnaces non iam inter vivos fuit (cf. not. 5). Cautē sane et circumspecte Dürrbachius tangit rationem, qua quis haec argumenta infringere conetur. Etenim hic statuas duas Deli erigendas regi et reginae decerni (v. 36. 37), quod demonstrare videatur cuiuspiam post annum 167 a. Chr. demum, quo Delus Atheniensibus reddita esset, haec scribi potuisse. At recte negat hoc ita se habere. Etenim in illa insula variarum gentium commercio frequentissima et Apollinis sacris per totam Graeciam nobili etiam antea ab Atheniensibus monumenta dedicari potuisse et re vera dedicata esse probat allato titulo Stratonices Ariarathis filiae, quem habes supra n. 350. 2 Supplevit Dürrbach ex C. I. Att. II, 436, 1. 2: [ἐ]πὶ Τυχάνδρου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἀκαμ[αντίδος] -----ης πρυ[τανείας, ἥι Σωσιγ[έ]νης Μενεχράτου Μαρ[αθώνιος ἐγραμμάτευεν]. 3 Cum dies mensium et prytaniarum duodecim tribuum tempore in anno communi plane concinant, Tychandri annum intercalarem esse recte statuit Dürrbach, neque tamen rationem inter hos duos numeros intercedentem ita explicari posse, ut duodecim tricenorum binorum dierum prytanias fuisse statuamus, quae sane longe simplicissima est ratio in anno intercalari illius aetatis (42. 32 = 384). Immo quinque dierum intervallum intercedere, quod monstret inaequalem fuisse numerum. Ac facillime quidem rem sic expediri, ut sumamus quinque primas anni prytanias tricenorum singulorum, quinque postremas tricenorum ternorum, duas medias tricenorum binorum dierum fuisse; cuius instituti ratio sane latet. 4 Titulos Atticos C. I. Att. II, 844, d I, 182 παρὰ Σίμωνος Ἀθμ[ο(νέως)] (a. 323/2 a. Chr. n.) et II, 1746, 1 [Ἀκτ[αῖος Σίμωνος Ἀθμονεύς] attulit D. et inde demoticum supplevit, quod hic non mutilatum est sed per compendium littera initiali sola indicatum. 5 Pharnaces I, Mithridatis V Eupatoris avus, quot annos regnaverit nusquam definite indicatur, sed prima res, quae ex eius regno memoriae prodita sit, anni 183 a. Chr. n. est. Nam tunc ab eo occupatam Sinopen, quae inde ab illo tempore caput regni Pontici mansit, recte homines docti collegerunt ex Polybii XXIII, 9, 2 et Livii XL, 2, 6 narratione de legatione Rhodiorum vere anni 182 a. Chr. n. Romam missa. Cf. E. Meyer Gesch. des Kgr. Pontus p. 72, ad quem provocat Dürrbach p. 184 not. 3. Strabo XII, 3, 11 p. 545 Cas. αὐτονομηθεῖσα δὲ (Σινώπη) πολὺν χρόνον οὐδὲ διὰ τέλους ἐφύλαξε τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐκ πολιορκίας ἐάλω καὶ ἐδόyleυσε Φαρνάκῃ πρῶτον, ἔπειτα τοῖς διαδεξαμένοις ἐκεῖνον μέχρι τοῦ Εὐπάτορος. Postremum vero eius mentio fit apud Polybium XXVII, 17: ὅτι Φαρνάκης πάντων τῶν πρὸ τοῦ βασιλέων ἐγένετο παρανομήτατος. Tale iudicium aptissime illic narrationi suae interposuisse scriptorem, ubi de morte eius rettulisset, probabiliter disputavit E. Meyer Gesch.

10 χρόνων τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων || -----]ι τὰ προγεγονότα
 φιλ[άνθρωπα⁶ -----]ν τε τὸν βασιλέα [-----]--
 ----- ψήφ]ισμα ἀπο[δοῦναι -----]μβ-----
 b 15 [------ ἐ]πηγγέλ[ατο [----- || ----- παραχρ]ῆμα ἔδωκεν
 το[ῖς πρεσ]βευταῖς | [------ δ]λίγον ὠνέθη δεῖν παρα-
 λαμβάνειν, καὶ πάλιν τοῖς | παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευτα]ῖς ἐλ-
 θεοῦσιν συνέθηκεν⁷, καίπερ οὐκ εὐκαιρῶν, ἀλλὰ | [καὶ το]ύς ἄλ-
 λους παρητιμημένους⁸ διὰ τὸ μήπω καθεστηκέναι τὰ πρά[γμ]ατα,
 ἐπὶγγέλλεται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν κατὰ τὰ ὅμο||-
 20 λογημένα πρότερον⁹. ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ, τοῦς

des Königr. Pontus p. 84 ideoque Pharnacem anno 169 a. Chr. n. decessisse statuit. Eius rationem alio etiam argumento a Th. Reinachio L'histoire par les monnaies p. 129 confirmatam probavit Dürrbach. Titulum Amasensem Pharnacis habes supra n. 365. 6 Iam antequam primus ex illa stirpe Mithridates ὁ χτίστης regnum Ponti conderet (a. 302 a. Chr. n.), eius maiores familiaritatem cum Atheniensium populo contraxisse monet Dürrbach; namque Mithridatem Persam statuam Platonis a Silanione elaboratam in Academia dedicasse narrari a Laertio Diogene III, 25. Ariobarzanem vero, hominem nobilissimum, regis Mithridatis I avum, cum contra Persarum regem rebellaret, classe Timothei et militibus Agesilai adiutum et omnino eximiis honoribus ab Atheniensium populo affectum esse (Demosth. XV, 9. XXIII, 44. 202. Corn. Nepos Timoth. 4, 3). Sed vix ad tam antiquas res respicere existimaverim tituli verba; de eorum vero qui proximo ante Pharnacem saeculo in Ponto regnaverint erga Athenienses animo nihil memoriae proditum esse nemo mirabitur qui litterarum de illis temporibus exstantium condicionem noverit. 7 De pacto inter Pharnacem et Athenienses per legatos facto haec interpretatur Dürrbach, iniuria si quid video. Nam id quidem Graece συνθέσθαι est, non συνθεῖναι. Hoc activum vero mandandi vim habet (n. 345, 44), ut obiectum sit aut actio, quam quis perficere debeat, aut res, quae ei in aliquem locum deferenda sit. Iam cum infra huic συνέθηκεν adiungatur ἐπὶγγέλλεται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν, perspicuum est hic dici de pecuniae summa, quam rex Atheniensium legatis ab ipso domum redeuntibus Athenas perferendam mandaverit. 8 Aliorum legatis ita respondit, ut propter statum regni nondum satis confirmatum in praesentia quidem veniam peteret neque quicquam daret. 9 Pharnacem antea pactum esse cum Atheniensibus de certis pecuniae summis certis temporibus (cf. v. 50 τὰ γινόμενα μέρη τῷ ἐνιαυτῷ) ab ipso illis numerandis apparet. Sed quo titulo hae pensiones promissae sint, nusquam indicatur. Dürrbachius aut usuras annuas pecuniarum ex Atheniensium aerario Pharnaci commodatarum aut pensiones per quas ipsum caput paullatim reddatur esse posse indicat, sed id admodum improbabile esse, quia Atheniensium civitas illo tempore profecto non tam opulenta fuisset ut regibus magnas pecunias mutuas daret. Quare rectius de multa cogitari, quam Pharnaces post bel-

λαχόν|τας προέδρους ε[ίς τήν] ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι
περὶ τοῦ|των, γνώμην δὲ [ἐυμβάλλ]εσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆ-
μον, ὅτι δοκεῖ | τεῖ βουλευῖ ἐπαιν[έσαι μὲν] τὸν βασιλέα Φαρ-
νάκην καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνῳι ἀρισ[τε]ῖωι¹⁰ κατὰ τὸν

lum quattuor annorum, quod a Sinopes occupatione initium cepisset, hostibus pendere coactus esset. Cf. Polyb. XXV, 2, 8 sqq. ἐγράφη δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλῶτους ἀποκαταστήσαι Φαρνάκην χωρὶς λύτρων καὶ τοὺς αὐτομόλους ἅπαντας· πρὸς δὲ τοῦτοις τῶν χρημάτων καὶ τῆς γάζης ἥς ἀπήνεγκε παρὰ Μορζίου καὶ Ἀριαράθου ἀποδοῦναι τοῖς προειρημένοις βασιλεῦσιν ἐναχόσια τάλαντα καὶ τοῖς περὶ τὸν Εὐμένη τριακόσια προσθεῖναι, τὴν εἰς τὸν πόλεμον δαπάνην. At recte ipse D. observat, non videri Athenienses illis rebus se interposuisse; neque hoc ita interpretari licet, ut statuamus mero casu narrationem de pecuniis illis debitis intercidisse. Tenemus enim apud Polybium integrum pacis cum Pharnace factae argumentum, in quo nihil est de Atheniensibus. Quapropter longe aliter res se habuisse videtur. Notissimum est priore alterius a. Chr. n. saeculi parte certatim reges Asiae minoris amorem litterarum Graecarum et egregium erga Athenas illarum sedem favorem prae se tulisse, id quod de Eumene, Attalo II, Antiocho IV, Ariarathe Cappadoce certissimis testimoniis confirmatur. Quid mirum Pharnacem, ut erat magni animi et gloriae avidissimus, illos aemulatum esse ideoque Atheniensium animos donis ac beneficiis sibi conciliare conatum? At cum opes eius et belli impensis et pensionibus quae pacis condicionibus ei imponebantur exhaustae essent, non praesentem numerare poterat pecuniam, sed polliceri coactus erat se per longiorem annorum seriem quotannis certam summam daturum esse. At cum ipsius opes non tam celeriter in meliorem statum redigerentur quam speraverat (v. 17 καίπερ οὐκ εὐκαιρῶν. 18 διὰ τὸ μήπω καθεστηκέναι τὰ πρά[γμα]τα), mora pendendi intercessit, quae ne nimia fieret, Athenienses per legatos illum pollicitationum antea factarum admonebant. 10 Cf. exempla huius formulae allata a me n. 763¹⁴. Eam altero a. Chr. n. saeculo Athenis quoque usitatam fuisse, qua de re dubitatum est, praeter hunc titulum apparet ex n. 248, quod Atheniensium, non Antiochensium populiscitum esse evicit Holleaux. Nam si quis vice versa propter hanc ipsam locutionem ab Attico more alienam illi obloqueretur, ei Dürrbachius recte obmovit testimonia plebiscitorum quae afferrent Polybius XVI, 26, 9 ἀπεδέξαντο δὲ (Ἀθηναῖοι) καὶ τοὺς Ῥοδίους μεγαλομερῶς καὶ — ἐστεφάνωσαν ἀριστεῖν στεφάνῳ et Iosephus XIV, 153 τιμῆσαι τὸν ἄνδρα χρυσῷ στεφάνῳ ἀριστεῖν κατὰ τὸν νόμον. Ceterum non recte idem de appellatione ἀριστεῖος στέφανος verba facit. Neque enim masculinum adiectivi genus hic tenemus, sed substantivum generis neutrius, id quod primum quidem multorum eiusdem terminationis nomen, veluti ἀρχεῖον, ἱατρεῖον, ἱερεῖον, μαγειρεῖον, ταμειεῖον, λαμβεῖον, ἐλεγεῖον similitudine comprobatur, quae non adiectiva substantivorum vicibus fungentia, sed substantiva sui iuris esse inde apparet, quod nullum usquam masculini aut feminini generis vestigium invenitur; deinde vero definitum exstat testimonium tituli Delii Syll.² 86, 32: στέφανος ἀριστεῖον τῷ θεῷ.

25 νόμον, καὶ ἀνείπειν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει τραγωιδῶν τῷ καινῷ ἀγῶνι | καὶ Παναθηναίων καὶ Ἑλευσινίων καὶ Πτολεμαίων τοῖς γυμνικοῖς | ἀγῶσιν¹¹. ἐπεὶ δὲ καὶ προσήγγελται τὴν βασίλισσαν Νῦσαν¹², βασιλέως Ἀντιόχου¹³ θυγάτερ, συνωικηκέναι τῷ βασιλεῖ Φαρνάκει, καθῆκον (δ')¹⁴ | ἐστὶν

11 Per easdem ferias tales honores pronuntiari iubentur C. I. Att. II, 444, 32. 446, 29. 464, 2. 465, 51. 467 (Syll.² 521), 48. 99 et alibi. Dürrbach. 12 Reginae nomen et originem hic demum titulus patefecit. Antiochi III Magni aut filia fuit aut neptis (cf. not. 23). Cognomines sane mulieres in regiis Asiae minoris familiis complures fuisse monet Dürrbach, uxorem Ariarathis V Cappadocis, filiam successoris illius Ariarathis VI, quae nupsisset Nicomedi IV Philopatori Bithyno, item huius regis matri, Nicomedis III Euergetae uxori. Denique nobilissimi illius regis Mithridatis Eupatoris et sorori et filiae idem nomen fuisse (Plutarch. Lucull. 48. Appian. Mithrid. 414), hic quidem sine dubio repetitum ab avia, quam ex hoc populiscito demum cognovimus. Ceterum affinitatem inter Seleucidas et Ponti reges iam antiquiorem fuisse Pharnacis I regno, cuius ipsius amita, Mithridatis II soror, Antiochi III Magni coniux fuisset (Polyb. V, 43, 4). 13 Antiochus III Magnus quattuor habebat filias; ex quibus cum trium nomina et matrimonia cognoverimus, restat una, quam anno 493 a. Chr. n. Eumeni II Pergameno oblata est (Polyb. XXI, 20, 8. Appian. Syr. 5), sed sprete. Quid postea ea factum sit, nusquam traditum est. Quare si quis huic Nysam nomen fuisse eamque postea Pharnaci nupsisse statuatur, convenient quidem parentum nomina (not. 15) neque omnino eiusmodi sententia plane refelli poterit. At perquam improbabile est, virginem quae iam a. 493 a. Chr. n. nubilis fuisset, plus quam viginti annis post etiamtum matrimonio expetitam esse a rege vicino. Quare praestat Antiochum regem hic non ipsum Antiochum III Magnum, sed eius filium natu maximum intellegi. Ei enim et regium nomen fuisse (n. 232¹) et uxorem Laodicen (not. 15) constat, filiam adulta aetate anno 472/1 a. Chr. ei fuisse non mirum est, siquidem ipsius nuptias hieme 496/5 a. Chr. n. a patre conciliatas esse testatur Appianus Syr. 4. Haec omnia tam docte quam accommodata ad persuadendum disputavit Dürrbach p. 490—493, qui idem observavit hanc parentelae rationem lucem clarissimam affundere loco Iustini XXXVIII, 7, 4: *se autem (Mithridatem Eupatora) seu nobilitate illis comparetur, clariorem illa colluvie convenarum esse, qui paternos maiores suos a Cyro Dareoque, conditoribus Persici regni, maternos a magno Alexandro ac Nicatore Seleuco, conditoribus imperii Macedonici, referat*. Etenim maternam stirpem a Seleuco Nicatore repeti non per ipsius Mithridatis matrem, sed per aviam paternam Nysam ex Seleucidarum gente oriundam. Haec minus accurata maternae originis notio eo minus offensionis habet, quod n. 54, 4 sqq. Ptolemaeus III Euergetes ἀπόγονος τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς Ἑρακλέους τοῦ Διός, τὰ δὲ ἀπὸ μητρὸς Διονύσου τοῦ Διός dicitur distinctione non ad ipsius, sed ad Hylli gentis auctoris parentes spectante. Cf. illic not. 5. 6. 14 Structuram, quam hiulcam esse D. observavit, inserta particula quam lapicida errore omisit sarcire conatus sum.

Ἀθηναίους μεμνημένους ἐπ' ἀγαθῶι καὶ τιμῶντας φαίνεσθαι ||
 30 τοὺς εὐεργέτας τοῦ δήμου καὶ τοὺς ἐξ εὐεργετῶν γεγονότας,
 ἐπαινέσαι | τὴν βασιλίσσαν Νῦσαν βασιλέως Ἀντιόχου καὶ βασι-
 λίσσης Λαοδί|κης¹⁵, καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι κατὰ τὸν
 νόμον, καὶ ἀναγορεῦ|σαι καὶ τοῦτον τὸν στέφανον Διονυσίων τε
 τῶν ἐν ἄστει τραγωιδῶν | τῶι καινῶι ἀγῶνι καὶ Παναθηναίων
 35 καὶ Ἐλευσινίων καὶ Πτολεμαίων || τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν¹⁶. στή-
 σαι δὲ τοῦ βασιλέως Φαρνάκου καὶ τῆς βα|σιλίσσης Νύσης ἑκα-
 τέρου εἰκόνα χαλκῇν καὶ ἀναθεῖναι ἐν Δή|λῳ· τῆς δὲ ἀναγο-
 ρεύσεως τῶν στεφάνων καὶ τῶν εἰκόνων ἐπιμελῇ|θῆναι τοὺς
 στρατηγούς καὶ τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν¹⁷. χειρο|τονῆσαι
 40 δὲ τὸν δῆμον ἤδη τρεῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, οἵτι|νες
 ἐπιμελήσονται τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν εἰκό|νων.
 ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τὸν κατὰ πρυ-
 τα|νείαν ἐν στήλει λιθίνει καὶ στήσαι παρὰ τὰς εἰκόνας· εἰς δὲ
 τὴν ἀ|να|γραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης τὸ γενόμενον
 ἀνάλωμα μ[ερίσαι] | τὸν ταμίαν τῶν στρατιωτικῶν. ὅπως δ' ἂν
 45 καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ || πενφθεῖ ὁ ἀποκομιῶν τὰ ἐπι-
 βάλλοντα δοθῆναι¹⁸ ἀκολούθως τεῖ [τ]οῦ βασιλέ|ως αἰρέσει καὶ
 τοῖς γεγονόσιν ὑπ' αὐτοῦ προστάγμασιν, χειροτονῆσαι | τὸν δῆμον
 ἤδη ἓνα ἄνδρα ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, ὅστις ἀφικόμενος | πρὸς
 τὸν βασιλέα Φαρνάκην τό τε ψήφισμα ἀποδώσει καὶ προσαγο-
 ρεύσει | [καὶ] αὐτὸν καὶ τὴν βασιλίσσαν ὑπὲρ τοῦ δήμου, καὶ
 50 ἐὰν ἐν δυνατῶι εἴ¹⁹, πα[ρα]|λ|ήψεται τὰ γινόμενα μέρη τῶι
 ἐνιαιυτῶι. ἀναγγέλλειν δὲ τῶι βασιλεῖ τὸν κ[ε]|χ|ειροτονημένον,
 ὅτι ὁ δῆμ[ος] π[ειρά]σεται μηθενὸς καταδεέστερον πρ[ο]|άγ|εσθαι²⁰
 τ[ῶ]ν ἄλλ[ω]ν [βασι]λέων, ἀλλὰ πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ μνή-

15 Laodice nomen fuit cum Antiochi III Magni uxori ex regum Ponti stirpe oriundae (Polyb. V, 43, 4—4. 55, 4) tum horum duorum filiae, quam pater fratri germano Antiocho collocavit (Appian. Syr. 4). Cur hanc quam illam hic intellegi praestet, Dürrbachii rationem secutus indicavi not. 13. 16 Cf. not. 11. 17 Eisdem magistratibus hanc curam mandari in multis populiscitis Atheniensium (C. I. Att. II, 465, 19. 466, 43. 467, 49. 468, 32. 469, 37. 470, 26. 49. 471, 43) adnotat Dürrbach. 18 Cf. not. 9. 19 Videmus hic ipsos Athenienses magnopere dubitare an Pharnaces inopia pecuniae prohibeatur promissis stare. 20 Supplevit A. Wilhelm apud Dürrbachium. Medium est activi vi usurpatum. Athenienses promittunt se Pharnacis opes et gloriam non minus propecturos esse quam cuiusquam ex reliquis regibus. Paene oculis cernere hic tibi videaris illam de Atheniensium favore inter reges aemulationem, de qua not. 9 verba feci.

μην | [αὐτῶι ἀνήκο]ντα συνκατασκευάσει καθάπερ καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις εὐεργέταις | [τῆς πό]λεως. τῶι δὲ χειροτονηθέντι ἀνδρὶ
 55 μερίσαι τὸ ἐφόδιον τὸν ταμίαν || [τῶ]ν στρατιωτικῶν²¹. ὁ ἀπο-
 δημήσων πρὸς τὸν βασιλέα Φαρνάκην κατὰ τὸ ψή[[φι]σμα κεχει-
 ροτόνηται Φιλόξενος Πειραιεύς. οἱ ἐπιμελησόμενοι τῆς κατα-
 [σκ]ευῆς καὶ τῆς ἀναθέσεως τῶν εἰκόνων κατὰ τὸ ψήφισμα οἶδε
 κεχειροτόνηται· Λέων Αἰξωνεύς²², Φιλόξενος Πειραιεύς, Διο-
 60 νύσιος ἐγ Μυρρινούττης²³. | Ἡ βουλή, ὁ δῆμος || τὸν βασιλέα |
 Φαρνάκην²⁴. | Ἡ βουλή, ὁ δῆμος | τὴν βασιλίσαν | Νῦσαν.

21 Cf. not. 17. 22 Initio alterius a. Chr. n. saeculi in Atheniensium
 rebus publicis haud exiguum auctoritatem habuisse videtur Λέων Κιχησίου
 Αἰξωνεύς, qua de re Dürrbach provocat ad J. Kirchneri Prosopogr. Att. I p. 566
 n. 8445. II p. 14 n. 9408. 23 Hic una cum filio cognomini recensetur in
 catalogo anni 183/2 a. Chr. n. C. I. Att. II, 983 III, 408. J. Kirchner Proso-
 pogr. Att. I p. 282 n. 4249. 24 Hos duos titulos non solito more intra
 coronas scriptos esse testatur Dürrbach.

772 Basis lapidis calcarii nummulitici leucophaei inventa inter
 rudera oppidi Acoridis (*Tehneh*). Ed. G. Lefebvre Bull. de corr.
 Hell. XXVII 1903 p. 343 n. I.

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Ἀμμωνι¹ καὶ Σούχῳι² | καὶ τοῖς συννάοις θε-
 οῖς³ μεγίστοις Κόλλου|θος⁴ Πετεχῶντος⁵ καὶ | Σαραπίων Κελύ-

Litterae ΑΕΠCΩ accurate et eleganter incisae. Memorabilis antiquior forma
 Θ. 1 Huius dei in illo oppido cultum etiam frequentia nominum inde de-
 scendentium in titulis sepulcralibus ibidem erutis (Ἀμμώνιος, Ἀμμωνᾶς, Ἀμμό-
 νιλλα, Σαραπάμμων) testatum esse adnotat Lefebvre. Cf. indicem ab eo
 concinnatum Bull. de corr. Hell. XXVII p. 387 sqq. 2 Cf. n. 476². Huius
 quoque dei sacrorum vestigia certissima exstant in nomenclatura hominum
 illic sepulcorum. Cf. not. 7. 3 Hos Osirin, Sarapin, Isin, Horum esse
 conicit Lefebvre. 4 Idem nomen in monumentis sepulcralibus prope
Tehneh erutis reddit, scriptura sane aliquantum titubante, nam Κόλλουθος sim-
 plici liquida est Bull. XXVII p. 370 n. 99, 2. 3. p. 373 n. 408 *bis*, 4, Κολλοό-
 θης ibid. p. 346 n. 2, 4. Utrum Κολλαῦθις ibid. p. 354 n. 24, 4. 2 et Κολλαῦτις
 p. 356 n. 39, 4. 2 idem sit nomen an aliud, ambiguus haereo. Ceterum illud
 nomen non infrequens fuisse in Aegypto et a poeta epico haud ignobili
 Lycopolitano (cf. Suidas s. v.) gestum esse notum est. 5 Ut Πετεσοῦχος
 (not. 7) a Suchi, Πετεχνοῦβις (Bull. XXVII p. 355 n. 34, 4. 2) a Chnubidis
 (n. 444, 48) dei nomine descendit, sic hoc nomen redire existimaverim ad
 appellationem dei *Chons*, unde mensis Παχῶν (antiquius *Pachons*) denomi-

λιος⁶ καὶ | Πετесоῦχος⁷ Θέωνος | ἀνέθηκαν εὐσεβείας | χάριν
10 ἐπ' ἀγαθῷ⁸. || Λιέ' Ἀδρηλίου Ἀντωνίου | Καίσαρος τοῦ κυ-
ρίου⁹, | Ἀδὺρ¹⁰ κέ'.

natus est. 6 Cf. Bull. XXVII p. 353 n. 28 Κέλως [Θ]οτίωχος | Λγ'.
p. 386 n. 157 Κελύλης | Τοθήου | Λκ'. 7 Hoc nomen in coemeterio op-
pidi Acoridis perfrequenter redire (Bull. XXVII p. 347 n. 4, 1. 2. p. 352
n. 23, 2. 3. p. 354 n. 31, 1. 2. 33, 2. 3. p. 355 n. 35, 1. 2. p. 357 n. 44, 1. 2.
p. 358 n. 48, 2. 3. p. 359 n. 52, 1. 2. p. 360 n. 57, 2. p. 364 n. 74, 1. 2) non
mirum est, siquidem manifesto redit ad sacra dei Suchi (v. 2). Eodem sine
dubio spectant nomina Χενπετесоῦχος (Σενπετесоῦχος?) et Χεμπεσοῦχος ibid.
p. 362 n. 65, 1. 4. Ceterum ipsum nomen humanum Πετесоῦχος a divino
Σοῦχος derivatum rursus in dei appellationem abiit. Cf. n. 187, 3. 667, 3.
674, 2. 710, 3. 8 Cf. n. 699⁶. 9 M. Aurelium (161—180 p. Chr. n.)
agnoscit editor. Sed nullam video certam causam, cur non etiam ad An-
toninum Pium (138—161 p. Chr.) pertinere possit. Itaque in medio relinquen-
dum est, utrum annus 151/2 an 174/5 p. Chr. n. indicetur. 10 Quartus
anni Aegyptiaci mensis, cuius initium secundum fastos Alexandrinos est
d. 28. m. Octobris. Hoc igitur monumentum die 21. m. Novembris dedica-
tum est.

773 Tabula marmorea inventa in impluvio ecclesiae S. Cathe-
rinae in insula Io, quae templi Apollinis Pythii locum tenere
existimatur. Ex ectypo chartaceo quod F. Cortesis demarchus
illius insulae transmiserat, ed. P. Graindor Bull. de corr. Hell. XXVII
1903 p. 394.

... α. ἀθ[ης εἰ]πε¹· [πρ]όεδροι ἐπεψήφισαν Σωκράτης, Ἀἴσχρων,
Στησίτιμ[ος] | Ποσίδειος²· ἐπειδὴ Ζήνων³, ὁ καταλειφθεὶς⁴ ὕπῳ

Litteratura ea quae saeculo a. Chr. n. quarto ad finem vergente et tertio
ineunte usitata fuit. M et Ξ brachia divergentia habent, nisi quod semel M
itemque semel Σ lineis parallelis exaratum est. Perbreves lineae transversae
litterae E itemque perexigui arcus elementorum B et P. 4 Quae hic
exstant ... Ἰ^ΑΟΙ... Ξ, ea vix quicquam reponi patiuntur praeter nomen
et aoristum εἶπε, ut perspexit Graindor. Qui idem quod paenultimam litte-
ram nominis proprii Η, tertiam vero a fine Ο fuisse sumpsit, vix erraverit.
Sed Graecum nomen in quod hae reliquiae quadrent, ego quidem novi
nullum. Quod contra Persicum [Ἀρ]ι[α][ρ]άθ[ης] cum eis accurate convenit,
sed id tam antiquo tempore ab homine Graeco gestum esse probabile certe
non est. 2 Numerum quattuor proedrurum editor haud inepte refert
ad antiquas illas quattuor tribus Ionicas, quas in Ietarum civitate fuisse
sane memoriae proditum non est, sed de vicina insula Delo id testatum
habemus (V. de Schoeffer de Deli insulae rebus p. 109). Quod Gr. praeter

Βάκχωνος τοῦ νησιάρ[χου⁵] | παραγενομένων πρὸς αὐτὸν τῶν
 πρεσβευτῶν, οὗς ἀπέστειλεν ὁ δῆμ[ος | ὁ]πὲρ τῶν ἀνδραπόδων
 [τῶν ἀποδράντων ἐξ Ἰου ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων⁶, ||
 5 [ἀ]νακαλεσάμενος [τ]ο[υ]ς τριηράρχους καὶ ἐξετάσας ἀνέστωσε
 τὰ ἀνδράποδα | [μ]ετὰ πάσης φιλοτιμίας, δεδόχθαι τῇ βουλῇ
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐ[παι]νέσαι Ζήνωνα | [ἀρ]ετῆς ἔνεκε καὶ εὐνοίας

Delum etiam Teon nominat, id quid sibi velit non assequor, nam continētis Asiae etiam aliae urbes Ionicae sunt, de quibus idem ex titulis pridem cognitum sit; vide igitur ne ille Teon cum Teno confuderit et insulam esse existimaverit. 3 Ad titulum Syll.² 193, 11. 12: ἐπειδὴ Ζή[νων κα-
 θεστηκ]ῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολ[εμαίου ἐπὶ τῶν ἀφράκτων εὐνοὺς ὧν δι[ε]ατε-
 [λεῖ] κτλ. provocat editor. Quod decretum populi Atheniensium de Zenonis honoribus aestate anni 287 a. Chr. n. factum est. Homo manifesto idem est, tempus huius tituli certe non multo prius aut posterius quam illius Attici. Gr. 4 Editor confert Syll.² 198, 8 Σ[τ]ρόμβιχος, στρατευόμενος πρότερο[ν] παρὰ Δημητρίῳ καὶ καταλειφθεὶς ἐν τῷ ἄστει μετὰ Σ[π]ινθάρου et 216, 46: ἀναγγεῖλα[ι δὲ] καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ [καταλ]ελειμμένῳ ὑπὸ [τοῦ β]ασι-
 λέως τοὺς προ[απεσταλ]μένους πρὸς αὐτ[ὸν π]ρεσβευτὰς τὰ δεδογμένα τῷ δήμῳ. Cum et illic et hic καταλείπειν notionem Francogallici 'déléguer' habeat, statuendum esse Ietas Bacchona nesiarchum querellis de mancipiis fugitivis adiasse, illum vero Zenonem ad causam cognoscendam Ion misisse. At pro-
 fecto καταλείπειν illis omnibus locis nullam vim habet nisi usitatissimam relinquendi. Baccho cum classe insulanorum qui auspiciis Ptolemaei Philadelphi bellum mari gerebant Ion attigerat; ipse illic non est commoratus, sed cum cursum suum persequeretur, Zenonem cum aliquot navibus li reliquit. Quare omnino non ad Bacchona, sed statim ad ipsum Zenonem, quippe qui praesens adesset in ipsorum insula, crimen de fuga detulerunt Ietae. 5 Praefectus societatis insulanorum, neque ab ipsis neque ex ipsis electus, sed origine Boeotius, a Ptolemaeo rege eis impositus. Cf. Syll.² 202, 2. 9. 60 et huius collectionis n. 43, 15. 67, 5. Bull. de corr. Hell. XVIII 1894 p. 402 sqq. 6 Eidem generi navium praefectus fuisse dicitur Zeno in titulo honorario Atheniensium Syll.² 193, 12. Cf. not. 3. Perquam probabiliter Gr. rem de fuga servorum sic expedivit, ut in naves quibus Zeno praeerat illos se insinuasse statueret ibique aut se ad remigandum conduci passos esse aut etiam delituisse donec naves Io solverent. Quare Zenonem ex navium praefectis exquisivisse quinam id genus homines in unaquaque navi inventi essent eosque dominis reddendos curasse. Quod navium, quae supra ἀφρακτοὶ appellatae essent, praefecti infra τριήραρχοι audirent, eo minus mirum esse, quia non omnes triremes constratas fuisse etiam aliunde constaret. Qua de re ipse provocat ad Polybii locum V, 62, 3: τούτων (τῶν πλοίων) κατάφρακτα μὲν εἴκοσι διαφέροντα ταῖς κατασκευαῖς, ἐν οἷς οὐδὲν ἔλαττον ἦν τετρήρους, τὰ δὲ λοιπὰ τριήρεις καὶ δίχροτα καὶ κέλητες. Cui addere licet Thuc. I, 14, 2: ὁψέ τε ἀφ' οὗ Ἀθηναίους Θεμιστοκλῆς ἔπεισεν — τὰς ναῦς ποιήσασθαι, αἵσπερ καὶ ἐναυμάχησαν· καὶ αὗται οὕτω εἶχον διὰ πάσης

ἥς ἔχει εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἰητῶν, καὶ [ε]ἴν[α]ι [α]ὐτὸν | [π]ρό-
 ξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τοῦ Ἰητῶν καὶ αὐτὸν καὶ ἐκ-
 [γ]όνου[ς] [με]τὰ τῶν | ὑπαρχόντων⁷. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ πρό-
 10 σοδον πρὸς τῇμ βουλῇ καὶ τὸν δῆμον, ἐάν το[υ] || δ]έηται,
 πρώτῳ μετὰ τὰ ἱερά. πέμψαι δὲ αὐτῷ καὶ ξένια τοὺς στρα-
 τηγούς | [τ]οὺς περὶ Αὐτόνομον ἀπὸ δραχμῶν : [Α] : , τὸ δὲ
 δαπάνημα παρασχεῖν τοὺς | [ε]ἰς γλογοῖς⁸ τοὺς περὶ Κλεόνοθον⁹
 ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς πρὸς ἑαυτοὺς προσιούσης¹⁰. | [ἀ]ναγράψαι
 δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου,
 τῆς δὲ | [ἀν]αγραφῆς ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας, τὸ δὲ ἀνά-
 15 [λωμα] εἰς τὴν ἀναγραφὴν [παρ]ασχεῖν ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς
 πρὸς ἑαυτοῦ[ς] | προσιούσης.

καταστρώματα. Fuerunt igitur hae triremes non constratae. 7 I. e. una cum iis qui iam sunt proxeni. Eisdem insulae decretum I. G. XII, 5, 2 B, 3 πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι προξένοις affert Gr. Cf. etiam Syll.² 478, 1 sqq.: ----εος Ἀβ[υ]δηνὸν π[ρ]όξεν[ον] ἦμεν Κνιδίω[ν], ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὑποδέχεται τὰμ προξενίαν με[τ]ὰ τοῦ ὑπάρχοντος προξένου ταῖ πόλι ἐν Ἀβύδωι. 8 In illo antiquo Atheniensium cum civitatibus maritimis foedere hoc nomine appellabantur magistratus Atticus eis tributis, quae socii pendere neglegerent, exigendis destinatus; alii ἐκλογεῖς, qui primitias frugum Cereri et Proserpinae consecrandas colligebant, commemorantur Syll.² 20, 14. 15. In Ietarum civitate vero simpliciter ei intellegendi sunt, quorum officium erat vectigalia publica a civibus colligere. Graindor monuit, in eiusdem magistratus significatione Arcesinenses appellatione multo latius patente uti, sed tamen ad negotia eorum definienda verbo ἐκλέγειν uti Syll.² 517, 10 οἱ ταμίαι οἱ τὰς προσόδους ἐγλέγοντες τὰς Ἀρκεσινέων. 9 Nomen Κλεῖνοθος Athenis usitatum fuisse adnotat Gr. provocans ad J. Kirchner Prosopogr. Att. I p. 570 n. 8514. Cave vero id hypocoristicum existimaveris, cuius prior pars sit adiectivum κλεινός, altera decurtata ex voce aliqua a consona θ incipiente. Immo ex κλέος et νόθος compositum esse cum scriptura Κλεόνοθος in decreto Ietarum demonstrat, tum nomen Atticum significatione huius plane geminum Τιμόνοθος (Kirchner II p. 323 n. 13799. 13780). 10 I. G. XII, 5, 3 ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς παρ' ἑαυτοὺς προσιούσης legi monet Gr.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

VOL. I.

- P. 8 n. 3. P. Perdrizet in censura huius voluminis bonae frugis plenissima Revue des études anciennes VI 1904 p. 156 monet, operae pretium fuisse, de Septimii Severi eiusque progeniei veneratione Alexandri Magni etiam ad nummorum testimonium (Babélon, Traité des monnaies gr. et rom. I, 684) provocare.
- P. 16 n. 5, 9. 10. De hoc epistolae loco Udalricus Wilcken collega carissimus observationem suam tam acutam quam probabilem per colloquium mecum communicavit; nempe Ptolemaei nomen hic gravissimam habere offensionem, siquidem ex v. 29 liqueret, tum demum, cum inter Antigoni et Cassandri Lysimachumque de foedere iam convenisset, Ptolemaeum legatos misisse, ut ipse quoque illo pacto comprehendere-tur. Quomodo igitur fieri potuisse, ut iam omnium quae antea inter illos triumviros acta essent, initium oreretur a colloquiis inter Cassan-drum et Ptolemaeum. Accedere vero aliud: verba γενομένων λόγων Κασσάνδρῳ καὶ Πτολεμαίῳ ὑπὲρ διαλύσεων vix alio referri posse atque ad res ab utroque praesente actas, cum tamen ullo orbis terrarum loco tum eiusmodi conventum inter Ptolemaeum et Cassandrum haberi po-tuisse prae-fracte negandum sit. Quare non Ptolemaeum Lagi f. virum clarissimum illo priore tituli loco intellegendum esse, sed Demetrii, qui Antigoni frater fuerat, filium, qui patrum iussu tum cum Cassandro con-gressus esset. Sane illius verum nomen Πτολεμαῖος potius fuisse didi-cimus ex titulo Attico Syll.² 184. At cum Πτολεμαῖος iam ante Philippi Amyntae f. tempora usitatum fuisset nomen apud Macedonas (cf. Syll.² 78, 7. Diodor. XV, 74, 1. 77, 5. XVI, 2, 4. Plutarch. Pelopidas 26. Aeschines II, 29 cum scholio), Alexandri vero aetate frequens (Arrian. Anab. I, 14, 6. 22, 4. 7. 23, 6. 24, 1. 29, 4. II, 5, 7. 8, 4. 10, 7. IV, 7, 2) et tum cum haec epistula scribebatur in omnium ore esset propter egregias res a Lagida gestas, contra illa vulgari Graecorum sermoni, qui in appellativo nomine πόλεμος consonam duplicem initialem igno-rabat, accommodata nominis forma Πτολεμαῖος paene inaudita erat. Nam quae praeter hunc Demetrii Poliorcetae fratrem patrum exstant huius scripturae exempla, veluti Syll.² 293, 6. 425, 2. 699, 27. 37. 845, 12, recen-tiorum temporum sunt. Quare nulla ex parte improbabile est, iam lapi-cidam Scepsium eodem modo peccasse, quo Diodori librarii fere ubique illius hominis nomen in Πτολεμαῖος corruerint. Sane non ipsum rerum scriptorem culpandum esse inde elucet, quod aliquot locis (XIX, 77, 2. 78, 3) diversa corruptela Πολέμων repperitur. Cf. Syll.² 184².

- P. 46 n. 16. Iulius Beloch Archiv f. Papyrusforschung II p. 244 aliter de hoc titulo iudicavit. Convenit ei sane mecum de illo Ἀγαθῆι τύχηι non ad defunctum, sed ad superstitem referendo, sed Ptolemaeum II Philadelphum agnoscere mavolt. Sed in eo, ut monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 345, nomen regium omissum gravissimam haberet offensionem.
- P. 52 n. 22. Interpretationem meam probat U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 346, nisi quod dubitat num οἶόν in lapide fuerit.
- P. 56 n. 28. Arsinoë II, Ptolemaei II Philadelphi sororem uterinam et per annorum 274—270 a. Chr. n. spatium uxorem, intellegit Strack. Cui Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 346 sqq. ita obloquitur, ut posse titulum ad illam spectare non neget, sed eodem atque adeo maiore iure etiam ad Arsinoë I priorem Philadelphi uxorem, Euergetae matrem, referri posse iudicet. Nam quod reginae parentes non nominentur sane non plane impedire quominus alteram Arsinoë intellegamus, sed in illa priore multo facilius esse explicatu.
- P. 57 n. 29, 2. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 347 me errasse docuit cum Ἀρσινόη[ς βασιλισσῆς] reponerem. Etenim ex constante usu reginae appellationi ante nomen proprium locum fuisse, non post illud. Ipse Ἀρσινόη[ς Φιλαδέλφου] supplementum maxime probabile indicat.
- P. 58 n. 33. Wilcken Arch. f. Papyrusforschung III p. 347 a Strackio eas quidem rationes, quibus nullo modo titulum de Arsinoë II Ptolemaei Philadelphi uxore intellegi posse demonstratum ivisset, perbene refutatas esse concedit, sed ea refutatione neutiquam demonstrari, non licere aequo iure de Arsinoë III Ptolemaei IV Philopatoris uxore cogitare. Immo appellationem βασιλισσᾶν huic potius sententiae favere. Nam Ptolemaei pacem cum Maga utique post annum 270 a. Chr. factam esse, quo decessit Arsinoë II. At mortuam ex titulorum Aegyptiorum more simpliciter θεᾶν appellari, non βασιλισσᾶν.
- P. 59 n. 34. (Cf. Addenda I p. 648) P. Perdrizet Revue des études anciennes VI 1904 p. 456 omnes huius generis cippos terminos (ὅρους) fundorum qui Arsinoë Philadelphi essent existimat. Ac certe id concedendum est, horum omnium lapidum miram similitudinem fortasse inde repetendam esse, quod uno certo tempore ei qui Alexandriae omnium reginae rerum administrationi praeessent in omnibus agris quas illa peregre possideret eiusmodi terminos erigi iusserint. Quare hanc sententiam vix minus probabilem esse quam meam fateor, sed nullo modo has dedicationes hominum privatorum qui Arsinoë divinis honoribus affecerint esse posse etiamnunc mihi persuasum est.
- P. 60 n. 35. De diverso nominum βασιλεύς et βασιλισσα usu mihi assentitur Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 349.
- P. 67 n. 43. Alterum eiusdem decreti exemplum anno 1902 item in insula Co erutum esse eiusque exemplum ab Herzogio cum Holleauxio communicatum refert P. Graindor Bull. de corr. Hell. XXVII 1903 p. 398; ex quo apparere v. 44 sqq. ita potius restituendum esse: ὁ δῆμος [ὁ | ἡμέτερος παρεκάλεσεν αὐ]τοὺς μετὰ Βάκχωνος | [τοῦ νησιάρχου αὐτόθι παρα]- μείναντας κτλ.

- P. 72 n. 46 not. 11. Vocem γραφίον vectigalis significatione recurrere Berl. gr. Urk. II n. 277 II, 11 observat Wilcken Arch. für Papyrusforschung III p. 319.
- P. 82 n. 52, 1. De illa ἐπταχωμία paullo plus didicimus ex papyris Florentinis quos publici iuris fecit G. Vitelli Atene e Roma VII n. 64. 65. Cf. quae exposuit U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 305 sq. Epistulae sunt inscriptae Ἀπολλωνίῳ στρατηγῶι Ἀπολλωνοπ(ολίτου) ζ' αὐμίας (De hoc notae numeralis in nominibus compositis usu cf. n. 240⁵). Ex eis cognoscitur perperam titulum n. 52 Ptolemaide (*Menshijeh*) inventum dici, ut sunt in hoc genere mendacissimi indigenae. Immo originem eius ad Apollonopolin magnam (*Edfû*), ubi illae duae epistulae inventae sunt, redire. Quod Wilckenus mihi significavit egregie convenire cum Arbactis sive Hieracis (nam sine dubio recte me not. 5 utrumque nomen ad eundem deum rettulisse) sacris, quae hic titulus testaretur. Etenim hoc nomen Horum significare, cuius templi magnificentissimi parietinae vastae etiamnunc Apollonopoli exstant (cf. R. Pietschmann ap. Pauly-Wissowa Realencyklopädie I, 2 p. 2846), cuiusque sacra etiam nomina hominum quae in illis papyris occurrerent insigniter testarentur, quippe ex quibus haud pauca a nominibus Ἀπόλλων, Ἰέραξ, Ὠρος derivata essent. Eodem etiam nomina Παχούμις et Παχομ-ατρῆς redire, quorum prima pars articulus, altera nomen ἥμ Aegyptiorum lingua accipitrem (ἱέραξ) significans esset.
- P. 88 n. 55. Eximio acumine et felicissimo successu hunc titulum retractavit M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XXVIII p. 408 sqq. profectus a lacuna v. 22. 23, quam neque Berardo neque mihi contigit ut expleremus. Alii conati quidem sunt, sed eorum lectiones (ἐπι[μελητή]ν, ἐπι[στράτηγ]ον) ferri nequeunt, quia ectypo Vindobonae asservato accurate examinato ab A. Wilhelmo iam certum est quartum elementum esse Γ neque post id plus quam tres litteras desiderari. Unde collegit ἐπί[γ]ονον legendum esse, quod et A. Wilhelm huiusmodi rerum inter primos peritos probavit neque omnino in dubitationem vocari posse videtur. Cum iam illa aetate ἐπιγόνους vocari solitos constet filios eorum qui Alexandro successerant, recte H. iudicat non illius Lysimachi, qui Ptolemaei Philadelphi filius fuit, sed antiqui illius qui primum Alexandri dux et sodalis, deinde rex Thraciae fuerit, filium innui. Eum habuisse filium Ptolemaeum nomine constat (cf. n. 224⁴).
- P. 118 sqq. n. 66. 67. 68. Cum Sostrati titulos ederem atque interpretarer, nondum mihi nota erat egregia P. Perdrizeti commentatio, quae sane iam aliquanto ante in lucem prodierat, Revue des Études anciennes 1899 p. 261—272. Quod magnopere doleo cum quia aliis nominibus eius cognitio mihi utilissima futura erat, tum quia ei contigit ut multo accuratius Sostrati aetatem definiret. Nam argumentis, quae hanc in partem protulit, mihi quidem plane persuasit.
- P. 122 n. 69 not. 4. Apud U. Wilcken Aktenstücke aus der Kgl. Bank zu Theben n. IX, 40 ἡγεμὼν ξέω τάξεω[ν] occurrit, qui apocham scribit ἐρ-μηρεῖ τῶν Τρωγοῦτων. Cf. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320.

- P. 124 n. 72 not. 2. In titulo Lepsiano n. 166, ubi nomen Σοφωνινάδης Schwarzius defendere conatus est, cum ipse graviter corruptum existimarem, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320 in tabula Lepsii manifesto recte Σόφων Ἰνδός legit.
- P. 134 n. 85. Philopatori eiusque uxori etiam Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320 titulum tribuit.
- P. 151 n. 90 not. 60. Meam verborum ἕως τοῦ πρώτου ἔτους ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ interpretationem observatione sagacissima eademque ad persuadendum accommodatissima refutavit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320. Etenim sane, si ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ab ἐτάσσοντο penderet, perversa maneret sententia loco ad Philopatoris annum primum relato. Nam quis aliquid fecisse dici potest sub regno cuiuspiam usque ad primum eius regni annum? Sed ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ arte coniungenda sunt cum τοῦ πρώτου ἔτους, et sic adeo cogunt haec de Philopatore interpretari. Nam de ipso qui tum regnabat rege merus genetivus (πρώτου ἔτους τοῦ βασιλέως) unus usitatus erat, de priore autem aliquo defuncto eadem constantia praepositio ἐπὶ ponitur. Sic Tebt. pap. 64, 70 ἐν τῷ κθ' ἔτει ἐπὶ τοῦ ἀ[δ]ελφοῦ dicitur cum Ptolemaei VIII Euergetae II aetate anni regni primi regis Ptolemaei VI Philometoris mentio fiat. In titulo 90 igitur intellegenda sunt vectigalia quae superiorum regum (Soteris, Philadelphi, Euergetae) regnis usque ad primum Philopatoris annum (205/4 a. Chr. n.) constituta sunt.
- P. 166 n. 91, 2. Strackii supplementum ἐ[κ]γόνου a me non recte tituli n. 90, 3 comparatione defendi observat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 320. Nam illam esse partem sollennis regis appellationis ad verbum ex Aegyptiaco sermone expressam, in quo illis ἐκγόνου θεῶν Φιλοπατόρων et υἱοῦ τοῦ Ἡλίου item diversa nomina appellativa respondeant. Inde de hoc titulo mere Graeco nihil colligi licere, sed τοῦ ἐ[κ] βασιλέως potius supplendum esse.
- P. 166 n. 92, 7. Vocem Μαρωνεύς non civitatem Graecam Thraciae Maroneam, sed demum civitatis Alexandrinorum indicare, ut Strackius statuerat, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322 ex terminatione collegit. Nam illius oppidi ethnicum potius Μαρωνίτης aut Μαρωναῖος esse apud Stephanum Byz. s. v. Atque etsi Stephani ethnica magna ex parte ficticia sunt, ut hic quoque Μαρωναῖος esse videtur, tamen de Μαρωνεῖτης probis et antiquis testimoniis constat. Cf. Syll.² 80, 87. C.I. Att. I, 226—259, ubi identidem recurrit. Demosthenes XII, 47. XVII, 23. L, 14. 20. 22. Polyb. XXII, 9, 2. 47, 2. 6. 9. 48, 4. 6. Sine dubio igitur Strack et Wilcken verum viderunt.
- P. 169 n. 94, 3 cum Addendis I p. 650. Satis probabiliter Εργεός et Εριεύς (de spiritu res incerta), quae ambo frequenter occurrunt in papyris Aegyptiis, eiusdem nominis formas, scriptura, non pronuntiatione discrepantes existimat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322. Etenim post ρ consonam palatalem *j* locum habuisse, cuius signo cum Graeca litteratura careret, modo vocalem cognatam ι, modo consonam γ, quae nonnunquam etiam in Graecis vocabulis in *j* abierit (id quod demonstrant scripturae ὀλίος, Φιάλεια, Τραγιανός), scribi solitam.

- P. 171 n. 97, 5 non recte a me 'Οσόρωφ scribi, tamquam si hic simplex dativus (pro 'Οσίριδι) esset, docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322. Nam non modo iota mutum in tali dativo tam antiquo tempore omissum offensioni esse, sed 'Οσορ stirpem ita modo locum habere, si accentus alia stirpe Aegyptiaca cum Osiridis nomine composita in hanc a dei nomine transiisset. Quare 'Οσορ-ώ, i. e. 'Osiris Magnus' potius legendum esse, ut Χνουμ-ώ, Χνομ-ώ, Χνουβ-ώ 'Chnubis Magnus'. Cf. n. 111, 21. 168, 32. 59.
- P. 178 n. 102, 5. Articulum τῆς relativi loco usurpatum neque mirari debbam neque ex Dorica Theraeorum dialecto repetere. Nam Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 322 eam rem in papyris perfrequenter esse monuit provocans ad F. Völkeri commentationem Syntax der griechischen Papyri. I. Der Artikel. Jahresbericht des Realgymnasiums zu Münster in Westfalen 1902 p. 6. — Ibidem v. 14 μαχίμων Wilckenus iure me vituperavit, quod de μαχίμων nominis vi non satis caute P.M. Meyeri opinionem secutus essem, luculenter illam quidem refutatam a Wilhelmo Schubart, quaestiones de rebus militaribus quales fuerint in regno Lagidarum, diss. Vratislav. 1900, et a Grenfellio Huntioque Tebtunis papyri p. 552.
- P. 180 n. 103 not. 4. Aegyptum Ptolemaeorum aetate nondum in tres partes divisam fuisse certum est, ut Meyeri sententia de terra a Ptolemaeo Epiphane in tres epistrategias distributa ferri nequeat. U. Wilcken Gr. Ostraka I p. 423. Archiv für Papyrusforschung III p. 312. 323.
- P. 185 n. 106 not. 6. εἰσαγωγή non fuisse praesidem chrematistarum etiam Gradenwitzii Archiv für Papyrusforschung III p. 25 et Wilckeni ibid. p. 323 sententia est.
- P. 191 n. 111, 16. Pro [ὄρ]οφύλαξ etiam de [ὄρμ]οφύλαξ aut [ὄρε]οφύλαξ cogitari posse observat U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 323, et hanc potissimum postremam appellationem praefecto militari Syenes perbene convenire adnotat, quia regio deserta et montuosa prope Syenen (cf. n. 168, 40 ἐπὶ τοῦ κατὰ Συήνην ὄρους) illius imperio subdita fuerit. Contra terminorum (ὄρων) mentionem hinc alieniorem, quoniam tunc ipsum regni fines ad meridiem multo ultra Syenen prolatos esse titulus doceat. Vs. 20 [τῆ]ς [πεντεφ]υλίας, aut ut W. Otto proposuerit, propter spatii angustias potius [ε' φ]υλίας (ut ἰβ' σχόλου n. 240, 5, ubi ipsius ε' φυλίας scripturae exemplum attuli ex papyro Londinensi), supplendum esse docuit Wilcken. Denique idem meam nominis Χνομώ Νεβιήβ interpretationem correxit; nam 'Chnubis magnus' voce Χνομ-ώ significari, additum vero Νεβιήβ 'dominus Elephantines' esse. Denique v. 30 pro [βασιλιχ]ὸν νόμον Wilckenus mavolt [συνοδικ]ὸν νόμον, quia incredibile ei videtur, de huius sodalitatis feriis legem regiam latam esse. Sed mea quidem sententia non de huius sodalitatis rebus speciatim lata erat illa lex, sed multo latius patebat cum eis, qui privatim regis natales sacris sollennibus obire vellent, de ratione et ordine caerimoniarum nonnulla praecepta daret. Utrum eiusmodi legem regiam fuisse probabile sit tum in Aegypto necne, sane non mei iudicii est. Ex altera

parte Wilckeni inventum magnopere arridet, sed num synodus de suis ipsius legibus adiectivo συνοδικός νόμος usura fuerit tamen dubito.

- P. 196 n. 116, 4. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 323 supplet συγγνώμην τοῖς κατὰ τὴν βασιλείαν γεγονόσιν ἀγνοήμα[σιν], allato papyro Tebt. p. 5, 2. 3: ἀφιᾶσ(ε)ι τοὺς ὑ[πὸ] τῇ[ν] βασιλῆαν π]άντας ἀγνοήματων. Iam papyrus Parisinum 63, 13 testari Ptolemaeum VII Philometora cum die 17. m. Augusti 163 a. Chr. n. regnum recuperaret, eis qui aliquid in eum deliquissent ignovisse, qua in re eodem vocabulo quod hic est utitur, ἀπολελυκότες πάντας τοὺς ἐνεσχημένους ἐν τισιν ἀγνοήμασιν. Non improbabilius igitur ad eandem amnestiam etiam hunc titulum referri. — v. 3 χ[ρ]ῆσθ' αὐτῶι coniecit Wilcken, allatis nonnullis papyrorum testimoniis de contractione in *ā*, quae omnino extra Atticam recentiore aetate non rara est.
- P. 204 n. 124. Magnopere dolui, quod U. Wilckenii de hoc tituli sententia, etsi iam anno 1896 (Deutsche Literaturzeitung p. 1388) publici iuris facta est, me fugit. Nam cum monumentum obscurissimum videretur tandem non sine gravibus scrupulis in Letronnii interpretatione acquievi, sed nunc iam nulla ex parte dubium mihi videtur, Wilckenum potius verum vidisse. Etenim natu minorem ex Ptolemaei V Epiphanis filiis per annos 169—163 a. Chr. una cum fratre maiore et sorore regnasse res certissima est neque unquam a quoquam in dubium vocata. Quem illo tempore θεὸν Φιλομήτορα appellatum esse, nomen θεός Εὐεργέτης vero tum demum assumpsisse, cum post fratris mortem (145 p. Chr. n.) denuo regno Aegypti potiretur, Wilckenus ap. Droysen Kleine Schriften II p. 442 demonstravit ex monumentis Aegyptiis quae hos tres omnes θεῶν Φιλομητόρων nomine comprehendunt. Quare quin statua Ptolemaeo VIII, qui postea Εὐεργέτης appellatus est, fratri Ptolemaei VI et Cleopatrae II erecta sit, non amplius videtur dubitandum esse. Id unum ambigas, utrum id illo communi omnium trium regno (a. 169—163 a. Chr.) an per illos annos (163—145 a. Chr. n.) factum sit, per quos Cyrenae unae in minoris fratris potestate erant, cum maior Aegypti sceptrum teneret. Hoc Wilckeno probabilius videtur, quia lapis in Cyrenaica inventus est. Sed hoc mea quidem sententia non multum momenti habet, quoniam antea Cyrenaica partem regni Aegyptiaci efficiebat, in qua ut per omnes alias regiones regibus statuae poni poterant et re vera ponebantur (cf. n. 33 cum addendis). Ex altera parte illa aetate quae intercedebat inter fratres rationes, si quid video non probabile reddunt, tum in regis Cyrenaicae monumento honorario fratris et sororis mentionem facturam fuisse civitatem Ptolemaeensium. Quare illi priori sexennio (169—163 a. Chr. n.) titulum vindicare malim.
- P. 205 n. 125 not. 4 cum addendis vol. I p. 652. De Ptolemaeo Eupatore accurate disputavit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 46 sqq., cuius sententia non multum discrepat a mea. Is enim unum eundemque Philometoris et Cleopatrae II filium primo a 153/2 a patre in societatem regni receptum, id quod probant papyri demotici, sed aliquot annis post rursus ea dignitate privatum et fortasse Cyprum missum esse, deinde vero post patris obitum per

- brevissimum tempus cum matre Cleopatra II regnasse dum a patruo Ptolemaeo VIII Euergeta II interimeretur. Quam sententiam bene defendit ab editoris Tebtunis papyrorum I p. 554 dubitationibus, qui Eupatora Philometore etiamtum superstite decessisse et narrationem de caede adulescentis a patruo patrata (Iustin. XXXVIII, 8, 4) totam ficticiam esse probatum iverat. Quam memoriam neque ipsam quicquam habere quod fide indignum sit et insuper Iosephi contra Apionem II, 54 et Orosii V, 40, 6, qui sane temporum rationes perturbaret, locis confirmari observat Laqueur.
- P. 207 n. 129. Hunc titulum Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 324 iam anno 1896 (Berl. phil. Wochenschrift p. 1493) a se Ptolemaei III Euergetae (246—221 a. Chr. n.) regno vindicatum esse monet.
- P. 207 n. 130. Cum hic in vocis Βερηνικεύς interpretatione profectus essem a regula, quam in Graecis civitatibus valuisse certissimum est, domi demoticis uti cives, peregre ethnicis, me errasse docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 325, quia in Aegypto longe alius fuisset usus. Haec observatio vera est ac vel huius collectionis titulis pluribus comprobatur, ita ut Βερηνικεύς non minus probabiliter demoticum (Alexandriae) quam ethnicum haberi possit. — Vs. 26. 34. 44 pro Πελλάας, Πελλίου W. emendat Πελαίας, Πελαίου, quod nomen in illa potissimum Aegypti regione frequentibus testimoniis traditum sit. Cf. Gr. Ostraka II p. 479.
- P. 214 n. 132, 11. ξεν(ι)ά emendat Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 325 tam sagaciter quam probabiliter. Adiectivum item ad φορτία referendum est, cum substantivum ξένια nihil significare possit nisi dona hospitalia, quae notio ab huius tituli argumento aliena est.
- P. 218 n. 137 not. 3. p. 219 n. 138 not. 7. De loco, quem Ptolemaeus VII Eupator in ordine regum divinis honoribus affectorum tenet, docte et sagaciter disputavit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904, p. 34 sqq. Is observavit Philometore superstite semper filium cum patre una regnantem ante parentes commemorari, recte et legitime, siquidem per tempora a pluribus una gesti regni semper in illo indice eum cuius primae in imperio partes essent, ultimo, socium regni paenultimo loco enumerari moris fuisset. Postquam vero regnum a. 145 p. Chr. in minorem fratrem Ptolemaeum VIII Euergetam II transiisset, legitimum futurum fuisse contrarium ordinem, quia Ptolemaeus VII Eupator post patrem Ptolemaeum VI Philometora defunctus esset. Sed per proximos annos tamen eadem neglegentia vel tarditate, qua scribae etiam alibi formulas mutatae rerum conditioni non iam accommodatas retinuissent, hic quoque eos aliquantisper perrexisse Eupatora ante Philometora recensere, id quod in papyris annorum 141/0 et 140/39 cerneretur. Deinde vero, id quod singillatim iam in papyro anni 142/1 a. Chr. n. factum esset, constanter teneri ordinem contrarium, qui tum unus recte se haberet. Atque hoc quidem tredecim papyrorum Graecorum et demoticorum per annos 139—148 a. Chr. testimonio confirmat, cum unus modo demoticus anni 134 a. Chr. n. (Revillout Rev. Egypt. I, 94) antiquum ordinem (Εὑπάτωρ — Φιλομήτωρ) habeat. Morte Ptolemaei VIII denique novam effectam esse

vicissitudinem; nam inde ab anno 446 constantem esse seriem Εὐπάτωρ — Φιλομήτωρ in papyris Graecis, itemque in demoticis praeter Argentinenses, qui sane pergerent patrem ante filium collocare. Quibus ex observationibus apparet, me non recte titulos 437—439, quippe qui Eupatora priore quam Philometora loco commemorent, a. 427 a. Chr. aut aliquo ex proximis attribuisse; immo intra annorum 443—439 a. Chr. n. spatium collocandos. Lochum, de quo duo alia attuli testimonia anni 427 a. Chr., sane eundem esse videri quem hic haberemus concedit Laqueur, sed recte monet eundem hominem in duobus monumentis paullo plus quam decennio distantibus occurrere profecto nullam habere offensionem.

P. 220 n. 439, 24. Wilckeno Archiv für Papyrusforschung III p. 325 merito nimis durum visum est, παρ' αὐτῇ ad Isin deam, cuius mentio non facta esset nisi septendecim versibus ante, referri. Immo pronomen non posse non spectare ad stelam. Sic vero dativum pugnare cum sermonis legibus; immo emendandum esse παρ' αὐτῇ[v], i. e. ut 'per hanc tabulam', 'huius tabulae ope' memoria grati animi ad posteros propagetur. De hac praepositionis vi provocat ad Isocratis VI, 52 παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς, neque omnino rarus est hic usus. — Ibidem v. 23 inter ἐν τοῦτοις et καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἰσιδος (ἡμεῖς τε) lapididae culpa excidisse coniecit Wilcken.

P. 244 n. 468. De hoc gravissimo monumento egregie meritis est U. Wilcken, cum ectypi chartacei ope id restituere et illustrare aggrederetur. Iam anno 1888 cum societate archaeologica Berolinensi inventa communicaverat, qua de re breviter refertur Wochenschrift für klassische Philologie V 1888 p. 4262 et Archäol. Anzeiger 1889 p. 445. Deinde vero suae prioris voluminis huius collectionis censurae insequit commentationem bonae frugis plenissimam de titulo (Archiv für Papyrusforschung III p. 325—334), quam ne neglegant impense rogatos velim quicumque libro meo usuri sunt, quia multifariam emendant, suppleant, augent mea. Ac gravissima quidem hic excerpere necessarium mihi visum est. Lapidem, si revera Syene (*Assuân*) inventus sit, utique Elephantine eo delatum esse observat W.; nam hic, non illic antiquitus erectum fuisse ex ipsius tituli argumento apparere. — Vs. 3 [ἐπὶ τῷ]ν τόπων, formulam usitatam de regis in aliquem locum adventu, reponendum vidit Wilcken. — Ibid. πάντες ἀπήντησαν μετὰ στ[εφάνων] Wilcken. — Vs. 4 [θ]εόχτιστον Wilcken, quod Strackii Mahaffique supplemento sine dubio praeferendum est. — Vs. 8 συ]νπαραλαβόν W. — Vs. 10 ante ΥΡΑΣ in ectypo et in ipso lapide lineam horizontalem, quae commodissime ad litteram Γ referatur, dispici testatur Wilcken ideoque [ἀρ]γυρᾶς supplet. Rei argenteae vero mentio eum admonet loci apud Senecam Natur. quaest. IV, 2, 7, ubi cum Philae et Abaton (n. 438⁴¹) commemorata essent, pergitur: *post spatium deinde magnum duo emicant scopuli: Nili venas vocant incolae, ex quibus magna vi[s] funditur, non tamen quanta operire possit Aegyptum. in haec ora stipem sacerdotes et aurea dona praefecti, cum sollemne venit sacrum, iaciunt.* Quod quoniam praefecti Romani aurea dona illuc demittere consuevisent, neminem unquam dubitare potuisse, quin antiquo regum Aegypti

iure et officio functi essent. Itaque aut *φάλας χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς* aut certe simile aliquid scriptum fuisse de donis quae Ptolemaeus rex per occasionem sui Elephantinen adventus deo Nilo obtulisset. Iam igitur apparere, fere mense Mesore hanc caerimoniam peractam esse. Itaque, etsi per se magis arrideret Mommseni opinio, haec sacra facta esse priusquam flumen crescere inciperet, ut sufficiens incrementum a deo peteretur (cf. Mommsen Röm. Gesch. V p. 565), tamen gratiae referendae causa post inundationem donum deo oblatum esse apparere. Iam dum etiam crescebat flumen, regi in eo navigare fas non fuisse (Plin. Nat. hist. V, 57: *cum crescit, reges aut praefectos navigare eo nefas iudicatum est*); ac re vera facile fieri potuisse, ut regis adventum iam summum fastigium assecutum esset ac iam crescere desineret flumen. Nam illius anni civilis initium fuisse die 21. m. Septembris, mensem Mesore igitur pertinuisse a die 16. m. Augusti ad d. 15. m. Septembris. At recentiore aetate prope urbem *Cairo* Nilum priore mensis Octobris parte ad summam altitudinem assurgere; atqui in Cataractarum regione integro fere mense ante totum incrementum decurrere, ut iam initio m. Septembris finitum esset. Quod tempus fortasse etiam v. 6 designari praesenti perfecti notione usurpato ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος ἀνήκει, i. e. ἀναβέβηκε, incrementum igitur finitum est. Ac de temporis quidem ratione verissime iudicat, sed num ἀνήκειν usquam alibi ascendendi notionem habeat, dubito; lexicographi quidem id dicunt, sed loci ab eis allati non comprobant; immo semper perveniendi, pertinendi similesve significationes insunt, praepositionis ἀνά vi locali debilitata et obscurata. — Vs. 11 ἐκ[ισμένη πόλει] stare non posse reiecto [ν]εόκτιστον v. 4 observat W. — Vs. 13. 14 sic restituit W.: [ἵνα δ]εῖμνηστον τὸ ὄνομα αὐτοῦ τε καὶ βασίλεισσης Κλεοπάτρας τῆς μητρὸς καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς ὑπ[άρχη] εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Additamento θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων spatium non sufficere, sed hic in tenore orationis eo ne opus quidem esse. — Vs. 14 παρ' ἡμῖν ὑπ[άρχη] εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, κυριεύουσι τ[ῆς] ἐπιχειρημένης ἡμῖν συντάξεως διὰ παντός]. W. Genetivum etiam alium fuisse posse, sed utique κυριεύουσι, quod nullo modo indicativus praesentis esse posset, sed utique dativus participii esset, flagitare dativum nominis vel pronominis quo referretur. — Vs. 20 post ἐπιτελεῖσθαι et vs. 22 post διακοσίας spatia vacua enuntiata inter se dirimentia esse monet W., ideoque aliter structam et dispositam fuisse hanc epistulam atque editores opinati essent. Tres fuisse periodos, quarum secundae initium sic restituit: προστετα[χάμεν] οὖν Φορμούτι τῷ συγγενεῖ καὶ στρατηγῷ | καὶ ἐπιστρατήγῳ. Reliquam huius enuntiati partem sane integram suppleri non licere, sed summam sententiae perspicuam esse. Vocem ὑποκειμένην hic vix idem atque ὑπογεγραμμένην sibi velle, quia re vera nihil subiungatur, sed de eo usurpari quod constitutum sit, ut Pap. Lond. I p. 10, 21 τὰ ἡμῖσι τῶν ὑποκειμένων εἰς τὰ ἱερὰ διδόναι. p. 18, 5 ἐν τῇ γραφῇ τῶν εἰς τὰ ἱερὰ ὑπόκειται δίδοσθαι. Deinde W. emendat ὑποκειμένην σύνταξιν διδομένην κατ' ἔτος. — Tertiam huius epistolae periodum (v. 22. 23) sic legit W.: ἐπιχωροῦμεν δ' ἡμῖν καὶ τὴν ἀνάθεσιν ἧς ἡξιοῦτε στήλης ποιή[σασθαι] ὑπέρ

τε ἡμῶν καὶ βασιλείας Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς. De hac Cleopatra, Ptolemaei X Soteris II (non ut nos opinati eramus, defuncti potius Ptolemaei VIII Euergetae II) sorore eademque uxore Wilcken provocat ad testimonium Iustini XXXIX, 3, 2: *cui priusquam regnum daret* (Cleopatra mater) *uxorem adimit compulsumque repudiare carissimam sibi sororem Cleopatram minorem sororem Selenen uxorem ducere iubet*. Quae igitur hic una cum fratre et matre commemoratur non potest prior Soteris II uxor esse, sed altera Selene, quae ex quo regina facta est item nomen quod est Cleopatra sibi imposuit (Strabo XVI, 2, 3 p. 749. Iosephus Ant. XIII, 420). Videmus igitur m. Septembre a. 445 a. Chr. n. hanc Cleopatram Selenen regni potestate quidem, qua mater Cleopatra cum filio Ptolemaeo X utebatur, caruisse, sed honorum regni participem fuisse. — Vs. 35 περὶ τῶν κατὰ τὴν ση[μαιομένην διὰ τῆς ἐντεύξεως νῆσον, i. e. insulam Ψῶ (v. infra) W., qui recte observat, de insula Σήτει (*Sehêl*) omnino, quantum ex reliquiis superstitionibus iudicari liceret, nihil in his litteris scriptum fuisse. — Vs. 36 τῆς δεδομένης ἡμῖν ἐντεύξεως ὑπὸ τῶν ἀπὸ Συήνης] Wilcken, secutus exemplum similium litterarum quae in papyris exstant. — Vs. 39 sqq. litteras petitorias non, ut Strackius existimavit ac mihi quoque verisimile erat, a sacerdotibus Chnumi scriptam esse, sed ab aliis hominibus, cum Mahaffy statuit Wilcken, quia in praescripto illorum sacerdotum manifesto mentio facta non sit; neque qui hanc petitionem conscripserint, Elephantine habitasse, ut illos sacerdotes, sed e regione eius in adversa Nili ripa (ἐπὶ τοῦ κατὰ Συήνην ὄρους v. 40). Sed tamen apparere, necessitudinem quandam his hominibus intercessisse cum illis sacerdotibus, quoniam haec petitio regi ansam dedit ad sacerdotes scribendi (v. 32—35). In altera vero eorundem hominum petitione v. 59 Χνουμὸ Ν[εβι]ήβ legi, et v. 41 supplendum esse [ἐν Ἐλεφαντίνῃ ἱεροῦ δεδοξασμένου] ἐτι ἐξ ἀρχαίου καὶ ὄντος τῶν πρώτων, quae manifesto ad idem Chnumi delubrum spectent. In postrema parte tituli, ubi unus Mahaffy nonnulla legit, sed tam exigua, ut nos ea repetenda non existimaverimus, v. 67 a Mahaffy lecta sunt πο Συήνης σκ, quae Wilcken ingeniose [τοῖς ἀ]πὸ Συήνης σκληρουργοῖς] supplevit itemque v. 39 χαίρειν οἱ ἀπὸ [Συήνης σκληρουργοί] fuisse suspicatur. Hos lapidas tum fortasse serviisse templo Chnumi Elephantinensi, ut iam conexio causae eorum cum illius dei sacerdotibus aperta sit. Sed difficillimum esse explicatu, quo pacto illius condicionis homines aulae regiae usum aliquem praestitisse dicantur (v. 37 παρεχομένων δὲ τὰς ἐν τῇ ἀλλῇ χρε[ι]ας), nisi forte ἐν τῇ αὐ[τ]ῇ emendandum sit. Sed haec omnia incerta esse ipse fatetur Wilcken. — Vs. 42 non Ψῶν ἱερῶ[μ]νης], sed Ψῶ ἀνιερωμένης legendum docuit Wilcken, nam ἀνιεροῦν hac de re solenne esse et perfrequens. Hoc participium vero flagitare dativum nominis divini, ut legendum sit ἀνιερω[μένης] θεῷ Χνουμὸ Νεβιήβ, γεωργουμένης δὲ εἰς τὸ ἐν Ἐλεφαντίνῃ Χνουβιέτιον. — Vs. 43 πριάμ]ενοι δὲ τὴν ταύτης προστασίαν διὰ Παχ[νούβιος] W. — Litteras Pl v. 46 in ectypo certo agnosci testatur W. — Epistulae VII (v. 53 sqq.) tempus certum esse, quia Mahaffy duobus locis anni numerum mutilum quidem, sed ita ut facile suppleretur, agnovisset monuit W. Nempe v. 66 [ἐτ]ους

- τρίτου καὶ πεντηχοστοῦ], v. 71 [ἔτους τρίτου καὶ πεντηχοστοῦ esse; Mahaffy lectionem ectypo confirmari. Anni 118/7 a. Chr. n. igitur esse has litteras. — Praeterea de huius partis lectione haec adnotat W.: V. 53 supplendum Εὐεργ[έταις χαίρειν οἱ ἀπὸ Συήνης σκληρουργοί. — Vs. 54 quid post ὅρους fuerit incertum; πολλὰ spatium non explere, neque postremam litteram ante lacunum Π esse videri, sed T. — Vs. 56 κα[ὶ ὄντος τῶν πρώτων]. — Vs. 59 [ἱερᾶς γῆς νήσου καλουμένης Ψὼ ἀνιερωμένης θεῶ]. — Vs. 62 ..νομένας [ἀ]ργυρικὰς ἐπιγραφάς.
- P. 279 n. 194, 29 non opus esse Franzii emendatione, sed retento EY supplendum esse εὐ[ωχέισθαι] monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334.
- P. 303 n. 201. Num rex Silco Christianus fuerit, ut inde a Letronnio statuerunt editores, dubitat Wilcken Arch. f. Papyrusforschung I p. 449. 436. III p. 334. Structuram ἐπολέμησα μετὰ τῶν Βλεμύων (v. 3) redire in papyro Berolinensi 8944, 9 πολέμησαι μετὰ τῶν ἀπὸ Κερκῆσις monet idem; denique observat syncopen qua ἀρξ (v. 15) ex ἀρκ(τ)ος natum sit, haud pauca sui similia habere in papyris, ut ἀραξ et ἀρακος, βάθραξ et βάτραχος inter se alternent.
- P. 312 n. 202 not. 7. Difficultatem, quam hic tetigi, Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334 sic expedire conatur, ut Senae titulum (v. 8. 9) per occasionem alterius Apollonii adventus accessisse statuatur. Medio tempore Apollonium et civitatem Romanam nomenque Iulium nactum esse et patre defuncto in eius arabarchiam successisse.
- P. 313 n. 204 not. 3 pro '34 p. Chr. n.' lege '33 p. Chr.' ibidem n. 205 not. 6 pro '33 p. Chr. n.' lege '35 p. Chr. n.'. Cf. U. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 334.
- P. 325 n. 214. Wilckeni sententiam, quam hic secutus sum, a Seleuco I Nicatore eiusque filio epistulam scriptam esse, non a Seleuco II Callinico cum fratre Antiocho Hierace, disputatione acuminis plena et ad persuadendum accommodatissima defendit R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 90 sqq.
- P. 351 n. 223. Niesio ad priorem meam sententiam redeunti et epistulam Antiocho II vindicanti assentitur R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 98 not. 1 studetque demonstrare maiorum mentionem hic v. 23. 24 et n. 222, 20 neutiquam eandem vim habere; sed id mihi quidem non persuasit.
- P. 353 n. 224. Lapidem nunc Parisiis in museo publico (*Louvre*) esse refert M. Holleaux Bull. de corr. Hell. XXVIII p. 446 not. 1 et collatione nova instituta aliquot tituli locos emendavit: v. 7 post συντέλει fortasse obiectum πάντα lapididae neglegentia excidisse coniecit Holleaux. v. 8 dubitat idem, an καθ' ἃ γράφεται pro καθ' ἃ | [οῦ]εται fuerit. Num forte has duas observationes sic in unam colligere licet, ut sumamus in exemplari, quod quadratario traderetur lapidi incidendum, συντέλει [π]ά[ν]τ[α] ἃ γράφεται δεῖν fuisse? Vs. 11 numeri notam nomini ἔτους subiunctam plane evanuisse testatur Holleaux. V. 20 χάρισσασθαι sibi non minus durationis movere quam mihi fatetur idem. Distincte nihil iam in lapide agnosci nisi terminationem ΘΑΙ. Sed ante eam nonnulla litterarum

vestigia esse quae non convenient cum supplemento [δίδωσ]θαι, de quo ipse cogitaverit. Vs. 34 ut restitutio [τοῦ προσήκου]ντος ἡμῖν κατὰ συγγένειαν confirmaretur, afferri potuisse etiam Polyb. IV, 35, 13: ἀπωτέρω μὲν τῶν προειρημένων, προσηγόντων δὲ κατὰ γένος. Vs. 35 ANATEΘHTΩ integrum et recte scriptum in lapide exstare testatur Holleaux. Vs. 36 φανερά γίνηται incisum esse refert idem, vs. 38 [πρὸς τὴν ἀδελφὴν προαίρεσις. Praeter has utilissimas singulorum locorum emendationes vero idem homo doctissimus de toto monumento ita disputavit, ut Sokolowium (Beitr. zur alten Gesch. IV p. 107 sqq.) et Laqueurium (Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae p. 63 sqq.) id Antiocho III Magno tribuentes eo quidem nomine errasse demonstraret, quod negassent ad Antiochum II Deum referri licere, sed eatenus verum vidisse, ut aequè bene de Antiocho III cogitari docerent. Si illius esset, ante a. 248 a. Chr. compositum esse, si huius, intra annorum 224—192 a. Chr. spatium. Nam nullum accuratius temporis indicium inesse, nisi quod ex Laodices reginae mentione appareret neque ante eius nuptias neque post eius mortem haec scripta esse. Atqui de conubii quidem tempore Polybii V, 43, 4—4 testimonio constare, mortuam vero esse ante hiemem 192/1 p. Chr. per quam rex Euboeam Cleoptolemi Chalcidensis filiam uxorem duxisset (Polyb. XX, 8, 1 sqq. Liv. XXXVI, 44, 1. 2).

- P. 354 n. 224 not. 4. Quod negavi Ptolemaeum Lysimachi regis filium eundem esse cum illo Ptolemaei Philadelphi filio, quem Trogus prol. 26 et Athenaeus XIII, 593 *α β* Ephesi a patre defecisse et interfectum esse referrent, recte me iudicasse nunc constat, cum Holleauxii sagacitate patefactum sit illi Ptolemaeo Lysimachi filio ab Euergeta Telmessi principatum datum esse. Cf. add. ad n. 55. Eum vero hominem cuius apud Livium XXXVII, 56, 4 in rebus anni 189 p. Chr., ubi simpliciter Ptolemaeus Telmessius appellatur, et in eiusdem anni tabulis traditionum Deliis Syll.² 588, 94. 95, ubi Πτολεμαίου τοῦ Λυσιμάχου legitur, mentio fit, manifesto non illum Lysimachi regis filium, sed eius ex filio nepotem cognominem esse. Cum vero edictum n. 224 aut ab Antiocho II ante a. 248 a. Chr. scriptum sit aut ab Antiocho III intra annos 224—192 a. Chr. n., utrum hic Ptolemaeus Lysimachi f., Berenices pater, avus an nepos intellegendus esset ambiguum esse monuit. Nam ante a. 248 quidem atque etiamtum proximis post a. 224 annis maxima cum probabilitate de avo cogitari, sed si titulus in posteriores Antiochi III annos incideret, necessario nepotem potius Berenices patrem habendum esse.
- P. 413 n. 253. Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335 aliquanto latiore fuisse lapidem conicit, quam Haussoullier, Koehler, nos sumserimus. Nam v. 1 θ[εοῦ Ἐπιφανοῦς], v. 5 [βασιλεῖ Ἀντιόχῳ] desiderari. Quod ut non negandum est, sic aliis locis aegre restitueris quae illud amplius spatium commode expleant, maxime v. 2. 3 κτίσ[του] τῆς πόλεως. Quare nescio an titulus inaequali longitudine versus habuerit.
- P. 425 n. 262. Nomen *κάτοχοι* me perperam intellexisse, quia immemor essem papyrorum Serapei quod Memphi erat, monuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335. Illic eandem vocem recurrere neque

- dubium esse quin Preuschen Mönchtum und Serapiskult 1903 p. 36 recte homines interpretatus esset quorum mens divino quodam numine capta ac quasi possessa esset (*Besessene*).
- P. 445 n. 268 not. 9. Iniuria Boeckhii emendationem a me spretam esse docuit Wilcken Archiv für Papyrusforschung III p. 335. Etenim προῖεσθαι de persolvendis pecuniis in papyris Aegyptiacis plus semel occurrere, ut ipse observasset Götting. Gel. Anz. 1894 p. 720.
- P. 455 n. 279. Errore Gaeblero supplementa huius tituli deberi adnotavi. Immo is Erythrae p. 49 Fränkeliana repetit, F. Stähelin vero Geschichte der Kleinasiatischen Gallier p. 35 not. 2 ea proposuit, quae a me recepta sunt.
- P. 515 n. 323, 13. Octavum diem Apollonii mensis hic significari apparet ex titulo n. 764, 29 [καλλίστην] | ἡγῆσάμενος εἶναι τὴν ὁγδόην τοῦ Ἀπολλωνίου μηνός, ἐν ᾗ τελέσας ἐπιτυχῶς ἐν [-----] τὴν στρατείαν ὁ βασιλεὺς Ἄτταλος Φίλομήτωρ κατῆλθεν εἰς τὴν πόλιν.
- P. 519 n. 333. R. Laqueur Quaestiones epigraphicae et papyrologicae selectae, Argentorati 1904 p. 400 sq. non modo suo Marte ad eandem sententiam atque ego perveni, non Seleucidae cuiuspiam, sed Attali II aut Attali III has esse litteras, sed hoc iudicium argumento confirmavit, quod eis quibus ego usus sum multo gravius et certius esse non infitior. Acutissime enim observavit, Seleucidas quidem reges in epistulis plurali numero de semet ipsis uti, Attalidas vero singulari contentos esse, qui hic constanter usurpatus esset (v. 2 βεβαιῶ. v. 6 τῶν ἐμῶν προγόνων. v. 7 μ[οι]. v. 9 ὑπηγόρευσα. v. 11 ἐκέλευσα).
- P. 525 n. 335, 82. Supplementum meum comprobatum est titulo n. 556, 15. 16, ubi nomen δωσιδικία integrum exstat.
- P. 580 n. 375. Sententiam Meyeri et Reinachii, non unum, sed duos reges, quibus Mithridates nomen fuisset, inter Pharnacem I et Mithridatem Eupatora fuisse, Mithridatem Philopatora Philadelphum et Mithridatem Euergeten Eupatoris patrem, docte et sagaciter defendit F. Dürrbach Bull. de corr. Hell. XXIX p. 186 sqq. 193 sqq. Qui Th. Reinachium secutus dedicationem Lyciorum (n. 551) non Sullana aetate, sed a. 168 a. Chr. post Lyciam Rhodiorum dominatione liberatam factam esse statuit, ut regis Ponti inter Pharnacem et Mithridatem Euergetem regnantis titulus eiusdem aetatis et monumenti esse possit. Dubitationem movet quod in numero titulorum qui ad idem monumentum utique referendi sunt nonnulli inveniuntur manifesto recentiores. Sed si de illa Lyciorum dedicatione et hoc Mithridatis Philopatoris Philadelphi titulo verum vidit Reinachius, hoc monumento dirimitur lis inter ipsum et E. Meyerum de parentelae ratione. Nam cum Meyer Philopatora Philadelphum maiorem natu Pharnacis I filium, Reinach vero minorem eiusdem fratrem fuisse existimaverit, hunc quidem verum vidisse inde apparet, quod hic Mithridatis, non Pharnacis filius dicitur.
- P. 624 n. 408, 1. Quod Ψερκιοχωμήτης ethnicum ad Pselchin Aethiopiae retuli, opinio me fefellit. Nam hoc vici Pisidiae potius nomen esse apparet ex titulis quos edidit Sterret Papers of the American school at Athens III p. 232 n. 366, 24. p. 257 n. 376, 36. Cf. ibid. p. 273.

VOL. II.

- P. 33 n. 445 not. 3. Mysiae Abbaitidis mentio fit etiam in titulo inedito Bargyliensi, ex quo P. Foucart La formation de la province Romaine d'Asie p. 30 haec excerpsit (inde Revue arch. Quatrième série II 1903 p. 472 n. 378):

v. 13 sqq.: Μανίου τε | Ἀκυλλίου τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ ἀναζεῦξαντος ἐπ[ι]
 15 Μυσίας || τῆς καλουμένης Ἀβ[β]αίτιδος εἰς τοὺς ἀνω τόπους, ἀπολιπόντος
 δὲ | ἐν τῇ [Καρ]ίᾳ ἀντιστράτηγον Γναῖον Δομέτιον Γναίου καὶ τινος τῶν
 δυ[να]μεων ἀπ[ο]στάξαντος αὐτῶι καὶ τοὺς πλείστους τῶν συμμάχων, ἐ[χ]ον-
 τος δὲ τοὺς ὑπὸ τοῦ δήμου ἀποσταλέντας κατὰ συμμαχίαν [μεθ' αὐτοῦ |
 καὶ ἄλλα τε πολλὰ καὶ μεγάλα ποιήσαντος εὐημερήματα καὶ τὰ ὀχυρώ-
 20 [ματα τῶν Μυσῶν] δοκοῦντα εἶναι δυσάλωτα (κατὰ) κράτος λαβόντα κτλ.
 p. 23 sqq.: [μυκχυνομένου | δὲ τοῦ πολέμου συνέ[β]αινεν θ[λ]ίβεσθαι τὴν πόλιν
 25 [τὴν ἡμετέραν διὰ τὸ || ὑπὸ] τῆς Κοίντου Καπίω[ν]ος ἐπιταγῆς κατὰ τὸ
 συνεχές [δεῖ τοὺς πολίτας | ἐστ]ρατευκέναι, ἐξαπεστάλθαι δὲ ὑπὸ τοῦ δῆ-
 μου καὶ ἀπὸ [τῆς ἀρχῆς στρατιώ[τ]ας εἰς τὸν πόλεμον καὶ πλείονας ἐ[π]η]-
 κολουθηκέναι κτλ.

Nonnulla hic aliter me adornasse ac Foucartum moneo; sed cum neque ea magni momenti sint neque plus proficere potuerim quia integri decreti exemplo carebam, non opus esse puto ea singillatim enotare. Argumentum decreti ad res a. 129 a. Chr. n. a M'. Aquillio consule in Asia gestas (Niese Gesch. der gr. u. maked. Staaten III p. 369 sqq.), spectare apparet. Q. Caepionem (v. 25) consulem anni 106 a. Chr. n. esse Cn. Domitium Cn. f. vero eum qui a. 120 a. Chr. n. fasces gessisset magna cum probabilitate coniecit Foucart.

- P. 36 n. 448 not. 2. Cum non modo μισθοδοτεῖν τινα usitatum fuerit, sed etiam infra n. 764, 54 legatur ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς προχάσαντας τὴν λαμπάδα, dubito an omnia huius generis verba accusativum personae asciscere possint, ut non reprehendendum sit δικαιοδοτήσαντα τὴν ἐπαρχίαν.

- P. 91 n. 483. B. Keil Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 76 sqq. Kolbii emendatione v. 34. 32 ο(ι)[χίας] reiecta supplet παρὰ τὰς ὁ[δοὺς καὶ] τὴν γεινίασιν, monens παρὰ τὰς ὁδοὺς pendere a κεκτημένοι, particula vero καὶ nomen τὴν γεινίασιν coniungi non cum proximo ὁδοὺς, sed cum illo superiore v. 30: 'Ei qui fundos iuxta vias possident, puras et vacuas praebeant vias ipsas et viciniam earum'. Usque ad complurium stadiorum spatium purgari iuberi nemo credet. — Vs. 95 τοῦ προαιρουμένου, a Kolbio perperam intellectum, idem fere esse ac τοῦ βουλομένου, Keilium non magis fugit, quam me. — Item vs. 122. 123 τὰ πρὸς τοὺς γείτονας verum esse et adverbiali notione intellegendum, ideoque Kolbii emendatione τὰς non modo opus non esse, sed articulum τὰς περιστάσεις omnino hic inepte addi, adnotavit Keilius; cum eadem ratione titulum interpretarer, ipse quoque editoris emendationem sprevi. — Praeterea tribus locis imagine lapidis accuratius examinata emendavit Kolbii exemplum: v. 84. 85 ΥΣΤΕΡΑΙΑΙ pro illo miro ΥΣΤΕΡΕΙΑΙ

- agnovit, v. 26 ΕΙΚΟΣΙΝ, ut ne alibi quidem usquam ante vocalem in hoc titulo N omitteretur, v. 182 ΑΦΕΙΕΣΘΩ, quod praesens syntaxi flagitari iam priusquam in lapide agnosceret perspexerat. Emendationem lenissimam κομ[ι]έσθωσαν v. 89 ipse quoque in medium protulit. Sed quod v. 129 dativum πέτραι defendere posse sibi videtur, cum eo facere nequeo.
- P. 105 n. 484. Acutissime et doctissime de hac inscriptione disputavit Bruno Keil Mitth. des arch. Inst. in Athen XXIX 1904 p. 73 sqq. Qui primum quidem v. 28 Prottii supplementum (δῆλ)ον itemque totam illius interpretationem huius loci improbat. Etenim ὀλίγους non humiles esse, sed paucos. Eos vero intellegi piscium venditores. Qui cum illis iniquis exactionibus vexarentur, iam (καὶ) hoc ipsum iniustum esse. Sed cum etiam qui emerent, qui plurimi essent, hanc iniquitatem necessario sentirent, quia illi pretia augerent, etiam multo maiorem fieri iniuriam. Quare illud ΑΙΟΝ non ex (δῆλ)ον corruptum, id quod etiam a litterarum ductibus non multum probabilitatis haberet, sed ex [οὐ δέ]αιον aliquot litteris omissis natum esse; quae omnia mihi quidem probavit homo doctissimus. Contra v. 23 genetivum ἐργασίας retinet, sed ante δοκεῖ conicit διάταξις (cf. v. 36. 37) aut omissum aut certe mente supplendum esse. At hoc quidem perquam violentum est, illud vero non multo lenius, et de eis quae in lege (διατάξει) scripta sunt, quo pacto dici licet δοκεῖ διαλέγεσθαι, tanquam si in opinione positum esset, quid illic scriptum esset, quid non? Quare ut rem incertam esse neque Prottii coniecturam difficultatibus carere concedo, sic in Keilii sententiam pedibus ire nequeo. Utique illum de vocis ἐργασταί notione mecum consentire eximio cum gaudio vidi.
- P. 157 n. 512. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième sér. II 1903 p. 174 n. 207.
- P. 222 n. 546. Lapide iterum collato titulum edidit G. Mendel Bull. de corr. Hell. XXVII 1902 p. 324 n. 28, et definite testatus est v. 3 ΔΙΕ in lapide esse. Doubleti errorem ΚΑΙΣ exhibentis inde natum, quod duae fortuitae lapidis rimae ita cum dextra proxime antecedentis litterae Ν hasta media coniungerentur, ut fallax ligaturae ΝΚ species oreretur. Praeterea Mendelii exemplo antiquiorum testimonia confirmantur, nisi quod 5 simpliciter ΠΟΝΤΙΦΙΚΑΓΑΜΒΡΟΝ in lapide esse discimus; v. 8. 9 non Σεβ(αστοῦ) | [τὸν] πατρωνα sed Σεβ|[αστοῦ,] πατρωνα. Quod probare nequeo cum quia v. 9 initio ex ipsius Mendelii apographo probabilius est tres quam quinque litteras interciderit, tum quia illius supplementa peccant contra legem versus per integras syllabas distinguendi ceteroqui in hoc titulo religiose observatam. Ceterum alius lapidis, qui geminum titulum habebat, partem dextram in qua paucae modo cuiusque litterae exstant, itemque tertii frustula exiguae sinistri marginis particulas continentia eodem loco inventa ed. Mendel ibid. p. 325 n. 29. 30.
- P. 228 n. 551. Multo antiquiorem quam Mommsenus hanc dedicationem existimant Th. Reinach eumque secutus F. Dürrbach, qui anno 168 p. Chr. factam putant, Lyciis Romanorum beneficio Rhodiorum dominatione liberatis. Cf. Polyb. XXX, 5, 12: κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἡ σύγκλητος ἐξέβαλε δόγμα διότι δεῖ Κᾶρας καὶ Λυκίους ἐλευθέρους εἶναι πάντας ὄσους προσένειμε Ῥοδίοις μετὰ τὸν Ἀντιοχικὸν πόλεμον. Liv. XLV, 25, 6

in praesentia deducere ante certam diem ex Lycia Cariaque iusserunt praefectos. B. Niese Gesch. der gr. u. maked. St. III p. 194. V. quae adnotavi supra in Addendis ad n. 375.

- P. 317 n. 622. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième série II 1903 p. 456 n. 329.
- P. 319 n. 624. Repetitus est titulus Revue archéologique Quatrième série II 1903 p. 457 n. 333.
- P. 359 n. 653 not. 3. Eandem formulam habes etiam in titulis Syriacis ap. Dussaud et Macler, Nouvelles archives des miss. scient. et litt. X 1902 p. 657 n. 44 a: τοῦ βασιλέως πολλὰ τὰ [ἐ]τη. 44 c: Ἰοάννη Πρωτέω πολλὰ τὰ [ἐ]τη.
- P. 360 n. 654. Mommseni de C. Cornelio Gallo commentatio nunc recusa est in libro Reden und Aufsätze von Theodor Mommsen, Berolini 1905 p. 449 sqq.
- P. 400 n. 669, 34. 35 cum nota 68. Re iterum perpensa tamen cautius mihi videtur id quod molestum est in Wilkeni interpretatione tolerare quam vocabulo διαλογισμός propter hunc unum locum aliam significationem atque cum alibi tum infra in hoc eodem titulo habet tribuere.
- P. 411 n. 672. Ex Schiffii commentatione titulus repetitus est Revue archéol. Quatrième série II 1903 p. 173 n. 204.
-

INDICES.

I.

Nomina virorum et mulierum
praeter reges et imperatores eorumque familias.

Ἀγαθάγγελος Ἀβιλιγνὸς τῆς Δεκαπόλειος 631, 4	Ἀδριανὸς ὁ καὶ Σόαιδος Μαλέχου ἐθνάρχης 616, 1
Ἀγαθάνωρ 49, 7	Ἀειζανᾶς 200, 1
Ἀγαθόβουλος Νέωνος Ἀλεξανδρεὺς 79, 3	Ἄετος 128, 2. 606, 3
Ἀγαθόδωρος κωμικός 51, 51	Ἄετος Ἀέτου Ἀλεξανδρεὺς, ἱερεὺς Ἀλεξάνδρου κτλ. 90, 4
Πόπλιος Ἰουέντιος Ἀγαθόπουλος ἀπελεύθερος 660, 5	Ἀζάρατος Παννοκωμίτης 224, 44
Ἀγαθόπουλος Λάχης Τύριος 595, 39	Ἀθαμβὸς Δελφὸς ἱερεὺς 241, 2
Ἀγαθος δημόσιος 487, 7	Ἀθαναίων 250, 7
Ἀγέδικος Δαφίταις Ἡολεὺς ἀπ' Ἀλεξανδρείας 316, 4. 5	Ἀθηναγόρας 331, 25
Ἀγέπολις Λάμπωνος Ῥόδιος 58, 3	Ἀθήναιος 202, 7
Ἀγημονίδας Ζεφύρου Δυμαῖος 252, 3	Ἀθήναιος ὁ ἐπὶ τοῦ ναυστάθμου 221, 53. 54
Ἀγησιμένης Ἑρμυσίδειος Ἑρέσιος 8, 37	Ἀθήναιος ἀνεψιὸς βασιλέως Ἀττάλου 331, 5
Ἀγησιφῶν Ἀχαιὸς ἀπὸ Πατρῶν 191, 7	Ἀθήναιος Σωσάνδρου 331, 13. ἱερεὺς Διονύσου Καθηγεμόνος 331, 18. 19. 24. 26. 56. 59
Ἀγίας Δαμοθέτου Κρής ἀρχισωματοφύλαξ καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως 113, 2	Ἀθήναιος Ἀθηναίου Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος 459, 2
Ἀγλαὸς Κῶος 416, 4	Ἀθήναιος Μειδίου Κυζικηνός 331, 29. 30
Γάιος Ἰούλιος βασιλέως Ἀλεξάνδρου υἱὸς Ἀγρίππας ταμίας καὶ ἀντιστρατήγος τῆς Ἀσίας 429, 3 sqq.	Ἀθήναιος Μιλήσιος 226, 5
Ἀγρίππας Ἀφαρέως 419, 3	Ἀθηνίων Ἀθηνίωνος τοῦ Λούπου Γερρασηνός 622, 4
Ἀγρίππας Ἡρώδου 425, 3	Ἀθηνίων Κλήμεντος ὁ καὶ Λυκίσκος Κοροπισσεύς 574, 9
Κόϊντος Ἀγχαρηγνὸς Εὐτύχης χαλκουργός 590, 4	Ἀθηνόδωρος Οὐαβάλλαθος αὐτοκράτωρ 647, 6. Σεπτίμιος Ἀθηνόδωρος βασιλεὺς 649, 4
Ἀγώνιππος Ἑρέσιος τύραννος 8, 18. 20. 21. 114. 129. 131	Ἀθηνόδωρος Καύνιος 592, 4
Ἀδδὸς Μαλέχου 616, 5	Ἀθηνόδωρος Περγαμηνός 335, 5. 49. 96
Ἀδηφᾶν 200, 9	Ἀϊανὸς Ζήνωνος Καισαρείας Πανιάδος 687, 5
Ἀδιατόριξ Γαλάτης 534, 3	Αἰγίων Μυρρινοῦσιος 170, 7
Ἀδραστος Ἀδράστου (πρεσβύτερος) Κύπριος 583, 5. 12	
Ἀδραστος Ἀδράστου (νεώτερος) Κύπριος 583, 13	

- Αἴγυπτος 164, 2. 165, 2
 Αἰθιόβηλιος συναγωγεύς 573, 10
 Αἰλουρίων ὁ καὶ Κοδράτος Ἀρτεμιδώρου υἱός 683, 5
 Αἰμίλιος Ἰούγκος πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστρατήγου 587, 6
 Λεύκιος Αἰμίλιος Ῥήκτος ἑπαρχος Αἰγύπτου 663, 2
 Αἰοιόριξ Ἀττιδος ἱερέως ἀδελφός 315, 14
 Αἰράνης Παλμυρηνός 629, 4. 636, 5
 Αἰράνης Ἀλαινῇ Παλμυρηνός 635, 3
 Αἰράνης Μοκίμου Παλμυρηνός 634, 2
 Σεπτίμιος Αἰράνης Ὀδαινάθου Παλμυρηνός, συγκλητικός, ἑπαρχος Παλμυρηνῶν 643, 1
 Αἰράνης Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 642, 3
 Αἰράνης Σοράχου Παλμυρηνός 635, 2
 Αἰσχρων Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Αἰσχύλος πρεσβευτής 5, 5. 48
 Αἰσχύλος στρατιώτης 38, 4
 Αἰσχύλος Ἀντιοχεύς 247, 1
 Αἰχμων Ἀπολλοδότου Ξάνθιος (Σαρπηδόνιος) 552, 1. 553, 1. 554, 3
 Ἀκάμας στεφανηφόρος Πριηνέων (v. adn.) 215, 27
 Ἀκάνων Γαλάτης 757, 2
 Ἀκέστιμος Κρής Κουρτωλα(ῖ)ος 71, 1
 Ἀκιος πρεσβευτής 5, 70. 6, 1
 Ἀκταῖος Σίμωνος Ἀθμονεύς πρόεδρος ἐπιψηφίζων 771, 6
 Ἀκύλα Σατουρνείνος οὐετρανός 206, 7
 Ἰούλιος Ἀκύλας ὑπατικός 544, 9
 Ἀκύλας Γαλάτης 533, 84
 Κλαυδία Ἀκυλλία ἀρχιέρεια, Ἰουλίου Σευήρου γυνή 545, 1
 Μάνιος Ἀκύλλιος στρατηγός Ῥωμαίων Vol. II Add. p. 551, 13. 14
 Τίτος Ἀκυλλίος Πρόκλος ἀνθύπατος Ἀσίας 480, 11
 Ἀκωρις Ἐργέως 94, 3 (cf. Add. vol. I p. 650. vol. II p. 541)
 Ἀλαινῆς Σεφφερά Παλμυρηνός 635, 4
 Ἀλᾶς Νεσῇ Παλμυρηνός 632, 1
 Ἀλᾶς Ῥεφέλου Παλμυρηνός 632, 1
 Ἀλβιόριξ Γαλάτης 533, 63
 Ἀλβιόριξ Ἀτεπόριγος Γαλάτης 533, 23. 32
 Ἀλε... 520, 10
 Ἀλέξανδρος ἱατρός 690, 4
 Ἀλέξανδρος (στρατηγός) 229, 101
 Ἀλέξανδρος ὑπατικός (βασιλεύς) 544, 9
 Ἀλέξανδρος ἑπαρχος Θηβῶν 690, 1
 Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου ἐπιστρατήγου τῆς Θηβαΐδος 663, 2. ἑπαρχος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 5. ἑπαρχος Αἰγύπτου 669, 2. 3
 Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος (νεώτερος) 705, 2
 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου σωματέμπορος 524, 4
 Ἀλέξανδρος Ἀπολλοδώρου 250, 3
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀλέξανδρος Ἀμαστρινός 531, 2
 Ἀλέξανδρος Λοχῆγου Μιλήσιος ταμίας τῶν ἱερῶν 214, 5
 Ἀλέξανδρος Συνδαίου Ὁροαννεύς, διάδοχος στρατηγοῦ 86, 6
 Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Παλμυρηνός γραμματεὺς 629, 2
 Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Ἰαδῆς Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 636, 1
 Ἀλέξανδρος Φιλοπάτορος Παλμυρηνός 629, 4
 Κλαύδιος Ἀλέξανδρος Περγαμηνός θεολόγος 513, 7
 Γάιος Ἰούλιος Ἀλεξίων Ἐμμεσηνός 604, 4
 Ἀλεύας Ἐρχομένιος ἀρχων 316, 2
 Ἀλκαῖος Σαρδιανός ἱερεὺς Διὸς Πολιέως 437, 91
 Ἀλκίας ὁ καὶ Νικόμαχος Γερασηνός 623, 5
 Αὐρηλία Ἀλκίπιπλλα Αἰλιανή 517, 11
 Ἄλυπος 742, 4
 Ἀλφασάτης (σατράπης) 431, 1
 Ἀμέλαθος ἱερεὺς 619, 7
 Ἀμέλαθος Δημητρίου τοῦ καὶ Δάμμωνος, Δημητρίου ἀπελεύθερος 620, 4
 Ἀμεννεὺς Αἰγύπτιος ἱερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν ὀλυροκόπων 729, 5
 Στατίλιος Ἀμμιανός 614, 4
 Ἀμμόνιλλα 759, 1
 Ἀμμόνιος 83, 4. 130, 16. 19. 20. 35. 38. 40. 163, 2. 176, 7
 Αὐρήλιος Βησαρίων ὁ καὶ Ἀμμόνιος στρατηγός Ὀμβίτου Ἐλεφαντίνης 210, 1

- Ἀμμώνιος Ἀπολλωνίου 130, 23. 25
 Ἀμύντας Ἀμύντου εἰσαγωγεὺς χρημα-
 τιστῶν 106, 13
 Ἀμύντας Βριγάτου Γαλάτης 544, 3
 Ἀμύντας Γαιζαποδιάστου Γαλάτης 533, 27
 Ἀμύντας Δουιλάου Γαλάτης 544, 4
 Ἰούλιος Ἀμυντιανὸς Ἀγκυρανὸς 544, 12
 Ἀναξαγόρας Ἀβυδηνὸς 444, 11
 Ἀναξίλας Λυκιδέως Πριηνεὺς 215, 27. 28
 Ἀναξίμβροτος (στρατηγός) 224, 1. 12.
 Ἀναξίππη 264, 10
 Ἀναξίων 245, 21
 Ἀνατόλιος στρατοπεδάρχης καὶ ὕπατος
 605, 2
 Ἀνδρομένης Δελφὸς ἐπιμελητὴς Σω-
 τηρίων 150, 16
 Ἀνδρόνικος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς
 Λάτμῳ 459, 11
 Ἀνδρων Φιλόφρονος ἱερέυς 245, 31
 Ἀνείνας Λυσίου 607, 5
 Ἀνεμος 770, 6
 Ἀνίκητος οἰκονόμος σιτικῶν τῆς Ἡρα-
 κλείδου μερίδος 179, 7. 20
 Ἀναμος Κάδου οἰκοδόμος 770, 8
 Στατίλιος Ἀνιανός, στρατῶν ἐπάρχου
 Ἰλῆς Οὐδοκοντιῶν, Θελασηνός 628, 1
 Ἀνδόδικος Ἀριστολόχου νεώτερος Ἀσσιος
 444, 9
 Ἀντ 245, 33
 Ἀνταλλος Δελφός 345, 19
 Ἀντίγονος (Φιλίππου Μακεδῶν) 6, 10.
 13. 17. 32. 37. 39. 7, 2. βασιλεὺς
 Ἀντίγονος 8, 104
 Ἀντίγονος Μιλήσιος 193, 16. 17.
 226, 2
 Γάιος Ἀντιος Αὐλος Ἰούλιος Αὐλοῦ
 υἱὸς Κουαδράτος, δις ὕπατος κτλ. 486, 1.
 Ἰούλιος Κοδράτος 544, 7
 Ἀντιοχὶς Τεύθραντος Δορυλαῖς σε-
 βαστοφάντης 479, 12
 Αὐίδιος Ἀντίοχος Ἱερωνύμου καὶ Λαο-
 δίκης υἱός 766, 1
 Ἀντίοχος ωνος Γερρασηνὸς ἄρχων
 621, 6
 Ἀντίοχος Ἀντιόχου τοῦ Διονυσίου
 Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμῳ στε-
 φανηφόρος 459, 16
 Σεπτίμιος Ἀντίοχος Παλμυρηνὸς βασι-
 λεὺς 650, 2. 651, 2
 Ἀντίπατρος 4, 9. 371, 1. 732, 4
 Ἀντίπατρος ἱερεὺς Διὸς 65, 11
 Ἀντίπατρος Ἐφέσιος 481, 7
 Ἀντισθένης Πριηνεὺς πρεσβευτὴς 12, 3
 Λούκιος Ἀντίστιος Ἀσιατικὸς ἐπαρχος
 ὅρους Βερνίκης 674, 6
 Ἀντίφιλος Ἀγαθάνορος 49, 2. 7
 Ἀντιφῶν Μιλήσιος 226, 3. 4
 Ἀντωνία (Μάρκου Ἀντωνίου θυγάτηρ)
 εὐεργέτις 377, 5. 6
 Ἀντωνία Μαξίμα Ἀντωνίου Ῥούφου θυ-
 γάτηρ 529, 22. 30
 Λεύκιος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός, αντι-
 ταμία καὶ ἀντιστράτηγος 448, 2
 Μᾶρκος Ἀντώνιος Μάρκου υἱός, αὐτο-
 κράτωρ, ὕπατος ἀποδεδειγμένος τὸ β'
 καὶ τὸ γ', τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν
 δημοσίων πραγμάτων διατάξεως 453, 1.
 [Μᾶρκος] Ἀντώνιος 195, 1
 Ἀντώνιος Καπίτων, γραμματεὺς Φιλῶν
 204, 2
 Μᾶρκος Ἀντώνιος Σεργία Ῥούφος 529, 1
 Ἀντώνιος Ἀντωνίνος Ἀγκυρανὸς φύλαρ-
 χος 547, 18
 Λεύκιος Ἀξιος Νάσων ἀνθύπατος Κύ-
 πρου 583, 3
 Αὐεΐδος Μαλειχάθου 423, 2. 3.
 Αὐεΐδος Ἡλιόδωρος ἐπαρχος Αἰγύπτου
 702, 5
 Αὐεΐδος Κουϊήτος ἀνθύπατος Ἀσίας
 502, 1
 Αὐλος Αὐούλλιος Φλάκκος ἐπαρχος
 Αἰγύπτου 661, 1. 669, 27
 Αὐεΐτος ἐκατόνταρχος σπεύρης πρώτης
 Φλαουίας Κιλίκων ἵππικῆς 678, 6
 Ἀπατούριος Νικομηδεύς 341, 13. 14
 Ἀπελλᾶς 196, 8
 Ἀπελλᾶς Ἀπελλᾶ Καδυανδεύς 563, 21
 Ἀπελλᾶς Ἑλλήνος Καδυανδεύς 563, 20
 Ἀπελλᾶς Ἰλιεύς 444, 7
 Ἀπελλᾶς Περγαμηνός 265, 12
 Ἀπίων 196, 9
 Ἀπίων Πλειστονίκης 662, 1
 Ἀπο . . . Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμῳ
 459, 1

- Ἀποᾶσις Μιορβόλλου Ἑτεννεὺς ἡγεμὼν 86, 11
 Κόϊντος Ἀποληϊανὸς Βόηθος 684, 1
 Ἀπολλᾶς Σήστιος 339, 2
 Ἀπολλόδοτος 24, 1. 583, 11
 Ἀπολλόδοτος ἐπιστάτας 44, 8
 Ἀπολλόδοτος Ξάνθιος 552, 1. 553, 1. 554, 4
 Ἀπολλόδωρος 250, 3
 Ἀπολλόδωρος στρατιώτης 38, 7
 Ἀπολλόδωρος Ἀέτου τῶν πρώτων φίλων, ὁ ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατ-
 οίκων ἱππέων 128, 2
 Ἀπολλοδώρειοι παῖδες (Ἑρέσιοι) 8, 136
 Ἀπολλόδωρος Ερμοκράτου Ἑφέσιος 437, 49. 95
 Ἀπολλόδωρος Λοκρός 87, 4
 Ἀπολλόδωρος Περγαμηνός 338, 2
 Ἀπολλόδωρος Ἀθηνοδώρου Περγαμηνὸς
 πρεσβευτῆς 335, 5. 48. 49. 96
 Ἀπολλόδωρος Ἀρτέμωνος Περγαμηνὸς
 νομοφύλαξ 300, 1
 Ἀπολλοφάνης 192, 2. 319, 3
 Ἀπολλοφάνης Διφίλου ἐγ' Δαρδάνου 444, 7
 Ἀπολλοφάνης Σεσμαίου, ἄρχας τῶν ἐν
 Μαρίση Σιδωνίων 593, 1
 Αὐρηλία Κλαυδία Ἀπολλωνία Κλαυ-
 δίου Ἀλεξάνδρου θυγάτηρ 513, 6
 Ἀπολλωνία Κρατεροῦ Παφία 585, 3
 Αὐρηλία Ἀπολλωνία Πυθοδίκου θυγάτηρ
 Περγαμηνή 513, 9
 Ἀπολλωνίδης Ἀρδωνος συναγωνιστῆς
 τραγικός 51, 57
 Ἀπολλωνίδης Μοσχίωνος ἱερεὺς Ἀλεξάν-
 δρου κτλ. 56, 1
 Ἀπολλωνίδης Φαλαγγίτου Ἱεραπολίτης
 στρατηγός 308, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἑρμαγόρα Καύνιος 592, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἀπελλέος Περγαμηνός 265, 2
 Ἀπολλωνίδης Θεοφίλου Περγαμηνός,
 σύντροφος τοῦ βασιλέως 334, 2
 Ἀπολλωνίδης Ἀσκληπιάδου Σαρδιανὸς
 πρεσβευτῆς 305, 3. 15
 Ἀπολλωνικέτης πρεσβευτῆς 229, 21
 Ἀπολλωνικέτης Ἀναξαγόρου Ἀβυδηνός
 444, 11
 Ἀπολλώνιος 100, 4. 106, 14. 130, 17.
 21. 23. 25. 31. 710, 4
 Ἀπολλώνιος διοικητής 53, 6
 Ἀπολλώνιος κομφιδός 51, 52. 53. 54
 Ἀπολλώνιος στρατηγὸς ἐν Θήρᾳ 59, 2
 Ἀπολλώνιος στρατιώτης 38, 5
 Ἀπολλώνιος Ἀμμωνίου 83, 4
 Ἀπολλώνιος Ἀντιπάτρου, γραμματεὺς
 Ὀρνυμένους 732, 4
 Ἀπολλώνιος Ἀπολλοδότου 24, 1
 Ἀπολλώνιος Θέωνος διοικητῆς 100, 2
 Ἀπολλώνιος Ἰσχυρίωνος γραμματεὺς
 177, 4
 Ἀπολλώνιος Ἰτάρου 130, 43
 Ἰούλιος Ἀπολλώνιος, Πτολεμαίου ἀρα-
 βάρχου υἱός, ἀραβάρχης 202, 1. 9
 Ἀπολλώνιος Σωτήρος ἱερεὺς γόμου καὶ
 βουλευτῆς 209, 2
 Ἀπολλώνιος Χάρητος 196, 8
 Ἀπολλώνιος Ἀθηναῖος ἐπιμελητῆς Δή-
 λου 417, 6
 Ἀπολλώνιος Μηνοφίλου Αἰζανίτης ἀρ-
 χιερεὺς τῆς Ἀσίας 458, 32. 78
 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου τοῦ Ἑρμογέ-
 νους Προπαπποσεβάστειος ὁ καὶ Ἑρ-
 μαιος ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς δὲ ἐν
 Πτολεμαίδι Κλεοπάτρειος 703, 5
 Ἀπολλώνιος ὡς Ἀλεξανδρεὺς
 (Φιλομητόρειος) 169, 2
 Ἀπολλώνιος Φιλίωνος Ἀμμωνιεύς 64, 5
 Ἀπολλώνιος Γαλάτης 757, 2
 Ἀπολλώνιος Ἀριστίωνος Γερασσηνὸς πρό-
 εδρος 621, 3
 Ἀπολλώνιος Ἐπιφάνειος ἐπιστάτης 695, 4
 Ἀπολλώνιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς
 Λάτμῳ 459, 6. 17
 Ἀπολλώνιος Ἀνδρονίκου Ἡρακλεώτης
 τῶν πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος
 459, 11
 Ἀπολλώνιος Σωσιβίου Θηραῖος ἡγεμὼν
 τῶν ἔξω τάξεων 69, 2
 Ἀπολλώνιος Ἑρμογένου Ἱεραπολίτης
 στρατηγός 308, 1. 2
 Ἀπολλώνιος Μάτρωνος Ἱεραπολίτη
 στρατηγός 308, 1
 Ἀπολλώνιος Κυζικηνός 748, 3
 Ἀπολλώνιος Διογνήτου ὁ ἐπικαλούμε-
 νος Γάιος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θα-
 λάσσην 603, 10

- Ἀπολλώνιος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
θεωρός 319, 6. 7
Ἀπολλώνιος Μαχάτου Μακεδῶν ἱερεὺς
733, 7
Ἀπολλώνιος Μιλήσιος στεφανηφόρος
473, 2
Ἀπολλώνιος Μελεάγρου Νακρασεὺς ἐπι-
στάτης 268, 3
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Οἰνοανδεὺς
565, 1. 5
Ἀπολλώνιος Ἀρτέμωνος Οἰνοανδεὺς
566, 7. 8
Ἀπολλώνιος Ὁρθαγόρου Οἰνοανδεὺς
565, 8. 566, 8
Ἀπολλώνιος ὁ καὶ Φιλώτας Οἰνοανδεὺς
565, 7
Ἀπολλώνιος Περγαῖος 70, 3
Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Ταλέσεως 187, 6
Σέξτος Ἀπολλήϊος ἀνθύπατος Ἀσίας
461, 2. 462, 4
Μᾶρκος Ἀπώνιος Σατουρνῖνος ἀνθύπα-
τος Ἀσίας 482, 7
Ὀύλιος Ἀραβιανὸς ὑπατικός, πρεσβευ-
τὴς καὶ ἀντιστράτηγος τοῦ Σεβαστοῦ
Συρίας Παλαιστίνης 601, 1
Ἄρδων 51, 57
Ἀρεῖα Διογένους κανηφόρος Ἀρσινόης
Φιλαδέλφου 90, 5
Ἄρειος στρατιώτης 38, 7
Ἄρειος Ἀρείου στρατηγὸς νομοῦ Τεν-
τυρίτου 663, 4
Ἄρειος Διονυσίου χρηματιστής 106, 12
Ἄρειος Παμφίλου Ἀθηναῖος 104, 6
Ἄρειος Ἀλεξανδρεὺς 708, 8
Ἄρειος Πτολεμαίου Πτολεμαιεὺς τῶν
πρώτων φίλων 171, 3
Ἀρίζηλος ἐγ Δαρδάνου 444, 7
Ἀρισσέας Παλμυρηγὸς 632, 2
Ἀρισταγόρας Φιλήμονος Μιλήσιος τα-
μίας τῶν ἱερῶν 214, 3
Ἀριστάρχη Μιθύθου Περγαμηνή 88, 5
Ἀρίσταρχος 245, 42. 747, 1
Ἀρίσταρχος Ῥόδιος 10, 2
Ἀριστεάς Ἀριστείου Μαραθώνιος 170, 9
Ἀριστεάς Ματρείδου Ἡρακλεώτης τῶν
πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος 459, 3
Ἀριστείδης 213, 2
Πόπλιος Αἴλιος Ἀριστείδης Θεόδωρος
(ὁ ῥήτωρ) 709, 10
Μᾶρκος Ἰούλιος Μάξιμος Ἀριστείδης
κόλων Βηρώτιος 588, 1
Ἀριστίας Ὁμήρου τοῦ Ἀριστάρχου, ἱερεὺς
Ἀντίχου μεγάλου 245, 41
Ἀρίστιππος Θεοξένου Ἀλεξανδρεὺς 102, 1.
ὁ τεταγμένος ἐπὶ Θήρας 110, 5
Ἀριστῶν Γερασσηγὸς 621, 4
Ἀριστόβουλος πρεσβευτὴς 5, 50
Ἀριστόβουλος Βίωνος ὁ καὶ Τεύθρας
Περγαμηνὸς πρύτανις 764, 31
Ἀριστόβουλος Ἡρακλείδου Περγαμηνὸς
νομοφύλαξ 300, 1
Ἀριστογείτων Πάτρωνος Ἐφέσιος 437,
46. 94
Ἀριστογένης Περγαμηνὸς 322, 2
Ἀριστόδημος πρεσβευτὴς 5, 10. 47
Ἀριστοδικίδης Ἀσσιος 221, 2. 19. 22.
26. 40. 41. 42. 48. 49. 51. 65. 71
Ἀριστοκλῆς Ἀθηναῖος ἱερομνήμων 234, 7
Ἀριστοκλῆς Ἀλβιόριγος Γαλάτης 533, 63
Ἀριστοκλῆς Ἡράκωνος Δελφός 345, 8
Ἀριστοκράτης συγγενὴς καὶ ὑπομνημα-
τογράφος 163, 2
Ἀριστοκράτης Περγαμηνὸς πρύτανις
265, 16
Ἀριστόλοχος Ἀσσιος 444, 9
Ἀριστόμαχος Δελφὸς ἱερομνήμων 234, 6
Ἀριστονίκη Ἀμμωνίου, γυνὴ δὲ Ἀριστο-
κράτους 163, 2
Ἀριστόνους φιλοτεχνίτης 51, 79
Ἀριστὼ Δίωνος Κρήσσα 134, 3
Ἀρίστων Αἰγίωνος Μυρρινούσιος κλει-
δοῦχος 170, 7
Ἀρίστων Λυσιφάνεος Κυραναῖος 22, 2
Ἀρίστων Ἡρακλείδου Σολεὺς 760, 2. 8
Ἀριστωνίδας 764, 16
Ἀρχέων Περγαμηνὸς ἱερεὺς 267, 39
Ἄρκης ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 56
Τιβέριος Πωλλήνιος Ἀρμένιος Περεγρί-
νος ὕπατος 568, 2
Ἀρμόδιος Βασιλείδου 130, 38
Ἀροάνδης 390, 7
Ἀροάνδης Ἀρτασοῦρα, ὁ γαμήσας Ῥοδο-
γούνην τὴν Ἀρταξέρξου θυγατέρα
391, 7. 392, 10. Ἀροάνδης 393, 7

- Ἀρραβαῖος Μακεδών 4, 25
 Ἀρρενείδης Ἀρρενείδου στρατηγός τῆς Σουσιανῆς 747, 2
 Δομίτιος Ἀρριανός στρατιώτης σπείρης β' Ἰτουραίων 208, 1
 Ἀρριδαῖος 301, 9
 Ἀρριδαῖος οἰκονόμος τῶν Λαοδικῆς 224, 20. 35
 Μάρκος Ἀρριος Φρούγι πραιμιπιλάριος κληρονομήτωρ 612, 11
 Ἀρσάμης 394, 9. 10 (v. ind. VI)
 Ἀρσάμης Ἰαζήμιος ἱερεὺς τῆς Νικηφόρου θεᾶς καὶ στρατηγός Καταονίας 364, 3
 Ἀρσᾶς Παλμυρηνός 644, 4
 Ἀρσινόη Ἀρτεμίδωρου γυνή 683, 4
 Ἀρτασούρας 264, 4. Ἀρτασούρας Ἀροάνδου 390, 7. Ἀρτασούρας 391, 7. 392, 10
 Ἀρτεμίδωρος 319, 1
 Ἀρτεμίδωρος ἐπὶ ποιητῆς 51, 40
 Μάρκος Οὐλπίος Ἀρτεμίδωρος ἱερεὺς 530, 5
 Ἀρτεμίδωρος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 51, 70
 Ἀρτεμίδωρος στρατηγός νομοῦ Ἰοῦτου 708, 17
 Ἀρτεμίδωρος στρατηγός νομοῦ Ὀμβίτου 675, 2
 Ἀρτεμίδωρος φιλοτεχνίτης 51, 77
 Ἀρτεμίδωρος Πτολεμαίου βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου 683, 1
 Ἀρτεμίδωρος Σαυτίωνος Ἀλεξανδρεὺς ἱερεὺς 739, 3
 Ἀρτεμίδωρος Ἐφέσιος 437, 20. 45. 48. 93. 95
 Ἀρτεμίδωρος Ἐφέσιος ἱερεὺς Πρώμης 437, 90
 Ἀρτεμίδωρος Ἀρτεμίδωρου Ἐφέσιος 437, 47. 94
 Ἀρτεμίδωρος Γόργωνος Ἐφέσιος πρεσβευτῆς 222, 46
 Ἀρτεμίδωρος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω, στεφανηφόρος τὸ δεύτερον 459, 9
 Ἀρτεμίδωρος Κανίος 592, 5
 Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου Περγαῖος 70, 2
 Ἀρτεμίδωρος Θεοτίμου Περγαμηνός 299, 2. 6. 15
 Ἀρτεμίσιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 10
 Ἀρτεμὶ Σελεύκου τοῦ Βίθους θυγάτηρ ἱέρεια 159, 1
 Ἀρτέμων 245, 19
 Ἀρτέμων Μιλήσιος 193, 16
 Ἀρτέμων Ἀπολλωνίου Οἰνοανδρῆς 566, 8
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀρτέμων Ἀρτέμωνος Οἰνοανδρῆς 566, 7
 Ἀρτέμων Περγαμηνός 300, 1
 Ἀρτίκνης(?) Γαλάτης 533, 38
 Ἀρυάθης Φατρῆος 660, 15
 Ἀρχε Ἀπταραῖος 341, 2
 Ἀρχέδημος Λαμψακηνός 444, 13
 Ἀρχέλαος Ἰουλίου Βοστρηνός 627, 2
 Ἀρχέλαος Δελφὸς βουλευτῶν 150, 2
 Ἀρχέλαος Τιμάρχου Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση, πρεσβευτῆς 603, 8
 Ἀρχέλαος Μιλήσιος πρεσβευτῆς 763, 3
 Ἀρχέλαος Θεοφίλου Σαρδιανὸς στρατηγός 437, 24. 52. 93
 Ἀρχέστρατος Νίκωνος Μακεδὼν 9, 1
 Ἀρχέστρατος Ἐρμίππου Περγαμηνός 267, 21
 Ἀρχίας Μαθουναῖος πρότασις 78, 3
 Ἀρχίας Περγαμηνός 264, 1. 3
 Ἀσθωρος Παλμυρηνός 641, 3
 Λούκιος Ἀντίστιος Ἀσιατικὸς ἑπαρχὸς ὅρους Βερενίκης 674, 6
 Οὐαλέριος Ἀσιατικὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 481, 7
 Ἀσκλάπων Περγαμηνός 355, 6. 49. 96
 Ἀσκληπιάδης 89, 5
 Ἀσκληπιάδης ἱεροδούλος 203, 1
 Ἀσκληπιάδης Ἀσκληπιάδου 178, 5
 Ἀσκληπιάδης Διονυσίου 130, 41
 Ἀσκληπιάδης Πτολεμαίου 130, 36
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἀσκληπιάδης Ἀλεξανδρεὺς παγκρατιαστὴς περιοδονίκης 714, 1
 Ἀσκληπιάδης Ἐκαταίου τοῦ Δημητρίου Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος 233, 7. 8

- Ἀσκληπιάδης Στρατονίκου Δορυλαεύς 479, 5
 Ἀσκληπιάδης Περγαμηνός 335, 5. 49. 96. 97
 Ἀσκληπιάδης Γλύκωνος Περγαμηνός 486, 21
 Ἀσκληπιάδης Σαρδιανός 305, 3. 15
 Ἀσκληπιάς Εὐάνθου Περγαμηνή, ἱέρεια Ἀθηνᾶς Πολιάδος 324, 2
 Ἀσκληπίδης Δημοφίλου Κολοφώνιος, θεσπιφθός Ἀπόλλωνος Κλαρίου 530, 8
 Ἀσκληπιόδωρος Ἀπολλωνίου καμψιδός 51, 53
 Ἀσκληπιόδωρος Ἀθηναῖος 258, 4. 353, 4. 371, 5. 372, 6. 373, 3. 374, 1. 430, 3
 Ἀστόξενος Διονυσίου Δελφός 345, 18
 Ἀστύσχος Δελφός βουλεύων 150, 2. πρεσβευτάς 150, 3
 Ἀτεπόριξ Γαλάτης 533, 23. 32
 Ἀτταλος Ἀττάλου Ἐφέσιος 510, 15
 Ἀτταλος Κολοφώνιος 530, 10
 Ἀτταλος Ἀττάλου Κολοφώνιος γραμματεὺς 530, 11
 Ἀτταλος Περγαμηνός 335, 5. 49. 97
 Λούκιος Ἀττίδιος Κορνηλιανός πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος ἐπαρχείας Συρίας 625, 7
 Κλαύδιος Ἀττικὸς Ἀθηναῖος ἱερεύς 574, 11
 Ἀττίνας ἱππάρχης 266, 22
 Ἀττις ἱερεὺς 315, 10. 27. 29. 541, 1
 Αὖθος Ἀνέμου 770, 6
 Αὖθος Θαίμου 770, 6
 Αὖθος Μασάχου 770, 5
 Αὖμος 425, 1
 Αὖμος ἱερεύς 619, 7
 Αὐτομένης Ἀντιγόνου Μιλήσιος 226, 2
 Αὐτόνομος Ἰήτης στρατηγός 773, 11
 Αὐφίδιος Κλήμης ἱατρὸς λεγιῶνος ιβ' 207, 1
 Ἀφαρεύς ἀπελεύθερος 419, 3
 Μάρκος Αὐρήλιος Εὐδαίμων ὁ καὶ Ἀφροδίσιος 713, 6
 Μάρκος Αὐρήλιος Θεόφιλος ὁ καὶ Ἀφροδίσιος 713, 4
 Ἀφρόδιτος Ταναγραῖος 80, 2
 Ἀχαιός 19
 Ἀχάριστος 408, 8
 Βαβαῦς 741, 5
 Βάβων Μιλήσιος 214, 6
 Πόπλιος Βαίβιος Ποπλίου υἱὸς Ὁφεντίνα Ἰταλικός, ταμίης κτλ. 560, 1
 Βαίβιος Τοῦλλος ἀνθύπατος 478, 4
 Βαιδᾶς Παλμυρηνός 641, 3
 Βάκχιος Εὐδήμου Περγαμηνός πρεσβευτῆς 335, 4. 48. 96
 Βάκχιος Πυθοκωμίτης 224, 43
 Βάκχιος Σκήψιος 444, 8
 Βάκχων (Νικητὸς Βοιώτιος νησίάρχος) 43, 15. 67, 5. 773, 2
 Βάβυλλος ἐπαρχος Αἰγύπτου v. Κλαύδιος
 Βάρβαρος 629, 169
 Βάρβαρος ἐπαρχος Αἰγύπτου v. Ῥόβριος
 Βαρούχιος 602, 3
 Βαρωνᾶς 196, 12
 Βασιλᾶς 533, 65
 Βασιλείδης 130, 38
 Βασιλείδης Καίσαρος ἀπελεύθερος 665, 35
 Βάσσοις 614, 6. 615, 6
 Αἴλιος Βάσσοις 614, 6
 Βάσσοις Στρατῶνος ἐπιμελητῆς τοῦ τόπου καὶ ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαρᾶπιδος 699, 1
 Βαστακίλας Θραξ 734, 2
 Βαστακίλας Λυσιμάχου Θραξ 734, 3
 Βαταῖος 660, 22
 Βάτων σκευοποιός 51, 66
 Βεελίαβος Βεελιάβου 611, 4
 Βερενίκη 717, 6
 Ἰουλία Τίτου θυγάτηρ Βερενίκη 263, 1. 2
 Βερενικιανός Ἐφέσιος 510, 14 (v. Μηνόδοτος)
 Βηλάκαβος Ἀρσᾶ Παλμυρηνός 644, 3
 Μάρκος Αὐρήλιος Βηλάκαβος Ἱερᾶ Παλμυρηνός οὐξηιλλάριος 639, 8
 Αὐρήλιος Βησαρίων ὁ καὶ Ἀμμώνιος στρατηγὸς Ὀμβίτου Ἐλεφαντίνης 210, 1
 Βῆσις πρεσβύτερος 697, 1
 Βῆσις νεώτερος 697, 2
 Βῆσις Κάρβας ἀδελφός 697, 5

- Βίας πρεσβευτής 345, 10. 11
 Βίας Πριηνεύς 13, 22
 Βίθυς 150, 4. 11. 151, 1. 152, 1
 Βίθυς Θρασέου συγγενής και ἐπιστολογράφος 259, 4
 Βιτώ Ἀριστογένους Περγαμηνή, ἱέρεια Ἀθηνᾶς Πολιάδος 322, 2
 Βίων ὁ καὶ Τεύθρας Περγαμηνός 764, 32
 Βόηθος Ἀθαναίωτος ἀνδριαντοποιός 250, 7
 Βόηθος Σίμωνος στρατηγός 319, 2
 Κόϊντος Ἀποληϊανός Βόηθος 684, 1
 Βόηθος Νικοστράτου Χρυσάρευς, ἀρχισωματοφύλαξ καὶ στρατηγός 111, 7. 29
 Βοΐσχος (Σάμιος) 20, 2. 26, 3. 27, 3. 29, 3
 Τιβέριος Κλαύδιος Βόγκχος Ἀγκυρανός γαλατάρχης 542, 3
 Βόμβος Λυσιθέμιδος Ἀσσιος 444, 9
 Μάρκος Φλάβιος Βόνος κόμης καὶ δοῦξ 613, 1
 Βοττάς Ἐρυθραῖος πρεσβευτής 223, 2. 21. 22
 Βουρ(ρ)ίχιος σχολαστικός Ἀσκαλωνίτης 691, 1. 692, 3
 Βουφαντίδης Κυζικηνός ἱππάρχης 748, 8
 Βριγάτος Γαλάτης 544, 4
 Βόττακος 254, 2
 Βωλανός Ζηνοβίου Παλμυρηνός 634, 1
 Βωννῆς Βωννέους τοῦ Αἰράνου Παλμυρηνός πρόεδρος 629, 4
 Γαββάς Παλμυρηνός 638, 2
 Τίτος Φλάουιος Γαϊανός Ἀγκυρανός ἱππεὺς Ῥωμαίων 547, 2
 Γαιζατοδιάστης Γαλάτης 533, 27
 Γάιος ὁ καὶ Λ. . . ἴμιος Ἀμαστριανός 531, 2
 Γάιος Ἑρμαίου Ἀμισηνός 373, 1
 Γάιος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση 603, 11
 Γάιος, πρεσβευτής Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος ἐπαρχείας Συρίας 629, 122
 Γαίων Γαίου Ἰουλίου Παπέου υἱός 196, 4
 Γαλέστης Διονυσίου στρατηγός 319, 2
 Κόϊντος Γάλλιος Ποῦλχερ 533, 66
 Γάλλος ὕπατος 595, 19
 [Μάρκος Γάουιος] Σκυλλας Γαλλικανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 512, 5
 Μάρκος Γάουιος Λουκίου υἱός Γαλλικός 567, 1
 Μάρκος Γάουιος Εἰρηναῖος 567, 27
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων Ἐρυθραῖος 487, 4
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος Ἐρυθραῖος 487, 5
 Κλαύδιος Γέμιος ἀραβάρχης καὶ ἐπιστράτηγος Θηβαῖδος 685, 1
 Γένθιος Ἐπιδάμνιος 119, 2
 Γεόποθρος (πατρωνυμικόν) 431, 4
 Γερμανός 614, 7
 Γηρόστρατος 343, 6
 Γλαυκίας Κυλλαίου Σήστιος ἱερεὺς 339, 1
 Γλαύκιππος Μιλήσιος πρεσβευτής 227, 10
 Γλύκων Περγαμηνός 486, 21
 Καλουίσιος Γλύκων Περγαμηνός πρεσβευτής 484, 5
 Γοργιπιίδης Ἀπολλωνίου Κυζικηνός ἱππάρχης 748, 3
 Γόργων Ἐφέσιος 222, 46
 Γωτάρξης σατράπης τῶν σατραπῶν 431, 2. 3
 Γωτάρξης Γεόποθρος 431, 4
 Δαδέας Κολοφώνιος 530, 12
 Μάρκος Οὐλπιος Δαμάς Κατυλλεῖνος ἀσιάρχης 492, 5
 Δάμμων 620, 4
 Δαμόθετος Κρής 113, 1
 Δαμοκράτης Δελφός θεωρός 241, 2
 Δαμοκράτης Τείσωνος Δελφός βουλευτής 345, 3. 4
 Δάμων πρεσβευτής 229, 21
 Δᾶος Ἀζαράτου Παννοχωμίτης 224, 24
 Δαρεῖος Παλμυρηνός βασιλεὺς 651, 1
 Δάσκυλος 264, 12
 Δαφίτας Ἡολεὺς ἀπ' Ἀλεξανδρείας 316, 4. 5
 Δεξιράτης Μνασιθέου Δελφός θεωροδότης 305, 13
 Δεξιφάνης Κνίδιος 67, 1. 68, 2

- Δεύτερος 739, 9
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἄττις ἱερεὺς Ἡρᾶ
 υἱὸς Κυρεῖνα Δηϊόταρος 541, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Δηϊοτηριανὸς ἀσιάρ-
 χης 495, 11
 Μάρκιος Δηϊοτηριανὸς λυκιάρχης 495, 12
 Δήμαρχος γραμματεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν
 περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 51, 24
 Δήμαρχος πρεσβευτὴς 5, 5
 Δήμαρχος ἐπὶ ποιητῆς 51, 38
 Δήμαρχος Περγαμηνός 313, 2
 Δημητρία Ἀπολλωνίου γυνή 64, 6
 Δημήτριος 106, 11. 175, 6. 245, 23.
 303, 7. 620, 3. 5
 Ἰούλιος Δημήτριος στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαΐδος 669, 1
 Δημήτριος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17
 Δημήτριος κεντορίων 196, 10
 Δημήτριος (Ἀντιγόνου Μακεδῶν, ὁ Πο-
 λιορκητής) 6, 28. βασιλεὺς Δημήτριος
 9, 1. 10, 2. 14, 3
 Δημήτριος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 68
 Αἴλιος Δημήτριος ῥήτωρ 712, 1
 Δημήτριος στρατιώτης 38, 5. 7
 Δημήτριος φιλοτεχνίτης 51, 69. 78
 Δημήτριος Ἀπολλωνίου γραμματεὺς
 χρηματιστῶν 106, 14
 Δημήτριος Δημητρίου τοῦ Μνασέου
 262, 6. 7
 Δημήτριος Ποσειδωνίου 302, 5
 Δημήτριος Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος
 233, 7
 Δημήτριος Ἀφροδισιεύς 453, 12
 Δημήτριος Γερασηνὸς δεκάπρωτος 621, 5
 Δημήτριος Ἀλκίου τοῦ καὶ Νικομάχου
 Γερασηνός 623, 5
 Δημήτριος Ἰασονίδου Ἡρακλέωτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 14
 Δημήτριος Διούς Ἰλιεύς 219, 2
 Δημήτριος Ἰπποδάμαντος Ἰλιεύς 444, 2. 6
 Δημήτριος Σμυρναῖος πρεσβευτὴς 228, 10
 Δημοδόμας Ἀριστείδου 213, 1. 2
 Δημοκράτης Βυττάκου στρατηγὸς καὶ
 ἐπὶ τῆς πόλεως (τῆς Βαβυλωνίων) τε-
 ταγμένος 254, 2
 Δημοκράτης Ὀρώπιος ἱερεὺς Ἀμφια-
 ράου 81, 3. 23
 Τιβέριος Κλαύδιος Δημόστρατος Ἐφέσιος
 πρύτανις 496, 14
 Δημόφιλος Κολοφώνιος 530, 8
 Δημοφῶν 111, 14. 130, 3. 18
 Δημοφῶν Λυκιδέως Μάγνης ἀπὸ Μαϊάν-
 δρου πρεσβευτὴς 231, 3. 232, 2. 3.
 233, 31
 Δια 253, 7
 Διασθένης συγγενὴς τοῦ βασιλέως 146, 2
 Δίδυμος 736, 27
 Τίτος Οὐίνιος Δίδυμος στρατιώτης 519, 8
 Διτὴς Ἰλιεύς 219, 2
 Δικαίταρχος Φιλωνίδα Λαοδικεύς 241, 4. 14
 Δίκτυς στρατηγὸς τῶν ἐν Κύπρῳ τασσο-
 μένων Κρητῶν 108, 1
 Διλίπορις (Βιθυνός) 341, 15
 Διντίπορις Διλιπόριος (Βιθυνός) 341, 14. 15
 Διντίπορις Σκιπράζιος Προυσιεύς 341,
 10. 11
 Διογένης 90, 5. 245, 7
 Διογένης διοικητὴς 59, 7
 Διογένης Ἀρτέμωνος ἱερεὺς θεῶν βασι-
 λέων 245, 19
 Διογένης Οἰνοανδεύς 558, 7
 Διογένης Μόλπητος Οἰνοανδεύς 555, 1
 Διογένης Ἀσκληπιάδου Περγαμηνὸς πρεσ-
 βευτὴς 335, 5. 49. 96
 Διογένης Ἐπιτλέους Περγαμηνὸς ὁ πρὸς
 τῇ ἐπιμελείᾳ — τῶν ἐν Φιλεταιρείᾳ
 τειχῶν 336, 1
 Διόγνητος τραγηδιῶν ποιητὴς 51, 33
 Διόγνητος Γαλάτης 533, 31
 Διόγνητος Λαοδικεύς τῶν πρὸς θαλάσση
 603, 10
 Διόδοτος Ἀχαιοῦ 19
 Διόδωρος καμφδός 51, 55
 Διόδωρος Ἀρριδαίου 301, 8
 Διόδωρος Σαρδιανός 437, 23. 51. 93
 Διόδωρος Τύριος 595, 31
 Διοκλῆς Ἀθηναῖος ἄρχων 343, 4
 Διόμανδρος Μιλήσιος πρεσβευτὴς 227, 10
 Διομέδων Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 18
 Διομήδης 610, 5
 Διομήδης Χάρητος ἑπαρχος βασιλέως
 μεγάλου Ἀγρίππα 422, 1

- Διομήδης Περγαμηνός 486, 22
 Διονυσία Διονυσίου κανήφορος Ἀρσινόης
 Φιλαδέλφου 739, 10
 Διονύσιος 51, 29. 106, 12. 15. 130, 41.
 42. 184, 1. 319, 2. 739, 11
 Διονύσιος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 72
 Διονύσιος Ἀμμωνίου 130, 38. 40
 Διονύσιος Ἀπολλωνίου ἱερεὺς τῆς συνό-
 δου τῶν βασιλιστῶν 130, 17. 21
 Διονύσιος Δημητρίου 175, 6
 Διονύσιος Διονυτᾶ πρεσβευτῆς 229, 33
 Γάιος Ἰούλιος Διονύσιος ἀρχιδικαστής,
 Θέωνος ἀρχιδικαστοῦ υἱός 682, 1
 Διονύσιος Κεφάλωνος 130, 32
 Διονύσιος Ποτάμωνος 724, 3
 Διονύσιος Σωκράτου 130, 42
 Διονύσιος Νίκωνος Ἀθηναῖος γυμνασιαρ-
 χήσας ἐν Δήλῳ 369, 4. 5. Διονύσιος
 Νίκωνος Παλληνεὺς ἐπιμελητὴς Δή-
 λου 342, 6. 7
 Διονύσιος ἐγ Μυρρινούτης 771, 58
 Διονύσιος Βηρύτιος 591, 6
 Διονύσιος ἄρχων Βοιωτῶν 81, 2
 Διονύσιος Δελφός 345, 18
 Διονύσιος Ἐπιφάνειος ἐπιστάτης 695, 4
 Διονύσιος Ἐφέσιος 437, 46. 94
 Διονύσιος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμῳ
 459, 4. 16
 Διονύσιος Ἀρτεμιδώρου Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμῳ 459, 10
 Φλάβιος Διονύσιος Θυατειρηνὸς ἀσιάρχης
 Περγαμηνῶν 516, 13
 Διονύσιος Ἴππομέδοντος Ἰλιεύς ἐπιστά-
 τῆς 219, 1. 2
 Διονύσιος Ἰουδαῖος 73, 3
 Διονύσιος Διονυσίου Κύπριος ὁ καὶ
 Ἀπολλόδοτος ἐφήβαρχος 583, 11
 Μάρκος Ἀυρήλιος Διονύσιος λυκιάρχης
 568, 9
 Διονύσιος Τιμόνακτος Μυλασεὺς 136, 2
 Διονύσιος Ἀπατουρίου Νικομηδεὺς
 341, 14
 Διονύσιος Νουμηνίου Περγαμηνὸς νομο-
 φύλαξ 300, 1
 Διονύσιος Μουσαίου Ὑλλεύς (Πτολεμαι-
 εὺς) 48, 3. 4. πρότασις διὰ βίου 50, 2
 Διονύσιος Ε... Στρατονικεὺς 441, 26
 Διονυσοφάνης Ἀλεξανδρεὺς 735, 3. 21
 Διονυτᾶς 229, 33
 Διονυτᾶς ὕπαρχος 224, 1
 Διοσκουρίδης Διοσκουρίδου Ῥαμνούσιος
 γυμνασιάρχος 346, 4. 5.
 Διοσκουρίδης Ἀλεξανδρεὺς 79, 1. 80, 1
 Διοτρέφης Ἰλιεύς 219, 1
 Δίτας Ταμνίτας 265, 15
 Δίφιλος Ἀριζήλου Δαρδανεύς 444, 7
 Δίων Κρῆς 134, 4
 Δίων Μεγιστεύς (Πτολεμαιεὺς) 48, 4
 Δομίτιλλος Δομίτιου Ἀρριανοῦ υἱός 208, 3
 Γναῖος Δομέτιος Γναίου Vol. II Add.
 p. 551; 16
 Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων ταμίης 768, 3
 [Γναῖος Δομέτιος] Κορβούλων 629, 168
 Δομίτιος Ἀρριανὸς στρατιώτης σπείρης
 β' Ἰτουραίων 208, 1
 Πόπλιος Δομίτιος Αὐγορεῖνος Κλώδιος
 Καλβεῖνος Πομπηῖοπολίτης πρώτος
 ἄρχων 546, 13
 Δορ.....ράτης (ἐθνικόν), τῶν
 πρώτων φίλων τοῦ βασιλέως μεγάλου
 Ἀρσάκου 430, 1. 2
 Δορίμαχος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 22
 Δορκαλίων 438, 6
 Δόρκων Μεγιστεύς (Πτολεμαιεὺς) 48, 2
 Δορύλαος Φιλεταίρου Ἀμισσηνός, σύντρο-
 φος (Μιθραδάτου Εὐπάτορος) καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου 372, 1
 Δορύλαος Γαλάτης 533, 36
 Δορυμένης Ὑπαταῖος ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 4
 Δράκων 190, 1
 Δυτίλαος Γαλάτης 544, 5
 Δωρίων 120, 2
 Δωρίων συγγενὴς καὶ στρατηγὸς καὶ
 ἱερεὺς τοῦ πλήθους τῶν μαχαιροφό-
 ρων 737, 5. 23
 Δωρίων Ἀπολλωνίου 130, 25
 Δωρίων Ἰουδαῖος 74, 2
 Δῶρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Δῶρος Δῶρος Μιλήσιος ὑποταμιεύων
 473, 11

- Ἐάρινος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος, ταβλάριος ἐπαρχείας Ἀσίας 523, 1
 Μάρκος Γάουιος Εἰρηναῖος 567, 27
 Εἰρηναῖος Νικίου Ἀλεξανδρεὺς 102, 9
 Εἰρηναῖος Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 5
 Εἰρήνη Πτολεμαίου ἱέρεια Ἀρσινόης Φιλοπάτορος 90, 5
 Εἰρηνίας Ἐπικράτου Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 23
 Εἰρηνίας Μιλήσιος πρεσβευτῆς 763, 3
 Ἐκαταῖος 154, 3
 Ἐκαταῖος Καλλιπιδίου Ἀβυδηνός 444, 12
 Ἐκαταῖος Δημητρίου Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος 233, 8
 Ἐκαταῖος Πα Στρατονικεὺς 441, 25
 Ἐκατόμνως 235, 1
 Αὐρήλιος Ἐκλεκτος 519, 6
 Ἐλάβηλος Παλμυρηνός 630, 3
 Ἐλάβηλος Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 630, 1
 Ἐλενος συγγενὴς καὶ τροφεὺς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου 148, 2. 181, 2
 Ἐλλην Καδυανδεὺς 563, 20
 Ἐλλην Ἀπελλᾶ Καδυανδεὺς 563, 21
 Ἐλπιδίος Ἑρμοκράτους σχολαστικὸς ῥητορικὸς Ἀλεξανδρεὺς 693, 1
 Ἐπανδρίδης Χαλκιδεὺς ἡγεμὼν 760, 1
 Ἐπαφρόδιτος δοῦλος Σιγηριανός 678, 4
 Ἐπιγένης στρατηγός 280, 2
 Ἐπίγονος ἀνδριαντοποιός 280, 6
 Ἐπικλῆς Περγαμηνός 336, 1
 Ἐπικράτης Ἀθηναῖος 18, 4
 Ἐπικράτης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 23
 Ἐπικύδης 96, 3
 Ἐπιφάνιος 688, 1
 Πόπλιος Καρσιδῖος Ἐπίφρων Ἐφέσιος γραμματεὺς τοῦ δήμου 493, 13
 Τίτος Κλώδιος Ἐπριος Μάρκελλος 476, 2
 Ἐργεὺς 94, 3 (cf. Vol. I Add. p. 650).
 Ἐργων Πλειστάρχης Νασιώτας 4, 70
 Ἐρμα 696, 5
 Ἐρμαγόρας Καόνιος 592, 2
 Ἐρμαιος παλαιστοφύλαξ 345, 21
 Ἐρμαιος Ἀμισηνός 373, 1
 Ἐρμαιος Σιλλέου, φύσει δὲ Διογένους, Οἰνοανδεὺς 558, 6
 Ἐρμαῖσκος Εἰρηναίου Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 5
 Ἐρμᾶς Δόρχωνος Μεγιστεὺς (Πτολεμαεὺς) 48, 1
 Ἐρμῆς 597, 4
 Τιβέριος Κλαύδιος Σεκούνδου ἀπελεύθερος Ἐρμῆς Σμυρναῖος 481, 4
 Ἐρμησίδειος (πατρωνυμικόν) 8, 38
 Καικίλιος Ἐρμιανὸς Ἀγκυρανός 549, 1
 Ἐρμίας 101, 4
 Ἐρμίας Ἀμμωνίου 130, 19
 Ἐρμίας Ἐρμού Ἐφέσιος 481, 5
 Ἐρμίας Ἰλιεύς 444, 6
 Ἐρμίας Ἀττάλου Κολοφώνιος προφήτης Ἀπόλλωνος Κλαρίου 530, 10
 Ἐρμιππος Μενόιτου Ἐφέσιος 437, 49. 96
 Ἐρμιππος Περγαμηνός 265, 13. 267, 21
 Ἐρμογένης 703, 5
 Ἐρμογένης Ἀμασεὺς 694, 1
 Ἐρμογένης Ἱεραπολίτης 308, 2
 Ἐρμογένης Δαδέου Κολοφώνιος γραμματεὺς 530, 11
 Ἐρμόδωρος Σμυρναῖος πρεσβευτῆς 228, 10
 Ἐρμοκράτης στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος τῆς Θηβαΐδος 168, 36. 49
 Τίτος Φλάουιος Οὐᾶρος Καλουσιανὸς Στρατονίκου ὑὸς Κυρίνα Ἐρμοκράτης 489, 2
 Ἐρμοκράτης Ἀλεξανδρεὺς 693, 1
 Ἐρμοκράτης Ἐφέσιος 437, 49. 95
 Ἐρμόλαος Θεόφρωνος Ὑπαιτηνός 470, 4
 Ἐρμων Ἐρέσιος τύραννος 8, 136
 Ἐρμῶναξ Ἀρτεμιδώρου Καόνιος 592, 5
 Ἐσπερος ἐπίτροπος τοῦ Σεβαστοῦ 502, 10. 19
 Ἐστιαῖος Ἰζιμάρτου 304, 6
 Ἐστιαῖος Μιλήσιος 473, 7
 Γάιος Ἐπρίλιος Ῥήγιλλος Λαβέριος Πρίσκος, πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος Κιλικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας 576, 1
 Μάρκος Ἐπρίλιος Λούπερκος πρεσβευτὴς ἐπαρχείας Κύπρου 583, 3

- Εὐαγόρας Δελφός πρεσβευτής 150, 3
 Εὐάκης Παναρέτου 317, 1
 Εὐάμερος Δελφός 345, 20
 Εὐάνθης Περγαμηνός 324, 2
 Μάρκος Αὐρήλιος Εὐδαίμων ὁ καὶ Ἀφρο-
 δίσιος 713, 6
 Μάρκος Αὐρήλιος Ἰέραξ ὁ καὶ Εὐδαί-
 μων 713, 6
 Εὐδαμος Ἀρσινσεὺς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 5
 Εὐδημος Περγαμηνός 335, 5. 48. 96
 Εὐπιππος 264, 11
 Εὐκράτης Ἀναξίωνος ἱερεὺς βασιλέως
 Σελεύκου 245, 21
 Εὐμένης 196, 6
 Εὐμένης Διονυσίου 130, 42
 Εὐμένης Οἰναῖος 342, 1
 Εὐξίθιος Ταναγραῖος ἄρχων 80, 1
 Εὐρυδίκη Δημάρχου Περγαμηνή ἱέρεια
 διὰ βίου 313, 2
 Μάρκος Οὐλπιος Εὐρυκλῆς Αἰζανίτης
 504, 6. 13. 505, 4. 506, 8. 508, 3.
 Μάρκος Οὐλπιος Ἀπουλήϊος Εὐρυκλῆς
 507, 4. 509, 2
 Εὐρύμαχος Θυμακὸς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 4
 Εὐρυσίλαος Ἐρέσιος τύραννος 8, 63.
 129. 132
 Εὐρωμος Λυσιμάχου Θράξ 734, 3
 Εὐσεβία Νυμφαίου γυνή 606, 10
 Μάρκος Ἰούλιος Εὐσχήμεν Ἀγκυρανός
 543, 29
 Γάϊος Ἰούλιος Εὐτακτος Περγαμηνός
 491, 12
 Φλάουιος Εὐτόλμιος Τατιανὸς ἑπαρχος
 πραιτωρίου 723, 6
 Φλάουιος Σεπτίμιος Εὐτρόπιος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 723, 9. 10
 Εὐτόχης πραγματευτής 525, 2
 Κόϊντος Ἀγχαρηνὸς Εὐτόχης χαλκουρ-
 γός 590, 4
 Εὐφημος (στρατηγός) 262, 1
 Εὐφραίνετος Αἰτωλός, κατὰ δὲ μητέρα
 Ξάνθιος 91, 9
 Εὐφρέας . . . ἄρχου βουλευτῆς 671, 3
 Σεπτίμιος Ζαββαῖος ὁ ἐνθάδε (i. e. ἐν
 Παλμύρα) στρατηλάτης 648, 4
 Σεπτίμιος Ζάβδας ὁ μέγας στρατηλά-
 τής 648, 3
 Ζαβδεάδης Ζαβδέλα Παλμυρηνός 633, 4
 Ζαβδέλας Παλμυρηνός 633, 4
 Ζαβδύλας Ζαβδύλα Παλμυρηνός 640, 3
 Ζαβδύλας Μάλχου Παλμυρηνός 640, 3
 Ζέβειδος Ἀσθάρου Παλμυρηνός 641, 2
 Ζέβειδος Μοκίμου Παλμυρηνός 641, 1
 Ζέβειδος Νεσᾶ Παλμυρηνός ἄρχων
 629, 5
 Ζεῦξιος Κυνάγου Μακεδῶν (στρατηγός)
 235, 1. 236, 2
 Ζέφυρος (Δυμαῖος) 252, 3
 Ζήθος Ἀδραμυττηνός 238, 4
 Σεπτίμια Ζηνοβία Σεβαστή 647, 4. βα-
 σίλισσα 648, 1. 649, 1
 Ζηνόβιος Ζηνοβίου ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
 245, 9
 Ζηνόβιος Αἰράνου Παλμυρηνός 634, 1
 Ἰούλιος Αὐρήλιος Ζηνόβιος ὁ καὶ Ζαβ-
 δύλας Ζαβδύλα Παλμυρηνός 640, 2
 Ζηνόδοτος Χίος ἀνδριαντοποιός 79, 6
 Ζηνόδωρος 192, 4
 Ζηνόδωρος Ταυρίνου 614, 7
 Ζήνων 245, 9
 Ζήνων ὁ καταλειφθεὶς ὑπὸ Βάχωνος
 τοῦ νησιάρχου 773, 3. 6
 Ζήνων Μυωνίδου Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 22
 Ζήνων Καίσαρείας Πανιάδος 687, 1
 Ζήνων Ζήνωνος Καίσαρείας Πανιάδος
 687, 4
 Ζήνων Καύνιος 592, 4
 Ζήνων Ζήνωνος Καύνιος 592, 3
 Ζμενιγνοῦβις 130, 44
 Ζμερτόμαρος Νικαιεύς 344, 1
 Ζώης 39, 2
 Ζώης Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος 233, 6
 Ζωῖλος Λεοντίσκου Ἀλεξανδρεὺς τῆς
 Τρωάδος 444, 10
 Ζωῖλος Διομήδους Περγαμηνός 486, 22
 Ζώπυρος στρατιώτης 38, 6
 Ζώπυρος συναγωνιστῆς τραγικός 51, 60
 Ζώπυρος Μιλήσιος 472, 4
 Ζώτιχος Χαλκηδόνιος 325, 3. 4. 326, 3

- H---- Ἑρμίππου Περγαμηνός 265, 12. 13
 Ἡγήμανδρος Ἡγημάνδρου Μιλήσιος 193, 1
 Ἡγήσανδρος Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος 233, 99
 Ἡγησίας πρεσβευτὴς 5, 48
 Ἡγησίας Σμυρναῖος ἱερεὺς 229, 34
 Πομπώνιος Κορνήλιος Λολλιανὸς Ἡδιανὸς δαιμόρχης καὶ ῥήτωρ 514, 6
 Ἡλείμ 594, 6
 Ἡλιόναξ Ἀσκληπιοδώρου Ἀθηναῖος ἱερεὺς 258, 4. 353, 3. 4. 371, 5. 6. 372, 6. 7. 373, 3. 374, 1. 430, 3
 Αὐίδιος Ἡλιόδωρος ἔπαρχος Αἰγύπτου 702, 5
 Ἡλιόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 15
 Αὐρήλιος Ἡλιόδωρος 643, 5
 Ἡλιόδωρος Αἰσχύλου Ἀντιοχεύς, σύντροφος τοῦ βασιλέως Σελεύκου Φιλοπάτορος 247, 1
 Ἡλιόδωρος Ζήνωνος Καισαρείας Πανιδόος 687, 1
 Ἡλιόδωρος Δωρίωνος Φιλομητόρειος (Ναυκρατίτης), ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς διὰ βίου καὶ συγγραφοφύλαξ 120, 2
 Ἡλιόδωρος Νικομάχου Δαναεύς (Πτολεμαϊεύς) 48, 6
 Ἡράειος (πάτρωνυμικόν) 8, 37
 Ἡραῖος Ἑρέσιος τύραννος 8, 137
 Ἡρακλείδης 62, 6. 130, 30
 Ἡρακλείδης Μαρωνεύς (Ἀλεξανδρεὺς) 92, 6
 Ἡρακλείδης Ἡρώδου Δαρδανεύς 444, 8
 Ἡρακλείδης Δελφός 345, 19
 Ἡρακλείδης Περγαμηνός 300, 1
 Ἡρακλείδης Σολεύς 760, 2. 8
 Ἡρακλείδης Τελμησεύς 55, 5
 Ἡρακληΐδας Δίτου Ταμνίτας πρότασις 265, 14. 15
 Ἡράκλειτος κιθαριστὴς 51, 44
 Ἡράκλειτος Ἀλεξανδρεὺς 104, 1
 Ἡράκλειτος Ζωέους Ἀντιοχεὺς τῆς Περσίδος, ἱερεὺς βασιλέως Σελεύκου κτλ. 233, 5
 Ἡράκλειτος Νασιώτας ταμίης 4, 45
 Ἡρακλέων Πυθαγόρου χρηματιστὴς 106, 10
 Ἡράκων Δελφός 345, 8
 Ἡρᾶς Περσινούντιος ἱερεὺς 540, 1. 541, 2
 Ἡρὶς ὑπομνηματογράφος 736, 14. 26
 Ἡρόστρατος Δορκαλίανος 438, 6
 Ἡρως Δελφός 345, 13
 Ἡρώδης Αὔμου στρατηγὸς βασιλέως Ἀγρίππα 425, 1
 Ἡρώδης Δαρδανεύς 444, 8
 Ἡρωΐδας Τερτικῶνειος Ἑρέσιος 8, 37
 Ἡρώδης ὁ καὶ Αἰράνης Σοραίχου Παλμυρηνός 635, 1
 Ἡρώδης Δημοφῶντος Περγαμηνός τῶν διαδόχων καὶ ἡγεμῶν ἐπ' ἀνδρῶν κτλ. 111, 14. Ἡρώδης Δημοφῶντος Βερρηνικεύς 130, 3. 18
 Ἡρώδης Σάμιος 256, 10
 Ἡρώδης Ἰππίου Κωραιεύς (Στρατονικεύς) 441, 142
 Γάιος Ἰούλιος Ἡφαιστῖανος υἱὸς Ἡφαιστῖαν ἱερατεύσας τοῦ πολιτεύματος τῶν Φρυγῶν 658, 1
 Θαιμῆς 770, 7
 Θαιμῆς Παλμυρηνός 638, 1
 Θαρσύνων Ἑρυθραῖος πρεσβευτὴς 223, 2. 21
 Θασῆς Φίλωνος, Διονυσίου γυνὴ 175, 6
 Θεμισταγόρας Μενίσκου Ἀλεξανδρεὺς 24, 2
 Κλαύδιος Θεμιστοκλῆς Κλαυδίου Φροντωνιανοῦ υἱὸς Ἑφέσιος 518, 5
 Θεμισων Μιλήσιος στεφανηφόρος 473, 1
 Θεογένης ἐπὶ ποιητῆς 51, 39
 Κλαύδιος Θεογένης Παιαντιεύς ἐπιμελητὴς τῆς πόλεως 428, 9. 10
 Θεογένης Μενάνδρου τοῦ Μενεμάχου Δορυλαεὺς ἀρχιπαραφύλαξ 476, 7
 Θεόγνωστος 699, 1
 Θεόδοτος ἀγοραστὴς 36, 7
 Θεόδοτος κιθαρῳδός 352, 67
 Θεόδοτος Ἀγησιφῶντος Ἀχαιὸς ἀπὸ Πατρῶν 191, 7
 Θεόδοτος Θεοδότου τοῦ Τυράννου Περσινούντιος 537, 4
 Θεόδοτος Ἡρακλείδου Τελμησεὺς ἱερεὺς 55, 4

- Θεόδωρος στρατηλάτης 653, 1
 Θεόδωρος Σελεύκου 156, 1. 157, 1.
 161, 2. Θεόδωρος 155, 2. 158, 1.
 162, 1. τῶν πρώτων φίλων καὶ ἐπὶ
 τῆς κατὰ τὴν νῆσον γραμματείας τῶν
 πεζικῶν καὶ ἱππικῶν δυνάμεων 155, 2.
 συγγενῆς τοῦ βασιλέως καὶ στρατη-
 γὸς αὐτοκράτωρ τῆς νήσου 156, 1.
 συγγενῆς τοῦ βασιλέως καὶ στρατη-
 γὸς καὶ ναύαρχος καὶ ἀρχιερεὺς
 157, 1. 161, 2. 162, 2. τῆς νήσου
 158, 1
 Θεόδωρος Ἀργεῖος ἱερομνήμων Αἰτωλῶν
 234, 4
 Θεόδωρος Κοτταεὺς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 4. 5
 Θεόδωρος Καρανεὺς (Πτολεμαεὺς) 48, 7
 Θεοκύδης Ἐρμίου Ἰλιεύς 444, 6
 Θεόμνηστος Πτολεμαίου στρατηγὸς Φι-
 λῶν 695, 1
 Θεόξενος Ἀλεξανδρεὺς 102, 1. 110, 4
 Θεόξενος Δελφός 345, 16
 Θεότιμος Περγαμηνός 299, 6
 Θεότιμος Περγαμηνός στρατηγός 267, 23
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Θεόφιλος ὁ καὶ Ἀφρο-
 δίσιος 713, 4
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Μικκάλων ὁ καὶ
 Θεόφιλος 713, 1
 Θεόφιλος Ἀντ. ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
 245, 33
 Θεόφιλος Θεοφίλου νεώτερος Ἱεραπολί-
 τῆς στρατηγός 527, 2
 Θεόφιλος Περγαμηνός 334, 2
 Θεόφιλος Σαρδιανός 437, 24. 52. 93
 Θεόφρων Θεόφρονος Ἐρμολάου Θεόφρο-
 νος Ὑπαιπηνός 470, 3. 15
 Θερσίππη 264, 13
 Θέρσιππος 4, 6. 12. 34. 47. 49. 78
 Θέσπις Λαερτιάδου Ἀβυδηνός 444, 11
 Θέστωρ Σατύρου Ἀλεξανδρεὺς 31, 2. 32, 2
 Θεύδοτος Δωρίωνος Ἰουδαῖος 74, 2
 Θέων 100, 1. 772, 7
 Θέων ἀρχιδικαστῆς 682, 2
 Θέων Ἀθηναῖος 173, 1
 Θέων Παρμενίσκου Αἰγαεὺς, τεταγμένος
 ὑπὸ τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον ἐν Ἀλε-
 ξανδρείᾳ 40, 2
 Θέων Ἡρακλείδου Μαρωνεὺς (Ἀλεξαν-
 δρεὺς) 92, 6
 Θέων Τελέσωνος Περγαμηνός 486, 22
 Θήρων Βοιώτιος ἀνδριαντοποιός 287, 1
 Θόας Πυθοκλέους σκηπτρόφορος 245, 46
 Θόας Γαλάτης 757, 1
 Θομαλέχη Ὀδαινάθου τοῦ Σαουάδου
 γυνή 617, 4
 Θρακίδης αὐλητῆς τραγικός 51, 63
 Θρασέας 230, 1. 259, 4
 Θρασύμαχος σαλπικτῆς 51, 65
 Θ---ω---δης Λισσάτης 57, 2
 Ἰαδδαῖος Παλμυρηνός 633, 5
 Ἰαδδαῖος Θαιμη Παλμυρηνός συνοδιάρ-
 χης 638, 1
 Ἰαδῆς Οὐαβαλλᾶθου Παλμυρηνός 636, 2
 Ἰάζημις 364, 3
 Ἰασονίδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω
 459, 14
 Κλαύδιος Ἰάσων ἀρχων τῶν Πανελλή-
 νων 507, 2. 7
 Αὐρήλιος Ἰάσων ἐπιστράτηγος 708, 16
 Ἰατραγόρας 245, 49
 Ἰατροκλῆς 234, 18
 Ἰατροκλῆς Ἀπολλωνίου Ἡρακλεώτης
 τῶν πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 6
 Ἰάτρων 245, 49
 Ἰδριεὺς Ἐκατόμνω 235, 1
 Ἱέρα Περγαμηνός 265, 16
 Μᾶρκος Αὐρήλιος Ἱέραξ ὁ καὶ Εὐδαί-
 μων 713, 7
 Φλάουιος Ἱέραξ φιλόσοφος ἐν Μουσεῖω
 σιτούμενος 712, 4
 Ἱερᾶς Παλμυρηνός 639, 9
 Ἱεροκλῆς ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 15
 Ἱεροκλῆς πρεσβευτῆς 229, 21
 Ἱεροκλῆς Ἱεροκλείους Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 13
 Ἱεροκλῆς Μιλήσιος ταμίης 494, 25
 Ἱεροκλῆς Στρατονικεὺς 441, 24
 Ἱεροκλῆς Τροιζήνιος 758, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἱέρων ἀσιάρχης
 495, 10
 Ἱέρων Σίμου τῶν πρώτων φίλων βασι-
 λέως Πτολεμαίου 141, 4

- Ἰέρων Σώζοντος κεραυνοφόρος 245, 48
 Ἰερωνίδης Λάμπωνος Φωκαεὺς ἀρχι-
 θέωρος 37, 2
 Ἰερώνυμος 766, 2
 Ἰζίμαρτος 304, 7
 Ἰκαδίων Γορτύνιος 132, 4
 Ἰκέσιος Ἀρτεμιδώρου Ἐφέσιος 437, 25.
 45. 93
 Ἰλιάδης 192, 3
 Αἰμίλιος Ἰοῦγκος πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ
 καὶ ἀνιστράτηγος 587, 6
 Τιβέριος Κλαύδιος Ἰοῦγκος ἀνθύπατος
 Κύπρου 584, 1
 Πόπλιος Ἰουέντιος Ροῦφος μεταλλάρχης
 660, 1. Ἰουέντιος 660, 27
 Ἰουλία Ταρχονδιμότου θυγάτηρ 753, 6
 Ἰούλιος 627, 3
 Ἰούλιος 652, 9
 Ἰούλιος Ἀκύλας ὑπατικός 544, 9
 Λεύκιος Ἰούλιος Λευκίου υἱὸς Καῖσαρ
 (πρεσβύτερος) τιμητὴς 440, 2
 Λεύκιος Ἰούλιος Λευκίου υἱὸς Καῖσαρ
 (νεώτερος) ταμίης 444, 3. 6
 Λεύκιος Ἰούλιος Οὐρηστίνος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 667, 3. 668, 18. 669, 28. 30
 Λεύκιος Ἰούλιος Οὐρηστίνος ἀρχιερεὺς —
 καὶ ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου 679, 2
 Ἰούλιος Γαῖου Ἰουλίου Παπείου υἱὸς
 196, 3
 Ἰούλιος Πατροεῖνος ἀρμενιάρχης 652, 1
 Γάιος Ἰούλιος Πόστομος ἑπαρχος Αἰγύπ-
 του 669, 27
 Γάιος Ἰούλιος Πρόκλος 378, 7. 8
 Ἰούλιος Σατουρνῖνος 609, 1
 Γάιος Ἰούλιος Σατουρνῖνος ὑπατικός
 559, 1
 Γάιος Ἰούλιος Σεουήρος Ἀγκυρανός
 543, 1. 544, 1. 545, 7
 Γάιος Ἰούλιος Σεουήρος στρατιώτης
 716, 3
 Ἰούλιος Φίλιππος ἑπαρχος πραιτωρίου
 640, 15
 Ἰούλιος Φροντῖνος τρις ὑπατος 490, 4
 Μάρκος Ἰούνιος (πατήρ) Σμυρναῖος
 στρατηγός 477, 6
 Μάρκος Ἰούνιος (υἱὸς) Σμυρναῖος στρα-
 τηγός 477, 6
 Ἰππ 592, 1
 Ἰππαλος τῶν πρώτων φίλων, ἐπιστρά-
 τηγος 103, 2
 Ἰππαρχος Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5
 Ἰππίας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Ἰππίας Δίωνος Μεγιστεὺς (Πτολεμαεὺς)
 48, 4
 Ἰππίας Κωραιεὺς (Στρατονικεὺς) 441, 142
 Ἰπποδάμας Ἰλιεύς 444, 2. 6
 Ἰπποθῶν Πριηνεὺς στεφανηφόρος 215, 18
 Ἰπτόμαχος Ἀθηναίου Μιλήσιος 226, 4. 5
 Ἰπτόμαχος Ἰππομάχου Μιλήσιος 226,
 7. 8
 Ἰππομέδων Ἰλιεύς 219, 2
 Ἰούλιος Ἰσίδωρος στράτωρ 614, 5
 Ἰσίδωρος Πιαθρήους 704, 3
 Ἰσίδωρος Ἐλένου Ἀντιοχεύς 181, 2
 Ἰσίδωρος Νικίου Ἱεροπολίτης δημιουρ-
 γός 754, 2
 Ἰσίδωρος Ἀθηνोधόρου Καόνιος 592, 4
 Ἰσχυρίων 177, 4
 Ἰταρος (?) 130, 43
 Ἰωάννης Διομηδέως υἱὸς 610, 5
 Ἰων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 15
 Ἰώτας Δημητρίου 303, 6
 Κάδος 770, 8
 Λούκιος Καία . α . . . κηνοίτωρ 769, 15
 Πλίνιος Καίπιων στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαῖδος 702, 6
 Κόιντος Καίπιων Vol. II Add. p. 551, 25
 Λούκιος Καισένιος ὑπατος 594, 1
 Κ . . κίδας 459, 6. 7
 Καλλίας Δελφός 345, 18
 Καλλιδαμος Ἰουλιήτης δικαστὴς 44, 10
 Καλλικλῆς 149, 2
 Καλλικλῆς Διογένους ἱερεὺς Ἀπόλλωνος
 τοῦ ἐπὶ Δάφνῃ 245, 7
 Καλλικλῆς Ἀλικαρνασσεύς 46, 1
 Πόπλιος Πούπιος Καλλικλῆς Ἀμισηνός
 530, 14
 Καλλικράτης Βοιωτὸς ἱερομνήμων 234, 7
 Καλλικράτης Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5.
 ἱερομνήμων 234, 6. 7
 Καλλικράτης Μιλήσιος ταμίης 494, 26

- Καλλικράτης Βοίσκου Σάμιος 26, 3.
27, 3. 29, 3
Γάιος Οθαλέριος Καλλικράτης Τύριος
ἐφημερῶν τῆς βουλῆς 595, 20
Καλλίμαχος 72, 4. 194, 24
Καλλίμαχος συγγενῆς καὶ ἐπιστράτηγος
καὶ στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυ-
θρᾶς θαλάσσης 186, 1. συγγενῆς καὶ
στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος καὶ θηβ-
άρχης τῆς Θηβαΐδος, ἐπὶ τῆς Ἰνδι-
κῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 190,
4. 12
Καλλίμαχος συγγενῆς καὶ ἐπιστάτης
καὶ ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ περὶ Θή-
βας καὶ γυμνασίάρχος καὶ ἱππάρχης
194, 3
Καλλίμαχος Ἰσαυρὸς 576, 12
Καλλιμήδης 135, 5
Καλλίνος Σμυρναῖος ταμίης 229, 31. 82
Καλλιπίδης Ἀβυδηνός 444, 12
Κάλλιππος Καλλίππου Πάφιος 166, 2
Καλλισθένης Κλεόμμιδος Ἀλεξανδρεὺς
τῆς Τρωάδος 444, 10
Καλλίστρατος Ἀντιπάτρου τῶν πρώτων
φίλων βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπά-
τορος 371, 1
Καλλίστρατος Γαλάτης 757, 1
Καλόκαιρος πραγματευτής 525, 2
Πόπλιος Καλούσιος ὕπατος 594, 1
Λεύκιος Καλπούρνιος Πίσων αὐγούρ,
ἀνθύπατος 467, 2
Καλπούρνιος Πρόκλος ἐκ συγκλητικῶν
καὶ ὑπατικῶν 548, 1
Καπ... Λεβέδιος πρεσβευτής 222, 47
Ἀντώνιος Καπίτων γραμματεὺς Φιλῶν
204, 2
Κορνηλιανὸς Καπίτων 529, 25
Καραῖος Ἀπταραῖος 341, 10
Κάρβα 697, 5
Καρκίνειον χωρίον 59, 10
Οὔλιος Κάρπος Μιλήσιος ἱερεὺς καὶ
βουλευτής 755, 3. προφήτης 756, 1
Κάσσανδρος (Ἀντιπάτρου Μακεδόν) 5, 9.
13. 27. 35. 6, 5
Κασσία Λεπίδα 263, 7
Κασσιανὸς Μασναίου Παλμυρηνός
645, 6
Κάστωρ συγγενῆς καὶ πρὸς τῷ ἰδίῳ
λόγῳ 188, 1. 189, 1
Μάρκος Οὔλιος Δαμάς Κατυλλεῖνος
ἀσάρχης 492, 5
Καφισίας ἀνδριαντοποιός 750, 3
Καφισίας Ταναγραῖος 80, 1
Καφισοφῶν Κῶος 42, 1. 8
Κέλυλις Αἰγύπτιος 772, 6
Κέρδων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
345, 18
Μάρκος Κερκηνίος Τήρης 753, 1
Λούκιος Κερρεῖνιος Λουκίου υἱὸς Οὐλ-
τινία Παῖτος Ἐφέσιος, ἀποδεδειγμέ-
νος γραμματεὺς τοῦ δήμου 493, 7. 34
Κεφάλων 130, 27. 32
Κιγ.... 459, 18
Κιλα.... 751, 2
Κιλάριος Ἀμλαδεύς 751, 3
Κίλιξ Καίσαρος ἀπελεύθερος 629, 90
Κιλλαῖος Σήστιος 339, 1
Κίλλης Μίδου στρατιώτης 38, 4
Κίσσος Νεάρχου Ἀνδανιεύς (Πτολεμαεὺς)
48, 5
Τιβέριος Κλαύδιος Βάβριλλος ἐπαρχος
Αἰγύπτου 666, 6. 669, 28
Τιβέριος Κλαύδιος Ἰοῦγκος ἀνθύπατος
Κύπρου 584, 1
Τιβέριος Κλαύδιος Ἰουλιανὸς Ἐφέσιος
480, 11
Τιβέριος Κλαύδιος Καπίτων Ἀντιπάτρου
Ἐφέσιος γραμματεὺς 481, 7
Γάιος Κλαύδιος Ποπλίου υἱὸς Νέρων
ἀνθύπατος 443, 1
Τιβέριος Κλαύδιος Πίσων Νικομηδεὺς
528, 17
Μάρκος Κλαύδιος Πόστομος ἐπιστράτη-
γος Θηβαΐδος 659, 2
Μάρκος Κλαύδιος Πουπιηνὸς Μάξιμος
ἀνθύπατος Ἀσίας 518, 1
Γναῖος Κλαύδιος Σεβήρος δις ὕπατος
546, 2
Κλαύδιος Σεουήρος ὑπατικός 544, 10
Κλαύδιος Φίρμος ἐπανορθωτής 711, 3
Κλέανδρος Τίμωνος Δελφὸς βουλευτής
345, 3. 4
Κλέανδρος Κυρηναῖος 767, 28
Κλέανδρος Πυθοδώρου Σκήψιος 444, 8

- Κλεισθένης 526, 3
 Κλεῖτος συναγωνιστής τραγικός 51, 58
 Κλεῖτος Μακεδών 4, 14
 Κλεόδαμος Κλέωνος Δελφός ἄρχων 345, 2
 Κλεομήδης Κρέσωνος(?) Μιλήσιος ταμίας τῶν ἱερῶν 214, 4
 Κλέομμυς Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος 444, 11
 Κλεόνοθος Ἰήτης ἐκλογεὺς 773, 12
 Κλεότιμος Ἀρχεδήμου Λαμψακηνός 444, 13
 Κλέων ἱερεὺς Διός 65, 10
 Κλέων Δελφός 36, 2. 345, 2. ἄρχων(?) 241, 1
 Κλέων Ἦρυος Δελφός 345, 13
 Κλέων Στρατάγου Περγαμηνός ὁ ἐπ' Αἰγίνης 329, 5. 35. 36. 56
 Αὐφίδιος Κλήμης ἱατρὸς λεγιῶνος κβ' 207, 1
 Κλήμης Κοροπισσεύς 574, 9
 Κοδράτος Ἀρτεμιδώρου 683, 5
 Πόπλιος Κοϊγκτίλιος Σέξτου υἱὸς Οὐᾶρος 464, 2. ταμίας 463, 2
 Κόλλουθος Πετεγχώντος Αἰγύπτιος 772, 4
 Κομινία Ἰουνία Ἐφεσία 496, 11
 Κόμων Ἀσκληπιάδου οἰκονόμος. τῶν κατὰ Ναύκρατιν 89, 6
 Κόνων Βακχίου Σκήψιος 444, 8
 Γναῖος Δομέτιος Κορβούλων ταμίας 768, 3
 Κο(υ)ρβούλων ὁ κράτιστος 629, 168
 Κορνηλιανὸς Καπίτων 529, 25
 Φλάκκος Κορνηλιανὸς ὑπατος 595, 19
 Γάιος Κορνήλιος Γναίου υἱὸς Γάλλος ἐπαρχος Αἰγύπτου 654, 1
 Πόπλιος Κορνήλιος Δολαβέλλας 451, 2
 Κορνήλιος Κέθηγος 512, 2
 Γάιος Κορνήλιος Γαίου υἱὸς Κυρεῖνα Μάξιμος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θालάσση, πρεσβευτὴς 603, 9
 Κορνήλιος Πάλμας πρεσβευτὴς Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγος 618, 14
 Λεύκιος Κορνήλιος Λευκίου υἱὸς Σύλλας Ἐπαφρόδιτος 441, 1. 14. 15. 18. 34. 41. 52. 72. 87. 94. 101. 121. 442, 8
 Κορνήλιος Τάκτιος ἀνθύπατος Ἀσίας 487, 2
 Κορνήλιος Πόλλιος 698
 Κοσμάς νοτάριος 690, 3
 Κοσμίαν κυρίου Καίσαρος οὐέρνας, εἰρηγάρχης 550, 1
 Γάιος Ἄντιος Αὐλος Ἰούλιος Αὐλου υἱὸς Κουαδράτος, δις ὑπατος κτλ. 486, 1. Ἰούλιος Κοδράτος 544, 7
 Λούκιος Κούσπιος Πακτουμήϊος Πουφῖνος ὑπατος 491, 1
 Κρατέα Δευτέρου ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος 739, 9
 Φλάβιος Κράτερος 495, 15
 Κράτερος Κρατέρου Ἀντιοχέως, τροφεὺς βασιλέως Ἀντιόχου 256, 1
 Κράτερος Πάφιος 585, 3
 Κρατῖνος ἱερεὺς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 325, 2
 Κρατίος Προκρίτου Φιλωτέρειος (Πτολεμαιεύς) 48, 5
 Κράτων Ζωτίχου Χαλκηδόνιος αὐλητής 325, 3. 4. 326, 3. 35. 36
 Κρέσων(?) Μιλήσιος 214, 4. 5
 Κρισίλαος 83, 5
 Κρίσπος Τρύφωνος Ἀμισηνός 530, 13
 Κρόκος ναύαρχος καὶ στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς τῶν κατὰ Κύπρον 140, 1
 Κτησικλῆς 47, 2
 Κυϊντίλιος Μάξιμος ἀνθύπατος Ἀσίας 511, 12
 Τίτος Φλάβιος Κύλλος ἄρχων τῶν Παν-ελλήνων 504, 2. 12
 Κύνναγος 235, 2. 236, 1
 Φλάουιος Κύρος 722, 11
 Λ..ίμιος Ἀμαστριανός 531, 3
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων Ἐρυθραῖος 487, 4
 Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος Ἐρυθραῖος 487, 5
 Οὐαλέριος Λαβύων κεντορίων 196, 11
 Λάδαμος Διονυσοφάνου Ἀλεξανδρεὺς τεταγμένος ἐπὶ Θήρας 735, 3. 21
 Λάδικος Ἀνοδίκου Ἄσσιος 444, 9
 Λαερτιάδης Ἀβυδηνός 444, 11. 12
 Αὐρηλία Ἀλκίπιλλα Λαιλιανή 517, 11

- Αἰῖος Ταρκονδιμότου 753, 4
 Αἰμῖος Ἀπολλωνιεὺς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 5
 Αἰμπων Ῥόδιος 58, 3
 Αἰμπων Φωκαεὺς 37, 2
 Αιοδίκη 766, 4
 Αἰρίχος 215, 12. 13. 21. 22. 29. 33
 Αιττάμιος Βουκατιεὺς ἱερομνήμων Αἰ-
 τωλῶν 234, 5
 Αἰχῆς Τύριος στατιωνάριος ἐν Ποτιό-
 λοις 595, 22. 38
 Αιοντίσκος Ἀλεξανδρεὺς (ἀπ' Αἰγύπτου)
 730, 6. 15
 Αιοντίσκος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρωάδος
 444, 10
 Αιοντίσκος Μάγνης ἀπὸ Μαϊάνδρου
 θεωρός 319, 6
 Κασσία Λεπίδα 263, 7
 Λεύκων στρατιώτης 38, 7
 Λεωμέδων Πριηνεὺς νεωποίης 215, 31
 Λέων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 22
 Λέων φιλοτεχνίτης 51, 76
 Λέων Αἰξωνεὺς 771, 58
 Λέων Λισσάτης ἐφεστηκώς 727, 11
 Λέων Ναυπάκτιος ἱερομνήμων Αἰτωλῶν
 234, 3
 Λεωνίδης κυβερνήτης Νείλου 676, 2
 Γαῖος Λικίνιος Ποπλίου υἱὸς Γέτας
 ὕπατος 436, 6
 Γαῖος Λικίνιος Μουκιανός, πρεσβευτὴς
 Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγου Λυκίας καὶ
 Παμφυλίας 558, 1
 Λίχας Πόρρου Ἀκαρνάν, στρατηγὸς ἐπὶ
 τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 4
 Οὐᾶρος Λόγιος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος
 544, 36
 Λούκιλλα γυνὴ Περτίνακος 588, 7
 Λοῦπος Γερασηνός 622, 4
 Λούκιος Λούσιος Γέτας ἑπαρχος Αἰ-
 γύπτου 664, 1. 8
 Λόχης Μελήσιος 214, 6
 Λόχος Καλλιμήδου συγγενὴς βασιλέως
 Πτολεμαίου 135, 5. 137, 8. 138, 3.
 139, 15
 Λύγδαμις (Κιμμέριος) 13, 14. 16. 29
 Λυκέας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 16
 Λυκιδεὺς Μάγνης ἀπὸ Μαϊάνδρου
 233, 31
 Λυκιδεὺς Πριηνεὺς 215, 28
 Λυκίσκος Κοροπισσεύς 574, 10
 Λυκομήδης Μάγνης ἀπὸ Μαϊάνδρου
 θεωρός 282, 3. 4
 Λύκος Πριηνεὺς 765, 39
 Λυκουργίδας ἱερεὺς καὶ ὑπομνηματογρά-
 φος 147, 1
 Λυκόφρων Ἀρτεμιδώρου στρατηγός 319, 1
 Λυσάνδρα Πρωτομάχου Περγαμηνή,
 ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς 337, 1
 Κλαύδιος Λυσανίας στρατηγὸς νομοῦ
 Ἀρσινότου 664, 1
 Λυσανίας συγγενὴς καὶ ἐπὶ τῶν προσό-
 δων τοῦ Ἀρσινότου 179, 3
 Λυσίας 272, 3. 277, 1. 607, 5
 Λυσίας Λυσίου 607, 4
 Τίτος Φλάουιος Μάξιμος Λυσίας Τρα-
 पेζοπολίτης, πρωτάρχων τῆς πόλεως
 τὸ δεύτερον 492, 11
 Λυσίθεμις Ἄσσιος 444, 9
 Λυσίμαχος πάρεδρος 185, 9
 Λυσίμαχος (Ἀγαθοκλέους Μακεδῶν) 5, 27.
 35. 6. 6. 55, 7 (cf. Vol. II Add.
 p. 540). 224, 5. βασιλεὺς Λυσίμαχος
 11, 1. 3. 12. 23. 12, 1. 13, 1. 15, 2
 Φλάβιος Λυσίμαχος Ἀφροδισιεὺς 509, 13
 Λυσίμαχος Βαστακίλου Θράξ 734, 2
 Λυσίμαχος Πτολεμαίου Σωστρατεὺς (Πτο-
 λεμαεὺς) 51, 2. 16. 728, 2
 Λυσιφάνης Κυραναῖος 22, 2
 Λύτος 331, 61
 Μ... .. Ἰουλιήτης δικαστὴς 44, 9
 Μαββογαῖος Φίλωνος 426, 3
 [Μάγιος] Μάξιμος ἑπαρχος Αἰγύπτου
 665, 27
 Πετρωνία Μάγνα 675, 1
 Μάγνος Βάσσου πρόεδρος 614, 6.
 615, 6
 Μαεναῖος Παλμυρηνός 645, 6
 Μαζαββάνας Παλμυρηνός 637, 1
 Μάης Μάου πρεσβευτὴς 375, 6
 Μαθθαῖος Παλμυρηνός 634, 2

- Ουετούριος Μακρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 708, 15
 Σεπτίμιος Μάκρων ἐπιστράτηγος 702, 6
 Μάλεχος 616, 2
 Μαλίχαθος 423, 3
 Κάσιος Μαλίχαθος κώμης Ῥειμέας φυλῆς Χασσητηνῶν 619, 4
 Μάλιχος Ὀλαιοῦς Παλμυρηνὸς ἄρχων 629, 5
 Μάλιχος Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 630, 2
 Μάλιχος Νασσούμου Παλμυρηνός 640, 3
 Μαιμόγαϊς Βαταίου στρατιώτης 660, 21
 Μανναῖος Ἐλαβήλου Παλμυρηνός 630, 3
 Μανναῖος Οὐαβαλλάθου Παλμυρηνός 630, 1
 Παῦλος Μαξιμίνο 619, 5
 Μάξιμος Στατίλιος ἴδιος λόγος 408, 3. 4
 Μάξιμος Βηρύτιος 589, 9
 Μάρθειν Ἀλεξάνδρου τοῦ καὶ Ἰαδῆ Παλμυρηνή 636, 1
 Μάριος Μάξιμος ἀνθύπατος Ἀσίας 517, 10
 Μαρκία Φιλίππου θυγάτηρ, ἀνεψιὰ Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ, γυνὴ Παύλου Φαβίου Μαξίμου 581, 1
 Αἴλιος Αὐρήλιος Μαρκιανὸς Ἀμαστρινὸς πρῶτος ἄρχων 601, 9
 Γάιος Μάρκιος Κησωρίνος 466, 2
 [Λεύκιος Μάρκιος] Φίλιππος 581, 1
 Αὐρήλιος Μάρκος στάτωρ 577, 5
 Μάρκος Ἐλευσίνιος ἱερεὺς 170, 1
 Μάρκος Μαζαββάνα Παλμυρηνός 637, 2
 Μάσαχος 770, 5
 Ματρεΐδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 3
 Μάτρων Ἱεραπολίτης 308, 1
 Μαύσωλος ἀλαβάρχη 570, 4
 Μαχάτας Μαχάτου Μακεδὼν ἱερεὺς 733, 7. 8
 Μεγίστερος Ἀττάλου Περγαμηνὸς πρεσβευτὴς 335, 5. 49. 97
 Μειδίας ἀνδριαντοποιός 234, 35
 Μειδίας Κυζικηνός 331, 30
 Μειλίων Ἀφροδίτῃ Ταναγρῆς 80, 2
 Μελαγκόμας Μελαγκόμου Αἰτωλός 134, 5
 Μελαγκόμας Φιλοδάμου Αἰτωλός 134, 1
 Μέλανος Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιός 591, 7
 Μέλας Μιλήσιος 472, 3. 473, 4
 Μελέαγρος 221, 29
 Μελέαγρος στρατηγός 220, 6. 221, 1. 18. 19. 25. 26. 50
 Μελέαγρός Μελεάγρου Καδυανδεύς, ὑπογραμματεὺς Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 5
 Μελέαγρος Νακρασεύς 268, 3. 4
 Μελέαγρος Ζμερτομάρου Νικαιεύς 344, 1
 Μελίδωρος Ἑρέσιος πρότασις 8, 103
 Μενάλιππος 354, 6
 Μένανδρος Μενεμάχου Δορυλαεύς 476, 7
 Μένανδρος Θουμακὸς γραμματεὺς τῶν ἱεροναμόνων 234, 9
 Μένανδρος Μενάνδρου Περγαμηνός βαφεύς 491, 11
 Μένανδρος Ἀπολλᾶ Σήστιος 339, 2
 Μενέδημος Ἀπο Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω 459, 1
 Μενεκλῆς ἡγεμὼν στρατιωτῶν 229, 105
 Μενεκλῆς Μηνοφίλου Αἰζανίτης 475, 3. 14
 Μενεκλῆς Μιλήσιος πρεσβευτὴς 763, 2
 Μενεκράτεια Φιλάμμονος κανηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 56, 2
 Μενεκράτης Μαραθώνιος 771, 3
 Μενεκράτης Μενεκράτου τοῦ Ἀρτεμιδώρου Ἐφέσιος 437, 48. 95
 Μενεκράτης Λισσάτης 727, 4
 Μενεκράτης Θ οῦς Λισσάτης 57, 3
 Μενεκράτης Βακχίου Πυθοκωμίτης 224, 43
 Μενεκράτης Ῥόδιος 243, 4
 Μενεκράτης Διοδώρου Σαρδιανὸς στρατηγός 437, 24. 50. 93
 Μενέλαος ποιητὴς τραγικός 352, 67
 Μενέλαος Θυατειρηνὸς ἀρχιερεὺς καὶ βούλαρχος διὰ βίου 516, 2
 Μενέλαος Μενεκράτους Ῥόδιος 243, 4. 5
 Μενέμαχος Γαλάτης 533, 35
 Μενέμαχος Δορυλαεύς 476, 8
 Μενέστρατος Ἀπολλοδώρου Περγαμηνός ἱερεὺς 338, 1
 Μένης 331, 44

- Μένης Σήσιος 339, 2. 93. 97. 99
Μένιππος κιθαρωδός 51, 42
Μένιππος ου 239, 8
Μένιππος Περγαμηνός 240, 3
Μένιππος Χίος ἀνδριαντοποιός 79, 6
Μενίσκος Ἀλεξανδρεύς 24, 2
Μενίσκος Μέλανος, φύσει δὲ Ζωπύρου, Μιλήσιος ἱερονίκης 472, 3
Μεννέας Βεελιάβου τοῦ Βεελιάβου 611, 4
Μεννέας Διονυσίου ὑπηρέτης χρηματιστῶν 106, 15
Μεννέας Ἀμυλαδῆς πρεσβευτής 751, 3
Μενοίτης Ἐφέσιος 437, 50. 96
Μένων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 16
Μέρσις ἀρχιτέκτων 660, 28
Μεσσάλλας ἀνθύπατος Ἀσίας 494, 15
Μετίλιος Γαλάτης 533, 12
Μέττιος Μόδεστος ἡγεμὼν Λυκίας Παμφυλίας 561, 2. Γάιος Τρεβόνιος Πρόκλος Μέττιος Μόδεστος 562, 1
Μέττιος Ῥούφος Μετίου Μοδέστου πατήρ 561, 1
Μήδειος Μητροδώρου Παννοκωμίτης 224, 45
Μηναῖς Γαλάτης 533, 79
Μηναῖς Μένητος Σήσιος 339, 2. 18. 47. 59. 92. 93. 97. 99
Νούμμιος Μῆνις Ἀθηναῖος κῆρυξ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς 505, 2
Μηνογένης 448, 7
Μηνογένης Μηνοφάντου Περγαμηνός, συγγενὴς βασιλέως Εὐμένους καὶ νομοφύλαξ 290, 2. ὁ ἐπὶ τῶν πραγμάτων 291, 2. 3. 292, 2. 3. 293, 2. 3. 294, 2. 3. 295, 2. 3. 296, 2. 3. Μηνογένης 315, 48
Πόπλιος Ἀτίλιος Μηνόδοτος Βερενικιανός Ἐφέσιος 510, 14
Μηνόδοτος Ἀπολλωνίου Ἡρακλέωτης τῶν πρὸς Λάτμῳ στεφανηφόρος 459, 18
Μηνόδωρος 315, 22. 28. 40
Μηνόδωρος τραγωδός 51, 48
Μηνόδωρος Ζήθου Ἀδραμυττηνός ὁ ἐπὶ τῶν προσόδων 238, 4
Μηνόφαντος Περγαμηνός 290, 2. 291, 3. 292, 2. 294, 2. 295, 2. 296, 2
Μηνόφιλος Μηνογένου ἀνδριαντοποιός 448, 7
Μηνόφιλος Αἰξανίτης 458, 32. 79. 475, 2. 30
Μηνόφιλος Ἀμισηνός 374, 2
Μηνόφιλος Ποιμανηνός 443, 6
Μητράς Ἐφέσιος 9, 1
Μῆτρις Ἀρτεμιδώρου Περγαμηνῇ ἱέρεια 299, 2. 6. 11. 15
Μητροδῶρος ἰου φρουραρχήσας (ἐν Ἀμασείαι) 365, 3. 4
Μητροδῶρος Μηνοφίλου Αἰξανίτης 475, 3
Μητροδῶρος Τιμοκλέους Ἀμφιπολίτης ἱατρός 220, 4. 10
Μητροδῶρος Μενεμάχου, φύσει δὲ Δορυλάου, Γαλάτης 533, 35
Μητροδῶρος Παννοκωμίτης 224, 45
Μητροδῶρος Περγαμηνός στρατηγός 267, 23
Μητροφάνης (στρατηγός) 224, 38
Μητροφάνης Χίος 234, 8
Μίδας 38, 4
Μιδράτης (σατράπης) 431, 1
Κλαύδιος Μιδριδάτης ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας 490, 9
Μικίων 229, 32
Μᾶρκος Αὐρήλιος Μικκάλων ὁ καὶ Θεόφιλος γυμνασάρχος καὶ ἀγωνοθέτης 713, 1
Μίκαρος 326, 22. 23
Μικυθίων Χαριδάμου Χαλκιδεύς 760, 2
Μίκυθος Περγαμηνός 88, 5
Μᾶρκος Αὐρήλιος Μίνδιος Ματιδιανός Πωλλίων ἀρχώνης καὶ ἐπίτροπος 525, 3
Μινουκιανός Ἀθηναῖος 720, 1. 721, 2
Μιόρβολλος Ἐτεννεύς 86, 10
Μναςέας 262, 8
Μναςέας Διονυσίου Βηρύτιος 591, 6
Μνασιάρχης Ἀργεῖος 93, 3
Μόκιμος Γαββᾶ Παλμυρηνός 638, 2
Μόκιμος Ζεβεΐδου Παλμυρηνός 641, 2
Μόκιμος Μαθθᾶ Παλμυρηνός 634, 2
Μόλης Διογένους τοῦ Μόλητος Οἰνοανδεύς, ἐπιστάτης τοῦ Καίσαρος ναοῦ ἐν Ἐάνθῳ 555, 1

- Μοσχίων 56, 2
 Μοσχίων Μοσχίωνος Μάγνης ἀπὸ Μαι-
 άνδρου 485, 2
 Μόσχος ἱερεὺς 28, 3
 Κόϊντος Μούκιος Ποπλίου υἱὸς Σκαί-
 λας ἀνθύπατος Ῥωμαίων 437, 2. 26.
 439, 5
 Μουσαῖος Μεγιστεύς (Πτολεμαῖεύς)
 48, 3. 4. 49, 4
 Μουσάνος (?) Ἀρτίκνου (?) Γαλάτης 533, 38
 Μυρικὸς Περγαμηνός 486, 21
 Μύρων ὁ κρᾶτιστος διαδέχόμενος τὴν
 ἀρχιερωσύνην 210, 2
 Μυωνίδης Ἡρακλεώτης τῶν πρὸς Λάτμω
 459, 22

 Ναιμάνης Ναιμάνους πρεσβευτὴς 375, 5
 Ναλαγλὸας Κυλαρίου Ἀμλαδεὺς πρεσ-
 βευτὴς 751, 3
 Νάσσουμος Παλμυρηνός 640, 4
 Νάσωρος Παλμυρηνός 642, 3
 Ναυσικράτης Πάφιος 172, 2
 Νεανδρίδης Ὠρώπιος 81, 4
 Νεάνδρος Νεανδρίδου Ὠρώπιος 81, 4
 Νεάρχος Ἀνδανεύς (Πτολεμαῖεύς) 48, 6
 Νεκτάριος Νικομηδεὺς ὁ λαμπρότατος
 καθολικὸς Αἰγύπτου 686, 1
 Νεμεσιανὸς Ἀρείου τοῦ Ποσειδωνίου
 Σωσικόσμιος ὁ καὶ Ἀλθαιεύς 708, 8
 Αἰρήλιος Νεμεσιῶν ἑναρχος ὑπομνη-
 ματογράφος 715, 4
 Νεοπτόλεμος (στρατηγός) 38, 2
 Νεοπτόλεμος Θεοδώρου Καρανεὺς (Πτο-
 λεμαῖεύς) 48, 7
 Νεσᾶς Παλμυρηνός 629, 5
 Νεσῆς Ἀλᾶ Παλμυρηνός πρεσβύτερος 632, 1
 Νεσῆς Ἀλᾶ Παλμυρηνός νεώτερος 632, 1
 Νετείρας 611, 5
 Νεφερώς Βαβαῦτος 741, 5
 Νέων Ἀλεξανδρεὺς 79, 3
 Νησιώτης 130, 39
 Νήφων 534, 1
 Νίγρος κεντυρίων 196, 10. 660, 25
 Νικαγόρας Μινουκιανοῦ Ἀθηναῖος δα-
 δοῦχος τῶν Ἑλευσινίων 720, 1. δα-
 δοῦχος τῶν ἀγιωτάτων Ἑλευσῖνι μυς-
 τηρίων 721, 1
 Νικαγόρας Ἀριστάρχου Ῥόδιος 10, 2. 8
 Νικάνδρος Νίκωνος Πολυδεύκειος
 (Ἀλεξανδρεὺς) 21, 4
 Νικάνδρος Μηνοφίλου Ποιμανηγὸς ἡγε-
 μὼν στρατιωτῶν 443, 5
 Τερέντιος Νικάνωρ κεντυρίων 196, 11. 12
 Νικάνωρ Ἀλεξανδρεὺς 599, 1
 Νικάνωρ Νίκωνος Πολυδεύκειος (Ἀλεξ-
 ανδρεὺς) 21, 4
 Νικήρατος Νικηράτου ἱερεὺς Διὸς
 Ὀλυμπίου καὶ Διὸς Κορυφαίου
 245, 5
 Νικήρατος Νικηράτου Ἀλεξανδρεὺς
 117, 1. 12. 25
 Νικηφόρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17
 Μᾶρκος Μάγιος Νικηφόρος Πεσσινούν-
 τιος 541, 12
 Νικίας 754, 2
 Νικίας Ἀλεξανδρεὺς 102, 10
 Νικίας Καραίω Ἀπαραῖος 341, 9. 10
 Νικίας Κλέωνος Δελφὸς γραμματεὺς
 βουλᾶς 345, 5
 Νικο Δελφὸς 345, 19
 Νικόβουλος Θηβαῖος ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 3
 Νικοκλῆς Ὠρώπιος ἄρχων 81, 2
 Νικόμαχος ἱερεὺς τοῦ Διὸς 103, 7
 Νικόμαχος οἰκονόμος 224, 37
 Νικόμαχος Γερσσηνός 623, 6
 Νικόμαχος Δαναεύς (Πτολεμαῖεύς) 48, 6
 Νικομήδης Κτησικλέους 47, 3
 Νικόστρατος Δημητρίου χρηματιστής
 106, 11
 Νικόστρατος Χρυσαιορεὺς 111, 7
 Νίκων Ἀθηναῖος 369, 4. 5
 Νίκων Παλληνεὺς 342, 6. 7
 Νίκων Πολυδεύκειος (Ἀλεξανδρεὺς) 21, 5
 Νίκων Κῶιος 416, 4
 Νίκων Μακεδὼν 9, 1
 Γάιος Νίνιος Κοροπισσεὺς 574, 8
 Νουμήνιος ἐπιστολογράφος 139, 14
 Νουμήνιος Νουμηνίου ἱερεὺς βασιλέως
 Σελεύκου 245, 44
 Νουμήνιος Περγαμηνός 300, 1
 Νυμφαῖος Ἀέτου Ἀβιληνός 606, 3
 Νυμφαῖος Βυζάντιος 81, 14

- Νυμφίος Διοτρέφους Ἰλιεύς ἐπιμνήμιος 219, 1
 Νωνία Πόλλα, Λευκίου Οὐλοουσσίου Σατουρνίνου ἀνθυπάτου μήτηρ 468, 2
 Ξεινιάδης Σωκράτου 130, 36
 Ξενίας(?) 67, 4
 Ξένων Δελφός 345, 9
 Ξένων(?) Δελφός ἄρχων 241, 1
 Ξερ Γερρασηνός 621, 6
 Ὀβαίσατος Σαόδου 415, 1
 Ὀθαίναθος Παλμυρηνός 643, 1
 Σεπτίμιος Ὀθαίναθος Αἰράνου Παλμυρηνός συγκλητικός 642, 2
 Ὀθαίναθος Σαουάδου στρατηγός Ἀουιδηνῶν 617, 1
 Οἰνάνθιος Κεφαλλὰν ἱερομνήμων 234, 6
 Ὀκταουία (πρεσβυτέρα) Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀδελφή, Σέξτου Ἀππολητίου μήτηρ 462, 1
 Οκταῖα (νεωτέρα) Καίσαρος Σεβαστοῦ ἀδελφή 456, 58
 Πόπλιος Ὀκταύιος ἑπαρχος Αἰγύπτου 659, 1
 Ὀλαιῆς Παλμυρηνός 629, 5
 Ὀλυμπιάς Ἀρτεμῶς τῆς Σελεύκου θυγάτηρ 160, 1. Θεοδώρου τοῦ Σελεύκου γυνή 161, 1. 162, 1
 Ὀλυμπιόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 23
 Ὀλύμπιχος ἀρτοκόπος, ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 20
 Ἰούνιος Ὀλυμπος ἡγεμὼν 615, 3
 Ολῳίχος ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 23
 Ομηρος Ἀριστάρχου 245, 41
 Ὄνασαγόρας ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 23
 Ὄνασιμος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 17
 Ὄνάτας Σμίτωνος Αἰγινήτης ἀνδριαντοποιός 286
 Ὄνησανδρος Ναυσικράτους Πάφιος, συγγενῆς τοῦ βασιλέως καὶ ἱερεὺς διὰ βίου 172, 2
 Ὄπρασάτης Ἀμλαδεὺς πρεσβευτῆς 751, 2. 12
 Ὄρθαγόρας Οἰνοανδεύς 565, 8. 566, 9
 Ὄρνηχίδας Δελφός ἄρχων 66, 5
 Ὄρνημένης 732, 6
 Ὄρόντης Ἀρτασώρου τὸ γένος Βάκτριος (v. etiam Ἀροάνδης) 264, 4. 8
 Οτακιλία Φαυστίνα 474, 2
 Γναῖος Ὄτακίλιος Φαῦστος 474, 2
 Οὐαβάλλαθος Ἀθηνόδωρος αὐτοκράτωρ 647, 6
 Οὐαβάλλαθος Μανναίου τοῦ Ἐλαβήλου Παλμυρηνός 630, 2
 Οὐαβάλλαθος Νασώρου Παλμυρηνός 642, 3
 Οὐαβάλλαθος Συμώνου Παλμυρηνός 636, 2
 Οὐαλέριος Ἀσιατικός ἀνθύπατος Ἀσίας 481, 7
 Οὐαλέριος Λαβύων κεντορίων 196, 11
 [Μάρκος Οὐαλέριος] Μεσσάλας Ποτίτιος 460, 2
 Γάιος Οὐαλέριος Γαῖου υἱὸς Τριάριος πρεσβευτής 447, 1
 Οὐάρος Δόγιος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος 544, 36
 Οὐενουλήιος Ἀπρωνιανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 493, 43
 Γναῖος Οὐεργίλιος Καπίτων ἑπαρχος Αἰγύπτου 665, 8. 14
 Οὐετούριος Μακρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 708, 15
 Πόπλιος Οὐήδιος Ἀντωνίνος Ἐφέσιος ἀσιάρχης 510, 11
 Οὐήρος ἀρχιτέκτων 614, 5
 Οὐήστίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου v. Ἰούλιος
 Γάιος Οὐίβιος Πόστομος ἀνθύπατος 469, 1
 Γάιος Οὐίβιος Γαῖου υἱὸς Οὐωφεντίνα Σαλουτάριος Ἐφέσιος 480, 1
 Τίτος Φούριος Οὐικτωρίνος ἑπαρχος Αἰγύπτου 707, 1
 Κόνιντος Οὐίλιος, Κοῖντου Οὐιλίου υἱός, Οὐελλείνα Τιτιανὸς Παταρεύς 563, 1
 Μάρκος Οὐισέλλιος Γαῖου υἱὸς Κολλίνα Πρίσκος Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση, πρεσβευτής 603, 8
 Οὐλπιος Ἀραβιανὸς ὑπατικός, πρεσβευτῆς Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστρατήγος ἐπαρχείας Συρίας Παλαιστίνης 601, 1

- Οὐλπίος Τραϊανὸς ἀνθύπατος Ἀσίας 477, 3
 Λεύκιος Οὐολκάκιος Τύλλος 458, 42
 Λεύκιος Οὐολούσσιος Σατορνίνος ἀνθύπατος Ἀσίας 468, 4
 Αὐρήλιος Οὐορώδης ἱππικὸς καὶ βουλευτὴς Παλμυρηνῶν 644, 1
 Σεπτίμιος Οὐορώδης Παλμυρηνός, ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δουκηνάριος καὶ ἀργαπέτης 645, 1. 646, 2
 Φλάβιος Οὐράνιος ὁ λαμπρότατος ἄρχων τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχίας 580, 4
 Οφελίων μάγειρος, ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 21
 Παᾶπις Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 6
 Παθβοῦς Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 7
 Παιώνιος Ἱεροκλέους Στρατονικεύς 441, 24
 Λούκιος Κούσιος Πακτουμήσιος Ῥουφίνος ὕπατος 491, 1
 Παλάμανδρος Περγαμηνὸς στρατηγός 267, 22
 Παλλάδιος δικολόγος Ἑρμοπολίτης 689
 Αἴλιος Παλλάδιος ἐπαρχος Αἰγύπτου 722, 9
 Πάμφιλος Ἀθηναῖος 104, 5
 Πανάρετος 317, 2
 Πανίσκος Κεφάλωνος 130, 27
 Πανταλέων τῶν ὁμοτίμων τοῖς συγγενέσι, οἰκονόμος σιτικῶν τῆς Ἡρακλείδου μερίδος 177, 5
 Πανταλέων Μενεκράτους Λισάτης 727, 4
 Γάιος Ἰούλιος Πάπειος ἐπαρχος 196, 1
 Τίτος Οὐλπίος Παπιανός 528, 19
 Παπίας γραμματεὺς Ἀχαιῶν 458, 42
 Παπίας Ἀμμωνίου προστάτης τῆς συνόδου τῶν Βασιλιστῶν 130, 16. 20
 Παπίας Μηνοφίλου Ἀμισηνός τῶν πρώτων φίλων βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 374, 2. 3
 Γναῖος Παπίριος Γαῖου υἱός, στρατηγός Ῥωμαίων 260, 4
 Πάππος Θεόγνωστος 699, 1
 Παράμονος ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 19. 55
 Γάιος Ἰούλιος, Παρδαλᾶ καὶ τοῦ Σαρδιανῶν δήμου υἱός, Παρδαλᾶς, ἀρχιερεὺς καὶ ἀγωνοθέτης 470, 10
 Παρθενοκλῆς Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιός 216, 7
 Παρμενίσκος Πυθέου πρεσβευτῆς 229, 33
 Παρμενίσκος Αἰγαεύς 40, 2
 Παρνασσὸς ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου 345, 18
 Ἰουλία Πασίκληια Πίου θυγάτηρ 408, 6
 Πασίων Καλλιμάχου Ἰσαυρεὺς 576, 11
 Πατρέας Δελφὸς ἄρχων 150, 1
 Ἰούλιος Πατροεῖνος ἀρμενιάρχης 652, 1
 Πατροκλῆς Πατροκλέους Πάφιος 585, 4
 Πάτροκλος Πάτρωνος Μακεδὼν στρατηγός 44, 3. 45, 4
 Πάτρων Ἐφέσιος 437, 47. 94
 Πάτρων Μακεδὼν 44, 3. 45, 4
 Παῦλος πρεσβύτερος Μαρκιωνιστῶν 608, 3
 Παῦλος Μαξιμίνος κόμης Μερδόχων φυλῆς Αὐδηνῶν 619, 5
 Πausανίας Τύριος πρόεδρος τῆς βουλῆς 595, 21
 Πausίμαχος Ἱατροκλέους Ἀντιοχεὺς ἐκ τοῦ Χρυσαιορέων ἔθνους πρεσβευτῆς 234, 13
 Πάχνουβις Τοτέους 130, 33
 Παχὼς Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 6
 Παφώββθης Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 7
 Πάως συγγενὴς καὶ στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος 132, 6
 Λεύκιος καὶ Γάιος Πέδιοι Γαῖου υἱοὶ Ῥωμαῖοι 133, 5
 Πεισίθεος Δελφός 345, 11. 15
 Πελαίας 130, 26 (cf. Vol. II Add. p. 544)
 Πελαίας Ζμενιχνούβιος 130, 44
 Πελαίας Πελαίου 130, 34
 Πέλοψ Πέλοπος 75, 2
 Πεπ... σατράπης 431, 1
 Περιγένης Λεοντίσκου Ἀλεξανδρεὺς ναύαρχος βασιλέως Πτολεμαίου 730, 5. 15. 20
 Περτίναξ 588, 9
 Πεσιέχων Αἰγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 8
 Πετσαροῆρις Φανούφιος 130, 24

- Πετесоῦχος Θέωνος Αιγύπτιος 772, 7
 Πετεχῶν Αιγύπτιος 772, 5
 Πετήσις 130, 28
 Πετοσίρις Αιγύπτιος ὀλυροκόπος 729, 8
 Πετρωνία Μάγνα 675, 1
 Κόιντος Πετρώνιος Οὔμβερ πρεσβευτής
 καὶ ἀντιστράτηγος Σεβαστῶν 538, 4
 Πιαθρῆς 704, 4
 Πίος ῥήτωρ 408, 7
 Τιβέριος Κλαύδιος Πίσων Νικομηδεύς
 528, 17
 Πλάτων (ὁ φιλόσοφος) 721, 5. 10
 Πλειστάργειος (πατρωνυμικόν) 4, 70
 Πλίνιος Καίπιων στρατηγὸς Ὀάσεως
 Θηβαῖδος 702, 6
 Γάιος Πλίνιος Σεκοῦνδος ἑπαρχος κτλ.
 586, 2
 Αὐρηλία Ποία Σεουήρου γυνή 526, 4
 Πολεμαῖος (Δημητρίου Μακεδῶν, Δη-
 μητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἀνεψιός)
 5, 9. 10. Cf. Vol. II Add. p. 538
 Πολεμαῖος Μάγνης ἱερομνήμων 234, 8
 Πολέμαρχος στρατιώτης 38, 6
 Πολέμαρχος συγγενὴς βασιλέως καὶ
 ἐπιστράτηγος 133, 1
 Τιβέριος Κλαύδιος Πολέμων ἀσιάρχης
 495, 7
 Πολιάνθης 214, 15. 22
 Πόλλιος 698
 Πόλλις Ἀπολλοφάνου γραμματεὺς τοῦ
 δήμου 319, 3
 Πολυκράτης Μνασιάδου Ἀργεῖος 93, 3
 Πολύλαος ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 21. 57
 Πολύξενος Βάβωνος Μιλήσιος ταμίης
 τῶν ἱερῶν 214, 6
 Πολυπέρων 4, 24. 5, 39
 Πολυ...ρανός ὁ καὶ Τοῦτος 717, 1
 Κόιντος Πομπήϊος Κοῖντου υἱός, στε-
 φανηγόρος Ἡρακλεωτῶν τῶν πρὸς
 Λάτμῳ 459, 8
 Πομπήϊος Φάλκων ἀνθύπατος Ἀσίας
 490, 6
 Ιούλιος Ποντικὸς Γαλάτης 533, 58
 Πόντιος ἀρχιτέκτων 656, 4
 Γάιος Ποπίλλιος Γαίου υἱὸς στρατηγός
 435, 3. 11
 Ποσειδῖος ἑπαρχος Αἰγύπτου 718, 4
 Ποσειδίππος φρούραρχος κατὰ Κίτιον
 20, 1
 Ποσειδίππος Μιλήσιος στεφανηγόρος
 214, 1
 Ποσειδῶν Κυζικηνὸς ἱππάρχης 748, 15
 Ποσειδώνιος 302, 6. 708, 8
 Ποσειδώνιος Ποσειδωνίου τοῦ Διονυσίου
 Ἐφέσιος 437, 45. 94
 Ποσειδώνιος Ἀπελλεῖους Πιεύς 444, 7
 Ποσειδώνιος στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβα-
 ῖδος 665, 1. 8
 Ποσειδώνιος Πριηνεὺς στεφανηγόρος
 765, 1
 Ποσίδειος Ἰήτης πρόεδρος 773, 2
 Πο(υ)στόμιος Ἰούλιος Ἀντωνίνος Μά-
 ξιμος Ἀγκυρανὸς φύλαρχος 547, 15
 Πόστομος ἑπαρχος Αἰγύπτου 669, 27
 Ποτάμων 724, 3
 Ποτάμων πρεσβευτὴς 229, 21
 Ποτάμων Αἰγύπτου τῶν γεγυμνασιαρχη-
 κῶτων ἐν Πάφῳ καὶ ἡγητορευκῶτων
 164, 2. ἀντιστράτηγος τῆς νήσου καὶ
 ἐπὶ τῶν μετὰλλων 165, 2
 Πουβλίκιος Μάρκελλος πρεσβευτὴς καὶ
 ἀντιστράτηγος Σεβαστοῦ Συρίας
 543, 14
 Ποῦλγερ κοινωνῶν λιμένων Ἀσίας οἰκο-
 νόμος ἐν Ἰασῷ 522, 1
 Μάρκος Κλαύδιος Πουπιηνὸς Μάξιμος
 ἀνθύπατος Ἀσίας 518, 1
 Λούκιος Πούπιος Πραΐσης ἐπίτροπος
 Σεβαστοῦ 538, 9
 Πραξίδημος Σέσματος 17, 5
 Πραξίκλης Φιλίνῳ Μαθύμναιος 78, 5. 20
 Πρειμογένεια 595, 38 (?)
 Πρεπέλαος πρεσβευτὴς 5, 11. 28
 Γάιος Ἰούλιος Προκλητῖανδς Τριπολίτης
 τῆς Φοινίκης πρεσβευτὴς 587, 11
 Τιβέριος Κλαύδιος Προκυλιανδς Ἀγκυ-
 ρανδς γαλατάρχης 542, 1
 Γάιος Ἰούλιος Πρόκλος 378, 7. 8
 Πρόκριτος Φιλωτέρειος (Πτολεμαίεός)
 48, 5
 Πρώταρχος Πρωτάρχου 130, 29
 Πρωτᾶς Μενίππου Περγαμηνδς νομο-
 φύλαξ 240, 3
 Πρωτίων Ἡρακλείδου 130, 30

- Πρωτογένεια Ἀριστέου τοῦ Ἀριστέου Μα-
ραθωνίου θυγάτηρ κανηφόρος 170, 9
Πρωτόμαχος Περγαμηνός 337, 2
Πρώτος 573, 9
Πτολεμαῖος 90, 6. 130, 36. 683, 1. 695, 1
Πτολεμαῖος ἀραβάρχης 202, 1. 9
Πτολεμαῖος ἀρχισωματοφύλαξ καὶ ἀρ-
χικόννηγος 99, 1. 2
Πτολεμαῖος τῶν πρώτων φίλων καὶ
ἀρχικόννηγος 99, 2. 3
Πτολεμαῖος συγγενῆς καὶ διοικητῆς
761, 2
Πτολεμαῖος ὀρχηστῆς 51, 46
Πτολεμαῖος ὁ ἐπὶ Κύπρου στρατηγός
117, 4
Πτολεμαῖος στρατηγὸς πόλεως 743, 1
Πτολεμαῖος συναγωνιστῆς τραγικός
51, 59
Πτολεμαῖος Ἀπολλωνίου τῶν διαδόχων
100, 3
Πτολεμαῖος Ἀρτεμιδώρου 683, 6
Πτολεμαῖος Διδύμου κοινὸς γραμματεὺς
763, 27
Πτολεμαῖος Διονυσίου συγγενῆς καὶ
στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου
184, 1
Πτολεμαῖος Ἐπικύδου ἐπιστάτης τῶν
φυλακτικῶν 96, 4
Πτολεμαῖος Θρασέα στρατηγὸς καὶ ἀρ-
χιερεὺς 230, 1
Πτολεμαῖος Λυσιμάχου 55, 7. 22
Πτολεμαῖος Πτολεμαίου 178, 8
Πτολεμαῖος Ἀλεξανδρεὺς 171, 3
Πτολεμαῖος Σερήνου φοινικάρχου υἱὸς
Γαζαῖος 596, 1
Πτολεμαῖος Διονυσίου Ἰουδαῖος 73, 2
Πτολεμαῖος Λάγου Μακεδῶν 5, 9. 29. 50.
6, 6
Πτολεμαῖος Σωστρατεὺς (Πτολεμαιεὺς)
51, 2. 728, 2
Πυθαγόρας 106, 11
Πυθαγόρας Ἀριστάρχου σωματοφύλαξ
747, 1
Πυθέας 229, 33
Πυθῆς Ἐρυθραῖος πρεσβευτῆς 223, 2. 21
Πυθίων Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου θεω-
ρὸς 282, 3
Πυθογένης Φιλίσκου Λαμψακηνός 444, 12
Πυθόδικος Περγαμηνός 513, 9
Πυθόδωρος Σκήψιος 444, 8
Πυθόδωρος Σμυρναῖος στεφανηφόρος
229, 34
Πυθοκλῆς 245, 46
Πυλαιμένης βασιλέως Ἀμύντου υἱὸς
533, 15. 41
Πυλαιμένης Μηναῖ Γαλάτης 533, 79
Πυργοτέλης Ζώητος ἀρχιτέκτων 39, 2
Πύρρα Φιλίνου, ἀθλοφόρος Βερενίκης
Ἐδεργέτιδος 90, 5
Πύρρος Ἀκαρνάν 82, 4
Τιβέριος Πολλήνιος Ἀρμένιος Περεγρί-
νος ὕπατος 568, 2
Πωλλίττα 207, 3
Ῥάμμιος Μαρτιάλης ἑπαρχος Αἰγύπτου
678, 5
Ῥέφελος Παλμυρηνός 632, 1
Ρόπλιος Ῥόβριος Βάρβαρος ἑπαρχος
Αἰγύπτου 656, 2. 657, 2
Ῥόδων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
345, 16
Ῥέκμος Ῥουπίλιος Σεουήρος πρεσβευ-
τῆς Σεβαστοῦ ἀντιστρατήγος Λυκίας
Παμφυλίας 563, 7
Ῥουτίλλιος Κρισπίνος 640, 7
Ῥάρκος Ῥουτίλιος Λοῦπος ἑπαρχος
Αἰγύπτου 677, 2
Ῥοῦφος κεντορίων 196, 10
Ῥοῦφος Γαλάτης 533, 9
Αὐρήλιος Σαβινιανὸς ὁ κράτιστος 715, 1
Σαβίνος Γερμανοῦ 614, 7
Σαῖαζανᾶς 200, 9
Γάιος Σαλλοῦσιος Γαίου υἱὸς Νάσων
445, 1
Ἰούλιος Αὐρήλιος Σάλμης Κασσιανοῦ
Παλμυρηνός, ἱππεὺς Ῥωμαίων 645, 5
Σάμος 396, 10. 402, 7
Γάιος Ἰούλιος Φαβία Σαμισιγέραμος ὁ
καὶ Σειλᾶς Ἑμεσηνός 604, 1
Σάοδος 415, 1. Σάουδος 617, 4. Σα-
οῦδος 617, 1
Σαούλ 602, 1. 5
Σαραπίων 37, 2

- Σαραπίων Ἀμμωνίου 130, 35
 Σαραπίων Ἀπολλωνίου 130, 31
 Σαραπίων Δράκοντος 190, 1
 Σαραπίων Κελύλλιος 772, 6
 Σαραπίων Τρυχάμβου στρατηγὸς νομοῦ
 Τεντυρίτου 661, 2
 Ἀκύλα Σατουρνείνος οὐετρανός 206, 7
 Ἰούλιος Σατουρνίνος 609, 1
 Σάτυρος 30, 3
 Σάτυρος Ἀλεξανδρεύς 32, 2
 Σεκοῦνδος 481, 4
 Σέλευκος Μαραθώνιος (Ἀθηναῖος) γυμνα-
 σίαρχος ἐν Δήλῳ 366, 2. 3
 Σέλευκος Βΐθιος Ἀλεξανδρεύς 150, 4. 11.
 Σέλευκος Βΐθιος Ῥόδιος 151, 1. Σέ-
 λευκος Βΐθιος 152, 1. Σέλευκος
 153, 1. 154, 1. 155, 4. 156, 1. 157, 1.
 160, 2. ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς
 τῶν δυνάμεων 154, 2. τῶν πρώτων
 φίλων, στρατηγὸς καὶ ναύαρχος καὶ
 ἀρχιερεὺς 160, 2 sqq. συγγενὴς τοῦ
 βασιλέως καὶ στρατηγὸς καὶ ναύαρ-
 χος καὶ ἀρχιερεὺς (τῶν κατὰ Κύπρον,
 τῶν κατὰ τὴν νῆσον) 151, 1 sqq.
 152, 1 sqq. 153, 1 sqq. 155, 4 sqq.
 159, 1 sqq. συγγενὴς, στρατηγὸς αὐτο-
 κράτωρ καὶ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου
 156, 2
 Σέλευκος Γαλάτης 533, 39
 Σέλευκος Φιλοδάμου Γαλάτης 533, 56
 Σέλευκος Ἐφέσιος πρύτανις 437, 89
 Σεμενοῦφις Φανεῦτος 95, 5
 Σενοδόσιος (*genetivus*) 697, 3
 Σεουήρος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος, βοη-
 θὸς ἐπιτρόπων ρεγιῶνος Φιλαδελφει-
 νῆς 526, 1
 Γάιος Ἰούλιος Σεουήρος Ἀγκυρανός
 543, 1. 544, 1. 545, 7
 Γάιος Ἰούλιος Σεουήρος στρατιώτης 716, 3
 Κλαύδιος Σεουήρος ὑπατικός 544, 10.
 Γναίος Κλαύδιος Σεβήρος δις ὑπατος
 546, 2
 Σεπτίμιος Μάρων ἐπιστράτηγος 702, 6
 Γάιος Σεπτίμιος Οὐδέγετος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 673, 4. 675, 2
 Φλάουιος Σεπτίμιος Εὐτρόπιος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 723, 9. 10
 Σεραπίων Σεραπίωνος Μάγνης ἀπὸ Σι-
 πύλου 501, 13
 Σεργῆνος φοινικάρχης 596, 1
 Λούκιος Σερουήνιος Λουκίου υἱὸς Αἰμι-
 λία Κορνοῦτος 482, 2
 Πόπλιος Σερούλιος 435, 20
 Πόπλιος Σερούλιος Ποπλίου υἱὸς Ἰσαυ-
 ρικός 449, 2. 450, 2
 Τίτος Σερούλιος στρατιώτης λεγεῶνος
 τρίτης Κυρηναϊκῆς 205, 1
 Σέσμαιος Σιδώνιος 593, 1
 Σέσμαιος 17, 5
 Σεφερῆς Παλμυρηνός 635, 4
 ιος Σηνάς 202, 8
 Λεύκιος Σήστιος ταμίας 452, 2
 [Σιγνήρος] Ἐπαφρόδειτος δοῦλος Σειγ-
 ριανός 678, 4
 Σιλανίων Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιός
 288, 1
 Σιλᾶς 604, 2
 Σιλῶν βασιλίσκος Νουβάδων 201, 1
 Σιλλέας Οἰνοανδρεύς 558, 6
 Σιλουανὸς Γαλάτης 533, 50
 Σίμαλος Τιμάρχου Σαλαμίνιος 173, 4
 Σίμος 141, 4
 Σίμος στρατιώτης 38, 6
 Σίμων 319, 2
 Σίμων Ἀθμονεύς 771, 6
 Σίμων Ἀλεξανδρεύς τῆς Τρῳάδος 444, 10
 Σκάμων Ἀσκληπώνιος Περγαμηνός πρεσ-
 βευτὴς 335, 5. 6. 49. 97
 Σκίπραζις Προυσιεύς 341, 10. 11
 Σκύμνος Περγαμηνός στρατηγὸς 267, 22
 Σμιθίνας Μυτιληναῖος πρύτανις 2, 36
 Σμίκων Αἰγινήτης 286
 Σόαιδος 616, 1
 Σόλων Δημητρίου Ἀφροδισιεύς 453, 11. 31
 Σόραιχος Παλμυρηνός 635, 2
 Σόραιχος Αἰράνου Παλμυρηνός 636, 5
 Σοσσία Πῶλλα 490, 2
 Σόσσιος Σενεκίων δις ὑπατος 490, 3
 Σόφων ιεροδούλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 22
 Σοχαίεις Οὐαβαλλάδου Παλμυρηνός
 630, 2
 Σπάρος 97, 10
 Τιβέριος Κλαύδιος Σπερχειός 501, 15

- Σπουδίας πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 51, 71
 Σπούριος 607, 4
 Γάιος καὶ Μάρκος Σταλλιοὶ Γαίου υἱοὶ
 354, 5
 Στατίλιος 629, 154
 Στατίλιος Ἀμμιανὸς ὁ κράτιστος διέπων
 τὴν ἡγεμονίαν 614, 3
 Στατίλιος Ἀννιανὸς, στρατῶν ἐπάρχου
 ὕλης Οὐσκοκντίων, Θελασηνός 628, 1
 Στατίλιος Μάξιμος ἴδιος λόγος 408, 3. 4
 Στέφανος φιλοτεχνήτης 51, 75
 Στεφάντιμος Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Στόλος Θέωνος Ἀθηναῖος 173, 1
 Στόμιος Μαχετιεὺς ἱερομνήμων Αἰτω-
 λῶν 234, 3
 Στράταγος κωμωδιῶν ποιητής 51, 35
 Στράταγος Περγαμηνός 329, 36. 57
 Ἀντωνία Στρατονίκη Ἀντωνίου Ῥούφου
 γυνή 529, 14
 Στρατόνικος 489, 4
 Στρατόνικος Δορυλαεύς 479, 5
 Στράτων 699, 1. 752, 3
 Στράτων Στράτωνος, ἀποσταλεῖς ὑπὸ
 τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου 41, 3
 Στράτων στρατηγὸς τῆς Χερρονήσου
 339, 12. 13
 Στύραξ 753, 2
 Συγκλητική 602, 6
 Σύμμαχος 196, 6
 Σύμφωνος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 18
 Σύμνων Παλμυρηνός 636, 5
 Σύνδαιος Ὀροανεύς 86, 6
 Σώζων 245, 48
 Σωκράτης 130, 36. 42
 Σωκράτης Ἰήτης πρόεδρος 773, 1
 Σωκράτης Ἀπολλοδώρου Λοκρός 87, 4
 Σωκράτης Σαρδιανὸς ἱερεὺς τῆς Ῥώμης
 437, 91
 Σωμένης Ἰουλιήτης δικαστής 44, 10
 Σώπατρος(?) 180, 7
 Σώπολις Μιλήσιος 193, 4
 Σώπολις Ἀντιγόνου Μιλήσιος προφήτης
 193, 17
 Σώσανδρος 315, 48
 Σώσανδρος σύντροφος βασιλέως Ἀττάλου,
 ἱερεὺς Διονύσου Καθηγεμόνος 331, 5
 14. 17. 27. 33. 35
 Σωσθένης(?) στρατηγός 12, 11
 Σωσίβιος οἰκονόμος τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 50, 13. 51, 26
 Σωσίβιος Διοσκουρίδου Ἀλεξανδρεὺς
 79, 1. 80, 3
 Σωσίβιος Θηραῖος 69, 2
 Σωσιγένης Μενεκράτου Μαραθώνιος
 γραμματεὺς 771, 3
 Σωσίπατρος ἡγεμὼν καὶ χιλιάρχος
 738, 4
 Σωσίστρατος Μιλήσιος 214, 5
 Σωσίστρατος Σωσιστράτου Σάμιος τῶν
 πρώτων φίλων 255, 3. 256, 6
 Σωσίων Εὐμένου Οἰναῖος ἱερεὺς 342, 1
 Σώστρατος Δεξιφάνειος Κνίδιος 66, 1.
 67, 6. 11. 68, 2
 Σώστρατος Σωστράτου Σαρδιανὸς πρεσ-
 βευτής 305, 2. 3. 15
 Σωτᾶς Λύκου Πριηνεύς 765, 19.
 39. 46
 Σωτήρ 209, 3
 Σωτήρ Κορνηλίου Πολλίου, μητρὸς δὲ
 Φιλοῦτος, ἄρχων Θηβῶν 698
 Σωτήριχος ἱερεὺς 407, 6
 Σωτήριχος Ἰκαδίωνος Γορτύνιος τῶν
 ἀρχισωματοφυλάκων 136, 4
 Σωτίων 739, 3
 Σωτίων Κλέωνος Δελφὸς θεωρός 36, 4
 Τα... στρόταγος Μυτιληναῖον 335, 85
 Ταραντίνος Δρομοκλείδα Δελφός 345, 23
 Ταρκονδίδωτος Στράτωνος τοπάρχης
 752, 3. Ταρκονδίδωτος 753, 4. 6
 Φλάουιος Εὐτόλμιος Τατιανὸς ἐπαρχος
 πραιτωρίου 723, 7
 Τάτιος 671, 4
 Ταυρίνος 51, 30. 614, 7
 Ταυρίνος Ἡρακλείδου 62, 6
 Τεαρόως Ὄρου ἱάρχης 731, 4
 Τεισαγόρειον χωρίον 59, 10
 Τείσων Δελφός 345, 4
 Τελέμαχος κωμωδός 51, 50
 Τελέσαρχος Ἀπειρικὸς ἱερομνήμων Αἰ-
 τωλῶν 234, 2
 Τελέσων Περγαμηνός 486, 23

- Τερέντιος Μαρκιανός ἡγεμὼν Λυκίας
 Παμφυλίας 564, 4
 Τερέντιος Νικάνωρ κεντορίων 196, 11. 12
 Τερτικιώνειος (πατρωνυμικόν) 8, 37
 Γάιος Τέττιος Ἀφρικανὸς Κασσιανὸς
 Πρίσκοις ἑπαρχὸς Αἰγύπτου 672, 4
 Τεύθρας Δορυλαεύς 479, 12
 Τεύθρας Περγαμηνός 764, 32
 Τέως Ὀρου φυλακίτης τόπου Ἀμμωνιείου
 85, 4
 Τήλεφος(?) 190, 11
 Μᾶρκος Κερκηνίος Τήρης 753, 1
 Τίμαιος τῶν φίλων 115, 4
 Τιμακρίτα Θηραία 59, 12
 Τιμαρχὸς Λαοδικεὺς τῶν πρὸς θαλάσση
 603, 8
 Τιμαρχὸς Σαλαμίνιος 173, 5
 Τιμαρχὸς Τιμάρχου Σαλαμίνιος 118, 3.
 14. 29
 Τιμασίων Δελφός 241, 2
 Τιμέας Φρύσωνος(?) Μιλήσιος ταμίας
 ἱερῶν 214, 3
 Τιμόθεος Ψερκιοκωμήτης 408, 1
 Τιμόκιον Κρισιλάου, Ἀπολλωνίου γυνή
 83, 5
 Τιμοκλῆς Ἀμφιπολίτης 220, 10
 Τιμόστρατος Ἰουλιήτης δικαστής 44, 9
 Τιμὼν ἡγεμὼν στρατιωτῶν 229, 103
 Τιμὼν Δελφός 345, 3
 Τιμῶναξ Μυλασεύς 136, 2
 Κόιντος Οὐίλιος, Κοίντου Οὐίλιου υἱός,
 Οὐελλεΐνα Τιτιανὸς Παταρεύς 563, 1
 Τοτῆς 130, 33
 Τοῦτος 717, 1
 Τριπολέμα 699, 2
 Τρύφων 188, 7. 189, 1
 Τρύφων στρατηγὸς νομοῦ Τεντυρίτου 659, 2
 Τρύφων Ἀμισηνός 530, 13
 Τρύχαμβος 661, 2
 Τύραννος Πεσσινούντιος 537, 5
 Τύχανδρος Ἀθηναῖος ἀρχων 771, 2
 Ὑβρίας Ξένωνος Δελφός 345, 8. 9
 Ὑλλος Ὑλλου γυμνασιάρχος καὶ ἀρ-
 χιερεὺς Κύπρου 582, 2
 Ὑπατόδωρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 17
 Παῦλλος Φάβιος Κοίντου υἱὸς Μάξιμος
 465, 2. 581, 3. ἀνθύπατος Ἀσίας
 458, 44. 57. 59. 66. 80
 Φαίδιμος πρόξενος τῶν περὶ τὸν Διόνυ-
 σον τεχνιτῶν 51, 69
 Φλαουία Φαιναρέτη Ἀθηναία ἱέρεια
 587, 16
 Φαίνιππος τραγωδιῶν ποιητής 51, 32
 Φαλαγγίτης Ἱεραπολίτης 308, 2
 Φανεὺς 95, 5
 Φανίας Φανίου τοῦ Φανίου Ἡρακλεώ-
 τῆς τῶν πρὸς Λάτμυ στεφανηφόρος
 459, 15
 Φανίας Μέλανος Μιλήσιος προφήτης
 473, 3
 Γάιος Φάννιος Γαίου υἱὸς συγκλητικὸς
 441, 20
 Φανόδημος Μιχίωνος πρεσβευτὴς 229, 32
 Φανοῦφις 130, 24
 Φᾶος Κλεάνδρου τοῦ Φιλοπάτριδος Κυ-
 ραναῖος 767, 28
 Φατρῆς 660, 16
 Φέρης Φέρητος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 πρεσβευτὴς 231, 3. 4. 232, 3. 233,
 31. 32
 Φηλιξ ἐκατόνταρχος 208, 3
 Φίδος Ἀκύλας ἐπιστράτηγος Θηβαῖδος
 700, 3
 Φιλαίνετος Φιλόφρονος Ἐφέσιος 10, 1
 Φιλαίτωλος Δελφὸς ἀρχων 234, 2
 Φιλάμμων 56, 3
 Φιλάμμων Φιλάμμωνος 130, 22
 Φιλέταιρος Ἀμισηνός 372, 1
 Φιλήμων στρατιώτης 38, 4
 Φιλήμων Μιλήσιος 214, 4
 Φιλίδης Μιλήσιος 193, 13
 Φιλῖνος 90, 5
 Φιλῖνος στρατιώτης 38, 6
 Αὐρήλιος Φιλῖνος, Αὐρηλίου Ἡλιοδώρου
 υἱός, στρατιώτης λεγεῶνος τρίτης Κυ-
 ρηναϊκῆς 643, 5
 Φιλῖνος Φιλοτίμου Ἀθηναῖος 63, 5
 Φιλῖνος Μαθυμναῖος 78, 5. 20
 Φίλιος Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου 233, 31
 Ἰούλιος Φίλιππος ἑπαρχὸς πραιτωρίου
 640, 15
 Φίλιππος Δια 253, 7

- Φίλιππος Διονυσίου Ἡρακλεώτης τῶν
 πρὸς Λάτμω στεφανηφόρος 459, 4.
 Φίλιππος Ἀντιγόνου Μακεδόν 6, 28.
 Φίλιππος Σωιστράτου Μιλήσιος ταμίης
 τῶν ἱερῶν 214, 5.
 Γάιος Ἰούλιος Φίλιππος Τραλλιανὸς
 ἀσιάρχης 498, 4. ἀρχιερεὺς Ἀσίας
 499, 1.
 Γάιος Ἰούλιος, Ἰουλίου Φιλίππου ἀρ-
 χιερέως Ἀσίας υἱός, Οὐελίνα Φίλιπ-
 πος, ἱππεὺς Ῥωμαίων 499, 1. 2. ὁ
 κράτιστος, πατήρ συγκλητικῶν 500, 5.
 ἐπίτροπος τῶν Σεβαστῶν 501, 1.
 Ἰούλιος Φίλιππος Τραλλιανὸς συγκλη-
 τικός, στρατηγὸς Ῥωμαίων 499, 5.
 501, 3.
 Φιλίσκος Λαμψακηνός 444, 12.
 Φιλίσκος Φιλίου Μάγνης ἀπὸ Μαιάνδρου
 πρεσβευτὴς 231, 3. 232, 3. 233, 31.
 Φιλίσκος Περγαμηνὸς στρατηγός 267,
 2. 23.
 Φιλίτας Σίμωνος Ἀλεξανδρεὺς τῆς Τρω-
 ᾶδος 444, 10.
 Φιλίων Ἀμμωνιεύς 64, 5.
 Φιλόδαμος Αἰτωλός 134, 1.
 Φιλόδαμος Γαλάτης 533, 56.
 Φιλόδημος Ἑστιάου Μιλήσιος ταμίης
 473, 6.
 Φιλόδωρος Κύπριος 584, 3.
 Φιλοκλῆς Ἰεροκλέους Τροιζήνιος 758, 1.
 Φιλοκλῆς Διοδώρου Τύριος 595, 31. 36.
 Φιλοκράτης Δελφὸς ἐπιμελητὴς Σωτη-
 ρίων 150, 16.
 Φιλόξενος Πειραιεύς 771, 56. 58.
 Φιλόπαππος 407, 3. 408, 2. 409, 3. 4.
 410, 3. 4. 412.
 Φιλόπατρις Κυραναῖος 767, 28.
 Φιλοπάτωρ Ταρκονδιμότου 753, 5.
 Φιλοπάτωρ Παλμυρηνός 629, 5.
 Κλαύδιος Φιλόστρατος Μιλήσιος 494, 2.
 Φιλότεχνος Ἡρώδου Σάμιος ἀνδριαντο-
 ποιός 256, 10.
 Φιλότιμος Ἀθηναῖος 63, 5.
 Φιλοῦς Σωτήρης μήτηρ 698.
 Φιλόφρων 245, 31.
 Φιλόφρων Ἐφέσιος 10, 1.
 Φίλων 175, 6. 426, 3.
 Φίλων Γαλάτης 533, 70.
 Φίλων Ἀγλαοῦ, φύσει δὲ Νίκωνος,
 Κῶος 416, 4.
 Φιλωνίδης ἡγεμὼν στρατιωτῶν 266, 56.
 Φιλωνίδης Φίλωνος Γαλάτης 533, 70.
 Φιλωνίδας Λαοδικεύς 241, 4. 14.
 Φιλώτας Γενθίου Ἐπιδάμνιος τῶν πρῶ-
 των φίλων καὶ χιλιάρχος καὶ φρούρ-
 αρχος 119, 1.
 Φιλώτας Οἰνοανδρεύς 565, 7.
 Φιλωτέρα Ἐρμίου γυνή 101, 4.
 Φλάκκος ἑπαρχος Αἰγύπτου ν. Ἀουλί-
 λιος.
 Φλάκκος Κορνηλιανὸς ὕπατος 595, 19.
 Φλαουιανὸς βενεφικτάριος 615, 5.
 Φλάβιος Οὐράνιος ὁ λαμπρότατος ἀρχων
 τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχείας 580, 4.
 Γάιος Φλάβιος Φίγλος ταμίης ἐπαρχείας
 Κύπρου 583, 4.
 Φοῖνιξ Κυζικηνὸς ἱπάρχης 748, 13.
 Φοῖνιξ Φοίνικος Σαρδιανὸς στρατηγός
 437, 24. 51. 93.
 Φορμῶδες στρατηγὸς καὶ ἐπιστράτηγος
 τῆς Θηβαΐδος 168, 25.
 Γάιος Φονδάνιος Γαῖου υἱὸς συγκλητι-
 κός 441, 21.
 Φόξος Βοιωτὸς ἱερομνήμων 234, 7.
 Φορμίων Νυμφαίου Βυζάντιος 81, 5. 14.
 Φορτουνάτος Σεβαστοῦ ἀπελεύθερος ἀρ-
 χιταβλάριος Αἰγύπτου 707, 5.
 Φουλβία Χαρίσιου γυνή 680, 6.
 Λούκιος Φουνισουλανὸς Χαρίσιος, στρα-
 τηγὸς Ἑρμωνθίου Λατοπολίτου 680, 1.
 Φουρία Παῦλλα πρύτανις Ἐφεσίων 516, 18.
 Τίτος Φούριος Οὐικτωρίνος ἑπαρχος
 Αἰγύπτου 707, 1.
 Φρασικύδης Ἰουλιήτης δικαστής 44, 9.
 Φρόντων Γαλάτης 533, 34.
 Κλαύδιος Φροντωνιανὸς Ἐφέσιος 518, 7.
 Φρύσων (?) Μιλήσιος 214, 3.
 Φυλότιμος Ἀθηναῖος 437, 14. 37.
 Αὔλος Φώλιμος Κρίσπος ἐπιστράτηγος
 Θηβαΐδος 661, 2.
 Φωσφόρος ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυ-
 θίου 345, 15.

- Χαιρέας Γερασηνός 621, 8
 Χαιρήμων 180, 9
 Χαιρήμων Ἀλικαρνασσεὺς νεωποίτης 16, 6
 Χάρης 196, 8. 421, 3. 422, 1
 Χαρίδαμος Χαλκιδεύς 760, 2
 Χαρίμορτος στρατηγὸς ἐπὶ τὴν θήραν
 τῶν ἐλεφάντων 86, 8
 Χαρίξενος Δελφὸς βουλευτὴς 66, 5
 Λούκιος Φουνισουλανὸς Χαρίσιος στρα-
 τηγὸς Ἑρμωνθίτου Λατοπολίτου 680, 1
 Κλαύδιος Χίονις, Κλαυδίου Φίλοστράτου
 υἱός, Μιλήσιος, προφήτης 494, 1
 Χλῶρος 315, 52
 Χρήσιμος Σεβαστοῦ ἀπελευθερὸς ἐπί-
 τροπος τῶν μεταλλῶν 678, 5
 Χρύσερμος Ἡρακλείτου Ἀλεξανδρεὺς,
 συγγενὴς βασιλέως, ἐξηγητὴς καὶ ἐπὶ
 τῶν ἱατρῶν 104, 3
 Χρύσιππος Ἐρυθραῖος δικασταγωγός
 487, 6
 Χρυσὴ Μιλησία ὑδροφόρος 193, 14
 Χρυσὴ Αὐτομένους τοῦ Ἀντιγόνου Μι-
 λησία ὑδροφόρος 226, 2
 Ψενοπῆρις Πετήσιος Αἰγύπτιος 130, 28
 Ψένγνουβις Πελαίου 130, 26
 Ὡμάνης Πέρσης 229, 104. 105
- Ὡρος 85, 4. 731, 4
 ... αἶος Γαλάτης 533, 51
 ἀρχος 671, 3
 δάνης Ἀροάνδου 393, 7
 εἰας Διογνήτου Γαλάτης 533, 31
 ... θεος 520, 12
 ἴμος 319, 2
 ἴνας Σελεύκου Γαλάτης 533, 39
 ἴος 365, 4
 ... ἴρος 540, 1
 κράτης ὕπαρχος 224, 35. 36
 λας Γαλάτης 533, 74
 νος Ἀμλαδεὺς 751, 3
 ... ο... α Ἀντιφῶντος Μιλησία 226, 3
 ος Ἀθηναῖος 249, 3
 ος Ἀκύλα Γαλάτης 533, 84
 ... ὅτιμος Ἐκαταίου 154, 3
 οτος Ἀρχε... Ἀπταραῖος 341, 2
 ... ρώνιος ἑπαρχὸς Αἰγύπτου (?) 717, 3
 ... σίων ἱερόδουλος Ἀπόλλωνος Πυθίου
 345, 14. 15
 σος Φυλοτίμου Ἀθηναῖος 437,
 14. 37
 τωρ Νήφοντος Γαλάτης 534, 1
 φάντη Λυκουργίδα θυγάτηρ 147, 1
 ων Γερασηνός 621, 7
 ... ὥτης Ὡρου ἱλάρχης 731, 4

II.

Nomina civitatum regionum gentium tribuum
 pagorum cum ethnicis et demoticis.

- Ἀβατον 111, 9. 138, 4. 139, 3. 4. 695, 3
 Ἀββαιεῖται (Ἀββασεῖται) Μυσοί 445, 3.
 446, 2. ἐπὶ Μυσίας τῆς καλουμένης
 Ἀββαίτιδος Vol. II Add. p. 551, 14. 15
 Ἀβδηρα 441, 178
 Ἀβιληνὸς τῆς Δεκαπόλεως 631, 5
 Ἀβυδος (Αἰγύπτου) 758, 2
 Ἀβυδος (Ἑλλησπόντου) 441, 163. ἐξ
 Ἀβύδου 444, 11
 Ἀγάζη 199, 3^a
 Ἀγαθὸς Δαίμων ποταμός 672, 7
- Ἀγάθωνος μάνδραι 488, 6
 Ἀγάμε 199, 3
 Ἀγαβέ 199, 5
 Ἀγκυρα 533, 43. μητρόπολις 547, 12.
 ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστῆ
 Τεκτοσάγων Ἀγκυρα 548, 13. τῆς
 μητροπόλεως β' νεακῶρου Ἀγκύρας
 549, 7
 Ἀδανίται 199, 26^k
 Ἀδουλί 199, 5^{bb}. 36
 Ἀδρα... 199, 12^d

- Ἀδραμυττηνός 238, 4
 Ἀδριανή ὁδός 701, 8
 Ἀζανίτης v. Αἰζανοί
 Ἀθαγασός 199, 6
 Ἀθῆναι 441, 174. 505, 7. 11. 721, 6.
 Ἀθήνησιν 352, 5. Ἀθηναῖος 18, 5.
 63, 6. 104, 5. 173, 1. 216, 8. 249, 3.
 258, 4. 261, 4. 353, 4. 369, 5. 371, 6.
 372, 6. 373, 3. 430, 3. 437, 38. 587, 15.
 591, 7. 720, 2. 721, 2. Ἀθηναῖοι 117,
 2. 7. 14. 15. 118, 5. 9. 15. 234, 8.
 243, 10. 250, 5. 342, 2. 350, 1. 417, 1.
 497, 3. 771, 9. 29. 39. 47
 Ἀθηναία· φυλὴ ὀγδόη Κλαυδία Ἀθηναία
 (Ἀγκυρανῶν) 547, 13
 Ἀθμονεύς 771, 6
 Ἀθριβίς 96, 5. 761, 4
 Αἰγασός 40, 3
 Αἶγινα 441, 177. ἐξ Αἰγίνης 281. 287, 2.
 Αἰγινήτης 286. Αἰγινῆται 329, 39
 Αἶγιον 441, 199
 Αἶγिरα 441, 200
 Αἶγυπτος 54, 6. 12. 22. 23. 24. 56, 11. 18.
 90, 1. 11. 12. 13. 21. 23. 31. 33. 39.
 47. 48. 53. 199, 12. 15. 206, 2. 586, 9.
 654, 2. 660, 4. 666, 5. 9. 20. 669, 4.
 45. 52. 677, 3. 678, 5. 679, 2. 686, 3.
 702, 5. 707, 3. 7. 709, 6. 722, 9.
 761, 3. ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου καταστα-
 θεῖς 654, 2. Αἰγύπτιοι 56, 3. 90, 6.
 γράμμασιν Αἰγυπτίοις 56, 74
 Αἰζανοί· Αἰζανίτης 507, 4. Ἀζανίτης
 458, 31. Ἀζεανείτης 458, 78. Αἰζα-
 νῖται 502, 1. 504, 3. 505, 3
 Αἰθιοπία 199, 33. 654, 9. τόποις παρο-
 ρίοις τῇ Αἰθιοπία 168, 57. Αἰγύπτου
 συνορίην καὶ Αἰθιοπῶν μετέχοντα
 206, 2—4. ἐπὶ τῆς συνορίας τῶν
 Αἰθιοπῶν 168, 18. Αἰθίοπες 199,
 12^a. 32°. 35^p. 200, 2. 3. 201, 2.
 654, 7. ἐλέφαντες Αἰθιοπικοί 54, 10
 Αἰλία· ἀπὸ κολωνίας Αἰλίας Καπιτωλί-
 νης 600, 1
 Αἰμιλία 483, 2
 Αἰξωνεύς 771, 58
 Αἰολεύς· Ἡολεῖα ἀπ' Ἀλεξανδρείας
 316, 5. Αἰολεῖς 503, 7
 Αἶσηπος ποταμός 225, 49
 Αἰτωλός 91, 10. 134, 1. Αἰτωλοί 234, 3
 Ἀκαρνάν 82, 4
 Ἀκράβη μητροκαμία 769, 10
 Ἀκτιον· ἐν Ἀκτίῳ 456, 13
 Ἀλάβανδα 441, 215
 Ἀλεξάνδρεια 40, 5. 90, 17. 115, 5. 6.
 140, 8. 149, 4. 494, 11. 679, 1.
 703, 6. 707, 9. 718, 1. εἰς Ἀλεξάν-
 δρειαν τὴν πρὸς [Αἰγύπτῳ] 193, 7.
 ἐν τῇ γενομένη καταλήφει Ἀλεξαν-
 δρείας 135, 2. 3. τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 μεγάλης βιβλιοθήκης 172, 6. Ἀλε-
 ξανδρεύς 24, 2. 32, 2. 79, 2. 4. 80, 3.
 102, 2. 10. 104, 1. 105, 4. 110, 4.
 117, 1. 12. 27. 150, 4. 11. 12. 171, 3.
 599, 1. 693, 3. 714, 1. 729, 5. 14.
 735, 3. Ἀλεξανδρεῖς 709, 1. τοὺς
 ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς 669, 33. τῶν
 ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων 669, 34
 Ἀλεξάνδρεια Τρωάς 441, 165. ἐξ Ἀλε-
 ξανδρείας 444, 10. Ἡολεῖα ἀπ' Ἀλε-
 ξανδρείας 316, 5
 Ἀλεξάνδρεια (ἄθλος) 233, 107
 Ἀλεξανδρέων χώρα 669, 48. 59
 Ἀλθαιεύς (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 708, 9
 Ἀλινδα 441, 149
 Ἀμάσεια μητρόπολις 529, 24. Ἀμασεύς
 694, 1
 Ἀμαστριανοί 531, 9
 Ἀμισός 530, 2. Ἀμισηνός 372, 1.
 373, 1
 Ἀμλαδεῖς 751, 1
 Ἀμμωνιέτον 85, 15. Ἀμμωνιεύς 64, 5
 Ἀμυζών 441, 150
 Ἀμφιπολίτης 220, 10
 Ἀνάζαρβα· τοῦ Κιλικίων ἔθνους τῆς
 λαμπροτάτης μητροπόλεως Ἀναζαρ-
 βέων 577, 4
 Ἀναριανοί 434, 3
 Ἀνδανεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 6
 Ἀνδριακή 572, 18
 Ἀνθηδών τῆς Βοιωτίας 441, 184
 Ἀννινέ 199, 15
 Ἀνταιοπολίτης νομός 697, 7
 Ἀντιγόνηα ἢ ἐν Μακεδονίᾳ 441, 182
 Ἀντιγονίη (i. e. Μαντίνεια) 441, 198

- Ἀντινόου 701, 9. ἡ βουλὴ ἡ Ἀντινοέων νέων Ἑλλήνων 709, 4
 Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ· ἐν Ἀντιοχίᾳ τῇ πρὸς Δάφνῃ 456, 14. Ἀντιοχεύς 181, 3. 247, 1. 256, 1
 Ἀντιόχεια τῆς Περσίδος 231, 9. παρὰ Ἀντιοχέων τῶν Περσικῶν 233, 1. τὸν τῶν Ἀντιοχέων δῆμον 233, 20. 51
 Ἀντιόχεια (τῆς Πισιδίας)· τὴν λαμπροτάτην Ἀντιοχέων κολωνίαν 536, 2
 Ἀντιόχεια Χρυσαιορέων (Ἀλάβανδα)· ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀντιοχέων ἐκ τοῦ Χρυσαιορέων ἔθνεος 234, 12. Ἀντιοχεῖς 234, 21. 22. 24. 34
 Ἀντιόχεια ἡ πρὸς Χρυσορόα (Γέρασα)· ἡ πόλις Ἀντιοχέων τῶν πρὸς τῷ Χρυσορόα τῶν πρότερον Γερασσηνῶν 624, 5
 Ἀντιόχεια (ἄδελφος)· Ἀντιοχεῦσι τοῖς πρὸς 233, 105
 Ἀξωμῖται 199, 3^a. 200, 1
 Ἀουιδηνοί 617, 2
 Ἀπάμεια ἡ πρὸς Μαϊάνδρῳ 441, 207. ἐν Ἀπαμείᾳ 315, 49. Ἀπαμεῖς 490, 1
 Ἀπάμεια (πρὸς τῷ Σελεύῃ)· Ἀπαμεῦσι τοῖς πρὸς τῷ Σελεύῃ 233, 103
 Ἀπάμεια (τῆς Σελευκίδος)· τῆς περὶ Ἀπάμειαν σατραπείας 262, 7
 Ἀπυρικός 234, 3
 Ἀπολλωνιεύς 234, 6
 Ἀππιανοί 519, 18
 Ἀπταραῖοι 270, 4
 Ἀραβία Εὐδαίμων 199, 26^b. ἀραβάρχης 202, 2. 9. 685, 2. ἀραβαρχία 674, 4
 Ἀρ(ρ)αβίται 199, 26
 Ἀράδιοι 586, 1
 Ἄργος 411, 173. Ἀργεῖος 93, 3
 Ἄργος (τῆς Ἀμφιλοχίας)· Ἀργεῖος 234, 4
 Ἀριανοί 432, 3. 434, 2
 Ἀρμενία· βασιλεὺς μεγάλης Ἀρμενίας 382, 4. ἀρμενάρχης 652, 5
 Ἀρουαγηνοί 519, 7
 Ἀρπασος ποταμός 271, 2. 279, 1
 Ἀρσινοεύς (τῆς Αἰτωλίας) 234, 6
 Ἀρσινοεῖς (οἱ ἐν Κύπρῳ) 155, 1
 Ἀρσινόη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ 102, 12
 Ἀρσινοΐτης (νομός) 179, 6. 664, 1. 9
 Ἀσία 4, 23. 54, 8. 339, 21. 429, 6. 435, 7. 17. 436, 11. 438, 1. 441, 59. 74. 108. 111. 458, 14. 59. 470, 6. 19. 472, 1. 14. 486, 3. 8. 489, 10. 490, 7. 11. 493, 2. 494, 16. 496, 6. 499, 2. 503, 5. 509, 2. 510, 2. 512, 5. 513, 3. 518, 4. 522, 3. 525, 6. 543, 10. 544, 7. 566, 27. 567, 18. σωτήρος τῆς Ἀσίας καὶ κτίστου τῆς πόλεως (Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς) 253, 2. Ἀσίας ἐπαρχείας 482, 8. ἐπαρχείας Ἀσίας 523, 4. ἐν τῷ ναῷ τῷ κατασκευαζομένῳ αὐτῷ (τῷ Σεβαστῷ) ὑπὸ τῆς Ἀσίας ἐν Περγᾷ 456, 13. ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῆς Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ 490, 12. τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας 458, 26. τῆς δὲ Ἀσίας ἐψηφισμένης ἐν Ζμύρνῃ 458, 41. τὸ ψήφισμα τῆς Ἀσίας 458, 63. 66. 81. τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν χαίρειν 507, 3. ἔδοξεν τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 458, 30. 78. 470, 9. δεδόχθαι τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλησιν 458, 50. τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων 765, 14. Ἀσιανοὶ Ἴωνες 487, 1. ἀσιάρχης 492, 7. 495, 8. 10. 13. 16. 514, 9. 525, 8
 Ἀσιχα 769, 11
 Ἀσκαλωνίτης 691, 2
 Ἄσσοι· ἐξ Ἄσσου 444, 9. Ἄσσιος 221, 2. 19. 27
 Ἀστούρες· ἑπαρχος σπείρης Ἀστούρων καὶ Καλλαικῶν 480, 3
 Ἀστυρηνή 335, 115. 116
 Ἀταλμῶ 199, 12
 Ἀταρνῖται 335, 117
 Ἄτια 199, 12^d
 Ἀτταῖται 335, 105
 Ἀττάλεια· τοῖς ἐν Ἀτταλείᾳ (στρατιώταις) 266, 2. στρατιῶται οἱ ὄντες ἐν Ἀτταλείᾳ 266, 22. 59
 Αὐά 199, 4
 Αὐδηνοί 619, 5
 Ἀφροδισιεῖς 453, 5. 455, 2. 6. 10
 Ἀφροδίσιον 275, 1
 Ἀφροδίται 441, 192. 205

- Ἀχαΐα 543, 17. 548, 11. Ἀχαιοὺς ἀπὸ Πατρῶν 191, 8. οἱ ἐν Κύπρῳ στρατευόμενοι Ἀχαιοί 151, 3
- Βαβυλωνία 54, 18
Βαιτοκαΐκη 262, 4. κώμην τὴν Βαιτοκαικηνήν 262, 6
Βακτριανή 54, 20. Βάκτριος 264, 5
Βαρβαρία 199, 15^ο. 16^ο. 19^ο. 21^η. 33^ο. Βαρβαρεῶται 199, 33^ο
Βαργυλία 441, 146
Βᾶρις 225, 21. 36. 42. 47
Βάταυοι 586, 5 (?)
Βαυνητίς χώρα 13, 21. 24. 28
Βεγά 199, 12
Βελγική 548, 13. Βελγική ἐπαρχία 480, 6
Βερενίκη 701, 9. ἑπαρχος ὄρους Βερενίκης 674, 8. Βερενικεύς 130, 4
Βερενικεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 49, 15. 16
Βηρυτός· κώλων Βηρύτιος 588, 6. Βηρύτιοι 591, 2
Βησαιεύς 412
Βιθυνία 344, 3. 486, 7. 528, 12. 535, 7. 543, 19. Βιθυνοί 298, 3. βιθυνιάρχης 525, 7. 528, 10. 531, 10
Βλέμυες 201, 2. 16. Βλέμυες 199, 29^{lm}
Βοιωτία 441, 185. Βοιώτιος 287, 1. Βοιωτοί 234, 8. ἄρχοντες ἐν κοινῷ Βοιωτῶν 81, 2
Βόρησις 654, 5
Βόσπορος· σπεύρης Βοσποριανῆς 489, 7
Βόστρα· τῆς νέας Τραϊανῆς Βόστρας 625, 2
Βουγαεῖται 200, 4. 7
Βουκατιεύς 234, 6
Βούσειρις κώμη τοῦ Ἀητοπολίτου νομοῦ 666, 12
Βούσειρις (πόλις) 761, 8
Βουσιρίτης (νομός) 90, 22
Βρεντέσιον 456, 13
Βυζάντιος 81, 5. 14
- Γάβαλα 199, 11
Γάγγρα 532, 4
- Γαζαῖος 596, 3
Γάζη ἔθνος 199, 3
Γαλατία 535, 5. 548, 14. Γαλάται 280, 3. 347, 3. 533, 1. 534, 4. 540, 4. 541, 4. 6. 547, 7. 10. 748, 19. 757, 1. 765, 5. 37. 38. 41. τοῦ κοινοῦ Σεβαστηνῶν Γαλατῶν 540, 9. Γαλάται Τεκτόσαγες 275, 2. Γαλάται Τολιστοάγιοι 269. 275, 1. 276, 2. Γαλάται Τρόκμοι 349, 2. Γαλατικὸς πόλεμος 751, 5. τῶν εἰς τὰ Γαλατικὰ συναγομένων 223, 28. γαλατάρχης 542, 1. 2. 547, 11. 549, 3
Γαλλία· πρεσβευτῇ Γαλλίας Νάρβωνος 560, 4
Γάμβελα 199, 5^b
Γασιμμέα κώμη 612, 6
Γερασσηνοί 624, 6
Γεργιθία 221, 23
Γερμανία 548, 10. 560, 9. Γερμανίας τῆς κάτω 543, 28
Γορτύνιος 132, 4
Γρύνειον· ἐγ. Γρυνεῖον (Γρυνέον) ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος 229, 85. 266, 18
- Δακία 548, 5
Δάρδανος 441, 164. ἐγ. Δαρδάνου 444, 7
Δασεῖα 572, 15
Δάφνη· ἐπὶ Δάφνης (-ῆ) 244, 23. 24. 248, 57. πρὸς τῇ Δάφνῃ 456, 14
Δεκάπολις 631, 5
Δέλτα· οἱ ἐν τῷ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου — Ἑλληγες 709, 6
Δελφός 36, 3. Δελφοί 66, 2. 150, 3. 5. 8. 10. 13. 228, 2. 11. 234, 2. 7. 241, 5. 9. 12. 13. 19. 305, 1. 319, 10. 345, 5. 8. 30. 441, 167
Δῆλος 266, 18. 335, 139. 763, 4. 771, 36
Δημητριάς 441, 216
Δίδυμα· ἐν Διδύμοις 213, 7. 12. 28. 37. 40. 214, 12. 225, 28. 472, 2
Διονύσου νῆσος 130, 5. 6
Διοπολίτης (νομός)· στρατηγὸς τοῦ μικροῦ Διοπολίτου 184, 4
Διόσπολις ἢ μεγάλη 194, 2. 654, 5
Δοιδύη 314, 3

Δορυλαεῖς 476, 1
 Δόμη 441, 196
 Δωδεκάσχοινος 210, 5. οἱ ἀπὸ Φιλῶν
 καὶ Δωδεκασχοίνου 670, 5
 Δωριεῖς 503, 6

Ελαῖται 335, 144
 Ἐλευσίς· τῶν Ἐλευσίνι μυστηρίων 721, 2
 Ἐλεφαντίνη 111, 19. τὴν θεόκτιστον
 πόλιν Ἐλεφαντίνην 168, 4 (cf. Vol. II
 Add. p. 545). τοῖς ἐν Ἐλεφαντίνῃ
 ἱερεῦσι 168, 14. 32. τοὺς ἐν Ἐλε-
 φαντίνῃ ἱερεῖς 168, 27. τοῦ ἐν Ἐλε-
 φαντίνῃ ἱεροῦ 168, 56. εἰς τὸ ἐν
 Ἐλεφαντίνῃ ἱερόν 168, 59. στρατη-
 γὸς τοῦ Ὀμβείτου καὶ τοῦ περὶ Ἐλε-
 φαντίνην 202, 3. στρατηγὸς Ὀμβίτου
 Ἐλεφαντίνης 210, 2
 Ἑλλάς 441, 74. 84. 108. 442, 2. κατὰ
 πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα 233, 25. τοῦ κοι-
 νοῦ τῆς Ἑλλάδος 497, 4. ἐλλαδάρι-
 χης 528, 10
 Ἑλληνες 5, 14. 17. 22. 61. 64. 68. 233,
 13. 21. 237, 4. 297, 7. 308, 23.
 383, 30. 458, 47. 470, 24. 503, 4.
 763, 8. 765, 17. ὁμᾶσαι δὲ τοὺς Ἑλ-
 ληνας ἅπαντας συνδιαφυλάσσειν ἀλ-
 λήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτο-
 νομίαν 5, 54. ἐνόρκων γενομένων
 τῶν τε Ἑλλήνων πάντων κτλ. 5, 59.
 τοῖς Ἑλλανασι ἐλαΐζετο 8, 4. πρὸς τε
 τὸν δῆμον τὸν Ἐφεσίων καὶ τοὺς
 ἄλλους Ἑλληνας 10, 3. οἱ ἐν Κύπρῳ
 στρατευόμενοι Ἀχαιοὶ καὶ οἱ ἄλλοι
 Ἑλληνες 151, 3. τῆς εὐνοίας ἣν
 ἔχοντες διατελοῦσιν (οἱ βασιλεῖς) πρὸς
 τοὺς Ἑλληνας 10, 6. 7. ὅσοι εἰσὶν
 (ἂν ᾧσιν) ἐλευθεροὶ τε καὶ Ἑλληνες
 229, 45. 75. τῶν — ὄντων ἐλευθέ-
 ρων καὶ Ἑλλήνων 229, 51. περὶ τῆς
 τῶν Ἑλλήνων εἰρήνης καὶ αὐτονομίας
 6, 8. 9. συνησθῆναι δὲ τὴν πόλιν καὶ
 τοῖς Ἑλλησιν, ὅτι ἐλεύθεροι καὶ
 αὐτόνομοι ὄντες ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸ λοι-
 πὸν διαΐξουσιν 6, 15. τῇ τε πόλει
 καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν 6, 11. οἱ
 τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκοῦντες Ἑλλη-

νες 709, 9. τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν
 Ἀσίαν κατοικοῦντων 765, 14. οἱ ἐπὶ
 τῆς Ἀσίας Ἑλληνες 458, 30. 50. 78.
 470, 9. 507, 3. Ἀντινοέων νέων Ἑλ-
 λήνων 709, 4. πρῶτον Ἑλλήνων
 544, 14. 545, 9. 652, 2. πόλεμον
 ἐξενικάμενος πρὸς Ἀλέξανδρον καὶ
 τοῖς Ἑλλανασι 8, 5. ἡ πόλις ἡ Ἀν-
 τινοχέων — συγγενῆς ἐοῦσα τῶν Ἑλ-
 λάνων 234, 12. καλῶς τε καὶ ἀξίως
 τῶν Ἑλλάνων ἀνέστρεπται 234, 15.
 πολλαῖς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων
 233, 37. οἱ τὰς Ἑλληνίδας κατοι-
 κοῦντες πόλεις 763, 11. διὰ τὸ γένος
 Ἑλληνικὸν ὄν 497, 6. γράμμασιν
 Ἑλληνικοῖς 56, 74. 90, 54. 194, 30.
 Ἑλληνικαὶ βιβλιοθήκαι 679, 6. συν-
 χρηματίζεον τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τὴν
 Ἑλληνικὴν ἡμέραν 458, 53
 Ἑλλησπόντος 5, 6. 54, 14. 15. 501, 8.
 ἐν τῇ ἐφ' Ἑλλησπόντου σατραπείᾳ
 221, 27. ἐμ. Φρυγία τῇ ἐφ' Ἑλλη-
 σπόντῳ 274, 1
 Ἐπιδάμνιος 119, 3
 Ἐπικτητεῖς 445, 3
 Ἐπιφάνειοι (δημοτικόν) 695, 4
 Ἑπτακωμία 52, 1
 Ἑρέσιοι 8, 105. 128. 155
 Ἑριζα 238, 1
 Ἑρμαῖος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 703, 6
 Ἑρμούπολις ἡ μεγάλη 182, 2. 709, 2.
 Ἑρμοπολίτης 689
 Ἑρμωνθίτης (νομός) 680, 2. 683, 2
 Ἑρυθρὰ θάλασσα 69, 6. 186, 5. 190, 8.
 199, 25. 26. 233, 106. 701, 11. παρα-
 λήμπτῃ τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης 202,
 4. 5. κυβερνήτης Ἑρυθραϊκός 674, 9
 Ἑρυθραῖοι 223, 1
 Ἑρχομένιοι 316, 3. 7
 Ἑτενεύς 86, 10
 Εὐλαῖος ποταμός 233, 109
 Εὐπαννήση 225, 48
 Εὐρωμος 441, 151
 Εὐφράτης· τῆς ἐντὸς Εὐφράτου χώρας
 πάσης 54, 13. 14. διέβη τὸν Εὐφράτην
 54, 17
 Ἐφεσεῦς (φυλὴ Ἐφεσίων) 10, 20

- Ἐφεσος 225, 27. 335, 139. 437, 61. 65.
86. 441, 160. 455, 11. 489, 11. 509,
23. 525, 9. Ἐφέσιος 437, 60. 61.
Ἐφέσιοι 9, 3. 10, 3. 18. 222, 46.
242, 2. 437, 1. 24. 26. 60. 66. 70.
72. 85. 89. 93. 481, 3. 493, 4. 43.
496, 8. 508, 5. 516, 19
Εφκα πηγὴ 634, 2
- Ζαά 199, 10
Ζέλεια· ἀπὸ τῆς Ζελεΐτιδος χώρας 225, 40
Ζιγγαβηνέ 199, 5
- Ἡλις 441, 169. Ἡλεῖοι 359, 1
Ἡραία 441, 170
Ἡράκλεια ἡ ἐπὶ τῷ Λάτμῳ 441, 147
Ἡρακλείδου μερίς (τοῦ Ἀρσινοΐτου
νομοῦ) 177, 8. 9. 179, 8
Ἡράκλειον 56, 51
- Θαυμακός 234, 5. 10
Θελεσηγός 628, 2
Θεμησσός 441, 51
Θέρμα· τῷ ἐκ Θέρμας λίθῳ 4, 47
Θεσσαλία 503, 4
Θῆβαι (Αἰγύπτου)· ἄρχων Θηβῶν 698.
ἐπαρχος Θηβῶν 690, 2. θηβάρχη
190, 7. θηβάρχει 139, 6. ἐπὶ τῶν
προσόδων τοῦ περὶ Θήβας 194, 4. τοῖς
κατοικοῦσι τὸν περὶ Θήβας 194, 21.
Θηβαϊκὸς νομός 709, 7
Θῆβαι (Βοιωτῖαι) 441, 186
Θῆβαι (Φθιώτιδες)· Θηβαῖος 234, 4
Θηβαῖς 132, 7. 139, 16. 147, 4. 168, 49.
190, 7. 654, 7. 665, 34. 669, 47. 685, 3.
700, 5. Ὅασις Θηβαῖς 665, 8. 669, 1
Θήρα 44, 12. 14. 59, 4. 102, 3. 11.
110, 5. Θηραῖος 69, 3. Θηραῖοι 44, 3.
112, 1. 136, 1
Θράκη 54, 15. 330, 5. 339, 13. Θρᾶξ
734, 3. Θρᾶκες 339, 17. τὸ κοινὸν
τῶν ἐν Κύπρῳ τασσομένων Θρακῶν
143, 5. σπείρας Θρακῶν πρώτης 586, 3.
τὰς Θρακίους ἐπιδρομὰς 339, 55
Θυάτειρα· τῶν ἐν Θυατείροις Μακεδό-
νων 211, 2
Θυησσός 442, 11
- Ἰασός 441, 159. 522, 6. Ἰασεῖς 520, 13
Ἰβηρες 379, 14. 16
Ἰδη 266, 21. 55
Ἰδουμαῖοι 737, 4
Ἰεραπολίται 527, 3
Ἰεροπολίται οἱ πρὸς τῷ Πυράμῳ 752, 1.
Ἰεροπολίται 754, 1
Ἰλιον 225, 25. 335, 139. 444, 2. 6.
Ἰλιός 444, 2. Ἰλιεῖς 218, 57. 108.
219, 36. 221, 1. 21. 24. 444, 3. δη-
μοκρατουμένων Ἰλιέων 218, 79. 92.
96. 101
Ἰνδικοὶ ἐλέφαντες 54, 16. στρατηγὸς
τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης
186, 3—5. ἐπὶ τῆς Ἰνδικῆς καὶ
Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 190, 8. 9
Ἰόπη 602, 2
Ἰος 773, 4. Ἰῆται 773, 7. 8
Ἰουδαῖος 73, 4. 74, 3. Ἰουδαῖοι 726, 8.
κίνησις Ἰουδαϊκὴ 543, 16. ἐπαρχος
τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 7
Ἰουλιεῖς ν. Λαοδίκεια
Ἰουλίς 44, 9
Ἰσαυρα· τῆς Ἰσαύρων ἐπαρχείας 580, 5.
Ἰσαυρία 576, 7. 578, 10. Ἰσαυ-
ρεῖς 576, 8. Ἰσαυρικὸς 449, 2.
450, 2
Ἰσικὸς κόλπος 441, 218
Ἰταλικῶν 629, 145
Ἰτάνιοι 45, 2. 3. 10. 11. 14. 17
Ἰτουραῖοι 208, 2. 540, 15
Ἰωνία 54, 14. 501, 7. 514, 3. 763, 26.
Ἴωνες 503, 6. 763, 66. Ἀσιανοὶ Ἴωνες
487, 1. τὸ κοινὸν τῶν Ἰώνων 222, 7.
τοῦ κοινοῦ τῶν πόλεων τῶν Ἰάδων
222, 12. τῆς πόλεως μόνης τῶν Ἰάδων
μέχρι τοῦ παρόντος τέμενος ἀναδε-
δειχθείας ἡμεῖν 763, 62. βασιλεὺς Ἰώ-
νων 489, 15. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ
νήσῳ τασσομένων Ἰώνων 145, 3
- Καδυανδεός 563, 21. 571, 5
Κάϊκος ποταμός 269. 276, 1. Καῖκου
πεδίον 335, 120
Καισάρεια Πανιάς 687, 2
Καισαρεῖς Προσελημμενῖται 539, 3
Καλαά 199, 6

- Καλαυρεᾶται 297, 3
 Καλλαικοί· σπείρης Ἀστούρων καὶ Καλ-
 λαικῶν 480, 4
 Καλύμνιοι 243, 2. 7
 Κάνατα 618, 11
 Κάνωπος 56, 7. 50
 Καπετώλιον 441, 125. 456, 51. 603, 6
 Καπιτωλίνα· ἀπὸ κολωνίας Αἰλίας Κα-
 πιτωλίνης 600, 1
 Καππαδοκία 357, 2. ἐπαρχίας Καππα-
 δοκικῆς 486, 9
 Καρανεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 7
 Καρία 54, 7. 271, 4. 279, 1
 Κάσιον ὄρος 660, 3
 Κάσου 200, 5
 Κασταβαλὶς 754, 5
 Καστωλλὸς κόμη Φιλαδελφῶν 488, 1
 Καταονία 364, 5
 Καταράκτης 654, 6. τοῖς ἐπὶ τοῦ Κα-
 τaráκτου δαίμοσιν 130, 10. 11
 Καῦνος 441, 145. Καύνιοι 68, 1. 592, 1
 Κελένδερεις 441, 219
 Κεραμικὴ 654, 5
 Κέραμος 441, 51
 Κεφαλλᾶνες 234, 7
 Κίβυρα 762, 14. Κιβυράται 762, 3. 5.
 7. ἡ Κιβυρατῶν πόλις 497, 1. τῆς
 λαμπροτάτης Καισαρέων Κιβυρα-
 τῶν πόλεως 495, 3. τὴν Καισαρέων
 Κιβυρατῶν τῆς Ἀσίας πόλιν 566, 26.
 Κιῆται 574, 5
 Κιλικία 54, 14. 575, 9. 576, 7. 578, 9.
 Κιλικία Τραχεῖα 357, 3. Κίλικες
 521, 23. 26. 678, 6. τοῦ Κιλικίων ἔθ-
 νους 577, 2. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ
 (Κύπρῳ) τασσομένων Κιλικίων 148,
 1. 2. 157, 3. Κιλικίῳ μέτρῳ 579, 2.
 κιλικαρχίαι 578, 13
 Κιναιδοκολπίται 199, 26
 Κίτιον 20, 3
 Κλαζομεναί 9, 2
 Κλαυδιανὸν ὄρος· ὄντος πρὸς τοῖς τοῦ
 Κλαυδιανοῦ ἔργοις 678, 6
 Κλεοπάτρα πόλις τῆς Τριακοντασχοίνου
 111, 11
 Κλεοπάτρειος (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος)
 703, 7
 Κνίδιος 66, 2. 67, 11. 68, 2
 Κοιλαλητικὸς πόλεμος 378, 5
 Κοίλη Συρία 230, 3
 Κολλίνα 603, 9
 Κολόνη 278, 1
 Κολωνεῖται 425, 2
 Κομμαγενή 383, 57. 387, 7. Κομμα-
 γηνῆς ἐστίας 383, 126
 Κόπτος 132, 10. 654, 5. 674, 3
 Κοράσιον 580, 6
 Κοροπισσός· Κοροπισσέων τῆς Κιητῶν
 μητροπόλεως 574, 4
 Κορώνεια 441, 187
 Κοτιαεῖς 461, 1
 Κοτταεὺς 234, 5
 Κουριεῖς 152, 3
 Κουρτωλια(ῖ)ος 71, 2
 Κράγος· ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς
 τῷ Κράγῳ συντελείᾳ 565, 13
 Κρήτη 102, 11. 116, 23. 486, 10.
 Κρήτα 45, 7. Κρῆς 113, 2. Κρῆς Κουρ-
 τωλια(ῖ)ος 70, 1. 2. Κρῆτες 108, 2. τὸ
 κοινὸν τῶν ὑπ' αὐτὸν τασσομένων
 Κρητῶν 153, 3. Κρῆσσα 134, 4
 Κριθίνη 238, 3
 Κυζικηνοί 331, 26. 763, 64. πρὸς τὴν
 Κυζικηνήν 225, 41
 Κυκλάδες νῆσοι 54, 8
 Κυμαῖοι 242, 1. 3
 Κύπρος 4, 15. 54, 7. 56, 17. 116, 12.
 117, 4. 6. 118, 6. 140, 7. 143, 4.
 151, 2. 3. 161, 5. 163, 3. 560, 3.
 582, 5. ἐπαρχίας Κύπρου 482, 5.
 τὸ κοινὸν τὸ Κυπρίων 164, 2. 165, 1.
 585, 2
 Κυρήνη 486, 19. Κυραναῖοι 767, 31.
 λεγεῶνος τρίτης Κυρηναϊκῆς 205, 2.
 540, 17. 643, 7
 Κυρίνα 54, 3. 541, 2. 603, 9
 Κύς 441, 153
 Κύσις 677, 3
 Κύφοι 43, 5. 15
 Κωραιεὺς 441, 142
 Λακεδαίμων 441, 172. Λακεδαιμόνιοι
 497, 2
 Λάμψακος 444, 12

- Λαοδίχεια ἡ ἐν Φοινίκῃ 247, 4. Λαοδικεύς 241, 4. Λαοδικεὺς τῶν ποτὶ θαλάσσαν 241, 14. ἡ πόλις Ἰουλιέων τῶν καὶ Λαοδικέων τῶν πρὸς θαλάσση τῆς ἱερᾶς καὶ δούλου καὶ αὐτονόμου ναυαρχίδος 603, 3
 Λάρισα 441, 189, 202
 Λασινέ 199, 10
 Λάτμος 441, 148
 Λατοπολίτης (νομός) 680, 3. 683, 2
 Λέβαβα· κώμης Λεβάβων 608, 1
 Λεβέδιος (χιλιαστὸς Ἐφεσίων) 10, 20
 Λεβέδος· Λεβέδιοι 222, 47
 Λεύκη κώμη 199, 29
 Λητοπολίτης νομός 666, 12
 Λιβανωτοφόρος 199, 33. λιβανωτοφόροι βάρβαροι 199, 20
 Λιβύη 54, 6. Λίβυες 665, 17
 Λίμυρα 441, 213. 572, 7
 Λισσάτης 57, 4. 727, 5. Λισσάται 57, 2. 4. 6. 8. 58, 3. 4. 8. 727, 3
 Λοκρός 87, 4
 Λυδᾶται 562, 8
 Λυκαονία 576, 7. 578, 10
 Λυκία 54, 7. 486, 12. 560, 17. 563, 5. 564, 2. 567, 18. Λύκιοι 552, 2. 553, 3. 554, 6. 557, 6. τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων 99, 4. 9. 551, 4. Λυκίων τὸ κοινόν 551, 1. 556, 9. 561, 4. 563, 14. 565, 2. 11. 571, 1. 8. τοῦ Λυκίων ξένους 559, 7. 568, 9. 569, 11. ἐκ πάντων Λυκίων 566, 22. λυκιάρχης 568, 10. λυκιάρχῃσαντα 556, 2. τὸ κοινὸν τῶν ἐν τῇ νήσῳ (Κύπρῳ) τασσομένων Λυκίων 146, 2. 147, 5. 162, 4.
 Λύκων πόλις ἡ ἐν τῷ Βουσιρίτῃ 90, 22
 Λύπεδρον 298, 4
 Λύστρα· ἡ λαμπροτάτη Λυστρέων κολωνία 536, 4
 Μαγνησία 7, 2. Μάγνητες 12, 14. 234, 9. Μάγνητες οἱ ἐν Θετταλίᾳ 234, 9
 Μαγνησία ἡ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ 229, 84.
 Μαγνησία 233, 65. 441, 161. Μάγνητες οἱ ἀπὸ Μαιάνδρου 233, 11. Μάγνητες οἱ ἐπὶ Μαιάνδρῳ 319, 4. Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ 503, 3. Μάγνητες 231, 1. 232, 1. 233, 33. 36. 41. 47. 48. 54. 63. 90. 319, 14. 17. 21. 26
 Μαγνησία (ἡ πρὸς Σιπύλῳ) 229, 14 sqq.
 Μάγνης ἀπὸ Σιπύλου 501, 13
 Μαίανδρος 229, 84. 233, 11. 319, 4. 441, 207. 503, 3
 Μακεδονία 441, 155. 181. 183. Μακεδόν 9, 1. 45, 5. 235, 2. 239, 5. Μακεδόνες 4, 8. 211, 3. 283, 4. 290, 1. 314, 3. 338, 14. 733, 8. Μακετίας (χώρα) 383, 25
 Μάλαις 704, 2
 Μαραθώνιος 170, 10. 366, 3. 771, 3
 Μαργαρίτης· Μαρκάριτου 660, 3
 Μαρεώτης (νομός) 699, 48
 Μάρισα· τῶν ἐν Μαρίῃ Σιδωνίων 593, 1
 Μαρμαρικὸς πόλεμος 767, 8
 Μαρουραγηνή φυλὴ Ἀγκυρανῶν 542, 12
 Μαρωνεύς (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 92, 6
 Μασδυνοί 338, 16
 Μασσαλία 456, 13. 489, 14
 Μάτλια 200, 26
 Μαυρετανία Τιγγιτανὴ ἐπαρχία 480, 5
 Μαχετιεύς 234, 4
 Μεγάλῃ πόλις 441, 171
 Μέγαρα 441, 175
 Μεγιστεύς (δῆμος Πτολεμαῖδος) 48, 2. 4. 5
 Μειδάειον 540, 6
 Μέμφις 90, 7. 8. 27. 44. 761, 8
 Μενελαΐτης (νομός) 669, 60
 Μένουθις 706, 3
 Μέρδοχα· κώμης Μερδόχων φυλῆς Αἰδηνῶν 619, 5
 Μεσοποταμία 54, 18
 Μετινέ 199, 15
 Μηδία 54, 19
 Μησάσου χώρα 199, 32°
 Μίλητος 490, 13. Μιλήσιοι 35, 1. 213, 5. 14. 29. 31. 214, 10. 227, 1. 320, 3. 321, 3. 447, 4. 472, 15. 744, 2. 745, 2. 763, 59
 Μοξούπολις 238, 3

- Μοψουεστία· Ἀδριανῆς· Μοψουεστίας
τῆς Κιλικίας 575, 8
Μύλασα 441, 144. Μυλασεύς 136, 2
Μύρα 441, 214
Μυρρινούσιος 170, 7. 8
Μυρρινούττα· ἐκ Μυρρινούττης 771, 58
Μυρς . . . 1, 9
Μυσοί 338, 14. Μυσοὶ Ἀββα(ι)εῖται
445, 2. 446, 2. Μυσίας τῆς καλου-
μένης Ἀββαίτιδος Vol. II Add.
p. 551, 14. 15
Μυτιλήνη· Μιτυλήνη 266, 18. Μυτι-
ληναῖοι 335, 4. 27. 46. 120. 123
- Νάκρασον 290, 1
Ναμάρρια κόμη 612, 7
Νάξιοι 43, 18
Νάρβων 560, 4
Νασιῶται 4, 40
Ναύκρατις 89, 6. Ναυκρατῖται 120, 1
Ναύλοχος 1, 2
Ναύπακτος 441, 168. Ναυπάκτιος 234, 3
Νεάπολις (Παφλαγονίας) 532, 39
Νεῖλος 90, 24. 654, 9. 666, 9. 669, 55.
ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος 168, 6. ἡ τοῦ
Νεῖλου πηγὴ ὀνομαζομένη 168, 9.
ἀποδοῦς τῇ Νεῖλῳ τὰ νομιζόμενα
168, 10. πέραν τοῦ Νεῖλου 199, 7.
κυβερνήτης Νεῖλου 676, 4
Νεῖλου πόλις 655, 4
Νεοκαισάρεια μητροπόλις Πόντου 529, 8
Νικαιεύς 344, 2
Νικομήδεια μητροπόλις 528, 16. Νικο-
μηδεύς 341, 14. 686, 1
Νομάδες 421, 5. 616, 3
Νουβάδες 201, 1. 17
Νῦσα 441, 191. Νῦσαι 441, 204
- Ξάνθος 441, 210. 556, 2. Ξάνθιος 554, 5.
Ξάνθιοι 91, 5. Ξανθίων τῆς μητρο-
πόλεως τοῦ Λυκίων ἔθνους ἡ βουλὴ
καὶ ὁ δῆμος 559, 6
Ξοῖται 708, 10
- Οασίς· Θηβαῖς 665, 8. 669, 1.
Οἰναῖος 342, 1
- Οἰνῆς (φυλὴ) 771, 2
Οἰνόανδα· Τερμησσέων τῶν πρὸς Οἰ-
νοάνδοις 566, 1. Οἰνοανδεύς 565, 8
Ὀλαγασιάς 632, 4. Ὀλογεσίας 641, 4.
Ὀυολογαισιὰς 638, 5
Ὀμβίτης (νομός) 114, 2. 202, 3. 210, 2
Ὀμηρεῖται 199, 26^k. τοὺς εἰς τὸν Ὀμη-
ρεῖτην 199, 26^k
Ὀροαννεύς 86, 6
Ὀυελλείνα 563, 3. Ουελένα 499, 2
Ὀυλτινία 493, 8
Ὀυοκόντιοι· ἐπάρχου εἰλης Ουοκοντίων
628, 2
Ὀυολογαισιὰς ν. Ὀλαγασιάς
Ὀυωφεντινία ν. Ὀφεντινία
Ὀφιῆον 654, 5
- Παιανιεύς 428, 10
Παλαιμαγνησία χωρίον 229, 94
Παλαιστίνη 601, 7
Παλληνεύς 342, 7
Πάλμυρα· ἐν Παλμύροις 629, 94. 105.
βουλευτὴν Παλμυρηγόν 644, 2. Παλ-
μυρηνοὶ 629, 95. 643, 4. Ἀδριανῶν
Παλμυρηγῶν 639, 11
Παμφυλία 54, 14. 486, 12. 560, 18.
564, 3. 566, 25. 567, 17. Πάμφυλοι
569, 11
Πάνδοι· ἐμ. Πάνδοις ἐν τῇ ἱερῇ τοῦ
Ἀπόλλωνος 229, 85
Πανέλληνες 503, 2. 504, 1. 3. 506, 8.
507, 1. 3. Πανελλήνιον 497, 10.
504, 11. 506, 7. τῶν Συνπανελλή-
νων 507, 9
Πανιάς 687, 2
Πάννου κόμη 225, 5. 33. 42. Πανγο-
κωμῖται 225, 44
Παρακαλίνη φυλὴ Ἀγκυρανῶν 544, 34
Παράλεια 330, 1
Πάρθοι· ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλε-
μον 544, 32
Πασπαρεϊτῶν πλατεῖα 491, 8
Πάταρα 441, 209. Παταρεύς 563, 4
Πάτραι 441, 194. Ἀχαιὺς ἀπὸ Πατρῶν
191, 8
Παφλαγονία 532, 5. 535, 5. 546, 11.
Παφλαγῶν 264, 14

- Πάφος 164, 3. Σεβαστῆς Πάφου 581, 3.
τῆς μητροπόλεως Πάφου 585, 6. Πά-
φιοι 84, 7. 163, 1. 166, 2. 172, 2. 5
Πεδιεῖς 11, 6
Πειραιεύς 771, 56. 58
Πελοπόννησος 102, 8
Πέργαμον 265, 15. 18. 21. 266, 16.
315, 47. 326, 15. 331, 25. 44. 61.
332, 14. 335, 121. 435, 5. 456, 12.
458, 58. Περγαμηνός 265, 21. 22. 23.
329, 35. 58. Περγαμεύς 310, 2. 311, 4.
749, 1. 750, 2. Περγαμηνή 88, 5.
Περγαμηνοί 248, 51. 264, 6. 265, 3.
8. 14. 18. 282, 21. 331, 45. 335, 2.
8. 11. 24. 29. 48. 71. 79. 513, 4.
516, 14
Πέργη· Περγα(ῖ)ος 70, 3
Πέρσαι 54, 21. 56, 11. 229, 105. 264, 6.
383, 29. Περσίς 54, 19. 231, 10.
383, 225. κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος
383, 135. σὺν πρεπούσαις ἐσθῆσι
Περσικῶ γένει 383, 72. Περσικῇ θεᾷ
333, 1
Πεσσινούς 533, 52. 53. 55. 67. 540, 6. 11.
Σεβαστηνοὶ Τολιστοβόγιοι Πεσσινού-
τιοι 537, 2
Πέσσογγοι χωρίον 315, 6
Πέτρα 221, 28. 33. 35. 47. 48. 51. 67.
χώρα Πετρίς 221, 29. Πετρίτις 221,
55. 63
Πήδαςος 441, 51
Πιερία 257, 4. 19. Πιερίς (Μοῦσα) 147, 2
Πίναρα 441, 211
Πισιδία 535, 5
Πιτάνη 335, 93. Πιταναῖοι 335, 1. 65.
69. 102. 120. 124. 125. 135. 142. 153.
154
Παρασεῖς 453, 5. 455, 2. 4. 6. 10. 13
Ποιμανηνοί 443, 2. 3
Πολυδεύκειοι (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας)
21, 5
Πομπηϊόπολις ἢ μητρόπολις τῆς Παφλα-
γονίας 546, 12
Πόντος 486, 6. 529, 7. 531, 8. 535, 7.
ποντάρχης 531, 10. πονταρχήσαντα
529, 7
Πορνοπία 4, 48
Ποτίολοι 594, 4. 595, 3. 6. 7. 11. 18.
33. 36. Ποτίωλοι 595, 26. ἐν κο-
λωνίᾳ Σεβαστῆς Ποτίολοις 595, 40
Ποῦχης ὕρμος τοῦ Ἀνταιοπολίτου νομοῦ
697, 7
Πριηνεῖς 1, 3. 7. 14. 11, 4. 12, 1. 13,
2. 3. 9. 10. 11. 20. 22
Πρῆμις 201, 16
Προπαπποσεβάστειος (δημοτικὸν Ἀλε-
ξανδρείας) 703, 6
Προσειλημμενῖται 539, 4
Προσωπίτης (νομός) 106, 8
Προυσιεύς 341, 12
Πρωτεῖς (χέλληστους Μαθυμναίων) 78, 4
Πτολεμαῖς (τῆς Θηβαίδος) 697, 4. 703, 7.
Πτολεμαεῖς 47, 2. 5. 49, 11. 50, 6.
668, 6
Πτολεμαῖς (φυλὴ ἐν Πτολεμαίδι) 49, 15
Πυθοκωμίτης 225, 43
Πύραμος ποταμός 752, 2
Ῥαβασεῖρη ἱερὸν 629, 13
Ῥαιεῖδᾶν 200, 2
Ῥαμνούσιος 118, 3. 346, 5
Ῥάωσαν ἔθνη μεσόγεια λιβανωταφόρων
βαρβάρων 199, 19
Ῥειμέα· κόμης Ῥειμέας φυλῆς Χαση-
τηνῶν 619, 4
Ῥόδιος 10, 2. 58, 3. 151, 1. 243, 5
Ῥώμη 193, 4. 5. 315, 65. 437, 90. 91.
441, 134. 458, 63. 470, 12. 479, 4.
551, 2. 556, 9. 591, 1. 762, 15. ἐν
Ῥώμῃ 489, 6. 494, 10. 499, 3. 528, 8.
543, 24. 567, 9. 11. 595, 32. 34.
679, 5. 762, 13. ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ
595, 17. 31. 41. ἀπὸ Ῥώμης 475, 1.
506, 12. εἰς Ῥώμην 441, 63. 126.
στρατηγὸς Ῥώμης 548, 7. Ῥωμαῖος·
ἱππέα Ῥωμαῖον 499, 2. 547, 2. Ῥω-
μαῖοι 116, 10. 133, 6. 134, 1. 257, 23.
323, 19. 327, 4. 338, 7. 339, 21.
351, 5. 352, 10. 375, 3. 437, 26.
438, 3. 439, 1. 4. 441, 33. 37. 73.
77. 97. 442, 5. 13. 455, 9. 479, 5.
480, 3. 482, 5. 497, 7. 503, 8. 530, 3.
532, 6. 551, 3. 575, 11. 603, 6.

- 625, 5. 645, 7. 653, 5. 760, 5. 762, 1. 2. 4. 764, 11. 19. στρατηγοῦ Ῥωμαίων 499, 5. 501, 5. ἱππεὺς Ῥωμαίων 654, 1. τὰ Ῥωμαϊκά 315, 53. συγχρηματίζειν τῇ Ῥωμαϊκῇ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμέραν 458, 53. βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν 679, 5
- Σαβαῖοι 199, 29. Σαβαεῖται 200, 3
- Σαγαλασσεῖς 538, 14
- Σαλαμίς (τῆς Κύπρου) 118, 6. 7. 24. 155, 2. Σαλαμίνιος 118, 4. 14. 31. 173, 5. Σαλαμίνιοι 108, 3. 156, 2
- Σαμοθράκη 225, 26. θεοὶ τοῖς ἐν Σαμοθράκῃ 88, 4. θεοὶ μεγάλοι Σαμοθράκες 69, 1. 430, 5
- Σάμιος· Σάμιος 26, 3. 27, 3. 29, 4. 255, 4. 256, 7. 10. Σάμιοι 13, 1. 18. 21. 22
- Σάρδεις 225, 24. 29. 437, 64. 70. 87. Σαρδιανός 437, 60. 61. Σαρδιανοὶ 305, 1. 10. 437, 1. 33. 41. 50. 65. 67. 68. 69. 84. 90. 92. 470, 10
- Σαρπηδόνιος 552, 1. 553, 2
- Σάσου· μέχρι τῶν τῆς Αἰθιοπίας καὶ Σάσου τόπων 199, 33
- Σεβαστοπολιταὶ 529, 26
- Σέγειρα 611, 11
- Σελείας ποταμός 233, 104
- Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ 233, 105
- Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῷ Εὐλαίῳ 233, 108
- Σελεύκεια ἢ πρὸς τῷ Ἰσικίῳ κόλπῳ 441, 217
- Σελεύκεια· Σελευκεῖς οἱ ἐν Πιερίῃ 257, 4. 19
- Σελεύκεια· Σελευκεῦσιν τοῖς πρὸς τῷ Τίγρει 233, 101
- Σελευκίς· τὰς πόλεις τὰς κατὰ τὴν Σελευκίδα 219, 4. καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 2. ὑπερβεβληκότες τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 13
- Σεμῆνε 199, 7
- Σεργία 529, 1
- Σεσεά ἔθνος 199, 16
- Σῆτις 111, 25. ἐν Σῆτι τῇ τοῦ Διονύσου νήσῳ 130, 5. 6. περὶ τῶν κατὰ τὴν Σ[ῆτιν] (?) νήσον ἱερῶν] 168, 34
- Σιγύην 199, 3
- Σιδώνιοι 593, 1
- Σικελία· ἐπαρχείας Σικελίας 480, 2
- Σικυῶν 441, 197
- Σιλεῆ 200, 3
- Σίπυλος 501, 14
- Σκήψις 444, 8. Σκήψιοι 221, 21. 25. τῆς ὁμοροῦσης τῇ Γεργιθία ἢ τῇ Σκηψία 221, 22
- Σκύθαι· λεγεῶνος δ' Σκυθικῆς 543, 12
- Σμαράγδος (ὄρος)· Ζυμαράκτου 660, 2
- Σμύρνα 229, 44. 80. 81. 82. 105. 509, 3. Ζμύρνα 458, 41. Σμυρναῖοι 228, 4 sqq. 229, 34 sqq. 514, 6
- Σοηνοὶ 519, 8
- Σολεύς 760, 2. 8
- Σουσιανή 54, 18. 747, 4
- Σουσκινίτα(?) 199, 3^{aa}
- Σπασίνου Χάραξ 633, 1
- Στρατονίκεια (Καρίας)· Στρατονικεῖς 441, 2. 15. 63. 66. 76. 99. 102. 104. 105. 107. 126. Στρατονικεῖς ἐκ Χρυσορέων 441, 22
- Συήνη 111, 16. 168, 3 (?). ἐπὶ τοῦ κατὰ Συήνην ὄρους 168, 40. 54
- Συρία 54, 6. 56, 17. 543, 14. 17. 586, 8. ἐπαρχείας Συρίας 486, 16. στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς Συρίας Κοίλας καὶ Φοινίκας 230, 2. Συρία Παλαιστίνη 601, 6. θεὰ Συρία 733, 6
- Σῦρος (νήσος) 441, 176
- Σχεδία 738, 3
- Σωλατὲ ἔθνος 199, 21
- Σωσικόσμιος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας) 708, 9
- Σωστρατεὺς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 51, 3. 728, 3
- Ταγγαῖται 199, 12
- Ταλέσ(ε)ως 187, 6
- Τάλμις 201, 2. 210, 5. Τέλμις 201, 16
- Ταναγρῆοι 80, 3

- Ταρρακῶν 456, 13
 Τάρσος· Ἀλεξανδριανὴ Σεουηριανὴ Ἀν-
 τωνιανὴ Ἀδριανὴ Τάρσος, ἡ πρώτη
 καὶ μεγίστη καὶ καλλίστη μητρόπολις
 τῶν γ' ἐπαρχειῶν Κιλικίας Ἰσαυρίας
 Λυκαονίας προκαθεζομένη καὶ β' νεω-
 κόρος 578, 5
 Ταῦρος· παραγενόμενος ἐπὶ τοὺς τόπους
 τοὺς ἐπιτάδε τοῦ Ταύρου 219, 12.
 περὶ κορυφῇ Ταυρείων αὐχένων
 383, 125
 Τάφης 201, 2
 Τεγέαι 441, 193. 206
 Τεκτοσάγες Γαλάται 275, 2. Σεβαστὴ
 Τεκτοσάγων Ἀγκυρα 548, 15
 Τελμησσεῖς 55, 6. 21. 24
 Τένεδος 441, 179
 Τερμησσὸς τῆς Παμφυλίας 566, 24
 Τερμησσέων τῶν πρὸς Οἰνοάνδοις 566, 1
 Τζιαμῶ 199, 6^b
 Τηῶν φυλὴ ἐν Ἐφέσῳ 480, 1
 Τῆμος· ἐν Τάμνῳ 265, 18. 21. 23.
 Ταμνίτας 265, 20. 24. Τημνίται 265,
 2. 10. 265, 13. 17
 Τιαμά 199, 6. Τιαμῶ 200, 4
 Τιγγιτανή 480, 5
 Τιγρήται 299, 21^b. 22ⁱ. Τιγριτανοί
 199, 6^b
 Τίγρις ποταμὸς 233, 102
 Τλώς 441, 212. Τλῳεῖς 557, 12. 560, 21
 Τολιστοάγιοι Γαλάται 269. 275, 1. 276, 2.
 Σεβαστηνοὶ Τολιστοβῶγιοι Πεσσινούν-
 τιοι 537, 2
 Τοττεανοί 519, 8
 Τραλεῖς 266, 23. 59
 Τράλλεις 441, 162. Τραλλιανός 498, 3
 Τραχεῖα Κιλικία 357, 3
 Τράχων 609, 7
 Τριακοντάσχοινος 111, 10. 654, 8
 Τριπολιτῶν τῆς Φοινίκης τῆς ἱερᾶς καὶ
 ἀσύλου καὶ αὐτονόμου καὶ ναυαρχίδος
 587, 1
 Τροιζήνιος 758, 1
 Τρόκμοι 349, 3
 Τρωάς (Ἀλεξάνδρεια) 441, 166
 Τρωγοῦται 70, 4. 71, 4. ἐλέφαντες
 Τρωγλοδυτικοί 54, 10
 Τυμβριανασσὸς κόμη 538, 16
 Τύρος 594, 4. Τύριοι 594, 2. 595, 2.
 8. 22. 39. στατίωνος Τυριακῆς 595, 39
 Τχονεμύρις 702, 2
 Ὑδισός 441, 152
 Ὑλλεύς (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος) 48, 4
 Ὑπαιπηνοί 470, 29
 Ὑπαταῖος 234, 5
 Ὑπέρεια (κρήνη) 147, 3
 Φαβία 380, 1. 604, 2
 Φαζιμωνῖται 532, 39
 Φαινήσιοι μητροκωμία τοῦ Τράχωνος
 609, 3
 Φάρος· Εἰσιδι Φαρία 706, 1
 Φιλαγριανὸς ποταμὸς 673, 7
 Φιλαδέλφεια· Φιλαδελφεῖς 488, 1. βε-
 γιῶνος Φιλαδελφηνῆς 526, 2
 Φίλαι 111, 19. 138, 5. 139, 4. 5. 202, 4.
 204, 3. 654, 7. 695, 1. οἱ ἀπὸ Φιλῶν
 καὶ Δωδεκασχοίνου 670, 5
 Φιλεταιρία· τοῖς ἐν Φιλεταιρίᾳ στρα-
 τιώταις 266, 2. ἐμ Φιλεταιρίᾳ τῇ
 ὑπὸ τῇ Ἰδῇ 266, 20. 55. τῶν ἐν Φι-
 λεταιρίᾳ τευχῶν 336, 6
 Φιλομητόρειος (δημοτικὸν Ἀλεξανδρείας)
 169, 3
 Φιλομητορὶς πόλις τῆς Τριακοντασχοί-
 νου 111, 10
 Φιλωτέρειος (δημοτικὸν Πτολεμαῖδος)
 48, 5
 Φλεοὺς 441, 195
 Φοινίκη 54, 7. 56, 17. 230, 3. 247, 4.
 587, 2. 595, 2. φοινικάρχης 596, 2
 Φόραθος· ἀπὸ Φοράθου 632, 3
 Φρυγία 519, 8. Φρυγία ἡ ἐφ' Ἑλλη-
 σπόντῳ 274, 1. Φρύγες 658, 3
 Φωκαιεῖς 37, 3
 Χαλκιδεῖς 760, 3. 8. 11
 Χαλκιδηγὴ 421, 6
 Χάραξ (Σπασίνου) 633, 1
 Χασσητηνοί 619, 4
 Χελιδόνια 552, 3
 Χερρόνησος· εἰς τοὺς κατὰ Χερρόνη-
 σον καὶ Θράκην τόπους 330, 4.

- στρατηγὸς τῆς Χερρονήσου καὶ τῶν
κατὰ τὴν Θράκην τόπων 339, 13
Χῖοι 79, 6. 234, 9
Χρυσαιορέας 111, 8. ἐκ Χρυσαιορέων
441, 22. ἐκ τοῦ Χρυσαιορέων ἔθνεος
234, 12
Χρυσοράας 624, 6
Ψερκιοκωμήτης 408, 1
Ψώ· νήσου καλουμένης Ψώ, ἀνιερωμέ-
νης τῷ δεῖνι θεῷ 168, 42 (Vol. II
Add. p. 547)
Ὀρεός 288, 3
Ὀρωπός 411, 190. 203. Ὀρώπιοι 81, 15
Ὀψεντίνα 560, 2. Οὐωψεντίνα 480, 1
.....αι 441, 201
.....εἰα ἢ ἐν Μακεδονίᾳ 441, 180
.....ράτης 430, 1
.....τος 441, 158

III.

Nomina deorum et heroum cum templis delubris
sacerdotiis.

- Ἀγαθὸς δαίμων 672, 7
Ἀγαθὴ τύχη 214, 31
Ἀγδιστις 28, 5
Ἀθάμας 481, 5
Ἀθηνᾶ 212, 17. 20. 23. 215, 30. 34.
219, 28. 266, 18. 269. 271, 2. 272, 2.
273, 2. 280, 5. 281. 284, 2. 285.
299, 11. 305, 7. 335, 136. 337, 3.
351, 13. 444, 5. 548, 15
Ἀρεία 229, 60. 70. 266, 24. 52
Ἰλιάς 219, 21. 41. 440, 7
Κυνθία 171, 5
Νίκη 17, 2
Νικηφόρος 248, 56. 283, 2. 298, 2.
299, 6. 14. 301, 10. 324, 3. 327, 5.
328, 1. 331, 52. 474, 4. 513, 7.
764, 51
Πολιάς 322, 4. 324, 4. 474, 4. 513, 7
Σώτειρα 17, 2
ἐν Ἰλίῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς
225, 26. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς
(ἐν Ἰλίῳ) 219, 35. εἰς τὸ ἱερὸν
τῆς Ἀθηνᾶς (τὸ ἐν Ἰλίῳ) 444, 5.
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Νικηφόρου Ἀθη-
νᾶς (ἐν Περγάμῳ) 248, 56. ἐν
τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν Περ-
γάμῳ) 335, 136. ἐν Περγάμῳ ἐν
τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ 266, 17.
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Νικηφόρου Ἀθη-
νᾶς (ἐν Περγάμῳ) 299, 14. ἐν
τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς (ἐν Πιρηνῇ)
215, 30. 34. 351, 13. ἐν Σαλα-
μῖνι ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ
118, 24. εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθη-
νᾶς (ἐν Σκήψει) 6, 40. ἱερητευ-
οῦσης τῆς Νικηφόρου Ἀθηνᾶς
299, 6. τὴν ἱερείαν τῆς Ἀθηνᾶς
299, 11. ἱερητεύσασαν τὰ ἑνᾶτα
Νικηφόρια τοῦ στεφανίτου ἀγῶ-
νος 299, 15
Ἀμενῆβις 702, 2
Ἄμμων 170, 5. 772, 2. Ἄμμωνι τῷ
καὶ Χνούβει 111, 3. 4. Χνούβει τῷ
καὶ Ἄμμωνι 130, 7
Ἀμονρασωνθήρ 194, 3. 18. 19. 27
Ἀμφιάραιος· ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου 81, 3.
ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαράου 81, 24
Ἄνουβις· Ἀνούβει 729, 3. Ἀνούβιδι
97, 7
Ἄνουκις· Ἀνούκει τῇ καὶ Ἑστία 130, 8.
Ἑστία τῇ καὶ Ἀνούκει 111, 5
Ἄνταϊος 109, 2
Ἀντίνοος Ἐπιφανής 700, 1
Ἄπις 56, 9. 53. 90, 31. Ἀπιεῖον 90, 33
Ἀπόλλων 89, 4. 133, 8. 135, 9. 140, 12.
144, 5. 173, 8. 212, 13. 214, 12. 39.

- 217, 4. 219, 26. 29. 245, 8. 32. 247, 9.
248, 57. 255, 5. 256, 9. 259, 6.
261, 5. 266, 52. 301, 12. 343, 7.
344, 6. 350, 6. 418, 2. 527, 13.
530, 3. 717, 4. 744, 3. 746, 3.
767, 14. 25
Δαφναῖος 244, 21 (?). ὁ ἐπὶ Δάφνῃ
245, 6
Διδυμεύς 227, 5. 472, 11. 21
Δήλιος 249, 3. 250, 6
Ἐλευθέριος 457, 1
Ἰσότημος 234, 25
Λύκειος 8, 7
Μίθρης Ἡλῖος Ἐρμῆς 383, 54. 385, 7.
404, 20
ὁ ἐμ Πάνδοις 229, 61
Πατρώος 565, 10
Πύθιος 234, 27. 34. 345, 33. 773, 13
Σωτήρ 245, 12. 36
Υλάτης 53, 1
Χρηστήριος 312, 1. 450, 1
ἐν τῷ ἐπὶ Δάφνῃ τοῦ Ἀπόλλωνος
ἱερῷ 248, 57. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ
Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου (ἐν Δελ-
φοῖς) 234, 27. 33. 345, 33. τὸ
ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δι-
δύμοις 214, 12. τὸν ἐν Διδύμοις
ναόν 472, 2. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Δι-
δύμοις 213, 7. 12. 28. 41. ἐν
Διδύμοις ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος 225, 28. ἐμ Πάνδοις ἐν
τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐγ
Γρυνέῳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλω-
νος 229, 85. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλ-
λωνος τοῦ Πυθίου (ἐν Ἰφ) 773, 13.
τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς
Ἀρτέμιδος 217, 4. ἐν τῷ ἄνω
Ἀπολλωνιεῖ (ἐν Μέμφιδι) 737, 2
Ἀραβικὸς θεός 623, 4
Ἀρβάκτης 52, 3
Ἀρεμθηνὸς θεός 589, 7
Ἄρης 199, 31. 35. 39. 200, 6. 29. 229,
60. 70. 266, 24. 52. 383, 56. 386, 7.
553, 7
Νικηφόρος Εὐαγρος 86, 5
Ἀρκεντεχθαί 761, 5
Αρμαχίς 666, 17. 25
Ἀροῆρις 114, 1. 167, 2
Ἀρποχράτης 62, 5. 175, 5. Ἀρποκρά-
της 61, 4
Ἀρτάγνης Ἡρακλῆς Ἄρης 383, 55.
386, 7. 404, 21
Ἄρτεμις 9, 5. 133, 8. 140, 12. 144, 5.
214, 43. 217, 5. 255, 5. 256, 9.
261, 5. 263, 6. 344, 6. 350, 6.
437, 87. 745, 2. 746, 4
Ἀναΐτις 470, 5. 19
Δαφναία 244, 22 (?)
Ἐνοδία 53, 3
Ἐφεσία 455, 12. 480, 1. 481, 1.
496, 1
Λευκοφρυγηνή 229, 84. 231, 8. 232, 9.
233, 39. 59. 65. 76. 282, 7. 319, 9
Πυθείη 35, 3. 226, 1. 472, 22
Σώτειρα 18, 1
Φωσφόρος 53, 2
ἐν Ἐφέσῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέ-
μιδος 225, 27. 437, 86. τὸ ἱερὸν
τῆς Ἀρτέμιδος (ἐν Ἐφέσῳ) 9, 5.
ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ (ἐν
Τελμησσῷ) 55, 37. τό τε τέμε-
νος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὸν ναόν
καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἄγαλμα 91, 5.
6. 7. ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ
Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος
τῆς Λευκοφρυγηνῆς ἱερῷ 229, 84.
ἐν Σάρδεσιν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρ-
τέμιδος 225, 29. ὕδροφόρος Ἀρ-
τέμιδος Πυθίης 226, 1
Ἀσκληπιός 98, 2. 266, 18. 332, 15.
16. 60. Ἀσκληπιός 4, 101. 42, 7
Σωτήρ 332, 8
ὕπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἐν
Περγάμῳ) 332, 15. ἐν Μιτυλήνῃ
ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἱερῷ)
266, 18. ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτή-
ρος Ἀσκληπιοῦ (ἐν Περγάμῳ)
332, 8. τὸ τέμενος τοῦ Ἀσκλη-
πιοῦ (ἐν Περγάμῳ) 332, 16. Ἀσ-
κληπιεῖον (ἐν Περγάμῳ) 332, 19.
ἐν τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερῷ πρὸ
τοῦ ναοῦ 332, 60. ἐν τῷ ναῷ
τῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ (ἐν Περγ.)
764, 32

Ἀτταβοχαοὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ (Μητρὸς θεῶν) μυστηρίων μύσται (συνμύσται) 540, 20. 541, 7
 Αὔμος· εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνίκητον Ἥλιον θεὸν Αὔμον 619, 3
 Ἀφροδίτη 126, 3. 142. 228, 17. 364, 2. 455, 10. 456, 17. 525, 15. 661, 3. 675, 1
 Παφία 164, 1. 165, 1. 166, 1. 172, 1. 585, 1
 Στρατονικίς 228, 3. 12. 229, 12. 70. 83
 Ἀφροδίσιον 275, 1. ὁ τε τέμενος θεᾶς Ἀφροδίτης ἐν πόλει Πλαρσέων καὶ Ἀφροδισιέων καθιέρωται 455, 10. τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀφροδίτας τᾶς Στρατονικίδος 228, 2. 12. 229, 12. ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῷ 229, 83
 Βαχισταί 735, 2. 6
 Βάλ 590, 1
 Βαλμαρχάδ· κυρίῳ γενναίῳ Βαλμαρχάδι τῷ καὶ Μηγρίν 589, 1
 Βεελβώσωρος· Διὶ ἀγίῳ Βεελβωσώρῳ 620, 2
 Βήλος· Διὸς Βήλου 646, 15
 Βήσας 759, 2
 Γεννέας θεὸς πατρῷος 637, 1
 Γῆ 229, 60. 70. 266, 23. 51. 532, 8
 Γλαῦκος 552, 7
 Δέσποινα 407, 3
 Δημήτηρ 83, 6. 266, 24. 25
 τὸ τῆς Δημήτρος (ἱερὸν) 58, 10
 Δῆμος
 ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ τῶν Χαρίτων 117, 20. 118, 23
 Δικαιοσύνη 83, 6
 Διόνυσος 51, 6. 19. 112, 6. 229, 85. 331, 21. 352, 1. 21. 29. 30. 40. 57. 68. 71. 76. 370, 1. Διονύσου τοῦ Διὸς 54, 5. Διονύσῳ τῷ καὶ Πετεμπαμέντει 111, 5. 6. Πετεμπαμέντει τῷ καὶ Διονύσῳ 130, 8. 9
 Καθηγεμών 331, 7. 27. 36

τῷ κοινῷ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 51, 14. 352, 1. 70. τῶν κατὰ Κύπρον περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν 163, 3. 4. τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις 352, 21. 57. 68. τοῖς τεχνίταις τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον καὶ θεοὺς Ἀδελφούς 50, 2. 7. 51, 1. τῶν περὶ τὸν Διόνυσον καὶ θεοὺς Εὐεργέτας τεχνιτῶν 164, 5. 166, 4. 5. τῶν Διονυσιακῶν τεχνιτῶν 161, 5. 6. ἐν τῷ Διονυσίῳ 309, 1. ἐν τῇ ἀγορᾷ (ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Σιπύλῳ) παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου 229, 84. πρὸ τοῦ νεῷ τοῦ Διονύσου 50, 11. 51, 25. εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ Διονύσου 730, 28. νέος Διόνυσος 186, 8. 9. 187, 2. 191, 2. 193, 9. 370, 1. 741, 2
 Διόσκοροι 335, 122. Διόσκουροι 430, 5
 ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Διοσκόρων 335, 122
 Δουσάρης 770, 1
 Δώδεκα θεοὶ 332, 27
 Ἑκάτη 214, 36. 441, 55. 111. 138
 Σώτειρα Ἐπιφανής 441, 134
 τὸ ἱερὸν τῆς Ἑκάτης (τὸ ἐν Στρατονικείᾳ) 441, 55. 111
 Ἑρμῆς 90, 26. 202, 6. 8. 203, 3. 204, 5. 205, 5. 207, 4. 5. 208, 6. 230, 4. 339, 62. 78. 383, 55. 385, 8. 404, 20. 484, 34. 749, 5. καθάπερ Ἑρμῆς ὁ μέγας καὶ μέγας 90, 19. Πετενσήνει τῷ καὶ Ἑρμεῖ 130, 9. 10. τῷ μεγίστῳ Ἑρμῇ τῷ καὶ Παστπνούφιδι 131, 2. 3. Ἑρμάῳ Παῦτνούφιδι 206, 1. 2. θεὸν μέγαν Ἑρμῆν Τρισμέγιστον 716, 1
 Ἑστία 456, 55. Ἑστία τῇ καὶ Ἀνούκει 111, 5. Ἀνούκει τῇ καὶ Ἑστίᾳ 130, 8
 Βουλαία 332, 49
 ταῖς ἱερφαῖς τῆς Ἑστίας 456, 55.
 ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Βουλαίας Ἑστίας καὶ τοῦ Διὸς τοῦ Βουλαίου 332, 49
 Εὐδοία 77, 5

- Ζεύς 54, 4. 5. 90, 3. 199, 36. 219, 27.
 225, 46. 229, 60. 70. 266, 23. 51.
 271, 2. 272, 2. 280, 5. 283, 2. 298, 2.
 327, 5. 328, 1. 418, 2. 423, 8. 426, 7.
 433. 437, 87. 456, 21. 502, 3. 532, 8.
 ὁμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον κτλ. 229,
 60. 70. 266, 23. 51. 532, 8. ναὶ μὰ
 Δία καὶ Ἄλιον 8, 94
 Ἀκραῖος 477, 2
 Αὔμος 619, 3
 Βαιτοκαίτης 262, 4
 Βεελβώσωρος 620, 1
 Βῆλος 646, 15
 Βονιτηνός 531, 1
 Βουλαῖος 332, 49
 Ἐλευθέριος 659, 1
 Ἥλιοπολίτης 597, 1. 607, 1
 Ἥλιος Σάραπις 678, 3
 Καπετώλιος 381, 1. 551, 2. 762, 14
 Κεραύνιος 631, 1
 Κορυφαῖος 245, 4. 29
 Κύνθιος 171, 7
 Λαράσιος 499, 6
 Μέγιστος 550, 3
 Νεφώτης 676, 5
 Ὀλύβριος 577, 1
 Ὀλύμπιος 26, 4. 27, 4. 65, 7. 151, 4.
 245, 3. 27. 622, 8. 764, 46. 54
 Οὐράνιος 262, 26
 Οὔριος 368, 1
 Πατρῷος 479, 1
 Πολιεύς 437, 91
 Σαβάζιος 331, 34. 49
 Σάραπις 678, 3
 Σαφαθηνός 627, 1
 Συνωμόσιος 65, 7. 8
 Σωτήρ 55, 25. 33. 78, 18. 119, 7.
 214, 43. 301, 9. 332, 10. 13. 43.
 497, 1. 733, 6. 734, 3
 Τρόπαιος 300, 2
 Ὑψίστος 634, 1
 Φιλίππιος 8, 5
 Φρύγιος 658, 4
 Χρυσσαορέυς 234, 24
 Ὠρομάσδης 383, 41. 54. 384, 5.
 404, 20
 ἱερεὺς τοῦ Διὸς 103, 8. ἱερεῖς τοῦ
 Διὸς 65, 11. ὁ Διακὸς νόμος
 456, 8. ἐν Σάρδεσιν ἐν τῷ τοῦ
 Διὸς ἱερῷ 437, 87. παρὰ τὸν τοῦ
 Διὸς βωμόν 225, 46. παρὰ τὸν
 βωμόν τοῦ Διὸς τοῦ Σωτήρος
 332, 10. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς
 τοῦ Σωτήρος 332, 13. 42
 Ἥλιος 90, 3. 229, 60. 70. 266, 24. 52.
 383, 55. 385, 7. 532, 8. 619, 3.
 620, 3
 Ἀρεπτηνός 594, 4
 Ἀρμαχίς 666, 16. 24
 ἡ τοῦ Ἥλιου θυγάτηρ 56, 55. Διὶ
 Ἥλιῳ μεγάλῃ Σαράπιδι 678, 3.
 ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον 8, 94
 Ἡρα 168, 7. 590, 3. Ἡρα τῇ καὶ Σά-
 τει 111, 4. Σάτει τῇ καὶ Ἡρα 130, 7.
 νεωτέρα Ἡρα 590, 4
 Ἡραῖον 168, 11
 Ἡρακλῆς 230, 4. 339, 62. 78. 383, 56.
 386, 7. 404, 21. Ἡρακλέους τοῦ Διὸς
 54, 4
 Καλλίνικος 53, 5
 Ἡρων 740, 5
 Ἡφαιστος 90, 2. 3
 Θεῶ Ὑψίστῳ 96, 7. τὸν ἱερέα τοῦ ἀγιω-
 τάτου Θεοῦ Ὑψίστου 755, 1. τὸν προ-
 φήτην τοῦ ἀγιωτάτου Θεοῦ Ὑψίστου
 756, 2
 Ἰαρίβωλος θεός 634, 3. 640, 15. θεῶ
 μεγίστῳ Ἰεραβώλῳ 639, 8
 Ἰέραξ θεός 52, 3
 Ἰσις 121, 3. 122, 2. προσεκύνησα τὴν
 μυριώνυμον Ἰσιν 695, 2. Ἰσιος 56, 36.
 90, 10. 26. Ἰσιδος 138, 5. 139, 4. 23.
 342, 5. 739, 8. Ἰσι 16, 4. 52, 4.
 Ἰσει 61, 4. Ἰσιδι 21, 3. 62, 4. 64, 4.
 82, 4. 87, 3. 89, 4. 92, 3. 94, 3. 97, 6.
 107, 2. 175, 4. 185, 7. 188, 6. 191, 6.
 196, 3. 659, 3. 677, 3. 696, 2. 704, 2.
 706, 1. 717, 4. 11. 741, 4. Ἰσιν
 184, 7. 186, 6. 189, 5. 190, 2. 496, 12.
 706, 2

- ἡ ἐν Μαλάλῃ 704, 2
 ἡ ἐν Μενοῦθι 706, 2
 Μωχιάς 94, 3
 Νέμεσις 342, 5
 Νεφερσῆς 177, 20
 Πλουσία 705, 1
 Σενσκειτηγή 717, 11
 Σονονάει (dat.) 175, 4
 Σώτειρα 94, 3. 184, 7
 Φαρία 706, 1
 τὸ ἄστρον τὸ τῆς Ἰσίου 56, 37. τὸ
 ἱερὸν τῆς Ἰσιδος 139, 23. Ἰσιδι
 θεᾷ μεγάλη τὸν ναὸν καὶ τὸ
 ἱερὸν καὶ τὰ προσόντα αὐτῇ τα-
 μιεῖα καὶ τὰ συνκύροντα πάντα
 92, 3 sqq. Ἰσιεῖον 52, 2. ἱεροῦ
 πώλου Ἰσιδος 739, 8

 Κάβειροι 430, 5. 764, 6
 Κλεοπάτρειον 738, 5
 Κομμαγηνή 383, 57. 387, 7
 Κόρη 83, 6
 Κοράσιον 580, 6
 Κρόνος 543, 22. 606, 9. Πετενσήνει
 τῇ καὶ Κρόνῳ 130, 9

 Λεύκιππος 503, 1
 Λευκοθέα 611, 10
 Λέων· τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος 732, 7
 Λητώ 140, 12. 144, 5. 214, 34. 255, 5.
 256, 9. 344, 6. 350, 6. 746, 3
 Εὐτεκνος 53, 4

 Μασσαλία 489, 13
 Μέμων 680, 4. 681, 4. 682, 4. 683, 3.
 694, 6
 Μηγρίν 589, 4
 Μήτηρ θεῶν μεγάλη 540, 5
 Σιτυληνή 229, 61. 70
 Μητρῶν 229, 48
 Μίθρης 383, 55. 385, 7
 Μνηῦς 56, 9. 54. Μνεῦς 90, 31
 Μοῦσα Πιερὶς 147, 2. Μοῦσαι 282, 16.
 750, 2. Μῶση 310, 5. 311, 4
 Ἑλικωνιάδες 310, 6
 Μουσεῖον 104, 4. 714, 4

 Νεῖλος· ὁ μέγας θεὸς Νεῖλος 168, 6.
 ἀποδοὺς τῇ Νεῖλῳ τὰ νομιζόμενα
 168, 10. Νεῖλῳ συνλήπτορι 654, 9
 Νεφερσῆς (v. Ἰσις) 177, 20
 Νίκη 219, 27
 Νικηφόρος 364, 4
 νέα Νικηφόρος 474, 5
 Νύμφαι 483, 189
 εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τῶν Νυμ-
 φῶν ἱεροῦ (τοῦ ἐν Περγάμῳ)
 483, 188

 Ὀμόνοια 479, 11. 536, 6. Ὀμόνοια
 Σεβαστή 479, 3
 Ὀσιρις· Ὀσίριδος 214, 33. Ὀσ(ε)ίριος
 56, 49. 51. 64. 90, 10. 26. Ὀσίρει
 60, 4. 90, 10
 Ὀσορώ 97, 6 (cf. Add. Vol. II p. 542)
 πρὸ τοῦ περίπλου τοῦ Ὀσερίου
 56, 64

 Πάν
 Ἐπήκοος 72, 3
 Εὐδοξ 38, 3. 70, 1. 71, 3. 72, 2.
 132, 12
 Σωτήρ 70, 2
 Πανιώνιον 215, 4
 Παστοπνοῦφισ (v. Ἑρμῆς) 131, 3. 206, 2
 Περσική θεὰ 333, 1
 Πετεμπαμέντης· Πετεμπαμέντει τῇ καὶ
 Διονύσῳ 130, 8. 9. Διονύσῳ τῇ καὶ
 Πετεμπαμέντει 111, 5. 6
 Πετενσήνει τῇ καὶ Ἑρμῇ 130, 9. 10
 Πετενσήτει τῇ καὶ Κρόνῳ 130, 9
 Πετεσοῦχος 187, 4. 667, 3. 671, 2. 710, 3
 Πνεφερῶς 667, 3. 671, 2. 710, 3
 Ποσειδῶν 199, 36. 266, 24. 52. 570, 1
 Αἴσιος 430, 4
 Ποσειδωνιασταί 591, 2
 Πρεμάρρει 175, 5. ἀπὸ τοῦ δρόμου
 Πρεμαρρείους 175, 8

 Ῥαβασεῖρη ἱερὸν 629, 13
 Ῥώμη 551, 3. θεὰ Ῥώμη 470, 12.
 479, 4. 533, 4. 591, 4
 ἐν τῇ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Σεβα-
 στοῦ τεμένει 458, 63. ἱερατεύ-

σαντα Ῥώμης Λυκίων τοῦ κοι- νοῦ 556, 9. ἱερέως τῆς Ῥώμης 437, 90. 91. Ῥώμη θεᾶ εὐεργέ- τιδι 441, 134	Σοῦχος 176, 4. 178, 3. 772, 2 Σρουπτίχης θεᾶ 209, 5 Συρία θεᾶ 733, 6 Σώτειρα 214, 48. 407, 4. θεοὶ Σωτή- ρες 214, 14. 15. 245, 28. 29. (Cf. etiam ind. VI s. Πτολεμαῖος)
Σαββατισταί 573, 1. 21. θεὸς Σαββα- τιστής 573, 2. 18. 20	Ταυροπόλος 229, 60. 70. 266, 24. 52 Τρισμέγιστος Ἑρμῆς 716, 2 Τύχη 585, 5 Πρωτογένεια 119, 8. 9 Τύχαιον 585, 5
Σαμοθράκες θεοὶ 69, 1. θεοὶ τοῖς ἐν Σαμοθράκῃ 88, 4. θεοὶ μεγάλοι Σα- μοθράκες Διόσκουροι Κάβειροι 430, 5 ἐν τῷ ἱερῷ τῷ ἐν Σαμοθράκῃ 225, 26 Σάραπις 717, 4. 10. 13. Σαράπιδος 696, 4. 699, 2. 708, 12. 714, 4. Σα- ράπι 16, 4. Σαράπιδι 21, 3. 62, 4. 63, 1. 64, 2. 82, 3. 87, 3. 89, 4. 97, 6. 677, 3. 717, 13. Σάραπιν 758, 1 Ζεὺς Ἥλιος· Διὶ Ἥλιω μεγάλῃ Σα- ράπιδι 678, 3 Μινιεύς 717, 13 Πολιεύς 708, 11 Σωτήρ· Σαράπιδι Ἰσιδι Σωτήρσι 87, 3 πλοῖον Σαράπιδος 696, 4. πρεσ- βότατον νεωκόρον τοῦ μεγάλου Σαράπιδος 714, 4 Σαρπηδῶν 552, 7 Σάτις· Σάτει τῇ καὶ Ἥρᾳ 130, 7. Ἥρᾳ τῇ καὶ Σάτει 111, 4 Σατιεῖον (? cf. Ἡραῖον) 168, 23 Σεμενοῦφις 95, 4 Σίμα 590, 4 Σοκνοπαῖος 177, 19. 179, 13. 14. 655, 4. 664, 10	Φθαῖ 90, 4. 8. 9. 37. 49 Χάριτες· ἐν τῷ τεμένει τοῦ Δήμου καὶ τῶν Χαρίτων 117, 20. 118, 23 Χνόμω Νεβιτήβ 111, 21. Χνούμω Νε- βιτήβ 168, 59. Χνούβω Νεβιτήβ 168, 32 Χνούβις· Χνούβει τῷ καὶ Ἀμμωνι 130, 7. Ἀμμωνι τῷ καὶ Χνούβει 111, 3. 4 προφήτης τοῦ Χνούβεως 111, 18. Χνούβειον 168, 23 Χρόμιος 446, 4 Ὠρομάσθης 383, 42. 54. 384, 5. 404, 20 Ὠρος 121, 3. 122, 2. Ὠρος ὁ τῆς Ἰσίου καὶ Ὀσίριος υἱός 90, 26. Ὠρος ὁ τῆς Ἰσίου καὶ Ὀσίριος υἱός, ὁ ἐπα- μόνας τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ὀσίρει 90, 10

IV.

Nomina feriarum et ludorum.

Ἀθήναια ἐν Σάρδεσιν 305, 9 Ἀλεξάνδρεια ἐν Ἰωνίᾳ 222, 25 Ἀσκληπίεια μεγάλα ἰσοπόθια ἐν Ἀγ- κύρᾳ 547, 9 Ἀττάλεια ἐν Αἰγίνῃ 329, 40 Βαρβύλλα ἐν Εφέσῳ 509, 23 Βασίλεια ἐν Περγάμῳ 268, 6	Βουβάστια ἐν Αἰγύπτῳ· τὰ μικρὰ Βου- βάστια καὶ τὰ μεγάλα Βουβάστια 56, 37 Διδύμη 472, 5 Διονύσια ἐν Ἀθήναις 352, 26. τὰ ἐν Ἄστει 771, 25. 33. ἐν Αἰγίνῃ 329, 41. ἐν Εφέσῳ 9, 3. ἐν Μιλή-
---	--

- τῷ 213, 22. 765, 42. ἐν Πιρήνῃ 215, 7. ἐν Πτολεμαῖδι 50, 10. τῇ ἰά τοῦ Περιτίου μὴνός τοῖς Διονυσίοις 51, 17. ἐν Σίφων 730, 20. Διονύσια τὰ μεγάλα ἐν Ἰλίῳ 218, 133. ἀναγγεῖλαι τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ θεάτρῳ 9, 3. ἀναγορεῦσαι δὲ τὸν στέφανον τοῖς Διονυσίοις 50, 9. 10. Ἐλευσίνια ἐν Ἀθήναις 352, 27. 52. 720, 1. 771, 26. 34. Εὐμένεια ἐν Αἰγίνῃ 329, 40. Εὐμένεια ἐν Περγάμῳ 267, 34. ἐν Σάρδεσιν 305, 9. Ἐφέσεια ἐν Ἐφέσῳ 10, 10. Καισάρηα 458, 61. Κιχίλλια 56, 64. Κοινὰ Ἀσίας 509, 23. Λευκοφρυγὰ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ ἐπὶ Μαίανδρῳ 233, 78. 319, 20. 22. Μουκίεια 438, 5. 439, 3.
- Νικηφόρια ἐν Αἰγίνῃ 329, 41. ἐν Περγάμῳ 299, 4. 15. 322, 6. 324, 5. 513, 17. 764, 12. Ὀλύμπια 305, 12. Παναθήναια ἐν Ἀθήναις 352, 37. 771, 36. 34. Παναθήναια ἐν Περγάμῳ 267, 17. 31. Παναθήναια ἐν Πιρήνῃ 11, 25. 26. Πανιώνια· ἐν τῇ πανηγύρει τῶν Πανιώνων 763, 51. Πτολεμαῖα ἐν Ἀθήναις 771, 26. 34. Πτολεμαῖα ἐν Μηθύμνῃ 78, 25. Πύθια 228, 15. 234, 28. 241, 17. 305, 12. 319, 22. 345, 30. Ῥωμαῖα Σεβαστὰ ἐν Περγάμῳ 458, 58. Σωτήρια (ἐν Δελφοῖς) 36, 5. 234, 31. 241, 17. 305, 12. Σωτήρια (ἐν Ἐφέσῳ) 438, 4. 439, 3. Χριστήρια ἐν Βαβυλῶνι 253, 4.

V.

Nomina mensium.

- Ἀθύρ 176, 6. 772, 12. Ἀπατουριῶν ἐν Πιρήνῃ 215, 27. Ἀπελλαῖος 56, 3. 458, 68. Ἀπογονικός ἐν Κύπρῳ 583, 15. Ἀπολλώνιος ἐν Περγάμῳ 764, 30. Ἀπρίλιος 441, 20. Ἀρτεμίσιος 57, 2. 224, 11. 594, 2. Ἀρτεμισιῶν 458, 70. Αὐγουστος 595, 19. Αὐδναῖος 59, 16. 225, 17. 331, 25. 383, 83. 458, 69. Γορπιαῖος 257, 18. 315, 9. 458, 70. Δαίσιος 168, 35. 437, 91. 458, 70. 622, 1. Δαμάτριος 80, 1. Δεκέμβριος 506, 12. Δῖος 56, 5. 26. 225, 33. 244, 44. 331, 44. 61. 595, 20. 626, 8. Δύστρος 55, 4. 27. 325, 2. 458, 69. 75. 607, 1. 635, 6. 636, 5. 637, 3. Ἐλαφηβολιών ἐν Ἀθήναις 771, 4.
- Ἐπίφ 669, 65. Ἐπεῖφ 175, 12. 639, 6. 667, 5. 671, 4. 708, 18. 710, 3. Ἐπειφί 59, 16. 711, 2. Εὐμένειος ἐν Περγάμῳ 338, 2. Ἡραῖος ἐν Περγάμῳ 265, 17. ἐν Τήμῳ 265, 15. Ἡράκλειος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος 233, 69. Θωῶθ 90, 50. 177, 18. 659, 3. Θωθ 680, 7. 703, 7. Καῖσαρ 458, 54. 68. Ληναιῶν ἐν Σμύρνῃ 229, 34. Λῶος 37, 1. 383, 84. 458, 70. 631, 9. 633, 7. 648, 6. Μάρτιος 532, 4. Μεσορῇ 56, 27. 90, 46. 185, 10. 205, 8. 702, 8. Μεσορῇ 168, 2. Μεσορῇ ἐπαγομένων γ' 705, 9. Μεταγεινιῶν ἐν Ἀθήναις 352, 33. Μεταγεινιῶν ἐν Πιρήνῃ 215, 19. Μεχείρ 90, 6. 178, 12. 180, 11.

190, 10. 209, 6. 665, 8. 717, 2. 14. 742, 7	Σελεύκειος ἐν Ἰλίου 212, 11. 444, 3
Ξανδικός 38, 1. 90, 6. 225, 19. 458, 69.	Ταυρεὼν ἐν Ἐφέσῳ 437, 90
72. 77. 629, 3. 630, 4. 632, 5. 641, 7.	Τυβί 56, 3. 55. 57. 208, 8
645, 9. 646, 17	Ὑπερβερεταῖος 168, 25. 30. 253, 5. 268, 2.
Ὀκτώβριος 458, 23. 52. 55	339, 1. 78. 458, 71. 484, 33. 634, 4
Πάνημος 137, 11. 458, 70	Φαμενώθ 52, 4. 176, 10. 184, 11. 194, 2.
Πάνθειος ἐν Περγάμῳ 483, 192	196, 14. 655, 7. 675, 3. 701, 15.
Πάνθεος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος 233, 9	713, 11. 740, 6
Παῦνι 56, 37. 39. 109, 4. 187, 5. 188, 9.	Φαρμουθί 168, 3. 5. 187, 1. 658, 5.
189, 9. 717, 14. 758, 2. Παοινί 204, 8	663, 5. 664, 20. 678, 7
Παχών 137, 11. 186, 11. 674, 33. 677, 5.	Φαωφί 90, 46. 660, 12. 669, 3. 704, 9.
741, 8	739, 2
Περίτιος 51, 17. 314, 2. 458, 69. 73. 727, 2	Φεβρουάριος 458, 74
	Χοιάχ 56, 32. 64. 195, 5. 665, 76.
	Χοιάχ 683, 7
 ἐμβριος 435, 5

VI.

Nomina regum et reginarum aliorumque regiae
stirpis hominum.

Ἀγρίππας I (37—44 p. Chr. n.)· Ἰου- λίου Ἀγρίππα βασιλέως 428, 4. βα- σιλέως μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαίσα- ρος Εὐσεβοῦς καὶ Φιλορωμαίου 419, 2. ὕπὲρ σωτηρίας κυρίου βασιλέως Ἀγρίππα καὶ ἐπανόδου 418, 1	ἐπὶ βασιλέως μεγάλου Μάρκου Ἰου- λίου Ἀγρίππα 421, 1
Ἀγρίππας II (50—95 p. Chr.)· βασιλεῖ μεγάλῳ Ἀγρίππᾳ κυρίῳ 425, 3. ἔτους ιη' βασιλέως Ἀγρίππα κυρίου 423, 1. ἔτους λζ' τοῦ καὶ λβ' βασιλέως Ἀγρίππα κυρίου 426, 1. ἐπὶ βασιλέως μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαίσαρος Εὐσε- βοῦς καὶ Φιλορωμαίου τοῦ ἐκ βασι- λέως μεγάλου Ἀγρίππα Φιλοκαί- σαρος Εὐσεβοῦς καὶ Φιλορωμαίου 419, 1	Ἀγρίππας· Γάϊον Ἰούλιον, βασιλέως Ἀλεξάνδρου υἱόν, Ἀγρίππαν, τα- μίαν καὶ ἀντιστράτηγον τῆς Ἀσίας 429, 3
Ἀγρίππας (ἄδελγον ὀπότερος)· βασιλεὺς Ἀγρίππας Φιλοκαῖσαρ καὶ Φιλορω- μαῖος 424, 1. βασιλέως μεγάλου Ἀγρίππα 422, 2. 3. ἐπὶ βασιλέως με- γάλου Μάρκου Ἰουλίου Ἀγρίππα Φιλο- καίσαρος καὶ Φιλορωμαίων 420, 1. 2.	Ἀδηφᾶν βασιλέως Ἀειζανᾶ ἀδελφός 200, 9
	Ἀδοβογιῶνα Δηϊοτάρω 348, 2
	Ἀειζανᾶς βασιλεὺς Ἀξωμιτῶν καὶ Ὀμηριτῶν 200, 1. 2
	Ἀθήναιος βασιλέως Ἀττάλου (I) υἱός 248, 40. Ἀθηναιον βασιλέως Ἀττάλου 296, 1. 321, 1. Ἀθηναίῳ 308, 15.
	Ἀθηναιον 315, 47. Ἀθηναίου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως (Ἀττάλου II) 319, 15
	Ἀθήναιος βασιλέως Ἀττάλου (II) ἀν- εψιός 331, 5. ὁ Σώσανδρος γήμας τὴν Ἀθηναίου θυγατέρα τοῦ Μειδίου, ὃς ἦν Ἀθηναιος ἀνεψιός τοῦ πατρὸς μου 331, 29

- Ἀθηναίς (I Ἀριοβαρζάνου I γυνή)· βασιλίσσης Ἀθηναΐδος Φιλοστόργου 354, 2. 355, 5
- Ἀθηναίς (II Ἀριοβαρζάνου II γυνή)· βασιλίσσης Ἀθηναΐδος Φιλοστόργου 356, 4
- Ἀθηνόδωρος ν. Οὐαββάλαθος
- Ἄκα Ἀντιοχίδος θυγάτηρ 403, 17
- Ἀλέξανδρος (Φιλίππου Μακεδόνων βασιλεύς) 4, 1. 3. 8, 6. 14. 34. 39. 98. 119. 135. 56, 2. 90, 4. 223, 22. 739, 3. βασιλεὺς Ἀλέξανδρος 1, 1. 8, 59. 127. 142. βασιλέα Ἀλέξανδρον τὸν ἐκ βασιλέως Φιλίππου 398, 1. θεὸς Ἀλέξανδρος 3, 1. 2. εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου ἡμέραν τὴν γενεθλίαν 222, 5. Ἀλεξάνδρεια (ἐορτή) 222, 25. δραχμαὶ Ἀλεξάνδρειοι 67, 15. δραχμῶν Ἀλεξάνδρειων 268, 13. ἀργυρίου Ἀλεξάνδρειου 326, 24. 32. 34. τάλαντα Ἀλεξάνδρεια 748, 5. 16
- Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου (Μακεδόνων βασιλεὺς) 4, 5
- Ἀλέξανδρος (Τιγράνου, Ἐλαιούσσης ἄρχων 74 p. Chr.)· βασιλέως Ἀλεξάνδρου 429, 3. 544, 8
- Ἀμύντας (Γαλατίας βασιλεὺς 36—25 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀμύντου 533, 15. 41
- Ἀμύντας Βριγάτου τετράρχης 544, 3
- Ἀμύντας Δυτικαίου τετράρχης 544, 4
- Ἀντίγονος (Φιλίππου, βασιλεὺς 306—301 a. Chr. n.)· Ἀντίγονος 6, 10. 13. 17. 33. 37. 39. 45. 7, 2. 223, 22. βασιλεὺς Ἀντίγονος 8, 104
- Ἀντίγονος (Δημητρίου, ὁ Γονατᾶς, 280—239 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀντιγόνου 216, 4
- Ἀντιοχίς, ὁμομητρία βασιλέως (Κομμαγηνῆς Μιθραδάτου) ἀδελφή 403, 8. 16
- Ἀντίοχος (I Σωτήρ, 280—261 a. Chr. n.)· Ἀντίοχος ὁ πρεσβύτατος (υἱὸς) τοῦ βασιλέως Σελεύκου 213, 2. 15. 19. 25. 31. 42. Ἀντίοχου 335, 139. 144. βασιλεὺς Ἀντίοχος 214, 8. 217, 1. 219, 2. 220, 1. 221, 18. 25. 50. 222, 2. 223, 1. τοὺς βασιλεῖς Σέλευκον καὶ Ἀντίοχον 215, 1. Ἀντίοχον καὶ Σέλευκον 220, 12. τοῖς βασιλεῦσιν Ἀντιόχῳ (I) καὶ Ἀντιόχῳ (II) 222, 33. 38. βασιλέως Ἀντιόχου 219, 26. 221, 3. 9. 745, 1. βασιλέως Ἀντιόχου Σωτήρος 399, 1. βασιλέα Ἀντίοχον βασιλέως Σελεύκου 219, 36. βασιλέα Ἀντίοχον 222, 10. 14. 21. ὁ θεὸς καὶ σωτὴρ Ἀντίοχος 229, 100. Ἀντιόχου τοῦ σωτήρος 233, 14. μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 219, 26. ἱερεὺς Ἀντιόχου Σωτήρος 233, 2. ἱερεὺς Ἀντιόχου Ἀπόλλωνος Σωτήρος 245, 11. 35. Ἀντιόχου Σωτήρος 246, 3
- Ἀντίοχος (II Θεός, 261—242 a. Chr. n.)· τοῖς βασιλεῦσιν Ἀντιόχῳ (I) καὶ Ἀντιόχῳ (II) 222, 33. 38. βασιλεὺς Ἀντίοχος 224, 12. βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ θεοῦ 226, 6. βασιλέως Ἀντιόχου 228, 2. 3. τὸν πατέρα αὐτοῦ (Σελεύκου II) βασιλέα Ἀντίοχον 229, 9. Ἀντιόχου θεοῦ 246, 5. ἱερεὺς Ἀντιόχου θεοῦ 233, 3. 245, 14. 37
- Ἀντίοχος (Ιέραξ, 242—228 a. Chr. n.)· πρὸς Ἀντίοχον 271, 5. 274, 2. 278, 2. 279, 2. πρὸς — Γαλάτας καὶ Ἀντίοχον 275, 2. 280, 4
- Ἀντίοχος (III Μέγας, 223—187 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 231, 1. 242, 2. βασιλεῖ Ἀντιόχῳ 241, 11. βασιλέα(ῃ) Ἀντίοχον 233, 50. 234, 25. 241, 3. 9. βασιλέως Ἀντιόχου 234, 19. 20. 33. 243, 5. 252, 1. βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος 746, 1. βασιλεῖ μεγάλῳ Ἀντιόχῳ 230, 5. βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 237, 12. 249, 2. 250, 2. βασιλέα μέγαν Ἀντίοχον, βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου, Μακεδόνα 239, 1. βασιλέα μέγαν Ἀντίοχον βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου 240, 1. Ἀντιόχου Μεγάλου 246, 2. 7. ἱερεὺς βασιλέως Ἀντιόχου 233, 4. ἱερεὺς Ἀντιόχου Μεγάλου 245, 18. 40
- Ἀντίοχος (Ἀντιόχου III Μεγάλου υἱὸς πρεσβύτατος)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 232, 1.

- βασιλέως Ἀντιόχου 771, 28. 31. Ἀντιόχου θεοῦ 246, 8. ἱερεὺς βασιλέως Ἀντιόχου (III) καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 233, 5. ἱερεὺς Ἀντιόχου 245, 17. 39
 Ἀντίοχος (IV Ἐπιφανής, 176—164 a. Chr. n.)· ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος 248, 52. τὸν βασιλέα Ἀντίοχον 248, 22. τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 248, 35. 43. 56. ὑπὲρ βασιλέως Ἀντιόχου 251, 1. βασιλέα Ἀντίοχον Ἐπιφανῆ βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 249, 1. 250, 1. Ἀντιόχου θεοῦ Ἐπιφανοῦς 246, 10. Ἀντιόχῳ θεῷ Ἐπιφανεῖ 253, 5. βασιλῇ Ἀντίοχον βασιλέως Ἀντιόχου 252, 1. βασιλεύοντος Ἀντιόχου θεοῦ σωτῆρος τῆς Ἀσίας καὶ κτίστου τῆς πόλεως (τῆς Βαβυλωνίων) 253, 1
 Ἀντίοχος (V Εὐπάτωρ, 164—162 a. Chr.)· τὸν υἱὸν (Ἀντιόχου IV) Ἀντίοχον 252, 3
 Ἀντίοχος (VII Σιδήτης, 138—129 a. Chr. n.)· βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου 255, 1. 2. 256, 2. 3
 Ἀντίοχος (VIII Γρυπός, 125—96 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 257, 1. βασιλέα Ἀντίοχον Ἐπιφανῆ Φιλομήτορα Καλλίνικον, τὸν ἐγ βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 258, 1. 259, 1. τὸν ἐκ βασιλέως Δημητρίου Νικάτορος 401, 13. βασιλεὺς Ἀντίοχος Ἐπιφανῆς Φιλομήτωρ Καλλίνικος βασιλέως Δημητρίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 260, 1. βασιλέως Ἀντιόχου 261, 2. βασιλέως Ἀντιόχου Φιλομήτορος Καλλινίκου 383, 5. 392, 7. 394, 7. 395, 7. 396, 7. 397, 8. 400, 9. 401, 10. 403, 5. 404, 5. 405, 6
 Ἀντίοχος (IX Κυζικηνός, 116—95 a. Chr. n.)· Ἀντίοχον Φιλοπάτορα βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου υἱὸν καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 255, 1. Ἀντιόχου Φιλοπάτορος τοῦ ἐγ βασιλέως μεγάλου Ἀντιόχου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας 256, 2. βασιλέως Ἀντιόχου 256, 4
 Ἀντίοχος Παλμυρηνός· βασιλέως Σεπτιμίου Ἀντιόχου 650, 2. 651, 2
 Ἀντίοχος (I Κομμαγενῆς βασιλεὺς 69—38 a. Chr. n.)· βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος θεὸς Δίκαιος Ἐπιφανῆς Φιλορωμαῖος καὶ Φιλέλλην, ὁ ἐκ βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 383, 1. 384, 1. 385, 1. 386, 1. 387, 1. 388, 1. 389, 1. 390, 1. 391, 1. 392, 1. 393, 1. 394, 1. 395, 1. 396, 1. 397, 1. 400, 1. 401, 1. 402, 1. 404, 1. βασιλέα Ἀντίοχον θεὸν Δίκαιον Ἐπιφανῆ Φιλορωμαῖον καὶ Φιλέλληνα, τὸν ἐγ βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 405, 1
 Ἀντίοχος (III Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέα Ἀντίοχον βασιλέως Μιθριδάτου 406, 2. βασιλέως Ἀντιόχου 411
 Ἀντίοχος (IV Κομμαγενῆς βασιλεὺς, 38—72 p. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀντίοχος βασιλέως Ἀντιόχου 411. Ἀντιόχου 410, 7
 Ἀντίοχος (ἄδελφος)· βασιλεὺς Ἀντίοχος 262, 2. ἐπιστολῇ Ἀντιόχου βασιλέως 262, 1
 Ἀντίπατρος 4, 9. 13
 Ἀπάμη βασιλέως Ἀντιόχου (I) θυγάτηρ· βασιλίσσαν Ἀπάμην 745, 1
 Ἀπολλωνίς βασιλέως Ἀττάλου (I) γυνή· βασιλίσσαν Ἀπολλωνίδα 248, 44. 45. 292, 1. 307, 1. βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος 248, 31. 318, 1. βασιλίσσα Ἀπολλωνίς Εὐσεβῆς, γυνὴ μὲν θεοῦ βασιλέως Ἀττάλου, μήτηρ δὲ βασιλέως Εὐμένου Σωτῆρος 308, 1. 2. θεᾶ Ἀπολλωνίδι 309, 13. τὸν ἱερέα θεᾶς Ἀπολλωνίδος Εὐσεβοῦς καὶ τὴν ἱέρειαν αὐτῆς 309, 5. ναὸν θεᾶς Ἀπολλωνίδος Εὐσεβοῦς Ἀποβατηρίας 309, 14
 Ἀριαράθης (IV, 220—163 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριαράθου 350, 3. 352, 21
 Ἀριαράθης (V, 163—130 a. Chr. n.)· Ἀριαράθης 351, 2. βασιλέα Ἀριαράθην 351, 17. βασιλεὺς Ἀριαράθης Εὐσεβῆς καὶ Φιλοπάτωρ 352, 2.

- βασιλέα Ἀριαράθην Εὐσεβῆ καὶ Φιλοπάτορα βασιλέως Ἀριαράθου κτλ. 352, 21. βασιλεῖ Ἀριαράθει Εὐσεβεῖ καὶ Φιλοπάτορι 352, 37. βασιλέως Ἀριαράθου 352, 31. 36. 43. 77. βασιλεῖ Ἀριαράθει 352, 59
 Ἀριαράθης (VI, 130—112 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριαράθου Ἐπιφανοῦς καὶ Φιλοπάτορος 353, 1
 Ἀριαράθης (VII, 112—110 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριαράθην Φιλομήτορα βασιλέως Ἀριαράθου Ἐπιφανοῦς καὶ Φιλοπάτορος 353, 1
 Ἀριοβαρζάνης (I, 95—63 a. Chr. n.)· βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου 354, 1. 355, 3
 Ἀριοβαρζάνης (II, 63—52 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Φιλοπάτορα, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλορωμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀθηναίδος Φιλοστόργου 354, 1. 355, 2. βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλοπάτορος 356, 3
 Ἀριοβαρζάνης (III, 52—43 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἀριοβαρζάνην Εὐσεβῆ Φιλορωμαῖον, τὸν ἐκ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου Φιλοπάτορος καὶ βασιλίσσης Ἀθηναίδος Φιλοστόργου 356, 2
 Ἀριοβαρζάνης (Μήδων βασιλεύς)· βασιλέως Ἀριοβαρζάνου 380, 4. 381, 4
 Ἀριοβαρζάνης (νέωτερος)· Ἰούλιος Ἀριοβαρζάνης βασιλέως Ἀριαβαρζάνου υἱός 381, 3
 Ἀροάνδης· τὸν ἐκ βασιλέως Ἀροάνδου 393, 6
 Ἀρσάκης (VII ὁ καὶ Μιθραδάτης, Πάρθων βασιλεύς 124—87 a. Chr. n.)· βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρσάκου 430, 2
 Ἀρσάμης· βασιλέα Ἀρσάμην τὸν ἐκ βασιλέως Ἀρσάμου 394, 9. 10
 Ἀρσινόη (II, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου θυγάτηρ, Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀδελφὴ καὶ γυνὴ)· βασίλισσαν Ἀρσινόην βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερνίκης 14, 1. 27, 1. βασίλισσα Ἀρσινόη βασιλέως Πτολεμαίου θυγάτηρ, βασιλέως Λυσιμάχου γυνὴ 15, 1. βασίλισσαν Ἀρσινόην θεῶν Φιλάδελλον, τὴν Πτολεμαίου καὶ Βερνίκης, θεῶν Σωτήρων 33, 1. 2. βασίλισσα Ἀρσινόη 28, 2. 3. 29, 2. 54, 2. Ἀρσινόη 16, 3. 55, 3. 56, 1. 7. 60, 2. 61, 1. 65, 2. 727, 2. Ἀρσινόη θεᾶ Φιλαδέλφῃ (sic) 30, 1. 2. θεᾶ Ἀρσινόη Φιλαδέλφῃ 31, 1. 2. Ἀρσινόην Φιλάδελλον 32, 1. Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 34, 1. 2. 724, 2. 725, 2. κανηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 56, 2. 90, 5. 739, 10
 Ἀρσινόη (III, Πτολεμαίου Φιλοπάτορος γυνὴ)· βασίλισσα Ἀρσινόη 81, 1. 25. 82, 2. 83, 2. 84, 6. 85, 2. 3. 86, 1. 2. 87, 1. 2. 88, 1. 2. 90, 9. 729, 2. 730, 4. 731, 3. 733, 2. Ἀρσινόη 91, 3. 93, 2. ἱέρεια Ἀρσινόης Φιλοπάτορος 90, 5. 41. 739, 11
 Ἀρταβάσδης (πρεσβύτερος)· Ἀρταβάσδου 380, 2
 Ἀρταβάσδης (νέωτερος)· Γάιος Ἰούλιος Γάϊου Φαβία Ἀρταβάσδης Ἀρταβάσδου υἱός, βασιλέως Ἀριοβαρζάνου υἱανός 380, 1
 Ἀρταξέρξης (I 224—242 p. Chr. n.)· τοῦτο τὸ πρόσωπον Μασδάου θεοῦ Ἀρταξέρρου, βασιλέως βασιλέων Ἀριανῶν, ἐκ γένους θεῶν, υἱοῦ θεοῦ Παπάκου βασιλέως 432, 1
 Ἀρταξέρξης (II Μνήμων a. 404—359 a. Chr.)· Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως 264, 5. Ἀρταξέρξη 264, 9. Ἀρταξέρξου 391, 9. βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρταξέρξου τοῦ καὶ Ἀρσάκου 392, 12
 Ἀρχέλαος (πρεσβύτερος Καππαδοκίας βασιλεύς, 41 a. Chr.—14 p. Chr.)· βασιλέα Ἀρχέλαον Φιλόπατριν 358, 1. 359, 1. 360, 2. βασιλέως Ἀρχελάου Φιλοπάτριδος 361, 3. βασιλέως Ἀρχελάου 362, 2. Ἀρχελάου 363, 3. βασιλέα Καππαδοκίας καὶ τῆς τραπεζίας Κιλικίας Ἀρχέλαον Φιλόπατριν 357, 2
 Ἀρχέλαος (νέωτερος)· βασιλέως Ἀρχελάου υἱὸν Ἀρχέλαον 362, 2

Ἀτταλος (Φιλετάρου πατήρ)· Ἀττάλου 312, 2. 748, 2. Ἀττάλω 310, 1. 311, 3. 749, 1. ἐν Ἀτταλείᾳ 266, 2. 59

Ἀτταλος (Φιλετάρου ἀδελφός)· Ἀττάλου 266, 47

Ἀτταλος (I, 241—193 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Ἀτταλος 269, 1. 272, 1. 273, 1. 281. 282, 1. 283, 1. 284, 1. ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος 270, 2. 271, 1. βασιλέα Ἀτταλον 248, 44. 270, 7. 280, 1. βασιλέως Ἀττάλου 248, 31. 294, 1. 295, 1. 296, 1. 297, 2. 298, 1. 317, 1. 318, 1. 320, 2. 321, 2. 327, 1. 328, 1. βασιλέως Ἀττάλου Σωτήρος 289, 1. βασιλέα Ἀτταλον θεὸν καὶ εὐεργέτην 291, 1. βασιλεύοντος Ἀττάλου, πρώτου ἔτους 268, 1. θεοῦ βασιλέως Ἀττάλου 308, 3

Ἀτταλος (II Φιλάδελφος, 159—139 a. Chr. n.)· Ἀτταλος 315, 27. 39. 751, 1. Ἀττάλῳ 264, 17. Ἀτταλον 248, 37. 307, 1. Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου 298, 1. Ἀτταλον βασιλέως Ἀττάλου 294, 1. — βασιλεὺς Ἀτταλος 315, 45. 326, 18. 331, 5. βασιλέα Ἀτταλον 351, 17. βασιλέως Ἀσίας Ἀττάλου 544, 6. βασιλεὺς Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου 317, 1. 327, 1. 328, 1. βασιλεὺς Ἀτταλος βασιλέως Ἀττάλου καὶ βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος 319, 17. βασιλῆ Ἀτταλον βασιλέως Ἀττάλου 320, 1. — ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλάδελφος 323, 17. βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου 303, 1. 304, 1. 318, 15. 329, 5. βασιλέα Ἀτταλον Φιλάδελφον 329, 28. Ἀττάλῳ Φιλαδέλῳ 308, 14. βασιλεύοντος Ἀττάλου Φιλαδέλφου, ἔτους ... 325, 1. — τοῦ θεοῦ Ἀττάλου 764, 19. Ἀτταλος ὁ θεὸς μου (Ἀττάλου III) 331, 32. 39. ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων 338, 23. — Ἀττάλειον 326, 20. 329, 46. Ἀττάλεια (ἐορτή) 329, 40. Ἀτταλισταί 325, 4. 326, 1. 2. 5. 17. 21. 27

Ἀτταλος (III Φιλομήτωρ, 139—133 a. Chr. n.)· Ἀττάλῳ 264, 19. Ἀττάλῳ

Dittenberger, *Orientis gr. inscr.* II.

τῷ τοῦ Εὐμένους 264, 20. Ἀττάλου τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως Εὐμένους 319, 16. Ἀτταλον τὸν βασιλέως Εὐμένους 329, 39. Ἀτταλος ὁ τᾶδελοῦ (i. e. Εὐμένους) υἱός 331, 18. — βασιλεὺς Ἀτταλος 331, 26. 45. 435, 13. — Ἀττάλῳ τῷ Φιλομήτορι βασιλεῖ 764, 39. τοῦ Ἀττάλου τοῦ Φιλομήτορος βασιλέως 764, 20. βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι καὶ Εὐεργέτῃ 764, 48. ἕως τῆς Ἀττάλου τελευτῆς 435, 8. πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἢ Ἀτταλον τελευτῆσαι 435, 15. βασιλεὺς Ἀτταλος Φιλομήτωρ καὶ Εὐεργέτης 338, 3. βασιλέα Ἀτταλον Φιλομήτορα καὶ Εὐεργέτην θεοῦ βασιλέως Εὐμένους Σωτήρος 332, 21. 24. 44. βασιλεῖ Ἀττάλῳ Φιλομήτορι καὶ Εὐεργέτῃ 332, 30. — ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων 338, 23. — ὁ ἱερεὺς τοῦ βασιλέως 332, 12. ἱερεὺς ἀποδειχθεὶς τοῦ βασιλέως Ἀττάλου 339, 26. εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ βασιλέως 332, 16. ἐν τε τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως καθ' ἕκαστον μῆνα θυσιάζων 339, 35

Βερενίκη (I, Πτολεμαίου τοῦ Λάγου γυνή) 23, 1. 33, 2. Βερενίκη τὴν βασιλέως Πτολεμαίου γυναῖκα 20, 1. βασίλισσα Βερενίκη 14, 2. 26, 2. 27, 2. 54, 3. 726, 3

Βερενίκη (II, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου γυνή)· βασίλισσα Βερενίκη, ἡ βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφὴ καὶ γυνὴ 61, 2. βασιλίσσης Βερενίκης τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως 65, 3 sqq. βασίλισσα Βερενίκη ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ καὶ γυνὴ 56, 8. 60, 3. 4. βασίλισσα Βερενίκη 56, 21. 35. 47. 62. 62, 2. 63, 3. 64, 2. 76, 2. 3. 77, 3. Βερενίκη 75, 2. 78, 2. 86, 4. ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργετίδος 90, 5. 739, 9

Βερενίκη (III, Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ Βερενίκης θυγάτηρ) 56, 47. 64.

- βασίλισσα Βερενίκη 56, 54. 57. Βερενίκη ἀνασσα παρθένων 56, 61. 65. Βερενίκης ἄρτος 56, 73
 Βερενίκη (Πτολεμαίου Χ τοῦ δευτέρου Σωτήρος θυγάτηρ)· βασίλισσαν Βερενίκην 174, 1
 Βερενίκη Πτολεμαίου τοῦ Λυσιμάχου θυγάτηρ 224, 4. 30
 Βερενίκη (Αγρίππα θυγάτηρ)· Ἰουλίαν Βερενίκην, βασίλισσαν μεγάλην, Ἰουλίου Ἀγρίππα θυγατέρα καὶ μεγάλων βασιλέων εὐεργετῶν τῆς πόλεως (τῆς Ἀθηναίων) ἔκγονον 428, 2
 Βρογίταρον Δηϊοτάρου, Γαλατῶν Τρόκμων τετράρχην 349, 1
 Γλαφύρα (Ι)· βασίλισσαν Γλαφύραν, βασιλέως Ἀρχελάου Φιλοπάτριδος μητέρα 361, 2
 Γλαφύρα (ΙΙ)· βασίλισσαν Γλαφύραν, Ἀρχελάου θυγατέρα, Ἰόβα γυναῖκα 363, 2
 Γωτάρζης (Πάρθων βασιλεὺς 41—51 p. Chr. n.)· Γωτάρζης σατράπης τῶν σατραπῶν 431, 2. 3. Γωτάρζης Γεδοποθρος 431, 4
 Δαρεῖος (Ι Περσῶν βασιλεὺς 521—485 a. Chr. n.)· βασιλέα βασιλέων μέγαν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου 388, 7. τὸν ἐκ βασιλέως βασιλέων μεγάλου Δαρείου 389, 6
 Δαρεῖος (Παλμυρηνός)· βασιλέως Δαρείου 651, 1
 Δηϊόταρον Δομνόριγος, Γαλατῶν βασιλέα 347, 2. βασιλέως Δηϊοτάρου 544, 2
 Δηϊόταρος (Τρόκμων τετράρχης)· Δηϊοτάρω 348, 2. Δηϊοτάρου 349, 2
 Δημήτριος (Ἀντιόχου, ὁ Πολιορκητῆς) 6, 28. βασιλεὺς Δημήτριος 9, 1. 10, 2. 14, 3
 Δημήτριος (Ι Σωτήρ, 162—150 a. Chr. n.)· Δημητρίου 251, 3. βασιλέως Δημητρίου Σωτήρος 400, 13. Δημητρίου θεοῦ Σωτήρος 246, 11
 Δημήτριος (ΙΙ Νικάτωρ, 146—138 et 129—125 a. Chr. n.)· βασιλέα Δημήτριον Νικάτορα τὸν ἐκ βασιλέως Δημητρίου Σωτήρος 400, 12. βασιλέως Δημητρίου 258, 2. 259, 2. 3. 260, 2. 3. βασιλέως Δημητρίου Νικάτορος 401, 15
 Δομνόριξ 347, 2
 Ἐπιφάνης (Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου 410, 5. Ἐπιφάνης 412
 Εὐμένης (Ι, 263—241 a. Chr. n.)· Εὐμένης Φιλεταίρου 266, 1. 267, 1. Εὐμένη (τὸν Φιλεταίρου) 266, 28. Εὐμένει τῷ Φιλεταίρου 266, 27. 32. 35. 39. 44. πρὸς Εὐμένη τὸν Φιλεταίρου 266, 26. 49. Εὐμένης 335, 141. Εὐμένους 266, 51. 267, 22. Εὐμένου 267, 37. 750, 1. Εὐμένει 267, 30. Εὐμένη 267, 25. 33. Εὐμένει εὐεργέτῃ 267, 35. τὸ Εὐμένειον 336, 4
 Εὐμένη τὸν Ἀττάλου 266, 46
 Εὐμένης (ΙΙ, 193—159 a. Chr.)· Εὐμένης 264, 16. βασιλεύοντος Εὐμένους ἔτους ζλ' 314, 1. Εὐμένους 248, 38. 264, 21. Εὐμένη 305, 10. βασιλέα Εὐμένη 329, 37. βασιλεὺς Εὐμένης 248, 2. 50. 306, 1. 315, 10. 763, 1. βασιλέως Εὐμένου (-εος, -ους) 290, 3. 305, 11. 319, 17. 329, 39. βασιλεῖ Εὐμένει 317, 3. βασιλέα Εὐμένη βασιλέως Ἀττάλου καὶ βασιλίσσης Ἀπολλωνίδος 248, 31. τοῦ θεοῦ βασιλέως Εὐμένου 764, 19. βασιλῆ Εὐμένεα βασιλέως Ἀττάλου 297, 1. ὑπὲρ βασιλέως Εὐμένου, σωτήρος καὶ εὐεργέτου καὶ κτίστου τῆς πόλεως (Πανίου) 301, 1. ὑπὲρ βασιλέως Εὐμένου Φιλαδέλφου θεοῦ καὶ εὐεργέτου 302, 1. βασιλεῖ Εὐμένει (τῷ) Σωτῆρι 305, 7. 308, 14. 24. βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος 308, 4. 19. — θεοῦ βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος 332, 22. 24. 45. θεοῦ βασιλέως Εὐμένου 332, 27. τὸν ἱερέα βασιλέως Εὐμένους 309, 4. Εὐμένεια (ἐορτὴ) ἐν Σάρδεσιν

- 305, 9. ἐν Αἰγίνῃ 329, 40. μηνὸς Ἐμβενείου 338, 2
- Ζηνοβία· Σεπτιμία Ζηνοβία Σεβαστῇ 647, 4. Σεπτιμίαν Ζηνοβίαν τὴν λαμπροτάτην εὐσεβῆ βασιλισσαν 648, 1. Σεπτιμίας Ζηνοβίας τῆς λαμπροτάτης βασιλίσσης 649, 1
- Ζήνων βασιλίσσης Πυθοδώριδος Φιλομήτορος καὶ βασιλέως Πολέμωνος υἱός 377, 2
- Ἡρώδης (I, 37—4 a. Chr. n.)· βασιλέα Ἡρώδην Φιλωρωμαῖον 414, 2. βασιλεῖ Ἡρώδει κυρίῳ 415, 1. Ἡρώδου τοῦ βασιλέως 416, 2. βασιλέως Ἡρώδου 417, 3
- Ἡρώδης (τετράρχης)· Ἡρώδην, Ἡρώδου τοῦ βασιλέως (βασιλέως Ἡρώδου) υἱόν, τετράρχην 416, 1. 417, 3
- Ἡρώδης (Χαλκίδος βασιλεύς, 41—48 p. Chr. n.)· βασιλέα Ἡρώδην Εὐσεβῆ καὶ Φιλοκαίσαρα 427, 2
- Ἰαμάσδης· καὶ Ἰαμάσδει τῷ υἱῷ (Μιθριδάτου τοῦ Ἰβήρων βασιλέως) 379, 15
- Ἰούβας βασιλεύς 197, 2. Ἰόβας 198, 2. 363, 3
- Ἰουλία Ταρκονδιμότου 753, 6
- Ἰσιάς (Κομμαγενῆς βασιλισσα)· βασίλισσαν Ἰσιάδα Φιλόστοργον 397, 11. Ἰσιάδος 403, 1
- Κάσσανδρος 5, 9. 13. 27. 35. 6, 5
- Κλεοπάτρα (I Ἀντιόχου θυγάτηρ, Πτολεμαίου V Ἐπιφανοῦς γυνή)· βασίλισσα Κλεοπάτρα 95, 2. 96, 2. 97, 3. 98, 1. 100, 6. 7. 101, 2. 105, 2. 3. 106, 4. 123, 1. 732, 3. 734, 1. ἡ ἀδελφὴ βασίλισσα Κλεοπάτρα 99, 7. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς βασιλέως Πτολεμαίου ἀδελφῆς καὶ γυναικός 733, 3. Κλεοπάτρα 109, 1
- Κλεοπάτρα (II, Πτολεμαίου Ἐπιφανοῦς θυγάτηρ, Φιλομήτορος καὶ Εὐεργέτου ἀδελφῆ καὶ γυνή)· βασίλισσα Κλεοπάτρα τῇ ἀδελφῇ 111, 2. 139, 2. βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ (τοῦ βασιλέως) ἀδελφὴ 109, 2. 138, 1. 2. 141, 1. 2. 142. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν ἀδελφὴν 113, 4. 5. 152, 5. 6. 153, 4. 155, 7. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς καὶ γυναικός 107, 1. 2. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς 114, 1. 130, 1. 2. 131, 1. 140, 2. 3. 168, 23. βασίλισσα Κλεοπάτρα 108, 4. 112, 3. 115, 2. 121, 1. 124, 2. 125, 2. 3. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν ἀδελφὴν 156, 5. 158, 4. 5. θεᾶς Εὐεργέτιδος τῆς καὶ Φιλομήτορος Σωτείρας 739, 7
- Κλεοπάτρα (III, Πτολεμαίου Φιλομήτορος θυγάτηρ, Εὐεργέτου γυνή)· βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ γυνή 138, 2. 141, 2. 3. 142. βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς γυναικός 132, 2. 140, 4. 5. βασιλίσση Κλεοπάτρα τῇ γυναικί 139, 2. 168, 53. βασίλισσαν Κλεοπάτραν τὴν γυναῖκα 152, 6. 7. 153, 5. 155, 7. 8. 156, 5. 6. 158, 5. βασίλισσα Κλεοπάτρα 133, 3. 135, 6. 7. 136, 3. 167, 1. 168, 26. βασίλισσα Κλεοπάτρα Εὐεργέτις 144, 2. βασίλισσα Κλεοπάτρα θεὰ Εὐεργέτις 175, 1. 2. βασιλευόντων Κλεοπάτρας καὶ Πτολεμαίου 739, 1. ἱέρεια βασιλίσσης Κλεοπάτρας θεᾶς 159, 3. 4. θεοὶ Φιλομήτορες Σωτῆρες 738, 1. 739, 1
- Κλεοπάτρα (Πτολεμαίου Φιλομήτορος θυγάτηρ, Δημητρίου II Νικάτορος καὶ Ἀντιόχου VII Σιδήτου γυνή) 255, 3. 256, 3. 258, 3. 259, 3. 260, 3
- Κλεοπάτρα (Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Σωτῆρος γυνή)· βασιλίσσης Κλεοπάτρας 174, 3
- Κλεοπάτρα ἡ καὶ Βερενίκη Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου γυνή· βασίλισσα Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς 740, 2
- Κλεοπάτρα ἡ καὶ Τρύφαινα, Πτολεμαίου XIII νέου Διονύσου γυνή· βασίλισσα Κλεοπάτρα 183, 2. βασίλισσα Κλεοπάτρα ἡ καὶ Τρύφαινα 182, 1

- Κλεοπάτρα (VII, 51—30 a. Chr. n.)· βασιλευόντων Κλεοπάτρας θεᾶς Φιλοπάτορος καὶ Πτολεμαίου τοῦ καὶ Καίσαρος, θεοῦ Φιλοπάτορος, Φιλομήτορος 194, 1. 2. ὑπὲρ βασιλείσης καὶ βασιλέως 742, 1
- Λάϊος Ταρκονδιμότου 753, 4
- Λαοδίκη (Ἀντιόχου II Θεοῦ γυνή) 224, 13. 225, 13. 15. 20. 35
- Λαοδίκη Ἀντιόχου III γυνή· βασιλείσης Λαοδίκης 237, 13
- Λαοδίκη Ἀντιόχου, τοῦ Ἀντιόχου III Μεγάλου πρεσβυτάτου υἱοῦ, γυνή· βασιλείσης Λαοδίκης 771, 31
- Λαοδίκη Ἀντιόχου IV γυνή· βασιλείσαν Λαοδίκην 252, 2. βασιλείσης Λαοδίκης 251, 2. 3
- Λαοδίκη Νικομήδους II γυνή· βασίλισσα Λαοδίκη βασιλέως Μιθραδάτου 345, 6. 27. βασιλείσα Λαοδίκη 345, 34
- Λαοδίκη Μιθραδάτου I Κομμαγενῆς βασιλέως γυνή· βασιλείσης Λαοδίκης θεᾶς Φιλαδέλφου 383, 4. 384, 4. 385, 5. 386, 5. 387, 5. 388, 5. 389, 5. 390, 5. 391, 5. 392, 5. 393, 4. 394, 5. 395, 5. 396, 5. 397, 6. 400, 6. 401, 7. 402, 4. 404, 4. 405, 5
- Λυκομήδης (v. Νικομήδης IV)· ἀπόγονον ὄντα Λυκομήδους βασιλέως 472, 28
- Λυσανίας· Λυσανίου τετραρχοῦ ἀπελεύθερος 606, 3
- Λυσίμαχος (Ἀγαθοκλέους Μακεδόν, βασιλεὺς Θράκης 306—281 a. Chr. n.)· Λυσίμαχος 5, 27. 35. 6, 6. 55, 7. 224, 5. 335, 132. 480, 7. βασιλεὺς Λυσίμαχος 11, 1. 2. 3. 12. 13. 23. 12, 1. 13, 1
- Μεριδάτης (Παχόρου βασιλέως Ἀρμενίας ἀδελφός)· Ἀδρηλῖφ Μεριδάτη 382, 6
- Μιθραδάτης (IV Εὐεργέτης)· βασιλέως Μιθραδάτου 345, 6. βασιλέως Μιθριδάτου 345, 27. βασιλέως Μιθραδάτου Εὐεργέτου 366, 1
- Μιθραδάτης (V Εὐπάτωρ, 120—63 a. Chr. n.)· βασιλέως Μιθραδάτου 375, 2. 441, 82. βασιλέα Μιθραδάτην 441, 49. — βασιλεὺς Μιθραδάτης Εὐπάτωρ 367, 1. βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 369, 1. 371, 3. 372, 4. 373, 3. 374, 4. ὑπὲρ βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 368, 1. ὑπὲρ βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος Διονύσου 370, 1. — ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Μιθριδάτου 445, 4. ἐν τῷ πρὸς Μιθραδάτην πολέμῳ 441, 6. τοῦ πολέμου ἔνεκεν τοῦ πρὸς Μιθραδάτην γενομένου 441, 92. ὅτε Μιθραδάτης ἐν αὐτῇ (τῇ Ἀσίᾳ) δεινότατα ἐτυράννευεν 441, 38. — Εὐπατορισταί 367, 1
- Μιθραδάτης (Μιθραδάτου Εὐπάτορος ἀδελφός)· καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μιθραδάτου Χρηστοῦ 368, 4. 369, 4
- Μιθραδάτης (Μιθραδάτου Εὐπάτορος υἱός)· βασιλεὺς Μιθραδάτης Φιλοπάτωρ καὶ Φιλᾶδελφος 375, 1
- Μιθραδάτης (I βασιλεὺς Κομμαγενῆς)· βασιλεὺς μέγας Μιθραδάτης 403, 2. βασιλέα Μιθραδάτην Καλλίνικον τὸν ἐκ βασιλέως Σάμου 396, 10. βασιλέα Μιθραδάτην Φιλέλληνα καὶ Φιλορωμαῖον 395, 11. βασιλέως Μιθραδάτου Καλλινίκου 383, 3. 384, 3. 385, 4. 386, 4. 387, 4. 388, 4. 389, 4. 390, 4. 390, 5. 391, 4. 392, 4. 393, 3. 394, 4. 395, 4. 396, 4. 397, 4. 400, 5. 401, 5. 402, 3. 404, 3. 405, 3
- Μιθραδάτης (III βασιλεὺς Κομμαγενῆς)· βασιλέως Μιθριδάτου 406, 3
- Μιθριδάτης (Ἰβήρων βασιλεύς)· βασιλεὺς Ἰβήρων Μιθριδάτη βασιλέως Φαρασμάνου 379, 14
- Νικομήδης (II Ἐπιφανής, 149—92 a. Chr. n.)· ὑπὲρ βασιλέως Νικομήδου 342, 3. βασιλέως Νικομήδου [Ἐπιφανοῦς] 343, 2. βασιλέως Νικομήδους 345, 6. 27. βασιλέως Νικομήδου Ἐπιφανοῦς 346, 2
- Νικομήδης (III Φιλοπάτωρ, 92—74

- a. Chr. n.)· Νικομήδην βασιλέως Νικομήδου 343, 1. βασιλεὺς Νικομήδης βασιλέως Νικομήδους 345, 6. βασιλέα Νικομήδην βασιλέως Νικομήδους 345, 27. βασιλεῖ Νικομήδεϊ 345, 34
- Νικομήδης (IV, cf. Λυκομήδης)· βασιλέως Νικομήδου τοῦ ἐκγόνου βασιλέως Νικομήδου Ἐπιφανοῦς 346, 1
- Νῦσα (Ἀριαράθου V γυνή)· βασίλισσα Νῦσα 352, 69. βασιλίσσης Νύσης 352, 31. 79. 81
- Νῦσα (Φαρνάκου I γυνή)· ἐπεὶ δὲ προσήγγελλται τὴν βασίλισσαν Νῦσαν, βασιλέως Ἀντιόχου θυγατέρα, συμφηκέναι τῷ βασιλεῖ Φαρνάκει 771, 27. ἐπαινέσαι τὴν βασίλισσαν Νῦσαν βασιλέως Ἀντιόχου καὶ βασιλίσσης Λαοδίκης 771, 31. βασιλίσσης Νύσης 771, 34. βασίλισσαν Νῦσαν 771, 63. 64
- Ξέρξης (I βασιλεὺς Περσῶν, 485—465 a. Chr. n.)· Ξέρξην τὸν ἐκ βασιλέως βασιλέων μεγάλου Δαρείου 389, 6
- Ὀροφέρνης (Καππαδοκίας βασιλεὺς) 351, 13
- Οὐαβάλλαθος· τοῦ ἀηττήτου αὐτοκράτορος Οὐαβαλλάθου Ἀθηνόδωρου 647, 7. τοῦ βασιλέως Σεπτιμίου Ἀθηνόδωρου 649, 3
- Πάκορος· Αὐρήλιος Πάκορος, βασιλεὺς μεγάλης Ἀρμενίας 382, 2
- Πάπακος (Ἀρταξάρου πατήρ)· θεοῦ Παπάκου βασιλέως 432, 4. 434, 6
- Πολέμων (39—8 a. Chr. n.)· βασιλέως Πολέμωνος 377, 4
- Προυσίας (I Ζιαήλα, 235—183 a. Chr. n.)· Προυσίας βασιλεὺς Καλλίνεικος, κτίστης τῆς πόλεως (Προυσιάδος τῆς πρὸς θαλάσση) 340, 1. βασιλέως Προυσίου 341, 3
- Προυσίας (II Προυσίου, 183—149 a. Chr. n.)· βασιλέα Προυσίαν βασιλέως Προυσίου 341, 2
- Πτολεμαῖος (I Λάγου, 306—285 a. Chr. n.) 5, 9. 29. 50. 6, 6. 23, 1. 28, 2. 33, 2. 55, 9. 57, 1. 58, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 14, 2. 15, 1. 17, 3. 4. 18, 1. 20, 1. 21, 1. 26, 1. 2. 27, 1. 2. 35, 1. 2. 54, 2. 3. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Σωτήρ 19, 1. Πτολεμαῖος Σωτήρ 25, 1. Πτολεμαῖος Σωτήρ καὶ θεός 16, 2. 3. ἱερέως Πτολεμαίου Σωτήρος 103, 4. 5. Σωτήρες 22, 1. 23, 1. θεοὶ Σωτήρες 54, 3. 56, 22. 90, 4. 38. 739, 4
- Πτολεμαῖος (II Φιλάδελφος, 285—246 a. Chr. n.)· βασιλέα Πτολεμαῖον Σωτήρων υἱόν 22, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης Σωτήρων 23, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον Πτολεμαίου Σωτήρος 25, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης 26, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Πτολεμαίου 67, 13. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 28, 1. 2. 29, 1. παρὰ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 55, 8. 9. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου 57, 1. 58, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου 724, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 24, 1. 39, 1. 40, 4. 5. 41, 4. 5. 42, 4. 5. 43, 2. 45, 6. 46, 5. 47, 4. 5. 54, 1. 61, 1. 725, 1. Πτολεμαῖος 55, 2. 3. 56, 1. 60, 1. 65, 2. 727, 1. θεοὶ Ἀδελφοί 50, 2. 7. 51, 2. 54, 2. 55, 3. 56, 1. 7. 21. 25. 60, 2. 61, 2. 65, 3. 6. 7. 90, 4. 38. 168, 15. 727, 2. 739, 4
- Πτολεμαῖος (III Εὐεργέτης, 246—221 a. Chr. n.)· βασιλεὺς μέγας Πτολεμαῖος υἱὸς βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν, τῶν βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης θεῶν Σωτήρων 54, 1 sqq. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 55, 2. 3. 56, 1. 2. 727, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 56, 7. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ τῶν Ἀδελφῶν θεῶν 56, 25.

- βασιλεὺς Πτολεμαῖος 51, 18. 56, 21.
 35. 46. 59, 1. 61, 3. 62, 1. 63, 2.
 64, 1. 76, 2. 77, 2. 726, 1. Πτολε-
 μαῖος 75, 1. 78, 2. 85, 2. 86, 4. βα-
 σιλεὺς Πτολεμαῖος Πτολεμαίου καὶ
 Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν 60, 1. 2.
 βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλέως Πτο-
 λεμαίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν
 61, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
 τοῦ Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Ἀδελφῶν 65, 3. θεοὶ Εὐεργέται 56,
 7. 8. 21. 22. 23. 25. 31. 32. 34. 36.
 44. 46. 47. 54. 57. 76. 62, 3. 63, 4.
 64, 2. 3. 65, 6. 75, 1. 76, 3. 77, 4.
 78, 2. 3. 86, 4. 5. 90, 4. 37. 111, 22.
 137, 5. 168, 15. 16. 739, 4
 Πτολεμαῖος (IV Φιλοπάτωρ, 221—205
 a. Chr. n.)· βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν
 Πτολεμαίου καὶ Βερενίκης θεῶν Εὐερ-
 γετῶν 75, 1. 2. βασιλέα Πτολεμαῖον
 θεὸν Φιλοπάτορα, βασιλέως Πτολε-
 μαίου καὶ βασιλίσσης Βερενίκης θεῶν
 Εὐεργετῶν 76, 1. 2. 3. βασιλεὺς Πτο-
 λεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου καὶ
 βασιλίσσης Βερενίκης θεῶν Εὐεργε-
 τῶν 77, 1—4. βασιλεύοντος Πτολε-
 μαίῳ τῷ Πτολεμαίῳ καὶ Βερενίκης,
 θεῶν Εὐεργετῶν 78, 2. 3. ὑπὲρ βα-
 σιλέως Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου
 85, 1. 2. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου
 θεοῦ μεγάλου Φιλοπάτορος Σωτήρος
 καὶ Νικηφόρου 89, 1—3. Πτολεμαῖος
 91, 3. 92, 2. 93, 2. βασιλεὺς Πτολε-
 μαῖος 81, 6. 10. 25. 82, 1. 83, 1.
 84, 4. 5. 86, 1. 87, 1. 88, 1. 90, 9. 41.
 729, 1. 730, 3. 12. 731, 2. 733, 1.
 θεοὶ Φιλοπάτορες 82, 2. 3. 83, 3.
 84, 6. 86, 3. 87, 2. 88, 2. 90, 3. 4.
 9. 37. 41. 91, 3. 4. 93, 2. 111, 22.
 137, 5. 168, 16. 729, 3. 731, 3.
 733, 3. 739, 5
 Πτολεμαῖος (V Ἐπιφανής, 205—181
 a. Chr. n.)· Πτολεμαίου τοῦ υἱοῦ 86,
 2. 3. Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ 87, 3. 4.
 τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Πτολεμαίου 88, 3.
 καὶ τοῦ υἱοῦ Πτολεμαίου 89, 3. βα-
 σιλεῖ Πτολεμαίῳ θεῷ Ἐπιφανεῖ καὶ
 Εὐχαρίστῳ 732, 1. Πτολεμαίου αἰω-
 νοβίου, ἡγαπημένου ὑπὸ τοῦ Φθᾶ
 90, 3. 4. θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου
 90, 5. 41. 50. βασιλεὺς Πτολεμαῖος
 αἰωνόβιος, ἡγαπημένος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ,
 θεὸς Ἐπιφανῆς Εὐχάριστος 90, 9.
 Πτολεμαίου αἰωνοβίου, ἡγαπημένου
 ὑπὸ τοῦ Φθᾶ, θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχα-
 ρίστου 90, 8. τῷ αἰωνοβίῳ βασιλεῖ
 Πτολεμαίῳ, ἡγαπημένῳ ὑπὸ τοῦ Φθᾶ,
 θεῷ Ἐπιφανεῖ Εὐχαρίστῳ 90, 37.
 τοῦ αἰωνοβίου βασιλέως Πτολεμαίου
 θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου 90, 38.
 βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Ἐπιφανῆ
 καὶ Εὐχάριστον 731, 1. τὸν θεὸν
 Ἐπιφανῆ Εὐχάριστον βασιλέα 90, 53.
 Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναντος τῇ
 Αἰγύπτῳ 90, 39. βασιλεῖ Πτολεμαίῳ
 θεῷ Ἐπιφανεῖ Εὐχαρίστῳ 90, 41. 49.
 Πτολεμαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦς, τοῦ ἐκ-
 γόνου Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Φιλοπατόρων 91, 1 sqq. βασιλέως
 Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου, θεοῦ
 Ἐπιφανοῦς καὶ Εὐχαρίστου 92, 1 sqq.
 βασιλέα Πτολεμαῖον, θεὸν Ἐπιφανῆ,
 τὸν Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης, θεῶν
 Φιλοπατόρων 93, 1. 2. βασιλέως Πτο-
 λεμαίου θεοῦ Ἐπιφανοῦς μεγάλου
 Εὐχαρίστου 94, 1. 2. βασιλεὺς Πτο-
 λεμαῖος 95, 1. 96, 1. 97, 1. 2. 98, 1.
 99, 6. 100, 5. 6. 101, 1. 105, 2. 106, 3.
 123, 1. 733, 1. 4. Πτολεμαῖος 109, 1.
 ἱερέως θεοῦ Πτολεμαίου Ἐπιφανοῦς
 καὶ Εὐχαρίστου 103, 6. 7. θεοὶ Ἐπι-
 φανεῖς 98, 2. 99, 8. 105, 3. 110, 3.
 111, 23. 123, 2. 128, 1. 137, 6. 168,
 16. 28. 739, 5. θεοὶ Ἐπιφανεῖς καὶ
 Εὐχάριστοι 95, 2. 3. 97, 4. 5. 100,
 7. 8. 106, 4. 5. 109, 1. 733, 5
 Πτολεμαῖος (VI Φιλομήτωρ, 181—145
 a. Chr.)· Πτολεμαῖος ὁ υἱός 98, 2.
 ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ
 πρεσβυτέρου 760, 4. βασιλεῖ Πτολε-
 μαίῳ θεῷ Φιλομήτορι 103, 1. 2. βα-
 σιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Φιλομήτορα
 105, 1. 122, 1. 123, 1. 124, 1 sqq.
 βασιλεὺς Πτολεμαῖος 102, 4. 104, 2.

- 106, 1. 107, 1. 108, 3. 111, 1. 112, 2. 113, 4. 114, 1. 115, 1. 116, 12. 20. 121, 1. 125, 2. 150, 4. 8. 734, 1. θεοὶ Φιλομήτορες 106, 2. 107, 2. 108, 4. 109, 2. 111, 2. 24. 112, 4. 113, 5. 114, 1. 115, 2. 121, 2. 125, 3. 168, 28. 33. 734, 1. 2. θεὸς Φιλομήτωρ 137, 6. 7. 168, 16. 739, 6
- Πτολεμαῖος (VII Εὐπάτωρ, 145 a. Chr. n.)· τῷ υἱῷ αὐτῶν Πτολεμαίῳ 110, 2. 3. καὶ Πτολεμαῖον τὸν υἱὸν αὐτῶν 121, 2. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐπάτορα, τὸν ἐγ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας, θεῶν Φιλομητόρων 125, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐπάτορα 126, 1. 127, 1. θεὸς Εὐπάτωρ 111, 23. 137, 6. 168, 16. 739, 6
- Πτολεμαῖος (VIII Εὐεργέτης II, 145—116 a. Chr.)· Πτολεμαίου τοῦ ἀδελφοῦ 734, 2. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Εὐεργέτην θεῶν Ἐπιφανῶν 128, 1. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Εὐεργέτου 135, 4. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου 170, 4. 5. 171, 2. 3. βασιλεὺς Πτολεμαῖος Εὐεργέτης 129, 8. 9. 133, 2. 144, 2. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 124, 1. 2. 130, 1. 131, 1. 132, 1. 135, 5. 6. 136, 3. 138, 1. 139, 1. 140, 1. 2. 141, 1. 142. 151, 1. 152, 5. 6. 153, 4. 155, 6. 7. 156, 4. 158, 4. 764, 42. θεὸς Εὐεργέτης 168, 33. 739, 7. θεοὶ Εὐεργέται 130, 2. 131, 2. 132, 3. 134, 3. 137, 7. 139, 3. 141, 3. 142. 152, 7. 153, 5. 155, 8. 156, 6. 158, 6. 164, 5. 166, 4. 5. 168, 53
- Πτολεμαῖος (IX Νέος Φιλοπάτωρ)· Πτολεμαῖον, βασιλέως υἱόν, τὸν στρατηγὸν καὶ ναύαρχον καὶ ἀρχιερέα καὶ ἀρχικύβητον 143, 1 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος βασιλέως Πτολεμαίου Εὐεργέτου 144, 1 sqq. θεοῦ νέου Φιλοπάτορος 168, 33. 739, 6. 7
- Πτολεμαῖος (X ὁ δεῦτερος Σωτήρ, 116—81 a. Chr.)· ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου Σωτήρος, τοῦ πρεσβυτάτου υἱοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Εὐεργέτου 170, 2 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 167, 1. 168, 15. 26. βασιλευόντων Κλεοπάτρας καὶ Πτολεμαίου 739, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου Σωτήρος 173, 2—4. βασιλεὺς Πτολεμαῖος μέγας Φιλομήτωρ Σωτήρ 168, 1. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Σωτήρα 169, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Σωτήρος 172, 3. 4. βασιλέα Πτολεμαῖον Σωτήρα 171, 1. βασιλεὺς Πτολεμαῖος 174, 2. θεοὶ μεγάλοι Φιλομήτορες καὶ Σωτήρες 167, 1. 2. θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων 168, 28. 29. 738, 1. 739, 1. 2. θεοὶς Φιλομήτορσι Σωτήρσι 168, 39. θεοὶ Φιλομήτορες 174, 3. 4
- Πτολεμαῖος (XI ὁ καὶ Ἀλέξανδρος, 116—88 a. Chr. n.)· βασιλεὺς Πτολεμαῖος ὃς καὶ Ἀλέξανδρος 761, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου 180, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου, θεοῦ Φιλομήτορος 175, 2. 3. 177, 1. 2. 178, 1—3. 179, 1—3. βασιλεῖ Πτολεμαίῳ τῷ καὶ Ἀλεξάνδρῳ 257, 1. βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ ἐπικαλουμένου Ἀλεξάνδρου 176, 2 sqq. βασιλέα Πτολεμαῖον θεὸν Ἀλέξανδρον 181, 1. 2. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας τῆς ἀδελφῆς, θεῶν Φιλομητόρων Σωτήρων, καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐχγόνων 740, 1
- Πτολεμαῖος (XIII νέος Διόνυσος, 81—51 a. Chr.)· ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ θεῶν νέων Φιλαδέλφων 741, 1. βασιλέως Πτολεμαίου 182, 1. 183, 1. 197, 3. βασιλέα μέγαν Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα καὶ Φιλαδέλφον 192, 1. 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ Φιλοπάτορος Φιλαδέλφου 185, 1—3. βασιλέως μεγάλου Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 187, 2. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου, Φιλοπάτορος καὶ Φιλαδέλφου

- 191, 1—4. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 193, 9. θεῶν Φιλοπατόρων καὶ Φιλαδέλφων 182, 1. 2. 183, 2. 3
- Πτολεμαῖος (XIV, 51—47 a. Chr. n.)· πρὸς βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ νέου Διονύσου 193, 9
- Πτολεμαῖος (XVI ὁ καὶ Καῖσαρ)· Πτολεμαίου τοῦ καὶ Καίσαρος, θεοῦ Φιλοπάτορος Φιλομήτορος 194, 1. 2. ὑπὲρ βασιλείας καὶ βασιλέως 742, 1
- Πτολεμαῖος (ἄδελφος)· Πτολεμαῖον ἱερὸν 172, 4. 5. Πτολεμαϊκαί (δραχμαί) 59, 13
- Πτολεμαῖος (βασιλεὺς Κομμαγενῆς)· τὸν ἐκ βασιλέως Πτολεμαίου 402, 8
- Πτολεμαῖος (βασιλεὺς Μαυρουσίας)· βασιλέα Πτολεμαῖον, βασιλέως Ἰούβα υἱόν, βασιλέως Πτολεμαίου ἔκγονον 197, 2. 3. βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Ἰούβα 198, 1. 2
- Πτολεμαῖος ὁ Λυσιμάχου 55, 7. 22. 224, 5
- Πυθοδώρις· βασιλίσσαν Πυθοδώριδα Φιλομήτορα 376, 2. βασιλίσσης Πυθοδώριδος Φιλομήτορος 377, 3. Πυθοδώριδος 378, 3
- Πυλαιμένης βασιλέως Ἀμύντου υἱός 533, 15. 41
- Ῥοδογούνη· τὸν γαμήσαντα βασιλίσσαν Ῥοδογούνην τὴν Ἀρταξέρξου θυγατέρα 391, 7. τὸν γαμήσαντα βασιλίσσαν Ῥοδογούνην τὴν βασιλέως βασιλέων μεγάλου Ἀρταξέρξου τοῦ καὶ Ἀρσάκου θυγατέρα 392, 10
- Ῥοιμητάλης 378, 2
- Σαῖαζανᾶς βασιλέως Ἀειζανᾶ ἀδελφός 200, 9
- Σάμος (Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλέα Σάμον Θεοσεβῆ Δίκαιον, τὸν ἐκ βασιλέως Πτολεμαίου 402, 7. βασιλέως Σάμου 396, 11
- Σαπῶρης (I βασιλεὺς Περσῶν, 242—272 p. Chr. n.)· τὸ πρόσωπον τοῦτο
- Μασδάσνου θεοῦ Σαπῶρου, βασιλέως βασιλέων Ἀριανῶν καὶ Ἀναριανῶν ἐκ γένους θεῶν, υἱοῦ Μασδάσνου θεοῦ Ἀρταξάρου, βασιλέως βασιλέων ἐκ γένους θεῶν, ἐκγόνου θεοῦ Παπάκου βασιλέως 434, 1
- Σέλευκος (I Νικάτωρ, 306—280 a. Chr.)· βασιλεὺς Σέλευκος 214, 7. 10. βασιλέως Σελεύκου 212, 6. 20. 213, 3. 25. 216, 2. 219, 2. 3. 37. βασιλεῖ Σελεύκῳ 211, 1. 212, 19. βασιλέα Σέλευκον 219, 47. 744, 1. βασιλεὺς Σέλευκος Ἀντιόχου Νικάτωρ 413. Σέλευκος 335, 132. Σελεύκου 335, 141. παρὰ τῶν βασιλέων Δημητρίου καὶ Σελεύκου 10, 2. τοὺς βασιλεῖς Σέλευκον καὶ Ἀντίοχον 215, 1. βασιλέως Σελεύκου Νικάτορος 263, 3. ἱερεὺς Σελεύκου Νικάτορος 233, 2. ἱερεὺς Σελεύκου Διὸς Νικάτορος 245, 10. 34. βωμός 212, 6. Σελεύκειος μὴν ἐν Ἰλίῳ 212, 12. 444, 3. θεοῦ Σελεύκου 246, 1
- Σέλευκος (Ἀντιόχου I Σωτήρος υἱός)· τοὺς βασιλεῖς Ἀντιόχον καὶ Σέλευκον 220, 12. Σελεύκου θεοῦ 246, 4 (?)
- Σέλευκος (II Καλλίνικος, 242—226 a. Chr.)· βασιλεὺς Σέλευκος 227, 1. 229, 1. 6. βασιλεὺς Σέλευκος βασιλέως Ἀντιόχου 228, 2. τὸν βασιλέα Σέλευκον 228, 15. 229, 91. 95. 98. βασιλεῖ Σελεύκῳ 229, 15. 38. 56. 62. 63. 74. 93. 95. 96. βασιλέως Σελεύκου 229, 17. 20. 24. 37. 61. 63. 66. 89. βασιλέως Σελεύκου Καλλινίκου 239, 3. 240, 2. Σελεύκου θεοῦ 246, 6. ἱερεὺς Σελεύκου Καλλινίκου 233, 3. 245, 14
- Σέλευκος (III Σωτήρ, 226—223 a. Chr. n.)· ἀπὸ τῆς πρὸς Λυσίαν καὶ τοὺς Σελεύκου στρατηγὸς μάχης 272, 4. 277, 1. Σελεύκου θεοῦ 246, 9. ἱερεὺς βασιλέως Σελεύκου 233, 4. ἱερεὺς Σελεύκου Σωτήρος 245, 16. 38
- Σέλευκος (IV Φιλοπάτωρ, 187—175 a. Chr. n.)· βασιλέως Σελεύκου Φιλοπάτορος 247, 2. μεταλλάξαντος

- Σελεύκου 248, 10. ἱερεὺς βασιλέως Σελεύκου 245, 20. 43
 Σέλευκος (VI Ἐπιφανής, 96—94 a. Chr. n.)· βασιλέα Σ[έλευκον Ἐπιφανῆ βασιλ]έως Ἀν[τιόχου] 261, 1
 Σιλκὼ βασιλίσκος Νουβάδων 201, 1
 Στρατονίκη (Ἀντιόχου I γυνή)· Στρατονίκη βασιλέως Δημητρίου 14, 3. — ἡ βασίλισσα Στρατονίκη 222, 8. τῇ βασιλίσσῃ Στρατονίκη 222, 34. 39. — τὴν μητέρα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (Σελεύκου Καλλίνικου) θεὰν Στρατονίκην 229, 9
 Στρατονίκη (Εὐμένους II γυνή)· βασίλισσαν Στρατονίκην βασιλέως Ἀριαράθου 350, 2. — βασίλισσαν Στρατονίκην 293, 1. 313, 1. 329, 39. βασιλίσσης Στρατονίκης 301, 6. 7. 303, 4. 5. 304, 4. 5. 319, 16. τῇ τοῦ βασιλέως Εὐμένου Σωτήρος γυναικὶ βασιλίσσῃ Στρατονίκη 308, 19. βασίλισσα Στρατονίκη ἡ μήτηρ μου (Ἀττάλου III) 331, 45. — τὴν ἱέρειαν — βασιλίσσης Στρατονίκης 309, 5
 Στύρακα τὸν πατέρα τῶν βασιλέων 753, 2
 Ταρκονδίμοτος 753, 4. 6. Ταρκονδίμωτος Στράτωνος τοπάρχης 752, 3. βασιλεὺς 754, 4
 Ὑστάσπης 388, 8
 Φαρασμάνης (βασιλεὺς Ἰβήρων)· βασιλέως Φαρασμάνου 379, 14
 Φαρνάκης (I, βασιλεὺς Πόντου fere 190—170 a. Chr. n.)· ὑπὲρ βασιλέως Φαρνάκου 365, 1. βασιλέως Φαρνάκου 771, 35. βασιλεῖ Φαρνάκει 771, 28. βασιλέα Φαρνάκην 771, 23. 48. 55. 61
 Φίλα· βασίλισσαν Φίλαν, βασιλέως Σελεύκου θυγατέρα, βασιλέως δὲ Ἀντιγόνου γυναῖκα 216, 1
 Φιλέταιρος (280—263 a. Chr. n.)· Φιλέταιρος Ἀττάλου 312, 2. 748, 1. 2. Φιλέτηρος Ἀττάλω Περγαμεύς 310, 1. 311, 3 (cf. Add. vol. I p. 655). 749, 1. Φιλεταίρου 266, 1. 26. 27. 32. 36. 39. 43. 49. 335, 135. 764, 36. Φιλεταίρω 764, 39. — τοῦ Φιλεταίρου τοῦ Εὐεργέτου 764, 19. τῷ Φιλεταίρω τῷ Εὐεργέτῃ 764, 47. 48. — ἐμ Φιλεταιρείᾳ 266, 2. 20. 335, 3. ἐμ Φιλεταιρείᾳ τῇ ὑπὸ τὴν Ἰδην 266, 55
 Φιλέταιρος Εὐμένου Περγαμεύς 750, 1
 Φιλέταιρος βασιλέως Ἀττάλου (I) υἱός 248, 40. Φιλέταιρον βασιλέως Ἀττάλου 295, 1. Φιλεταίρω 308, 14
 Φίλιππος (Ἀμύντου, Μακεδόνων βασιλεὺς 360—336 a. Chr.)· τὸν ἐκ βασιλέως Φιλίππου 398, 2
 Φίλιππος ὁ Φιλίππου (ὁ καὶ Ἀριδαῖος 323—317 a. Chr.) 4, 4. Φίλιππος 8, 95.
 Φίλιππος Ἀντιγόνου 6, 28
 Φιλόπαππος (Κομμαγενῆς βασιλεὺς)· βασιλεὺς Ἰούλιος Ἐπιφάνης Φιλόπαππος 407, 1. βασιλεὺς Ἀντίοχος Φιλόπαππος βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου 410, 1. Φιλοπάππου τοῦ βασιλέως 408, 2. 3. Φιλόπαππος Ἐπιφάνους Βησαιεύς 412
 Φιλοπάτωρ Ταρκονδίμωτου 753, 5
 Φιλωτέρα· βασίλισσαν Φιλωτέραν βασιλέως Πτολεμαίου 35, 1
δάνης βασιλεὺς·δάνην τὸν ἐκ βασιλέως Ἀροάνδου 393, 6

VII.

Nomina imperatorum Romanorum cum familiis.

Caesar.

θεοῦ Ἰουλίου 471, 2
 ἱερατεύσας δις Καίσαρος τοῦ θεοῦ 767, 5

Augustus.

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ θεοῦ υἱὸς Σεβαστός 328, 3. Αὐτοκράτορας θεοῦ υἱὸς Σεβαστοῦ, ἀρχιερέως μεγίστου καὶ πατρὸς πατρίδος 470, 13. Καίσαρος Αὐτοκράτορας θεοῦ ἐκ θεοῦ 655, 1. τοῦ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ 463, 4. Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῷ σωτῆρι καὶ εὐεργέτῃ 657, 1. ἀπὸ Αὐτοκράτορος Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον 532, 1. Καίσαρος Σεβαστοῦ 533, 25. Καίσαρι Σεβαστῷ 539, 9. τοῦ Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος 582, 5. Καίσαρος θεοῦ Σεβαστοῦ 581, 2. Καῖσαρ 454. 458, 4. 9. 37. 56. 57. 61. 459, 12. 21. 462, 2. 555, 6. 7. 654, 2. 655, 7. 656, 1. 658, 5. 659, 6. ὁ Σεβαστός 456, 17. 458, 16. 28. 34. 48. 532, 9. θεὸς Σεβαστός (*de superstite*) 533, 3. — θεὸς Σεβαστός (*de defuncto*) 471, 2. 583, 1. 661, 1. 669, 16. θεῷ Αὐγούστῳ 262, 18. Αὐτοκράτορας Καίσαρος θεοῦ υἱοῦ Διὸς Ἐλευθερίου Σεβαστοῦ 659, 1. Ἀπόλλωνος Ἐλευθερίου Σεβαστοῦ 457, 1. 2. — ἱερατεύσας Καίσαρος 555, 6. — τοῦ Καίσαρος ναοῦ 555, 3. ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς καὶ ἐν τῷ τοῦ Σεβαστοῦ 456, 15. Καισάρηα (*templa*) 458, 67. ἐν τοῖς κατὰ τὰς ὑπαρχίας Σεβαστήσις 532, 37. Σεβαστῆον ἐν Ἀγχύρᾳ 533, 21. παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Σεβαστοῦ 533, 41. ἐν τῷ τῆς Ῥώμης καὶ τοῦ Σεβαστοῦ τεμένει 458, 63. — Καισάρηα (ἐορτὴ) 458, 61. — κατὰ μῆνα ἐν τῇ γενεθλίῳ αὐτοῦ ἡμέρᾳ 456, 20. τὴν

γενεθλίον ἡμέραν αὐτοῦ 456, 28. ἡ τοῦ θειοτάτου Καίσαρος γενεθλίου ἡμέρα 458, 4. τὴν τοῦ θηοτάτου Καίσαρος γενεθλίον 458, 22. τῇ πρὸ ἑννέα καλανδῶν Ὀκτωβρίων, ἥτις ἐστὶν γενεθλίου ἡμέρα τοῦ Σεβαστοῦ 458, 51

Augusti familia.

Ὀκταουίαν τὴν Καίσαρος μὲν ἀδελφὴν, μητέρα δὲ Σέξτου Ἀππολητίου 462, 2
 Ὀκταῖα τῇ (τοῦ Σεβαστοῦ) ἀδελφῇ 456, 57
 Ἰουλίας Σεβαστῆς 533, 25. Ἰουλίᾳ (Λιουία?) 456, 56
 Γάιος Καῖσαρ 459, 19. 20

Tiberius.

Τιβερίου Καίσαρος 661, 3. ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ 660, 1. ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Τιβερίου Καίσαρος νέου Σεβαστοῦ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱοῦ 661, 1. Τιβερίῳ Καίσαρι 557, 1
 ἔτους ε' Τιβερίου Καίσαρος (18/9 p. Chr.) 660, 10
 Τιβερίῳ Καίσαρι θεῷ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱῷ, αὐτοκράτορι, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ λα' (29 p. Chr.) 583, 1
 Τιβερίου Λις' (29/30 p. Chr.) 583, 15
 Τιβέριος Καῖσαρ, θεοῦ Σεβαστοῦ υἱός, θεοῦ Ἰουλίου υἱωνός, Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας λγ', αὐτοκράτωρ ἡ, ὕπατος ε', κτίστης ἐνὶ καιρῷ δώδεκα πόλεων (31 p. Chr.) 471, 1
 ἔτους ιθ' Τιβερίου Καίσαρος (31/2 p. Chr.) 204, 8
 κα' ἔτος Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ (33/4 p. Chr.) 205, 6. 7
 Τιβερίου Καίσαρος Σεβαστοῦ ναοῦ καὶ ἀγάλματος 583, 7. τῇ γενεσίῳ Τιβερίου 583, 15

Germanicus.

Γερμανικοῦ Καίσαρος 474, 5. 629, 154

Gaius cum sorore.

πρὸς τὸν Σεβαστὸν 472, 10. ὑπὸ Καί-
σαρος 473, 8

ιέρειαν γενομένην τῆς Νικηφόρου καὶ
Πολιάδος Ἀθηναῖς καὶ Ἰουλίας συν-
θρόνου νέας Νικηφόρου 474, 5

Claudius.

ὑπὲρ Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σε-
βαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκράτορος
663, 1

ἔτους β' Τιβερίου Κλαυδίου Καί-
σαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτο-
κράτορος (41/2 p. Chr. n.) 663, 4.
668, 9

ἔτους ἐνάτου Τιβερίου Κλαυδίου
Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
αὐτοκράτορος (48/9 p. Chr.) 665, 6

Λιθ' Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος
Σεβαστοῦ (53/4 p. Chr. n.) 664, 18
ὁ θεὸς Κλαύδιος 669, 26. τοῦ θεοῦ
Κλαυδίου 669, 29. τὸν θεὸν Κλαύ-
διον 669, 27

Nero.

Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ
Γερμανικοῦ 538, 16. 666, 34. ἐξ
ἐπιστολῆς [Νέρωνος] Σεβαστοῦ Γερ-
μανικοῦ Καίσαρος 538, 1. [Νέρωνος]
Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμα-
νικοῦ 558, 2. Νέρων 475, 2. Νέρων
Κλαύδιος Καίσαρ Σεβαστὸς Γερμανι-
κὸς αὐτοκράτωρ, ὁ ἀγαθὸς δαίμων
τῆς οἰκουμένης 666, 2. Νέρωνι Κλαυ-
δίῳ Καίσαρι Σεβαστῷ Γερμανικῷ
αὐτοκράτορι 668, 1. ὑπὲρ [Νέρωνος]
Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμα-
νικοῦ αὐτοκράτορος 667, 1

Λζ' Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ αὐτοκρά-
τορος (60/1 p. Chr. n.) 667, 4.
668, 14

Galba.

Σεβαστοῦ Αὐτοκράτορος Γάλβα 669, 7.

Καίσαρι Σεβαστῷ Αὐτοκράτορι 669, 63

ἔτους πρώτου Λουκίου Λειβίου
Σουλπικίου Γάλβα Καίσαρος Σε-
βαστοῦ αὐτοκράτορος (68 p. Chr.)
669, 65

Λβ' Λουκίου Λιβίου Σεβαστοῦ Σουλ-
πικίου Γάλβα αὐτοκράτορος (68/9
p. Chr.) 669, 2

Vespasianus.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Οὔεσπασιανὸν
Σεβαστὸν 670, 1

ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Οὔε-
σπασιανοῦ Σεβαστοῦ 671, 1.

Λια' (78/9 p. Chr. n.) 671, 4

Titus.

ἔτους τρίτου Αὐτοκράτορος Τίτου
Καίσαρος Οὔεσπασιανοῦ Σεβαστοῦ
(80/1 p. Chr. n.) 672, 1

Domitianus.

Αὐτοκράτορος Καίσαρος [Δομετιανοῦ]
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 560, 14. ὑπὲρ
Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δομιτιανοῦ
Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 675, 1. ὑπὸ
τοῦ Σεβαστοῦ 560, 10

ἔτους ς' Αὐτοκράτορος Καίσαρος
Δομιτιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
(86/7 p. Chr.) 673, 1

ἔτους ἐβδόμου Αὐτοκράτορος Καί-
σαρος Δομιτιανοῦ Σεβαστοῦ Γερ-
μανικοῦ (87/8 p. Chr.) 675, 2

Λθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Δο-
μιτιανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ
(89/90 p. Chr.) 674, 32

Nerva.

θεῷ Νέρουα 539, 1. 2. θεοῦ Νέρβα
506, 2. 575, 3. θεοῦ Νέρουα 603, 2.
624, 2. 701, 3. Νέρουα Σεβαστοῦ
611, 2

Traianus.

Αὐτοκράτορι Νέρουα Τραϊανῷ Καίσαρι
Σεβαστῷ Γερμανικῷ Δακικῷ 481, 1.

Αὐτοκράτορος Νέρουα Καίσαρος Τραϊανοῦ Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 486, 14. ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστὸς Γερμανικὸς Δακικὸς 611, 1. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ὑγείας Αὐτοκράτορος Νέρουα Τραϊανοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ 618, 1. ὑπὲρ τῆς τοῦ κυρίου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ τύχης 677, 1

Λι' Τραϊανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (106/7 p. Chr.) 676, 8

Λιθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Νέρουα Τραϊανοῦ Ἀρίστου Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικοῦ (115/6 p. Chr.) 677, 4

Θεοῦ Τραϊανοῦ 603, 1. Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ 506, 2. 575, 2. 624, 1. 701, 1. 2

Hadrianus.

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ υἱόν, Θεοῦ Νέρουα υἱανόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν Ὀλύμπιον 603, 1. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ἀδριανοῦ 681, 2. τῷ θειοτάτῳ Αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ 529, 12. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ποπλίου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 492, 4. ὑπὲρ σωτηρίας Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 631, 2. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ Σεβαστοῦ 678, 1. Αὐτοκράτορα Τραϊανόν Ἀδριανόν Καίσαρα Σεβαστόν Ὀλύμπιον 574, 1. ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ 679, 7

Λβ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τραϊανοῦ Ἀδριανοῦ (117/8 p. Chr.) 678, 7

Λε' Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου (122/3 p. Chr.) 680, 7

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, Θεοῦ Νέρουα υἱανόν, Τραϊανόν Ἀδριανόν Σεβαστόν, ἀρχιερέα μέγιστον, δη-

μαρχικῆς ἐξουσίας τὸ δ', ὑπατον τὸ γ', πατέρα πατρίδος (130 p. Chr. n.) 624, 1

ἔτει ιε' Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (130/1 p. Chr.) 683, 7

ἔτους κ' Ἀδριανοῦ Καίσαρος τοῦ κυρίου (135/6 p. Chr. n.) 208, 7. 8.

ἔτους κα' (136/7 p. Chr.) 701, 15

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, Θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱός, Θεοῦ Νέρουα υἱανός, Τραϊανός Ἀδριανός Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ κα', αὐτοκράτωρ τὸ β', ὑπατος τὸ γ', πατὴρ πατρίδος (136 p. Chr. n.) 701, 1

Θεοῦ Ἀδριανοῦ 506, 1. 543, 11. 575, 2. ὑπὸ Θεοῦ Ἀδριανοῦ 497, 9. 503, 10. 543, 8. 20. — ἀρχιερασάμενον διὰ βίου τῷ θειοτάτῳ αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ 529, 11. ἱερεὺς Θεοῦ Ἀδριανοῦ Παν-ελληνίου 504, 1. 507, 1

Σαβῖνα Σεβαστὴ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Ἀδριανοῦ 681, 1

Antoninus Pius.

Τίτου Αἰλίου Καίσαρος Αὐτοκράτορος Ἀντωνεῖνου 503, 10. ὁ θειότατος καὶ εὐσεβέστατος Αὐτοκράτωρ Τίτος Αἴλιος Ἀντωνεῖνος 493, 18. Αὐτοκράτορι Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνεῖνῳ Καίσαρι Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ 496, 2. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 543, 25. Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Εὐσεβοῦς, πατὴρ πατρίδος 576, 3. ὑπὲρ τῆς τύχης Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 703, 2. ὑπὲρ τῆς Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Αὐρηλίου Καίσαρος υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων τέκνων καὶ τοῦ σύμπαντος οἴκου σωτηρίας 625, 1. τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα

ἡμῶν Αἴλιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν 493, 45. ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Ἀντωνεῖνου 706, 4. Ἀντωνεῖνου Καίσαρος τοῦ κυρίου 702, 3, 4

ἔτους τρίτου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (139/40 p. Chr.) 702, 8

Αὐτοκράτορι Καίσαρι, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱῷ, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνῷ, θεοῦ Νέρουα ἐκγόνῳ, Τίτῳ Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ Εὐσεβεῖ, ἀρχιερεῖ μεγίστῳ, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ γ', ὑπάτῳ τὸ γ', πατρὶ πατρίδος (140 p. Chr.) 575, 1

Λια' (147/8 p. Chr.) 703, 7

Λιε' Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου (151/2 p. Chr.) 772, 10

Λιθ' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (155/6 p. Chr.) 704, 7

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ, θεοῦ Ἀδριανοῦ υἱός, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱωνός, θεοῦ Νέρβα ἑκγονος, Τίτος Αἴλιος Ἀδριανός Ἀντωνεῖνος Σεβαστός, ἀρχιερεὺς μέγιστος, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ α', αὐτοκράτωρ τὸ β', ὕπατος τὸ δ', πατὴρ πατρίδος (157 p. Chr.) 506, 1

Λκα' Αὐτοκράτορος Καίσαρος Τίτου Αἰλίου Ἀδριανοῦ Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς (157/8 p. Chr.) 705, 7

ἐορτάζειν τὴν γενέθλιον αὐτοῦ 493, 26. — τειμηθεῖς ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνεῖνου 531, 10. πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνεῖνον 547, 5

M. Aurelius et L. Verus.

Αὐρηλίου Καίσαρος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ (Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς) 625, 3

Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Ἀντωνεῖνος Σεβαστός καὶ Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Λούκιος Οὐῆρος Σεβαστός Ἀρμενιανός 508, 1. Αὐτοκράτορες Καίσαρες Αὐρηλίοι Ἀντωνῖνος καὶ Οὐῆρος Σεβαστοί 109, 3

Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ 546, 4

Commodus.

τὸν μέγιστον αὐτοκράτορα Μάρκον Αὐρήλιον Κόμοδον Ἀντωνῖνον Σεβαστόν 509, 5. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ διαμονῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνεῖνου Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς 708, 1. ὑπὲρ Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνίνου Καίσαρος τοῦ κυρίου Εὐτυχοῦς Εὐσεβοῦς Σεβαστοῦ 710, 1

ἔτους κα' (180/1 p. Chr.) 708, 18

· Λλ' (189/90 p. Chr.) 710, 3

Septimius Severus cum filiis.

τῶν μεγίστων καὶ θειοτάτων κυρίων ἡμῶν αὐτοκρατόρων Λουκίου Σεπτιμίου Σεουήρου Εὐσεβοῦς Περτίνακος καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς καὶ Ποπλίου Σεπτιμίου Γέτα Σεβαστῶν 515, 11

M. Antoninus Caracalla.

Μάρκον Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον βασιλέα 516, 6. τοῦ Σεβαστοῦ πατὴρ αὐτοῦ (Elagabali) Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου 517, 5

ἔτους κγ' Ἀντωνίνου Σεουήρου (214/5 p. Chr. n.) 209, 1

ἔτους κδ' τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Σεουήρου Ἀντωνίνου Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς Σεβαστοῦ (215/6 p. Chr. n.) 639, 1

Antoninus Elagabalus.

τοῦ κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντωνίνου 517, 3

Severus Alexander.

Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀδρηλίου Σεου-
ήρου Ἀλεξάνδρου Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς
578, 1. — ἐν ἐπιδημία θεοῦ Ἀλε-
ξάνδρου 640, 5

Philippus Arabs cum filio.

Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἰουλίῳ
Φιλίππῳ Εὐσεβεῖ Εὐτυχεῖ Σεβαστῷ
καὶ Μάρκῳ Ἰουλίῳ Φιλίππῳ ἐπιφα-
νεστάτῳ Καίσαρι 519, 5. — τῶν
κυρίων ἡμῶν [Φιλίππων] Σεβαστῶν
210, 11

Gallienus.

ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης τοῦ κυρίου
ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλιανοῦ Σε-
βαστοῦ 614, 2. ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ
κυρίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Γαλλι-
ανοῦ Σεβαστοῦ 615, 1. Γαλλιανοῦ 717, 2

Diocletianus cum collegis.

τὸν ὀσιώτατον αὐτοκράτορα, τὸν πολιοῦ-
χον Ἀλεξανδρείας, Διοκλητιανὸν τὸν
ἀνίκητον 718, 1. Οὐαλέριον Διοκλη-
τιανὸν Σεβαστὸν καὶ Οὐαλέριον Κων-
σταντίνον 719, 1. Δεσπότην ἡμῶν Διο-
κλητιανὸς Μαξιμιανὸς Σεβαστοὶ καὶ
Κωνσταντεῖος καὶ Μαξιμιανὸς Καί-
σαρες 769, 1. Κωνσταντεῖος καὶ Μα-
ξιμιανὸς οἱ ἐπιφανέστατοι Καίσαρες
612, 2

Constantinus, Maximinus Daia,
Licinius.

τοῖς σωτῆρσι τοῦ σύμπαντος ἀνθρώπων
ἔθνους καὶ γένους θεοῖς Σεβαστοῖς
Καίσαρσιν Γαλερίῳ Οὐαλερίῳ Μαξι-
μείνῳ καὶ Φλαβίῳ Οὐαλερίῳ Κων-
σταντεῖνῳ καὶ Οὐαλερίῳ Λικινιανῷ
Λικινίῳ 569, 1

Constantinus Magnus cum filio.

τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ
721, 8. ἐπὶ ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν
Κωνσταντίνου Αὐγ(ούστου) τὸ ς' καὶ
Κλαυδίου Κωνσταντίνου εὐγενεστάτου
Καίσαρος, αἰωνίων Αὐγούστων 619, 1

Iulianus.

Φλάβιον Κλαύδιον Ἰουλιανόν, τὸν μέ-
γιστον καὶ θειότατον αὐτοκράτορα
Αὐγουστον 520, 6

Valentinianus, Valens,
Gratianus.

ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν δεσποτῶν ἡμῶν
Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος καὶ
Γρατιανοῦ τῶν αἰωνίων Αὐγούστων
580, 1. ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος βασι-
λείας τῶν πάντα νεικῶντων δεσποτῶν
ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ καὶ Οὐάλεντος
καὶ Γρατιανοῦ, τῶν αἰωνίων Αὐγού-
στων 722, 2. τοῦ θειοτάτου βασιλέως
ἡμῶν Οὐάλεντος 722, 7

Valentinianus II, Theodosius,
Arcadius, Honorius.

τοὺς τῆς ὑφ' ἡλίου γῆς αὐτοκράτορας
καὶ τροπαιούχους δεσπότης ἡμῶν
Οὐαλεντινιανόν, Θεοδοσίον, Ἀρκάδιον,
τοὺς αἰωνίους Αὐγούστους, καὶ Φλαβίον
Ὀνώριον τὸν ἐπιφανέστατον 723, 1

Ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου Καίσαρος 607, 3.
τῇ κυρίῳ Καίσαρι 511, 8. ἐπὶ πρεσ-
βεῖα τῇ πρὸς τοὺς Καίσαρας 517, 20.
ἐκ τῶν ἱερῶν τοῦ Καίσαρος γραμμά-
των 502, 13. ἐκ τοῦ Καίσαρος λό-
γου 669, 30. κυρίου Καίσαρος οὐέρ-
νας 550, 1. Καίσαρος ἀπελεύθερος
629, 90. 665, 35. ὑδάτων Καίσαρος
629, 115

πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ 486, 8. πρεσβευ-
τὴν Σεβαστοῦ (καὶ) ἀντιστράτηγον
486, 11. 535, 4. 587, 6. 601, 4. 625, 7.
ἐπίτροπος (τοῦ) Σεβαστοῦ 502, 11.
525, 6. 645, 2. 646, 3. τῶν Σεβα-
στῶν 499, 4. 501, 2. ἐπὶ βαλαρείων
τοῦ Σεβαστοῦ 714, 8. ἐπὶ συμβου-
λίου τοῦ Σεβαστοῦ 549, 8. Σεβαστοῦ
ἀπελεύθερος 523, 2. 526, 1. τὸ ἱερώ-
τατον ταμεῖον τῶν Σεβαστῶν 515, 44.
ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν
ἡμέραις 524, 8. ἀρχιερεὺς τῶν

Σεβαστῶν 494, 21. τῶν τε Σεβαστῶν ἐξάκις ἀρχιερέα 540, 8. δις ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν 541, 5. πόλις νεωκόρος τῶν Σεβαστῶν 510, 3. 514, 1. ἱερέα διὰ βίου Σεβαστῆς Νείκης 567, 2. ἔτους θκρ' ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνης 621, 2. θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ θεαῖς Σεβασταῖς καὶ Ὀμονοίᾳ Σεβαστῇ 479, 3. ἀνεικῆτῳ Σεβαστῷ 647, 3. ἀγῶνας εἰρηνεύει ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ 567, 25. Σεβαστῶν γένος 547, 3. παρὰ τῶν

Σεβαστῶν 669, 4. ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν 262, 26. ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν τετειμημένον 540, 18. 567, 8. ὑπὲρ τῆς τῶν Σεβαστῶν σωτηρίας 623, 2. ὑπὲρ τῆς τοῦ Σεβαστοῦ (τῶν κυρίων Σεβαστῶν) σωτηρίας καὶ τοῦ σύμπαντος (αὐτῶν) οἴκου 606, 1. 622, 1. ἀκόλουθον ταῖς τῶν Σεβαστῶν χάρισι 669, 32. τὰ καινοποιηθέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι 669, 44. Σεβαστῇ (*dies mensis*) 658, 5. 659, 3. 663, 5. 669, 3

VIII.

Res et verba notabilia.

ἀβάτος· ἀβάτου στρατιαῖς τῆς χώρας πρὸ αὐτοῦ γενομένης 654, 6
ἀβλαβής· τὴν βασιλείαν διαμένειν εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ἀβλαβῆ 332, 32
ἀβροχία· ἐφ' ὧν συνέβη ἀβροχίαις περιπεπτωκέναι τοὺς κατοικοῦντας τὴν χώραν 56, 15
ἀγαθός· ἀγαθῇ τύχῃ, τύχῃ ἀγαθῇ *passim*. ἐπ' ἀγαθῷ 200, 31. 408, 2. 669, 3. 704, 6. 710, 5. 713, 1. 717, 8. 722, 12. 771, 29. 772, 9
ἄγαλμα 6, 21. 54, 65. 68. 91, 7. 332, 21. 342, 4. 352, 24. 533, 54. 536, 7. 583, 10. 764, 33. 36. 767, 26. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου 339, 34. ἄγαλμα χρυσοῦν διάλειθον 56, 59. ἄγαλμα χαλκοῦν (βασιλέως Λυσιμάχου) 10, 15. ἄγαλμα πεντάπηχυν τεθωρακισμένον βεβηκὸς ἐπὶ σκύλων (βασιλέως Ἀττάλου Φιλομήτορος) 332, 7. ἀγάλματι πενταπήχει 332, 46. τὰ ἐξευεργθέντα ἐκ τῆς χώρας ἱερὰ ἀγάλματα ὑπὸ τῶν Περσῶν 56, 10. ἀγάλματα 383, 58. 132. 764, 20
ἀγαπάω· ἡγαπήμενος ὑπὸ τοῦ Φθᾶ (βασιλεὺς Πτολεμαῖος) 90, 4. 8. 9. 37. 49
ἀγαρεῖα· ἀγαρειῶν ὀνόματι 665, 21

ἀγαρεύω· μὴδὲν λαμβάνειν μὴδὲ ἀναγεύειν 665, 24
ἄγγελος· τοῖς ἀγγέλοις τοῖς πρὸς τὸν βασιλέα πέμφθεντας 2, 47. θπου θυσία εἰδῶλων, νῦν χοροὶ ἀγγέλων 610, 3
ἄγιος· ἀγίου Οὐρανόου Διός 262, 25. θεῷ ἀγίῳ Βᾶλ 590, 1. Διὶ ἀγίῳ Βελβωσώρῳ 620, 2. θεῷ ἀγίῳ ὑψίστῳ 378, 1. τοῦ ἀγιωτάτου θεοῦ ὑψίστου 755, 1. 756, 3. τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου 610, 7. ὁ δαδοῦχος τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσῖνι μυστηρίων 721, 1. ἐν ἀγίῳ λόφῳ καθοιστωθείς 383, 51. καθιδρῶσαι ἐν τῷ ἀγίῳ (*in sacrario templi*) 56, 59
ἀγκάλη· ἄγαλμα, ὃ ὁ προφήτης ἦ τις τῶν ἱερέων οἶσει ἐν ταῖς ἀγκάλαις 56, 60
ἀγνεῖα· μετέχειν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῆς πέμπτης (τῶν ἱερέων) φυλῆς τῶν ἀγνείων καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐν τοῖς ἱεροῖς 56, 32. τῷ δὲ ποιήσαντι ἔστω ἀγνεῖα 573, 6. ἀγνεῖας καὶ τειμῆς χάριν 646, 16
ἀγνοέω· μὴ τις ὥς ἀγνοήσας ἀπολογῆσται 609, 38
ἀγνοήματα 116, 2

- ἀγνός· δικαιοδότη ἀγνῶ 560, 20. ἀγο-
ρανομήσαντα τετράμηνον ἀγνῶς 524, 6.
ἀγνῶς καὶ ἀμέμπτως 485, 3
- ἀγορά 1. *forum* 229, 84. 332, 11. στῆ-
σαι εἰκόνα (στήλην) — ἐν τῇ ἀγορᾷ
215, 22. 267, 37. 515, 46. ἰδρύσα-
σθαι — βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ 55,
24. 25. ἐν ἀγορᾷ 248, 55. 728, 7.
ἐν Γάγγρας ἐν ἀγορᾷ ὕρκος ὁ τελε-
σθεὶς 532, 4. 2. *concilium vel comi-
tia*: ἐν ἀγορᾷ τελείω (Δελφῶν) 150, 3.
ἐν ἀγορᾷ τελείω (Δελφῶν) σὺμ ψά-
φοις ταῖς ἐνόμοις 241, 13. 305, 1.
345, 5. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ 483, 87.
3. *mercatus*: μήτε χορηγείτω τοῖς πο-
λεμίοις μήτε χρήματα μήτε ἀγορὰν
437, 72. 4. ἀγορὰ δικῶν *conventus
iuridicus* 517, 9
- ἀγοράζω· ἐὰν ἀγοράσῃ τὸ ὀψάριον
484, 12. βοῶν ὧν ἀγοράσαντες ἐκ
τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο 748, 11. ἡγό-
ρασα σαρκοφάγον 382, 5. ἀγοράσας
σορόν 526, 2. ἡγόρασα ἐγὼ Σαοῦλ —
μνημα 602, 1. ἐὰν — δόξωσιν ἡγο-
ρακέναι 484, 25. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ
καὶ τὰς γυναῖκας (ἐλευθέρως εἶναι)
πλὴν τῶν ἡγορασμένων ἐπὶ τοῦ Φιλα-
δέλφου καὶ Φιλομήτορος βασιλέων
338, 23
- ἀγοραῖος· ταῖς ἀγοραίοις πιπρασκομένων
484, 60
- ἀγορανόμος (ἀγορανόμοι) 1. *Graecarum
civitatum magistratus*: Ἀγκυρανῶν
ἀγορανομήσαντα 544, 26. Θυατειρηνῶν
ἀγορανομήσαντα τετράμηνον 524, 5.
Μαγνήτων ἀγορανομήσαντα 485, 8.
Μυτιληναίων 456, 24. Παλμυρη-
νῶν ἀγορανομήσαντα 640, 10. 646, 10.
Περγαμηνῶν 484, 17. Περσινουντίων
ἀγορανομήσαντα πλειστάκις 537, 8.
Σεβαστοπολιτῶν ἀγορανομήσαντα πλε-
ονάκις 529, 6. — τῶν ἡγορανομηκό-
των 705, 4. — 2. *aedilis Romano-
rum* 482, 6
- ἀγορασμός· ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποι-
εῖν 669, 20
- ἀγοραστής 36, 8
- ἀγορητής 262, 21. ἀγορηταί 262, 20
- ἀγρέω· ἀγρῆται (i. e. ἥρῃται) κρίταις
335, 68. οἱ ἀγρέθεντες ἄνδρες 2, 33
- ἀγροικία· κατὰ τὴν ἀγροικίαν 519, 29
- ἀγρός 488, 5. ἀγροί 235, 2. ἀπήχθη
μὲν τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν πάντα 339, 56
- ἀγρυπνέω· ἀγρυπνεῖν γὰρ αὐτὸν (τὸν
ἄρχοντα τῶν στενῶν) καὶ πολυπραγμο-
νεῖν ἕκαστα βουλόμεθα 521, 6
- ἀγρύπνω· ἐφρόντισεν 194, 23
- ἄγχιστα γένους 266, 9
- ἀγωγή· φαίνεσθε γὰρ καθόλου ἀγωγή
ταύτη χρῆσθαι 223, 15. ἀγωγή κό-
σμιον 485, 3. καὶ διὰ τὴν κοσμιω-
τάτην ἀγωγήν 474, 9
- ἀγώγιμος· φευγέτωσαν μὲν, ἀγώγιμοι
δὲ μὴ ἔστωσαν 8, 100 sqq.
- ἀγωγός ὑδάτων εἰσφερομένων εἰς Κά-
νατα 618, 9
- ἀγών 4, 37. 6, 23. 31. 49, 2. 212, 9.
231, 6. 232, 6. 253, 4. 282, 6. 17. 23.
339, 78. 345, 30. 441, 133. 509,
14. 20. 513, 17. 595, 11. 26. γυμνι-
κός 212, 12. 219, 39. 282, 8. 305, 8.
319, 8. 339, 96. 458, 58. 533, 16.
566, 22. 764, 51. θυμελικός 329, 41.
566, 22. ἱππικός 212, 12. 282, 8.
319, 9. ἰσοπύθιος 231, 15. 232, 14.
282, 9. 319, 8. μουσικός 282, 8.
305, 8. 319, 8. 509, 15. στεφανίτης
231, 15. 232, 14. 233, 27. 38. 282, 10.
299, 4. 16. 319, 8. 322, 7. τραγῶδων
τῷ ἀγῶνι 730, 20. τραγῶδων τῷ
καινῷ ἀγῶνι 771, 25. 33. ἀγῶνες
9, 4. 10, 12. 81, 19. 215, 2. 218, 26.
233, 83. 241, 21. 248, 49. 305, 7.
12. 35. 339, 101. 456, 27. 458, 61.
505, 2. 509, 4. 10. 15. 557, 9. 566, 22.
567, 5. 730, 24. 748, 4. 763, 27.
γυμνικοί 771, 26. 27. 35. θυμελικοί
456, 7. ἰσοπύθιοι 305, 8. 547, 9. κό-
κλιοι 213, 38. τοὺς διὰ τῶν ἔπλων
ἀγῶνας 764, 24. 29. 34. 38. 48. πεν-
ταετηρικοί 567, 5. στεφανῖται 270, 9.
305, 8. ἀγῶνες βασιλικοί 383, 66.
πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας
ὑπέστην πρὸς τοὺς βαρβάρους 763, 10.

ἀπὸ τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων 273, 1.
ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57.
χαριστήριον τῶν κατὰ πόλεμον ἀγῶ-
νων 328, 1. ὑπὲρ τῆς πατρίδος —
ἀγῶνας εἰρηκότα ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ
567, 24

ἀγώνισμα· ἀγωνίσματα 509, 21

ἀγωνοθεσία 764, 35

ἀγωνοθετέω· ἀγωνοθετήσαντα 544, 26.

547, 6. ἀγωνοθετήσασαν 513, 16.

ἀγωνοθετήσαντος 713, 5. 7. 8

ἀγωνοθέτης 215, 9. 219, 39. 268, 5.

299, 17. 325, 3. 332, 12. 339, 102.

489, 14. 501, 9. 504, 2. 505, 1.

507, 2. 516, 5. 14. 528, 8. 540, 10.

542, 7. 567, 5. 713, 2. 765, 43. διὰ

βίου ἀγωνοθέτης 470, 11. 566, 31.

ἀγωνοθέται 444, 2

ἀδαπάνως 763, 56

ἀδεής· ἀρπαζόντων ἀδεῶς τῶν ἐπὶ ταῖς
χρεῖαις 665, 18

ἀδεκάτευτος· τοὺς δύο κλήρους —
εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους 229, 101

ἀδελφή· τὴν λαμπροτάτην Ἀντιοχέων
κολωνίαν ἢ λαμπροτάτην Λυστρέων

κολωνίαν τὴν ἀδελφὴν 536, 5

ἀδελφός· (*honorifica appellatio in*
epistulis regum ad familiares)
138, 2. 168, 26. 36. (*ad alios reges*)
257, 2

ἀδιάκριτος· οὐδὲ τοῦτο τὸ μέρος κατέ-
λιπον ἀδιάκριτον 509, 8

ἀδιασπάστως 244, 14

ἀδιέξακτος· μηδὲν ἀδιέξακτον ἀπολεί-
ποντες 335, 34. 75

ἀδικία· τὴν πρόσκαιρόν τινας ἀδικίαν
μειμησάμενος 669, 14

ἀδούλωτος δημοκρατία 449, 6

ἄδυτον· οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμε-
νοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν
56, 4. 59. 90, 6. οἱ κεκομικότες τὸν
ἱερὸν στέφανον τὸν ἐκ τοῦ ἀδύτου,
ὅς ἐστεφανώκει ἡμᾶς ὁ δῆμος 227, 11.
ἄδυτα 90, 42

ἄδω· ἄδειν — ὕμνους 56, 68. ἄσαι τοὺς
ἐλευθέρους παῖδας παραβώμιον 309, 8.
τάς παρθένους — ἄσαι ὕμνον 309, 10.

Dittenberger, *Orientalis gr. inser.* III.

ἵνα δὲ καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ὑπὸ
μὲν τῶν παίδων ἄδῃται τὸ παραβώ-
μιον, ὃ δὲ ὕμνος ὑπὸ τῶν παρθένων
309, 10. 11

ἀείμνηστος 139, 22. 168, 13. 194, 34.
339, 9

ἀέναιος· ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν
ἀέναιον κόσμον 56, 48

ἀήττητος· τοῦ ἀηττήτου αὐτοκράτορος
Οὐαβαλλάθου Ἀθηνοδώρου 647, 6

ἀθάναιος· ἀθάναιος εὐεργεσία 56, 18.

τιμὴν ἡρωϊκὴν, ἣν ἀθάναιος κρίσις
ἐκώρυσεν 383, 207. μίμημα δίκαιον
φυλάσσω ἀθανάτου φροντίδος 383, 64.
404, 27

ἄθεος· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπι-
τηδεύσεως 569, 22

ἀθετέω· ἂν δέ τινες τῶν πόλεων ἀθε-
τώσω τὸ σύμφωνον 444, 18

ἄθλημα· τιθεῖς ἄθλα πάντων τῶν ἀθλη-
μάτων 339, 79

ἄθλον· ἄθλα 339, 79. 81. τὸν ἀγῶνα
ἐπιτελεῖν — ἐπ' ἄθλοις ταλαντιαῖους
καὶ ἀγωνίσμασιν κατὰ τὰ ἄθλα 509,
20. 21

ἀθλοφόρος Βερενίκης Εὐεργέτιδος 90, 5.
739, 9

ἀθροίζω· τὸ τῆς μύθσεως ἐνεκεν ἀθροι-
σθὲν πλήθος 764, 9

αἵγιοι ἄσκοί 629, 39. 42. 46. 49. 52.
60. 62. 149

αἰγιαλός· οἷς καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς
θαλάσσης φυλάσσειν ἐκέλευσα 199, 21

αἰδῖος· τὰ καλὰ τῶν ἔργων εἰς αἰδίον
μνήμην ἀνάγων 248, 26. τιμὰς αἰδί-
ους 56, 54. περὶ ἱερουργιῶν αἰδίων
383, 76

αἰδώς· ἐπεικεία τε καὶ αἰδοῖ πάσῃ κε-
χρημένῳ 507, 8

αἵξ· ποτὶ τὰς αἵγας τὰς ἱεράς 345, 16

αἰράριον 494, 14. ἔπαρχον αἰραρίου τοῦ
Κρόνου 543, 21

αἵρεσις (*animus, sententia*) 227, 14.
229, 5. 18. 237, 8. 244, 18. 315,
25. 34. 326, 12. τὴν αὐτὴν αἵρεσιν
ἔχων 219, 18. τὴν αὐτὴν αἵρεσιν δια-
φυλάττειν (διατηρεῖν) 117, 5. 16.

- 118, 18. αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας τῇ αὐτῇ αἵρέσει 595, 35. προστάς ἐνδόξου καὶ καλῆς αἵρέσεως 219, 4. ἀκολουθήσει τῇ τῶν προγόνων αἵρεσει 222, 20. (*secta, factio*) τῶν — ἐφηβευκότων τῆς Ἀμμωνίου αἵρέσεως 176, 7. τῆς Ἀσκληπιάδου τοῦ Ἀσκληπιάδου αἵρέσεως 178, 6. αἵρέσεις 442, 10
- αἵρέω· οἱ εἰρημένοι μετέχουν Σωτηρίων καὶ Μουικίων 438, 3. οἱ μετέχουν ἐλόμενοι τῆς ἀγομένης πεντητηρίδος τῶν Σωτηρίων καὶ Μουικίων 439, 2
- αἰτιάομαι· ἡτιάθησαν 484, 30
- αἰφνίδιος· ἐκ τῆς αἰφνιδίου περιστάσεως 339, 18
- αἰχμάλωτος· αἰχμάλωτοι 441, 61. 116
- αἰών· εἰς αἰῶνα 515, 55. εἰς τὸν αἰῶνα 194, 32. εἰς πάντα τὸν αἰῶνα 566, 19. εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα 332, 32. εἰς τὸν ἄπειρον αἰῶνα 383, 43. ὑπὲρ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς 702, 3. ἐξ αἰῶνος 669, 61. ὥστε τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι 542, 10. μόνον καὶ πρῶτον τ(ῶν) ἀπ' αἰῶνος 544, 21. ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας — αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντί 666, 22
- αἰώνιος· εἰς χρόνον — αἰώνιον 383, 10. εἰς τὸν αἰώνιον χρόνον 248, 54. τῶν πρὸς δόξαν καὶ μνήμην αἰώνιον ἀνηκόντων 438, 12. τῶν προτέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσων 669, 14. ἵνα τὸ ἐπινοηθὲν ὑφ' ὧν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ μείνῃ αἰώνιον 458, 28. τοὺς αἰωνίους Αὐγούστους 723, 4. τῶν αἰωνίων Αὐγούστων 580, 3. 619, 2. 722, 5. ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλίοις ἡμέραις 493, 49. ὑμετέρῳ θεῷ καὶ αἰωνίῳ νεύματι 569, 20. ὑπὲρ τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας ὧν 569, 24. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης 678, 1. αἰώνιον τιμὴν 642, 4
- αἰωνόβιος βασιλεὺς Πτολεμαῖος 90, 4. 8. 9. 37. 38. 49. θεῶν νικηφόρων καὶ αἰωνοβίων 168, 48
- ἀκίνδυνος 383, 205. παρίστασθαι ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ κατηγοροῦ) τὸν προσαγγεῖλαντα, ἵνα μὴδὲ ἐκεῖνος ἀκίνδυνος ᾖ 669, 42
- ἀκίνητοι πρόσοδοι 383, 68
- ἀκληροῦχτος· καὶ ὅσοι αὐτῶν εἰσιν ἀκληροῦχοι 229, 102
- ἀκμὴν (*adverbium*) 201, 12
- ἀκοντισμός 339, 64. ἀκοντισμοὶ 339, 37
- ἀκούω· ἤκουσα Μέμνονος 682, 4. 683, 3. ἤκουσα τρίς (τοῦ Μέμνονος) 662, 2. ἤκουσα 684, 2. ἤκουσα Μέμνονος δις 680, 3. 685, 3. δις ἤκουσε 681, 4. ἤκουσα δ' 687, 3
- ἀκρόασις· προσηγέχθη δὲ φιλανθρώπως καὶ τοῖς τὰς ἀκροάσεις ποιησαμένοις 339, 74
- ἀκρόπολις· τὰν τε ἀκρόπολιν (τὰν Ἑρεσίων) ἀνοικοδόμησε 8, 2. ταῖς δὲ γύναικας καὶ ταῖς θυγάτερας συλλάβων καὶ ἔρξαις ἐν ταῖς ἀκροπόλει κτλ. 8, 8 sqq. 44 sqq.
- ἀκροφυλάκιον· ἐπὶ τῶν ἀκροφυλακίων 254, 5
- ἄκτα· ἀπὸ ἄκτων βουλῆς 595, 20
- ἀκτινωτὴ φιάλη 214, 36
- ἄκυρος *passim*. ἄκυρά τε ἔστω 4, 96. 97. ἀκύρως ἐωνήσθω 218, 110
- ἀλαβάρχης 570, 5
- ἀλαβαστρον· μύρου ἐν ἀλαβάστοις 629, 35
- ἄλειμμα 59, 15. 764, 3. τοῖς μετέχουσι (τοὺς μετέχοντας) τοῦ ἀλείμματος 339, 65. 74. τῶν ἱερῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀλείμματος 339, 73. πλεονάκεις τῇ πόλει τὰ ἀλείμματα ἔδωκεν 622, 6
- ἀλείφω· φιλοτίμως ἀλείφοντι 713, 4. ἤλειψεν δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰ τρία ἔθνη 533, 47. ἤλειψεν τὰ δύο ἔθνη ὅλην τὴν ἐνιαυτῷ 533, 52. 58. μετεδίδου δὲ τοῖς ἀλειφομένοις τῶν ἱερῶν — εἰς οἶκον 339, 73. ἐκάλεσεν ἐπὶ τὰ ἱερὰ τοὺς ἀλειφομένους 339, 85. τοῖς ἀλειφομένοις ἐν τῷ πανηγυρικῷ γυμνασίῳ 764, 5
- ἀλήθεια· δηλώσω μετὰ πάσης ἀληθείας 669, 9. καίτοι τῆς ἀληθείας

- αὐτῆς οὐδὲν δοκεῖ δικαιότερον εἶναι 669, 56
 ἀληθής· πρὸς τὸ ἀληθές τῆς οὔσης ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβρεγμένης γῆς 669, 57
 ἀλλογενής· μηθέν αὖ ἀλλογενῇ εἰσπορεύεσθαι ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τρυφάκτου 598, 1
 ἀλλότριος· τὰς μὲν γὰρ προῖκας ἀλλοτρίας οὔσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν 669, 25. ἀλλότρια δάνεια παραχωρούμενοι 669, 15. ἀλλότρια τῶν εὐτυχεστάτων καιρῶν πάσχοντες 519, 11. νῦν πάσχουμεν ἀλλότρια τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν 519, 17. τῶν ἀλλότρια φρονησάντων ἐν τοῖς κατὰ τὴν ταραχὴν χρόνοις 90, 19
 ἀλλοτριότης· ἐκ πολλοῦ χρόνου συνεστηκυίας τῆς ἀλλοτριότητος τοῖς — ἀσεβέσιν 90, 23
 ἄλογος· διασειρόμεθα παρὰ τὸ ἄλογον 519, 15
 ἄλς· ἄλας 629, 92
 ἄλυπος· εὐσεβέστατοι καὶ ἀλυπότατοι τῶν πώποτε βασιλέων 519, 9
 ἀλώπηξ 757, 3
 ἀμαθία γὰρ (ἐστὶν) ἀποτρίβεσθαι 315, 82
 ἄμαξα· ἀμάξης ἐχούσης τετράγωνον 674, 27
 ἀμαρτωλός· ἐάν δὲ μὴ συντελῇ ὁ ἄρχων καὶ οἱ πολῖται τὴν θυσίαν κατ' ἐνιαυτόν, ἀμαρτωλοὶ ἕστωσαν θεῶν πάντων 55, 30. 31
 ἀμείβω· ἐάν τις — ἀμειβόμενος ἀλφ νόμισμα 515, 18. καθ' ὅσον ἀνθρώποις δυνατόν ἐστὶν τὰς παρὰ τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀμείβεσθαι, διατελοῦμεν ἀμειβόμενοι 493, 40. 41
 ἀμειπτική· ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία 484, 23
 ἄμειψις· τρόπον τινὰ τῆς ἀμείψεως καινόν 458, 18. τὴν τῶν ἀσσαρίων ἀμειψιν 484, 11
 ἀμελία 383, 117
 ἀμεμπτος 443, 9. ἀμέμπτως 485, 14
 ἀμειψιμοίρητος δὲ ἐν πᾶσιν γεγεννημένος 323, 8
 ἀμετάθετος· ὅπως ἂν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀκίνητα καὶ ἀμετάθετα μένη 331, 58. κύρια καὶ ἀμετάθετα 335, 73
 ἀμέτοιστος· τοῦ ταμίου τῶν ἀμετοίστων προσόδων 332, 19
 ἄμετρος· τὴν ἄμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλοιστῶν 669, 51
 ἀμιλλάομαι· αἱ τῶν νεωτέρων ψυχῶν πρὸς ἀνδρείαν ἀμιλλώμεναι 339, 71
 ἀμίμητος· Ἀντώνιον μέγαν ἀμίμητον 195, 2. τέρψιν ἀμίμητον ἡγούμενος τὴν ὁσιότητα 383, 17. 404, 15
 ἄμισθοι (στρατιῶται) 266, 56
 ἀμπελιῖτις γῆ 90, 15. 30
 ἀμύνω· καὶ ἄρχοντι καὶ ἀμυνομένῳ 332, 31. ἀμυνεῖσθαι 532, 25. ἀμύνασθαι 323, 21
 ἀμφίβολος· τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἀπαξ κεκριμένα κεινήσας ἢ βουλευθεὶς ἀμφίβολα ποιῆσαι 664, 16
 ἀμφιέννυμι· ἀμφιάσαντες 200, 24
 ἀμφιετηρίς 51, 28
 ἀμφισβητέω· ὑπὲρ τῆς χώρας ἧς ἐτύγχανον ἡμφισβητηκότες 13, 3. 4. περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων συμβολαίων 43, 3. 4. τῶν ἀμφισβατημένων κτημάτων 2, 25
 ἀμφισβήτησις περὶ χώρας 502, 2. περὶ τε τῶν ἀπὸ τῶν συμβολαίων ἀμφισβήτησεων 43, 7
 ἀμφοδάρχης 483, 41. ἀμφοδάρχει 483, 44. 64. 82
 ἀμφοδον· τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθέντων ἀμφοδῶν 483, 80
 ἀνάβασις· πρὸς τὸ ἀληθές τῆς οὔσης ἀναβάσεως 669, 57. οὐ πρὸς τὴν οὔσαν ἀνάβασιν Νείλου 669, 55. ἡ τοῦ ποταμοῦ (sc. τοῦ Νείλου) ἀνάβασις 56, 37. τοῦ τε Νείλου τὴν ἀνάβασιν μεγάλην ποιησάμενου ἐν τῷ ὀγδόῳ ἔτει 90, 24. τῆς δικαίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ (Νείλου) 666, 11. πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιοτέρων τινῶν ἀναβάσεων 669, 56
 ἀναβολικός· ὡς συμβεβληκότων τισιν

- ἀναβολικά εἰληφόσι ἐκ τοῦ φίσκου 669, 21
- ἀναγγελία 332, 44
- ἀναγγέλλω· ἀναγγεῖλαι δὲ τοὺς στεφάνους 6, 30. ἀναγγεῖλαι τὰς τιμὰς 763, 26. ἀναγγεῖλαι τοῖς Διονυσίοις ἐν τῷ θεάτρῳ 9, 3. ἀναγγεῖλαι τοῖς Ἐφεσείοις ἐν τῷ θεάτρῳ 10, 10. εἰς μὲν Ῥώμην ἀεὶ πέμπειν τοὺς συν-εχῶς ἀναγγελοῦντας τὰ δισταζόμενα 315, 65. ἐπὶ τὰν ἐκκλησίαν ἀναγγεῖ-λαν περὶ Δικαιάρχου 241, 3. ἀναγ-γέλλειν δὲ τῷ βασιλεῖ τὸν χειρο-τημένον, ὅτι ὁ δῆμος πειράσεται μη-θενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι τῶν ἄλλων βασιλέων 771, 50
- ἀναγκαῖος· συναγαγόντες — πλείονας τῶν ἀναγκαίων 315, 49. τοὺς ἀναγ-καίους 763, 30. ἀναγκαίως (οὖν) κε-λεύω 665, 68. 669, 41. προέγραψα ἀναγκαίως 669, 8. καὶ περὶ ταύτης ἀναγκαίως προέγραψα 669, 19
- ἀναγορεύω *passim*
- ἀναγραφὴ *passim*
- ἀναγράφω *passim*
- ἀνάγω· τὸ δὲ ψάφισμα τόδε καὶ τὸν στέφανον ἀναγέτω ὁ πρεσβευτὰς ὁ αἰρεθεὶς εἰς Ἰουλίδα 44, 13. 14. ὁ ἀναγαγὼν ἢ ἀνενέγκας ἐπὶ τοὺς ἀστυ-νόμους 483, 185. γνώσεις συνηθειῶν — ὡς πολυπραγμονήσας ὁ ἐνδοξότα-τος ἔπαρχος τῆς πόλεως ἀνήγαγεν τῇ ἡμετέρᾳ εὐσεβείᾳ 521, 19. ὡς μὴ βῶδῶς ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παρα-δείγματι 508, 8
- ἀναγωγή· καὶ ἡ ἀναγωγή τοῦ ἱεροῦ πλοίου τοῦ Ὀσίριος εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν κατ' ἐνιαυτὸν γίνεται 56, 51
- ἀνάδαστος· ἀγορασμοὺς ἀναδάστους ποι-εῖν 669, 20
- ἀναδεῖκνυμι· τῆς πόλεως μόνῃς τῶν Ἰάδων — τέμενος ἀναδεδειχθείας ἡμῖν 763, 63. κοινὸν ἀναδείξας ἑμαυτὸν εὐεργέτην τῶν Ἑλλήνων 763, 9. ἱερὸν ἀπάντων κοινὸν ἀναδεῖξαι θεῶν ἐν-θρόνισμα 383, 45. τὰν πόλιν καὶ τὰν χώραν ἀναδεικνύει ἄστυλόν 234, 24.
- τοῦ πολέμου ἔνεκεν, ὃν πρὸς βασιλέα Μιθραδάτην ἀνέδειξαν 441, 49. ὑπά-του ἀναδεδειγμένου 625, 7
- ἀναδέχομαι· πᾶν τὸ λειπόμενον — ἀν-αδεξάμενον ἀνάλωμα 764, 22. τὰς τε πρεσβείας ἀνεδέχετο προθύμως 339, 20. κινδύνους πολλοὺς — ἀναδεδεγμένους 441, 9. αὐτοὶ ἀναδέχονται τὰς δύο στατίωνας 595, 35
- ἀναδίδωμι· τὸ ψάφισμα, ὃ ἀνέδωκαν ἄμμι 335, 48. ἀφ' ἧς ἂν τὸ ψήφισμα οἱ ἐγκαλοῦντες ἀναδῶσιν ἐν ἄλλαις ἡμέραις τριάκοντα 437, 78. πεμφθῆ-ναι δὲ καὶ στέφανον —, ὃν καὶ ἀνα-δοθῆναι ὑπὸ τῶν πρέσβων 456, 61. ἐπιστολὴ Τυρίων στατιωναρίων ἀναδο-θεῖσα ὑπὸ Λάχης ἐνὸς αὐτῶν 595, 22
- ἀναζητέω· ἀναζητήσας ὅσα ὑπὸ τῶν Περσῶν ἱερὰ ἐξ Αἰγύπτου ἐξήχθη 54, 20. τὰ παραλελειμμένα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχέων ἀναζητήσαντες 267, 9
- ἀνάθημα, ἀναθήματα *passim*
- ἀναιδής· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16
- ἀναισχυντία 765, 13
- ἀνακαθαίρω· τῶν κοινῇ ἀνακαθαρθέν-των ἀμφοδῶν 483, 79
- ἀνακάθαρσις τῶν ὁδῶν 483, 51. ἔνεκεν ἀνακαθάρσεως 483, 142. εἰς τὴν ἀν-ακάθαρσιν — τῶν δεξαμενῶν 483, 207
- ἀνακαλέω· ἀνακαλεσάμενος τοὺς τριτη-ράρχους καὶ ἐξετάσας 773, 5. ἀνακα-λούμενοι (τοὺς διαφορομένους) ἐφ' αὐτοὺς (οἱ δικασταί) 43, 9. 10
- ἀνακηρύσσω· ἀνακηρύξαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ 730, 19. ὀγκαρυσσέτω 4, 37. ἀνακαρύσσειν 78, 18
- ἀνακομίζω· ἀνακομίσας (τὰ ἱερὰ) μετὰ τῆς ἄλλης γάζης — εἰς Αἴγυπτον 54, 21. 22
- ἀνάκρισις· τεταγμένον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνακρίσεων 374, 6
- ἀναλαμβάνω· τὸ ἡμισυ αὐτοῦ τῆς οὐσίας ἀναλαμβάνεσθαι 669, 43. τὰ ἀνελημ-

- μένα εἰς τὸ βασιλικὸν χωρία 59, 8.
τῶν ἀνελιγμένων (γυναικῶν δούλων)
ἐκ τῶν οὐσιῶν τῶν γεγενημένων βα-
σιλικῶν 338, 24. κόσμον Περσικῆς
ἐσθλήτος ἀναλαμβάνων 383, 135.
ἐπειδὴ — ἐν τῷ τελωνικῷ νόμῳ
πλεῖστα τῶν ὑποτελῶν οὐκ ἀνελήμφθη
629, 7. τὰ μὴ ἀνελιγμένα τῷ νόμῳ
629, 11
ἀνάληψις· ὑπὲρ ἀναλήψεως διαδήματος
383, 102
ἀναλίσκω *passim*
ἀνάλωμα *passim*
ἀναμάχομαι· βοηθείας τεύξεσθαι καὶ
ἀναμαχεῖσθαι 315, 63
ἀναμέτρῃσι τῆς χώρας 669, 59. 61
ἀναμφισβήτητος κυρεία τῆς χώρας
335, 143
ἀνανεόμαι *passim*. θεὸν Ἀλέξανδρον
ἢ πόλιν ἀνεγέωσατο 3, 4. τῇμ φιλίαν
τῇμ πρότερον ὑπάρχουσαν αὐτῷ πρὸς
τῇμ πόλιν ἀνεγέωσατο 10, 6. 7
ἀνανέωσις· ἄγειν εἰς ἀνανέωσιν 764, 25
ἀναντιρῆτως 335, 138
ἀναπέμψω· ἀναπέμψαι δὲ τότε τὸ ψή-
φισμα τοὺς στρατηγοὺς πρὸς τὸν βα-
σιλέα 329, 51. τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀνα-
πεμπομένων 194, 23
ἀναπλέω· ἀναπλέων 685, 4
ἀναπληρῶ· τὸ ἐνλείπον πρότερον περὶ
τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων — διωρθῶ-
σθαι καὶ ἀναπεπληρῶσθαι 56, 46
ἀναπράσσω· ἀποδοδομένα δάνεια παρὰ
τῶν ἀπολαβόντων ἀναπράσσειν 669, 20
ἀνάρρησις 339, 102
ἀνασκάπτω· καὶ τὼς βώμους ἀνέσκαψε
τῷ Δίῳ τῷ Φιλιππίῳ 8, 4. 5
ἄνασσα· Βερενίκης ἀνάσσης παρθένων
56, 61. 65
ἀνάστατος· τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον
γείνεσθαι 669, 52
ἀναστρέφω· ἀμέμπτως καὶ ἀδεῶς ἀνα-
στρεφόμενος 323, 5. ἀναστραφεῖσαν
καλῶς καὶ εὐσεβῶς 322, 8. διὰ τὸ
εἰς τὰ βασιλέως πράγματα καλῶς καὶ
δικαίως ἀναστράφθαι 329, 33. μὴ ὀρ-
θῶς ἀναστρεφόμενος 48, 9
ἀναστροφή *passim*
ἀνασφίζω· τὰ ἀγάλματα — ἀνέσφωσεν
εἰς Αἴγυπτον 56, 11. ἀνέσφωσεν τὰ
ἀνδράποδα μετὰ πάσης φιλοτιμίας
773, 5. πᾶν μὲν τὸ τῶν ἀνθρώπων
ἀνασφίζει γένος (Ἀντωνεῖνος Σεβα-
στός) 493, 21
ἀνατάκται (Μιλησίων) 213, 34
ἀνατέμνω· ὁδὸν κατηγὴν — ἀνέτεμεν
701, 14
ἀνατολή· ἀπὸ ἀνατολῆς 199, 32. ἀπὸ
μὲν ἡλίου ἀνατολῶν 225, 40
ἀναφέρω· ἀναφέρειν τὰς ἱεράς παρθέ-
νους στάχους 56, 68. ὁ ἀναγαγὼν ἢ
ἀνενέγκας ἐπὶ τοὺς ἀστυνόμους 483,
185. τὸ δὲ γενόμενον εἰς ταῦτα
ἀνάλωμα — ἀνενεγκεῖν τῇ πόλει ἐλ-
λόγῳ 215, 35. ἐκείνοις (τοῖς ἀνθυ-
πάτοις) ἔδει περὶ ὧν ἠπόρεις ἀναφέ-
ρειν 508, 6. ταφῆς ἀναφερομένης καὶ
καταφερομένης 674, 30
ἀναφορά· τὴν δὲ τιμὴν ἀνενεγκεῖν εἰς
τὸ κατὰ στρατεῖαν γαστροφύλακτον ἐν
τρισὶν ἀναφοραῖς 225, 17
ἀναχωρέω· ἀναχωρήσαντες εἰς Πέργα-
μον 335, 121. ἀναχωρήθην εἰς τὰ
ἄνω μέρη μου 201, 9
ἀνδραγαθία 4, 37. 57, 5. 219, 34. 332, 23.
504, 14. 709, 12. 765, 40
ἀνδράποδα 218, 62. 110. 262, 23. 773,
4. 5. ἀνδράποδα οὐτερανὰ 629, 22
ἀνδρεία (-ήα) 339, 71. 445, 5
ἀνδριάς 339, 104. 415, 2. 476, 5. 490, 8.
505, 10. 566, 5. 28. 705, 6. 708, 11.
763, 55. ἀνδριάντες 472, 6. 529,
28. 29. 533, 24. 537, 15. 567, 15.
ἀνέθηκα αὐτῷ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἕνα
καὶ ἀργύρεον ἕνα καὶ χαλκοῦς γ'
200, 30
ἀνδροφόνος· τοὺς τὴν ψῆφον προσθεμέ-
νους ἀνδροφόνους εἶναι 218, 99
ἀνεγείρω· ἀπὸ θεμελίων ἀνήγειρεν 422, 4.
τὸ στέγος ἐκ θεμελίων καὶ τὸ παμ-
μέγεθες κτίσμα ἀνήγειραν 619, 6
ἀνέκαθεν 566, 25
ἀνέκλειπτος θεραπεία 383, 70
ἀνελλιπής 194, 12. 383, 156

- ἀνεμπόδιστος 383, 129
 ἀνενδεής· πάσας λειτουργίας — τελέ-
 σαντα ἀνενδεῶς 537, 12
 ἀνepsiοθήτους τῆς περιστάσεως (πάντας
 ἐτήρησεν) 194, 13
 ἀνepsiρεάστως 665, 54
 ἀνepsiσταθμός· εἶναι τὸ μὲν ἱερὸν ἄσυ-
 λον, τὴν δὲ κώμην ἀνepsiσταθμον
 262, 13
 ἀνepsiτιμήτως(?) 7, 4
 ἀνepsiτεύτως 7, 4
 ἀνέυθυνος· ἀδικώτατον γὰρ ἔστι πολ-
 λοῖς ἐπάγοντα κινδύνους — αὐτὸν διὰ
 παντὸς ἀνέυθυνον εἶναι 669, 43
 ἀνευφημέω· πάντας ἀνευφημῆσαι κε-
 λεύοντα 332, 47
 ἀνεψιά 144, 4. 581, 1
 ἀνεψιός 331, 30. 544, 7
 ἀνήκω· ὑπὲρ τῶν ἐκείνοις ἀνηκόντων
 πάντα κίνδυνον ὑπομενεῖν 532, 17.
 τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν
 ἀνηκόντων 669, 8. πολλὰ τῶν πρὸς
 ἐπιφάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων
 763, 20. τῶν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν
 ἀνηκόντων 763, 36. 43. τὰ πρὸς δό-
 ξαν καὶ μνήμην ἀνήκοντα 771, 53.
 τὰ πρὸς τὴν τελετὴν ἀνήκοντα 764, 8.
 τὰν ἐπικαιροτάταν συμμαχίαν καὶ πρὸς
 σωτηρίαν τῆς πόλιος ἀνήκοισαν ἀγα-
 γῶν 767, 11
 ἀνθεῶν· τὸν βωμὸν καὶ τὸν ἀνθεῶνα
 θεοῖς 365, 7
 ἀνθρωπίνος· ὅσα ἀνθρωπίνῃ λογισμῷ
 5, 56. 57
 ἀνθυπατεύω· ἀνθυπατεύοντος 517, 10
 ἀνθύπατος 441, 112. 443, 1. 449, 3.
 450, 2. 451, 3. 458, 4. 57. 62. 80.
 460, 2. 461, 3. 467, 4. 468, 5. 477, 4.
 478, 6. 480, 12. 481, 6. 487, 2.
 493, 42. 511, 11. 512, 7. 568, 6.
 583, 3. 584, 2. 647, 2. τὸ τρις ἀν-
 θυπάτω 469, 2. ἀνθυπάτω τὸ β'
 476, 3. στρατηγὸς ἀνθύπατος Ῥω-
 μαίων 439, 4. ἀνθύπατοι 508, 5.
 ἀνθύπατος Ἀσίας 486, 3. 490, 7.
 495, 16. 518, 4. ἀνθύπατος Ἀχαΐας
 543, 17. 548, 11. ἀνθύπατος Κρήτης,

- Κυρήνης 486, 10. ἀνθύπατος Πόντου
 καὶ Βειθυνίας 535, 5
 ἀνιέρωσις· εἰδῶς ποιούμενον τὰ τῆς
 ἀνιέρωσεως 736, 17
 ἀνίκητος Ἄρης 200, 6. 29. ἀνικητοῖς
 (Σεβαστοῖς) 515, 56. Δία ἀνίκητον
 Ἥλιον θεὸν Ἀῤῥμον 619, 3. ἀνικητῷ
 Σεβαστῷ 647, 3. Διοκλητιανὸν τὸν
 ἀνίκητον 718, 3
 ἀνίλατος· ἀνιλάτους ἔχει ποινὰς 383,
 119. δαιμόνων ὀργή — ἀνείλατος
 ἔστω 383, 212
 ἀνῶνα 200, 16
 ἀννωνεύεσθαι 200, 27. ἀννωνεούμενοι
 200, 20
 ἀνοίγνυμι· ἀνοῖξαι δὲ τοὺς ἱερεῖς καὶ
 τὰς ἱερείας τὰ ἱερά 222, 36. τοὺς
 ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας ἀνοίξαντας τοὺς
 ναοὺς τῶν θεῶν 332, 28. ἀνοίξαντα
 τὸ γυμνάσιον 529, 11
 ἀνοικοδομέω· ἀνοικοδόμησε 8, 2
 ἀνορθόω· ἀνόρθωσεν 458, 7. τὸ προ-
 πύλαιον χρόνῳ διαφθαρὲν ἀνόρθωσεν
 ἐκ τοῦ ἰδίου 710, 4
 ἀντεπίτροπος ἐπαρχείας Μαυρετανίας
 Τιγγιτανῆς 480, 5. ἀντεπίτροπον Τι-
 βερίου Ἰουλίου Ἀλεξάνδρου ἐπαρχοῦ
 τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 5
 ἀντιγραφὴ· τὴν θείαν ἀντιγραφὴν —
 προέταξαν 262, 28
 ἀντίγραφον· 224, 6. τοῦ ψηφίσματος
 737, 22. τοῦ διατάγματος 669, 2.
 τῆς ὁμολογίας ἧς πεποιήμεθα καὶ
 τοῦ ὅρκου ἀντίγραφα 5, 71. 72. τὰς
 ὁμολογίας — καὶ τῶν ὅρκων ἀντί-
 γραφα 6, 7. 8. τῆς ἐπιστολῆς 137, 9.
 168, 29. 51. 244, 42. 456, 53. 502, 10.
 τῆς ἐντεύξεως 138, 5. τῆς ἐντεύξεως
 καὶ τοῦ χρηματισμοῦ 736, 24. τοῦ
 ὑπομνήματος 59, 5. ἀντίγραφα 56, 70.
 221, 3. 224, 8. 33. 229, 86. 262, 15.
 453, 29. 43. 665, 4
 ἀντίδοκοι 201, 22
 ἀντικαθίζω· καὶ ἀντικαθίσας χώμασιν τε
 καὶ τάφροις καὶ τείχεσιν αὐτὴν (τὴν
 πόλιν) — περιέλαβεν 90, 23
 ἀντικαταλλασσόμενος 763, 13

ἀντιλαμβάνω· καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστου καὶ κατὰ κοινὸν πάντων ἀντιλαμβάνεται προθύμως 51, 9. 10. τῆς τε ἄλλης εὐσχημοσύνης τῆς κατὰ τὸ γυμνάσιον ἀντελάβετο 339, 32. ἀντιλαβοῦ, κύριε Σάραπι 697, 1
ἀντιλέγω· τῶν ἀντιλεγομένων 335, 69. περὶ τῶν ἀντιλεγομένων 335, 27. ὑπεξαίρεσιν τῶν ἀντιλεγομένων 335, 6
ἀντίπαλος· ἀντιπάλων ὑπερτέρου 90, 2. ἐξ ἀντιπάλων χειμῶνων 194, 22
ἀντίρρησις· ἀντιρρήσεως δὲ ἐπενεχθείσης 335, 143
ἀντιστράτηγος τῆς νήσου (Κύπρου) 165, 2. ἀντιστράτηγος (*pro praetore*) 429, 5. 445, 2. 448, 3. 482, 7. 486, 6. 11. 13. 535, 3. 538, 6. 548, 14. 558, 4. 560, 17. 576, 6. 587, 7. 601, 5. 618, 16. 625, 7. 629, 123
ἀντιταμίας (*pro quaestore*) 441, 88. ἀντιταμίας καὶ ἀντιστράτηγος (*pro quaestor pro praetore*) 448, 2
ἀντιτάττω· σὺν τῷ τοῦς ἡγεμόνας τῶν ἀντιταξαμένων ἐλεῖν 654, 4. πρῶτος — προεῖλετο ἀντιτετάχθαι (Μιθραδάτῃ) 441, 39. τοῖς βασιλέως Μιθραδάτου ἡγεμόσιν δυνάμεσιν τε — ἐπανδρότατα ἀντιτετάχθαι 441, 84. 442, 2. μηθὲν ἀντιτάσσεσθαι τολμᾶν 765, 8. ἀντιτάττεσθαι μηδὲν βούλεσθαι 765, 15. αὐτός τε ἀντετάξατο 765, 16. τοῖς τε Γαλάταις — ἀντιταχθῆναι 765, 37
ἀντιτιμάω· ἀντιτιμασάμενον Ἀγωνίπῳ 8, 17. 18. ἀντιτιμασάμενον Εὐρυσίλῳ 8, 62 sqq.
ἀντιφωνέω· ἀντιπεφωνημένα — ἀντίγραφα 453, 26
ἀντόμνυμι· ἀντομνύναι 484, 39
ἄνυδρος· ἐντὸς πεδίων μεγάλων ἀνύδρων 199, 21
ἀνυπέρβατος· τοῖς ἄλλοις — ἀνυπερβάτοις ὁμοῦ πᾶσιν ἐκόσμησεν 403, 5
ἄνω· μέγας βασιλεὺς τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω χωρῶν 90, 3. τοῦ βασιλέως τοῦ ἐπιφανῆ ποιήσαντος τὴν τε ἄνω χώραν καὶ τὴν κάτω 90, 46

ἄξια· διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὥνῃ τὴν ἄξιαν 572, 9
ἄξιοθέατον κτίσμα 610, 6
ἀξιόλογος *passim*. χώμασιν τε καὶ τάφροις καὶ τείχεσιν ἀξιολόγοις 90, 24
ἄξιόω *passim*. ἀξίων — διαλυθῆναι 5, 30. 31. καὶ αὐτοὶ ἡξίωσάν με (*co-luerunt, honore affecerunt*) 201, 7
ἄξιωμα· ἀξιώματα δ' ἐπεχώρησεν Εὐμένης Φιλεταίρου τοῖς — στρατιώταις 266, 1
ἀοίκητος· τῆς πόλεως σχεδὸν ἀοικήτου γενομένης διὰ τὸ πλῆθος τῶν συκοφαντῶν 669, 40
ἀόκνως βοιηθεῖν 765, 45
ἀπάγω· ἀπήχθη μὲν τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν πάντα 339, 56. τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπηγμένους 90, 14
ἀπαίτησις 262, 23. 24. 669, 58
ἀπαλείφω· μηδενὶ ἐξέστω μήτε ἀπαλείψαι μήτε ἀχρεῶσαι 573, 15
ἀπαλλοτριόω· μήτε εἰς ἕτερον ἀπαλλοτριῶσαι 383, 183
ἀπαντάω· οἱ ἄλλοι ἱερεῖς πάντες οἱ ἀπαντήσαντες ἐκ τῶν κατὰ τὴν χώραν ἱερῶν εἰς Μέμφιν τῷ βασιλεῖ 90, 7. τὴν καλλίστην κατάστασιν ἀπηντηγένοι τῶν πραγμάτων 299, 12. τῶν παρ' ὕμῶν πρεσβευτῶν — Εἰρηνίας καὶ Ἀρχέλαος ἀπαντήσαντες ἐν Δήλῳ ἀπέδωκαν ψήφισμα 763, 4. ἀπαντήσαι δὲ αὐτῷ (βασιλεῖ Ἀττάλῳ) τοὺς τε — ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας καὶ τοὺς στρατηγούς κτλ. 332, 33. τὴν ἀπαντωμένην καταφθορὰν τῶν ἰδίων τοῖς ὑπὲρ τῆς πολέως πρεσβεύουσιν 339, 5. τῆς ἀπαντωμένης ἐκ τοῦ πλῆθους εὐχαριστίας 339, 9
ἀπάντησις· ἔν' εἰδῇ ἦν ἔσχηκεν πρὸς αὐτὸν ἡ πόλις εὐχάριστον ἀπάντησιν 737, 24
ἄπαξ· ἐν ἄπαξ (*semel*) 201, 17. τὸ μὲν πρῶτον ἄπαξ (*primum*) 201, 6. ἄπαξ δύο (*bis*) 201, 2. μετὰ τῶν τριῶν ἄπαξ (*ter*) 201, 4

ἀπαραίτητος· ἀπαραιτήτως ζημιωθήσεται 669, 39
 ἀπαράκλητος· τοὺς ἑαυτὸν — εὐεργετοῦντας ἀπαράκλητους 248, 25
 ἀπαρενόχλητος 383, 166
 ἀπαρχή 179, 12. 281. 282, 18. 319, 20.
 ἀπάρχομαι· τοὺς ἀπαρξομένους 352, 41
 ἀπειλή· ἀεὶ τὴν ἀπειλὴν ἐν τοῖς γράμμασιν ὀρῶντα 521, 14
 ἄπειρος· εἰς τὸν ἄπειρον αἰῶνα 383, 43
 ἀπεκδίδωμι· τὸν νεωποῖην — ἀπεγδοῦναι ὅπως στήλη τε κατασκευασθῇ κτλ. 215, 31
 ἀπελεύθερος 419, 3. 481, 4. 523, 2. 526, 1. 606, 4. 620, 5. 629, 90. 660, 6. 665, 35. 678, 5. 707, 6. ἀπελεύθεροι 489, 18
 ἄπεργος· τῶν — γενομένων ἀπέργων 266, 7. ἐάν τις ἄπεργος γένηται ἢ παραιτήσεται 266, 11
 ἀπεχθής· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπιτηδεύσεως 569, 22
 ἀπηλιώτης 176, 9. 178, 10
 ἀπλάστως καὶ ἀληθινῶς ἐμ πασι προσφερομένους 223, 17
 ἀπληστία 521, 12
 ἀπλότης 764, 1
 ἀπλοῦν οἶκημα 483, 111
 ἀποβαίνω· κατανανυμάχηςας τοὺς ὑπεναντίους — καὶ ἀποβάς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν 552, 4
 ἀπόγονος *unius ex posteris* 54, 4. ἀπόγονοι *posterī* 8, 36. 132. 133. 138. 147. 154 al.
 ἀπογραφή· τοὺς ἀναφερομένους ἐν ταῖς τῶν παροίκων ἀπογραφαῖς 338, 11. 34
 ἀπογράφω· παρὰ τῶν μὴ ἀπογραφομένων ἐνέχυρα λαμβάνειν 629, 107. ἐξουσίαν ἔχοντος στέρησιν ἀπογράφεσθαι τοῦ τὴν ὠνὴν ἔχοντος 572, 24. πλεύσει δὲ μόνα τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 31
 ἀποδείκνυμι· οἱ ὑφ' ἑκατέρων τῶν δήμων ἀποδειχθέντες ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων 437, 92. ὕπατος ἀποδεδειγμένος 379, 5. 9. 11. 453, 1. 2

ἀποδείξεις· ἐν πολλοῖς φανεράς πεποιήμαι τὰς ὑπὲρ τούτων ἀποδείξεις 763, 17. οὕτω γὰρ ὁμολογουμένην λήψεσθε μᾶλλον δι' αὐτῶν τῶν ἔργων τῆς ἐμῆς προαιρέσεως τὴν ἀπόδειξιν 763, 49
 ἀποδεκτός· ἀποδεκτὰ ὑπάρχειν δεῖν 441, 100
 ἀπόδεξις· εἰλικρινῇ καὶ βεβαίᾳ ποιούμενους ὑμᾶς πρὸς τοὺς φίλους ἀπόδεξιν 227, 13
 ἀποδέχομαι· οὐκ ἀπεδεξάμην σε τῆς ἐν λόγοις τριβῆς ἔνεκεν 692, 1
 ἀποδημέω· ὁ ἀποδημήσων πρὸς τὸν βασιλέα Φαρνάκην κατὰ τὸ ψήφισμα κεχειροτόνηται Φιλόξενος Περραιεύς 771, 55
 ἀποδιδράσκω· ὑπὲρ τῶν ἀνδραπόδων τῶν ἀποδράντων ἐξ Ἰου ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων 773, 4
 ἀποθεώω· τοῦ ἀποθεωθέντος ἐν τῷ λέβητι 611, 4
 ἀποθέωσις· ἐν τούτῳ τῷ μηνί, ἐν ᾧ ἡ ἀποθέωσις αὐτῆς ἐν ἀρχῇ ἐγενήθη 56, 56
 ἀποικία 233, 18
 ἀποικος πόλις 497, 2. ἀποικοι 503, 3
 ἀποκαθίστημι *passim*.
 ἀποκατάστασις 483, 8
 ἀπόκειμαι· οἷς ἀποκείται παρὰ θεῶν καὶ ἡρώων χάρις 383, 189
 ἀποκομίζω· ὅπως δ' ἂν καὶ νῦν — πενφθεῖ ὁ ἀποκομιῶν τὰ ἐπιβάλλοντα δοθῆναι 771, 45
 ἀπόκρημνος· ἐν ἀποκρήμνοις — ὄρεσι 199, 15
 ἀποκρίματα 335, 95. 119. 494, 18
 ἀπόλαυσις 383, 12. 150. 404, 10. 669, 8
 ἀπολαύω· ἡ Αἴγυπτος — νῦν μᾶλλον ἀπέλαυσε τῆς δικαίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ 666, 10. τὴν πόλιν ἀπολαύουσαν τῶν εὐεργεσιῶν 669, 4. ἔν' εἰδότες ἀπολαύετε τῶν εὐεργεσιῶν 669, 2
 ἀπολέγω· ἀπελεξάμην ἐμαυτῷ τοὺς τε νέους αὐτῶν καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας κτλ. 199, 17
 ἀπολείπω· ᾧ ἂν ἀπολίπη 266, 9

ἀπολογέομαι· μή τις ὡς ἀγνοήσας ἀπολογήσεται 609, 39

ἀπολογία· τὰς κρίσεις γίνεσθαι — ἐπὶ τῶν ἐστρατηγηκότων ἀνδρῶν ἐξ ἀπολογῆς 484, 54

ἀπολογίζομαι· ἀπελογίσαστο 315, 33. 44. ἀπελογίσαντο 233, 35. ἀπολογισάμενοι 219, 46. 223, 6

ἀπολογισμός· ἐκ τοῦ ἀπολογισμοῦ οὗ ἐποικήσαντο Γλαύκιππος καὶ Διόμανδρος οἱ παρ' ὕμνων 227, 9

ἀπόλυσις τοῦ πένθους 56, 53. 58

ἀπόλυω· τούτους μὲν ἀπολύω 664, 12. ὡς ὁ θεὸς Κλαύδιος ἔγραψεν Ποστόμῳ ἀπολύων 669, 27. πρὸ τοῦ τὸν θεὸν Κλαύδιον ἀπολύσαι 669, 27. ταῦτα ἀπέλυσαν 669, 28. ἀπέλυσα αὐτὸν πρὸς σέ 315, 25. ἀπέλυσα αὐτὸν τῆς παρ' ἐμοὶ ἐν Ῥώμῃ καταμονῆς 475, 18. τοὺς ἐν αἰτίαις ὄντας ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀπέλυσε τῶν ἐν-κεκλημένων 90, 14. ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἱερῶν ἐθνῶν τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατάπλου 90, 16. τῶν τε — βυσσίνων ὀθονίων ἀπέλυσεν τὰ δύο μέρη 90, 18. ἀπέλυσεν δὲ τὰ ἱερὰ καὶ τῆς ἀποτεταγμένης ἀρτάβης τῇ ἀρούρᾳ τῆς ἱερᾶς γῆς 90, 30. ἀπολελυκώς τὰ μηδέπω εἰσπραχθέντα 669, 31. ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀγθέντα ἔφθασεν κρείνας ἀπολύσαι 669, 36. ὥστε ἀπολελῦσθαι τὰ μηδέπω ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα 669, 29. εἴ τι κριθὲν ἀπελύθη ἢ ἀπολυθήσεται 669, 39. ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγῃται ἕως τις αὐτὰ κατακρεῖνῃ 669, 40. ἡξίουσαν ὁμηρὰ τε ὕμνων ἀπολυθῆναι 751, 5. ἀπέλυσα δὲ καὶ ὁμηρὰ ὕμνων 751, 15

ἀπομαρτυρέω· ἀπομαρτυροῦσιν 352, 73. περὶ τούτων ἀπομεμαρτυρήκασιν οἱ παραγεγονότες 117, 6. 118, 7

ἀπομερίζω· ᾧ καὶ τὰ καθήκοντα ἀπέμερισα φιλόανθρωπα 453, 36

ἀπόμοιρα· τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς ἀπό τε τῆς ἀμπελίτιδος

γῆς καὶ τῶν παραδείσων 90, 15. ἀπόμοιρα σιτηρὰ 55, 15. 20

ἀπομόσιος· ἔστω δ' ἡ στήλη ἀπομοσία 573, 22

ἀπονέμω· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δίκαιον πᾶσιν ἀπένειμεν 90, 19. ὅπως αἰὲ φαίνῃσθε τὰς καταξίας τιμὰς τοῖς εὐεργέταις ἀπονέμοντες 763, 23

ἀπονοσφίζομαι· ἐνίων — ἀπονοσφίζομένων τὰ κοινὰ 515, 49

ἀποπέμπω· ἐὰν δὲ τινες τῶν πόλεων — μὴ ἀποπέμπωσιν τοὺς ἄρχοντας ἢ τὰς θυσίας εἰς τὴν πανήγυριν 444, 19

ἀποπίπτω· ψυκτῆρ — ἔχων ἀποπεπτοκότα κάρυα ἐπτά 214, 48

ἀπόρρητος· ἱεροθεσίῳ τοῦδε κρηπεῖδα ἀπόρρητον 383, 37

ἀπόρρησις· μηδεμιᾶς ἀπορρήσεως προσε-νεχθείσης 262, 14

ἀπόρρητος· ἐπὶ τοῦ ἀπορρήτου 371, 4

ἀπόρρους· πλὴν ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν 483, 132

ἀποσκευάζω· ἀτέλειαν τῆς λείας καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀπεσκευάσαν 748, 10. τοῖς ἀποσκευαζομένοις τῶν ἐγ Μαγνησίας 229, 57

ἀποσπάω· ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμένων 669, 20

ἀποστέλλω *passim*

ἀποστερέω· τὸ τῆς περιγινόμενης οὐσίας ἀποστερεῖν αὐτοὺς δυνάμενον 484, 57

ἀποστόλιον 674, 4

ἀποτάσσω· τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου 229, 103. οἱ ἀποτεταγμένοι ἐπὶ Σχεδία στρατιῶται 738, 2. τῆς ἀποτεταγμένης ἀρτάβης τῇ ἀρούρᾳ τῆς ἱερᾶς γῆς 90, 30

ἀποτίμησις· ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Δορυλαέων ἐκ τῶν τῆς πολιτείας ἀποτειμήσεων 476, 2

ἀποτρίβεσθαι 315, 82

ἀποφαίνω· ἀφ' ὧν τὰς προσόδους ἀπεφαίνεν γίνεσθαι 59, 12

ἀπόφασις· ἀπόφασιν ἔγγραφον ἑκατέρῃ τῶν πολλῶν ἀποδώσουσι 335, 72. κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἀπόφασιν 502, 14

- ἀποχράσμαι· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16
ἀπροφάσιτος 383, 129. ἀπροφασίστως 383, 169
ἄπτομαι· μετὰ δὲ ταῦτα — ἤπτετο μάλλον ἡμῶν 315, 56
ἀρά 383, 236
ἀραβάρχης 202, 2. 9. 685, 2
ἀραβάρχια 674, 4
ἀργαπέτης 645, 4
ἀργυρίζομαι· ἐξ οὗ συνέβη αὐτοὺς μὲν ἀργυρίζεσθαι, τὴν δὲ Αἴγυπτον ἀνάστατον γείνεσθαι 669, 52
ἀργυρικός· τελέσματα σιτικά καὶ ἀργυρικά 669, 47. δαπάνας ἀργυρικός τε καὶ σιτικός 90, 21. ἀργυρικός τε καὶ σιτικός προσόδους 90, 11. συντάξεις σιτικός τε καὶ ἀργυρικός 90, 15. κατὰ πᾶν ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 17
ἀργύριον *passim*
ἀργυρισμός· μὴδὲν ἄλλο ποιῶν πλὴν ἀργυρισμοῦ πρόφασιν καταλείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγματικοῖς 669, 37. οὗ πλέον περιεποίησαν πλὴν ἀργυρισμοῦ τῶν πραγματικῶν 669, 63
ἀργυροταμίας 485, 11
ἀργυροῦς *passim*. ἀργυροῦ νομίσματος 484, 40. ἀργυροῦν νόμισμα 515, 28. 59
ἀργυρώματα 214, 26
ἀρέσκω· ἀρέσαντα αὐτοῖς 641, 5. ἀρέσαντα τῇ τε αὐτῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ 646, 12
ἀριθμός· ὑπὲρ τῶν τὸν ἀριθμὸν ἀποδόντων τὸν κύριον καὶ γενομένων ἀπέργων 266, 6
ἀριστεῖον· στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀριστεῖν 248, 33. 46. 332, 7. 45. 763, 25. 771, 24
ἀριστεύω· ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ ἐν παντὶ καὶ καὶ καὶ ἡριστευκῶν 557, 14
ἄρμα· ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἀρμάτων καὶ κελήτων 533, 16
ἀρμενιάρχης 652, 5
ἀρμόζω· τοὺς ἀρμόζοντας λόγους (ἐποιήσαντο) 335, 159. ὡς ἤρμοζεν ἐκάστοις 383, 98. ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χάριτας αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντὶ 666, 20
ἀρνέομαι· ἄπερ ἀρνούμενων αὐτῶν ἡδέως ἐπίστευσα 484, 31
ἄρξ (*ursus*) 201, 15
ἀροτῆρες βόες 519, 21
ἀρουαλις v. φράτερ
ἄρουρα 90, 30. 31
ἀρπάζω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδιά αὐτῶν 201, 22. ὅτι ἀναλίσκεται τινα ἀρπαζόντων ἀδεῶς τῶν ἐπὶ ταῖς χρεῖαις 665, 18
ἄρσις· καὶ ἀποτυχοῦσιν (τὸ προπεσεῖν ἀνευ Ῥωμαίων ἔχειν) ἄρσιν πρόδηλον 315, 59
ἀρτάβη 90, 30. ἀρτάβας διακοσίας ἐπιχωροῦμεν 168, 22. πυροῦ ἀρτάβας ρπβ' 177, 16. 179, 14
ἀρτοκόπι(ο)ν 177, 19
ἀρτοκόπος 345, 21
ἄρτος· τὸν διδόμενον ἄρτον ταῖς γυναῖξιν τῶν ἱερέων ἔχειν ἴδιον τύπον καὶ καλεῖσθαι Βερενίκης ἄρτον 56, 72. 73. ἄρτοι σίτινοι 200, 20
ἀρχαῖος· τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρέων χώρᾳ καὶ τῷ Μενελαίτῃ ἀρχαίας γῆς 669, 60. ἀγῶν μὲν δὴ ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν προελήλυθεν εἰς ἀρχαίου πόρου μυριάδας δώδεκα 509, 14. ὠρύγη Ἀγαθὸς Δαίμων ποταμὸς καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀπεκατεστάθη 672, 9
ἀρχαιρεσίαι 48, 11. 527, 3
ἀρχαιρέσια 458, 82. 83
ἀρχεδέατρος 169, 4. 181, 4
ἀρχεῖον· ἐν τῇ στοᾷ πρὸ τοῦ ἀρχείου 268, 18. τοῖς ἐνεστῶσιν ἀρχεῖοις 218, 149. ἀναγράφαι — ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἐν τῷ τοίχῳ 228, 18. μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχείων καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν τῆς πόλεως 229, 77. τὰ παραλείμμενα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχείων 267, 9. ὅσοι δ' ἂν τῶν ἀσυνόμων μὴ θῶνται τὴν γραφὴν τῶν φρεάτων εἰς τὸ ἀρχεῖον 483, 216

- ἀρχέμποροι 746, 8
 ἀρχεύω· ἡρχευκότα (ἐν Πάφῳ) 166, 3
 ἀρχή (*magistratus*) *passim*. ἐν ἀρχῇ
 ὧν 218, 98. τῆς εἰς τὴν ἀρχὴν (τὰς
 ἀρχάς) εἰσόδου 458, 14. 80. εἰς τὴν
 ἀρχὴν ἐνβαίνειν 458, 22
 ἀρχηγέτης· ὁ θεὸς ὁ ἀρχηγέτης τοῦ
 γένους τῶν βασιλέων (v. ἀρχηγός)
 237, 5
 ἀρχηγέτις τῆς πόλεως (τῆς Μαγνήτων)
 Ἄρτεμις (Λευκοφρυγῆ) 231, 7. 232, 8.
 233, 26. 319, 9
 ἀρχηγός (Ἀπόλλων) τοῦ γένους (τοῦ
 Σελευκιδῶν) 212, 13. 219, 26
 ἀρχίατρος 256, 2. 374, 5
 ἀρχιδικαστής (-άς) 136, 4. 682, 2. 3
 ἀρχιεράομαι· ἀρχιερασάμενον 516, 12.
 544, 14
 ἀρχιερατεύω· ἀρχιερατεύσαντα 485, 4
 ἀρχιερατικός· ὥς καὶ συγγενικοῖς ἀρ-
 χιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσμηθῆναι
 470, 21
 ἀρχιέρεια 544, 28. 545, 2. ἀρχιέρεια
 τῆς βασιλείσης 224, 5. ἀρχιέρειαι
 224, 24
 ἀρχιερεὺς 56, 73. 244, 28. 33. 456, 9. 24.
 495, 10. 16. 516, 2. 15. 540, 4. 541, 3.
 567, 3. — 1. *Sacerdotes summi pro-*
vinciarum in regnis Lagidarum et
Seleucidarum. a) *Cypri*: ἀρχιερεὺς
 τῶν κατὰ Κύπρον 140, 6. ἀρχιερεὺς
 τῶν κατὰ τὴν νῆσον 105, 5. 152, 2.
 155, 5. ἀρχιερεὺς τῆς νήσου 93, 3.
 148, 3. 156, 3. 158, 2. 159, 3. ἀρ-
 χιερεὺς 143, 3. 145, 2. 151, 2. 153, 2.
 157, 2. 160, 4. 161, 4. 162, 3.
 b) *Syriae*: ἀρχιερεὺς Συρίας Κοίλας
 καὶ Φοινίκας 230, 2. — 2. *Sacerdo-*
tes Augustorum provinciales et
municipales in imperio Romano:
 ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου
 πάσης 679, 1. ἀρχιερεὺς Ἀσίας 458,
 31. 78. 490, 10. 499, 1. ἀρχιερεὺς
 Ἀσίας ναοῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ 489, 10.
 ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ 509, 3. ἀρχι-
 ερεὺς τῶν Σεβαστῶν τοῦ κοινοῦ τῶν
 Γαλατῶν 541, 4. ἀρχιερεὺς τοῦ κοι-
 νοῦ Σεβαστηνῶν Γαλατῶν 540, 7.
 ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν
 547, 10. ἀρχιερευσάμενον τῆς Κύπρου
 τοῦ Σεβαστοῦ θεοῦ Καίσαρος 582, 4.
 ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου 531, 8. ἀρχι-
 ερεὺς τοῦ Σεβαστοῦ 470, 11. τῶν
 Σεβαστῶν 494, 21. — 3. *Alii sacer-*
dotes civitatum et collegiorum: ἀρ-
 χιερέα τοῦ σύμπαντος ἔκτοιο 714, 6.
 ἀρχιερεῖς διὰ βίου τῆς Τύχης 585, 5.
 ἀρχιερέως β' 542, 5. — 4. ἀρχιερεὺς
 μέγιστος (*pontifex maximus*) 379, 2.
 470, 13. 471, 5. 506, 4. 575, 6. 583, 2.
 624, 3. 701, 4. — ἀρχιερεῖς 56, 3.
 90, 6. 224, 23. 28. 563, 17
 ἀρχιερωσύνη 210, 3. 244, 21
 ἀρχιθέωρος 37, 3
 ἀρχιθιασιτεύοντος τὸ δεύτερον 591, 5
 ἀρχικύνητος 99, 2. 3. 143, 3
 ἀρχιπαραφύλαξ 476, 8
 ἀρχιπρύτανις 494, 3. ἀρχιπρυτανίδων
 494, 5
 ἀρχιστολιστής 111, 18
 ἀρχισωματοφύλαξ 99, 1. 111, 8. 113, 2.
 130, 40. 149, 3. τῶν ἀρχισωματοφυ-
 λάκων 132, 5
 ἀρχιταβλάριος Αἰγύπτου 707, 6
 ἀρχιτεκτονέω· ἀρχιτεκτονήσαντα τὴν
 τριακοντῆρη καὶ εἰκοσῆρη 39, 2. ἀρ-
 χιτεκτονοῦντος Ποντίου 656, 3
 ἀρχιτέκτων 483, 139. 614, 5. 660, 19. 28
 ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς τῷ Κράτῳ
 συντελείᾳ 565, 12
 ἀρχιφυλακία 566, 17
 ἀρχυπρέτης τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν
 δυνάμεων 754, 6
 ἄρχων· 1. *summus magistratus*: Ἀγκυ-
 ρανῶν· ἄρξαντα 544, 25. Ἀθηναίων
 343, 4. Βοιωτῶν 81, 2. Δελφῶν
 66, 5. 150, 2. 234, 2. 345, 2. Ἐρχο-
 μενίων 316, 2. Πεσσινουντίων· ἄρ-
 ξαντα 537, 5. Προυσιέων 528, 5.
 Σεβαστοπολιτῶν· ἄρξαντα — πολλά-
 κισ 529, 5. Ταναγραίων 80, 1. Τελ-
 μησσέων 55, 30. 32. 36. 37. Ὠρωπίων
 81, 2. πρῶτος ἄρχων (v. etiam πρωτ-
 ἄρχων) 531, 5. 546, 15. 601, 9.

- δὲς τὴν πρώτην ἀρχὴν ἀρξάντα 547, 3.
 ἀρξας τὴν μεγίστην ἀρχὴν τῆς λαμ-
 προτάτης Ἀμαστριανῶν πόλεως 531,
 9. 10. 2. *praefectus in urbem aut*
regionem subditam missus ἀρχοντα
 — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος 229, 55.
 τῷ ἀρχοντι τῷ ἀποσταλέντι (ἀπε-
 σταλμένῳ) ὑπὸ τοῦ δήμου 229, 96. 99.
 3. *magistratus provincialis Roma-*
norum τῷ ἀρχοντι τῷ εἰς Ἀσίαν πο-
 ρευομένῳ 441, 59. 4. *magistratus*
quilibet: 4, 87. 93. 383, 173. ἀρ-
 χοντες 218, 132. 136. 145. 267, 28.
 332, 18. 34. 345, 12. 383, 188. 437, 65.
 441, 2. 15. 64. 444, 19. 453, 6. 509, 3.
 515, 21. 31. 37. 40. 764, 13. 773, 14.
 ἀρξάντες 192, 4. ἀρχων τῶν Παν-
 ελλήνων 504, 1. 12. 507, 1. ἀρχων
 Θηβῶν (i. q. θηβάρχης) 698
 ἀρχώνης λιμένων ἐπαρχείας Σικελίας
 480, 2. ἀρχώνης λιμένων Ἀσίας
 525, 5. ἀρχώνης σείτου δήμου Ῥω-
 μαίων 480, 3
 ἀρώματα 383, 143
 ἀσβεία 383, 117. 120. ἔνοχον εἶναι
 ἀσβεῖα 262, 15. μέχρι βίας καὶ ἀσε-
 βείας προεληλυθότας 48, 11
 ἀσβεῖω* τὸ θεῖον ἡσέβουν 765, 10.
 εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦντας 765, 17
 ἀσεβής* ἀσεβεῖς i. e. *rebelles* 90, 23. 26
 ἀσθένεια 244, 10
 ἀσθενής* ἐπεὶ θλιβέντες ἐμ πλείοσιν
 ἀσθενῶς σχήσετε 751, 8
 ἀσιάρχης 492, 7. 495, 8. 10. 13. 16.
 498, 3. 514, 9. 516, 13. ἀσιάρχης
 ναῶν τῶν ἐν Ἐφέσῳ 525, 8
 ἄσκησις 339, 38. 71. τῆς περὶ λόγους
 ἀσκήσεως 596, 7
 ἄσκος* ἐν ἄσκοις αἰγείοις 629, 39. 42.
 45. 48. 52. 59. 62. 149
 ἀσπάζομαι* ἀσπασάμενοι 219, 43
 ἀσπιδοειδὴς βασιλεία 56, 62. ἀσπιδοει-
 δεῖς βασιλεῖαι 90, 44
 ἀσπίς (*serpens*) 90, 43
 ἄσπορος δὲ ἡ πλείστη χώρα ἐγένετο
 339, 56
 ἀσπρατούρα 484, 25.
 ἀσσάριον 484, 13. 629, 94. ἀσσάρια
 480, 10. 484, 9. 11. 22. 629, 33. 75.
 76. 77. 82. ὅτι δεῖ πρὸς ἀσσάριον
 πάντα τὰ τέλη λογεύεσθαι 629, 155
 ἀστασιάστως 229, 40. 65
 ἄστειπτος* τὴν ὁδὸν ἄστειπτον οὖσαν
 606, 5
 ἀστήρ 194, 19
 ἄστρον 56, 38. 41. τὸ ἄστρον τὸ τῆς
 Ἰσίου 56, 36
 ἀστυνομέω* ἀστυνομῶν 483, 1
 ἀστυνόμοι Περγαμηνῶν 483, 7 sqq.
 ἀσύγκριτος 528, 1. 531, 5
 ἀσυκοφάντης 383, 157
 ἀσυλία 66, 2. 81, 16. 150, 14. 241, 20.
 270, 11. 305, 16. 352, 60. 441, 132.
 736, 18. 760, 9. ἀσυλία 80, 4.
 316, 11. ὑπάρχειν — ἐν σύλοις ἀσυ-
 λίαν 730, 24. ἐπιχωρῆσαι καὶ τούτῳ
 τῷ ἱερῷ ἐντὸς αὐτοῦ περιβόλου τὴν
 ἀσυλίαν 761, 8. ἀσυλίαν τῆς παρ'
 ὑμῖν Περσικῆς θεᾶς — βεβαίῳ ὑμῖν
 333, 1. πρεσβεύσαντα πρὸς τὸν Σε-
 βαστὸν ὑπὲρ τῆς ἀσυλίας τοῦ Διδυ-
 μέως Ἀπόλλωνος 472, 11. πρὸς τῇ
 προὔπαρχούσῃ ἀσυλίᾳ τοῦ ἱεροῦ 473, 9.
 μενούσης τῆς παρὰ τῶν πλησίον ἱερῶν
 συγκεχωρημένης ἀσυλίας 736, 5
 ἄσυλος* τὰν πόλιν τῶν Σμυρναίων ἱερὰν
 καὶ ἄσυλον εἶμεν 228, 5. 13. τὰν πό-
 λιν — καὶ τὰν χώραν ἀναδεικνύει
 ἄσυλον 234, 24. τῆς ἱερᾶς καὶ ἀσύ-
 λου (πόλεως) 257, 4. 575, 9. 587, 2.
 595, 2. 603, 4. 752, 3. τό τε ἱερὸν —
 ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν 229, 12.
 ἔνια δὲ τῶν ἐπισήμων (ἱερῶν) καὶ
 ἄσυλα γεγενῆσθαι 761, 4. τῷ μὴ
 εἶναι ἄσυλον 761, 7. ὥς εἶναι τὸ
 μὲν ἱερὸν ἄσυλον 262, 13. τὸ τέμε-
 νος — ὅπως ἄσυλον ὑπάρχῃ 441, 57.
 ὁ τόπος ἄσυλος ἔστω 455, 13. τὴν
 προσευχὴν ἄσυλον 129, 10. πρόσσοδον
 ἦν ἐγὼ κτῆμα δαιμόνων ἄσυλον ἀν-
 ἔθηκα 383, 200. ἱερὸν νόμον — τη-
 ρεῖν ἄσυλον 383, 115. ἐν στήλαις
 ἀσύλοις ἐγράφα 383, 110. ἀσύλοις
 γράμμασιν ἀνέγραψεν 383, 8

ἀσφάλεια 81, 16. 270, 11. 352, 60. 760, 9.
 ἀσφάλια 80, 4. μετὰ πάσης ἀσφα-
 λείας 332, 32. ἕνεκα τῆς κοινῆς
 ἀσφαλείας 338, 8. ὅπως τὰ θ' ἱερὰ
 καὶ οἱ ἐν αὐτῇ (τῇ χώρῃ) πάντες ἐν
 ἀσφαλείᾳ ὡσιν 90, 21. τὴν τῆς οἰκου-
 μένης ἀσφάλειαν 669, 10
 ἀσφαλής· διὰ τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὁμα-
 λῶν 701, 10
 ἀσφαλίζω· καθὰ ἡσφάλισται 515, 25.
 καὶ τὸ ἔθνος διὰ παντὸς εἰρηνέυεσθαι
 ἡσφαλίσσας 613, 4
 ἀσχαλέομαι· τῶν διὰ τῆς μερίδος ἀσχο-
 λουμένων ὑπ' αὐτοῦς 177, 12
 ἀτακτέω· ἀτακτησάντων — τοῦ ἔθνους
 τῶν Βουγαιτῶν 200, 6
 ἀτάκτημα· ζημιούσθωσαν — καθ' ἕκα-
 στον ἀτάκτημα 483, 46. 56. 66
 ἀτέλεια 58, 9. 150, 14. 213, 39. 215, 23.
 229, 102. 104. 266, 10. 270, 11.
 305, 16. 455, 7. 9. 669, 29. ἀτέλεια
 πάντων 66, 3. 241, 20. δεδόςθαι αὐτῷ
 ἀτέλειαν πάντων τὸμ πάντα χρόνον
 4, 29. 30. ἀτέλειαν ὧν ἂν εἰσάγῃ
 (εἰσάγῃται) ἢ ἐξάγῃ (ἐξάγῃται) εἰς
 τὸν ἴδιον οἶκον 9, 4. 10, 13. ἀτέλειαν
 τῆς λείας καὶ τῶν λοιπῶν ὧν ἀπε-
 σκεύασαν 748, 9. ἀτέλεια 316, 11.
 ἀτέλειαι 669, 26
 ἀτελής· τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν
 χωρίων κατακομίζοντας ἀτελεῖς εἶναι
 629, 162. ἀτελής ἔστω ἐξάγων τὰ αὐ-
 τοῦ ὑπάρχοντα 266, 12. ἀτελεῖς ὄντες
 455, 15. ἀφείκεν ἀτελεῖς τῶν τε ξυ-
 λίνων καρπῶν καὶ ἐννομίῶν 55, 13. 14.
 ἀφῆκεν πάντων ἀτελεῖς 55, 21. τῶν
 ἐν Μουσείῳ σειτουμένων ἀτελῶν φι-
 λοσόφων 714, 5. πανηγύρεις ἀτελεῖς
 262, 12
 ἀτιμάζω· καθωσιωμένων ἡρώων ἀτιμα-
 σθεῖς νόμος 383, 118
 ἀτιμητεῖ 218, 69
 ἀτιμος· ἀτιμον εἶναι 218, 103. 527, 8.
 ἄτιμοι ἔστωσαν 218, 140. εἶναι
 αὐτοὺς καὶ αὐτὰς ἀτίμους τε καὶ
 τὰ ἐκατέρων ὑπάρχοντα τῆς πόλεως
 338, 29

ἄτοκος· ὅσοι ἂν προδανείωσιν ἄτοκα
 46, 5. 6. οἶδε ἔδωκαν τῷ δῆμῳ
 ἄτοκα χρήματα 46, 7. 8
 ἀτραπός· ἐὰν μὴ τινες — ἀτραποῖς
 χρῶνται 483, 29
 ἀτυχής· εἰς ἀτυχὲς μεταβεβηκὸς σχῆμα
 458, 6
 αὔγουρ· *acc.* αὔγουρα 467, 3
 αὐθαίρετος γυμνασίαρχος 583, 8. 14
 αὐθημερόν 218, 23. 34. 483, 84
 αὐθιτελής· ταῖς δίκαις ἐγδεδίκασκε παί-
 σαις αὐθιτελέας 7, 4
 αὐλή 619, 3. παρεχομένων δὲ τὰς ἐν
 τῇ αὐλῇ χρεῖας 168, 37. ἡγεμόνες
 τῶν περὶ αὐλὴν ἐπιλέκτων 731, 5.
 τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων 735, 4
 αὐλητής· τραγικός 51, 62
 αὐλίζομαι· ἐαυτὸν ἐπιδίδωσιν τεῖ πόλει
 ὥστε αὐλίσασθαι αὐτόθι ἐν ἡμέραις
 δυσίν 730, 7
 αὐστηροὶ τόποι 168, 57
 αὐτόκλητον ἐπιδόος ἐαυτόν 194, 11
 αὐτοκράτωρ· πρὸς ὁ Πρεπέλαον ἔπεμ-
 ψαν αὐτοκράτορα 5, 28. στρατηγὸς
 αὐτοκράτωρ 140, 6. 147, 4. 156, 2.
 συνθεῖναι περὶ τούτου τοὺς ἀφασταλ-
 μένους αὐτοκράτορας 265, 10. *im-*
perator 379, 4. 441, 102. 442, 9.
 453, 1. 471, 8. 493, 45. 502, 4.
 504, 16. 506, 5. 507, 6. 520, 9. 582, 2.
 595, 5. 15. 28. 669, 9. 679, 8. 701, 6.
 718, 1. 723, 1. αὐτοκράτορες 494, 24.
 508, 11. 515, 27, 53. 516, 10. cf.
 etiam ind. VII.
 αὐτονομία 5, 55. 6, 9. 223, 26. 229,
 10. 65. 237, 2
 αὐτόνομος ἦν καὶ ἀφορολόγητος ἡ πόλις
 ὁμῶν 223, 22. Ἀμισοῦ ἐλευθέρας καὶ
 αὐτονόμου καὶ ὁμοσπόνδου Ῥωμαίοις
 530, 2. (πόλεως) ἀσύλου καὶ αὐτο-
 νόμου 575, 10. 587, 3. 595, 2. 603, 4.
 αὐτονόμους εἶναι καὶ ἐλευθέρους 1,
 3. 4. ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι ὄντες
 6, 15. 16
 αὐτοσαυτοῦ 345, 10
 αὐτόστολος· ἐὰν δέ τις αὐτόστολον ναυ-
 λώσῃ 572, 41

- αὐχὴν· περί κορυφὴν Ταυρείων αὐχένων 383, 126
- ἀφεδρών· ἀφεδρώνων 483, 220. τῶν δημοσίων ἀφεδρώνων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ὑπονόμων 483, 221
- ἀφειδέω· οὐκ ὀλίγων ἀφειδήσαντα χρημάτων 640, 12
- ἀφειδής· ἐπιθύσεις ἀφειδεῖς λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 142
- ἀφηγέομαι· ἐν ταῖς ἀφηγουμέναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν 458, 65. τοὺς ἀφηγησαμένους τῶν ἀποστάντων 90, 27
- ἀφθαρτος· τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας ὑμῶν 569, 24
- ἀφθονος· κρατῆρας ὑποληνίους ἀφθόνου κράματος πληρῶν 383, 147. ὑδρεύμασιν ἀφθόνοις 701, 12
- ἀφιέρω· ἡ πόλις τὸ προπύλαιον σὺν τῇ στοᾷ ἀφιέρωσεν 625, 6. ἀφιέρωσα 383, 85. ἀφιέρωσεν 531, 13. ἀφιέρωθη ὁ πύργος 615, 2. τοὺς — αἰωνίους Αὐγούστους τῇ συνήθει καθοσιώσει ἀφιέρωσεν 723, 9. βασιλεὺς μέγας Ἀντίοχος ἀφιέρωσεν τὴν πόλιν τῇ Λητῷ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι 746, 2
- ἀφίημι· 1. τινά τινος· τῆς δὲ συντάξεως ἀφίημι τὴν Πριηνέωμ πόλιν 1, 13—15. 2. τινί τι· ὅσα — ὑπὸ τῶν βασιλέων ἀφέθη 435, 9. ἀφείκεν 436, 8. τῶν — προσόδων καὶ φορολογίων τὰς μὲν — εἰς τέλος ἀφήκεν 90, 12
- ἀφίστημι· τοὺς ἀφηγησαμένους τῶν ἀποστάντων 90, 27. τὴν Θηβαΐδα ἀποστάσαν — νικήσας 654, 2. πειράσομαι καὶ νῦν τῆς τοιαύτης προθέσεως μὴ ἀφίστασθαι 763, 44
- ἀφόρητος· ἀφορήτου πᾶσιν ὄντος 515, 8
- ἀφορία· αἱ ἐπιγενόμεναι κατὰ τὸ συνεχὲς ἀφορίαι τοῦ σίτου 339, 57
- ἀφορίζω· ἀφορίσαι αὐτῷ (Ἀντιγόνῳ) τέμενος 6, 20
- ἀφορμή 508, 10. ἐκ τοιαύτης ἀφορμῆς 484, 34. οὐδεμιᾶς ἂν ἀπὸ ἡμέρας — ἕκαστος — εὐτυχεστέρας λάβοι ἀφορμὰς 458, 13. ἵνα ἀφορμὴ γένοιτο τῆς εἰς τὸν Σεβαστὸν τιμῆς 458, 16
- ἀφορολόγητος 228, 7. ἀφορολόγητος ἦν ἡ πόλις 223, 23. ἀφορολόγητους εἶναι συγχωροῦμεν (ὕμᾱς) 223, 26
- ἀφοσιώω· κατάλυσιν ὧν ἀφωσιώκα θυσιῶν 383, 202. τῶν πατρῶν ἡμῶν θεῶν ἐνθάδε (ἐκεῖ) ἀφωσιωμένων ἐν ναοῖς 595, 10, 24
- ἀφρακτα πλοῖα 773, 4
- ἀχρειώω· μηδενὶ ἐξέστω μῆτε ἀπαλεῖψαι μῆτε ἀχρεῶσαι 573, 16
- ἄχυρα 527, 5. 629, 87
- βαλανεῖον· ἐπὶ βαλανείων τοῦ Σεβαστοῦ 714, 8
- βαρβαρικὸς ψυκτήρ 214, 47
- βάρβαροι 199, 20. 763, 10. 765, 15, 16. 19. 21. 32
- βαρέω· τὰ ἀναλώματα — ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα, ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶμεν 595, 15. αὐτοῖς ἐλογίσαντο ἵνα μὴ τὴν πόλιν βαρῶσιν 595, 29
- βαρύνω· ἵνα δὲ μηδαμῶθεν βαρύνῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους συναλλαγὰς 669, 18. μὴ βαρυνομένην καινοῖς καὶ ἀδίκοις εἰσπράξεσι 669, 5
- βασιλεία· 1. *regium imperium pas-sim*. ἡ ἔτει τῆς ἐκείνου βασιλείας. 331, 40. ἔπει τῆς ἐμῆς βασιλείας εἰκοστῇ ἐβδόμῳ 199, 39. παραλαβὼν τὴν βασιλείαν 219, 3. Φίλιππος δὲ ὁ Φιλίππῳ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀλεξάνδρῳ τὰμ βασιλείαν παρέλαβον 4, 4. παραλαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν Αἰγύπτου κτλ. 54, 5, 6. ἐν ᾗ παρέλαβεν τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 56, 6. ἦν ὁ πατήρ στέρξας ὠνόμασεν ὅτε μὲν βασιλείαν, ὅτε δὲ ὄρασιν αὐτοῦ 56, 56. — 2. *terra regis subdita* 224, 22. ἀπὸ τῶν τῆς ἐμῆς βασιλείας τόπων 199, 14. μέχρι τῶν ὁρίων τῆς ἰδίας βασιλείας 248, 15. ἅπαντες οἱ κατ' ἐμὴν βασιλείαν 383, 81. — 3. *insigne regni quod capiti imponitur* 56, 61. 62. 63. 67. 90, 1. 45. τὰς τοῦ βασιλέως χρυσᾶς

- βασιλείας δέκα 90, 43. ἡ καλουμένη βασιλεία ψγέντ 90, 44. ἀσπίδοειδεῖς βασιλεῖται 56, 62. 90, 44
 βασιλείον· 1. *regia*: ἐγγιστα τοῦ βασιλείου 199, 1. 2. *insigne regiae maiestatis* 90, 45. 3. *domus magistratus cui nomen βασιλεύς in libera republika*: τὴν συνοικίαν τὴν πρὸς τῷ βασιλείῳ 326, 22
 βασιλεύς *passim* (cf. etiam ind. VI). βασιλεύς Ἰώνων 489, 15. βασιλῆες (ἀρχὴ Μυτιληναίων) 2, 1. 9. 13
 βασιλικός· τῇ βασιλικῇ βουλῇ καὶ δυνάμει 441, 46. βασιλικῶν δαιμόνων 383, 116. εἰς βοήθειαν ἀγώνων βασιλικῶν 383, 66. βασιλικά ὀφειλήματα 90, 13. ἀναγράφαι εἰς τὰς βασιλικὰς γραφὰς 225, 23. βασιλικὴ χώρα 221, 41. 68. βασιλικὸς νόμος (ἐν Περγάμῳ) 483, 1. βασιλικὴ ὁδός 225, 41. 48. τῶν οὐσιῶν τῶν γεγεννημένων βασιλικῶν 338, 25. βασιλικοὶ λαοὶ 221, 46. βασιλικὸς γραμματεὺς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου 683, 1. βασιλικοὶ γραμματεῖς 139, 6. 665, 31. γραμματέως Φιλῶν 204, 1. — βασιλικοὶ *substantive* (*servi regis*): 338, 21. — βασιλικὴ *substantive* (*porticus*): ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τῆς βασιλικῆς 511, 15. — βασιλικὸν *substantive* (*aerarium regium*): τὰ ἀνελημμένα εἰς τὸ βασιλικὸν χωρία 59, 9. τῶν εἰς τὸ βασιλικὸν συντελουμένων 90, 17. τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸ βασιλικὸν 90, 29. ἐφ' ᾧ οὐδὲν ἀποτελεῖ εἰς τὸ βασιλικὸν 225, 9. ὅπως αὐτοῖς διδῶται ἐκ βασιλικοῦ τὰ τε μετρήματα καὶ τὰ ὀψώνια τὰλλα ὅσα εἰσάγει ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς 229, 107
 βασιλῆς· ἐν τῇ βασιλίδι Ῥώμῃ 595, 17. 30. εἰς τὴν βασιλίδι ταύτην πόλιν (Κωνσταντινούπολιν) 521, 22
 βασιλίσκος 201, 1. 10. βασιλίσκοι 200, 18. 28
 βασιλίσσα *passim*
 βασιλισταί 130, 6
 βάσις 491, 14. τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθάμαντος σὺν τῇ βάσει 481, 6. τὴν βάσιν (τοῦ ἀνδριάντος) ἐκ τοῦ ἰδίου κατασκευάσαντος 476, 5. τὸν ἀνδριάντα σὺν τῇ βάσει ἀνέθηκε 705, 6. ἐπὶ καθωσιωμένων βάσεων 383, 8. ἐπὶ τῶν βάσεων 480, 9. ἀναγράφαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα — ἐπὶ τῆς βάσεως τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ἀρσινόης 81, 25. ἀναγράφαι τότε τὸ ψήφισμα ἐν τῇ βάσει τῇ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 234, 33. ἀναγραφάτωσαν — ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς Ῥώμης 762, 15
 βαφεύς 491, 11
 βέβαιος· βεβαίαν δεῖ τὴν πρωτοπραξίαν φυλάσσειν 669, 25
 βεβαιῶ· ἀσυλίαν τῆς παρ' ὑμῖν Περσικῆς θεᾶς ἐπὶ τούτῳ βεβαιῶ ὑμῖν 333, 2
 βέλτιστος· ἀπὸ τοῦ βελτίστου 229, 49. 266, 25. ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου 735, 20
 β(ε)φ(ικιάριος) 615, 5
 βῆμα (*basis stative*)· ἐπὶ βήματος τοῦ λευκοῦ λίθου 219, 36. ἐπιγράφαι ἐπὶ τοῦ βήματος 299, 15
 βία· πρὸς βίαν *passim*
 βίαιος· ἐάν τις ὑμῖν ἐπιδημήσῃ βιαίως 609, 10
 βιβλ- v. βυβλ.
 βιβυνιάρχης 525, 7. 528, 10. 531, 10
 βίος· διὰ βίου *passim*. [ἔτα δὲ] Ἀλέξανδρος διὰβ[λαξεν τὸν μετ' ἀνθρώπων βίον 4, 3. 4. τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν βίον εὐταξίας 329, 8
 βλάβη· τοὺς δὲ θαρροῦντας μὴ ἀνέχεσθαι βλάβης 521, 13
 βλάπτω *passim*
 βλύω· παρ' ὅρει θερμῶν ὑδάτων βλύοντι 199, 11
 βόειος· σὰρξ βοεῖα 78, 21
 βοήθεια· τῶν πρὸς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν ἀνηκόντων 669, 8
 βοηθέω· βοηθεῖτω κατὰ τὸ εὐκαιρον 762, 4. βοιηθῶν τῇ χώρᾳ 765, 34. ἀόκνως βοιηθῶν 765, 45. βοηθήσαντα αὐτῇ (τῇ συνοδίᾳ) παντὶ τρόπῳ 633, 2.

- βοηθήσαντα αὐτοῖς (τοῖς ἐμπόροις) 638, 2. ἐβαθύη 4, 21. βαθύνει τὰ πόλει καὶ τὰ δικαία 8, 27. 28. βαθύνει τὰ πόλει καὶ τοῖς νόμοις 8, 77. 78
- βοηθὸς ἐπιτρόπων ῥεγιῶνος Φιλαδεلفηνῆς 526, 1
- βορρᾶς 176, 8. 178, 10
- βουθουσία 595, 11. 26
- βουθυτέω· ἐβουθύτησαν 352, 78. βουθυτήσας 764, 51. βουθυτήσαντες 248, 19
- βούλαρχος 516, 4
- βουλευτήριον· Ἀλικαρνασσεῶν 46, 10
- βουλευτής 209, 4. 644, 2. 671, 3. 755, 4. βουλευταί 515, 41. 44. 764, 13. βουλευταὶ ἱερεῖς ἐν Αἰγύπτῳ 56, 29. 30. 72
- βουλεύω· βουλεύειν περὶ τοῦ ἀναθήματος τὸν δῆμον 218, 125. ὁ δὲ δᾶμος — βολλευέτω 2, 34. βουλευόντων (ἐν Δελφοῖς) 66, 5. 150, 2. 345, 2
- βουλή *passim*. βουλή τῶν χ' (ἐν Ἀθήναις) 428, 2. τῶν φ' 587, 14. ἡ βουλή ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου 428, 1. 505, 1. 587, 13
- βούλησις· κατὰ τινα θείαν βούλησιν 458, 15. τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ βουλήσει 669, 17. γίνετο δὲ τῇ βουλήσει μου καὶ τὰ πράγματα συνεξακολουθεῖν 763, 46
- βουλογραφήσαντα (ἐν Ἀγκύρᾳ) 549, 2
- βοῦς 352, 52. θύειν — βοῦν τριέτην 55, 27. 28. ἀπὸ τῶ βόος τῷ θυομένῳ 78, 17. βόες 200, 13. 15. 214, 62. βοῶν οὖς ἀγοράσαντες ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο 748, 11. τοὺς ἀροτῆρας βόας 519, 21
- βραδύνω· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐπορία — τῶν φόρων βραδύνει 515, 53
- βραδύς· τοῦ βράδειον ἀπολαῦσαι τὴν πόλιν τῆς προσηκούσης προσόδου 502, 17
- βρέχω· πρὸς τὸ ἀληθὲς τῆς οὐσης ἀναβάσεως καὶ τῆς βεβρεγμένης γῆς 669, 57
- βρωτός· τῶν βρωτῶν τὸ κατὰ τὸν νόμον τοῦ γόμου δηνάριον εἴσθημι δίδοσθαι 629, 159
- βυβλιοθήκη· τεταγμένον ἐπὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγάλης βυβλιοθήκης 172, 6. ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν 679, 5
- βύβλος· καταχωρισθήσεται εἰς τὰς ἱεράς βύβλους 56, 70
- βύσσινα ὀθόνια 90, 17. 29
- βωμός 6, 21. 17, 6. 52, 3. 55, 25. 97, 9. 102, 5. 103, 7. 168, 7. 175, 11. 225, 46. 229, 84. 332, 10. 13. 43. 365, 5. 423, 6. 496, 12. 526, 3. 533, 77. 607, 6. 620, 7. 623, 7. 634, 2. βωμὸς βασιλέως Λυσιμάχου 11, 17. βασιλέως Σελεύκου 212, 5. παρὰ τὸν βωμὸν τῶν βασιλέων 222, 42. παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Σεβαστοῦ 532, 41. βωμοὶ 8, 4. 56, 52. 65, 8. 90, 34. 383, 143. παρὰ τοῖς βωμοῖς τοῦ Σεβαστοῦ 532, 38
- γάλα· ἀνακομίσας (τὰ ἱερά) μετὰ τῆς ἄλλης γάλας 54, 21. 22
- γαζοφυλάκιον· τὴν δὲ τιμὴν — ἀνεγκεῖν εἰς τὸ κατὰ στρατείαν γαζοφυλάκιον 225, 16
- γαλατάρχης 542, 2. 3. 547, 11. 549, 3
- γαληνός· πάντων — ἥρεμον καὶ γαληνὸν τὸν βίον διαγόντων 519, 11
- γαμβρός 331, 6. 546, 5
- γαμετή 206, 9
- γαμέω· τὸν γαμήσαντα βασίλισσαν Ῥοδογούνην 391, 8. 392, 11
- γεῖσον· στεγάζοντες — γείσεσιν λιθίνοις 483, 127. τὰ γείση 483, 129
- γεινία· κατὰ γεινίαν 383, 98
- γεινιάσις· τὴν γεινιάσιν 483, 32. κατὰ τὰς γεινιάσεις 483, 27
- γεινιάω· ὁδὸς — καταρρηρομένη ὑπὸ τῶν γεινιῶντων 225, 45. τὸν ἀπὸ τῶν γεινιῶντων Θρακῶν φόβον 339, 17
- γείτων· γείτονες 483, 103. 123. 124. 135. 140. 156. 210
- γεμίζω· τραπέζας μὲν ἱεράς πρεπούσης θοίνης γεμίζων 383, 146
- γενεάρχης 531, 3. 7

- γενέθλιος ἡμέρα 111, 29. 194, 27. 352, 81. 456, 20. 28. 458, 4. 19. 22. 52. 55. γενεθλία ἡμέρα 222, 6. γενέθλιοι ἡμέραι 383, 132. ἐν ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλίοις ἡμέραις 493, 50. — ἡ γενέθλιος (*substantive*): τὴν γενέθλιον αὐτοῦ (τοῦ αὐτοκράτορος) 493, 26. γενέθλιος — σώματος, — διαδήματος 383, 83. — τὰ γενέθλια τοῦ βασιλέως 56, 5. 90, 46. ἐν τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως καθ' ἕκαστον μῆνα 339, 35
- γενέσιος· τῇ γενεσίῳ Τιβερίου Καίσαρος 583, 14
- γένεσις· ὑπὲρ γενέσεως ἐμῆς 383, 101. τὸ ἀπὸ τῆς ἐκείνου (τοῦ Σεβαστοῦ) γενέσεως ἄρχειν τῷ βίῳ τὸν χρόνον 458, 48. τὴν γένεσιν βασιλείᾳς Πτολεμαίου 56, 25
- γένημα· σὺν τοῖς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους γενήμασιν 262, 9
- γενναῖος· κυρίῳ γενναίῳ Βαλμαρχῶδι 589, 1
- γεννάω· τοῦ μεταμέλεισθαι ὅτι γεγέννηται 458, 11
- γένος· 1. *progenies*: ἐπάρατος ἔστω καὶ ἄτιμος καὶ γένος 4, 102 sqq. κατάρατον ἔμμεναι καὶ αὐτον καὶ γένος τὸ κῆνον 8, 23. ἱερεὺς διὰ γένους 470, 5. 2. *gens*: γένους τῶν Ἐπιλαϊδῶν 513, 10. οἱ ἐγ' γένους Ζαβδιβωλείων 635, 4
- γεραῖος· 1. *adjective*: τῶν ἐκγόνων ἄι τῷ γεραϊάτῳ 4, 34. 35. 2. *substantive*: οἱ γεραῖοι i. q. γέροντες, μετέχοντες τῆς γερουσίας· τῇ πόλει καὶ τοῖς γεραίοις χαίρειν 751, 1
- γεραίρω· δεῖ διὰ τῶν ἱερέων γεραίρεσθαι παρήγγειλα 383, 104
- γεραρός· προσεξεῦρε τιμὰς ἐπιφανῶς γεραρός 383, 35
- γέρας· αὐτὸς μὲν ὡς ἔθος ἱερωσύνης τιμῇ γέρας ἐξαιρούμενος 383, 152
- γεροντεία· τιμηθέντα γεροντεία 534, 2
- γερουσία Ἐφεσίων 508, 5. Καστωλλίων 488, 2. Μαγνήτων τῶν ἐπὶ Μαιάνδρῳ Dittenberger, *Orientis gr. inser.* II.
- 485, 1. 6. Μιλησίων 472, 15. Περιγαμηνῶν 764, 18. Τερμησσέων τῶν πρὸς Οἰνοάνθοις 566, 3
- γέρων· ἱερεὺς τῆς τῶν γερόντων Ὁμονομίας 479, 11
- γέφυραι 175, 9
- γεωμέτρης· γεομέτρας ἐπιτηδείους λεξάμενος 502, 11
- γεωργέω· θαρροῦντας οὖν οἰκεῖν καὶ γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους 669, 57. τῶν γεωργοῦντων 669, 6. οἱ καθ' ἑλὴν τὴν χώραν γεωργοῦντες 669, 46. (γῆς) γεωργουμένης εἰς τὸ ἐν Ἑλεφαντίνῃ ἱερόν 168, 59
- γεωργία· λέγοντες εἰς γεωργίας ἀγεσθαι 664, 11
- γεωργός 55, 19. γεωργοί 519, 7. δημοσίους γεωρούς 669, 32
- γῆρας 475, 18
- γινώσκω, γινώσκω· καὶ πᾶσαν τὴν πέριξ χώραν γινώσκω ἐμὴν εἶναι 1, 10. τὸν Σόλωνα μᾶλλον ἀπεδεξάμην ἔσχον τε ἐν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ γεινωσκομένοις 453, 34. ἔγνω δᾶμος 8, 33. 121
- γλυκύς· ἀδελφῶν γλυκυτάτῳ 382, 7. τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτάτην σύμβιβόν μου 526, 4
- γνήσιος· τὸ πρὸς τὴν πατρίδα γνήσιον καὶ ἐκτενές 339, 7
- γνώμη (στρατηγῶν, πρυτάνεων *sim.*) *passim*
- γνώμων· 1. *magistratus qui res privatas principis curat*: ὁ γνώμων τοῦ ἰδίου λόγου 669, 44. 2. *lateralis vectigalium*: κατὰ τὸν γνώμονα 674, 5
- γνώσις· γνώσεις συνηθειῶν ἃς παρεῖχον οἱ ναύκληροι 521, 17
- γόμος 629, 59. 62. 159. ἱερεὺς γόμου 209, 3. γόμος ἐλαιηρός 629, 48. 52. 56. γόμος καρρικός 629, 16. γόμος καμηλικός 629, 26. 35. 39. γόμοι καμηλικοί 629, 16. 87. γόμος ὀνικός 629, 30. 45. γόμου πυρικοῦ, οἰνικοῦ, ἀχύρων καὶ τοιούτου γένους 629, 86
- γονεῖς 563, 16. 731, 2. 766, 8

γόνου· μέχρι γονάτων 199, 9

γράμμα, γράμματα *passim*. ἐπὶ τῆς εὐθηνίας τοῦ β' γράμματος (*pars urbis Alexandreae*) 705, 5. ἱερὰ γράμματα (Αἰγυπτίων) 56, 36. 665, 21. ἱεροῖς γράμμασιν καὶ Αἰγυπτίοις καὶ Ἑλληνικοῖς 56, 74. τοῖς τε ἱεροῖς καὶ ἐγγυφίοις καὶ Ἑλληνικοῖς γράμμασιν 90, 54

γραμματεία· ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν νῆσον γραμματείας τῶν πεζικῶν καὶ ἵππικῶν δυνάμεων 155, 3

γραμματεὺς· 1. *civitatibus*: γραμματεὺς τοῦ δήμου 319, 3. ἐν Αἰγίνῃ 329, 45. γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν ἐν Ἀθήναις 117, 18. 118, 21. 771, 3. (ἐγγραμμάτευεν) 771, 41. γραμματεὺς τοῦ δήμου (τοῦ Ἐφεσίων) 493, 10. 11. 28. 34. γραμματεύοντος (ἐν Ἐφέσῳ) 480, 11. 481, 7. 510, 11. γραμματεύσαντα τῆς πόλεως (τῆς Μαγνήτων) 485, 4. γραμματεὺς τῆς πόλεως (τῆς Παφίων) 166, 5. γραμματεὺς τῆς Παφίων πόλεως 172, 5. γραμματεὺς (Μυλασέων) 515, 43. γραμματεὺς βουλῆς καὶ δήμου (Παλμυρητῶν) 629, 5. δις γραμματεύσαντα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου (ἐν Πάφῳ) 166, 2. γραμματεὺς τῆς βουλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Περσίδος) 233, 8. Σκηψίων 6, 41. 42. γραμματεύοντος (τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας) 458, 42. 2. *collegii aut magistratus publici*: τὸν γραμματέα τῆς βουλῆς (ἐν Πτολεμαῖδι τῆς Θηβαΐδος) 49, 16. ὁ τῇ βουλῇ γραμματεύων 728, 3. γραμματεύοντος βουλᾶς (Δελφῶν) 345, 4. γραμματεύοντος τοῖς ἱερομνάμοσιν 234, 9. γραμματεὺς τῶν γερόντων διὰ βίου (ἐν Δορυλαείῳ) 479, 12. γραμματεὺς χρηματιστῶν 106, 14. 3. *sodalitatis*: τὸν γραμματέα τοῦ κοινοῦ (τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν) 51, 23. 4. *militum*: ὁ γραμματεὺς τῶν — στρατιωτῶν 102, 11. γραμματεὺς τῶν δυνάμεων 154, 2. γραμματεὺς τῶν κατοίκων ἱππέων 128, 4.

γραμματεῖς τῶν ταγμάτων 229, 46. 47. 48. 5. βασιλικὸς γραμματεὺς (τοῦ νομοῦ) v. βασιλικός. 6. οἱ τοῦ ἱεροῦ γραμματεῖς 56, 74. γραμματεὺς 661, 17. — γραμματεὺς 732, 5. κοινὸς γραμματεὺς 736, 28. γραμματεῖς 486, 22. 530, 11. τὸ κοινὸν τῶν κατὰ Κύπρον γραμματέων 161, 4. 5

γραμματεύων 177, 5

γραμματική· κατὰ τὰ ἐπίσημα τῆς ἱερᾶς γραμματικῆς 56, 64

γραμματοφυλάκιον· ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματοφυλακίοις 669, 23

γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου (ἐν Σμύρνῃ) 229, 51. 85

γραπτός· εἰκὼν γραπτῇ 51, 22. 565, 3. 571, 4

γραφὴ· 1. *scriptura, litterae*: 736, 19. καὶ τὴν ὄντην ἀναγράψαι εἰς τὰς βασιλικὰς γραφάς 225, 23. 2. *accusatio*: ταῖς γράφαις εἰσκομίζοισι εἰς τὰν ἐκκλησίαν 8, 125. 3. *index, laterculus*: τὴν κατακειμένην ὑπὸ τοῦ Ἀνικῆτου ἐν τῷ ἱερῷ γραφὴν τοῦ κατ' ἄνδρα 179, 21. τῶν δὲ ἀφισταμένων χρυσομάτων καὶ ἀργυρωμάτων εἰς τὸ ἱερὸν ὑπογέγραφα ὑμῖν τὴν γραφὴν 214, 27. γραφὴ χρυσομάτων τῶν ἀφισταμένων 214, 30. τῶν — ἄλλων οἰκητῶν τὴν γραφὴν 229, 47. 48. 49. 50. τὴν γραφὴν (τῶν φρεάτων) 483, 193. 215

γράφω *passim*

γυμνασιαρχέω (v. etiam s. v. γυμνασί-
αρχος) γυμνασιαρχῶν 346, 5. 366, 3.
γυμνασιαρχοῦντος 343, 5. γυμνασιαρχήσας 369, 5. γυμνασιαρχήσαντος 713, 5. 6. 8. γυμνασιαρχήσαντα 339, 97. 99. 472, 7. γυμνασιαρχήσαντα προῖκα 582, 2. παρακληθεὶς γυμνασιαρχῆσαι 339, 54. τῶν γεγυμνασι-
αρχηκότων 164, 3. προγόνων γεγυμνασιαρχηκότων 713, 10

γυμνασιαρχία· τετελεχώς δὲ καὶ γυμνασιαρχίας πάσας 494, 20. ἐν τῇ γυμνασιαρχίᾳ 764, 26

γυμνασίαρχος 194, 4. 332, 35. 339, 30. 479, 8. Γερασσηνῶν 622, 5. Δορυλαέων 479, 14. Ἰλίων 212, 8. Μαγνήτων· γυμνασιαρχήσαντα τετράμηνον τῆς πόλεως 485, 5. γυμνασιαρχήσαντα δίμηνον τῆς γερουσίας 485, 6. Ξοῦτων 708, 10. Παφίων 164, 3. 165, 3. 582, 2. Πεσσινουντίων· γυμνασιαρχήσαντα 540, 13. — ἑναρχος γυμνασίαρχος 708, 10. 713, 2. γυμνασίαρχος τῶν γυναικῶν 479, 14. τὸν δι' αἰῶνος γυμνασίαρχον 486, 17. δωρεὰν καὶ ἀυθαίρετος γυμνασίαρχος 583, 8. 13

γυμνάσιον 339, 32 sqq. τοῖς ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατορισταῖς 367. δόντα ἀργύριον εἰς τὸ γυμνάσιον 511, 3. πρῶτον μὲν ἀνοίξαντα τὸ γυμνάσιον 529, 11. ἐγγενικὸς ἱερεὺς τοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ κατεσκευασμένου ὑπὸ αὐτοῦ — ναοῦ καὶ ἀγάλματος 583, 6. ἱερεὺς τῶν ἐν γυμνασίῳ θεῶν 583, 9. ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ 764, 18. τὰ τέσσαρα γυμνάσια 764, 58
γυμνικὸς ἀγὼν 233, 28. 282, 8. 305, 8. 319, 8. 339, 96. 458, 58. 533, 16. 566, 22. 764, 51. γυμνικοὶ ἀγῶνες 771, 26. 35

δαδούχος· ὁ δαδούχος τῶν Ἐλευσινίων 720, 1. ὁ δαδούχος τῶν ἀγιωτάτων Ἐλευσίνι μυστηρίων 721, 1

δαιμόνιος· κατὰ δαιμόνιον βούλησιν 383, 175. δαιμόνιον 129, 10

δαίμων ἀγαθός 194, 19. ὁ ἀγαθὸς δαίμων τῆς οἰκουμένης (Νέρων Σεβαστός) 666, 3. δαίμονες 383, 139. 193. 199. 210. 235. 404, 8. τοῖς ἐπὶ τοῦ Καταράκτου δαίμοσιν 130, 11. δαίμοσιν ἐπηκόοις 383, 59. δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῶς τύπος 383, 50. δαιμόνων μεγάλων ἐπιφανείαις 383, 85. ἀξίως τύχης ἐμῆς καὶ δαιμόνων ὑπεροχῆς 383, 74. χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαιμόνων τιμωρός 383, 116. ὕλεως δαίμονας καὶ θεοὺς πάντας ἐχέτω

383, 233. θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ τῶν δαιμόνων καταγώγιον 610, 1

δακτύλιος· ἐν τοῖς δακτυλίοις οἷς φοροῦσι (οἱ ἱερεῖς) 56, 23. 90, 51. σφραγισάσθωσαν οἱ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασταὶ τῷ τε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν 229, 88. συνσφραγισάσθωσαν — τοῖς τε ἑαυτῶν δακτυλίοις καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ 229, 87

δανείζω· μὴδὲνα — παραχωρεῖσθαι δάνεια ἃ μὴ αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἐδάνεισεν 669, 17. ἐὰν δέ τις — δανείσῃ 669, 24. ἢ φθάσῃ ἃ ἐδάνεισεν κομίσασθαι 669, 24

δάνειον· δάνεια παραχωρούμενοι 669, 15. δάνεια 669, 16. 17. 20

δαπανάω· τὴν ἐν τοῖς δαπανωμένοις χορηγίαν 339, 28. ὅπως ἔχωσιν εἰς τὴν τὰς θυσίας καὶ τὸ ἄλειμμα δαπανᾶν 59, 15. πάντα ὅσα δαπανᾶται 665, 32

δαπάνη 326, 31. 339, 4. 42. 519, 7. 737, 9. δαπᾶναι 90, 11. 339, 61. 441, 79. 665, 15. 19. ἐκ μεγάλης δαπάνης εἰς μῆκρον συνάγαγε 4, 15. 16. μετὰ μεγάλης δαπάνης καὶ χορηγίας 56, 10. ταῖς ἐμαῖς δαπάναις 415, 2. δαπάνας ἀργυρικός τε καὶ σιτικός 90, 21

δαπάνημα 708, 14. 764, 45. 773, 11. ὑπὸ τε τῆς στρατείας καὶ τῶν δαπανημάτων 5, 44. 45

δάς· δᾶδα ἰστέναι 352, 37

δάφνη 150, 13

δαφιλής· μετὰ πολλῆς καὶ δαφίλους δαπάνης 737, 9. φιλοτιμίας δαφιλῆς διὰ βίου καταλιπόντα 529, 19. ἔπλων τε παραθέσει δαφίλεστέρᾳ 90, 22. τά τ' εἰς τὰς ταφάς αὐτῶν (τῶν ἱερῶν ζώων) καθήκοντα διδοὺς δαφιλῶς καὶ ἐνδόξως 90, 32

δέησις· Αὐτοκράτορι Καίσαρι — δεήσις παρὰ Αὐρηλίου Ἐγλέκτου 519, 6. τοῖς — Σεβαστοῖς παρὰ τοῦ πιστοῦ Λυκίων καὶ Παμφύλων ἔθνους δεήσις

καὶ ἱεσία 569, 11. ἐχέγγυοι τῆς
δεήσεως ἐν τούτοις 519, 12
δειγματισμός· τὰ πρὸς τὸν δειγματισμὸν
διάφορα 90, 30
δείκνυμι· δείχνεις χελληστάρχας 78, 5.
οἱ μετὰ ταῦτα δεικνύμενοι (στρατηγοί)
267, 16
δειπνητήριον 671, 3
δαισιδαιμονία 455, 11
δεκαετηρίς· ἐν τῇ εὐτυχεστάτῃ αὐτῶν
(τῶν Σεβαστῶν) δεκαετηρίδι 722, 6
δεκάμηνος· ὑπὲρ τοῦ ἑνιαυτοῦ, ὥπως
ἄγεται δεκάμηνος 266, 5
δέκανδρος ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν δικα-
στηρίων (*decemvir stlitibus iudi-*
candis) 482, 3
δεκανία· ἀφιερῶθη ὁ πύργος μετὰ τῆς
δεκανίας 615, 3
δεκαπλοῦν 665, 28
δεκάπρωτος 528, 4. 621, 5. δεκάπρωτοι
629, 10. 14
δεκάτη· κατὰ τὸν νόμον τελεῖν δεκάτην
55, 17. 18
δεκατώνης 55, 19
δεκουρία· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν
Ῥώμῃ δεκουρίων 567, 11
δελτογράφημα 458, 62. 66
δέλτος· ἐκ τῶν δημοσίων δέλτων 453, 28.
ἀναθεῖναι δέλτους ἢ στήλας 456, 11.
ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ δέλτον ἀναθεῖναι
καὶ ἐν τῷ Καπετωλίῳ δέλτον ἢ στή-
λην 456, 51. καθὼς καὶ ἐν Καπετω-
λίῳ δέλτοι περιέχουσιν 603, 7
δεξαμενή 483, 196. δεξαμεναί 483,
191. 207
δεξιὰ· ὁ ἀνθύπατος — ἀπὸ τῆς ἐκείνου
(τοῦ Σεβαστοῦ) δεξιᾶς καὶ γνώμης
ἀπεσταλμένος 458, 45
δεξιόμοι· δεξιωθεῖσαν τρεῖς ἐντείμως
ὑπὸ θεοῦ Ἀντωνίνου 513, 14
δέρμα· ἐκάστου δέρματος 629, 82. πορ-
φύρας μηλωτῆς ἐκάστου δέρματος
629, 32. δέρματα 629, 81
δεσμός· ἐὰν — φεύγη δεσμῶν 218, 92
δέσποινα 648, 6
δεσπότης· εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνίκη-
τον Ἥλιον θεὸν Αὐμὸν 619, 3. οἱ

δεσπότηαι τῶν ἄλλων ἐθνῶν 201, 19.
τῶν πάντα νεικόντων δεσποτῶν
569, 14. 722, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας
τῶν δεσποτῶν ἡμῶν Οὐαλεντινιανοῦ
καὶ Οὐάλεντος καὶ Γρατιανοῦ 580, 1.
τοὺς — τροπαιούχους δεσπότης 723, 2.
δεσπότηαι ἡμῶν 769, 1
δευτερεῖα θέματα 339, 81
δεύτερος· τῇ δεύτερον ἡμέρᾳ 299, 17
δέχομαι· ξενῶνα ἔχοντες οὐ δύνασθε
ἀναγκασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις
τοὺς ξένους 609, 26
δέω· ἐὰν δε δεθῇ 218, 92. δεδέσθω ἐν
τῷ ξύλῳ 483, 180
δημαρχικῆς ἐξουσίας (*tribunicia pote-*
state) 379, 3. 8. 471, 6. 506, 5. 575, 6.
583, 2. 624, 4. 701, 5
δήμαρχος (*tribunus plebis*) 548, 6.
560, 3. καταταγέντα εἰς τοὺς δη-
μάρχους ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 8
δημιουργία 578, 12
δημιουργός 752, 2
δημοθονία 533, 9. 14. 23. 27. 33. 36.
38. 39. 41. 51. 56. 60. 70. 74. 79. 84
δημοκρατέομαι· μέχρι τέλους δίχης γέ-
νηται δημοκρατούμενων Ἰλιέων 218,
91. 96. 101. δημοκρατούμεναι βε-
βαίως (αἱ πόλεις αἱ Ἰάδες) 222, 16
δημοκρατία 218, 20 sqq. 226, 7. 229,
11. 65. 67. 234, 21. 237, 2. ἱέρειαν,
ἐφ' ἧς ὁ δῆμος (ὁ Περγαμηνῶν) κα-
τεστάθη εἰς τὴν πάτριον δημοκρατίαν
337, 5. ἀποδεδωκότα τῇ πόλει τὴν
δημοκρατίαν ἀδούλωτον 449, 5. Λυ-
κίων τὸ κοινόν, κοιμισάμενον τὴν πά-
τριον δημοκρατίαν 551, 21
δῆμος· 1. *populus passim*. 2. *divisio*
populi, pagus: τοὺς δὲ πρυτάνεις
καταχωρίσαι αὐτὸν εἰς φυλὴν Πτολε-
μαίδα καὶ δῆμον Βερενικέα 49, 14. 15
δημόσιος· 1. *adjective*: δημοσίους γε-
ωργούς 669, 32. δημόσιος δοῦλος 484,
45. 49. ἐν τοῖς δημοσίοις γραμματο-
φυλακίοις 669, 23. ἐν τοῖς δημοσίοις
πράγμασιν 669, 22. τῶν προσωφελιγ-
κῶτων τῷ δημοσίῳ λόγῳ 669, 21.
κοινῇ βουλῇ δημοσίᾳ ἐκατέρων θε-

λόντων ἐξέστω (προσθεῖναι ταῖς συνθήκαις ἢ ἐξελεῖν) 762, 9. δημόσια ἔργα 495, 18. τετειμημένον ἵππῳ δημοσίῳ ἐν Ῥώμῃ 567, 4. 2. *substantive* a) δημόσιος *servus publicus*: 338, 26. 487, 7. b) τὸ δημόσιον *aerarium*: τῷ δημοσίῳ 629, 111. ἐκ τοῦ δημοσίου 456, 25 al. *tabularium*: τὰς δὲ — γραφὰς οἱ ἐξετάσται παραδότησαν τῷ γραμματοφύλακι — ὁ δὲ θέσθω εἰς τὸ δημόσιον 229, 52. 86. c) τὰ δημόσια *iura ac negotia rei publicae*: προφάσει τῶν δημοσίων 669, 15. 16. τὸ τῶν δημοσίων ὄνομα 669, 18. *litterae publicae in tabulario repositae*: ἐν τοῖς δημοσίοις 229, 118
δημοσιώνης 629, 25. 70. 73. 77. 84. 93. 96. 97. 100. 101. 103. 104. 107. 110. 113. 130. 176
δημοσιωνία 440, 9
δημοτελής· ἐορταί δημοτελεῖς 56, 41. πανήγυρις δημοτελής 56, 34. πανάγυριν συνάγαγε δημοτέλην 4, 43. 44. πανηγύρεις δημοτελεῖς 56, 35
δημοτικός· ὅπως — τῷ δημοτικωτάτῳ πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἢ ἴση ὑπάρχει δικαιοδοσία 329, 16
δηνάριον 484, 10. 13. 493, 31. 53. 629, 153. 156. 159. 167. δηνάρια 480, 10. 484, 12. 20. 485, 9. 509, 18. 579, 5. ✕ 629, 52 sqq.
διαβάλλω· ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέξανδρον — διέβαλλε τοῖς πολίταις 8, 15
διάγραμμα· κατὰ τὸ διάγραμμα τὸ Ἀντιγόνῳ 7, 2
διαγραφὴ (-ά)· Ἀλέξανδρος τὰν διαγραφὰν ἀπέπεμψε 8, 34. 35. ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος διαγράφαν ἀποστέλλαις προσέταξε Ἑρεσίους κρῖναι 8, 127. 128. κατὰ τὰν διαγραφὰν τῷ βασίλειος Ἀλεξάνδρῳ 8, 57. 142. ὁ δὲ δᾶμος ἀκούσαις τὰν διαγραφὰν κτλ. 8, 130. 140. διαγραφαί 8, 149. 150. 46, 23
διαγωγή· καλὴν καὶ πρέπουσαν πεποιῆται τὴν διαγωγὴν τοῦ βίου 308, 12

διαδέχομαι· ὁ υἱὸς αὐτοῦ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν 335, 132. διαδεχομένου τὴν ἀρχιερωσύνην 210, 2. οἵτινες ἂν ἐν ᾧ παντὶ χρόνῳ τοῦτο γένος διαδέχονται 383, 180
διάδωλος 504, 9
διάδημα· τῷ διαδήματι μετὰ τῆς ἄλλης κατασκευῆς κοσμήσαντες 248, 17. ὑπὲρ ἀναλήψεως διαδήματος 383, 103. διαδήματος γενέθλιος (ἡμέρα) 383, 84
διαδικάζω *med.* διαδικάζεσθωσαν 437, 81
διαδικασία 437, 78
διαδοχή· ἐξώλειαν καὶ πανώλειαν μέχρι πάσης διαδοχῆς 532, 32. Σεβαστῶν γένος κατὰ διαδοχὴν ἱερωτάτην θεῶν 557, 3. εἰς διαδοχὴν χώρας ταύτης 383, 113
διάδοχος· 1. *successor*: διάδοχον καὶ τοῦ γένους καὶ τῶν φιλοτειμιῶν (καταλιπόντα) τὴν θυγατέρα 529, 20. 2. *vicarius*: ὁ συναποσταλεὶς διάδοχος Χαριμόρτῳ τῷ στρατηγῷ ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 86, 7. 3. *homo infirmi ordinis in aula regia*: 100, 4. 102, 2. 110, 4. 111, 15. τῶν περὶ αὐλὴν διαδόχων 735, 4
διαδρομή 764, 43. διαδρομὰς ἐτίθει 339, 36. ἐπετέλεσεν δὲ καὶ διαδρομὰς 339, 64. 764, 48. διαδρομὰς ἐπιτελῶν 339, 69. εἷς τε διαδρομὰς καὶ τοὺς διὰ τῶν ὅπλων ἀγῶνας 764, 24. 29. τὰς διαδρομὰς γεγονέναι καὶ τοὺς διὰ τῶν ὅπλων ἀγῶνας 764, 38
διάθεις· τὴν βασιλείαν εἰς τὴν ἀρχαίαν διάθεις κατέστησεν 219, 11. τὴν βασιλείαν εἰς μείζω καὶ λαμπροτέραν διάθεις ἀγγέγοις 219, 14. τῆς εἰς ἡμᾶς καὶ τὰ πράγματα διαθέσεως 244, 2. ὑπὸ νευρικῆς διαθέσεως 331, 11
διαθήκη 338, 7. κατὰ διαθήκην 753, 8. ἀγὼν ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηκῶν 509, 13
διαίρεω· διαίρεῖτω δ' ὁ ἱερεὺς τὰ εἰσφερόμενα τῷ θεῷ εἰς κατασκευὴν τοῦ τόπου 573, 24

διαίτα (*locus ubi quis commoratur*) 383, 27 (cf. not. 10)
 διακατέχω· οἵτινες ἂν Ἀσίαν τήν τε Ἑλλάδα διακατέχωσιν 441, 109. ὅστις ἂν Ἀσίαν ἐπαρχείαν διακατέχῃ 441, 112. οἳ τέτινες διακατέχουσιν αὐτά 441, 114
 διακονέω· διακονεῖσθωσαν 383, 159
 διακοντισμός· τιθεῖς διακοντισμούς 339, 68. ἄλλα — διατοξείας καὶ διακοντισμοῦ 339, 82
 διακόσμησις· περὶ τὴν ὄλην διακόσμησιν τοῦ πλοῦ 56, 46
 διακούω· διακούειν (-ην) 335, 29. 71
 διακρίνω· ᾗτήσατο — τοὺς διακρινούσιν 43, 4. διέκρινομ μετὰ πάσης δικαιοσύνης 43, 11
 διαλαμβάνω· τὸν — δικαιοσύνη καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα τὴν ὑψ' ἡλίφ 520, 5. ὁδὸν — ὑδρεύμασιν καὶ σταθμοῖς καὶ φρουρίοις διειλημμένην 701, 13
 διαλέγομαι· ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία δοκεῖ μόνοις τοῖς ἐργασταῖς διαλέγεσθαι 484, 23. διαλεγέντες περὶ ὧν ἐντετάλκετε αὐτοῖς 751, 4. οἱ πρεσβεύται μετὰ πλείονος σπουδῆς διελέχθησαν 763, 38
 διάληψις (*oratio, iudicium*) 231, 17. 232, 16. 237, 11. 764, 46
 διάλιθος· ἀγαλμα χρυσοῦν διάλιθον 56, 59
 διαλλακτῆρες 43, 2. 3
 διαλλάσσω· τοῖς τὸ θηνάριον διαλλάσσειν βουλομένοις 484, 10
 διαλογισμός 665, 71. 669, 35. 36. 38. 50
 διάλυσις· ταῖς διαλύσει ταῖς ἐν τῷδε τῷ ψαφίσματι 2, 20. γένεσθαι τὰν διάλυσιν τοῖς κατελθόντεσσι καὶ τοῖς πρόσθε ἐν ταῖς πόλει ἐόντεσσι 2, 41. πεμφθῆναι οὖν παρὰ Πριηνέων Βίαντα περὶ διαλύσεων τοῖς Σαμίοις 13, 21. 22. τὰς διαλύσεις ποιήσασθαι 5, 46. ἵστε οὖν συντετελεσμέναις τὰς διαλύσεις 5, 51. 52. αἱ δὲ καὶ τις τῶν κατεληλυθόντων μὴ ἐμμένη ἐν ταῖς διαλύσεσσι ταύταις 2, 3. ἐν ταῖς διαλύσεσσι ταῖς ὁ βασιλεὺς ἐπέκρινε 2, 28. μετὰ

τὸ παραδεδεῖσθαι τὰς διαλύσεις 2, 31. λόγοι ὑπὲρ διαλύσεων 5, 9. 10
 διαλύω· (οἱ δικασταὶ) διέλυον συμφερόντως 43, 10. (Βίαντα) διαλύσαι τε τὰς πόλεις 13, 23. τὰ μὲν διέλυσαν, τὰ δὲ ἐδίκασαν συμφερόντως 44, 11. 12. ἀξίων καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν διαλυθῆναι 5, 30. 31. διαλυθήσονται 2, 27. ἀλλὰ διάγοιεν οἱ διαλυμένοι πάντες πρὸς ἀλλήλους ἀνυπόπτως καὶ ἀνεπιβουλεύτως 2, 18. 19. διαλύομαι ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς Εὐμένη τὸν Φιλεταίρου 266, 25
 διαμετρέω· τὴν χώραν διαμετρῶν 502, 12
 διαμισθόω· διαμισθώσει τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως προσέρχεσθαι 669, 14
 διανέμω· τοῖς δὲ λοιποῖς χάριν ἐμὴν εἰς ἐλευθέραν ἡδονὴν διανέμων 383, 155
 διάνοια· ἔχων θεοῦ εὐεργετικοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ θεῖον διάνοιαν 90, 35
 διανομή 335, 137. 493, 31
 διαπέμπω· ὑπ' ἐμαυτὸν ἐποίησα, ἃ μὲν — νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος 199, 35
 διαπίπτω· εἴ γε οὐδὲν οὐχὶ διαπίπτων — ἀνθρώπων 458, 6
 διαποστολή· τῆς δὲ διαποστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα — ἐπιμεληθῆναι 248, 58
 διαρκής· τὰς πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἀποδείκνυσθαι τειμὰς διαρκῶς 504, 5
 διαρπάζω· τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ ἱρα διαρπάσαις μετὰ τῶν λαῖσταν 8, 11. 12. 51. 52. οἳ τέτινες ταῦτα διήρπασαν 441, 115
 διασαφέω· διασαφισθῶ μοι, πόσων χρείαν ἔξεις στρατιωτῶν 315, 5. τὴν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ διεσαφήκει μοι περὶ τῶν — κατὰ τὸν ἀδελφόν 315, 13
 διασεισμός· πονηρίας καὶ διασεισμῶν πεπαυμένων 519, 11
 διασεῖω· διασειόμεθα 519, 14. συμβαίνει ἡμᾶς — ἀδικεῖσθαι διασειομένους 519, 23. ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῶν Καισαριανῶν οὐ τὰ τυχόντα διασεῖσθαι ἡμᾶς συνέβη 519, 31

- διάσημος· τοῦ διασημοτάτου ἡγεμόνος 615, 4
- διάταγμα 458, 30. 665, 29. 669, 1. κατὰ τὸ διάταγμα 441, 88. κατὰ τε τὸ Παύλου Φαβίου Μαξίμου τοῦ ἀνθυπάτου διάταγμα καὶ τὸ τῆς Ἀσίας ψήφισμα 458, 81. διατάγματα 494, 19
- διάταξις 383, 205. 484, 36. περὶ δὲ ἱερουργιῶν αἰδίῳ διατάξιν πρέπουσαν ἐποιησάμεν 383, 76. ὡς ἡ διάταξις αὐτοῦ περιέχει 480, 9. τῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων διατάξεως 453, 4. 455, 1
- διατάσσω· ὅπως — διατάξῃ 441, 103. ἐάν τε διατάξῃ 441, 105. διατάξαι ἐπὶ τὰς ὑπηρεσίας (τὰ σώματα) 345, 13. καθὼς αὐτὸς ἐν τῇ νομοθεσίᾳ περὶ ἐκάστων διατέταχεν 326, 27. διατέταχα 383, 134. διαταξάμεθα δὲ ἀκολούθως τούτοις καὶ περὶ θυσιῶν κτλ. 331, 53. ἡ πάντα διατάξασα τοῦ βίου ἡμῶν πρόνοια 458, 32
- διατείνω· τὰς πομπὰς καὶ τινα ἄλλα τῶν πρὸς τὰ ἱερὰ διατεινόντων 331, 13
- διατίθημι· διὰ τὴν πρὸς τοὺς διαθεμένους μνήμην 509, 6. καθὰ τῷ διαθεμένῳ ἔδοξεν 509, 16
- διατοξεία 339, 82
- διατριβή· ὡς ἐν πατρίδι ταῖς Ἀθήναις τὴν διατριβὴν ποιησάμενος 505, 7
- διαφέρω· ὑπὲρ τε τῶν τούτοις (Καίσαρι καὶ ἐγγόνις) διαφερόντων μῆτε σώματος φείσεσθαι κτλ. 532, 15
- διαφορά· *suffragiorum latio*: δευτέραν διαφώραν ποήσασθαι, τίνα τρόπον δεύει αὐτὸν ἀποθάνην 8, 18. *disensus*: τὰ μάλιστα τὴν διαφορὰν ὑμεῖν κεινοῦντα 502, 6. μῆτε ἔγκλημα μῆτε νεῖκος διαφορὰς ἐχόμενον 335, 119. ἔχθραν καὶ διαφορὰν 437, 34
- διάφορον (*pecunia numerata*) 483, 10. 17. 187. διάφορα 90, 30. 483, 48. 204. ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ διαφορῶν 764, 45
- διδάσκαλος μαθημάτων τακτικῶν 149, 5
- διδάσκω· διδασκόμενοι τὰς αὐτὰς τέχνας 383, 165. περὶ ὧν ὁ ἀποσταλεῖς ὑφ' ἡμῶν πρεσβευτῆς — ἐδίδαξεν ἡμᾶς 484, 5
- διεξάγω· διεξαγηγότα δὲ καὶ τὰ ἐγγειρισθέντα αὐτῷ ὡς ἦν προσήκον 244, 6. τὰς δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐνεχθείσας (δίκας) διεξαγηγότως 329, 19. ταῦτα διεξάγεσθαι κατὰ τὰς ἰδίας συνθήκας 437, 63. ὥστε παντελῶς διεξαχθῆναι τὰ νεῖκη 335, 36
- διέπω· ὁπότε τὴν ἔπαρχον διείπεν ἐξουσίαν 519, 24. διέποντος τὴν ἡγεμονίαν 614, 4
- διέρχομαι· καὶ τούτους δὲ στέγῃ μόνον δέχεσθαι τοὺς διερχομένους 665, 26
- διετία 485, 12. 513, 13
- διευτυχέω· διευτύχει 736, 25
- διηνεκῆς· παρούσα διηνεκεῖ 640, 7. προήγορον τῆς πατρίδος διηνεκῆ 567, 13. οὐ (τοῦ Σεβαστοῦ) περὶ τῆς πάντων ἡμῶν σωτηρίας ἡ διηνεκῆς εὐεργεσία καὶ πρόνοιά ἐστιν 669, 65. ἐλαιοθετήσαντα διηνεκῶς 544, 19
- δίστημι· ὀρθῶς οὖν καθ' ὑπερβολὴν δίστω 315, 15
- δικαία substant. fem. (i. q. δίκη αὐτὴ δικαιοσύνη)· βαθύνει τὰ πόλι καὶ τὰ δικαία 8, 29
- δικαιοδοσία 329, 17. 576, 12
- δικαιοδοτέω· δικαιοδοτοῦντα (κατὰ) τὴν ἐπαρχίαν 448, 4. περὶ τούτου δικαιοδοτεῖσθαι παρὰ τῷ ἐν Παλμύροις τεταγμένῳ 629, 105
- δικαιοδότης 560, 20. 646, 4
- δίκαιος· τὸ δίκαιον λαμβάνειν κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους 437, 61. φίλοι εὐγενεῖς δίκαιοι 487, 3. τῆς δικαίας ἀναβάσεως τοῦ θεοῦ (Νεῖλου) 666, 10
- δικαιοσύνη 339, 48. 352, 23. 438, 8. 439, 6. 520, 4
- δικαίωμα· δικαιώματα 13, 13
- δικάσκοποι (Μυτιληναῖων) 2, 12. 14
- δικασταγωγός 487, 6
- δικαστήριον 1, 20. τοὺς κίονας τοὺς μέχρι τοῦ δικαστηρίου 46, 19. γράμματα — ὑπὲρ τῆς δόσεως τοῦ δικαστηρίου 437, 82. τὸ δικαστήριον παργενόμενον ἐν Μαγνησίας — ἐπὶ

- ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις ἐγδεδίκασκε παῖ-
σαις 7, 1 sqq. δικαστήρια 48, 14.
ἐπιστατήσαντα μεταπέμπτων δικαστη-
ρίων 556, 14. κληρονομικὰ δικα-
στήρια (ἐν Ῥώμῃ) 482, 4
- δικαστής, δικασταὶ *passim*. τῶν ἐκλέκ-
των ἐν Ῥώμῃ δικαστῶν 499, 3. δι-
καστὴν ἐν Ῥώμῃ 528, 7. ἡτήσατο
δικαστὰς καὶ διαλλακτῆρας τοὺς δια-
κρινοῦντας περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων
συμβολαίων 43, 2 sqq. ἐπιστάταν τε
ἀποστείλας καὶ δικαστὰς ἐξ Ἰουλίδος
(εἰς Θήραν) 44, 8. 9
- δίκη *passim*. μὴδ' αἶ κέ τις δίκαν γρά-
φεται περὶ τούτων 2, 11. ὁπότε ἐδώ-
ρησατο (ὁ αὐτοκράτωρ) τῇ πατρίδι
ἡμῶν τὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν 517, 9.
δίκαι 1, 18. ἐπὶ τὸ τὰς παραβολὰς
τῶν δικῶν λαμβάνειν 41, 5. 6. δίκαι
ἴδιαι 7, 3
- δικολόγος 689
- δίχροτος ναὺς 447, 5
- δικτάτωρ 441, 14. 19. 41. 72. 101.
123
- δίμνηον γερούσιαις γυμνασιαρχήσαντα
485, 6
- διμοιρία 78, 16. 21
- διοδεύω· τοὺς διδεύοντας 613, 3. 665, 22
- διοδος· μὴδὲ διοδὸν διδότω 437, 67. 71.
ἐὰν μὴ τινες — ἔνεκεν τῆς πρὸς
ἀλλήλους διόδου ἀτραποὺς χρῶνται
483, 29
- διοικέω· διοικῆσαντα τὰ ἐν Συρίᾳ πράγ-
ματα 543, 13. διώκησε φίλον αὐτον
(Πολυπέρχοντα) τᾷ πόλει ὑπάρχην 4,
24. 25. πρὸ πολλοῦ γ' ἂν ἐποίησά-
μεθα ἅπαντα διοικῆσαι τοῖς Ἑλλήσιν
καθὰ προειλόμεθα 5, 16. 17. κιν-
δυνεῦσαι τὰ ὅλα μὴ διοικηθῆναι
5, 23. φανερόν οἶμαι ἔσεσθαι —
ἐξ αὐτῶν τῶν διοικημένων 5, 25. 26.
τῶν πρὸς Κάσσανδρον καὶ Λυσίμα-
χον ἡμῖν διωικημένων 5, 35. τὰ
πρὸς Πολυπέρχοντα θᾶσσον ἂν διοι-
κηθῆναι 5, 39. 40. περὶ ὧν ὑπε-
λάμβανον συμφέρειν τῇ πόλει διοι-
κηθῆναι 48, 16
- διοίκησις· τὸν ἐπὶ τῆς διοικήσεως (ἐν
Πιρήνῃ) 11, 24. ἐν ταῖς ἀφηγουμέ-
ναις τῶν διοικήσεων πόλεσιν 458, 65
διοικητής 48, 17. 52, 7. 59, 7. 100, 2.
761, 2
- διορθόω· τὰ μὲν παραλελειμμένα εἰση-
γησάμενος ἐπὶ τῷ συμφέροντι διώρ-
θωσεν 323, 13. διώρθωσαν 435, 19.
διωρθώθη 435, 9. 436, 2. διορθῶ-
σθαι 484, 14. 27. διωρθώσθαι 56, 46.
τοῦτο διορθώσομαι 665, 37
- διορθωτής· πρὸς πέντε ῥάβδους πεμ-
φθέντα εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν καὶ
λογιστὴν ὑπὸ θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 19
- διορίζω· λίθον διορίζοντα ἔρους — στη-
ριχθῆναι ἐκέλευσαν 612, 5. 769, 8
- διορύσσω· ἐπὶ τοὺς κοινούς τοίχους
μῆτε ἐποικοδομεῖν μῆτε διορύσσειν
483, 118
- διπλασίων· συντελεῖν τοῖς θεοῖς τὴν
θυσίαν διπλασίονα 764, 9
- διπλοῦς· τοῦ διπλοῦ εἰσαγέσθω 629, 102.
πραχθήτω τὸ διπλοῦν 629, 121
- δίπλωμα· εἰ μὴ τινες ἐμὰ διπλώματα
ἔχουσιν 665, 25
- διστάζω· εἰς — Ῥώμην ἀεὶ πέμπειν
τοὺς — ἀναγγελοῦντας τὰ δισταζό-
μενα 315, 66
- δίφρος 199, 38
- διωγμίτης 511, 10
- διώκω· ὕπλοις τε καὶ σιδήρῳ διώξειν
(ἔμνυμι) 532, 25
- δίωτος ψυκτήρ 214, 57
- δοκιμάζω· καὶ ταῦτα οὖν ἐδοκιμάσαμεν
διορθώσθαι 484, 27. ὃν ὁ Ἡφαίστος
ἐδοκίμασεν 90, 3. τὰς εἰκόνας — δο-
κιμάζομεν φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμα-
σιν, ἐφ' οἷς γέγονεν ἐκάστη 508, 12.
ἐδοκιμάσαμεν καταφυγεῖν πρὸς τὴν
ὑμῶν ἀθάνατον βασιλείαν 569, 15
- δοκιμεῖον· τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσε-
βείας — οὐ μικρὸν δοκιμεῖον ἀπέλι-
πεν 308, 16
- δόλος· χωρὶς δόλου πονηροῦ 629, 112
- δόρυ· ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν τετετημημένον
δόρατι καθαροῦ 540, 19. δόρασι κα-
θαροῖς γ' 560, 12

δόσις· ὑπὲρ τῆς δόσεως τοῦ δικαστηρίου 437, 82

δουκηνάριος (ἐπίτροπος Σεβαστοῦ) 645, 3.

646, 4. δουκηνάριον ἐπὶ συμβουλίου τοῦ Σεβαστοῦ 549, 7

δοῦλος 218, 31. 515, 17. 34. 678, 4.

δημόσιος δοῦλος 484, 45. 49. γυμνασίαρχος — ἐλευθέρων καὶ δούλων 479, 9. δοῦλοι 736, 7

δούξ 613, 2

δρακτόν· γυμνασίαρχος — δρακτοῖς ἐκ λουτήρων 479, 10

δραχμή 674, 25. 31. δραχμαί 44, 4.

55, 33. 214, 32 sqq. 266, 2. 3. 268, 12. 319, 20. 27. 332, 20. 483, 47 sqq.

622, 10. 674, 9 sqq. 730, 17. 751, 6. 14. 764, 56. 773, 11. Ἀλεξάνδρειοι

268, 12. ἀργυρίου Ἀλεξανδρείου δραχμάς μυρίας καὶ πεντακοσίας 326, 24

δράω· ἐνέμεινεν αἰετὶ τὴν πόλιν εὖ δρῶν καὶ βοιηθῶν τῇ χώρᾳ 765, 34

δρόμος· 1. *certaminis genus*: ἐθίκεν δὲ καὶ ὅπλα μακροῦ δρόμου 339, 83.

2. *pars delubri Aegyptii*: ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ δρόμου 56, 52. ἕως δρόμου 178, 11

δύναμις· τὰ μείζονα καὶ θεόμενα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος δυνάμεως καὶ μη-

γαλειότητος 669, 9. εἰς δύναμιν εἶναι τὴν ἐμὴν 266, 31. 34. εἰς δύναμιν

εἶναι τὴν αὐτῶν 229, 39. κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν (ἐμαυτοῦ, ἑαυτοῦ) 229, 63. 67. 68. 76. 456, 19. 669, 6.

763, 42. κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν 329, 50. ὑπὲρ δύναμιν 767, 18. ὕθεν καὶ ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ κατάρχεται

262, 5. *exercitus* 11, 5. 10. 11. Λυγδάμεως ἐπελθόντος ἐπὶ τὴν χώραν μετὰ δυνάμεως 13, 14. 15. δυνάμεις

12, 7. 90, 12. 139, 8. 154, 2. 219, 9. 16. 23. 248, 17. 441, 83. 730, 4.

754, 7. μετὰ δυνάμεων πεζικῶν καὶ ἱππικῶν 54, 8. 9. τῶν πεζικῶν καὶ ἱππικῶν δυνάμεων 155, 3. δυνάμεις

ἱππικαί τε καὶ πεζικαί 90, 20. κυριεύσας — τῶν δυνάμεων τῶν ἐν

ταῖς χώραις ταύταις 54, 15. 16. τεταγμένον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δυνάμεων βασιλέως Μιθραδάτου Εὐπάτορος 372, 3

δυναστεύω· πολλὰ ἔθνη καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς δυναστεύοντας 56, 12

δυνάστης 573, 22. βασιλεὺς ἡ δυνάστης 383, 229. μήτε βασιλεῖ μήτε δυνάστει 383, 173. δυνάσται 229, 11.

441, 130. 132. 519, 19

δυνατός· ἐὰν ἐν δυνατῇ ἦ 771, 49

δύσβατος· ἐν δυσβάτοις καὶ χιονώδεσιν ὄρεσιν 199, 6. δυσβατώτατον ὄρος 199, 16

δυσέλπιστος· πράξεων δυσελπίστων 383, 21

δυσεπίβλητος· παράδειγμα παρέχων δυσεπίβλητον ἐτέροις 764, 17

δυσεργής· τὸ δυσεργές καὶ δυσέυρετον τοῦ πράγματος 502, 6

δυσεύρετος v. δυσεργής

δύσις· ἀπὸ δύοσεως 199, 33

δύσκολος· ἐν καιροῖς δυσκόλοις 339, 54

δωρεά 333, 4. ἐκ δωρεᾶς τοῦ Σεβαστοῦ 614, 3. ἐπὶ τῆς σιτικῆς δωρεᾶς τῆς ἀποσταλείσης Ῥωμαίοις 760, 4. δωρεάν (*gratis*) 229, 102. 103. 748, 2.

δωρεὰν καὶ αὐθαίρετος γυμνασίαρχος 583, 8. 13. δωρεαί 4, 75. 76. 10, 15.

δωρεῶν ἐξαιρέτων τυχόντες 503, 9. ἐξαιρέτως τετειμημένη δωρεαῖς 606, 3.

τάς τοῦ Νεῖλου δωρεὰς ἐπαυξομένας κατ' ἔτος θεωροῦσα (ἡ Αἴγυπτος) 666, 9

δωρέομαι· ἐδωρήσατο 436, 9. τῷ τε Ἄπει καὶ τῷ Μνεύει πολλὰ ἐδωρήσατο 90, 31. ὁπότε ἐδωρήσατο (ὁ αὐτοκράτωρ) τῇ πατρίδι ἡμῶν τὴν ἀγορὰν τῶν δικῶν 517, 7. δωρησάμενοι 200, 23. ἐδωρήθη 435, 9

δωρητῆς· ἀναγράψαι — εἰς ταῖς στάλαις ταῖς ὑπὲρ τῶν δωρήταν 4, 113—116

δῶρον 407, 4. 610, 6

δωσιδικία 335, 82. 556, 15

- ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς 669, 33. μηδένα τῶν ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικός ἄγεσθαι 669, 34 ἐγγενικός ἱερέυς 583, 5
- ἐγγιστα· τοῖς ἐγγιστα τεμένεσιν 383, 98. τὰς ἐγγιστα γενομένας ἐπιθρείας 669, 6. τῇ ἐγγιστα πενταετίᾳ 669, 49. τῇ ἐνιστα μισθώσει 629, 12
- ἐγγομος· καμῆλων ἐάν τε κεναὶ ἐάν τε ἐγγομοὶ εἰσάγονται 629, 166
- ἐγγραφος· περὶ τούτων τὰς πίστεις ἐγγραφους παρατιθέασιν 335, 135. ἐγγραφον *substantiue*: διὰ τῶν ἐγγράφων 335, 137
- ἐγγράφω· (ἡ) Κιβουρατῶν πόλις) κατὰ τὸ δόγμα τοῦ Πανελληνίου ἐγγραφεῖσα εἰς τοὺς Πανέλληνας 497, 10
- ἐγγύη· μηδὲ ἐγγύην εἰς Ῥώμην αὐτοῖς κατὰ δόγμα τι καὶ κέλευσιν ὁμολογεῖν 455, 3
- ἐγείρω· οἱ ἐγείραντες τὴν οἰκοδομήν τοῦ πυλῶνος 677, 3
- ἐγκαλέω· οἱ ἐγκαλοῦντες 437, 78. ὁ φάμενος ἀδικεῖσθαι δῆμος προλεγέτω διὰ πρεσβείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ ἐγκλημα 437, 77. ἀπέλυσεν τῶν ἐνκεκλημένων 90, 14
- ἐγκαταλείπω· οὐδ' ἐγκαταλείψω Εὐμένην 266, 28
- ἐγκειμαι· περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποθέσεων ἐγκειμένων ὕμνων 669, 62
- ἐγκλημα 229, 43. 437, 77. ἐγκλήματα 229, 41. 54
- ἐγκολάπτω· γραφῆς, ἣ ἐγκολαφθήτω 736, 20
- ἐγκτησις 81, 18. 220, 17. 265, 20. 305, 16. 760, 9
- ἐγχαράττω· ἐν στήλαις ἐνχαράττεσθαι λιθίναις 521, 9. τῇδε τῇ στήλῃ ἐνκεχάρακται 674, 6. στήλην — ἐκ τῶν ἐνκεχαράγμένων ἀγαθῶν δηλοῦσαν τὴν — εὐεργεσίαν 666, 17
- ἐγχειρίδιον· ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου 372, 2
- ἐγχειρίζω· τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν πρὸς τριετίαν ἐνχειρίζειν τοῖς κατασταθισμένοις 669, 35. διεξαγηοχότα δὲ καὶ τὰ ἐγχειρισθέντα αὐτῷ, ὡς ἦν προσήκον 244, 6. τὰς τ' ἐνχειρισθείσας αὐτῷ πίστεις ὁσίως διεφύλαξεν 339, 11. φυλάσσειν — τὰς ἐνχειριζομένας αὐτῷ πίστεις 339, 53. τὴν ἐγχειρισμένην αὐτῷ πίστιν — διατηρεῖ 443, 10
- ἐγχώννυμι· ἵνα — μηδεμία τῶν προϋπαρχουσῶν (δεξαμενῶν) ἐνχωννύηται 483, 196
- ἐγχώριος· ἐννόμιον συνεφωνήθη μὴ δεῖν πράσσειν τοὺς ἐγχωρίους 629, 174. ἐγχωρίοις γράμμασι 90, 54. 194, 30
- ἔδαφος 483, 131. τοὺς ὠνησαμένους κτήματα — ὡς δημοσίους γεωργοὺς ἐκφόρια ἀπαιτεῖσθαι τῶν ἰδίων ἔδαφων 669, 32
- ἔδεσμα· ἐδεσμάτων 665, 59
- ἐθισμός· νόμοις καὶ ἐθισμοῖς τοῖς ἰδίους 441, 47. 89
- ἐθνάρχης 616, 2
- ἔθνος 199, 6. 16. 21. 200, 7. 379, 16. 504, 16. 528, 4. 553, 4. 556, 2. 5. 559, 8. 563, 7. 18. 566, 15. 568, 9. 569, 8. 11. 577, 3. 613, 3. μετὰ πάσας τὰς ἐν τῷ ἔθνει φιλοτιμίας 543, 6. ἔθνη 56, 12. 199, 1. 12. 19. 22. 25. 30. 32. 201, 19. 229, 11. 437, 28. 438, 1. 441, 130. 136. 533, 43. 49. 54. 58. 69. 80. 85. ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἱερῶν ἐθνῶν τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατὰπλου 90, 17
- ἔθνος· ὡς ἀρχαῖός τε νόμος καὶ κοινὸν ἀνθρώπων ἔθος 383, 34. οἱ ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι ἔθος εἶχον κτλ. 595, 32. παρὰ τὸ κοινὸν ἔθος τῶν ἐπαρχειῶν 669, 11. μετὰ τὸ ἐξ ἔθους διδόμενον 708, 13
- εἶδωλον· ὥμοσάν μοι τὰ εἶδωλα (*simitulae deorum*) αὐτῶν 201, 8. ὅπου θυσίαι εἰδώλων, νῦν χοροὶ ἀγγέλων 610, 3
- εἰκοσῆρης 39, 3
- εἰκὼν 56, 61. 90, 38. 213, 43. 215, 17. 332, 11. 24. 46. 456, 17. 764, 42. εἰκόνας ζωῆς τοῦ Διὸς (βασιλέως Πτολεμαίου) 90, 3. εἰκὼν χαλκῇ

4, 31. 32. 215, 1. 218, 23. 299, 13. 329, 36. 339, 98. 345, 29. 31. 352, 24. 505, 10. 565, 4. 571, 3. 771, 36. εικὼν χαλκῇ ἐφ' ἵππου 213, 31. 215, 22. εἰκόνι χαλκῆα ὀκταπάχει 234, 26. εἰκόνι χαλκῆα τελεία 270, 7. εἰκὼν γραπτὴ 51, 22. 565, 3. εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ 571, 4. εἰκὼν χρυσῇ 141, 6. 763, 25. εἰκὼν χρυσῇ ἐφ' ἵππου 219, 34. ἔφιππος 332, 9. εἰκόνες 56, 62. 81, 25. 90, 40. 215, 10. 234, 27. 248, 55. 345, 33. 352, 26. 47. 383, 28. 508, 11. 537, 16. 771, 37. 40. 42. 57. τοὺς ὑποτεθέντας (πόρους) εἰς τὰς εἰκόνας 46, 12. εἰκόνες χρυσαῖ 472, 16. εἰκόνες ἀργυραῖ 508, 9. εἰκόνας ἀργυρέας δύο 480, 7. εἰλικρινῆς εὐνοια 763, 40. εἰλικρινῇ καὶ βεβαίαν — πρὸς τοὺς φίλους ἀπόδεξιν 227, 12. τὴν πρὸς ἡμᾶς πίστιν εἰλικρινῶς τετηρηκότας 441, 5. εἶργω· ταῖς δὲ γυναῖκας καὶ ταῖς θυγάτρως συλλάβων καὶ ἔρξαις ἐν ταῖς ἀκροπόλει 8, 8. 44. ἐὰν δὲ δεθῇ ἡ ἐρχθῇ 218, 92. εἰρηναρχέω· εἰρηναρχήσαντα ἐνδόξως 537, 6. εἰρηνάρχης 550, 2. εἰρηνεύεσθαι 199, 1. τοὺς διοδεύοντας καὶ τὸ ἔθνος διὰ παντὸς εἰρηνεύεσθαι ἡσφαλίσατο 613, 4. εἰρήνη 5, 52. 6, 16. 116, 8. 194, 6. 201, 7. 219, 6. 11. 13. 234, 21. περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων εἰρήνης 6, 8. ἐν εἰρήνῃ καταστήσας 199, 35. τήν τε χώραν ἐν εἰρήνῃ διατετήρηκεν 56, 12. ἄρξας ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ 613, 2. μετ' εἰρήνης 199, 28. μετὰ πάσης εἰρήνης καὶ εὐσεβείας τὴν ἀρχὴν ἐκτελέσαντα 565, 14. ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ *passim*. ἀπὸ τῆς Σεβαστῆς εἰρήνης 621, 2. ὑπὲρ τῆς Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος — εἰρήνης καὶ ὁμονοίας 663, 2. εἰρκτῇ· καὶ εἶναι αὐτὸν ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς τασσόμενον μῆνας ἕξ 515, 33.

εἰσαγγέλλω· μηκέτι ἐξεῖναι τοῦτο εἰσαγγέλλειν κατηγορῶ 669, 39. εἰσάγω· ἐάν τις ἐν ἰδίῳ λόγῳ — εἰσάγη ὑπόθεσιν 669, 41. μὴ εἰσάγοντον (τὰν δίκαν) 2, 12. αἱ δὲ κέ τις — ἡ ἀρχῶν ἐσαγάγη 4, 93. 94. ὅταν εἰσάγη τὸν τῶν Σωτηρίων στέφανον 234, 31. ἀτέλειαν ἀπάντων ὁπόσ' ἂν εἰσάγη 58, 9. παρὰ τῶν παιδῶν εἰς Πάλμυρα ἢ εἰς τὰ ὄρια τὰ Παλμυρηνῶν εἰσαγόντων 629, 18. καμήλου ὅς κενοὺς εἰσαχθῇ 629, 89. ὅταν ἔξωθεν τῶν ὄρων εἰσαγῆται 629, 160. *sim*. *ibid.* 166. εἰσαγωγεὺς χρηματιστῶν 106, 13. εἰσαγωγή· παρ' τῶν σαδράπαν εἰσαγώγαν σίτω κατεσκεύασσε 4, 18. 19. εἰσβιάζομαι· μηδενὸς εἰσβιαζομένου 736, 6. εἰσδέχομαι· τὰς δὲ τοιαύτας προσαγγελίας εἰσδέχεσθαι τὸν γραμματέα 515, 36. εἰσηγέομαι· ὅσα εἰσηγήσω τῇ πόλει περιέχοντα τὰς ἡμετέρας (Νέρωνος Σεβαστοῦ) τιμὰς 475, 5. εἰσκομίζω· ὁ δημοσιῶν πρᾶξι — εἰσκομισθέντος 629, 27 sqq. εἰσπλέω· γυναικῶν εἰσπλευσῶν 674, 18. εἴσπλους 10, 12. 730, 22. εἴσπραξις· μὴ βαρυνομένην καιναῖς καὶ ἀδίκαις εἰσπράξεσι 669, 6. εἰσπράττω· τοῖς πολίταις δισμυρίοις στάτηρας εἰσέπραξε 8, 3. τρισχιλίοις καὶ διακοσίοις στάτηρας εἰσέπραξε 8, 10. 48. ἐὰν δέ τις διψῇ ἢ ὡς δεδομένον λογίσσεται καὶ εἰσπράξῃ δημοσίᾳ 665, 28. τὰ μηδέπω ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα 669, 29. ἀπολελυκὸς τὰ μηδέπω εἰσπραχθέντα 669, 31. εἰσφέρω· ἀγωγὸς ὑδάτων εἰσφερομένων εἰς Κάνατα 618, 10. τὰ εἰσφερόμενα τῷ θεῷ 573, 25. χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσφέρειν 4, 10. εἰσφερόντων 4, 12. μὴ ἔμμεναι παρ' ταῦτα — μήτε ἐπιμηνίω ἐσένικαι 4, 85 sqq. αἱ δὲ κέ τις — ἐπιμήνιος ἐσένικη 4, 91 sqq.

- εἶπεν 237, 14
 ἐκατέρως (i. e. *Graece et Latine*) γρα-
 φέν 458, 30
 ἐκατόμβη 533, 28. 43. 61. 68. 71. 75. 80
 ἐκατοντάρχης (β) 678, 6. ἐκατοντάρχει
 665, 23
 ἐκατονταρχία (β) 208, 3
 ἐκγόνη 490, 4
 ἔκγονος, ἔκγονοι (ἐγγ.) *passim*
 ἐκδανεισμός· αἱ μετὰ τὰς δώδεκα μυ-
 ριάδας οὔσαι ἐν ἐκδανεισμῷ 509, 16
 ἐκδηλος· ἵνα παντὶ ἐκδηλα γίνηται τὰ
 ὑπ' ἐμοῦ σταθέντα 665, 13
 ἐκδιδωμι· τοὺς ἐγδεδομένους χρησμοὺς
 ἐκ τοῦ παρ' ὑμῖν ἱεροῦ τοῦ Διδυμέως
 Ἀπόλλωνος 227, 4. ἐγδοθέντος αὐτοῖς
 χρησμοῦ 233, 24. ἐκδότωσαν οἱ ἀστυ-
 νόμοι μετὰ τοῦ προαιρουμένου τῶν
 βλαπτομένων 483, 94
 ἐκδικάζω· τὸ δικαστήριον — ταῖς δίκαις
 ταῖς ἰδίαις — ἐγδεδίκασκε παῖσαι 7, 3
 ἐκδικέω· ἐκατέρων ἐγδικούντων 335,
 110. ἐπιστεῖλναιτές μοι ἐκδικηθήσεθε
 609, 14
 ἐκδικος· τοὺς καθ' ἕτος ἐκδίκους 458, 64
 ἐκδοσις (*locatio*) 483, 8. 16. 18. 71. 81.
 484, 49. ἐκδόσεις 483, 167
 ἐκδοχεύς· ἡ σύνδοσις τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 πρεσβυτέρων ἐγδοχέων 140, 9. ἐγδο-
 χεῖς καὶ ναυκλήροι 247, 5. τὸ κοι-
 νὸν Βηρυτίων ἐμπόρων καὶ ναυκλή-
 ρων καὶ ἐγδοχέων 591, 3
 ἐκχειρία 233, 27. 57. 319, 8. τὰς ἐχε-
 χειρίας 212, 15. καὶ εἶναι ἐχει-
 ρίας 309, 3
 ἔκθεμα· τὸ ὑπογεγραμμένον ἔκθεμα πρό-
 θες ἐν οἷς καθήκει τοῦ νομοῦ τόποις
 664, 4
 ἐκθέσεις 56, 52
 ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπονόμους 483, 158.
 τὰς δεξαμενάς 483, 204. ἀναγκάζε-
 τωσαν (οἱ ἀστυνόμοι) ἐκκαθαῖραι (τὰς
 δεξαμενάς) 483, 199. ὥπως ἐκκαθαί-
 ρωσιν ἐν μηνὶ ὀκτώ 483, 201
 ἐκκλησία *passim*. ἐπὶ δύο ἐκκλησίας
 47, 2. κατ' ἐκκλησίαν (i. e. *unaqua-*
que contione) 480, 9. ἐγ κυρία ἐκ-
 λησία 4, 74. 75. ἐκκλησίας κυρίας
 γενομένης 55, 5. 57, 2. 58, 2. 727, 3.
 ἐκκλησία κυρία ἐν τῷ θεάτρῳ (ἐν
 Ἀθήναις) 771, 5. ἀποκαταστήσας τὴν
 τε πρότερον ἐκκλησίαν τῷ δήμῳ καὶ
 τοὺς νόμους 193, 5
 ἔκκλητος· τὰς ἐκκλητήτους δίκας 437, 56
 ἐκκλήω· τοῖς μὲν πολίταις παρελόμενος
 τὰ ὄπλα ἐξεκλάϊσε ἐκ τῆς πόλιος
 πανθάμι 8, 7. 8. 43
 ἐκκλίνω· οὐδένα κίνδυνον ἐκκλίνων
 443, 14
 ἐκκομίζω· ὅταν ἐκκομίσωνται αὐτὸ καὶ
 τὸν τόκον οἱ δανείσαντες 46, 15. 16.
 (ὁ δημοσιώνης πράξει —) ἐκκομι-
 σθέντος 629, 28 sqq.
 ἐκκόπτω· ὅτου ἂν τι ὄνομα ἦ τούτων,
 — ἐκκόπτειν πάντοθεν 218, 121. τὰ
 τοιαῦτα ὀλικῶς ἐκκόπτειν 669, 64.
 ἐκκόψαντας 218, 122
 ἐκλείπω· τὰ ἐγλειμμένα πάντα ἐν τοῖς
 πρότερον χρόνοις 90, 18
 ἐκλεκτός· τῶν ἐκλέκτων ἐν Ῥώμῃ δι-
 καστῶν 499, 3
 ἐκλογεῖς (ἐγλ.) 773, 12
 ἐκλογιστής 669, 36 (ἐγλ.). ἐκλογισταί
 665, 36 (ἐγλ.). 51 (ἐγλ.). 53 (ἐγλ.)
 ἐκμηνύω· ὅτι τε ἂν αἰσθῶμαι — ὑπε-
 ναντίον τοῦτοῖς λεγόμενον ἢ βουλευό-
 μενον — ἐγμηνύσειν (ὅμνυμι) 532, 21
 ἐκπαλαί 584, 5
 ἐκπίπτω· στρατιᾶς ἐκπίπτειν 521, 2
 ἐκπλέω· ἐκπλεύσας ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς
 θαλάσσης 69, 5
 ἐκπλους 10, 12. 730, 23
 ἐκπορίζω· καὶ ἐν τῷ ἐκπορίζειν κεράτια
 δύο 521, 27. ἐν τῷ ἐκπορίζειν ἐν-
 τεῦθεν ἐτέρους φύλλεις τρεῖς 521, 30
 ἐκπράσσω· τοῦτον τὸ δεκαπλοῦν ἐγὼ
 ἐκπράξω οὗ αὐτὸς ἔπραξεν τὸν νομόν
 665, 29
 ἐκπώματα 383, 158
 ἐκσπάω· μὴδ' ἐκσπᾶν τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ
 παστοφόρους καὶ τοὺς δοῦλους 736, 7
 ἐκστρατεύω· ἐξστρατεύσεν εἰς τὴν
 Ἀσίαν 54, 8. ἐξστρατεύσας ὁ βασιλεὺς
 — ἀνέστρεψεν (τὰ ἀγάλματα) 56, 11

ἐκτενής· ἐπιστολήν — οὐσαν ἐκτενῆ καὶ φιλικήν 315, 30. ὅπως ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἀγαθοῖς τῷ βασιλεῖ ἐκτενεῖς οἱ πολῖται φαίνονται 332, 4. τὸ πρὸς τὴν πατρίδα γνήσιον καὶ ἐκτενές 339, 7. τὸ φιλόσπουδον καὶ ἐκτενές 339, 39. ἐξηγούμενος — τοῦ πλήθους πρὸς ἡμᾶς ἐκτενεστάτην τε καὶ εὐκρινῇ τὴν εὐνοίαν 763, 39. τοῖς πολῖταις ἐκτενῶς προστηνέχθη 339, 16. ἱερατεύσας — ἐκτενῶς καὶ φιλοτείμως 767, 6. ἐκτενῶς καὶ εὐσεβῶς 767, 15
ἐκτίθημι· τύπον δὲ εὐσεβείας καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν καὶ διὰ τούτων ἐκτέθεικα 383, 217. ἐκατέρων ἐκδικούντων ἐξεθέμεθα 335, 110
ἐκτός· ἃ δὲ ἂν ἀφέλωσιν τῶν συνθηκῶν, ἐκτὸς ἔστω 762, 12
ἐκφέρω· πόλεμον ἐξενικάμενος 8, 5. 6
ἐκφόρια 669, 30. 32
ἐλαιηρός· γόμου ἐλαιηροῦ 629, 48. 52. 56
ἐλαιοθετέω· ἐλαιοθετήσαντα διηνεκῶς ἐν τῇ τῶν ὄχλων παρόδῳ 544, 18
ἐλαιον 544, 24. 629, 70. 748, 15. ἐλαιον ἔθηκε 533, 37. 40. 61. 64. 68. 72. 76. 82. 85
ἐλασσόμαι· ἂν καὶ — ὁ μὴ γίνωιτ' — ἐλασσωθῶμεν 315, 62. συνβαίνει ἐλασσοῦσθαι τὰς προσόδους 572, 5
ἐλάφου προτομή 214, 41. ἐλάφων προτομαί 214, 38
ἐλέγχω· ἐλεγχθέντα ἐπὶ τῶν ἀρχόντων καὶ τῆς βουλῆς 515, 21. ἐλεγχθέντα ὡς προγέγραπται 515, 30. ἐλεγχθέντα πεποιηκέναι προστείμου ὀνόματι εἰς τὸ δημόσιον κατατιθέναι ὅσα ἂν ἐλεγχθῇ εἰληπφώς 527, 7 sqq. τοὺς ἐλεγχθέντας παραφύλακας *ibid.* v. 9
ἐλευθερία 226, 7. 262, 27. 455, 7. 9. ἔτους ρεγ' τῆς ἐλευθερίας 530, 16. πρεσβεύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν νόμων 556, 7. πολλὴν δὲ σπουδὴν ἐποιούμεθα περὶ τῆς τῷ Ἑλλήνων ἐλευθερίας 5, 2. ὁμῶσαι τοὺς Ἑλλήνας πάντας — συν-

διαφυλάσσειν ἄλλήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν 5, 54. 55. μᾶλλον ἂν καὶ ἀσφαλέστερον διαμένειν τοῖς Ἑλλήσιν τὴν ἐλευθερίαν 5, 61
ἐλεύθερος· εἰς ἐλευθέραν ἡδονὴν διανέμων 383, 154. ὅσοι ἂν ᾧσιν (εἰσὶν) ἐλεύθεροί τε καὶ Ἑλληνες 229, 45. 74. ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων 229, 51. δῆμων ἐλευθέρων 567, 21. πόλις ἐλευθέρα 576, 9. τὰν τε πόλιν καὶ τὰν χώραν αὐτῶν ἐλευθέραν εἶμεν 228, 7. ἐλευθέρους εἶναι 455, 1. Ἀμυσσοῦ ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμου 530, 2. εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἐλευθέρους εἶναι 257, 13. ἐλεύθεροι 479, 9. ἐλευθέρῳ κοινοβουλίῳ 578, 14. αὐτονόμους εἶναι καὶ ἐλευθέρους 1, 3. 4. ὅτι ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι ὄντες ἐν εἰρήνῃ τὸ λοιπὸν διάξουσιν (οἱ Ἑλληνες) 6, 15—17. κατακλείεσθαι τινὰς ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν 669, 17. ἐλεύθεροι παῖδες 309, 8. 764, 4. 19. ἐπεὶ βασιλεὺς Ἀττάλος — ἀπολέλοιπεν τὴν πατρίδα ἡμῶν ἐλευθέραν 338, 5. ἐὰν μὲν ἐλεύθερος ᾦ 483, 171
ἐλευθερώω· ἡλευθερωμένος ἄλλης χρείας ἀπάσης 383, 128
ἐλέφας (*ebur*) 193, 10. — ἐλέφαντες Τρωγλοδυτικοὶ καὶ Αἰθιοπικοὶ 54, 10. Ἰνδοικοὶ 54, 16. στρατηγὸς ἀποσταλεὶς ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 5. 86, 8
ἐληγοί 521, 25
ἐληοχρίστιον 749, 6
ἐλκω· ἐάν τινες — πλίνθους ἔλκωσιν 483, 62
ἐλλαδάρχης 528, 10
ἐλλείπω· τὸ ἐνλείπον πρότερον περὶ τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ 56, 45. οὐδέποτε ἑλλελοιπῶς κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν εἰς τὸ περιποιεῖν αἰεὶ τι — τῶν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηκόντων 763, 44
ἐλλιπής· τοῦ ποταμοῦ ποτε ἐνλιπέστερον ἀναβάντος 56, 13
ἐλλόγιμος· καὶ τῶν ἄλλων ἐνλογίμων ζώων τῶν ἐν τῇ χώρῃ 56, 9

ἐλπίζω *passim*

ἐλπίς· νέαν ἐλπίδα τῆς πατρίδος 542, 12
 ἔλυμος 55, 16

ἐμβάλλω· λαμβάνοντος παντὸς ναύλου
 τὸ δ' καὶ τῶν ἐμβαλλομένων 572, 39.
 ἐμβάλλεσθαι εἰς τὸ πρακτόρειον
 515, 32

ἐμβατεύω· θεοπρόποϊ — οὔτινες μυη-
 θέντες ἐνεβάτευσαν 530, 15

ἐμβόλιμος ἡμέρα 458, 76. ἐμβόλιμον
 δὲ (μῆνα) οὐκ ἄξει 266, 5

ἐμμένω· αἱ δὲ τίς κα — μὴ ἐμμένη ἐν
 ταῖς διαλυσίεσσι ταύταις 2, 3. ἀλλὰ
 ἐμμένειεν ἐν τᾷ ἀποκρίσει τῷ βασι-
 λῆος κτλ. 2, 19. 20. ἐνέμεινεν αἰ
 τὴν πόλιν εὖ δρῶν καὶ βοιηθῶν τῇ
 χώρᾳ 765, 33. ἐν ταῖ συναλλάγαι
 ἐμμενέοις 2, 29

ἐμμηνοὶ ἐορταί 383, 134

ἐμμισθοὶ (στρατιῶται) 266, 54

ἐμπεριλαμβάνω· ψήφισμα — ἐνπεριει-
 ληφὸς τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ 458, 27

ἐμπήγνυμι· ἐν στήλαις λιθίναις ἐνπη-
 γνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάσῃ
 521, 10

ἐμπίμπρημι· τὰν δὲ πόλιν καὶ τὰ Ἴρα
 — ἐνέπρησε 8, 11. 12. 52. 53. καὶ τὸ
 πλοῖον αὐτῶν ἐνπέπρηκαν 697, 8.

τά τε ἐπαύλια ἐνέπρησαν 765, 13

ἐμποδίζω· ἐμποδίζεται δὲ ἡ τοῦ χρόνου
 τάξις παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαιρεσίαις
 ἐπικλήσεις 458, 82

ἐμπολάω· εἰς τὸν λεπτόν ἐμπολᾶν χαλ-
 κόν 484, 9. παρὰ τῶν ἐνπολώντων
 484, 35

ἐμπολή· ὅλας δὲ τῶν ἐργαστῶν ἔσθ'
 ὅτε κρατεῖν τὰς ἐμπολάς 484, 43

ἐμπορεία· πονηρευόμενοί τινες ἐνπο-
 ρείας ταράσσουσιν 515, 58. ὅσα εἰς
 ἐμπορείαν φέρεται 629, 164

ἐμποροὶ 135, 2. 344, 3. 591, 3. 595,
 17. 31. 629, 9. 632, 3. 638, 3.
 641, 5

ἐμφανής· ἐγὼ παισὶν ἐχρόνοις τ' ἐμοῖς
 ἐμφανῇ ἐκτέθεικα 383, 215. ὅπως τὰ
 ἐμφανῇ αὐτοῖς ἀποδοθῆναι φροντίσῃ
 441, 60

ἐμφανίζω *passim*. ἀξιοὶ αὐτῶι ἐμφα-
 νίζειν ὧν ἂν δέηται ἡ πόλις 6, 3. 4.
 ἐμφανίζων αὐτὸν ἄξιον ᾔμεν 42, 9.
 ἐμφανιοῦσι τὴν εὐνοίαν ἣν ἔχων δια-
 τελεῖ ὁ δῆμος πρὸς τὸν βασιλέα 11, 11.
 ἐμφανίζοντες περὶ τε τῆς εὐνοίας ἥς
 ἔχει ὁ δῆμος 12, 9. 10

ἐμφοιτάω· κόλλυβός τις ἐνπεφοίτηκεν
 εἰς τὴν ἀγοράν 515, 50

ἐμφωλεύω· ἐν πολλοῖς τῆς χώρας μέ-
 ρεσιν ἐνφωλεύσαντες 424, 5

ἐναγισμός· τοῦ καθήκοντος γίνεσθαι τῷ
 Ἀριστωνίδᾳ ἐναγισμοῦ 764, 16

ἐναργής· τὴν ἐναργεστάτην πρόνοιαν
 ποιησάμενος 666, 5

ἐνάρετος 485, 2. πᾶσαν ἐνάρετον προ-
 αῖρεσιν ἀποδεικνύμενος 505, 8

ἐναρχος 218, 21. ἐναρχος γυμνασίαρχος
 708, 9. 713, 2. ἐναρχος ὑπομηματο-
 γράφος 715, 5

ἐνδείκνυμι· τὴν εἰς τὴν πόλιν εὐνοίαν
 ἐνδείξατο 764, 42. ἐνδείξάμενοι ἦν
 πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἔχομεν 504, 10.
 ἀρετὰς ἔνεκα καὶ εὐνοίας ἧς ἐνδειγ-
 νόμενος διατελεῖ 44, 6. τοὺς ἐνδειγ-
 θέντας συκοφαντάς ὡς ἔδει ἐτιμωρη-
 σάμεν 669, 44

ἐνδέω· ὅπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα ἐν
 ὀπλοθήκαις 339, 79

ἐνδημέω· ἔτι ἐνδημούντων παρὰ τῶι
 βασιλεῖ τῶν ἐκ τῆς χώρας παραγίνο-
 μένων — ἱερέων 56, 48. προγρά-
 ψαντες τῇ πρότερον ἡμέρᾳ ἐνδημεῖν
 τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τοῦ ὅρκου συν-
 τελεσθησομένου 229, 80. ἐνδημή-
 σαντος τοῦ ταμίου Λευκίου Ἰουλίου
 Καίσαρος 444, 3

ἐνδημία 443, 7. 9. 764, 35

ἐνδοξος· τὰ τ' εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν
 (τῶν ἱερῶν ζώων) διδοὺς θαψιλῶς καὶ
 ἐνδόξως 90, 32

ἐνειμι· ὁ χοροστάτας αἱ ὁ ἐνέων 4,
 36. 37. αἱ δὲ ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς
 συνθήκαις, ἐνέστω ἐν ταῖς συνθήκαις
 762, 10

ἐνεορτάδια 484, 30

ἐνεορτάζειν 383, 98

ἐνέργεια· περί τῆς ἐνεργείας θεοῦ Διδὸς Βαυτοκαίτης 262, 4
 ἐνεχυράζω· ἐνεχυραζέτωσαν αὐτοὺς οἱ ἄστυνόμοι 483, 34. ἐὰν μὴ θεῖς ἐξομώσῃται τὰ ἐνεχυρασθέντα 483, 85
 ἐνεχυρασία 483, 83. 484, 46. 50. 59.
 ἐνεχυρασίαι 484, 41
 ἐνέχυρον 484, 51. ἐνέχυρα 483, 83. 629, 98. 108. 109
 ἐνέχω· ἐνεχέστω τῷ νόμῳ περὶ τῷ καλ-
 λύοντος τὸν δᾶμον 4, 106 sqq.
 ἐνήλιξ· τοὺς τε ἐνήλικας καὶ τοὺς νεω-
 τέρους 338, 21
 ἐνθρόνισμα 383, 46
 ἐνιαύσιος ἐορτή 383, 92. ἐνιαύσιοι ἐορ-
 ταί 111, 28. 383, 134
 ἐνίστημι· περὶ τῶν ἐνεστηκότων πρὸς
 Μυτιληναίους 335, 4. ἐν τῷ ἐνεστῶτι
 μῆνι 764, 44. ὁ ἐνεστὼς Περίτιος
 μῆν 458, 73. τοὺς ἐνεστῶτας ἀρχον-
 τας 629, 10
 ἐννόμιον 629, 173. ἐννόμια 55, 14
 ἐννομος· νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἐννομον
 229, 55. σὺμ ψάφοις ταῖς ἐννόμοις
 241, 13. 305, 1. 345, 5
 ἐνορκος· ἐνόρκων γενομένων τῶν τε
 Ἑλλήνων πάντων καὶ τῶν ἐν τοῖς
 πράγμασιν ὄντων 5, 58—60
 ἐνοχλέω· ὅσοι μὲν γὰρ ἐφοβήθησαν —
 μὴ μάτην ἐνοχλείσθωσαν 669, 60
 ἐνοχος ἔστω τῷ νόμῳ 8, 24. ἐνόχοις
 ἔμμεναι τῷ νόμῳ τῷ ἐν τᾷ στάλλῃ
 8, 133
 ἐνστηλιτόν(?)· τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ χά-
 ριτας ἐνεστηλειτωμένας τοῖς ἱεροῖς
 γράμμασιν 666, 21
 ἐντάσσω· ἃ ὅμῃς βούλομαι ἐν τοῖς δη-
 μοσίοις τοῖς παρ' ὁμοῖν γράμμασιν
 ἐντάξαι 453, 50. ἡ ἀντιγραφὴ δηλοῖ
 ἡ ἐνταῦθα ἐντεταγμένη 519, 26
 ἐντέλλω· διαλεγέντες περὶ ὧν ἐντετάλ-
 λαιτε αὐτοῖς 751, 4
 ἐντευξίς· 1. *congressus*: τὴν ἐντευξίν
 ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐποιούμεθα
 5, 6. 7. 2. *libellus petitorius*: τῆς
 δεδομένης ὁμῆς ἐντεύξεως — ἀντί-
 γραφον 138, 3. ἔγνων γὰρ πρὸ παν-

τὸς εὐλογωτάτην οὖσαν τὴν ἐντευξίν
 669, 10. τῆς ἐντεύξεως — ἀντιγρα-
 φον 736, 22
 ἐντιμος· δεξιωθεῖσαν ἐντείμως 513, 15
 ἐντολή· ἐντολαί 315, 32. 441, 59
 ἐντόπιος· ἐπὶ τῇ ἐκάστου τῶν ἐντοπίων
 σωτηρίᾳ 194, 11
 ἐντοπος· τῶν τὸ ἔλαιον κατακομιζόντων
 τὸ ἐντοπον καὶ πωλούντων 629, 70
 ἐντουρίωνα(?) τῆς περὶ Ἀπάμειαν σατρα-
 πείας 262, 7
 ἐντροπή· παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἐντρο-
 πῆς καὶ δόξης δικαίως ἐτύγχανεν 323, 7
 ἐντυγχάνω· ἐνέτυχον γὰρ μοι πολλάκις
 οἱ καθ' ἑλπὴν τὴν χώραν γεωργοῦντες
 669, 46. ἱερεῖς θεοῦ Σοκνοπαίου ἐνέ-
 τυχόν μοι λέγοντες εἰς γεωργίας
 ἄγεσθαι 664, 10. καταβούμενος ὑπὸ
 τῶν ἐντυγχανόντων 669, 5. ἐνετεύ-
 χθην δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ
 κουφοτελειῶν 669, 26
 ἐξαγγέλλω· ἐξαγγελῶ παραχρῆμα 266, 34.
 νόμον δὲ τοῦτον φωνῇ μὲν ἐξήγγειλεν
 ἐμῇ 383, 121
 ἐξάγω· ἀτελὲς ἔστω ἐξάγων τὰ αὐτοῦ
 ὑπάρχοντα 266, 11. παρ' οὗ ἂν ἀν-
 δράποδα — ἐξάγεται 629, 23. ἐξά-
 γοντες 629, 134. ἐξαγομένων 629,
 146. 147. ὅταν — ἐξάγεται 629, 161.
 τὰ ἐπιτραπέντα αὐτοῖς ἐξαγαγόντας
 μέχρι τέλους 43, 17. βῶν ὧν ἀγο-
 ράσαντες ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐξηγάγοντο
 748, 12
 ἐξαγωγή 629, 137. πεπεισμένοι τὴν
 περὶ τὰ ἱερὰ ἐξαγωγὴν μάλιστ' ἂν
 διὰ τούτου συντελεσθῆσθαι δεόντως
 244, 30
 ἐξαίρετα 284, 2. δωρεῶν ἐξαιρέτων τυ-
 χόντες 503, 9. ἐξαιρέτως τετειμη-
 μένη δωρεαῖς 603, 6
 ἐξαιρέω· καὶ ἐάν τι πρὸς ταύτας τὰς
 συνθήκας ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων καὶ ὁ
 δῆμος ὁ Κιβυρατῶν προσθεῖναι ἢ
 ἐξελεῖν βούλωνται κτλ. 762, 8
 ἐξακολουθέω· διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θά-
 νατον 598, 6
 ἐξαλείφω· ἐξαλείψαντας τοῦ ἀναθέντος

τὰ ἐπιγράμματα 218, 124. ἐξαλείψαντας τὸ ὄνομα 218, 129
 ἐξαλλοτριῶσαι 383, 195
 ἔξαλλος στέφανος 737, 19
 ἐξάμηνος 150, 2. 229, 58. 233, 6. 345, 3. 473, 6. 622, 6
 ἔξαρχος Παλμυρητῶν 643, 4
 ἐξέδρα 101, 5. 764, 56. ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τῆς βασιλικῆς 511, 14
 ἐξελεύων· τούτους (τοὺς χοίρους) ἐξελάσαι 210, 6. πάντας τοὺς χοίρους ἐξελασθῆναι ἀπὸ τῆς κώμης 210, 4
 ἐξελέγχω· ἐὰν δέ τις ἐξελεγχθῇ 664, 13. 669, 58
 ἐξελεύθεροι 338, 21
 ἐξέρχομαι· τὸν ἐξιόντα ὑπογραμματέα Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 6. πορείας ἐξερχομένης 674, 23
 ἐξετάζω· ἀνακαλεσάμενος τοὺς τριηράρχους καὶ ἐξετάσας 773, 5
 ἐξετασταί· Ἀλικαρνασέων 46, 5. Νησιωτῶν 4, 54. 55. 112. 113. Συμυρναίων 229, 48. 51. 52. 88
 ἐξέτης· τῶν ἐξετῶν σπονδῶν 13, 13
 ἐξευμενίζω· ὅπου θεὸς παρωργίζετο, νῦν θεὸς ἐξευμενίζεται 610, 4
 ἐξευρίσκω· διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὄντην τὴν ἀξίαν 572, 6
 ἐξηγέομαι· ἐξηγούμενοι σύμπαντος τοῦ πλήθους ἐκτενεστάτην τε καὶ εἰλικρινῇ τὴν εὐνοίαν 763, 38
 ἐξηγητής 104, 3
 ἐξηχοστοὺς τόκους 444, 14
 ἐξειδάσασθαι 393, 194
 ἐξίστημι· πολλοὶ οὖν ἡξίωσαν ἐκστῆναι μᾶλλον τῶν ἰδίων κτημάτων 669, 37
 ἐξοδεῖα· ὅταν αἱ ἐξοδεῖται καὶ πανηγύρεις τῶν λοιπῶν θεῶν γίνωνται 56, 60. ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖται τῶν ναῶν γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου ναὸν συνεξοδεύειν 90, 42
 ἐξοδιάζω· ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ διαφορῶν ἐξωδίασε τὸ δαπάνημα 764, 45
 ἐξόμνυμι· ἐὰν μὴθεις ἐξομώσῃται τὰ ἐνεχυρασθέντα 483, 85

ἐξουσία 335, 102. 484, 15. ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 15. τὴν ἀμετρον ἐξουσίαν τῶν ἐγλογιστῶν 669, 51. οὐδ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ μετ' ἐξουσίας θέλοντος πράττειν 329, 11. δημαρχικὴ ἐξουσία v. s. δημαρχικός.
 ἐξοχή· ἔπαθλα κατ' ἐξοχὴν καλὰ 764, 52
 ἔσοχος· τοῦ ἐξοχωτάτου ἐπάρχου 640, 16
 ἐσοχυρόω· τὰ τείχη ἐσοχύρωσαν 379, 17
 ἐξώλεια 229, 89. 78. 532, 31
 ἐξώλης εἶην 266, 50
 ἐορτάζειν τὴν γενέθλιον αὐτοῦ (τοῦ αὐτοκράτορος) 493, 26
 ἐορτάσιμος· ἐν ταῖς ἐορτασίμοις τῶν Σεβαστῶν ἡμέραις 524, 9
 ἐορτή 56, 44. 56. 57. 66. 69. 90, 49. 52. 383, 151. 157. 763, 51. ἐορταί 56, 33. 34. 90, 47. 383, 79. ὀρταί(?) 611, 7. ἐνιαύσιος ἐορτή 383, 92. ἐορταί ἐνιαύσιοι 111, 28. 383, 34. δημοτελεῖς ἐορταί 56, 41
 ἐπαγγέλλω· θεωρῶς τὰ Σωτήρια ἐπαγγέλλων 36, 6. τοῖς θεωροῖς τοῖς τὰ Πύθια ἐπαγγελλόντοισι 228, 15. οἱ παρ' ὁμῶν πεμφθέντες πρὸς ἡμᾶς θεωροὶ ἔνεκα τοῦ ἐπαγγεῖλαι τὸν ἀγῶνα 231, 5. *medium*: ἐπήγγελται δὲ καὶ εἰς τὸ λοιπὸν ἐξαποστελεῖν 771, 19
 ἐπάγω· ἀδικώτατον γὰρ ἐστὶν πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας αὐτῶν — ἀνεύθυνον εἶναι 669, 43. Μεσορτῇ ἐπαγομένων γ' 705, 6. τῶν ὕστερον προσνομισθεισῶν ἐπάγεσθαι πέντε ἡμερῶν 56, 44. μίαν ἡμέραν ἐορτὴν τῶν Εὐεργετῶν θεῶν ἐπάγεσθαι 56, 44. ταῖς πέντε ταῖς ἐπαγομέναις πρὸ τοῦ νέου ἔτους 56, 45. ἐπὰν ἐπαχθῶσιν (οἱ ἱερεῖς) εἰς τὸ πλήθος 56, 71
 ἔπαθλα 455, 3. 764, 29. 34. 41. 52. 55
 ἐπαλείμματα 339, 37. 77
 ἐπαμύνω· ἐπαμυνέτωσαν δὲ βασιλεῖς τε καὶ ἄρχοντες 383, 187. ἐπαμύνων τῷ πατρὶ καὶ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ 90, 27. Ὁρος — ὁ ἐπαμύνας τῷ πατρὶ

αὐτοῦ Ὀσίρει 90, 10. Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναντος τῇ Αἰγύπτῳ 90, 39
 ἑπανδρος· ἐπανδρότατα 441, 83. 442, 1
 ἐπανέρχομαι· ἀκύρως ἐωνήσθω καὶ ἐπα-
 νίτω εἰς τοὺς ἀποδομένους 218, 111
 ἐπάνοδος· ὑπὲρ σωτηρίας κυρίου βασι-
 λέως Ἀγρίππα καὶ ἐπανόδου 418, 2
 ἐπανορθόω *passim*. τὰ ἐπείγοντα ἐπα-
 νορθούμενος 669, 1. τὰ καινοποιη-
 θέντα παρὰ τὰς τῶν Σεβαστῶν χάρι-
 τας ἐπανορθῶσαι 669, 44. ἐπηνωρ-
 θωσάμην 669, 46
 ἐπανορθωτής (*corrector*) 711, 4
 ἐπάνω· ἐν τῷ ἐπάνω μηνί 764, 40
 ἐπάρα· ποήσασθαι δὲ καὶ ἐπάραν ἐν τῷ
 ἐκληρίᾳ αὐτίκα 8, 26. 27
 ἐπαράομαι· ἐπαρῶμαι αὐτός τε κατ'
 ἑμοῦ καὶ σώματος τοῦ ἑμαυτοῦ 532, 28
 ἐπαρχεία (-ήα) 441, 112. 448, 5. 458,
 26. 44. 46. 480, 2. 5. 6. 482, 5. 9.
 486, 9. 16. 523, 3. 528, 2. 6. 535, 4.
 559, 4. 585, 7. 669, 10. ἐπαρχεῖται
 441, 75. 108. 576, 6. 578, 9. 669, 11.
 ἐπάρχειος (ή)· τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρ-
 χείου 549, 2
 ἐπαρχικοί 578, 14
 ἐπαρχος 196, 1. 421, 2. 669, 35. 53. 54.
 ἑπαρχοι 669, 14. 25. 28. 36. *adiec-*
tive: ὁπότε τὴν ἑπαρχον διεῖπεν ἐξου-
 σίαν 519, 24. — ἑπαρχος πραιτωρίου
 707, 4. ἑπαρχος τοῦ ἱεροῦ πραιτω-
 ρίου 640, 17. 723, 7. — ἑπαρχος τῆς
 πόλεως (Κωνσταντινουπόλεως) 521, 19.
 — ἑπαρχος αἰραρίου τοῦ Κρόνου
 543, 21. — ἑπαρχος τεχνειτῶν ἐν
 Ῥώμῃ δις 489, 5. ἑπαρχος τεχνει-
 τῶν 567, 26. ἑπαρχος ἐν Ῥώμῃ
 494, 10. — ἑπαρχος Αἰγύπτου 677, 3.
 678, 5. 702, 5. 707, 3. 708, 14. 718, 3.
 722, 9. — ἑπαρχος Θηβῶν 690, 1. —
 ἑπαρχος ὄρους Βερενίκης 674, 7. —
 ἑπαρχος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ
 586, 7. — ἑπαρχος ἐν Αἰγύπτῳ λε-
 γεῶνος εἰκοστῆς δευτέρας 586, 9. —
 ἑπαρχος Ἰλῆς Βατάουων 586, 4.
 ἑπαρχος Ἰλῆς Οὐοκοντίων 628, 1. —
 ἑπαρχος σπείρης Ἀστούρων καὶ Καλ-
 Dittenberger, *Orientalis gr. inscr.* II.

λαϊκῶν 480, 3. ἑπαρχος σπείρης
 Βοσποριανῆς πρώτης 489, 6. ἑπαρ-
 χος σπείρης Θρακῶν 586, 3. ἑπαρχος
 σπείρης Ἰτουραίων 540, 14. ἑπαρ-
 χος σπείρης α' Φλαουίας 705, 3. —
 ἑπαρχος βασιλέως μεγάλου Ἀγρίππα
 422, 2
 ἐπαύλιον· τὰ τε ἐπαύλια ἐνέπρῃσαν
 765, 13
 ἐπείγω· τὰ ἐπείγοντα ἐπανορθούμενος
 669, 6
 ἐπεμβαίνω· τινῶν αὐτῇ ἐπεμβαινόντων
 καὶ ἀπονοσφεζόντων τὰ κοινὰ 515, 49.
 ἐπεγβαινόντων τινῶν καὶ συμπατούν-
 των ἡμᾶς 519, 29
 ἐπεύχομαι· ἐπευχομένους συνενεγεῖν
 τὰ δεδογμένα τοῖς τε βασιλεῦσι κτλ.
 222, 37
 ἐπέχω· ὄντος τούτου τοῦ ψηφίσματος
 κυρίου καὶ ἐπέχοντος 527, 14. ἀγα-
 γεῖν εἰς ἀνανέωσιν τὰ διὰ τοὺς και-
 ροὺς ἐπεισχημένα 764, 25
 ἐπήκοος 28, 5. θεῷ μεγάλῳ ἐπηκόω
 742, 4. θεῷ Ἀραβικῷ ἐπηκόω 623, 4.
 Διὶ ὑψίστῳ μεγίστῳ ἐπηκόω 634, 1.
 δαίμοσιν ἐπηκόοις 383, 59
 ἐπηρέαζω· ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν
 ἰχθὺν πιπράσκοντας 484, 26
 ἐπηρεασμός· ὑπὲρ τῶν κατ' ἐπηρεασμὸν
 εἰσπορευομένων 483, 144
 ἐπήρεια 262, 23. 24. τὰς ἔγγιστα γενο-
 μένας ἐπηρείας 669, 6
 ἐπιβαίνω· ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην
 669, 5
 ἐπιβάλλω· ὃν τρόπον ἐπέβαλλε 764, 42.
 ἥπερ ἐπιβάλλον ἦν ἡμέρα 764, 7.
 καθάπερ ἐπιβάλλει ἀνδρὶ καλῷ καὶ
 ἀγαθῷ 443, 10. ἀποκαταστησάτωσαν
 τοῖς μὲν ἡργολαβηκόσι τὸ ἐπιβάλλον
 483, 13. ὁ ἀποκομιτῶν τὰ ἐπιβάλ-
 λοντα δοθῆναι 771, 45. μετ' ἀνάγκης
 ἐπιβληθέντων αὐτοῖς τῶν τελῶν
 669, 12
 ἐπίβασις 13, 7
 ἐπιβολή· χρησάμενος ἐπιβολῇ καλῇ καὶ
 δικαίᾳ 219, 8

- ἐπιβουλεύω· ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα 229, 67. 266, 32. οὐκ ἐπιβουλεύσω Εὐμένει τῷ Φιλεταίρου 266, 27. 60
- ἐπιγαμία· φόνον δὲ ἐπιγαμίαις μὴ καταλλάσσεσθαι 218, 105
- ἐπιγεννάω· εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐτύχημα ἐπεγεννήθη Καῖσαρ 458, 9
- ἐπιγι(γ)νώσκω· ὅπως τε Λεύκιος Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφρόδειτος — ἐπιγνῶ διατάξῃ 441, 104. ἐπιγνώτω 441, 113
- ἐπιγράμμα· τὰ ἐπιγράμματα 218, 125
- ἐπιγραφή (-α) 767, 27. ἐπιγραφά 332, 21. ἐν νηϊ δικρότῳ, ἣ ἐπιγραφή Παρθένος 447, 5. τὴν ἐπιγραφὴν χαράξαντας μηδὲνα ἄκυρον ποιῆσαι 573, 3. συνεχώρησεν μὲν αὐτῷ τὰς ἐπιγραφάς 339, 40. ποιουμένῳ τὰς ἐπιγραφάς 339, 94
- ἐπιγράφω· ἐπιγράψαι 219, 36. ἐπιγράφεται 218, 128. τῶν δὲ ἀναθεμάτων — καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἔν τε ταῖς στήλαις καὶ τοῖς ἀναθέμασιν 573, 14. καὶ νῦν τοῖς αὐτοῖς (τοῖς ἐκλογισταῖς) παραγγέλλω μηδὲν ἐξ ὁμοιώματος ἐπιγράφειν 669, 53. πλάκες ἐπιγεγραμμένας δέκατέσσαρες 672, 12
- ἐπιδέχομαι· ἐάν τις τι ὑπεκτιθῇται, ἐπιδέχεσθαι καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπιμέλεσθαι 437, 65. μὴδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω 437, 69. 72. ἐπιμεληθεὶς καὶ τούτων ὥς ἐπεδέχετο κάλλιστα 764, 23
- ἐπιδημέω· ἐπεδήμησεν ἡμῶν τῇ πόλει 505, 4. ἐάν τις ὑμῖν ἐπιδημήσῃ βιαίως 609, 9. ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐρηξίλλατιώσιν 640, 9
- ἐπιδημία· κατὰ τὴν τοῦ Σεβαστοῦ — Αὐτοκράτορος Ἀντωνίνου ἐπιδημίαν 517, 7. στρατηγήσαντα ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλεξάνδρου 640, 5. ἐν ταῖς κόμῃσι ποιεῖσθαι ἐπιδημίαν 527, 4. τὴν τε ἀναστροφὴν ἐποίησατο ἐν τῇ ἐπιδημίᾳ ἀξίως τοῦ τε πέμψαντος βασιλέως καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως 760, 6. ἐπηνῆσθαι — ἐπὶ τῇ ἐπιδημίᾳ ἣ ἐποίησαντο ἐν τῇ πόλει 319, 24
- ἐπίδημος· ἐάν — οἱ βουλευταὶ μὴ συνέλθωσι δυνατοὶ ὄντες καὶ ἐπίδημοι 515, 42
- ἐπιδίδωμι· οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ τῶν ἰδίων ἐπιδιδούς καὶ χορηγῶν διετέλει 326, 13. ἐπιδούς εἰς ταῦτα μετὰ τὸ ἐξ ἔθους διδόμενον τὸ λοιπὸν — ἀνάλωμα 708, 12. ἐπιδόντα ἐν τῶν ἰδίων τῇ πόλει πολυτελῶς 524, 7. — ἐπιδίδωσιν ἑαυτὸν τῇ πόλει 730, 7. ἑαυτὸν εἰς τοὺς κινδύνους ἐπιδό(υ)ς 767, 9. ἐπιδούς μεγαλοψύχως ἑαυτὸν αὐτόκλητον 194, 11. — ἐν ἡμέραις ἐξήκοντα ἐπιδότωσαν (τὰ ἀναγεγραμμένα) εἰς τὰ λογιστήρια 665, 34. μετὰ τὸ ἐπιδοθῆναι τὴν προσαγγελίαν 515, 37
- ἐπίδοσις· ἐπιδόσεις δόντα 540, 13. πάσας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας καὶ ἐπιδόσεις ἐκτελέσαντα τῇ πατρίδι 542, 9. ὑπερβαλόντα (-ούσαν) ἐπιδόσεσιν 544, 15. 29. 545, 10. — τὴν βασιλείαν αὐτοῖς διαμένειν λαμβάνουσαν ἐπίδοσιν 219, 25. τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰς ἐπίδοσιν ἀγείωχεν 493, 22
- ἐπιδρομή· πρὸς βασιλέα Ἄτταλον καὶ βασιλέα Ἀριαράθην γράψαι περὶ τῆς ἐπιδρομῆς 351, 17. διὰ τὰς Θρακίους ἐπιδρομάς 339, 55
- ἐπεικεία 504, 9. 507, 8
- ἐπεικτής· ἀπεδέξαντο ὥς ἐπεικῇ 506, 9. ἐπεικῶς 364, 6. ἐπεικῶς 565, 19
- ἐπιζητέω· περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητούμενων 669, 8
- ἐπιθυμέω· Ῥωμαίων τοῖς ἐπιθυμοῦσι 764, 19
- ἐπίθυσις· ἐπιθύσεις ἀφειδεῖς λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 141
- ἐπιθύω· ἐπιθύειν 222, 37. ἐπιθύοντας τὸν λιβανωτόν 332, 29
- ἐπικαιρός· τὰν ἐπικαιροτάταν συμμαχίαν — ἀγαθὴν 767, 10
- ἐπικαλέω· καὶ ἄτιμοι ἔστωσαν καθ' οὓς ἂν τῶν γεγραμμένων τιμῆς ἐπικαλῇται, ἕως ἂν κομίσωνται τὰ χρήματα

- οἱ ἐπικαλοῦντες 218, 140. ᾧ δ' ἂν ἐπικαλῇται καὶ γραφῇ δίκη 218, 164. Ἀπολλωνίου Διογνήτου ἐπικαλουμένου Γαίου 603, 10
- ἐπικειμαι· ἐπικεῖσθαι τῷ ναῷ τὰς τοῦ βασιλέως χρυσᾶς βασιλείας δέκα 90, 43. λογιστεύοντος καὶ ἐπικειμένου τῷ κτισθέντι τετραπόλιν 722, 10 ἐπικελεύσομαι 669, 43
- ἐπικίχημι· ἐαυτοὺς ἐπέκρησαν 248, 14 ἐπικληρόω· ἐπικληρώσαι δὲ αὐτὸν καὶ εἰς φυλὴν καὶ εἰς χιλιαστὴν 10, 17. ἐπικληρωσάτωσαν δὲ οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλάς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα 229, 52. εἰς φυλάς αὐτοῦς ἐπικληρώσας 229, 75
- ἐπικλησις *renuntiatio*: παρὰ τὰς ἐν τοῖς ἀρχαῖοις ἐπικλήσεις 458, 72 ἐπίκουρος· καὶ παραφυλακταὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπικούροις 338, 17
- ἐπικρατέω· Σελεύκου τῇ πρὸς Λυσίμαχον μάχῃ ἐπικρατήσαντος 335, 132. πράξεων δυσελπίστων εὐμηχάνως ἐπεκράτησα 383, 22. 404, 18
- ἐπικρίμα· τοῦ γεγονότος ὑμεῖν ἐπικρίματος 453, 23. τῷ ἰδίῳ ἐπικρίματι 455, 4. ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων ἐπικρίματα φυλάσσω 669, 28
- ἐπικρίνω· ταῖς διαλυσίσεις ταῖς ὁ βασιλεὺς ἐπέκρινε 2, 28. καθὼς ἡ σύγκλητος ἐπέκρινεν 435, 19
- ἐπικυδής· εἰ δὲ τι τούτων ἐπικυδέστερον τοῖς μετέπειτα χρόνοις εὐρεθῆσεται 456, 42
- ἐπικυρώω· δεῖ δὲ ἐπικυρωθῆναι τὴν διαθήκην ὑπὸ Ῥωμαίων 338, 7
- ἐπιλάμπω· ὥσπερ λαμπρὸς ἀστήρ ἢ δαίμων ἀγαθὸς — ἐπέλαμψε 194, 20. παρὰ τοῦ ἐπιλάμπαντος ἡμεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ παντὸς ἀνθρώπων γένους Σεβαστοῦ 669, 7
- ἐπιλέγω· ἱερεῖς ἐπιλέξας 383, 71
- ἐπίλεκτος· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ δεκουρίων 567, 10. εἴτα καὶ ἐψηφίσαντο ἐξ ἐπιλέκτων ἀνδρῶν τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια αἰρεῖσθαι 48, 14. τῶν περὶ αὐτὴν ἐπιλέκτων μαχίμων 731, 5
- ἐπίληψις· ἔστω δὲ τῶν ἄλλων τῷ βουλομένῳ ἐπίληψις τῶν κακουργούντων περὶ τὰς κήρας 483, 184
- ἐπιλογίζομαι· ἐπιλογίσασθαι δὲ 456, 35
- ἐπιλύω· ἐπιλύσαι τὰ νείκη 335, 98
- ἐπιμελητής· διὰ ἐπιμελητοῦ 420, 3. 492, 10. 576, 11. διὰ ἐπιμελητῶν καὶ τεχνειτῶν 603, 7. — τὸν δεδομένον τῇ πόλει ἐπιμελητὴν ὑπὸ τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος 492, 3. — ἐπιμελητῆς τῆς πόλεως (τῆς Ἀθηναίων) 428, 8. ἐπιμελητῆς τῆς νήσου (Δήλου) 342, 5. 417, 6. ἐπιμελητῆς τῶν τεχνιτῶν 352, 51. ἐπιμελητῆς 352, 28. 41. 46. ἐπιμελητῆς ἔργων δημοσίων τῶν ἐν Ῥώμῃ 543, 23. ἐπιμεληταὶ τῶν Σωτηρίων ἐν Δελφοῖς 150, 16. ἐπιμελητῆς αἰρεθεὶς Ἐφκας πηγῆς 634, 2. ἐπιμελητῆς τοῦ τόπου 699, 1. ἐπιμεληταὶ 46, 1. 2
- ἐπιμελοῦμαι (ἐπιμέλομαι) *passim*. ἐπιμεληθέντα ὁδῶν (*curator viarum*) 548, 8. ἐπιμεληθέντος τοῦ δεῖνος 541, 12. 652, 6
- ἐπιμήνιος· Ἰλιέων (ἐπιμηνιεύοντος) 219, 1. Νησιωτῶν 4, 90. 95
- ἐπιμηχανήσασθαι 383, 203
- ἐπινέμησις (*indictio*) 610, 9
- ἐπινοέω· τὸ ἐπινοηθὲν ὑφ' ὑμῶν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Σεβαστοῦ 458, 27
- ἐπίνοια· ἐξ οἰκείων ἐπινοιῶν 580, 7
- ἐπιорκέω· ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια 229, 69. 78. εἰ δ' ἐφιορκοῖν —, ἐξώλης εἶην 266, 50
- ἐπισημαίνομαι· καλῶς δ' ἔχει τοὺς τοιούτους τῶν ἀνδρῶν ἐπισημαινομένους τιμᾶν ταῖς πρεπούσαις τιμαῖς 51, 12. 13
- ἐπίσημος· ἔνια δὲ τῶν ἐπίσημων (ἱερῶν) καὶ ἄστυλα γεγονέναι 761, 4. ὅπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα ἐν ὀπλοθήκαις 339, 79. ἐπίσημον *substantive*: κατὰ τὰ ἐπίσημα τῆς ἱερᾶς γραμματικῆς 56, 64
- ἐπισιτισμός 200, 15

- ἐπισκευάζω· ἐπισκευαζέτωσαν οἱ κεκτημένοι 483, 92. ἃ μὲν ἐπεσκεύασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσκεύασεν 510, 10. ἐπεσκεύασε τὸ ἐπιστόλιον 628, 2
- ἐπισκευάσιμος· ἐὰν φαίνωνται αὐτοῖς ἐπισκευάσιμοι εἶναι 483, 92
- ἐπισκευή 483, 189. 595, 14. 27. ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπισκευῆς τῶν ἱερῶν ἀναθημάτων 267, 11. τὴν ἐν τῷ νομοφυλακίῳ ἐπισκευὴν 300, 3. τῶν δὲ δεομένων ἐπισκευῆς κοινῶν τοίχων 483, 101. ἐὰν (πτώματος γενομένου) ἐπισκευῆς προσδένεται 483, 143. 164. τὰ προσδεδέμενα ἐπισκευῆς 90, 34
- ἐπισκήπτω· ἐπέσκηψαν(?) δὲ καὶ — κουφίσαι ἡμᾶς 751, 6
- ἐπισκοπή· ἐπισκοπῇ Αἰλίου Βάσσου 614, 6
- ἐπίσκοπος πάντων τῶν ἐνθάδε γενομένων ἔργων 611, 8
- ἐπισπᾶω· καθ' ὅλον οὐκ ἂν ἐπεσπασμεθα τὴν κρίσιν 13, 6
- ἐπιστάτης (-ας) 44, 7. 268, 4. (ἐπιστατοῦντος) 219, 1. ἐπιστάται 139, 5. 456, 23. 695, 5. ἐπιστάτης τῆς πόλεως (Βαβυλῶνος) 254, 3. (Αἰγίνης) 329, 35. ἐπιστάτης τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως (Δορυλαίου) 479, 7. ἐπιστάτης καὶ γραμματεὺς τῶν κατόικων ἱππέων 128, 3. ἐπιστατήσαντα μεταπέμπτων δικαστηρίων 556, 13. ἐπιστάτης τῶν φυλακितῶν 96, 4. ἐπιστάται φυλακितῶν 139, 6. ἐπιστάτης τοῦ Μουσείου 104, 4. 679, 3. ὁ ἐν ἐκάστῳ τῶν ἱερῶν προεστηκώς ἐπιστάτης καὶ ἀρχιερεὺς 56, 73. ἐπιστάτης τοῦ Καίσαρος ναοῦ 555, 2
- ἐπιστέλλω· ἐπεστείλαμεν δὲ καὶ πρὸς τὸ ἔθνος 504, 16. ἔχρινον ἐπιστεῖλαι σοι 331, 25. ἐπέστειλα αὐτῷ δηλῶν τὸ πρᾶγμα ὅλον 502, 4. ἐπέστειλα δὲ Ἐσπέρῳ τῷ ἐπιτρόπῳ 502, 10. ἐπεσταλκότες ὑμεῖν τε αὐτοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ 507, 5. ἐκ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπεσταλμένων 506, 10. ἐπιστείλαντές μοι ἐκδικηθήσεσθε 609, 13. τὰ ἐπι-
 στελλόμενα ὑφ' ἡμῶν προθύμως ἐπι-
 τελοῦντας 751, 10
- ἐπιστολεὺς τοῦ αὐτοκράτορος 679, 7
- ἐπιστολή 59, 3. 137, 7. 168, 27. 51. 52. 215, 8. 221, 73. 228, 18. 244, 41. 262, 1. 267, 36. 315, 12. 30. 41. 326, 17. 335, 140. 141. 502, 9. 15. 19. 538, 1. 543, 10. 595, 1. 22. 629, 154. 169. 172. 665, 3. ἐπιστολαί 221, 2. 224, 34. τὰς ἐπιστολάς τὰς παρ' Ἀντιγόνου 6, 37. τὴν παρ' ἡμῶν (i. e. a rege Antigono) ἐπιστολήν, ἣν ἐγράψαμεν ὑπὲρ τῶν Ἀγωνίππου υἱῶν 8, 112 sqq. βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἔγραψε ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν ἐπιστολᾷ ἃν ἔπεμψε ποτὶ τὸν δᾶμον (τὸν Κῶνον) 42, 4 sqq. λαβὼν — πίστιν ἐπιστολῶν 494, 17
- ἐπιστολογράφος 139, 14. 168, 49. 194, 24. 259, 4
- ἐπιστρατηγέω· ἐπιστρατηγοῦντος 708, 16
- ἐπιστράτηγος 103, 4. 133, 4. 168, 34. 186, 2. 190, 6. 659, 2. 661, 2. 663, 3. ἐπιστράτηγος (τῆς) Θηβαΐδος 168, 49. 685, 2. 700, 4. 702, 6
- ἐπιστρέφω· ὄφελον μὲν ἡ θεὸς ἐπιστραφεῖσα τῶν αὐτῆς ἱερέων ὑβρισμένων καὶ ὑβριζομένων στερεῆσαι τὸν ταῦτα ποιήσαντα ὦν μάλιστα ἐπιθυμεῖ 315, 16. οὐ γὰρ ἐπιστραφήσεσθ' ἐκείνους 315, 60. ἐπιστραφεῖς — τῶν πολιτῶν 339, 28
- ἐπιστροφῇ τοῖς βασιλεῦσιν 319, 25. ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστροφὴν ποιήσεται 441, 60
- ἐπιστόλιον 628, 2
- ἐπισυνάγω· τοῖς ἐπισυναχθεῖσιν εἰς αὐτὴν (Αὔκων πόλιν) ἀσεβέσιν 90, 23
- ἐπιταγή 333, 9. 674, 1
- ἐπιτάττω· καὶ ἐπιτάξαι τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱεροφάλταις ἐπὶ τῶν ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ 737, 16. τοῦ ἀνθυπάτου — ἐπιτάξαντος τοῖς Ποιμανηγῶν ἀρχουσιν ἐξαποστεῖλαι — στρατιώτας 443, 2. Ἀντιπάτρω γὰρ ἐπιτάξαντος χρήματα εἰς τὸμ πόλεμον εἰσφέρειν 4, 10. 11. τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ

(Σεβαστοῦ) ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυχίας 678, 2
ἐπιτέλλω· τῇ ἡμέρᾳ ἐν ᾗ ἐπιτέλλει τὸ ἄστρον τῆς Ἰσίου 56, 36
ἐπιτεύγματα 327, 6. τὰ γεγενημένα ἐπιτεύγματα τῷ βασιλεῖ ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57
ἐπιτήδεια 194, 14. 200, 23. 515, 51. 566, 14
ἐπιτήδευσις· τῆς τῶν ἀθέων ἀπεχθοῦς ἐπιτηδεύσεως 569, 22
ἐπιτίθημι· οὔτε γὰρ τολμήσει τις ποιεῖσθαι τὴν ἀναμέτρησιν οὔτε ἐπιθήσεται 669, 61
ἐπιτιμία 669, 43
ἐπιτίμιον· κολάζοντες τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις 48, 12
ἐπιτίμιον· τὰ ἐπίτιμα ταῦτα εἶναι 218, 148. τὰ γενόμενα διάφορα ἐκ τῶν ἐπιτίμων 483, 48. τὸ γεινόμενον μέρος — τῶν ἐπιτίμων 483, 81. ὀφείλειν αὐτὸν τὰ γεγραμμένα ἐπίτιμα τῷ ἱερωτάτῳ ταμεῖω καὶ τῷ δήμῳ 515, 35
ἐπίτιμος 218, 32
ἐπιτολή· 1. *ultus sideris*: τὴν ἐπιτολήν τοῦ ἄστρου 56, 38. 2. *iussum*: κατ' ἐπιτολήν τοῦ θεοῦ 594, 6
ἐπιτριψίς· ἀργυρισμοῦ τῶν πραγματικῶν καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐπιτριψέως 669, 63
ἐπιτροπεύω· ἐπιτροπεύσαντα τῶν τέκνων ἡμῶν 141, 5
ἐπίτροπος προσόδων Ἀλεξανδρείας 707, 8.
ἐπίτροπος Συρίας 586, 8. ἐπίτροπος τῶν μετὰλλων 678, 5. ἐπίτροπος Σεβαστοῦ 502, 10. 525, 6. 538, 10.
ἐπίτροπος τῶν Σεβαστῶν 499, 4.
501, 2. ἐπίτροπος Σεβαστοῦ δουκηνάριος 645, 2. 646, 3. ἐπίτροπος τοῦ κυρίου 669, 22. ἐπίτροποι 526, 1. 563, 9. ἀπὸ ἐπιτρόπων 500, 10
ἐπιτυγχάνω· εὐξάμενος καὶ ἐπιτυχῶν 378, 8
ἐπιτυχία 678, 2
ἐπιτυχῶς πρεσβεύσαντα 556, 6. τελέσας ἐπιτυχῶς τὴν στρατείαν 764, 30

ἐπιφάνεια· ἀπελογίσαντο διὰ πλειόνων τὴν τε τῆς θεᾶς ἐπιφάνειαν κτλ. 233, 35. τὰς ἐξ αὐτοῦ (τοῦ Διὸς τοῦ Σαβαζίου) ἐπιφανείας 331, 52. ἐπιφάνειαι δαιμόνων 383, 85. πολλὰ τῶν πρὸς ἐπιφάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων 763, 19
ἐπιφανής· δαιμόνων ἐπιφανῶν 383, 50. παραστάτις ἐπιφανῆς εἰς βοήθειαν ἀγόνων βασιλικῶν 383, 65. τιμὰς ἐπιφανῶς γεραράς 383, 35. τοῦ βασιλέως τοῦ ἐπιφανῆ ποιήσαντος τὴν τε ἄνω χώραν καὶ τὴν κάτω 90, 47. ἐπιφανεστέρας καὶ ἐνδοξοτέρας 437, 35. ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ τόπῳ *passim*. ἐπιφανεστάτης καὶ μεγίστης θεᾶς 441, 55. ἱερέως τε τῆς ἐπιφανεστάτης Ἀρτέμιδος Ἀναίτιδος 470, 18. Φλαύιον Ὀνώριον τὸν ἐπιφανέστατον 723, 6. θεῶν ἐπιφανῶν οἶκον ἀφ' ἑαυτοῦ 557, 4. ὅπως — ἐπιφανέστερον τὴν ἔλπην ἐορτὴν συντελεῖτε 763, 51
ἐπιφέρω· ἐὰν δέ τις πρότερος πόλεμον ἐπιφέρῃ 762, 2
ἐπιφωνέω· ἐπεφώνησαν 595, 35
ἐπίχρυσος· ὅπλον ἐπίχρυσον 767, 26. ἐν ὅπλῳ ἐπιχρύσῳ 470, 26. εἰκόνη γραπτῇ ἐπιχρύσῳ 571, 4
ἐπιχωρέω *passim*. διὰ τὸ Ἀθηναῖον — ἐπιχωρηῆσθαι (τὴν Πέτραν τὸ χωρίον) 221, 54
ἐπιχώριος· ἐπιχώριον πλῆθος 383, 150
ἐπιψηφίζω· ἐπεψήφιδε 80, 1. τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν 771, 6. πρόεδροι ἐπεψήφισαν 773, 1. *med.* ἐπιψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν φ' καὶ τοῦ δήμου 587, 12
ἐποικοδομέω· ἐπὶ τοὺς κοινούς τοίχους μῆτε ἐπικοδομεῖν μῆτε διορύσσειν 483, 117
ἐπομαι· ἐπόμενος τῇ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ βουλήσει 669, 16
ἐπόπτῃς· τὸν Ἥλιον Ἀρμαχὶν ἐπόπτῃ καὶ σωτῆρα 666, 25
ἐπος· ἐπὶ ποιηταί 51, 37

- ἐπουλῶνες· σεπτέμουρου ἐπουλῶνουμ 486, 4
 ἔππασις 80, 4. 316, 10
 ἐπωνυμία· συναγωγὴν ἀξίαν οὔσαν τῆς ἑαυτῶν (τῶν βασιλέων) ἐπωνυμίας 326, 12
 ἐπώνυμος ἡμέρα 194, 29. 352, 39. 763, 51. ἐπώνυμοι ἡμέραι 326, 36. τὴν πόλιν ἡμῶν, οὔσαν αὐτοῦ (βασιλέως Ἀντιόχου) ἐπώνυμον 233, 16. ἐπεὶ τὴν τριακάδα τοῦ Μεσορῆ —, ὁμοίως δὲ τὴν ἑπτακαίδεκάτην τοῦ Φαωφί —, ἐπώνυμους νενομίσασιν ἐν τοῖς ἱεροῖς 90, 47. τετράπυλον ἐπώνυμον τοῦ θειοτάτου βασιλέως ἡμῶν Οὐάλεντος 722, 7
 ἐργάζομαι· τεχνεῖται οἱ ἐργαζόμενοι τὸν ἐν Διδύμοις ναόν 472, 2. σὺν τοῖς τέκνοις καὶ τοῖς σὺν ἐμοὶ ἐργαζόμενοις 717, 9
 ἐργασία 213, 45. ἡ τῆς ἀμειπτικῆς ἐργασία 484, 28. διδῶσιν ἐργασίαν (*operam dent*) 441, 109
 ἐργάσιμος γῆ 221, 20. 30. 31. 36. 66. 67 ἐργαστήριον 629, 80. ἐργαστήρια 629, 77
 ἐργαστής· ἐργασταί 484, 8. 23. 30. 39. οἱ τοῦ σταταρίου ἐργασταί 524, 1
 ἐργεπιστατούντων 510, 12. ἐργεπιστατήσαντα πολλάκις 511, 10
 ἐργολαβέω· τοῖς ἡργολαβηκόσιν 483, 12. 100
 ἔργον· καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ γνώμῃ 532, 12. ἐκ θεμελίων ἅπαν τὸ ἔργον κατασκευάσας 580, 9. ἐπὶ τῷ ἔργῳ Ἰουεντίου 661, 26. Ἐπιγόνου ἔργα 280, 6. ἐπίσκοπος πάντων τῶν ἐνθάδε γενομένων ἔργων 611, 9. ἀνθ' ὧν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπιμελείας προενοήσατο 495, 18. τὰ σεβαστοφαντικὰ χρήματα εἰς ἔργον τῇ πόλει χαρισάμενον 544, 21. ἔργων δημοσίων τῶν ἐν Ῥώμῃ 543, 23. πρὸς τοῖς τοῦ Κλαυδιανοῦ ἔργοις 678, 6. ἀπὸ τῶν ἔργων ἡμᾶς ἀφιστάντες 519, 21. τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πείραν εἰ ῥαθυμήσει προσδέχεσθαι 521, 15. ὁ δὲ ἂν μάλιστα εἰς ἔργον ἀφίκοιτο 569, 20. τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Σεβαστοῦ) ἐπιταγέντων ἔργων ἐπιτυχίας 678, 3
 ἐργώδης· καίπερ ὁρῶντές τινα ὧν ἡξίου Κάσσανδρος ἐργωδέστερα ὄντα 5, 12. 13
 ἐργῶναι 46, 2
 ἔρημος· τὸν τόπον τοῦ Κορασίου, πρότερον ἀγνοούμενον καὶ ἔρημον ὄντα 580, 7
 ἐρημῶν· ἐπεὶ συνέβη — τὰ χωρία ἐρημοῦσθαι 519, 32
 ἔρια 629, 139
 ἐρώτησις· εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις 508, 10
 ἐσθής· ἐν ἐσθῇσιν λαμπραῖς 332, 38. σὺν πρεπούσαις ἐσθῇσι Περσικῇ γένει 383, 73. κόσμος Περσικῆς ἐσθῆτος 383, 135
 ἐσθλός· δίκαια ἐσθλά τε πολλά 455, 1
 ἐστία· ἀπὸ τῆς ἐστίας τῆς κοινῆς 233, 72. ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐστίαν 335, 45. Κομμαγηνῆς ἐστίας 383, 226
 ἐταῖρα· τῶν ἐταῖρων 629, 73
 ἐταιρισμός· γυναικῶν πρὸς ἐταιρισμόν 674, 16
 ἔταιρος· σὺν Ἀθηναίῳ τῷ ἐμῷ ἐταίρῳ 202, 7. ἔδοξε τοῖς ἐταίροις καὶ Σαββατισταῖς 573, 1
 ἐτήσιος· θέας ἐτησίους 529, 18
 εὐαγγέλια· εὐαγγέλια καὶ σωτήρια ἔθυσσε 4, 42. 43. θῦσαι δὲ καὶ εὐαγγέλια τὴν πόλιν 6, 31. ἤρξε δὲ τῷ κόσμῳ τῶν δι' αὐτὸν (τὸν Σεβαστὸν) εὐαγγελίων ἡ γενέθλιος τοῦ θεοῦ 458, 40
 εὐανδρία· κατατροχάσας τὴν εὐανδρίαν κατὰ τὸν νόμον 339, 84
 εὐαπάντητος 329, 26
 εὐγενής· φίλοι εὐγενεῖς δίκαιοι 487, 3. τὸν εὐγενέστατον ὠρδινάριον ὕπατον 568, 4. εὐγενεστάτου Καίσαρος 619, 2
 εὐγηρία 168, 55
 εὐγνωμόνως ἐδήλωσας 508, 6
 εὐδαιμονία 2, 40. 194, 8. 219, 6. 669, 5
 εὐδαίμων· ὅπως εἰς βελτίονα καὶ εὐδαιμονεστέραν παραγίνηται κατὰ τὰ κοινὰ τοῦ πολιτεύματος 332, 55

εὐδία· ἔνεκα τοῦ τὴν Αἴγυπτον εἰς εὐδίαν ἀγαγεῖν 90, 11

εὐδινός (i. e. εὐδιεινός)· ἐξ ἀντιπάλων χειμάνων εἰς εὐδινούς λιμένας 194, 22
εὐδοκέω· ἐπεὶ πάντες εὐδόκησαν 444, 14
εὐδόκησις· τὴν τοῦ βασιλέως εὐδόκησιν 335, 122

εὐδοκιμέω· ἐν πάσαις δὲ φιλοτειμαῖς εὐδοκιμήσαντα 529, 5

εὐεξία *certaminis genus*. ἔθθηκεν δὲ καὶ ὅπλα — εὐεξίας 339, 83

εὐεργεσία, εὐεργετέω, εὐεργέτης *passim*
εὐεργετικός· ἔχων θεοῦ εὐεργετικοῦ ἐν τοῖς ἀνθρώποις εἰς τὸ θεῖον διάνοιαν 90, 34. εὐεργετικῶς 364, 7. εὐεργετικῶς διακείμενος 90, 11

εὐετηρία 566, 15

εὐημερήματα 299, 7. 332, 5

εὐημερία 233, 52

εὐθηνία· ὅπως ὁ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐν εὐθηνίᾳ ὡσι 90, 13. ὑπηρετεῖν τῇ τε εὐθηνίᾳ καὶ τῇ — εὐδαιμονία 669, 4. ὁ ἐπὶ τῆς εὐθηνίας τοῦ β' γράμματος 705, 5

εὐθυμος· ἵνα δὲ εὐθυμότεροι πάντα ἐλπίζητε 669, 7. εὐθύμως ὑπηρετεῖν 669, 4

εὐκαιρέω· τοῖς παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευταῖς ἐλθοῦσιν (ὁ βασιλεὺς Φαρνάκης) συνέθηκεν (χρήματα) καίπερ οὐκ εὐκαιρῶν 771, 18

εὐκαιρος· τότε ὁ δῆμος ὁ τῶν Κιβυρατῶν τῷ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων βοηθείτω κατὰ τὸ εὐκαιρον 762, 4

εὐκοσμία· τῇ ἐπιδημίᾳ ἧ ἐποιήσαντο ἐν τῇ πόλει μετὰ πάσης εὐκοσμίας 319, 25

εὐλάβεια 315, 69

εὐλογέω· περὶ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ εὐεργέτα εὐλόγηκε 234, 20. εὐλογεῖ τὸν θεόν 73, 1

εὐλογία θεοῦ 74, 1

εὐλογος· εὐλογον ἡγησάμεθα μαρτυρησάι αὐτῷ 504, 9. ἔγνω — εὐλογωτάτην οὖσαν τὴν ἔντευξιν 669, 10

εὐμενής· ἧ (φροντίζ) — πολλάκις ἐμοὶ παραστάτις ἐπιφανής εἰς βοήθειαν

ἀγώνων βασιλικῶν εὐμενής ἐωρᾶτο 383, 66. τὸ τῶν θεῶν εὐμενές 458, 2

εὐμηχάνως 383, 22

εὐνόεω· ὁμνῶ — εὐνοήσῃν Καίσαρι Σεβαστῷ 532, 9

εὐνοια *passim*

εὐνοϊκῶς διακείμενος 763, 18

εὐνομία 56, 13

εὐνομος· δι' ὃ συμβέβηκεν τὴν πόλιν εὐνομωτέραν γεγονέναι 48, 13

εὐνους *passim*

εὐορκοῦντι μέμ μοι εὐ εἴη 229, 69. 78. 266, 48

εὐπειθέω· ἴν' εἰδότες αὐτὰ — εὐπειθήτε 665, 5

εὐπλοια· ὑπὲρ εὐπλοίας πλοίου Σαρὰπιδος 696, 3

εὐρους· ὅπως — οἱ ὑπόνομοι εὐρους ὑπάρχουσιν 483, 163

εὐσέβεια 213, 15. 233, 49. 234, 19. 241, 6. 15. 244, 28. 262, 27. 305, 15. 308, 15. 331, 36. 56. 345, 32. 352, 23. 383, 14. 26. 52. 191. 212. 464, 6. 7. 423, 6. 426, 8. 438, 8. 456, 48. 509, 5. 521, 6. 20. 565, 15. 704, 4. 736, 13. 772, 8

εὐσεβέω· εὐσεβοῦντες εἰς τὴν θεόν 557, 6 al.

εὐσεβής· δαιμόνων εὐσεβέσι τιμαῖς 383, 139. εὐσεβές 383, 106. εὐσεβεστάτη γενομένη πασῶν 331, 46. τῷ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ 721, 7. εὐσεβῶς 309, 15. 322, 9. 331, 8. 48. 339, 46. 345, 7. 473, 12. 737, 8. 767, 16. εὐσεβέστατα 458, 59

εὐσημος· σαφές καὶ εὐσήμοις γράμμασιν 665, 13. ταῖς πόλεσιν εὐσημον καθεστάναι 335, 108. ὅπως δ' εὐσημος ἧ νῦν τε καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον 90, 43

εὐσταθία· ὅπως — ἐν εὐσταθείᾳ τοῦ σώματος γένηται 244, 15. τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διάγουσαν 669, 4. τοῦ τὴν Αἴγυπτον ἐν εὐσταθείᾳ διαμένειν 669, 45

εὐσταθέω· ἀνθ' ὧν οἱ θεοὶ δεδῶκασιν

- αὐτοῖς εὐσταθοῦσαν τὴν βασιλείαν 54, 19
 εὐσχημοσύνη· τῆς τε λοιπῆς εὐσχημο-
 σύνης τῆς κατὰ τὸ γυμνάσιον ἀντε-
 λάβετο (προενοήθη) 339, 32. 77. ἀπέ-
 λιπεν δὲ καὶ τὰ πρὸς εὐσχημοσύνην
 τῷ τεμένει χρηστήρια 326, 30
 εὐσχήμων 443, 7. 485, 3. τῶν ἐνθάδε
 εὐσχημονεσάτων 669, 6. εὐσχημό-
 νως 329, 21
 εὐτακτος 443, 9
 εὐταξία· τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς κατὰ
 τὸν βίον εὐταξίας 329, 8. τῆς εὐτα-
 ξίας τῶν τε ἐφήβων καὶ τῶν νέων
 ἐπεμελήθη 339, 31. ὕπλα (ἄθλα)
 εὐταξίας 339, 83
 εὐτεκνία 468, 6
 εὐτεκνος 53, 4
 εὐτονέω· οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισθὸν τῆς
 στατίωνος παρέχειν 595, 10. μὴ εὐτο-
 νεῖν τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέ-
 χειν 595, 25
 εὐτονος· Χλῶρος δ' εὐτονώτατος ἦν τὰ
 Ῥωμαϊκὰ προτείνων 315, 52
 εὐτύχημα· εἰ μὴ τὸ κοινὸν πάντων εὐτύ-
 χημα ἐπεγενήθη Καῖσαρ 458, 8
 εὐτυχής· δυνάμειος εὐτυχοῦς καὶ χορή-
 σεως μακαριστῆς 383, 15. ἐν τῇ
 εὐτυχεστάτῃ αὐτῶν δεκαετηρίδι 722, 6.
 ἐμοῦ γένους ἐτυχεστάτη ῥίζα 383, 30.
 εὐτυχῶς 520, 15. εὐτυχῶς καὶ ἐπ'
 ἀγαθῷ 713, 1
 εὐφημία 222, 3. πᾶριτιθεῖς τὴν ἐκ τῶν
 ξένων εὐφημίαν τῇ πατρίδι 339, 30
 εὐφραίνω· εὐφραῖναι ὅμως ἐνδειξάμενοι
 ἦν πρὸς αὐτὸν εὐνοίαν ἔχοντες 504, 10
 εὐχαριστέω· εὐχαριστεῖν 458, 17. εὐχα-
 ριστῶν 234, 20. 589, 11. εὐχαριστή-
 σουσιν 352, 58. εὐχαριστήσας 323,
 14. 717, 3. 13. εὐχαριστήσαι 456,
 54. 63. τιμῶντες τοὺς εὐχαριστοῦντας
 730, 11
 εὐχαριστήριον 699, 2
 εὐχαριστία 199, 31. 223, 7. 227, 6. 339, 9.
 456, 34. 562, 10. 632, 4. 643, 8. 763,
 22, 32. εὐχαριστίας ἔνεκεν 587, 9
 εὐχάριστος· ἵνα πᾶσι φανερὸς ᾗ ὁ δῆ-
 μος εὐχάριστος ὢν 267, 36. ὅμως
 ἐπαινοῦμεν εὐχαρίστους ὄντας ἐμ-
 πᾶσιν 223, 14. τῷ θεωρεῖν τὸν δῆ-
 μον εὐχάριστον ὄντα 339, 60. ἵν'
 εἰδῇ ἦν ἔσχηκεν πρὸς αὐτὸν ἡ πόλις
 εὐχάριστον ἀπάντησιν 737, 24. τη-
 ρούντων τὸ πρέπον καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν
 εὐχάριστον 764, 35
 εὐχέρεια· ὁδὸν — πρὸς εὐχέρειαν ὁδο-
 ποιημένην 175, 9
 εὐχερής· εὐχερεστέρας οὔσης τῆς λοι-
 πῆς πραγματείας 5, 35. 36. εὐχερῶς
 267, 14. 669, 47
 εὐχή 383, 232. 570, 3. εὐχὴν 69, 8.
 330, 6. 550, 4. 655, 7. 716, 5. κατ'
 εὐχὴν 418, 3. 523, 1. 620, 8. 628, 2.
 εὐχῆς χάριν 577, 6. εὐχαί 219, 17. 28.
 233, 17. κατὰ τὰς κοινὰς τῆς οἰκου-
 μένης εὐχὰς 493, 17
 εὐχομαι 383, 227. ἐρρωσθαι ὅμως εὐχο-
 μαι 493, 56. 502, 20. εὐχεσθαι
 332, 29. 507, 12. εὐξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ
 τῇ Ἰλιάδι 219, 20. εὐξασθαι δὲ καὶ
 τοὺς ἄλλους ἱερεῖς 219, 25. τὰ δὲ
 ἱερά, τὰ ὁ δᾶμος εὐξατο 2, 44. εὐξά-
 μενος 378, 7
 εὐχρηστία 458, 25
 εὐωνία τῶν ἐπιτηδεύων 194, 13
 εὐωχέομαι· εὐωχοῦμενος 383, 157.
 εὐωχηθεῖς ἐπὶ τοῦ Ἡραίου 168, 11
 εὐωχία 383, 91. ἐπὶ τῶν τοῦ πολιτεῦ-
 ματος εὐωχιῶν 737, 19
 ἐφεδρεύοντας 484, 59
 ἐφελιύω· βοῦς λευκοὺς ἐφελιωμένους
 456, 22
 ἐφέλκω· οὐδὲν ἐφελκομένου τῶν ἰδιω-
 τικῶν 329, 10
 ἐφεξῆς· τὸν λουτρῶνα καὶ τὸν ἐφεξῆς
 οἶκον 339, 33
 ἐφήβαρχος 339, 42. ἐφηβαρχοῦντος
 583, 10
 ἐφηβεύω· οἱ ἐφηβεύσαντες 343, 3. ἐφη-
 βευκώτων 176, 6. 668, 12. ἡφηβευ-
 κώτων 178, 5
 ἔφηβος· ἔφηβοι 339, 31. 36. 41. 76. 79.
 82. 95. 764, 7. 27. 34. 49. τὸν γυμ-
 νασίαρχον μετὰ τῶν ἐφήβων 332, 35

ἐφημερέω· ἐφημεροῦντος (ἐν Τύρῳ)
595, 20

ἐπιорκῶ v. ἐπιорχῶ

ἔφιππος εἰκῶν 332, 9

ἐφίστημι· ἐπέστησαν τῇ κακίᾳ 48, 12.

ἐφεστῶτος Ἰουλίου Ἰσιδώρου στρα-
τορος 614, 5. ἐφεστῶτος Φλαουιανοῦ
βενεφικιαρίου 615, 5. συντελεσάτω
δὲ ταῦτα ὁ ἐφεστηκὼς Λέων 727, 11

ἐφῶδιον 771, 54

ἔφοδος· ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον
215, 3. 220, 17. ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας
καὶ τὴν βουλὴν τὴν ἐνεστῶσαν
218, 144. πέντε πόλεις, τὰς μὲν ἐξ
ἐφῶδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκίας κατα-
λαβόμενος 654, 4. οὐ καταπλαγεῖς
τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον 229, 3

ἐχέγγυοι τοῦ δικαίου τῆς δεήσεως ἐν
τούτοις 519, 12

ἔχθρα· ἔχθραν καὶ διαφοράν 437, 34

ἐχθρός 532, 21. ἐχθροί 323, 19. 532,
13. 23. παρὰ θεῶν ἐχθρὰ πάντα
383, 237

ζάω· τὸ ζῆν οὐκ ἔχομεν 515, 57

ζεῦγος· ἐλάφων προτομῶν ζεῦγος ἔν
214, 39. μονομάχων ζεῦγῃ 533, 6. 47

ζῆλος· ἐξ οὐθενὸς κοινοῦ ζήλου 765, 32

ζηλωτής· ὅπως — ζηλωταὶ τῶν καλ-
λίστων γίνωνται 339, 90. ὅπως δὲ
πολλοὶ ζηλωταὶ γίνωνται τῆς ὁμοίας
αἱρέσεως 352, 46

ζημία· 1. *proena*: 483, 19. ἔνοχον εἶναι
τῇ αὐτῇ ζημίᾳ 218, 106. τῇ ἐκ τοῦ
νόμου ζημίᾳ 483, 6. 2. *damnum*:
τὴν ἄδικον τῶν πιπρασκόντων ζημίαν
484, 29

ζημιόω· ζημιοῦν τὸ μὴ πεποιηκότα
352, 42. ζημιούτωσαν 483, 44 sqq.
ἐζημιώσαν 435, 14. ζημιώσαντες
483, 5. ζημιούσθωσαν 483, 45 sqq.
ἐζημιώθη 435, 9. ὁ τοῦτο ποιήσας
ἀπαιρητῶς ζημιωθήσεται 669, 40.
— ζημιωθέντα θηνάδια πεντακισχί-
λια 485, 9

ζήτησις· συνέβαινεν δὲ πλειστάκις περὶ
τούτων ζήτησις γένεσθαι 629, 9

ζότος 200, 16

ζῳδῖον 717, 6

ζωή· ζῶς ζωῆς καὶ θανάτου 266, 29.

τοῦτο ἀτῶ ἀρχὴν τοῦ βίου καὶ τῆς
ζωῆς γεγονέναι 458, 10

ζῳια ἱερὰ 56, 9. 90, 31

ζωιωτὸς σκύφος 214, 54

ἡγεμονεύω· καθ' ὅσον τῆς Ἀσίας ἡγεμό-
νευεν χρόνον 493, 29

ἡγεμονία 441, 4. 515, 54. Στατιλίου
Ἀμμιανοῦ τοῦ κρατίστου διέποντος τὴν
ἡγεμονίαν 614, 4

ἡγεμών· 1. *ductor militum inferior
stratego* 86, 11. 91, 11. 443, 3. 5.
738, 4. ἡγεμόνες 211, 3. 217, 2. 266,
20. 21. 54. 58. 280, 2. ἡγεμόνες τῶν
περὶ αὐτὴν ἐπιλέκτων 731, 5. ἡγε-
μῶν ἐπ' ἀνδρῶν 111, 15. 134, 2.
ἡγεμόνες ἐπ' ἀνδρῶν 115, 6. ἡγεμῶν
τῶν ἔξω τάξεων 69, 3. ἡγεμόνα
λεγιῶνος α' Ἀθηνᾶς 548, 9. ἡγε-
μόνα λεγιῶνος δ' Σκυθικῆς 543, 12.
2. *praeses provinciae Romanae*:
543, 24. 561, 3. 564, 1. 615, 4. 659, 1.
661, 2. 663, 3. 665, 2. 666, 6. 667, 4.
668, 14. 669, 1. 672, 6. 673, 5. 675, 2.
723, 11. ἡγεμόνες 563, 9. 567, 25.
ἡγεμόνα καὶ τῆς ἡμετέρας ἐπαρχείας
γενόμενον 559, 2. 3. *magistratus
eponymus Chalcidensium Euboeae*:
760, 1. 4. *princeps factionis*: ἡγε-
μῶν τῆς ὀλιγαρχίας 218, 19 sqq. σὺν
τῷ τοῦς ἡγεμόνας τῶν ἀντιταξαμένων
ἐλεῖν 654, 3

ἡγέομαι· ἡγησάμενον αὐτῶν ἐπεικῶς
καὶ εὐεργετικῶς 364, 6. Πουτὶλλίου
Κρισπέινου τοῦ ἡγησαμένου 640, 8.
ἡγουμένου Τατίου 671, 4

ἡγητορεύω· τῶν ἐν Πάφῳ γεγυμνασιαρ-
χηκότων καὶ ἡγητορευκότων 164, 4

ἡδονή· τοῖς δὲ λοιποῖς χάριν ἐμὴν εἰς
ἐλευθέραν ἡδονὴν διανέμων 383, 155

ἡθος· ἡθεῖ καὶ ἀγωγῇ κόσμιον 485, 3.
ἡθῶν ἕνεκα 498, 5. πάσῃ ἀρετῇ λό-
γων καὶ ἡθῶν διαφέροντα 563, 12

ἡλικιωτής· τύχης νέας ἡλικιωτὶν ἀρχαίαν

- θεῶν μεγάλων τιμὴν ἐποιήσαμην 383, 61. 404, 23
- ἥλιος· καθεσθῆναι — ὑπὸ ἡλίου ἔξω 201, 20. ἀπὸ μὲν ἡλίου ἀνατολῶν 225, 40. δικαιοσύνη καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαν διειληφότα τὴν ὑφ' ἡλίῳ 520, 6. τοὺς τῆς ὑφ' ἡλίῳ γῆς αὐτοκράτορος καὶ τροπαιούχους δεσπότας 723, 1
- ἡμαρ 573, 24
- ἡμέρα *passim*
- ἡμερος· πάντων ἀνθρώπων ἡμερώτατος (βασιλεὺς Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ) 116, 7
- ἡπειρος· κατὰ τε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ἡπειρον 90, 21
- ἡρεμος· ἡρεμον καὶ γαληνὸν τὸν βίον διαγόντων 519, 10
- ἡρωϊκός· φύσεως ἡρωϊκῆς χάρισιν ἱεραῖς 383, 141. τιμὴν ἡρωϊκὴν, ἣν ἀθάνατος κρίσις ἐκύρυσεν 383, 202
- ἡρώϊς 490, 8
- ἡρῶν 526, 3. 554, 6
- ἡρῶς· ἐμῶν προγόνων οὗτος ὃν ὀρῶς ἡρῶς λόχος 383, 48
- ἥρως· ἥρωϊ εὐεργέτη 469, 2. ἥρωες 552, 7. θεῶν ἡρώων τε τούτων 383, 125. παρὰ θεῶν καὶ ἡρώων 383, 190. καθωσιωμένων τε ἡρώων ἀτιμασθεῖς νόμος ἀνειλάτους ἔχει ποινάς 383, 119
- ἡχὴ 309, 11
- θάλασσα *passim*. στήλαις λιθίναις ἐμπηγνυμέναις ἐκεῖ πρὸς τῇ θαλάττῃ 521, 10. Λαοδικέων τῶν πρὸς θάλασση 603, 4
- θαλλός· θαλλοῦ στέφανος 57, 5. 58, 6. 117, 13. 118, 15. 727, 7. ἀναγορεύεσθαι αὐτῷ θαλλὸν κατὰ τὸν πάτριον νόμον 737, 15
- θάλπω· κατεφθαρμένην τὴν πόλιν ἔθαλψε κηδεμονικῶς 194, 5
- θάνατος· ὃς δ' ἂν ληφθῇ, ἑαυτῷ αἴτιος ἔσται διὰ τὸ ἐξακολουθεῖν θάνατον 598, 7. ἕως ζωῆς καὶ θανάτου 266, 29
- θαρρέω· τοὺς δὲ θαρροῦντας μὴ ἀνέχεσθαι βλάβης 521, 13. θαρροῦντας οὖν οἰκεῖν καὶ προθύμως γεωργεῖν τοὺς ἀνθρώπους 669, 56
- θαυμάζω· εἶδον καὶ ἐθαύμασα 690, 2. ἰδὼν ἐθαύμασα (τὴν σύριγγα) 686, 3. 689. ἱστορήσας ἐθαύμασα 693, 5. τὰς μὲν ἄλλας σύριγγας ἰδὼν ἐθαύμασα, τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 4. ἱστορήσας τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα 720, 3. 721, 3. οὐδὲν δὲ ἐθαύμασα εἰ μὴ τὸν λίθον 688, 4
- θαυμασῖος· πρὸς τὸν θαυμασιώτατον ἡμῶν ἄρχοντα 504, 12
- θέα· ἐν ταῖς γινομέναις θεαῖς 456, 6. θεάς ἡμερῶν πέντε ἐπιτελεῖν 493, 50. καὶ θεάς ἐτησίους καὶ φιλοτιμίας δαψιλεῖς διὰ βίου καταλιπόντα 529, 18. θεάς ἔδωκεν 533, 5. 10. 15. 28. 44. 58. 81
- θεατρικός· τὴν λοιπὴν ξυλικὴν παρασκευὴν τῶν θεατρικῶν 510, 7
- θέατρον ἐν Ἀθήναις 771, 5. ἐν Ἐφέσῳ 9, 3. 10, 10. 480, 9. 510, 4. 9. ἐν Ἰλίῳ 212, 3. ἐν Πτολεμαίῳ τῆς Θηβαΐδος 49, 8. ἐν Σίφῳ 730, 20. ἐν Τέφῳ· τὸ Ἀττάλειον τὸ πρὸς τῷ θεάτρῳ 326, 20
- θεῖος (*divinus*) *passim*. μετὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα 721, 5. τὰς θείας σύριγγας 720, 2. κατὰ τινα θεῖαν βούλησιν 458, 15. τῷ ὑμετέρῳ (τῶν Σεβαστῶν) θείῳ καὶ αἰωνίῳ νεύματι 569, 20. διὰ τῆς θείας αὐτοῦ δικαιοδοσίας 575, 12. θειότατος αὐτοκράτωρ 504, 16. 520, 9. τῶν θειοτάτων κυρίων αὐτοκρατόρων 515, 10. Μέμνονος τοῦ θειοτάτου 683, 3. θειότατον ἔργον 690, 5
- θεῖος (*patruus*) 331, 33. 39
- θειότης· ὅπως περὶ τούτων ἐκινήθη σοῦ ἡ θειότης 519, 25
- θέμα· ἐπὶ ἀνδριᾶσιν καὶ θέμασιν καταλελοιπότα καὶ νομάς τοῖς πολέταις 566, 28. ἔθηκεν δὲ καὶ δευτερεῖα θέματα. ἔθηκεν δὲ καὶ — ὀπλομα-

- χίας· θέματα ἐφήβοις τε καὶ ἀνδράσιν 339, 81. 82
- θεμέλιος· ἀπὸ θεμελίου 717, 7. ἀπὸ θεμελίων ἀνήγειρεν 422, 3. ἀπὸ τῶν θεμελίων κατεσκεύασαν 525, 14. ἐκ θεμελίων 619, 6. 722, 8. ἐκ θεμελίων ἄπαν τὸ ἔργον κατασκεύασας 580, 8. καταρξάμενοι τῶν θεμελίων τοῦ ναοῦ 531, 6
- θεόκτιστος πόλις (Ἐλεφαντίνη) 168, 4 (cf. Vol. II Addenda p. 545).
- θεολόγος 513, 8
- θεοποιέω· πρὸς οὐδὲν τῶν θεοποιεῖν αὐτὸν ἐπὶ πλεόν δυνησομένων ἐλλείψειν τὴν τῆς πόλεως προθυμίαν 456, 45
- θεοπρεπής· θεοπρεπῇ ταῦτα ἀγάλματα 383, 57
- θεοπρόποι 530, 12
- θεοφιλῆς ψυχὴ 383, 42
- θεραπεία 383, 70. θεραπείας — ἱερῶν ἀγαλμάτων 383, 131. δεχόμενός τε σὺν θεραπείᾳ πᾶν τὸ παρατυγχάνον πληθὺς 383, 149. ἐπὶ κατασκευῇ καὶ ἐπὶ θεραπείαν αὐτοῦ (τοῦ ἀγάλματος) 764, 57
- θεραπευτῆς ναυπηγός 674, 14. θεραπευταί 251, 4. 370, 2
- θεραπεύω· ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέσταλκεν, ὅτι — θεραπευθεῖη ὑπὸ Μητροδώρου τοῦ ἱατροῦ 220, 4. τοὺς ἱερεῖς θεραπεύειν τὰς εἰκόνας τρις τῆς ἡμέρας 90, 40
- θέρμοι 55, 16
- θερμός· θερμῶν ὑδάτων 199, 11
- θέρος 56, 41. 42
- θέσις· ἐν τῇ τῶν ἐπάθλων θέσει 764, 41. θέσεις ἀκοντισμοῦ καὶ τοξείας 339, 64
- θεσπίζω· ταῦτα δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς προτεθῆναι τοῖς τόποις ἐθεσπίσαμεν 521, 9
- θεσπιψοῦντος 530, 6
- θεωρέω· ἡ Αἴγυπτος τὰς τοῦ Νείλου ὠρεάς ἐπαυξομένης κατ' ἔτος θεωροῦσα 666, 10. θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανενοηκότας 751, 9
- θεωρία 268, 8. ταῖς παραγεγενημέναις θεωρίαις εἰς τὰ Νικηφόρια 764, 12
- θεωροδοκία 241, 17. θεαροδοκία 66, 2
- θεωροδόκος 233, 96. 305, 13. 319, 21. 352, 50
- θεωρός 36, 4. θεωροί 150, 4. 228, 14. 229, 5. 232, 5. 233, 73. 241, 3. 319, 6. 10. 18. 21. 24
- θηβάρχης 190, 7. θηβάρχαι 139, 6
- θήρα· ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 6. 86, 8
- θηρεύω· οὗς (ἐλέφαντας) ὃ τε πατήρ αὐτοῦ (Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου) καὶ αὐτὸς πρῶτοι ἐκ τῶν χωρῶν τούτων ἐθήρευσαν 54, 11
- θηρία 533, 8
- θηριώδους καταστάσεως 424, 3
- θηρομαχία 533, 48
- θιασαρχήσαντα πολλάκις 529, 5
- θιασῖται 97, 11. 735, 23. 24
- θλίβω· ἐπεὶ θλιβέντες ἐμ πλείοσιν ἀσθενῶς σχήσετε 751, 8. τεθλειμμένων ἡμῶν ἐξ ἐτῶν πλείωνων 339, 54. ἐν οἷς καὶ Μηνᾶς ἦν πολλοῖς τεθλειμμένος 339, 59
- θλίψις· διὰ τὰς τῶν πόλεων θλίψεις 444, 15
- θοίνη 383, 146
- θόρυβον οὐ τὸν τυχόντα παρέχοντας ἐν ταῖς βουλαῖς καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 48, 9. 10
- θρέμμα 629, 65. θρέμματα 200, 12. 629, 175. 176
- θρησκεία (-ήα)· 458, 24. πᾶσαν θρησκείαν ἐκτελέσασαν τῇ θεῷ 513, 13. οἷς ἡ θρησκεία μεμέληται 569, 13. τῇ τῶν ὁμογενῶν ὑμῶν θεῶν θρησκείᾳ 569, 23. ἀναλίσκοντες εἷς τε θυσίας καὶ θρησκείας τῶν πατρίων ἡμῶν θεῶν 595, 9. 24
- θρήσκιον· τὰ ἱερὰ θρήσκια 210, 9
- θρόνος· βασιλείαν ἐμοῖς ὑπήκοον θρόνοις 383, 25. πρὸς οὐρανίους Διὸς Ὁρομάσδου θρόνους 383, 42
- θυγάτηρ *passim*. θυγατέρα τῆς μητροπόλεως 545, 4
- θυγατριδῇ 403, 15

- θυγατριδοῦς· θυγατρίδῃ 713, 7. *acc.*
 θυγατρίδῃ δὲ τῆς εὐεργέτιδος Ἀντωνίας 377, 5 (cf. not. 4). τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα — καὶ ὁμώνυμον θυγατρίδοῦν ἐξ ἀνδρὸς πρωτεύοντος ἐν τῇ μητροπόλει Ἀμασεῖα 529, 23
 θυμα· παρασχομένων τῶν φυλάρχων θύματα 332, 40
 θυμελικὸς ἀγὼν 329, 42. 566, 22. θυμελικοὶ ἀγῶνες 437, 28. 456, 7. ἱερὰ θυμελικὴ καὶ ξυστικὴ σύνοδος 713, 2. 9
 θυμιάω· θυμῖαν καὶ δᾶδα ἱστάνειν 352, 37
 θύρα 426, 5. θύραι 510, 8. 599, 3
 θύρωμα 193, 10. 300, 2. 734, 4. θύρωματα 423, 4. 426, 6
 θυσία *passim*
 θυσιάζω· θυσιάσαι 199, 36. θυσιάζων ὑπὲρ τοῦ δήμου 339, 36
 θύω *passim*
 θωρακίζω· ἄγαλμα πεντάπηχυ τεθωρακισμένον 332, 7
 ιατρός 220, 5. 690, 4. τὸν — ἐπὶ τῶν ιατρῶν 104, 3. ιατρὸς λεγεῶνος βκ' 207, 2
 ιδιόξενος 242, 4
 ἴδιος· ἐκ τῶν ἰδίων *perfrequenter*. ἐξ ἰδίων 610, 6. 631, 8. 634, 3. 642, 1. 646, 7. ἐκ τοῦ ἰδίου 476, 6. 583, 6. 704, 5. 710, 4. 764, 47. 54. κοινῇ καὶ ἰδία, κοινῇ καὶ κατ' ἰδίαν *passim*. — ἴδιος λόγος· τὰ ἐν ἰδίῳ λόγῳ 665, 74. περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ πραγμάτων 669, 38. τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν 669, 41. — ὁ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ 188, 2. 189, 2. τὸν γνῶμονα τοῦ ἰδίου λόγου 669, 44. ὑπὸ τοῦ πρὸς τῷ ἰδίῳ λόγῳ τεταγμένου 669, 39. Μαξίμου Σταυλίου ἰδίου λόγου 408, 4
 ιδιώτης 609, 12. ιδιώται 90, 52. 383, 189. 483, 71. 669, 27. 53
 ιδιωτικός· κινδύνους — καὶ τοὺς κοινοὺς καὶ τοὺς ιδιωτικούς 441, 10.
 ιδιωτικά 329, 10
 ἰδρύω, ἰδρύομαι *passim*
 ἱεράομαι· ἱερασάμενον 540, 12. ἱερασαμένην — τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος 263, 4. ἱερασαμένην ἐνδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς 513, 11. Γαλατῶν τὸ κοινὸν ἱερασάμενον θεῷ Σεβαστῷ 533, 2
 ἱερατεία 90, 52
 ἱερατεύω· πρὸς τοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν τῶν θεῶν ὧν ἱερατεύουσιν 90, 51. ἱερατεύοντος 530, 5. ἱερατεύσαντα 556, 8. τοῖς ἱερητεύσασιν 218, 120. ἱερατεύσας τε δις Καίσαρος τοῦ θεοῦ 767, 5. τῶν ἱερητευκτῶν 218, 121. ἱερατεύσας τοῦ πολιτεύματος τῶν Φρυγῶν 658, 2. ἱερητευσούσης 299, 5. ἱερητεύσαν 299, 3
 ἱέρεια *passim*
 ἱερεῖον *passim*. ἱερεῖα (*victimae in universum*) 11, 28. (*oves*) 214, 62
 ἱερέυς *passim*. Cf. etiam ind. III.
 ἱερεύω· ἱερεύειν 212, 14
 ἱερευσύνη 56, 23. 331, 19. 33. 37. ἱερευσύνη 383, 152
 ἱερητεύω v. ἱερατεύω
 ἱερογραμματεῖς 56, 4. 69. 90, 7
 ἱερόδουλος 203, 1. ἱερόδουλοι 383, 174
 ἱεροθέσιον 383, 30. 403, 1. ἱεροθεσίῳ σώματος ἐμοῦ 383, 126. ἱεροθεσίῳ τούτῳ προσκαρτερεῖτω 383, 130
 ἱεροκῆρυξ 332, 43
 ἱερομηγία 262, 20
 ἱερομναμονούντων 234, 2
 ἱερομνάμονες 234, 10
 ἱερονίκης 472, 4. τοὺς ἱερονίκας ἔχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγῶνων στεφάνους 332, 34. πρόξενος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἱερονεικῶν 494, 13
 ἱερονόμοι ἐν Ἑλλάδι 332, 21. ἐν Ἰλλίῳ 212, 24. 219, 20. 29
 ἱεροποιέω· ὅτα κε ἃ πόλις ἱεροπότηται 4, 33
 ἱεροποιοὶ Πριηνέων 11, 25. Τητίων 309, 6
 ἱερός *passim*. ἱεροῦ πάλου Ἰσιδος 739, 8. τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου 640, 17. 723, 8. ἱερὰ σύνκλητος 625, 5. τοὺς ἱεροὺς φόρους 565, 18. τῆς ἱερωτάτης συνκλήτου 514, 5. τὸ ἱερώτατον ταμεῖον 515, 26. 35. 565, 17. χωρίον

ὁμῶν ἔσμεν ἱερώτατον 519, 13. κατὰ
 διαδοχὴν ἱερωτάτην 557, 3. εἰς τοῦ-
 τον τὸν ἱερώτατον καιρὸν 669, 10. —
 ἱερόν (*fanum, delubrum*) *passim*.
 ἐν τῷ ἐν Κανώπῳ ἱερῷ, ὃ οὐ μόνον
 ἐν τοῖς πρώτοις ἱεροῖς ἐστὶν κτλ.
 56, 50. τῶν ἐκ τῶν πρώτων ἱερῶν
 πάντων θυσίας συντελούντων 56, 51.
 ἐν πλείοσιν ἱεροῖς τῶν πρώτων 56, 56.
 ἐν ἐκάστῳ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων
 ἱερῶν 56, 59. ἐν τῷ ἐπιφανεστάτῳ
 τόπῳ τῶν τε πρώτων ἱερῶν καὶ δευ-
 τέρων καὶ τρίτων 56, 75. ἐν ἐκάστῳ
 τῶν τε πρώτων καὶ δευτέρων καὶ
 τρίτων ἱερῶν 90, 54. — ἱερά (*sacri-
 ficia aliaequae caerimoniae*) *passim*
 ἱεροταμίας 502, 15
 ἱερουργίαι 383, 75
 ἱεροφάντης· τοῦ μεγάλου καὶ κοινοῦ
 τῆς Βεῖθυνίας ναοῦ τῶν μυστηρίων
 ἱεροφάντην 528, 13
 ἱερόφωνος τοῦ κυρίου Σαράπιδος 699, 2
 ἱεροψάλλται 737, 16
 ἱερωσύνη ν. ἱερεωσύνη
 ἱκανός· προσόδους μὲν ὁμῶν τὰς ἱκανὰς
 ἀνατίθῃμι 763, 53. τὸ ἱκανὸν πρὸ
 κρίσεως λαμβάνεσθαι 484, 50. τὸ
 ἱκανὸν γινέσθω 629, 84. οὗτος τὸ
 ἱκανὸν λαμβανέτω 629, 100
 ἱκεσία· θεοῖς Σεβαστοῖς — παρὰ τοῦ
 πιστοῦ Λυκίων ἔθρους δέησις καὶ
 ἱκεσία 569, 11
 ἱκετεία 519, 12
 ἱλάρχαι 731, 4
 Ἰλεως· πατρίους πάντας θεοὺς — Ἰλεως
 — εὐχομαι διαμένειν 383, 226. Ἰλεως
 δαίμονας καὶ θεοὺς πάντας ἐχέτω
 383, 233. Ἰλεως ἡμῖν Πλάτων καὶ
 ἐνταῦθα 721, 10
 Ἰλη· εἵλης Βατάουαν 586, 4. εἵλης
 Οὐοκοντιῶν 628, 2
 ἱμάτια 483, 172. ἱμάτια πλύνειν 483, 169
 ἱματιοπῶλαι μετὰβολοι 629, 83
 ἱντερκαλάριος· διὰ τὴν ἱντερκαλάριον
 458, 71. ἡ δὲ ἐνβόλιμος ἡμέρα ἐστὶ
 πάντοτε τῶν ἱντερκαλάρων καλαν-
 δῶν 458, 76

ἱππάρχης 1. *equitum dux* 51, 3. 194, 4.
 266, 22. ἱππάρχης ἐπ' ἀνδρῶν 134, 2.
 ἱππάρχαι 217, 1. 2. *Oxyzenorum*
magistratus eponymus 748, 4
 ἱππεύς· ἱππεῖς 90, 25. 114, 2. 229, 14.
 35. 36. 44. 46. 49. 59. 71. 92. 266,
 23. 59. κάτοικοι ἱππεῖς 128, 3. ἱπ-
 πέων Κολωνειτῶν 425, 1. — ἱππεὺς
 Ῥωμαῖος (*eques Romanus*) 499, 2.
 ἱππεὺς Ῥωμαίων 547, 2. 645, 7.
 654, 1
 ἱππικὸς ἀγὼν 233, 29. 282, 8. 319, 9.
 665, 22. ἱππικὸς κλῆρος 229, 103.
 ἱππικαὶ δυνάμεις 54, 9. 90, 20. 155, 3.
 σπείρης πρώτης Φλαουίας Κυλικῶν
 ἱππικῆς 678, 6. — ἱππικὸς *substan-
 tive* (*homo ordinis equestris*) 495, 8.
 644, 2
 ἱππόδρομος 533, 21
 ἵππος· τετειμημένον ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ
 ἵππῳ δημοσίῳ ἐν Ῥώμῃ 567, 9.
 εἰκὼν ἐφ' ἵππου 213, 32. 215, 22.
 στεφανῶσαι εἰκόνι — εἴτε καὶ βού-
 ληται πεζόν, εἴτε καὶ ἐφ' ἵππῳ 270, 8.
 ἵπποι 748, 6. ποτὶ τὰς ἵππους τὰς
 ἱεράς 345, 18
 ἰσόθεος· ἀρμόζει γὰρ τὰς ἰσοθέους αὐτοῦ
 χάριτας — αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντὶ
 666, 21
 ἰσονομία 229, 67
 ἰσοπολιτεία 265, 9
 ἰσοπύθιος ἀγὼν 231, 14. 232, 14. 282, 10.
 319, 8. ἰσοπύθιοι ἀγῶνες 305, 8
 ἰσοτέλεια 81, 16. Ἰσοτέλεια 80, 4
 ἰσότημος· Ἀπόλλων Ἰσότημος 234, 25.
 ζῶντά τε δικαίως καὶ ἰσοτείμως
 544, 33
 ἰσάνω· θυμῶν καὶ δᾶδα ἰσάνειν 352, 37
 ἴστημι 1. *creo, institu*: ἔταν καὶ αἱ
 ἄλλαι ἀρχαὶ — σταθῶσιν 233, 70.
 2. *statuo, decerno*: τῶν βρωτῶν τὸ
 κατὰ τὸν νόμον τοῦ γόμου δηνάριον
 ἴστημι πράσσεσθαι 629, 160. ὥς
 Οὐηστίνος ἐκέλευσεν — καὶ αὐτὸς
 ἴστημι 669, 31. περὶ τῶν ἐν ἰδίῳ
 λόγῳ πραγμάτων ἀγομένων ἴστημι
 669, 38. τὸ δ' αὐτὸ ἴστημι καὶ περὶ

- τῶν τούτοις προστεθέντων προσγενημάτων 669, 61. ἵνα παντὶ ἐκδηλα γένηται τὰ ὑπ' ἐμοῦ σταθέντα 665, 13. ἔξω τῶν ὑπὸ Μαξίμου σταθέντων 665, 27
- ἱστορέω· ἱστόρησα 688, 1. ἱστορήσας ἐθαύμασα 693, 4. εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 7. ἱστορήσας κατέγων ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον 691, 3. ἱστορήσας τὰς θείας σύριγγας ἐθαύμασα 720, 2. ἱστορήσας τὰς σύριγγας 721, 3
- ἱστορία· οἱ μὲν οὖν Πριηνεῖς τὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς γεγενημένην αὐτοῖς κτῆσιν τῆς Βατινήτιδος χώρας ἐπεδείκνυν ἐκ τε τῶν ἱστοριῶν κτλ. 13, 12
- ἱστοριογράφοι 335, 125
- ἱστός 674, 29
- ἰχθυϊκός· τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς 496, 9
- ἰχθύς· τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας 484, 26
- καθαρείτης 329, 9. 439, 6. διὰ τὴν ἐν τοῖς πιστευομένοις καθαρείοτητα 339, 14
- καθαρός· λυκιαρχήσαντα καθαρῶς καὶ ἐνδόξως 556, 4. ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ καθαρῶς 556, 13. δικαιοδοτοῦντα καθαρῶς καὶ δημοτικῶς καὶ δόσις 448, 5. τετειμημένον — δόρασι καθαρῶς γ' 560, 13
- καθεζομαι· οὐκ ἀφ' αὐτοῦς καθεζόμενοι 201, 13. οὐκ ἀφ' αὐτοῦς καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 20
- καθηγεμόνες 383, 86
- καθηγητής 408, 8
- καθήκω *passim*. καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ 771, 44
- καθιέρω· καθιέρωσεν ἀργυρίου δραχμὰς κτλ. 764, 56. ὃ τε τέμενος — καθιέρωται 455, 10. ἐκ τῶν καθιερωμένων στηλῶν 335, 138. τῇ καθιερωμένῃ αὐτοῦ (βασιλέως Ἀττάλου Φιλομήτορος) ἀγάλματι 764, 33. τοῖς χρυσοῖς στεφάνοις, οὓς ἐγὼ καθιέρωσα 383, 139. ὅσον δὲ πληθὺς εἰς τοῦτο καθιέρωσα μουσικῶν 383, 162. ἐκ πώμασιν οἷς ἐγὼ καθιέρωσα 383, 159. κώμας δὲ ἐγὼ καθιέρωσα 383, 192. καθιέρωσαν ἐκ τῶν ἰδίων 479, 15. καθιέρωσεν δὲ εἰς κληρὸν ταῖς ἐξ φυλαῖς 480, 10. εἰκόνας ἀργυρέας δύο — καθιέρωσεν 480, 8. ὁ δῆμος καθιέρωσεν 520, 14. Ἀδραστος Ἀδράστου φιλοκαῖσαρ καθιέρωσεν 583, 12
- καθίστημι· κατέστησαν ἐφ' ἡμᾶς οἱ τε πρέσβεις οἱ παρ' ἡμῶν καὶ οἱ παρὰ τῶν Πριηνέων ἀποσταλέντες 13, 2. εἰ — παντάπασιν κατὰσταίη ἀπειρηθῆναι μὲν καὶ κεχωλῶσθαι τὴν κακουργίαν κτλ. 569, 21. διὰ τὸ μήπω καθεστηκέναι τὰ πράγματα 771, 18. τόκοις ἐλάσσονας ᾗτησε τῶν καθεστακόντων 4, 20
- κάθοδος· αἱ δὲ καὶ τις — πρόθη περὶ καθόδου ἢ τῶν κτημάτων ἀποδόσις 8, 27. εὐνοίας ἔνεκεν καὶ φιλοτιμίας, ἡμὲν παρέσχοντο κατὰ τὴν κάθοδον τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου 248, 12
- καθολικός· οὐκ ἐξὸν τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικὸν τι καινίζειν 669, 47. ὁ λαμπρότατος καθολικὸς Αἰγύπτου 686, 2. καθολικῶς 669, 49
- καθόλου· τὸν κράτιστον ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 3
- καθοσιώω· κωμῶν ὧν ἐγὼ καθωσίωσα 383, 141. καθοσιώσας 383, 109. δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῖος τύπος ἐν ἀγίῳ λόφῳ καθοσιωθεὶς 383, 51. ὅσον ἂν ὕστερον καθοσιωθῇ 383, 163. ἐπὶ καθοσιωμένων βάσεων 383, 8. καθοσιωμένων ἡρώων ἀτιμασθεὶς νόμος 383, 119
- καθοσιώσις· τῇ συνήθει καθοσιώσει ἀφιέρωσεν 723, 9
- καθυστερεῖν 242, 5. ἐν αἷς (πρεσβείαις) ἐν οὐδενὶ καθυστέρησεν ὁ δῆμος 339, 22
- καινίζω· οὐκ ἐξὸν τοῖς βουλομένοις εὐχερῶς καθολικὸν τι καινίζειν 669, 47. ὥστε μηδὲν ἐπ' αὐτῶν καινίεσθαι 669, 62
- καινοποιέω· αἰετὰ καινοποιηθέντα παρὰ

- τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας ἐπανορθῶσαι 669, 44
- καινός· ὁδὸν καινὴν Ἀδριανὴν 701, 8.
- ἐκ καινῆς κατεσκευάσθη 702, 5. ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν 669, 46.
- εἴ τινα καινῶς — κατεκρίθη 669, 49
- καινουργία· μηδεμιᾷ σκαιᾷ τινι καινουργίᾳ τὴν τιμὴν τὴν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένην παραβαίνειν 569, 18
- καιρός· καὶ νῦν καθήκοντος τοῦ καιροῦ 771, 44. τοὺς τυγχάνοντας κατὰ καιρὸν ἄρχοντας καὶ δεκαπρώτους 629, 14.
- τῇ μεγίστῃ τῶν νῦν καιρῶν εὐδαιμονία 669, 5. ἐν τοῖς μακαριωτάτοις ἡμῶν καιροῖς 519, 9. ἀλλότρια τῶν εὐτυχιστάτων καιρῶν πάσχοντες 519, 12. πάσχοντες ἀλλότρια τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν 519, 17. εἰς τοῦτον τὸν ἱερώτατον καιρὸν 669, 10. ἐν κατεπείγουσι καιροῖς 537, 10. ἐν τοῖς νῦν περιστάσι καιροῖς 735, 10. ἀγαγεῖν εἰς ἀνανέωσιν τὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐπεισχόμενα 764, 25
- κακοπαθία 244, 12. 339, 4. 23
- κακοτεχνέω· οὐδὲ κακοτεχνήσω περὶ τὸν ὄρκον τοῦτον 266, 45
- κακοτεχνία· τῆς δ' αὐτῆς κακοτεχνίας ἐστὶν καὶ ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις 669, 55
- κακουργέω· ὥστε μηδένα κακουργοῦντα λανθάνειν 521, 7. τῶν κακουργοῦντων περὶ τὰς κρήνας 483, 185
- κακουργία· σαλεύει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ σωτηρία τῆς πόλεως ἐκ κακουργίας καὶ πανουργίας ὀλίγων τινῶν 515, 48
- κακοῦργος· μηδ' ὅλως κατακλείεσθαι τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡτινοῦν, εἰ μὴ κακοῦργον 669, 17
- καλάνδαι· καλανδῶν Ἀπριλίων 441, 19.
- πρὸ ἐννέα καλανδῶν Ὀκτωβρίων 458, 23. 51. 55. πρὸ ἐννέα καλανδῶν Φεβρουαρίων 458, 74. πρὸ μιᾶς καλανδῶν Δεκεμβρίων 506, 11. καὶ καθ' ἕκαστον μῆνα ἀρχὴ ἔσται τῆς νομηνίας ἢ πρὸ ἐννέα καλανδῶν 458, 76. τῶν ἰντερκαλαρίων καλανδῶν 458, 76. πρὸ ἑκαλινδῶν Αὐγούστων 595, 19
- καλλιερέω· καλλιερήσας 339, 65. 764, 47.
- κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ (τοῦ κριοῦ) καὶ καλλιερηθέντος 764, 28.
- παρασταθείσης θυσίας καὶ καλλιερηθείσης 332, 17. μεταδιδοὺς μὲν τοῖς νέοις τῶν καλλιερουμένων ὑφ' αὐτοῦ ἱερῶν 339, 70
- καλλίνικος· τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου 610, 7
- καλλιτεχνέω· γνησίως καλλιτεχνήσασα 308, 9
- καλοκάγαθία 534, 5. 666, 20. 735, 14
- καλύπτω· φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου σκότος ἐκαλύπτεν 610, 2
- κάματος· ἐκ τῶν ἰδίων (ἑμῶν) καμάτων 717, 7. 13
- καμέρα 631, 6
- καμηλικός· γόμος καμηλικός 629, 34. 88.
- γόμοι καμηλικοί 629, 16
- κάμηλος 629, 49. 53. 63. 64. 89. κάμηλοι 629, 166. 674, 21
- κανηφορέω· κανηφορούσης (ἐν Δήλῳ) 170, 8
- κανηφόρος Ἀρσινόης Φιλαδέλφου 56, 2. 90, 5. 739, 10
- κάπηλοι 484, 8
- καρπίζομαι· ὅπως — ταῦτα ἔχουσιν κρατῶσιν χρῶνται καρπίζονται τε 455, 15
- καρποί· ἡ συναγωγὴ τῶν καρπῶν 56, 37.
- ξύλινοι 55, 14. μήτε γῆ μήτε θάλασσα δέξαιτο μηδὲ καρποὺς ἐνέγκοι αὐτοῖς 532, 35
- καρρικὸς γόμος 629, 16
- κάρυον· ψυκτήρ — ἔχων ἀποπεπτωκότα κάρυα ἐπτά 214, 48
- καρυωτὴ φιάλη 214, 31. 33. 34
- κασία 214, 59
- κασίγνητοι 8, 136
- καταβοάω· ἐξ οὗ τῆς πόλεως ἐπέβην καταβοώμενος ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων 669, 5. διὰ τὸ πάντας αὐτῶν (τῶν ἐγλογιστῶν) καταβοᾶν 669, 51
- καταγγελεύς· καταγγελεῖς τῶν πρώτων ἀχθισομένων ἀγώνων 456, 10

καταγγελία· τὴν καταγγελίαν ἐποιήσαντο πρεπόντως 319, 13
καταγίνομαι· τοῖς ἐν αὐτῷ (τῷ Λητοπολίτῃ νομῷ) καταγεινομένοις τοπογραμματοῦσι καὶ κωμογραμματοῦσι 666, 14
καταγινώσκω· ἱστορήσας κατέγνωεν ἐμαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον 691, 2
καταγρέω· κατάγρετον 2, 15
κατάγω· αἱ δὲ κε — κατάγη τίς τινα τῶν Ἀγωνίππων 8, 21. ὅπως ἅπαντας εἰς τὴν πόλιν καταγάγη τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ 765, 24. ὅς κατήγαγεν τὴν τε ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατίαν παρὰ βασιλέως Ἀντιόχου 226, 5. καταχθέντος δὲ καὶ Κλέωνος (εἰς Αἴγιναν) 329, 4
καταγώγιον τῶν δαιμόνων 610, 1
καταγωνίζομαι· καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους 553, 7
καταδεής· ὅτι ὁ δῆμος πειράσεται μηθενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι (βασιλέα Φαρνάκην) τῶν ἄλλων βασιλέων 771, 51
καταδίκη· ἐάν τινες διὰ ταῦτα γείνωνται καταδικαί 483, 212
καταδουλόω· μήτε αὐτῷ καταδουλώσασθαι μήτε εἰς ἕτερον ἀπαλλοτριῶσαι 383, 182
καταδύνω· χιόνες βαθεῖαι ὡς μέχρι γονάτων καταδύνειν ἄνδρα 199, 9
κατακλείω· μηδ' ὅλως κατακλείεσθαι τινὰς ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡγνινοῦν 669, 17
κατακλύζω· εἰθισμένου (τοῦ Νεῖλου) κατακλύζειν τὰ πεδία 90, 24
κατακολουθεῖω· καὶ ἐκείνων κατηκολουθήσων τῇ τοῦ θεοῦ Κλαυδίου χάριτι 669, 28. κατακολουθῶν τῇ τῶν βασιλέων προαιρέσει 735, 13
κατακομίζω· παρ' ἐκάστου τῶν τὸ ἔλαιον κατακομίζόντων τὸ ἔντοπον καὶ πωλούντων 629, 70. τοὺς δὲ εἰς χωρία ἢ ἀπὸ τῶν χωρίων κατακομίζοντας ἀτελεῖς εἶναι 629, 162
κατακρίματα 669, 47
κατακρίνω· μετὰ τὸ Φλάκκον κατα-

κρίναι 669, 27. ἐκ τῆς τοῦ κατακρίθεντος οὐσίας 665, 30. τὸ κατακρίθην πρᾶστέωσαν παραχρῆμα 437, 82. περὶ ὧν ἐκφόρια κατεκρίθη 669, 30. λεγόντων ὕστερον κατακεκρίσθαι τὰ ὑπὸ ἰδιωτῶν πραχθέντα ἐν τῷ μέσῳ χρόνῳ 669, 27. ἐὰν τὰ ἀπολελυμένα ἄγῃται ἕως τις αὐτὰ κατακρίνη 669, 40. ὅτι πολλὰ καινῶς κατεκρίθησαν 669, 46. εἴ τινα καινῶς — κατεκρίθη 669, 49

καταλαμβάνω 1. *occuro*: εἰς Λύκων πόλιν, ἣ ἦν κατελειμμένη καὶ ὠχυρωμένη 90, 22. 2. *damno*: καλλάφθεντος Ἀγωνίππων τὰ δίκαια 8, 20. οἱ ἀστυνόμοι, ἐὰν καταλαμβάνωσιν, ζημιούτωσαν αὐτόν 483, 146. — *medium*: πέντε τε πόλεις — καταλαβόμενος 654, 5

καταλείπω· Ζήνων ὁ καταλειφθεὶς ὑπὸ Βάκχωνος τοῦ νησιάρχου 773, 2

κατάληψις· ἐν τῇ γενομένῃ καταλήψει Ἀλεξανδρείας 135, 2. ἐκ τῆς Ὠρεοῦ καταλήψεως 284, 2

καταλιμπάνω· καταλιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ὁδοὺς 519, 20

καταλιψή· προθύμως πεπότηται — τὴν τε καταλιψὴν καὶ κονίαν τοῦ δηλούμενου ἱεροῦ 737, 10

καταλλάσσω· φόνον δὲ ἐπιγαμίαις μὴ καταλλάσσεσθαι μηδὲ χρήμασιν 218, 105

καταλογή· τῆς τούτων ἀρετῆς καταλογῆς τε ἕνεκεν 441, 54. 442, 7

καταλογισμός· τοὺς μὲγ καταλογισμοὺς τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέων καὶ πεζῶν 229, 45. ὅταν δὲ τιθῶνται τοὺς καταλογισμοὺς οἱ γραμματεῖς 229, 47

κατάλυσις· ταπείνωσιν ἢ κατάλυσιν ὧν ἀφωσίωσα θυσίων 383, 202. μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέων 654, 1

κατάλυω· ἐνεχέστω τῷ νόμῳ περὶ τοῦ καλλύοντος τὸν δᾶμον 4, 106—110. τὸν τὴν δημοκρατίαν καταλύοντα 218, 21. ὅς ἂν — δημοκρατίαν καταλύσῃ 218, 118. τὴν δημοκρατίαν ἣ

- τὴν ἰσονομίαν καταλύοντα 229, 67.
ὅστις ἂν — τιμὴν ἡρωϊκὴν — κατα-
λύειν ἢ βλάπτειν — νοῦν ἐπιβάλλεται
383, 208
- καταμετρέω· καταμετρήσαι καὶ παρα-
δεῖξαι αὐτῷ πλέθρα δισχίλια 221,
43. 64
- καταναυμαχέω· καταναυμαχήσας περὶ
Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους 552, 3
- κατάξιος· τὰς καταξίας τιμὰς τοῖς εὐερ-
γέταις ἀπονέμοντες 763, 23 al.
- καταξιώω· κατηξιώσάν με 201, 14
- καταπίπτω· τῶν δὲ δεομένων ἐπισκευῆς
κοινῶν τοίχων ἢ καταπεσόντων
483, 101
- καταπλέω· ἤχουσα (Μέμνονος) κατα-
πλέων 685, 5. οἱ καταπλέοντες εἰς
Βιθυνίαν ἔμποροι καὶ ναύκληροι
344, 2. κατέπλευσεν ἀπὸ Τύρου ἐν
Ποτιόλοις θεὸς Ἥλιος Ἀρεπτηνός
594, 5
- καταπλήσσω· πάντων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ
καταπεπληγμένων 56, 14
- κατάπλους· ἀπέλυσεν δὲ καὶ τοὺς ἐκ
τῶν ἱερῶν ἔθνων τοῦ κατ' ἐνιαυτὸν
εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατάπλου 90, 17
- καταπορεύομαι· τοὺς καταπορευομένους
ἐκ τε τῶν μαχίμων καὶ τῶν ἄλλων
τῶν ἀλλότρια φρονησάντων ἐν τοῖς
κατὰ τὴν ταραχὴν καιροῖς 90, 19
- κατάρατος 8, 22
- καταρόω· ὁδὸς — καταρρηρομένη ὑπὸ
τῶν γειτνιώντων 225, 45
- καταρρέπω· τὸ πρῶτον πάντες κατέρ-
ρεπον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἡμῖν γνώμην
315, 51
- κατάρρυτος 199, 12
- καταρτίζω· κατηρτίσατο δίδοσθαι 177, 10.
- κατηρτίσθη δίδοσθαι 179, 8
- κατάρχομαι· καταρξαμένου τῶν θεμε-
λίων τοῦ ναοῦ 531, 6. ψήφισμα —
ἐν ᾧ καταρξάμενοι διότι — πολλοὺς
μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας ὑπέστην
κτλ. 763, 6
- κατασκευή· οἱ κατασταθέντες ἐπὶ τὴν
τοῦ ψοδείου κατασκευὴν 354, 4
- κατασκήνωσις 229, 57
- κατασπένδω· κατεσπείσθη ἐπὶ τὰ ἱερά
331, 20
- κατάστασις· κατὰ τὴν νῦν οὔσαν κατά-
στασιν τοῦ κόσμου 56, 41. τὰ πράγ-
ματα τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων ἐν βελ-
τίονι καταστάσει ὄντα 441, 29. ὅπως
οἱ τὰς Ἑλληνίδας κατοικοῦντες πόλεις
ἐν εἰρήνῃ καὶ τῇ βελτίστῃ καταστάσει
ὑπάρχουσιν 763, 12. ὅπως εἰς βελ-
τίονα καὶ εὐδαιμονέστεραν παραγίνη-
ται κατάστασιν τὰ κοινὰ τοῦ πολι-
τεύματος 332, 56. θηριώδους κατα-
στάσεως 424, 3. τῆς περὶ τοὺς
ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης
509, 10
- κατάστημα· τοῦ διαμένειν τῷ προσή-
κοντι καταστήματι τὴν πόλιν 669, 3
- κατασφραγίζομαι· τὰ τε γράμματα· ἀν-
οίσω κατασφραγισμένα 266, 42
- κατατάσσω· κατατάσσειν δὲ (τὴν πρό-
σοδον) αὐτὴν καθ' αὐτὴν 213, 22.
τὰ δὲ λοιπὰ (τοῦ διαφόρου) κατα-
τασέσθω εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τῶν
Νυμφῶν ἱεροῦ 483, 188. καταταξά-
τωσαν εἰς τὰς αὐτὰς προσόδους
483, 218. στηλῶν — ἐν αἷς ἡ γε-
γραμμένη ὑπὸ Ἀντιόχου ἐπιστολὴ
κατετέτακτο 335, 140. καταταγέντα
εἰς τοὺς δημάρχους ὑπὸ θεοῦ Ἀδρι-
ανοῦ 543, 7
- κατατροχάζω· κατατροχάσας τὴν εὐαν-
δρίαν κατὰ τὸν νόμον 339, 84
- καταφέρω· ταφῆς ἀναφερομένης καὶ
καταφερομένης 674, 31. ἰδίῳ ὀνό-
ματι κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις
669, 42. τῆς — ἀρχαίας γῆς, εἰς ἣν
οὐδέποτε σχοινίον κατήνέχθη 669, 60
- καταφεύγω· οἱ καταφεύγοντες καὶ γε-
νόμενοι τῆς ὑμετέρας θειότητος ἐκέ-
ται 519, 14. καλῶς ἔχειν ἐδοκιμά-
σαμεν καταφυγεῖν πρὸς τὴν ὑμῶν
ἀθάνατον βασιλείαν 569, 15. τοὺς
δούλους τοὺς καταφεύγοντας (εἰς τὸ
ἱερόν) 736, 9
- καταφθορά 56, 14
- καταχθόνιος· θ(εοῖς) χ(αταχθονίοις)
382, 1

- καταχράσμαι· οἱ τῇ πρωτοπράξια πρὸς
ἀ μὴ δεῖ καταχρῶμενοι 669, 19
- καταχωρίζω 1. *additur ubi quid col-
locetur*: τοὺς δὲ πρυτάνεις καταχω-
ρίσαι αὐτὸν εἰς φυλὴν — καὶ δῆμον
49, 14. 15. τοὺς ἄλλους τοὺς κατα-
χωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα 229,
60. 72. ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἐκγόνους
αὐτῶν καταχωρίζεσθαι εἰς τὰς αὐτὰς
φυλάς 56, 29. εἰς φυλάς αὐτοὺς ἐπι-
κληρώσας καταχωρίω εἰς ἣν ἂν ἔκα-
στοι λάχωσιν 229, 75. τῶν ἐν τῇδε τῇ
συνθήκῃ κατακεχωρισμένων 437, 74.
ἀκολούθως τοῖς ἐν τῷ ψηφίσματι
κατακεχωρισμένοις 231, 12. 232, 11.
305, 4. 319, 12. τὰ ἀντίγραφα κατὰ
χωρισθήσεται εἰς τὰς ἱερὰς βύβλους
56, 70. ἐν τε τοῖς χρηματισμοῖς κα-
ταχωρίζων αὐτὸν ἀρχιερέα 244, 32.
καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρημα-
τισμούς 90, 51. τὰ κατακεχωρισμένα
ἐν τοῖς ἀγῶνας τῶν Πυθίων 305, 12.
ὅσα διὰ τοῦ γεγενημένου — ψηφί-
σματος κατακεχώριται 764, 32.
2. *absolute usurpatur verbum*:
κατακεχώριται τὸ ἀντίγραφον 224, 6.
ἐδόθη ὁ κατακεχωρισμένος ὑπομνη-
ματισμός 262, 2. ἀκολούθως τοῖς
κατακεχωρισμένοις 763, 37
- καταψεύδομαι· ἀφικόμενος πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον καταψεύδετο καὶ διέβαλλε
τοῖς πολίταις 8, 14. 15
- κατεπείγω· ἐν κατεπεύγουσι καιροῖς
537, 9. τὰς κατεπειγούσας τῇ πόλει
χρεῖας 764, 3
- κατέρχομαι· τοῖς κατελθόντεσσι 2, 24.
36. 41. 42. τῷ κατελγύθοντος 2, 9.
πῶι κατελγύθοντι 2, 1. 2. τῶν κατ-
ελγυθόντων 2, 3. ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) —
ὁ βασιλεὺς Ἄτταλος Φιλομήτωρ κατ-
ῆλθεν εἰς τὴν πόλιν 764, 30
- κατευφημέω· περὶ τε τᾶς ἰδίας πατρί-
δος πολλὰ κατευφάμηνε 234, 18
- κατευχή· μετὰ τὸ συντελεσθῆναι τὰς
κατευχὰς καὶ τὰς σπονδὰς 309, 7
- κατέχω· μέρος τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ
κατέχειν ἐν τοῖς δημοσίοις γραμ-
ματοφυλακίοις 669, 23. κατέχεσθαι
αὐτοῦ τὸ ὄνομα 669, 22. ὀνόματος
κατεσχημένου 669, 23. μὴ κατεχο-
μένου τοῦ ὀνόματος 669, 24
- κατηγορέω· μηκέτι ἐξεῖναι αὐτῷ κα-
τηγορεῖν 669, 42. ὁ κατηγορήσας
218, 95
- κατήγορος 669, 39. κατήγοροι 669, 41
- κατοικέω· τῶν ἐν Ναυλόχῳ κατοικούν-
των 1, 2. 3. τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν
ταῖς κώμας ταύταις 1, 11. 12. Ἐφε-
σίων καὶ τῶν κατοικούντων ἐν Ἐφέσῳ
437, 66. Σαρδιανῶν μηθεὶς μηδὲ τῶν
κατοικούντων ἐν Σάρδεσιν 437, 70.
πλὴν εἴ τις ἐτόλχανεν παρ' αὐτοῖς
κατοικῶν 13, 19 al. *transitive*: τοὺς
τὴν Αἴγυπτον κατοικοῦντας 56, 18 al.
οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον (Δῆλον)
417, 2
- κατοικονομέω· πάντα κατφκονομήσατο
ὁ δῆμος διὰ τῆς τῶν πρεσβυόντων
κακοπαθίας 339, 23
- κάτοικος· κάτοικοι 338, 16. τῶν κατ-
οίκων ἱππέων 128, 4. οἱ ἐν Μαγνη-
σίᾳ κάτοικοι (στρατιῶται) 229, 14
- κάτοχος· οἱ κάτοχοι ἀγίου Οὐρανίου
Διὸς 262, 26 (cf. II Addenda p. 549)
- κάτω· τοὺς πόρρω νομοὺς τῆς κάτω
χώρας 669, 48 v. etiam s. v. ἄνω.
Γερμανίας τῆς κάτω 543, 29
- κέγχρος 55, 15. 16
- κείρω· τὸ θεῖον ἡσέβουγ κείροντες τὰ
τεμένη 765, 10
- κέλευσις· κατὰ κέλευσιν θεοῦ Ἀρεμθη-
νοῦ ἀνέβηκεν 589, 5
- κελεύω *passim*
- κέλητες 533, 17
- κενός· καμήλου ὅς κενός εἰσαχθῇ 629, 89.
καμήλων ἑάν τε κενὰ ἑάν τε ἐνγομοὶ
εἰσάγωνται 629, 166
- κεντορίωνες 196, 9
- κεράμιον 90, 31
- κέραμος 46, 18
- κέρας 1. *cornu*: κριὸν — κεχρυσμέ-
νον τὰ κέρατα 764, 28. 2. *peculi
genus* 214, 43. 3. *antenna* 674, 29
- κεράτιν 521, 27. κεράτια δύο 521, 28

κεραυνοφόρος 1. *substantivum*: κεραυνοφόροι 245, 47. 2. *adjectivum (cognomen legionis duodecimae)* 489, 9. 540, 16
 κέρδος· κέρδη 484, 25
 κέρμα· τὴν τιμὴν διδόναι πρὸς κέρμα 484, 18. τὸ δὲ ἐντὸς δηναρίου τέλος τῇ συνηθείᾳ ὁ τελώνης πρὸς κέρμα πράξει 629, 57
 κεφάλαιον (*summa pecuniae*) 509, 18
 κηδεμονικῶς 56, 53. 194, 5. 224, 16
 κηδεμών· τὸν εὐεργέτην καὶ κηδεμόνα τοῦ δήμου 752, 5
 κηρσίτωρ 612, 13. 769, 16
 κηπουρός· ὁ στατίων τῶν κατὰ πόλιν κηπουρῶν 755, 5
 κῆρυξ· κῆρυξ τῆς Ἑρείου πάγου βουλής 505, 1
 κηρύσσω· εἰς προεδρίαν κηρύσσεσθαι ὀνομαστέι 218, 26. καρῶναι ἐν τοῖς Πυθίοις 234, 28
 κιθαριστής 51, 43
 κιθαρωδός 51, 41. 352, 67
 κιλικαρχία 578, 13
 κίνδυνος *passim*. σωθεῖς ἐκ μεγάλων κινδύνων 69, 5. πολλοῖς ἐπάγοντα κινδύνους ὑπὲρ οὐσιῶν καὶ τῆς ἐπιτιμίας 669, 43. ἐαυτὸν ἐς τὸς κινδύνους ἐπιδός 767, 9
 κινέω· ὥπως περὶ τούτων ἐκινήθη σοῦ ἢ θειότης 519, 25: ἐὰν δέ τις ἐξελεγχθῇ τὰ ὑπ' ἐμοῦ κεκριμένα ἢ προσταχθέντα κινήσας 664, 15
 κίνησις· διὰ τὴν κίνησιν τὴν Ἰουδαϊκὴν 543, 15
 κιννάμωμον 214, 59
 κισσοῦ στέφανος 49, 7. 50, 5. κιττοῦ στέφανος 51, 16
 κίων· κίονες 46, 18. 19
 κλασσικός· κλασσικοῖς τῶν στενῶν 521, 24. 25. 26. 28
 κλειδουχοῦντος (ἐν Δήλῳ) 170, 6
 κλείς· ἄρχοντα — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύοντα τῷ κλειδῶν 229, 56. παραδοῦναι τὰς κλειδας 229, 96. τὰς τε κλειδας παραδεδώκασιν 229, 98

κληρονομικά δικαστήρια (ἐν Ῥώμῃ) 482, 4
 κλῆρος 1. *sortitio*: μετὰ δὲ τὸν κλῆρον ἐν ἄλλαις ἡμέραις τριάκοντα 437, 8. εἰς κλῆρον 480, 10. 2. *sors agris*: δοθῆναι αὐτοῖς κλῆρον ἱππικόν 229, 102. ὅτι δεῖ τελεῖν ὑπὲρ ἐκάστου κλήρου 502, 14. τοὺς τε κλήρους αὐτῶν τοὺς δύο, ὧν τε — Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν 229, 100. ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν 229, 102. 3. *incerta significatione*: λαβὼν μόνος ὁμοῦ πίστιν ἐπιστολῶν, ἀποκριμάτων, διαταγμάτων, κλήρου 494, 20
 κληρώ· κληρωσάτωσαν τὸν κρινοῦντα δῆμον 437, 79
 κληρωτήρια ἐν Σμύρνῃ 229, 53
 κλίμα· οἱ πεμφθέντες εἰς τὸ Ἀππιανῶν κλίμα 519, 18
 κλίνη 631, 7. δότωσαν — οἰκίας κλινῶν ὧσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ 229, 57
 κοιμάομαι· ἱεροθεσίου τοῦδε — ἐν ᾧ — σῶμα μορφῆς ἐμῆς — εἰς τὸν ἀπειρον αἰῶνα κοιμήσεται 383, 43
 κοινοβούλιον· καθὼς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ τῷ τῆς Ἀσίας ἐν Μιλήτῳ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ὑπέσχετο 490, 12. καθὰ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὑπέσχετο 568, 10. πόλις τετειμημένη — ἐλευθέρῳ κοινοβουλίῳ 578, 14. δόγματι κοινοβουλίου 528, 3
 κοινολογέομαι· κεκοινολογημένος 315, 37
 κοινώ· ὃ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνωσας 508, 8
 κοινωνός· κοινωνῶν λιμένων Ἀσίας οἰκονόμος 522, 2. πόλις κοινωνὸς δήμου Ῥωμαίων 603, 5
 κοιτῶν· ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τῆς βασιλείας 256, 5
 κολάζω· τοὺς ἀφηγησαμένους τῶν ἀποστάντων — ἐκόλασεν κατηχόντως 90, 28. κολαστέος ἐστὶν ὁ ἐγλογιστής 669, 36. κολάζοντες τοῖς ἐκ τῶν νόμων ἐπιτιμίοις 48, 12. ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 18

κόλλυβος· ὥστε ἀπ' αὐτῶν σώζεσθαι τῇ πόλει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσον 484, 19. ἄνευ κολλύβου 515, 22. ἐπὶ κολλύβῳ 515, 25. κόλλυβός τις ἐμπεφοίτηκεν εἰς τὴν ἀγοράν 515, 50. κόλλυβον 515, 57
κόλπος 441, 218
κόλων (*colonus*) 588, 5
κολωνία 536, 2. 4. 595, 40. 600, 1. ὑπό τε κολωνειῶν καὶ δῆμων ἐλευθέρων 567, 20
κολωνός 264, 7
κόμη· τὸν περίβλεπτον κόμητα τῶν στεγῶν 521, 14. ὁ λαμπρότατος πρῶτου τάγματος κόμης καὶ δοῦξ 613, 2
κομίζω· οἱ τὸν οἶνον κομίζοντες εἰς τὴν βασιλίδαν ταύτην πόλιν 521, 22
κονίσεις τοῦ ἱεροῦ 737, 11
κόπρια 483, 81
κόρη 403, 8
κορυφή· περὶ κορυφῇ Ταυρείων αὐχένων 383, 125
κοσμέω· φιλοτιμία κεχρημένον οὐκ αὐτὸν μόνον κοσμοῦση — ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν 504, 13. ἐκόσμησεν 403, 6. τῷ διαδήματι — κοσμήσαντες 248, 18. τοῖς κατὰ τύχην (εὐχὴν;) ἀγαθοῖς αὐτὸν κεκοσμήσθαι 764, 11
κόσμιος· ἥθει καὶ ἀγωγῇ κόσμιον 485, 3
κοσμιότης· τῆς τε κοσμιότητος εἵνεκεν καὶ τοῦ τρόπου 505, 12
κόσμος 1. *ornatus*: 423, 5. εἰς κόσμον οἰκεῖον 383, 223. κατασκευάσας τὸν ναὸν μετὰ παντὸς τοῦ κόσμου 531, 13. τὸ τελώνιον καὶ σὺν αὐτῷ στοὰν σὺν τῷ παντὶ κόσμῳ 525, 13. τοὺς ἱερεῖς — παρατιθέναι αὐταῖς (ταῖς εἰκόσιν) ἱερὸν κόσμον 90, 40. προνοούμενος θεραπείας τε καὶ κόσμου πρέποντος ἱερῶν ἀγαλμάτων 383, 131. (στατίων) καὶ κόσμῳ καὶ μεγέθει τῶν ἄλλων διαφέρουσα 595, 6. κόσμον τε καὶ λιτουργίαν πᾶσαν 383, 73. κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος ἀναλαμβάνων 383, 135. κόσμος τῆς Ἰωνίας (ἡ Συμυρναίων πόλις) 514, 3. — 2. *mundus*: παντὶ τῷ

κόσμῳ 458, 8. ἤρξεν δὲ τῷ κόσμῳ τῶν δι' αὐτὸν εὐαγγελίων ἡ γένεθλιος τοῦ θεοῦ 458, 40. κατὰ τὴν νῦν οὔσαν κατάστασιν τοῦ κόσμου 56, 41. ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν ἀέαντον κόσμον 56, 48. ἐν εἰρήνῃ καταστήσας πάντα τὸν ὑπ' ἐμοὶ κόσμον 199, 35. — 3. κόσμοι (*magistratus*) Ἀπταραίων 270, 10
κόστον 214, 60
κουφίζω· ἀπὸ τῶν δύο ταλάντων ἃ τελεῖτε κατ' ἐνιαυτὸν κουφίσαι ὑμᾶς 751, 8. ἐκούφισσε τὰμ πόλιν 4, 12. 13. ἀεὶ αὐτοὺς κουφίσαντα 638, 6. τῶν — φορολογίων — τινὰς μὲν εἰς τέλος ἀφῆκεν, ἄλλας δὲ κεκούφικεν 90, 12
κοῦφος· τὸ μὲν γὰρ ὅσιον ἅπαν κοῦφον ἔργον 383, 120
κουφοτέλεια· ἐνετεύχθη δὲ καὶ περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτελειῶν 669, 26. τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας 669, 29
κράμα 383, 148
κρατέω· τῶν ὑπαρχόντων κρατουμένων 669, 23. κρατηθέντος ὑπὸ τῶν νέων αὐτοῦ (τοῦ κριοῦ) καὶ καλλιερηθέντος 764, 28
κρατῆρες 383, 147
κράτιστος· τὸν κράτιστον ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 2. τοῦ κρατίστου ἡγεμόνος 667, 4. τὸν κράτιστον ἐπίτροπον Σεβαστοῦ δουκηνάριον 645, 2. 646, 2. Ζάβδας ὁ μέγας στρατηλάτης καὶ Ζαββαῖος ὁ ἐνθάδε στρατηλάτης οἱ κράτιστοι 648, 5. τοῦ κρατίστου Μύρωνος 210, 2. τὸν κράτιστον Καϊκίλιον Ἑρμιανόν 549, 1. Γάιον Ἰούλιον Φίλιππον τὸν κράτιστον 500, 7. Στατιλίου Ἀμμιανοῦ τοῦ κρατίστου 614, 4. Κουρβούλων ὁ κράτιστος 629, 168
κράτος· ὑπὲρ — σωτηρίας καὶ κράτους αὐτοῦ (τοῦ Σεβαστοῦ) 625, 5. ἀνδ' ὧν δεδώκασι αὐτῷ οἱ θεοὶ ὑγίειαν, νίκην, κράτος 90, 35. τὴν πόλιν κατὰ κράτος εἶλεν 90, 26. δις ἐν παρατάξει κατὰ κράτος νικήσας 654, 3

κρεαδοτέω· ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυ-
σίας τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα
764, 54

κρήνη· κρήναι 483, 159. 160. ἐπὶ τῶν
δημοσίων κρηνῶν 483, 168. τῶν
κακουργούντων περὶ τὰς κρήνας
483, 185

κρηπίς· ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ αὐτοῦ
ἱεροῦ 194, 31. ἱεροθεσίου τοῦδε κρη-
πεῖδα 383, 36

κριθαί 748, 21

κρίματα 335, 100

κρίνω· ὅσα ἔξεστί μοι κρείνειν καὶ ποι-
εῖν 669, 8. ἐχθροὺς τε νομίζων οὐδ'
ἂν αὐτοὶ κρίνωσιν 532, 14. 24. κλη-
ρωσάτωσαν τὸν κρινούντα δῆμον
437, 80. χωρὶς τοῦ κρεῖναι τὸν ἔπαρ-
χον 669, 53. ὁσάκις ἔπαρχος —
ἔφθασεν κρεῖνας ἀπολύσαι 669, 36.
εἴ τι κριθὲν ἀπελύθη ἢ ἀπολυθήσεται
669, 39. τῶν ἐν τῇ φιλίᾳ κριθέντων
δῆμων τε καὶ ἐθνῶν 437, 4. 27. οἱ
κατ' ἄνδρα κεκριμένοι ἐν τῇ πρὸς
Ῥωμαίους φιλίᾳ 438, 2. τὸ κοινὸν
τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ συνηγμένων καὶ κε-
κριμένων 326, 6. τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἅπαξ
κεκριμένα καὶ προσταχθέντα 664, 14

κριοβόλια 764, 27

κρίσις 244, 35. 335, 30. 72. 99. 144.
πρὸ τῆς κρίσεως 484, 46. πρὸ κρί-
σεως 484, 50. εἰς κρίσιν ἄγεσθαι
669, 39. ἀθάνατος κρίσις 383, 207.
κρίσεις 484, 52. ἀκολούθως τῇ περὶ
τὰς κρίσεις ἐπιμελείᾳ 502, 8

κριτής· ἐπίλεκτον κριτὴν ἐκ τῶν ἐν
Ῥώμῃ δεκουριῶν 567, 10. κριταί
335, 28 sqq.

κρύος· κρύη 199, 7

κρυπτός· κρύπτω φάτιγγι 8, 16. 57.
τοὺς ὀχετοὺς κρυπτοὺς ποιεῖν 483,
69. 75

κτῆμα 2, 4. κτήματα 2, 8. 25. 669,
20. 31. 38

κτῆνος ποτίζειν 483, 169. κτήνη 215, 24.
218, 109. 483, 172. κτήνη νωτοφόρα
200, 14

κτῆσις· ὅμειν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοι-
ούτων πολιτῶν κτήσεως 504, 5

κτίζω· τὸ μνημεῖον ἔκτισεν (-αν) 630, 1.
642, 1. τὴν ὁδὸν κτίσας 606, 5. ἐκ
θεμελίων ἐκτίσθη 722, 8. ἐκτίσθη
τὸ τεῖχος 614, 3. κτισθέντος τοῦ
σημαιομένου ἱεροῦ 736, 2. τῷ κτι-
σθέντι τετραπύλῳ 722, 11

κτίσμα ἀξιοθέατον ἰδρύσας 610, 6. τὸ
παμμέγεθες κτίσμα ἀνήγειραν 619, 6
κτίστης 111, 9. 253, 2. 301, 4. 340, 3.
358, 2. 491, 5. 492, 7. 531, 7. 546, 9.
547, 12. 549, 4. 560, 19. 767, 13.
κτίσται 182, 3. κτίστης ἐνὶ καιρῷ
δώδεκα πόλεων (Τιβέριος Σεβαστός)
471, 10. κτίστου τῶν ἱερῶν τόπων
531, 4. τοὺς κτίστας τοῦ Τυχαίου
585, 4

κυβερνήτης 697, 4. κυβερνήτης Ἐρυ-
θραϊκός 674, 9. κυβερνήτης Νεῖλου
676, 2

κύκλιοι ἀγῶνες 213, 38

κύκλῳ τε ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ — οὗτος
ὁ τόπος ἀσυλός ἔστω 455, 12

κυνηγέσια 529, 15

κυνηγέται 20, 2

κυνήγιον 533, 7. 11. 19

κυρεία 335, 129. 140. ἡ παγκτητική
τῆς γῶρας κυρεία 335, 137

κυριακός· εἰδώς τοῦτο συμφέρειν καὶ
ταῖς κυριακαῖς ψήφοις 669, 13. ἔξω
τῶν ὀφειλόντων εἰς τὸν κυριακὸν λό-
γον 669, 18

κύριος *passim*. κυρία ἐκκλησία 4, 74. 75.
55, 5. 57, 2. 58, 2. ὁ κυριώτατος θεὸς
τοῦ ἱεροῦ 90, 44

κυρώω· νοῦς δὲ θεῶν ἐκύρωσεν (νόμον
τοῦτον) 383, 122. τιμὴν ἡρωϊκὴν,
ἣν ἀθάνατος κρίσις ἐκύρωσεν 383, 207.
κυρῶσαι μὲν τὸν ἱερὸν νόμον τὸν
ἀπολελειμμένον ὑπὸ Κράτωνος 326, 34.
κυρωθέντος δὲ τῷ ψαφίσματος 2, 38.
ἐπειδὴν κυρωθῇ (τὰ τέλη) τῷ μισθου-
μένῳ 629, 12. οὖ (ψηφίσματος) καὶ
κυρωθέντος 764, 47

κύρωσις· κατ' οὖσαν μετὰ ταῦτα ἐν
ἑαυτοῖς κύρωσιν 455, 17

κύφων· μαστιγούσθω ἐν τῷ κύφῳ
483, 171. μαστιγωθείς ἐν τῷ κύ-
φῳ 483, 180
κωδίκιλλοι· ἐξ ἐπιστολῆς καὶ κωδικίλ-
λων θεοῦ Ἀδριανοῦ 543, 11
κωλυτής· εἰ μὴ κωλυταί τινες ἐγένοντο
5, 7. 8
κωλύω· κεκωλῦσθαι τὴν κακουργίαν τῆς
τῶν ἀθέων ἀπεχθούς ἐπιτηδεύσεως
569, 22
κωμάρχης· ἢ κωμάρχας ἄκοντας στε-
φανοῦν παραφύλακα 527, 10
κωμασσίαι 194, 25
κώμη 210, 5. 8. 225, 2. 8. 21. 36. 42.
262, 6. 13. 488, 1. 527, 11. 538, 15.
612, 6. 619, 4. 5. 666, 11. κῶμαι
1, 12. 383, 96. 140. 192. 197. 441,
96. 104. 455, 14. 527, 4
κωμηγέται 97, 10
κωμηῖται 488, 3. 7
κωμογραμματεῖς 665, 31. 666, 14
κωμωδιῶν ποιηταί 51, 34
κωμῳδοί 51, 49. κωμῳδοῖς παλαιοῖς —
νέοις 352, 45
κῶνος 629, 163
λαγχάνω· τοὺς λαχόντας προέδρους
117, 9. 118, 11. 248, 28. 771, 20.
τὴν λαχοῦσαν πόλιν 437, 84. τὴν
εἰληχεῖαν πόλιν 437, 82. τὸν εἰλη-
χότα δῆμον 437, 81
λάκκος· ὀρύξας τὸν λάκκον τοῦ ὕδρευ-
ματος 717, 7. ὠρυξα τὸν λάκκον
717, 13
λαμβάνω· λάβεσθαι (*eligere*, Attice
ἐλέεσθαι) δὲ καὶ συναγόροις τὰν πόλιν
8, 68
λαμπάς 764, 50. 54. λαμπάδες 764, 43
λαμπρός· τὰς λαμπράς πόλεις Τερμησ-
σὸν — καὶ τὴν Καισαρέων Κιβυρα-
τῶν τῆς Ἀσίας πόλιν 566, 24. λαμ-
πρῶς συμποσίαρχον 646, 14. τῆς
λαμπροτάτης Ἀμαστριανῶν πόλεως
531, 9. τῆς λαμπροτάτης Καισαρέων
Κιβυρατῶν πόλεως 495, 3. τῆς λ(αμ-
προτάτης) μ(ητροπόλεως) Ἀναζαρέων
577, 3. τὴν λαμπροτάτην Ἀντιοχείων

κολωνίαν ἢ λαμπροτάτην Λυστρέων
κολωνία 536, 1. 3. τοῦ λαμπροτάτου
τῶν Λυκίων ἔθνους 568, 8. Ζηγο-
βίαν — τὴν λαμπροτάτην εὐσεβῆ βα-
σίλισσαν 648, 1. τῆς λαμπροτάτης
βασιλείσεως 649, 2. ὁ λαμπρότατος
συνκλητικὸς 642, 2. τὸν λαμπρότα-
τον συνκλητικόν 643, 2. τὸν λαμπρό-
τατον ὑπατικόν 601, 2. ὁ λαμπρότα-
τος πρώτου τάγματος κόμης καὶ δοῦξ
613, 1. τὸν λαμπρότατον τῆς Ἀσίας
ἀνθύπατον 518, 3. ὁ λαμπρότατος
ἄρχων τῆς Ἰσαυρέων ἐπαρχίας 580, 4.
τοῦ κυρίου λαμπροτάτου ἐπάρχου τῆς
Αἰγύπτου 722, 9. τοῦ λαμπροτάτου
ἡγεμόνος 723, 10. ὁ λαμπρότατος
καθολικὸς Αἰγύπτου 686, 2. τοῦ λαμ-
προτάτου ἐπανορθωτοῦ 711, 3. ὁ
λαμπρότατος ἑπαρχὸς τοῦ ἱεροῦ πραι-
τωρίου 723, 7. ἀπὸ τε τῶν προγόνων
διασκημότατον καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων
αὐτοῦ φιλοτεμιμῶν λαμπρότατον 519, 3.
καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ λαμπροτάτου ἀξιώ-
ματος 470, 20
λαμπρότης· διὰ τὴν — ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ
πρὸς τὴν πατρίδα λαμπρότητα 470, 8
λάμπω· φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου
σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2
λαός· ὃ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
90, 12. εἴ τινες — λαοὶ μετεληλύ-
θασιν εἰς ἄλλους τόπους 225, 8. καὶ
τὴν προσοῦσαν χώραν καὶ τοὺς λαοὺς
πανοικίους 225, 22. τοὺς λαοὺς
225, 34
λαρδηγοί 521, 25
λατόμοι 660, 3
λάφυρον· μὴδὲ λάφυρον ἐπιδεχέσθω
437, 69. 72
λέβης (*urna sepulchralis*) 611, 7
λεγεάν (λεγιών)· λεγεώνων δύο 540, 15.
λεγιῶνος α' Ἀθηνᾶς 548, 9. λεγεῶ-
νος β' Τραϊανῆς Ἰσχυρᾶς Γερμανικῆς
716, 4. λεγεῶνος γ' Κυρηναϊκῆς
643, 7. λεγεῶνος τρίτης Κυρηναϊκῆς
205, 2. 540, 17. λεγεῶνος δ' Σκυθι-
κῆς 543, 12. λεγιῶνος ιβ' κεραυνο-
φόρου 489, 9. 540, 16. λεγιῶνος ιγ'

- Γεμίνης 548, 5. λεγεῶνος ἰδ' Διδύμης Ἀρέας Νεικητικῆς 560, 6. λεγιῶνος κβ' Πρεμιγεσίας Πίας Φιδήλεως 480, 4. λεγεῶνος εἰκοστῆς δευτέρας 586, 9. λεγιῶνος βκ' 207, 2. λεγεῶνος τριακοστῆς Οὐλπίας Νεικηφόρου 535, 2
- λέγω· λέγει *in edictis*: Τιβέριος Κλαύδιος Ἰούνκος ἀνθύπατος λέγει 584, 2. Λούκιος Λούσιος Γέτας λέγει 664, 8. Γναίος Οὐεργίλιος Καπίτων λέγει 665, 14. Τιβέριος Ἰούλιος Ἀλέξανδρος λέγει 669, 3. — γεωμέτρως ἐπιτηδεύουσιν λεξάμενος 502, 12
- λεία· ἀτέλειαν τῆς λείας 748, 9
- λειμών 335, 114
- λειτουργία 383, 73. 185. 566, 11. 669, 33. λειτουργία 339, 50. 383, 170. 529, 3. 537, 10. 542, 8. λειτουργία χωρικά 669, 34
- λείψανον· ἀγίου — Γεωργίου τὸ τίμιον λείψανον 610, 8
- λέξις· ἐπιστολήν —, ἐν ᾗ σὺν ταῖς ἄλλοις ἐγγράπτω κατὰ λέξιν ᾧδε 335, 142
- λεοντάριον· σὺν νεικαδίοις καὶ λεονταρίοις 426, 6
- λεπτὸς χαλκός 484, 9. 21. 485, 12. τῶν ἐνπολίωντων τὸ λεπτόν 484, 35. λεπτὰ ὀψάρια 484, 16
- λεύκινοι 266, 14
- λευκόλιθος· τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ λευκόλιθα 510, 9. λευκόλιθος στήλη 458, 63. στήλαι λευκόλιθοι 458, 65
- λευκὸς λίθος 219, 36. 268, 17. 339, 34. 105
- λέων 201, 15
- λεωφόροι 483, 25. 519, 18. 20
- λῆζομαι· τοῖς Ἑλλανας ἐλαΐζετο 8, 4
- ληστής· διαρπάσαις μετὰ τῶν λαϊστῶν 8, 12. 52. 53
- λιβανωτικά φορτία 132, 11
- λιβανωτός 214, 58. προσφέρεσθαι δὲ καὶ λιβανωτόν 268, 16. ἐπιθυέτωσαν λιβανωτόν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ 332, 12. ἐπιθύοντας τὸν λιβανωτόν 332, 29.
- ἐπιθύσεις λιβανωτοῦ καὶ ἀρωμάτων 383, 142
- λιβανωτοφόροι βάρβαροι 199, 20
- λιθεία πολυτελής 132, 8. ἀπὸ λιθείας μιᾶς 383, 59. ἐν ἱερᾷ τε λιθεία 404, 24
- λίθινος· στήλη λιθίνη, στήλαι λίθιναι *passim*. μετὰ τοῦ ὑποκειμένου λίθινου σχήματι βωμοῦ 526, 3
- λιθόκολλος ψυκτήρ 214, 47
- λίθος· οὐδὲν δὲ ἐθαύμασα εἰ μὴ τὸν λίθον 688, 6. λίθος λευκός 219, 36. 268, 17. 339, 34. 105. λίθος σκληρός 194, 28. λίθος στερεός 90, 54. λίθοι πολυτελεῖς 90, 34. λίθον διορίζοντα ὄρους — στηριχθῆναι ἐκέλευσαν 612, 5. 769, 8. στάλαν λιθίναν τῷ ἐκ θερμῆς λίθου 4, 47. λίθοι 483, 61
- λιμήν 629, 115. λιμένες 194, 22. 270, 12. 441, 96. 103. ἀρχώνης λιμένων 480, 2. κοινοὶ λιμένων Ἀσίας 522, 3. ἀρχώνης τεσσαρακοστῆς λιμένων Ἀσίας 525, 5
- λίμνη· ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λίμνης 572, 17
- λιποψυχέω· ἀπάντων δὲ διὰ τὴν ἀπορίαν λελιποψυχκότων 194, 17
- λίτραι 521, 4
- λίψ 176, 9. 178, 10
- λογεύω· τὸ τοῦ σφάκτρου τέλος εἰς δηνάριον ὀφείλει λογεύεσθαι 629, 153. ὅτι δεῖ πρὸς ἀσσάριον πάντα τὰ τέλη λογεύεσθαι 629, 156. ἐάν τι παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ᾗ πεπραγμένον ᾗ 665, 33
- λογίζομαι· οἰκειοτάτην ἐλογιζόμεν τὴν ἀνάθεσιν (τοῦ ἀνδριάντος) ἔσεσθαι ἐν ταύτῃ (τῇ Μιλησίῳ πόλει) 763, 66. τὰ γὰρ ἕτερα ἀναλώματα — ἑαυτοῖς ἐλογισάμεθα 595, 15. αὐτοῖς λογισασθαι 595, 29. ἐὰν δὲ τις δῶ ᾗ ὡς δεδομένον λογίσσεται 665, 28
- λόγιμος· τὸ μὲν πρῶτον καὶ λόγιμον ἀρχαιότατόν τε καὶ ἐνδοξότατον τῶν πλείστων (ἱερῶν) ὑπάρχον 761, 5

- λόγιος· τῶν λογιστῶν καὶ φιλάτων 408, 5
 λογισμός· ὅσα ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ 5, 56. 57
 λογιστεία 509, 9
 λογιστεύω· λογιστεύοντος καὶ ἐπικειμένου τῷ κτισθέντι τετραπόλῳ 722, 10.
 λογιστεύσαντα καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως 500, 12
 λογιστήριον 665, 36. 73. λογιστήρια 665, 35
 λογιστής 501, 10. 543, 20. ὑπ' ἀνθρώπων δοθέντα σε τῇ γερούσιᾳ τῶν Ἐφεσίων λογιστήν 508, 6. λογιστήν τῆς λαμπροτάτης μητροπόλεως Νεικομηδείας 528, 15
 λόγος· κατέγων ἑαυτοῦ διὰ τὸ μὴ ἐγνωκέναι τὸν λόγον 691, 3. οὐκ ἀπεδέξαμην σὲ τῆς ἐν λόγοις τριβῆς ἔνεκεν 692, 1. λόγων ῥηθέντων παρ' ἀμφοτέρων 8, 143. τῆς περὶ λόγου ἀσχέσεως 596, 6. ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ καὶ λόγοις 709, 12. γενομένων λόγων Κασσάνδρῳ καὶ Πτολεμαίῳ ὑπὲρ διαλύσεων 5, 9. 10. — *ratio pecuniarum acceptarum et expensarum*: τὸ δὲ — ἀνάλωμα — ἀνενεγκεῖν τῇ πόλει ἐλ' λόγῳ 215, 35. τὸν κράτιστον ἐπὶ τῶν καθόλου λόγων 715, 3. ἴδιος λόγος v. ἴδιος
 λουτήρ· γυμνασιαρχήσαντα δρακτοῖς ἐκ λουτήρων 479, 10
 λουτρῶν 339, 33
 λόφος· θεῖος τύπος ἐν ἀγίῳ λόφῳ καθοσιωθείς 383, 51
 λόχος· ἐμῶν προγόνων οὗτος δὲ ὄρξῃ ἥρως λόχος 383, 48
 λυκισχέω· λυκισχρήσαντα τοῦ ἔθνους τὰς τρεῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ 556, 6
 λυκισχῆς 495, 9. 568, 10
 λύμη· ἀπόρθητον χρόνου λύμαις 383, 37
 λυχία μεγάλη 214, 13. 60
 λύω· ἐπιστολὴν (*sigillo frangendo*)· τὰ δὲ γράμματα λύσας καὶ σημηνάμενος πάλιν ἀπέσταλκά σοι 315, 69. οὐ μὴ δυνηθῆς αὐτὰ λύσαι 315, 72. — τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους μάγειρος 345, 22
 μαζόνομον χρυσοῦν 214, 50
 μαθητής· Εὐτύχης χαλκουργὸς καὶ ὁ μαθητὴς Παῦλος 590, 6
 μακάριος· ἐν τοῖς μακαριωτάτοις ὑμῶν καιροῖς 519, 9. τῶν ὑμετέρων μακαριωτάτων καιρῶν 519, 17
 μακαριστός· χρήσεως μακαριστῆς 383, 16. 404, 12. μακαριστὸν ἄχρι γήρως — σῶμα 383, 39. μακαριστὰς ἐλπίδας ἰδίας ἐκάστου 383, 108. μακαριστῶς 383, 23
 μακρός· ἔθηκεν δὲ καὶ ὄπλα (ἄθλα) μακροῦ δρόμου 339, 83
 μάνδρα· τόπων τῷ λεγομένῳ Ἀγάθωνος μάνδραις 488, 6
 μαντεία· κατὰ τὰς τοῦ θεοῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείας 319, 10
 μαρμαρίνος· ἐπὶ στυλίδος μαρμαρίνης 332, 10. εἰς στήλην μαρμαρίνην 332, 59
 μαρτυρέω· εὐλογον ἡγησάμεθα μαρτυρῆσαι αὐτῷ παρ' ὑμῶν 504, 10. καὶ αὐτὰ ταῦτα δίκαιον ἡγησάμεθα μαρτυρῆσαι τῷ ἀνδρί 505, 12. μαρτυρῆσαι αὐτῷ τὰ αὐτὰ 507, 8. καλῶς πολετευσάμενον ὡς διὰ ταῦτα μαρτυρηθῆναι ὑπὸ θεοῦ Ἰαριβώλου κτλ. 640, 14. μαρτυρηθέντα ὑπὸ τῶν ἀρχεμπόρων 646, 7
 μαρτυρία· τῆς τηλικαύτης μαρτυρίας ἄξιον αὐτὸν ὑπολαβόντες 504, 17. Εὐρυκλέα — φθάνομεν — μαρτυρίας τῆς παρ' ἡμῶν ἡξιωκότες 507, 5. μαρτυρίαί 13, 13
 μάρτυς 383, 53. τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου 610, 7
 μάσδασνος (*maxdagaxnos*) 432, 1. 434, 1. 4
 μαστιγῶ· μαστιγούσθω 483, 177. μαστιγωθείς 483, 179. 182. μαστιγούσθαι ν' πληγαῖς 515, 31
 μαχαιοφόροι 737, 6
 μάχη *passim*. τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους

ἔλυσεν 502, 7. τρίς παραταξάμενος
καὶ νικήσας πάσαις ταῖς μάχαις 552, 6
μάχιμοι 90, 19. 102, 14. τῶν περὶ
αὐτὴν ἐπιλέκτων μαχίμων 731, 6
μεγαλειότης· τῇ τε τῶν πυραμίδων με-
γαλειότητι καὶ ὑπερφυεῖα τερφθεῖς
666, 26
μεγαλόδοξος· κυρίου βασιλείων μεγαλο-
δόξου 90, 2
μεγαλομέρεια 168, 58. 332, 26. 46. 58
μεγαλομερῶς 168, 24. 339, 68. 556, 11.
764, 41
μεγαλοπρεπῶς 56, 53. 308, 7. 513, 11.
549, 5
μεγαλοφροσύνη 441, 81. 456, 36
μεγαλόφρων 563, 6. 11. μεγαλοφρόνων
566, 12
μεγαλόψυχος ὢν (ὁ βασιλεὺς Σέλευκος)
229, 6. μεγαλόψυχως 116, 9. 194, 11.
257, 10. 767, 17
μέγας· Ἑρμῆς ὁ μέγας καὶ μέγας
90, 19. Σοῦγχθ θεῶ μεγάλῳ μεγάλῳ
176, 4. 178, 3
μέγεθος· ἐγράφη πρὸς τὸ σόν, Σεβαστέ,
μέγεθος 519, 24
μέδιμνος 266, 2. μέδιμνοι 748, 20. 21
μεθιστήμι· ὅσα δ' ἂν κατὰ πόλεμον
μεθιστῇ τις ἢ καὶ κατ' ἄλλο τι ὑπεκ-
τιθῇται 437, 64. — βασιλεὺς Ἀττα-
λος — μεθιστάμενος ἐξ ἀνθρώπων
338, 4. ἐπεὶ βασίλισσα Ἀπολλωνίς
— μεθέστηκεν εἰς θεοὺς 308, 4. τῶν
βασιλέων εἰς θεοὺς μεταστάντων
339, 16
μεθόδιον· τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖσιμ πρεσ-
βευταῖς δότω μεθόδιον Καλλίνος ὁ
ταμίης 229, 31
μέλω· ἱεροῖς ἀνὴρ μεμελημένος 206, 6
μέμφομαι· μεμφομένων τὰς ἔγγιστα
γενομένας ἐπηρείας 669, 6
μερίζω *passim*. μερισθέντων εἰς τὰ
ἔπαθλα 764, 34. ἐμέρισεν τὰ ἀπὸ τῆς
θυσίας εἰς τὰ ἔπαθλα 764, 55. με-
ρίσαι τὸ ἐφόδιον τὸν ταμίαν τῶν
στρατιωτικῶν 771, 54
μερίς 4, 33. μερίς γῆς 221, 33. 39.
(*pars nominis Arsinoïdæ*) τῆς Ἡρα-

κλείδου μερίδος 177, 9. 179, 8. διὰ
τῆς μερίδος 177, 12. 179, 11. — με-
ρίδα νεῖμαι πᾶσι τοῖς μετέχουσι τῆς
συνόδου 352, 32
μεσιτεύω· τῆς μεσιτεуούσης τὰς συνθή-
κας πόλεως 437, 76. τὸν μεσιτεύ-
οντα δῆμον 437, 79. 83
μεσόγειος· μεσόγεια ἔθνη 199, 20. με-
σόγειοι γὰρ τυγχάνοντες 519, 16
μεταβαίνω· εἰς ἀτυχῆς μεταβεβηκὸς
σχῆμα 458, 7. τοῦ ἄστρου μεταβαί-
νοντος μίαν ἡμέραν διὰ τεσσάρων
ἑτῶν 56, 42. ἡνίκα Πουβλίκιος Μάρ-
κελλος διὰ τὴν κίνησιν τὴν Ἰουδαϊ-
κὴν μεταβεβήκει ἀπὸ Συρίας 543, 16
μετάβολος· ἱματιοπῶλαι μετάβολοι
629, 83
μετάγω· τῶν δὲ ἐπὶ νομῇν μεταγομέ-
νων ἔξωθεν θρεμμάτων 629, 174
μεταδιατάξαι 385, 196
μεταδίδωμι· καὶ μεταδοθῆναι αὐτοῦ
(i. e. τοῦ ψηφίσματος) ἀντίγραφον τῷ
Δωρίωνι 737, 22
μεταδοκέω· ἢ ἔδοξε ἢ μετέδοξε τὰ
βόλλα 8, 121. 122
μετάδοσις· ποιῶν ἀπ' αὐτῶν μετάδοσιν
764, 49. ὡσαύτως ἐποίησατο τοῖς
αὐτοῖς μετάδοσιν 764, 50. τὴν μετά-
δοσιν ὡσαύτως ἐποίησατο 764, 51.
ποιούμενος τὴν μετάδοσιν τῶν ἱερῶν
καὶ τοῖς ξένοις 339, 66
μεταίρω· μηδενὶ ἐξέστω μήτε ἀπαλει-
ψαι μήτε ἀχρεῶσαι μήτε μετᾶραι
573, 16
μεταλαμβάνω· τοῖς μεταλαβοῦσιν (τῶν
μυστηρίων) δεῖπνον παρέσχεν 764, 17.
οἱ μεταληψόμενοι τὴν χρεῖαν (*qui in
hoc officio succedunt*) 179, 16. κε-
λεύω δὲ καὶ τοῖς στρατηγοῖς μηδὲν
παρὰ ἐγλογιστῶν μεταλαμβάνειν χω-
ρὶς τῆς ἀδείας τοῦ ἐπάρχου 669, 52
μετάληψις· μηδένα βουλόμενος ἀμοι-
ρεῖν τῆς τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντελου-
μένων ἱερῶν μεταλήψεως 764, 15
μεταλλάρχης 660, 2
μεταλλάσσω (*morior*)· μετέλλαξεν τὸν
βίον 56, 55. τὸν βίον μετέλλαχεν

- 470, 22. μεταλλάξαντος Σελεύκου
248, 10. μεταλλάσων τὸν βίον ἐν
Περγάμῳ 326, 15. μετῆλλαχότος
τοῦ Σωσάνδρου 331, 16. μεταλλά-
ξαντος τοῦ Σωσάνδρου 331, 34
μέταλλον· ἐπὶ τῶν μετάλλων (τῆς Κύ-
πρου) 165, 3. μισθωτῆς τῶν μετάλ-
λων 678, 4. ἐπίτροπος τῶν μετάλλων
678, 5
μεταμέλομαι· ὃ ἐστὶν πέρασ καὶ ὄρος
τοῦ μεταμέλεσθαι ὅτι γεγέννηται
458, 11
μεταναφέρω· εἰς δὲ ἄλλο μῆθὲν μετα-
ναφερέσθωσαν (τὰ διάφορα) 483, 52
μετανοέω· θεωρῶν οὖν ὕμᾶς μετανε-
νοηότας τε ἐπὶ τοῖς προημάρτημέ-
νοις 751, 9
μεταπαιδιά· τῆς τῶν ἐφήβων μεταπαι-
διάς πρὸς ἀλλήλους ἔνεκεν 764, 27
μεταπέμπομαι· τὸν ἐνηνοχότα τάδε τὰ
γράμματα, ἐπεὶ βούλεται σοι συμ-
μεῖξαι, μετάπεμψαι πάντως 315, 77
μετάπεμπτos· ἐπιστατήσαντα μεταπέμ-
πτων δικαστηρίων 556, 14
μετάπτωσις· ταῖς μεταπτώσεσιν 335, 128
μετατίθημι· εἰς δὲ τοὺς παροίκους με-
τατεθῆναι τοὺς ἐκ τῶν ἐξελευθέρων
κτλ. 338, 20, 36
μεταφέρω· εἰς δὲ ἄλλο μῆθὲν μεταφε-
ρέσθω (τὰ διάφορα) 483, 208. εἰς δὲ
ἡμετέρους χαρακτῆρας μῆδέν τι τῆς
ὑλῆς ἐκείνης μεταφέρειν 508, 14
μετέρχομαι· ἐξαίφνης μετελθεῖν εἰς τὸν
ἀέναον κόσμον 56, 48. εἰς θεοὺς μετ-
ῆλθεν 56, 55
μετέχω· Αἰγύπτου συνορίην καὶ Αἰθιο-
πων μετέχοντι 206, 4
μετέωρος· ὁχετοὶ μετέωροι 483, 62
μετοικίζω· ἐκράτησεν τῶν Περγαμηνῶν
καὶ μετώκισεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν κολω-
νὸν εἰς τὴν παλαιὰν πόλιν 264, 7
μετονομάζω· ὀνόματα τὰ μετονομα-
σθέντα ἐκ τῶν ἐπιχωρίων 345, 15
μετουσία τῶν ἀρχείων 229, 77. μετ-
ουσίαν αὐτοῖς ὥνπερ καὶ τοῖς ἄλλοις
θιασίταις μέτεστιν 735, 23
μετρέω· μετρήσουσι κατ' ἔτος εἰς τὸ
ἱερὸν τὰς ἡσας (ἀρτάβας) 179, 18. v.
etiam s. v. μέτρον
μετρήματα 229, 107
μετρητής 266, 4
μέτρον· ἐάν τις εὐρεθῇ Κιλικίῳ μέτρῳ
μετρῶν 579, 2. μετρεῖν δὲ μέτροις
οἷς ἡ πόλις νομιτεύεται 579, 6. μέ-
τρα 176, 8. 178, 9
μήκος· διὰ τὸ μήκος τοῦ χρόνου 666, 27
μῆλωτή πόρφυρα 629, 32
μηνύω· μηνύσω 229, 68. τῷ μηνύσαντι
καὶ ἐλόντι 515, 23. 27. τῷ μηνύσαντι
τὸ τετραπλάσιον μέρος δώσω 665, 29
μητροκολωνεία 646, 5. 11
μητροκωμία 609, 4. 5. 33. 34. 769, 9
μητρόπολις 1. *civitas principalis pro-
vinciae*: τῆς Ἀσίας — Ἐφεσίων πό-
λις 496, 6. 510, 1. τῆς Ἀσίας —
Περγαμηνῶν πόλις 513, 3. — τῆς
Βιθυνίας Νικομήδεια 528, 9. 16. —
ἡ μητρόπολις τῆς Γαλατίας Σεβαστῇ
Τεκτοσάγων Ἀγκυρα 548, 13. τῆς
μητροπόλεως Ἀγκύρας 545, 5. 547, 12.
549, 6. — Κοροπισσέων τῆς Κιητῶν
μητροπόλεως 574, 5. — τῆς λαμ-
προτάτης (Κιλικίας) μητροπόλεως
Ἀναζαρβέων 577, 4. — μητρόπολις
τῶν γ' ἐπαρχιῶν Κιλικίας, Ἰσαυρίας,
Λυκαονίας Ταρσός 578, 8. — τῆς
(Κύπρου) μητροπόλεως Πάφου 585, 6.
— Ξανθίων τῆς μητροπόλεως τοῦ
Λυκίων ἔθνους 559, 6. — ἡ μητρό-
πολις τῆς Παφλαγονίας Πομπηϊόπο-
λις 546, 10. — μητρόπολις (Πόντου
Γαλατικοῦ) Ἀμάσεια 529, 24. — μη-
τρόπολις Πόντου (Πολεμωνιακοῦ) Νεο-
καισάρεια 529, 7. — μητροπόλεως
Φοινίκης (Τύρου) 595, 2. — 2. *caput
nomi Aegyptiaci*: οἱ ἀπὸ τῆς μη-
τροπόλεως καὶ τοῦ νομοῦ 659, 2.
661, 2. ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ νο-
μοῦ 665, 11. 63
μιαίνω· τοῦ δὲ ἀέρος τῇ νηνεμίᾳ μαι-
νομένου 194, 15
μιαρός· ἐγ' μιανοῦ γένωνται 218, 86
μῖγνυμι· μείξας τῷ φιλανθρώπῳ τὸ δι-
καιον 502, 7

- μίλιον· προσεδόθη ὑπὸ Καίσαρος πρὸς τῇ προὔπαρχούσῃ ἀσυλίας τοῦ ἱεροῦ μίλια δύο 473, 10. μίλια ε' 600, 2 μιμέομαι· τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδικίαν μειμησάμενος 669, 15 μίμημα δίκαιον φυλάσσω ἀθανάτου φροντίδος 383, 63. 404, 26 μιμνήσκω· ἐμνήσθην Ζήνωνος καὶ Ἀϊανοῦ ἀδελφῶν 687, 4 μισθός· οὐκ εὐτονοῦμεν (εὐτονεῖν) τὸν μισθὸν τῆς στατίωνος παρέχειν 595, 10. 25 μισθοφόροι 765, 18 μισθώ· οἱ τὰ ἔργα μισθοῦντες 46, 20. ἐπειδὴ κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ (ἡ μισθώσει) 629, 12. τοῦ μηδὲν παραπράσσειν τὸν μισθούμενον 629, 15. τοῦ μεισθωμένου τὴν τράπεζαν 515, 17. μισθουμένης παροχῆς 764, 44 μισθώσεις 669, 12. τῶν κατ' ἔτος διδομένων εἰς τὴν μισθωσιν δηναρίων σν' 595, 13. ἐνγραφόμενον τῇ μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πράξιν ποιεῖσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ συνηθείᾳ 629, 8. ἐγγράψει τῇ ἐνγιστα μισθώσει 629, 11. μισθώσεις οὐσιακαί 669, 11 μισθωτής 629, 116. πέπεισμαι δὲ ὅτι οὐδ' εἰς τὸ μέλλον ἄκοντάς τις ἄξει τελώνας ἢ μισθωτάς 669, 14. μισθωτής τῶν μετὰλλων 678, 4. μισθωτάς τοῦ ἐν Κόπτῳ ὑποπείπτοντος τῇ ἀραβαρχίᾳ ἀποστολίου 674, 2 μναῖ 193, 11. 214, 59. 60. 484, 17 μνημεῖον 616, 4. 630, 1. τὸ μνημεῖον τοῦ ταφεῶνος 642, 1 μνήμη· πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ μνήμην ἀνήκοντα 771, 52. διὰ τὴν πρὸς τοὺς διαθεμένους μνήμην 509, 7. προσόδους ὑμῖν τὰς ἱκανὰς ἀνατίθημι ἀφ' ὧν ἔξετε τὴν καθήκουσαν ἡμῖν ἀποδιδόναι μνήμην 763, 55. μνήμης ἔνεκεν 636, 4. μνήμης χάριν 766, 9. ἐνδοξα πολλὰ καὶ ἄξια μνήμης 763, 65 μνημονεύω· αἰῶνι μνημονεύεσθαι παντί 666, 22 μόδιος· σίτου μόδιος εἰς 521, 29. εἰς ἕκαστον μόδιον 629, 94. σειτομετρίαν ἔδωκεν ἀνὰ πέντε μοδίους 533, 30 μόναρχοι 54, 16 μονή· ἐφ' ᾧτε μηδὲν ἕτερον αὐτοῖς παρέχειν ἢ μόνον ξύλα καὶ ἄχυρα καὶ μονήν 527, 5 μονομαχίαι 529, 15 μονομάχων ζεύγη 533, 5. 46. 52. 81 μορφή· σῶμα μορφῆς ἐμῆς 383, 41. 404, 25. μορφῆς μὲν εἰκόνας παντοῖα τέχνη — κοσμήσας 383, 27. χαρακτηῖρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60 μουσικοί 383, 162. μουσικὸς ἀγὼν 233, 28. 58. 305, 8. 319, 8. 509, 15 μοχθηρός· φθόνον καὶ ὑφοψίαν μοχθηρὰν 315, 58 μυέω· θεοπρόποι — οἵτινες μυηθέντες ἐνεβάτευσαν 530, 15. ταῖς παραγεννημέναις θεωρίαις — καὶ μυηθείσαις 764, 12 μύησις· ἡπερ ἐπιβάλλον ἦν ἡμέρα τὴν τῶν ἐφήβων μύησιν ἐπιτελεῖσθαι 764, 7. τὸ τῆς μυήσεως ἔνεκεν ἀθροισθὲν πλῆθος 764, 9 μυριώνυμος Ἰσὺς 695, 2 μύρον 629, 35. 45. 149 μυστήρια 331, 38. 54. 528, 13. 540, 21. 541, 9. 764, 6. ὁ δαδοῦχος τῶν ἀγισμάτων Ἐλευσῖνι μυστηρίων 721, 1 μύστης· Ἀτταβοκαοὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων μύσται 540, 21
- νάβλα 175, 9 ναός 28, 4. 61, 3. 64, 4. 90, 41. 43. 52. 91, 6. 8. 92, 4. 206, 5. 332, 60. 342, 4. 438, 29. 528, 13. 531, 6. 13. 540, 11. 555, 3. 583, 9. 606, 6. 678, 3. ναοί 90, 34. 42. 44. 332, 28. 509, 3. 515, 56. 525, 9. 573, 12. 595, 10. 24. 765, 11. τοῖς δὲ ἱρηας — καὶ ταῖς ἱρείαις — δείγην τοῖς ναοῖς 2, 43 ναυαρχέω· ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον ἐκ πάντων Λυκίων 552, 2 ναυαρχίς πόλις 587, 4. 593, 3. 603, 5 ναύαρχος 140, 5. 143, 2. 145, 1. 151, 2.

- 152, 2. 153, 2. 155, 5. 157, 2. 158, 2. 159, 2. 160, 2. 161, 2. 162, 2. 554, 5
ναύκληροι 135, 1. 247, 5. 344, 4. 521, 18. 26. 591, 3. 595, 16. 30
ναύλον· λαμβάνοντος (διδότω) παντός (τοῦ) ναύλου τὸ δ' 572, 38. 45
ναυλόω· ἐὰν δέ τις αὐτόστολον ναυλώσῃ 572, 42
ναυμαχία 283, 5
ναυπηγός 674, 14
ναῦς δίκροτος 447, 4. νῆες 90, 20. 266, 38
ναύσταθμος· Ἀθηναίῳ τῷ ἐπὶ τοῦ ναυστάθμου 221, 54
ναυτεία 90, 17
ναύτης 674, 13
ναυτικός στόλος 54, 9. ναυτικὸν στρατεύμα 199, 26. ναυτικόν *subst.*: οἱ στρατευόμενοι κατὰ πόλεμον ἐν τῷ ναυτικῷ 554, 3
νεανίσκοι 443, 9
νεῖκος 335, 78. 119
νεκριμαῖος· τῶν δὲ διὰ τὸ νεκριμαῖα εἶναι βρεπτομένων τὸ τέλος οὐκ ὀφείλεται 629, 158
νέμεσις· χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαιμόνων τιμωρός 383, 115
νέμω· τοῖς τὴν σὺνδοξον νέμουςι 50, 3. καὶ τὴν χώραν μετὰ πάσας ἀσφαλείας νέμονται 45, 16. τήνδε τήν γῶραν ὑμᾶς ἐκ τοσούτων ἐτῶν ἔχειν καὶ νέμεσθαι 13, 4. 5
νεόκαυτος· ἱεροῖς νεοκαύτοις 229, 48
νέος· νέον ἔτος 56, 36. 45. νέα νομηνία 458, 21. 50. 79. νέος Διόνυσος, νέος Ἥλιος, νέα Νικηφόρος cf. ind. III. VI. VII. — οἱ νέοι 339, 31. 63. 71. 76. 79. 95. 764, 24. 28. 35. 40. ἡ σεβαστὴ σύνοδος τῶν νέων 486, 17. εἰς ἔλαιον καὶ συναγωγὴν τῶν νέων 748, 16. ἐν τῷ τῶν νέων γυμνασίῳ 764, 18. — νέος ἡ. γ. νεώτεροις 487, 5
νευρικός· παρενοχληθέντα ὑπὸ νευρικῆς διαθέσεως 331, 11
νεωκóρος· πρεσβύτατον νεωκóρον τοῦ μεγάλου Σαράπιδος 714, 3. — τῆς μητροπόλεως β' νεωκóρου Ἀνκύρας 549, 6. τῷ νεωκóρῳ Ἐφεσίων δῆμῳ 481, 3. δις νεωκóρων καὶ φιλοσεβάστων Ἐφεσίων 493, 2. δις νεωκóρος τῶν Σεβαστῶν — Ἐφεσίων πόλις 496, 7. 510, 4. τρίς νεωκóρος τῶν Σεβαστῶν — Περγαμηνῶν πόλις 513, 3. τρίς νεωκóρος τῶν Σεβαστῶν — Σμυρναίων πόλις 514, 1. β' νεωκóρος (Ταρσός) 578, 11
νεωποιέω· νεωποιῶντος (ἐν Ἀλικαρνασσῇ) 16, 6. νεοποιήσαντα 485, 8
νεωποιῆς Πριηνέων 215, 31. 35. νεωποιᾶι Ἐφεσίων 9, 5. 10, 65
νηνεμία 194, 15
νηρόν (*aqua*) 201, 21
νησίαρχος 773, 2
νησιῶται 25, 3. 40, 1. 7. 10. 67, 4. 6. 10. σύνεδροι τῶν νησιωτῶν 40, 1
νῆσος *passim*
νικάδιον· σὺν νεικαδίοις καὶ λεονταρίοις 426, 5
νικάω *passim*. τοῖς νενικηκόσι τὰ Νικηφόρια 764, 13
νίκη *passim*. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ νίκης 614, 2. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης αὐτοκράτορος Καίσαρος κτλ. 678, 1
νίκημα 201, 4
νικητικός· ὅπλον νικητικόν 90, 39
νικηφόρος· δέομαι σοῦ τοῦ νικηφόρου θεοῦ 736, 10. δεόμεθ' ὑμῶν θεῶν νικηφόρων 168, 48. βασιλέως Πτολεμαίου θεοῦ μεγάλου Φιλοπάτορος σωτήρος καὶ νικηφόρου 89, 3
νιφετοί 199, 7
νομάδες 421, 4. 616, 3
νομή 1. *pasceum*: τῶν δὲ ἐπὶ νομῇ μεταγομένων ἔσωθεν θρεμμάτων 629, 174. 2. *divisio*: καταλελοιπότα καὶ νομάς τοῖς πολίταις 566, 29
νομίζω· τὰ νομιζόμενα 764, 10
νόμιμος· βουλῆς νομίμου ἀγομένης 629, 6. ἐν ταῖς νομίμοις ἡμέραις 515, 6. τὰ προσήκοντα νόμιμα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 28. ὑποθήκας — νομίμως γεγονυίας

669, 19. ἐὰν δέ τις — δανείσῃ νομίμως λαβὼν ὑποθήκην 669, 24
νόμισμα 339, 49. 515, 18. δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ. Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἔννομον 229, 55. τοῦ δήμου προσελομένου νομίσματος χαλκίνῳ χρῆσθαι 339, 44. ἐν τῇ τοῦ ἀργυροῦ νομίματος δόσει 484, 44
νομιτεύομαι· χάριν τοῦ νομιτεύεσθαι τὸν τῆς πόλεως χαρακτήρα 339, 44. μετρεῖν δὲ μέτροις οἷς ἡ πόλις νομιτεύεται 579, 8
νομοθεσία 326, 26
νομοθετέω· τὰ καλῶς καὶ δικαίως νομοθετημένα 329, 13. καὶ ταῦτα μὲν ὑμεῖν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ὥσπερ εἰ αὐτὸς εἰσηγησάμενος ἔτυχον, νενομοθετήσθω 493, 56
νόμος *passim*. ἐνεχέστω τῷ νόμῳ περὶ τῷ καλλύοντος τὸν δᾶμον 4, 106. ἐνοχος ἔστω τῷ νόμῳ ὡς τὰν στάλ-
λαν ἀνελόντα τὰν περὶ τῶν τυράννων 8, 24. 25. τὸν νόμον τὸν κατὰ τῶν τυράννων 8, 143. 144. τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν τυράννων 8, 148. βασιλικὸς νόμος (ἐν Περγᾶμῳ) 483, 1. ἄθλα ὅσα ὁ Διακὸς νόμος (ἐν Μυτιλήνῃ) περιέχει 456, 8. ὡς καὶ ἐν τῷ Κορνηλίῳ νόμῳ γέγραπται 458, 83. κατὰ τὸν νόμον, κατὰ τοὺς νόμους *passim*
νομός 659, 3. 661, 3. 664, 5. 665, 11. 29. 32. 64. 666, 24. τῷ τοῦ νομοῦ στρατηγῷ 736, 15. τοῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς 669, 49. τοῦ Ἀνταιοπολείτου νομοῦ 697, 7. οἱ τὸν Θηβαϊκὸν νομὸν οἰκούντες 709, 8. νομοί 665, 67. 669, 49. ἐν τῷ Προσωπίτῃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς μεμερισμένοις νομοῖς 106, 7. τοὺς διοδεύοντας διὰ τῶν νομῶν στρατιώτας 665, 22. οὐκ ἐπὶ τὴν Θηβαϊδὰ μόνην — οὐδ' ἐπὶ τοὺς πόρρω νομοὺς τῆς κάτω χώρας 669, 48
νομοφυλάχιον 300, 3
νομοφύλαξ 240, 3. 290, 4. νομοφύλακες 300, 2. 483, 21. 218
νόσος· τοὺς πάλαι στασιάζοντας Χρι-

στιανοὺς καὶ εἰς δεῦρο τὴν αὐτὴν νόσον διαφυλάσσοντας 569, 17
νοτάριος 690, 3
νότος 176, 8. 178, 9
νουμηνία 56, 37. 39. 90, 50. 177, 17. 339, 62. 458, 74. 75. 675, 3. νέα νουμηνία 458, 21. 50. 79
νῶναι· προτέρᾳ νωνῶν Μαρτίων 532, 4
νωτοφόρα κτήνη 200, 14

ξενικός· τὰ ἄλλα ξενικά (φορτία) 132, 11 (cf. II Addend. p. 544)
ξένιον· ξένια 223, 5. 14. 665, 20. ἐπὶ ξένια καλεῖν 335, 86. πέμψαι δὲ καὶ αὐτῷ ξένια 6, 36. 773, 10. ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ξένια αὐτῷ 10, 19. ἀποστεῖλαι δὲ — ξένια τὰ μέγιστα ἐκ τῶν νόμων 305, 18. ὅπως — Σύλλας — τὸν ἀντιταμίαν ξένια αὐτοῖς κατὰ τὸ διάταγμα δοῦναι κελεύσῃ 441, 88
ξενισμός· καλεσάτωσαν δὲ — τοὺς πρεσβευτὰς — ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον 229, 31
ξενολογῆσθαι 270, 12
ξενολόγιον 437, 67. 71
ξένος 218, 28. ξένον Δέκμου Ῥουπλίου Σεουήρου καὶ φίλον καὶ ξένον ἡγεμόνων καὶ ἐπιτρόπων 563, 7. τὸν αὐτοῦ ξένον 416, 5. ξένοι 339, 66. 73. 85. τὴν ἐκ τῶν ξένων εὐφημίαν 339, 30. οὔτε γὰρ συνεισφορὰν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις 609, 20. οὐ δύνασθε ἀνανακασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις τοὺς ξένους 609, 29. τοὺς παρεπιδημοῦντας ξένους 268, 9. τῶν ξένων τοῖς παρεπιδημοῦσιν 329, 28. τῶν παρεπιδημοῦντων ξένων 339, 29. καὶ πολίταις καὶ ξένοις 764, 18
ξενών· ξενῶνα ἔχοντες οὐ δύνασθε ἀνανακασθῆναι δέξασθαι ταῖς οἰκίαις τοὺς ξένους 609, 21
ξέσται 521, 24
ξηρόφορτον· κώνου καὶ τῶν ὁμοίων — τὸ τέλος εἰς τὸ ξηρόφορτον ἀνάγεσθαι 629, 164
ξόανον 90, 41

- ξυλική παρασκευὴ τῶν θεατρικῶν 510, 7
 ξύλινοι καρποί 55, 13. 14
 ξύλον· δεδέσθω ἐν τῷ ξύλῳ 483, 181.
 ξύλα 46, 18. 527, 5
 ξυστάρχης 714, 7
 ξυστική σύνοδος 713, 3. 9
 ξυστός· ἀρχιερέα τοῦ σύμπαντος ξυστοῦ
 714, 6. τῇ τε καθιερυμένῃ ἐν τῷ
 ξυστῷ εἰκόني βασιλέως Πτολεμαίου
 764, 42
 ξύστρα· ἐχορήγησεν δὲ καὶ ξύστρας
 339, 77
 ὀβολός 674, 21. ὀβολοί 214, 36. 40.
 45. 53. 674, 22. 27
 ὀδεύω· ἐκέλευσα καὶ ὀδεύεσθαι μετ'
 εἰρήνης καὶ πλέεσθαι 199, 28
 ὀδοποιέω· ὁδὸν — πρὸς εὐχέρειαν ὁδο-
 ποιημένην 175, 10
 ὁδός *passim*. 335, 112 *sqq.* ὁδὸς εὐθεΐα
 175, 8. ὁδὸν καὶ νῆν Ἀδριανὴν — ἀνέ-
 τεμεν 701, 8. καθ' ὁδὸν ἐκάστην
 629, 88. τὴν ὁδὸν κτίσας 606, 5. τὰς
 λεωφόρους ὁδοὺς 519, 18. 20
 ὀθόνιον· βυσσίνων ὀθονίων 90, 18. 29
 οἶγνυμι· δείγνῃ τοῖς ναύοις 2, 43
 οἰκέτος ὢν τοῦ βασιλέως Δημητρίου
 9, 1. εὐεργεσίας ἔνεκεν τῆς εἰς αὐτοῦς
 καὶ τοὺς οἰκέτους 731, 6. οἰκειοτά-
 την ἐλογιζόμεν τὴν ἀνάθεσιν (τοῦ
 ἀνδριάντος) ἔσεσθαι ἐν ταύτῃ (τῇ
 Μιλήσιων πόλει) 763, 66. καὶ ἐάν τι
 αἱ πόλεις οἰκειότερον βουλεύσωνται
 437, 85
 οἰκειότης 5, 41. 10, 4
 οἰκέτης 483, 175
 οἰκέω *passim*. *passivum notione ac-*
tivi: τῶν τυράννων καὶ τῶν ἐμ πόλει
 οἰκηθέντων 8, 123. 124. 146. 147.
 153. 154
 οἶκημα· ἐὰν ὁ μὲν ὑπερῶν οἶκημα
 πρὸς αὐτῷ (τῷ κοινῷ τοίχῳ) ἔχῃ, ὁ
 δὲ ἀπλοῦν 483, 110
 οἶκηταί 229, 35. 47. 48
 οἰκοδομέω· τὸν οἶκον ὠκοδόμησεν 418, 4.
 τὸ ἱερὸν οἰκοδόμησαν 675, 2. τὸν
 ναὸν οἰκοδομήσας 606, 6. τὴν καμέ-
 ραν ὠκοδόμησεν 631, 6. τοῦ ἐκτὸς
 τοίχου — οἰκοδομηθέντος ἀσφαλῶς
 483, 128
 οἰκοδομή· ἡ οἰκοδομή τοῦ περιβόλου
 655, 2. τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πυλῶνος
 677, 4. εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἱεροῦ
 622, 8
 οἰκοδομία 483, 104. 107
 οἰκοδόμος 770, 7
 οἴκοθεν· πλεῖστα οἴκοθεν ἀναλώσαντα
 646, 12
 οἰκονομέω· ἐφ' ᾧ τε ἀπεστάλη καλῶς
 καὶ δικαίως οἰκονομῶν διατελεῖ 41, 7.
 Ἀρριθαίῳ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ Λαο-
 δίκης 225, 20. 35. τὰς — προσόδους
 — ὠκονομήχασι (οἱ στρατηγοὶ) συμ-
 φερόντως τῷ δήμῳ 267, 7
 οἰκονόμημα· οὐ μόνον ἠρκέσθη ἐπὶ τοῖς
 γεγονόσιν οἰκονομήμασιν 453, 19
 οἰκονομία· ὑποκαίεσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐκ
 τῆς οἰκονομίας ἐκάστου ἐνιαυτοῦ τά-
 λαντόν 46, 14. οἱ δανείσαντες ἐπὶ τοῖς
 ὑποτεθεῖσιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας
 ἕξ ταλάντοις 46, 15. 16. τὰ δὲ λοιπὰ
 ὑπάρχειν εἰς τὴν οἰκονομίαν 46,
 16. 17. τῶν ὑπασχολουμένων ἐν τῇ
 οἰκονομίᾳ διὰ τῆς μερίδος 179, 11.
 ἐν ταῖς κατὰ τὴν πολιτείαν οἰκονο-
 μίαις 323, 12
 οἰκονόμος 59, 9. 225, 37. 669, 22. τοῦ
 κοινοῦ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνι-
 τῶν 50, 12. 51, 26. οἰκονόμος τοῦ
 βασιλέως 188, 3. 189, 3. οἰκονόμος
 τῶν κατὰ Ναύκρατιν 89, 6. οἰκονό-
 μος τῶν αὐτῶν τόπων 102, 15. οἰκο-
 νόμος σιτικῶν τῆς Ἡρακλείδου μερί-
 δος 177, 7. 179, 7. οἰκονόμοι Πριτη-
 νέων 215, 18. κοινωνῶν λιμένων
 Ἀσίας οἰκονόμος ἐν Ἰασῷ 522, 4
 οἶκος· ἄξιον εἶναι — ὅλου τοῦ οἴκου
 331, 22. τοῦ Σεβαστοῦ (τῶν Σεβα-
 στῶν) — καὶ τοῦ παντὸς (σύμπαντος)
 αὐτοῦ (αὐτῶν) οἴκου 606, 2. 622, 3.
 625, 4. 667, 2. 671, 2. 675, 1. 678, 2.
 702, 4. 708, 7. θεοῦ γέγονεν οἶκος τὸ
 τῶν δαιμόνων καταγώγιον 610, 1
 οἰκότροφοι δοῦλοι 765, 19

οἰκουμένη· τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης
 ἱερονεικῶν 494, 12. τῷ σωτῆρι καὶ
 εὐεργέτῃ τῆς οἰκουμένης 668, 5. τῶν
 θεῶν ταμειωσαμένων εἰς τοῦτον τὸν
 ἱερώτατον καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης
 ἀσφάλειαν 669, 10. ὁ ἀγαθὸς δαίμων
 τῆς οἰκουμένης (Νέρων Σεβαστός)
 666, 3
 οἰνηγοί 521, 22
 οἰνικός γόμος 629, 86
 οἶνος 4, 58. 59. 200, 17. 266, 3.
 521, 22
 οἰνοχόα 214, 45
 οἷς· ποτὶ τὰς ὕεις τὰς ἱεράς 345, 15
 ὀκταπάχεϊ εἰκόني 234, 26
 ὀλιγαρχία 218, 20 sqq.
 ὀλικός· μόνῳ δυναμένῳ τὰ τοιαῦτα ὀλι-
 κῶς ἐκκόπτειν 669, 64
 ὀλκή 214, 31 sqq.
 ὀλόκληρος· χωρίον ὑμέτερόν ἐσμεν καὶ
 ὡσπερεὶ δῆμος ὀλόκληρος 519, 14
 ὀλυμπιονίκης 501, 14
 ὀλυροκόποι 729, 4
 ὀμαλός· διὰ τόπων ἀσφαλῶν καὶ ὀμα-
 λῶν 701, 10
 ὀμηρος· ἀπέλυσα δὲ καὶ ὀμηρα ὕμῶν
 751, 15. ὀμηρά τε ὕμῶν ἀπολυθῆναι
 751, 5
 ὀμιλέω· παιδεύω τε ὀμιλῶν 505, 7. ὀμι-
 λῶντα ἐμ Μούσαις δεινῶς 282, 16
 ὀμνυμι· ὀμνύω 229, 60. 70. 266, 23.
 532, 8. ὀμνυν δὲ τοῖς πολίταις
 τοῖς δικάζοντες 8, 83—85. ὀμνύναι
 484, 37. 38. ὀμόσαι τοὺς Ἕλληνας
 πάντας 5, 54. καλῶς δὴ μοι δοκεῖ
 ἔχειν ὀμόσαι ὕμᾶς τὸν ἔρκον ὃν
 ἀφεστάκαμεν 5, 65. 66. ὀμόσαι
 δὲ τοὺς πολίτας πάντας τὸν ἔρκον
 τὸν ἀφεσταλμένον, καθάπερ Ἀντίγο-
 νος ἐφέστειλεν 6, 43 sqq. ὤμοσεν
 266, 19. ὤμοσαν 201, 8. 532, 36.
 ὀμοῦνται 229, 40. ὀμόσαι 229, 59. 69.
 ὀμόσαντες 335, 122. ὀμόσαντες Ἀπόλ-
 λωνα Λύκειον 8, 71. 72. ὀμοσάντων
 καὶ ἐπανελθόντων τῶν πρεσβευτῶν
 229, 28. τοὺς μεθ' αὐτοῦ ὀμωμο-
 κότας 266, 47

ὀμογενής· τῶν θεῶν τῶν ὀμογενῶν
 ὕμῶν 569, 12. τῶν ὀμογενῶν ὕμῶν
 θεῶν 569, 23
 ὀμοίωμα· μηδὲν ἐξ ὀμοιώματος ἐπι-
 γράφειν ἀλλαχῇ ἄλλο 669, 52
 ὀμολογέω· μήτε ἐγγύην εἰς Ῥώμην
 κατὰ δόγμα τι καὶ κέλευσιν ὀμολο-
 γεῖν 455, 3. τοῦ ὀψωνίου οὗ ὀμολό-
 γησεν τῆς τετραμήνου 266, 12. τὰ
 ὀμολογήμενα πρὸς ἀλλήλους 2, 35.
 ποιοῦντος αὐτοῦ τὰ ὀμολογημένα
 266, 40. συντελεσθέντων τῶν ὀμο-
 λογημένων 266, 48. εἰ — παραβαί-
 νοιμί τι τῶν ὀμολογημένων 266, 50.
 κατὰ τὰ ὀμολογημένα πρότερον 771, 19
 ὀμολογία 229, 22 sqq. 266, 16. εἰς τὴν
 αὐτὴν ὀμολογίαν γραφῆναι 5, 31. τὰς
 ὀμολογίας τὰς πρὸς Κάσσανδρον καὶ
 Πτολεμαῖον καὶ Λυσίμαχον αὐτῶι γε-
 γενημένας 6, 5 sqq. τὰς ὀμολογίας
 κτλ. ἀναγράψαι εἰς στήλην 6, 37
 ὀμόλογον 266, 13. σύμφωνον καὶ ὀμό-
 λογον ταῖς πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανη-
 γύρεως 444, 1. ἐποίησαντο ἐν ἑαυτοῖς
 ὀμόλογα καὶ σύμφωνα 444, 4
 ὀμομητρία βασιλέως ἀδελφῇ 403, 9
 ὀμονοέω· ὀμονόοντες πρὸς ἀλλήλους 2, 30
 ὀμόνοια 308, 8. 17. 418, 4. πολιτεύσο-
 μαι μεθ' ὀμονοίας 229, 64. μεθ' ὀμο-
 νοίας πολιτεύεσθαι (πολιτευόμενος)
 237, 7. 8. ὑπὲρ — τῆς τοῦ δήμου
 ὀμονοίας 622, 4. ὑπὲρ Τιβερίου Κλαυ-
 δίου Καίσαρος — εἰρήνης καὶ ὀμο-
 νοίας 663, 2
 ὀμορέω· ἔθνη ὀμοροῦντα τῇ ἐμῇ γῇ
 199, 32. τῆς ὀμορούσης (γῆς) 221,
 22. 31. 41
 ὀμόσπονδος· Ἀμισοῦ — ὀμοσπόνδου
 Ῥωμαίοις 530, 3
 ὀμότιμος· τῶν ὀμοτίμων τοῖς συγγε-
 νέσι 177, 6
 ὀμόφρων· κοινὴν ὀμόφρονα γνώμην
 515, 5
 ὀνικός γόμος 629, 30. 45
 ὄνομα *passim*. Τιβέριον Κλαύδιον Πεί-
 σωνα — τὸ μέγα ὄνομα τοῦ γένους
 528, 18

- ὀνομαστέι 218, 26
 ὄνος 629, 56. 674, 27
 ὀπισθοβαρής· τῆς δὲ ἀσεβείας ὀπισθο-
 βαρεῖς ἀνάγκαι 383, 120
 ὄπλον νικητικόν 90, 39. παρσᾶσαι δὲ
 (τῷ ἀγάλματι) ὄπλον ἐπύχρυσον 767, 26.
 ἐν ὄπλῳ ἐπυχρύσῃ 470, 26. ὄπλα
 8, 7. 42. 90, 22. 339, 43. 79. 83. 94.
 437, 67. 71. οὐδὲ ὄπλα ὑπεναντία
 θήσονται 266, 27. 63. ἐκ τῶν — λη-
 φθέντων ὄπλων 285. τούτους —
 ὄπλοις τε καὶ σιδήρῳ διώξειν (ὀμνύω)
 532, 24. τοὺς διὰ τῶν ὄπλων ἀγῶ-
 νας 764, 24. 29. 34. 38
 ὀπλοθήκη· ὄπλα ἐπίσημα ἐνδεδεμένα
 ἐν ὀπλοθήκαις 339, 80
 ὀπλομαχία 339, 81
 ὀπωρινή πυλαία 234, 2
 ὄρσις· ἦν ὁ πατήρ στέρξας ὀνόμασεν
 ὅτε μὲν βασιλείαν ὅτε δὲ ὄρσιν
 αὐτοῦ 56, 56
 ὄργή· δαιμόνων ὄργή καὶ θεῶν ἀπάν-
 των 383, 210
 ὄρεινός· ἀγρὸν — ὄντα ὄρεινόν 488, 7
 ὄρεοφύλαξ 111, 16 (cf. Vol. II Addenda
 p. 542)
 ὄρθός· οὐδ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ μετ' ἐξουσίας
 θέλοντος πράττειν 329, 10
 ὄρια· μέχρι τῶν ὀρίων τῆς ἰδίας βασι-
 λείας 248, 15. μέχρι τῶν τῆς Αἰγύπ-
 του ὀρίων 199, 13. κατὰ τὰ ὄρια τὰ
 παραδειχθέντα 225, 50. τὰ ὄρια τὰ
 πρὸς Ἀταρνεΐτας 335, 117. εἰς τὰ
 ὄρια τὰ Παλμυρηνῶν 629, 18
 ὀρίζω· ἡ ὁδὸς ἡ ὀρίζουσα τὴν Πιτα-
 ναίαν 335, 112
 ὀρκίζω· ὀρκιζέτωσαν 229, 81. ὀρκισά-
 τωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι
 πρεσβευταὶ τὸν ὄρκον 229, 27. ὀρκι-
 σάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἐξετασταί 229, 48.
 τοὺς ὀρκιοῦντας τὸ πλῆθος 229, 79
 ὄρκιον 453, 25
 ὄρκος (v. etiam s. ὄμνυμι) 2, 31. 5,
 66. 72. 6, 44. 201, 9. 229, 27. 41.
 60. 69. 80. 81. 266, 16. 19. 45. 47.
 456, 15. 484, 34. ὄρκος ὁ τελεσθεὶς
 ὑπὸ τῶν κατοικούντων Παφλαγονίαν
 καὶ τῶν πραγματευομένων παρ' αὐτοῖς
 Ῥωμαίων 532, 5. ποιήσονται τὴν
 κρίσιν μεθ' ὄρκου 335, 30. 72. ὄρ-
 κοι 6, 7. 38. 13, 24. 25. 46, 13. δ
 ἂν ἐκ τῶν συνθηκῶν καὶ ὄρκων ἐξῇ
 Κιβυρατῶν τῷ δήμῳ ποιεῖν 762, 5
 ὄρκωμόςια· τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ὄρ-
 κωμόςια — δότω ὁ ταμίης 229, 82
 ὀρμίζεσθαι 270, 13
 ὄρμος· ἐν ὄρμῳ Πούχεως τοῦ Ἀνταίο-
 πολεῖτου νομοῦ 697, 6
 ὀροθετέω· ὀροθέτησαν 538, 12
 ὄρος· λίθον διορίζοντα ὄρους 612, 6.
 769, 9. ὅταν ἐξωθεν τῶν ὄρων εἰσ-
 ἀγῆται 629, 160. 168
 ὄρος· ἐπάρχου ὄρους Βερενεΐκης 674, 7.
 ὄρων 455, 14
 ὄρυγμα· μήτε ὄρυγμα ποιέτω 483, 148
 ὀρύσσω· ὠρύξα τὸν λάκκον 717, 13.
 ὀρύξας τὸν λάκκον 717, 7. διὰ τῶν
 ὀρυχθέντων ποταμῶν 54, 23. ἐάν
 τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς χοῦν ὀρύσσωσιν
 483, 61. ὠρύγη Ἀγαθὸς δαίμων πο-
 ταμός 672, 7. ὠρύγη ποταμός Φιλα-
 γριανός 673, 6
 ὄρφανικά 266, 8
 ὄρφανός· μηδὲ τόνδε τὸν τόπον ὄρφα-
 νὸν ἐμῆς εὐσεβείας ἐχῇ μάρτυρα
 383, 52
 ὄρχηστής 51, 45
 ὄσιος· τὸν ὀσιώτατον αὐτοκράτορα 718, 1.
 μηδενὶ ὄσιον ἔστω — ἐξειδιάζεσθαι
 383, 194. τὸ μὲν γὰρ ὄσιον ἅπαν
 κοῦφον ἔργον 383, 119. μηδενὶ δὲ
 ὄσιον ἔστω τούτους — καταδουλώσα-
 σθαι 383, 171. εὐσεβείας, ἦν θεοῖς
 καὶ προγόνους εἰσφέρειν ὄσιον 383, 214.
 ὁ ταμίης τῶν ὀσίων προσόδων 229, 58.
 δικαιοδοτοῦντα ὀσίως 448, 6. τὰς —
 πίστεις ὀσίως διεφύλαξεν 339, 12
 ὀσιότης 383, 19. 404, 15
 ὀσπρηγοί 521, 25
 ὀσπρια 55, 15
 ὀστᾶ 599, 1
 οὐαλλάριος στέφανος 560, 12
 οὐέρνας (verna)· Κοσμίων κυρίου Καί-
 σαρος οὐέρνας 550, 2

οὐτετρανὰ ἀνδράποδα 629, 22
 οὐετρανός 206, 7
 οὐηξιλλάριος 639, 10
 οὐηξιλλατίωνες 640, 10
 οὐρά· ἡ οὐρά τῆς βασιλείας 56, 63
 οὐράνιος· οὐρανίων ἄγχιστα θρόνων 383, 38. πρὸς οὐρανίους Διὸς Ὠρομάσδου θρόνους 383, 41. δαίμοσιν οὐρανίοις 404, 24. τοῖς οὐρανίου τετευχόσι δόξης 456, 37
 οὐσία 484, 57. ἐκ τῶν οὐσιῶν τῶν γεγεννημένων βασιλικῶν 338, 25. ἐκ τῆς τοῦ κατακριθέντος οὐσίας 665, 30
 οὐσιακός· εἰς τελωνείας ἢ ἄλλας μισθώσεις οὐσιακός 669, 11
 ὀφειλήμα· τὰ βασιλικά ὀφειλήματα 90, 13
 ὀφείλω *passim*
 ὄφελον· καὶ ὄφελον μὲν ἡ θεὸς — στερεῖσαι τὸν ταῦτα ποήσαντα ὦν μάλιστα ἐπιθυμεῖ 315, 16
 ὀφθαλμός· πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσι τὰ περὶ τούτων κελευσθέντα 210, 8
 ὀχετός· ἐάν τινες — μετεώρους ὀχετοὺς ποιῶσιν 483, 62. τοὺς ὀχετοὺς κρυπτοὺς ποιεῖν 483, 69. καὶ τοὺς προὔπαρχοντας ὀχετοὺς ἀναγκαζέτωσαν κρυπτοὺς ποιεῖν 483, 74
 ὀχλέω· μηδὲ ἐπιχειροῦντος ἢ ὀχλοῦντος προσφάσει παροχῆς καὶ τέλους 262, 22
 ὄχλος· ἐν τῇ τῶν ὄχλων παρόδῳ 544, 29. συναγωγαῖς ὄχλων 383, 151
 ὀχυρόω· ὥπως τὸ χωρίον θυησσὸν — ὀχυρώσωσιν 442, 12. πόλις — ὀχυρωμένη πρὸς πολιορκίαν 90, 22. ὀχυρώσας τὰ στόματα τῶν ποταμῶν 90, 25
 ὀχυρώματα 455, 14
 ὀψάριον 484, 12. τῶν λεπτῶν ὀψαρίων 484, 16
 ὀψαριοπώλης 484, 21. ὀψαριοπῶλαι 484, 9
 ὀψώνιον 266, 7. 13. 14. ὀψώνια 224, 106

παγκρατιαστής 714, 12
 παγκτητικός· ἡ παγκτητικὴ τῆς χώρας κυρεία 335, 137
 παιδάριον 345, 21. παιδάρια 196, 11. 345, 19

Dittenberger, Orientis gr. inscr. II.

παιδεία· συνέσει καὶ παιδείᾳ προάγων 323, 6. τῆς τῶν ἐφήβων καὶ νέων παιδείας ἐπιμελήθη 339, 76. παιδεία τε καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ 504, 8. παιδεία — ὁμιλῶν 505, 7. τῆς περὶ παιδείαν φιλοτιμίας 505, 14. ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ 679, 7
 παιδευταί 764, 14. 49
 παιδονόμος Ἐλαϊτῶν 332, 36. Τητῶν 309, 9
 παῖς, παῖδες *passim*. γυμνασιάρχου τῶν παίδων 583, 14. παῖδες ἐλεύθεροι v. ἐλεύθερος
 παλαιός· κωμωδοῖς παλαιοῖς καὶ τραγωδοῖς 352, 45. ἐκ παλαιοῦ 497, 7
 παλαιστροφύλαξ 345, 22
 παλίμποτον 214, 40. παλίμποτα 214, 37
 παμμεγέθης· τὸ πανμέγεθες κτίσμα ἀνήγειραν 619, 6
 πανάρετος 583, 8
 πανδημί 332, 39. πανδάμι 8, 8. 44
 πανευδαίμων· ἐπὶ τῆς πανευδαίμονος βασιλείας 722, 2
 πανηγυριαρχήσαντα 485, 10
 πανηγυρικὸν γυμνάσιον 764, 5
 πανήγυρις 6, 24. 31. 56, 39. 90, 7. 49. 222, 23. 233, 27. 56. 268, 5. 305, 6. 9. 319, 7. 339, 96. 444, 1. 533, 21. 566, 21. 30. 763, 50. 61. πανάγυριν συνάγαγε δαμοτέλην 4, 43. 44. πανήγυρις δημοτελής 56, 35. πανηγύρεις δημοτελεῖς 56, 34. πανηγύρεις 56, 60. 69. 90, 32. 40. 42. 48. 194, 25. 383, 32. 94. πανηγύρεις ἀτελεῖς 262, 12
 πανοίκιος· τοὺς ὑπάρχοντας αὐτοῖς λαοὺς πανοικίους 225, 4. 22
 πανουργία· ἐκ κακουργίας καὶ πανουργίας ὀλίγων τινῶν 515, 47
 παντελής· εἰς τὸ παντελὲς αἰώνιον τειμήν 642, 4
 παντοκράτωρ· τοῦ παντοκράτορος θεοῦ θελήσαντος 722, 1
 παντοπωλείων σκυτικῶν 629, 78
 πάντοτε 458, 76
 πάντροφος· ἐμῆς πατρίδος παντρώφου Κομμαγενῆς 383, 52

- πανώλεια· ἐπαρῶμαι — ἐξώλειαν καὶ πανώλειαν 532, 31
 πάππος 402, 8. συνκλητικοῦ πάππον 528, 14. πατέρα καὶ πάππον συνκλητικῶν 549, 7
 παπυροειδὲς σκηπτρον 56, 63
 παραβαίνω· τὴν τιμὴν τὴν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένην παραβαίνειν 569, 19. παραβάντα (Προυσίαν) τὰς διὰ Ῥωμαίων γενομένης συνθήκας 327, 4. ἐάν τις — πόλεμον ἐπιφέρῃ ἢ τὰς συνθήκας παραβῇ 762, 3. εἴ γε οἴωδῆπως τρόπῳ παραβαθῶσιν οἱ τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας 521, 5
 παραβολή· ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου ἐπὶ τὸ τὰς παραβολὰς τῶν δικῶν λαμβάνειν 41, 5
 παραβώμιον· ἄσαι τοὺς ἐλευθέρους παῖδας παραβώμιον 309, 8. ἵνα δὲ — ὑπὸ μὲν τῶν παίδων ἄδῃται τὸ παραβώμιον 309, 11
 παραγγέλλω· καὶ νῦν αὐτοῖς (τοῖς ἐγλογισταῖς) παραγγέλλω μηδὲν ἐξ ὁμοιωματος ἐπιγράφειν 669, 52
 παραγράφω· διὰ τὸ πάντας αὐτῶν (τῶν ἐγλογιστῶν) καταβοᾶν ἐπὶ τῷ παραγράφειν αὐτοὺς πλεῖστα ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας 669, 51. ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἢ παρὰ τὸ δέον παραγεγραφότες 669, 54. πρὸς συκοφαντίας τῶν κατὰ σύνοψιν παραγεγραφομένων 669, 58
 παράδειγμα· ὡς μὴ ῥαδίως ἀνάγεσθαι τινὰς τῷ παραδείγματι 508, 8
 παραδείκνυμι· παραδείξαι Ἀρριδαίῳ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ Λαοδικῆς τὴν τε κώμην κτλ. 225, 20. παραδείξαι Ἀριστοδικίδῃ — τὰ δισχίλια πλῆθρα 221, 22. παραδείξον αὐτὴν (τὴν Πέτραν) καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώραν Ἀριστοδικίδῃ 221, 39. παραδείξαι αὐτῷ δισχίλια πλῆθρα 221, 42. 65. παραδειχθῆναι αὐτῷ τὰ ἴσα πλῆθρα 221, 55. κατὰ τὰ ὅρια τὰ παραδειχθέντα 225, 50
 παράδεισοι 90, 15
 παράδοξος· κινδύνους μεγάλους παραδόξως διέφυγεν 383, 20
 παράθεσις· ὅπλων τε παραθέσει δαφίλεστέρα καὶ τῇ ἄλλῃ χορηγία 90, 22
 παραθήκη 199, 38
 παραθυρίδες 300, 3
 παραιρέω· παρήλετο τὰ ὅπλα 8, 42. παρελόμενος τὰ ὅπλα 8, 7. ὑποστραφέντας δὲ τοὺς ἐκπεσόντας Σαμίους παρελῆσθαι τὴν χώραν αὐτῶν 13, 21. 22
 παραιτέομαι· ἐάν τις ἄπεργος γένηται ἢ παραιτήσεται 266, 11. οὐκ εὐκαιρῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρητημένος διὰ τὸ μηδέπω καθεστηκέναι τὰ πράγματα 771, 18
 παρακαλέω· τὸ δεύτερον παρακληθεῖς γυμνασιάρχῃσαι 339, 53
 παραλαμβάνω· βασιλείας, ἣν παρέλαβεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ 90, 8. τὰμ βασιλείαν παρέλαβον 4, 5. 6. παραλάβων παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν 54, 6. 7. εἰς τὴν πέμπτῃν καὶ εἰκάδα τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐν ᾗ παρέλαβεν τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 56, 6. 90, 47. παραλαβόντος τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς 90, 1
 παραλείπω· τὰ παραλελειμμένα ὑπὸ τῶν πρότερον ἀρχείων 267, 8. ἐάν δὲ οἱ ἄρχοντες — τῶν ἐψηφισμένων τι παραλίπωσιν 515, 41
 παραλήμπτῃς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 202, 4
 παράληψις τῆς βασιλείας· πρὸς τὴν πανήγυριν τῆς παραλήψεως τῆς βασιλείας 90, 7. τὰ προσήκοντα νόμιμα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 28. τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας 90, 45
 παραλιμπάνω· παραλιμπάνοντες τὰς λεωφόρους ὁδοὺς 519, 18
 παραλογίζομαι· δαπάνας ἀδίκους καὶ παραλογισθείσας 665, 15
 παράλογος· πολλὰ καὶ παράλογα συμβαίνειν 5, 20. εἴ τινα πέπρακται παραλόγως 665, 33
 παραλύω δὲ καὶ Εὐμένην τὸν Ἀττάλου τοῦ ὅρκου 266, 46. ἀποδεξάμενος τὴν τιμὴν τῆς δαπάνης αὐτοῦ

παρέλυσεν 339, 42. παραλῦσαι βου-
λόμενος καὶ τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης
καὶ χορηγίας τοὺς Ἀτταλιστάς 326, 30
παραμετρέω· παραμετρησάτω ὁ δημο-
σιώνης εἰς ἕκαστον μόδιον ἀσσάριον
629, 93. ὅς δ' ἂν — παραμετρήσῃ
629, 95

παρανομέω· οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ χώρᾳ εἰς
τοὺς πολίτας παρενόμουν 765, 9

παράνομος· παρανόμῳ γνῶμῃ 383, 234.

παράνομως 765, 7

παραπορθμεύω· μὴ ἐξεῖναι ἕτερον πα-
ραπορθμεῦσαι 572, 13

παραπράσσω· τὰ μὴ ὀφειλόμενα αὐτοῖς
παραπράσσουσιν 519, 22. παραπρασ-
σόμεθα ὑπ' ἐκείνων 519, 15. τοῦ
μὴδὲν παραπράσσειν τὸν μισθούμενον
629, 14

παράσιτος 195, 3

παρασπόνδως 323, 22

παραστάς· ἐν τῇ παραστάδι τῆς στοᾶς
46, 6. 7. τὸ θύρωμα καὶ τὰς παρα-
στάδας 300, 2

παραστάτης· ἐμ πολλοῖς κινδύνους πα-
ραστάτηγ καὶ βοηθὸν ἡμῖγ γενόμενον
(Δία Σαβάζιον) 331, 51

παραστάτης· ἀθανάτου φροντίδος, ἡ πολ-
λάκις ἐμοὶ παραστάτης ἐπιφανῆς —
ἐωρᾶτο 383, 65

παράταξις· δις ἐν παρατάξει κατὰ κρά-
τος νικήσας 654, 3

παρατάσσω· τρίς παραταξάμενος 552, 5
παρατίθημι· καὶ περὶ τούτων τὰς πί-
στεις ἐγγράφους παρατιθέασιν 335,
135. ἐκ τῶν παρατεθέντων ἡμῖν
335, 109

παρατυγχάνω· πᾶν τὸ παρατυγχάνον
πλήθος 383, 149

παραφυλακή· εἰς παραφυλακὴν τῆς
πόλεως 443, 2

παραφυλακῆται 338, 17

παραφύλαξ 527, 10. 11. παραφύλακες
527, 9

παραφυλάσσω· παραφυλάξαντα 485, 7
παραχειμάζω· στρατεύματα τὰ παραχει-
μάσαντα ἐν τῇ πόλει 544, 30

παραχωρέω· τῷμ παρεχώρησαν αὐτῳ

οἱ ἐν ταῖ πόλει πρόσθε ἕοντες 2, 5.
οἱ παραχωρήσαντες 2, 6. *passivum*:
παραχωροῦμαι i. e. *ceditur mihi ali-*
quid: μὴδὲνα τῇ τῶν δημοσίων προ-
φάσει παραχωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δά-
νεια 669, 17. ἀλλότρια δάνεια παρα-
χωρούμενοι 669, 15

παρεδρεύω· ταμίας ὁ παρεδρεύσας τὴν
πρώτην ἐξαμήνον 473, 5

πάρεδρος 185, 9

παρεκβαίνω· ἐὰν δέ τις παρεγβὰς ποιήσῃ
ἢ ἀμάρτη 573, 17

παρενοχλεῖν 139, 16. παρενοχληθέντα
ὑπὸ νευρικής διαθέσεως 331, 10

παρεπιδημέω· οἱ παρεπιδημοῦντες εἰς τὰς
Φίλας 139, 4. τοὺς παρεπιδημοῦντας
ξένους 268, 9. τῶν ξένων τοῖς παρ-
επιδημοῦσιν 329, 28. τῶν παρεπιδη-
μοῦντων ξένων 339, 29

παρεπίδημος· τὸ παρατυγχάνον πλήθος
ἐπιχώριον καὶ παρεπίδημον 383, 150

παρεφεδρεῦσαι 115, 5. οἱ παρεφεδρεύον-
τες ἐν Ἑρμουπόλει 182, 2

παρθένος 56, 47. παρθένος 56, 61.
65. 66. 199, 18. 309, 9. 11. ὑπὸ τῶν
ἐπιλεγόμενων ἱερῶν παρθένων 56, 67.
τὰς ἱεράς παρθένους 56, 68

παρίημι· παρῆσθαι τὰς πόλεις πάσας
τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτάς
444, 16

παρίστημι· ἐὰν μὲν τις — εἰσάγῃ ὑπό-
θεσιν, παρίστασθαι ὑπ' αὐτοῦ καὶ τὸν
προσαγγεῖλαντα 669, 41. παραστήσας
θυσίαν 764, 23. θυσίας 764, 38. πα-
ρασταθείσης θυσίας καὶ καλλιεργηθεί-
σης 332, 17. παρασταθείσης δὲ καὶ
θυσίας ὡς καλλίστης 332, 42. παρι-
στάναι — τῶν αὐτῶν θυσιῶν ὡς καὶ
Διὶ παρίσταται 456, 20. 21. παρα-
σταθείσης θυσίας παρὰ τῆς πόλεως
764, 33. παρίστασθαι μὲν ὑπ' αὐτοῦ
— θυσίαν 764, 36. περὶ τῆς παρα-
σταθησομένης θυσίας 764, 46. ὅταν
ὁ πρῶτος σπόρος παραστῇ 56, 68.
εἰκόνα — ἥ παρεστήσεται ὁ κυριώ-
τατος θεὸς τοῦ ἱεροῦ 90, 39

- παροδεύω· καὶ προπέμψαντα τὰ παρο-
δεύοντα ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλε-
μον (στρατεύματα) 544, 32
παρόδος· ἐν τῇ τῶν ὅχλων παρόδῳ
544, 19
παροικέω· τοῖς — παροικοῦσι ταῖς πυ-
ραμίσι 666, 13
παρόικοι· ἐν Ἰλίῳ 219, 31. ἐν Περ-
γάμῳ 338, 12. 20. 34. 36. ἐν Τελ-
μησσῶι 55, 29. δεδῶσθαι πολιτείαν —
τοῖς ἀναφερομένοις ἐν ταῖς τῶν παρ-
οίκων ἀπογραφαῖς 338, 11. 34. εἰς
τοὺς παροίκους μετατεθῆναι 338,
20. 36. τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀραγουνηῶν
παροίκων καὶ γεωργῶν 519, 7
παρομολογία 607, 7
παροράω· ἀναγκαῖον ὥμεθα παριδεῖν
5, 14. 15
παροργίζω· ὅπου θεὸς παρωργίζετο 610, 4
παρόριος· ἐν αὐστηροῖς τόποις παρο-
ρίοις τῇ Αἰθιοπία 168, 57
παρορμάω· παρορμωμένων πάντων πρὸς
τὸ φιλοδοξεῖν 339, 91
παρουσία· ἀναγκάζουσι ἡμᾶς παρουσίας
αὐτοῖς ποιεῖν 139, 9. ὑπηρετήσαντα
παρουσία διηγεκεῖ Ῥουτιλίου Κρι-
σπέινου τοῦ ἡγησαμένου 640, 7
παροχή· μισθομένης παροχῆς (τῶν
ἱερῶν) 764, 44
παρρησία· κεκόσμηκε τὸν αὐτοῦ βίον
τῇ καλλίστῃ παρρησίᾳ 323, 10
παστοφόροι 736, 8
πάσχω· τὸν τεχνάζοντα πάσχειν ὡς
ἡγεμόνα ὀλιγαρχίας 218, 115
πατήρ *passim*. πατήρ πατρίδος 379, 6.
470, 13. 506, 6. 575, 7. 576, 6. 624, 4.
625, 3. 629, 2. 701, 7
πατρικός· τῶν πατρικῶν φίλων 227, 9.
πατρικοῦ θεοῦ 418, 3
πάτριος *passim*. Λυκίων τὸ κοινὸν
κομισάμενον τὴν πάτριον δημοκρα-
τίαν 551, 1. κισσοῦ στεφάνῳ πατρίῳ
49, 8. κατὰ τὰ πάτρια 50, 5. 51,
56 *al.*
πατρίς *passim*
πατριστί 46, 7
πατρόθεν 222, 41. 44
πατροπαράδοτος· πατροπαράδοτον αὐτὸν
(Δία Σαβάζιον) κομίσασα (βασιλίσσα
Στρατονίκη) εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν
(Περγαμηνῶν) 331, 49
πάτρων (*patronus*) 448, 3. 452, 3.
460, 3. 463, 5. 546, 9. 564, 7. 567, 28.
643, 8
πατρώος *passim*
παύω· πονηρίας καὶ διασεισμῶν πεπαυ-
μένων 519, 11. τοὺς πάλαι στασιάζ-
ζοντας Χριστιανοὺς — πεπαύσθαι
569, 18
πεδιάς· τὴν πεδιάδα χώραν 335, 133
πεδίον· ἐγὼ Καϊκού πεδίῳ 335, 120.
πεδία 90, 25. 199, 20
πεζεύω· πεζεύεσθαι ἐποίησα τὴν ὁδὸν
ἀπὸ τῶν τῆς ἐμῆς βασιλείας τόπων
μέχρι Αἰγύπτου 199, 14
πεζικὸν στρατεύμα 199, 27. πεζικαὶ
δυνάμεις 54, 9. 90, 20. 155, 3
πεζός 270, 3. πεζοί 90, 25. 114, 2.
217, 2. 229, 35. 36. 44. 46. 49. 59.
71. 92. 103. 266, 59. 765, 18
πειθαρχέω· ἐὰν δὲ μὴ οὕτω πειθαρχ-
ῶσιν οἱ ἰδιῶται 483, 70. πειθαρχεῖν
Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ 12, 11.
πειθαρχεῖν αὐτοῦ 244, 39. πᾶσιν μὲν
τοῖς ἀπεσταλμένοις ἐπὶ τὴν πόλιν
πεπειθαρχηκότος 329, 3
πεῖρα· τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πεῖραν 521, 15
πέλαγος· σωθεὶς ἐκ πελάγους 74, 3
πένθος 56, 49. πένθους ἀπόλυσις 56,
53. 58
πενταετηρικοὶ ἀγῶνες 437, 6. 29. 567,
4. 5
πενταετηρίς 735, 28. διὰ πενταετηρίδος
231, 15. 232, 7. 233, 28. καθ' ἑκά-
στην πενταετηρίδα 319, 18. τὸν ἀγῶνα
τὸν τιθέμενον κατὰ πενταετηρίδα
441, 133. τιθέναι δὲ κατὰ πενταετη-
ρίδα ἀγῶνας 456, 7. ἱερατεύσαντα
Ῥώμης — κατὰ πενταετηρίδα 556, 10
πενταετία· τῇ ἔγγιστα πενταετία 669, 49.
διὰ πενταετίας 212, 10. 305, 10. κατὰ
πενταετίαν 305, 8
πεντάμναος (πεντάμναιος) σάρξ 78,
16. 21

πεντάπηχυ ἄγαλμα 332, 7. 46
 πεντεκαιδέκατοι τόκοι 444, 17
 πεντηκοστή 46, 12
 πέρας· οὐδὲν γὰρ ἔσται πέρας τῶν συκοφαντημάτων 669, 40
 περίβλεπτος· τὸν περίβλεπτον κόμητα τῶν στενῶν 521, 14
 περίβολος 64, 4. 182, 4. 555, 4. 5. 655, 3. ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν τρυφάκτου καὶ περιβόλου 598, 4. ἐπιχωρῆσαι καὶ τούτῳ τῷ ἱερῷ ἐντὸς αὐτοῦ περιβόλου τὴν ἀσυλίαν 761, 8
 περιδρομοί (Μυτιληναίων) 2, 12. 13. 14
 περιειλέω· σκηπτρον — περὶ δ καὶ ἡ οὐρὰ τῆς βασιλείας ἔσται περιειλημένη 56, 63
 περιέχω· ὅπως περιεῖχεν ἡ ἔκδοσις 484, 48. καθὼς καὶ ἐν Καπετωλίῳ δέλοισι περιέχουσιν 603, 7
 περιέστημι· εἰς ὀλίγους ἡμᾶς περιέστη τὸν ἀριθμὸν 595, 8. ἐν τοῖς νῦν περισταῖσι καιροῖς 735, 10
 περίκειμαι· τῶν ἱερῶν παρθένων — περικειμένων τὰς ἰδίας βασιλείας τῶν θεῶν ὧν ἱέρειαι νομίζονται 56, 66
 περιλαμβάνω· χάμασίν τε καὶ τάφροις καὶ τείχεσιν αὐτὴν (τὴν πόλιν) περιέλαβεν 90, 24
 περιουδονίκης 714, 2
 περίοδος 404, 24
 περιορίζω· καὶ περιορίσαι καὶ στηλῶσαι 225, 30. καθὰ ἔδει περιορισθῆναι 225, 39
 περιορισμός· καὶ προσαναγράψαι τὸν περιορισμὸν εἰς τὰς στήλας 225, 31. κατὰ τοὺς προὔπάρχοντας περιορισμούς 262, 8
 περίπλους 56, 56. 57. 58. ἐν τῷ Χοιᾷ μηνὶ πρὸ τοῦ περίπλου τοῦ Ὀσειρίου 56, 64
 περιποιέω· καὶ οὐδέποτε ἑλλελοιπῶς κατὰ γε τὴν ἐμὴν δύναμιν εἰς τὸ περιποιεῖν δεῖ τι — τῶν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηκόντων 763, 42
 περισπάω· περισπᾶσαι λειτουργίας ταύτης 385, 185
 περίστασις 1. *ambitus aedificiū*: 483,

128. περιστάσεις 483, 123. 133. 137.
 2. *fortunae vicissitudo: passim*.
 περιστάσεις 335, 15. τὴν πόλιν ὑπὸ χαλεπῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων κατεφθαρμένην 194, 5
 περιτίθημι· κόσμον Περσικῆς ἐσθῆτος, ὃν καὶ χάρις ἐμὴ καὶ πάτριος νόμος — αὐτῷ περιέθηκε 383, 137. περιτεθείκαμεν τὴν τιμὴν καὶ ταύτην τῷ Ἀθηναίῳ 331, 23. ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἣν περιθέμενος (ὁ βασιλεὺς) εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερὸν 90, 44
 περιφέρω· πρὸς τε ἡμᾶς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας περιφερόμενος (?) διατελεῖ φιλανθρώπως 735, 16
 περίφραγμα· ἀναγράψαι — εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ Διονύσου 730, 28
 περιφουρήσας 199, 17
 περσέαι 97, 9
 πέτασος τοῦ θεάτρου 510, 4
 πέτρα· ἕως τῆς πέτρας 672, 10. 673, 8. ἕως τῶν πετρῶν τῶν δύο 335, 113. ἐὰν μὴ πέτρα ἦ οὐ τὰ γείση ἐπιτεθήσεται 483, 129
 πηγὴ· ἐπιμελητῆς αἰρεθεῖς Ἐφκας πηγῆς 634, 2. ἡ τοῦ Νεῖλου πηγὴ ὀνομαζομένη 168, 9. πηγαί 629, 85. περὶ πηγὰς Καίτου ποταμοῦ 269, 276, 1
 πηλός· ἐὰν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς — πηλὸν ποιῶσιν 483, 61
 πήχυς 483, 126. πήχεις 483, 25. 27
 πιθάκνη· μήτε πιθάκνας ἰστάτω 483, 149
 πιπράσκω (v. etiam πωλέω)· σταθμῇ πιπρασκόμενα 484, 16. τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας 484, 26. τὴν ἄδικον τῶν πιπρασκόντων ζημίαν 484, 29. πιπρασκόμενων 484, 60. πραθέντων τῶν κιόνων καὶ τῶν ξύλων κτλ. 46, 17. 18. εἰ δέ τι ἐνέχυρον μείονος ἐπράθη ἢ δοθῆναι ἔδει 629, 112. τὰ δὲ ὑπάρχοντα πέπρασθαι αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον 8, 134. 135
 πίστις 339, 46. 441, 43. πίστει καὶ φιλῇ τῇ πρὸς τὴν Ῥωμαίων πόλιν 557, 16. λαβὼν μόνος ὁμοῦ πίστιν

- ἐπιστολῶν, ἀποκριμάτων, διαταγμάτων, κλήρου 494, 17. καὶ περὶ τούτων τὰς πίστει ἐγγράφους παρατιθέασιν 335, 134. μὴδὲ συνεχέωσι τὴν κοινὴν πίστιν 669, 18. τὰς ἐνχειρισθείσας πίστει 339, 12. 53. καθὼς ἂν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων πραγμάτων πιστεῶς τε τῆς ἰδίας φαίνεται 441, 119
- πιστός *passim*. λαβόντες τὰ πιστά 5, 49
- πιττάκιον· ἀνεγνώσθη πιττάκιον δοθὲν — ὑπὸ Λάχης 595, 38. πιττακίου καμήλων 674, 21. σφραγισμοῦ πιττακίου 674, 22. ἐκάστου πιττακίου 672, 24
- πλάξ· ἀντὶ τῆς προανακειμένης περὶ τῆς ἀναθέσεως τῆς προσευχῆς πλάκός ἡ ὑπογεγραμμένη ἐπιγραφῆτω 129, 5. ἐτέθησαν παρ' ἐκάτερα τῶν τοίχων πλάκες ἐπιγεγραμμέναι δεκατέσσαρες 672, 12
- πλατεῖα· οἱ κατοικοῦντες τὴν Πασπαρεῖτων πλατεῖαν 491, 9
- πλέθρα 221, 20. 24. 30. 31. 35. 44. 56. 64. 66
- πλεονεκτέω· πλεονεκτεῖσθαι γὰρ καὶ τοὺς ὀλίγους ὑπ' αὐτῶν ἀνθρώπους δῆλον ἦν 484, 27
- πλεονεκτικός· ὑπὸ τῶν πλεονεκτικῶς καὶ ἀναιδῶς ταῖς ἐξουσίαις ἀποχρωμένων 665, 16
- πλέω *passim*. πλεύσει δὲ μόνον τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 30
- πληθικῶς 669, 49
- πλήθος *passim*. καὶ κατ' ὀλίγους καὶ κατὰ πλήθη 669, 6. στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς τοῦ πλήθους τῶν μαχαιροφόρων 737, 6. θεωροῦντα τὴν εὐχαριστίαν τοῦ πλήθους 763, 32. ἐξηγούμενοι σύμπαντος τοῦ πλήθους — τὴν εὐνοίαν 763, 39
- πλημύρω· πλημύρουσα πᾶσιν ἀγαθοῖς ἡ Αἴγυπτος 666, 8
- πληρῶ· ὥς δύνασθαι ἀπὸ τούτων παρὰ ἔτη τέσσερα πληροῦσθαι τὸν μουσικὸν ἀγῶνα 509, 15. βίου πολυετοῦς μακαριστῶς ἐπληρώθη 383, 23. 404, 18.
- πληρώσαντα καὶ εἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον τοὺς ἱεροὺς φόρους 565, 16
- πλησίος· τῶν πλησίων ἱερῶν 736, 5
- πλίνθος· πλίνθοι 46, 18. ἐάν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς — πλίνθους ἔλκωσιν 483, 62
- πλοῖζομαι· θυσιάσαι ὑπὲρ τῶν πλοῖζομένων 199, 37
- πλοῖον 572, 29. 697, 8. ἡ ἀναγωγὴ τοῦ ἱεροῦ πλοίου τοῦ Ὑσείρεως 56, 51. ὑπὲρ εὐπλοίας πλοίου Σαρράπιδος 696, 4. πλεύσει δὲ μόνον τὰ ἀπογεγραμμένα πλοῖα 572, 34. ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀφράκτων 773, 4. πλοῖα σιταγωγὰ 9, 2
- πλοῦς· ὀφειλήσει τῷ δῆμῳ ὑπὲρ ἐκάστου πλοῦς δηνάρια ατ' 572, 21
- πλούσιος· οἱ ἐν Ποτιόλοις κατοικοῦντες Τύριοι πολλοὶ ὄντες καὶ πλούσιοι 595, 8. ἐτέλεσεν τὰ ποτὶ τὸς ἀνθρώπους μεγαλοψύχως καὶ πλουσίως ὑπὲρ δύναν 767, 18
- πλύνω· μήτε ἱμάτια πλύνειν μήτε σχεῦος 483, 169
- πόδωμα (τοῦ θεάτρου) 510, 5
- ποιέω *passim*. *in titulis artificum* ἐποίει 24, 2. 256, 10. 591, 7. ἐποίησεν 448, 7. 742, 6. ἐποίησε(ν) 287, 2. 750, 4. ἐπόησε 234, 36
- ποιητῆς τραγωιδῶν 352, 7. ποιητῆς τραγικός 352, 30. 67. ποιηταὶ ἐπῶν 51, 37. κωμωιδῶν 51, 34. τραγωιδῶν 51, 31
- ποικίλαι περιστάσεις 194, 5
- ποινή· ἀνείλατους ἔχει ποινὰς 383, 119
- πολέμαρχοι Ὠρωπίων 81, 23
- πολεμέω· πολεμθείσης τῆς χώρας 748, 8
- πολεμικός· κατεσκεύασαν (τοὺς ἐλέφαντας) πρὸς τὴν πολεμικὴν χρείαν 54, 12. 13. ἐν ταῖς πολεμικαῖς περιστάσεσιν 339, 25
- πολέμιος *passim*. προαγομένου τοῦ πολεμίου 765, 27
- πόλεμος 8, 5. 441, 12 sqq. 458, 36. ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον 552, 2. ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσιν 332, 57.

ἀπὸ τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων 273, 1. χαριστήριον τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων 328, 1. ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας τῆς κατὰ πόλεμον 332, 23. οἱ στρατευσάμενοι κατὰ πόλεμον 554, 2. ἐὰν μὴ διὰ πόλεμον εἴρηται τὴν θυσίαν συντελεῖν 55, 33 sqq. ἐν τῇ κατὰ Γερμανίαν πολέμῳ 560, 9. ὑπὲρ τῆς Ῥοιμητάλλου καὶ Πυθοδωρίδος ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Κοιλαητικὸν πόλεμον κινδύνου σωτηρίας 378, 6. ἐν τῇ πολέμῳ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας 748, 18. ἐν τῇ Γαλατικῇ πολέμῳ 751, 5. πρὸς τὸν τῶν Γαλατῶν πόλεμον 765, 38. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ πολέμῳ 767, 8. ἐν τῇ πολέμῳ τῇ Μιθραδάτους 445, 4. ἐν τῇ πρὸς Μιθραδάτην πολέμῳ 441, 6. διὰ τῆς τοῦ πόλεμου συντελείας 327, 6. τὰ παροδεύοντα (στρατεύματα) ἐπὶ τὸν πρὸς Πάρθους πόλεμον 544, 33. ἐὰν δέ τις πρότερος πόλεμον ἐπιφέρει τῇ δῆμῳ τῇ Ῥωμαίων 762, 1. ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ *passim*. παραλαβὼν τὴν πόλιν — κακῶς διακειμένην διὰ τοὺς πολέμους 55, 8 sqq. τοὺς περιστάνας τὴν πόλιν πολέμους 339, 56. πολιορκέω· πολιορκήσας 351, 10. πολιορκήσαντες 327, 3. πολιορκία 90, 22. πέντε τε πόλεις, τὰς μὲν ἐξ ἐφόδου, τὰς δὲ ἐκ πολιορκίας καταλαβόμενος 654, 4. ἐπὶ τῆς Ἀβύδου πολιορκίας 758, 2. πολιοῦχος· τὸν ὀσιώτατον αὐτοκράτορα, τὸν πολιοῦχον Ἀλεξανδρείας 718, 2. πόλις *passim*. ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως 113, 3. 134, 25. 483, 57. πολιτεία *passim*. ὕπου καὶ αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι ἀναγεγραμμέναι εἰσὶν 9, 5. ὕπως — Λεύκιος Σύλλας — πρὸς ταύτας τὰς πολιτείας, ὡς Στρατονικεύσιν προσώρισεν, γράμματα ἀποστείλῃ 441, 102. 105. πολίτευμα 192, 5. 229, 60. 72. 332, 56. 592, 1. 658, 3. 737, 3. 19. πολιτεύομαι *passim*. πολιτεύομενον ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις 563, 4.

πολίτης, πολῖται *passim*. πολιτικός· φροντίζειν τῶν τε ἱερῶν καὶ τῶν πολιτικῶν 267, 29. πολιτικαὶ πρόσοδοι 332, 41. πολιτογραφέω· πολειογραφῆσαντα 547, 4. πολειογραφῆσαντα τὸ ἰ' 549, 3. οἱ πολιτογραφηθέντες 229, 54. πολιτογράφος 528, 5. πόλος· περὶ τὴν ἑλὴν διακόσμησιν τοῦ πόλου 56, 46. πολυετής βίος 383, 22. 404, 18. πολυπραγμονέω· ἀγρυπνεῖν γὰρ αὐτὸν καὶ πολυπραγμονεῖν ἕκαστα βουλόμεθα 521, 6. πολυπραγμονήσας 521, 18. πολυτέλεια· προσόδους — εἰς θυσιῶν πολυτέλειαν ἀπένειμα 383, 69. πολυτελής λιθεία 132, 7. λίθων πολυτελῶν 90, 34. θυσίας πολυτελεῖς 383, 144. ἔργοις πολυτελέσιν 90, 33. ἐπιδόντα τῇ πόλει πολυτελῶς 524, 7. πολυχρόνιος· τὴν πολυχρόνιον ἡμῶν μάχην καὶ ὑποψίαν 502, 8. πολυωρέω· βουλόμεθα πολυωρεῖν τὰν θρόπου 221, 61. πολυωρεῖ πάντων τῶν πολιτῶν 243, 8. πομπεῦσαι δὲ καὶ τὰς παρθένους 309, 9. πομπή 332, 15. 533, 44. πομπὴν πέμπειν τοὺς τε ἱερεῖς καὶ τὰς συναρχίας 11, 21. πομπαί 331, 12. 54. 557, 9. πονηρεύομαι· πονηρευόμενοι τινες ἐν πορείας ταράσσουσιν 515, 58. πονηρία 519, 10. πονηρός· χωρὶς δόλου πονηροῦ (*sine dolo malo*) 629, 112. πονταρχήσαντα ἐν τῇ μητροπόλει Πόντου Νεοκαισαρείᾳ 529, 7. ποντίφικα 543, 22. 546, 4. πορεία· πορείας ἐξερχομένης 674, 23. πορεύσιμος· παρεχέτωσαν δὲ καθαράς καὶ πορευσίμους τὰς ὁδοὺς 483, 30. πορθέω· ἐπόρθησα τὰς χώρας αὐτῶν 201, 17. πορθμικός· τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὁδὴν 572, 7. πόρος 509, 12. 14. ἀπὸ τοῦ πόρου τοῦ

- Ἀσκληπιδίου 332, 19. μὴ συνχρησά-
μενον εἰς τὸ ἔλαιον τοῦτω τῷ πόρῳ
544, 24. πόροι 46, 9. 10
πόρφυρα μηλωτή 629, 32
ποταμός 1. *fluvius passim*; de Nilo
ὁ ποταμός 56, 13. Ἀγαθὸς δαίμων
ποταμός 672, 8. 2. *canalis arte
factus*: διὰ τῶν ὀρυχθέντων ποταμῶν
54, 23. 24. ποταμὸς Φιλαγριανός
673, 6
ποτήρια 214, 13
ποτίζοντες ζῦτω τε καὶ οἶνῳ καὶ ὕδρε-
μασιν 200, 16. μῆτε κτήνος ποτίζειν
483, 169
πράγμα, πράγματα *passim*. πολλὰς καὶ
μεγάλας ἀποδείξεις πεποιήται τῆς εἰς
τὰ πράγματα ὀρυχθῆς 735, 8. τῶν ἐν
τοῖς πράγμασιν ὄντων 5, 59. 60. τινὰ
— τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν
ὄντων 669, 22. τὰ τοῦ βασιλέως
πράγματα 9, 2. ὁ ἐπὶ τῶν πραγμά-
των 291, 3. 293, 3. 294, 3. 295, 3.
296, 3. ἐπὶ τῶν πραγμάτων τεταγ-
μένον 247, 4. τοῖς ἐπὶ τῶν πραγμά-
των τεταγμένοις 231, 26
πραγματεία· ἀπείρους ὄντας τῆς τοιαύ-
της πραγματείας 669, 12. εὐχερε-
στέρας οὔσης τῆς λοιπῆς πραγματείας
5, 36. 37
πραγματεύομαι· τὸ μετὰ προθυμίας
ἐκόντας πραγματεύεσθαι τοὺς δυνατοὺς
669, 13. τοῖς ἐπὶ τὸ τελώνιον τῆς
ἐχθυϊκῆς πραγματευομένοις 496, 10.
τῶν πραγματευομένων παρ' αὐτοῖς
Ῥωμαίων 532, 6
πραγματευταί 525, 3
πραγματικός· τῆς πραγματικῆς καὶ τῆς
κατὰ τὸν βίον εὐταξίας 329, 7. πραγ-
ματικοί 139, 7. 669, 21. 37. 54. 63
πραιτώριον· τοῦ (ἐξοχωτάτου) ἐπάρχου
τοῦ ἱεροῦ πραιτωρίου 640, 16. 723, 8.
ἐπάρχῳ πραιτωρίου 707, 5
πρακτόρειον· ἐμβάλλεσθαι εἰς τὸ πρακ-
τόρειον 515, 32. εἰς τὸ πρακτόρειόν
τινας παρέδωκεν 669, 15. κατακλείε-
σθαι — εἰς τὸ πρακτόρειον 669, 17
πρακτός· παρῆσθαι τὰς πόλεις πάσας
τῶν τόκων καὶ μὴ εἶναι πρακτός
444, 16
πράκτωρ· παραδότησαν τῷ πράκτορι
πράσσειν 483, 7
πραξικοπέω· καὶ τοὺς Περσέγγους δὲ ἐὰν
δύνη πραξικοπήσαι, γράφε μοι τίνων
ἐστὶ χρεῖα 315, 8
πράξις· τοῦ ἀργυρίου πράξιν εἶναι τῷ
τραπεζεῖτῃ καὶ τῷ μνηύσαντι καὶ
ἐλόντι 515, 23. τὴν πράξιν ποιησάμε-
νον ἐπεικῶς καὶ τειμετικῶς 565, 19.
τὸν τελωνοῦντα τὴν πράξιν ποιησθαι
ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ συνηθείᾳ
629, 8. ἵνα αἱ πράξεις τῶν δανείων
ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ὡς καὶ μὴ ἐκ
τῶν σωμάτων 669, 16
πράσσω *passim*. τὸ φωραθὲν ἀργυροῦν
νόμισμα πρᾶσσόμενον στερέσιμον εἶναι
τῷ τραπεζεῖτῃ 515, 29
πρέπω· τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρέ-
πον 764, 35. τοῦ περὶ τὴν πόλιν πρέ-
ποντος τὸν πάντα ποιησάμενοι λόγον
764, 53
πρεσβεία 223, 21. 352, 49. προλεγέτω
διὰ πρεσβείας 437, 76. πιστεύσας τὴν
ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων πρεσ-
βείαν πρὸς Ῥωμαίους ἐξαπέστειλεν
αὐτόν 323, 18. ὁ δῆμος ἡξίου τοὺς
βασιλεῖς μετὰ πρεσβείας 329, 29. ἐπὶ
πρεσβείᾳ τῇ πρὸς τοὺς Καίσαρας 516,
20. πρεσβεῖται 222, 24. πολλὰς μὲν
πρεσβείας ἐπιτελέσας 339, 10. τὰς τε
πρεσβείας ἀνεδέχετο προθύμως 339, 20
πρεσβευτής (-ας) 44, 14. 266, 41. 345, 11.
453, 14. 587, 10. πρέσβεις 5, 30. 8,
33. 109. 110. 13, 2. 9. 222, 14. 18.
333, 8. 352, 66. 456, 62. 64. 654, 7.
πρεσβευταί 12, 3. 219, 21. 29. 42.
223, 2. 36. 228, 9. 229, 21 sqq. 233,
30. 86. 234, 14. 265, 5. 305, 2. 14.
319, 6. 10. 23. 335, 3. 8. 159. 339, 22.
345, 9. 436, 10. 437, 44. 441, 16 sqq.
574, 7. 603, 7. 751, 2. 763, 2. 37. 70.
771, 15. 17. 773, 3. ἐλέσθαι πρε-
σβευτὰς ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν ἄν-
δρας δέκα 11, 7 sqq. — *Romanorum
legati* 1. *praesides provinciarum*

imperatoris: πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος (*legatus pro praetore*) 445, 2. 482, 7. 629, 122. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ 538, 5. πρεσβευτής Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος 587, 6. 618, 15. 625, 7. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Βελγικῆς 548, 12. πρεσβευτής Σεβαστοῦ καὶ ἀντιστράτηγος ἐπαρχείας Γαλατίας Πισιδίας Παφλαγονίας 535, 3. πρεσβευτής — Σεβαστοῦ — Γερμανίας τῆς κάτω 543, 25. πρεσβευτὴν Σεβαστοῦ ἐπαρχείας Καππαδοκικῆς 486, 8. πρεσβευτής Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγος ἐπαρχειῶν Κιλικίας Ἰσαυρίας Λυκαονίας 576, 2. πρεσβευτής Σεβαστοῦ ἀντιστράτηγος Λυκίας καὶ Παμφυλίας 486, 11. 560, 14. πρεσβευτής Νέρωνος Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ ἀντιστράτηγος (Λυκίας καὶ Παμφυλίας) 558, 2. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Πόντου καὶ Βειθυνίας 486, 5. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος αὐτοκράτορος — ἐπαρχείας Συρίας 486, 13. πρεσβευτής καὶ ἀντιστράτηγος Σεβαστοῦ Συρίας Παλαιστίνης 601, 4. 2. *legati proconsulum provinciarum senatoriarum*: πρεσβευτής 447, 2. πρεσβευτής Ἀσίας 486, 7. 512, 4. πρεσβευτής (Κύπρου) 583, 4. πρεσβευτής Γαλλίας Νάρβωνος 560, 4. 3. *legati legionum*: πρεσβευτής λεγεῶνος 535, 1. 560, 5. πρεσβεύω· πρεσβεύοντων 339, 24. τοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως πρεσβεύουσιν 339, 6. ἐπρέσβευσεν 339, 24. ἐπρέσβευσαν 335, 85. πρεσβεῦσαι 221, 7. πρεσβεύσας 226, 7. 234, 15. 767, 7. πρεσβεύσας — εἰς Ῥώμην 193, 4. πρεσβεύσαντα ἐν Ἀσίᾳ 543, 9. πρεσβεύσαντα πρὸς τὸν Σεβαστόν· 472, 9. τρεῖς πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας 516, 9. πρεσβεύσαντα παρὰ θεὸν Ἀντωνίνον 547, 5. πρεσβεύσαντα ἐπιτυχῶς ὑπὲρ τῆς (Λυκίων) ἐλευθε-

ρίας καὶ τῶν νόμων 556, 6. πρεσβεύσαντας 222, 10. πεπρεσβευκῶς ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολλάκις πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας 494, 22. πεπρεσβευκότας 441, 13. πρεσβύτερος (ἐκκλησίας Μαρκωνιστῶν) 608, 3. πρεσβύτεροι (*collegii aut sodalitates in Aegypto*) 194, 3 (cf. I Addenda p. 653). οἱ πρεσβύτεροι τῶν ὀλυροχόπων 729, 4. π(ριμι)π(ιλάριος) 612, 12. προάγω· συνέσει καὶ παιδεῖα προάγων 323, 6. τὸ ἀξίωμα τὸ ὑπάρχον αὐτῷ — ἔτι μᾶλλον προάγοντι ἐν οἷς λέγων καὶ πράττων διατετέλεκε 507, 10. ὅτι ὁ δῆμος πειράσεται μηθενὸς καταδεέστερον προάγεσθαι (βασιλέα Φαρνάκην) τῶν ἄλλων βασιλέων 771, 51. προαγομένου τοῦ πολεμίου 765, 27. προαγωγή· τὴμ προαγωγήν, ἐν ᾗ γέγονεν ἡ πόλις ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλευσάντων 223, 9. προαιρέομαι *passim*. ὁ προαιρούμενος (i. q. ὁ βουλόμενος) 483, 95. προαίρεσις· πᾶσαν ἐνάρετον προαίρεσιν ἀποδεικνύμενος 505, 8. ἀκολούθως τῇ τοῦ πατρὸς προαίρεσει 763, 16. λήψεσθε — τῆς ἐμῆς προαιρέσεως τὴν ἀπόδειξιν 763, 49. κατακολουθῶν τῇ τῶν βασιλέων προαίρεσει 735, 14. προαμαρτάνω· θεωρῶν οὖν ὑμᾶς μετανοηκότας ἐπὶ τοῖς προημαρτημένοις 751, 10. προάστιον· ἐν τῇ πόλει καὶ τοῖς προαστίοις 483, 160. τὰ προάστια τῆς πόλεως 669, 48. πρόβα· ὑπὲρ πρόβας 521, 27. λόγῳ πρόβας 521, 29. προβατοκτηνοτρόφοι 655, 5. πρόβατον 267, 34. πρόβατα 200, 13. προβουλεύω· περὶ ὧν ἂ βόλλα προεβόλευσεν 8, 121. προβεβουλευμένον αὐτῷ εἶναι 81, 4. πρόγονοι 222, 20. 563, 15. 761, 3. 767, 3. 771, 8. ὑπὲρ τε σοῦ καὶ τῶν προγόνων σου 736, 3. ἀπὸ προγόνων 485, 3. ἀπὸ τῶν προγόνων 529, 1.

- διὰ προγόνων 405, 10. 441, 3. 460, 4. 467, 5. 556, 1. ἐκ προγόνων 504, 14. 531, 4. προγόνων γεγυμνασιαρχηκότων 713, 10. τὰ ψαφίσματα τὰ πρότερον γράφοντα ὑπὸ τῶν προγόνων 8, 150
- προγραμμαμῶς· προγράψας προγραμμὸν τόνδε 441, 130
- προγραφῇ 515, 38. 39. 665, 46
- προγράφω· προγράφειν ἵνα μηδεὶς τῷ τοιούτῳ συμβάλλῃ 669, 22. περὶ τούτων ἀναγκαίως προέγραψα 669, 19. προέγραψα ἀναγκαίως περὶ ἐκάστου τῶν ἐπιζητουμένων 669, 8. προγράψας προγραμμὸν τόνδε 441, 130. περὶ οὗ προγράψω 669, 44. ἐφιλοτιμήθη προγραφεῖν περὶ τούτων ψήφισμα 764, 46. ἢ ὑποκείμεται τῷ προγεγραμμένῳ προστείμῃ 572, 47. μετὰ τῶν προγεγραμμένων 684, 2
- προδανείζω· ὅσοι ἂν προδανείσωσιν ἄτοκα 46, 5. 6. οἱ προδανείσαντες εἰς τὴν στοάν 46, 3
- προδανειστής· ὅπως δ' ἂν κομίσωνται οἱ προδανεισταί 46, 9
- πρόδηλος· ἄρσιν πρόδηλον 315, 60. καθάπερ καὶ πᾶσι πρόδηλόν ἐστιν 737, 12. ὅπερ πλείστον ὅσον συμφέρειν πᾶσιν τοῖς ὑμετέροις ἀνθρώποις πρόδηλόν ἐστιν 569, 25. ταῦτά μου τὰ γράμματα ἐν προδήλῳ τῆς μητροκωμίας ὅμων χωρίῳ πρόθετε 609, 32
- προδίδωμι· οὐδὲ προδώσω ὑπεναντίῳ οὐθενί 266, 61
- προδικία 66, 3. 150, 14. 241, 20. 305, 6
- προεδρία 66, 3. 233, 91. 270, 11. 305, 6. 323, 8. εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι 9, 4. 49, 13. 14. Similiter 215, 2. προεδρίαν ἐν πᾶσι (πάντοις) τοῖς ἀγῶσι (ἀγῶνοις) οἷς ἢ (ἀ) πόλις τίθησι (τίθητι) 81, 19. 150, 14. 241, 20. 730, 24. καλήσθαι δὲ καὶ εἰς προεδρίαν 4, 35. καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν εἰς προεδρίαν 339, 101. εἰς προεδρίαν κηρύσσεσθαι ὀνομαστέϊ 218, 26. προεδρία Μάγνου Βάσσου 614, 6. 615, 5. προεδρεῖν 567, 15
- πρόεδρος· ἐν Γεράσοις 621, 4. ἐν Παλμύρᾳ 629, 4. ἐν Τύρῳ 595, 21. πρόεδροι· ἐν Ἀθήναις· τοὺς λαχόντας προέδρους εἰς τὴν ἐπιούσαν ἐκκλησίαν χρηματίζειν περὶ τούτων, γνώμην δὲ ξυμβάλλεσθαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον 117, 9. 118, 11. 248, 28. 771, 20. ἐν Ἴφ· πρόεδροι ἐπεψήφισαν 773, 1
- προεργάζομαι· ὅπως τὸ ὀψώνιον λαμβάνωσι τοῦ προεργασμένου χρόνου 266, 8
- προέρχομαι· ἀγῶν μὲν δὴ ὁ ἐκ τῶν Φλαβίου Λυσιμάχου διαθηγῶν προελήλυθεν εἰς ἀρχαίου πόρου μυριάδας δώδεκα 509, 13
- προήγορος τοῦ ἔθνους (τοῦ Βιθυνῶν) 528, 3. προήγορον τῆς πατρίδος διηγεκέη 567, 12
- πρόθεσις· πειράσομαι καὶ νῦν τῆς τοιαύτης προθέσεως οὐκ ἀφίστασθαι 763, 45. ὅπως πᾶσιν φανερά ἢ ἡ πρόθεσις ἣν ἔχει ὑπὲρ τῶμ πολιτῶν 765, 44. προθέσεις 90, 49
- προθεσμία 335, 81. 509, 21
- προϊεῖρασθαι 331, 14
- προῖημι· τὰ δὲ ἐσόμενα ἀναλώματα — προέσθαι τὸν τῆς πόλεως ταμίαν 268, 20 (cf. II Addenda p. 550)
- προῖξ· τὰς μὲν γὰρ προῖκας ἀλλοτρίας οὔσας καὶ οὐ τῶν εἰληφότων ἀνδρῶν ὁ θεὸς Σεβαστὸς ἐκέλευσεν — ταῖς γυναῖξιν ἀποδίδοσθαι 669, 25. — προῖκα *adverbium*: προῖκα πρεσβεύσαντα 516, 11. γυμνασιαρχήσαντα προῖκα 582, 2
- προῖστημι· προέστη τῶν καθ' αὐτὸν ἀξίως τῆς πόλεως 728, 4. προστάντες κηδεμονικῶς τῶν τε ἐν τοῖς ἱεροῖς κτλ. 56, 16. 17. προστὰς ἐνδόξου καὶ καλῆς αἰρέσεως 219, 3. προστάντα τῆς δωσιδικίας Ἰσως καὶ δικαίως 556, 15. τοὺς προεστηκότας ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου 735, 19
- προκαθέζομαι· Κιλικίας, Ἰσαυρίας, Λυκαονίας προκαθεζομένη (Ταρσός) 578, 10
- προκαίμενος (i. q. προειρημένος, προ-

- γεγραμμένος· ἀπὸ τῆς προκειμένης
κώμης 210, 7. τοὺς προκειμένους
θεοὺς 663, 2
- προκοπή· Ζεῦ Σαφαθηνέ, προκοπήν
Ἀρχελάω Ἰουλίου 627, 2
- προλαμβάνω· καὶ ὁ δῆμος φαίνεται
χάριν ἀποδιδούς ὧν προεἰληφεν ἀγα-
θῶν 6, 20
- προλέγω 665, 56. ὁ δὲ φάμενος ἀδι-
καῖσθαι δῆμος προλεγέτω διὰ πρεσ-
βείας τῷ ἐγκαλουμένῳ δῆμῳ τὸ
ἔγκλημα 437, 76
- προμαντεία 66, 3. 150, 14. 213, 41.
241, 19. 305, 5
- πρόναον 661, 3. 702, 5
- προνοέω· ἵνα — προνοήσῃ γραφῆς εἰς
τὸν τῆς ἀσυλίας τόπον 736, 18. ἀνθ'
ὧν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπι-
μελείας προσενοήσατο 495, 20. δε-
όμεθα οὖν προνοῆσαι ὑμᾶς τοῦ δια-
μένειν αἰεὶ τὴν στατίωνα 595, 12
- προνοητής· ἀπελευθέρως αὐτοῦ καὶ προ-
νοητής πάντων 660, 8
- πρόνοια· προνοία Ἰουνίου Ὀλύμπου
615, 4. προνοία Αὔμου καὶ Ἀμελά-
θου τῶν ἱερέων 619, 7. προνοία
Παύλου πρεσβυτέρου 608, 3. προνοία
Στατίλιου Ἀμμιανοῦ 614, 3. τῇ προ-
νοίᾳ τοῦ μεγίστου αὐτοκράτορος 502, 3.
οὗ (τοῦ αὐτοκράτορος) περὶ τῆς πάν-
των ἡμῶν σωτηρίας ἡ διηγετικῆς εὐερ-
γείας καὶ πρόνοιά ἐστιν 669, 65. ἐκ
προνοίας Κορνηλίου Πάλμα 618, 12.
διὰ τῆς προνοίας τοῦ ἐπιμελητοῦ
428, 7. προνοία δαιμόνων 404, 8.
ἡ πάντα διατάξασα τοῦ βίου ἡμῶν
πρόνοια 458, 32. πρόνοιαν ποιεῖσθαι
per frequent. πρόνοιαν ὑμῶν ἔσχον
751, 11
- προξενηταὶ σωμάτων 524, 2
- προξενία 66, 3. 150, 14. 305, 16. προ-
ξενίαν παρὰ τοῦ βασιλέως λαβών 654, 8
- πρόξενος 45, 18. 80, 2. 81, 15. 117, 14.
118, 16. 220, 14. 241, 18. 316, 6.
341, 4. 730, 21. 760, 7. 773, 8. πρό-
ξενος 51, 67. 66, 4. 80, 6. 81, 21.
150, 15. 241, 22. 305, 17. 316, 15.
- 335, 87. 760, 10. πρόξενος τῶν ἀπὸ
τῆς οἰκουμένης ἱερονεικῶν 494, 11
- προπάτωρ 446, 3
- προπέμπω· προπέμψαντα τὰ παροδεύ-
οντα (στρατεύματα) 544, 31
- προπίπτω· τὸ προπεσεῖν ἀνευ ἰσχύων
(Ῥωμαίων) μέγαν ἐδόκει κίνδυνον
ἔχειν 315, 56
- προπολεμέω· προπολεμῶν πρὸς πολλὰ
ἔθνη καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς δυναστεύον-
τας 56, 12
- προπούλαιον 625, 6. 710, 3. ἐν τῷ προ-
πούλῳ τοῦ τεμένου 352, 25
- πρόπυλον 659, 3. 734, 4
- προσαγγελία· γενομένης προσανγγελίας
τῇ βουλῇ 515, 20. μετὰ τὸ ἐπιδο-
θῆναι τὴν προσανγγελίαν 515, 37. τὰς
δὲ τοιαύτας προσανγγελίας ἐπιδέχεσθαι
515, 36
- προσαγγέλλω· προσαγγελλέτωσαν τοῖς
ἀστυνόμοις 483, 39. προσαγγελλέτω-
σαν τοῖς στρατηγοῖς 483, 164. παρί-
στασθαι — τὸν προσαγγελλαντα 669, 42.
ἐπεὶ δὲ προσήγγελται τὴν βασιλισσαν
Νύσαν — συνψηκῆναι τῷ βασιλεῖ
Φαρνάκῃ 771, 27. συνευαρεστῶν τοῖς
προσηγγελλμένοις 730, 7
- προσαγορεύω· ὅστις — προσαγορεύσει
καὶ αὐτὸν καὶ τὴν βασιλισσαν ὑπὲρ
τοῦ δήμου 771, 48
- προσάγω· τήνδε τὴν ἱκετείαν ὑμῖν προσ-
άγομεν 519, 12
- προσαναφέρω· τοῦ διοικητοῦ προσανε-
νέγκαντος ἡμῖν 761, 2
- προσγένημα· περὶ τῶν τούτοις προστε-
θέντων προσγενημάτων 669, 62
- προσγίγνομαι· ὁ προσγεγονὼς τούτοις
τόκος 509, 17
- προσγράφω· προσγράψην 4, 50. 51
- προσδέχομαι· τὴν ἐν τοῖς ἔργοις πεῖραν
εἰ ῥαθυμῆσῃ προσδέχεσθαι 521, 16
- προσδίδωμι· ἐφ' οὗ καὶ προσεδόθη ὑπὸ
Καίσαρος μίλια δύο 473, 7
- προσδιωρθῶ· προσδιωρθώσατο 90, 34
- προσεγκολάπτω· προσενκολάπτεσθαι τὴν
ἱερωσύνην καὶ ἐν τοῖς δακτυλίοις
οἷς φοροῦσιν 56, 23

- προσεισπράσσω· προσεισέπραξεν ἄλλα
τάλαντα πενήκοντα 335, 134
προσεπινοέω· τὸ δεῖ μέλειν σοι προσεπι-
νοεῖν τι 475, 8
προσέρχομαι· τοῖς βουλομένοις ἐκουσίως
προσέρχεσθαι 669, 14. ἐκ τῆς προσ-
όδου τῆς πρὸς ἑαυτοὺς προσιούσης
773, 12, 15
προσευχή (*oratorium Iudaeorum*) 96, 6.
101, 6. 129, 5. 9. 726, 7. 742, 5
προσηγής· ἐπὶ τῷ προσηγῇ γεγενῆσθαι
αὐτὴν (τὴν ἱέρειαν) τῇ θεᾷ 299, 11
προσκαθισιόω· προσκαθισίωσα 383, 91
πρόσκαιρος· μᾶλλον τὴν τῶν προτέρων
ἐπάρχων αἰώνιον συνθήειαν φυλάσσω
ἢ τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδικίαν μει-
μνήσμενος 669, 14
προσκαρτερέω· προσκαρτερήσας πάντα
τὸν τῆς στρατείας χρόνον φιλοπόνως
καὶ φιλοκινδύνως 553, 5. ἱεροθεσίῳ
τούτῳ προσκαρτερεῖτω 383, 130. ταῖς
— συνόδοις ἐνταῦθα προσκαρτερεῖτω
383, 168
προσκατατάσσω· τοὺς προσκαταταγσο-
μένους 56, 27
προσκήνιον 510, 5
προσκληρόω· Σελευκεῖς τοὺς ἐν Πιερίᾳ
— ἐξ ἀρχῆς μὲν τῷ πατρὶ ἡμῶν
προσκληρωθέντας 257, 5
πρόσκλησις· ἔστω δὲ περὶ μὲν τῶν κοι-
νῶν τοίχων ὑπὲρ τοῦ καταφθείροντος
πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἀστυνόμους
483, 118
προσκυνέω· προσκυνῶν τὸν Σάραπιν
758, 1. ὅπως (τὸ ἄγαλμα) ὑπὸ πάν-
των ὁρώμενον τιμᾶται καὶ προσκυ-
νῆται 56, 61. ἤλθον καὶ προσεκύνησα
695, 2. προσεκύνησα τὸν μέγιστον
Ἑρμῆν 202, 6. 204, 4. 208, 5. προσ-
κυνήσας τὸν Ἥλιον Ἄρμαχιν 666, 24.
προσκεκύνηκα τὴν (μεγίστην θεὰν)
κυρίαν (Σώτειραν) Ἰσιν 184, 5. 196, 2.
τὴν θεῖαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ πάντων
προσκυνουμένην 262, 28
προσκύνημα 180, 3. 184, 8. 185, 6.
186, 7. 188, 5. 189, 5. 190, 3. 11.
191, 5. 203, 2. 204, 1. 6. 207, 3.
209, 2. 660, 14. 20. 676, 1. 695, 3.
759, 1
προσκυνηταί 262, 21
προσκύρω· τὸ ἱερὸν τοῦ Λέοντος καὶ
τὰλλα τὰ προσκύροντα τῷ ἱερῷ 732, 8
προσμερίζω· ἃ τέ τινα ἔπαθλα — τρεῖς
ἄνδρες — Πλαρασεῦσι καὶ Ἀφροδι-
σιεῦσι προσμερίσαν προσμεριοῦσι
453, 15
προσνομίζω· τῶν ὕστερον προσνομισθαι-
σῶν ἐπάγεσθαι πέντε ἡμερῶν 56, 43
προσοδικός· περὶ τῶν ἀτελειῶν καὶ κου-
φοτελειῶν, ἐν αἷς ἐστὶν καὶ τὰ προσ-
οδικὰ 669, 26
πρόσοδος 1. *reditus*: 213, 21. 262, 9.
326, 25. 339, 45. 383, 199. 595,
16. 30. 773, 12. 15. σώζεσθαι τῇ πό-
λει τὴν ἐκ τοῦ κολλύβου πρόσδοτον
484, 19. πρόσδοτοι 59, 12. 90, 11.
12. 14. 225, 6. 229, 32. 58. 59. 352, 29.
383, 67. 140. 441, 104. 455, 14. 483,
219. 572, 11. 707, 9. 763, 53. οὐκ
ὀλίγα δὲ τῶν προσόδων ὑπεριδόντες
56, 16. 17. ἐξ ἱερῶν καὶ πολιτικῶν
προσόδων 332, 41. τὰς τε κοινὰς τῆς
πόλεως καὶ τὰς ἱερὰς προσόδους 267, 6.
ἐκ τῶν ἱερῶν προσόδων 56, 71. κατὰ
λόγον τῶν ἱερῶν προσόδων 56, 72.
τῶν ἀμετοίστων προσόδων 332, 19. —
ὁ ἐπὶ τῶν προσόδων 238, 5. ὁ
ἐπὶ τῶν προσόδων τοῦ Ἀρσινότου
179, 5. τοῦ περὶ Θήβας 194, 4. ὁ ἐπὶ
τῶν ἱερῶν προσόδων (ἐν Περγᾶμῳ)
483, 166. — 2. *aditus, accessus*:
εἶναι δὲ αὐτοῖς — καὶ πρόσδοτον πρὸς
τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρῶτοις
μετὰ τὰ ἱερὰ 81, 19. 730, 25. 773, 9
προσοικέω· ἐὰν δὲ ὁ μὲν προσοικῇ πρὸς
τῷ τοίχῳ, ὁ δὲ ὑπαίθρῳ χρῆται
483, 105. ὁ μὲν προσοικῶν 483, 107
προσόμενυμι· προσομνύναι 5, 62
προσονομάζω· εἰκόνα — ἡ προσονομα-
σθήσεται Πτολεμαίου τοῦ ἐπαμύναν-
τος τῇ Αἰγύπτῳ 90, 39
προσορίζω· ἄς — Λεύκιος Σύλλας τοῖς
αὐτοῖς (Στρατονικεῦσιν) προσώρισεν
πολιτείας προσόδους χωρία κώμας

λιμένας κτλ. 441, 95. 103. 106. προσορίσαι (τὰ δισχιλία πλήθρα τῆς γῆς) εἰς τὴν Ἰλιέων ἢ Σκηψίων 221, 24. οὐδ' ἂν ἡ χώρα ᾗ προσωρισμένη ὑπὸ Λαοδίκης 225, 14. ἐὰν προσορισθῇ ἡ χώρα — τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ 229, 101

προσωφείλω· τὰ βασιλικά ὀφειλήματα, ἃ προσωφείλον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἐν τῇ λοιπῇ βασιλείᾳ 90, 13. τῶν προσωφειληγόντων τῷ δημοσίῳ λόγῳ 669, 21. ἃς προσωφείλετε δραχμάς ἐνακισχιλίας 751, 6. καὶ ἄλλας δραχμάς ἐνακισχιλίας ἃς προσωφείλετε ἡμῖν 751, 15

προσπυνθανόμενος 90, 35

προστάγμα 224, 2. 225, 37. 665, 3. προστάγματα 331, 41. 60. τὰ εἰς τινὰ χρόνον κεχρηματισμένα προστάγματα 329, 14. ἀκολούθως — τοῖς γεγονόσιν ὑπ' αὐτοῦ προστάγμασιν 771, 46

προστάς· ἐν τῇ προστάδι τοῦ πρυτανείου 51, 22

προστασία 168, 43. 331, 22

προστάσσω *passim*

προστατέω· καλῶς καὶ ἀξίως τῆς πόλεως προστάτησαν 48, 7. 8

προστάτης 645, 8. τῆς μητροπόλεως — Ἀγκύρας 549, 6. τῆς συνόδου τῶν βασιλιστῶν 130, 16. προστάτης (τοῦ ἱεροῦ) 531, 3. 7. προστάτου — Σρουπίτιχος θεᾶς γενομένου 209, 4. προστάται· Καλυμνίων· γνώμα προστατᾶν 243, 3

προστίθημι· καὶ ἐὰν τι πρὸς ταύτας τὰς συνθήκας ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Κιβυρατῶν προσθῆναι ἢ ἐξελεῖν βούλονται 762, 8. ἃ δὲ ἂν προστιθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις, ἐνέστω ἐν ταῖς συνθήκαις 762, 10. οἱ βασίλῃς προστίθησθον τῷ κατεληλύθοντι 2, 1. οἱ βασίλῃς προστίθησθον τῷ ἐν ταῖς πόλει πρόσθε ἔοντι 2, 9. 10. ψῆφον προσθέμενος ὥστε ἀποκτεῖναι 218, 102. τοὺς τῆμ. ψῆφον προσθεμένους 218, 99. τὰ ἀναλώματα εἰς

τὸν ἀγῶνα — ἡμεῖν προστετέθη 595, 12. τὰ ἀναλώματα — αὐτοῖς προστεθῆναι 595, 26. περὶ τῶν τούτοις προστεθέντων προσγενημάτων 669, 61

πρόστιμον· προστείμου ὀνόματι εἰς τὸ δημόσιον κατατιθέναι 527, 7. ἢ ὑποκείσεται τῷ προγεγραμμένῳ προστείμῳ 572, 48. εἶναι τὸ ἐνέχυρον ὅσου ἂν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόστιμον ᾗ 484, 52

προσφάγιον 484, 26

πρόσφατος· ἐληλυθότι προσφάτως 315, 23

προσφέρω. 1. *activum*: οὐκ ἔδσας αὐτοὺς τὰ πρὸς τὴν τελευτὴν ἀνήκοντα πάντα παρ' αὐτῶν προσενεγκεῖν 764, 8. 2. *medium*: τούτους δὲ (τοὺς Σαμίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Πριήνῃ) τὸ ἀπὸ τῆς γῆς γιγνόμενον προσενέγκασθαι Πριηνεῦσιν 13, 19. 20. κυρία ἔστω (Λαοδίκῃ) προσφερομένη (τὴν χώραν) πρὸς πόλιν ἣν ἂν βούληται 225, 9. τὴν χώραν τὴν δεδομένην — προσενέγκασθαι πρὸς τὴν ἡμετέραν πόλιν 221, 11. προσενέγκασθαι πρὸς τὴν Ἰλιέων πόλιν ἢ Σκηψίων 221, 20. προσενέγκασθαι πρὸς ἣν ἂμ βούληται πόλιν τῶν ἐν τῇ (χώρα καὶ) συμμαχίᾳ 221, 44. 58. 70. πρὸς πόλιν προσοίσονται (τὴν χώραν) ἣν ἂμ βούλωνται 225, 12. ἐάμπερ μὴ Λαοδίκῃ τυγχάνει πρότερον προσενηγεμένη (τὴν χώραν) πρὸς πόλιν 225, 13. — προσενηγεμένης αὐτῆς (τῆς συμμαχίης) τῇ πόλει συμπαθέστατα 456, 65

προσφιῶς 331, 9

προσφωνέω· ἐὰν δέ τις αὐτόστολον ναυλώσῃ, προσφωνεῖτω 572, 43

πρόσχημα· διὰ τὸ τοῦ γένους πρόσχημα 470, 24

προσχράομαι· ὅπως — ἐκείνοις προσχρήσεται τὴν χώραν διαμετρῶν 502, 12

πρόσχωρος· ὅσοι δὲ τοῖχοι πρόσχωροι ὄντες βλάπτουσιν τοὺς ἐνοικοῦντας 483, 120

πρόσωπον 432, 1. 433. 434, 1. πρεσβευ-

- ταῖς — κατὰ πρόσωπον ἐν τῇ συ-
κλήτῳ φιλανθρώπως ἀποκριθῆναι
441, 66
- προτάττω· τὴν θεῖαν ἀντιγραφὴν ὑπὸ
πάντων προσκυνουμένην προέταξαν
262, 28. προτάξας τὸ διάταγμα ἑκα-
τέρως γράφεν 458, 29
- προτείνω· εὐτονάτατος ἦν Χλῶρος τὰ
Ῥωμαϊκὰ προτείνων 315, 53
- προτίθημι· τὸ ὑπογεγραμμένον ἐκθεμα
πρόθεσ 664, 4. ταῦτά μου τὰ γράμ-
ματα — πρόθετε 609, 36. μὴ ἐμ-
μεναι — μῆτε ἄρχοντι προθέμεναι
κτλ. 4, 85 sqq. βούλομαι σὲ αὐτὸ
(τὸ διάταγμα) προθεῖναι 665, 12. αἱ
δέ κέ τις — ἢ εἴπη ἢ πρόθη περὶ
καθόδου ἢ κτημάτων ἀποδόσις 8,
22. 23. δ' ἐπὶ τῆς πόλεως προέθηκα
διάταγμα 665, 9. ταῦτα δὲ καὶ ἐν
αὐτοῖς προτεθῆναι τοῖς τόποις ἐθεσπί-
σαμεν 521, 8
- προτιμάω· προτιμᾶν τὸν ἄνδρα 244, 34.
τῶν πρώτων καὶ προτιμωμένων φί-
λων τοῦ βασιλέως 754, 3
- προτομὴ ἐλάφου 214, 42. προτομαὶ ἐλά-
φων 214, 38
- προτυπώ· κατὰ τινὰ θεῖαν βούλησιν
οὕτω τῆς τάξεως προτετυπωμένης
458, 15
- προφανῶς 332, 58
- πρόφασις· προφάσει τῶν δημοσίων 669,
15. 16. ἀργυρισμοῦ πρόφασιν κατα-
λείπων ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις πραγ-
ματικοῖς 669, 37
- προφέρω· αὐτοῦ προφερομένου τὴν περὶ
τὸ σῶμα γεγεννημένην ἀσθενείαν 244, 10
- προφητεία 494, 8
- προφητεύοντος 473, 2. 530, 9
- προφήτης 56, 59. 111, 17. 193, 2. 10.
11. 15. 494, 3. τὸν προφήτην τοῦ
ἀγιωτάτου Θεοῦ Ἰψίστου 756, 2. προ-
φῆται 56, 4. 90, 6
- προχειρίζω· τοῦ δήμου — προχειρισα-
μένου τοὺς τὴν πίστιν εὐσεβῶς καὶ
δικαίως τηρήσοντας 339, 46. ἐπι-
στάτης προχειρισθεὶς ἐν τῷ τῆς πα-
νηγύρεως χρόνῳ 268, 4. ἐν ταῖς ἄλ-
λαις ἀρχαῖς καὶ λειτουργίαις, εἰς δὲ
ὁ δῆμος αὐτὸν προκεχειρίσται 339, 50
- πρυτανεία 771, 3. 5. 41
- πρυτανεῖον· ἐν Αἰγίνῃ 329, 45. ἐν Ἐλαίᾳ
332, 15. 49. ἐν Ἰλίου 218, 25. ἐν
Μιλήτῳ 213, 39. ἐν Μυτιλήνῃ 335, 86.
ἐν Νακράσοις 268, 15. ἐν Νάσῳ (προ-
τανήϊον) 4, 32. ἐν Πριήνῃ 215, 4.
ἐν Πτολεμαίδι τῆς Θηβαίδος 49, 13.
51, 22. ἐν Σμύρνῃ 229, 31
- πρυτανεύω· πρῶτος ἐπρυτάνευεν Ἀρ-
χίας 264, 2. μέχρι νῦν πρυτανευ-
όμενοι διατελοῦσιν (Περγαμηνοὶ) 264, 3
- πρύτανις· ἐν Ἐρέσῳ· πρύτανις Μελί-
δωρος 8, 103. ἐν Ἐφέσῳ· ὡς μὲν
Ἐφέσιοι ἄγουσιν ἀπὸ πρυτάνεως Σελεύ-
κου 437, 89. πρυτανεύοντος 496, 13.
πρυτάνεων 516, 19. ἐν Κολοφῶνι·
ἐπὶ πρυτάνεως 530, 4. ἐν Μηθύμνῃ·
ἐπὶ πρυτάνιος Ἀρχία 78, 3. ἐν Μυ-
τιλήνῃ· ἐπὶ Σμιθίνα πρυτάνιος 2, 36.
ἐν Περγάμῳ 265, 16. ἐν Τέῳ 309, 6.
ἐν Τήμῳ 265, 14. ἐν Φωκαίᾳ 489, 12.
πρύτανις διὰ βίου ἐν Πτολεμαίδι τῆς
Θηβαίδος 50, 4. 51, 3. πρυτάνεις·
Ἀντισχεῶν τῆς Περσίδος 233, 10. 88.
Ἰλιέων 219, 20. 29. Μιλήσιων 213, 20.
Μυρέων 572, 4. Περγαμηνῶν 264, 1.
Πτολεμαίων τῆς Θηβαίδος 48, 2.
49, 14. Σιφνίων 730, 28. Στρατονι-
κέων 441, 140
- πρώϊμος· ὅταν ὁ πρώϊμος σπόρος παρα-
στῇ 56, 68
- πρωρεύς 674, 11
- πρωτάρχων 492, 12
- πρωτεύω· ἐξ ἀνδρὸς πρωτεύοντος ἐν τῇ
μητροπόλει Ἀμασεῖα 529, 24. πρω-
τεύοντα τοῦ ἔθνους 563, 6. ἀνὴρ φι-
λόχριστος πρωτεύων 610, 5
- πρωτοπραξία 669, 19. 26
- πρῶτος· πρῶτον τῶν Ἑλλήνων 652, 2.
τοῦ πρώτου τῶν Ἑλλήνων 545, 8.
τὸν πρῶτον τῆς ἐπαρχείου 549, 2.
πρώτου τάγματος κόμης καὶ δοῦξ
613, 1. τῶν πρώτων φίλων ν. φίλος.
πρώτως 602, 4
- πτεροφόροι 56, 4. 90, 6

πτῶμα· πτώματος γενομένου 483, 142
 πυλαία ὀπωρινή 234, 2
 πύλη· πύλαι 336, 3. πρὸ πυλῶν 58, 10
 πυλῶν 677, 4
 πυραμίδες 666, 13. 25
 πύργος 615, 2
 πυργωτὸς στέφανος 560, 11
 πυρικός γόμος 629, 86
 πυρός 177, 15. 179, 14. 16. πυροί
 748, 20
 πυρπολέω· τὰς οἰκίας ἐπυρπόλησαν
 765, 13
 πωλέω· ἐξέστω τῷ δημοσιῳνῇ πωλεῖν
 (τὰ ἐνέχυρα) 629, 110. παρὰ τῶν δέρ-
 ματα εἰσχομιζόντων ἢ πωλούντων
 629, 81. ἱματιοπῶλαι μετάβολοι πω-
 λούντες ἐν τῇ πόλει 629, 83
 πῶλος· ἱεροῦ πώλου Ἰσιδος 739, 8
 ῥάβδος· πρὸς πέντε ῥάβδους πεμφθέντα
 εἰς Βειθυνίαν διορθωτὴν 543, 18
 ῥάδιος· ὡς μὴ ῥαδίως ἀνάγεσθαι τινας
 τῷ παραδείγματι 508, 8
 ῥαθυμέω· εἰ ῥαθυμήσ(ει) 521, 15
 ῥάχις· ἐπὶ τῆς ῥάχεως 335, 111
 ῥεγιών· ῥεγιῶνος Φιλαδελφηνῆς 526, 2
 ῥητορικός· σχολαστικός ῥητορικός Ἀλε-
 ξανδρεὺς 693, 3
 ῥήτος· ῥητῶς τῆς προγραφῆς λεγούσης
 ὅτι συνάγεται ἡ βουλὴ διὰ τοῦτο
 515, 39
 ῥήτωρ 4, 88. 89. 92. 93. 408, 7. 514, 9.
 712, 2
 ῥίζα· ἐμοῦ γένους εὐτυχεστάτη ῥίζα
 383, 31
 ῥίπτω· τῶν διὰ τὸ νεκριμαῖα εἶναι ῥει-
 πτούμενων τὸ τέλος οὐκ ὀφείλεται
 629, 158
 ῥύαξ 335, 111
 ῥῶσις 206, 8
 σαλεύω· σαλεύει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ σω-
 τηρία τῆς πόλεως 515, 47
 σαλπικτής 51, 64
 σαρκοφάγος 382, 5
 σάρξ 78, 16. 21
 σατραπεία· τῆς περὶ Ἀπάμειαν σατρα-

πείας 262, 7. ἐν τῇ ἐφ' Ἑλλησπόν-
 του σατραπείᾳ 221, 29. ἀρχιέρειαν
 τῶν ἐν τῇ σατραπείᾳ 224, 4
 σατράπης· σατράπης τῶν σατραπῶν
 431, 3. παρ τῶν σαδράπαν 4, 18
 σαφής· σαφῆσι καὶ εὐσήμοις γράμμασιν
 665, 12
 σεβασμός· εἰς τε θεῶν σεβασμὸν καὶ
 ἡμετέρας τιμὰς 383, 80
 σεβαστοφαντέω· σεβαστοφαντήσαντα
 544, 20
 σεβαστοφάντης 479, 6. 528, 11. 540, 10.
 541, 6. 542, 6. 547, 11
 σεβαστοφαντικὰ χρήματα 544, 21
 σεβαστοφάντης 479, 13
 σεμνός· ἄνδρα σεμνὸν καὶ μεγάλωφρονα
 563, 10. σεμνότατος *epitheton or-*
nans passim
 σεμνότης 567, 19
 σεπτέμουριου ἐπουλῶνουμ 486, 4
 σηκός 114, 2. ὁ σηκὸς τοῦ ἱεροῦ 702, 4
 σημαίνω *passim. med. sigillo claudere*
epistulam: τὰ γράμματα λύσας καὶ
 σημηνάμενος πάλιν 315, 70
 σημεῖται 560, 13
 σημειῶ· ὡς καὶ Κουρβούλων ὁ κράτι-
 στος ἐσημειώσατο ἐν τῇ πρὸς Βάρ-
 βαρον ἐπιστολῇ 629, 168
 σήσαμον 55, 16
 σίδηρος· ὅπλοις τε καὶ σιδήρῳ διώξειν
 καὶ ἀμυνεῖσθαι 532, 25
 σιταγωγὰ πλοῖα 9, 2
 σιτέομαι· τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ σιτου-
 μένων ἀτελῶν φιλοσόφων 714, 5
 σιτηγοί 521, 28
 σιτηρὰ ἀπόμοιρα 55, 15. 20
 σίτησις ἐμ. πρυτανεῖω 49, 12. 13.
 213, 38. 215, 4. 218, 25. 268, 15.
 329, 44. ἐμ. προτανήϊω 4, 32
 σιτικός· σιτικαὶ δαπάναι 90, 21. σιτικὴ
 δωρεὰ 760, 5. σιτικαὶ πρόσοδοι 90, 11.
 σιτικαὶ συντάξεις 90, 14. σιτικά τε-
 λέσματα 669, 47. σιτικά *substans-*
tive 177, 7. 179, 7
 σίτινος ἄρτος 200, 21
 σιτόδεια 4, 17. 194, 10. 14. 566, 13
 σιτομετρία· σιτομετρίαν ἔδωκεν 533, 29

- σίτος 56, 17. 266, 3. 15. 521, 29. ἀφο-
ρίαι τοῦ σίτου 339, 57. σείτος ἢ ἀρ-
γύριον 665, 39. σίτου τε καὶ ἀργυ-
ρίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον 90, 29
σιτώνης· σειτώνην γενόμενον 485, 9
σιτωνικός· δόντα ἀργύριον — εἰς τὰ
σειτωνικά 511, 5
σίφαρος· τοὺς σειφάρους 510, 6
σκαῖός· σκαῖζ· τινι καينوῦργίᾳ 569, 18
σκεπαστικοῦ 665, 40
σκευοποιός 51, 66
σκεῦος· μήτε σκεῦος (πλύνειν) 483, 170.
σκεύη 483, 173. τοῦ τε πλοίου καὶ
τῶν σκευῶν αὐτοῦ 572, 29
σκήπτρον σύμμετρον παπυροειδές 56, 62
σκηπτροφόρος 245, 22. 45
σκιὰ· οὐκ ἀφ᾽ αὐτοὺς καθεσθῆναι εἰς
τὴν σκιάν 201, 20
σκληρὸς λίθος 194, 28. σκληροτέρας
συμφορᾶς 194, 14
σκότος· ὅπου σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2
σκόλον· ἀγαλμα — βεβηκὸς ἐπὶ σκόλων
332, 8
σκυτικός· παντοπωλείων σκυτικῶν
629, 78
σκυτοβυρσεῖς 495, 6
σχύφος ἀργυροῦς τορευτὸς ζωωτός
214, 54
σμήρνα 214, 58
σορός 526, 2
σοφίζεσθαι 383, 208
σπανίζω· σπανίζοντος 515, 52
σπεῖρα 421, 4. σπείρης Ἀστούρων καὶ
Καλλαικῶν 480, 3. σπείρης Βοσπο-
ριανῶν πρώτης 489, 7. σπείρης Θρα-
κῶν πρώτης 586, 3. σπείρης β' Ἰτου-
ραίων 208, 2. σπείρης Ἰτουραίων
540, 14. σπείρης πρώτης Φλαουίας
Κιλίκων ἱππικῆς 678, 6. σπείρης α'
Φλαουίας 705, 3. σπείρης Νίγρου
660, 25
σπένδειν 214, 18
σπονδαί 56, 40. 90, 48. 50. 130, 12.
139, 13. 233, 23. 309, 8
σπόρος· ὅταν ὁ πρῶτος σπόρος παρα-
στῇ 56, 68
σταθμός 1. *pondus*: 214, 28. 484, 16.
2. *statio, deversorium*: ὁδὸν — ὑδρεύ-
μασιν ἀφθόνοις καὶ σταθμοῖς καὶ
φρουρίοις διειλημμένην 701, 13
στασιάζω· ἐστασίασαν 665, 70
στατάριον· οἱ τοῦ στατάριου ἐργασταί
524, 1
στατήρες 4, 99. 8, 3. 218, 137. 139.
ἀπὸ στατήρων χρυσῶν ἑκατόν 6, 27. 28
στατίων Τυρίων ἐν Ποτιόλοις 595, 5. 10.
12. 14. 17. 25. 28. τὰς δύο στατίωνας
595, 35. 41. ὁ στατίων τῶν κατὰ πό-
λιν (ἐν Μιλήτῳ) κηπουρῶν 755, 4
στατιωνάριοι Τύριοι 595, 22. 39. οἱ ἐν
Ποτιόλοις στατιωνάριοι 595, 33. οἱ
ἐν Ῥώμῃ στατιωνάριοι 595, 32
στάτωρ 577, 6. στάτορες 665, 23
στάχυς· εἶναι δὲ τὴν ἐπιτιθεμένην βα-
σιλείαν τῇ εἰκόνι — ἐκ σταχῶν δύο
56, 62. ἀναφέρειν τὰς ἱερὰς παρθέ-
νους στάχυς τοὺς παρατεθησομένους
τῷ ἀγάλματι τῆς θεοῦ 56, 68
στεγάζω· στεγάζοντες αὐτὰς (τὰς περι-
στάσεις) παραχρῆμα γείσσειν λιθίνοις
483, 126. 130. ὕταν στεγασθῶσιν
483, 134
στεγαστρίς 109, 4
στέγη 665, 25
στεγνός· ἵνα οἱ κύριοι στεγνὰς παρ-
έχωνται (τὰς δεξαμενάς) 483, 194.
μὴ ποιοῦντες στεγνά (τὰ φρέατα)
483, 209. ἐπιμέλειαν ποιέσθωσαν —
τῶν ὑπονόμων, ἔάν τινες μὴ στεγνοὶ
ὑπάρχωσιν 483, 223
στέγος 619, 5
στείχω· στείχοντον ἐπὶ ταῦτα τὰ κτή-
ματα οἱ παραχωρήσαντες 2, 6
στενός· τὰ στενά *subst. fretum*: τὸν
τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῶν στενῶν 521, 3.
τὸν περίβλεπτον κόμητα τῶν στενῶν
521, 14. τῶν στενῶν οἱ ναύκληροι
521, 18. κλασσικοῖς τῶν στενῶν 521,
24. 25. 26. 28
στενοχωρία· διὰ τὴν ὑπάρχουσαν περὶ
τὰ κοινὰ στενοχωρίαν 339, 103
στέργω· ἦν ὁ πατήρ στέρξας ἀνόμασεν
ὅτε μὲν βασιλείαν, ὅτε δὲ ὕρασιν αὐτοῦ
56, 55

στερεός λίθος 90, 44. ὠρύγη ποταμὸς ἐπὶ τὰ τρία στερεά 672, 8. 673, 8 στερέσιμος· τὸ φωραθῆν — νόμισμα εἶναι στερέσιμον 515, 29
στερέω (στερομαι)· στερῆσαι ὧν μάλιστα ἐπιθυμεῖ 315, 18. στερεῖσθω 483, 173. στερέσθω 483, 176. 179
στερῆσαι· ἐξουσίαν ἔχοντος στερῆσιν ἀπογράφεσθαι τοῦ τὴν ὥνῃν ἔχοντος τοῦ τε πλοίου καὶ τῶν σκευῶν αὐτοῦ 572, 23
στεφανηφορέω· σώθεντος αὐτῶ ἐστεφανωθήρησε (ὁ δᾶμος) 4, 42. 43. στεφανηφορῆσαι δὲ καὶ τοὺς πολίτας πάντας 6, 34. στεφανηφορεῖν τοὺς πολίτας ἅπαντας 11, 19. στεφανηφορεῖν 194, 29. στεφανηφορεῖτωσαν οἱ τε πολῖται καὶ οἱ πάροικοι 219, 31. στεφανηφορῆσαι τοὺς τε συνέδρους καὶ τοὺς ἄλλους 222, 34. στεφανηφορῆσαι πάντα ἕκαστον στεφανηφόρον 332, 26. στεφανηφορήσουσιν 90, 50
στεφανηφορία 6, 22. 56, 40
στεφανηφόρος Ἑλαϊτῶν 332, 11. 27. Θυατειρητῶν 516, 16. Μιλησίων 213, 35. 214, 1. στεφανηφόροι 473, 1. Μυτιληναίων 456, 9. 30. Πριηνέων 215, 19. 27. 765, 1. Σμυρναίων 229, 34. Φωκαίων 489, 12
στεφανίτης ἀγών 231, 14. 232, 13. 233, 27. 38. 282, 9. 299, 4. 16. 319, 8. 322, 7. στεφανῖται ἀγῶνες 270, 9. 305, 8
στέφανος 1. *corona honoris causa data*: στέφανος χρυσοῦς *passim*. στέφανος θαλλοῦ 57, 5. 58, 6. 117, 13. 118, 15. 727, 7. στέφανος κιττοῦ (κισσοῦ) 49, 7. 50, 5. 51, 16. στεφανῶσαι αὐτὸν δάφνας στεφάνῳ τᾶς παρὰ τοῦ θεοῦ, καθὼς πάτριόν ἐστι Δελφοῖς 150, 3. τῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ ἢ πάτριόν ἐστι Δελφοῖς 339, 23. 31.
2. *victoriae ludorum sacrorum praemium*: ὅταν εἰσάγῃ τὸν τῶν Σωτηρίων στέφανον 234, 31. ἀπαντῆσαι (τῷ βασιλεῖ) — τοὺς ἱερονίκας ἔχοντας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀγώνων στεφάνους
Dittenberger, *Orientalis gr. inser.* II.

332, 35. 3. *insigne magistratus aut sacerdotii*: ὡς καὶ συγγενικοῖς ἀρχιερατικοῖς στεφάνοις κεκοσμηθῆναι 470, 21. παρλαβὼν τε τὸν τῷ κτίστα τᾶς πόλιος ἀμῶν στέφανον 767, 14.
4. *praemium militare apud Romanos*: στεφάνῳ — πυργωτῷ καὶ οὐαλλαρῖῳ 560, 11. στεφάνῳ τειχικῷ 540, 19. 5. *translate usurpatum videtur nomen*: πολλῶν αὐτῷ καὶ ἐτέρων διαλεγομένων καὶ στέφανον διδόντων 221, 6
στεφανῶν *passim*
στήλη 1. στήλη λιθίνη *tabula inscripta passim*. 2. *terminus* 335, 114. ὡς αἱ στήλαι κεῖνται 335, 112. 113. 115
στηλογράφεω· ἐστηλογράφηται 335, 151
στηλόω· ἀναγραφὴν ποιησάμενοι καὶ στηλώσαντες 221, 15. περιορίσαι καὶ στηλῶσαι τὴν χώραν 225, 30. ἐστηλώθη δὲ καὶ ἡ χώρα 225, 49. στηλώσουσι 335, 33. σταλώσουσι 335, 74
στηρίζω· λίθον διορίζοντα — στηρίζῃναι ἐκέλευσαν 612, 8. 769, 11
στήχος· ὅπως τε πρεσβευταῖς τοῖς παρὰ Στρατονικέων εἰς Πρώμην παραιομένοις ἐκτὸς τοῦ στίχου οἱ ἄρχοντες σύγκλητον διδῶσιν 441, 64
στοά 213, 9. 525, 11. 625, 6. εἰς τὴν στοάν, ἣν ὁ δῆμος (ὁ Ἀλικαρνασέων) ἀνατίθησιν τῷ Ἀπόλλωνι καὶ βασιλεῖ Πτολεμαίῳ 46, 3. 4. cf. *ibid.* v. 5. 7. 8. ἀναθεῖναι ἐν τῇ στοᾷ πρὸ τοῦ ἀρχεῖου 268, 17
στοιχέω· ὅπως δὲ δεῖ ἡ ἡμέρα στοιχῇ καθ' ἐκάστην πόλιν 458, 52. ἵνα δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν στοιχήσωσιν οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμέραι 458, 72. ἡθέλησεν καὶ ἐν τούτοις στοιχοῦσαν τοῖς προπεπραγμένοις — παρέχεσθαι τοῖς πολίταις τὴν αὐτοῦ διάληψιν 764, 45. στοιχοῦσα 308, 21. βουλόμενος στοιχεῖν τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πρασσομένοις 339, 51. στοιχοῦντως 532, 27
στολισμὸς τῶν θεῶν 56, 4. 60. 90, 6
στόλος· ὁ στόλος τῶν σωληνοκεντῶν 756, 5. ναυτικοῦ στόλου 54, 9

στόμα· ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς λίμνης 572, 16. τὰ στόματα τῶν ποταμῶν 90, 25
 στρατάρχης 519, 16
 στρατεία 553, 5. στρατεία εἰς Κύπρον 4, 15. ὑπὸ τε τῆς στρατείας καὶ τῶν δαπανημάτων 5, 44. 45
 στρατεύμα 453, 10. στρατεύμα ναυτικὸν καὶ πεζικόν 199, 26. στρατεύματα 199, 37. 544, 50
 στρατεύω· βασιλεὺς Ἄτταλος — καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπὶ Προυσίαν 327, 2. οἱ στρατευόμενοι κατὰ πόλεμον 554, 1. μηθεὶς στρατευέσθω κατὰ Σαρδιανῶν 437, 66. μηθεὶς στρατευέσθω κατὰ Ἐφεσίων 437, 70
 στρατηγέω· στρατηγήσας 425, 2. τοὺς ἐστρατηγηκότας 484, 55. τὰς κρίσεις γείνεσθαι — ἐπὶ τῶν ἐστρατηγηκότων 484, 53. στρατηγήσαντα Ἀουιδηνῶν 617, 2
 στρατηγία· τοῖς ἡγεμόσι καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐμίσθοις τοῖς ἐν τῇ στρατηγίᾳ τῇ ἔμ. Φιλεταιρίᾳ 266, 54. στρατηγίαί 477, 5. τὰς στρατηγίας μετὰ διαλογισμὸν πρὸς τριετίαν ἐνχειρίζειν τοὺς κατασταθισμένους 669, 35
 στρατηγός 111, 9. 130, 4. 137, 9. 168, 34. 49. 190, 6. 220, 6. 254, 3. 665, 48. στρατηγοί 139, 5. 217, 1. 319, 1. 665, 54. 669, 21. 53. — 1. *magistratus civitatis Graecae*: στρατηγοὶ Ἀθηναίων 248, 59. 771, 38. Αἰγινητῶν 329, 42. 48. 52. Ἐλαϊτῶν 332, 34. 61. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 743, 2. Ἐφεσίων 493, 14. Ἱερπολιτῶν· γνώμη στρατηγῶν 308, 1. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν Ἱεροπόλει τῆς Κασταβαλίδος 754, 4. Ἰητῶν στρατηγοί 773, 10. Διέων 219, 30. 39. Μαγνήτων τῶν ἀπὸ Μαιάνδρου· στρατηγήσαντα 485, 7. Μυτιληναίων 2, 7. 13. 335, 84. 88. 456, 23. στρατηγὸς τῆς πόλεως ἐν Νακράσοις 268, 10. Παλμυρηγῶν· στρατηγήσαντα ἐν ἐπιδημίᾳ θεοῦ Ἀλεξάνδρου 640, 2. λαμπρῶς στρατηγή-

σαντα 646, 9. Περγαμηνῶν 267, 3. 13. 22. 483, 5. 17. 56. 165. 193. γνώμη στρατηγῶν 265, 1. 299, 5. 323, 1. 338, 3. 31. Πιταναίων 335, 2. Πριηνέων 215, 12. γνώμη στρατηγῶν 215, 20. Σαρδιανῶν 437, 22. 50. Σμυρναίων 229, 13. 19. 58. 88. στρατηγῶν γνώμη 229, 1. Τηίων 309, 12. — 2. *praefectus nomi in regno Aegyptio*: 179, 4. 184, 3. 202, 2. 210, 2. 659, 2. 661, 2. 663, 5. 665, 1. 675, 2. 702, 6. 708, 17. τῷ τοῦ νομοῦ στρατηγῷ 736, 16. τοῖς κατὰ νομὸν στρατηγοῖς 669, 49. στρατηγὸς Ἀρσινόεϊτου 664, 1. στρατηγὸς Ἑρμωνθείου Λατοπολείτου 680, 2. στρατηγὸς Ὀάσεως Θηβαΐδος 665, 8. 669, 1. στρατηγὸς Φιλῶν 695, 1. — 3. *alii praefecti militares et civiles in regno Lagidarum*: στρατηγὸς τῆς Θηβαΐδος 132, 7. 139, 15. στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τῆς Θηβαΐδος 147, 3. στρατηγὸς ἐπὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων 82, 5. 86, 8. στρατηγὸς τῆς Ἰνδικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης 186, 3. στρατηγὸς ἐπὶ Κύπρου 117, 4. στρατηγὸς τῆς νήσου (Κύπρου) 84, 2. στρατηγὸς καὶ ἀρχιερεὺς τῆς νήσου (τῶν κατὰ τὴν νῆσον) 93, 4. 105, 5. 148, 3. στρατηγὸν αὐτοκράτορα (καὶ ὑπέρτατον) καὶ ἀρχιερέα τῶν κατὰ Κύπρον 140, 5. 156, 2. στρατηγὸς καὶ ναύαρχος καὶ ἀρχιερεὺς (τῶν κατὰ Κύπρον, τῶν κατὰ τὴν νῆσον) 143, 2. 145, 1. 151, 2. 152, 2. 153, 1. 155, 5. 157, 2. 158, 2. 159, 2. 160, 3. 161, 2. 162, 2. Πάτροκλος Πάτρωνος Μακεδῶν, ἀποσταλὴς ὑπὸ βασιλέως Πτολεμαίου στραταγὸς εἰς Κρήταν 45, 7. στρατηγὸς καὶ ἱερεὺς τοῦ πλήθους τῶν μαχαιροφόρων 737, 5. — 4. *praefectus satrapiae in regno Asiano*: στραταγὸς καὶ ἀρχιερεὺς Συρίας Κοίλας καὶ Φοινίκας 230, 2. στρατηγὸς τῆς Σουσιανῆς 747, 3. στρατηγὸς Καταονίας 364, 5. — 5. *dux exercitus*: στρατηγὸς (τοῦ βασιλέως

Δημητρίου) ἐγ Κλαζομεναῖς 9, 2. πειθαρχεῖν Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ (τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου) 12, 11. στρατηγὸς Νομάδων 421, 4. 616, 2. σπρόταγοι 4, 7. 8. — 6. *praetor aliusve magistratus Romanorum*: στρατηγὸς Ῥώμης 548, 7. στρατηγὸς Ῥωμαίων 260, 5. 435, 3. 11. 499, 5. 501, 5. στρατηγὸς 482, 6. 560, 5. στρατηγὸς ὕπατος v. ὕπατος. τοὺς στρατηγούς τοὺς ἀποστελλομένους ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς τὴν Ἀσίαν 339, 21. τοῖς εἰς Ἀσίαν πορευομένοις στρατηγοῖς 435, 7. 16
στρατηλάτης 653, 2. ὁ μέγας στρατηλάτης 648, 3. ὁ ἐνθάδε (i. e. ἐν Παλμύρᾳ) στρατηλάτης 648, 4
στρατιά* στρατιάς ἐκπίπτειν 521, 2. σὺν τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν Καταράκτην 654, 5. ἀβάτου στρατιαῖς τῆς χώρας πρὸ αὐτοῦ γεγενημένης 654, 6
στρατιώτης 205, 1. 208, 2. 519, 9. 609, 10. 643, 6. 660, 23. στρατιῶται 59, 5. 102, 6. 14. 211, 4. 217, 3. 229, 14. 92. 266, 2. 20. 21. 58. 280, 2. 315, 7. 330, 2. 338, 13. 425, 2. 441, 78. 443, 3. 5. 519, 18. 665, 22. 674, 19. 738, 3. τῶν Νεοπολέμου στρατιῶται 38, 2
στρατιωτικός* ταμίας τῶν στρατιωτικῶν (ἐν Ἀθήναις) 771, 38. 44. 55
στρατοπεδάρχης 605, 3. στρατοπεδαρχήσαντι 425, 1
στρατόπεδον 315, 24. 43. 553, 3
στρατός* ἐπάρχου τοῦ Ἰουδαϊκοῦ στρατοῦ 586, 7
στράτωρ 614, 5. 628, 1
στυλὶς μαρμαρίνη 332, 9
συγγένεια 233, 34. 335, 21. τοῦ προσήκοντος ἡμῖν κατὰ συγγένειαν 224, 31. διὰ τὴν (τῶν Σελευκιδῶν) πρὸς αὐτὸν τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) συγγένειαν 227, 6. διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς (Λητῶ καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν) συνάπτουσαν συγγένειαν 746, 7
συγγενής 1. *necessarius*: 331, 28. ὑπαδικῶν συγγενῇ 514, 10. συγγενῇ συγκαλητικῶν πλείεστων 544, 11. συγγε-

νοὺς κρινομένης (βασιλεῖ Εὐμένει τῆς Μιλησίων πόλεως) διὰ Κυζικηνοὺς 763, 64. 2. *homo primi in aula regia ordinis*: συγγενὴς τοῦ βασιλέως (vel βασιλέως Πτολεμαίου) 104, 2. 105, 4. 133, 1. 135, 5. 140, 1. 145, 1. 146, 2. 151, 1. 152, 1. 153, 1. 155, 4. 156, 1. 157, 6. 158, 1. 159, 1. 162, 1. 173, 2. συγγενῆς *sine genetivo* 132, 6. 137, 8. 139, 14. 15. 148, 2. 161, 2. 163, 2. 168, 48. 49. 169, 4. 172, 3. 179, 4. 181, 3. 184, 2. 186, 2. 188, 1. 189, 2. 190, 5. 194, 3. 24. 259, 4. 736, 14. 737, 5. 761, 2. συγγενεῖς 168, 10. 335, 2. 11. 456, 59
συγγενικός* συγγενικοῖς ἀρχιερατικοῖς στεφάνοις 470, 20. συγγενικῶς 116, 3. 335, 98
συγγενίς* ἡ τῶν Κιβυρατῶν πόλις — συγγενίς Ἀθηναίων 497, 3. Τερμησεῶν τῆς Παμφυλίας τὴν ἀνέκχθεν συγγενίδα (Λυκίων) πόλιν 566, 26. πόλεως συγγενίδος δήμου Ῥωμαίων 603, 5
συγγνώμη 116, 1
συγγραφοφύλαξ 120, 4
συγκαθιερόω* συγκαθιερωσαί (Δία Σαβάζιον) τῇ Νικηφόρῳ Ἀθηνᾶ 331, 52. συγκαθιεροῦντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ 583, 12
συγκατάθεσις* τοῦ μὴ ὀφείλειν γέινεσθαι τὸ τοιοῦτον λαμβάνειν καὶ τὴν παρ' αὐτῶν συγκατάθεσιν 484, 32
συγκατακαίω* συγκατέκαυσε σώματα τῶν πολίταν 8, 13. 54
συγκατασκευάζω* πολλὰ τῶν πρὸς ἐπιφάνειαν καὶ δόξαν ἀνηκόντων συγκατασκευάζων ἐκάστη (τῶν πόλεων) 763, 20. πάντα τὰ πρὸς δόξαν καὶ μνήμην ἀνήκοντα συγκατασκευάζει 771, 53
συγκατατίθημι* συγκαταθεμένων δὲ τῶν δῆμων τοῖς παρακαλουμένοις 437, 43
συγκινδυνεύω* τοὺς προθύμους ὄντας αὐτοῖς συγκινδυνεύειν πρὸς τοὺς βαρβάρους 765, 21. μετὰ τῷ συγκινδυνεύόντων αὐτοῖς τῷ πολιτῶν 765, 26

- συγκλητικός 499, 5. 500, 9. 501, 4.
 642, 2. 643, 3. ἐκ συνκλητικῶν 548, 2.
 συγγενῇ συγκλητικῶν πλείστων 544,
 11. συγκλητικοῦ πάππον 528, 14. πα-
 τέρα καὶ πάππον συνκλητικῶν 549, 7
 σύγκλητος (*senatus Romanorum*) 351,
 15. 435, 2. 3. 10. 18. 441, 30. 59. 66.
 442, 3. 4. 13. 455, 6. 456, 55. 64.
 ἱερᾶς συγκλήτου 625, 5. δόγμα συν-
 κλήτου 436, 5. 441, 16. κατὰ τὰ
 δόγματα τῆς ἱερωτάτης συνκλήτου
 514, 5. συγκλήτωρ συνεβουλεύσατο
 441, 19. ὅπως πρεσβευταῖς — οἱ ἄρ-
 χοντες σύγκλητον διδῶσιν 441, 64.
 σύγκλητον διδοσθαι 441, 128. θεῶ
 Συνκλήτωρ 479, 4
 συγκρίνω· τὴν συγκριθησομένην τροφὴν
 56, 71
 σύγκρισις· οὐ πρὸς τὴν οὖσαν ἀνάβασιν
 Νεῖλου, ἀλλὰ πρὸς σύγκρισιν ἀρχαιο-
 τέρων τινῶν ἀναβάσεων 669, 56
 συγκύρω· τὸ ἱερὸν καὶ τὰ συνκύροντα
 52, 1. τὸν ναὸν καὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰ
 προσόντα αὐτῷ ταμεῖα καὶ τὰ συνκύ-
 ροντα πάντα 92, 5. τὸν βωμὸν καὶ
 τὸν περίβολον καὶ τὰ συνκύροντα
 πάντα 182, 4. τῶν συνκυρόντων τῇ
 σιτηρᾷ ἀπομοίραι 55, 20. σὺν τοῖς
 συνκύρουσι καὶ καθήκουσι πᾶσι 262, 8.
 τὴν χώραν τὴν συγκύρουσαν 221, 52.
 τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ τεμένη καὶ τὴν
 συνκύρουσαν αὐτοῖς γῆν 65, 8
 συγχέω· μηδὲ συγχέωσι τὴν κοινὴν
 πίστιν οἱ τῇ πρωτοπραξίᾳ πρὸς ἃ μὴ
 δεῖ καταχρώμενοι 669, 18
 συγχράομαι· τὰ σεβαστοφαντικά χρή-
 ματα εἰς ἔργον τῇ πόλει χαρισάμενον
 καὶ μὴ συγχρησάμενον εἰς τὸ ἔλαιον
 τούτῳ τῷ πόρῳ 544, 23
 συγχρηματίζω· συγχρηματίζειν τῇ Ρω-
 μαϊκῇ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμέραν
 458, 53
 συγχωρέω *passim*
 συγχώρησις· ὃ δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐκοίνω-
 σας — πρᾶγμα ὡς ἀληθὺς τῆς ἡμε-
 τέρας συγχωρήσεως προσδεόμενον δῆ-
 λόν ἐστι 508, 9
 συκοφαντήματα 669, 40
 συκοφάντης· διὰ τὸ πλῆθος τῶν συκο-
 φαντῶν 669, 41. ἵνα πᾶσιν φανερόν
 ᾖ, ὅτι τοὺς ἐνδειχθέντας συκοφάντας
 ὡς ἔδει ἐτιμωρησάμην 669, 45
 συκοφαντία· πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ
 σύνοψιν παραγραφόμενων 669, 58
 συλᾶω· ἐὰν δέ τις συληθῇ ἢ ἀδικηθῇ
 437, 59
 συλλαλέω· τῶν ἄλλων ὧν συλλελαλήκα-
 μεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ὑμέτεροι πρεσ-
 βευταῖ 223, 35. ἐπαχθέντες δὲ οἱ
 πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνλελαλή-
 κασιν ὑπὲρ ἀπάντων 229, 23
 συλλήπτωρ· θεοῖς πατράσιν, Νεῖλῳ συν-
 λήπτορι χαριστήρια 654, 9
 σύλληψις· καὶ τὴν σύλληψιν τῶν εἰς
 τὴν ναυτείαν μὴ ποιεῖσθαι 90, 17
 σύλλυσις 335, 42. 59. 74. 101. 437, 19.
 τῶν — δικῶν τὰς πλείστας εἰς σύλ-
 λυσιν ἀγχογῶς 329, 18. δοῦναι τὰς
 χεῖρας ἡμῖν εἰς σύλλυσιν 437, 42. οἱ
 ὑφ' ἐκατέρων τῶν δῆμων ἀποδειχθέν-
 τες ἄνδρες ἐπὶ τῶν συλλύσεων 437, 92
 συλλύω· τὰ μὲν πλεῖστα πειρωμένου
 συλλύειν, τοὺς δὲ μὴ συλλυόμενους
 ἀναπέμποντος ἐπὶ τὰ — νενομοθετη-
 μένα ἡμῖν ὑπὸ τῶν βασιλέων 329, 11.
 τὰ συνλυθέντα 335, 32
 σύλον· καὶ ἐν σύλοις ἀσυλίαν 731, 23
 συμβάλλω· ὡς συμβεβληκότων τισὶν
 ἀναβολικὰ εἰληφόσιν 669, 21. ἵνα
 μηδεὶς τῷ τοιούτῳ συμβάλλῃ 669, 22.
 καὶ τὴν εἰς τὰς ἄλλας ἐρωτήσεις
 ἀφορμὴν συμβεβλημένον 508, 10
 σύμβιος· τὴν γλυκυτάτην καὶ σεμνοτά-
 την σύμβιον μου 526, 5. μετὰ καὶ
 τῆς συνβίου 683, 4
 συμβόλαιον 484, 51. συμβόλαια 43, 4. 7.
 335, 79
 συμβουλεύω· συγκλήτωρ συνεβουλεύσατο
 435, 4. 441, 19
 συμβούλιον· μετὰ συμβουλίου γνώμης
 (*de consilii sententia*) 441, 94. ἀπὸ
 συμβουλίου γνώμης 442, 8. δουκη-
 νάριον ἐπὶ συμβουλίου τοῦ Σεβαστοῦ
 449, 8

συμμαχέω· οἱ συμμαχήσαντες ἐν Κύπρῳ
 βασιλεῖ Πτολεμαίῳ 116, 11
 συμμαχία 229, 15. 19. 37. 62. 93. 441,
 44. 67. 767, 10. πρὸς ἣν ἄμ βούλη-
 ται πόλιν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τε καὶ
 συμμαχία 221, 46. τῶν ἐν τῇ ἡμε-
 τέρᾳ συμμαχία 221, 58. 72. συμμα-
 χία 503, 8
 σύμμαχος 375, 3. 455, 9. (πόλεως) συμ-
 μάχου δήμου Ῥωμαίων 575, 10.
 603, 5. παρὰ δήμου — φίλου συμ-
 μάχου τε ἡμετέρου 441, 70. παρα-
 σχόντα τῷ κυρίῳ Καίσαρι σύμμαχον
 διωγμείτην παρ' ἑαυτοῦ 511, 9. σύμ-
 μαχοι 5, 43. 441, 69
 σύμμετρος· καὶ διὰ τοῦ δημοσίου μέν-
 τοι δούλου μὴ σύμμετρον εἶναι τὴν
 ἐνεχυράσιαν 484, 49. σύμμετρον
 σκῆπτρον παπυροειδές 56, 62
 συμμίγνυμι· οἱ παρ' ὁμῶν πρεσβεύται —
 συνμειζαντες ἡμῖν 751, 3. τῶν παρ'
 ὁμῶν πρεσβευτῶν Μενεκλῆς μὲν οὐ
 συνέμειξέ μοι 763, 3
 συμμύσσης· οἱ τῶν τῆς θεοῦ μυστηρίων
 συνμύσται 541, 9
 συμπαθία 470, 24
 συμπαθής· προσενηγεμένης αὐτῆς (τῆς
 συγκλήτου) τῇ πόλει συμπαθέστατα
 456, 66
 συμπατέω· ἐπενβαινόντων τινῶν καὶ
 συμπατούντων ἡμᾶς 519, 30
 συμπέμπω· συμπέμπωσι 309, 12. συμ-
 πεμφθῆναι τινα αὐτῷ 315, 79
 συμπεριφέρομαι· συμπεριτηνέχθημεν 244,
 16. συμπεριενεχθεῖσα (βασιλίσσα
 Ἀπολλωνίς) γνησίως βασιλεῖ τε Εὐμέ-
 νει κτλ. 308, 13
 συμπεριφορά· τῇ πρὸς τὰ τέκνα συμπε-
 ριφορᾷ καὶ ὁμονοίᾳ 308, 17
 συμπίπτω· τῆς στατίωνος — συμπε-
 σούσης 595, 15. 28
 σύμπλεγμα· τὸ σύνπλεγμα τοῦ Ἀθάμαν-
 τος σὺν τῇ βάσει 481, 5
 συμπολιτεύομαι· τὸ κοινὸν τῶν ἐν Κύ-
 πρῳ τασσομένων Θράκων καὶ τῶν
 συμπολιτευομένων 143, 6. τὸ κοινὸν
 τῶν ἐν τῇ νήσῳ τασσομένων Ἰώνων

καὶ τῶν συμπολιτευομένων 145, 4.
 οἱ παρεφεδρεύοντες — καὶ οἱ συμ-
 πολιτευόμενοι 182, 3. συνεπολιτευ-
 μένος ἡμεῖν πάντα τὸν τῆς συνεδρείας
 χρόνον 504, 6
 συμπομπά 309, 11
 συμπομπευόντων 332, 16
 συμποσίαρχος 646, 14
 συμπρεσβευτής· μετὰ τῶν συνεπρεσβε-
 υτῶν 339, 11. 25
 συμπρεσβέω· τὰ ὀνόματα τὰ τῶν συμ-
 πρεσβευσάντων αὐτοῖς 333, 12
 συμπρόεδροι 118, 2
 συμπροέρχομαι· μέχρι τῶν ὁρίων τῆς
 ἰδίας βασιλείας συμπροελθόντες 248, 15
 συμφέρω *passim*
 συμφωνέω· ὡς καὶ συνεφωνήσεν αὐτοῖς
 629, 162. ἐννόμιον συνεφωνήθη μὴ
 δεῖν πράσσειν 629, 173. πράσσειν
 ὕστερον συνεφωνήθη 629, 146. τὰς
 συμφωνηθείσας 629, 170
 σύμφωνος· σύμφωνον καὶ ὁμόλογον ταῖς
 πόλεσιν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως 444, 1.
 τὰδε ἐποιήσαντο ἐν ἑαυτοῖς ὁμόλογα
 καὶ σύμφωνα 444, 4
 συναγείρω· Σωτᾶς δὲ συναγείρας τῶν
 τε πολιτῶν τοὺς ἐθέλοντας κτλ.
 765, 19
 συνάγω· ἐκ μεγάλας δαπάνης εἰς μί-
 κρον συνάγαγε 4, 15. 16. οἱ συνάγον-
 τες ἐν Σήτει τῇ τοῦ Διονύσου νήσῳ
 βασιλισταί 130, 5. συναγέσθωσαν ἐν
 τῷ ἱερῷ οἱ ἄρχοντες 332, 17. αἵρε-
 θείς ὑπὸ Λυκίων ἐπὶ τοῦ συναχθέν-
 τος στρατοπέδου 553, 3. Σαββατισταῖς
 θεοῦ εὐνοίᾳ Σαββατιστοῦ συνηγμένοις
 573, 3. Ἀτταλισταῖς τοῖς ὕφ' ἑαυτοῦ
 συνηγμένοις 325, 4. τῶν ὕφ' ἑαυτοῦ
 συνηγμένων καὶ κεκριμένων τὴν πλεί-
 ττην ποιούμενος πρόνοιαν 326, 6
 συναγωγέως 573, 10
 συναγωγή· λυκιάρχῃσαντα τοῦ ἔθνους
 τὰς τρεῖς συναγωγὰς τοῦ κοινοῦ 556, 3.
 συναγωγαὶ καὶ πανηγύρεις 383, 94.
 συναγωγαῖς ὄχλων 383, 151. τὴν
 ἡμετέραν αἵρεσιν καὶ συναγωγὴν
 326, 12. συναγωγή Μαρκιωνιστῶν

- 608, 1. ἐπὶ συναγωγῆς τῆς γενηθείσης ἐν τῷ ἄνω Ἀπολλωνεῖω 737, 1. εἰς ἔλαιον καὶ συναγωγὴν τῶν νέων 748, 15
- συναγωνίζομαι· συναγωνισάμενοι δὲ (Μάγνητες) πολλάκις Ἰωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Αἰολεῦσι 503, 5. οἱ συναγωνισάμενοι τὰς πρὸς τοὺς Γαλάτας καὶ Ἀντίοχον μάχας 280, 3
- συναγωνιστὰι τραγικοί 51, 56
- συναλλαγὴ 484, 7. 43. συναλλαγαί 669, 18
- συνάλλαγμα· ἐπιγραφῆσονται δὲ (αἱ ἀρχιέρειαι) καὶ ἐν τοῖς συναλλάγμασι 224, 26. περὶ τῶν συναλλαγμάτων καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶμ. πρὸς Σμυρναίους 229, 54
- συναναβαίνω· οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι 632, 2
- συναντάω· οἱ ἱερεῖς οἱ συναντήσαντες — εἰς τὴν πέμπτην τοῦ Δίου 56, 5
- συναντιλαμβάνω· τοὺς εἰς ταῦτα συναντιλαμβανομένους 267, 26
- συναπόδημι 196, 4
- συναποστέλλω· συναπεστείλαμεν μετὰ Δημόρχου Αἰσχύλον 5, 4. 5
- συνάπτω· διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς συναπτουσαν συγγένειαν 746, 6
- συναρέσκω· σᾶσαι ὅππα κε Θεοσίππῳ συναρέσκη 4, 47. 48
- συναρχία· Πριηνέων 11, 21. Τηϊων 309, 2
- συναύξω· ὀφειλόντων συναυξηθῆναι 509, 11
- συνδείκνυμι· ἡ ὁδὸς — ἡ συνδειχθεῖσα ὑπὸ Μενεκράτου 225, 42
- συνδιασφύζειν 437, 66
- συνδιαφυλάσσω· συνδιαφυλάσσειν ἀλλήλοις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτονομίαν 5, 54. 55. τὸ συνδιαφυλάξειν δὲ προσομνύναι ἃ ἡμεῖς ὠμολογήκαμεν πρὸς ἀλλήλους 5, 62
- σύνδικοι 629, 14
- σύνεγγυς· πάντα τὰ συνέγγυς πράγματα 229, 94
- συνεδρεῖα· πάντα τὸν τῆς συνεδρείας χρόνον 504, 7. 507, 11
- συνεδρεύω· συνεδρεύσαντες ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ἐν Κανώπῳ ἱερῷ 56, 6
- συνέδριον 222, 27. 438, 11. 508, 11. τῶν Ἀμφικτιόνων 234, 17
- σύνεδροι· Ἰώνων 222, 31. 35. 41. 44. Μιλήσιων· γνώμη συνέδρων 213, 1. τῶν νησιωτῶν 40, 1. 67, 10
- συνεισφέρειν 455, 16. συνεισφέροντες 483, 33
- συνεισφορά· οὔτε γὰρ συνεισφορὰν τινα ὀφείλετε τοῖς ξένοις 609, 18
- συνέκδημος· συνέκδημος ἀναγραφεῖς ἐν αἰραρίῳ Μεσσάλλα τοῦ γενομένου τῆς Ἀσίας ἀνθυπάτου 494, 13
- συνεκδίδωμι· ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα τοῦτο — συνεγδόντας μετὰ τοῦ εἰρηκότος 58, 11
- συνεκμαρτυρέω· ὁ δὲ θεὸς — συνεγμεμαρτύρηκεν τῷ βασιλεῖ 237, 6
- συνεξακολουθέω· γίνονται δὲ τῇ βουλῇ· σαι μου καὶ τὰ πράγματα συνεξακολουθεῖν 763, 47
- συνεξισώω· συνεξισωθῆναι 456, 40
- συνεξοδεύω· ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖται τῶν ναῶν γίνονται, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ Ἐπιφανοῦς Εὐχαρίστου ναὸν συνεξοδεύειν 49, 42
- συνεπανίσταμαι· δς ἂν συνεπαναστῇ ἡ δημοκρατίαν καταλύσῃ 218, 118
- συνεπικοσμέω· συνεπιτεκοσμηθῆναι μὲν τῇ τῶν Ἑλλήνων συμπαθείᾳ 470, 23
- συνεπιλαμβάνεσθαι 244, 36
- συνεπιπορεύομαι· τῶν στρατιωτῶν τῶν συνεπιπορευομένων 12, 15
- συνεπισκευάζοντες 483, 33
- συνεργασία τῶν σκυτοβурсέων 495, 6
- συνεργέω· συνεργοῦντος Ἱππομάχου τοῦ Ἱππομάχου 226, 6. πολλὰ συνήργησε τοῖς Ἰτανίοις 45, 10. 11. τοῖς ἀφικνουμένοις Δελφῶν ποτὶ τὸν βασιλῆ Ἀντίοχον συνεργεῖ μετὰ πάσης προθυμίας 241, 9
- σύνεσις· συνέσει καὶ παιδείᾳ προάγων 323, 6
- συνευαρεστέω· συνευαρεστῶν τοῖς προσηγγελμένοις ἑαυτὸν ἐπιδίδωσιν τῇ πόλει 730, 6

συνέφηβος 188, 7. συνέφηβοι 189, 8
 συνέχω· τοῖς πολίταις συνέχων 765, 30.
 ἡβουλόμεθα μὲν ἔτι συνέχειν (αὐτόν)
 συμπράσσοντα ἡμῖν πολλά 244, 9
 συνηγορέω· ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ
 λόγῳ κατηγορῶν ὡς ἑτέρῳ συνηγορῶν
 εἰσάγη ὑπόθεσιν 669, 41. συναγορή-
 σοισι 8, 72. 73
 συνηγορίαι 567, 19
 συνήγορος· συνήγορον καὶ προήγορον
 τῆς πατρίδος διηγεκῆ 567, 12. λά-
 βεσθαι δὲ καὶ συναγόροις τὰν πόλιν
 δέκα 8, 69
 συνήδομαι· ὑμεῖν τε συνήδομαι ἐπὶ τῷ
 ἔχειν τοιοῦτον πολέτην 453, 40.
 ὑμεῖν συνήδεσθαι τῆς τῶν τοιούτων
 πολιτῶν κτήσεως 504, 5. συνησθῆ-
 ναι αὐτῷ (Ἀντιγόνη) ἐπὶ τοῖς πεπρα-
 γμένοις, συνησθῆναι δὲ καὶ τοῖς Ἑλ-
 λησιν 6, 13. 14. 15. συνησθῆναι μὲν
 ἐπὶ τοῖς ἡγγελέμενοις ὑπ' αὐτοῦ
 730, 14. οὔτινες — συνησθήσονται
 τῷ βασιλεῖ ὅτι αὐτός τε ἔρρωται καὶ
 ἡ δύναμις 11, 9. 10. συνησθέντες ἐπὶ
 τῷ ἔρρωσθαι ἡμᾶς τε κατ. 12, 5
 συνήθεια 333, 4. μᾶλλον τὴν τῶν προ-
 τέρων ἐπάρχων αἰώνιον συνήθειαν
 φυλάσσω ἢ τὴν πρόσκαιρόν τινος ἀδι-
 κίαν μειμησάμενος 669, 14. τῇ συ-
 νηθείᾳ 629, 157. φυλαχθήτω ἡ
 συνήθεια 595, 38. ἐπράσσετο δὲ (τὰ
 τέλη) ἐκ συνηθείας, ἐγγραφομένου τῇ
 μισθώσει τὸν τελωνοῦντα τὴν πρᾶξιν
 ποιεῖσθαι ἀκολούθως τῷ νόμῳ καὶ τῇ
 συνηθείᾳ 629, 8. 9. τὸ ἐκ συνηθείας
 τέλος 629, 12. ἐκ συνηθείας 629, 79.
 συνήθειαι (*pensionēs consuetae*)
 521, 17
 συνήθης· τῇ συνήθει καθοσιώσει 723, 8
 συνθέωρος· Καφισοφῶντα μετὰ τῶν
 συνθεώρων 42, 8. 9
 συνθήκη 437, 74. 86. 89. συνθήκαι 229,
 62. 71. 437, 63. 76. 762, 3. 5. 6. 10.
 11. 12
 σύνθρονος· δαίμοσιν ἐπηκόοις σύνθρονον
 χαρακτῆρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60.

τῆς Νικηφόρου καὶ Πολιάδος Ἀθηναῶς
 καὶ Ἰουλίως συνθρόνου 474, 5
 συνθύτης· τῷ συνθύτης τοῖ(ς) Φιλετη-
 ρεῖσσι 311, 5
 συνίστημι· συνεσταμένη δὲ καὶ Σεβα-
 στῶν γένος 557, 2
 σύνναος· ἵνα ᾗ (ὁ βασιλεὺς Ἀτταλος)
 σύνναος τῷ θεῷ (Ἀσκληπιῷ Σωτήρι)
 332, 9. σύνναοι θεοί 107, 2. 109, 3.
 114, 2. 167, 2. 191, 6. 659, 3. 661, 3.
 671, 2. 678, 3. 702, 3. 717, 5. 733, 7.
 772, 3
 συνοδία 633, 1. 638, 7. συνοδαί 645, 6
 συνοδιάρχης 632, 2. 633, 5. 638, 1
 σύνοδος 111, 24. 332, 18. 383, 160. 171.
 714, 9. 735, 26. τῶν περὶ τὸν Διό-
 νυσον τεχνιτῶν 50, 3. 352, 12. 17. 31.
 74. 78. 501, 6. 509, 7. σύνοδος ἱερὰ
 θυμελικὴ καὶ ξυστική 713, 3. 9. τῶν
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρεσβυτέρων ἐγδοχῶν
 140, 7. βασιλιστῶν 130, 13. 17. τῶν
 Ἀτταλιστῶν 326, 3. 9. 16. 19. ἡ σε-
 βαστὴ σύνοδος τῶν νέων 486, 17.
 σύνοδος τοῦ δήμου 212, 18. σύνοδοι
 326, 25. 383, 168. 203
 σύνοιδα· τοὺς διὰ τὸ συνειδὸς ὁμνῶναι
 μὴ δυναμένους 484, 37
 συνοικέω· ἐπεὶ δὲ προσήγγελλται τὴν βα-
 σίλισσαν Νῦσαν — συνψηκνέαι τῷ
 βασιλεῖ Φαρνάκει 771, 28
 συνοικία (*insula*)· τὴν συνοικίαν τὴν
 πρὸς τῷ βασιλείῳ 326, 21
 συνόμνυμι· καὶ τοῖς ἀμίσθοις τοῖς συνο-
 μωμοκόσι τούτοις 266, 57
 συνομολογέω· ἕως δὲ συνωμολογεῖτό τι
 τούτοις 5, 5. 6. ἐπεὶ τὰ περὶ τοὺς
 Ἑλλήνας συνωμολογεῖτο 5, 14. συν-
 ομολογησάμενοι δὲ ἀπεστείλαμεν
 Ἀριστόδημον 5, 47
 συνορία· ἐπὶ τῆς συνορίας τῶν Αἰθιο-
 πων 168, 18. συνορίην Αἰγύπτου καὶ
 Αἰθιοπῶν μετέχοντι 206, 3
 συνορίζω· ἀπὸ τῆς βασιλικῆς χώρας τῆς
 συνοριζούσης τῇ ἐν ἀρχῇ δοθείσῃ
 αὐτῷ 221, 69
 συνορκέω· μηθενὸς αὐτῷ (Πολυπέρ-
 χοντι) συνορκοῦντος 5, 40. 41

- σύνοψις· ἡ λεγομένη κατὰ σύνοψιν ἀπαίτησις 669, 55. πρὸς συκοφαντίαν τῶν κατὰ σύνοψιν παραγραφομένων 669, 58
 σύνταξις· τῆς συντάξεως τοῦ ἐνιαυτοῦ μενούσης ἐκ τῶν τριάκοντα ἐξήκοντα ἡμερῶν 56, 43. περὶ τὴν σύνταξιν τῶν ὥρων 56, 45. τῆς δὲ συντάξεως ἀφίημι τὴν Πριηνέωμ πόλιν 1, 13—15. τὴν ὑποκειμένην σύνταξιν διδομέν(η)ν κατ' ἔτος 168, 21. συντάξεις σιτικὰς τε καὶ ἀργυρικὰς 90, 14
 συνταράσσω· πάσης οἰκίας συνταρασσομένης 669, 41
 συντάττω (*iubeo*): παραγγελλαντας ὑπακούειν περὶ ὧν ἂν γράφῃ ἡ συντάσις 244, 40. σύνταξον οὖν — καταχωρίζειν 244, 31. συντάξαι Νουμηνίω — γράψαι Λόχῳ 139, 14. σύνταξον καταμετρήσαι 221, 43. 64. σύνταξον οὖν παραδεῖξαι Ἀριστοδικίδῃ — τὰ δισχίλια πλέθρα 221, 21. καλῶς οὖν ποιήσεις συντάξας προνοηθῆναι κτλ. 168, 29. σύνταξον παραδεῖξαι Ἀρριδαίῳ — τὴν τε κώμην κτλ. 225, 20. τὴν θυσίαν ἣν συντετάχαμεν αὐτῷ 214, 24. συντετάχαμεν Ἀριστοδικίδῃ ἔαν αὐτοὺς οἰκεῖν 221, 48. τὴν δε τιμὴν συντετάχαμεν ἀνενεγκεῖν 225, 15
 συντέλεια· ἀρχιφυλακήσαντα ἐν τῇ πρὸς τῷ Κράτῳ συντελείᾳ 565, 13. διὰ τῆς τοῦ πολέμου συντελείας 327, 6
 συντελέω *passim*
 συντίθημι *mando, iubeo*: συνθέντες — τῷ πρεσβευτῇ — ἀποκαταστᾶσαι αὐτὰ (τὰ σώματα) τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει 345, 11. τοῖς παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευταῖς ἐλθοῦσιν συνέθηκεν (χρήματα) 771, 17
 σύντροφος τοῦ βασιλέως 247, 2. 323, 2. 331, 6. 28. 334, 3. 372, 2
 συντυχία 331, 19
 σύριγξ· τὰς μὲν ἄλλας σύρινγας ἰδὼν ἐθαύμασα, τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος ταύτην εἰσπορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 3. τὰς θείας σύρινγας ἐθαύμασα 720, 3. ἱστορήσας τὰς σύριγγας 721, 4
 σύσσιτος 712, 5
 σύσστασις 248, 8
 συστρατεύω· οἱ συστρατευσάμενοι 447, 3
 συστρατιῶται 218, 45
 συσφραγίζομαι· συσφραγισάσθωσαν 229, 86. συσφραγισαμένων τὰν ὁμολογίαν καὶ ὁμοσάντων 229, 38. ἀφ' οὗ ἄγ χρόνου ἡ ὁμολογία συσφραγισθῇ 229, 58. καθὼς ἐν τῷ συσφραγισμένῳ νόμῳ τέτακται 629, 152
 σφάκτρον· τὸ τοῦ σφάκτρου τέλος εἰς δηνάριον ὀφείλει λογεύεσθαι 629, 153
 σφάττω· ἐσφαγμένοι ἐν ὄρμῃ Πούχεως 697, 6
 σφραγίζομαι· σφραγισάσθωσαν 229, 87. σφραγισαμένους 234, 35
 σφραγίς· τᾷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτιόνων σφραγίδι 234, 35
 σφραγισμὸς πιττακίου 674, 22
 σχῆμα· εἰς ἀτυχῆς μεταβεβηκὸς σχῆμα 458, 7. σορὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου λιθίνου σχήματι βωμοῦ 526, 3. τὸν τόπον τοῦ Κορασίου — εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ἤγαγεν 580, 8
 σχοινίον· τῆς — ἀρχαίας γῆς, εἰς ἣν οὐδέποτε σχοινίον κατηνέχθη 669, 60
 σχοινίς 214, 55
 σχολάζειν 569, 23
 σχολαστικός· Βουρίχιος σχολαστικὸς Ἀσκαλωνίτης 691, 1. Ἐλπίδιος Ἐρμολοκράτους σχολαστικὸς ῥητορικὸς Ἀλεξανδρέυς 693, 2
 σωληνοκένται 756, 5
 σῶμα, σώματα *passim*
 σωματέμπορος 524, 5
 σωματικός· κατὰ πᾶν ἢ ἀργυρικῶς ἢ σωματικῶς κολασθήσεται 664, 17
 σωματοφύλαξ 747, 2. τῶν τοῦ βασιλέως Ἀττάλου Φιλαδέλφου σωματοφυλάκων 329, 5. 6
 σωτήρ *passim*
 σωτηρία *passim*. εὖξασθαι τοῖς θεοῖσι ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ τῶν πολιτῶν 2, 40. ἕνεκα τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας 56, 17. ἔδωκε δὲ

καὶ τᾷ πόλει χρήματα εἰς σωτηρίαν 4, 19, 20

σωτήριος· φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου σκότος ἐκάλυπτεν 610, 2. — σωτήρια (cf. etiam ind. IV)· εὐαγγέλια καὶ σωτήρια ἔθυσσε 4, 42, 43

ταβλάριος ἐπαρχείας Ἀσίας 523, 3

τάγμα 1. *numerus militaris*: οἱ ὄντες γραμματεῖς τῶν ταγμάτων 229, 46.

2. *ordo*: πρώτου τάγματος κόμης καὶ δούξ 613, 1

τάγχαρας· ἔνθα καὶ πολὺ χρυσίον ἐστὶ τὸ λεγόμενον τάγχαρας 199, 32

τακτικά 149, 6

ταλантиαῖος· ἐπὶ ἄθλοις ταλαντιαῖος 509, 20

τάλαντον 46, 14. 214, 59. τάλαντα 46, 16. 193, 10. 214, 58. 225, 6. 335, 131. 133. 134. 135. 751, 7. τάλαντα Ἀλεξάνδρεια 748, 5

ταμίαι· Ἀθηναίων 117, 21. 118, 25.

ταμίαις τῶν στρατιωτικῶν 771, 38.

44. 54. Αἰγυπτῶν 329, 47. Ἐλαϊ-

τῶν ταμίαις τῶν ἀμετοίστων προσό-

δων 332, 19. Ἰλιέων 218, 139. Μι-

λησίων 473, 4. ταμιευόντων 494, 24.

Νακρασέων· ταμίαις τῆς πόλεως

268, 20. Σκηψίων 6, 35. 43. Σμυρ-

ναίων 229, 31. ταμίαις τῶν ὁσίωμ

προσόδων 229, 28. ταμίαι· Ἀλικαρ-

νασσέων 46, 1. 21. Ἀντιοχέων τῆς

Περσίδος 233, 74. Δελφῶν 345, 14.

ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Σιπύλῳ 229, 82.

Μιλησίων 213, 19. 214, 2. Μυτιλη-

ναίων 2, 49. Νησιωτῶν· τοῖς ταμίαις

τοῖς μετ' Ἡρακλείτῳ 4, 45. 46.

Περγαμηνῶν 267, 33. 39. 483, 14. 206.

484, 44. 53. 54. Στρατονικέων 441,

138. — *quaestor Romanorum*: τα-

μίαις δήμου Ῥωμαίων 482, 5. τα-

μίαις 444, 3. 5. 452, 2. 768, 5. τὸν

ταμίαν τοῦ αὐτοκράτορος 463, 3. τα-

μίᾳ Κύπρου 560, 3. ταμίαις καὶ ἀντι-

στράτηγος (*quaestor pro praetore*)

429, 5

ταμιεῖον (ταμιεῖον) *fiscus Caesaris*:

ἀποτίνειν εἰς τὸ ἱερώτατον ταμιεῖον 515, 26. τῷ ἱερωτάτῳ ταμιεῖω 515, 35.

565, 17. ταμιεῖα 92, 5

ταμιεύω· ταμιεύσαντα τοῦ κοινοῦ (τοῦ

Λυκίων) 556, 12. τῶν θεῶν ταμιευ-

σαμένων εἰς τοῦτον τὸν ἱερώτατον

καιρὸν τὴν τῆς οἰκουμένης ἀσφάλειαν

669, 9

τάξις· οὕτω τῆς τάξεως προτετυπω-

μένης 458, 15. ἡγεμῶν τῶν ἔξω τά-

ξεων 69, 4

ταπεινώσις· εἰς ὕβριν ἢ ταπεινώσειν ἢ

κατάλυσιν ὧν ἀφωσίωκα θυσίων

383, 201

ταράσσω· ἐμπορείας ταράσσουσιν 515, 58

ταραχή· τῶν ἀλλότρια φρονησάντων ἐν

τοῖς κατὰ τὴν ταραχὴν καιροῖς 90, 20

τάσσω *passim*

ταυροκαθάπται 533, 46

ταυρομαχία 533, 18. 45

ταῦρος· κυνήγιον ἔδωκεν ταύρων καὶ

θηρίων 533, 8. ἀναγαγὼν ἐκ τοῦ ἰδίου

ταύρους δύο καὶ καλλιερήσας 764, 47

ταφεῶν· τὸ μνημεῖον τοῦ ταφεῶνος

642, 1

ταφή· εἰς τὰς ταφὰς αὐτῶν (τῶν ἱερῶν

ζώων) 90, 32. ταφῆς ἀναφερομένης

καὶ καταφερομένης 674, 30

τάφος 218, 120. 225, 47. 48. ἕως τοῦ

τάφου τοῦ πρὸς τῇ ὁδῷ τοῦ ἐπικα-

λουμένου Ἐπικράτου 335, 116

τάφρος· τάφροι 90, 24

τεδράς (i. e. τετράς)· τῇ τεδράδι 764, 47

τειχικός στέφανος 540, 19

τεῖχος· ἐκτίσθη τὸ τεῖχος ἐκ δωρεᾶς

τοῦ Σεβαστοῦ 614, 2. τὸν ἐκτὸς τεί-

χους τῆς πόλεως βωμόν 52, 3. τείχη

90, 24. τὰ τεῖχη ἐξωχύρωσαν 379, 17.

τῶν ἐν Φιλειταιρίᾳ τειχῶν καὶ πυλῶν

336, 3

τεκτονικός· ἐπὶ τέχνην τὰν τεκτονικάν

345, 20

τέλειος· ἱερεῖα τέλεια 222, 34. εἰκόνη

χαλκῆα τελεία 270, 7. ἀγορὰ τέλειος

Δελφῶν 150, 3. 241, 13. 305, 1. 345, 5

τέλεσμα· ἀπὸ τοῦ φόρου καὶ τελέσμα-

τος 751, 13. τὸ δὲ γενόμενον εἰς τὴν

- ἀναγραφὴν τέλεσμα διδόντων οἱ ταμίαι 441, 137. τελέσματα σιτικά καὶ ἀργυρικά 669, 47
 τελεστικόν 90, 16
 τελετή 764, 8
 τελευτάω, τελευτή *passim*
 τελέω *passim*. τὰ μὴ πρότερον τελούμενα 669, 49
 τελιάζω· καὶ τὰς λοιπὰς δὲ φιλοτειμίας τελιάσαντα ἀγῶς καὶ ἀμέμπτως 485, 13
 τελίσκω· τὰ τελισκόμενα εἰς τὰ ἴδια ἱερά 90, 32
 τέλος *vectigal*: 441, 106. 484, 61. 629, 12. 16. 153. 158. 164. 172. τέλη 266, 9. 669, 12
 τελωνεία 669, 12. τελωνεῖται 669, 10
 τελωνέω· τὸν τελωνοῦντα 629, 8. ἵνα μὴ συμβαίῃ τοῖς ὄνηταις ὑπ' αὐτῶν τελωνεῖσθαι 484, 15. τελωνομένους σκληρῶς 55, 22
 τελώνης 629, 132. 157. 171. τελῶναι 484, 58. 629, 10. 669, 13
 τελωνικὸς νόμος 629, 7
 τελώνιον· τοῖς ἐπὶ τὸ τελώνιον τῆς ἰχθυϊκῆς πραγματευομένοις 496, 9. τὸ τελώνιον καὶ σὺν αὐτῷ στοάν 525, 10
 τέμενος 28, 4. 52, 2. 60, 4. 91, 5. 117, 20. 118, 23. 222, 22. 42. 326, 30. 332, 16. 352, 25. 441, 57. 455, 10. 12. 458, 64. 763, 59. 63. τεμένη 65, 9. 244, 23. 383, 97. 765, 10
 τέρπομαι· τῇ τῶν πυραμίδων μεγαλειότητι καὶ ὑπερφυεῖα τερφθεῖς 666, 26
 τέρψις ἀμίμητος 383, 19. 404, 15
 τετράγωνον· ἀμάξης ἐχούσης τετράγωνον 674, 28. ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετραγώνου 90, 45
 τετραστηρίς 509, 22
 τετράμηρος 266, 13. 485, 5. 8. 524, 6. 665, 34
 τετράποδα 262, 23
 τετράπυλον 722, 6. 11
 τετράρχης 416, 3. 417, 4. 606, 4. Γαλατῶν Τρόκμων τετράρχην 349, 3. τετράρχαι 543, 3. 544, 5
 τετράβολον 674, 32
 τεχνάζων 218, 114. τὸν τεχνάζοντα 218, 115
 τεχνάομαι· ὡς τέχνην τεχναμένω 2, 2. 10. 11
 τέχνη· ἐπὶ τέχνην 345, 20. 21. 22. 24. διδασκόμενοι τὰς αὐτὰς τέχνας 383, 165. v. τεχνάομαι
 τεχνίτευμα 51, 11
 τεχνίτης· οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας τεχνεῖται 472, 1. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνεῖται v. ind. III s. v. Διόνυσος. ἐπὶ δὲ ἱερέως τῶν τεχνιτῶν 325, 2. — ἑπαρχος τεχνειτῶν *praefectus fabrum* 489, 5. 567, 26
 τηρέω· ἀξιοῦσι καὶ νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις στατιωνάριοι αὐτὰ ταῦτα αὐτοῖς τηρεῖσθαι 595, 34. τηρουμένης αὐτοῖς τῆς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας 669, 29. τῶν δὲ νέων τηρούντων τὸ πρέπον 764, 35
 τιμάω *passim*
 τιμή *passim*
 τιμητής (*censor*) 379, 6. 440, 4
 τιμητικός· τὴν πρᾶξιν ποιησάμενον ἐπεικῶς καὶ τιμητικᾶς 565, 20
 τίμιος· τὰ τίμια τῶν ἱερῶν καὶ τῆς Αἰγύπτου διατετήρηκεν 90, 33. τὰ τῶν ἱερῶν τιμώτατα ἀνανεοῦτο 90, 35. τοῦ καλλινίκου ἀγίου μάρτυρος Γεωργίου τὸ τίμιον λείψανον 610, 8. τὰ τε τίμια φιλοφρόνως ἀποδέχομαι 763, 40
 τιμοῦχοι Τητῶν 309, 12
 τιμωρέομαι· ὅτι τοὺς ἐνδειχθέντας συκοφάντας ὡς ἔδει ἐτιμωρησάμεν 669, 45
 τιμωρός· χαλεπὴ νέμεσις βασιλικῶν δαιμόνων τιμωρός 383, 116
 τοῖχος 483, 105. 127. 148. 151. ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ἐν τῷ τοίχῳ 228, 18. τοῖχοι 483, 102. 120. 136. 154. κοινοὶ τοῖχοι 483, 101. 112. 117. ἐτέθησαν παρ' ἑκάτερα τῶν τοίχων πλάκες ἐπιγεγραμμέναι δεκατέσσαρες 672, 11
 τόκος 46, 15. 509, 17. τόκοι 444, 15. τόκοις ἐλάσσονας ἄτησε τῷ κατεστα-

κόντων 4, 20. 21. τόκους ἐξηκοστούς 444, 14. πεντεκαίδεκάτους τόκους 444, 17
 τολμάω· ἐτόλμησαν 665, 43. οὔτε γὰρ τολμήσει τις ποιεῖσθαι τὴν ἀναμέ-
 τρησιν 669, 60
 τοξεία 339, 37. 64. 69
 τοξότης· τοξόται 639, 13
 τοπάρχης 752, 4
 τοπαρχία 654, 8. τοπαρχίαι 669, 49
 τοπογραμματοῖς 665, 31. 666, 14
 τόπος *passim*. τόπῳ τῷ λεγομένῳ Ἀγά-
 θωνος μάνδραις 488, 6. ψιλοὺς τό-
 πους 52, 2
 τορευτὸς σκόφος 214, 54
 τραγικὸς αὐλητής 51, 62. συναγωνιστὰι
 τραγικοί 51, 56. τραγικὸς ποιητής
 352, 30. 67
 τραγωδία· τραγωδιῶν ποιητής 352, 7.
 τραγωιδιῶν ποιηταί 51, 31
 τραγωδός 51, 47. Διονυσίων τραγωδοῖς
 329, 41. Διονυσίων τῶν ἐν ἄστει
 καινοῖς τραγωδοῖς 352, 26. 46. πα-
 λαιοῖς τραγωδοῖς 352, 45. τραγωδῶν
 τῶν (καινῶν) ἀγῶνι 730, 20. 765, 42.
 771, 25. 33
 τράπεζα· ἱερῶν ἐπὶ τράπεζαν 456, 19.
 τραπέζας μὲν ἱερὰς πρεπούσης θοίνης
 γαμίζων 383, 146. τράπεζαι 671, 3.
mensa argentaria: 484, 22. 515, 18
 τραπεζίτης 515, 19. 23. 24. 29
 τραυματίας 220, 2
 τράχηλος· τραυματίας γενόμενος ἐν τῇ
 μάχῃ εἰς τὸν τράχηλον 220, 3
 τρεῖς ἄνδρες οἱ τῆς τῶν δημοσίων
 πραγμάτων διατάξεως (*triumviri
 rei publicae constituendae*) 455, 3.
 τριῶν ἀνδρῶν τῆς τῶν δημοσίων
 πραγμάτων διατάξεως 453, 3
 τρέφω· τρέφεσθαι (τοὺς βοῦς) τὸν ἴσον
 χρόνον 456, 27. δεῖκνυσθαι δὲ τοὺς
 τραφέντας 456, 26
 τριακονταετηρίς· κυρίου τριακονταετηρί-
 δων 90, 2
 τριακοντήρης 39, 3
 τριβή· οὐκ ἀπεδεξάμην σὲ τῆς ἐν λόγοις
 τριβῆς ἔνεκεν 692, 2

τρίβω· ἀμφισβήτησις περὶ χώρας ἱερᾶς
 — τρειβομένη πολλῶν ἐτῶν 502, 3
 τριετηρίς 51, 27. 735, 28. τριετηρίδες
 299, 17. 331, 8. 10
 τριετία· τὰς στρατηγίας — πρὸς τριε-
 τίαν ἐνχειρίζειν τοῖς κατασταθησομέ-
 νοις 669, 35
 τριήραρχοι 773, 5
 τριπλάσιον ἀποδώσει 669, 59
 τρισμέστος Ἑρμῆς 716, 2
 τροπαιούχους δεσπότης 723, 2
 τρόπος· ὅπως ἂν ὁ τῆς πόλεως τρόπος
 δῆλος ᾗ 493, 37
 τροφεὺς τοῦ βασιλέως 148, 2. τροφῆως
 ἀσυνκρίτου καὶ πρώτου ἄρχοντος 531, 5.
 γενεάρχης καὶ κτίστης καὶ τροφεὺς
 καὶ ἀρχιερεὺς τοῦ Πόντου 531, 7
 τροφή· διδόναι ταῖς θυγατράσιν τῶν
 ἱερῶν — τὴν συνκριθησομένην τρο-
 φήν 56, 72. ἐπειδὴ τοῖς ἱερεῦσιν δι-
 δονται αἱ τροφαὶ ἐκ τῶν ἱερῶν 56, 70
 τροχάζω· ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας
 τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα 764, 54
 τρύφακτος· ἐντὸς τοῦ περὶ τὸ ἱερὸν
 τρυφάκτου καὶ περιβόλου 598, 3
 τύπος· δαιμόνων ἐπιφανῶν θεῶς τύπος
 383, 50. τύπον δὲ εὐσεβείας — παι-
 σὶν ἐκγόνοις τε ἐμοῖς — ἐκτέθεικα
 383, 212. τὸν διδόμενον ἄρτον ταῖς
 γυναῖξιν τῶν ἱερῶν ἔχειν ἴδιον τύ-
 πον 56, 73. εἰ — παραβαθεῖεν οἱ
 τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας 521, 5
 τυραννέω· τῶν πρότερον τυραννησάντων
 τὰς πόλεις 8, 137. 138
 τύραννος 218, 19 sqq. 654, 8. τύραν-
 νοι (Ἑρεσίων) 8, 25. 123. 124. 144.
 146. 148. 152. 153. τῶν πρότερον
 τυράνων ἀπογόνων 8, 36
 τύχη, ἀγαθῇ τύχῃ *passim*
 ὑβρίζω· ἡ θεὸς ἐπιστραφεῖσα τῶν αὐτῆς
 ἱερῶν ὑβρισμένων καὶ ὑβριζομένων
 315, 17. 18
 ὕβρις 383, 117. 201
 ὑγιαίνω· κελεύουσιν ὑγιαίνειν αὐτὸν τε
 καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ βασιλίσσαν
 219, 43. καλῶς οὖν ποιήσεις —

- ἐπιμελούμενος ἔν' ὑγιαίνης 168, 30.
 ὑγιαίνω δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ στρα-
 τεύματος 453, 9. ὑγιαίνοντων ἡμῶν
 καὶ εὐτυχούντων 214, 19. ἡμεῖς δὲ
 ὑγιαίνομεν 257, 3. κάγω δὲ ὑγιαίνον
 315, 11. 28. 40. 46. ὑγιαίνειν δὲ καὶ
 αὐτὸν καὶ τὴν βασιλίσσαν καὶ τὰς
 δυνάμεις 730, 3
 ὑγεία 90, 35. 168, 55. 332, 3. ὑπὲρ
 σωτηρίας καὶ ὑγείας 618, 2
 ὑγιής· ὑγιέστατον ἀνθύπατον 568, 6
 ὕδρευμα· ὀρύξας τὸν λάκκον τοῦ ὕδρευ-
 ματος 717, 7. ὕδρέυματα 200, 17.
 ὁδὸν — ὕδρέυμασιν ἀφθόνοις — διει-
 λημμένην 701, 12
 ὕδροφορέω· ὕδροφόρει ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ
 Χρυσῷ 193, 14
 ὕδροφόρος Ἀρτέμιδος Πυθείης 226, 1
 ὕδωρ· πλὴν ὅσον ὕδατι ἀπόρρουν 483,
 132. ἐκ τοῦ εἰσαχθέντος ὕδατος —
 ἐπὶ Οὐλπίου Τραϊανοῦ τοῦ ἀνθυπά-
 του 477, 1. Τραϊανοῦ ὕδατος 478, 1.
 ὕδατα θερμά 199, 11. ἀγωγὸς ὕδα-
 των εἰσφερομένων εἰς Κανάτα 618, 9.
 ὕδατων Καίσαρος 629, 115
 υἱός (ὅς) *passim*. — Παρδάλᾳ καὶ τοῦ
 δήμου τοῦ Σαρδιανῶν υἱοῦ 470, 10
 ὕλη· εἰς δὲ ἡμετέρους χαρακτῆρας μη-
 δέν τι τῆς ὕλης ἐκείνης μεταφέρειν
 508, 13
 ὕμνέω· ὕμνεῖσθαι 56, 66
 ὕμνος 309, 10. 11. οὗς ἂν ὕμνους οἱ
 ἱερογραμματεῖς γράψαντες δώσιν τῷ
 ᾠδοδιδασκάλῳ 56, 69. καὶ ἐπιτάξαι
 τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱεροψάλταις ἐπὶ τῶν
 ὕμνων μεμνησθαι αὐτοῦ 737, 17
 ὑπαγορεύω· μίαν πρὸς αὐτὰ (τὰ ψηφί-
 σματα) ὑπηγόρευσα ἐπιταγὴν 333, 9
 ὑπαίθρος· ἐὰν δὲ ὁ μὲν προσοικῇ πρὸς
 τῷ τοίχῳ, ὁ δὲ ὑπαίθρῳ χρῆται 483,
 106. ὁ δὲ ὑπαίθρῳ χρώμενος 483,
 108. μὴ ποιείτωσαν ὑψηλότερον τὸ
 ἔδαφος τοῦ λοιποῦ ὑπαίθρου 483, 131.
 ὑπαίθροις οὖσιν (τοῖς τοίχοις) 483, 122.
 ὑπαίθροι ἱππεῖς καὶ στρατιῶται 229,
 14 sqq. τῶν τε κατὰ πόλιν καὶ κατὰ
 τὰ ὑπαίθρα τασσομένων 229, 50.
 τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους
 229, 71
 ὑπαρχία 238, 1. ὑπαρχία 532, 37
 ὑπαρχος 225, 36
 ὑπάρχω· εἶναι αὐτὸν πρόξενον — μετὰ
 τῶν ὑπαρχόντων 773, 8
 ὑπασχολέομαι· τῶν ὑπασχολουμένων ἐν
 τῇ οἰκονομίᾳ διὰ τῆς (Ηρακλείδου)
 μερίδος 179, 10
 ὑπατεία 629, 124 (?)
 ὑπατεύοντος τὸ δωδέκατον 532, 2
 ὑπατικός (*consularis*) 559, 2. 601, 2.
 ὑπατικοί 544, 7. 548, 3. ὑπατικῶν
 συγγενῇ 514, 10
 ὕπατος (*consul*) 379, 5. 9. 11. 471, 9.
 491, 3. 543, 22. 575, 7. 576, 8. 605, 4.
 624, 4. 629, 2. 701, 7. ἐπὶ ὑπάτων
 594, 1. 619, 1. ὑπάτοι 595, 19.
 ὑπάτων 629, 2. ὠρδινάριος ὕπατος
 568, 5. δις ὕπατος 486, 2. 490, 4.
 546, 3. τρις ὕπατος 490, 5. ὕπατος
 ἀποδεδειγμένος 379, 5. 9. 11. 453, 1.
 ὑπάτου ἀναδεδειγμένου 625, 7
 ὑπεκτίθημι· ὅσα ἂν κατὰ πόλεμον με-
 θιστῇ τις ἢ κατ' ἄλλο τι ὑπεκτιθήται
 437, 64
 ὑπεναντίος· καταναυμαγήσας περὶ Χελι-
 δονίας τοὺς ὑπεναντίους 552, 3. κα-
 ταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντίους 553, 7.
 ἐὰν δέ τι ὑπεναντίον τούτῳ τῷ ὄρκῳ
 ποιῶ 532, 26. ὅτι δὲ ἂν αἰσθωμαι
 ἢ ἀκούσω ὑπεναντίον τούτοις λεγό-
 μενον ἢ βουλευόμενον ἢ πρασσόμενον
 532, 19. ὑπότερος ἂν τῶν δῆμων
 ὑπεναντίον πράσῃ τινὲ τῶν ἐν τῇδε
 τῇ συνθήκῃ καταχεχωρισμένων 437,
 73. οὐδὲ ὕπλα ὑπεναντία θήσομαι
 266, 28. οὐδὲ προδώσω ὑπεναντίῳ
 οὐδενί 266, 61. ἵνα — μηδὲν ὑπε-
 ναντίον τοῖς προστεταγμένοις ποιῇτε
 665, 5. κρατήσαντα τῶν ὑπεναντίων
 332, 23. τὸν ὑπεναντίως ποιήσαντα
 527, 12
 ὑπεξάγω· ὑπεξηγμένων δὲ — πάντων
 335, 117
 ὑπεξαίρεσις τῶν ἀντιλεγομένων 335, 6
 ὑπεραγόντως 315, 51

ὑπεραίρω· σὺν τῇ στρατιᾷ ὑπεράρας τὸν Καταράχτην 654, 5
 ὑπερασπίζω· προθυμότατα ὑπερησπικέναι 441, 78
 ὑπερβάλλω· καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 1. νῦν τε ὑπερβεβληκότος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα 229, 12.
 ὑπερβαλόντα ἐπιδόσσειν 544, 15. ὑπερβαλοῦσαν ἐπιδόσσειν 544, 28. 545, 10.
 ὥστε τοὺς ἀπ' αἰῶνος ὑπερβαλέσθαι 542, 11
 ὑπερβολή· ὀρθῶς καθ' ὑπερβολὴν 315, 15.
 καθ' ὑπερβολὴν φιλοδοξίας 472, 8
 ὑπερθαυμάζω· τὴν δὲ τοῦ Μέμνονος (σύριγγα) ταύτην εἰστορήσας ὑπερεθαύμασα 694, 8
 ὑπεροράω· οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ τῶν προσόδων ὑπεριδόντες 56, 16. 17
 ὑπεροχή· ἀξίως τύχης ἐμῆς καὶ δαιμόνων ὑπεροχῆς 383, 75. θεῶν ὑπεροχὴν καὶ κράτος 456, 38
 ὑπέρτερος· ἀντιπάλων ὑπερτέρου 90, 2
 ὑπερτίθημι· ὑπερέθετο ἑαυτὸν ταῖς τε δαπάναις καὶ τῇ λοιπῇ φιλοδοξίᾳ 339, 61
 ὑπερφύεια· τῇ τῶν πυραμίδων μεγαλειότητι καὶ ὑπερφύειά τερφθεῖς 666, 26
 ὑπερῶον οἶκημα 483, 110
 ὑπέχω· ὅτι ἔτοιμοί ἐσσι δίκαν ὑποσκέθην 8, 39. 40
 ὑπήκοος· βασιλείαν ἐμοῖς ὑπήκοον θρόνοις 383, 25
 ὑπηρεσία 139, 8
 ὑπηρετέω· τὰ δὲ ἀναλώματα — ὑπηρετεῖν τοὺς οἰκονόμους 215, 17. τὸ δὲ — ἀνάλωμα ὑπηρετῆσαι τὸν νεωποῖον 215, 34. τὸ δὲ ἀνάλωμα τὸ εἰς τὴν στήλην — καὶ τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ψηφίσματος ὑπηρετησάτω ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων ὁ ταμίης ... μένης 765, 49. ὑπηρετήσαντες τὸν ἑαυτῶν χρόνον 619, 6. ὑπηρετήσαντα 640, 6. εὐθύμως ὑπηρετεῖν τῇ τε εὐθυνίᾳ καὶ τῇ — εὐδαιμονίᾳ 669, 4
 ὑπηρετῆς χρηματιστῶν 106, 15. ὑπηρετῆς (τῆς συνόδου τῶν τεχνιτῶν) 352, 35

ὑπηρετικόν 748, 22
 ὕπνος· ἀγίου Γεωργίου — τοῦ φανέντος αὐτῷ Ἰωάννῃ οὐ καθ' ὕπνον, ἀλλὰ φανερώς 610, 9
 ὑποβάλλω· ποιῶν ὑποβάλλεσθαι 521, 3
 ὑπογραμματαὺς Λυκίων τοῦ κοινοῦ 571, 7
 ὑπογράφω· ὑπογέγραφα τὴν γραφὴν 214, 27. δεδόσθαι πολιτείαν τοῖς ὑπογεγραμμένοις 338, 11. τὰ ὑπογεγραμμένα 453, 46
 ὑπόγειος· ἐξ ὑπογείου τινὸς χρόνου 13, 6. 7
 ὑπόδειγμα· καλὸν ὑπόδειγμα μιμήσασθαι 383, 218
 ὑποδέχομαι· ὑποδεξάμενον Μάρκον Ἀυρήλιον Ἀντωνεῖνον βασιλέα 516, 7
 ὑποδοχή· τῆς ὑποδοχῆς ἐπιμελείσθωσαν 332, 20. λαμπρὰν ποιησάμενος τὴν ὑποδοχὴν καὶ ἀξίαν τῶν θεῶν καὶ τοῦ δήμου 339, 86
 ὑπόθεσις *petitio, querella*: ἐὰν μὲν τις τῶν ἐν ἰδίῳ λόγῳ κατηγορῶν ὥς ἑτέρῳ συνηγορῶν εἰσάγῃ ὑπόθεσιν 669, 41. καὶ νῦν δὲ ἐν τῇ Λιβύῳν μάλιστα ἔγνω ὑποθέσει 665, 18. ἐὰν δὲ ἰδίῳ ὀνόματι κατενεγκὼν τρεῖς ὑποθέσεις μὴ ἀποδείξῃ 669, 42. περὶ δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ὑποθέσεων ἐνκειμένων ὁμῶν 669, 62
 ὑποθήκη· ἐὰν δὲ τις — δανείσῃ νομίμως λαβὼν ὑποθήκην 669, 24. ὑποθήκας ἐπέειρασαν ἀφελέσθαι νομίμως γεγονούας 669, 19
 ὑπόκειμαι· ὑποκείσεται τῷ προγεγραμμένῳ προστείμῳ 572, 46. πόρους ὑποκεῖσθαι αὐτοῖς (τοῖς προδανεισταῖς) 46, 9. 10. τὴν ὑποκειμένην (*solitam, constitutam*) σύνταξιν διδομένην κατ' ἔτος 168, 21. ὑποκείμενον 665, 26. ὑποκείμενα 665, 19. ἐπιστολῆς ἀντίγραφον ὑπόκειται 168, 51
 ὑπολήνιος· κρατήρας ὑποληνίου 383, 147
 ὑπολογίζομαι· μὴ ὑπολογιζέσθω εἰς τὸ ὀψώνιον 266, 14. οὔτε τὴν ἀπαντωμένην καταφθορὰν τῶν ἰδίων τοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως πρεσβεύουσιν ὑπολογιζόμενος 339, 6

- ὑπομένω· ἡνίκα μήτε τὴν ἀρχὴν ἀνα-
 λαβεῖν ὑπέμεινέν τις μήτε τὴν προ-
 φητείαν 494, 7. πάντα κίνδυνον ὑπο-
 μενεῖν (ὕμνουμι) 532, 18
 ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνήσκομεν δὲ ὑμᾶς
 595, 16. ὑπεμιμνήσκον 595, 29
 ὑπόμνημα 403, 19. τοῦ δοθέντος ὑπο-
 μνήματος παρὰ τῶν ἐν Θήρᾳ τασσο-
 μένων στρατιωτῶν 59, 4
 ὑπομνηματισμός 262, 3
 ὑπομνηματογράφος 147, 3. 163, 3. 736,
 14. ἐναρχὸς ὑπομνηματογράφος 715, 5
 ὑπόνομος· ὑπόνομοι 483, 162. 222.
 ἀναγκαζέτωσαν ἐκκαθαίρειν τοὺς ὑπο-
 νόμους 483, 158
 ὑποπίπτω· ὅσα δεῖ τοὺς μισθωτάς τοὺς
 ὑποπίπτοντας τῇ ἀραβαρχίᾳ πράσσειν
 674, 3
 ὑποπτος· ὅστις δ' ἂν ἐνθάδε ἐπίτροπος
 τοῦ κυρίου ἢ οἰκονόμος ὑποπτόν τινα
 ἔχῃ τῶν ἐν τοῖς δημοσίοις πράγμασιν
 ὄντων 669, 22
 ὑποστρέφω· ὑποστραφέντας δὲ τοὺς ἐκ-
 πεσόντας Σαμίους παρελέσθαι τὴν
 χώραν αὐτῶν 13, 20. 21
 ὑποταμιεύοντος 473, 10
 ὑποτάττω 1. *subiungo*: τὸ ἀντίγραφον
 ὑμεῖν ὑπέταξα 669, 2. σὺν τῷ ὑπο-
 τεταγμένῳ προστάγματι 665, 3. τὰ
 ὑποτεταγμένα γένη μετέχειν τῆς πο-
 λιτείας 338, 8. ἐψηφίσθη τὰ ὑποτε-
 ταγμένα 629, 6. ὑποτάξαι ἐκάστῳ
 εἶδει τὸ ἐκ συνηθείας τέλος 629, 11.
 ὑπετάγη ἡ προκείμενη ἐπιστολή 168,
 52. τὸ ἀντίγραφον ὑπετετάχεις 59, 5.
 ὑποτέταχα 665, 4. 2. *subdigo*: ὑπέ-
 ταξα 199, 10. 21. 30. ὑποτάξας 199,
 13. 24. 27. ὑποτάξαντες 200, 11.
 ἄλλα δὲ πλεῖστα ἔθνη ἐκόντα ὑπε-
 τάγη 199, 25. σύμπασαν τὴν Θηβαΐδα,
 μὴ ὑποταγεῖσαν τοῖς βασιλεῦσιν, ὑπο-
 τάξας 654, 7
 ὑποτελής· ἐν τῷ τελωνικῷ νόμῳ πλεῖ-
 στα τῶν ὑποτελῶν οὐκ ἀνελήμφθη
 629, 7
 ὑποτίθημι· πόρους — τοὺς ὑποτεθέντας
 εἰς τὸ βουλευτήριον 46, 10. κομισα-
 μένων οἷς πρότερον ὑπετέθησαν (οἱ
 πόροι) 46, 11. ἐπὶ τοῖς ὑποτεθεῖσιν
 αὐτοῖς — ἕξ ταλάντοις 46, 15. 16
 ὑποφυλακία (Λυκίων) 566, 16
 ὑποψία· ὑφοψίαν μοχθηράν 315, 58.
 τὴν πολυχρόνιον ὑμῶν μάχην καὶ
 ὑποψίαν πρὸς ἀλλήλους 502, 8
 ὑστεραία 483, 84 (cf. II Addenda p. 551)
 ὑφηγέομαι· ὑφηγουμένου Οὐήρου ἀρχι-
 τέκτονος 614, 5
 ὑφήγησις· ἐπακολουθοῦντας τῇ ὑφη-
 γήσει 267, 13. κατακολουθῶν τῇ τοῦ
 πατρὸς ὑφήγησι 232, 22. κατ' τὰν
 τῶν προγόνων ὑφήγησιν 234, 22
 ὑφίστημι· ὑποστάς, ἡνίκα μήτε τὴν ἀρ-
 χὴν ἀναλαβεῖν ὑπέμεινέν τις μήτε τὴν
 προφητείαν, ἀμφοτέρας μόνος 494, 6.
 πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους ἀγῶνας
 ὑπέστην πρὸς τοὺς βαρβάρους 763, 9
 ὑψιστος· θεῶν ἀγίων ὑψίστῳ 378, 1.
 τοῦ ἀγιωτάτου θεοῦ ὑψίστου 755, 2.
 756, 4
 φάλαγξ· τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φά-
 λαγος 229, 103
 φαῦλος· προνοῶν τοῦ τῆμ πόλιμ μη-
 θέμ φαῦλον παθεῖν 765, 35
 φεῖδομαι· οὐθενὸς τῶν κατεσχηκότων
 τι φεισάμενοι 267, 10. οὔτε δαπάνης
 καὶ χορηγίας οὐδεμιᾶς φειδόμενος
 339, 4. μήτε σώματος φείσεσθαι μήτε
 ψυχῆς (ὕμνουμι) 532, 14
 φερνή 218, 63. 65
 φέρω *passim*
 φεύγω 1. *exulo*: φευγέτωσαμ. μέν, ἀγώ-
 γιμοι δὲ μὴ ἔστωσαν 8, 100 sqq.
 φεύγην αὐτοῖς κατ' τὰμ πόλιν 8, 145.
 2. *reus sum*: ἡ φεύγη δεσμῶν
 218, 92
 φθόνος 315, 58
 φθορά 458, 8
 φιάλη 214, 31 sqq. 717, 12. φιάλαι
 268, 12
 φιάλιον 717, 10
 φιλαγαθέω· ἐφιλαγάθησεν 268, 7
 φιλαγαθία 146, 3. 148, 4. 156, 7. 163, 4.
 344, 4. 730, 17

- φιλαγάθως 339, 27. φιλαγάθως καὶ με-
γαλομερῶς 339, 68
φιλάδελφος v. ind. VI
φιλανθρωπέω· πεφιλανθρώπηκε 90, 12
φιλανθρωπία *passim*
φιλόανθρωπος *passim*
φιλεργία· τοὺς ἐγγενεῖς Ἀλεξανδρεῖς καὶ
ἐν τῇ χώρᾳ διὰ φιλεργίαν κατοικοῦν-
τας 669, 33
φιλέχθρως 335, 25. 97
φιλικῶς 335, 100
φιλοδοξέω· παρορμωμένων πάντων πρὸς
τὸ φιλοδοξεῖν 339, 91. τοὺς — φι-
λοδοξεῖν προαιρουμένους 339, 88. φι-
λοδοξήσας 764, 26
φιλοδοξία 339, 38. 61. 70. 472, 9. 474, 8.
763, 21
φιλοδόξως 339, 98. 100. 556, 10
φιλοίκειος 335, 20. νομισθεὶς πάντων
τῶν καθ' αὐτὸν χρηστότατος καὶ φι-
λοικεϊοτάτος 593, 2
φιλοκαῖσαρ 379, 16. 419, 2. 420, 2. 424, 1.
427, 2. 583, 5. 11. 12. 13
φιλοκίνδυνος· πάντα συνέπραξεν δόκνως
καὶ φιλοκινδύνως 248, 38. φιλοπόνως
καὶ φιλοκινδύνως 553, 6
φιλομήτωρ 766, 4. Cf. etiam ind. VI
φιλονικέω· φιλονικοῦσιν 201, 13. 19.
ἐφιλονικήσουσιν 201, 18
φιλονικία 335, 7
φιλόπατρις 357, 4. 358, 2. 359, 2. 360, 2.
361, 3. 480, 13. 566, 18. 583, 7.
640, 18
φιλοπάτωρ 766, 6. Cf. etiam ind. VI
φιλοπονία· ἐκ φιλοπονίας 8, 89. 90.
προτρεπόμενος εἰς ἄσκησιν καὶ φιλο-
πονίαν τοὺς νέους 339, 38. 71. ὅπλα
(ἄθλα) φιλοπονίας 339, 83
φιλόπονος· φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως
553, 6
φιλορωμαῖος 379, 16. 414, 2. 419, 1.
420, 1. 424, 2. 497, 3 (cf. etiam
ind. VI)
φίλος *passim*. φίλοι εὐγενεῖς δίκαιοι
487, 3. τῶν πρώτων καὶ προτιμω-
μένων φίλων τοῦ βασιλέως 754, 3.
τῶν πρώτων φίλων 99, 3. 103, 3.
119, 4. 128, 3. 141, 4. 155, 2. 160, 2.
171, 4. 255, 3. 256, 4. 7. 371, 2.
373, 1. 374, 3. 430, 1. τῶν πρώτων
φίλων 136, 4. τῶν φίλων τοῦ βασι-
λέως 100, 1. τῶν φίλων 115, 4
φιλοσέβαστος 480, 13. 493, 9. 14. φι-
λοσέβαστοι 493, 3. 15. 510, 15
φιλοσοφία· τὸν ἐκ φιλοσοφίας βασιλεύ-
οντα (Ἰουλιανόν) 520, 2
φιλόσοφοι 712, 3. τῶν ἐν τῷ Μουσεῖῳ
σειτουμένων ἀτελῶν φιλοσόφων 714, 5
φιλόσπουδος· ἀποδεχόμενος αὐτοῦ τὸ
φιλόσπουδον καὶ ἐκτενές 339, 39
φιλοστοργία 224, 20. 247, 6. 248, 21.
256, 8. 257, 7. 307, 2. 331, 43
φιλοστόργως 224, 16. 229, 6. 257, 4.
φιλοστοργότατη 331, 46
φιλοτεχνῖται 51, 73
φιλοτιμέομαι *passim*
φιλοτιμία *passim*
φιλότιμος *passim*
φιλόχριστος ἀνὴρ 610, 5
φίσκος 579, 4. 669, 21. 25
φοβέομαι· ὅσοι μὲν γὰρ ἐφοβήθησαν
ἀκούσαντες περὶ ἀναμετρήσεως τῆς
— ἀρχαίας γῆς 669, 59
φόβος· διὰ τὸν ἀπὸ τῶν γειτνιώντων
Θρακῶν φόβον 339, 17
φοινικάρχης 596, 1
φόλλις· φόλλεις 521, 24. 26. 27. 29. 30
φορολογία 90, 12
φόρος· ἀπὸ τοῦ φόρου καὶ τελέσματος
751, 13. φόροι 199, 24. 25. 27.
515, 53. τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν ταῖς
κώμαις ταύταις φέρειν τοὺς φόρους
1, 11. 12. πληρώσαντα καὶ εἰς τὸ
ιερώτατον ταμεῖον τοὺς ἱεροὺς φόρους
565, 17
φορτία λιβανωτικά 132, 11
φράτρα· ἐν φράτρῃ (ἐν Περιγιάμῳ) 483, 87
φράτρεμ ἀρουᾶλεμ 486, 5
φρατρία· ἐν Ἰλίῳ 220, 20
φρέαρ· φρεάτων 483, 190. τὴν γραφὴν
τῶν φρεάτων 483, 215. ὅσοι δ' ἂν
φρέατα κεκτημένοι μὴ ποιοῦντες
στεγνὰ βλάπτωσιν τοὺς γείτονας 483,
209

φρονέω· ἐὰν δὲ καὶ δύο ἑπαρχοὶ τὸ αὐτὸ πεφρονηκότες ᾧσι 669, 36
 φρόνησις· ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φρονήσεως τῆς συναυξούσης τὰ πράγματα 332, 25
 φρόνιμος· ἐμ φρονίμοις ἀνδράσι 383, 106
 φροντίζω· φροντίζουσιν διδῶσίν τε ἐργασίαν 441, 109. ἐφρόντισα τῶν εἰς τὴν ὑμετέραν βοήθειαν ἀνηκόντων 669, 8.
 ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστροφὴν ποιῇσεται 441, 60. ὅπως τὰ ἐμφανῆ αὐτοῖς ἀποδοθῇ φροντίσῃ 441, 61.
 ἐπιμελέστατα πεφροντικῶς τῶν τῆς πόλεως ὕμνων πραγμάτων 453, 14.
 φροντίσασθαι τοῦ πράγματος 595, 18
 φροντίς· ἡ ἐμὴ δικαία φροντίς 383, 34.
 φροντίδι Μάρκου Ἀρρίου Φρούγιδος πραιμιπιλαρίου κλησεῖτορος 612, 10.
 φροντίδι Λουκίου Καία .α... κλησεῖτορις 769, 14. μίμημα δίκαιον φυλάσσω ἀθανάτου φροντίδος 383, 64.
 404, 27
 φρουρά 1, 15
 φρουραρχέω· φρουραρχήσας 365, 4
 φρούραρχος 119, 6. φρούραρχος κατὰ Κίτιον 20, 1. 2. φρούραρχος Συήνης 111, 16
 φρουρέω· ἐφρούρησαν τῶν Νεοπτολέμου στρατιῶται παρὰ Πανὶ Εὐόδωι 38, 1
 φρούριον 266, 37. 338, 15. φρούρια 701, 13
 φρουροί 266, 55
 φυγάδες 8, 96
 φυγή· ὧν κατέγνω (Ἀλέξανδρος) φυγὴν 8, 100
 φυλακάρχης τῆς Κασταβαλίδος 754, 5
 φυλακή 1. *defensio, tutela*: ἄρχοντα — ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος — ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως 229, 56. τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου 229, 104. τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου 229, 105. κατασταθεὶς πρὸς τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ φυλακῇ τῶν ἐν Φιλειταιρίᾳ τειχῶν καὶ πυλῶν 336, 2.
 φυλακὴ τῆς χώρας 748, 6. 13. ὑπὲρ τῆς φυλακῆς τῆς τε πόλεως καὶ τῆς

χώρας 443, 12. καταστήσας ἱππεῖς τε καὶ πεζοὺς πρὸς τῇ φυλακῇ αὐτῶν 90, 25. 2. *praesidium militare*: παραδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον 229, 96. τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον 229, 99. 3. *carcer, custodia*: τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπηγμένους 90, 13. εἰς τὸ πρακτόρειόν τινας παρέδωκαν καὶ εἰς ἄλλας φυλακάς 669, 15. μηδ' ὅλως κατακλείεσθαι τινας ἐλευθέρους εἰς φυλακὴν ἡντινοῦν 669, 17
 φυλακίτης τόπου Ἀμμωνίου 85, 4.
 φυλακίται 238, 2. ὁ ἐπιστάτης τῶν φυλακίτων 96, 4. ἐπιστάται φυλακίτων 139, 6
 φύλακος(?) 674, 13
 φυλακῆριον· ἐπιθεῖναι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ τὰς βασιλείας τετραγώνου κατὰ τὸ προειρημένον βασιλεῖον φυλακῆρια χρυσᾶ δύο 90, 45
 φύλαξ· καὶ φύλακα πιστοτάτην καὶ τέρψιν ἀμίμητον ἡγούμενος τὴν ὁσιότητα 383, 18
 φυλαρχέω· φυλαρχοῦντος (ἐν Ἀγκύρᾳ) 544, 35. 547, 14. 17. — φυλαρχήσαντι 617, 3
 φύλαρχος ἱερέων ἐν Αἰγύπτῳ 56, 32.
 φύλαρχοι Ἐλαίτων 332, 40
 φυλάσσω· ἀμφοτέρων τῶν ἐπάρχων τὰ ἐπικρίματα φυλάσσω 669, 28. ὧν βεβαίαν δεῖ τὴν πρωτοπραξίαν φυλάσσειν 669, 26. καὶ τὸς δὲ φυλάσσω ὥστε μηδένα τῶν ἐνγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικὰς ἄγεσθαι 669, 34. φυλαχθῆναι τοῖς ὀνόμασιν (τὰς εἰκόνας) ἐφ' οἷς γέγονεν ἐκάστη 508, 12. φυλαχθήτω ἡ συνήθεια 595, 37. ἀξιούντων αὐτὰς (τὰς ἀτελείας καὶ κουφοτελείας) φυλαχθῆναι 669, 26
 φυλή, φυλαί· Ἀγκυρανῶν 544, 34. 547, 13. 549, 9. Αἰγινητῶν 329, 44. Ἐλαίτων 332, 40. 41. Ἐφεσίων 9, 4. 10, 16. 20. 480, 10. Ἰλιῶν 218, 30. 220, 20. Πριηνέων 11, 25. Πτολε-

ματιών της Θηβαΐδος 49, 15. Σεβαστο-
πολιτών· κατὰ φυλήν 529, 28. Συμυρ-
ναίων 229, 52. 75. φυλή, φυλαὶ ἱερῶν
ἐν Αἰγύπτῳ 56, 24. 26. 28. 29. 30. 31.
33. *tribus Arabiae*: φυλῆς Αὐδη-
νῶν 619, 5. φυλῆς Χασσητηνῶν 619, 4
φύσις· φύσεως ἡρωϊκῆς χάρισιν ἱεραῖς
383, 141. — φύσει δέ 193, 16. 416, 4.
472, 4. 533, 35. 558, 6
φυτεῖαι 606, 7
φυτεύω· μήτε φυτευέτω 483, 149. τὰς
περὶ αὐτὸν φυτείας πάσας ἐφύτευεν
606, 7
φωνή· νόμον δὲ τοῦτον φωνή μὲν ἐξήγ-
γειλεν ἐμή, νοῦς δὲ θεῶν ἐκύρωσεν
383, 121
φωράω· τὸ φωραθὲν ἀργυροῦν νόμισμα
πρασσόμενον 515, 28
φῶς σωτήριον ἔλαμψεν ὅπου σκότος
ἐκάλυπτεν 610, 2
χάλκινος· νομίσματι χαλκίνῳ χρῆσθαι
339, 44
χαλκός *passim*. λεπτὸς χαλκός 484, 9.
21. 485, 12
χαλκουργός 590, 5
χαλκοῦς *passim*
χάλκωμα 762, 11
χαρακτήρ· ὥστε νομειτεύεσθαι τὸν τῆς
πόλεως χαρακτήρα 339, 45. χαρακ-
τῆρα μορφῆς ἐμῆς 383, 60. 404, 25.
χαρακτήρες 508, 13
χάραξις· κατασταθεὶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς
χαράξεως τοῦ λεπτοῦ χαλκοῦ 485, 12
χαράσσω· τὴν ἐπιγραφὴν χαράξαντας
μηδὲνα ἄκυρον ποιῆσαι 573, 4. ἐχά-
ραξα 383, 110. προστάξω δὲ χαραχ-
θὲν ἐν τῇ στήλῃ τὸ ψήφισμα — ἀνα-
τεθῆναι 458, 29
χαρίζομαι· τὰ σεβαστοφαντικὰ χρήματα
εἰς ἔργον τῇ πόλει χαρισάμενον 544, 23.
χαρισάμενον — καὶ συστήσαντον —
πανηγυριν 566, 19. ὥς μέγιστον
αὐτῶν (τῶν βασιλέων) χαριουμένων τῷ
δήμῳ, ἐὰν ἐπιχωρήσωσι μένειν αὐτὸν
(Κλέωνα) ἐπὶ τῆς πόλεως 329, 30. χα-
ρισάμενος τῷ τε Ὀπρασάτῃ καὶ τῇ
πόλει 751, 12

Dittenberger, Orientis gr. inscr. II.

χάρις 383, 136. 154. 441, 67. τῇ τοῦ
θεοῦ Κλαυδίου χάριτι 669, 29. χάρι-
τες 383, 141. διὰ τὰς τούτου (τοῦ
ἐπάρχου) χάριτας 666, 7. τὰς ἰσο-
θέους αὐτοῦ χάριτας 666, 21. παρὰ
τὰς τῶν Σεβαστῶν χάριτας 669, 44
χαριστήριον 171, 6. 269. 328, 1. 378, 9.
450, 1. 552, 7. 553, 7. χαριστήρια
273, 2. 280, 4. 654, 9. ἐν τοῖς τῶν
χαριστηρίων ἱεροῖς 332, 50
χειμῶν 56, 41. 42. ἐξ ἀντιπάλων χει-
μῶνων 194, 22. ἐν χειμῶσι ἑαυτὸν
εἰς τὸς κινδύνους ἐπιδός 767, 9
χείρ· δοῦναι τὰς χεῖρας ἡμῖν εἰς σύλ-
λυσιν 437, 42
χειρόμοι· καθάπερ Ἑρμῆς καὶ Ὀρος —
ἐχειρώσαντο τοὺς ἐν τοῖς αὐτοῖς τό-
ποις ἀποστάντας πρότερον 90, 26
χειροτέχνης 674, 15
χειροτονέω· χειροτονῆσαι τὸν δῆμον ἤδη
τρεῖς ἄνδρας (ἕνα ἄνδρα) ἐξ Ἀθηναίων
ἀπάντων 771, 38. 46. τῷ δὲ χειροτο-
νηθέντι ἀνδρὶ 771, 54. κεχειροτόνη-
ται — κεχειροτόνηται 771, 56. 58.
ἀναγγέλλειν δὲ τῷ βασιλεῖ τὸν κεχει-
ροτονημένον 771, 50. οἱ ἄνδρες οἱ
χειροτονηθέντες 8, 122
χειροτονία· τὰν δευτέραν κρίσιν ποιῆσα-
σθαι διὰ χειροτονίας 8, 64 sqq.
χέλληστουρχας Μαθυμναίων 78, 6
χέλληστους Μαθυμναίων 78, 9. 13. 14.
19. 23
χιλιαρχέω· χεῖλιαρχήσαντος ζ' 542, 4
χιλιάρχος 119, 5. 738, 4. χιλιάρχοι
665, 23. χιλιάρχος λεγιῶνος 480, 4.
489, 8. 548, 4
χιλιαστὺς Ἐφεσίων 9, 4. 10, 20
χιονώδης· ἐν δυσβάτοις καὶ χιονώδεσιν
ὄρεσιν 199, 6
χιών· νιφετοὶ καὶ κρύη καὶ χιόνες 199, 4
χοῖροι 210, 5. 6
χορηγέω· χορηγῆσας εἰς αὐτὸ χρυσίου
καὶ ἀργυρίου καὶ λίθων πολυτελεῶν
πληθὺς οὐκ ὀλίγον 90, 33. χορηγῆ-
σας εἰς αὐτὰ χρημάτων πληθὺς οὐκ
ὀλίγον 90, 25. εἰς ταῦτα πάντα ἐκ
τῶν ἰδίων ἐχοράγησε 78, 11. οὐκ

- ὀλίγα δὲ καὶ τῶν ἰδίων ἐπιδιδούς καὶ χορηγῶν διετέλει 326, 14. ἐχορήγησεν δὲ καὶ ξύστρας 339, 72. χρήμασι χορηγήσαντες 248, 16. μηδὲ χορηγέτω τοῖς — πολεμίοις μήτε χρήματα μήτε ἀγοράν 437, 68. 71
- χορηγία 90, 22. ἀνελλιπῇ χορηγίαν λαμβάνων 383, 156. οὕτε δαπάνης καὶ χορηγίας οὐδεμιᾶς φειδόμενος 339, 4. μετὰ μεγάλης δαπάνης καὶ χορηγίας 56, 10. παραλῦσαι βουλόμενος τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης καὶ χορηγίας τοὺς Ἀτταλιστάς 326, 31. ὑπομείνας φιλαγάθως τὴν ἐν τοῖς δαπανωμένοις χορηγίαν 339, 28. χορηγίαί 494, 10. ἐξ ἧς (Αἰγύπτου) ἄς εἰς τὸν βίον ἅπαντα χορηγίας ἔχετε 669, 46
- χορός· χοροὶ ἀγγέλων 610, 3. ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) τοὺς χοροὺς ἴστησιν ἢ πόλις τῇ θεᾷ 299, 18
- χοροστάτας 4, 36
- χορτασία 200, 17
- χοῦς· χοός 483, 60. ἐάν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς χοῦν ὀρύσσωσιν 483, 61
- χρεία *passim*. τῶν ἐπὶ ταῖς χρεῖας 665, 19
- χρεωφυλακήσαντα 511, 1
- χρήματα (*pecunia*) *passim*
- χρηματίζω· τοὺς προέδρους — χρηματίσαι περὶ τούτων 117, 10. 118, 12. 248, 29. 771, 21. τὰ εἰς τινα χρόνον κεχρηματισμένα προστάγματα 329, 14
- χρηματισμός· τῆς ἐντεύξεως καὶ τ(οῦ) πρὸς αὐτὴν χρηματισμοῦ 736, 23. ἐνγράφεσθαι ἐν πᾶσι τοῖς χρηματισμοῖς 56, 23. καταχωρίσαι εἰς πάντας τοὺς χρηματισμούς 90, 51. διδόναι τοὺς καθήκοντας περὶ τούτων χρηματισμούς 139, 18. ἐν τε τοῖς χρηματισμοῖς καταχωρίζεσθαι αὐτὸν ἀρχιερέα 244, 32
- χρηματισταὶ οἱ τὸ ἧ' καὶ θ' ἔτος κεχρηματικότες 106, 6
- χρησμός 228, 6. 16. 233, 25. 39. 234, 16. χρησμοί 227, 4
- χρηστήρια (*supellex domestica*)· ἀπέλι-
πεν δὲ καὶ τὰ πρὸς εὐσηχμοσύνην τῷ τεμένει χρηστήρια ἱκανά 326, 30
- χρονίζω· ἐν δὲ τῷ χρονίζειν ἐνίοτε πολλά καὶ παράλογα συμβαίνειν 5, 19. 20
- χρόνος *passim*
- χρυσίον· τὸ χρυσίον τὸ εἰς τὰ ξένια 223, 5
- χρυσός *passim*
- χρυσοῦς 1. *adjectivum passim*. ἀπὸ στατήρων χρυσῶν ἑκατόν 6, 27. 2. *substantivum* (i. q. στατήρ χρυσοῦς): χρυσοῖς πεντήκοντα 6, 29. στεφάνῳ — ἀπὸ χρυσῶν χιλίων 11, 14. ἀπὸ χρυσῶν δισχιλίων 456, 61
- χρυσώ· τὴν Ἀφροδίτην ἐχρύσωσαν 525, 15. παραστήσας κριδὸν ὡς κάλλιστον κεχρυσωμένον τὰ κέρατα 764, 27
- χρυσώματα 214, 26. 30. 52
- χρύσσεις· τὴν περὶ τὸν ναὸν χρύσωσιν 206, 5
- χῶμα· χῶμασίν τε καὶ τάφροις καὶ τεύχεσιν αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἀξιολόγοις περιέλαβεν 90, 24
- χώννυμι· καὶ εἴ τινες δὲ (δεξαμεναὶ) πρότερον κεχλωσμένοι εἰσὶν 483, 200
- χώρα *passim*. διατετήρηκεν ἐπὶ χώρας (*in eodem statu conservavit*) 90, 33. μένειν ἐπὶ χώρας 90, 16
- χωρικός· μηδένα τῶν ἐγγενῶν Ἀλεξανδρέων εἰς λειτουργίας χωρικός ἀγέσθαι 669, 34
- χωρίον *passim*
- χωρογραφήσας 205, 3
- ψαμμός· πλείστης ψαμμοῦ 666, 27
- ψᾶφιγξ· κρῖναι μὲν αὐτὸν κρύπται ψᾶφιγι 8, 16. 56
- ψευδής· ἐάν τι εὐρεθῶσι ψευδὲς ἢ παρὰ τὸ δέον παραγεγραφότες 669, 54
- ψεύδομαι· τοὺς ψευσαμένους 665, 66. ἐάν δέ τις ἐξελεγχθῇ ψευσάμενος 669, 58
- ψήφισμα (ψάφισμα) *passim*
- ψῆφος (ψᾶφος) 1. *suffragium passim*. 2. ψῆφοι *rationes*: εἰδῶς τοῦτο συμ-

φέρειν καὶ ταῖς κυριακαῖς ψήφοις 669, 13	οὐδὲν δεῖσας τὴν ἐκείνων ὁμότητα 765, 29
ψηφοφορία· ταῖς ψαφοφορίαις ταῖς κατὰ τῶν τυράννων 8, 152	ὠνέομαι· τοῖς ὠνούμενοις 484, 29. ἀποσπῶντες τὰ κτήματα τῶν ὠνησαμένων 669, 20. ἐὰν — ὠνήσῃται τι 669, 24. τοὺς ὠνησαμένους κτήματα καὶ τιμὰς αὐτῶν ἀποδόντας 669, 31
ψιλοὶ τόποι 52, 2	ὠνή· καὶ τὴν ὠνήν ἀναγράψαι εἰς τὰς βασιλικὰς γραφάς 225, 23. τὴν ὠνήν τῆς χώρας γεγενῆσθαι 335, 150. διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν εἰς Λίμυρα πορθμικὴν ὠνήν τὴν ἀξίαν 572, 9. τοῦ τὴν ὠνήν ἔχοντος 572, 25
ψυκτήρ βαρβαρικὸς λιθόκολλος 214, 47.	ὠνηταί 484, 14
ψυκτήρ ἀργυροῦς μέγας δῖωτος 214, 56	ὠνια 262, 19
ψυχῆ· μήτε σώματος φείσεσθαι μήτε ψυχῆς 532, 16. ἐπαρῶμαι — κατ' ἐμαυτοῦ καὶ σώματος τοῦ ἐμοῦ καὶ ψυχῆς 532, 29	ᾠρα· ἤκουσα Μέμνονος δις, πρὶν πρώτης ᾠρας καὶ πρώτη 680, 4. 5. ἐντὸς ᾠρας α' τοῦ Μέμνονος δις ἤκουσε 681, 4. ἤκουσα Μέμνονος ᾠρας πρώτης 682, 5. ἤκουσα ἀναπλέων ᾠρας γ', καταπλέων ᾠρας β' 685, 4. 5. ὅπως δὲ καὶ αἱ ᾠραι τὸ καθήκον ποιῶσιν διὰ παντὸς κατὰ τὴν νῦν οὔσαν κατάστασιν τοῦ κόσμου 56, 40. τὴν σύνταξιν τῶν ᾠρῶν 56, 45
ψχέντ· ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἣν περιθέμενος (ὁ βασιλεὺς) εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν 90, 44	ᾠραδίντριος ὕπατος 568, 5
ψδεῖον· οἱ κατασταθέντες ὑπ' αὐτοῦ (βασιλέως Ἀριοβαρζάνου) ἐπὶ τὴν τοῦ ψδείου κατασκευὴν 354, 4	
ψδοδιδασκαλος 56, 70	
ψδός· καὶ διδόναι τῶν ψδῶν τῷ νικῆσαντι 352, 44. τοὺς τε ψδοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας 56, 69	
ὠμότης· ἔνεκα δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἀλίσκομένους ὠμότητος μηθένα ἀντιτάσσεσθαι τολμᾶν (τοῖς βαρβάροις) 765, 8.	

IX.

Grammatica et orthographica.

Vocales simplices correptae	o et ou
α et ε	Πουστουμίου 548, 15. Κουρβούλων 629, 168
ἀμφιάσαντες 200, 24	Vocales simplices productae
ἰαράν 310, 7. 311, 6. 749, 6	ο̄ et ou
τεσσεράκοντα 214, 32. 53	βουθουσίας 595, 11. 26
ε et ι	Diphthongi
Τεβερίου 660, 1	αι et ᾱ ante vocales
ι et ει	ἀεὶ perfrequenter. αἰεὶ 763, 23. Αἰγαεὺς 40, 3. Ἑρμάω 206, 1. Κουρτωλιάος 71, 2. Περγάος 70, 3. Μυ-
τὸ γραφίον τῶν ὄρκων 46, 12	
τὰ προάστια τῆς πόλεως 669, 48. τοῖς προαστίοις 483, 160	

- σοι Ἀββαίεται 445, 3. Μουσῶν Ἀββαειτῶν 446, 2. Μυσίας — Ἀββαίτιδος II p. 551, 15. εἰς φυλὴν Πτολεμαῖδα 49, 15. Πτολεμαῖον 172, 4. 5
- ει et ε ante vocales
ἀριστεῖν 248, 33. Γρυνέω 229, 85. Φλεοῦς 441, 195. ἀχρεῶσαι 573, 16. πλέονας 234, 13. πλεῖον 56, 9 (πλεῖον B, πλέον A). 90, 16. 224, 14. 483, 125. 669, 37. πλειονάκις 329, 28. πλεονάκις 529, 6. — βασιλεία 222, 21. μετὰ τῶν ἄλλων ἱερέων 219, 30
- οι et o ante vocalem
ποέω, ποιητής *passim*. βοιηθήσω 229, 68. 77. βοιηθῶν 765, 34. 45
- υι et υ ante vocalem
ὄος *perfrequenter*. ἐξ ὀπογού 13, 7
- ει et η ante vocalem
ἀνδρῆας 445, 5. ἐπαρχῆας 458, 44. 46. ἐπαρχῆα 458, 26. θρησκῆαν 458, 24. ἱέρηα 479, 13. ἱερῆαις 456, 56. πολειτηῶν 458, 21. Ἀλεξάνδρηαν 193, 7. πυρτανήν 268, 15. Ὀφιτήν 654, 5. Καισαρήων (-οις) 458, 61. 67. Σεβαστήν 532, 41. Διδύμηα 472, 5. θήαν 458, 15 in exemplari P (θείαν A). θηοτάτου 458, 22. τεληότατον 458, 33
- οι et υ
πλῶν (i. e. πλοῖον) 697, 8
- ηι et ει
ἀγαθεῖ τύχει (τύχει ἀγαθεῖ) 118, 10. 730, 13. 771, 20. ἀγαθεῖ τύχει 248, 27. τεῖ βουλεῖ 118, 13. 248, 29. 329, 1. 771, 7. 20. 23. ἐν στήλει λιθίνει 771, 42. ἐν στήλει λιθίνῃ 117, 19. ἐν ἀρχεῖ 329, 42. ταῦται 352, 39. τεῖ 730, 7. 771, 45. ἐνάται 771, 4. δυνάσται 383, 172. Ἡρώδει 415, 1. Ἑρμεῖ 130, 10. — ὅτου ἂν εἴ ἄξιός 117, 17. 118, 19. ὅπως — φανερός εἶ 248, 25. ἐὰν ἐν δυνατῷ εἶ 771, 49. ὅπως ἂν — ὑπάρχει 117, 17. 118, 20. ὅπως πενθεῖ 771, 45. — προείδαιμεν 13, 4. — εἰρέθησαν 352, 66. εἰρημένοι 438, 3 Τύχηι Πρωτογενήιαι 119, 8
- αυ et ā ante vocalem
τοῖς ναύοις 2, 43
- ευ et ε ante vocalem
αἱ δὲ κέ τι ἐνδεύῃ τῷ ψαφίσματος 2, 37. τίνα τρόπον δεύει αὐτὸν ἀποθάνῃ 8, 19. 67
- ευ et εο
ἱερός (i. e. ἱερεύς) 326, 2
- ᾱυ et ā
ἑατόν 405, 11. ἀτῶι 458, 9
- ηυ et ευ
εὐξῆσθαι 497, 8
- Contractio aliaeque vocalium vicissitudines
ᾱ ex οα
βαθύνει 8, 27. 75. ἐβαθύνῃ 4, 21
- ι ex ιε
ἱερός 326, 2
- ι (ει) ex ιει
ἐπεικῶς 565, 19. εὐδινούς 194, 22. κυρεῖα 335, 129. 137. 140. ταμεῖον 515, 26. 35. 44. 565, 17. ὑγείας 618, 2
- εω (ω) ex ηο
ἱερωσύνῃ 56, 23. 331, 19. 33. 37. ἱερωσύνῃ 383, 152. ἀρχιερωσύνῃ 210, 3. 244, 21
- Aspiratio
ἐφ' ἔτος 458, 71. ἐφ' ἔτη δέκα 444, 13. καθ' ἔτος 458, 64. — καθ' ἰδίαν 233, 49. 339, 58. — ἐφ' ἴση καὶ ὁμοίᾳ 229, 44. 75
- ἀπ' ἑαυτῶν 527, 4
- ἀφεσταλκε 6, 4. ἀφεστάκαμεν 5, 66. 214, 11. ἀφεστάλασιν 319, 6. ἀφεσταλμένων 214, 25. 30. ἀφεσταλμένοις 6, 33. ἐφέσταλκεν 220, 5 ἐφέστελεν 6, 40. ἀποκαθέστησεν 328, 3 ὑφοψίαν 315, 58
- οἱ κατιστάμενοι 267, 33
- Tenues et aspiratae
ἐντεῖλασται 228, 14
- ὑποσκέθην 8, 40
- ἐχεχειρία 212, 15. 309, 3
- ἐκθροός 532, 13. 23. μετῆλλαχκότος 331, 16. εἰληπφώς 527, 8

Mediae et tenues

πάρ τῶν σαδράπαν 4, 18. τεδράδι 764, 47
Ζμαράκτου 660, 2. Μαρχαρίτου 660, 3

Nasales ante mutas insertae

τὰ ἐξενεγχθέντα 56, 10. ἀπενεγχθεισῶν
329, 17. ἐνεγχθείσας 329, 19
ἀνελήμφθη 629, 1. παραλήμπτῃς 202, 4

Consonae sibilae vicissitudines

κόζμου 423, 5. ἐν Ζμόρνῃ 458, 41.
Ζμαράκτου 660, 2
ἔρρωσσε 214, 29. ὑπέσστη 229, 5.
ἐφασσῆν 727, 11. σύσασιν 248, 8.
ἀντισσάτῃ 558, 4
εἰσθήλην 222, 40

Consonae duplices ζ et ξ

σώσζεσθαι 484, 18
ἐξ Σκήψεως 444, 8. ἐξ Σμόρνῃς 229, 81.
ἐξστρατεύσας 56, 11. Ἀλεξάνδρεως
102, 10
ἐξξ 214, 46

Variae consonarum mutationes

ἐνδειγνύμενος 44, 6. ἐκχ Λαμψάκου
444, 12. ἐκχ Μαγνησίας 229, 108. —
ὀλίοι 315, 54. — στήλαις 493, 35

Declinatio nominum

Nominativus singularis

ἐπιδός 767, 9

Genetivus singularis

μεταλλάρχη 660, 2
Ἀλαινῇ 635, 3. Θαιμῇ 638, 1. Ἰαδῇ
636, 2. Νεσῇ 632, 1
ἱππάρχει 748, 2
Ἑρμογένους 530, 11. 703, 5. Ἀριστο-
γένους 322, 2. Εὐμένους 248, 38.
267, 22. 314, 1. 342, 1. — Ἑρμογέ-
νου 308, 2. Ἑρμοκράτου 437, 95.
Μενεκράτου 437, 95. 771, 3. Εὐμέ-
νου 267, 37. 290, 3. 301, 2. 302, 2.
308, 18. 319, 17. 325, 3. 329, 39.
332, 22. 25. 28. 45. Νικομήδου 342,
3. 4. 346, 1. 3. Ἀπολλοφάνου 319, 3.
Διονυσσοφάνου 735, 21
Μιθριδάτου 445, 4
Διομηδέως 610, 5

Ἀπελλείους 444, 7. Ἱεροκλείους 459, 13.
— Πρεμαρρείους 175, 8. — Φατρήους
660, 16. Πιαθρήους 704, 4. — Το-
τέους 130, 33. Βωννέους 629, 1. 4.
Ὀλαιοῦς 629, 5

Ἄρεως 383, 56

διὰ γένου 470, 5. γένου πρώτου 470, 6
(sed γένους, ut ubique in reliquis
titulis, 470, 15. 23)

Ἀρτεμῶς 160, 2

Φιλοῦτος 698. Φαναῦτος 95, 5. Βαβαῦ-
τος 741, 5

ὑπὲρ ἐκάστου πλοός 572, 20. χρός 483, 60

Dativus singularis

Ἄρῃ 553, 7

τῇ Λητῶι 746, 3

Δουσάρει 770, 1

Accusativus singularis

Ἑρμῇ *passim*. Ἑρμῇ 204, 5. 208, 6.
484, 34

Ἑρμῇ(ι) 202, 8

θυγατριδῇ 377, 5

Ἀνδρομένη 150, 16. Ἑρμοκράτῃ 489, 4.

Εὐμένη 248, 31. 266, 26. 28. 43. 46. 49.

267, 25. 33. 305, 10. Σωμένη 44, 10.

Νικομήδῃ 345, 27. Φιλοκράτῃ 150, 16.

— Μηνογένῃ 290, 2. Περιγένῃ 730,

15. 20. Δημοκράτῃ 254, 2. Μενεκρά-

τῃ 437, 48. Φρασιχόδῃ 44, 9. Νικο-

μήδῃ 343, 1. Πυργοτέλῃ 39, 2

Ὠρομάσδῃ 384, 5

Ἱεροκλῇ 229, 21. Καλλικλῇ 46, 1.

Πραξιχλῇ 78, 20 (-κλέα *per frequentem*)

Ἄρῃ 229, 60. 70. 266, 24. 52. 386, 8.

Ἄρῃ 199, 31

Ἀπόλλω 229, 61. 266, 52

Ποσειδῶ 266, 24. 52

βασιλῇ 150, 3. 8. 234, 25. 241, 3. 9.

252, 1. 297, 1. 320, 1. Ἀλεξανδρῇ

730, 15. Σολῇ 760, 8

χοῦν 483, 61

Nominativus pluralis

εὔρους (ὑπόνομοι) 483, 163

Nominativus et acc. pluralis generis
neutrius

γείση 483, 129

Accusativus pluralis

τὸς κινδύνος 767, 9. τὸς ἀνθρώπος 767, 17. τὰ πρὸς θεός 767, 15. ἐς ὅς κα δήληται δημοσίος ἡ ἱερὸς τόπος 767, 24
τοὺς ἀεὶ καθισταμένους πρυτάνης 213, 20

Genetivus pluralis

πηχῶν 483, 25. 27
ἐπὶ τῶν πλῶν 132, 9

Dativus pluralis

βόεσιν 200, 15
γείσεσιν 483, 127
Ἑλικωνιάδεσσι 310, 6. ἀνηκόντεσσι 335, 55. μῆνεσσι 335, 80
δυσὶ 118, 22. 333, 10. 533, 57. 68. 76. 85. 629, 52. 62. 730, 8
τρίσσι 335, 80
τοῖς ἔξασιν βασιλείσχοις 200, 28
ἀγώνοις 150, 14. 241, 21. λιμένοις 270, 12. πάντοις 241, 20. ἐντυγχάνοντοις 150, 7. 241, 7. ἐπαγγελλόντοις 228, 15. νικησάντοις 305, 13

Adiectiva

θεῶν Φιλαδέλφῃ 30, 2
τὴν πατριον δημοκρατίαν 551, 1. τῆς πατρίου χρηστότητος 456, 66. ἐν ἀγορᾷ τελείῃ 150, 3. 241, 13. 305, 1. 345, 5. βουλῆς νομίμου ἀγομένης 629, 6. γενέθλιος (γενέσιος) ἡμέρα *passim*. ὅπως (ἡ νομηνία) περισσότερον τιμηθῇ — καὶ μᾶλλον πᾶσιν γένηται γινώριμος 458, 25. πρὸς δόξαν καὶ μνήμην αἰώνιον 438, 12. αἰώνιον συνήθειαν φυλάσσω 669, 14. ὑπὲρ τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου βασιλείας 569, 24. ταῖς ἐπιφανεστάταις καὶ αἰωνίοις αὐτοῦ γενεθλίοις ἡμέραις 493, 49. ὑπὲρ σωτηρίας καὶ αἰωνίου νίκης 678, 1. αἰώνιον τειμήν 642, 4

δικαίτατα 8, 91

ἐνδοξώτατος 521, 19

Pronomina

αὐτοσαυτόν 150, 6. αὐτοσαυτῶν 345, 10

εἰς φυλακὴν ἡντινοῦν 669, 17. ὃ ἄν ποτε τρόπῳ 527, 6. καθ' ὄνδηποτοῦν τρόπον 736, 9. οἰψδητινιοῦν τρόπῳ 515, 16. οἰψδήπως τρόπῳ 521, 4

Numeralia

δύο ἐπὶν μέσων γενομένων 458, 77. ἕως τῶν πετρῶν τῶν δύο 335, 113. — δυσὶ πόλεσιν 533, 57. 76. τοῖς δυσὶν ἔθνεσιν 533, 68. 85. ἐν στήλαις λιθίναις δυσὶν 118, 22. τοῖς δυσὶν ὕμνων πρέσβεσιν 333, 10. ἐν ἡμέραις δυσὶν 730, 8. ἐν ἀσχοῖς δυσὶ αἰγείοις 629, 52. 62

ἐν μῆνεσσι τρίσσι 335, 80

δραχμὰς τέσσαρες 674, 28. 30

τοῖς ἔξασιν βασιλείσχοις 200, 28

δεκατρεῖς 214, 37. δεκατέσσαρες 672, 13.

δεκαεξέ 329, 6. δεκαεπτὰ 484, 11. 21.

δεκαοκτώ 214, 40. 484, 9

τεσσαράκοντα 214, 52. 53

Verborum declinatio

Augmentum et reduplicatio

ἡδυνήθη 339, 11

ἐκομισαμένη 308, 10

ἀνανεοῦτο 90, 35. ἀναχωρήθην 201, 9

ἐπτηνωρθωσάμην 669, 46

κατηγράφαστο 339, 11

ἡφηβευκότων 178, 5. ἐφηβευκότων 176, 6

τῶν διοικημένων 5, 26. οἰκοδόμησαν 426, 4. 675, 2. ἀφέθη 435, 9

ἐνεκτημένοις 338, 18

εἰσχήκατε 223, 7. παρείσχηται 323, 8.

339, 51. παρείσχημένοι 233, 13.

ἐπείσχημένα 764, 25

Praesens et imperfectum

τὰ προσκύροντα 732, 8. τὰ συνκύροντα

52, 1. 92, 5. τῶν συνκυρόντων 55, 20

οὐκ ἀφ᾽ αὐτοῦς καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 20

χράσθαι 214, 19. χράσθωσαν 441, 90

ἀξιώσι (*indicativus*) 595, 36. διορθῶσθαι 484, 14. 27

ἡξίουν 595, 23

ποιεῖμενος 150, 6. 241, 5. προκαλείμενοι 305, 7

ἵνα τιθῇνται 480, 8
 στείχοντον 2, 6. εἰσάγοντον 2, 11. φέ-
 ροντον 2, 33. φυλάσσοντον 2, 23.
 κατάγρενον 2, 15. ἐπιμέλεσθον 2, 33.
 προστίθησθον 2, 1. 9
 ἔσχουσιν 315, 59. ἡξιούσιν 751, 4
 ἀνήκοισαν 767, 12.

Futurum activi

πλεύσει 572, 30.

Aoristus activi et medii.

ἐκκαθᾶραι 483, 199
 γαμήσαντα 391, 8. 392, 10
 εἶπαν 56, 7. 90, 8. 335, 2. εἶπαι 4, 89.
 πρυτάνεων εἰπάντων 233, 10
 ἀνήγενκαν 223, 4. ἐσενίκη 4, 95. ἐνε-
 κάτω 55, 38. ἀνενεγκάτωσαν 229, 45.
 εἰσενέγκαι (*infinitivus*) 218, 165.
 ἐσένικαι 4, 91. ἀνενέγκας 483, 185.
 διενέγκαντα 438, 7. 439, 7. εἰσενέ-
 γκας 218, 155. προσενέγκαντος 761, 2.
 προσενέγκασθαι 13, 20. 221, 11. 20.
 44. 57. 70. ἐνεγκαμένη 458, 34.
 εἰσενεγκαμένη 458, 33. — ἀνενεγκεῖν
 225, 15. τὸν ἐνεγκόντα 266, 43.
 γενάμενος 705, 3
 προειλάμην 383, 46
 ἀνέθηκαν 25, 3. 214, 7. 524, 3. 587, 12.
 607, 7. 637, 2. 772, 8. ἀνέθηκαμεν
 602, 4
 παρέδωκαν 669, 15. — ἔδωκαν 46, 7.
 66, 2. 229, 35. ἀνέδωκαν 335, 48.
 ἀπέδωκαν 56, 53. 223, 3. 231, 10.
 232, 9. 233, 33. 763, 4

Aor. I. II. Futurum I. II passivi.

διελέχθησαν 231, 11. 232, 10. 763, 68. —
 διελέγησαν 12, 8. 319, 11. διελέγεν
 305, 4. διαλεγέντες 751, 4. διαλεγέ-
 σονται 229, 25. 26. 265, 8. — κατα-
 λεχθῆναι 56, 26. — τὰς παρθένους
 τὰς ἐπιλεγείσας ὑπὸ τοῦ παιδονόμου
 309, 9
 προσταχθέντα 664, 14. — ἡμέραι ἐτά-
 γησιν πέντε 229, 32. ὑπετάγη 168,
 31. 52. 199, 25. ταγεῖς 735, 12. ὑπο-
 ταγεῖσιν 654, 7. προσκαταταγησομέ-
 νους 56, 27

τῶν ὀρυχθέντων ποταμῶν 54, 23. —
 ὠρύγη 672, 7. 673, 6
 ὅτι ἂν βλαβῇ 218, 93

ἐξελασθῆναι 210, 4. ἐκαθέσθην 201, 5.
 καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 210, 20

Perfectum

παρείληψαν 229, 38. ἐνπέπρηκαν 697, 8

ἐπέστελκε 228, 13. ἀνέστρεπται 234, 16

ἀγήγοχε 219, 15. τούτων εἰς ἀποκα-
 τάστασιν ἀγηγοχόντων 267, 12. διεξα-
 γηγοχῶς 329, 19. — διεξαγηγοχότα
 244, 6. ἀγείωχεν 493, 23

γεγράφηκεν 229, 100

ἐκτέθεικα 383, 217. ἀνατέθεικεν 90, 11.
 περιτεθείκαμεν 331, 23. συντέθειμαι
 229, 62. συντεθείμεθα 229, 71. κατα-
 τεθειμένων 227, 3

ἐφεστηκώς 727, 11. καθεστηκώς 56, 73.
 προεστηκόσιν 339, 68. προεστηκῶτας
 735, 19. συνεστηκυίας 90, 32. — ἐστά-
 ναι 458, 79. ὁ ἐνεστὼς μὴν 458, 73.
 ἐν τῷ ἐνεστῶτι μὴν 764, 44. τοῦ
 ἐνεστῶτος ἔτους 262, 9. ἐν τῷ ἐν-
 εστῶτι ἔτει 194, 14. τὴν βουλὴν τὴν
 ἐνεστῶσαν 218, 146. τοὺς ἐνεστῶτας
 ἄρχοντας 629, 10. τοὺς ἐνεστῶτας
 ἀεὶ στρατηγούς 215, 12. τοῖς ἐνεστῶ-
 σιν ἀρχείοις 218, 149. ἐφεστᾶσιν 403,
 14. ἐφεστῶτος 614, 5. 615, 5. καθεστά-
 ναι 335, 108. προεστῶτων (?) 351, 6
 βεβηκός 332, 7. μεταβεβηκός 458, 7

τὴν εἰληχεῖαν πόλιν 437, 82. ἀναδε-
 δειχοίτας 763, 63
 εὐεργετήκοισιν 348, 2. προγεγονοίσας
 767, 20

Barbarae temporum formationes

ἄχρις οὗ ἀγάγουσιν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς
 200, 22

ὅτε ἐγεγονέμην βασιλίσκος 201, 10
 ἐφιλονικήσουσιν μετ' ἐμοῦ 201, 18

Generum verbi vicissitudines

1. Activum et medium

οἱ ἦσαν εἷς τε τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ κατοικοῦντας πολλὰ κακὰ συντετελεσμένοι 90, 23. οἱ τὴν σύνοδον συνεσταμένοι 111, 25. τὴν ἡμίσειαν πάντων τῶν παρ' αὐτοῖς καὶ αὐτῶν ἐμερισάμην 199, 4. ἀπελεξάμην ἐμαυτῷ τοὺς τε νέους αὐτῶν καὶ γυναῖκας καὶ πᾶσαν τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς κτῆσιν 199, 17. διαπεμπόμενος 199, 35. τοῦ τὴν Αἴγυπτον καταστησάμενου 90, 1. τὰ ἱερὰ καταστήσασθαι 90, 11. πέντε πόλεις — καταλαβόμενος 654, 5. Αὐρήλιος Βησαρίων — παραγγέλλεται πᾶσι τοῖς κεκτημένοις χοίρους 210, 5. ὀρθῶς οὖν καθ' ὑπερβολὴν δίδτω 315, 15. παρεστήξεται 90, 39

2. Activum et passivum

ἀναχωρήθην 201, 9

3. Medium et passivum

ἐγενήθη 56, 57. 58. παρεγενέσθην 758, 1. παρεγενήθη 70, 28. τὸ γενηθέν 46, 17. ἐπὶ συναγωγῆς τῆς γενηθείσης 737, 2 ἀποκριθῆναι 441, 67. πραγματευθεῖς δὲ καὶ παρὰ Στράτωνι τῷ στρατηγῷ τῆς Χερρονήσου 339, 12 ἐκαθέσθην 201, 5. καθεσθῆναι 201, 20 αὐτός τε ἀντετάξατο πρὸς τοὺς βαρβάρους 765, 16. τοῖς τε Γαλάταις ἀνδρείως ἀντιταχθῆναι 765, 37. τοὺς διαλεξομένους 229, 21. 22. οἷτινες — διαλεγῆσονται 229, 25. 26

4. Activum, medium, passivum

προνοεῖτωσαν 441, 140. προνοῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἀπάντων 229, 89. ἔν' εἰδῶς — προνοήσῃ 736, 18. προνοῆσαι 458, 64. 595, 12. — προνοούμενος θεραπείας τε καὶ κόσμου πρέποντος 383, 130. ἀνθ' ὧν τῶν δημοσίων ἔργων μετὰ ἐπιμελείας προενοήσατο 495, 20. — προενοήθην 383, 39. προενοήθη 90, 20. 326, 16. 339, 31. 77. προνοήθητι 224, 10. προνοηθήτω 339, 104. προνοηθῆναι 168, 19

Deponentium mediorum aoristus passivi passive usurpatus

δεξιωθεῖσαν 513, 14
ἡρέθη, ἡρέθησαν *passim*
ἡτιάθησαν 484, 30
ἐφηφίσθη, τὰ ἐψηφισμένα *passim*

Syntaxis casuum

Nominativus

ὑπὲρ σωτηρίας Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Νέρουα Σεβαστοῦ υἱὸς Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δακικός 611, 1
Ποπλίου Ἰουεντίου Ἀγαθόπου 660, 4.

οἱ δεσπόται τῶν ἄλλων ἐθνῶν, — οὐκ ἀφ' αὐτοῦ καθεσθῆναι εἰς τὴν σκιάν 201, 19. οἱ γὰρ ἀντίδικοί μου, ἀρπάξω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία αὐτῶν 201, 22

Genetivus

πειθαρχεῖν Σωσθένους τοῦ στρατηγοῦ 12, 11. καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς καθήκει πειθαρχεῖν αὐτῶν 244, 38

Genetivus et dativus confusi

τῇ πρώτῃ καὶ μεγίστῃ μητροπόλει τῆς Ἀσίας καὶ δις νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν Ἐφεσίων πόλει 496, 5. Ἀθηνᾶ Σωτείρα Νίκη καὶ βασιλέως Πτολεμαίου 17, 1. ὑπὲρ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ βασίλισσης Ἀρσινόης — καὶ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ αὐτῶν 87, 1. σὺν τοῖς φίλοις καὶ συναποδήμοις — καὶ υἱῷ — καὶ κεντορίῳσι καὶ τῶν παιδαρίων μου πάντων 196, 11. Γαίῳ Φλαβίου Φίγλου ταμίᾳ 583, 4. ἄρχουσι βουλῇ δήμῳ καὶ τῆς κυρίας πατρίδος 595, 4. ὑπηρετήσαντα — Ρουτιλλίου Κρισπίνου τοῦ ἡγησαμένου καὶ ταῖς ἐπιδημησάσαις οὐξίλλατίωσιν 640, 6 sqq. σὺν κόσμῳ 423, 5

Genetivus et accusativus confusi

ἀρπάξω τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία αὐτῶν 201, 22. ἐνίκησα αὐτῶν 201, 6

Dativus

soloece pro ablativo Latinorum usurpatus: ὅπως ἰδίῳις τοῖς νόμοις αἰρέ-

σεσίν τε ὧσιν 442, 9. καθάπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν 455, 8. τοῦ διαμένειν τῷ προσήγοντι καταστήματι τὴν πόλιν 669, 3. — *dativus temporis insolite usurpatus*: ἀνθυπάτῳ Κορνηλίῳ Τακίτῳ 487, 2. ἐπὶ c. dat. in temporis definitione: ἐπὶ Ῥαμμίῳ Μαρτιάλῳ ἐπάρχῳ Αἰγύπτου 678, 5. — *dativus ubi antiquitus praepositiones usitatae erant*: ἐπειδὴν κυρωθῇ τῷ μισθουμένῳ (i. e. ὑπὸ τοῦ μισθουμένου) 629, 12, cf. not. 43. ὥς — ὁ ἐνδοξότατος ἐπαρχος τῆς πόλεως ἀνήγαγεν τῇ ἡμετέρᾳ εὐσεβείᾳ (pro πρὸς τὴν ἡμετέραν εὐσεβείαν) 521, 19. ὑπὲρ τῶν ἐκείνοις (i. e. εἰς ἐκείνους) ἀνηκόντων 532, 17. — *praepositio eis pro dativo usurpata*: ἀποτεισάτω εἰς τὸν θεὸν τὸν Σαββατιστὴν — καὶ τοῖς Σαββατισταῖς καὶ τῇ πόλει καὶ δυνάστῃ 573, 18. καθιερώθη — εἰς τὸν δεσπότην Δία ἀνίκητον Ἥλιον θεὸν Αὔμον 619, 3

Accusativus verbis quae plerumque intransitiva sunt adiunctus

ἐπολέμησα καὶ ὑπέταξα μάχαις τὰ ὑπογεγραμμένα ἔθνη 199, 2. Γάζῃ ἔθνος ἐπολέμησα 199, 3. Σεσαὶ ἔθνος ἐπολέμησα 199, 16. τούτους πολεμῆσαι 200, 10. ἀννωνεύμενοι ἄρτους σιτίλους 200, 20. ἐπίστευσα τὸν ὕρκον αὐτῶν 201, 8. τοὺς δ' ἐπιθεμένους τοῖς πράγμασιν ἐπεξελεῖν 219, 7. δικαιοδοτήσαντα τὴν ἐπαρχίαν 448, 4 (cf. II Addenda p. 551). ἐκρεαδότησεν ἀπὸ τῆς θυσίας τοὺς τροχάσαντας τὴν λαμπάδα 764, 54. ἐπηρέαζον μάλιστα τοὺς τὸν ἰχθὺν πιπράσκοντας. 484, 26

Structura passivi eiusmodi verborum

ἀλλότρια δάνεια παραχωρούμενοι 669, 15. κελεύω μηδένα τῇ τῶν δημοσίων προφάσει παραχωρεῖσθαι παρ' ἄλλων δάνεια 669, 16. — ἐντετεύχθη δὲ καὶ περὶ

τῶν ἀτελειῶν καὶ κουφοτελειῶν 669, 26. — πολεμηθείσης τῆς χώρας 748, 8

Numeri

ἀτακτησάντων κατὰ καιρὸν τοῦ ἔθνους τῶν Βουγαειτῶν 200, 6

ὅπως ταῦτα πάντα κύρια ὧσιν 441, 50. ἵνα τούτοις ταῦτα πάντα κύρια ὑπάρχωσιν 441, 93. διδῶσίν τε ἐργασίαν, ἵνα ταῦτα οὕτως γίνωνται 441, 109. τὰ δὲ γενόμενα διάφορα τῶν ζημιῶν (ἐκ τῶν ἐπιτίμων) ἀποδιδόσθωσαν ἐκ μηνὸς εἰς μῆνα τοῖς ταμίαις 483, 48. 204.

Articulus omissus

τήνδε ἐξέδραν 101, 5. περὶ τούτου πράγματος οὕτως ἔδοξεν 436, 7. τῇ πόλει καὶ δυνάστῃ 573, 22. *perfrequenter per totum titulum* 383, vide ibi not. 6. 8. 13. 18. 26

Articulus et pronomen relativum

τῆς εἶχεν καλοκάγαθίας 102, 5

ἃ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ἐλεῶν καὶ νικήσας, ἃ δὲ διαπεμπόμενος 199, 34. ἃ μὲν ἐπεσκεύασεν, τὰ δὲ καὶ κατεσκεύασαν 510, 9

βασιλεὺς Πτολεμαῖος δὲ καὶ Ἀλέξανδρος 761, 1

Pronomen relativum et interrogativum

καθάπερ καὶ τίς πολιτεία τῷ καλλίστῳ δικαίῳ καλλίστῳ τε νόμῳ ἐστίν 455, 8

Pronomina personalia et reflexiva

ἦν παρέλαβεν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ 90, 8. ὁ ἐπαμύνας τῷ πατρὶ αὐτοῦ 90, 10

οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ὑφ' αὐτοὺς στρατιῶται 266, 20. Εὐμένην τὸν Ἀττάλου καὶ τοὺς μεθ' αὐτοῦ 266, 47. Ἀρκητι καὶ τοῖς ὑφ' αὐτὸν φρουροῖς 266, 56. Πολυδάμ καὶ τοῖς ἡγεμόσι καὶ τοῖς ἄλλοις στρατιώταις τοῖς ὑφ' αὐτὸν τασσομένοις 266, 58

Coniunctivus pro optativo

διαμείνη τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων 653, 4

Infinitivus

εἰς δύνανμιν εἶναι τὴν αὐτῶν 229, 39.
εἰς δύνανμιν εἶναι τὴν ἐμήν 266, 31. 34

πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἢ Ἀτταλον τελευτῆσαι
435, 14

ὁσάκις ἔπαρχος ἐπ' αὐτὸν ἀχθέντα
ἔφθασεν κρεῖνας ἀπολῦσαι 669, 35.
τὰ προάστια τῆς πόλεως ἔφθασεν —
λαβεῖν 669, 45

Enuntiata relativa

καμήλου ὅς κενὸς εἰσαχθῇ 629, 89

Coniunctiones temporales et enun-
tiata ab eis pendentia

ἐπεὶ τ' ἂν δὲ συντελεσθῇ τὸ δεδογμένον,
ἐπιγραφέτωσαν 213, 24. τὸ δὲ ἀργύ-
ριον τὸ εἰς τὴν εἰκόνα ἐξελεῖν τοὺς
ἀνατάκτας, ἐπεὶ τ' ἂν καὶ τὰ ἄλλα
χρήματα μερίσωσιν 213, 35

ἕως praepositionis ritu cum genetivo
coniunctum. 1. *de tempore passim*.

2. *de loco*: ἕως Βακτριανῆς 54, 19. 20.
ἕως ψυγμοῦ 176, 10. ἕως δρόμου
178, 11. ἕως τῶν Σαβαίων χώρας
199, 29. ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ Αἰσὴ-
που 226, 49. ἕως τῶν πετρῶν τῶν
δύο 335, 113. ἕως τοῦ τάφου 335, 116.
ἕως σταδίων δέκα 483, 32. ἕως τῆς
πέτρας 672, 10. 673, 8

Coniunctiones condicionales et enun-
tiata ab eis pendentia

ἐὰν δὲ ὁ δεσπότης μὴ ποιήσῃ 515, 33.
— εἴ γε οἰφδῆπως τρόπῳ παραβα-
θῶσιν οἱ τύποι τῆς ἡμετέρας εὐσε-
βείας 521, 4. εἰ ῥαθυμύσῃ 521, 15.
— ἐὰν πρόνοιαν τῶν κατ' ἔτος διδο-
μένων εἰς τὴν μίσθωσιν δηναρίων
διακοσίων πεντήκοντα ποιήσασθε
595, 13

εἰ μὴ pro ἀλλὰ: οὐκ ἀφ' αὐτοῦ καθ-
εσθῆναι εἰς τὴν σιάν, εἰ μὴ ὑπὸ
ἡλίου ἕξω 210, 20

Coniunctiones finales et consecutivae
et enuntiata ab eis pendentia

ἵνα pro ὅπως post verba curandi:
ἐπιμελείσθωσαν ἵνα οἱ κύριοι (τὰς
δεξαμενὰς) στεγνὰς παρέχωνται 483,
194. ἐπιμελούμενος ἵν' ὀγαίνῃς
168, 30. συνεπιμελήθητι οὖν ἵνα γέ-
νηται κατὰ τρόπον 214, 25. ἵνα μὲν
οὖν καὶ εἰς τὸ λοιπὸν τυγχάνῃ πάν-
των τῶν εἰς τιμὴν καὶ δόξαν ἀνηκόν-
των, ἡμῖν ἔσται ἔπιμελές 244, 18.
προνοηθήτω ἵνα ὡς κάλλιστος σταθῇ
339, 105. διδῶσιν τε ἐργασίαν, ἵνα
ταῦτα οὕτως γίνωνται 441, 109. post
verba iubendi: διὸ κελεύω τοῖς κατὰ
νομὸν στρατηγόις ἵνα — ταῦτα εἰς
τὴν προτέραν τάξιν ἀποκαταστήσωσιν
669, 49. ὅπως ἡ σύγκλητος τῷ ἄρ-
χοντι τῷ εἰς Ἀσίαν πορευομένῳ ἐν-
τολὰς δῶ, ἵνα φροντίσῃ καὶ ἐπιστρο-
φὴν ποιήσῃ 441, 60. γράμματα
ἀποστείλῃ, ἵνα τοσοῦτον τέλος Στρα-
τονικεῦσιν τελῶσιν 441, 106. Cf.
etiam 266, 13. 441, 62. 93

ἵν' ἐάν τι παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμέ-
νον ἢ πεπραγμένον ᾗ, τοῦτο διορθώ-
σεται 665, 37

ἵνα τοῦ τὰ ὅλα συντελεσθῇ τὴν τα-
χίστην 5, 15

ὥστε ἡ δημοκρατία κατασταθῇ 218, 160

Ordo verborum

ἐν τῇ ὑπ' ἐμοῦ στήλῃ ἀνατεθείσῃ 736,
20. τοῖς παρὰ τοῦ δήμου πρεσβευ-
ταῖς ἐλθοῦσιν 771, 16

X.

Index locorum ubi monumenta inventa sunt.

Asterisco notantur lapides qui iam antiquitus aliunde translati videntur.

- Abila (*Nebi-Abel*): dedicatio templi 606
- Abydus Aegypti: titulus memorialis 757. proscynemata 758. 759
- Abydus Hellesponti: edictum de vectigalibus 521
- Acmonia: monumentum honorarium imperatorum 482
- Acoris Aegypti (*Tehneh*): dedicatio Isidi 94. dedicatio Ammoni et Sucho 772
- Acraba Syriae (*Agrabā*): dedicatio arae et porticus 423. terminus 769
- Adulis: monumentum Ptolemaei Euergetae 54. monumentum regis Axomitaram 199
- Aegae Aeolidis (*Nimrud-Kalessi*): dedicatio Apollini Chresterio 450
- Aegina: populiscitum de Cleonis Pergameni honoribus 329
- Aegypti loca incerta: edictum Lusii Getae praefecti 664. praescripta decreti sacerdotum Aegyptiorum 739. tituli dedicatorii 28. 53. 64. 92. 95. 132. 655. 704. 706. 724. 732. 741. statuarum subscriptiones 19. 31. 86. 100. 111. 743. inscriptio oratorii Iudaeorum 129. titulus sepulchralis 697
- Aezani (*Tschavdere-hissar*): epistula Neronis Caesaris ad Menophilum 475. epistula Avidii Quietii proconsulis ad Aezanitas 502. litterae de Euryclis Aezanitae rebus 504. 505. 506. 507. titulus honorarius 511
- Alabanda Cariae: dedicatio Augusto 457
- Alexandria Aegypti: tituli dedicatorii 21. 32. 65. 83. 656. 705. 711. 729. 733. 742. monumenta honoraria 77. 82. 169. 195. 699. 709. 712. 713. 715. 718. 725. 731. tituli sepulchrales 36. 37
- Amasia: dedicatio pro rege Pharnace 365
- Amastris: monumentum honorarium Ulpii Arabiani 601
- Amblada: epistula Attali II regis ad Ambladenses 751
- Amida (*Diarbekir*): titulus Theodori ducis 653
- Amisus (*Samsûn*) et vicinia: iusurandum Paphlagonum 532
- Amyzon Cariae (*Maxyn-Kalessi*): epistula Antiochi regis 217. monumentum honorarium Idriei et Zeuxidis 235
- Ancyra Galatiae: index munificentiarum 533. monumenta honoraria 542. 543. 544. 545. 547. 548. 549
- Antaeopolis (*Kaû-el-Kebîr*): dedicatio Antaeo 109
- Antinopolis (*Schéch-Abâde*): titulus de via Hadriana munita 701. dedicatio Antinoi 700. monumentum honorarium imperatorum 723
- Antiochia ad Daphnen: epistula Antiochi III Magni 244
- Antium: donum a Mithridate Eupatore sodalitati Eupatoristarum oblatum 367*
- *Anx Syriae: dedicatio deo Dusari 770
- Apamea Cibotus (*Dinair*): decretum de fastis provincialibus Asiae 458. titulus honorarius 490
- Aphrodisias Cariae: epistulae M. Antonii et Caesaris Augusti 453. 454. 455. litterae Euryclis curatoris ad Aphrodisienses 509. monumentum honorarium Iulii Philippi 500

- Apollonis Phrygiae: titulus dedicatarius 314
- Apollonopolis magna (*Edfû*): dedicatio deo Arbacti sive Hieraci 52 (cf. II addenda p. 540). dedicatio Isidi aliisque diis 717
- Apollonopolis parva (*Kus*): dedicatio deo Aroëri 167
- Aptera Cretae (*Palaeokastro*): populiscitum de honoribus regis Attali 270. regis Prusiae 341
- Aradus Phoenices: titulus honorarius C. Plinii 586
- Aragueni (*Japuldschan*): petitio aratorum 519
- Aresli* Phrygiae: senatusconsultum 436
- Arsamia Commagenes (*Gerger*): effigies regis Sami 402. monumentum sepulcrum Antiochi 766
- Arsinoë Aegypti inferioris: dedicatio deo Petesucho 187
- Arsinoë Cypri (*Polis tu Chrysochou*): monumentum honorarium Theodori Seleuci f. 155
- Arycanda Lyciae: petitio contra Christianos 569
- Athenae: populiscita honoraria 117. 118. 771. decretum Panhellenum de Magnetibus ad Maeandrum 503. decretum technitarum Dionysiacorum de Ariarathis Cappadocis honoribus 352. statuarum subscriptiones aliaeque monumenta honoraria 197. 347. 354. 355. 356. 357. 360. 362. 363. 376. 408. 414. 428. 587. 603. dedicatio 318. monumentum sepulcrum Philopappi 409—413.
- Athribis (*Benchä*): tituli oratorii Iudaeorum 96. 101. decretum de asyria delubri 761. tetrapylon Valentis Augusti 722
- Attalia Pamphyliæ (*Adalia*): titulus honorarius 567
- Axomis (*Aksûm*): monumentum Aizanae regis Axomitum 200
- Babylon: dedicatio Antiocho Epiphani 253. monumentum honorarium strategii 254
- Bacchi insula (*Essehel*): dedicatio Chnubidi aliisque deis 130
- Baetocaece Syriae (*Hurn Suleiman*): epistula Antiochi regis 262
- Bagistanus mons (*Bisitân*): monumentum Gotarzis Parthi 431
- Bargylia: monumentum Alexandri magni 3
- Berytus (*Beirut*) et vicinia: dedicationes deo Balmarcodi 589. 590
- Bizya Thraciae: dedicatio pro salute Rhoemetalcae et Pythodoridis 378
- Boniteni Iovis delubrum (*Meireh*): dedicatio Iovi 531
- Bostra Arabiae: tituli dedicatorii 626. 627
- Busiris nomi Letopolitae: decretum de honoribus praefecti 666
- Byblus Phoenices: honores Zenobiae et Vaballathi 647
- Cadyanda Lyciae: monumenta honoraria 563. 571
- Cairo*: monumentum honorarium Ptolemaei VIII 128
- Calaurea (*Poro*): mon. hon. Eumenis II 297
- Calymna: populiscitum de honoribus Menelai Rhodii 243
- Canatha Syriae (*Qanawât*): edictum regis Agrippae 424
- Canopus: dedicatio templi 60
- Canygelis Ciliciae: decretum de mensuris 579
- Caranis nomi Arsinoitae (*Kom-Uschâm*): dedicationes 667. 671. 710
- Castollus (*Bebeklii*): decretum paganorum 488
- Chalcis Euboeae: populiscitum de Aristonis Solensis honoribus 760
- Chytri Cypri: titulus honorarius 160
- Cibyra (*Chorzum*): foedus inter Romanos et Cibratas 762. epistulae Antiochi regis et Anaximbroti stra-

- tegi 224. monumentum honorarium 495
- Cilicia: decretum Sabbatarum 573
- Citium Cypri (*Larnaka*): Ti. Claudii Iunci proconsulis edictum 584. monumenta honoraria 20. 113. 134
- Cius (*Ghemlek*): statua Prusiae regis 340
- Clazomenae: populiscitum de honoribus Antiochi regis 222
- Cnidus: statua Sosibii Alexandrini 79
- Comana Cappadociae (*Shahr*): tituli honorarii 358. 364
- Commagenes summum iugum (*Nemrud Daghi*): tituli monumenti sepulchralis Antiochi regis 383—401. collis *Kara-Kusch* inter Melitenen et Samosata: sepulchrum Isiadis reginae 403
- Coptus (*Kuft*): laterculus vectigalium 674. tituli dedicatorii 69. 639. 696
- Cos: populiscitum de honoribus Capheosphontis 42. Bacchonis nesiarchi 43. tituli honorarii 141. 192. 416
- Curium Cypri: monumentum honorarium Ptolemaei Eupatoris 124
- Cusi (*el-Kursijeh*) Aegypti: dedicatio deis pro regis salute 734
- Cyme Aeolidis: plebiscitum 7. dedicatio Apollini Chresterio 312
- Cyprus: dedicatio Minervae 17. Sarapidi 63. tituli honorarii 34. 123. 152. 153
- Cyrenae: populiscitum de honoribus Phai Cyrenensis 767. monumentum honorarium Ptolemaei regis 22
- Cysis (*Douch-el-Qalah*): dedicatio 677
- Cyzicus: index donorum a Philetaero Attali f. Cyzicenis oblatores 748
- Deir-el-Leben* Auranitidis: inscriptio aedificii 619
- Deir-esch-Scha'ir* Syriae: inscr. aedificii 422
- Delphi: decretum Amphictionum 234. populiscita Delphorum 66. 150. 228. 241. 305. 345. titulus monumenti honorarii 68
- Delos: populiscita Deliorum 40. 116. dedicationes 170. 173. 251. 342. 368. 369. 370. 591. statuarum subscriptiones similesque tituli honorarii 25. 67. 104. 133. 135. 136. 140. 171. 216. 239. 247. 249. 250. 255. 256. 258. 259. 260. 261. 343. 344. 346. 350. 353. 366. 371. 372. 373. 374. 417. 430. 447
- Der'at* Auranitidis: aedificatio moenium 614. dedicatio 615
- Didyma (v. etiam Miletus): Seleuci Callinici epistula ad Milesios 227. donatio reginae Laodices 225. donationes regum Seleuci et Antiochi 214. populiscitum Milesiorum de honoribus Antiochi 213. laterculus prophetarum Apollinis Didymeis 193. statuarum subscriptiones alique tituli honorarii 35. 226. 472. 473. 745
- Dorylaeum (*Eski-Schehir*): decretum de fastis provincialibus Asiae 458. dedicatio imperatori 479. titulus honorarius 476
- Dumér*: dedicatio pro salute imperatoris 628
- Dyme (*Kato Achaia*): statua Antiochi Epiphanis 252
- Eitha Syriae (*El-Hit*): dedicatio 421
- Elaea Aeolidis: populiscitum de Attali III honoribus 332
- El-Afine* Auranitidis: inscriptio aquaeductus 618
- Eldesch* Phrygiae: dedicatio 550
- Eleusis: titulus honorarius 596
- El-Malikije* Auranitidis: titulus sepulchralis 616
- Emesa (*Homs*): titulus sepulchralis Samsigerami 604
- Ephesus: populiscita Ephesiorum 9. 10. 493. epistula regis Antiochi ad Ephesios 242. litterae divorum fratrum ad Euryclem 508. titulus theatri restituti et exornati 510.

- dedicationes 480. 481. 496. 523.
tituli monumentorum honorario-
rum 405. 429. 512. 518. 534. 768
Eresus: decreta de tyrannis 8
Eriza (*Karayuk-Bazar*): monumentum
honorarium 238
Erythrae: epistula Antiochi regis ad
Erythraeos 223
Euhemeria nomi Arsinoitae (*Kasr-
el-Banat*): decretum de delubro
consecrando 736
Eumenia: decretum de fastis provin-
cialibus Asiae 458

Fons felicissimus Traianus Dacicus
(*Dschebel-Fateereh*): dedicatio tem-
pli 678

Gasimma (*Dschasim*) Auranitidis:
monumentum honorarium Flavii
Boni 613
Gerasa (*Dscherasch*): aedificatio moe-
nium 621. dedicatio propylaei et
porticus 625. aedificatio templi 622.
dedicationes 620. 623. statua Ha-
driani Augusti 624
Ghaxi regionis Delta prope Nilum
Rosettanum: monumentum Ptole-
maei Philometoris 106
Ghedis Phrygiae: Chromii herois si-
mulacrum 446

Hadrianopolis: dedicatio divo Nervae
539
Halicarnassus: decretum de stoa ex-
struenda 46. dedicatio aedificii 525.
statua Ptolemaei I 16
Hammamat inter Copton et Rubrum
mare: proscynemata praefecti me-
tallorum et operarum 660
Helbon Syriae (*Halbân*): dedicatio 420
Heliopolis (*Baalbek*): inscriptio aedi-
ficii 605
Heraclea ad Latmum: laterculus ste-
phanephororum 459. inscriptio ho-
nologii 24

Hermupolis magna (*Aschmunein*):
dedicatio delubri 182
Hesseh prope Philas: monumentum
honorarium Ptolemaei Philometoris
121
Hierapolis: populiscitum de Apolloni-
dis reginae honoribus 308. de
paraphylacibus 527
Hierocaesarea: Litterae regis de sa-
cris deae Syriae 333
Hieropolis Ciliciae (*Budrun-Kalessi*):
monumenta Tarcondimoti reguli et
familiae eius 752. 753. 754
Hierosolyma et vicinia: inscriptio
carcerum in templo 598. ossuarium
Nicanoris 599. miliarium 600
Hypaepa: decretum de honoribus
Theophronis 470.

Ialovadj-Sofalar: colonia Antiochen-
sium Pisidia honoribus afficitur a
colonia Lystrenium 536
Iasus: populiscitum de honoribus
regis Antiochi 237. monumentum
honorarium Iuliani imperatoris 520
Iberia: moenia ab imperatore extracta
379
Ilium: lex de tyrannis 218. populiscita
Iliensium de honoribus Seleuci I
212. Antiochi I 219. medici regii
220. ducis Poemanenorum 443.
pactum inter civitates foederatas
de feriis Minervae 444. epistulae
Antiochi regis et Meleagri 221. mo-
numentum honorarium L. Iulii
Caesaris 440
Iope Palaestinae (*Iâfâ*): titulus se-
pulchralis 602
Ios: populiscitum de servis fugitivis
773
Isaura: monumentum honorarium C.
Etrillii Regilli 576
Itanus Cretae (*Erimopolî*): populisci-
tum de Patrocli Macedonis praefecti
classis honoribus 45. mon. hono-
rarium Philotae Epidamnii 119

- Lagina Cariae: senatusconsultum 441
 Laodicea ad mare (*Latakiah*): monumentum honorarium Iuliae Berenices 263
 Lapethus Cypri: dedicatio Tiberio Caesari 583
 Lebaba (*Deir-Alt*): synagoga Marcionistarum 608
 Lesbus: monumentum honorarium Adobogionae 348 (v. etiam Eresus, Methymna, Mytilene)
 Lissa Lyciae: populiscita 57. 58. 727
 Livorno: titulus honorarius 99*
 Lycosura Arcadiae: dedicatio 407
 Lydae Lyciae (*Souvelah*): monumentum honorarium Mettii Modesti 562
 Magdola nomi Arsinoitae (*Medinet-en-Nahasch*): dedicatio 740
 Magnesia ad Maeandrum: Antiochi Magni epistula 231. Antiochi, Antiochi Magni f., epistula 232. Attali I epistula 282. Antiochensium Persidis populiscitum honorarium 233. incertae civitatis decretum de Magnetibus 319. tituli honorarii 361. 485.
 Magnesia ad Sipylum: titulus honorarius 460
 Memphis: decretum civitatis et militum de Dorionis honoribus 737
 Menuthis (*Abukir*): *dedicatio 18
 Methana-Peloponnesi: dedicatio 115
 Methymna: decretum de honoribus Ptolemaei Philopatoris 78
 Miletus (v. etiam s. Didyma): epistula Eumenis II regis ad commune Ionum 763. monumenta honoraria 494. 744. 755. 756
 Mosteni Phrygiae: monumentum Ti. Caesaris 471
 Mylasa: lex de collybo 515. monumentum iudicum peregre accitorum 487
 Myra Lyciae: populiscitum de navigatione 572
 Mytilene: populiscitum de exilibus restituendis 2. de Caesaris Augusti honoribus 456. titulus honorarius 467
 Nacrasa (*Bakir*): populiscitum de honoribus Apollonii Meleagri f. 268
 Namarria (*Numr*) Auranitidis: terminus 612
 Naucratis: titulus honorarius 120
 Neapolis Campaniae: monumentum honorarium Arsinoës 14*
 Nela Syriae (*El Muschennef*): dedicatio pro salute et reditu regis Agrippae 418
 Nemi (delubrum Dianae Nemorensis): titulus honorarius Salluvii Nasonis 445
 Nesus (*Moschonisi*): populiscitum de honoribus Thersippi 4
 Notium: theoria Amisenorum 530
 Oasis Thebais: edicta praefecti Aegypti 665. 669. dedicatio 702
 Oenoanda: dedicatio Caesari 555. tituli honorarii 558. 565. 566
 Olympia: statuarum subscriptiones 26. 27. 359. 439. 498
 Ombus: dedicatio deo Aroëri 114. aedificatio sacelli 675
 Orchomenus Boeotiae: populiscitum honorarium 316
 Oropus: populiscitum de honoribus Ptolemaei IV Philopatoris et uxoris 81
 Palmyra: lex de vectigalibus 629. dedicationes 588. 631. 634. 637. 649. statuarum subscriptiones alique tituli honorarii 632. 633. 635. 638. 640. 641. 643. 644. 645. 646. 648. 650. 651. tituli sepulcrales 630. 636. 642
 Panium ad Hellespontum: dedicatio pro salute regis Eumenis 301. tituli honorarii Eumenis et Attali 302. 303. 304
 Paphus Cypri cum delubro Veneris Paphiae: epistula Antiochi VIII

- regis ad Ptolemaeum Alexandrum 257. dedicationes Veneri Paphiae 93. 306. 585. statuarum subscriptiones 39. 84. 105. 126. 127. 145. 146. 147. 148. 149. 156. 157. 158. 159. 162. 163. 164. 165. 166. 172. 174. 181. 307. 581. 582
- Parembolae Thebaidis: dedicatio Isidi 107. proscynema 209
- Patara Lyciae: titulus honorarius Mettii Rufi 561
- Pergamum: populiscita Pergamenorum 265. 299. 323. 338. 764. lex de astynomorum officio 483. lex de mensa argentaria 484. decretum Atheniensium de honoribus Eumenis regis 248. pactum inter Sardanios et Ephesios 437. senatus consultum de Pergamenis 435. pactum inter Eumenem Philetaeri f. et milites mercennarios 266. epistula Eumenis Philetaeri f. ad Pergamenos 267. litterae regum Attali II et III ad Athenaeum 331. Mytilenaeorum et Pitanaeorum controversia de finibus 335. dedicationes propter victorias regum Attali I 269. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 281. 283. 284. 285. 286. 287. 288. Attali II 298. 327. 328. dedicationes aliae 300. 336. tituli honorarii regum cum familiis 240. 280. 289. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 307. 313. hominum nobilium Graecorum 236. 290. 322. 324. 334. 337. 513. Romanorum 449. 451. 452. 461. 462. 464. 465. 466. 468. 474. 486. 492. chronica Pergamenorum 264
- Persepolis (*Naksch-i-Rustam*): tituli regum Sasanidarum 432. 433. 434
- Pessinus (*Balahissar*): epistulae regum Pergamenorum ad Attin sacerdotem 315. tituli honorarii 537. 540. 541
- Phaena (*Misema*): epistula Iulii Sarni ad Phaenios 609
- Philadelphia: dedicatio 526
- Philae: preces sacerdotum et responsa regis 137. 138. 139. dedicationes Isidi aliisque deis 61. 62. 87. 98. 142. proscynemata 180. 184. 185. 186. 188. 189. 190. 191. 196. 695. monumenta honoraria imperatorum 657. 670. 719. monumentum trilingue C. Cornelii Galli praefecti Aegypti 654
- Phocaea: titulus honorarius 489
- Poemanenum (*Eski Manias*): titulus honorarius 438
- Pompei Campaniae: dedicatio Iovi Phrygio 658*
- Pompeiopolis (*Tasch-Köprü*): titulus honorarius 546
- Priene: populiscitum de honoribus Lysimachi regis 11. Larichi ducis 215. de rebus Orophernis Cappadocis 351. de honoribus Sotae Priensis 765. decretum de fastis provincialibus Asiae 458. epistula regis Alexandri 1. regis Lysimachi 12
- Prusias ad Hypium (*Üsküb-Kassaba*): titulus honorarius 528
- Pselchis (*Dakkeh*): dedicatio Mercurio Paotpnuphidi 131. proscynemata 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208
- Pseudocorasium Ciliciae: Flavius Ura-nius restituit Corasium 580
- Ptolemais Cyrenaicae: tituli honorarii regum 33. 124
- Ptolemais Euergetis nomi Arsinoitae (*Illahün*): monumentum honorarium Neronis Caesaris 688
- Ptolemais Thebaidis (*Menshijeh*): populiscita Ptolemaesium 47. 48. 49. 728. decreta technitarum Dionysiacorum 50. 51. dedicationes 103. 703
- Purukh: titulus honorarius Iulii Patruini 652
- Puteoli: litterae de Tyrionum statione Puteolana 595. deus peregre ad-ductus 594. dedicatio civitatis Ci-byratum 497*

- Qala'at Fagra* in monte Libano: dedicatio Iovi Heliopolitano 597
Qatana prope Damascus: dedicatio pro imperatore 611
- Rama Syriae: monumentum honorarium 617
Redesijeh Thebaidis: monumentum honorarium Arsinoës 30. dedicationes Pani Euhodo 38. 70. 71. 72. alii deo 73. 74
Rhodus: monumentum honorarium regis 76
Roma: dedicationes Iovi Capitolino 381. 551. aliis deis 375. 577. tituli sepulcrales regum orientalium 380. 381. monumentum honorarium L. Iulii Vestini 679
Rosetta (*Raschid*): decretum sacerdotum de honoribus Ptolemaei V Epiphanis 90
- Salamis Cypri: tituli honorarii 75. 108. 143. 154
Samosata Commagenes: monumentum regis Antiochi 404
Samothrace: dedicationes templorum 15. 23
Samus: epistula Lysimachi regis 13. populiscitum Samiorum de honoribus Stratonis 41. dedicatio pro salute regis 29. titulus honorarius C. Vibii Postumi 469
Sannemein Auranitidis: aedificatio 426
Scepsis (*Kurschunlu-tepe*): Antigoni epistula ad Scepsios 5. populiscitum Scepsiorum 6
Schedia Aegypti inferioris: duorum Nili brachiorum alvei purgati 672. 673. delubrum a militibus dedicatum 738. oratorium Iudaeorum 726
Sebastopolis (*Sulu Serrâ*): titulus honorarius Antonii Rufi 529
Seia Syriae (*Si'a*): dedicatio regi Herodi 415. dedicatio pro salute regis Agrippae 419
- Seleucia Pieriae: sacerdotum laterculus 245
Sestus: populiscitum Sestiorum de honoribus Menae gymnasiarchi 339. dedicatio deis Samothracibus 88
Sidon Phoenices: dedicatio Cauniorum Sidone consistentium 592
Silsilis: proscynema 676
Siphnus: populiscitum Siphniorum de honoribus Perigenis nauarchi 730
Smyrna: pactum inter Smyrnaeos et incolas Magnesiae Sipylenae 229. aquae Traianae inscriptiones 477. 478. monumentum honorarium Zenonis regis 377. Lolliani Hediani 514
Socnopaei insula (*Dîme*): tituli dedicatori 175. 176. 177. 178. 179
Soli (Pompeiopolis) Ciliciae: dedicatio Mercurio et Herculi 230
Sûr: dedicatio regi Agrippae 425
Susa: titulus honorarius strategis Susianae 747
Syene (*Assuân*): litterae sacerdotum et regis reginaeque 168*. monumentum honorarium Ptolemaei VI Philometoris 122
Syme insula: titulus vilici publicanorum 522*
- Tabae (*Davas*): senatusconsultum 442
Talmis (*Kalabscheh*): monumentum regis Silco 201. Besarionis strategis edictum 210
Tanagra: populiscitum de honoribus Sosibii Alexandrini 80
Tanis: decretum sacerdotum Aegyptiorum de honoribus Ptolemaei III Euergetae 56
Taposiris: dedicatio Osiridi 97
Tarsus Ciliciae: dedicatio Tarsensium pro salute imperatoris 578
Telmessus (*Makri*): populiscitum de honoribus Ptolemaei Lysimachi f. 55
Tenedus: monumentum honorarium 317
Tentyra (*Denderah*): dedicatio templi

659. 661. dedicatio imaginis Claudii Augusti 663
- Tenus: monumentum honorarium P. Quinctilii Vari 463
- Teos (*Sevrihissar*): populiscitum de honoribus Apollonidis reginae 309. decreta Attalistarum 325. 326. recensensus regum Seleucidarum 246
- Termessus Pisidiae: monumentum Terentii Marciani praesidis provinciae 565
- Thebae Aegyptiae et vicinia: decretum sacerdotum dei Amonrasonther 194. dedicationes 85. 88. tituli incisi in Memnonis statua 662. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 687. in syringibus 408. 686. 688. 690. 691. 692. 693. 694. 720. 721. titulus sepulcralis 698
- Thera: populiscitum de honoribus Patrocli Macedonis nauarchi 44. epistula regis Ptolemaei ad Apollonium 59. decretum Bacchistarum 735. dedicationes 102. 110. 112
- Thespieae (*Erimokastro*): dedicationes Philetaeri Attali f. 310. 311. 749. Philetaeri Eumenis f. 750
- Thyatira et vicinia: dedicationes 211. 330. monumenta honoraria 516. 517. 524
- Tlos Lyciae: populiscitum 557. tituli honorarii 556. 557. 560. 568.
- Tralles: monumenta honoraria Iulii Philippi 499. 501
- Trapezopolis Phrygiae: titulus honorarius 492
- Tymbrianassus (*Deuer* ad lacum Buldurensem): terminus 538
- Tyrus Phoenices: monumentum honorarium T. Furii Victorini 707
- Ulu Borlu*: titulus honorarius magistratus Romani 535
- Wadi Barada* montis Antilibani: dedicatio arae 607
- Xanthus Lyciae et vicinia: Antiochus III Magnus Xanthiorum urbem deis consecrat 746. monumenta rerum ab Aechmone Xanthio gestarum 552. 553. 554. dedicatio Dianae 91. Neptuno 570. titulus honorarius regis Ptolemaei Iubae filii 198. C. Iulii Saturnini praesidis provinciae 559
- Xoïs Aegypti (*Sakha*): dedicatio pro salute imperatoris 708
- Zorava Syriae: dedicatio ecclesiae S. Georgii 610

XI.

Comparatio numerorum.

American Journal of archaeology.

A. J.	I. O.	A. J.	I. O.
I 1885 p. 22 n. 6	36	II 1886 p. 149 n. I	85
p. 23 n. 9	37	p. 151 n. II	89
p. 79	120	X 1895 p. 334	121
p. 146 n. V	482	Ser. II P. III 1899 p. 244	64
II 1886 p. 128 n. X	538		

Archaeologisch-epigraphische Mittheilungen
aus Oesterreich.

Mitth.	I. O.	Mitth.	I. O.
VII 1883 p. 135 n. 69	243	IX 1885 p. 123 not.	549
VIII 1884 p. 95	315	XVI 1893 p. 93	569
p. 180 n. 1	612	XVII 1894 p. 1	574
p. 181 n. 3	613	XIX 1896 p. 127	525
p. 189 n. 27	426	p. 149 n. 2	568
IX 1885 p. 118 n. 75	543		

Archiv für Papyrusforschung.

Arch.	I. O.	Arch.	I. O.	Arch.	I. O.
I p. 200 n. 1	19	II p. 435 n. 29	671	II p. 549 n. 30	734
p. 200 n. 2	28	p. 436 n. 31	672	p. 550 n. 31	735
p. 202 n. 4	48	p. 437 n. 34	673	p. 551 n. 33	739
p. 203 n. 5	34	p. 437 n. 35	675	p. 552 n. 35	723
p. 203 n. 10	64	p. 437 n. 37	674	p. 554 n. 37	738
p. 203 n. 11	49	p. 439 n. 43	676	p. 555 n. 38	736
p. 204 n. 12	47	p. 441 n. 53	703	p. 558 n. 40	741
p. 204 n. 13	59	p. 443 n. 61	705	p. 559 n. 41	742
p. 205 n. 14	61	p. 446 n. 70	708	p. 562 n. 99	711
p. 205 n. 17	62	p. 447 n. 73	710	p. 563 n. 105	696
p. 205 n. 18	86	p. 451 n. 92	718	p. 564 n. 114	716
p. 206 n. 18 ^a	95	p. 451 n. 93	719	p. 566 n. 127	712
p. 206 n. 19	102	p. 452 n. 95	723	p. 567 n. 130	713
p. 207 n. 21	182	p. 452 n. 96	722	p. 571 n. 151	707
p. 208 n. 22	193	p. 539 n. 5	724	III p. 126 n. 1	725
II p. 428 n. 1	654	p. 539 n. 8	728	p. 127 n. 3	732
p. 429 n. 3	655	p. 541 n. 15	726	p. 128 n. 6	737
p. 433 n. 21	664	p. 542 n. 16	727	p. 130 n. 7	740
p. 434 n. 23	667	p. 544 n. 22	729	p. 134 n. 13	743
p. 434 n. 24	668	p. 545 n. 23	730		
p. 435 n. 28	670	p. 548 n. 27	731		

Greek inscriptions in the British Museum.

Br. Mus.	I. O.	Br. Mus.	I. O.
II p. 152 n. CCCLXXXIII	63	III, 2 p. 96 n. CCCCLIII	10
p. 152 n. CCCLXXXV	166	p. 149 n. CCCCLXXXV	242
p. 153 n. CCCLXXXVI	134	p. 167 n. DIII	496
III, 1 p. 8 n. CCCC	1	p. 187 n. DXXXVII	429
p. 9 n. CCCC	11	p. 198 n. DLVIII	534
p. 10 n. CCCC	12	p. 201 n. DLXIV	523
p. 29 n. CCCCXV	215	IV, 1 p. 25 n. DCCCXIX	79
p. 44 n. CCCCXXIV	351	p. 72 n. DCCCXC VII	46
p. 61 n. CCCCXLII	237	p. 81 n. DCCCXVI	16
III, 2 p. 96 n. CCCCLII	9	p. 90 n. DCCCXXI	193

Bulletin de correspondance Hellénique.

Bull.	I. O.	Bull.	I. O.
I 1877 p. 86 n. 28	369	VII 1883 p. 346 n. 6	258
p. 106	461	p. 347 n. 7	353
p. 285 n. VII	247	p. 349 n. 8	430
p. 288 n. 66	214	p. 353 n. 9	371
p. 377	656	p. 355 n. 9	372
II 1878 p. 398 n. 4	136	p. 358 n. 10	374
p. 593 n. 1	495	p. 361 n. 11	373
III 1879 p. 360 n. 1	239	p. 465 n. 1	591
p. 362 n. 2	249	VIII 1884 p. 103	370
p. 363 n. 3	250	p. 105	259. 260
p. 365 n. 5	417	p. 106	261
p. 368 n. 9	68	p. 107	135
p. 424 n. 2	341	p. 158	310
p. 425	270	p. 467 n. 2	469
p. 470 n. II	104	IX 1885 p. 131 n. 1	51
IV 1880 p. 188 n. 3	343	p. 140 n. 2	50
p. 210 n. 1	216	p. 141 n. 3	103
p. 217 n. 10	256	p. 146 n. 7	18
p. 218 n. 11	255	p. 146 n. 8	77
p. 222 n. 15	344	p. 324	224
p. 223 n. 17	144	p. 387 n. I	222
p. 321 n. I	40	p. 405 n. 16	311
p. 400	16	p. 433	576
p. 433 n. 21	78	p. 437	441
p. 520 n. I	252	X 1886 p. 48 n. 8	563
V 1881 p. 227 n. 15	192	p. 51 n. 9	571
p. 383 n. 4	305	p. 148 n. 1	567
p. 477 n. 1	41	p. 217 n. 2	558
VI 1882 p. 332 n. 28	251	p. 219 n. 3	566
p. 337 n. 39	342	p. 224 n. 7	565
p. 341 n. 52	170	p. 267 n. 5	522
p. 343 n. 57	368	p. 292	450
p. 439	629	p. 404 n. 8	516
VII 1883 p. 5 n. 1	67	p. 416 n. 26	517
p. 16 n. 3	549	p. 456	499
p. 127 n. 1	364	XI 1887 p. 81 n. 2	333
p. 282 n. 2	578	p. 85 n. 5	314

Bull.	I. O.	Bull.	I. O.
XI 1887 p. 89 n. 9	471	XVIII 1894 p. 227 n. I	228
p. 249 n. 2	140	p. 235 n. II	234
p. 253 n. 4	173	p. 248 n. III	150
p. 265 n. 27	447	p. 254 n. IV	345
XIII 1889 p. 35 n. 2	520	p. 317 n. 24	358
p. 179	96	p. 545	515
p. 190 n. 16	101	XIX 1895 p. 303	611
p. 230 n. 1	115	p. 523	663
p. 312 n. 20	116	p. 540	352
p. 503	531	XX 1896 p. 167 n. I	675
p. 523	442	p. 169 n. II	674
XIV 1890 p. 162 n. 1	224	p. 177	182
p. 587	55	p. 358 n. 7	34
p. 621 n. 21	230	p. 398	28
XV 1891 p. 120	487	p. 398	703
p. 347	67	p. 523	515
p. 349	118	p. 584	66
p. 556 n. 38	117	XXI 1897 p. 187 n. I	49
XVII 1893 p. 34	238	p. 189 n. III	48
p. 306 n. 5	489	XXII 1898 p. 368 n. 6	459
p. 315 n. 9	490	XXIII 1899 p. 292 n. 6	564
p. 402 n. 8	458	XXIV 1900 p. 165 n. 8	301
p. 542 n. 22	492	p. 238 n. 1	119
XVIII 1894 p. 12 n. 12	340	XXV 1901 p. 9 n. 144	539
p. 147 n. 1	485	XXVI 1902 p. 155 n. 5	750
p. 148 n. 2	176	p. 156 n. 6	749
p. 148 n. 3	178	XXVII 1903 p. 343 n. I	772
p. 216 n. 3	82	p. 394	773
	530	XXIX 1905 p. 179	771

R. Cagnat Inscriptiones Graecae ad res Romanas
pertinentes.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
I, 61	551	III, 148	539	III, 316	535	III, 608	570
I, 76	577	III, 151	563	III, 335	538	III, 616	559
I, 121	575	III, 157	533	III, 434	556	III, 620	554
I, 136	679	III, 173	544	III, 482	555	III, 668	561
I, 154	714	III, 174	543	III, 486	558	III, 778	567
I, 401	445	III, 179	549	III, 488	565	III, 864	579
I, 418	497	III, 180	548	III, 489	566	III, 880	578
I, 420	594	III, 190	545	III, 508	601		752
I, 421	595	III, 194	542	III, 515	571	III, 901	753
I, 458	658	III, 225	541	III, 547	557		754
III, 63	528	III, 226	537	III, 551	560	III, 933	583
III, 90	531	III, 230	540	III, 556	568	III, 939	581
III, 115	529	III, 240	550	III, 563	556	III, 962	585
III, 132	652	III, 290	576	III, 607 A	553	III, 979	584
III, 135	546	III, 302	536	III, 607 B	552	III, 994	582
III, 137	532						

P. Cauer Delectus Inscriptionum Graecarum ed. 2.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
130	270	365	80	430	8
299	316	428	2	433	78

Classical Review.

Cl. R.	I. O.	Cl. R.	I. O.
IV 1890 p. 283	257	XII 1898 p. 274	86

Collitz Sammlung Gr. Dialektinschriften.

C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.	C.	I. O.
214	2	492	316	2733	228	2751	66	4693	44
276	78	938	80	2737	150	3379	297	4774	112
281	8	1622	252	2738	345	3566 a	243	4850	22
304	4	2529	234						

Corpus Inscriptionum Graecarum.

C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.
357	354	2619	161	3596	220
358	356	2620	166	3831	505
360	197	2621	134	3831 α^8 (add.)	511
361	428	2622	152	3831 α^{18} (add.)	475
362	409—413	2625	154	3832	504
1188	297	2629	581	3833	507
1191	115	2737	453—455	3834	506
1564	316	2741	509	3835	502
1693	241	2790	500	ad 3849 (lemma)	446
2139 b (add.)	329	2852	214	3902 b	458
2166	2	2903 f (add.)	457	3957	458
2166 b (add.)	8	2910	503	4011	548
2166 c (add.)	4	2933	501	4017	547
2167 d (add.)	456	3069	326	4030	545
2254	13	3070	325	4033	543
2273	25	3137	229	4039	533
2276	366	3146	477	4085	537
2277	369	3147	478	4151	601
2278	367	3191	514	4154	546
2279	346	3436	526	4240 d	557
2280	350	3521	268	4267	570
2285	133	3527	312	4269 b	198
2451	112	3535	280	4269 b ¹ (add.)	552
2502	416	3536	275	4269 b ² (add.)	554
2614	20	3541	285	4272	559
2617	113	3568	330	4279	561
2618	126	3595	219	4303 a (add.)	572

C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.	C. I. G.	I. O.
4430	580	4712 <i>b</i>	697	4905	190
4458	245	4713 <i>f</i>	678	4922 <i>d</i> (<i>add.</i>)	695
4471	263	4715	659	4930 <i>b</i> (<i>add.</i>)	184
4474	262	4716	661	4931	} 196
4483	640	4716 <i>d</i>	660	4932	
4485	646	4716 <i>e</i>	167	4948	677
4489	632	4717	194	4955	702
4490	641	4722	680	4956	665
4491	} 643	4728	681	4957	669
4492		4732	683	4979	107
4495	644	4733	684	4989	209
4498	645	4734	682	5069	210
4501	631	4742 <i>b</i>	662	5072	201
4502	634	4750	687	5073	131
4503 <i>b</i> (<i>add.</i>)	647	4751	685	5074	204
4505	630	4770	720. 721	5075	202
4506	636	4772	690	5081	208
4507	642	4781	691	5082	203
4511	604	4788	693	5088	207
4521	606	4788 <i>b</i> (<i>add.</i>)	688	5100	206
4536 <i>f</i> (<i>add.</i>)	586	4789	694	5101	205
4551	609	4807	686	5127	54
4661	625	4808	689	} 199	199
4665	620	4815 <i>e</i> (<i>add.</i>)	408	5128	200
4674	431	4822	698	5184	33
4675	432	4836 <i>b</i> (<i>add.</i>)	30	5185	124
	433	4836 <i>c</i> (<i>add.</i>)	38	5795	14
4676	434	4838 <i>a</i> ²	72	5852	497
4677	99	4838 <i>c</i>	73. 74	5853	595
4678	169	4839	717	5866 <i>e</i> (<i>add.</i>)	658
4679	709	4859	114	5880	551
4681	718	4893	130	5885	575
4683 <i>b</i>	706	4894	98	5900	679
4684	699	4895	142	5901	714
4694	60	4896	137—139	6342 <i>b</i>	380
4697	90	4897 <i>a</i>	180	6559	382
4698	128	4897 <i>b</i>	186	8610	722
4699	666	4898	185	8617	605
4703 <i>e</i>	94	4899	191	8627	610
4712	109	4904	188		

Corpus Inscriptionum Atticarum.

C. I. A.	I. O.	C. I. A.	I. O.	C. I. A.	I. O.
II, 1170	318	III, 547	376	III, 537	409
III, 16	503	III, 548	362		410
III, 479	603	III, 549	363		411
III, 541	354	III, 550	414		412
III, 542	355	III, 551	427		413
III, 543	356	III, 554	406	III, 622	587
III, 544	347	III, 555	197	IV, 2 p. 112 n. 432 <i>b</i>	117
III, 545	357	III, 556	428	IV, 2 p. 113 n. 432 <i>c</i>	118
III, 546	360				

Inscriptiones Graeciae septentrionalis.

I. G. S.	I. O.	I. G. S.	I. O.	I. G. S.	I. O.
I, 297 I, 298	{ 81	I, 507 I, 1788	80 310	I, 1790 I, 3167	311 316

Inscriptiones Peloponnesi.

I. P.	I. O.	I. P.	I. O.
I, 1	329	I, 854	115

Inscriptiones Graecae Siciliae et Italiae.

I. S. et I.	I. O.	I. S. et I.	I. O.	I. S. et I.	I. O.
701 727 829 830 ante n. 903 (p. 236)	658 14 497 595 367	986 986 α (Add. p. 695) 989 991 1051	551 375 381 577 575	1085 1103 1121 1472 1674	679 714 445 382 380

Inscriptiones insularum maris Aegaei.

I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.	I. m. Aeg.	I. O.
I, 37 II, 6 58 219 498	76 2 456 467 78	II, 516 526 639 645	348 8 317 4	III, 320 327 462 466	44 59 34 102	III, 467 468 1296 V, 481	110 112 735 730

E. L. Hicks Manual of Greek historical inscriptions.

Hi.	I. O.	Hi.	I. O.	Hi.	I. O.	Hi.	I. O.
123 125 131 138 150	1 8 2 4 9	151 152 164 165 173	10 13 223 219 54	174 175 176 177 179	237 214 229 280 56	180 189 ed. 2 155 157 164	276 329 1 4 2

Jahreshefte des österreichischen archäolog. Instituts.

Jahreshefte.	I. O.	Jahreshefte.	I. O.
I 1898 Beibl. p. 78 Beibl. p. 103 II 1899 Beibl. p. 43 Beibl. p. 49 III 1900 Beibl. p. 1	508 341 480 481 493	III 1900 Beibl. p. 24 n. 10 Beibl. p. 25 n. 11 Beibl. p. 25 n. 12 Beibl. p. 26 n. 13 IV 1901 Beibl. p. 167	649 650 651 604 463

Journal of Hellenic studies.

I. H. St.		I. O.	I. H. St.		I. O.
IV 1883	p. 137 n. 40	585	IX 1888	p. 255 n. 125	39
	p. 415 n. 30	482	X 1889	p. 74 n. 27	562
VIII 1887	p. 113	522	XII 1891	p. 177 n. 7	75
	p. 496	436		p. 191 n. 45	108
IX 1888	p. 88 n. 1	57		p. 195 n. 52	143
	p. 89 n. 2	58		p. 195 n. 53	582
	p. 225 n. 2	157		p. 233 n. 16	573
	p. 227 n. 5	181		p. 258 n. 31	580
	p. 229 n. 14	257		p. 332 n. 12	579
	p. 232 n. 20	148		p. 384	704
	p. 233 n. 23	158	XVI 1896	p. 231 n. 34	217
	p. 233 n. 24	105	XVII 1897	p. 276 n. 27	438
	p. 235 n. 34	127		p. 411 n. 14	527
	p. 238 n. 43	147		p. 417 n. 20	519
	p. 239 n. 47	162	XVIII 1898	p. 123 n. 70	550
	p. 240 n. 50	172		p. 312 n. 14	404
	p. 242 n. 60	145	XIX 1899	p. 330 A	5
	p. 242 n. 65	146		p. 332 B	6
	p. 242 n. 74	149	XX 1900	p. 153	529
	p. 246 n. 89	156	XXI 1901	p. 275 n. I.	708
	p. 249 n. 102	165		p. 283 n. VI	713
	p. 250 n. 105	164		p. 290 n. XI	53
	p. 250 n. 107	93	XXII 1902	p. 193 n. 3	748
	p. 252 n. 112	84			

O. Kern, Inschriften von Magnesia am Mäander.

M.	I. O.	M.	I. O.
praef. p. XVII n. LXVI	503	61	233
18	231	87	319
19	232	138	361
22	282	164	485

Lebas Voyage archéologique. Inscriptions.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
II 159 ^k	115	868	505	2211	418	2589	632	2713 ^a	244
630	316	869	504	2236	617	2590	633	2720 ^a	262
1688	329	992	511	2296	618	2592	636	2726	584
1756	297	1245	557	2329	424	2595	635	2757	153
III 88	309	1250	198	2364	415	2598	640	2773	583
136 ^d	405	1311	572	2365	419	2599	641	2778	17
188	1	1480	578	2393	619	2600	643	2781	155
490	3	1609	500	2413 ^b	423	2606 ^a	646	2784	174
549	457	1660 ^a	460	2498	610	2609	645	2786	159
605	501	1766	330	2524	609	2611	648	2793	163
855	475	1882	605	2552	420	ad 2611	647	2796	157
860	502	2112	421	2558	608	2628	649	2808	123
866	506	2135	422	2567	604	2631	631	2809	125
867	507	2196	616	2571 ^c	634				

R. Lepsius Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien. XII.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
23	94	102	682	201	183	392	} 202
27	661	103	681	208	695	393	
29	659	122	71	231	180	397	
43	691	125	38	264	196	406	
44	692	128	30	279	184	413	204
50	721	136	74	288	185	414	206
58	688	144	73	321	107	580	} 660
65	685	152	186	364	209	581	
71	680	167	72	377	201	582	
78	687	170	70	379	210	583	
94	683	188	676	386	208	588	} 647
95	684	197	87	389	207		

Letronne Rec. des inscr. Gr. et Lat. de l'Egypte.

Letronne	I. O.	Letronne	I. O.
I p. 1 n. I	60	I p. 389 n. XXXII	130
p. 7 n. II	98	p. 434 n. XLV	706
p. 10 n. III	107	p. 457 n. LI	} 717
p. 24 n. IV	109	p. 459 n. LII	
p. 35 n. V	131	II p. 19 n. LVIII	180
p. 40 n. VI	114	p. 34 n. LXVII	186
p. 46 n. VII	142	p. 41 n. LXXXIII	} 190
p. 49 n. VIII	167	p. 44 n. LXXXIV	
p. 80 n. IX	659	p. 47 n. LXXXIX	184
p. 87 n. X	661	p. 52 n. LXXXI	185
p. 119 n. XIV	677	p. 67 n. LXXXIX	191
p. 124 n. XV	702	p. 182 n. CXXXVII	695
p. 153 n. XVI	678	p. 241 n. CLXXV	30
p. 205 n. XIX	206	p. 242 n. CLXXVII	38
p. 210 n. XX	109	p. 265 n. CCI	694
p. 241 n. XXV	90	p. 372 n. CCCLII	682
p. 333 n. XXVI	} 137. 138. 139	p. 391 n. CCCLXX	662
p. 333 n. XXVII		p. 423 n. CDXV	660
p. 377 n. XXVIII		p. 466 n. DXXXVII	666

E. Loewy Inschriften griechischer Bildhauer.

L.	I. O.	L.	I. O.	L.	I. O.
p. 109 n. 145	216	p. 159 n. 210	250	p. 205 n. 294 α	256
p. 113 n. 154	280	p. 185 n. 256	591	p. 205 n. 294 β	255
p. 125 n. 156	287	p. 198 n. 283	448	p. 298 ad n. 450	24
p. 133 n. 160	79				

Michel Recueil d'Inscriptions Grecques.

M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.	M.	I. O.
15	266	258	228	499	309	1089	26. 27	1229	230
18	265	327	339	515	332	1096	252	1233	132
19	229	340	329	516	267	1103	310	1234	60
35	221	356	2	518	338	1154	104	1235	92
36	13	358	8	524	218	1158	255. 256	1236	82
37	223	360	78	525	219	1160	368	1237	98
38	267	363	4	526	220	1162	171	1238	114
39	214	370	41	541	308	1193	79	1239	54
40	224	374	67	547	55	1198	16	1270	297
45	315	375	40	548	57	1213	269	1288	302—304
46	331	444	45	549	58	1214	273—279	1293	76
48	333	445	270	550	248	1215	280	1294	25
49	257	467	237	551	56	1216	281	1295	216
204	81	481	215	595	46	1217	283	1297	239
223	80	486	222	735	383	1221	328	1309	307
238	316	491	9	1017	51	1228	365	1314	99
252	234	492	10	1018	50				

Milne History of Egypt under Roman rule.

M.	I. O.	M.	I. O.
p. 123 fig. 68	674	p. 193 n. 15	722
p. 183 n. 1	655	p. 194 n. 16 <i>a</i>	700
p. 185 n. 5	664	p. 195 n. 17 <i>b</i>	723
p. 190 n. 10	705		

Mittheilungen des deutschen archäologischen Instituts
in Athen.

Mitth.	I. O.	Mitth.	I. O.
IV 1879 p. 307	521	XXI 1896 p. 472	379
VI 1881 p. 209	88	XXII 1897 p. 38 n. 23	540
IX 1884 p. 196 n. 2	29	p. 411 n. 20	214
X 1885 p. 272	450	p. 480	479
XI 1886 p. 203	499	XXIII 1898 p. 367	64
XV 1890 p. 157 n. 1	438	p. 447 n. I	42
XVI 1891 p. 282	458	XXIV 1899 p. 190 n. 61	435
XIX 1894 p. 212 n. I	178	p. 275	458
p. 220 n. II	92	p. 428 n. 24	528
p. 225 n. III	100	XXV 1900 p. 111	458
p. 229 n. V	132	p. 206 n. 121	469
p. 233 n. VI	31	p. 437 n. 63	541
p. 305 n. I	476	XXVII 1902 p. 47 n. 71	483
XX 1895 p. 327	168	p. 78 n. 72	484
XXI 1896 p. 258	59	p. 101 n. 102	491
p. 262	524	XXIX 1904 p. 152 n. 1	764
p. 468 n. 2	542		

Mittheilungen und Nachrichten des deutschen
Palaestina-Vereins.

Pal.-V.	I. O.	Pal.-V.	I. O.
III 1897 p. 40 n. 4	615	VII 1901 p. 35 n. I	622
IV 1898 p. 86 n. 10	620	p. 37 n. IV	625
V 1899 p. 58 n. 18	614	p. 43 n. VIII	621
p. 82 n. 36	627	p. 52 n. 7	623
p. 82 n. 37	626	p. 53 n. 10	622
p. 91 n. 68	628	p. 56 n. 16	625
VI 1900 p. 10	625	p. 68 n. 54	624

Olympia. V. Inschriften.

Ol.	I. O.	Ol.	I. O.	Ol.	I. O.
p. 425 n. 301	151	p. 431 n. 307	27	p. 449 n. 327	439
p. 431 n. 306	26	p. 437 n. 315	359	p. 547 n. 455	498

Papers of the American school at Athens.

Pap.	I. O.	Pap.	I. O.
II p. 234 n. 263	364	III p. 134 n. 302	536
p. 325 n. 379	499	p. 367 n. 532	535
p. 326 n. 380	501	p. 433 n. 629	653
III p. 115 n. 190	576	p. 442 n. 642	638

Inschriften von Pergamon.

P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.	P.	I. O.
5	265	35	272	171	291	224	323	406	452
13	266	38	284	172	292	225	327	410	448
18	267	39	285	173	293	226	324	418	461
20	269	47	281	174	294	237	300	419	462
21	273	48	286	175	295	240	336	421	465
22	274	50	288	176	296	245	335	422	466
23	275	52	283	176 ^a	290	246	332	424	464
24	276	58	271	178	313	248	331	427	468
25	277	65	298	179	334	249	338	440	486
26		131	306	214	328	250	337	497	474
27	278	160	248	215		268	437	525	513
28	279	167	299	216	322	279	484	613	264
29	280	169	307	223		405	451		

Revue archéologique.

R. A.	I. O.	R. A.	I. O.
Nouvelle Série		XXXII 1898 p. 466 n. 67	508
IX 1864 p. 380	32	XXXIII 1898 p. 109	592
X 1864 p. 202	201	p. 445 n. 125	438
XIV 1866 p. 49	56	p. 446 n. 127	492
p. 88	94	XXXV 1899 p. 37	596
XXI 1870 p. 313	701	p. 181 n. 64	480
XXIII 1872 p. 214	598	p. 182 n. 66	481
XXV 1873 p. 111 n. 14	171	p. 184 n. 79	550
XXVI 1873 p. 375	365	p. 509 n. 209	435
XXVII 1874 p. 49	83	XXXVI 1900 p. 311 n. 28	664
XXX 1875 p. 111 n. V	129	XXXVII 1900 p. 351 n. 55	458
XXXIV 1877 p. 106 n. III	438	p. 357 n. 76	493
Troisième Série		p. 488 n. 128	564
II 1883 p. 174 n. 1	52	p. 498 n. 147	529
p. 179 n. 3	69	XXXVIII 1901 p. 330 n. 39	652
p. 181 n. 4	122	XXXIX 1901 p. 115 n. 225	541
IV 1884 p. 264 n. 3	613	p. 142 n. 64	532
VI 1885 p. 95	7	p. 149 n. 92	544
p. 104 n. 1	470	p. 151 n. 93	667
p. 351	63	p. 151 n. 94	671
IX 1887 p. 203 n. 9	715	p. 151 n. 95	710
p. 208 n. 11	77	p. 461 n. 151	594
X 1887 p. 209 n. 48	711	XLI 1902 p. 345 n. 50	707
p. 214 n. 56	97	p. 439 n. 160	672
p. 215 n. 57	18	p. 439 n. 161	673
XXIV 1894 p. 281 n. 13	490	p. 460 n. 254	518
XXVII 1895 p. 138 n. 78	425	Quatrième Série	
p. 143 n. 97	494	I 1903 p. 156 n. 158	484
XXIX 1896 p. 140 n. 30	654	p. 159 n. 153	491
p. 395 n. 79	663	II 1903 p. 29	590
p. 405 n. 119	657	p. 174 n. 205	766
p. 407 n. 130	674	p. 438 n. 228	716
p. 408 n. 131	639	p. 462 n. 359	769
XXX 1897 p. 268 n. 13	675	p. 466 n. 367	767
XXXI 1897 p. 437 n. 79	568	p. 469 n. 371	768

Revue des études grecques.

Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
IV 1891 p. 297 n. 1	211	XIV 1901 p. 26	532
VII 1894 p. 297 n. IX	676		

Revue de philologie.

Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
I 1845 p. 304	73. 74	XXII 1898 p. 259 n. 2	530
XIX 1895 p. 131	494	XXIII 1899 p. 25 n. 25	320. 321
XXII 1898 p. 121	214	p. 148 n. 29	472

Rev.	I. O.	Rev.	I. O.
XXIII 1899 p. 149 n. 30	473	XXV 1901 p. 9	225
p. 275	24	p. 40	253
p. 283 n. 6	289	p. 86	438
XXIV 1900 p. 245 n. II	213	p. 126 n. I	439
p. 323	35	XXVI 1902 p. 98	227
p. 331	253	p. 133	747
p. 332	254		473
XXV 1901 p. 6	226		

M. L. Strack Die Dynastie der Ptolemaeer p. 249 sqq.

Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.	Str.	I. O.
1	16	ad 50	70	82	122	109	132	139	174
3	20	51	55	82 ^a	121	110	131	140	168
4	21	52	57	84	105	113	135	141	175
5	18	53	58	85	123	114	133	142	178
6	17	54	77	86	124	118	140	143	176
13	23	55	83	87	107	119	166	144	177
15	25	56	82	88	114	120	164	145	179
17	26. 27	57	89	89	92	122	134	146	180
18	29	58	87	91	112	123	152	148	257
26	30	59	88	92	115	124	153	149	181
27	32	60	110	93	106	125	151	150	191
28	33	63	75	94	103	126	156	151	185
29	14	65	84	95	111	127	157	152	186
30	31	69	90	97	113	128	158	154	187
32	15	70	98	101	125	129	159	155	192
34	81	72	85	102	126	130	129	157	194
35	50	73	94	103	137	131	167	158	195
36	51	74	100	103	138	132	171	159	39
38	56	76	97	103 ^a	139	133	169	161	143
39	54	77	99	104	142	134	170	163	22
40	60	78	93	104	141	135	173	166	101
43	65	80	91	105	128	136	172	167	96
45	63	81	109	108	130	138	144	169	136

Sylloge inscriptionum Graecorum ed. 1.

Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.	Syll. ¹	I. O.
151	216	166	223	176	275	225	304	245	255
152	26. 27	169	104	177	276	229	252	246	339
153	25	170	214	205	239	232	115	249	171
154	40	171	229	219	307	234	309	254	368
156	219	173	280	223	302	235	328	263	448
157	220	174	273	224	303	244	256	266	449
158	221	175	274						

In compliance with Section 108 of the
Copyright Revision Act of 1976,
The Ohio State University Libraries
has produced this facsimile on permanent/durable
paper to replace the deteriorated original volume
owned by the Libraries. Facsimile created by
Acme Bookbinding, Charlestown, MA
2000

The paper used in this publication meets the
minimum requirements of the
American National Standard for Information
Sciences - Permanence for Printed Library
Materials,
ANSI Z39.48-1992.

10 δὲ δύνασθ[αι] ἰαθῆναι³ || πλ]ή[ν]⁴ διὰ [τὴν] τ]ῶν μεγίστων [καὶ
 θειοτάτων κυρ]ί]ων ἡμῶν Αὐτοκρατόρων Λο[υ]κίου Σεπτιμίου
 Σεου[ή]ρου Εὐσεβοῦς Περτίναξος καὶ Μάρκου Αὐρηλίου Ἀν[τω]-
 ν[ι]νου καὶ Ποπλίου Σεπτιμίου Γέτα Σεβα[σ]τῶν⁵ τύχην,

SET OF

2

TRIM TO

6 ³/₄ x 9 ¹/₄

tum paullo brevius esse pro lacunae ambitu concedendum est. 8 Supplevi.
 αἰσθῆται Reinach. 9 In nummis emtionem venditionem (ἀποδόσθαι, πρίσθαι)
 ad idem redire ac permutationem (ἀμείβεσθαι) rectissime dicit R. Quare ut mo-
 lestissimum tautologiae crimen vitetur statuendum esse, ἀμείβεσθαι hic non
 dici nisi de altera parte huius duplicis negotii, ut uni ἀποδόσθαι respondeat,
 cui deinde opponitur πρίσθαι. 10 Cf. n. 483²⁰. Syll.² 790, 87.

CUST. LOT NO.		ITEM NO.		DEPARTMENT	
#16					
ACCOUNT ID		TITLE ID		COLLECTION	
20702					
NAME		BIND FREQ			
Ohio State Univ					
☐ SAVE TITLE (NEW) ☐ PERMANENT CHANGE					
BINDING CLASS CIRCLE ONE ONLY					
01 PERIODICAL CUSTOM (F+B ADS OUT) 02 PERIODICAL STANDARD (ADS IN) 03 PERIODICAL BUDGET 04 PERIODICAL LUMBER 05 BOOK/PAPERBACK ADHESIVE BIND ☒ 5P PRESERV. PHOTOCOPY-ADHESIVE BIND 08 BOOK/PAPERBACK SEWING OPTION 00 BOOK/PAPERBACK OR ACQUIS. DECADE					
JOB		49190		SER 6	
					
INSTRUCTIONS					
4919 006 RETAIN SEWING DO NOT TRIM SEW THRU FOLD BIND AS IS ADHESIVE BIND MOUNT COVER OVERSEW POCKET					
CATEGORY		BINDING CLASS			
SPINE LETTERING/PLEASE TYPE OR PRINT		Orientis Graeci Inscriptions Selectae, Supple- mentum Sylloges Inscriptionum Graecarum, V.2 Dittenberger			
SET OF		DATE SENT			
75		10/17/00			
COVER COLOR		MATCH LETTERING (EXTRA CHARGE)			
PRINT COLOR		RUB SENT			
☒ GOLD BLACK WHITE		SAMPLE SENT PANEL LINES			
BINDER USE ONLY					
OR	NE	HF	CF	PF	
AR	AF	RR	RF	TF	TR
TOP	0	1	4	4	
BOTTOM	0	1	4	4	
FRONT	0	1	4	4	
BE	BS	EC	PA		
F	HA	HL	HP		
MB	MF	MS	KP		
ML	MI	OC	FP		
P	PT	SC	AT		
PG	PK	PL	PM	PO	
PP	PV	P3	P5	RL	
SR	SE	SW			
MANUAL BINDERY COPY 1					